

Phượng Nghịch Thiên Hạ

PHƯỢNG NGHỊCH THIÊN HẠ

Lộ Phi

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Dị Giới, Huyền Huyền, Xuyên Không, Nữ Cường, Cổ Đại, Ngược

Thể loại: xuyên không, nam – nữ cường, ngược tàn tạ, ngược dã man, ngược nữ chính đến nam chính – từ nam phụ đến nữ phụ – từ chủ nhân đến súng vật=))), dị giới, HE

Editor:Hạ Tuyết Liên Vũ, Ánh Nguyệt, Dạ Tuyết, Mặc Quân Dạ, Lam Nguyệt, Hắc Nguyệt, tiểu Hằng, Thanh Thanh (849 trở đi)

Độ dài: 1725 chương + số ngoại truyện đang cập nhật

Nàng, con gái duy nhất của trưởng công chúa, nhưng cả nước đều biết là phế vật.

Khi đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng mở ra, nàng chính là sát thủ thiên tài nguy hiểm nhất thế kỷ 21.

Phiên vận phúc vũ, lãnh khốc phúc khắc, quay đầu cười, thiên hạ phong vân loạn.

Khi tiểu thư ma ốm bộc lộ tài năng kinh tài tuyệt thế.

Vô số nam nữ trong thiên hạ ái mộ...

Hắn là tuyệt sắc ám dạ chi vương, lãnh huyết vô tình...

Gặp nàng trong thời loạn, cầm tiêu hợp tấu, sinh tử bên nhau...

Mục lục

- Chương 1: Xuyên qua (1)
- Chương 2: Xuyên qua (2)
- Chương 3: Cường giả vi tôn (1)
- Chương 4: Cường giả vi tôn (2)
- Chương 5: Cường giả vi tôn (3)
- Chương 6: Cường giả vi tôn (4)
- Chương 7: Cường giả vi tôn (5)
- Chương 8: Cường giả vi tôn (6)
- Chương 9: Cường giả vi tôn (7)
- Chương 10: Cường giả vi tôn (8)
- Chương 11: Cường giả vi tôn (9)
- Chương 12: Cường giả vi tôn (10)
- Chương 13: Hồng phát tựa hỏa diễm (1)
- Chương 14: Hồng phát tựa hỏa diễm (2)
- Chương 15: Hồng phát tựa hỏa diễm (3)
- Chương 16: Hồng phát tựa hỏa diễm (4)
- Chương 17: Hồng phát tựa hỏa diễm (5)
- Chương 18: Hồng phát tựa hỏa diễm (6)
- Chương 19: Hồng phát tựa hỏa diễm (7)
- Chương 20: Hồng phát tựa hỏa diễm (8)
- Chương 21: Hồng phát tựa hỏa diễm (9)
- Chương 22: Hồng phát tựa hỏa diễm (10)
- Chương 23: Vô cùng nhục nhã (1)
- Chương 24: Vô cùng nhục nhã (2)
- Chương 25: Vô cùng nhục nhã (3)
- Chương 26: Vô cùng nhục nhã (4)
- Chương 27: Vô cùng nhục nhã (5)
- Chương 28: Vô cùng nhục nhã (6)
- Chương 29: Vô cùng nhục nhã (7)
- Chương 30: Vô cùng nhục nhã (8)
- Chương 31: Con tin của bắc đẩu quốc (1)

Chương 32: Con tin của bắc dục quốc (2)
Chương 33: Con tin của bắc dục quốc (3)
Chương 34: Con tin của bắc dục quốc (4)
Chương 35: Con tin của bắc dục quốc (5)
Chương 36: Con tin của bắc dục quốc (6)
Chương 37: Con tin của bắc diệu quốc (7)
Chương 38: Con tin của bắc diệu quốc (8)
Chương 39: Con tin của bắc diệu quốc (9)
Chương 40: Con tin của bắc diệu quốc (10)
Chương 41: Thiên tài (1)
Chương 42: Thiên tài (2)
Chương 43: Thiên tài (3)
Chương 44: Thiên tài (4)
Chương 45: Thiên tài (5)
Chương 46: Thiên tài (6)
Chương 47: Thiên tài (7)
Chương 48: Thiên tài (8)
Chương 49: Đại hội đấu giá (1)
Chương 50: Đại hội đấu giá (2)
Chương 51: Đại hội đấu giá (3)
Chương 52: Đại hội đấu giá (4)
Chương 53: Đại hội đấu giá (5)
Chương 54: Đại hội đấu giá (6)
Chương 55: Đại hội đấu giá (7)
Chương 56: Đại hội đấu giá (8)
Chương 57: Đại hội đấu giá (9)
Chương 58: Đại hội đấu giá (10)
Chương 59: Âm người một phát (1)
Chương 60: Âm người một phát (2)
Chương 61: Âm người một phát (3)
Chương 62: Âm người một phát (4)
Chương 63: Âm người một phát (5)
Chương 64: Âm người một phát (6)

Chương 65: Âm người một phát (7)
Chương 66: Âm người một phát (8)
Chương 67: Cung đình dạ yến (1)
Chương 68: Cung đình dạ yến (2)
Chương 69: Cung đình dạ yến (3)
Chương 70: Cung đình dạ yến (4)
Chương 71: Cung đình dạ yến (5)
Chương 72: Cung đình dạ yến (6)
Chương 73: Cung đình dạ yến (7)
Chương 74: Cung đình dạ yến (8)
Chương 75: Cung đình dạ yến (9)
Chương 76: Cung đình dạ yến (10)
Chương 77: Cường giả khiêu khích (1)
Chương 78: Cường giả khiêu khích (2)
Chương 79: Cường giả khiêu khích (3)
Chương 80: Cường giả khiêu khích (4)
Chương 81: Cường giả khiêu khích (5)
Chương 82: Cường giả khiêu khích (6)
Chương 83: Cường giả khiêu khích (7)
Chương 84: Cường giả khiêu khích (8)
Chương 85: Cường giả khiêu khích (9)
Chương 86: Cường giả khiêu khích (10)
Chương 87: Linh ương học viện (1)
Chương 88: Linh ương học viện (2)
Chương 89: Linh ương học viện (3)
Chương 90: Linh ương học viện (4)
Chương 91: Linh ương học viện (5)
Chương 92: Linh ương học viện (6)
Chương 93: Linh ương học viện (7)
Chương 94: Linh ương học viện (8)
Chương 95: Linh ương học viện (9)
Chương 96: Linh ương học viện (10)
Chương 97: Võ đài luận võ (1)

Chương 98: Võ đài luận võ (2)
Chương 99: Võ đài luận võ (3)
Chương 100: Võ đài luận võ (4)
Chương 101: Võ đài luận võ (5)
Chương 102: Võ đài luận võ (6)
Chương 103: Võ đài luận võ (7)
Chương 104: Võ đài luận võ (8)
Chương 105: Võ đài luận võ (9)
Chương 106: Võ đài luận võ (10)
Chương 107: Ném đá dẫu tay (1)
Chương 108: Ném đá dẫu tay (2)
Chương 109: Ném đá dẫu tay (3)
Chương 110: Ném đá dẫu tay (4)
Chương 111: Ném đá dẫu tay (5)
Chương 112: Ném đá dẫu tay (6)
Chương 113: Ném đá dẫu tay (7)
Chương 114: Ném đá dẫu tay (8)
Chương 115: Ném đá dẫu tay (9)
Chương 116: Ném đá dẫu tay (10)
Chương 117: Ném đá dẫu tay (11)
Chương 118: Ném đá dẫu tay (12)
Chương 119: Ném đá dẫu tay (13)
Chương 120: Ném đá dẫu tay (14)
Chương 121: Ném đá dẫu tay (15)
Chương 122: Ném đá dẫu tay (16)
Chương 123: Ném đá dẫu tay (17)
Chương 124: Ném đá dẫu tay (18)
Chương 125: Ném đá dẫu tay (19)
Chương 126: Ném đá dẫu tay (20)
Chương 127: Minh tranh ám đấu (1)
Chương 128: Minh tranh ám đấu (2)
Chương 129: Minh tranh ám đấu (3)
Chương 130: Minh tranh ám đấu (4)

Chương 131: Minh tranh ám đấu (5)
Chương 132: Minh tranh ám đấu (6)
Chương 133: Minh tranh ám đấu (7)
Chương 134: Minh tranh ám đấu (8)
Chương 135: Minh tranh ám đấu (9)
Chương 136: Minh tranh ám đấu (10)
Chương 137: Minh tranh ám đấu (11)
Chương 138: Minh tranh ám đấu (12)
Chương 139: Minh tranh ám đấu (13)
Chương 140: Minh tranh ám đấu (14)
Chương 141: Linh giả chí tôn (1)
Chương 142: Linh giả chí tôn (2)
Chương 143: Linh giả chí tôn (3)
Chương 144: Linh giả chí tôn (4)
Chương 145: Linh giả chí tôn (5)
Chương 146: Linh giả chí tôn (6)
Chương 147: Linh giả chí tôn (7)
Chương 148: Linh giả chí tôn (8)
Chương 149: Linh giả chí tôn (9)
Chương 150: Linh giả chí tôn (10)
Chương 151: Trùng phạt chi hỏa (1)
Chương 152: Trùng phạt chi hỏa (2)
Chương 153: Trùng phạt chi hỏa (3)
Chương 154: Trùng phạt chi hỏa (4)
Chương 155: Trùng phạt chi hỏa (5)
Chương 156: Trùng phạt chi hỏa (6)
Chương 157: Trùng phạt chi hỏa (7)
Chương 158: Trùng phạt chi hỏa (8)
Chương 159: Trùng phạt chi hỏa (9)
Chương 160: Trùng phạt chi hỏa (10)
Chương 161: Trùng phạt chi hỏa (11)
Chương 162: Trùng phạt chi hỏa (12)
Chương 163: Trùng phạt chi hỏa (13)

Chương 164: Trùng phạt chi hòa (14)
Chương 165: Trùng phạt chi hòa (15)
Chương 166: Trùng phạt chi hòa (16)
Chương 167: Trùng phạt chi hòa (17)
Chương 168: Trùng phạt chi hòa (18)
Chương 169: Trùng phạt chi hòa (19)
Chương 170: Trùng phạt chi hòa (20)
Chương 171: Luyện dược thuật (1)
Chương 172: Luyện dược thuật (2)
Chương 173: Luyện dược thuật (3)
Chương 174: Luyện dược thuật (4)
Chương 175: Luyện dược thuật (5)
Chương 176: Luyện dược thuật (6)
Chương 177: Luyện dược thuật (7)
Chương 178: Luyện dược thuật (8)
Chương 179: Luyện dược thuật (9)
Chương 180: Luyện dược thuật (10)
Chương 181: Luyện dược thuật (11)
Chương 182: Luyện dược thuật (12)
Chương 183: Luyện dược thuật (13)
Chương 184: Luyện dược thuật (14)
Chương 185: Luyện dược thuật (15)
Chương 186: Luyện dược thuật (16)
Chương 187: Luyện dược thuật (17)
Chương 188: Luyện dược thuật (18)
Chương 189: Luyện dược thuật (19)
Chương 190: Khác nhau một trời một vực (1)
Chương 191: Khác nhau một trời một vực (2)
Chương 192: Khác nhau một trời một vực (3)
Chương 193: Khác nhau một trời một vực (4)
Chương 194: Khác nhau một trời một vực (5)
Chương 195: Khác nhau một trời một vực (6)
Chương 196: Khác nhau một trời một vực (7)

Chương 197: Khác nhau một trời một vực (8)
Chương 198: Khác nhau một trời một vực (9)
Chương 199: Khác nhau một trời một vực (10)
Chương 200: Khác nhau một trời một vực (11)
Chương 201: Khác nhau một trời một vực (12)
Chương 202: Khác nhau một trời một vực (13)
Chương 203: Khác nhau một trời một vực (14)
Chương 204: Khác nhau một trời một vực (15)
Chương 205: Khác nhau một trời một vực (16)
Chương 206: Khác nhau một trời một vực (17)
Chương 207: Khác nhau một trời một vực (18)
Chương 208: Khác nhau một trời một vực (19)
Chương 209: Khác nhau một trời một vực (20)
Chương 210: Mã trường kinh biến (1)
Chương 211
Chương 212: Mã trường kinh biến (3)
Chương 213: Mã trường kinh biến (4)
Chương 214: Mã trường kinh biến (5)
Chương 215: Mã trường kinh biến (6)
Chương 216: Mã trường kinh biến (7)
Chương 217: Mã trường kinh biến (8)
Chương 218: Mã trường kinh biến (9)
Chương 219: Mã trường kinh biến (10)
Chương 220: Mã trường kinh biến (11)
Chương 221: Mã trường kinh biến (12)
Chương 222: Mã trường kinh biến (13)
Chương 223: Mã trường kinh biến (14)
Chương 224: Mã trường kinh biến (15)
Chương 225: Mã trường kinh biến (16)
Chương 226: Mã trường kinh biến (17)
Chương 227: Mã trường kinh biến (18)
Chương 228: Mã trường kinh biến (19)
Chương 229: Mã trường kinh biến (20)

Chương 230: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (1)
Chương 231: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (2)
Chương 232: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (3)
Chương 233: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (4)
Chương 234: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (5)
Chương 235: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (6)
Chương 236: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (7)
Chương 237: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (8)
Chương 238: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (9)
Chương 239: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (10)
Chương 240: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (11)
Chương 241: Âm mưu tính toán (1)
Chương 242: Âm mưu tính toán (2)
Chương 243: Âm mưu tính toán (3)
Chương 244: Âm mưu tính toán (4)
Chương 245: Âm mưu tính toán (5)
Chương 246: Âm mưu tính toán (6)
Chương 247: Âm mưu tính toán (7)
Chương 248: Âm mưu tính toán (8)
Chương 249: Chinh đồn gia phong (1)
Chương 250: Chinh đồn gia phong (2)
Chương 251: Chinh đồn gia phong (3)
Chương 252: Chinh đồn gia phong (4)
Chương 253: Chinh đồn gia phong (5)
Chương 254: Chinh đồn gia phong (6)
Chương 255: Chinh đồn gia phong (7)
Chương 256: Chinh đồn gia phong (8)
Chương 257: Chinh đồn gia phong (9)
Chương 258: Chinh đồn gia phong (10)
Chương 259: Ai dám động đến ta (1)
Chương 260: Ai dám động đến ta (2)
Chương 261: Ai dám động đến ta (3)
Chương 262: Ai dám động đến ta (4)

Chương 263: Ai dám động đến ta (5)
Chương 264: Ai dám động đến ta (6)
Chương 265: Ai dám động đến ta (7)
Chương 266: Ai dám động đến ta (8)
Chương 267: Ai dám động đến ta (9)
Chương 268: Ai dám động đến ta (10)
Chương 269: Nhất gia chi chủ (1)
Chương 270: Nhất gia chi chủ (2)
Chương 271: Nhất gia chi chủ (3)
Chương 272: Nhất gia chi chủ (4)
Chương 273: Nhất gia chi chủ (5)
Chương 274: Nhất gia chi chủ (6)
Chương 275: Nhất gia chi chủ (7)
Chương 276: Nhất gia chi chủ (8)
Chương 277: Nhất gia chi chủ (9)
Chương 278: Nhất gia chi chủ (10)
Chương 279: Nhất gia chi chủ (11)
Chương 280: Nhất gia chi chủ (12)
Chương 281: Nhất gia chi chủ (13)
Chương 282: Nhất gia chi chủ (14)
Chương 283: Nhất gia chi chủ (15)
Chương 284: Nhất gia chi chủ (16)
Chương 285: Nhất gia chi chủ (17)
Chương 286: Nhất gia chi chủ (18)
Chương 287: Sư phụ tại thượng (1)
Chương 288: Sư phụ tại thượng (2)
Chương 289: Sư phụ tại thượng (3)
Chương 290: Sư phụ tại thượng (4)
Chương 291: Sư phụ tại thượng (5)
Chương 292: Sư phụ tại thượng (6)
Chương 293: Sư phụ tại thượng (7)
Chương 294: Sư phụ tại thượng (8)
Chương 295: Sư phụ tại thượng (9)

Chương 296: Sư phụ tại thượng (10)
Chương 297: Trả lại gấp mười lần (1)
Chương 298: Trả lại gấp mười lần (2)
Chương 299: Trả lại gấp mười lần (3)
Chương 300: Trả lại gấp mười lần (4)
Chương 301: Trả lại gấp mười lần (5)
Chương 302: Trả lại gấp mười lần (6)
Chương 303: Trả lại gấp mười lần (7)
Chương 304: Trả lại gấp mười lần (8)
Chương 305: Trả lại gấp mười lần (9)
Chương 306: Trả lại gấp mười lần (10)
Chương 307: Trả lại gấp mười lần (11)
Chương 308: Trả lại gấp mười lần (12)
Chương 309: Trả lại gấp mười lần (13)
Chương 310: Trả lại gấp mười lần (14)
Chương 311: Trả lại gấp mười lần (15)
Chương 312: Trả lại gấp mười lần (16)
Chương 313: Trả lại gấp mười lần (17)
Chương 314: Trả lại gấp mười lần (18)
Chương 315: Phù Quang rừng rậm (1)
Chương 316: Phù quang rừng rậm (2)
Chương 317: Phù quang rừng rậm (3)
Chương 318: Phù quang rừng rậm (4)
Chương 319: Phù Quang rừng rậm (5)
Chương 320: Phù Quang rừng rậm (6)
Chương 321: Phù Quang rừng rậm (7)
Chương 322: Phù Quang rừng rậm (8)
Chương 323: Phù Quang rừng rậm (9)
Chương 324: Phù Quang rừng rậm (10)
Chương 325: Phù Quang rừng rậm (11)
Chương 326: Phù Quang rừng rậm (12)
Chương 327: Phù Quang rừng rậm (13)
Chương 328: Phù Quang rừng rậm (14)

Chương 329: Ấu thú Thần cấp (1)
Chương 330: Ấu thú Thần cấp (2)
Chương 331: Ấu thú Thần cấp (3)
Chương 332: Ấu thú Thần cấp (4)
Chương 333: Ấu thú Thần cấp (5)
Chương 334: Ấu thú Thần cấp (6)
Chương 335: Ấu thú Thần cấp (7)
Chương 336: Ấu thú Thần cấp (8)
Chương 337: Ấu thú Thần cấp (9)
Chương 338: Ấu thú Thần cấp (10)
Chương 339: Ấu thú Thần cấp (11)
Chương 340: Ấu thú Thần cấp (12)
Chương 341: Ấu thú Thần cấp (13)
Chương 342: Ấu thú Thần cấp (14)
Chương 343: Ấu thú Thần cấp (15)
Chương 344: Ấu thú Thần cấp (16)
Chương 345: Ấu thú Thần cấp (17)
Chương 346: Thần cấp ấu thú (18)
Chương 347: Hồng Liên tôn thượng
Chương 348: Hồng Liên tôn thượng (2)
Chương 349: Hồng Liên tôn thượng (3)
Chương 350: Hồng Liên tôn thượng (4)
Chương 351: Hồng Liên tôn thượng (5)
Chương 352: Hồng Liên tôn thượng (6)
Chương 353: Hồng Liên tôn thượng (7)
Chương 354: Hồng Liên tôn thượng (8)
Chương 355: Hồng Liên tôn thượng (9)
Chương 356: Hồng Liên tôn thượng (10)
Chương 357: Chim sẻ ở đằng sau (1)
Chương 358: Chim sẻ ở đằng sau (2)
Chương 359: Chim sẻ ở đằng sau (3)
Chương 360: Chim sẻ ở đằng sau (4)
Chương 361: Chim sẻ đằng sau (5)

Chương 362: Chim sẻ ở đằng sau (6)
Chương 363: Chim sẻ ở đằng sau (7)
Chương 364: Chim sẻ ở đằng sau (8)
Chương 365: Chim sẻ ở đằng sau (9)
Chương 366: Chim sẻ ở đằng sau (10)
Chương 367: Dệt mộng chi thú 1
Chương 368: Dệt mộng chi thú 2
Chương 369: Dệt mộng chi thú 3
Chương 370: Dệt mộng chi thú 4
Chương 371: Dệt mộng chi thú 5
Chương 372: Dệt mộng chi thú 6
Chương 373: Dệt mộng chi thú 7
Chương 374: Dệt mộng chi thú 8
Chương 375: Dệt mộng chi thú 9
Chương 376: Dệt mộng chi thú 10
Chương 377: Thái hậu hồi chiêu 1
Chương 378: Thái hậu hồi chiêu 2
Chương 379: Thái hậu hồi chiêu 3
Chương 380: Thái hậu hồi chiêu 4
Chương 381: Thái hậu hồi chiêu 5
Chương 382: Thái hậu hồi chiêu 6
Chương 383: Thái hậu hồi chiêu 7
Chương 384: Thái hậu hồi chiêu 8
Chương 385: Thái hậu hồi chiêu 9
Chương 386: Thái hậu hồi chiêu 10
Chương 387: Màu mực này liên 1
Chương 388: Màu mực này liên 2
Chương 389: Màu mực này liên 3
Chương 390: Màu mực này liên 4
Chương 391: Màu mực này liên 5
Chương 392: Màu mực này liên 6
Chương 393: Màu mực này liên 7
Chương 394: Màu mực này liên 8

Chương 395: Màu mực này liên 9
Chương 396: Màu mực này liên 10
Chương 397: Tẩy tủy đan 1
Chương 398: Tẩy tủy đan 2
Chương 399: Tẩy tủy đan 3
Chương 400: Tẩy tủy đan 4
Chương 401: Tẩy Tủy đan 5
Chương 402: Tẩy tủy đan 6
Chương 403: Tẩy tủy đan 7
Chương 404: Tẩy tủy đan 8
Chương 405: Tẩy tủy đan 9
Chương 406: Tẩy tủy đan 10
Chương 407: Hoàng hậu oai
Chương 408: Hoàng hậu oai 2
Chương 409: Hoàng hậu oai 3
Chương 410: Hoàng Hậu oai 4
Chương 411: Hoàng hậu oai 5
Chương 412: Hoàng hậu oai 6
Chương 413: Hoàng hậu oai 7
Chương 414: Hoàng hậu oai 8
Chương 415: Hoàng hậu oai 9
Chương 416: Hoàng hậu oai 10
Chương 417: Bỏ mình bí ẩn 1
Chương 418: Bỏ mình bí ẩn 2
Chương 419: Bỏ mình bí ẩn 3
Chương 420: Bỏ Mình Bí Ẩn 4
Chương 421: Bỏ mình bí ẩn 5
Chương 422: Bỏ mình bí ẩn 6
Chương 423: Bỏ mình bí ẩn 7
Chương 424: Bỏ mình bí ẩn 8
Chương 425: Bỏ mình bí ẩn 9
Chương 426: Bỏ mình bí ẩn 10
Chương 427: Chân tướng hiện lên 1

Chương 428: Chân tướng hiện lên 2
Chương 429: Chân tướng hiện lên 3
Chương 430: Chân tướng hiện lên 4
Chương 431: Chân tướng hiện lên 5
Chương 432: Chân tướng hiện lên 6
Chương 433: Thiên hạ là địch 1
Chương 434: Thiên hạ là địch 2
Chương 435: Thiên hạ là địch 3
Chương 436: Thiên hạ là địch 4
Chương 437: Thiên hạ là địch 5
Chương 438: Thiên hạ là địch 6
Chương 439: Thiên hạ là địch 7
Chương 440: Thiên hạ là địch 8
Chương 441: Thiên hạ là địch (9)
Chương 442: Thiên hạ là địch (10)
Chương 443: Thiên hạ là địch (11)
Chương 444: Thiên hạ là địch (12)
Chương 445: Thiên hạ là địch (13)
Chương 446: Thiên hạ là địch (14)
Chương 447: Thiên hạ là địch (15)
Chương 448: Thiên hạ là địch (16)
Chương 449: Thiên hạ là địch (17)
Chương 450: Thiên hạ là địch (18)
Chương 451: Thiên hạ là địch (19)
Chương 452: Thiên hạ là địch (20)
Chương 453: Thiên hạ là địch (21)
Chương 454: Thiên hạ là địch (22)
Chương 455: Thiên hạ là địch (23)
Chương 456: Thiên hạ là địch (24)
Chương 457: Thiên hạ là địch (25)
Chương 458: Thiên hạ là địch (26)
Chương 459: Thiên hạ là địch (27)
Chương 460: Thiên hạ là địch (28)

Chương 461: Thiên hạ là địch (29)
Chương 462: Thiên hạ là địch (30)
Chương 463: Sơ chiến Hồng Liên (1)
Chương 464: Sơ chiến Hồng Liên (2)
Chương 465: Sơ chiến Hồng Liên (3)
Chương 466: Sơ chiến Hồng Liên 4
Chương 467: Sơ Chiến Hồng Liên 5
Chương 468: Sơ chiến Hồng Liên (6)
Chương 469: Sơ chiến Hồng Liên (7)
Chương 470: Sơ chiến Hồng Liên (8)
Chương 471: Sơ chiến Hồng Liên (9)
Chương 472: Sơ chiến Hồng Liên (10)
Chương 473: Phong khởi Lâm Hoài (1)
Chương 474: Phong khởi Lâm Hoài (2)
Chương 475: Phong khởi Lâm Hoài (3)
Chương 476: Phong khởi Lâm Hoài (4)
Chương 477: Phong khởi Lâm Hoài (5)
Chương 478: Phong khởi Lâm Hoài (6)
Chương 479: Phong khởi Lâm Hoài (7)
Chương 480: Phong khởi Lâm Hoài (8)
Chương 481: Phong khởi Lâm Hoài (9)
Chương 482: Phong khởi Lâm Hoài (10)
Chương 483: Năm năm sau (1)
Chương 484: Năm năm sau (2)
Chương 485: Năm năm sau (3)
Chương 486: Năm năm sau (4)
Chương 487: Năm năm sau (5)
Chương 488: Năm năm sau (6)
Chương 489: Năm năm sau (7)
Chương 490: Năm năm sau (8)
Chương 491: Năm năm sau (9)
Chương 492: Năm năm sau (10)
Chương 493: Già dạ vương (1)

Chương 494: Già dạ vương (2)
Chương 495: Già dạ vương (3)
Chương 496: Già dạ vương (4)
Chương 497: Già dạ vương (5)
Chương 498: Già dạ vương (6)
Chương 499: Già dạ vương (7)
Chương 500: Già dạ vương (8)
Chương 501: Già dạ vương (9)
Chương 502: Già dạ vương (10)
Chương 503: Già dạ vương (11)
Chương 504: Già dạ vương (12)
Chương 505: Già dạ vương (13)
Chương 506: Già dạ vương (14)
Chương 507: Già dạ vương (15)
Chương 508: Già dạ vương (16)
Chương 509: Già dạ vương (17)
Chương 510: Già dạ vương (18)
Chương 511: Già dạ vương (19)
Chương 512: Già dạ vương (20)
Chương 513: Dong binh vương lệnh (1)
Chương 514: Dong binh vương lệnh (2)
Chương 515: Dong binh vương lệnh (3)
Chương 516: Dong binh vương lệnh (4)
Chương 517: Dong binh vương lệnh (5)
Chương 518: Dong binh vương lệnh (6)
Chương 519: Dong binh vương lệnh (7)
Chương 520: Dong binh vương lệnh (8)
Chương 521: Dong binh vương lệnh (9)
Chương 522: Dong binh vương lệnh (10)
Chương 523: Gặp lại cố nhân (1)
Chương 524: Gặp lại cố nhân (2)
Chương 525: Gặp lại cố nhân (3)
Chương 526: Gặp lại cố nhân (4)

Chương 527: Gặp lại cố nhân (5)
Chương 528: Gặp lại cố nhân (6)
Chương 529: Gặp lại cố nhân (7)
Chương 530: Gặp lại cố nhân (8)
Chương 531: Gặp lại cố nhân (9)
Chương 532: Gặp lại cố nhân (10)
Chương 533: Giả mạo Tề vương (1)
Chương 534: Giả mạo Tề vương (2)
Chương 535: Giả mạo Tề vương (3)
Chương 536: Giả mạo Tề vương (4)
Chương 537: Giả mạo Tề vương (5)
Chương 538: Giả mạo Tề vương (6)
Chương 539: Giả mạo Tề vương (7)
Chương 540: Giả mạo Tề vương (8)
Chương 541: Giả mạo Tề vương (9)
Chương 542: Giả mạo Tề vương (10)
Chương 543: Đại tái đối chiến (1)
Chương 544: Đại tái đối chiến (2)
Chương 545: Đại tái đối chiến (3)
Chương 546: Đại tái đối chiến (4)
Chương 547: Đại tái đối chiến (5)
Chương 548: Đại tái đối chiến (6)
Chương 549: Đại tái đối chiến (7)
Chương 550: Đại tái đối chiến (8)
Chương 551: Đại tái đối chiến (9)
Chương 552: Đại tái đối chiến (10)
Chương 553: Tu la thành (1)
Chương 554: Tu la thành (2)
Chương 555: Tu la thành (3)
Chương 556: Tu la thành (4)
Chương 557: Tu la thành (5)
Chương 558: Tu la thành (6)
Chương 559: Tu la thành (7)

Chương 560: Tu la thành (8)
Chương 561: Tu la thành (9)
Chương 562: Tu la thành (10)
Chương 563: Phó ước (1)
Chương 564: Phó ước (2)
Chương 565: Phó ước (3)
Chương 566: Phó ước (4)
Chương 567: Phó ước (5)
Chương 568: Phó ước (6)
Chương 569: Phó ước (7)
Chương 570: Phó ước (8)
Chương 571: Phó ước (9)
Chương 572: Phó ước (10)
Chương 573: Huyền xà âm hậu (1)
Chương 574: Huyền xà âm hậu (2)
Chương 575: Huyền xà âm hậu (3)
Chương 576: Huyền xà âm hậu (4)
Chương 577: Huyền xà âm hậu (5)
Chương 578: Huyền xà âm hậu (6)
Chương 579: Huyền xà âm hậu (7)
Chương 580: Huyền xà âm hậu (8)
Chương 581: Huyền xà âm hậu (9)
Chương 582: Huyền xà âm hậu (10)
Chương 583: Dung huyết tận xương (1) (máu thấm vào sâu trong xương)
Chương 584: Dung huyết tận xương (2)
Chương 585: Dung huyết tận xương (3)
Chương 586: Dung huyết tận xương (4)
Chương 587: Dung huyết tận xương (5)
Chương 588: Dung huyết tận xương (6)
Chương 589: Dung huyết tận xương (7)
Chương 590: Dung huyết tận xương (8)
Chương 591: Dung huyết tận xương (9)
Chương 592: Dung huyết tận xương (10)

Chương 593: Ta dẫn người đi (1)
Chương 594: Ta dẫn người đi (2)
Chương 595: Ta dẫn người đi (3)
Chương 596: Ta dẫn người đi (4)
Chương 597: Ta dẫn người đi (5)
Chương 598: Ta dẫn người đi (6)
Chương 599: Ta dẫn người đi (7)
Chương 600: Ta dẫn người đi (8)
Chương 601: Ta dẫn người đi (9)
Chương 602: Ta dẫn người đi (10)
Chương 603: Ta dẫn người đi (11)
Chương 604: Ta dẫn người đi (12)
Chương 605: Ta dẫn người đi (13)
Chương 606: Ta dẫn người đi (14)
Chương 607: Ta dẫn người đi (15)
Chương 608: Ta dẫn người đi (16)
Chương 609: Ta dẫn người đi (17)
Chương 610: Ta dẫn người đi (18)
Chương 611: Ta dẫn người đi (19)
Chương 612
Chương 613
Chương 614
Chương 615
Chương 616: Thoát khỏi hung ngục (4)
Chương 617: Thoát khỏi hung ngục (5)
Chương 618: Thoát khỏi hung ngục (6)
Chương 619
Chương 620: Thoát khỏi hung ngục (8)
Chương 621: Thoát khỏi hung ngục (9)
Chương 622: Thoát khỏi hung ngục (10)
Chương 623: Hoàng thất phân tranh (1)
Chương 624: Hoàng thất phân tranh (2)
Chương 625: Hoàng thất phân tranh (3)

Chương 626: Hoàng thất phân tranh (4)
Chương 627: Hoàng thất phân tranh (5)
Chương 628: Hoàng thất phân tranh (6)
Chương 629: Hoàng thất phân tranh (7)
Chương 630: Hoàng thất phân tranh (8)
Chương 631: Hoàng thất phân tranh (9)
Chương 632
Chương 633: Hoàng thất phân tranh (11)
Chương 634: Hoàng thất phân tranh (12)
Chương 635: Hoàng thất phân tranh (13)
Chương 636: Hoàng thất phân tranh (14)
Chương 637: Hoàng thất phân tranh (15)
Chương 638: Hoàng thất phân tranh (16)
Chương 639: Hoàng thất phân tranh (17)
Chương 640: Hoàng thất phân tranh (18)
Chương 641: Hoàng thất phân tranh (19)
Chương 642: Hoàng thất phân tranh (20)
Chương 643: Hoàng thất chính thống (1)
Chương 644: Hoàng thất chính thống (2)
Chương 645: Hoàng thất chính thống (3)
Chương 646: Hoàng thất chính thống (4)
Chương 647: Hoàng thất chính thống (5)
Chương 648: Hoàng thất chính thống (6)
Chương 649: Hoàng thất chính thống (7)
Chương 650: Hoàng thất chính thống (8)
Chương 651: Hoàng thất chính thống (9)
Chương 652: Hoàng thất chính thống (10)
Chương 653: Gặp lại Chiến Dã (1)
Chương 654: Gặp lại Chiến Dã (2)
Chương 655: Gặp lại Chiến Dã (3)
Chương 656: Gặp lại Chiến Dã (4)
Chương 657: Gặp lại Chiến Dã (5)
Chương 658: Gặp lại Chiến Dã (6)

Chương 659: Gặp lại Chiến Dã (7)
Chương 660: Gặp lại Chiến Dã (8)
Chương 661: Phù Nguyên vỡ nát (1)
Chương 662: Phù Nguyên vỡ nát (2)
Chương 663: Phù Nguyên vỡ nát (3)
Chương 664: Phù Nguyên vỡ nát (4)
Chương 665: Phù Nguyên vỡ nát (5)
Chương 666: Phù Nguyên vỡ nát (6)
Chương 667: Phù Nguyên vỡ nát (7)
Chương 668: Phù Nguyên vỡ nát (8)
Chương 669: Phù Nguyên vỡ nát (9)
Chương 670: Phù Nguyên vỡ nát (10)
Chương 671: Phù Nguyên vỡ nát (11)
Chương 672: Phù Nguyên vỡ nát (12)
Chương 673: Phù Nguyên vỡ nát (13)
Chương 674: Phù Nguyên vỡ nát (14)
Chương 675: Phù Nguyên vỡ nát (15)
Chương 676: Phù Nguyên vỡ nát (16)
Chương 677: Phù Nguyên vỡ nát (17)
Chương 678: Phù Nguyên vỡ nát (18)
Chương 679: Hù Nguyên vỡ nát (19)
Chương 680: Phù Nguyên vỡ nát (20)
Chương 681: Bị vây trong lao tù (1)
Chương 682: Bị vây trong lao tù (2)
Chương 683: Bị vây trong lao tù (3)
Chương 684: Bị vây trong lao tù (4)
Chương 685: Bị vây trong lao tù (5)
Chương 686: Bị vây trong lao tù (6)
Chương 687: Bị vây trong lao tù (7)
Chương 688: Bị vây trong lao tù (8)
Chương 689: Bị vây trong lao tù (9)
Chương 690: Bị vây trong lao tù (10)
Chương 691: Bị vây trong lao tù (11)

Chương 692: Bị vây trong lao tù (12)
Chương 693: Bị vây trong lao tù (13)
Chương 694: Bị vây trong lao tù (14)
Chương 695: Bị vây trong lao tù (15)
Chương 696: Bị vây trong lao tù (16)
Chương 697: Bị vây trong lao tù (17)
Chương 698: Bị vây trong lao tù (18)
Chương 699: Bị vây trong lao tù (19)
Chương 700: Bị vây trong lao tù (20)
Chương 701: Lợi ngược dòng (1)
Chương 702: Lợi ngược dòng (2)
Chương 703: Lợi ngược dòng (3)
Chương 704: Lợi ngược dòng (4)
Chương 705: Lợi ngược dòng (5)
Chương 706: Lợi ngược dòng (6)
Chương 707: Lợi ngược dòng (7)
Chương 708: Lợi ngược dòng (8)
Chương 709: Lợi ngược dòng (9)
Chương 710: Lợi ngược dòng (10)
Chương 711: Lợi ngược dòng (11)
Chương 712: Lợi ngược dòng (12)
Chương 713: Lợi ngược dòng (13)
Chương 714: Lợi ngược dòng (14)
Chương 715: Lợi ngược dòng (15)
Chương 716: Lợi ngược dòng (16)
Chương 717: Lợi ngược dòng (17)
Chương 718: Lợi ngược dòng (18)
Chương 719: Lợi ngược dòng (19)
Chương 720: Lợi ngược dòng (20)
Chương 721: Tuyệt sát thiên hạ [1]
Chương 722: Tuyệt sát thiên hạ [2]
Chương 723: Tuyệt sát thiên hạ (3)
Chương 724: Tuyệt sát thiên hạ (4)

Chương 725: Tuyệt sát thiên hạ (5)
Chương 726: Tuyệt sát thiên hạ (6)
Chương 727: Tuyệt sát thiên hạ (7)
Chương 728: Tuyệt sát thiên hạ (8)
Chương 729: Tuyệt sát thiên hạ (9)
Chương 730: Tuyệt sát thiên hạ (10)
Chương 731: Tuyệt sát thiên hạ (11)
Chương 732: Tuyệt sát thiên hạ (12)
Chương 733: Tuyệt sát thiên hạ (13)
Chương 734: Tuyệt sát thiên hạ (14)
Chương 735: Tuyệt sát thiên hạ (15)
Chương 736: Tuyệt sát thiên hạ (16)
Chương 737: Tuyệt sát thiên hạ (17)
Chương 738: Tuyệt sát thiên hạ (18)
Chương 739: Tuyệt sát thiên hạ (19)
Chương 740: Tuyệt sát thiên hạ (20)
Chương 741: Tuyệt sát thiên hạ (cuối)
Chương 742: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (1)
Chương 743: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (2)
Chương 744: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (3)
Chương 745: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (4)
Chương 746: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (5)
Chương 747: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (6)
Chương 748: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (7)
Chương 749: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (8)
Chương 750-751: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (9)
Chương 752: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (10)
Chương 753: Đả khai hắc ngọc (1)
Chương 754: Đả khai hắc ngọc (2)
Chương 755: Đả khai hắc ngọc (3)
Chương 756: Đả khai hắc ngọc (4)
Chương 757: Đả khai hắc ngọc (5)
Chương 758: Đả khai hắc ngọc (6)

Chương 759: Đả khai hắc ngọc (7)
Chương 760: Đả khai hắc ngọc (8)
Chương 761: Đả khai hắc ngọc (9)
Chương 762: Đả khai hắc ngọc (10)
Chương 763: Trở lại Nam Dục quốc (1)
Chương 764: Trở lại Nam Dục quốc (2)
Chương 765: Trở lại Nam Dục quốc (3)
Chương 766: Trở lại Nam Dục quốc (4)
Chương 767: Trở lại Nam Dục quốc (5)
Chương 768: Trở lại Nam Dục quốc (6)
Chương 769: Trở lại Nam Dục quốc (7)
Chương 770: Trở lại Nam Dục quốc (8)
Chương 771: Trở lại Nam Dục quốc (9)
Chương 772: Trở lại Nam Dục quốc (10)
Chương 773: Biệt Nguyệt sơn trang (1)
Chương 774: Biệt Nguyệt sơn trang (2)
Chương 775: Biệt Nguyệt sơn trang (3)
Chương 776: Biệt Nguyệt sơn trang (4)
Chương 777: Biệt Nguyệt sơn trang (5)
Chương 778: Biệt Nguyệt sơn trang (6)
Chương 779: Biệt Nguyệt sơn trang (7)
Chương 780: Biệt Nguyệt sơn trang (8)
Chương 781: Biệt Nguyệt sơn trang (9)
Chương 782: Biệt Nguyệt sơn trang (10)
Chương 783: Biệt Nguyệt sơn trang (11)
Chương 784: Biệt Nguyệt sơn trang (12)
Chương 785: Biệt Nguyệt sơn trang (13)
Chương 786: Biệt Nguyệt sơn trang (14)
Chương 787: Biệt Nguyệt sơn trang (15)
Chương 788: Biệt Nguyệt sơn trang (16)
Chương 789: Biệt Nguyệt sơn trang (17)
Chương 790: Biệt Nguyệt sơn trang (18)
Chương 791: Biệt Nguyệt sơn trang (19)

Chương 792: Biệt Nguyệt sơn trang (20)
Chương 793: Tâm ngoại hóa hồn (1)
Chương 794: Tâm ngoại hóa hồn (2)
Chương 795: Tâm ngoại hóa hồn (3)
Chương 796: Tâm ngoại hóa hồn (4)
Chương 797: Tâm ngoại hóa hồn (5)
Chương 798: Tâm ngoại hóa hồn (6)
Chương 799: Tâm ngoại hóa hồn (7)
Chương 800: Tâm ngoại hóa hồn (8)
Chương 801: Tâm ngoại hóa hồn (9)
Chương 802: Tâm ngoại hóa hồn (10)
Chương 803: Tâm ngoại hóa hồn (11)
Chương 804: Tâm ngoại hóa hồn (12)
Chương 805: Tâm ngoại hóa hồn (13)
Chương 806: Tâm ngoại hóa hồn (14)
Chương 807: Tâm ngoại hóa hồn (15)
Chương 808: Tâm ngoại hóa hồn (16)
Chương 809: Tâm ngoại hóa hồn (17)
Chương 810: Tâm ngoại hóa hồn (18)
Chương 811: Tâm ngoại hóa hồn (19)
Chương 812: Tâm ngoại hóa hồn (20)
Chương 813: Cảnh còn người mất (1)
Chương 814: Cảnh còn người mất (2)
Chương 815: Cảnh còn người mất (3)
Chương 816: Cảnh còn người mất (4)
Chương 817: Cảnh còn người mất (5)
Chương 818: Cảnh còn người mất (6)
Chương 819: Cảnh còn người mất (7)
Chương 820: Cảnh còn người mất (8)
Chương 821: Cảnh còn người mất (9)
Chương 822: Cảnh còn người mất (10)
Chương 823: Cảnh còn người mất (11)
Chương 824: Cảnh còn người mất (12)

Chương 825: Cảnh còn người mất (13)
Chương 826: Cảnh còn người mất (14)
Chương 827: Cảnh còn người mất (15)
Chương 828: Cảnh còn người mất (16)
Chương 829: Đi sứ Bắc Diệu (1)
Chương 830: Đi sứ Bắc Diệu (2)
Chương 831: Đi sứ Bắc Diệu (3)
Chương 832: Đi sứ Bắc Diệu (4)
Chương 833: Đi sứ Bắc Diệu (5)
Chương 834: Đi sứ Bắc Diệu (6)
Chương 835: Đi sứ Bắc Diệu (7)
Chương 836: Đi sứ Bắc Diệu (8)
Chương 837: Đi sứ Bắc Diệu (9)
Chương 838: Đi sứ Bắc Diệu (10)
Chương 839: Giấc mộng cũ của Tương vương (1)
Chương 840: Giấc mộng cũ của Tương vương (2)
Chương 841: Giấc mộng cũ của Tương vương (3)
Chương 842: Giấc mộng cũ của Tương vương (4)
Chương 843: Giấc mộng cũ của Tương vương (5)
Chương 844: Giấc mộng cũ của Tương vương (6)
Chương 845: Giấc mộng cũ của Tương vương (7)
Chương 846: Giấc mộng cũ của Tương vương (8)
Chương 847: Giấc mộng cũ của Tương vương (9)
Chương 848: Giấc mộng cũ của Tương vương (10)
Chương 849: Giấc mộng cũ của Tương vương (11)
Chương 850: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 1
Chương 851: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 2
Chương 852: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 3
Chương 853: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 4
Chương 854: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 5
Chương 855: Thích khách trong tuyết 1
Chương 856: Thích khách trong tuyết 2
Chương 857: Thích khách trong tuyết 3

Chương 858: Thích khách trong tuyết 4
Chương 859: Thích khách trong tuyết 5
Chương 860: Chú ấn Băng 1
Chương 861: Chú ấn Băng 2
Chương 862: Chú ấn Băng 3
Chương 863: Chú ấn Băng 4
Chương 864: Chú ấn Băng 5
Chương 865: Tiếng tiêu hệ tình 1
Chương 866: Tiếng tiêu hệ tình 2
Chương 867: Tiếng tiêu hệ tình 3
Chương 868: Tiếng tiêu hệ tình 4
Chương 869: Tiếng tiêu hệ tình 5
Chương 870: Tiếng tiêu hệ tình 6
Chương 871: Tiếng tiêu hệ tình 7
Chương 872: Giết nhằm tam thiên 1
Chương 873: Giết nhằm tam thiên 2
Chương 874: Giết nhằm tam thiên 3
Chương 875: Giết nhằm tam thiên 4
Chương 876: Giết nhằm tam thiên 5
Chương 877: Tuyệt đối không tin 1
Chương 878: Tuyệt đối không tin 2
Chương 879: Truy sát trong đêm khuya 1
Chương 880: Truy sát trong đêm khuya 2
Chương 881: Truy sát trong đêm khuya 3
Chương 882: Truy sát trong đêm khuya 4
Chương 883: Truy sát trong đêm khuya 5
Chương 884: Ngàn dặm lưu vong 1
Chương 885: Ngàn dặm lưu vong 2
Chương 886: Ngàn dặm lưu vong 3
Chương 887: Ngàn dặm lưu vong 4
Chương 888: Phong Vân hội tụ 1
Chương 889: Phong Vân hội tụ 2
Chương 890: Phong Vân hội tụ 3

Chương 891: Phong Vân hội tụ 4
Chương 892: Phong Vân hội tụ 5
Chương 893: Ma thú Vương tộc 1
Chương 894: Ma thú Vương tộc 2
Chương 895: Ma thú Vương tộc 3
Chương 896: Ma thú Vương tộc 4
Chương 897: Vua của lính đánh thuê 1
Chương 898: Vua của lính đánh thuê 2
Chương 899: Vua của lính đánh thuê 3
Chương 900: Thánh Huyết Cung chủ 1
Chương 901: Thánh Huyết Cung chủ 2
Chương 902: Thánh Huyết Cung chủ 3
Chương 903: Thánh Huyết Cung chủ 4
Chương 904: Thánh Huyết Cung chủ 5
Chương 905: Thần điện Quang Diệu 1
Chương 906: Thần điện Quang Diệu 2
Chương 907: Thần điện Quang Diệu 3
Chương 908: Đại chiến Hồng Liên 1
Chương 909: Đại chiến Hồng Liên 2
Chương 910: Đại chiến Hồng Liên 3
Chương 911: Đại chiến Hồng Liên 4
Chương 912: Đại chiến Hồng Liên 5
Chương 913: Trộm Liên hoán Nguyệt 1
Chương 914: Trộm Liên hoán Nguyệt 2
Chương 915: Trộm Liên hoán Nguyệt 3
Chương 916: Ta rất nhớ ngươi 1
Chương 917: Ta rất nhớ ngươi 2
Chương 918: Ta rất nhớ ngươi 3
Chương 919: Ta rất nhớ ngươi 4
Chương 920: Ta rất nhớ ngươi 5
Chương 921: Hồ Lang kết minh 1
Chương 922: Hồ Lang kết minh 2
Chương 923: Hồ Lang kết minh 3

Chương 924: Hồ Lang kết minh 4
Chương 925: Hồ Lang kết minh 5
Chương 926: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 1
Chương 927: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 2
Chương 928: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 3
Chương 929: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 4
Chương 930: Mặt nạ vàng 1
Chương 931: Mặt nạ vàng 2
Chương 932: Mặt nạ vàng 3
Chương 933: Mặt nạ vàng 4
Chương 934: Mặt nạ vàng 5
Chương 935: Mặt nạ vàng 6
Chương 936: Săn giết Mặc Liên 1
Chương 937: Săn giết Mặc Liên 2
Chương 938: Săn giết Mặc Liên 3
Chương 939: Săn giết Mặc Liên 4
Chương 940: Săn giết Mặc Liên 5
Chương 941: Quận chúa Bắc Nguyệt 1
Chương 942: Quận chúa Bắc Nguyệt 2
Chương 943: Quận chúa Bắc Nguyệt 3
Chương 944: Quận chúa Bắc Nguyệt 4
Chương 945: Tuyệt địa cứu viện 1
Chương 946: Tuyệt địa cứu viện 2
Chương 947: Tuyệt địa cứu viện 3
Chương 948: Tuyệt địa cứu viện 4
Chương 949: Tuyệt địa cứu viện 5
Chương 950: Tự tay chặt đứt 1
Chương 951: Tự tay chặt đứt 2
Chương 952: Tự tay chặt đứt 3
Chương 953: Tự tay chặt đứt 4
Chương 954: Tự tay chặt đứt 5
Chương 955: Hắc thủy cấm lao 1
Chương 956: Hắc thủy cấm lao 2

Chương 957: Hắc thủy cấm lao 3
Chương 958: Hắc thủy cấm lao 4
Chương 959: Hắc thủy cấm lao 5
Chương 960: Đi ngược gió 1
Chương 961: Đi ngược gió 2
Chương 962: Đi ngược gió 3
Chương 963: Đi ngược gió 4
Chương 964: Đi ngược gió 5
Chương 965: Anh Dạ bỏ mình 1
Chương 966: Anh Dạ bỏ mình 2
Chương 967: Anh Dạ bỏ mình 3
Chương 968: Anh Dạ bỏ mình 4
Chương 969: Anh Dạ bỏ mình 5
Chương 970: Vây Ngụy cứu Triệu 1
Chương 971: Vây Ngụy cứu Triệu 2
Chương 972: Vây Ngụy cứu Triệu 3
Chương 973: Vây Ngụy cứu Triệu 4
Chương 974: Tu hú chiếm tổ chim khách 1
Chương 975: Tu hú chiếm tổ chim khách 2
Chương 976: Tu hú chiếm tổ chim khách 3
Chương 977: Tu hú chiếm tổ chim khách 4
Chương 978: Tu hú chiếm tổ chim khách 5
Chương 979: Trung tâm thủ hộ 1
Chương 980: Trung tâm thủ hộ 2
Chương 981: Đứng vào hàng ngũ Vương Giả 1
Chương 982: Đứng vào hàng ngũ Vương Giả 2
Chương 983: Đứng vào hàng ngũ Vương Giả 3
Chương 984: Cơn Lốc bùng lên 1
Chương 985: Cơn Lốc bùng lên 2
Chương 986: Cơn Lốc bùng lên 3
Chương 987: Cơn Lốc bùng lên 4
Chương 988: Cơn Lốc bùng lên 5
Chương 989: Kinh thế chi đồng

Chương 990: Kinh thế chi đồng 2
Chương 991: Kinh thế chi đồng 3
Chương 992: Thiêu thân lao đầu vào lửa 1
Chương 993: Thiêu thân lao đầu vào lửa 2
Chương 994: Thiêu thân lao đầu vào lửa 3
Chương 995: Thiêu thân lao đầu vào lửa 4
Chương 996: Thiêu thân lao đầu vào lửa 5
Chương 997: Linh hồn trở về 1
Chương 998: Linh hồn trở về 2
Chương 999: Linh hồn trở về 3
Chương 1000: Linh hồn trở về 4
Chương 1001: Linh thú cấp 1
Chương 1002: Linh thú cấp 2
Chương 1003: Linh thú cấp 3
Chương 1004: Linh thú cấp 4
Chương 1005: Hóa người dưới ánh trăng 1
Chương 1006: Hóa người dưới ánh trăng 2
Chương 1007: Hóa người dưới ánh trăng 3
Chương 1008: Hóa người dưới ánh trăng 4
Chương 1009: Linh Ương thất tháp 1
Chương 1010: Linh Ương thất tháp 2
Chương 1011: Linh Ương thất tháp 3
Chương 1012: Linh Ương thất tháp 4
Chương 1013: Linh Ương thất tháp 5
Chương 1014: Người mang khế ước 1
Chương 1015: Người mang khế ước 2
Chương 1016: Người mang khế ước 3
Chương 1017: Người mang khế ước 4
Chương 1018: Người mang khế ước 5
Chương 1019: Ngự thú mà chiến 1
Chương 1020: Ngự thú mà chiến 2
Chương 1021: Ngự thú mà chiến 3
Chương 1022: Ngự thú mà chiến 4

Chương 1023: Ngự thú mà chiến 5
Chương 1024: Chủ của hắc ngọc 1
Chương 1025: Chủ của hắc ngọc 2
Chương 1026: Chủ của hắc ngọc 3
Chương 1027: Chủ của hắc ngọc 4
Chương 1028: Chủ của hắc ngọc 5
Chương 1029: Linh thú nhận chủ 1
Chương 1030: Linh thú nhận chủ 2
Chương 1031: Linh thú nhận chủ 3
Chương 1032: Linh thú nhận chủ 4
Chương 1033: Linh thú nhận chủ 5
Chương 1034: Công Chúa Vĩnh Ninh 1
Chương 1035: Công Chúa Vĩnh Ninh 2
Chương 1036: Công Chúa Vĩnh Ninh 3
Chương 1037: Công Chúa Vĩnh Ninh 4
Chương 1038: Công Chúa Vĩnh Ninh 5
Chương 1039: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 1
Chương 1040: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 2
Chương 1041: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 3
Chương 1042: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 4
Chương 1043: Vương tử Khoai Tây 1
Chương 1044: Vương tử Khoai Tây 2
Chương 1045: Vương tử Khoai Tây 3
Chương 1046: Vương tử Khoai Tây 4
Chương 1047: Cây bắt tử 1
Chương 1048: Cây bắt tử 2
Chương 1049: Cây bắt tử 3
Chương 1050: Cây bắt tử 4
Chương 1051: Cây bắt tử 5
Chương 1052: Lôi Vương giá lâm 1
Chương 1053: Lôi Vương giá lâm 2
Chương 1054: Lôi Vương giá lâm 3
Chương 1055: Lôi Vương giá lâm 4

Chương 1056: Lôi Vương giá lâm 5
Chương 1057: Hí Thiên các hạ 1
Chương 1058: Hí Thiên các hạ 2
Chương 1059: Hí Thiên các hạ 3
Chương 1060: Hí Thiên các hạ 4
Chương 1061: Không phá thì không xây 1
Chương 1062: Không phá thì không xây 2
Chương 1063: Không phá thì không xây 3
Chương 1064: Không phá thì không xây 4
Chương 1065: Dựng lại Linh thể 1
Chương 1066: Dựng lại Linh thể 2
Chương 1067: Dựng lại Linh thể 3
Chương 1068: Dựng lại Linh thể 4
Chương 1069: Dựng lại Linh thể 5
Chương 1070: Đại phá sát cảnh 1
Chương 1071: Đại phá sát cảnh 2
Chương 1072: Đại phá sát cảnh 3
Chương 1073: Đại phá sát cảnh 4
Chương 1074: Đại phá sát cảnh 5
Chương 1075: Ngoái đầu nhìn lại cười 1
Chương 1076: Ngoái đầu nhìn lại cười 2
Chương 1077: Ngoái đầu nhìn lại cười 3
Chương 1078: Ngoái đầu nhìn lại cười 4
Chương 1079: Phù Du nửa tắc 1
Chương 1080: Phù Du nửa tắc 2
Chương 1081: Thuật Dời đi 1
Chương 1082: Thuật Dời đi 2
Chương 1083: Thuật Dời đi 3
Chương 1084: Thuật Dời đi 4
Chương 1085: Lấy vợ tuyệt sắc 1
Chương 1086: Lấy vợ tuyệt sắc 2
Chương 1087: Lấy vợ tuyệt sắc 3
Chương 1088: Hôn lễ hoành tráng 1

Chương 1089: Hôn lễ hoành tráng 2
Chương 1090: Hôn lễ hoành tráng 3
Chương 1091: Tu la vương 1
Chương 1092: Tu la vương 2
Chương 1093: Tu la vương 3
Chương 1094: Tu la vương 4
Chương 1095: Thành trì mặt trời lặn 1
Chương 1096: Thành trì mặt trời lặn 2
Chương 1097: Thành trì mặt trời lặn 3
Chương 1098: Thành trì mặt trời lặn 4
Chương 1099: Thành trì mặt trời lặn 5
Chương 1100: Vây khốn chết yếu tình 1
Chương 1101: Vây khốn chết yếu tình 2
Chương 1102: Đại hôn phong vân 1
Chương 1103: Đại hôn phong vân 2
Chương 1104: Đại hôn phong vân 3
Chương 1105: Đại hôn phong vân 4
Chương 1106: Lấy được vương tử 1
Chương 1107: Lấy được vương tử 2
Chương 1108: Lấy được vương tử 3
Chương 1109: Lấy được vương tử 4
Chương 1110: Thiên hạ chia làm bốn 1
Chương 1111: Thiên hạ chia làm bốn 2
Chương 1112: Thiên hạ chia làm bốn 3
Chương 1113: Thiên hạ chia làm bốn 4
Chương 1114: Thiên hạ chia làm bốn 5
Chương 1115: Miền Nam phong hầu 1
Chương 1116: Miền Nam phong hầu 2
Chương 1117: Miền Nam phong hầu 3
Chương 1118: Miền Nam phong hầu 4
Chương 1119: Miền Nam phong hầu 5
Chương 1120: Gặp lại trên chiến trường 1
Chương 1121: Gặp lại trên chiến trường 2

Chương 1122: Gặp lại trên chiến trường 3
Chương 1123: Gặp lại trên chiến trường 4
Chương 1124: Chú ấn Phong 1
Chương 1125: Chú ấn Phong 2
Chương 1126: Chú ấn Phong 3
Chương 1127: Người mang mệnh trời 1
Chương 1128: Người mang mệnh trời 2
Chương 1129: Người mang mệnh trời 3
Chương 1130: Công thành đoạt đất 1
Chương 1131: Công thành đoạt đất 2
Chương 1132: Công thành đoạt đất 3
Chương 1133: Công thành đoạt đất 4
Chương 1134: Ma thú lăng thế 1
Chương 1135: Ma thú lăng thế 2
Chương 1136: Ma thú lăng thế 3
Chương 1137: Ma thú lăng thế 4
Chương 1138: Đi sứ phương Bắc 1
Chương 1139: Đi sứ phương Bắc 2
Chương 1140: Đi sứ phương Bắc 3
Chương 1141: Đi sứ phương Bắc 4
Chương 1142: Cái bóng kỳ sĩ 1
Chương 1143: Cái bóng kỳ sĩ 2
Chương 1144: Cái bóng kỳ sĩ 3
Chương 1145: Tái lập Hắc thủy Cẩm lao 1
Chương 1146: Tái lập Hắc thủy Cẩm lao 2
Chương 1147: Tái lập Hắc thủy Cẩm lao 3
Chương 1148: Tái lập Hắc thủy Cẩm lao 4
Chương 1149: Vạn thú vô cương 1
Chương 1150: Vạn thú vô cương 2
Chương 1151: Phượng nghịch thiên hạ 1
Chương 1152: Phượng nghịch thiên hạ 2
Chương 1153: Đại kết cục 1
Chương 1154: Đại kết cục 2

Chương 1155: Đại kết cục 3

Chương 1156: Ngoại truyện 1 - Vạn Thú Vô Cương 1

Chương 1157: Ngoại truyện 1 - Vạn Thú Vô Cương 2

Chương 1158: Ngoại truyện 1 - Vạn Thú Vô Cương 3

Chương 1: Xuyên qua (1)

Năm 2012, Thượng Hải – Trung Quốc

Dưới màn đêm, con sông Hoàng Phố cuộn cuộn tuôn trào, được ánh đèn hai bên bờ sông trang điểm xóa lóa mắt, cảnh ca múa mừng thái bình nhộn nhịp diễn ra. Quả không hổ danh là Bất Dạ Chi Thành.

Ở phía Đông, tháp truyền hình Minh Châu cao 1535 thước, dưới ánh trăng lại càng thêm đồ sộ, hùng vĩ. Không ai thấy tại một nơi bí ẩn trên cao, một cái hắc sắc trường y thiếu nữ đang lặng lẽ đứng, hai tay khoanh trước ngực, haimắt lạnh lẽo âm trầm nhìn vào chiếc du thuyền to lớn đang chậm rãi lướt đi trên sông Hoàng Phố.

Gần rồi.....

Chiếc du thuyền cao cấp này là của tập đoàn tài chính Nhật Bản Kitano, hiện tại trên thuyền đang cử hành buổi bán đấu giá, trong đó có rất nhiều trân bảo giá trị liên thành.

Hắc ~

Nàng thích nhất là cướp đoạt đồ của người Nhật Bản a.

Du thuyền cuối cùng cũng miễn cưỡng chạy đến dưới chân nàng. Khóe môi duyên dáng hơi nhếch lên, mũi chân điểm nhẹ, bóng dáng xinh đẹp nhảy vọt lên, một đôi hắc dực cực lớn mở ra ngay sau lưng nàng.

Ánh trăng mờ hồ từ mây xám lộ ra, nhẹ nhàng chiếu rọi đến bóng

dáng củathiếu nữ, một đầu hồng phát tựa hỏa diễm rực rỡ, đôi mặc mâu trong suốt, quý dị nhưng tràn ngập hơi thở sát phạt.

Bóng người của nàng ở giữa không trung thoáng đình trệ, rồi đột nhiên nhanh như chớp hướng tới du thuyền trên sông lao tới!

Trong nháy mắt, bóng dáng bé nhỏ ấy đã vô thanh vô tức đáp xuống trên duthuyền, không để cho bất luận một tên thủ vệ nào phát hiện ra. Hắc dựctrên lưng bỗng trở thành một con điều hâu hung mãnh, phi vào trong bóngđêm.

Mấy người thủ vệ đi qua, Hoàng Bắc Nguyệt thân hìnhkhẽ nhúc nhích, giống như một con mèo từ phía sau bọn họ xẹt qua, tiếnvào gian phòng đấu giá.

Trong đại sảnh tao nhã nhưng khôngkém phần xa hoa, ngay cả một bình hoa trang trí nho nhỏ cũng đều là gổmsứ Thanh Hoa thời Tống.

Một cái vương miện được bán ra vớimột cái giá trên trời, quả thực làm người ta lú lợ, đối với Hoàng Bắc Nguyệt mà nói, quả thực là điên hết cả rồi! Nàng mới sẽ không tiêuhiều tiền như vậy, hừ, nếu nàng muốn, trực tiếp đoạt tới có phải tốtthơn không?

” Các vị khách quý, hôm nay bảo bối trân quýnhất, chính là đến từ Đông Phương thần bí nhân Cổ lão – Cổ Ngọc, vậtphẩm này có tên là ‘Vạn Thú Vô Cương’.”

Vị nữ thủ tịch xinhđẹp nâng một cái khay tròn tuyệt đẹp được làm bằng phi thúy đi ra, chỉriêng cái khay kia cũng đã trị giá đến mấy trăm triệu, dạng bảo vật gìmà phải cần dùng đến khay phi thúy quý trọng như vậy để tôn lên?

” Khối hắc ngọc lớn hơn một tấc này, mặt trên điêu khắc hình dáng

của hơn vạn loài thú, trông rất sống động, xảo đoạt thiên công a. Hơn nữa, theo như truyền thuyết, khối hắc ngọc này có lực lượng thần bí, có thể giúp chủ nhân siêu thoát sinh tử, nghịch chuyển thời không. “

Phốc xuy ~

Phía dưới vang lên một mảnh tiếng cười, nguyên lai là một khối hắc ngọc tầm thường được thổi phồng lên, còn tưởng rằng thật sự là một cái trân phẩm không gì sánh nổi chứ?

Cái thời đại mà khoa học kỹ thuật vô cùng phát triển này, ai sẽ đi tin tưởng loại quái lực vô căn cứ này chứ?

Thay vì nhìn khối hắc ngọc không đáng tin này, chẳng bằng nhìn vị nữ đầu giá sư xinh đẹp kia, quả thực là trời sinh vu vật trời sinh a, chặc chặc, dáng vẻ kia, gương mặt kia, nam nhân nhìn thấy thì nửa thân dưới cảm giác vô cùng mất tự nhiên, nữ nhân thì đều không nhìn được trong lòng khó chịu, ghen tức a.

Lựa mỏng mềm mại bao bọc lấy thân hình bốc lửa của nàng, trước cong sau vểnh. Mỹ nữ nâng mâm ngọc, cúi người xuống để khách nhân có thể dễ dàng quan sát khối hắc ngọc thần bí kia.

Nhưng lúc này, ánh mắt ai sẽ đặt tại khối hắc ngọc kia cơ chứ? Bọn hắn đã sớm biến thành một đám sắc lang nước miếng chảy ròng ròng, nhìn chăm chăm cặp tuyết lê trắng mịn, hận không thể lập tức nhào tới hung hăng chà đạp nàng một phen.

Thật là một đám người ngu ngốc không biết hàng, thứ quý giá như vậy cứ nhiên trực tiếp bỏ qua. Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, từ lúc vừa tiến vào, nàng liền có thể cảm nhận được từ trong hắc ngọc truyền tới một cỗ dao động năng lượng vô cùng mạnh mẽ.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 2: Xuyên qua (2)

Nàng móc súng ra hướng phía trước mà đi.

“Đẩy cái gì mà đẩy? Có biết hay không..... A! Có súng!”

Một nữ nhân bị nàng đẩy ra quay lại căn nhà, nhưng vừa nhìn thấy trong tay nàng có súng, lập tức hét ầm lên.

Trên đài, đấu giá sư được huấn luyện vô cùng chuyên nghiệp, động tác cực kỳ nhanh nhẹn, vừa nghe được tiếng hét liền lập tức che chở hắc ngọc nhanh chóng rời đi.

Nhưng nàng có nhanh cách mấy, liệu có thể nhanh hơn khẩu súng trong tay Hoàng Bắc Nguyệt sao?

Tay nàng khẽ động, một viên đạn liền xuyên qua đám người, thẳng tắp bắn vào đầu của nữ đấu giá sư xinh đẹp khiến nàng ngay cả tiếng kêu thảm cũng chưa kịp phát liền lập tức mất mạng đương trường.

Ngọc thủ khẽ nhấc, liền chuẩn xác bắt được hắc ngọc, đôi mắt màu khế lóe, lộ ra lãnh ngạo phong mang.

Tất cả những thứ này bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Đợi khi đám người bảo tiêu kịp phản ứng lại thì Hoàng Bắc Nguyệt đã ngạo mạn xoay người bước ra ngoài. Nàng khinh thường động thủ với đám kiến hôi này.

” Hoàng Bắc Nguyệt, Vạn Thú Vô Cương quả nhiên dẫn người đến đây! ” Một cái thanh lãnh thanh âm vang lên từ phía sau.

Bắc Nguyệt khẽ nhú đuôi lông mày, âm thanh này, không cần xoay người nàng cũng biết là ai.

Lam Tư, đối thủ một mất một còn của nàng, truy sát nàng từ Nam Mỹ về tận đây, ròng rã năm năm liền.

Hắn lẽ nào còn chưa rõ ràng chênh lệch giữa hắn và nàng sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh như băng không có bất kỳ biểu tình, Hoàng Bắc Nguyệt đem mảnh ‘Vạn Thú Vô Cương’ bỏ vào trong túi.

” Hoàng Bắc Nguyệt, bó tay chịu trói đi, hơn hai trăm quốc gia đã phát truy sát lệnh đối với ngươi, ngươi không trốn thoát được đâu.”

Lam Tư nhìn bóng lưng xinh đẹp của Hoàng Bắc Nguyệt, giọng nói băng lãnh nhưng lại xen lẫn một tia không đành lòng.

” Sau khi bó tay chịu trói, quốc gia của các ngươi sẽ làm gì đối với ta? ” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng xoay người, trong đôi mắt mang theo vẻ khinh miệt cùng băng lãnh.

” Dùng thiên phú của ngươi, quốc gia chắc chắn sẽ trọng dụng ngươi! ” Lam Tư nhân cơ hội nói.

Nếu có thể đưa nữ nhân tuyệt sắc cường ngạo này về cho bản thân sử dụng là tốt nhất!

” Đáng cười. ” Đáp lại hắn chỉ là hai chữ lạnh như băng.

Nhìn Hoàng Bắc Nguyệt trong mắt lộ ra vẻ châm chọc, Lam Tư cũng

không nhin được thờ dài.

” Chuyện năm đó..... “

” Câm miệng! “

Hoàng Bắc Nguyệt đôi mắt mầu lóe ra quang mang băng lãnh cùng thù hận.

Trước kia cha mẹ nàng đối với tổ chức trung thành tuyệt đối, vào sinh ra tử không hề oán trách, kết quả lại như thế nào đây? Họ lại bị chính tổ chức sát hại! Tuy chết rồi mà vẫn phải gánh theo tội danh ‘Kẻ phản bội’.

Những cảnh tượng máu me này không lúc nào ngừng hành hạ nàng, đến nỗi những lúc nửa đêm nàng đều sẽ bị sự thù hận của chính mình làm cho thức tỉnh!

” Hừ! Muốn ta bán mạng cho quốc gia các ngươi? Nhiều năm như vậy, ngươi của các ngươi bị ta giết còn chưa đủ nhiều sao? Một khi ta quy thuận, chỉ có con đường chết!”

Lạnh lùng nhìn Lam Tư – nam nhân Bắc Âu mang vẻ đẹp anh tuấn này, lúc mới gặp, hắn ôn nhu nho nhã, ấm áp như gió xuân, lại học nhiều hiểu rộng. Đáng tiếc, bọn họ lại ở lập trường đối nghịch nhau.

” Chỉ cần ngươi đồng ý, ta nhất định sẽ giúp ngươi! “

” Ta không muốn. “

Hoàng Bắc Nguyệt lãnh ngạo ngẩng đầu lên. Xung quanh phòng đấu giá đã bị bộ đội đặc chủng bao vây, vô số những nòng súng đen như mực lộ quang mang lạnh lẽo nhắm vào nàng.

Nàng không sợ.

Hồng phát rực rỡ trong đêm, khuynh thế dung nhan, tuyệt sắc vô song, cho dù băng lãnh vẫn vô cùng kinh diễm. Khóe miệng cong lên tạo thành một nụ cười xinh đẹp, trong phút chốc khiến bao người thất thần.

”Cẩn thận!“

Lam Tư quát to một tiếng, khi trông thấy nụ cười của Hoàng Bắc Nguyệt, hắncũng không nhịn được mà thất thần, tuy nhiên hắnrất nhanh liền tỉnh táo lại.

Nhưng, vẫn là đã chậm một bước!

Hoàng Bắc Nguyệt đã bẻ gãy cổ một vị bộ đội đặc chủng, dễ dàng đi tới boong thuyền.

Chương 3: Cường giả vi tôn (1)

”Lam Tư, muốn bắt ta, ngươi hãy chờ một trăm năm nữa đi!”

Nàng là sát thủ xuất sắc nhất thế giới, trở tay làm mây, lật tay làm mưa, không gì không làm được, trừ bỏ N, e là không ai có thể cùng nàng đối địch!

Nhấc tay một cái, một con hắc sắc điều hâu cự đại từ trong màn đêm bay đến, ưng nhãn sắc bén không khác gì chuông đồng, khiến người ta chỉ liếc mắt thôi cũng đều sợ hãi!

Sắc bén ưng trảo bám lấy cánh tay của Hoàng Bắc Nguyệt, cự đại hắc cự lập tức giương ra, ngay tức khắc kéo nàng bay lên trời! Kia một đầu hồng phật tại trong bóng đêm khế tung bay, chẳng khác nào một đám hỏa diễm mỹ lệ, rực rỡ trong màn đêm u ám!

Cùng lúc đó, trên du thuyền, vô số nòng súng chỉ về phía nàng điên cuồng bắn phá.

Lam Tư đi đến trên boong tàu, nhìn về phía bóng dáng nhỏ xinh đang dần biến mất phía chân trời, hướng về phía người ở bên cạnh hỏi:

”Đều chuẩn bị xong rồi chứ?”

”Ân, đều đã an bài ổn thỏa! Cấp trên quyết định hi sinh một thành phố để săn giết Hoàng Bắc Nguyệt!”

Lam Tư ngẩng đầu lên, nhìn khung trời phía xa, có chút thất vọng

mất mát:

” Ta đã sớm nói, một ngày nào đó, người sẽ vì sự cuồng ngạo và lãnh huyết của chính mình mà phải trả giá thật lớn..... Bắc Nguyệt! ”

Trong lòng xẹt qua một tia đau đớn, Bắc Nguyệt, nhiều năm như vậy truy giết người, kỳ thật ta mỗi một lần đều không thể đối với người hạ sát thủ được.

Thế nhưng một lần này, là thật sự vĩnh biệt.....

Sau mười phút, một tòa thành thị ở biên giới tỉnh Giang Tô bỗng nhiên xảy ra một vụ nổ cực lớn, đám mây hình nấm đã đem một mảnh trời đêm nhuộm thành một màu đỏ rực, mỹ lệ mà tràn ngập đau thương! May mà cư dân trong tòa thành thị này đã sớm được sơ tán, bởi vậy cũng không có người nào bị thương tổn.

Chỉ là trong lúc nổ tung, có một đoàn quỷ dị hắc sắc hung quang từ cột mây hình nấm bắn ra, mang hình dạng một cái cự đại hắc long, đột nhiên xông về phía thiên không!

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ** **

Nam Dục quốc

Đêm khuya trong đô thành, không ai trông thấy một đạo hắc sắc sát khí như vận thú phi nhanh, bay vào từ đường trong hậu viện của trường công chúa phủ.

Ánh nến u ám, một đôi mặc mầu trong treo nhưng lạnh lùng chậm rãi mở ra.

Nhìn ánh lửa leo lét trước mặt kia, đôi con người lãnh khốc cả nửa

ngày cũng không có động tĩnh. Hồi lâu sau, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi tiêu hóa toàn bộ đám ký ức hỗn loạn mới xuất hiện trong đầu.

Có chút vô lực rên rỉ một tiếng, nàng không thể không tiếp thu một sự thật – nàng..... Xuyên qua!

Hoàng Bắc Nguyệt, là con gái của đương kim hoàng thượng thân tỷ tỷ – Huệ Văn trưởng công chúa, tiểu thư dòng chính nữ, thân phận tuy lừng lẫy nhưng lại là phế vật cho cả Nam Dục quốc cười nhạo.

Nhu nhược, vô tri, không thể tập võ, trời sanh góc nghề. Ngự y đều nói nàng không thể sống hơn mười tám tuổi.

Không chỉ như vậy, thân là dòng chính nữ duy nhất của trưởng công chúa phủ, vậy mà đám con thứ anh chị em đều có thể bắt nạt nàng đến nỗi ngay cả nô tài cũng không bằng.

Di nương ương ngạnh hung hãn, phụ thân đối với nàng lại lạnh lùng căm ghét, từ bốn năm trước Huệ Văn trưởng công chúa qua đời, địa vị của nàng trong nhà lại rơi xuống ngàn trượng.

Lần này là vì lỡ miệng nói sai, đắc tội Cầm di nương được phụ thân sủng ái nhất, nàng liền bị phạt vào trong tù đường quỳ một ngày một đêm, chưa được ăn uống gì.

Thân thể này vốn từ nhỏ suy yếu nhiều bệnh, lại phải quỳ cả ngày không có một hạt cơm vào bụng, đây đích xác là muốn mạng của nàng a.

Bất quá chẳng ai nghĩ tới, nhờ số trời runrủi, Hoàng Bắc Nguyệt tại thế kỉ 21 được mệnh danh siêu cấp sát thủ lại xuyên đến khối thân thể mười hai tuổi này.

Chậm rãi đứng lên từ trên mặt đất lạnh băng, Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn về phía từ đường chính giữa cung phụng Huệ Văn trưởng công chúa linh vị, không biết là không phải là do ánh đèn hay không, nàng cảm giác trên bài vị có một đạo hào quang nhỏ yếu mập mờ.

Ấm áp giống như một đạo ánh mắt hiền lành nhìn về phía nàng.

Chương 4: Cường giả vi tôn (2)

Bắc nguyệt khẽ thở dài một hơi, nói: ” Yên tâm đi, nếu như ta đã chiếm thân thể con gái

ngươi, thì ta sẽ không làm cho nàng không công uổng mạng đâu. ”

Nàng vừa nói xong, ánh sáng trên bài vị kia dần dần biến mất.

Sửa lại một chút làn váy trắng thuần, Hoàng Bắc Nguyệt từ trong từ đường chậm rãi đi ra ngoài.

” Chán ghét, không nên ở chỗ này nha, trong từ đường còn có người a ~ ”

Một giọng nữ mềm mại vang lên ở góc sân tối tăm.

” Sợ cái gì? Cái quỷ bệnh bên trong có thể thế nào? Ngươi không phải nói rằng nàng bị ngu ngốc sao? Cả nô tài cũng không sánh nổi nữa là. Hắc! ”

Quý bệnh? Ngốc tử? Cả nô tài cũng không bằng? Quả nhiên trước kia Hoàng Bắc Nguyệt quá nhu nhược a.

” Nhân gia thẹn thùng nha ~ ~ ~ ”

” Thẹn thùng cái gì chứ? Bảo bối, nhanh lên, ta chịu không nổi nữa ~ ~ ”

Sột sột soạt soạt, tiếng cời quần áo vang lên, sau đó chính là một trận dồn dập tiếng thở dốc cùng tiếng cơ thể va chạm.

Vừa đến đã gặp được chuyện như vậy, thật xui xẻo!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua, nương theo ánh trăng nhu hòa chiếu xuống, rọi trên mặt nàng.

Sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt nhỏ nhắn gầy yếu, bởi vì quanh năm uống thuốc mà hốc mắt có vẻ lõm vào, hơn nữa quỳ một ngày một đêm, sắc mặt nàng lại càng tiều tụy, đầu tóc rối bời, quần áo màu trắng phiêu phiêu đãng đãng.

Bên trong góc, một nam nhân to khỏe đem một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi áp lên trên tường, đang phấn khởi làm động tác, hoàn toàn không biết nguy hiểm trí mạng đang chậm rãi tới gần!

Cô gái kia cũng bắt đầu mê loạn, từng tiếng rên rỉ dâm mỹ thốt lên, hai cái chân trắng nõn như rắn nước quấn chặt lấy eo của nam nhân.

Trong từ đường vốn yên tĩnh, lại bị cái thanh âm này phá hỏng.

Trưởng công chúa linh vị đang ở bên trong, hai người kia cư nhiên liền ở ngay đây làm nên chuyện tình đáng xấu hổ như thế, một chút cũng không biết tôn trọng vong linh người đã khuất.

Cũng bởi vì nữ nhi mà trưởng công chúa lưu lại mắc bệnh ngu ngốc bẩm sinh, cho nên đám nô tì bọn họ đều trở nên vô pháp vô thiên như vậy sao?

Hoàng Bắc Nguyệt khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng, một bước đi tới, vừa vặn thiếu nữ kia ngẩng đầu lên, chợt vừa nhìn thấy nàng một thân bạch y khinh khinh bước tới, liền sợ đến mức hoa dung thất sắc.

” Quý, quý..... ”

” Nào có quý? Quý bệnh thì có một cái trong kia, mau, nhanh, bảo bối, ta..... Ách..... ”

Trong cổ họng chỉ kịp phát ra một ít thanh âm mơ hồ, liền ‘cùm cụp’ một tiếng, cổ của nam nhân liền bị bẻ gãy!

” A — ” Thiếu nữ kia trừng lớn hai mắt sợ hãi kêu.

” Muốn chết thì cứ việc gọi. ” Đem thi thể nam nhân kia ném xuống đất, Hoàng Bắc Nguyệt xoa tay vào áo của thiếu nữ.

Cái nam nhân buồn nôn đê tiện kia, ngay cả việc giết hắn đều cảm thấy buồn nôn, nếu không phải hắn dám sỉ nhục Huệ Văn trưởng công chúa, nàng cũng không thêm giết hắn. Ô ố tay của chính mình!

Thiếu nữ nghe vậy, quả nhiên nhanh chóng ngậm chặt miệng của mình lại, cả người run cầm cập.

Nương theo ánh trăng nhìn lại, khuôn mặt này, không phải là tam tiểu thư quý ở trong từ đường sao? Vì sao, chẳng lẽ là quý hồn tiểu thư đến đòi mạng?

” Ta không phải quý hồn. ” Lau sạch tay, Hoàng Bắc Nguyệt khước môi nhếch lên, lộ ra một nụ cười băng lãnh mười phần, ” Người nếu dám tiết lộ một chữ ra bên ngoài, kết cục liền giống như hắn, đừng nghĩ đi cáo trạng với Cầm di nương, ta không phải Hoàng Bắc Nguyệt của trước đây. ”

Không có người nào dám cầm cái mạng nhỏ của chính mình đem làm trò đùa, đặc biệt là sau khi tận mắt nhìn thấy nàng không chút lưu

tình bẻ gãy cổ một người!

Bội Hương trong lòng giờ khắc này chỉ có một ý nghĩ: Vị tam tiểu thư này, tuyệt đối là bị quý phụ thân rồi!

Mới vừa rồi nàng quả thực như tu la chuyển thế, phần tàn nhẫn cùng băng lãnh kia, làm cho nàng lông tơ dựng đứng!

Chương 5: Cường giả vi tôn

(3)

Thân thể tuy gầy yếu nhưng không phải kiểu yếu đuối mong manh chỉ cần gió thổi một cái là bay như trước kia. Mà hiện tại, toàn thân tam tiểu thư tỏa ra một loại khí tức ưu nhã quý tộc, cao cao tại thượng, bất khả xâm phạm, khiến chomọi người có cảm giác phải cúi đầu xưng thần trước mặt nàng.

Nàng không có nhìn lầm chứ, đây thật sự là tên phế vật quý bệnh vô dụng kia sao?

Bất kể như thế nào đi nữa, hiện tại nàng cảm thấy nàng không đắc tội nổi tam tiểu thư a.

” Tam...tam tiểu thư, trước đây là ta sai rồi, van cầu người lưu lại cho ta cái mạng nhỏ này đi, ta về sau cũng không dám nữa. ”

Nhớ lại trước đây nàng và những người khác đều cùng nhau ức hiếp tam tiểu thư, Bội Hương liền cảm thấy trên cổ từng trận ớn lạnh.

Nàng chỉ là một nha hoàn, chỉ có mấy phần sắc đẹp, vì sinh ra địa vị đã thấp kém nên

bình thường nàng vô cùng ghen tị với các tiểu thư quý tộc, mà vừa vặn Hoàng Bắc Nguyệt yếu đuối không có năng lực tự bảo vệ lại là tiểu thư dòng chính trong trường công chúa phủ. Đây là ước ao của nàng a! Cũng bởi vì đố kỵ, nàng luôn bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt gấp bội lần.

Nàng luôn cho rằng, tiểu thư thì thế nào? Cho dù là tiểu thư thì nàng cũng có thể tùy ý đánh chửi! Địa vị của nàng còn trên cả tiểu thư dòng chính!

Nhưng hiện tại, cho dù cho nàng thêm mười lá gan, nàng cũng không dám đi bắt nạt tam tiểu thư nữa!

” Muốn ta lưu lại cái mạng nhỏ cho ngươi, liền nhìn xem cái miệng của ngươi có nghe lời hay không. ”

Vốn là sẽ giết luôn con nha hoàn này, bởi vì theo như ký ức của Hoàng Bắc Nguyệt thì nha đầu này cũng không ít lần khi dễ nàng. Bất quá nghĩ đến nàng vẫn còn một chút tác dụng, tạm thời liền tha cho nàng đi.

” Nô tỳ nhất định nghe lời, nhất định nghe lời! ”

” Đem thi thể xử lý. ” Nhân nhạ phân phó một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp đi ra khỏi từ đường yên tĩnh.

” Nguyên lai phế vật trong trường công chúa phủ lại bá đạo như vậy. ”

Thanh lãnh thanh âm như một cơn gió nhẹ nhàng vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cả kinh. Là ai lại có thể lặng yên không một tiếng động trốn ở chung quanh khiến nàng không hề phát hiện chút nào?

Thanh âm vừa vang lên, nàng tự nhiên có thể phán đoán ra phương vị chính xác. Nàng ngẩng đầu lên liền trông thấy trên một chạc cây cành lá xum xuê, một bộ bạch y tinh khiết khẽ buông xuống, theo gió lay động. Một đầu hắc sắc trường phát rải rác trên bạch y, thoạt nhìn

có chút mê ly.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi hơi nhíu mày.

Dung nhan tinh xảo khiến người ta hô hấp đình trệ, bạch y làm nổi bật lên làn da trắng nõn, mày kiếm hơi nhíu, đôi tử mâu trong màn đêm lại nhiều hơn một phần quang mang mênh mông, tựa như ma mà không phải ma, tựa như thần lại không phải thần. Sống mũi cao, đôi môi màu hồng nhạt nhưng lại tựa như ác ma, khiến người ta mê mẩn.

Từng trận gió nhẹ khẽ lướt qua, đem vài sợi tóc đen khẽ vuốt qua hai gò má, ngũ quan đó thấy thế nào cũng đều vô cùng hoàn mỹ không có tí vết, đoạt hết vẻ đẹp phong hoa tuyết nguyệt trên nhân gian, nhưng lại không có vẻ âm nhu nữ khí, sắc mặt tỏa khí thế sát phạt bén nhọn vừa vặn làm hiển lộ ra khí phách của hần.

Hần dựa vào một nhánh cây, tròn mắt tử sắc dưới ánh trăng lại hiện ra vài phần tà khí.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay nhìn hần.

Người này không tồn tại ở trong ký ức của Hoàng Bắc Nguyệt, hần không phải người trong trường công chúa phủ, hơn nữa tuyệt đối cũng không phải người Nam Dực quốc!

Có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở chung quanh nàng, người này tuyệt đối không đơn giản!

Bất quá, mặc kệ hần là ai, chuyện này đều không liên quan đến nàng.

” Bớt lo chuyện của người khác thì mạng mới dài. ”

Thu hồi ánh mắt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không quay đầu lại liền trực tiếp ly khai.

Thật là một tiểu nha đầu lãnh khốc cao ngạo!

Phong Liên Dực cười nhạt, dung nhan pha trộn giữa hai loại khí chất của ác ma cùng thiên thần khiến linh hồn người khác cũng theo đó đắm chìm vào mêh mông.

Chương 6: Cường giả vi tôn (4)

Hoàng Bắc Nguyệt..... Không nghĩ tới vô tình đi đến trường công chúa phủ một chuyến, cư nhiên sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Thời điểm cần ngoan độc liên không hề nương tay, thời điểm nên lạnh lùng cũng không hề quay đầu lại, hấn đột nhiên cảm thấy rất hứng thú đối với tiểu gia hỏa này a.

” Điện hạ..... ” Trong bóng tối truyền đến một tiếng gọi khẽ. Phong Liên Dục vung tay lên, bạch tុ (tay áo màu trắng) tung bay, bóng dáng quý mị trong nháy mắt liền biến mất trong màn đêm.

*** ** Bắc Nguyệt hoàng triều *** **

Lưu Vân Các

Đây là nơi vắng vẻ nhất trong trường công chúa phủ, cỏ dại mọc đầy, bóng cây lắc lư tạo nên muôn hình vạn trạng, lại kết hợp cùng tiếng gió rít, chỉ cần người tâm trí không kiên định sẽ lập tức bị hù cho bất tỉnh.

Sau khi Huệ Văn trưởng công chúa qua đời không lâu, liền có đại phu nói Hoàng Bắc Nguyệt nàng thân mang trọng bệnh có thể lây nhiễm, buộc nàng chuyển tới ở trong khu nhà hoang phế này.

Nàng trước đây ở Bích Thủy viện, nhưng nơi đó bây giờ đã thuộc về Tuyết di nương cùng nhị tiểu thư Tiêu Vận.

Nhị tiểu thư Tiêu Vận, mười lăm tuổi đã là Tam Tinh Triệu hoán sư, là thiên tài trẻ tuổi hiếm thấy ở Nam Dực quốc. Trừ bỏ đương triều thái tử, thì Tiêu Vận chính là phong quang vô hạn a.

Bởi vậy, Tiêu Vận ở trong nhà liền nhận được vô hạn sủng ái, trưởng tử Tiêu Trọng Kỳ của Cầm di nương cũng không dám trêu chọc nàng quá mức.

Tiêu Vận cùng mẹ của nàng Tuyết di nương đối với Hoàng Bắc Nguyệt có vẻ không có quá mức hà khắc, không như Cầm di nương thường xuyên đánh đập ngược đãi nàng. Chỉ là Tiêu Vận cao ngạo chưa từng xem Hoàng Bắc Nguyệt là muội muội mà đối đãi.

Hoàng Bắc Nguyệt trọng bệnh quấn người, bởi vậy Tuyết di nương thường đưa nàng thuốc uống.

Không đúng, đưa thuốc!

Hoàng Bắc Nguyệt vội đẩy cửa Lư Vân Các, nhanh chóng trở lại gian phòng hắc ám, châm một ngọn nến rồi cầm lấy cái ấm sắc thuốc mà bình thường Tuyết di nương hay đưa tới người một cái.

Mày liễu tức tức nhíu lại, quả nhiên có độc!

Trong mỗi phần thuốc này đều có một lượng độc dược rất nhỏ, một lần dùng sẽ không mất mạng, tuy nhiên nếu sử dụng trong thời gian dài thì thân thể liền sẽ trở nên ngày càng suy yếu, cuối cùng toàn thân xụi lơ, cho dù không chết cũng chỉ có thể nằm trên giường cả đời.

Thật là độc a, trách không được Hoàng Bắc Nguyệt thân thể yếu ớt như vậy, ngay cả trưởng công chúa khi còn tại thế mời bao nhiêu danh y đều lắc đầu gao ngán.

Lượng độc dược này rất nhỏ nên rất khó phát hiện, cũng chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt tại hiện đại đã từng tiếp thụ qua đủ loại độc dược, mới có thể vừa ngửi liền biết.

Được lắm Tuyết dinương, trưởng công chúa có ân với ngươi, nếu không có trưởng công chúa, ngươi bây giờ cũng chỉ là một cái tiểu thiếp phòng ngoài không có danh phận, ngươi báo đáp thì thôi, trái lại còn dùng thủ đoạn ác độc như vậy để hại con gái của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, chậm rãi thở ra một ngụm khí, hiện tại cũng không vội, những người này nàng sẽ chậm rãi từ từ thu thập.

Cứ như vậy chết thì lợi cho các nàng quá!

Trời rất nhanh đã gần sáng, Hoàng Bắc Nguyệt không có mệt mỏi, thử ở trên giường tĩnh tọa vận khí, kỳ quái chính là, mỗi một lần nguyên khí chìm vào trong đan điền liền sẽ lập tức biến mất sạch sành sanh.

” Ta kháo! Quả nhiên là phế vật a! ”

Ốm yếu thì thôi đi, ngay cả nguyên khí cũng đều không thể ngưng tụ.

Ở nơi này cường giả vi tôn, cường quốc đặt ngang hàng, chiến tranh liên miên không dứt, thực lực chính là thứ quyết định địa vị của mỗi người, trách không được thân là

trưởng công chúa phủ dòng chính nữ, được Hoàng Thượng đích thân sắc phong Bắc Nguyệt quận chúa – Hoàng Bắc Nguyệt, dù cho thân phận hiển hách như thế cũng sẽ trở thành trò cười tại Nam Dục quốc.

Kẻ yếu, sẽ không được ai đồng tình!

Chỉ có cường giả mới có thể được người người tôn kính!

Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh ở trong đầu liền điều tra tư liệu của thế giới này.

Tạp Nhĩ Thập đại lục, hơn 100 năm vẫn vẫn tại thời kỳ hỗn loạn, bởi vì chiến tranh, văn phong suy yếu, võ đạo thịnh vượng, chiến tranh là thờ ơ để võ giả ở thời đại này bộc lộ chính mình, nhận được sự tôn trọng từ mọi người.

Chỉ cần người đủ mạnh, người có thể tại bất kỳ một quốc gia nào hoành hành bá đạo.

Chương 7: Cường giả vi tôn (5)

Chinh chiến, hỗn loạn diễn ra liên miên đã vô tình sản sinh ra rất nhiều chức nghiệp mới, trong đó người chủ tu võ đạo là nhiều nhất trên đại lục, chiếm khoảng bốn phần năm số người tu luyện.

Ngoài ra còn có các chức nghiệp khác như Triệu hoán sư, Luyện dược sư, Huyền thuật

sư. Tuy nhiên những nghề nghiệp này yêu cầu về huyết thống cùng thiên phú cực kỳ nghiêm ngặt, vì vậy nhân số cũng rất ít, thế nhưng vật quý ở chỗ hiếm a, cho nên những người thuộc các chức nghiệp này chỉ cần có một chút thành tựu là đã có thể tung hoành trên đại lục.

Tiêu gia, cũng chính là gia tộc của phụ thân Hoàng Bắc Nguyệt, chồng của Trương công chúa, là một gia tộc truyền thừa võ đạo lớn, thâm căn cố đế ở Nam Dục quốc, trong gia tộc đã từng tạo ra không ít võ đạo nhân tài, lão gia tử đương nhiệm lại là một vị Thất Tinh Triệu hoán sư đức cao vọng trọng, nắm giữ linh thú Liệt Hỏa Báo!

Chỉ có điều con trai ông – Phò mã Tiêu Viễn Trình lại không có được thiên phú Triệu hoán

sư, ngược lại trình độ võ đạo lại vô cùng tài giỏi.

Tuy nhiên Nhị tiểu thư Tiêu gia – Tiêu Vận may mắn được di truyền huyết thống của lão gia tử, từ nhỏ đã hiển lộ ra thiên phú Triệu hoán sư, hiện giờ cũng coi như danh tiếng vang dội ở Nam Dục quốc.

Loại nghề nghiệp Triệu hoán sư này cùng Hoàng Bắc Nguyệt trước đây vô cùng tương tự, chỉ có điều ở thời đại này, Triệu hoán sư phải cùng triệu hoán thú ký kết ước sinh tử, chỉ cần một bên chết thì bên còn lại cũng không thoát được, là một loại hình thức cộng sinh.

Mà nàng trước đây hàng phục linh thú, khiến chúng cam tâm tình nguyện nghe lệnh của mình.

Tuy rằng đều là cùng các loài thú hợp tác, thế nhưng so sánh giữa hai loại liền có thể thấy được chênh lệch.

Vì vậy, nàng nhất thời cũng không cần phải khổ não về thân thể ốm yếu không thể ngưng tụ nguyên khí của Hoàng Bắc Nguyệt. Thuần thú sao, nàng là tổ tông của trò này a!

Ánh nắng ban mai khẽ rọi qua khung cửa.

Hoàng Bắc Nguyệt vươn người một cái, tiến về phía ấm trà đã nguội lạnh từ lâu, tự rót một ly trà, chậm rãi uống.

Bỗng nhiên cửa phòng ‘ ầm ‘ một tiếng bị phá hủy, một bóng dáng đầm đìa máu tươi cũng theo đó ngã vào phòng.

” Tiểu thư..... ”

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đặt ly trà xuống đi qua, nâng người đang nằm trên mặt đất kia đứng dậy, gạt ra mái tóc rối bù của nàng, lộ ra một gương mặt non nớt. Nàng tên là Đông Lăng, là nha hoàn lớn lên từ nhỏ cùng với Hoàng Bắc Nguyệt.

Ở phủ Trưởng công chúa này, mọi nơi đều đấu đá tranh chấp nhau, duy chỉ có Đông Lăng vẫn không rời bỏ nàng, haithiếu nữ sống

nương tựa lẫn nhau trong phủ, những ký

ức về những ngày tháng sinh hoạt gian nan chợt ùa về.

” Đông Lăng, sao lại như thế này? ”

Đông Lăng ngẩng đầu lên, trông thấy tiểu thư nhà mình hảo hảo không có chuyện gì, liền nằm trong lòng nàng khóc lớn

” Tiểu thư, người không có chuyện gì là tốt rồi, nô tỳ sợ người có chuyện nên mới đi cầu

Cầm di nương, ai ngờ.....”

Nhìn nàng trên người đầy vết roi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Cầm di nương kia ngang ngược càn rỡ, ý được Tiêu Viễn Trình sủng ái, lại sinh được trưởng tử là Tiêu Trọng Kỳ, cho nên vẫn luôn tự xưng mình là chủ mẫu.

Hoàng Bắc Nguyệt bị nàng khi dễ nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng đành bất lực chết trong tù đường lạnh lẽo.

Bàn tay nắm chặt lại, mối thù hôm nay, ngày khác ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả lại gấp mười lần!

Hoàng Bắc Nguyệt ôm Đông Lăng đặt lên giường, khiến Đông Lăng sửng sốt, quái dị nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Tiểu thư như thế nào đột nhiên lại có khí lực lớn như vậy? Trước đây cả vùng nước cũng không cầm lên nổi cơ mà..... Hơn nữa nàng tựa hồ cảm thấy, tiểu thư hôm nay không giống so với trước

đây a.

Quang mang cao quý thoáng hiện trong mắt nàng, ngạo khí toát ra bề ngoài hiền hòa, thật đẹp!

Đông Lăng ngạc nhiên nhìn nàng, không lẽ là cảm giác sai sao? Có phải nàng đang nằm mơ hay không?

” Tiểu thư? ” Đây thật sự là Tam tiểu thư nàng phục vụ từ nhỏ sao?

” Người đừng nói chuyện, nghỉ ngơi trước đi, ta đi ra ngoài tìm chút dược liệu về cho người. ”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, nàng thấy được sự hiếu kỳ trong mắt Đông Lăng, bất quá bây giờ không phải thời điểm giải thích.

Chương 8: Cường giả vi tôn (6)

Nàng từ trong ngăn tủ lấy ra áo bào rộng vành màu đen khoác lên người, vành nón kéo xuống thật thấp, đem khuôn mặt mình che giấu cực kỳ cẩn thận rồi mới mở cửa đi ra ngoài.

Lưu Vân Các phi thường vắng vẻ, bình thường trừ phi là đến bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt, trên cơ bản đều sẽ không có ai lui tới.

Tuy bức tường cao đến hai, ba mét nhưng nàng vẫn dễ dàng trèo ra như thường, mặc dù không có nội lực, bất quá kiến thức đại học nàng cũng không có quên. Cho dù ở thời đại này, nàng cũng coi như là một cao thủ võ công!

Lâm Hoài thành, tòa thành lịch sử vô cùng tráng lệ của Nam Dục quốc, nhân khẩu đông đúc, các ngành đều tương đối phát triển.

Đi trên đường cái, kiến trúc hai bên đường đều vô cùng to lớn và đồ sộ, các cửa hàng san sát nhau, đường phố rộng rãi có thể để cho hơn mười chiếc xe ngựa chạy song song, vô cùng phồn hoa náo nhiệt. Quả không hổ là đô thành của Nam Dục quốc

Trên đường có rất nhiều tiểu thương đến từ các quốc gia khác, quần áo kì lạ cũng có không ít, bởi vậy nên Hoàng Bắc Nguyệt dù khoác một cái áo bào rộng vành màu đen cũng không có khiến ai chú ý.

Bố Cát Nhĩ phường thị chính là thị trường giao dịch lớn nhất Nam Dục quốc, bên trong không chỉ có những loại dược liệu, tinh thạch, mà Đông Bình Công Hội cũng tọa lạc tại nơi này. Mỗi ngày, có đến

hàng trăm hàng ngàn dong binh tới nơi này nhận nhiệm vụ hoặc bán đi những loại dược liệu mà chính mình tìm được.

Trước kia Hoàng Bắc Nguyệt cũng chưa bao giờ tới Bồ Cát Nhĩ phùng thị, vừa đi tới cửa liền lập tức nghe thấy tiếng người ồn ào từ bên trong truyền đến, rất nhiều dong binh vóc người to lớn hối hả ra ra vào vào.

Bỗng nhiên, trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện một vài cái dong binh vai u thịt bắp, làn da ngăm đen đi tới, chiều cao của nàng cư nhiên cũng chỉ tới eo của mấy đại hán dong binh kia!

” Ha ha ha! Mao đầu tiểu tử, đi nơi khác chơi đi! ” Một dong binh lớn tiếng cười nói.

Dong binh tính tình phóng khoáng lắm liệt, Hoàng Bắc Nguyệt tại hiện đại cũng từng tiếp xúc qua không ít nên cũng không có bị hù dọa.

Hướng bọn hán khế gạt đầu, Hoàng Bắc Nguyệt linh hoạt len lỏi trong đám người đi vào bên trong.

Trong phùng thị có vô số các quầy hàng lớn nhỏ, Hoàng Bắc Nguyệt đi tới một gian hàng chủ yếu bán dược liệu để quan sát. Nàng cần vài loại dược liệu cho Đông Lăng trị thương, cũng cần một phần dược liệu đặc thù để điều trị thân thể quanh năm ốm yếu lại còn bị trúng độc của Hoàng Bắc Nguyệt.

Khi nàng còn chưa hoàn toàn trở thành cường giả, nàng sẽ không trắng trợn nắm giữ Trường công chúa phủ.

Không có nắm chắc nhất kích tất sát, nàng sẽ không dễ dàng xuất thủ!

Chỉ là, sau khi hỏi thăm giá tiền một chút, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ có thể âm thầm lú lỏi.

Nhiều năm như vậy bị bọn người trong phủ bắt nạt, Hoàng Bắc Nguyệt căn bản đã không còn chút tiền nào, mà đồ vật do Trương công chúa lưu lại cũng bị bọn hắn đoạt lấy, căn bản không còn lại cái gì.

Nàng coi như rõ ràng, tiền, mặc kệ ở thời đại nào cũng đều là vô cùng trọng yếu!

Hiện tại việc cấp bách nhất chính là kiếm tiền a.

Sau một hồi suy nghĩ, Hoàng Bắc Nguyệt liền chậm chậm đi về phía Đông Bình Công Hội.

Bỏ ra mười đồng tệ để ghi danh trở thành một tên dong binh chính thức, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy lòng đau như cắt, bởi vì trong túi tiền chỉ còn lại hơn mười mai đồng tệ cùng một chút thiết tệ.

Kiếm tiền, kiếm tiền, nhất định phải kiếm tiền!

Bảng nhiệm vụ phía trước Đông Bình Công Hội, chính là một khối cự đại bạch sắc thạch bích, bên trên dán đầy đủ các loại nhiệm vụ đẳng cấp bất đồng, bởi vậy số lượng người báo danh cho mỗi đẳng cấp cũng bất đồng.

Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp bỏ qua khu vực đê cấp (cấp thấp) nhiệm vụ, trực tiếp chạy về phía cao cấp nhiệm vụ để xem.

Khu vực cao cấp nhiệm vụ không có nhiều người, bất quá mỗi người tại đây đều phải có chút thực lực mới dám tới nơi này nhận nhiệm vụ. Bởi vậy, khi đột nhiên nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt thân thể gầy yếu

thấp bé, mọi người đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 9: Cường giả vi tôn

(7)

” Tiêu gia Đại thiếu gia ban bố nhiệm vụ, nhóm người trong dong binh đoàn của hắn thiếu một võ sĩ cận chiến dùng đoản kiếm, các vị nếu có hứng thú xin mời

đến thử xem a! Thù lao vô cùng cao! ”

Một nam nhân đi đến khu vực nhiệm vụ cao cấp dán lên một cái nhiệm vụ, đó là đến khu rừng rậm nổi tiếng dày đặc ngay tại biên giới Lâm Hoài thành tìm kiếm Bích Linh Quả.

Bích Linh Quả là một loại dược liệu có thể giúp củng cố nguyên khí, lúc tu luyện sử dụng liền có thể làm chơi ăn thật. Tuy nhiên loại quả này phải ba năm mới kết quả một lần, bởi vậy nên phi thường trân quý.

Đoản kiếm cận chiến sao?

Hoàng Bắc Nguyệt khòe miệng nhếch lên, nàng mười tuổi đã là cao thủ chơi đoản kiếm.

Đã có mấy người đi qua báo danh, Hoàng Bắc Nguyệt thấy thế cũng vội chen qua. Vóc người nàng vốn nhỏ nhắn nên khi vừa bước tới liền khiến một vài tráng hán dong binh cười rộ lên.

” Tiểu tử, đi chỗ khác chơi đi, các ca ca đang làm chính sự nha! ” Một cái dong binh cười sang sảng.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt dưới áo choàng khế lóe lên, thân hình lay động, người lính

đánh thuê kia chỉ cảm thấy thấy hoa mắt một cái, đoản kiếm ngang hông đã bị rút ra, chỉ vào ngực hắn.

Nếu như không phải đoản kiếm quá ngắn, mũi kiếm này đã trực tiếp chỉ vào cổ hắn!

Ài, thân thể 12 tuổi thật không tiện chút nào.....

Tên dong binh kia sắc mặt trắng bệch, người chung quanh cũng khiếp sợ nhìn này một

màn này.

Tiểu gia hỏa nhỏ gầy này không ngờ lại có tốc độ nhanh như vậy, thực lực chỉ sợ đã đạt đến Cao Cấp Chiến Sĩ!

Ở cái thế giới này, cường giả vi tôn. Hoàng Bắc Nguyệt hơi biểu hiện ra một chút thực lực liền khiến đám người cười nhạo lúc nãy đều ngậm miệng lại, trong mắt tràn ngập kính ý.

Nàng đem đoản kiếm trả lại cho người lính đánh thuê kia, thanh âm để nghe nay trở nên khàn khàn

” Đắc tội rồi. ”

” Không, là ta không đúng, tôn kính võ sĩ tiên sinh, xin tha thứ cho sự vô lễ của ta lúc

trước. ”

Người lính đánh thuê tuy bị mất mặt trước đám đông nhưng cũng không hề tức giận, trái lại cúi người xuống, hướng Hoàng Bắc Nguyệt tạ lỗi.

Tính tình hào sảng như vậy làm cho nàng đối với đám dong binh của cái thế giới này ấn tượng lại tốt thêm vài phần.

” Thật lợi hại, võ sĩ tiên sinh, xin hỏi ngài có đồng ý gia nhập nhiệm vụ của chúng tôi lần này không? ”

Nam nhân vừa tuyên bố nhiệm vụ lập tức hướng nàng mời chào, là lời mời, mà không phải là yêu cầu, như thế cũng đủ thấy tại thời đại này, mọi người đối với cường giả đều phi thường tôn trọng.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đương nhiên là gia nhập rồi, chỉ cần thù lao cao, làm cái gì cũng không đáng kể.

” Xin hỏi võ sĩ tiên sinh, tên của ngài là..... ”

” Hí Thiên. ”

Khi đăng kí trở thành lính đánh thuê, nàng cũng dùng danh tự này.

Đại thiếu gia của Tiêu gia là đoàn trưởng của đoàn lính đánh thuê tạm thời thành lập này. Lúc trước nàng tưởng là chỉ cùng họ mà thôi, nhưng khi nhìn thấy người, Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng khẽ nhếch lên, thế giới này thực sự là rất nhỏ a!

Tiêu gia đại thiếu gia thực ra là Tiêu Trọng Kỳ, đại ca cùng cha khác mẹ với Hoàng Bắc Nguyệt!

Tiêu Trọng Kỳ thực lực cũng không tệ, mười tám tuổi đã là Bạch Ngân chiến sĩ, vóc người cũng anh tuấn tiêu sái, là tình nhân trong

mộng của bao nhiêu thiếu nữ.

Hắn khi còn nhỏ phi thường thích đùa cợt Hoàng Bắc Nguyệt, ngay cả khi đã trưởng thành cũng luôn gây sự với nàng, trước kia Hoàng Bắc Nguyệt đối với tên đại ca này phi thường e ngại, vừa nhìn thấy hắn liền khóc.

Tên tiểu hồn đản này trước mắt rơi vào tay nàng, một chút nữa nhất định phải cho hắn nếm mùi đau khổ!

” Tiêu Phàm, đây chính là Cao Cấp Chiến Sĩ mà ngươi tìm được sao? ”

Tiêu Trọng Kỳ cười ở một thớt hắc mã cường tráng, một thân bạch ngân chiến giáp tinh xảo, cúi đầu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

Nam nhân tên là Tiêu Phàm là người đến Dong Binh Công Hội để mời chào lính đánh thuê, nghe giọng điệu của Tiêu Trọng Kỳ có chút khinh thường cùng hoài nghi, liền vội vàng tiến lên, thấp giọng ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu.

Chương 10: Cường giả vi tôn

(8)

Tiêu Trọng Kỳ gật đầu, hướng Hoàng Bắc Nguyệt ôm quyền chấp tay nói: ” Tại hạ Tiêu Trọng Kỳ, thất lễ. ”

Tiêu gia tại Nam Dục quốc cũng coi như là một đại gia tộc, thực lực cũng không tệ, thông

thường chỉ cần báo tên ra, đối phương đều sẽ thoáng kinh ngạc, nhưng tên nhóc Hí Thiên này một chút phản ứng cũng không có, chỉ nhàn nhạt gật đầu một cái rồi sai bước về phía thớt ngựa đã được chuẩn bị sẵn.

Tính tình đăm đạc như thế khiến cho Tiêu Trọng Kỳ cũng có mấy phần tán thưởng.

Cao thủ cường ngạo thì cũng phải thôi, bất quá tên nhóc này chưa thấy thực lực của hắn a, chút nữa phải hảo hảo thể hiện một phen để tên nhóc này kinh ngạc há mồm!

Đội ngũ gồm hai mươi mấy người dong binh hướng về phía rừng rậm phía ngoài thành mà xuất phát.

Đi được nửa đường, bỗng nhiên một chi đội ngũ phi thường khí phách từ phía trước chạy nhanh về phía đám người Tiêu Trọng Kỳ. Trong đội ngũ kia ít nhất cũng có hai tên Triệu hoán sư!

Địa phương bọn họ đi qua đều lưu lại một mảnh liệt diễm nóng bức cùng một trận băng phong lạnh buốt hỗn hợp lại với nhau.

Trừ những người đó ra, trên bầu trời vẫn còn hai vị Triệu hoán sư nắm giữ phi hành linh thú, một trước một sau đi theo.

Linh thú đi trước nhất, trên người tử diễm xoay tròn bay lượn, trên thân thể khổng lồ ẩn hiện hồng quang. Hồng quang cùng tử diễm quán quýt, khí thế như hồng, toàn bộ thiên địa đều vì ngọn lửa kia mà ảm đạm thất sắc.

” Là Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân! ”

” Là Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Thái tử điện hạ, là một trong Ngũ Linh, quá cường hãn! ”

Đoàn lính đánh thuê lập tức dừng lại quan sát, người nào người nấy trên mặt đều lộ ra thần sắc sùng bái.

Triệu hoán sư, chức nghiệp khiến vạn người hâm mộ a. Trở thành một tên Triệu hoán sư là giấc mơ tha thiết của bao người nha!

Triệu hoán sư có thể gọi ra linh thú đã vô cùng mạnh mẽ, ở trên đại lục tuyệt đối được tính là cao thủ trong cao thủ!

Mà Thái tử Chiến Dã của bọn họ chỉ mới có mười sáu tuổi đã là Cửu Tinh trung cấp Triệu hoán sư. Không chỉ như vậy, triệu hoán thú của hắn là một trong Ngũ Linh – Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân!

Hắn là Triệu hoán sư thiên tài nhất của cả Tạp Nhĩ Tháp đại lục gần trăm năm nay.

Người của Nam Dục quốc chỉ cần vừa nhắc tới Thái tử Chiến Dã liền trở nên kích động, trên mặt đều lộ ra thần sắc sùng bái. Thái tử điện hạ là iềm kiêu ngạo của cả Nam Dục quốc a!

Tuy cách xa nhau một khoảng nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn có thể cảm nhận được khí tức của Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân tùy tiện phát ra, nó là chí tôn trong đám Linh Thú hỏa thuộc

tính, bởi vậy đặc biệt kiêu ngạo.

Trên lưng hắn, một hắc bào tuấn mỹ thiếu niên thần tình lạnh nhạt ngồi đó, được tử diễm cùng hồng quang bao phủ, có cảm giác phiêu dật xuất trần.

Thân thể toát ra vẻ cao quý khiến đám thiếu niên xung quanh sinh lòng kính ngưỡng!

Mười sáu tuổi, Cửu Tinh trung cấp Triệu hoán sư, triệu hoán một trong Ngũ Linh – Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân.....

Một mảng ký ức xẹt qua trong đầu của Hoàng Bắc Nguyệt, chắc chắn, đây mới thật sự là thiên tài a.

Quần tinh phủng nguyệt, thiên chi kiêu tử!

So sánh với nhau, vầng hào quang xung quanh Tiêu gia Nhị tiểu thư Tiêu Vận ngay lập tức trở nên âm đạm, quả thực là đom đóm mà đòi so với ánh trăng rằm, thực không rõ Tiêu Vận kia như thế nào lại được xưng là thiên tài?

Đội ngũ hoa lệ kia rất nhanh liền tiến về trước mặt, từng trận cuồng bạo hỏa diễm khí tức phả vào mặt khiến hơn hai mươi người trong đội ngũ đánh thuê phải lập tức đưa tay che lại, lui về phía sau một bước, ai cũng không chống đỡ được tử diễm do Hỏa Kỳ Lân tản mátra.

Một trong Ngũ Linh, gần như chính là thần thú trong truyền thuyết rồi!

Tất cả mọi người, chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt một thân lãnh khốc, đầu bông màu đen tung bay, trấn định như thường.

Mọi người bắt đầu chú ý đến tên nhóc nhỏ gầy đặc biệt kia, chỉ là một cáidong binh đoàn tạm thời xây dựng cư nhiên lại ẩn giấu một cao thủ như thế?

Chương 11: Cường giả vi tôn (9)

Bên trong tử diễm, hắc bào thiếu niên lãnh khốc cũng liếc mắt nhìn qua Hoàng Bắc Nguyệt, đôi mắt mâu thoáng có chút kinh ngạc.

” Thái tử điện hạ! ”

Tiêu Trọng Kỳ bỗng nhiên bước về phía trước, hưng phấn phi thường nói: “Phương Bắc tử biệt, rốt cục cũng gặp lại được ngài! ”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân uy lực phi thường mạnh mẽ, cho dù nó không phát uy thì cũng không có ai dám tới gần.

Chiến Dã mặc mâu khế liếc qua Tiêu Trọng Kỳ. Tiêu Viễn Trình cưới Huệ Văntrường công chúa, bởi vậy Tiêu gia cũng được tính là hoàng thân quốc thích. Mà Tiêu Trọng Kỳ này thực lực cũng không tồi, lần trước tại phương Bắc cùng Man tộc tác chiến, hẳn không

giống các thế gia công tử nơm nớp lo sợ, trên sa trường lại dũng cảm tiến tới nên cũng để lại cho hắn ấn tượng rất tốt.

” Tiêu công tử, có khoẻ hay không, các người muốn đi vào rừng rậm sao? ”

” Ân, thụ gia phụ chi mệnh, đi rừng rậm tìm Bích Linh Quả! ”

Có thể cùng thái tử điện hạ nói chuyện, Tiêu Trọng Kỳ kích động đến nổi mặt đỏ rần lên.

Đoàn lính đánh thuê sau lưng tạm thời xây dựng, mỗi một người thân thủ đều rất tốt cho nên đều kêu ngạo cuồng vọng. Hẳn mặc dù là Tiêu gia trưởng tử nhưng Tạt Nhĩ Thập đại lục là cường giả vi tôn, thân phận không thể lấy ra phục chúng được.

Thế nhưng chỉ cần để bọn họ nhìn thấy chính mình cùng thái tử điện hạ quan hệ không tệ, những người này nhất định sẽ phục hắn.

Hoàng Chiến Dã, Nam Dục quốc Thái tử điện hạ, Tạt Nhĩ Thập đại lục đệ nhất thiên tài Triệu hoán sư, tên của hắn chính là tượng trưng cho cường giả!

Tiểu tâm tư của Tiêu Trọng Kỳ, Chiến Dã sao lại nhìn không ra cho được. Bởi vậy hắn chỉ muốn khách sáo hai câu liền rời đi, mà lúc này, từ rừng rậm đằng xa truyền đến từng tiếng nổ vang.

Hống hống hống hống hống hống...!!

Tiếng rít gào vang vọng thiên không.

Trời vốn màu xanh lam trong nháy mắt lại bị mây đen phủ kín.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân bỗng nhiên ngẩng đầu lên, cũng phát ra một chuỗi rít gào trầm thấp, thoát nhìn cực kì giận dữ!

” Hình như đã xảy ra chuyện, Thái tử điện hạ, ngài hãy về cung trước, thuộc hạ đi tìm hiểu tình huống. ”

Trung niên nam nhân cư ở Linh Điều luôn theo ở phía sau lúc này tiến lên nói. Trên cổ áo của hắn có sáu viên hỏa diễm châu lóe sáng kim quang chứng minh thân phận của hắn – Lục Tinh Triệu hoán sư!

” Vẫn còn sớm, ta cũng đi xem sao. ”

Hắn nói xong, vừa ngẩng đầu liền thấy hắc y nhân trong đội ngũ đánh thuê lúc nãy đã thúc ngựa hướng rừng rậm phóng đi.

Sắc mặt thoáng trầm xuống. Không biết tại sao trong lòng xuất hiện một tiacảm giác kỳ dị xẹt qua, hắn lập tức điều khiển Tử Điểm Hỏa Kỳ Lân đuổi theo.

Rừng rậm dày đặc nằm ở ngoại vi đế đô, kích thước cũng không lớn, có thể là vì giáp với Phù Quang sâm lâm – nơi ma thú hoành hành ghê gớm nhất trên đại lục, cho nên độ nguy hiểm cũng rất lớn.

Cao thủ bình thường tuyệt đối không dám đơn độc mà xông vào.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại không sợ. Kinh nghiệm tác chiến phong phú của kiếp trước làm cho nàng có thể chuẩn xác phán đoán phương thức hành sự!

Hướng hồ, trong giới Linh thú, nàng là vương giả nga~!

Tiến vào rừng rậm được một lúc, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm giác được từng trận khí lạnh thấu xương, rừng rậm dày đặc trước mặt cũng đã bị đóng băng lại, triệt để trở thành băng lâm (rừng băng)!

Thốt ngựa nàng cứ khi vừa đến rìa rừng rậm liền dừng bước không chịu tiến lên, Hoàng Bắc Nguyệt bắt đắ dĩ đành bỏ ngựa, đi bộ tiến vài rừng.

Trong thân thể huyết mạch có chút sôi trào, nàng có thể cảm giác được, Linh thú có thể phát ra tiếng gầm gừ làm rung động thiên địa, đẳng cấp tuyệt đối không thua kém Tử Điểm Hỏa Kỳ Lân!

Hồng học...

Thái tử Chiến Dã cưới Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cuối cùng cũng đuổi kịp nàng.

” Lên đây đi. ”

Chiến dã hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay.

Bên trong rừng rậm đâu đâu cũng có hàn băng, hẳn có tử diễm của Hỏa Kỳ Lân hộ thể vậy mà vẫn cảm thấy từng cơn ớn lạnh, người này thân thể này đơn bạc như vậy, e rằng cũng chịu không được bao lâu.

Chương 12: Cường giả vi tôn (10)

Đôi mắt ẩn dưới hắc bào khế nâng lên nhìn hấn, sau đó ung dung xoay người nhảy lên khiến Hỏa Kỳ Lân tức giận phát ra một tiếng gầm nhẹ. Chiến Dã phải vỗ vỗ lưng của nó vài lần mới khiến nó dịu đi.

” Không nên tới quá gần, khi nào ta kêu dừng lại liền dừng lại. ”

Thanh âm khàn khàn từ dưới áo khoác đen truyền tới.

Chiến Dã nhú mày, nàng là người đầu tiên dám ở trước mặt hấn nói chuyện ngông cuồng như vậy.

Bầu trời phía trên rừng cây có vẻ âm trầm. Từ tầng mây dày đặc bắt đầu có hoa tuyết rơi xuống, cuồng phong lại cuốn lên khiến chúng phiêu đảng trong vùng rừng rậm yên tĩnh.

Các cây đại thụ đều bị đóng băng hết cả, có vài con Linh thú không kịp chạy trốn cũng toàn bộ bị băng phong, tất cả phát sinh chỉ trong nháy mắt.

Càng đi vào sâu bên trong, cảm giác bất an trong lòng nàng ngày càng lớn.

” Ngừng. ” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Chiến Dã quả nhiên theo lời dừng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Hỏa Kỳ Lân nhảy xuống. Nàng đứng trên lớp băng dày, áo bào phần phật vũ động trong gió rét, bóng lưng nhỏ xinh lại tỏa ra khí tức cao quý lãnh ngạo.

Nàng dám một mình xông vào vùng rừng rậm mà khí tức băng hàn ở đây so với Hỏa Kỳ

Lân cũng kinh khủng không kém, không những thế lại còn chẳng hề có dáng vẻ sợ hãi. Lẽ nào nàng cũng là Triệu hoán sư? Máy tinh? Đã thành công cùng Linh thú ký kết khế ước chưa?

Chiến Dã lúc này trong lòng đối với người bí ẩn mới lần đầu gặp gỡ sinh ra hứng thú thật lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi hướng về phía trước đi mấy bước, đột nhiên trái tim nhảy một cái. Một cỗ khí tức kì lạ xẹt qua trong lòng. Nàng lập tức triển khai bộ pháp, hướng phía rừng rậm lao nhanh.

” Này! ” Chiến Dã chỉ kịp hô một tiếng thì bóng dáng của nàng đã mất tăm!

Trung tâm rừng rậm, cây cối giờ khắc này toàn bộ đều biến thành một đồng vụn phấn, từng đồng từng đồng rải rác khắp nơi.

Ngọn đồi bị băng phong trở nên trong suốt, phản chiếu màu xanh của bầu trời, hào quang lấp lánh tựa như một viên bảo thạch. Thế giới lam sắc lúc này giống như vô tận, nhìn không thấy điểm cuối.

Hắc bào thiếu nữ cao ngạo đứng thẳng, cuồng phong đem áo bào thổi bay phần phật, lộ ra một đôi hắc mâu trong suốt. Nàng đang nhìn chăm chăm về phía trước.

Cuồng phong! Bạo tuyết!

” Tên của ta, là Hoàng Bắc Nguyệt! ”

Thanh lãnh thanh âm vang lên, không hề bị cuồng phong che lấp, mang theo sự ngông cuồng tự đại, kiêu ngạo lãnh khốc.

Người cùng thú đối mặt, Hoàng Bắc Nguyệt nàng chưa bao giờ thất bại!

Nàng là vương giả trong thế giới loài thú, quy tắc gì chỉ cần gặp phải nàng đều toàn bộ bị phá vỡ!

Đáp lại thanh âm của nàng, Băng Loan cự điều trong phút chốc xuất hiện trên đỉnh đầu của nàng.

Băng Loan hoàn toàn xem nhẹ bão tuyết xung quanh, cặp vuốt sắc bén cùng với một cặp băng dực khổng, chậm rãi đáp xuống trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, uy áp thuộc về Ngũ Linh vô cùng mạnh mẽ làm cho mặt băng xuất hiện từng vết rạn nứt như tơ nhện. Trong đó, một vết nứt dần dần kéo dài đến dưới chân Hoàng Bắc Nguyệt, cuối cùng miễn cưỡng đứng lại ở mũi chân của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn như cũ không nhúc nhích, sắc mặt không thay đổi, ánh mắt trong suốt đậm đặc.

Tròng mắt màu xanh ngọc bích của Băng Loan trừng lớn nhìn nàng.

” Tên của ta là Băng Linh Huyền Diệu, tiểu nữ oa, ngươi muốn cùng ta ký kết bản mệnh khế ước sao? ”

Theo thanh âm Băng Linh Huyền Diệu vang lên, không khí chung quanh Hoàng Bắc Nguyệt cũng trở nên lạnh hơn, giống như đang cự tuyệt nàng đến gần.

Áo bào màu đen trên người nàng đã bị đóng băng cứng lại nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn bình yên vô sự, thậm chí sợi tóc vẫn còn nhẹ phiêu động, một chút cũng đều không bị hàn khí lạnh lẽo chung quanh xâm nhập.

Băng Linh Huyền Diệu trong mắt loé ra vẻ kinh ngạc. Linh thú thuộc Ngũ Linh đã tiếp cận với Thần thú, đã có linh trí ngang bằng với nhân loại.

Mà Băng Linh Huyền Diệu là Linh thú nổi danh cao ngạo, từ xưa tới nay chưa từng nghe nói có ai có thể cùng bọn họ ký kết!

Chương 13: Hồng phát tựa hỏa diễm (1)

Trừ bỏ cao ngạo, Băng Linh Huyền Diệu còn nổi tiếng hung tàn!

Hoàng Bắc Nguyệt trong đầu nhanh chóng điều tra các loại tin tức liên quan đến Băng Linh Huyền Diệu ở thế giới này.

Khóe miệng hơi nhếch lên, trong bão tuyết cùng cường hãn Linh thú Băng Linh Huyền Diệu mắt lớn mắt nhỏ nhìn nhau!

Ký kết bản mệnh khế ước sao? Băng Linh Huyền Diệu xưa nay không cùng nhân loại ký kết bản mệnh khế ước chẳng lẽ sẽ cùng nàng ký kết sao? Con nít ba tuổi còn không tin nữa là.

” Phục tùng ta đi, Băng Linh Huyền Diệu! ”

Gào...

Một tiếng rít gào tràn ngập tức giận vang lên, bốn phía đồi băng lập tức vỡ tan, từng khe nứt to lớn lan tràn khắp toàn bộ mảnh băng lâm.

Một tên nhân loại nho nhỏ lại dám càn rỡ như thế!

Băng Linh Huyền Diệu nổi giận, lập tức lộ ra uy áp mãnh liệt, bao phủ toàn bộ mảnh rừng rậm ở bên trong khiến không ai có can đảm đến gần.

Ngay khi tiếng gầm giận dữ vừa phát ra Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã nhanh chóng hành động. Băng dực vừa đập xuống, nàng liền dùng

tốc độ ánh sáng từ trong khe hở lướt ra, nhanh chóng chạy về phía trung tâm rừng rậm Nguyệt Lạc Cốc!

” Muốn chạy trốn sao? Tiểu nữ oa! ” Băng Linh Huyền Diệu gầm lên một tiếng, nhanh chóng xoay người đuổi theo.

Trốn ư?

Chờ chút nữa thì ai trốn còn chưa biết nha?

Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng cong lên lộ ra một cỗ tự tin cao ngạo.

Càng đến gần Nguyệt Lạc Cốc, khí tức kì lạ lúc trước càng xao động mãnh liệt. Gần rồi. Nàng từ trên vách núi đen nhảy xuống, hai tay mở ra, hoàn toàn không có bất kỳ công cụ phụ trợ nào, từ trên vách núi thật cao cấp tốc rơi xuống!

Trên đỉnh đầu chợt vang lên tiếng rít gào thật lớn, Băng Linh Huyền Diệu đã đuổi tới. Đôi băng dực dùng sức vỗ một cái, ý đồ làm nàng nhanh chóng ngã xuống thành một đồng thịt nát!

Giống như đã sớm ngờ tới động tác của Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên thò tay bắt lấy một sợi dây leo trên vách núi, thân mình rung động vững vàng giăng lên vách đá thẳng đứng, bước chân cấp tốc trên vách đá di chuyển rồi búng người bật mạnh lên.

Sau đó, nàng thả dây leo ra, mặc cho thân thể mình rơi xuống!

Băng Linh Huyền Diệu động tác vỗ cánh lại trở thành bay xuống phía dưới chân của Hoàng Bắc Nguyệt, thân hình to lớn khiến nó không có cách nào xoay người trong khe núi nhỏ hẹp này.

Hoàng Bắc Nguyệt vững vàng rơi xuống đỉnh đầu của Băng Linh Huyền Diệu, tất cả những thứ này bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt!

Trên đỉnh đầu của Băng Linh Huyền Diệu tỏa ra từng trận hàn khí dày đặc, nàng nhanh chóng đặt tay lên, nói:

” Ta nói lại một lần nữa, phục tùng ta, Băng Linh Huyền Diệu! ”

Vô số hắc khí từ trong lòng bàn tay tản mát ra, len lỏi qua lớp hàn băng cứng rắn, chui vào trong đầu của Băng Linh Huyền Diệu.

Hống hống hống hống hống...

Băng Linh Huyền Diệu ngẩng đầu lên, không ngừng hướng tới không trung rít gào, tròng mắt màu ngọc bích nhanh chóng bị hắc khí nồng nặc bao phủ, sau đó hắc sắc tinh quang chớp lóe rồi cấp tốc lui lại.

Băng Linh Huyền Diệu tròng mắt vốn có màu ngọc bích trong suốt nay đã một màu xanh

sẫm.

Trông thấy loại biến hóa này, Hoàng Bắc Nguyệt hài lòng nở nụ cười.

Linh thú mà nàng coi trọng, bình thường chỉ có hai con đường.

Phục tùng với nàng, hoặc là chết!

Rất rõ ràng con Linh thú trước mắt này chọn con đường đầu tiên, phục tùng!

Cùng Triệu hoán sư ở thời đại này không giống nhau, Hoàng Bắc

Nguyệt sẽ không dễ dàng cùng Linh thú ký kết bản mệnh kế ước, bởi vì một khi kế ước thành lập, Triệu hoán sư cùng Linh thú sinh tử đã gặt gao liên hệ cùng nhau.

Nếu Linh thú vận khí không tốt mà chết trận, Triệu hoán sư cơ bản chỉ có một con đường chết.

Buôn bán không có lời như vậy nàng chưa bao giờ làm!

Tay chậm rãi từ trên đỉnh đầu của Băng Linh Huyền Diệu dời đi, lòng bàn tay chậm rãi mở ra, phần lớn da thịt đã bị hàn khí tổn thương, mà trên vết thương máu chảy đầm đìa đó một khối hắc ngọc tĩnh lặng nằm.

Chương 14: Hồng phát tựa hỏa diễm (2)

Vạn Thú Vô Cương!

Nếu như không phải cảm nhận được khí tức của Vạn Thú Vô Cương xuất hiện, nàng sẽ không mạo hiểm đi hàng phục con Linh thú hung hãn này.

Nhưng nhờ vậy nàng cũng biết được lực lượng của Vạn Thú Vô Cương này mạnh mẽ đến mức nào!

” Chủ nhân. ”

Một khi Linh thú quyết định phục tùng thì sẽ cùng chủ nhân tâm linh cảm ứng, bởi vậy trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt đã có thể nghe được thanh âm của Băng Linh Huyền Diệu.

” Nếu như sớm biết chủ nhân là một Triệu hoán sư mạnh mẽ như vậy, ta cũng sẽ không phản kháng, xin chủ nhân tha thứ cho sự vô lễ của ta lúc này. ”

Băng Linh Huyền Diệu thu liễm khí tức cuồng ngạo, ở dưới chân Hoàng Bắc Nguyệt ngoan ngoãn nói.

Linh thú một khi đối với nhân loại thần phục thì tuyệt đối không hai lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu của hắn. Đã thu phục được Băng Linh Huyền Diệu, nàng đối với thực lực của bản thân cũng không ẩn giấu

nữa, nói:

” Ta hiện tại thân thể suy yếu, tin tưởng người cũng có thể nhận ra, trong thân thể ta một tia nguyên khí cũng không có. Cho nên, trong lúc ta chưa hoàn toàn khôi phục, ta cần người bảo vệ ta. ”

Băng Linh Huyền Diệu cũng đã nhận thấy được bên trong cơ thể Hoàng Bắc Nguyệt trống rỗng. Lúc này không thấy nguyên khí, hẳn tưởng là Hoàng Bắc Nguyệt ẩn dấu thực lực, không nghĩ tới quả là thật không có.

Biết được tin tức này Băng Linh Huyền Diệu cũng không có thất vọng. Thần phục người này cũng không có gì là xấu hổ, trái lại còn là chuyện tốt a!

Một Triệu hoán sư không có nguyên khí thì căn bản không có cách nào sử dụng Ngự Thú quyết. Nói cách khác, nàng hoàn toàn dựa vào thực lực bản thân để làm hãn thần phục.

Thật là khủng bố ý niệm a, vượt xa thường nhân!

Phải cường hãn đến mức nào mới có thể làm được điều đó? Không dùng tới nguyên khí mà có thể làm cho một Linh thú tiếp cận Thần thú như hãn huyết phục, từ cổ chí kim chưa từng nghe nói nha!

” Chủ nhân yên tâm, ta nhất định sống chết bảo vệ chủ nhân! ”

Đối với chủ nhân mạnh mẽ như vậy, còn cần nói cái gì nữa? Đương nhiên phải thề sống chết đi theo chứ!

Bởi vì hãn cũng muốn biết Hoàng Bắc Nguyệt khi khôi phục thực lực sẽ mạnh đến mức nào?

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đơn giản bàn giao:

” Bình thường người ẩn đi, không nên để cho người khác phát hiện ra sự tồn tại của người, chờ ta triệu hoán thì người hãy xuất hiện. ”

Ở nơi đại lục xa lạ này, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm, bởi vậy nàng tùy thời đều phải lưu lại cho mình một con đường lui, không thể nhất phi trùng thiên thì tạm thời chỉ còn cách thu liễm tài năng lại một chút.

” Ân, chủ nhân. ”

” Chúng ta đi thôi! ”

Băng dực vỗ một cái, cuồng phong nổi lên, Băng Linh Huyền Diệu đã xuất hiện trên không trung, như một viên lưu tinh cấp tốc bay về phía ngoài rừngrậm.

Trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, một bóng dáng nhỏ nhắn lãnh ngạo đứng, gió lùa qua chiếc mũ đen, cuốn theo vài lọn tóc bay ra, mềm mại tung bay như một đám hỏa diễm, nổi bật trên nền trời xanh!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng hơi kinh ngạc, vừa rồi cũng không có phát hiện, từ khi sử dụng Vạn Thú Vô Cương, tóc của nàng liền biến thành màu đỏ rực chói mắt!

Hơn nữa khuôn mặt cũng lạnh lẽo thay đổi, càng ngày càng giống với dáng vẻ ở thế kỉ 21.

May mắn loại biến hóa này có thể khống chế được, chỉ cần cắt đứt liên hệ từ Vạn Thú Vô Cương truyền đến, thì có thể trở về bộ dáng ốm yếu kia. Như vậy rất tốt!

” Điện hạ, kia hình như là một trong Ngũ Linh – Băng Linh Huyền
Điều? ”

Lục Tinh Triệu hoán sư Trần Viêm không dám tin ngẩng đầu nhìn
Băng Loan khổng lồ trên không trung.

Chương 15: Hồng phát tựa hỏa diễm (3)

Triệu hoán thú Linh Diệu của hắn bị uy áp mạnh mẽ của Băng Linh Huyền Diệu tản mát khắp bách, đã sợ hãi trốn vào không gian linh thú bên trong Triệu hoán sư, run lẩy bẩy, không dám ra ngoài.

Bên cạnh hắn, trừ bỏ Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Hoàng Chiến Dã, không có con Linh thú nào dám lộ diện.

Quá mạnh mẽ! Linh thú có thể làm cả một mảnh rừng rậm dày đặc băng phong siêu cấp Linh thú, lực lượng kia quả thực quá biến thái, người nào dám đi ra chịu chết chứ!

Hoàng Chiến Dã ánh mắt lạnh lùng nheo lại, dùng tâm linh truyền âm hướng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân hỏi:

” Ngươi so với hắn, ai mạnh hơn? ”

” Hừ! ” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân kiêu ngạo hừ lạnh một tiếng: ” Trừ phi Triệu hoán sư cùng hắn ký kết ước mạnh hơn ngươi, bằng không ta sẽ không thua hắn. ”

Sau khi Triệu hoán sư cùng Linh thú ký kết bản mệnh ước, giữa hai người không chỉ sinh tử liên hệ với nhau mà ngay cả năng lực cũng hoàn toàn đồng nhất.

Nếu như Triệu hoán sư lên cấp thì linh thú cũng sẽ thăng cấp theo.

Đây chính là lý do vì sao Linh thú mạnh mẽ thường sẽ không lựa

chọn cùng Triệu hoán sư ký kết bản mệnh khế ước. Khi ký khế ước tương đương với hai người cùng tu luyện, làm chơi ăn thật, lợi ích hấp dẫn như vậy chonên mới xuất hiện việc Triệu hoán sư cùng Linh thú ký khế ước với nhau.

Nghe được Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nói như vậy, Hoàng Chiến Dã ngẩng đầu lên nhìn về phía thiếu nữ tóc đỏ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, cho dù thấy không rõ dung mạo, từ thân hình cũng có thể nhìn ra nàng nhiều nhất cũng chỉ mười một mười hai tuổi thôi. Còn nhỏ như vậy chẳng lẽ đã là Cửu Tinh Triệu hoán sư sao?

Phải biết rằng, trên toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục, Cửu Tinh Triệu hoán sư số lượng cũng không nhiều.

Một cái mười hai tuổi đã là Cửu Tinh Triệu hoán sư, đó là cấp bậc biến thái cỡ nào nha?

” Hừ! ” Tâm tính cao ngạo của hắn cùng Triệu hoán thú của mình giống nhau như đúc. Lãnh khốc thiếu niên trong lòng không biết bị gì mà lại có cảm giác xúc động nhẹ nhàng thoáng qua.

Hồng phát, hảo chói mắt nga.....

Trầm Viêm quay đầu nói: ” Điện hạ, Băng Linh thú xuất hiện, tin tức này nhất định phải mau nhanh nói cho bệ hạ! ”

Sau khi Hỏa linh thú Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cùng Thái tử điện hạ thành công ký kết bản mệnh khế ước, một trong Ngũ Linh Băng Linh thú cũng xuất hiện tại Nam Dục quốc! Đây là một cái tin tức vô cùng tốt a!

Ngày mai phải bẩm báo bệ hạ, vì Nam Dục Quốc, vô luận như thế nào, dù táng gia bại sản cũng phải đem vị hồng phát thiếu nữ giữ lại.

Nàng là người cùng Băng Linh Huyền Diệu kí kết kế ước a!

Trầm Viêm trong lòng liền trở nên gấp rút, nếu không phải lúc này con Linh Diệu của hắn sợ hãi không dám đi ra, hắn nhất định sẽ cưới Linh Diệu ngay lập tức bay về cung.

” Trầm tiên sinh, ngài kiến thức cao sâu, có thể nhìn ra được cấp bậc của nàng không? ” Chiến Dã nhàn nhạt hỏi.

Trầm Viêm cau mày suy tư. Vấn đề này hắn cũng một mực suy nghĩ này giờ nhưng vẫn không có đáp án, bởi vì hồng phát thiếu nữ kia khiến người khác có cảm giác sâu như đại dương vậy, căn bản là không có cách nào nhìn thấu được thực lực của nàng.

” Thực lực quả thật nhìn không thấu, bất quá Lục Tinh Triệu hoán sư đã có thể triệu hoán sơ cấp Thần thú (Ngũ Linh coi như là chuẩn Thần thú thôi, sơ cấp thì tệ hơn Ngũ Linh, Thần thú chân chính rất mạnh, sau này tác giả sẽ nói rõ hơn về vấn đề này:3), Băng Linh Huyền Diệu là một trong Ngũ Linh, cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Điện hạ đồng cấp, chỉ sợ thực lực của nàng cũng không thấp hơn Cửu Tinh a. ”

Trầm Viêm suy đoán cẩn thận, không dám đề cao quá mức, nhưng nếu hắn biết Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại ngay cả Nhất Tinh Triệu hoán sư cũng không phải phỏng chừng sẽ thổ huyết mà chết mất.

Nhất Tinh cũng không phải lại có thể cùng Ngũ Linh ký kết ước! Toàn bộ Tọa Nhĩ Tháp đại lục cũng chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt biến thái mới có thể làm được.

Trong khi bọn họ nói chuyện, Băng Linh Huyền Diệu đã đáp xuống băng nguyên tràn đầy khe nứt, băng dục khẽ nghiêng để Hoàng Bắc Nguyệt đạp lên, chậm rãi đi xuống.

Chương 16: Hồng phát tựa hỏa diễm (4)

Mũ che màu đen đã kéo lên che khuất khuôn mặt, dưới vành nón một vài sợi tóc đỏ rũ xuống. Gương mặt bị che khuất, một thân khí chất lãnh khốc tao nhã mà thần bí cũng đã đủ khiến người khác khuynh đảo.

Trông thấy Triệu hoán sư cùng Băng Linh thú ký kết khế ước, Trầm Viêm không khỏi nổi lòng tôn kính. Không cần kiểm tra sát hạch, chỉ cần nhìn Băng Linh Huyền Diệu phía sau lưng nàng thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết thực lực của nàng tuyệt đối ở trên mình!

” Triệu hoán sư đại nhân, xin hỏi ngài là lần đầu tiên đến Nam Dục quốc sao? ” Trầm Viêm giọng nói chứa đựng sự tôn kính, hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, lần thứ nhất, cũng coi như là lần đầu tiên đi.

” Xin hỏi Triệu hoán sư đại nhân, tên của ngài là.....” Trầm Viêm vừa định hỏi, phía sau liền vang lên một tiếng hô to.

” Hí Thiên đại nhân! Hí Thiên đại nhân! ”

Lúc đầu, Hoàng Bắc Nguyệt còn chưa kịp phản ứng, sau một lúc mới nhớ hiện tại mình dùng tên giả là Hí Thiên, lúc này mới chậm rãi quay đầu lại.

Tiêu Trọng Kỳ cùng một đám dong binh vội vã trong gió tuyết chạy tới, mỗi người đều là vẻ mặt vẻ hưng phấn!

” Hí Thiên đại nhân, phi thường vinh hạnh khi có thể cùng ngài xây dựng binh đoàn. ” Tiêu Trọng Kỳ run lập cập nói. Bốn phía đều là hàn băng, thực sự quá lạnh, hơn nữa còn có Băng Linh Huyền Diệu ở đây, nhiệt độ lại càng thấp.

Tuy vậy, gương mặt Tiêu Trọng Kỳ vẫn hưng phấn đến mức đỏ bừng lên, quang mang trong mắt lấp lóe liên tục.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật gù đầu, nhìn Tiêu Trọng Kỳ trước mặt mà cười lạnh trong lòng, nếu như hắn biết hiện tại Triệu hoán sư mà hắn phỉ thường tôn kính lại là muội muội phế vật mà hắn thường khi dễ, không biết hắn sẽ có biểu hiện đặc sắc như thế nào.

Một Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu, dù nàng có kiêu ngạo cuồng vọng đến cỡ nào cũng có thể được tha thứ!

Bởi vậy Tiêu Trọng Kỳ một chút đều không có bị sự lạnh nhạt của Hoàng Bắc Nguyệt làm cho xấu hổ trái lại càng hưng phấn.

Trầm Viêm sợ tên Tiêu gia Đại thiếu gia này quá lỗ mãng sẽ đắc tội rồi vị Triệu hoán sư thực lực siêu cường tên Hí Thiên này, vì thế vội nói:

” Hí Thiên đại nhân, ngài tới Nam Dục quốc thì liền là khách quý của chúng ta. Nếu ngài không ngại, thỉnh lưu lại Nam Dục quốc một thời gian ngắn có được không? Nhóm người bệ hạ nhất định sẽ đối với đại nhân ngài vô cùng hoan nghênh! ”

” Ta gần đây đều ở lại Nam Dục quốc. ”

Thực lực chưa có khôi phục lại, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn rời đi nơi khác, dù sao tại Trương công chúa phủ cũng không

thiếu việc chờ nàng đi làm dâu.

Trầm Viêm ánh mắt sáng lên: ” Thật tốt quá! ” Nó xông hướng về phía Thái tử điện hạ luôn luôn trầm mặc ít nói làm ra một cái ánh mắt kích động.

Đối với người có thực lực cường đại, quốc gia nào cũng đều cực lực giữ lại, chiến loạn

thường xuyên thì thực lực quả thật là tất cả!

Nhiều hơn một vị Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu, sức chiến đấu của Nam Dục quốc sẽ tăng lên một đẳng cấp!

” Tại hạ Hoàng Chiến Dã, đại biểu Nam Dục quốc hoan nghênh người. ”

Một cao thủ thực lực cùng mình xê xích không nhiều nếu có thể lưu lại, đối với Chiến Dã mà nói là một cái khiêu chiến và cũng là một phần kinh hỉ lớn.

Nam Dục quốc quá cần cường giả rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt đối với vị Thái tử điện hạ này vẫn có mấy phần hảo cảm. Lúc này tại hàn băng rừng rậm, hấn sợ bản thân không chịu nổi hàn khí đã cho nàng ngồi trên Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân.

Mặc dù là lần đầu quen biết nhưng vị Thái tử điện hạ cao cao tại thượng này vẫn chịu chiếu cố cho nàng – một người vô danh không có tiếng tăm gì vẫn khiến cho nàng thật cảm động.

Nàng luôn luôn ân oán phân minh, tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo, một mối thù thì giết cả nhà người!

” Tại hạ Hí Thiên, đa tạ thái tử điện hạ đã thương thức. ” Hoàng Bắc Nguyệt hơi ôm quyền.

Một người có khả năng là Cửu Tinh Triệu hoán sư cường giả cư nhiên thẳng thắn nhận lời lưu lại mà không đòi hỏi điều gì khiến trong lòng Chiến Dã cũng có chút kinh ngạc.

Chương 17: Hồng phát tựa hỏa diễm (5)

Ngẩn người trong phút chốc hấn liền minh bạch, thần bí nhân thoát nhìn lãnh khốc này đại khái là đang cảm tạ hấn lúc nãy cho nàng cưới Hỏa Kỳ Lân.

Đó chỉ là một chuyện nhỏ nhặt nhưng người này lại ghi nhớ trong lòng. Tính cách có ân tất báo này làm hấn vô cùng thương thức.

“Hiện tại các hạ đã có chỗ dừng chân chưa?”

Ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục, người ta thường kính xưng nhau một tiếng các hạ nếu thực lực hai bên tương đương nhau.

” Ta vừa đến quý quốc không lâu, tạm thời không tìm được địa phương nghỉ lại. ”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa mới dứt lời, Tiêu Trọng Kỳ nãy giờ đứng một bên liền mở miệng:

” Nếu như Hí Thiên đại nhân không chê, có thể ở lại nhà ta. Cha mẹ ta nhất định phi thường hoan nghênh ngươi lưu lại! ”

Nếu có thể làm cho cao thủ thần bí tên là Hí Thiên này trở thành bạn với chính mình, phụ thân nhất định sẽ cao hứng vô cùng, đến lúc đó, tiểu nha đầu Tiêu Vận kia nhất định sẽ tức chết cho mà xem!

Để xem nàng còn dám hung hăng đối với mình nữa không!

Tâm tư của hấn, Hoàng Bắc Nguyệt lại nhìn không ra sao? Trong lòng thầm nghĩ người này xú tiểu tử có cừ oán với ta, ta làm sao có khả năng giúp người đây? Không thu thập người coi như vận khí của đã tốt lắm rồi!

Nàng không muốn bại lộ thân phận nên mới dùng tên giả là Hí Thiên, làm sao có khả năng ở lại Trường công chúa phủ được?

“Đa tạ Tiêu đại thiếu gia, bất quá con người ta thích thanh tĩnh, không học người quan tâm.” Khẩu khí nhàn nhạt, cự tuyệt Tiêu Trọng Kỳ.

Tiêu Trọng Kỳ vẻ mặt thất vọng. Cao thủ đều thích thanh tĩnh a. Haizz, nếu như hấn cũng là Triệu hoán sư thì thật tốt!

Nhìn Băng Linh Huyền Diệu, Tiêu đại thiếu gia trong lòng không khỏi ghen tị!

Chiến Dã vốn là muốn mời nàng ở lại biệt viện của mình, bất quá nghe được ý lạnh nhạt trong lời nói của nàng đối với mọi người nên cũng không đề cập đến nữa.

” Nếu như vậy, chúng ta làm sao để liên lạc với đại nhân? ” Trầm viêm hỏi, cũng không thể cùng vị đại nhân này mất đi liên hệ nha.

Đợi khi hồi cung mình sẽ bẩm báo bệ hạ, nhất định phải tự mình thiết yến chiêu đãi vị đại nhân này, dùng quan to lộc hậu mời chào, chỉ cần vị đại nhân này muốn cái gì, bệ hạ đều phải nghĩ cách thỏa mãn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ nghĩ, nói: ” Ta sẽ thường xuyên đến đóng binh công hội làm nhiệm vụ, các người có chuyện liên phái người lưu lại tin tức bên trong, nếu ta thấy tự nhiên sẽ đi tìm các người. ”

Cao thủ thời đại này đều có một chút tính cách kiêu ngạo như vậy, vị Hí Thiên đại nhân này đã chịu lưu lại phương thức liên hệ, vậy là tốt lắm rồi!

Trầm Viêm ngay lập tức gật đầu: ” Đa tạ đại nhân. ”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn sắc trời không còn sớm, nàng còn muốn mua thuốc cho Đông Lăng trị thương, chẳng qua hiện tại nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, nàng biết đi tìm ai mà đòi tiền đây?

Rõ buồn bực, tiền, thứ này quả thật có thể làm khó anh hùng hảo hán a!

Chút nữa ly khai đám người này thì để cho Băng mang theo nàng đi tìm dược liệu đi.

Nghĩ vậy, Hoàng Bắc Nguyệt từ biệt đám người Chiến Dã rồi xoay người hướng về phía Băng Linh Huyện Điều mà đi.

” Hí Thiên các hạ. ” Chiến Dã lãnh khốc mở miệng, lập tức từ trong nạp giới lấy một lọ thủy tinh màu xanh biếc ném tới, nói: ” Tay người bị thương, băng bó một chút đi. ”

Nói xong liền cưỡi Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, trong chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt mọi người, chỉ lưu lại một trận Kỳ Lân chi hỏa nóng bức.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận lọ thủy tinh kia, hơi run run.

” Là Phi Thúy Ngọc Dịch! ” Tiêu Trọng Kỳ kinh ngạc thốt lên. Thân là Tiêu gia Đại thiếu gia, hẳn cũng đã gặp không ít thánh dược chữa thương nhưng Phi Thúy Ngọc Dịch này là một loại dược phẩm phi thường trân quý, có tiền cũng không mua được.

Hắn cũng chỉ mời gặp một lần mà thôi. Không hổ là Thái tử điện hạ a, vừa ra tay đã là Lục phẩm linh dược!

” Lục phẩm linh dược, ở trên đại lục có thể là coi là phi thường hiếm thấy a. “

Chương 18: Hồng phát tựa hỏa diễm (6)

Trầm Viêm cũng lộ ra thần sắc hâm mộ, hẳn là Lục Tinh Triệu hoán sư mà bệ hạ cũng chỉ ban thưởng cho hẳn một bình nhỏ Phi Thúy Ngọc Dịch.

Thái tử điện hạ vậy mà đối với vị Hí Thiên đại nhân này, vừa ra tay chính là một lọ lớn. Lục phẩm đan dược cũng không phải rau cải trắng ngoài chợ tiện tay là hết được một nắm a. Quả nhiên là điện hạ cũng muốn lôi kéo Hí Thiên đại nhân!

Trầm Viêm có chút vui mừng nghĩ. Lúc trước hẳn vẫn sợ vị Thái tử điện hạ này kiêu căng tự mãn sẽ làm cho vị đại nhân này phật lòng, may mắn, hiện tại cũng không cần phải lo lắng nữa.

Thái tử điện hạ ngày sau nhất định sẽ làm nên nghiệp lớn a!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không biết Phi Thúy Ngọc Dịch trân quý bao nhiêu. Tuyệt thế trân bảo kiếp trước nàng cũng gặp qua không ít, hơn nữa nàng cũng không nghĩ tới vị Thái tử bề ngoài thoạt nhìn lãnh khốc kia cư nhiên lại chú ý tới việc tay nàng bị thương.

Thiếu niên kia cũng không giống vẻ bề ngoài nha, hẳn giúp mình những hai lần!

Có linh dược này, nàng sẽ không cần phải lo không có tiền mua thuốc chữa thương cho Đông Lăng.

” Thỉnh Trầm tiên sinh thay ta hướng Chiến Dã thái tử nói lời cảm tạ.

”

Trước khi đi, Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép hướng Trầm Viêm nói.

Vị này Lục Tinh Triệu hoán sư này lập tức thụ sủng nhược kinh, vội vã đáp lễ lại. Còn trẻ như vậy đã vô cùng cường đại, hơn nữa còn khiêm nhường như thế, trên đại lục này ít thấy vô cùng a!

Băng Linh Huyền Diệu mang nàng ly khai, tại một chỗ bí ẩn nàng liền đáp xuống. Sau khi phân phó để hẳn tự tìm chỗ ở, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi hướng về phía Trường công chúa phủ mà đi.

Nàng hiện tại không thể ngưng tụ nguyên khí, bởi vậy không có không gian linh thú cho Băng Linh Huyền Diệu nghỉ lại, chỉ có thể tạm thời ủy khuất hẳn tự tìm địa phương nghỉ ngơi.

Nhớ tới mai nạp giới chứa đựng Phi Thúy Ngọc Dịch của Chiến Dã, Hoàng Bắc Nguyệt vạn phần ước ao. Nàng cũng muốn sở hữu một mai nạp giới vì trong nạp giới tương đương với một không gian khác, có thể tùy ý gửi vật phẩm vào, hơn nữa trong nạp giới thời gian là bất động, cho dù để thực vật (thực vật ở đây có nghĩa là thức ăn, không phải rau xanh cây cối gì đâu) cũng không sợ sẽ quá hạn.

Chỉ tiếc là giá cả của nạp giới ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục thực sự quá đắt, tài sản hiện tại của nàng chẳng mua nổi một phần nghìn của nó nữa.

Tiền, quả nhiên tiền vẫn là quan trọng nhất. Nàng phải nghĩ biện pháp kiếm chút tiền sử dụng mới được!

Lúc còn ở hiện đại, tài sản của nàng nhiều vô số kể, tiêu tiền như nước, đến thời cổ đại

đột nhiên phải sống kiểu giật gấu vá vai như thế này nàng phi thường không quen.

Lặng lẽ tiến vào Trường công chúa phủ, chặt đứt liên hệ cùng Vạn Thú VôCương, hình dáng của nàng nhanh chóng biến trở lại thành Tam tiểu thư ốm yếu tiều tụy.

Nàng sáng sớm đi ra ngoài, hiện tại đã là buổi trưa, Đông Lăng một thân thương tổn nên sớm hôn mê rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt rón rén giúp nàng thoa thuốc. Phi Thúy Ngọc Dịch quả nhiên phi thường thần kỳ, chất lỏng mát lạnh màu xanh lục vừa bôi lên vết thương, lấy mắt thường cũng nhìn thấy tốc độ khép lại của nó.

Nàng lúc ở thế kỷ 21 cũng chưa từng thấy sự việc thần kỳ như thế này, quả nhiên trên đại lục này mọi nơi đều tràn đầy những chuyện khó mà tin nổi!

Đơn giản xử lý một chút vết thương trên lòng bàn tay, Hoàng Bắc Nguyệt liền tranh thủ nghiên cứu một chút mảnh Vạn Thú VôCương này. Từ khi cướp được món bảo bối này, nàng cũng không có cẩn thận nghiên cứu qua, còn không biết rốt cuộc thứ này có uy lực như thế nào.

Bất quá khi nàng vừa bắt đầu nghiên cứu, tiếng gõ cửa liền vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, Lưu Vân Các rất ít người đến, ai lại đến đây lúc này?

” Tam tiểu thư, ta là Bội Hương. ”

Ngoài cửa truyền tới một thanh âm thận trọng.

Bội hương? Hồi tưởng một chút, thì ra là nha hoàn tối hôm qua nàng bắt gặp đang thân mật với Hòa gia đình.

Hoàng Bắc Nguyệt mở cửa, một nha hoàn có vẻ xinh đẹp đang đứng ở cửa, vẻ mặt cẩn thận nở nụ cười lấy lòng.

” Tam tiểu thư, ta biết Đông Lăng bị thương nên đã lên vào nhà bếp lấy bữa trưa cho người. ” Bội hương giơ chiếc rổ trong tay lên.

Chương 19: Hồng phát tựa hỏa diễm (7)

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nhìn thoáng qua chiếc rổ, nói ” Vào đi thôi. ”

Bội Hương vui mừng khôn xiết, vội vàng mang theo chiếc rổ đi vào.

” Đây là món ăn mà đầu bếp làm riêng cho Cầm di nương, ta cố ý lấy một chút, Tam tiểu thư ngài xem có thích hay không. ”

Bội Hương đem thức ăn một dạng một dạng bày trên bàn.

Ba món mặn một món canh, loại đãi ngộ này nếu so với trước kia giống như thức ăn nhà hàng năm sao vậy, trước đây có bánh bao cứng ngắt ăn cũng đã là tốt lắm rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm chiếc đũa, một cái tay chống cằm: ” Người trộm thức ăn không sợ Cầm di nương biết sao? ”

” Tam tiểu thư nói đùa, ngài mới là chủ nhân chân chính trong phủ này. ”

Bội Hương vội vàng quỳ xuống, dập đầu đến mức cái trán trắng nõn đều ửng đỏ: ” Nô tỳ trước đây bị yêu ma che mắt, đắc tội tiểu thư, thỉnh tiểu thư đại nhân đại lượng không chấp nhặt với tiểu nhân. ”

Hoàng Bắc Nguyệt gấp ăn món cho vào trong miệng, chậm rãi nhai nuốt, lần đầu tiên nếm thử món ăn thời cổ đại, tư vị cũng thực không tồi. Nàng không sợ Bội Hương dám hạ độc, cho nàng mùi lá gan

nàng cũng không dám.

” Bội Hương, nếu ta muốn so đo với ngươi thì bây giờ ngươi cũng không còn đứng ở đây đâu. ”

” Vâng vâng vâng, đa tạ tiểu thư tha chết! ” Bội hương lại tiếp tục dập đầu.

” Ngươi đứng dậy đi. ” Hoàng Bắc Nguyệt nâng tay, ” Có vài chuyện ta muốn hỏi ngươi một chút. ”

” Tam tiểu thư cứ hỏi, nô tỳ nhất định sẽ thành thật trả lời. ” Bội Hương vội vàng tỏ vẻ trung thành.

Trải qua sự việc hôm qua, nàng đã triệt để hiểu rằng vị Tam tiểu thư này đã không còn nhu nhược vô năng như trước đây nữa. Sau này Trương công chúa phủ chắc chắn sẽ xảy ra biến hóa lớn!

Cầm di nương, Tuyết di nương nói cho cùng chỉ là thị thiếp của lão gia mà thôi, cho dù tương lai Trương công chúa phủ có như thế nào thì cũng không đến phiên bọn họ làm chủ.

Trương công chúa lúc trước, ngay cả lão gia đều không có quyền lợi gì, dù cho hiện nay Huệ Văn Trương công chúa tuy rằng qua đời nhưng vẫn còn lại vị Hoàng Bắc Nguyệt có phong hào quận chúa, thân phận cao quý, huyết thống hoàng thất. Thậm chí Thanh Hà quận ở phía Nam, dân cư đông đúc, phồn hoa giàu có cũng là đất phong của Bắc Nguyệt quận chúa a!

Mặc dù không còn Trương công chúa, Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa vẫn vô cùng thương yêu Tam tiểu thư, thường nhân dịp lễ tết ghé thăm nàng, Hoàng Thượng cũng thường ban thưởng cho Trương công chúa phủ!

Những thứ này cũng không phải vì Tiêu gia mà là vì mặt mũi của Trương công chúa!

Trước đây nếu như không phải là Tam tiểu thư quá hèn nhát vô năng, Cầm di nương cùng Tuyết di nương nào dám lớn lối như vậy?

Hiện tại tiểu thư đã không còn nhu nhược, vậy dĩ nhiên là nên đoạt lại mọi thứ vốn có của nàng. Bội Hương nàng đi theo Cầm di nương mỗi ngày đều bị đánh bị mắng, vĩnh viễn không thể nổi danh, cả đời chỉ có thể làm một cái nha hoàn nho nhỏ.

Hừ! Không bằng giờ nàng sớm đi theo Tam tiểu thư, tương lai Tam tiểu thư chưởng quản Trương công chúa phủ, nàng sẽ là công thần. Đến lúc đó, nàng liền phong quang vô hạn nha, nếu như vậy cần gì phải làm một cái nha hoàn uất ức như vậy chứ!

Bội Hương mơ tưởng đến tiền đồ xán lạn đẹp đẽ sau này, Hoàng Bắc Nguyệt thấu hiểu lòng người sao có thể nhìn không ra được?

Bất quá nàng cũng không nói thẳng, chỉ hỏi: ”Mấy năm qua, ai đang quản lý việc thu thuế của Trương công chúa phủ cùng đất phong của ta?”

Quả nhiên Tam tiểu thư đã bắt đầu hỏi đến việc thu thuế!

Bội Hương vẻ mặt vui mừng, vội vàng đem những điều bản thân biết nói hết ra.

Huệ Văn Trương công chúa vô cùng được lòng dân, đất phong của nàng là Mật Dương hòa (ta không chắc tên địa danh này có đúng không, mọi người thông cảm cho ta a~), dân phong thuần phác, người người đều thích vị Trương công chúa này vì vậy đều cần cù

trồng trọt, hàng năm lượng thuế thu được là một con số vô cùng khổng lồ.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt là vị quận chúa nắm giữ đất phong duy nhất ở Nam Dục quốc, Thanh Hà quận ở phía Nam, dân cư đông đúc, phần hoa giàu có, từ xưa tới nay là vùng đất phì nhiêu.

Chương 20: Hồng phát tựa hỏa diễm (8)

Trước kia thời điểm nàng ra đời, Hoàng Thượng tự mình hạ chỉ đem Thanh Hà quận phong tặng cho Bắc Nguyệt quận chúa. Khi đó mỗi người trong nước đều nói Bắc Nguyệt quận chúa là hài tử giàu nhất Nam Dục quốc, cả Thái tử cũng không sánh nổi.

Sau khi Trưởng công chúa qua đời, thuế của Mật Dương hòa cùng Thanh Hà quận tất cả đều thuộc về Hoàng Bắc Nguyệt, nàng phải rất giàu có mới đúng, vậy mà hiện tại tất cả gia sản cũng chỉ còn lại vài đồng tệ cùng thiết tệ!

Trước kia nàng tuổi còn nhỏ, sổ sách thu thuế những thứ đồ này tự nhiên là không hiểu cho nên việc đó liền giao cho Phò mã Tiêu Viễn Trình quản lý.

Tiêu Viễn Trình là gã võ phu, đối với việc quản lý nào có hứng thú. Cũng vì vậy mấy vị dinương liền mỗi tối đưa đầy mấy câu hẩn liền đem Mật Dương hòa giao cho Tuyết di nương quản lý, Thanh Hà quận giao cho Cầm di nương quản lý.

Hai nữ nhân này từ khi quản lý nguồn thuế khổng lồ như vậy liền trở thành di nương phong quang nhất Nam Dục quốc, đi đến đâu đều tiền hô hậu ủng, xuất thủ hào phóng, thương gia đều coi hai người là khách quý mà đối đãi, không ít trong chính thất phu nhân trong các gia tộc khác đều đomắt ghen tị!

” Hừ, cầm tiền của ta còn dám lớn lối như vậy! ”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm nghiên răng nghiên lợi, nàng ngay cả tiền mua thuốc cũng không có, còn đám người Cầm di nương vừa ra tay chính là mấy trăm ngàn kim tệ để mua nữ trang.

” Kỳ thực Nhị tiểu thư thiên phú cũng không phải là loại ghê gớm gì, đều là Tuyết di nương dùng một khoản tiền lớn mua đan dược cho Nhị tiểu thư Trúc Cơ. Khoản tiền này rất lớn, chiếm phần lớn tiền thuế thu được nên Tuyết di nương bình thường cũng không có xuất thủ hào phóng như Cầm di nương. ”

Bội Hương thao thao bất tuyệt. Hừ, ai bảo Cầm di nương không sinh một đứa con trai có thiên phú Triệu hoán sư chứ? Đại thiếu gia cho dù võ đạo lợi hại đến đâu cũng không so được với Triệu hoán sư a!

” Mười lăm tuổi trở thành Tam Tinh Triệu hoán sư, cũng không tệ lắm. ” Nam Dục quốc cao thủ đều tầm như vậy cả.

Mười lăm, mười sáu tuổi trở thành Tam Tinh Triệu hoán sư, sau này khi hành tẩu giang hồ cũng có lợi hơn.

Mà người tên là Trầm Viêm kia cũng đột phá Tam Tinh lúc mười lăm tuổi, hiện tại đã là Lục Tinh Triệu hoán sư, đi tới chỗ nào cũng đều được người người tôn kính.

Đương nhiên, tiền đề chính là không gặp phải cấp bậc biến thái như Hoàng Bắc Nguyệt.

” Nhị tiểu thư thực lực rất tốt, lão gia cùng lão gia tử đều rất yêu thương nàng. Tam tiểu thư nếu muốn đoạt lại quyền sở hữu nơi này e rằng phải động thủ đối với phe cánh của Tuyết di nương trước. ” Bội Hương chân thành nói.

” Ta chỉ hỏi một chút về sự việc thu nhập thuế mà thôi, chưa từng nói

muốn đoạt lại quyền sở hữu nơi này. ” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười để đũa xuống.

Bội Hương trong lòng một trận thất vọng: ” Tam tiểu thư, như vậy..... ”

” Hiện tại không nắm giữ không có nghĩa là sau này cũng không nắm giữ. Người đã lựa chọn đi theo ta thì về sau ta cũng sẽ không bạc đãi người. ”

” Ân, nô tỳ nhất định trung thành tuyệt đối với Tam tiểu thư! ”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, liền hỏi: ” Tháng 15 này Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa trở lại có đúng không? ”

Bội hương cười nói: ” Ân, chỉ cần Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa trở lại nhất định sẽ mời Tam tiểu thư tiến cung! ”

Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa chỗ dựa vững chắc của Tam tiểu thư. Đến lúc đó, Tiêu Gia Lão gia tử có tự thân xuất mã cũng vô ích!

Kỳ thực Hoàng Bắc Nguyệt hỏi tin tức của Thái hậu cũng không phải là tìm chỗ dựa vững chắc trợ giúp nàng đoạt lại gia nghiệp. Nàng chỉ đơn thuần muốn đòi lại công đạo cho Hoàng Bắc Nguyệt đã chết thôi.

Hơn nữa, nàng cảm thấy cái chết của Huệ Văn Trưởng công chúa vô cùng mờ ám. Trưởng công chúa thân thể luôn khỏe mạnh, tính tình ôn hòa, hào hoaphong nhã lại đột nhiên mắc phải trọng bệnh rồi chết.

Chiếm lấy thân thể Hoàng Bắc Nguyệt, có một số việc nàng nhất định phải giúp Hoàng Bắc Nguyệt điều tra rõ ràng.

Chương 21: Hồng phát tựa hỏa diễm (9)

Đuổi Bội Hương đi, Hoàng Bắc Nguyệt đi tới gian sau thì phát hiện Đông Lăng giầy giụa muốn ngồi dậy, nàng vội vã đi qua đè nàng nằm xuống.

” Đừng lộn xộn. ”

” Tiểu thư, ta nghe thấy thanh âm của Bội Hương, nàng có phải hay không lại đến khi dễ người? ”

Đông Lăng mặc dù đang ngủ cũng vẫn lo lắng đề phòng, loáng thoáng nghe được tiếng của Bội Hương liền ngay lập tức tỉnh lại, dựa vào bản năng muốn đi ra ngoài bảo vệ tiểu thư.

” Yên tâm đi, sau này sẽ không có ai có thể khi dễ ta nữa. Người đói bụng không? Bội Hương vừa đưa cơm nước đến. ”

Vừa an ủi nha hoàn trung thành này, Hoàng Bắc Nguyệt vừa thuận tiện dò xét mạch đập của nàng. Thương thế của nàng đã tốt hơn rồi, sở dĩ suy yếu như vậy là vì đói bụng.

” Ăn? ” Đông Lăng mở to hai mắt giống như vừa nghe thấy một chuyện bất khả tư nghị. Nàng thoáng ngẩn ra rồi hốt hoảng kêu lên.

” Bội Hương đưa thức ăn tới? Người đã ăn chưa? Tiểu thư, người làm sao lại ăn thức ăn Bội Hương mang đến được chứ? ”

Đông Lăng gấp đến độ bật khóc. Bội Hương cũng không phải thứ tốt

làh gì, mỗi lần đến không phải khi dễ tiểu thư thì chính là đùa cợt tiểu thư.

Có lần nàng hảo tâm cho tiểu thư một miếng thịt, kết quả tiểu thư ăn vào nôn đến mấy hôm liền.

Lần này cư nhiên đưa thức ăn đến, nàng lại định chơi trò gì nữa đây?

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười. Cô gái nhỏ này thật sự quan tâm đếnnàng, không có nửa phần giả tạo, điều này làm cho nàng hết sức cảm động.

Nàng biết rằng mình cũng không phải là người tốt lành gì, sẽ không có baonhiều người đối xử tốt với nàng. Bởi vậy, nếu như có người thật tâm đốiđãi nàng thì nàng sẽ báo đáp gấp bội.

” Đông Lăng, hãy ngheta nói, sau này sẽ không có ai dám khi dễ chúng ta nữa. Ta đã lớn, cũngđã mạnh mẽ hơn, biết rõ phải làm sao để tự bảo vệ mình. ”

” Tiểu thư..... ” Đông Lăng trong mắt lấp lánh lệ quang, cuối cùng quỳ xuống ôm lấy Hoàng Bắc Nguyệt khóc lớn.

Nàng có phải đang nằm mơ hay không a? Trong mộng tiểu thư cũng đã nói nhưvậy rất nhiều lần nhưng rồi mọi chuyện vẫn đâu vào đấy cả, tiểu thư vẫnmãi yếu đuối như thế!

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ lắc lắcđầu, vỗ vỗ bờ vai của nàng nói: ” Tốt lắm, khóc cái gì? Nhìn xem, chẳng phải vết thương trên người của ngươi đã lành hẳn rồi sao. ”

Đông Lăng ngẩn ra. Lúc này nàng mới phát hiện trên người mình lại

không đau như trước đó!

Rõ ràng bị thương nặng như vậy, Cầm di nương cũng không phải ngồi không nha, từng roi từng roi đều không chút lưu tình, làm sao có thể một chút dấu vết cũng không có chứ?

Nàng kéo tay áo lên xem thử thì phát hiện vết thương không chỉ lành hẳn mà cả làn da đều trở nên bóng loáng non mềm giống như da của em bé vậy!

Đông Lăng kích động đến mức mặt đỏ cả lên: ” Tiểu thư, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? ”

” Ta bây giờ đã là Triệu hoán sư. ” Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào gối, chậm rãi nói.

Đông Lăng triệt để trợn mắt há miệng, Triệu hoán sư.....

Nằm mơ, ta đây nhất định là đang nằm mơ!

Tiểu thư ngay cả nguyên khí cũng không ngưng tụ được thì làm sao có khả năng trở thành Triệu hoán sư chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt biết trong lòng nàng tràn ngập nghi hoặc, nhưng nếu nói cho Đông Lăng biết nàng đây hoàn toàn không cần sử dụng nguyên khí vẫn có thể khiến Băng Linh Huyền Diệu thần phục, nha đầu khăng định sẽ không tin.

” Trước đây tuổi còn nhỏ nên ta không nắm giữ tốt yếu quyết, hôm qua lúc trời tối đã từ từ có chút cảm giác nên ta đã học xong Triệu Hoán Quyết. ”

Đông Lăng nhìn nàng chăm chăm rồi đột nhiên nhảy dựng lên: ” Thật

tốt quá tiểu thư! Chỉ cần ngươi trở thành một cái Triệu hoán sư, cho dù chỉ là Nhất Tinh thì cũng chẳng còn ai dám khi dễ ngươi nữa! ”

Triệu hoán sư chức nghiệp trên đại lục này là chức nghiệp thần thánh cỡ nào a? Vô số người đều ao ước có thể trở thành Triệu hoán sư nhưng vì yêu cầu về huyết thống cùng thiên phú quá nghiêm khắc nên chỉ đành ngậm ngùi tiếc nuối.

Chỉ cần có được thiên phú của Triệu hoán sư thì mặc kệ ngươi tới chỗ nào cũng đều được hưởng thụ loại cảm giác người người tôn kính.

Chương 22: Hồng phát tựa hỏa diễm (10)

Hơn nữa tiểu thư chỉ mới mười hai tuổi thôi đã trở thành Triệu hoán sư. Chỉ cần hảo hảo tu luyện nhất định sẽ trở thành nhân trung chi phượng, khiến cho đám người kia phải trở mắt mà nhìn!

Nhất Tinh ư.....

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày. Nàng là cùng Bằng Linh Huyền Điều ký kết khế ước bởi vậy thực lực dù thế nào cũng phải tương đương với Thái tử chiếndã a. Không thể chỉ là Nhất Tinh được, quá yếu. Bất quá nhìn Đông Lăngcao hứng như thế nàng cũng không muốn giải thích gì thêm.

”Đông Lăng, thực lực của ta bây giờ rất yếu. Vì vậy để tránh những phiền toái không cần thiết thì việc này trước tiên không nên lộ ra. Đợi Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa trở lại hãy nói, có được không?”

” Ta biết, thưa tiểu thư. ” Đông Lăng vội vàng đáp ứng.

Hiện tại tiểu thư quả thực không giống trước kia. Suy xét sự tình thì vô cùng thấu đáo, hơn nữa còn có chủ kiến riêng, cùng tính cách mềm yếu vô tri, gặp phải chuyện gì cũng chỉ biết khóc trước kia quả thực là một trời một vực.

Tiểu thư đã lớn rồi a. Nếu như Trưởng công chúa vẫn còn sống mà thấy được cảnh này nhất định sẽ vô cùng cao hứng.

Nửa ngày kế tiếp, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có ra ngoài nữa

mà ngồi ngốc ở trong phòng để nghiên cứu Vạn Thú Vô Cương.

Nàng cũng đã thử dùng tinh thần lực chậm xâm nhập vào bên trong nhưng lần nào cũng gặp phải lực cản, giống như có một bức tường chắc chắn đứng ở đó vậy. Dù nàng có cố gắng như thế nào cũng không thể phá vỡ được nó.

Nàng cảm giác được trong hắc ngọc thoáng ẩn thoáng hiện một cỗ lực lượng vô cùng mạnh mẽ. Nàng có chút kinh hãi, nếu như đem nguồn lực lượng này phóng ra bên ngoài không biết sẽ tạo thành lực phá hoại ghê gớm đến mức nào nữa.

Nàng mơ hồ có chút kỳ vọng. Bản thân nàng mặc dù không thể điều tra rõ tình hình hắc ngọc nhưng vẫn có thể bắt được liên lạc cùng hắc ngọc, giống như hôm nay thông qua lực lượng của hắc ngọc để hàng phục Băng Linh Huyền Diệu vậy. Hơn nữa nó còn làm cho màu tóc cùng dung mạo của nàng phát sinh biến hóa. Nếu như nàng có thể ngưng tụ nguyên khí không chừng có thể hiểu khối rõ hơn về khối Vạn Thú Vô Cương này.

Sắc trời bất tri bất giác đã tối, Đông Lăng vội vã đẩy cửa vào nói: ” Tiểu thư, lão gia mời tất cả mọi người đến tiền sảnh. ”

” Đã xảy ra chuyện gì sao? ” Hoàng Bắc Nguyệt vừa hỏi vừa thu hồi hắc ngọc.

Đông Lăng lắc lắc đầu. Đám nha hoàn trong phủ đều không dám tiếp xúc với nàng vì sợ bị liên lụy, cũng vì vậy nàng không nghe ngóng được tin tức gì.

” Cứ đi xem sao. ” Nàng vừa hay cũng muốn gặp thử người đã bức tử Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng cũng không có thay quần áo xinh đẹp gì, chỉ tùy tiện khoác lên người một cái áo choàng màu trắng rồi cùng Đông Lăng đi ra ngoài.

Từ Lưu Vân Các hoang vắng đi thẳng một chút, phía xa đã dần dần nghe thấy tiếng người.

Trưởng công chúa phủ nhân số dồi dào tiền tài phong phú, hơn nữa còn có vàng hào quang của Trưởng công chúa cho nên là phi thường náo nhiệt.

Trong phủ đình đài lâu tạ đều được điêu khắc vô cùng cầu kỳ hoa mỹ, mái đình cong kết hợp với giả sơn xung quanh lại toát ra ý thơ cổ điển mông lung.

Hành lang dài uốn khúc, nhà cửa rất nhiều. Nàng đi thêm mấy bước thì đến một cái khúc quanh, thoang thoang có tiếng người nói chuyện vọng ra.

” Tóc của nàng giống như là hòa diễm vậy! Khiến người ta ngay cả mắt cũng đều không mở ra được! Triệu hoán thú của nàng là một trong Ngũ Linh, Bãng Linh thú – Bãng Linh Huyền Diệu a! ”

” Cái gì? Bãng Linh thú xuất hiện ư? Vị đại nhân kia rốt cuộc là ai a? Dĩ nhiên có thể cùng Bãng Linh Huyền Diệu ký kết khế ước! ”

” Vị đại nhân kia đã quyết định ở lại Nam Dục quốc của chúng ta rồi. Ta nói cho các ngươi biết, hắc hắc, nàng là bằng hữu của Đại thiếu gia đó nha! ”

” Một vị Triệu hoán sư nắm giữ Bãng Linh Huyền Diệu lại là bằng hữu của Đại thiếu gia sao? Thật sao, ngươi không có thời da bò đó chứ? “

Chương 23: Vô cùng nhục nhã (1)

” Hừ, chuyện quan trọng như vậy ta chẳng lẽ lại nói dối! Hơn nữa hôm nay Đại thiếu gia còn muốn thỉnh nàng tới Trường công chúa phủ nghỉ lạ nhưng nàng lại thích thanh tĩnh nên mới từ chối. Đại nhân vật đều có phong phạm của đại nhân vật a, bọn họ đều không thích bị quấy rầy! ”

” Đại thiếu gia cũng quá ngu đi! Chúng ta đi theo Đại thiếu gia chắc chắn cũng được hưởng lợi không ít a! ”

Nàng cùng với Tiêu Trọng Kỳ là bằng hữu?

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh. Hiện tại ta không chơi chết người đã coi như tổ tiên phù hộ rồi. Tá túc, lại còn bằng hữu, người đây là đang mơ hay sao?

Lúc đó vì mới thu phục Băng Linh Huyền Diệu nên nàng quả thực rất mệt mỏi, chẳng còn hơi sức đâu mà quản Tiêu Trọng Kỳ. Bất quá lần sau hẳn đừng mơ có thể đi dễ dàng như vậy!

Nhóm người kia lúc này đang vây quanh Tiêu Trọng Kỳ giờ tuyệt chiêu võ môn ngửa. Võ đến mức Tiêu đại thiếu gia cả người lâng lâng, dương dương tự đắc, giống như người trở thành Cửu Tinh Triệu hoán sư là hẳn vậy.

Đột nhiên một người ngẩng đầu lên, trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt thì trên mặt ngay lập tức lộ ra thần sắc cười nhạt, âm dương quái khí nói: ” Ma nhìn kia, tên phế vật kia cứ nhiên lại dám đi ra ngoài! ”

Người kia vừa nói như thế, đám người đang vây quanh Tiêu Trọng Kỳ đều xoay đầu lại cười rộ lên.

” Nàng dám không ra hay sao? Nàng sắp nhận được một phần hậu lễ nha! ”

” Tam muội muội, thân thể ngươi gần đây có ổn không đó? Nếu như khôngkhỏe thì đừng nên tới tiền sảnh nha, nếu không không cẩn thận lại bị tức chết thì phải làm sao bây giờ? ” Tiêu Trọng Kỳ nói, không kiêng kị màcười ha ha.

Nhóm người đang vây quanh hẳn cũng cười hùa theo.

” Quả nhiên là sỉ nhục của Tiêu gia a, quả thật là ném hết mặt mũi của lão gia đi rồi! ”

” Sống như vậy còn không bằng chết đi cho rồi! ”

” Các ngươi câm miệng co ta! ” Đông Lăng tính cách táo bạo, nghe thấyđám người này nói chuyện không hề khách khí liền lập tức nổi giận.

” A, ngươi dám hét lên với Đại thiếu gia sao? Con nha đầu chết tiệt nhànghười chán sống rồi hả! ” Một tên gia đình hung ác định xông lên đánhĐông Lăng.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt trở nên lạnh lẽo, vừa muốn động thủ bỗng nhiên Tiêu Trọng Kỳ lên tiếng:

” Dừng tay. ”

Tên gia đình lập tức cung kính lui xuống, hướng về phía Tiêu Trọng

Kỳ cườicười: ” Đại thiếu gia có phân phó gì? Giáo huấn ả xú nha đầu nhóm người của ta còn có rất nhiều thủ đoạn a! ”

” Nha đầu này trướcmắt đừng đánh, nếu lát nữa Tam muội muội của ta tức chết thì phải có một người nhật xác cho nàng, có phải hay không? ”

Tiêu Trọng Kỳ trào phúng nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, đắc ý vạ phần cười lớn, mang theo đám cầu nô tài của hắn rời đi.

” Tiểu thư? ” Đông Lăng lo lắng nhìn nàng, ” Vừa rồi Đại thiếu gia nói..... ”

” Ta dễ bị tức chết như vậy sao? ” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Tiền sảnh

Vừa đi vào sân nhỏ,nàng liền nhìn thấy không ít bóng dáng mặc khôi giáp hộ vệ đứng canh ở ngoài sảnh, mơ hồ một trận tiếng cười sang sảng vọng ratur bên trong.

Chu quản gia đang đứng ngoài cửa, trông thấyHoàng Bắc Nguyệt liền lập tức hùng hổ đi tới, quát: ” Người như thế nào lại chậm như vậy để khách quý chờ lâu, thật không có giáo dục, làm mất mặt mũi Tiêu gia! ”

Hắn vừa mắng vừa thô bạo đẩy HoàngBắc Nguyệt hướng về phía tiền sảnh, hoàn toàn không để ý cặp mắt bìnhthường vốn nhu nhược của Hoàng Bắc Nguyệt nay đã trở nên lạnh lẽo.

Trong tiền sảnh đã ngồi rất nhiều người, chủ vị là Tiêu Viễn Trình cùng với một vị trung niên nam nhân to béo.

Vị trí bên phải gồm có Cầm di nương, Tuyết di nương, Nhị tiểu thư Tiêu Vận, Đại tiểu thư Tiêu Linh cùng với mấy vị thiếu gia tiểu thư vẫn còn nhỏ tuổi.

Mà vị trí bên trái đa số đều là những người xa lạ, trong đó vị trí thứ nhất là một công tử trẻ tuổi khoác áo gấm, tướng mạo anh tuấn, vẻ mặt kiêu ngạo, trên cổ áo của hắn có bốn viên hỏa châu lóe sáng kim quang.

Thoạt nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi đã là Tứ Tinh Triệu hoán sư. Bên cạnh hắn cũng có mấy vị võ sĩ thoạt nhìn thực lực không tầm thường chút nào.

Chương 24: Vô cùng nhục nhã

(2)

Cầm y công tử liên tục liếc mắt đưa tình với Tiêu Vận nhưng nàng lại không thèm quan tâm, vừa suy nghĩ vấn vợ vừa mân mê đầu ngón tay của mình.

Vị công tử này thấy vậy không khỏi có chút thất vọng, ánh mắt khắp đảo quanh, vừa vịn rơi xuống trên người Hoàng Bắc Nguyệt vừa từ cửa bước vào, toàn thân bạch y như tuyết đầu mùa, thanh lãnh phiêu dật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn nhợt nhạt cũng không che giấu được ngũ quan tinh xảo, tú lệ mà thanh nhã.

Trong lòng hắn lập tức chấn động, kinh ngạc nghĩ: “Thiếu nữ này không phải là Bắc Nguyệt quận chúa đấy chứ? Vài năm không gặp cư nhiên bộ dạng ngày càng xinh đẹp.”

Tiêu gia nữ quyến đang ngồi tại đây đều là mỹ nhân mỗi người một vẻ, trong đó Tiêu Vận mười lăm tuổi là xinh đẹp nhất: Quần lụa mỏng màu hoa hồng được điểm lên những cành ngọc lan mỹ lệ, tóc búi thành kiểu triều vân kế vô cùng phức tạp, trâm cài bằng vàng được khảm nạm những hạt trân châu óng ánh, khuyên tai được làm từ phi thúy vô cùng tinh xảo, trước ngực còn đeo một chiếc vòng cổ có hình Song Ngư Cát Tường.

Nhan sắc tuy không phải là cực phẩm nhưng nhờ vào một thân trang phục đắt tiền, cũng coi như rực rỡ mỹ lệ, hơn nữa vẫn còn cái danh thiên tài Triệu hoán sư, càng làm cho nàng có một loại thanh cao

ngạo khí, quả thực chính là nữ thần trong lòng nam nhân.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiêu Vận, một cái thanh lệ thoát tục, một cái đoan trang diễm lệ, quả là hai mỹ nhân có hai vẻ đẹp trái ngược nhau.

Chỉ có điều Hoàng Bắc Nguyệt là một tên phế vật, bộ dạng có đẹp hơn nữa cũng vô dụng, nữ nhân phải như Tiêu Vận mới có tư vị.

Cầm y công tử trong lòng trong lòng thầm so sánh, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt mang theo vài phần trào phúng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngay cả nửa ánh mắt cũng không thèm nhìn hấn, đi tới tiền sảnh xong liền ngồi xuống cạnh Đại tiểu thư Tiêu Linh, không nói tiếng nào, giống như trong căn phòng này không có ai tồn tại hết vậy.

Tiêu Viễn Trình sắc mặt trong nháy mắt trở nên âm trầm, trong mắt thoánghien lên vẻ chán ghét, chỉ có điều hiện tại có khách quý nên không tiện phát tác, đành phải hướng tên trung niên nam tử mập mạp kia nói:

” Để An quốc công chê cười rồi, đây là tiểu nữ Bắc Nguyệt. ”

An quốc công nghe xong con mắt nhỏ như hạt đậu gắng sức trợn to nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ha ha nở nụ cười: ” Vị này chính là Bắc Nguyệt quận chúa sao? Quả nhiên dung mạo giống hệt Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó, dung mạo tựa thiên tiên a! ”

An quốc công là người có quyền thế nhất ở Nam Dục quốc, tổ tiên tích đức, đời sau cũng không chịu thua kém, Công tước tước vị vẫn bảo lưu đến nay.

An quốc công này mặc dù là một tên béo nhưng tâm tư vô cùng tinh

tế giáo hoạt, từ khi kế thừa An quốc công tước vị đã đem mấy vị thiên kim trong phủ gả đi để mồi chào môn khách. Bởi vậy hiện tại dưới tay hắn cao thủ như mây, thậm chí có một vị cửu tinh trung cấp Triệu hoán sư! Thực lực như thế có thể cùng với Thái tử điện hạ sánh vai, chỉ tiếc là không có triệu hoán được Linh thú mạnh như Thái tử.

Hiện nay Thế tử của An quốc công, cũng chính là vị cầm y công tử kia, mười chín tuổi đã đạt đến trình độ Tứ Tinh cao cấp, coi như thành tựu không nhỏ!

Nghe An quốc công khích lệ tên phế vật của gia tộc, Cầm di nương nở nụ cười, nũng nịu nói: “Đúng vậy a, có được vẻ đẹp của Trương công chúa, lại không có được tài hoa của nàng, đáng tiếc a!”

An quốc công ha ha cười, cả thân hình mập mạp đều run rẩy lên, phụ họa nói: “Đáng tiếc, thật đáng tiếc!”

Nếu như vị Bắc Nguyệt quận chúa này có một chút thực lực, cho dù không sánh được với Tiêu Vận nhưng cũng coi như là tốt rồi. Dù sao sau lưng nàng không chỉ có uy danh của Trương công chúa, mà vẫn còn có Thái hậu cùng Hoàng Thượng che chở a.

Nếu Trương công chúa còn sống, nàng dù là phế vật cũng chẳng sao, nhưng Trương công chúa chẳng may đã qua đời, phế vật này còn có công dụng gì nữa?

” An quốc công, việc ngài vừa mới nói..... ” Tiêu Viễn Trình liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, chậm rãi nói.

Chương 25: Vô cùng nhục nhã

(3)

” Không biết ý của phò mã gia như thế nào? ” An quốc công hơi híp mắt lại, cười hỏi.

Tiêu Viễn Trình vuốt vuốt chòm râu, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt mặt không biểu tình ngồi ở trong góc, lại nhìn về phía ái nữ Tiêu Vận đoan trang xinh đẹp. Hai người này đúng là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Tương lai Bắc Nguyệt chắc chắn là không có tiền đồ, dù cho có thân phận quận chúa đi chăng nữa thì cũng không có gia tộc nào nguyện ý cưới nàng. Sau này chỉ có tìm đến một người bình thường đáng tin, đến ở rể tại Trường công chúa phủ.

Trước kia khi Huệ Văn Trường công chúa còn sống, có Thái hậu làm chỗ dựa, hoàng thượng long ân, Bắc Nguyệt từ sinh ra liền phong quang vô hạn. Mà An quốc công tiền nhiệm cùng Huệ Văn Trường công chúa cũng có mấy phần giao tình cho nên đã đặt trước hôn nhân cho Hoàng Bắc Nguyệt cùng An quốc công Thế tử hiện tại là Tiết Triệt.

Lúc đó An quốc công thấy hôn nhân này tương lai nhất định sẽ mang đến vinh quang cho An quốc công phủ, nào ngờ Huệ Văn Trường công chúa tuổi còn trẻ lại đột nhiên qua đời, lại để lại phế vật vô dụng này.

Một cái phế vật ngu ngốc bị cả Nam Dục quốc cười nhạo, tương lai làm sao có thể cùng

Tứ Tinh Triệu hoán sư tiền đồ vô lượng như An quốc công Thế tử xứng đôi?

Bởi vậy lần này An quốc công sau khi cân nhắc kĩ càng liền dẫn Tiết Triệt tới cửa từ hôn.

Để cho Tiêu gia không bị mất mặt, An quốc công cùng Tiêu Viễn Trình đã lén lút thương lượng, cho phép Tiêu gia tìm một nữ nhi khác cùng An quốc công phủ kết thân.

Mà Tam Tinh Triệu hoán sư Tiêu Vận là một ứng cử viên vô cùng tốt, An quốc công liếc mắt liền chọn trúng. Nữ hài tử này tương lai nhất định sẽ này viên minh châu chói mắt, tuyệt đối sẽ mang đến vô số chỗ tốt cho An quốc công phủ!

” Phụ thân. ” Tiết Triệt bỗng nhiên đứng dậy, lấy vẻ mặt tự cho là anh tuấn tiêu sái hướng Tiêu Vận cười cười, sau đó nhìn về phía An quốc công, nói: ” Hài nhi đã mười chín tuổi, hi vọng có thể tự quyết định hôn sự của chính mình, kính xin phụ thân và Tiêu thúc thúc hiểu cho. ”

Tiết Triệt vừa nói, không thể nghi ngờ liền đem sự việc hoàn toàn phơi bày ra.

Nguyên lai An quốc công cố ý đến đây là muốn cùng Tam tiểu thư giải trừ hôn ước!

Trong nhất thời, mấy vị di nương cùng tiểu thư thiếu gia đều lộ ra biểu tình phi thường đặc sắc.

Cả Tiêu Vận cũng đều châm chọc nở nụ cười, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt mang theo vài phần cao ngạo cùng thương hại.

Đông Lăng đứng sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt tức đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, nước mắt lưng tròng, hai quả đấm nhỏ siết chặt.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nghiêng đầu nhìn nàng một cái, cặp hắc mâu vẫn bảo trì bình thản, thoáng hiện nét cao quý lạnh nhạt.

Nhìn thấy ánh mắt đó, Đông Lăng trong lòng lập tức bình tĩnh lại.

Hừ! Cái gì chó má An quốc công Thế tử (nguyên văn nha, người ta hông có chém đâu). Tất cả các người đều mù hết rồi! Bây giờ tiểu thư đã không còn là phế vật nữa, bây giờ các người dám giống trống khua chiêng đến hối hôn, tương lai cũng đừng nên hối hận!

” Thế tử, ngươi một thân thực lực này, Bắc Nguyệt quả thực không xứng với ngươi. ” Tiêu Viễn Trình căn bản không có quan tâm đến tâm tình nữ nhi của mình.

Hắn hiện tại chỉ nghĩ đến tuyệt đối không thể mất đi cơ hội thành thông gia với An quốc công phủ.

Gả một tên vô dụng như Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, một chút lợi ích cũng đều không có, chẳng bằng đem Vận nhi gả đi, dùng tài trí cùng năng lực của Vận nhi mới có thể làm cho danh vọng Tiêu gia được nâng cao một bước a!

Chương 26: Vô cùng nhục nhã

(4)

” Tiêu thúc thúc nói đùa, Bắc Nguyệt quận chúa thân phận cao quý, là Triệt nhi không xứng với nàng mới đúng.”

Tiết triệt đứng lên hành lễ, trong miệng mặc dù nói năng khiêm tốn nhưng trong giọng nói kia rõ ràng đã tràn ngập trào phúng!

An quốc công một thân thẹn mỡ run rẩy nói: ” Bắc Nguyệt quận chúa năm nay mới có mười hai tuổi, mà Triệt nhi đã đến tuổi lập gia đình. Vụ hôn nhân này quả thực không thích hợp. Bất quá lão An quốc công (An quốc công tiền nhiệm í) cùng Trưởng công chúa đã định ra hôn ước, ta cũng không dám tự ý huỷ bỏ, chẳng bằng như vậy đi, Tiêu gia có nữ nhi nào vừa độ tuổi, An quốc công phủ ta đều sẽ kiệu tám người khiêng rước về làm vợ.”

Cầm di nương vội vàng cướp lời: ” Linh nha đầu của chúng ta năm nay vừa khéo 17 tuổi, cùng Thế tử vừa vặn xứng đôi! ”

Vốn là nghe được An quốc công nói như vậy, Tiết Triệt đã lớn mật hướng phía Tiêu Vận liếc mắt đưa tình, bày tỏ tình yêu, ai dè nghe được Cầm di nương nói, liền ngăn ra.

Tiêu gia Đại tiểu thư Tiêu Linh?

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Tiêu Linh ngồi cạnh Hoàng Bắc Nguyệt mà nhìn tới.

Tiêu Linh hôm nay cũng cố ý vận trang phục lộng lẫy, mày như trắng

lưỡi liềm, ánh mắt trầm ngưng, quần gấm mỏng màu xanh nhạt tựa khói sương, bao bọc lấy vòng eo mảnh khảnh, thanh nhã động lòng người.

Nàng từ đầu tới cuối đều không nói qua lời nào, nghe được Cầm di nương nói mới khẽ ngẩng đầu lên, có chút khiếp đảm nhìn thoáng qua Tiêu Vận cùng Tuyết di nương rồi lại nhanh chóng mà cúi thấp đầu xuống.

Nàng chỉ là con của một di nương không được Tiêu Viễn Trình sủng ái sinh ra, nào dám cướp đoạt với Tiêu Vận phong quang vô hạn chứ?

Cầm di nương rõ ràng là sợ Tiêu Vận gả cho An quốc công Thế tử, mẫu bằng nữ quý (mẹ nhờ con gái mà phát lên), sợ lão gia đem Tuyết di nương đỡ lên làm chính thất cho nên mới đem Tiêu Linh nàng đẩy ra!

Nếu như việc này thật sự thành công, Tuyết di nương cùng Tiêu Vận làm sao có thể bỏ qua cho nàng được?

Nhưng Cầm di nương nơi đó nàng cũng không dám đắc tội, lúc này phải làm thế nào mới tốt đây?

Trong lúc này, thanh âm non nớt của Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên vang lên: "Thế tử Triệt, người muốn cùng ta giải trừ hôn ước không phải là vì ta không có thực lực, tương lai sẽ khiến cho người mất mặt sao? Nếu như người muốn kết hôn với một người khiến cho người nở mày nở mặt thì nhặt của ta là một lựa chọn tốt đó."

Lời này vừa nói ra, An quốc công cùng Tiêu Viễn Trình đồng loạt ngẩn ra. Tâm tư của hai người họ đều bị một tên rác rưởi nói toạc ra.

” Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi nói nhăng nói cuội gì đó? ” Tiêu Vận nhìn về phía nàng, tức giận cái miệng cũng méo xệch đi.

Lời nói đó khiến nàng giống như là rau cải trắng ngoài chợ ai muốn lựa thì lựa vậy!

Tiết Triệt đúng là thanh niên tuấn kiệt của Nam Dục quốc, nhưng Tiêu Vận nàng cũng là thiên tài mọi người đều biết! Chỉ có nàng chọn người khác, làm gì có người khác chọn nàng!

” Nhị tỷ, ta nói sai sao? Ngươi mỹ mạo như hoa, Thế tử Triệt anh tuấn tiêu sái, các ngươi vừa vặn là một đôi a, ta đây xa xa không bằng! ”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo lên, đôi mắt trong suốt linh động lập lòe quang mang, nói năng vô cùng lưu loát tự nhiên, khiến người ta một chút tức giận cũng đều không có.

Tiêu Vận đến cùng vẫn còn nhỏ tuổi, nghe được nàng nói trắng ra như vậy liền xấu hổ

đỏ mặt lên.

Cũng chỉ có loại người ngu ngốc chuyện gì cũng không hiểu mới dám nói ra lời như vậy!

Tiết Triệt ngược lại vô cùng cao hứng. Hoàng Bắc Nguyệt nói đúng lòng của hắn, chẳng qua là hắn ngược ngùng không nói ra mà thôi.

Ca hứng hướng Hoàng Bắc Nguyệt làm ra một cái ánh mắt cảm kích. Nha đầu này mặc dù là một phế vật, bất quá là coi như tình cờ làm việc có ích nha!

Tiết Triệt hướng Tiêu Viễn Trình chấp tay nói: ” Tiêu thúc thúc, Vận

nhimội muội tài năng thông tuệ, Triệt nhi mong nhớ đã lâu, thỉnh
Tiêu thúc thúc tác thành. ”

Hoàng Bắc Nguyệt chột nhíu mày, nàng cũng không nghĩ tới tên Tiết
Triệt này cư nhiên lại to gan như vậy.

Tiết Triệt, người giỏi lắm. Tiền nhậm hôn thê vẫn còn ngồi ở chỗ này,
hôn ước cũng đều chưa có chính thức giải trừ, người liền dám ở
ngay trước mặt ta hướng nữ nhân khác cầu hôn sao?

Chương 27: Vô cùng nhục nhã

(5)

Tiêu Viễn Trình ngược lại trong lòng vui mừng khôn xiết, liếc mắt nhìn Tuyết di nương một cái, thuận miệng nói:

” Nếu như Vận nhi thích ta đương nhiên sẽ không phản đối. ”

Tiêu Vận ngược ngừng quay mặt, nhẹ nhàng kéo kéo ống tay áo của mẫu thân mình. Tuyết di nương cười cười, nói: ” Tùy theo ý của lão gia đi. ”

” Không bằng như vậy, Vận nhi cùng Thế tử Triệt cùng nhau học tập tại Linh Ương học viện đi, thuận tiện trao đổi luận bàn với nhau, chờ bọn hắn quen thuộc thì liền đem hôn sự định xuống. ”

Tiêu Viễn Trình nhìn về phía An quốc công: ” Quốc công gia ý như thế nào? ”

” Hào! Đương nhiên được! Triệt nhi có thể lấy được Tiêu Vận, chính là phúc khí của hắn a! ” An quốc công cười ha hả, cái bụng mập mập rung động liên hồi.

“Đa tạ Tiêu thúc thúc, đa tạ phụ thân!” Tiết Triệt vui mừng khôn xiết, vội vàng hướng hai vị trưởng bối cùng Tuyết di nương cung kính khom người, sau đó nhìn về phía Tiêu Vận: “Đa tạ Vận nhi mọi mọi!”

Tiêu Vận hờn dỗi liếc mắt nhìn hắn, trong lòng cũng có chút vui mừng rạo rục.

Giải trừ một cái hôn ước nhưng lại định xuống một cái hôn ước khác, nhà họ Tiêu từ trên xuống dưới trừ bỏ Cầm di nương, mỗi người đều mặt mày rạng rỡ.

An quốc công vẫy vẫy tay, một người thủ vệ đứng ở phía ngoài vội nâng một cái hộp gấm đi vào, mở ra đặt lên bàn.

Trong hộp gấm có một khóa ngọc bội, còn có một tờ hưu thư!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy tờ hưu thư trắng mực đen, ánh mắt trong phút chốc trở nên băng lãnh.

Nàng không để ý đến việc cùng Tiết Triệt giải trừ hôn ước, nhưng như vậy cũng không đại biểu nàng dễ dàng bỏ qua chuyện này như vậy!

” Chiếc khóa ngọc này là tín vật đính hôn của Tiết Triệt do Trương công chúa đích thân trao cho. Lão An quốc công cũng có cho Bắc Nguyệt quận chúa một miếng ngọc bội gia truyền, bây giờ hôn ước đã giải trừ, bản công trả lại khóa ngọc, Bắc Nguyệt quận chúa có phải hay không cũng nên trả lại mảnh ngọc bội cho ta. ”

An quốc công nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nhãn thần tràn ngập khinh thường, cao cao tại thượng nói.

Một tên phế vật mười hai tuổi mà thôi, dù nàng là quận chúa thì như thế nào? Hiện tại còn ai dám đứng ra che chở cho nàng sao?

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua. Một thân bạch y thuần khiết, thân hình gầy yếu, khuôn mặt nhợt nhạt tiều tụy, dáng vẻ diêm dạm đáng yêu. Đám nha hoàn xung quanh, ánh mắt nhìn nàng lộ ra vô vàn sắc thái, châm chọc có, lạnh nhạt có, thương hại cũng có.

Nàng dùng ngón trỏ cùng ngón cái cầm lấy tờ hưu thư, giơ lên trước mặt An quốc công: ” Hưu thư? ”

” Bắc Nguyệt quận chúa chẳng lẽ không biết chữ? Nếu vậy thì để Triệt nhi đọc cho người nghe cũng được. ”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, khóe môi chậm rãi nhếch lên: ” Tiết Triệt người có tư cách gì mà dám hưu bản quận chúa? An quốc công, người đừng quên ta Bắc Nguyệt quận chúa do Hoàng Thượng tự tay sắc phong, không giống như người chỉ là quan nhị phẩm, mà con trai người Tiết Triệt cũng chỉ là ngũ phẩm Đô Úy mà thôi. Hắn thấy ta lại không quỳ xuống hành lễ đã phạm trọng tội rồi, vẫn còn can đảm để hưu ta? ”

Lời vừa nói ra, toàn bộ tiền sảnh trở thành một mảnh tĩnh lặng, đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Mới vừa rồi còn đang cười nhạo Hoàng Bắc Nguyệt người, giờ khắc này đều trợn to mắt nhìn nàng.

Tam tiểu thư hôm nay không lẽ là bị kích thích quá mức nên đầu óc hồ đồ rồi hay không? Nàng lại dám cùng An quốc công tranh cãi?

Thân phận quận chúa của nàng bây giờ đã là hữu danh vô thực, vậy mà nàng còn dám lấy ra hò hét sao? Nếu như An quốc công nổi giận thì nàng không chịu nổi đâu!

” Bắc nguyệt! Người nói bậy bạ cái gì đó, không được vô lễ với An quốc công, còn không mau cúi xuống!” (Ta thật muốn tát vỡ mồm cha nội Tiêu Viễn Trình này)

Tiêu Viễn Trình vỗ bàn đứng bật dậy, lửa giận đã xông hết lên đầu

rồi.

Hắn đối nữ nhi này hoàn toàn không có cảm tình gì. Mẫu thân nàng là Huệ Văn Trưởng công chúa trước kia để hắn phải ở rể, nhận hết bao nhiêu khuất nhục. Vì vậy, hắn đối mẹ con các nàng đều hận thấu xương!

” Ta nói bậy? Ta nói tất cả đều là sự thực a? ”

Thanh âm của thiếu nữ tràn ngập khí phách khiến cho mọi người đều á khẩu không trả lời lại được.

Chương 28: Vô cùng nhục nhã (6)

” Người, người để cho ta mất mặt như vậy còn chưa đủ sao? ” Tiêu Viễn Trình tức đến mức đấm ngực giậm chân. Nếu như không phải vẫn còn cố kỵ Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa ở sau lưng nàng thì hẳn đã sớm một chưởng đánh chết nha đầu không biết trời cao đất rộng này rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy tâm lãnh, phụ thân ruột thịt cũng đều như vậy thì nàng cần gì cho hắn mặt mũi nữa?

” Chính là người tự làm mình mất mặt, không phải ta! Lúc trước người muốn kết hôn với mẫu thân ta chính là người, hiện tại hi vọng An quốc công phủ hồi hôn, tác hợp cho Tiết Triệt cùng Tiêu Vận cũng là người, mắc mớ gì đến ta? ”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức trợn mắt há mồm. Tam tiểu thư điên rồi, triệt để điên rồi a!

Nhìn Hoàng Bắc Nguyệt cặp hắc mâu thanh lãnh, Tiêu Viễn Trình chỉ cảm thấy trước mắt tối đen, ngón tay run rẩy chỉ về phía nàng ” Ta hôm nay phải đánh chết người! ”

Đánh chết nàng? Hừ, nằm mơ đi?

Nàng vẫn đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn Tiêu Viễn Trình, chờ hắn tới đánh chết nàng.

Tiêu Viễn Trình đương nhiên là không dám tới. Nếu hắn có lá gan

đánh chết Hoàng Bắc Nguyệt thì hẳn đã sớm ra tay từ 800 năm trước rồi!

Nha đầu tuy làm hẳn tức ói máu nhưng thân phận của nàng hẳn lại không trêu chọc nổi a!

Vụng trộm bày mưu đặt kế làm cho nàng không sống được một ngày thoải mái đã là sự trả thù lớn nhất mà hẳn có thể làm rồi a! Nếu như Hoàng Bắc Nguyệt thật sự chết đi, Hoàng Thượng nhất định sẽ không buông tha cho Tiêu gia.

Tiêu gia cho dù thế lực có lớn đến mức nào đi nữa thì cũng cần phải dựa vào hoàng thất a.

” Lão gia bớt giận, đừng để bị con nha đầu tiện này làm cho hao tổn thân thể! ” Tuyết di nương liền vội vàng tiến lên đến vỗ vỗ lưng cho Tiêu Viễn Trình giúp hẳn thuận khí, thấp giọng nói: ” An quốc công phủ người còn ở đây. Nha đầu này điên rồi, đờn đám người bọn họ đi rồi chúng ta sẽ hảo hảo trừng trị nàng! ”

Đúng vậy, bây giờ việc hôn sự với An quốc công phủ vẫn là quan trọng hơn.

Tiêu Viễn Trình thờ hỏn hển mấy cái, chậm rãi bình tĩnh lại, hung ác trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt rồi xoay người nhìn An quốc công, cười:

” Quốc công gia, nha đầu này không có giáo dục, để cho người chê cười rồi.”

An quốc công cùng Tiết Triệt đều vì mấy câu nói của Hoàng Bắc Nguyệt mà tức đến mức mặt mày xanh mét. Nha đầu này không coi ai ra gì, sau này hẳn nhất định sẽ làm cho nàng trả giá thật lớn!

Bất quá việc này không thể công khai làm, hấn cũng có chút cố kỵ chỗ dựa phía sau của nàng a, Thái hậu cùng Hoàng Thượng, không có ai dễ trêu cả!

Nếu không thể công khai thì hấn liền đâm lén sau lưng nàng vậy!

” Không sao không sao, đồng ngôn vô kỵ nha. ” (trẻ nhỏ thì nói chuyện không biết cố kỵ)

An quốc công giả dối cười vài tiếng: ” Bắc Nguyệt quận chúa thân phận cao quý quả thật là chúng ta không trêu chọc nổi, bất quá hôm nay chúng ta đến để giải trừ hôn ước, lẽ nào quận chúa không đồng ý? Nhất định phải gả vào An quốc công phủ của chúng ta? ”

” Gả vào? ” Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc nở nụ cười: ” An quốc công thật hài hước a, người cho rằng ai cũng giống như người cho rằng con trai của người chính là bảo bối thiên tài sao? Ở trong mắt ta hấn chẳng là cái thá gì cả! ”

” Vậy tại sao người lại không chịu giao ngọc bội ra? ”

An quốc công dù định lực lớn đến đâu cũng không thể chịu nổi nữa mà bạo phát. Trước mặt nhiều người như vậy hấn lại bị một tiểu nữ oa mười hai tuổi nhục mạ, hấn sao có thể chịu nổi chứ!

Hoàng Bắc Nguyệt cười hì hì: ” Ngọc bội nào? Hình như ta đã đem ra tiệt cầm đồ từ lâu rồi! Căn cứ tập tục, nếu bên nào làm mất tín vật đính hôn thì cũng chẳng khác nào chủ động từ bỏ hôn ước. Cho nên phải là ta hưu Tiết Triệt mới đúng!” (Nguyệt tử, tử quá ngu đi!!!)

Vừa dứt lời nàng liền đem tờ hưu thư vỗ mạnh lên bàn!

Phần lực lượng cùng thanh âm kia đã làm mấy tên cao thủ trong phòng đồng loạt giật nảy một cái! (Cao thủ gì mà yếu bóng vía dữ vậy trời =_=)

” Hào, Bắc Nguyệt quận chúa người được lắm! ”

An quốc công sau một thoáng ngần người liền thở hổn hển, âm lãnh cười rộ lên.

” Không nghĩ tới Tiêu gia vẫn còn có nữ nhi phách lối như vậy a, coi như là bản công hôm nay đã được đại khai nhãn giới một phen! “

Chương 29: Vô cùng nhục nhã

(7)

” Quá khen.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt mỉm cười, khí định thần nhàn nói.

Hung hãn? Hãn vẫn chưa chân chính thấy được sự hung hãn của nàng đâu? Nàng hung hãn là bởi vì nàng có tiền vốn để hung hãn!

” Phò mã gia, sự việc đã định đoạt xong, bản công liền cáo từ.” An quốc công chấp tay với Tiêu Viễn Trình.

” Tiểu nữ vô tri, đắc tội rồi..... ” Tiêu Viễn Trình vội vàng tiễn An quốc công ra ngoài.

Tiết Triệt trước khi đi liền liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hạ thấp giọng nói: ” Bắc Nguyệt quận chúa, nỗi nhục ngày hôm nay ta nhớ kỹ rồi! ”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, tốt lắm, ta sẽ để cho ngươi cả đời cũng không thể quên được!

Sau khi An quốc công bỏ đi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thèm để ý đến bất cứ người nào liền mang theo Đông Lăng quay về Lưu Vân Các.

Trong tiền sảnh, Tiêu Vận vẻ mặt vô cùng khó coi, tức giận nói: ” Nha đầu kia tự xưng nổi điên làm gì chứ? Giống như biến thành người khác vậy! ”

Cầm di nương đang bước ra ngoài nghe vậy liền quay đầu lại, cười quyến rũ nói: ” Vận nha đầu, người đoạt vị hôn phu của người ta, người ta có thể không phát điên lên sao? ”

” Mặc mớ gì đến ta chứ? Nàng vừa vô dụng vừa ốm yếu, ai lại muốn kết hôn với nàng?” Tiêu Vận là do Tuyết di nương sinh ra bởi vậy nên nàng đối với Cầm di nương cũng là tập phần ganh ghét, vừa nghe thấy thanh âm của nàng liền mắng ầm lên.

Cầm di nương hừ lạnh: ” Được tiện nghi còn bày đặt ra vẻ! ”

Tuyết di nương vỗ vỗ tay của Tiêu Vận, cười nói:

” Vận nhi, không lâu sau người liền cùng An quốc công Thế tử đính hôn, tương lai người sẽ là chính thất phu nhân của An quốc công phủ nha! ”

Nàng cố ý nhấn mạnh bốn chữ “chính thất phu nhân”, quả nhiên Cầm di nương ngay lập tức hai mắt tóe lửa, dậm chân ly khai.

Tiêu Vận kiêu ngạo mà nói: ” Nàng cả đời cũng chỉ có thể làm di nương mà thôi! ”

Tuyết di nương nói: ” Vận nhi, người cũng đừng bắt nạt tên ma bệnh kia nữa. ”

” Nàng chính là một tên rác rưởi, hơn nữa người cũng thấy đấy, nàng căn bản chính là cố ý chọc ta khó chịu! ” Tiêu Vận vừa nhớ tới những lời mà hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt nói đã tức giận lên.

Tuyết di nương nhú nhú mày: ” Nàng hôm nay đúng là có chút kỳ quái, bất quá chắc cũng vì bị kích thích quá lớn. Người còn không biết sao? Nàng luôn mong có thể mau chóng gả tới quốc công phủ, như

vậy nàng liền không sợ bị khi phụ sĩ nhục, mà hiện tại mộng đẹp tan vỡ, nàng đương nhiên tức điên rồi. ”

” Cũng đúng, phé vật kia cũng dám mơ mộng ca như vậy, thật nực cười! ” Tiêu Vận đắc ý cười nói.

Tuyết di nương cười âm hiểm: ” Bây giờ ngươi phải từ từ dụ dỗ nàng. Tháng sau Thái hậu trở về cung, nếu như có thể dụ được nàng năn nỉ Thái hậu chophụ thân ngươi nâng ta lên làm chính thất, ngươi sẽ trở thành tiểu thư dòng chính nha! ”

Tiêu Vận ánh mắt sáng lên, tiểu thư dòng chính..... Nàng năm mộng cũng muốn trở thành tiểu thư dòng chính a!

Nàng mặc dù được gọi là thiên tài, nhưng tại Linh Ương trong học viện, trước mặt đám tiểu thư dòng chính quý tộc chân chính, nàng vẫn sẽ có cảm giác được tự ti. Dù sao nàng cũng chỉ là con thứ do di nương sinh ra.

Tuy rằng không ai công khai xem thường nàng nhưng sau lưng, ai lại không cười nhạo nàng cơ chứ?

Thân phận con thứ làm cho nàng trở nên hèn mọn hơn so với người khác. Nếu như mẫu thân có thể lên làm chính thất phu nhân, nàng liền trở thành tiểu thư dòng chính, có thể gặp được Thái tử điệt hạ.....Nghĩ đến đây, Tiêu Vận trong lòng nhộn nhạo, tim đập gấp gáp, hai mắt tỏa sáng.

” Ta đã biết, nương, ta nhất định hảo hảo dỗ ngọt nàng! ” Tiêu Vận kiên định nói.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều **

” Tiểu thư, mới này chúng ta có phải hay không quá vọng động rồi?
An quốc công kia cũng không phải ngồi không a.”

Trở lại Lưu Vân Các, Đông Lăng cứ lo lắng thấp thỏm. An quốc công có một nhóm lớn cao thủ làm thuộc hạ, nếu như hắn muốn gây bất lợi cho tiểu thư liền có thể thần không biết quỷ không hay đem tiểu thư giết chết!

Chương 30: Vô cùng nhục nhã (8)

” Yên tâm đi, ta đã dám làm tự nhiên sẽ có cách ứng phó.”

Một tên An quốc công nho nhỏ mà thôi, thủ hạ lợi hại nhất bất quá cũng chỉ là một cái Cửu Tinh trung cấp Triệu hoán sư với một con Triệu hoán thú bình thường.

Phải biết rằng, trong hàng ngũ Triệu hoán sư, bên nào có Linh thú chuẩn Thần thú thì quả thực là vô địch trong cùng giai rồi.

Nàng hiện tại có Băng Linh Huyền Diệu, về mặt thực lực quả thực là tài đại khí thô, một tên An quốc công nho nhỏ sao đủ lọt vào mắt của nàng chứ?

Sau khi dỗ dành Đông Lăng thật tốt, Hoàng Bắc Nguyệt mới để ý rằng Đông Lăng đang cẩn thận thêu dưới ánh sáng mờ mờ của cây nến. Nàng đảo mắt qua giỏ trúc bên cạnh cũng thấy bên trong chứa rất nhiều thành phẩm của Đông Lăng.

Đông Lăng bất quá so với nàng lớn hơn một, hai tuổi mà thôi. Đáng lẽ trẻ con bình thường ở tuổi này đều vô tư chơi đùa thì Đông Lăng lại phải cặm cụi thêu vá để bán, kiếm thêm chút sinh hoạt phí. Nhờ vậy mà sinh hoạt hằng ngày của Hoàng Bắc Nguyệt mới coi như khá hơn một chút.

Nghĩ đến đây, trong lòng nàng hơi có chút chua xót.

” Tiểu thư, tuy rằng người cùng Tiết Triệt giải trừ hôn ước, nhưng

mà tiểu thư vẫn còn trẻ a, sau này sẽ có càng nhiều cơ hội tốt hơn.”

Đông Lăng đang thêu bỗng ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

” Tiểu thư bây giờ đã là Triệu hoán sư, chắc chắn sẽ có rất nhiều thanh niên tuấn kiệt tới cửa cầu hôn.”

Nha đầu này đang lo lắng nàng bởi vì chuyện giải trừ hôn ước mà thương tâm sao?

Nàng làm sao có khả năng thương tâm chứ? Tiết Triệt hối hôn, nàng cầu còn không được nữa là, nàng còn sợ sau này An quốc công phủ giống như ruồi bọ bám chặt, đuổi cũng không đi.

Hơn nữa tên Tiết Triệt kia vốn cũng không là thứ tốt lành gì, cùng Tiêu Vận quả là một đôi trời sinh nha!

” Đông Lăng, chúng ta hoàn toàn không còn đồ vật gì đáng tiền hết hay sao? ” Không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này nữa, Hoàng Bắc Nguyệt vội chuyển đề tài.

Đông Lăng ngẩn ra, ngẩng đầu lên, ánh nến chiếu đến gương mặt non nớt của nàng làm lộ ra vẻ thành thực không hợp với tuổi.

” Vẫn còn một cây tiêu ngọc mà Trưởng công chúa lưu lại. Trưởng công chúa lúc trước cực kỳ yêu thích nó cho nên nô tỳ cũng không dám bán lấy tiền. ”

Đông Lăng vừa nói vừa đứng lên, đi tới gần tủ bên cạnh, đem một viên gạch trên tường lấy ra sau đó từ bên trong khe hở lấy ra một chiếc hộp dài.

Cư nhiên lại giấu đồ ở địa phương đó, Đông Lăng nha đầu này rất

khá nha, nếu không giấu như vậy khẳng định sớm hay muộn cũng sẽ bị đám cầu nô tài trong phủ này đoạt đi rồi.

Nàng nhẹ nhàng mở hộp ra. Một thanh ngọc tiêu toàn thân trắng như tuyết tĩnh lặng nằm yên trong hộp. Chất liệu của thanh tiêu này là bạch ngọc thượng đẳng, óng ánh trong suốt giống như là do băng tuyết ngưng tụ mà thành vậy.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt đã bị định trụ, không thể dời mắt đi chỗ khác: " Thật xinh đẹp!"

Trong ký ức, dường như nàng thường xuyên thấy Huệ Văn Trường công chúa ở trong viện, hướng nguyệt thổi tiêu, bóng lưng cô độc tiêu điều, cũng không ai biết nàng rốt cuộc là thổi cho ai nghe.

Cầm lấy ngọc tiêu, nhẹ nhàng đặt trên môi thổi một giai điệu đơn giản, kiếp trước nàng cũng hiểu một chút về âm luật.

Đông Lăng trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên: " Tiểu thư cũng biết thổi tiêu? Người học từ lúc nào vậy? Nô tỳ cũng không thấy nha!"

" Trước đây mẫu thân thỉnh thoảng sẽ dạy ta, nhiều năm như vậy trôi qua, giờ thổi lại có cảm giác xa lạ. "

Đông Lăng trở nên hoảng hốt, vô cùng hoài niệm nói:

" Tiếng tiêu Trường công chúa điện hạ, nô tỳ suốt đời không thể quên. "

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bờ vai của nàng, nha đầu này thật sự phi thường trung tâm.

" Đông Lăng, ta ra ngoài thử tiêu, sẽ trở lại nhanh thôi. "

” Nhưng tiểu thư... đã trở thế này rồi! ” Đông Lăng lo lắng cùng đi ra.

Hoàng Bắc Nguyệt khoác áo khoác lên người:” Muộn mới tốt chứ! ”

Nói xong nàng liền từ cửa sổ nhảy ra, thân hình vừa lóe lên đã không còn thấy bóng dáng.

Đông Lăng ngờ ngác nhìn, thật lợi hại! Tiểu thư thế nào lại trở nên lợi hại như vậy chứ?

Lẽ nào chỉ cần trở thành Triệu hoán sư đều sẽ lợi hại như vậy sao? Trong lòng nàng tràn đầy ước ao, nếu như nàng cũng có thể trở thành Triệu hoán sư thì thật tốt.....

Chương 31: Con tin của bắc dực quốc (1)

Băng Linh Huyền Diệu mang theo nàng bay một vòng ở ngoại vi rừng rậm. Nàng phát hiện gần như một nửa rừng rậm đều bị băng phong hết cả rồi.

” Băng, làm sao ngươi biết được mà tới nơi này gặp ta? Lại còn tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy? ” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xếp bằng trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, vừa nhẹ vỗ về tiêu ngọc, vừa cùng Băng Linh Huyền Diệu tâm linh đối thoại.

” Ta nghe được triệu hoán thanh âm nên đã tới a. ” Đôi cánh khổng lồ mỗi lần chấn động đều tạo nên một cơn lốc nhỏ.

Mặc dù chung quanh không có gió, y phục của nàng vẫn tự động tung bay, mái tóc màu đỏ phía sau áo choàng lộ ra vài sợi, trong bóng đêm thoạt nhìn có chút chói mắt.

Triệu hoán? Hẳn là do Vạn Thú Vô Cương triệu hoán đi, nàng cũng là bởi vì cảm nhận được lực lượng của nó cho nên mới xông vào khu rừng rậm này.

” Chủ nhân, đám người trong Trường công chúa phủ dám đối xử như vậy với người, không bằng để ta đem bọn họ..... ”

” Không cần, chuyện đó ta tự có suy nghĩ của mình, ngươi chỉ cần yên lặng ở xung quanh tùy thời xuất hiện là được. ”

“Ân.”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ gật đầu. Tiêu ngọc chậm rãi đưa lên môi, nhẹ nhàng thổi.

Như là một ngọn gió từ thời không xa xôi thổi tới, bị tầng tầng ánh sáng trùng điệp cách trở.

Như là một sợi tơ nhện phiêu bạt không chốn nương thân, khẽ lắc lư dưới bầu trời đêm yên tĩnh, dù mưa gió vẫn kiên trì không đứt.

Như một cơn gió thổi tắt ánh nến, như một tiếng cười không linh nhẹ nhàng.

Âm thanh do dự quanh quẩn, xuyên qua rừng rậm dày đặc, chậm rãi hướng về phía Lâm Hoài thành.

Bỗng nhiên một tiếng đàn “boong boong” uyển chuyển truyền đến.

Tựa như đóa hạnh hoa trong mưa, nhẹ nhàng khinh phiêu, cùng tiếng tiêu hợp tấu, triền miên mờ ảo, tựa như tiếng nỉ non trong đêm.

Dường như trong làn khói sương mờ ảo, hàng liễu xanh cũng do dự phiêu đảng trong gió, chim hoàng oanh tiếng kêu tràn ngập nghẹn ngào, bay qua biết bao nhiêu núi sông, khổ sở tìm kiếm trong tuyệt vọng.

Cầm tiêu một khúc, trường phong nổi lên.

Người tựa xuân liễu, âm như ợc thu phong

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, tâm tư mau chóng hạ lệnh cho Băng Linh Huyền Diệu nhanh chóng truy tung theo tiếng đàn này, tuyệt đối phải tìm ra. Thân ảnh khổng lồ lặng yên biến mất trong bóng đêm, vô

thanh vô tức tiến vào đô thành. Tiếng đàn lúc nãy rõ ràng phát ra từ hướng này.

Nàng vừa định tiến lại gần thì bỗng nhiên tiếng đàn kia chợt phát ra một cái âm điệu cao vút rồi im bật đi.

Sao lại thế này? Tiếng tiêu của nàng vẫn chưa có dừng lại a, tiếng đàn cùng nàng hợp tấu như thế nào lại đột nhiên ngừng lại rồi?

Trong phút chốc Hoàng Bắc Nguyệt chợt cảm thấy có chút lạc lõng. Nàng cũng dừng tiếng tiêu, hướng Băng Linh Huyền Diệu nói: ” Người có thể xác định rõ nơi đó không? ”

Băng Linh Huyền Diệu hơi gật đầu, bay đến một địa phương có chút hoang vu, sau đó xoay quanh mấy vòng trên một tòa nhà có chút rách nát.

” Ta cảm nhận được là ở nơi này. ”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn xuống nhưng chỉ thấy một mảnh tối om, căn bản không có vẻ gì là có người ở cả.

Vừa rồi tiếng đàn mờ ảo kia là từ nơi này truyền tới sao?

Sắc trời thật sự là quá tối, căn bản không thấy được đây là địa phương nào, bất quá nàng đã nhớ được phương vị. Nàng cũng không tinh tường lắm bố cục ở Lâm Hoài thành, tốt nhất ngày mai đi tìm người hỏi một chút.

Tiếng đàn kia giống như là trích tiên hạ phàm, có cảm giác kiêu ngạo bề ngỗ, nhưng có vẻ thoáng ẩn chứa một chút bất lực.

Như mộng như thật.

Rốt cuộc là ai mới có thể đánh ra tiếng đàn như vậy? Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tràn ngập tò mò. Tính cách của nàng vốn lãnh đạm, ít khi lại sinh ra hứng thú lớn như thế với một người chưa bao giờ gặp gỡ giống như hôm nay.

Nàng nhất định sẽ tìm được người này, bất kể hẳn là ai. Nàng thích tiếng đàn này, thích những xúc cảm ẩn giấu bên trong nó.

Trở lại Lưu Vân Các, sau khi để Băng Linh Huyền Diệu rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt ngoài ý muốn phát hiện trong sân có một người ẩn núp.

Kiếp trước nàng là thiên tài sát thủ, bởi vậy đối với thủ đoạn che giấu hành tung, nàng là cao thủ của cao thủ a!

Chương 32: Con tin của bắc dục quốc (2)

Dù là trong bóng tối nhưng nàng vẫn có thể ngay lập tức cảm giác được khí tức của người kia, hơn nữa liếc mắt một cái đã nhìn thấy vị trí của hắn!

Hôm nay nàng làm cho phụ tử Định Quốc Công chịu một phen nhục nhã, bọn họ nhanh như vậy đã không nhịn được muốn động thủ với nàng sao?

Bọn hắn dám đến nàng liền khiến cho bọn hắn có đi mà không có về!

Thân ảnh của nàng như quý mị, lặng yên không một tiếng động tiềm hành đi tới, đầu bóng màu đen hoàn toàn chìm vào trong hắc ám.

Hắc y nhân lén lút tiến đến gian phòng của Hoàng Bắc Nguyệt, lấy ra một cái ống trúc, khẽ đục thủng một cái lỗ nhỏ trên lớp giấy dán cửa, vừa thổi khói mê vừa lộ ra nụ cười âm thầm.

An quốc công lần này quả là thưởng lớn cho hắn a!

Hoàng Bắc Nguyệt này là tiểu thư dòng chính, lại có khuôn mặt tuyệt mỹ như mẫu thân của nàng.

Mặc dù tuổi còn hơi nhỏ, bất quá vừa vặn hợp khẩu vị của hắn. (Má ơi gặp cha nội Lolicon, nổi hết da gà rồi =.=)

Sương mù màu trắng từ giấy dán cửa sổ bay vào bên trong, hắc y nhân cười thô bỉ hai tiếng, xoa xoa tay, chuẩn bị nhảy vào phòng,

hoàn toàn không hay biết có một người đã vô thanh vô tức đứng phía sau hắn.

Nếu như lúc này hắn quay đầu lại, trông thấy một người lãnh khốc quý dị toàn thân được bao phủ bởi dấu bông màu đen, nhất định sẽ cho rằng mình nửa đêm gặp quỷ a!

Hoàng Bắc Nguyệt kéo mũ áo bào xuống, lộ ra dung nhan thanh lệ non nớt. Nàng vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai hắc y nhân kia.

Tên này giật mình quay đầu lại, trông thấy thiếu nữ vốn nên hôn mê nằm ở trong phòng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt, nhất thời sợ tới mức lui về sau một bước.

Gặp quỷ, ta sao lại sợ một tiểu nha đầu mới mười một, mười hai tuổi chứ? Hừ, ta chỉ cần nhấc tay một cái là có thể đem nàng đánh bay!

Nghĩ đến đây, hắc y nhân kia hơi chỉnh chỉnh cổ áo, lên tiếng nói: "Bắc Nguyệt quận chúa, ngoan ngoãn nghe đại gia nói đi, nói không chừng đại gia có thể tha mạng cho ngươi đấy!"

Đôi mắt mâu khế lóe hàn mang, Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Ngươi có biết đạo gần đây Lâm Hoài thành xuất hiện một hồng phát ma nữ, có thực lực Cửu Tinh Triệu hoán sư, nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu không?"

Hắc y nhân ngẩn ra, không biết tiểu nha đầu này nói lời này là có ý gì. Bất quá tin tức vị hồng phát Triệu hoán sư có thực lực Cửu Tinh đã truyền khắp Lâm Hoài thành rồi, chắc chắn không lâu sau sẽ truyền khắp toàn bộ Nam Dục quốc!

"Đương nhiên ta đã nghe qua!"

Hắn vừa dứt lời, thiếu nữ trước mắt bỗng nhiên quý dị cười, mái tóc đen như mực chậm rãi trở thành một màu đỏ rực!

Hắc y nhân con mắt trừng lớn, một cảm giác lạnh lẽo từ lòng bàn chân truyền thẳng lên đầu!

” Ngươi, ngươi..... ”

” Hì hì, cho ngươi rõ ràng một chút, nếu không ta sợ ngươi chết không nhắm mắt nha! ”

” Đại nhân, xin...xin tha mạng a”

Hắc y nhân bây giờ chỉ có thể phát ra vài tiếng rên rĩ trong cổ họng, lúc này hắn chưa ngất đi coi như định lực rất khá rồi!

Khi không lại đi trên chóc một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư, hắn... hắn đúng là gặp vận đen tám đời a!

Hơi lạnh thấu xương bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến. Trong bóng đêm, một đầu Băng Loan chợt xuất hiện trước mắt hắn, há miệng đem cả người hắn nuốt vào!

Trước khi chết, hắc y nhân kia chỉ có thể hét lớn trong lòng: “ Lão thiên a! Tên phế vật của Trương công chúa phủ nguyên lai là Cửu Tinh Triệu hoán sư a!

Hoàng Bắc Nguyệt, nàng là hồng phát ma nữ a! Là Băng Linh Huyền Diệu khế ước giả!”

Bất quá những câu nói này hắn vĩnh viễn cũng không thể nói ra được nữa.

” Tư vị như thế nào? ”

Băng Linh Huyền Diệu nhai nhai vài cái, thanh âm ở trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt vang lên: ” Không ngon a, vị dở tệ.”

Chương 33: Con tin của bắc dực quốc (3)

” Yên tâm, theo ta thì sau này sẽ có rất nhiều thịt để ăn.” Dám trêu nàng? Hoàng Bắc Nguyệt nàng sẽ ăn tươi nuốt sống hẳn!

Trong phòng, Đông Lăng bị trận khói kia làm cho hôn mê. Hoàng Bắc Nguyệt dò xét mạch của nàng, chỉ là khói mê thông thường, không có gì đáng ngại.

Đem Đông Lăng bế vào phía trong, nàng cũng nằm xuống nghỉ ngơi.

Vạn Thú Vô Cương, nàng biết chỉ cần có vật này, mình nhất định sẽ càng ngày càng cường đại. Tuy nhiên, khối hắc ngọc này quá mức thần bí, nàng hiện tại một chút thông tin cũng đều không có, trong lòng phi thường buồn bực.

Cửu Tinh Triệu hoán sư trên toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục đã coi như là cao thủ, nhưng cũng chỉ giới hạn ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục mà thôi.

Ngày tiếp theo là ngày mừng thọ của Tĩnh An vương phủ Lão vương phi, Tiêu Viễn Trình, Cầm di nương, Tuyết di nương cùng một đám tiểu thư thiếu gia trong phủ đều đi dự tiệc, chỉ lưu lại mỗi Hoàng Bắc Nguyệt.

Trước đây có đại phu nói nàng thân nhiễm trọng bệnh có thể lây lan cho nên Tiêu Viễn Trình hạ lệnh, không cho phép nàng ra ngoài.

Như vậy cũng tốt, bớt đi nhiều phiền toái.

Ăn một chút điểm tâm, Hoàng Bắc Nguyệt lại khoác áo bông đen lạng lẽ ra ngoài.

Bố Cát Nhĩ phường thị, Dong Binh Công Hội.

Trải qua sự việc ngày hôm qua, thanh danh của vị Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên đã truyền khắp toàn bộ Lâm Hoài thành. Vì vậy, nàng vừa đi vào Bố Cát Nhĩ phường thị đã có vô số người thờ cũng không dám thờ mạnh, vây quanh quan sát nàng.

” Người đó chính là Hí Thiên đại nhân a! Oa! Bằng linh thú khế ước giả a! ”

” Mái tóc màu đỏ rực a! Quá đẹp trai! Hí Thiên đại nhân quá đẹp trai a! ” (Khúc này vẫn chưa ai biết nàng là nam hay nữ nha)

Hoàng Bắc Nguyệt dáng người nhỏ nhắn, bởi vì không thấy rõ diện mục của nàng nên nhiều người cho rằng nàng là một lão nhân thấp bé. Bất quá ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục đều là thực lực vi tôn, cho dù nàng là một ông già, chỉ cần thực lực mạnh mẽ đều sẽ được tôn kính!

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới Dong Binh Công Hội, bên trong lập tức liền có người ra nghênh đón: ” Hí Thiên đại nhân, ngài có việc gì sao? ”

” Ta muốn kiếm tiền. ” Hoàng Bắc Nguyệt không chút giấu giếm nói.

Người kia sững sốt, kiếm tiền? Thân phận Cửu Tinh Triệu hoán sư tượng trưng cho địa vị, thực lực, kim tiền a! Người như vậy mà còn thiếu tiền sao?

” Ta thật sự thiếu tiền, có nhiệm vụ gì là thù lao nhiều nhất thì giao

cho ta đi. ”

” Ân, thỉnh đại nhân chờ chút. ” Người kia không dám thất lễ, lập tức đi chuẩn bị ngay.

Một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư làm chuyện gì đều có lý do, bọn họ những tiểu nhân vật này làm sao có thể hiểu được chứ? Vẫn là nên thành thành thật thật làm tốt bổn sự của mình là được!

Rất nhanh gã sai vặt kia đã cầm đến một quyển cao cấp nhiệm vụ tới: ” Trong Nguyệt Lạc Cốc có một con Hồng Thù (nhện đỏ) bảo vệ một khóa Thủy Tinh Quả. Ai có thể lấy được Thủy Tinh Quả liền có 100 vạn kim tệ tiền thưởng. ”

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt hơi lóe, 100 vạn kim tệ a!

” Ta rất nhanh liền trở lại.” Cầm quyển nhiệm vụ, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đi ra ngoài. 100 vạn kim tệ nha, chậc chân liền bị người đoạt mất a!

Vừa từ Dong Binh Công Hội đi ra, nàng lập tức gọi ra Băng Linh Huyền Diệu, thân hình nhảy một cái liền đáp xuống lưng nó. Dáng người tiêu sái lưu loát không biết đã làm mê mẩn biết bao nhiêu người!

Nguyệt Lạc Cốc nằm ở trung tâm rừng rậm, từ trên vách núi bay xuống, phía dưới một mảnh rậm rạp. Các loại thực vật to lớn, hung thú hoành hành, quả thực là một hung địa a!

100 vạn kim tệ quá hấp dẫn, cho nên cũng không chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt nhận nhiệm vụ, mấy cái dong binh đoàn có thực lực không tệ khác cũng đã tìm phục tại khắp nơi trong cốc.

Vị trí mà Hồng Thù cư ngụ là một cái đáy vực, chung quanh một ngọn cỏ cũng không có, mặt đất bị thiêu đến mức thoáng đỏ lên, khói đen tản ra bốn phía.

Chương 34: Con tin của bắc dực quốc (4)

Một đạo ánh chớp thoáng hiện. Nơi ánh chớp chạm đến, toàn bộ mọi thứ đều bị phá hủy! Hồng Thù nằm ngay khi trung tâm của đám tia chớp, tơ nhện kết thành một cái chu võng (lưới nhện), bên trên đa số là thi thể Linh thú dăm cả gan lại gần, tất cả đều sẽ nhanh chóng trở thành thức ăn trong bụng nó!

Rất nhiều dong binh khi nhìn thấy cảnh này đều âm thầm nuốt một ngụm nước miếng.

” Quá mạnh mẽ! Con Hồng Thù là mấy giai Linh thú a? ”

Linh thú cũng giống như Triệu hoán sư, cũng có phân chia đẳng cấp, từ Nhất giai đến Nhị Thập giai. Đương nhiên, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cùng Băng Linh Huyền Diệu cũng không thuộc tầng lớp này.

Ngũ Linh đại biểu cho Linh thú mạnh nhất trên đại lục, chỉ thua Thần thú. Bọn hấn là chí tôn trong năm loại thuộc tính, tiềm lực phát triển rất lớn cho nên cũng không có phân chia đẳng cấp như Linh thú thông thường.

” Chí ít cũng là Thập giai trở lên, trên chu võng còn có thi thể của một con Thập giai Linh thú Lam Sắc Biên Bức (dơi màu xanh dương) a!”

” Ta kháo! Đánh nhau với Linh thú từ Thập giai trở lên, muốn chết a! ”

” Hết cách rồi, 100 vạn kim tệ a! Ta chỉ tới xem não nhiệt một chút mà thôi! ”

” Di! Mau nhìn! Đó là cái gì vậy?”

Một tên dong binh bỗng nhiên chỉ vào một cái bóng trắng như tuyết đang lướt đi trên trời.

Bóng trắng càng lúc càng gần, tinh mang sáng chói, một mảnh băng tuyết lóa mắt đập vào trong mắt mọi người, một cặp băng dực giương rộng trên không trung!

” Băng Linh Huyền Diệu a! Hí Thiên đại nhân cũng tới sao?”

Theo từng tiếng kinh ngạc thốt lên, một bóng trắng thật lớn hạ xuống, uy áp thuộc về siêu cấp Linh thú tản mát ra dẫn đến một trận bạo loạn, cây cối hơi nhỏ liền bị cuốn vào trong gió lốc!

Băng Linh Huyền Diệu vừa lao xuống, Hồng Thủ kia lập tức ngẩng đầu lên. Linh thú từ Thập giai trở lên cũng không phải dễ trêu, tư duy của bọn chúng cũng đã tương đối cao rồi!

Toàn thân màu đỏ đột nhiên sáng lên, Hồng Thủ rít một tiếng, một đoàn ánh chớp từ trong miệng bạo xuất đi ra, hướng Băng Linh Huyền Diệu đâm tới.

Trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt cao ngạo mà đứng, sợi tóc màu đỏ từ vành nón trượt xuống, theo gió tung bay!

Nàng nâng tay phải lên, hắc khí nồng đậm xoay tròn trong lòng bàn tay, chậm rãi từ trên lưng của Băng Linh Huyền Diệu giật ra một cái Băng Vũ. Nàng dùng Băng Vũ làm kiếm, giơ lên rồi vung xuống!

Hai cái động tác tuy đơn giản nhưng lại sinh ra hiệu quả kinh thiên động địa!

Hắc khí theo Băng Vũ kiếm tùy ý phát ra, hình thành nên một cái trường tiên (cây roi dài), đánh mạnh về phía Hồng Thù.

Chỉ phút chốc, ánh chớp nổ tung, mà hắc khí kia mang theo khí thế như chẻ tre thẳng tắp chui vào trong miệng của Hồng Thù. Hồng Thù mới vừa rồi còn hung hãn cuồng vọng trong nháy mắt liền cứng đờ lại.

Hồng Thù bất động, ánh chớp quay chung quanh cũng chậm rãi tản đi.

Sau khi lôi điện tan hết, dưới tầng tầng lớp lớp mạng nhện đã lộ ra một gốc cây nho nhỏ, một quả cây toàn thân óng ánh, sáng bóng, sinh trưởng giữa một đám cành lá xum xuê.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, hướng phía quả cây đi tới.

Lúc này, đám dong binh trốn chung quanh mới dần dần phản ứng lại.

Chỉ dùng một chiêu.

Linh thú từ Thập giai trở lên – Hồng Thù, nàng cư nhiên liền miếu sát!?

Bốn phía yên tĩnh đến mức đáng sợ, hơn trăm con mắt đều nhìn theo thân ảnh nhỏ nhắn của Hoàng Bắc Nguyệt ẩn dưới đấu bông đen.

Ta kháo! Thực lực biến thái như vậy, còn muốn cho người khác sống nữa hay không đây!!!

Hoàng Bắc Nguyệt một cước đá bay Hồng Thù đang bất động ra ngoài, đang định đưa tay hái Thủy Tinh Quả thì một thanh âm đột nhiên vang lên: “Khoan đã.”

Chương 35: Con tin của bắc dục quốc (5)

Hoàng Bắc Nguyệt hơi sửng sốt, quay đầu lại. Trước mặt nàng là một thiếu niên môi hồng răng trắng, thanh tú khả ái đang sốt sắng nhìn nàng.

Thiếu niên này tuy trên người mặc một bộ trang phục dong binh điển hình nhưng trên eo lại quấn một dải lông tuyết hồ vô cùng trân quý, chân mang giày da hươu, tay nắm một thanh đoản đao màu đen. Đao kia vừa nhìn liền biết không phải là vật phàm, hẳn là do huyền thiết luyện chế mà thành. Hơn nữa gương mặt lại vô cùng non nớt, thoạt nhìn không giống đám dong binh thường xuyên liếm máu trên lưỡi đao mà có vẻ giống một thiếu gia quý tộc đi săn bắn hơn.

Trông thấy thiếu niên này lon ton chạy đến, đám dong binh đang ẩn trong bóng tối cũng không biết phải nói gì.

Tên tiểu tử này từ đâu chạy tới vậy? Cao thủ làm việc tự nhiên có đạo lý của cao thủ, người xen vào làm gì?

Một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư muốn dùng tay trực tiếp hủy đi Thủy Tinh Quả chắc chắn là có dụng ý của nàng, dù sao bọn họ cũng tận mắt thấy được thực lực siêu phàm thoát tục đó.

Một chiêu liền miểu sát một con Linh thú từ Thập giai trở lên a!

Tiểu thiếu gia kia chạy tới vài bước, gương mặt thanh tú đỏ bừng lên lại càng khiến đám dong binh kia cười bò ra đất. Hắn chỉ vào Thủy Tinh Quả, sốt sắng nói:

” Thủy Tinh Quả không thể dùng tay không chạm vào..... ”

Thiếu niên vừa nói vừa cúi gầm mặt xuống, đôi mắt to tròn trong suốt không dám ngẩng lên nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Kỳ thực Hoàng Bắc Nguyệt cũng không biết là không thể trực tiếp dùng tay hái Thủy Tinh Quả. Nàng chỉ theo bản năng đưa tay ra hái, nghe được thiếu niên nói xong nàng vội vã rút tay về.

Thiếu niên rụt rè đi qua, từ trong bao vải sau lưng lấy ra một tấm tơ lụa thượng đẳng đưa cho nàng.

” Thủy Tinh Quả nếu tiếp xúc với hơi người sẽ ngay lập tức hòa tan.”
Thiếu niên nhỏ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ mới tỉnh ngộ, thì ra là thế, xem chút nữa nàng đã đem 100 vạn kim tệ phá hủy a!

Ít nhiều cũng nhờ vị thiếu niên này nhắc nhở nên khi nàng tiếp nhận tơ lụa cũng hướng thiếu niên nói: “Cảm ơn.”

Thiếu niên nghe được nàng nói cảm tạ, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú càng đỏ lên, trong lòng kích động đến mức tay chân cũng không biết phải để đâu cho tốt!

Trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt dùng tơ lụa bọc lại Thủy Tinh Quả, nhẹ nhàng hái xuống, thiếu niên lại hỏi:

” Hí Thiên đại nhân, ngài thật sự sẽ ở lại Nam Dục quốc sao? ”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu. Thiếu niên này vào lúc mấu chốt đã nhắc nhở giúp nàng không bị mất oan 100 vạn kim tệ, vì vậy trong lòng

nàng đối với hắn cũng có mấy phần hảo cảm.

” Người đã giúp ta, vậy coi như Thủy Tinh Quả này là chúng ta cùng nhau hái đi. Chút nữa khi đi nhận thù lao, chúng ta cùng nhau chia đều, được chứ? ” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói. Nàng luôn không thích cảm giác mắc nợ người khác.

“Chúng ta cùng nhau, chúng ta cùng nhau,....” Bốn chữ cứ như ma ám quanh quẩn trong đầu khiến hắn sung sướng đến mức không phân biệt nổi phương hướng.

Cùng nhau, Hí Thiên đại nhân nói đã cùng bới hắn hái Thủy Tinh Quả a!

” Chúng ta cùng nhau hái sao? Thật tốt quá, đây là lần đầu tiên trong đời ta hoàn thành nhiệm vụ dong binh nha!” Thiếu niên cao hứng nhảy nhót hoan hô.

Nhìn thấy bộ dáng ngây thơ của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm thấy trong lòng có chút nhẹ nhàng.

” Hí Thiên đại nhân, ta không muốn kim tệ, ta, ta muốn..... “Thiếu niên mặt ửng đỏ, ngẩng đầu nhìn về hướng Băng Linh Huyền Diệu to như một tòa cung điện đang ngoan ngoãn đứng một bên.

” Ta có thể sờ sờ hắn một chút không?” Hắn biết Linh thú đều phi thường kiêu ngạo, đặc biệt là loại siêu cấp Linh thú như Băng Linh Huyền Diệu, dù là Triệu hoán sư cũng phải e ngại ba phần.

Hắn yêu cầu này có lẽ hơi quá đáng.....

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt lóe lên, chỉ cần sờ một chút thôi thì mình sẽ có đầy đủ 100 vạn kim tệ. Việc có lợi như thế có sao nàng lại

không làm đây?

” Không thành vấn đề. ” Nàng vui sướng đáp ứng, vẫy vẫy tay.
(Nguyệt tỷ, tỷ vì tiền hy sinh đồng bọn a~)

Chương 36: Con tin của bắc dục quốc (6)

Mọi người đều biết rõ trong tất cả các loại Linh thú, Băng thuộc tính Linh thú là kiêu ngạo nhất, cũng vì vậy nên bọn chúng rất khó cùng Triệu hoán sư ký kết khế ước. Bởi vậy, chỉ cần nắm giữ một đầu Băng thuộc tính Linh thú thôi cũng đã phi thường có mặt mũi rồi. Thế nhưng Băng Linh Huyền Diệu đối với Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn thần phục, đặc biệt là sau khi thấy được thực lực chân chính của nàng. Trong lòng hấn cảm giác được chủ nhân mình rất trâu bò nha, đi theo nàng tuyệt đối không lỡ.

Bởi vậy khi Hoàng Bắc Nguyệt vẫy tay, hấn liền nhu thuận cúi đầu, tuy rằng hấn cũng không thích, bất quá thỏa mãn nguyện vọng của chủ nhân chính là nghĩa vụ của hấn a.

Thiếu niên không dám tin nhìn Băng Linh Huyền Diệu trước mặt đang cúi đầu với mình. Hấn ngạc nhiên đến mức trợn mắt há mồm.

Đám dong binh xung quanh thần tình cũng khiếp sợ như gặp quỷ vậy!

Ta dựa vào! (nghĩa cũng giống như từ ta kháo) Hí Thiên đại nhân thực sự quá biến thái rồi, cứ nhiên chỉ cần tùy tiện ngoắc tay cũng có thể khiến cho một trong Ngũ Linh là Băng Linh Huyền Diệu lập tức cúi đầu!

Tiểu tử kia là vận cứt chó gì thế?(vận cứt chó = số may mắn) Có thể sờ được đầu của Băng Linh Huyền Diệu, phỏng chừng khi trở về chặt cánh tay kia xuống cũng có thể bán lấy tiền luôn ấy chứ!

” Cám, cám ơn!”

Thiếu niên nhanh chóng vuốt nhẹ đầu của Băng Linh Huyền Diệu rồi vội vã rút tay về.

Có mệnh lệnh của Hoàng Bắc Nguyệt nên Băng Linh Huyền Diệu đã thu liễm toàn bộ cực hàn chi khí, do vậy tay của thiếu niên cũng không có bị thương, bất quá đầu là nơi tôn nghiêm nhất của hắn lại bị tên tiểu tử thú vị này sờ soạng. Nghĩ đến đây, Băng Linh Huyền Diệu từ trong lỗ mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ.

” Chủ nhân! Tên tiểu tử này da thịt mềm mịn, nhất định ăn rất ngon. ”
Băng linh huyền diệu trong lòng nói với Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng thấp giọng bật cười, ở trong lòng nói: ” Người đừng có làm loạn, tên nhóc này lai lịch e rằng cũng không nhỏ đâu. ”

” Hí Thiên đại nhân, Hồng Thù này ngài định xử lý như thế nào?
“Thiếu niên hưng phấn nhìn bàn tay vừa vuốt ve Băng Linh Huyền Diệu, hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Hồng Thù. Nàng vốn định mặc kệ nó, bất quá thiếu niên đã hỏi đến vậy chắc hẳn nó vẫn còn giá trị lợi dụng.

” Người có đề nghị gì sao? ”

” Ân!”Thiếu niên gật đầu: ” Hồng Thù này tuy vẫn còn sống nhưng đã bị ngài đánh bại, cho nên có thể thuận phục nó làm Linh thú mang đi bán đấu giá, giá tiền rất cao đó! ”

” Nga?” Vừa nghe đến còn có thể bán lấy tiền, Hoàng Bắc Nguyệt

liền trở nên hứng thú: ” Khoảng bao nhiêu? ”

” Bởi vì Linh thú đẳng cấp càng cao thì càng khó có thể thuần phục, mà Triệu hoán sư nếu muốn đề cao thực lực thì phải cùng với Linh thú có đẳng cấp cao hơn mình ký kế ước. Tỳ như một Tam Tinh sơ cấp Triệu hoán sư nếu như có một con Ngũ giai Linh thú thì thực lực của hắn sẽ được đề thăng lên thành Tứ Tinh hoặc Ngũ Tinh, tùy theo vận khí! ”

” Thế nhưng, cao cấp Linh thú tuyệt đối sẽ không tìm những Triệu hoán sư đẳng cấp quá thấp để ký kế ước. Tuy nhiên vẫn có một trường hợp ngoại lệ, đó là sau khi Linh thú bị đánh bại, bọn hắn sẽ hoàn toàn khuất phục người đã đánh bại mình. Nếu như người đó không muốn ký kết bản mệnh kế ước thì có thể nhượng lại cho người khác ký kết kế ước với nó bằng cách bán đấu giá! ”

Thiếu niên thao thao bất tuyệt một phen, càng nói càng hưng phấn: ” Hồng Thù là Linh thú từ Thập giai trở lên, gần như thuộc dạng có tiền cũng không mua được đâu!”

Nguyên lai còn có thể đi bán đấu giá, hơn nữa giá tiền cũng không thấp nha. Chỉ có điều nàng không quen biết người nào của phòng đấu giá hết, không chừng còn bị lừa sục hố mất.

” Hí Thiên đại nhân, nếu như ngài không chê thì có thể dùng phòng đấu giá của nhà ta. Ta sẽ không lấy phí giao dịch của ngài đâu!”

Thiếu niên ánh mắt tràn ngập chờ mong nhìn vị Hí Thiên đại nhân vô cùng thần bí này. Nếu nàng có thể dùng phòng đấu giá của gia tộc hắn để bán đấu giá con Hồng Thù này, phụ thân đại nhân nhất định sẽ cao hứng đến mức không ngậm mồm vào được!

Nguyên lai nhà của thiếu niên này mở phách mại tràng (phòng đấu

giá), trách không được hẳn lại hiểu rõ như vậy.

Nàng hiện tại vô cùng cần tiền, có phương pháp kiếm tiền như vậy quả là phi thường tốt.

” Lúc nào thì có thể tiến hành bán đấu giá?”

Chương 37: Con tin của bắc diệu quốc (7)

” Nếu là ngài thì lúc nào cũng được, tuy nhiên nếu muốn bán được giá cao thì ta đề nghị chúng ta nên tiến hành hội đấu giá vào ngày mai. Hôm nay gia tộc ta sẽ giúp ngài rải tin tức ra, trong thành này số người có tiền muốn mua Linh thú cũng không ít đâu!” ” Không thành vấn đề!”

Tiền càng nhiều càng tốt, nàng cũng không ngại có nhiều tiền đâu!

Thiếu niên từ trong chiếc túi sau lưng lấy ra một tấm tạp phiến (giống như Card Visit ấy mà) trên mặt ẩn hiện kim quang lưu chuyển ra giao cho nàng, nói: ” Ngày mai ngài tới phòng đấu giá thì đưa tấm tạp phiến này cho thủ vệ, bọn họ sẽ ngay lập tức thông báo cho ta. ”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu quan sát kĩ tấm tạp phiến. Trên thẻ có ghi vài chữ “ Phòng đấu giá Bố Cát Nhĩ ”, mặt sau thì in huy chương của Bố Cát Nhĩ gia tộc, một cái Thập Tự Tinh.

Bố Cát Nhĩ gia tộc là gia tộc nổi danh nhất trên cả Tạp Nhĩ Tháp đại lục, ở bất kỳ một quốc gia nào bọn họ cũng đều có địa vị và danh vọng vô cùng cao.

Cái này người ta thường gọi là “ quý tộc trong quý tộc ”.

Thiếu niên này lại là người của Bố Cát Nhĩ gia tộc?

” Lạc Lạc thiếu gia, nguyên lai ngài ở đây a! ”

Từ bên trong đám dong binh bỗng có một đám người hốt hải chạy ra, về mặt sốt ruột hướng thiếu niên chạy tới.

Thiếu niên tinh thần vốn đang phấn chấn vừa nghe tiếng kêu lập tức xỉu xuống, về mặt đáng thương như một chú cún con: ” Bị tìm được rồi..... ”

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt đại khái cũng có thể biết được thân phận của thiếu niên này.

Thiếu gia trong đại gia tộc lén trốn ra ngoài gia nhập vào dong binh đoàn, chuyện như vậy trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục vô cùng phổ biến. Trở thành cường giả cơ hồ là ước mơ của mỗi người mà.

” Con Hồng Thù này các ngươi tự bảo quản đi, ngày mai ta sẽ đi phóng đấu giá.”

Không muốn tiếp tục dây dưa cùng đám người của Bố Cát Nhĩ gia tộc, vừa phân phó xong Hoàng Bắc Nguyệt đã nhảy lên lưng của Băng Linh Huyền Diệu, nhanh chóng ly khai.

Thiếu niên ánh mắt hâm mộ dõi theo bóng lưng đang xa dần của Băng Linh Huyền Diệu rồi lại mơ màng vuốt vuốt tay phải của mình.

Thật không thể tin được, vừa rồi hẳn không phải là đang nằm mơ đi!

” Lạc Lạc thiếu gia!” Máy người lúc nãy bây giờ mới chạy tới, mỗi một người đều có thực lực xấp xỉ cao cấp Chiến sĩ.

” Ngài để cho chúng ta lo lắng gần chết a! Lão gia biết ngài trốn đi nên giờ đang nổi trận lôi đình, ngài mau mau quay trở về đi!”

Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ ngẩng đầu lên lộ ra một gương mặt tuần tú,

bỗng nhiên cười rộ lên: ” Lần này phụ thân đại nhân nhất định sẽ khen ta nha! ”

Đám võ sĩ đều mờ mịt nhìn nhau không hiểu mô tê gì, ánh mắt đảo qua con Hồng Thù đang nằm xụi lơ thì vẻ mặt nhanh chóng biến thành khiếp sợ.

” Lạc Lạc thiếu gia, đây là..... ”

“Đây là Linh thú do vị Hí Thiên đại nhân trong truyền thuyết lưu lại, chuẩn bị bán đấu giá tại phòng đấu giá của chúng ta!” Lạc Lạc kiêu ngạo nói.

Chính là vị Hí Thiên đại nhân kia sao.....

Đám võ sĩ lập tức lộ ra thần sắc sùng kính, dồn dập nói: ” Thiếu gia, thủ đoạn của ngài thật cao siêu a! ”

” Không hổ là thiên tài đứng đầu của Bố Cát Nhĩ gia tộc a! ”

” Ha ha ha ha... ”

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Hoàng Bắc Nguyệt trả nhiệm vụ ở Dong Binh Công Hội, lĩnh thù lao 100 vạn kim tệ.

Tiền tệ ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục gồm có 4 loại: Kim tệ, Ngân tệ, Đồng tệ, Thiết tệ.

1000 Thiết tệ = 100 Đồng tệ = 10 Ngân tệ = 1 Kim tệ.

Nếu trên người mang theo số lượng tiền quá nhiều thì có thể dùng

10 kim tệ để đăng kí tạo 1 cái thẻ Rum (tương tự như thẻ ATM), đem tiền cất trữ vào trong đó, khi cần tiền có thể trực tiếp lấy ra sử dụng.

Công năng thẻ Rum cũng hao hao như nạp giới vậy, tuy nhiên thẻ Rum chỉ có thể dùng để chứa tiền mà thôi, giá cả cũng tương đối rẻ, phí dụng để kích hoạt một cái thẻ Rum là 10 kim tệ.

Mà giá cả của nạp giới thì cao hơn thế gấp mấy trăm lần, hiện tại tiền cũng chưa phải là rất nhiều nên Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có ý định lập tức đi mua nạp giới. Nàng hiện tại đang đi dạo một vòng trong Bồ Cát Nhĩ phường thị để nhận biết các loại dược liệu trong thế giới này.

Chương 38: Con tin của bắc diệu quốc (8)

” Hí Thiên đại nhân!” Một người từ phía sau vừa thở hồng hộc vừa gọi theo, thấy Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại liền vô cùng trịnh trọng đưa nàng một thiệp mời mạ vàng nhìn vô cùng xa hoa.

” Rốt cuộc ta cũng tìm được ngài, đây là Thái tử điện hạ bảo ta giao cho ngài. Điện hạ hiện tại đã đi Phù Quang rừng rậm nên không thể tự mình đến đây đưa thiệp cho ngài, mong ngài lượng thứ cho. ”

Tờ thiệp mạ vàng khi này là thiệp mời của hoàng tộc, trên mặt thiệp mời vẫn mơ hồ cảm nhận được có nguyên khí dao động.

” Cung yến sao?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói mà nói, trong ký ức khi Huệ Văn Trưởng công chúa vẫn còn sống, Hoàng Bắc Nguyệt cũng thường vào cung đi lại nhưng lúc đó tính tình của nàng quá hèn nhát khiếm đảm nên Hoàng Hậu cũng không thích nàng.

Lần cung yến này là do Hoàng Hậu thiết đãi. Tuy nói chỉ là tiệc rượu bình thường nhưng chỉ cần nhìn loại thiệp mời xa hoa như thế này thì hiển nhiên rất nhiều đại nhân vật trong Lâm Hoài thành đều sẽ đi.

Trưởng công chúa phủ nhất định cũng sẽ nhận được mời, bất quá hiện giờ Thái hậu không ở trong cung, Hoàng Bắc Nguyệt có thể lấy lý do bị ốm để có thể không đi.

” Là cung yến do Hoàng Hậu nương nương thiết đãi, đại nhân ngài chính là khách quý! ”

“Đa tạ người.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, sau khi cẩn thận thu lại thiệp mời liền xoay đầu rời đi.

Nàng hiện tại đang đi về phía có tiếng đàn phát ra hôm qua. Nơi này tương đối hẻo lánh ít người nhưng riêng tòa nhà này lại được thủ vệ vô cùng sâm nghiêm. Đội ngũ tuần tra qua lại liên tục, không hề buông lỏng một phút nào.

Địa phương rách nát nhìn kiểu nào cũng không thấy bắt mắt này làm sao lại bị canh phòng gắt gao như vậy nhỉ?

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đến gần một chút lập tức bị một tên lính tuần tra phát hiện. Hắn nhanh chân bước đến, nhìn thấy nàng một thân hắc bào quý dị, thân hình nhỏ gầy, trên người tản ra một loại khí chất tao nhã thần bí khiến hắn cũng không dám khinh thường, khẩu khí cũng tương đối khách khí:

” Nơi này là cấm địa, thỉnh các hạ nhanh chóng ly khai!”.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn cửa gỗ cũ kỹ kia. Nàng dù tò mò nhưng cũng không muốn chuốc lấy phiền phức, vừa xoay người định bỏ đi thì chợt thấy trên đường lớn xuất hiện một cỗ xe ngựa, phía sau cũng có rất nhiều võ sĩ đi theo. Thoạt nhìn bọn họ không giống như đang bảo vệ ngược lại là giám thị thì đúng hơn!

Mắt hơi híp lại, Hoàng Bắc Nguyệt thẳng thẫn lùi vào một góc, yên lặng nhìn.

Chiếc xe ngựa kia dừng lại ở đại môn, tên võ sĩ lúc nãy ngăn cản nàng về mặt cương trực công chính đi đến trước cửa xe ngựa, nghiêm giọng nói:

” Vương tử đã trở lại, mời ngài xuống xe để tại hạ lục soát!”

Về nhà còn bị lục soát nữa? Thế giới này cái gì cũng có nha.

Võ sĩ kia vừa nói xong, màn xe đã bị xốc lên, lộ ra một gương mặt phần nộ.

” Điện hạ đang bị bệnh, ngươi còn muốn lục soát cái gì? Chúng ta có bao giờ giấu đồ đâu chứ?”

” Đây là mệnh lệnh của Hoàng Thượng, ta bất quá chỉ là kẻ chấp hành, thỉnh Vũ Văn đại nhân thứ lỗi.”

” Địch, không sao đâu ” (anh kia tên là Vũ Văn Địch nha mọi người, anh Dực nhà ta gọi thân mật là Địch thôi)

Thanh âm hư nhược từ trong xe ngựa vọng ra, mờ ảo trầm thấp, giống như chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ thổi bay đi. Một cánh tay tái nhợt từ trong xe ngựa vươn ra: ” Dìu ta xuống xe đi.”

Nghe được thanh âm này, khuôn mặt tên võ sĩ cũng thoáng hòa hoãn vài phần, ánh mắt cũng thoáng mang vài phần tôn trọng.

” Dực vương tử, đặc tội rồi. ”

” Không sao, là do Địch quá thất lễ.” Giọng nói ôn hòa nhàn nhạt, giống như một lực lượng vô hình khiến người ta cảm thấy trong lòng vô cùng thoải mái.

Dực vương tử? Hoàng Bắc Nguyệt lục soát trong ký ức, tìm kiếm kí ức về các vương tử của các nước.....

Ân? Mười năm trước Nam Dực quốc cùng Bắc Diệu quốc chiến tranh liên miên, cuối cùng hòa giải, trao đổi con tin với nhau. Chẳng lẽ hẳn

là con tin hòa giải của Bắc Diệu quốc lúc trước hay sao? (lúc trước mình ghi nhầm thành Bắc Dực quốc, mọi người thông cảm cho mình ạ T^T).

Bắc Diệu quốc đưa tới con tin là Cửu vương tử Phong Liên Dực lúc ấy chỉ mới có sáu tuổi. Nhớ năm đó, Huệ Văn Trưởng công chúa đã tự mình dẫn người ra khỏi thành đi nghênh đón vị Cửu vương tử nhỏ tuổi này.

Chương 39: Con tin của bắc địch quốc (9)

Mười năm qua đi, tiểu hài tử năm đó giờ cũng đã trưởng thành rồi. Đáng tiếc hắn vẫn phải tiếp tục ở địch quốc mà làm con tin, Bắc Diệu quốc không hề có ý định đem vị Cửu vương tử này đón về, tự nhiên Nam Dực quốc cũng không có tâm tư đó.

Từ xưa tới nay ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục, Hoàng Đế luôn có rất nhiều con nối dõi. Bởi vậy một khi bị đưa đi địch quốc làm con tin, thông thường đều không có cơ hội trở về quốc gia của mình. Nếu không phải hạm hực mà chết thì chính là không chịu nổi đả ngộ thấp kém của địch quốc mà tự sát, hoặc là chiến tranh bạo phát bị địch quốc ngược đãi dẫn đến tử vong.

Vị này Dực vương tử này sẽ là loại kết cục nào đây?

Vị nam nhân trẻ tuổi gọi là Vũ Văn Địch kia lúc này đã xoay người vén rèm xe lên, dè dặt đem Dực vương tử đỡ xuống.

Thứ trước tiên đập vào mắt chính là vạt áo trắng như tuyết, tiếp đến là một đầu hắc sắc trường phát tựa như mặc ngọc. Hắn cúi người bước xuống xe ngựa, gò má hoàn mỹ khiến người khác hơi thở cũng trở nên khẩn trương. Thân ảnh gầy gò có mấy phần đơn bạc. Vừa đi xuống xe ngựa hắn đã cởi áo choàng trên người xuống, giơ tay lên, thanh âm có chút khàn khàn: ” Tìm đi.”

Gió nhẹ khẽ khẽ qua thân ảnh của hắn, dù là xuân hoa thu nguyệt cũng không tài nào cướp đoạt được khí chất thanh nhã ấy.

Bởi vì hắn đưa lưng về phía nàng cho nên nàng cũng không thấy được dung mạo của hắn. Nàng hơi híp mắt, lạnh lùng đánh giá bóng lưng gầy gò tràn ngập khí tức ôn hòa, tựa như thanh phong minh nguyệt, tựa như trích tiên hạ phàm.

Võ sĩ kia chỉ tìm kiếm tượng trưng một chút liền phát tay để hắn rời đi.

“Đa tạ.”

Văn nhã quý công tử nhẹ nhàng nói tiếng cảm ơn rồi để Vũ Văn Địch nâng đỡ, bước chân có chút phù phiếm, chậm rãi đi vào.

Đại môn dần đóng lại, bên ngoài Chấn Tử Phủ (chấn tử = con tin) lại khôi phục vẻ yên tĩnh, binh lính tuần tra cũng tiếp tục đi đi lại lại, cẩn thận tỉ mỉ.

Thấy cũng không còn gì để nhìn nữa, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ có thể quay người chậm rãi ly khai. Mặc dù nàng rất hiếu kỳ về người đã đánh đàn hôm qua, bất quá vị Cửu vương tử này đãi ngộ ở Nam Dục quốc cũng không tốt lắm, nàng cũng không muốn tạo thêm phiền phức cho người ta.

Tối hôm qua cầm tiêu hợp tấu, ký ức này nàng suốt đời khó quên. Bên trong tiếng đàn mờ ảo uyển chuyển đó, nàng cảm nhận được một chút cao ngạo. Nếu có cơ hội, nàng thực muốn có thể cùng hắn hợp tấu lần nữa.

Phía sau đại môn Chấn Tử Phủ, Phong Liên Dục vừa đi được vài bước bỗng dừng lại, xoay người liếc mắt về phía cửa.

Đôi con ngươi mới vừa rời còn ôn hòa nội liễm giờ phút này đã trở nên thanh lãnh mênh mênh, lộ ra một cỗ khí tức yêu dị.

” Điện hạ, làm sao vậy?” Vũ Văn Địch hiện giờ cũng không còn vẻ nóng nảy bốc đồng mà vô cùng trầm ổn, rất có phong độ của một đại tướng.

” Không có gì.” Phong Liên Dục lắc đầu một cái, khóe miệng hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười nhu hòa.

Vũ Văn Địch thấy vậy trong lòng ngẩn ra. Khi không có người ngoài, điện hạ không bao giờ cười, dù có cũng không phải kiểu cười dịu dàng như vậy, nó luôn khiến hấn sinh ra vài phần hàn khí chứ không như hiện tại.

Phong Liên Dục thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía trước.

Vũ Văn Địch khẽ nói: ” Ngày mai trong cung Hoàng Hậu thiết yến, thiếp mời cũng đã theo thường lệ đưa tới, điện hạ có muốn đi hay không?”

Nam Dục quốc có mấy vị quyền quý đối với nhân phẩm tài học của Dục điện hạ rất là ngưỡng mộ, bởi vậy tuy làm con tin mười năm nhưng điện hạ cũng làm quen không ít người. Bởi vậy các tiệc rượu lớn nhỏ đều sẽ có người đem thiếp mời đưa đến.

Tiệc rượu trong cung hay của đám quý tộc, điện hạ thỉnh thoảng sẽ tham dự một hai cái.

Chỉ là hai ngày nay điện hạ hơi nhiễm chút phong hàn, thân thể không thoải mái, có lẽ sẽ từ chối đi.

” Nghe nói Nam Dục quốc xuất hiện một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư thực lực cùng Thái tử Chiến Dã không phân cao thấp, Triệu hoán thú là một trong Ngũ Linh Băng Linh Huyền Diệu, cao thủ như vậy ta

cũng muốn gặp thử xem.”

Chương 40: Con tin của bắc điều quốc (10)

Vừa nhắc tới vị hồng phát Triệu hoán sư kia, Vũ Văn Địch liền nhin không được mà hừ lạnh một tiếng: ” Không biết Nam Dục quốc là vận c* t chó gì mà Cửu Tinh Triệu hoán sư hết cái này đến cái khác cứ liên tục xuất hiện!”

Trước là Thái tử Chiến Dã, hiện tại thì là một vị thần bí hồng phát ma nữ!

Hơn nữa hai người đều có siêu cấp Linh thú!

Một trong Ngũ Linh, đã vậy lại có đến hai đầu xuất hiện tại Nam Dục quốc, thực lực như vậy không khỏi quá phô trương đi!

” Địch, thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, ngươi quên rồi sao?” Phong Liên Dục hơi lắc đầu, bình thường ở bên ngoài giả trang thành hình tượng bốc đồng đã quen, hiện giờ tính cách thật của Vũ Văn Địch cũng có chút nóng nảy rồi.

Vũ Văn Địch cười, nói ” Điện hạ nói rất đúng, Cửu Tinh Triệu hoán sư có lợi hại hơn nữa thì tại trước mặt Tu La Thành cũng không là cái gì cả. ”

Phong Liên Dục chỉ cười không nói, trong con ngươi nổi lên quang mang màu tím nhạt.

” Lần cung yến này chính là vì lôi kéo vị Cửu Tinh Triệu hoán sư kia.” Vũ Văn Địch nói: ” Một vị thần bí Triệu hoán sư lai lịch không rõ ràng,

điện hạ, nếu không thuộc hạ đi điều tra một chút xem sao? ”

” Không cần, thuận theo tự nhiên đi, chúng ta chỉ cần yên lặng quan sát là được rồi.”

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Buổi tối

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phòng nghiên cứu những thảo dược buổi chiều mới mua kia.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, ngoài chức nghiệp Triệu hoán sư khiến người người hâm mộ, còn có một loại chức nghiệp càng thêm thần thánh, đó chính là Luyện dược sư cùng Luyện khí sư!

Nói như vậy, có thể hiểu được chế thuốc cùng luyện khí thì phải là thiên tài hiếm thấy, trừ bỏ huyết thống truyền thừa, trọng yếu hơn chính là tài liệu!

Tại các quốc gia, nắm giữ nguồn tài liệu đều là các thế lực lớn, gia tộc lớn, bởi vậy nếu một người không có bối cảnh muốn trở thành một tên luyện dược sư là phi thường khó khăn, trừ phi hấn gặp được kỳ ngộ.

Cũng bởi vì vậy, chế thuốc cùng luyện khí đã trở thành “ kỹ năng chỉ dành cho quý tộc ”.

Lúc này tại Bồ Cát Nhĩ phường thị nàng mua một bao dược liệu cấp thấp cũng đã tốn hết mấy ngàn kim tệ, quả thực là đắt đỏ a. Không có tiền thật sự là muốn tu luyện cũng không được.

Để nâng cao thực lực của mình, việc trở thành một tên Luyện dược

sur đối với nàng rất là trọng yếu. Nàng hiện tại không thể ngưng tụ được nguyên khí, thân thể lại quá yếu đuối nên nhất định phải điều dưỡng cho tử tế, bằng không hết thảy đều giống như nói suông.

Đêm nay ánh trăng đặc biệt sáng sủa, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi cạnh cửa sổ, thử hấp thụ một tia nguyên khí vào vào thân thể, sau đó chậm rãi truyền vào trong hắc ngọc.

Tia nguyên khí nhỏ bé chậm rãi truyền vào hắc ngọc. Thông qua nguyên khí, nàng cũng cảm nhận được một chút về không gian bên trong. Hắc ngọc bề ngoài tuy nhỏ nhưng không gian bên trong lại vô cùng rộng lớn, chỉ có điều xung quanh lại đen như mực, cái gì cũng không thấy.

Nguyên khí không thể ở trong thân thể ngưng tụ vậy nên tất cả đều chảy vào bên trong hắc ngọc, nhanh chóng tiêu thất.

Ta dựa vào!!!!

Hoàng Bắc Nguyệt tức giận vỗ mạnh lên bàn, cái quái gì vậy, rốt cuộc là vì sao mà nàng lại không thể ngưng tụ nguyên khí a?

Thân thể rõ ràng đều ổn, cho dù suy yếu cũng không đến mức đem nguyên khí đều hút đi a!

Khoan, hút đi ư?!

Trong đầu bỗng nhiên lóe lên một tia sáng, nàng lập tức thử hấp thu một tia nguyên khí, sau đó để nguyên khí chậm rãi chìm vào trong thân thể.

Chậm rãi, chậm rãi.....

Nguyên khí theo kinh mạch lưu chuyển chậm rãi bị một lực lượng nào đó hút đi, không phải tiêu tan mà là bị hút đi!

Nàng vừa mừng vừa sợ, sự phát hiện tình cờ này đã đem toàn bộ nghi vấn mấy năm nay hoàn toàn xóa bỏ.

Nguyên lai nàng không phải không thể ngưng tụ nguyên khí!

” Ha ha ha, nhiều năm như vậy, rốt cục người cũng phát hiện ra bí mật này a.”

Một thanh âm quỷ dị bỗng nhiên vang lên.

Chương 41: Thiên tài (1)

Đang tập trung suy nghĩ trong đêm khuya yên tĩnh mà lại có một tiếng nói quý dị vang lên bên tai, đừng nói người bình thường, ngay cả thần tiên cũng bị dọa mà lên cơn đau tim mất. Hoàng Bắc Nguyệt đứng bật dậy, ánh mắt lạnh lùng nhìn xung quanh: ” Ai! ”

Rõ ràng là không có ai, nàng không hề cảm giác được khí tức của người nào! Vậy tiếng nói đó...

” Không cần tìm, người không nhìn thấy ta đâu.”

” Người đến cùng là ai?”

Nàng rất không thích loại cảm giác bị dòm ngó này. Người đó có thể quan sát nàng, biết hết mọi thứ về nàng mà nàng lại không biết gì về đối phương cả.

” Người có thể gọi ta là Yểm.”

” Lão nương không hỏi tên của người! Lăn ra đây cho ta!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quát lên, cả người sát khí tăng vọt!

Yểm dường như ngần ra một chút sau đó chậm rãi nói: ” Ta nếu có thể ra được thì tốt rồi. ”

Con người trong treo nhưng lạnh lùng của nàng hơi nheo lại: ” Người có ý tứ gì?”

” Ngô..... Người nhắm mắt lại, ta sẽ để người nhìn thấy ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, nàng không hề có chút lo lắng sợ hãi. Cho dù mất đi thị giác thì các giác quan khác của nàng cũng rất nhạy bén.

Vừa nhắm mắt lại bỗng nhiên thân thể nàng có cảm giác trầm xuống, thấy vậy nàng lập tức mở mắt ra!

Một chiếc đèn dầu cô độc, ánh sáng nhợt nhạt chiếu lên một mảnh hắc ám vô tận.

Chân của nàng đang đạp lên một mặt nước u tối. Nước chậm rãi lưu động về phía trước, phát ra tiếng róc rách cực kì nhỏ bé.

Nàng nhìn chung quanh, trong lòng hoàn toàn không có sợ hãi mà là phi thường hiếu kỳ.

Tên Yểm gì đó nói để nàng thấy hẳn, là ở đây sao?

Nàng theo dòng nước chậm rãi đi về phía trước, đã một phút trôi qua mà ánh đèn kia vẫn mãi ở phía xa, giống như vĩnh viễn không cách nào tới gần được.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng trước mặt nàng đã xuất hiện một nhà lao cực kì rộng lớn.

49 cây cột đồng dựng đứng ở phía trước, mỗi một cái đều to đến mức phải cần bốn năm người mới ôm hết được. Phía trên trụ đồng có vô số bùa chú kì quái được dùng một loại mực màu vàng sậm vẽ nên.

Chung quanh nó nguyên khí đang lưu động chậm chậm, bùa chú theo đó cũng dần hiện ra một trận quang mang chói mắt.

Nàng ngẩng đầu lên nhưng vẫn không thấy được điểm cuối của trụ đồng, như thể nó kéo dài đến tận một thế giới khác vậy.

Không gian vừa rộng lại vừa tối đen như vậy e rằng trên đại lục cũng không có bao nhiêu cái.

Hoàng Bắc Nguyệt đi lên phía trước, nàng vừa đặt tay lên trụ đồng thì một trận kim quang chói mắt hiện lên, nhanh chóng tạo thành một cỗ lực lượng đẩy tay nàng ra.

Cùng lúc đó, một đôi mắt to lớn có chút vẫn đục xuất hiện sau trụ đồng, có chút quỷ dị quan sát nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, bóng dáng bé nhỏ không chút nào sợ hãi đứng thẳng tắp, khuôn mặt thanh lệ vẫn giữ vẻ bình tĩnh hờ hững, ánh mắt cũng bắt đầu đánh giá con mắt to lớn kia.

” Ngươi là thứ quỷ gì?” Thanh âm kiêu ngạo cường vọng vang lên.

Con mắt thật to khẽ híp lại, sau đó một đầu hồng sắc chi thú (một con thú màu đỏ) chậm rãi xuất hiện trước mặt nàng.

Hắn tiến lên vô cùng từ tốn, đến gần 49 cây cột trụ mới dừng lại.

” Ta chính là Yểm.”

” Lão nương biết ngươi tên là Yểm rồi, ta muốn hỏi ngươi là cái thứ quỷ gì?”

Trong hai tròng mắt của Yểm lộ vẻ kinh ngạc. Thiếu nữ nhân loại này thấy hắn lại không hề sợ hãi, hơn nữa còn dùng giọng điệu như thế nói chuyện với hắn.

” Ha ha, không hổ là hậu nhân của người kia a.” Yểm ý vị thâm trường cười rộ lên, trong tiếng cười mang theo sự thù hận khắc cốt ghi tâm.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay hừ lạnh một tiếng:

” Ít nói nhảm một chút, nếu ngươi không nói thì ta đi!”

” Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi lẽ nào đối với ta một chút sợ hãi cũng không có hay sao?” Lòng tự ái của hắn thật sự đã bị nét hờ hững trên mặt của Hoàng Bắc Nguyệt làm tổn thương rồi.

Chương 42: Thiên tài (2)

” Hừ, người chỉ là một con thú mà thôi. Ở trong mắt ta không có con thú nào mà ta không thần phục được cả.” Yểm buồn bực hừ một tiếng, nằm trên hắc thủy lăn qua lộn lại (Yểm đáng yêu quá a~): ” Vậy người không muốn biết bây giờ người đang ở đâu sao?”

” Điều ta muốn biết tự nhiên ta sẽ biết, lão quái vật người đừng có bày đặt giả vờ thần bí trước mặt ta.”

Nàng kiếp trước ngay cả hàng không mẫu hạm cũng đã lái qua, lão quái vật này trước mặt nàng còn dám tính toán nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay quay đầu bước đi, Yểm nhìn theo bóng lưng của nàng, thấp giọng rít gào:

” Hoàng Bắc Nguyệt, nơi này là Hắc Thủy Cấm Lao, người không đi ra được đâu!”

” Hừ, coi như là địa ngục thì ta cũng sẽ đập ra một cái lỗ hổng để đi ra ngoài!”

Vừa nói xong trong lòng nàng cũng bắt đầu triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu.

Yểm thấy vậy liền phá lên cười: ” Đập ra một cái lỗ sao? Hoàng Bắc Nguyệt, đây là trong thân thể của người đó!”

Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên quay đầu:

” Người nói cái gì?”

Thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng rốt cục cũng bị phá vỡ, Yểm vô cùng cao hứng, cười khăng khặc:

” Ta đã bị phong ấn trong thân thể người mười hai năm! Người luôn thắc mắc tại sao mình không ngưng tụ được nguyên khí phải không? Đó là vì tất cả nguyên khí mà người ngưng tụ ra đều sẽ bị hấp thu để củng cố cấm chú cho tòa Hắc Thủy Cấm Lao này!”

Thanh âm gầm thét làm cho hắc thủy xung quanh bắt đầu nổi sóng, bọt khí ùng ục giống như nước bị nấu sôi lên vậy.

Trong không gian hắc ám yên tĩnh, gió đột nhiên nổi lên, thổi tóc Hoàng Bắc Nguyệt bay phần phật. Tuy vậy, ngọn đèn dầu vẫn tỏa ra ánh sáng nhợt nhạt, hoàn toàn không bị cuồng phong xung ảnh hưởng tới.

” Ha ha ha, ha ha ha...” Tiếng cuồng tiếu vang vọng khắp không gian hắc ám.

Hoàng Bắc Nguyệt trước mắt bỗng tối đen. Khi nàng mở mắt ra đã thấy mình xuất hiện trong gian phòng ở Lưu Vân Các. Trên trán nàng ướt đẫm mồ hôi, sắc mặt vốn tái nhợt lúc này đã hoàn toàn trắng bệch.

” Yểm, lăn ra đây cho ta!” Nàng giận dữ quát lên.

” Tam tiểu thư, Tuyết phu nhân đến thăm ngài đây.” Bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên thì thấy mấy nha hoàn cầm đèn lồng dẫn theo Tuyết di nương từ cửa viện đi vào.

Thọ yến kết thúc, đám người Tiêu gia cũng đã trở về. Nàng chỉ cần nghe tiếng tranh cãi ầm ĩ bên ngoài là biết.

Tuyết di nương này nửa đêm nửa hôm lại tới không biết muốn làm gì đây?

Hoàng Bắc Nguyệt từ từ ổn định lại hơi thở, lau mồ hôi trên trán rồi mới đứng lên mở cửa.

Tuyết di nương nhìn thấy người ra mở cửa là Hoàng Bắc Nguyệt thì không khỏi kinh ngạc: "Tam tiểu thư, nha đầu Đông Lăng kia tại sao không ra mở cửa?"

"Đông Lăng ngã bệnh." Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng nói, thanh âm suy yếu vô lực, so với thanh âm tức giận lúc nãy quả thật là cách biệt một trời một vực.

Tuyết di nương trong lòng cười lạnh. Ma bệnh này càng ngày càng suy yếu, sắc mặt trắng bệch như người chết thế kia khẳng định là bị việc hối hôn của Triệt Thế tử đả kích rất lớn a!

Nàng dù sao cũng không còn sống được bao lâu nữa, bây giờ đổ ngọc nàng một chút cũng không mất mát gì.

"Ai nha, Tam tiểu thư người sắc mặt sao lại xấu như vậy? Có phải hay không trong người cảm thấy không khỏe?"

Tuyết di nương ra hiệu, nha hoàn bên cạnh lập tức lấy nệm gấm mềm mại ra, trải trên ghế rồi dìu Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống.

"Ta thân thể này vẫn như cũ." Hoàng Bắc Nguyệt nói, vờ ho khan hai tiếng, trên mặt một mảnh u buồn.

Tuyết di nương cười nói: ” Sự tình ngày hôm qua người cũng đừng trách Nhị tỷ của người. Tiết gia tự dưng quyết định như vậy, bọn ta cũng không hề biết trước a.”

Nàng biết Hoàng Bắc Nguyệt tính tình đơn thuần, chỉ cần nói năng nhỏ nhẹ một chút là nàng sẽ lập tức tin ngay.

Chương 43: Thiên tài (3)

Nhiều năm như vậy, chỉ cần nàng bố thí một chút thì Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã cảm động đến rơi nước mắt rồi. Quả nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt nghe được lập tức nói: "Ta làm sao có thể trách Nhị tỷ chứ? Nam Dục quốc người nào không biết Nhị tỷ là nhân tài kiệt xuất trong giới trẻ, không chỉ có danh thiên tài, hơn nữa dung mạo như thiên tiên, thân phận của nàng quả thật rất xứng với Thế tử."

Tuyết di nương nghe nàng nói mà mắt sáng lên, chưa có lúc nào nàng lại cảm thấy tên rác rưởi này nói chuyện êm tai như lúc này.

Con gái của nàng đương nhiên là xứng với Thế tử, cho dù là Thái tử điện hạ cũng có thể! Chỉ là đáng tiếc, thân phận thứ nữ đã để Vận nhi mất đi bao nhiêu cơ hội tốt a!

"Tam tiểu thư, người cũng biết tỷ tỷ người thân phận là thứ nữ, làm sao có thể xứng với Thế tử đây?"

Chà chà, cũng biết khiêm tốn cơ đấy, quả thật là giả mù sa mưa mà.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh nhưng trên mặt lại hoàn toàn là vẻ thiên chân vô tà: "Tuyết di sao lại nói vậy? Tuyết di ngài đoan trang hiền lương, lại thêm vào tài năng cùng vẻ đẹp của nhị tỷ, phụ thân sớm nên dìu người lên làm chính thất a."

Tuyết di nương trên mặt toát ra vẻ mừng rỡ như điên. Phế vật này quả nhiên rất dễ dụ, nhiều năm như vậy cũng không phí công nàng hao tổn tâm tư bày mưu nghĩ kế.

Nàng cực lực che dấu vẻ mừng rỡ, ngoài miệng lại kinh hoàng nói: ” Tam tiểu thư người cũng đừng có trêu chọc Tuyết di nữa, ta làm sao dám tranh vị trí của Trưởng công chúa đây?”

Hừ, vị trí của Trưởng công chúa đương nhiên không thể cho người được, bất quá để người mơ mộng một chút vẫn là có thể.

” Mẫu thân đại nhân đã qua đời nhiều năm như vậy, trong nhà không thể không có chủ mẫu a.”

Nhiều năm như vậy, nha đầu rốt cục cũng chịu thua rồi!

Xem ra ngày hôm qua bị đá kích quá lớn đã làm cho giấc mộng của nàng tan vỡ. Nếu không thể gả vào phủ An quốc công thì nàng chỉ có thể đầu nhập vào dưới trướng của mình mà thôi.

Tuyết di nương phi thường đặc ý. Khoảng thời gian này vận may cứ liên tục đến với nàng a!

Chờ nàng trở thành chủ mẫu, Vận nhi trở thành dòng chính nữ của Trưởng công chúa phủ, Tiết Triệt kia chưa chắc bọn họ thêm để ý đến!

Trong lòng đặc ý nhưng trên mặt ả lại rầu rĩ nói:

” Chỉ tiếc phụ thân người lại vô cùng chiều chuộng ả Cầm tiện nhân kia, hơn nữa nàng lại còn sinh được trưởng tử. E rằng không bao lâu sau phụ thân người sẽ để ả làm chính thất phu nhân a.”

Tuyết di nương nói, làm bộ chùi chùi nước mắt.

” Ta và Nhị tỷ của người ngược lại không sao, bị chút oan ức cũng không đáng là gì. Chỉ là Tam tiểu thư người lại không có ai để dựa

vào, Cầm tiện nhân kia lại thường xuyên ngược đãi người, Tuyết di thấy vậy rất đau lòng a. Nếu nàng chường gia, cuộc sống sau này của người phải làm sao bây giờ?”

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, ưu buồn suy tư một trận: ” Lúc trước Cầm di trong buổi cung yến cả gan câu dẫn phụ thân, Thái hậu lão nhân gia người đối với việc này hết sức bất mãn, bởi vậy nàng cũng không thích Cầm di nương. Nếu như phụ thân muốn đưa nàng lên làm chính thất, có thể Thái hậu sẽ không đồng ý.”

” Thái hậu quả nhiên không thích ả tiện nhân kia!” Tuyết di nương như là lĩnh ngộ được cái gì đó, vô cùng cao hứng!

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: ” Trước kia phụ thân thu nàng vào phòng, Thái hậu biết được đã để Hoàng Thượng phạt phụ thân tiền bổng lộc một năm. ”

” Đúng, đúng vậy!” Tuyết di nương vui mừng nói. Chuyện này năm xưa vô cùng nổi tiếng, chỉ có điều nàng không dám nói ra mà thôi!

Cầm di nương là thứ nữ của phủ Thừa tướng, không có địa vị lại dám ở trong cung yến công khai dụ dỗ phò mã gia, bởi vậy mới khiến cho phò mã gia đem nàng thu vào trong phòng làm di nương. Chẳng qua hiện tại không có người nào dám nhắc tới chuyện đó!

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn vẻ vui mừng trên mặt Tuyết di nương, trong lòng nàng biết ả sắp lọt vào cái bẫy nàng giăng ra rồi.

Chương 44: Thiên tài (4)

” Chỉ có điều đã nhiều năm như vậy rồi, không biết Thái hậu có còn nhớ hay không nữa, nếu như lão nhân gia đã quên thì.....” ” Không thể để cho Thái hậu quên chuyện này được!”

Tuyết di nương trong ánh mắt lộ ra quang mang cay nghiệt: ” Không những vậy, ta còn muốn cả thành này đều phải nhớ lại chuyện đó!”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười cười, đúng a, ta đây cũng muốn như vậy.

” Nhưng là.....”

Tuyết di nương đảo đảo tròn mắt, vờ hiện ra vẻ do dự: ” Tiện nhân kia hai năm qua cũng coi như phong quang vô hạn. Phủ thừa tướng bên kia cũng vì vậy mà có xu hướng tha thứ cho nàng, nếu để nàng biết ta làm như vậy, chẳng phải là....”

Nhà mẹ đẻ của Tuyết di nương cũng chỉ là một gia đình bình dân ở Mật Dương Hòa mà thôi. Trước kia khi nàng cùng đường mạt lộ thì Huệ Văn Trưởng công chúa đã cứu giúp cả gia đình nàng, còn thu nàng bên người nuôi dưỡng giúp nàng tìm một gia đình tốt mà gả vào. Nào ngờ nàng lại vụng trộm quyến rũ Tiêu Viễn Trình lúc đó vẫn chưa là Phò mã. Thanh danh bị phá huỷ, Huệ Văn Trưởng công chúa cũng chỉ có thể giúp nàng làm chủ, cho Tiêu Viễn Trình cưới nàng về làm tiểu thiếp.

Tuyết di nương vừa không có thân phận lại vừa không có bối cảnh nhưng lại được Tiêu Viễn Trình vô cùng sủng ái, dù sau khi hắn làm

Phò mã cũng không hề thay đổi. Chỉ là khi Tiêu Viễn Trình cưới Cầm di nương về, địa vị của nàng mới bị lung lay.

Thêm vào Cầm di nương cũng không chịu thua kém, vừa cưới về không bao lâu đã sinh trưởng tử cho Tiêu Viễn Trình, khiến hắn càng ngày càng yêu thích nàng.

Mãi cho đến khi Tiêu Viễn Trình lấy thêm vài thị thiếp nữa, sinh thêm hài tử cho hắn thì Tuyết di nương mới sinh ra Tiêu Vận. Nếu không phải lúc năm tuổi Tiêu Vận thức tỉnh thiên phú Triệu hoán sư thì bây giờ không biết nàng hiện tại đang chui rúc trong xó nào mặc người khi phụ nữa.

Nhiều năm như vậy, nhờ có Tiêu Vận làm chỗ dựa nên Tuyết di nương mới có thể có địa vị ngang bằng với Cầm di nương, có điều chỉ cần nhắc tới gia thế bối cảnh thì Tuyết di nương đã bị bỏ xa cả ngàn dặm rồi.

Cầm di nương dù sao cũng là thứ nữ của phủ Thừa tướng. Đó là một tòa núi lớn nha! Bởi vậy cho nên Tuyết di nương vô cùng kiêng kỵ thế lực của Cầm di nương.

Nếu như thừa tướng biết nàng giờ trò sau lưng để hại con gái hắn thì nàng không chịu nổi sự tra thù đó đâu.

Điểm này đương nhiên Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã cân nhắc qua. Nàng đã dám thiết kế thì tuyệt đối chắc chắn kẻ đó sẽ cam tâm tình nguyện đi vào.

Ho nhẹ hai tiếng, nàng yếu ớt nói: ” Tuyết di, nàng có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa, ta cũng có Thái hậu làm chỗ dựa a. Nàng ngược đãi ta nhiều năm như vậy, ta chịu đủ lắm rồi. Người đối xử tốt với ta như vậy, ta tự nhiên sẽ đứng về phía của người, nếu như xảy ra

chuyện gì, người cứ nói đó là ý của ta là được.”

Tuyết di nương thiếu chút đã cười ra tiếng rồi. Nàng chờ đợi câu nói này từ rất lâu rồi a. Nha đầu ngu ngốc này qua nhiều năm như vậy cuối cùng cũng chịu đồng ý rồi.

” Tam tiểu thư, người yên tâm đi. Chỉ cần ta làm chính thất, ta nhất định sẽ coi người như là nữ nhi ruột thịt mà đối đãi.” Tuyết di nương vờ vịt dụ dỗ.

” Nhiều năm như vậy được Tuyết di “chiếu cố”, trong lòng ta thực sự vô cùng cảm kích.”

Tuyết di nương tự tay nhận lấy chén thuốc từ trong tay nha hoàn, mỉm cười: ” Hiện tại ta chỉ mong người mau hết bệnh để chúng ta có thể cùng nhau diệt trừ Cầm di nương, như vậy người sẽ không cần phải chịu khổ nữa!”

Tuyết di nương này cũng không phải là một cái bao cỏ nha (bao cỏ nghĩa là thứ để trưng, không xài được, nôm na là vậy, giống như người ta hay nói “nhỏ A này chỉ là bình hoa” cũng có nghĩa tương tự), thời điểm này còn không quên cho nàng uống một chén thuốc độc. Tâm tư cẩn thận như vậy cũng coi như là một nhân vật không kém a.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận chén thuốc, thờ dài nói: ” Nếu không phải mỗi ngày Tuyết di đều mang thuốc cho ta thì e rằng ta đã sớm ngã xuống rồi.”

Nói xong, nàng lập tức đem chén thuốc uống cạn.

Tuyết di nương này vô cùng giao hoạt, mỗi lần đều phải tận mắt thấy nàng uống thuốc thì mới chịu rời đi.

” Không có gì, Tam tiểu thư vốn là người có phúc khí mà.” Tuyết di nương thoả mãn nở nụ cười.

Chương 45: Thiên tài (5)

“Hừ, người có mà xuống địa ngục cùng mẫu thân chết tiệt của người mà hưởng phúc phận đi.” Tuyết di nương nhủ thầm. ” Uống thuốc xong ta thật muốn ngủ một giấc, Tuyết di, ta liền không tiễn người.”

” Hào, người nghỉ ngơi đi, ngày mai ta trở lại thăm người.”

Sau khi Tuyết di nương cùng bà vú già rời đi, vẻ mờ mịt trong con người của Hoàng Bắc Nguyệt lập tức biến mất, thay vào đó là tinh quang lấp lánh hữu thần.

Nữ nhân ngu xuẩn!

Nàng giơ ngón tay lên, độc tố đen như mực từ trong trong ngón tay từng giọt từng giọt bị bức đi ra, nhỏ xuống bồn hoa.

” Ha ha, nhiều năm qua ta đã coi thường tiểu nữ oa người rồi.” Thanh âm quý dị của Yểm chợt vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ đã biết tên này đang cư trú bất hợp pháp bên trong cơ thể mình, bởi vậy giọng nói của hắn cũng chỉ có chính mình nghe được. Nàng không cần mở miệng, chỉ cần suy nghĩ trong đầu là có thể cùng hắn trao đổi.

” Hừ, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.” Đối phó với hai nữ nhân kia, nàng không rảnh tự thân động thủ.

” Còn nhỏ tuổi mà tâm tư đã ác độc như vậy cũng không hay lắm a. ” Bóng đèn than ngắn thở dài nói.

” Độc hơn nữa người còn chưa có thấy qua đâu. Ta là dạng người ân oán phân minh, ai chọc ta, ta sẽ cho tổ tông mười tám đời của hắn cũng không được yên bình!” Nhãn châu lạnh lùng xoay chuyển: ” Đương nhiên cũng bao gồm cả người trong đó.”

Yểm trong lòng run lên. Không lẽ hắn ly khai hiện thực quá lâu rồi nên quan niệm nhân sinh gì đó cũng đã thay đổi rồi sao? Nếu không tại sao một tiểu nha đầu mười hai tuổi đã hung hãn như vậy rồi? Lão thiên a...

” Ta là bị người khác phong ấn trong thân thể người. Ta cũng không muốn như vậy nha.” Dưới uy áp của chủ thể, tình trạng hiện tại của Yểm cũng có chút ăn không tiêu.

Hắn ở trong Hắc Thủy Cấm Lao ngục quá lâu rồi a.....(ngốc ở nơi đó = (ngồi/ở) nơi đó, mình thích sử dụng chữ “ngốc” như nguyên bản, nghe dễ thương sao í)

” Người phong ấn người là ai?”

” Ta không thể nói ra tên của hắn, thế nhưng ta có thể nói cho người, hắn và miếng hắc ngọc kia của người có quan hệ lớn lao đó.”

” Người biết sự tồn tại của miếng hắc ngọc của ta?” Hoàng Bắc Nguyệt hơi kinh ngạc, sự tồn tại của miếng hắc ngọc này chỉ sợ ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cũng không thể nhận ra.

Vạn Thú Vô Cương đã đưa nàng tới nơi này. Nàng biết bên trong khối hắc ngọc này khẳng định cất giấu rất nhiều bí mật, hơn nữa có sức hấp dẫn vô cùng to lớn, có thể làm ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng ở thời cổ đại này. Vì vậy nàng nhất định phải hết sức cẩn thận, không thể dễ dàng để cho người khác biết về khối hắc ngọc này.

Lão quái vật này làm sao lại biết được?

Yểm chậm rãi nói: ” Nếu như không phải do miếng hắc ngọc kia, ta cũng sẽ không tỉnh lại từ trong phong ấn. Ta cảm nhận được lực lượng của người kia đang đến gần, cho nên ta tưởng rằng hắn đã trở lại, không nghĩ rằng đó lại là ngươi.”

” Vậy ngươi có biết khối hắc ngọc này có công dụng gì không? Cách sử dụng nữa.” Nàng chỉ muốn mau chóng nắm rõ phương pháp sử dụng khối hắc ngọc này.

Yểm suy tư trong chốc lát, sau đó nói: ” Hắn đem tu vi cả đời phong ấn bên trong khối hắc ngọc này, nếu như ngươi có thể mở phong ấn thì ngươi liền có thể trở nên mạnh như hắn vậy. ”

” Phong ấn?” Loại pháp thuật cổ xưa này ngay cả Liên sư phụ cũng rất ít đề cập đến.

Phong ấn thuật là một trong các loại Bùa chú thuật, mà cái gọi là Bùa chú chính là dẫn nguyên khí tiến vào phù thân thể, thông qua chú văn, cùng thiên địa quy tắc sinh ra cộng hưởng, thành lập giao ước, xuất ra các loại thần thông huyền ảo. Nhưng loại thuật pháp này trăm ngàn năm qua cũng chưa từng nghe nói có ai sử dụng cả.

” Người kia chính là người duy nhất trong thiên địa này hiểu được cách sử dụng Bùa chú thuật. Hắn đã từng ngạo thị thiên hạ, trước kia Tu La Thành cùng Quang Diệu Điện hợp lực vây quét hắn, xuất ra hơn 300 vị Thiên cấp Triệu hoán sư nhưng toàn bộ chết oan chết uổng trong tay hắn! Đó là một cuộc chiến kinh thiên động địa a!”

Yểm kích động nói, Hoàng Bắc Nguyệt nghe cảm thấy có chút mơ hồ.

Thiên cấp Triệu hoán sư? Đùa gì thế, trên toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục cũng chưa từng nghe nói có Thiên cấp Triệu hoán sư tồn tại a!

Triệu hoán sư đẳng cấp được chia theo thứ tự từ Nhất Tinh đến Cửu Tinh. Ở mỗi một tinh lại được chia thành Sơ thấp, Trung cấp, Cao cấp.

Chương 46: Thiên tài (6)

Lực lượng sau khi vượt qua Cửu Tinh thì sẽ tiến vào bốn cấp bậc trong truyền thuyết là Thiên Địa Huyền Hoàng.

Tuy nhiên cánh cửa Cửu Tinh đó cũng không phải cứ muốn là đột phá được. Một người có thể sẽ bị kẹt ở Cửu Tinh đến mấy trăm năm, dù thế nào cũng không thể phá được tầng bích chướng nhìn như mỏng manh ngăn cách với Hoàng cấp đó.

Cả trăm ngàn năm qua cao nhất cũng chỉ nghe nói tới Huyền cấp Triệu hoán sư, mà Thái tử Chiến Dã của Nam Dục quốc chính là thiên tài được hy vọng có thể đột phá cánh cửa Cửu Tinh trong truyền thuyết kia nhất.

Còn Thiên cấp thì thật sự chưa có ai từng nghe thấy a! Lão yêu quái này chẳng lẽ đang khoác lác với nàng sao?

” Người lợi hại như thế tại sao lại chết?”

Nghe được Hoàng Bắc Nguyệt hỏi như vậy, Yểm cười khăng khặc quái dị. Tiếng cười kia làm nàng nổi hết cả da gà.

” Hẳn vì phong ấn ta nên mới chết.”

” Ngươi?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Xem ra ngươi ở trong phong ấn quá lâu rồi, thực lực cũng suy giảm không ít a.”

Lúc mới nhìn thấy Yểm trong Hắc Thủy Cấm Lao, khí tức trên thân thể hẳn chỉ ngang ngửa với Băng Linh Huyền Diệu mà thôi. Chỉ là

trong lúc hấn cuồng tiếu, nàng cứ nhiên lại cảm nhận được một cỗ áp lực vô cùng cường đại.

Nhưng dù cường đại thì nhiều đó so với Thiên cấp Triệu hoán sư cũng giống như đom đóm so với ánh trăng rằm vậy. Hấn lại còn dám khoác lác rằng vị đại nhân vật một trận chiến giết chết 300 vị Thiên cấp Triệu hoán sư lại vì phong ấn hấn mà chết. Hừ, có quý mới tin.

” Hừ! Nếu không phải là mục đàn bà Tuyết di nương kia mỗi ngày đều hạ độc ngươi, ta làm sao có khả năng yếu như vậy!” Nói đến đây, Yểm bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười đến thiếu điều chết đi sống lại. Tuyết di nương kia đánh bậy đánh bạ ai dè lại giúp nàng một chuyện tốt.

” Bất quá bây giờ ngươi cũng đừng nghĩ có thể từ trong phong ấn đi ra. Ta rất không thích tác phong của lão quái vật nhà ngươi!”

Yểm bực bội nói: ” Chúng ta có thể làm giao dịch mà, ngươi giúp ta giải trừ phong ấn, ta giúp đỡ ngươi trở thành một tên siêu cấp Luyện dược sư, thế nào?”

Siêu cấp Luyện dược sư?

Điều kiện này rất mê người nha. Luyện dược sư ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục quả thật là thần nhân người người ngưỡng mộ a!

Nhưng mà.....

” Lão quái vật, ngươi cho rằng ta mua nhiều dược liệu như vậy chỉ để ngắm hay sao?”

” Đổng dược liệu cấp thấp này, chẳng lẽ ngươi định..... “

” Người biết không? Cô nãi nãi từ nhỏ đến lớn đều mang danh siêu cấp thiên tài mà sống đấy! Dù cho việc chế thuốc ở thời đại này có chút khác biệt, bất quá đối với ta mà nói cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.”

Nàng quả thật ngửa tay muốn thử một phen nên mới mua chút dược liệu cấp thấp này về thí nghiệm. Vừa mới bắt đầu cũng không thể lấy cực phẩm tài liệu mà thử được.

Yếm tức giận tới mức hô hấp dồn dập, cái mũi cũng muốn lệch qua một bên rồi.

Nữ nhân này sao có thể biến thái như vậy được chứ. Chức nghiệp thần thánh trên đại lục vào miệng nàng cư nhiên biến thành rau cải trắng ngoài chợ, nàng cho rằng việc luyện dược dễ như cắt rau gọt dưa hay sao?

” Người, người rốt cục muốn cái gì mới chịu giúp ta?” Yếm ăn nói khép nép, ài, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu a.

Phong ấn thuật kia quá mạnh mẽ, 49 trụ đồng cấm chế dày đặc kia vẫn liên tục không ngừng nghỉ hút nguyên khí trên người Hoàng Bắc Nguyệt để tự gia cố. Cứ như vậy hẳn sẽ bị giam cầm trong Hắc Thủy Cấm Lao cả đời mất!

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra hắc ngọc để dưới ánh trăng ngắm nghía, khóe môi xinh đẹp hơi nhếch lên.

” Ta muốn công pháp của Vạn Thú Vô Cương. Người cho ta biết làm sao mới có thể đi vào không gian bên trong, ta liền cân nhắc việc giúp người, thế nào?”

” Chuyện này làm sao ta biết được cơ chứ?” Yểm quả thật muốn bạo phát a. Hẳn cùng người kia là cừu nhân a, có ai ngu ngốc đến mức đem công pháp của mình nói cho cừu nhân biết hay không?

” Thật ngại quá, nếu người không có phương pháp xử lý thì rút ngay đi. Hừ, đợi thân thể ta tốt lên một chút, năng lực hấp thu nguyên khí cũng sẽ càng ngày càng mạnh hơn. Tới lúc đó xem ta nhốt chết lão quái vật nhà người như thế nào.”

Chương 47: Thiên tài (7)

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường nói. Người một chút giá trị lợi dụng cũng không có còn muốn kiếm ta trao đổi cái gì?

Lão quái vật này không phải thứ đồ tốt lành gì, vừa vặn nàng cũng không phải là hạng người thiện lương. Nếu có chỗ dùng thì lưu hẩn lại, còn nếu vô dụng, chặc chặc, nàng còn đang cân nhắc xem liệu có cách nào triệt để giết chết hẩn hay không. Có một con quái vật bị phong ấn trong cơ thể mình, dù là ai chắc chắn cũng đều khó chịu.

” Hoàng Bắc Nguyệt, người.....”

” Người nói nữa thì một cơ hội ta cũng không cho người. Cút về rồi hảo hảo nghĩ biện pháp đi!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Nữ nhân này nói được là làm được, hơn nữa tâm tư ác độc tàn nhẫn. Nàng nói không cho cơ hội tuyệt đối sẽ không tự phá quy tắc của mình. Nàng rõ ràng là đang trắng trợn uy hiếp a. Yểm trong lòng giận dữ nhưng cũng chỉ có thể ôm hận mà ẩn lại vào trong hắc ám.

Đuổi Yểm đi xong, Hoàng Bắc Nguyệt liền bắt đầu đem dược liệu đã mua tiến hành làm thí nghiệm.

Kiếp trước sư phụ của nàng là một vị cao nhân ẩn thế, đối với kỳ môn thuật pháp mọi thứ đều tinh thông, luyện dược cùng luyện khí cũng không phải ngoại lệ.

Ngự thú thuật, luyện dược thuật, luyện khí thuật, tất cả sư phụ đều đã dạy hết cho nàng.

Tại thời đại kia, Linh thú đã ít thấy vô cùng, tài liệu quý hiếm đã ít lại càng ít. Đủ loại phương diện đều hạn chế tài năng của nàng phát triển hết mức.

Nhưng bây giờ ở Tạp Nhĩ Tháp đại lục thì tài nguyên phong phú, nhân loại cùng Linh thú cùng tồn tại. Ví như bên trong Phù Quang rừng rậm, cao cấp Linh thú thường xuyên qua lại, cao cấp vật liệu cũng không ít a.

Hàng năm đều có không ít dong binh đoàn mạo hiểm đi vào, nếu vận khí tốt còn có thể thu được những tài liệu phi thường hiếm thấy.

Trước mắt mấy thứ dược liệu nàng mua đều chỉ là dược liệu cấp thấp bình thường, chỉ cần bôn ba vài ngày trong núi là có thể hái được, không có gì nguy hiểm.

Nàng từ trong bao bố lấy ra một cái lò thuốc nhỏ bằng đất sét, thứ đồ này ngón hết năm mươi kim tệ của nàng a.

Trên thân lò thuốc có năm cái khe hở, từng cái đều là các thông đạo với thuộc tính khác nhau. Luyện dược thuật cùng Luyện khí thuật trên cơ bản đều giống nhau, chính là đem vài loại vật liệu có thuộc tính khác nhau thông qua hỏa diễm từ nguyên khí tạo ra mà rèn luyện, sau đó dung hợp lại với nhau, cuối cùng chỉ cần thôi động yếu quyết luyện dược/khí thuật thì có thể có được Linh dược/khí với phẩm giai bất đồng.

Luyện dược sư đều cần có tinh thần lực cường hãn cùng bản thể nguyên khí vô cùng tinh thuần mới có thể hoàn toàn cảm thụ và khống chế quá trình luyện dược.

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, đem một gốc Tuyết Chi Thảo

bằng thuộc tính bỏ vào lò thuốc bằng thông đạo thuộc tính tương ứng, sau đó lập tức hấp thu nguyên khí, vận chuyển ở trong lòng bàn tay. Một lúc sau, trong lòng bàn tay xuất hiện một vòng xoáy nguyên khí thật nhỏ.

Thấy vậy nàng lập tức đem Hỏa tinh thạch (một loại tài liệu cấp thấp được luyện được sư dùng để châm lửa) bỏ vào. Ngay lập tức, vòng xoáy nguyên khí bắt đầu xuất hiện từng đốm hỏa diễm.

Hỏa diễm cùng nguyên khí tụ hợp lại một nơi, sau đó truyền vào lò thuốc bằng hỏa thuộc tính thông đạo.

Từng đốm lửa bắt đầu xuất hiện bên trong lò thuốc bằng đất sét, Tuyết Chi thảo được ngọn lửa thiêu đốt cũng bắt đầu chậm rãi hòa tan.....

Xem ra phương pháp luyện dược thuật ở cổ đại cũng không có khác nhau bao nhiêu, quy tắc đa phần đều giống nhau, mà mấy cái yếu quyết luyện dược mà nàng học được cũng thích hợp với vật liệu ở thời đại này.

Đã gọi là thiên tài thì nhất định phải danh bất hư truyền.

Thấy Tuyết Chi thảo đã hòa tan, Hoàng Bắc Nguyệt vừa định đem một gốc Lục Oánh Thảo phong thuộc tính bỏ vào, nhưng đúng lúc này, trên thân dược lô bỗng nhiên xuất hiện một khe nứt!

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy liền biết không ổn, lập tức thu hồi nguyên khí, chạy đến bên giường dùng cái chắn che lấy đầu!

Oanh....

Tiếng vang không lớn không nhỏ vang lên, dược lô chia năm xẻ bảy,

một mảnh đất sét nung còn đánh lên đui của Hoàng Bắc Nguyệt,
khiến nàng đau đến mức nước mắt cũng ứa ra.

Chương 48: Thiên tài (8)

Trong phòng bốc lên mùi dược thảo bị đốt cháy, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, có chút ngốc trệ nhìn đống mảnh vụn hỗn độn trên mặt đất, mãi đến nửa ngày mới lấy lại tinh thần, rống lên: " Ta kháo! Đám gian thương vô lương tâm này, thứ hàng kém chất lượng như vậy lại dám nuốt của ta hết 50 kim tệ a a a a!"

Lần đầu chế thuốc, thất bại!

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt tái nhợt, phải biết rằng gốc Tuyết Chi Thảo kia là đắt tiền nhất a. Một bao dược liệu lúc này thì Tuyết Chi Thảo là quý nhất, giá trị hơn hai ngàn kim tệ, vậy mà bây giờ đã nổ đến tro cũng không còn!

Đối với kinh tế không dư dả hiện giờ, việc này chẳng khác nào cắt một miếng thịt trên người nàng a!

" Bản thể nguyên khí của ngươi rất mạnh, mua cái lò thuốc rách nát này thì tặc lô (nổ dược lô/đỉnh) là phải rồi. Tìm cái nào phẩm chất cao một chút đi."

Thanh âm của Yểm bỗng nhiên vang lên trong đầu, trong đó rõ ràng nghe được vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng: " Nói thì dễ lắm, ngươi nghĩ cao cấp dược đỉnh là rau cải trắng ngoài chợ sao?"

" An quốc công phủ có Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh ngược lại phẩm chất cũng không tồi, là trấn phủ chi bảo đó nha." Yểm bắt đầu giựt dây.

” An quốc công phủ?”

” Ân.”

Hoàng Bắc Nguyệt lông mày hơi nhíu lại, sau đó cười hắc hắc nói: ” Không tồi không tồi, được đỉnh gì đó An quốc công phủ nhất định rất hợp khẩu vị của ta. “

” Hoàng Bắc Nguyệt, đây là trấn phủ chi bảo của nhà người ta a.”

” Chính vì nó là trấn phủ chi bảo nên ta mới thích a.”

” Người thích thì làm được gì, dù người có thực lực Cửu Tinh Triệu hoán sư thì An quốc công cũng sẽ không đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đưa cho người. “

Hoàng Bắc Nguyệt cười ha hả: ” Ai muốn hắn đưa cho ta, hắn đưa ta còn cảm thấy chướng mắt nữa là. Ta đây chỉ cần nhìn trúng thứ gì thì bản thân sẽ đi cướp về!”

Yếm đối với nữ nhân này triệt để hết chỗ nói rồi.

Coi trọng thứ gì liền đi cướp thứ đó, tính cách cũng quá buru hãn đi.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều **

Giữa trưa ngày thứ hai, Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên một thân hắc bào đã đi tới phòng đấu giá Bồ Cát Nhĩ.

Tuy vẫn chưa lấy ra tấm tạp phiến mà Lạc Lạc đưa nhưng đám thủ vệ vừa trông thấy trang phục quý dị của nàng liền lập tức cung kính thỉnh nàng vào trong.

” Hí Thiên đại nhân xin ngài chờ một chút, Lạc Lạc thiếu gia sẽ đến ngay.”

Một thị nữ xinh xắn đưa trà cùng điểm tâm đến, khước mắt len lén đánh giá nàng, mặt cười ửng đỏ.

“Đa tạ.” Hoàng Bắc Nguyệt bưng chung trà, dùng tay áo che lại khe nhấp một ngụm.

Thân ảnh nhỏ nhắn lại có một loại khí chất cao quý tao nhã, thị nữ nhìn thấy vẻ mặt vô cùng hâm mộ.

Rất nhanh, Lạc Lạc đã nhận được tin tức chạy đến.

” Xin lỗi, để ngài đợi lâu.” Lạc Lạc áy náy nói, gương mặt anh tuấn hơi ửng đỏ.

” Không sao.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói:

” Người đến tham gia đấu giá có nhiều hay không?”

” Nhiều! Nhiều vô cùng a!”

Vừa nói đến vấn đề này, Lạc Lạc liền vô cùng hưng phấn: ” Chuyên gia giám định của chúng ta đã xác nhận con Hồng Thủ kia là Linh thú cấp mười một, tin tức này vừa truyền ra, đám quý tộc trong đế đô gần như đều tới hết a! Hiện tại trong phòng đấu giá cũng không còn chỗ ngồi luôn!”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cao hứng, khẽ gật đầu, đứng lên: ” Buổi đấu giá bắt đầu chưa?”

” Sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi đến phòng khách quý đi.”

Lạc Lạc dẫn Hoàng Bắc Nguyệt đi ra ngoài. Ngọn đèn tỏa ra ánh sáng dìu dịu, sàn đấu giá vô cùng rộng lớn giờ khắc này lại hoàn toàn chật kín người, mỗi người đều vô cùng hưng phấn trò chuyện với nhau, thoạt nhìn đều có dáng vẻ “dù chết cũng phải mua được”.

Một đầu Linh thú cấp mười một, chỉ cần có nó, thực lực liền có thể nâng cao bảy, tám phần mười. Vận khí tốt nói không chừng sẽ từ Tam Tinh trung cấp Triệu hoán sư nhảy lên Tứ Tinh luôn a!

Chương 49: Đại hội đấu giá (1)

Thời điểm Lạc Lạc dẫn Hoàng Bắc Nguyệt đi đến phòng khách quý, mọi người đều nhìn nàng bằng ánh mắt sùng bái. Có thể khiến Lạc Lạc thiếu gia tự mình dẫn đi, không hổ là Cửu Tinh Triệu hoán sư a.

Lạc Lạc mười ba tuổi, Hoàng Bắc Nguyệt mười hai tuổi, hai người thân hình cũng không cao lắm. Tuy nhiên một người là thiếu gia của Bố Cát Nhĩ gia tộc, người khác lại là Cửu Tinh Triệu hoán sư, dù chỉ là tiểu hài tử nhưng thân phận của bọn hắn có thể vượt qua bất kì người nào trong phòng đấu giá này.

Hoàng Bắc Nguyệt kiếp trước đã quen với cảm giác vạn người chú mục nên hoàn toàn không thèm để ý, ung dung từ tốn mà đi, khí thế lãnh ngạo cao quý, bất tri bất giác tỏa ra phong thái của cường giả.

Thời điểm sắp tới phòng khách quý, trước mặt liền xuất hiện một đám người đi về hướng này.

” Là Thái tử điện hạ đến!” Đám người chung quanh bắt đầu xao động.

Thái tử Chiến Dã trong lòng của nhân dân Nam Dục quốc chính là đại biểu cho tín ngưỡng cao quý nhất, tương lai sẽ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, nhất định sẽ khiến Nam Dục quốc càng thêm huy hoàng! Gần như từng người dân Nam Dục quốc đều nghĩ như vậy.

” Cả Lục công chúa cũng tới nữa kìa!”

” Thật sao? Nghe nói Lục công chúa thực lực cũng đã đạt đến Tam Tinh, không hổ là thân muội muội của Thái tử điện hạ a!”

Được tộc trưởng của Bố Cát Nhĩ gia tộc – Tái Tư Bố Cát Nhĩ tự mình dẫn đi chính là Thái tử Chiến Dã vẻ mặt lạnh lùng.

” Hoàng huynh, nơi này thật là lớn a!” Một thiếu nữ linh động xinh đẹp đi sát bên Chiến Dã, một đôi tròn mắt hắc bạch phân minh tò mò nhìn xung quanh phòng đấu giá.

” Để Công chúa điện hạ cười chê rồi.” Tái Tư khiêm tốn nói, trên mặt mang theo nụ cười hòa ái. Bố Cát Nhĩ gia tộc trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục phi thường được người tôn kính, bất luận Hoàng tộc nơi nào cũng đều không hề coi bọn hắn như bách tính bình dân mà đối đãi.

Tuy nhiên, vị Anh Dạ công chúa này có chút kiêu mạn (kiêu ngạo + nóng nảy, theo mình là vậy), nghe Tái Tư nói như vậy liền hừ một tiếng, nũng nịu nói: ” Bố Cát Nhĩ gia tộc phú khả địch quốc (gia tài có thể so với một đất nước, ý chỉ giàu có), bản công chúa cũng không dám chê cười, nghe nói các người ngay cả hoàng tộc cũng đều không sợ mà.”

Thái tử Chiến Dã lông mày khẽ nhíu, Tái Tư nhưng vẫn cười nói: ” Không dám, tại hạ bất quá cũng chỉ là một tên thương nhân, Hoàng tộc của các quốc gia đều nể mặt một tí thôi mà.”

Bị Chiến Dã lạnh lùng trừng mắt, Anh Dạ công chúa cũng không dám tiếp tục bàn luận cái đề tài này, nhớ tới mục đích chính của hôm nay, nàng liền mở miệng nói:

” Đầu Hồng Thù cấp mười một kia bản công chúa vô cùng yêu thích, nhiều người như vậy đến đấu giá, chẳng lẽ muốn bản công chúa

phải tranh chấp cùng bọn họ hay sao?”

” Hồng Thù là Lôi thuộc tính, người cầm cũng không có tác dụng gì.”
Chiến Dã nhàn nhạt mở miệng, khẩu khí đã có chút không vui.

Muội muội điều ngoa này được hoàng hậu sủng ái quá mức rồi,
không biết trời cao đất rộng gì cả.

” Ta thích nha! Đồ vật ta ưa thích chẳng lẽ còn không cho ta mua về
chơi đùa hay sao?” Anh Dạ công chúa tùy hứng nói.

Tái Tư tộc trưởng vẫn mỉm cười, chỉ là một thiếu nữ mười bốn tuổi
mà thôi, không cần thiết tính toán quá nhiều, huống hồ nàng cũng là
công chúa.

Tái Tư chuyển hướng về phía Chiến Dã, nói: ” Hôm nay Hí Thiên đại
nhân cũng đích thân đến, ta đã an bài cho ngài ấy phòng khách quý
số ba.”

Chiến Dã trong lòng hơi động, trước mắt như có một lọn tóc đỏ như
lửa khẽ lướt qua, hấn gật đầu, trên gương mặt lãnh khốc cũng không
có thần sắc nào khác, bước chân đi về phía phòng khách quý số ba.

” Phụ thân đại nhân!” Lạc Lạc vẫn chưa tiến vào phòng khách quý,
nghe được thanh âm liền chủ động chào đón.

Phía sau hấn, Hoàng Bắc Nguyệt một thân hắc bào đứng bất động,
cũng không có ý tứ tiến lên hành lễ.

Anh Dạ công chúa mày liễu dựng lên, hất cằm kiêu ngạo nói: ” Người
chính cái tên Cửu Tinh Triệu hoán sư gần đây mới xuất hiện, Hí
Thiên sao?”

Chương 50: Đại hội đấu giá (2)

Anh Dạ công chúa sau khi cướp lời của Chiến Dã xong liền bước về phía trước một bước. Nàng quan sát Hoàng Bắc Nguyệt từ trên xuống dưới, cặp mắt hạnh đảo liên tục trên hắc sắc đấu bông.

Mỗi một người trên sàn đấu giá đều nhìn về phía này, không hện mà đều toát mồ hôi hột.

Anh Dạ công chúa quả nhiên là bị sủng ái quá mức rồi, làm sao lại dám nói chuyện kiểu đó với một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư chứ.

Hoàng thất công chúa Vs Cửu Tinh Triệu hoán sư.

Trận này rất đáng xem a!

Lão hồ ly Tái Tư cũng ôm tay đứng ở một bên, mỉm cười xem một hồi hí kịch.

Lạc Lạc dù sao cũng còn nhỏ, thấy không khí giương cung bạt kiếm như vậy liền vội nói: " Công chúa điện hạ, đầu Hồng Thù bán đấu giá hôm nay chính là do Hí Thiên đại nhân hàng phục."

" Ta đương nhiên biết nàng hàng phục nó!" Kiêu man công chúa hừ lạnh một tiếng: " Ta rất thích đầu Hồng Thù kia, không bằng người đừng đấu giá nữa, trực tiếp bán cho ta đi, ta sẽ trả giá cao!"

Cầm tiền đi ép người, vị công chúa này quả thật không lễ phép chút nào!

Lạc Lạc gương mặt tuấn tú cũng hơi sầm xuống, cao giọng nói: ” Đầu Hồng Thù kia đã giao cho phòng đấu giá Bồ Cát Nhĩ của chúng ta. Nếu công chúa điện hạ thích thì xin dựa theo quy tắc đấu giá bình thường đi!”

Từ khi cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện ở Nguyệt Lạc Cốc, lại còn được sờ qua Băng Linh Huyền Diệu, Lạc Lạc đối với vị cao thủ thần bí này tràn ngập sùng bái. Hắn không muốn cho người khác sỉ nhục nàng dù chỉ một chút.

” Ta là công chúa, ta nói không cần bán đấu giá thì không cần bán đấu giá!”

Anh Dạ công chủ điêu ngoa nói, trừng mắt với Hoàng Bắc Nguyệt: ” Thế nào? Người có đáp ứng hay không?”

Hắc bào nhân vẫn im lặng bất động, một thân lãnh khốc cũng không hề thua kém Thái tử Chiến Dã.

” Này, bản công chúa hỏi ngươi đấy!” Thấy tên kia dám lờ mình, Anh Dạ công chúa nổi giận muốn bạo phát.

Chiến Dã ở phía sau thấy vậy liền lập tức nắm bả vai của nàng, trầm giọng nói: ” Đủ rồi!”

” Hoàng huynh, người này căn bản không coi ta ra gì!” Anh Dạ công chúa tức giận chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt, đây là lần đầu tiên trong đời có người dám lờ đi câu hỏi của nàng.

Bỗng nhiên, ánh mắt mọi người đang tập trung về hướng này đột nhiên co rút lại.

Hí Thiên đại nhân động!

Hoàng Bắc Nguyệt vòng qua Anh Dạ công chúa, trực tiếp đi thẳng tới phòng khách quý số ba, giống như trước mặt hoàn toàn không có Công chúa điện hạ tôn quý này vậy.

Quả nhiên là không hề đặt nàng vào mắt a!

Lạc Lạc khuôn mặt lộ ra thần sắc vui mừng, quá suất a! Hí Thiên đại nhân cao cao tại thượng, khí tức vừa tao nhã vừa bá khí, một chút cũng không có kém hơn so với hoàng thất quý tộc!

Anh Dạ công chủ tức đến mức cái mũi cũng muốn lệch đi, nếu không phải bị huynh trưởng kéo lại, nàng thật muốn xông tới lý luận với tên kia một phen!

” Hí Thiên các hạ.”

Khi Hoàng Bắc Nguyệt sắp bước vào phòng, Chiến Dã cuối cùng cũng mở miệng.

” Anh Dạ còn nhỏ tuổi không hiểu chuyện, hi vọng các hạ không để trong lòng.”

Đối với Anh Dạ được sủng lên trời này, ngay cả phụ hoàng cũng đều không thể làm gì được.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lại, hơi nghiêng đầu, khẩu khí bình thản: ” Ta không bao giờ cùng hai loại người tính toán, thứ nhất là kẻ yếu, thứ hai là.....” Đôi mắt dưới hắc bào hình như hơi chuyển về phía Anh Dạ: ” Tên ngốc.”

Anh Dạ công chủ ngây dại, cả Lạc Lạc cùng Tái Tư cũng đều ngây

dại.

Đám người ngồi gần Hoàng Bắc Nguyệt nghe được những lời này cũng tập thể hóa đá.

Chỉ có Chiến Dã sau khi ngẩn người thì khóe miệng lại hơi nhếch lên, mang theo ý cười nhàn nhạt.

Tên Hí Thiên này..... Bề ngoài thoát nhìn lãnh khốc thần bí, không nghĩ tới hẳn lại còn có một mặt xấu xa như vậy, miệng lưỡi cũng thật độc nha.

Trước mặt nhiều người như vậy, lần này mặt mũi của Anh Dạ cũng bị ném đi cả rồi. Nàng ngày sau nhất định sẽ nghĩ biện pháp báo thù, chắc chắn sẽ rất nhức đầu đây.

Chương 51: Đại hội đấu giá (3)

Sau khoảng hai, ba giây hóa đá, trong phòng đấu giá bắt đầu vang lên một trận tiếng cười. Tuy rằng mỗi người đều cố gắng hạ thấp thanh âm, bất quá tiếng cười vẫn lọt vào tai Anh Dạ công chúa.

Gương mặt thanh tú của Anh Dạ công chúa thoáng vặn vẹo, gần như cắn nát răng bạc: "Hí Thiên, bản công chúa nhớ kỹ ngươi rồi!"

"Anh Dạ, không được tùy hứng như vậy, nếu không lần sau ta không dẫn ngươi ra ngoài nữa." Chiến Dã cố nén cười, thần sắc lạnh lùng nói.

"Rõ ràng là nàng khi dễ ta....." Anh Dạ công chúa chu chu miệng, ủy khuất nói.

Phòng khách quý.

Gian phòng được trang trí vô cùng xa hoa, đối diện với bàn đấu giá là một cái cửa sổ trong suốt thật lớn, khách quý ở bên trong có thể quan sát toàn bộ sàn đấu giá, cũng có thể tùy ý ra giá.

Phòng đấu giá có khoảng hai mươi mấy phòng khách quý. Giờ phút này, chủ nhân của các căn phòng đó đều không hẹn mà cùng đi đến cửa sổ, tò mò đánh giá phòng khách quý số ba.

Hí Thiên đại nhân trong truyền thuyết, người có thể thu phục Linh thú cấp mười một đang ở bên trong a. Mọi người đều tràn ngập tò mò đối với vị đại nhân này.

Hoàng Bắc Nguyệt ở cạnh cửa sổ nhìn xuống phía dưới. Nàng vốn muốn xem thử người của Tiêu gia có đến hay không nhưng ngoài ý muốn lại trông thấy bên trong phòng khách quý đối diện xuất một bạch y nhân ảnh.

Bắc Diệu quốc Cửu hoàng tử, Phong Liên Dực.

Chỉ có điều lần này nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hắc mà thôi. Hắc ngòì xoay lưng về phía cửa sổ, đối diện là một vị cầm y công tử tay cầm quạt xếp trông rất nho nhã.

Vị công tử kia tác phong nhanh nhẹn, vẻ mặt ôn hòa, không biết Phong Liên Dực nói cái gì, hắc phe phẩy quạt giấy cười rộ lên, nụ cười ấm áp như gió xuân vậy.

” Đó là Tiêu Dao vương – Tống Bí.” Lạc Lạc phát hiện ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt hướng về phía phòng khách quý kia, vì thế liền vội vàng nói: ” Vị bạch y công tử đưa lưng về phía này là Bắc Diệu quốc Cửu hoàng tử Phong Liên Dực, hiện hắc đang làm con tin ở Nam Dực Quốc.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, trong trí nhớ của nàng thì Tiêu Dao vương là một cao nhân lánh đời, là thủ tịch Luyện dược sư của Nam Dực quốc, phóng tầm mắt khắp toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục thì hắc cũng coi như đứng đầu.

Người này cậy tài khinh người, mắt cao hơn đầu, không thích giao du với người khác, cho dù là hoàng thất cũng chưa chắc sẽ được hắc bán cho chút mặt mũi.

Hắc chỉ cần tùy tiện luyện ra vài viên đan dược cũng đã có thể làm cho đám người quyền quý của các quốc gia tranh nhau đến đầu rơi

máu chảy.

Bởi vì Luyện dược sư thực sự quá trân quý, mà Tống Bí đã đến đẳng cấp Lục phẩm Luyện dược sư, loại này đã ít lại càng ít a!

Không nghĩ tới hẳn dĩ nhiên có thể trò chuyện vui vẻ như vậy với con tin của địch quốc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc mắt một cái rồi trở về chỗ ngồi, chậm rãi uống trà.

Buổi đấu giá đã sắp bắt đầu, bỗng nhiên lúc này lại có người đẩy cửa đi vào, nói nhỏ bên tai Lạc Lạc mấy câu.

Lạc Lạc hơi nhướn mày, thấp giọng nói: "Hí Thiên đại nhân hiện tại không tiếp khách, người đi bẩm báo lại với An quốc công đi."

An quốc công?

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, bên khóe miệng lộ ra nụ cười gian xảo, đến hay lắm a!

"Lạc Lạc thiếu gia, thỉnh An quốc công vào đi."

"Vâng." Lạc Lạc gãi gãi đầu, thanh âm của hắn nhỏ như vậy mà cũng bị nàng nghe thấy được.

Chỉ một lát sau, An quốc công vẻ mặt hớn hờ dẫn con trai bảo bối Tiết Triệt của mình tiến vào, ngẩng đầu nhìn vị thần bí nhân ngồi cạnh cửa sổ. Một tay nàng đặt lên bệ cửa sổ, vô cùng nhàn tản tùy ý, thân hình nhỏ nhắn nhưng mơ hồ toát ra phong phạm cường giả, quang mang sắc bén trong mắt cơ hồ muốn trở thành thực chất.

” Bỉ nhân Tiết Ngưỡng, may mắn được giao hảo với Hí Thiên đại nhân.” An quốc công khách khí đi tới, khom lưng ôm quyền, một thân thịt mỡ liên tục run rẩy.

Chương 52: Đại hội đấu giá (4)

Hừ, bây giờ thì tự xưng là “bỉ nhân”, còn lúc ở Trướng công chúa phủ thì cứ luôn miệng “bản công, bản công”, thái độ thay đổi nhanh như chong chóng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng thanh âm có chút khàn khàn nói: ” An quốc công không cần khách khí.”

May mắn là Hí Thiên đại nhân này không có tính cách kiêu ngạo như những Triệu hoán sư khác, An quốc công thấy vậy cũng thở phào một tiếng, vội lôi Tiết Triệt đến bên cạnh: ” Đây là khuyến tử Tiết Triệt. Hãn phi thường ngưỡng mộ đại nhân nên ta đã dẫn hãn đến thỉnh an đại nhân. Triệt nhi, còn không mau tới bái kiến Hí Thiên đại nhân đi.”

Tiết Triệt vô cùng cao hứng tiến tới. Máy gian phòng khách quý khác đều có thể nhìn thấy tình hình nơi này, chuyện hãn có thể cùng Hí Thiên đại nhân nói chuyện trong cùng một gian phòng phỏng chừng ngày mai sẽ lan truyền khắp toàn bộ Lâm Hoài Thành!

” Tại hạ Tiết Triệt, gặp qua Hí Thiên đại nhân.” Tiết Triệt vô cùng cung kính khom lưng, chỉ thiếu một chút đã thành góc 90 độ rồi.

Nữ nhân bị hãn hưu ngày hôm qua hôm nay lại trở thành đối tượng hãn quý bái. Nếu Tiết triệt biết được nhất định sẽ tức giận đến mức hộc ra mấy lít máu.

Vị này chính là Cửu Tinh Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền

Điều a! Nếu như ngày hôm qua hấn không hưu nàng thì An quốc công phủ của bọn họ đã có thêm một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư. Thê tử của Tiết Triệt hấn sẽ là vị Hí Thiên đại nhân được người người sùng bái!

Đáng tiếc.....

Một tờ hưu thư, ân đoạn nghĩa tuyệt!

Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng chứa đựng ý cười lạnh như băng, đương nhiên An quốc công phủ tử cũng không thể nhìn thấy.

” Nguyên khí trên người Tiết công tử hấn là Lôi thuộc tính?”

Tiết Triệt ngẩn ra, tức khắc liền trở nên kích động!

Chỉ cần liếc mắt nhìn hấn một cái liền có thể biết thuộc tính nguyên khí của hấn, vị Hí Thiên đại nhân này đến tột cùng là đẳng cấp gì đây!

” Ân, ân!” Tiết triệt kích động đến mức lời nói cũng không còn mạch lạc.

” Đầu Hồng Thù kia cũng là Lôi thuộc tính, nếu như Tiết công tử có thể ký kết khế ước với nó thì thực lực của người phỏng chừng có thể tăng lên một Tinh đó.”

Tiết Triệt trên mặt hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, trong lòng âm thầm nghĩ: “ Hí Thiên đại nhân đây là đang ám chỉ hấn! Hơn nữa còn rất quan tâm tới thực lực của hấn nha!”

Một vị cái Cửu Tinh Triệu hoán sư cao cao tại thượng lại quan tâm đến hấn – một tên Tứ Tinh Triệu hoán sư chỉ vừa mới gặp mặt. Lẽ

nào Hí Thiên đại nhân thấy trên người hắn có điều đặc biệt gì sao?

Ân! Khẳng định là như vậy rồi.

Tiết Triệt dương dương đắc ý thầm nghĩ. Thứ đặc biệt trên người hắn sao, nói thật thì Hoàng Bắc Nguyệt cũng có phát hiện ra một điểm, đó là sự ngu đần của hắn hiện rõ ra ngoài a!

Nàng chỉ cần nhắc nhở như vậy, An quốc công kia khẳng định sẽ dốc hết sức đi đấu giá đầu Hồng Thù kia. Tình thế bắt buộc mà, cho dù giá tiền có cao đến mức nào thì hắn cũng sẽ không tiếc hết thảy.

Dám chọc nàng, trước hết cứ làm cho bọn hắn thâm hụt chút tài sản cái đã.

” Đa tạ Hí Thiên đại nhân nhắc nhở, ta nhất định sẽ cố gắng thu đầu Hồng Thù kia vào túi.” Tiết Triệt thề son sắt.

Đợi An quốc công phụ tử rời khỏi, Lạc Lạc nhỏ giọng hỏi: ” Hí Thiên đại nhân, tên Tiết Triệt kia luôn luôn ương ngạnh. Hắn luôn bắt nạt những học sinh có thực lực thấp hơn hắn, nếu như hắn chiếm được đầu Hồng Thù kia, thực lực tăng cường e rằng sẽ càng phách lối hơn.”

Ở trong mắt hắn Hí Thiên đại nhân giống như thần thánh vậy, tuyệt đối sẽ không cùng hạng người như Tiết Triệt cấu kết làm việc xấu. Bởi vậy nếu Hí Thiên đại nhân đã nhắc nhở Tiết Triệt thì hắn sẽ có một lý do nào đó.

Hoàng Bắc Nguyệt nhướn mày, lạnh nhạt nói:

” Nếu như ngươi không thích một người, vậy trước tiên cứ đem hắn nâng lên thật cao, để cho hắn trông thấy hi vọng, sau đó ngươi lại

một cước đạp hẳn té xuống. Chỉ có như vậy mới có thể triệt để phá huỷ hẳn.”

Chương 53: Đại hội đấu giá (5)

Lạc Lạc trong nháy mắt đã hiểu ra, trong lòng phi thường vui vẻ. Nguyên lai Hí Thiên đại nhân cũng không phải muốn giúp Tiết Triệt mà là đem hắn triệt để phá huỷ!

Bất quá Hí Thiên đại nhân chẳng phải chỉ mới vừa đến Lâm Hoài Thành sao? Tên Tiết triệt kia như thế nào lại đắc tội nàng?

Giống như đã nhìn thấu nội tâm của Lạc Lạc, Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nói: " Bằng hữu của ta bị hắn khi phụ."

Thì ra là thế, Lạc Lạc bỗng nhiên tỉnh ngộ, tức giận nói: " Tên Tiết Triệt kia cũng quá kiêu ngạo đi! Đến cả bằng hữu của Hí Thiên đại nhân mà cũng dám bắt nạt! Đáng đời!"

Bỗng nhiên phòng bán đấu giá vốn hơi ồn ào trở nên an tĩnh lại, hội bán đấu giá bắt đầu rồi.

Một nữ đấu giá sư xinh đẹp bước lên sân khấu, người trợ thủ phía sau thì đẩy theo một cái lồng giam màu vàng rực rỡ. Lồng giam này đã được thêm nguyên khí cấm chế nên dù đầu Hồng Thù kia có giãy dụa cách mấy cũng không thoát được.

Khi vẫn chưa cùng Triệu hoán sư chính thức ký kết khế ước thì Linh thú bị thuần phục vẫn còn tương đối nguy hiểm, cũng vì vậy cho nên phải dùng loại lồng giam đặc thù này nhốt lại.

Lồng giam xuất hiện trước mặt mọi người, đầu Hồng Thù kia hung ác

trùng mắt, cả người có màu đỏ rực chói mắt, trên người Lôi thuộc tính nguyên khí ba động cực kì mãnh liệt!

Đầu Linh thú cấp mười một này tuy đã bị thuần phục nhưng toàn thân vẫn tràn ngập sát khí, trừ phi có Hoàng Bắc Nguyệt áp chế, bằng không đừng ai mơ động được vào nó.

Trong phòng đấu giá không ít người trái tim bắt đầu đập thình thịch. Đây là lần đầu tiên bọn họ được nhìn thấy Linh thú cao cấp như thế này, trong mắt họ đều lộ ra thần sắc tham lam.

Nếu như có thể thu vào tay thì thật tốt, chỉ cần ký kết khế ước với đầu Hồng Thù này thì mặc kệ người thực lực như thế nào, chỉ cần đối thủ từ Ngũ Tinh Triệu hoán sư hoặc Cao cấp Chiến sĩ trở xuống thì liền có thể đánh một trận.

Việc này có thể đền bù cho thiên phú thiên tiên không đủ, người có thể từ hậu thiên trực tiếp nhảy lên thành cường giả.

Hơn nữa Hồng Thù sau khi ký kết khế ước thì vẫn tiếp tục tu luyện, nhờ vậy chủ nhân của nó cũng được “ăn ké” (nếu chủ nhân thiên phú kém thì Hồng Thù kéo đi, nếu thiên phú tốt thì thành “đôi bạn cùng tiến”), dẫn đến tốc độ tu luyện tăng lên gấp bội a.

Tiết Triệt ngồi trong phòng khách quý khi thấy Hồng Thù được đem ra thì hô hấp cũng bắt đầu dồn dập, cả người run lên.

” Phụ thân, chỉ cần ta có được hấn nhất định ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn!”

An quốc công sờ sờ cằm, khế gật đầu, con mắt nhỏ như hạt đậu cũng bắt đầu lóe lên quang mang.

“Đúng vậy, đầu Hồng Thù này mặc kệ trả giá bao nhiêu thì chúng ta cũng phải thu được!”

Hai cha con đều lộ ra ánh mắt kiên định!

Mà trong một phòng khách quý khác, Anh Dạ công chúa đang nằm sấp trên cửa sổ, một đôi mắt hạnh không ngừng xoay chuyển nhìn chăm chăm vào đầu Hồng Thù trong lồng giam, ngoẹo cổ nhìn Chiến Dã sau lưng, nói:

” Hoàng huynh, cái tên Hí Thiên kia thực sự chỉ dùng một chiêu liền đem Hồng Thù cấp mười một giết trong nháy mắt sao? Những lính đánh thuê kia sẽ không lừa người đi.”

Cho dù khoảng cách xa như vậy nàng vẫn có thể cảm nhận được Lôi thuộc tính nguyên khí cường đại từ trên người Hồng Thù tỏa ra.

Linh thú mạnh mẽ như vậy mà chỉ dùng một chiêu liền miểu sát, quá biến thái a!

” Thực lực của Hí Thiên các hạ rất mạnh, người đối với nàng phải tôn trọng một chút.” Chiến Dã liếc mắt nhìn Hồng Thù, trong mắt cũng có chút kinh ngạc.

” Ta làm sao biết Hí Thiên đại danh鼎鼎 cư nhiên lại nhỏ như vậy chứ.” Anh Dạ công chúa bĩu môi, vừa mới tiến vào phòng khách quý nàng đã bị hoàng huynh răn dạy một trận rồi.

” Người nếu dám nói loại lời này trước mặt nàng, ta về sau tuyệt đối sẽ không mang người xuất cung.” Chiến Dã lạnh như băng nói.

Chương 54: Đại hội đấu giá (6)

” Ta biết rồi!” Anh Dạ công chúa vừa nhìn Hồng Thù vừa nói: ” Hoàng huynh, nếu như là người, người có thể hay không một chiêu liền giết chết đầu Hồng Thù này?”

Chiến Dã hơi mím môi, lông mày có chút nhíu lại nói: ” Giết chết cũng không khó, nhưng nếu muốn thuận phục nó thì đại khái là không được.”

Nếu như Linh thú thật sự dễ thuận phục như vậy thì nghề nghiệp Triệu hoán sư ai cũng có thể làm được hết rồi.

Linh thú trời sinh kiêu ngạo, thà chết chứ không chịu khuất phục, Triệu hoán sư cùng Linh thú nếu như không cùng đẳng cấp thì rất khó để Linh thú cam tâm tình nguyện thần phục.

Trong lúc đối chiến, lực lượng mà Triệu hoán sư phát ra phải vô cùng xảo diệu, chỉ đủ làm trọng thương Linh thú, làm cho hấn trong lòng sinh ra cảm giác phi thường sợ hãi, cùng đường mạt lộ, nếu không muốn chết chỉ còn cách thần phục, không có con đường thứ hai!

Có thể làm cho một Linh thú cấp mười một khuất phục, thực lực của Hí Thiên kia quả thực là sâu không lường được.

Anh Dạ nghe vậy lặng lẽ thè lưỡi, tên Hí Thiên gì gì đó thật sự lợi hại như vậy sao?

Trên đài, đấu giá sư xinh đẹp bắt đầu giải thích về đẳng cấp, thực

lực, “tiểu sử” của Hồng Thù như từng hùng bá Nguyệt Lạc Cốc bao nhiêu năm, làm dong binh phiến phức như thế nào, bây giờ nhờ có Hí Thiên đại nhân đã trở thành Linh thú có thể hàng phục,... Những điều đó khiến cho đám người nghe bên dưới như si như say.

Lúc nói đến việc Hồng Thù bị thuần phục, nữ đấu giá sư xinh đẹp chợt hướng về phía phòng khách quý số ba, khoanh tay trước ngực cung kính khom lưng.

Mỹ nữ cười tủm tỉm nói: ” Lôi Ly Ti phi thường vinh hạnh bán đấu giá Cao cấp Linh thú do Hí Thiên đại nhân mang đến.”

“Đa tạ.” Thanh âm nhàn nhạt từ dưới hắc bào truyền ra.

Lôi Ly Ti đứng lên, chính thức bắt đầu bán đấu giá.

Dưới vô số cặp mắt tham lam, Lôi Ly Ti quyến rũ chậm rãi nói: ” Cấp mười một Hồng Thù, chỉ cần ký kết kế ước với hãn người liền có thể tăng lên một Tinh, điều kiện là người vẫn là Cấp thấp Triệu hoán sư. Không những vậy, Võ sĩ hay người bình thường cũng có thể nắm giữ Linh thú này nga! Chỉ có duy nhất một cái thôi đó, phi thường hiếm thấy, giá khởi điểm là 800 vạn kim tệ, thỉnh các vị ra giá đi!”

800 vạn.....

Bên trong phòng khách quý, Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ mũi, cái giá này hoàn toàn vượt qua dự tính ban đầu của nàng a.

Nàng vốn cho là giá cả của Hồng Thù sẽ không cao hơn Thủy Tinh Quả bao nhiêu, coi như tuyên truyền rất tốt đi nữa, chỉ cần được khoảng 100, 200 vạn là nàng đã rất mừng rồi.

Không nghĩ đến Bồ Cát Nhĩ gia tộc lại chơi ác như vậy, vừa ra giá đã là 800 vạn.

Mặc kệ, như vậy càng tốt, nàng dường như đã thấy được một con đường kim quang xán lạn mở ra trước mắt của mình.

” Hí Thiên đại nhân, giá khởi đầu như vậy ngài có hài lòng không?” Lạc Lạc nhìn nàng, bởi vì không nhìn thấy mặt nàng cho nên gương mặt tuấn tú của hắn mang theo vẻ kỳ vọng, vô cùng khả ái.

” Thoả mãn.” Phải nói là phi thường hài lòng luôn ấy chứ, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười rộ lên: ” Lạc Lạc thiếu gia, sau khi buổi đấu giá kết thúc ta nên cảm tạ người như thế nào đây?”

Nàng là người có ân báo, tuyệt đối không thích nợ ai cái gì.

Lạc Lạc thụ sủng nhược kinh, vội xua tay nói:

” Không, không cần đâu. Phụ thân đại nhân đã nói ngài có thể tới phòng đấu giá chúng ta bán đấu giá đã giúp chúng ta rất nhiều rồi! Phòng đấu giá chúng ta còn muốn cảm tạ ngài nữa a.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, cũng không truy cứu vấn đề này nữa. Ân tình này nàng sẽ ghi nhớ trong lòng, nếu tương lai có cơ hội nàng nhất định sẽ báo đáp.

Cùng lúc đó trong phòng đấu giá, giá cả của đầu Hồng Thủ kia đã lên đến 1500 vạn kim tệ, hơn nữa còn xu thế tiếp tục tăng.

Trong phòng đấu giá náo nhiệt vô cùng, đám người không đủ tiền đấu giá tiếp chỉ có thể ước ao ghen tị ngược nhìn.

Chương 55: Đại hội đấu giá (7)

n quốc công phụ tử vẫn chưa có ra giá. Lão hồ ly An quốc công đương nhiên biết nếu như vừa bắt đầu liền tham dự đấu giá sẽ chứng tỏ rằng bản thân đối với đầu Hồng Thù này cực kỳ hứng thú, đến lúc đó nếu có người ra chơi xấu nâng giá thì sẽ bị lỗ lớn! Cho nên hắn vẫn đợi, chờ đến khi người ra giá ít đi, tới lúc đó giá cả chậm rãi dừng lại, hắn liền một đòn kết liễu!

” Hừ! Ta ra giá 2000 vạn kim tệ!”

2000 vạn kim tệ, cũng quá hào phóng đi chứ.

” 2200 vạn kim tệ!” Một thanh âm trong trẻo tràn ngập kiêu ngạo từ phòng bên cạnh phòng khách quý số ba truyền đến.

Nghe được thanh âm này, Hoàng Bắc Nguyệt thần tình khẽ động.

Tiêu Vận ư? Chà chà, cả Tiêu Vận cũng đến tham gia náo nhiệt sao? Nàng nhớ rõ bản thể nguyên khí của Tiêu Vận là Băng, mà thuộc tính này kết hợp với Lôi thuộc tính cũng không sinh ra hiệu quả quá lớn, chỉ có thể tăng lực sát thương lên một chút mà thôi.

Tốn tiền chỉ để mua một đầu Lôi thuộc tính Linh thú không có bao nhiêu chỗ tốt với nàng, Tuyết di nương đúng là sủng nàng lên tận trời rồi. Cũng phải thôi, mẹ con các nàng đang quản lý việc thu thuế của Thanh Hà quận mà, hừ, cầm tiền của nàng tiêu xài thoải mái quá đi chứ.

” 2500 vạn kim tệ!” Thanh âm của Tiêu Vận vừa dứt thì giọng của Anh Dạ công chúa lập tức vang lên. Nàng cũng đã thấy được đám người Tiêu Vận bên trong phòng khách quý.

Anh Dạ công chúa cười rộ lên: ” Nguyên lai là thứ nữ của Trương công chúa phủ Tiêu Vận. Người cũng thích con Linh thú này sao? Vậy liền hảo hảo cùng bản công chúa đấu giá đi.”

Hai chữ “thứ nữ” đã đâm vào lòng tự ái của Tiêu Vận, sắc mặt nàng lúc trắng lúc xanh, xem ra đã tức giận đến cực độ rồi. Tuy nhiên đối phương là công chúa, nàng không thể làm gì khác trừ việc cười gượng hai tiếng.

” Kính xin Công chúa điện hạ thủ hạ lưu tình.”

” Ta không muốn hạ thủ lưu tình a, nếu như bại bởi một tên thứ nữ như ngươi thì ngày mai đi học ta sẽ bị chê cười chết mất.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe được trong lòng vô cùng thoải mái. Nguyên lai Anh Dạ công chúa này trời sinh điêu ngoa như vậy, thích mắng chửi người, hơn nữa lời nói ẩn giấu sự châm chọc, mỗi một câu đều chọc thẳng vào nỗi đau của Tiêu Vận, thực sự là rất có ý tứ a!

Nàng có thể tưởng tượng được vẻ mặt bây giờ của Tiêu Vận chắc chắn sẽ có biểu tình rất đặc sắc đây.

Tiêu Vận gượng cười, đúng lúc này, thanh âm của Cầm di nương cũng vang lên: ” Ta nói này Nhị tiểu thư, người làm sao có thể tranh giành nổi với Công chúa điện hạ đây? Một tên thứ nữ như ngươi nếu dám làm cho Công chúa điện hạ mất mặt thì cẩn thận nàng đi cáo trạng với Hoàng Thượng. Đến lúc đó nếu Hoàng Thượng không cao hứng, phụ thân ngươi ở trong triều liền sẽ gặp tai ương nha.”

” Làm sao có thể như vậy được, đây chỉ là tiểu hài tử đùa giỡn với nhau mà thôi, làm sao khiến cho Hoàng Thượng không vui cơ chứ?” Tuyết di nương dè dặt nói.

” A, đùa giỡn sao? Anh Dạ công chúa là hòn ngọc quý trên tay Hoàng Thượng đó, chẳng lẽ Tuyết tỷ tỷ ngươi không biết ư?” Cầm di nương cay nghiệt nói: ” Có phải hay không a, lão gia?”

Tiêu Viễn Trinh thanh âm nghiêm túc nói: ” Vận nhi, ngươi là thuộc tính Băng, muốn Linh thú Lôi thuộc tính làm cái gì!”

Hắn cũng có chút tiếc nuối, Tiêu Vận thiên phú tốt như vậy nếu thu phục được đầu Hồng Thù kia nhất định sẽ có trợ giúp rất lớn, nhưng nếu phải cùng Anh Dạ công chúa tranh giành thì tốt nhất vẫn nên bỏ qua thì hơn.

” Cha!” Tiêu Vận làm nũng: ” Ngươi đáp ứng sẽ mua đầu Hồng Thù kia cho ta mà!”

” Vận nhi, đừng nghịch ngợm nữa, một đầu Hồng Thù mà thôi, phụ thân ngươi rất thương ngươi, chắc chắn sẽ tìm thứ khác cho ngươi.” Tuyết di nương vội nói đỡ.

Mấy câu nói lúc nãy của Cầm di nương quả thật đều đâm vào chỗ đau của Tiêu Viễn Trinh. Từ khi Trưởng công chúa qua đời, thái độ của Hoàng Thượng đối với Tiêu Viễn Trinh càng ngày càng lãnh đạm.

Chương 56: Đại hội đấu giá (8)

Vì tiền đồ tương lai mà suy nghĩ thì tốt nhất bây giờ không nên làm Hoàng Thượng không vui.

Nghe thấy động tĩnh bên kia, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng nở hoa. Nguyên lai đám người Tiêu Viễn Trình cũng tới, sớm biết như vậy thì nàng đã âm (đâm sau lưng í mà) bọn hắn mới đúng!

Trong đầu linh quang chợt lóe, Hoàng Bắc Nguyệt ngoắc ngoắc tay gọi Lạc Lạc tới gần. Lạc Lạc gương mặt thanh tú đỏ lên, cúi đầu để Hoàng Bắc Nguyệt ghé vào lỗ tai hắn nói mấy câu.

Hắn chợt ngửi được một cỗ hương thơm thoang thoảng, là mùi hương trên cơ thể của nữ tử, còn có xen lẫn chút mùi thuốc.

Trong lòng hắn cả kinh, nguyên lai Hí Thiên đại nhân là nữ a!

Tuy rằng tin đồn truyền bá trong Lâm Hoài thành bảo rằng đó là hồng phát ma nữ Cửu Tinh Triệu hoán sư nhưng Lạc Lạc vẫn không thể tin được Hí Thiên đại nhân lợi hại như vậy, thật sự là nữ nhi. (Cái này có được tính là trọng nam khinh nữ không đây =.=)

Hơn nữa dường như trên người nàng vẫn còn thoang thoảng mùi thơm của xử nữ.....

Hai chữ “xử nữ” này xông vào trong đầu làm khuôn mặt đang nghiêm chỉnh của Lạc Lạc lạ phủ thêm một tầng ửng.

” Có thể chứ?” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy gương mặt tuấn tú đỏ bừng của hấn cũng không khỏi sửng sốt: ” Lạc Lạc thiếu gia, ngươi làm sao vậy?”

” Không, không có gì!” Lạc Lạc vội vàng cúi đầu, có chút thất thố nói: ” Ta lập tức đi chuẩn bị cho ngài!”

Hấn vội vàng chạy đến nổi mém tông vào khung cửa, đi đường thì chân nọ xọ chân kia thiếu điều ngã chổng vó. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy cũng có chút lo lắng.

Đứa nhỏ này làm sao vậy nhỉ?

Vứt việc đó ra khỏi đầu, nàng bắt đầu tập trung lại vào tình huống của phòng đấu giá. Lúc này phòng đấu giá đã tiến vào giai đoạn gay cấn nhất rồi.

Càng ngày càng ít người tham dự đấu giá, mà biên độ tăng lên của giá cả cũng đã giảm dần.

” 6000 vạn kim tệ!” Thanh âm lạnh lạnh của Anh Dạ công chúa vừa vang lên, phòng đấu giá rơi vào im lặng.

Không ai dám cùng công chúa đối nghịch, nhưng sự mê hoặc của Linh thú mê cũng không kém chút nào! Ài, tiến thoái lưỡng nan a!

An quốc công âm hiểm cười cười, chậm rãi giơ lên bài tử trong phòng khách quý.

” 6500 vạn kim tệ!”

Trên mặt Lôi Ly Ti lộ ra nụ cười làm cho nam nhân thất hồn lạc phách: ” An quốc công ra giá 6500 vạn kim tệ, còn có ai ra giá cao

hơn không?”

Lập tức xuất ra 500 vạn kim tệ, ra tay thật lớn, không hổ là An quốc công a!

Anh Dạ cũng không kém, thoải mái hô lên: ” 7000 vạn kim tệ!”

An quốc công lông mày thoáng run rẩy, bất quá vẫn phi thường trấn định giờ bảng: ” 7200 vạn kim tệ!”

” 7500 vạn kim tệ!” Anh Dạ công chúa không lùi một phân.

An quốc công trong lòng đã bắt đầu chửi mẹ nó, nha đầu Anh Dạ này muốn Lôi thuộc tính Linh thú làm cái gì? Không đâu lại chen vào phá vỡ kế hoạch của hấn!

Bất quá chỉ là 7500 vạn kim tệ mà thôi, cũng không thành vấn đề, đối với An quốc công phủ bọn hấn mà nói, tiền căn bản không phải vấn đề.

Cái bọn họ cần chính là thực lực! Thực lực càng mạnh càng tốt!

Nội tâm của lão già này đang bắt đầu gợn sóng rồi, dã tâm đã bắt đầu rục rịch.

” 7800 vạn kim tệ!” An quốc công tiếp tục giờ bảng.

Lúc này, một gã sai vặt chạy vào phòng khách quý của Anh Dạ công chúa, cung cung kính kính thì thềm mấy câu với Thái tử Chiến Dã. Sau khi nghe xong, Chiến Dã ngẩng đầu lên, hướng Hoàng Bắc Nguyệt nhìn một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi giờ giờ chén trà, Chiến Dã thấy vậy cũng gật

đầu, lập tức kéo lại Anh Dạ công chúa đang muốn ra giá tiếp.

Động tác nhỏ này của Hoàng Bắc Nguyệt đã bị Tiết Triệt nhìn thấy, trong lòng hắn trở nên kích động.

Hí Thiên đại nhân quả nhiên muốn giúp hắn a!

Một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư coi trọng hắn như vậy, hắn nhất định phải giành được đầu Hồng Thù này để không làm nàng thất vọng!

Anh Dạ công chúa bị Chiến Dã nói vài câu, bĩu môi buồn bực nhưng cũng không tiếp tục đấu giá nữa.

Chương 57: Đại hội đấu giá (9)

Bởi vậy sau đó cạnh tranh với nhau chỉ còn lại An quốc công cùng một vài thế lực tiền tài dư dả.

Bất quá An quốc công của cải hùng hậu không phải bọn họ có thể so sánh, mỗi lần ra giá đều thêm vào mấy vạn kim tệ, đối thủ cũng chỉ có thể trở mặt mà nhìn.

Số người tham gia đấu giá dần dần ít đi, giá cả cuối cùng dừng lại ở mức 9900 vạn kim tệ.

9900 vạn, cái giá này tuy có chút vượt ra khỏi dự tính của An quốc công, bất quá vẫn có thể tiếp thụ được.

” 9900 vạn kim tệ, còn có ai ra giá cao hơn không?” Lô Ly Ti cười híp mắt nhìn mọi người trên đài, sau một phen đấu giá, không ít người trên trán đều đầy mồ hôi.

9900 vạn kim tệ, thủ bút lớn như vậy, thậm chí có thể mua được không ít vật liệu cao cấp để cho nàng thử nghiệm a, không sợ lãng phí hay thiếu tiền nữa rồi.

Từ giá khởi đầu là 800 vạn, một đường lên tới 9900 vạn, cái giá này khiến nàng vô cùng hài lòng.

Thấy nữ đấu giá sư Lô Ly Ti sắp gõ chùy định giá, An quốc công mới lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, nâng chung trà lên nhàn nhã uống.

” Cấp mười một Hồng Thù, cuối cùng cũng đã đến tay.....” Tiết Triệt thì thào nói, nhìn trân trân vào đầu Hồng Thù sắp vào tay kia.

Nhưng lúc này bỗng nhiên một thanh âm nhã nhặn vang lên: ” 10000 vạn kim tệ.”

An quốc công phun ngậm trà trong miệng ra ngoài, hai con mắt nhỏ xíu lồi ra.

Là ai!

Lôi Ly Ti trong thanh âm đã tràn ngập kích động:

” Tiêu Dao vương ra giá 10000 vạn kim tệ, còn có ai ra giá cao hơn không?”

Gương mặt thành thực quyến rũ của nàng chậm rãi hiện lên nét đờ ửng mê người, Lôi Ly Ti ánh mắt tràn ngập ngưỡng mộ nhìn phòng khách quý số mười sáu, cũng là nơi vị cấm bào công tử đang ngồi.

Tay hắn cầm quạt giấy khẽ phe phẩy, vài sợi sợi tóc đen lướt qua đôi con ngươi ấm áp như gió xuân, vẻ mỉm cười thản nhiên hiện ra trên môi hắn, hờ hững nho nhã, ngay cả hoa mai trang trí bên cửa sổ cũng mất đi vẻ ưu nhã vốn có.

Ánh mắt tự tiểu phi tiểu nhàn nhạt đảo qua mọi người, cuối cùng rơi vào trên mặt An quốc công mập mập kia.

“Đa tạ An quốc công đưa lễ.”

Một nụ cười như vậy khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt kiếp trước thấy qua đủ loại quý tộc thượng lưu cũng phải thoàng thất thần.

Tên gọi Tiêu Dao vương quả nhiên không phải là giả, phong thái ưu nhã kia quả thực đủ tiêu dao a!

Phong Liên Dực sau lưng hắn thì càng thêm hờ hững. Trong phòng khách quý không biết từ khi nào đã có thêm một bộ bàn cờ, hắn đang quay lưng về phía mọi người nghiên cứu quân cờ, dường như mọi việc trong phòng đấu đều không có quan hệ với hắn.

An quốc công trên khuôn mặt béo núc lộ ra nụ cười khó coi, lạnh lùng nói: "Tiêu Dao vương thân là Luyện dược sư, không biết muốn đầu Hồng Thù để làm gì?"

Tiêu Dao vương cười nhạt: "Bổn vương nghe nói cho dù không phải là Triệu hoán sư thì vẫn có thể cùng Hồng Thù ký kế ước. Bổn vương thân là một kẻ Luyện dược sư, thân thủ không được, hi vọng đầu Hồng Thù này có thể bảo vệ bản vương an toàn."

Thật đáng cười! An quốc công trên mặt co giật kịch liệt!

Thân là Luyện dược sư đứng đầu Tạp Nhĩ Tháp đại lục, bao nhiêu cao thủ muốn xách giày cho hắn còn không được, hắn sẽ có nguy hiểm gì chứ?

Tên tiểu tử họ Tống đáng chết này, đây rõ ràng là muốn đối địch với hắn mà.

Hắn bắt buộc phải có được Hồng Thù, làm sao có khả năng nhường lại cho người khác được?

Chương 58: Đại hội đấu giá (10)

11000 vạn kim tệ!” An quốc công khí thể kinh nhân, kiêu ngạo hừ một tiếng. Ra giá cao như vậy cho dù là toàn bộ Nam Dục quốc cũng không có mấy người làm được đâu.

Nhưng An quốc công có lẽ là tức giận đến váng đầu rồi, hình như hẳn quên rằng Luyện dược sư cũng là nghề nghiệp hái ra tiền nha.

Tiêu Dao vương khí định thần nhàn, nhẹ lay động quạt giấy: ” 12000 vạn kim tệ.”

” 13000 vạn!” An quốc công không hề yếu thế.

Mọi người nghe xong đều líu lợi, đúng là đám người có tiền a, mỗi lần tăng giá đều là 1000 vạn.

Mặc kệ An quốc công ra giá thế nào thì Tiêu Dao vương vẫn theo sát phía sau rồi vượt qua hẳn, khiến cho gương mặt béo múp của An quốc công vụn vụn liên tục.

Giơ tay lau mồ hôi trên trán, trong lòng nghĩ: “ Lần này chơi không lại tên tiểu tử họ Tống này rồi, vậy không bằng.....”

An quốc công vừa định buông tha, Tiết Triệt đã vội vàng nói: ” Phụ thân, đầu Hồng Thù này cũng là Lôi thuộc tính giống như ta, nếu ta có được hẳn sẽ như hổ thêm cánh a. Tới lúc đó thực lực của chúng ta sẽ nâng lên một cấp bậc mới.”

An quốc công nghe xong cũng âm thầm nuốt nước miếng, hấn sao lại muốn bỏ chứ, chỉ là tình hình bây giờ hấn không đấu lại Tống Bí a!

Hiện tại giá tiền đã sấp lên đến 20000 vạn kim tệ rồi, đây cũng không phải là một con số nhỏ, An quốc công phủ mặc dù có tiền nhưng nếu cứ tiếp tục tăng giá như thế này e rằng sẽ không mua được mất.

Mà Tiêu Dao vương bên kia vẫn như cũ khí định thần nhàn, lông mày cũng chưa hề nhíu một cái, ài, người so với người tức chết a.

” Vương gia, điện hạ đã đi xong nước cờ, chỉ chờ ngài.”

Vũ Văn Địch hộ vệ bên người Phong Liên Dực hướng Tống Bí thấp giọng nói.

Tống Bí cười cười trở về quan sát bàn cờ. Hấn nhanh chóng hạ xuống một quân rồi lại tiếp tục đến bên cửa sổ tranh giá.

Nhìn thấy cảnh này, An quốc công tức giận đến râu mép cũng lệch đi!

Tiêu Dao vương khốn kiếp này rốt cuộc là có âm mưu gì vậy? Chẳng lẽ là cố ý đùa giỡn hấn cho vui có phải không?

Hừ! Dám chơi đùa hấn ư? Hấn cũng không phải ngồi không đâu! Người muốn giá cao, ta liền cho người giá cao!

” 25000 vạn kim tệ!” An quốc công đột nhiên hét lên, sau đó dương dương đắc ý nhìn Tiêu Dao vương. Người có ngon thì tăng tiếp đi, đầu Hồng Thù này lão tử hôm nay có thể không cần nhưng ta tiền thì ta nhất định phải khiến người nhả ra thật nhiều.

Con số khổng lồ vừa được kê lên, toàn bộ phòng đấu giá lập tức nghị luận sôi nổi.

25000 vạn kim tệ a! An quốc công ra tay cũng quá lớn đi!

Đông đảo ánh mắt đều nhìn về An quốc công rồi lại chuyển qua Tiêu Dao vương.

Thân là một tên Luyện dược sư, hàng năm không biết có bao nhiêu người đem núi vàng núi bạc đi cầu hãn luyện dược. Của cải của hãn quả thực không cách nào đếm hết, chỉ là 25000 vạn kim tệ thôi, đối với hãn quả thực chỉ là số lẻ không đáng nhắc tới.

Trong lòng mọi người đã chuẩn bị đầy đủ (để không shock trước giá quá cao của Tiêu Dao vương), chỉ chờ hãn tiếp tục hét giá lên mà thôi

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhìn về phía Tiêu Dao vương, người này thoát nhìn cũng không giống như đang rất cần đầu Hồng Thủ kia a. Nếu vậy thì chắc hẳn là muốn bẫy người rồi.

Di, bẫy người ư?

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nở nụ cười, người này thật đúng là có ý tứ nha.

” An quốc công quả nhiên là xuất thủ hào phóng a, 25000 vạn kim tệ, thôi thôi, bản vương luôn sống cần kiệm, Linh thú xa xỉ như vậy bản vương mua không nổi a!”

Tiêu Dao vương bỗng nhiên giương quạt giấy lên, tác phong nhanh nhẹn, hướng về phía An quốc công ôn nhã cười: ” Chúc mừng An quốc công đoạt được trân phẩm hiếm có, từ nay về sau Nam Dục

quốc sẽ có thêm một vị cao thủ rồi!”

Chương 59: Âm người một phát (1)

Nghe như vậy An quốc công làm sao không biết mình đã bị tên Tiêu Dao này lừa bỡn. Hấn tức điên lên, thiếu chút là nhồi máu cơ tim chết ngay tại chỗ rồi.

Vốn chỉ cần 10000 vạn kim tệ đã có thể thu vào tay, ai dè lại bị tên trời đánh này ngốn thêm 15000 vạn kim tệ nữa!

15000 vạn kim tệ a!

Đây là thuế nửa năm của An quốc công phủ đó!

Bất quá An quốc công cũng là lão hồ ly, tuy bị âm một phát nhưng hấn không có nổi trận lôi đình, loại lòng dạ âm độc này mới chính là loại đáng sợ nhất.

An quốc công đứng lên ôm quyền hướng Tiêu Dao vương nói: ” Tiêu Dao vương, đa tạ rồi.”

” Không cần khách khí.” Tiêu Dao vương khẽ mỉm cười, rõ ràng là kiểu chiếm được tiện nghi còn ra vẻ.

Lôi Ly Ti thấy cũng không còn ai ra giá nữa bèn dứt khoát gõ búa: ” Chúc mừng An quốc công đạt được Linh thú cấp mười một! Chờ sau khi người trả đầy đủ phí tổn thì Hí Thiên đại nhân sẽ giúp các người hoàn thành kế ước với Linh thú.”

Nếu một người muốn ký kế ước với Linh thú bị thuần hóa thì nhất

định phải cần người thuần hóa nó trợ giúp, nếu không chắc chắn Linh thú sẽ phản phệ.

An quốc công phụ tử mặc dù bị oan ức 15000 vạn kim tệ, bất quá vẫn được ký kế ước với Linh thú cấp mười một, đây coi như là vạn hạnh trong bất hạnh đi.

Ngay khi Tiết Triệt đã không thể chờ để ký kết kế ước với Hồng Thù nữa, một vị mỹ nữ vội bung một cái khay lên trên bục đấu giá, thì thềm vào tai Lôi Ly Ti.

Lôi Ly Ti mắt sáng lên, tiếp nhận khay, nói: ” Các vị, chúng ta có một điều kinh hỉ bất ngờ a. Các vị đều biết Linh thú của Hí Thiên đại nhân là một trong Ngũ Linh Băng Linh Huyền Diệu đúng không? Hôm qua Hí Thiên đại nhân đã sử dụng một cái Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu để làm vũ khí hàng phục Hồng Thù! “

Mọi người vừa nghe thấy vật đấu giá có liên quan đến Hí Thiên đại nhân cùng với Băng Linh Huyền Diệu thì vội dỏng tai lên nghe ngóng, cặp mắt thì cứ đảo liên tục trên cái khay.

Lần này lại là bảo vật gì nữa đây?

Lôi Ly Ti cũng không có ý định thừa nước đục thả câu, nàng vừa nói xong đã lập tức dùng tay kéo xuống tấm vải đỏ phủ trên khay xuống. Một mảnh băng tuyết chi sắc vô cùng chói mắt hiện ra, phản chiếu vào đáy mắt mỗi người một màu băng lam tinh khiết.

” Băng Vũ! Là Băng Vũ a!”

” Chẳng lẽ là Băng Vũ trên người của Băng Linh Huyền Diệu sao?”

Rất nhiều người đã kích động kinh hô lên.

Một cái Băng Vũ trên người của Băng Linh Huyền Diệu, dù ở xa vẫn có thể cảm nhận được nguyên khí dồi dào lưu động, cùng với cỗ bá khí thuộc về siêu cấp Linh thú!

Ngũ Linh là Linh thú trân quý bậc nào a, hiện giờ trên toàn bộ đại lục ngoại trừ Nam Dục quốc Thái tử Chiến Dã thu phục được Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cũng chỉ có Hí Thiên là thu phục được Băng Linh Huyền Diệu. Đông Ly quốc cùng Tây Nhung quốc cũng có xuất hiện một con (hình như là chưa ai thu phục được), còn lại thì hoàn toàn không có tung tích.

Tạp Nhĩ Tháp Đại lục rộng lớn như thế, Linh thú cũng nhiều vô số kể nhưng Ngũ Linh lại là ngoại lệ. Bọn hắn đều là thần thánh bất khả xâm phạm a.

Triệu hoán sư nắm giữ Ngũ Linh dù đi đến quốc gia nào cũng đều được tôn kính, bởi vậy bọn hắn cũng không nghèo đến mức mà bán đồ vật này nọ trên người Ngũ Linh.

Cũng vì vậy cho nên khi cây Băng Vũ này xuất hiện cũng đã hoàn toàn nhắc lên một trận phong ba trong cả phòng đấu giá rồi.

Lôi Ly Ti tràn ngập mê hoặc nói: ” Cây Băng Vũ này chính là vũ khí hôm qua Hí Thiên đại nhân dùng để hàng phục Hồng Thù đó, không chỉ quý giá hi hữu mà còn có ý nghĩa không bình thường nga!”

” Cha, đó là Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu a! Cũng là thuộc tính Băng giống như ta! Nếu có Băng Vũ làm vũ khí thì thực lực của ta nhất định sẽ nâng cao một bước a!”

Tiêu Vận ở phòng bên cạnh thấy vậy mừng rỡ nhảy cẫng lên, Hoàng Bắc Nguyệt nghe được khoe môi cũng nhếch lên hài lòng.

Không sai, Triệu hoán sư Bằng thuộc tính nếu như có một kiện vũ khí đẳng cấp cao thì thực lực sẽ tăng lên gấp bội.

Đây cũng chính là vì sao Luyện dược sư cùng Luyện khí sư ở trên đại lục luôn rất được hoan nghênh.

Chương 60: Âm người một phát (2)

Thông thường một Luyện dược sư giỏi cũng sẽ là một tên Luyện khí sư thành tựu phi phàm, chỉ cần cho hắn tài liệu tốt thì hắn sẽ giúp người tạo ra vũ khí đẳng cấp cao, đương nhiên với điều kiện là tên Luyện khí sư có giai vị cao một chút.

Vũ khí là thứ then chốt quyết định thắng bại trong lúc tác chiến, một tên Tam Tinh Triệu hoán sư nắm giữ vũ khí cao cấp có thể đánh ngang tay với Tứ Tinh Triệu hoán sư không có cao cấp vũ khí trong tay.

Đương nhiên, tiền đề là người có thể nắm giữ được “linh hồn” bên trong vũ khí đó.

” Ha ha, người định đem thanh Băng Vũ kia bán cho tỷ tỷ của người sao?” Thanh âm của Yểm vang lên trong đầu.

” Không được sao?”

Yểm âm lãnh cười cười: ” Nếu như nàng không thể khống chế được “linh hồn” bên trong thanh Băng Vũ thì hậu quả sẽ rất nghiêm trọng a.”

” Việc đó mắc mớ gì đến ta?” Nàng bán đồ chỉ cần chất lượng không thành vấn đề là được, còn sử dụng như thế nào là việc của Tiêu Vận.

Hướng hồ chưa chắc Tiêu Vận kia có bán lãnh đấu giá được Băng Vũ.

” Dấu sao hai người các người cũng là chị em ruột a.”

” Chị em ruột, nàng cũng xứng sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, những người đối tốt và không tốt với nàng, nàng luôn phân biệt được rõ ràng.

Yểm có chút thờ dài, linh hồn cùng tính cách của tiểu nữ oa này hẳn thật sự rất yêu thích nha.

Băng lãnh kiêu ngạo nhưng không thiếu tà ác lãnh khốc, rất giống linh hồn hẳn, rất giống.

Ha ha, nàng và hẳn quả thực là trời sinh một cặp. Lúc trước tên kia phong ấn hẳn trong người Hoàng Bắc Nguyệt vốn là để áp chế tà khí, nào ngờ nhân tuyển mà tên đó chọn lựa lại có tính cách giống hẳn như đúc.

Trong lúc Yểm đang cười âm hiểm, Lôi Ly Ti cũng bắt đầu đưa ra quy củ đấu giá.

” Hí Thiên đại nhân quyết định dùng một mai kim tệ làm giá khởi đầu cho thanh Băng Vũ này, hiện tại thỉnh các vị ra giá đi!”

Một mai kim tệ!?

Một mai kim tệ a!

Một thanh Băng Vũ lấy từ Băng Linh Huyền Diệu mà giá khởi điểm chỉ có một mai kim tệ, trời sập a.

Vị kia Hí Thiên đại nhân không hổ là cao thủ a, phong độ như vậy thật khiến cho mọi người khâm phục.

Sau khi mọi người biểu đạt kính ý cùng cảm tạ với Hoàng Bắc Nguyệt xong liền bắt đầu dốc hết sức đi đấu giá.

Thanh Bãng Vũ kia, ai cũng sợ nếu mình chậm chân một bước liền sẽ bị người khác cướp mất, bởi vậy biên độ tăng giá của mỗi người đều lớn vô cùng, quả thực làm cho buổi đấu giá loạn tung cả lên!

Vừa mới bắt đầu là mấy trăm kim tệ, về sau trực tiếp biến thành mấy vạn kim tệ luôn.

Hơn nữa sau khi nữ thiên tài Tiêu Vận tăng giá thêm 100 vạn kim tệ, giá cả vẫn tiếp tục tăng trên diện rộng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe những con số kia cứ tăng lên không ngừng, gần như ngoạc miệng ra mà cười. May mắn là có đấu bông đen che chắn, nếu không để Lạc Lạc thiếu gia thấy được bộ dáng này của nàng chắc chắn sẽ khóc ròn a.

” Bãng, không nghĩ tới lông vũ của ngươi lại đáng tiền như vậy nha. Phòng chừng sau này ta sẽ không phải buồn rầu vì thiếu tiền nữa rồi, hắc hắc.”

Bãng Linh Huyền Diệu mặc dù không ở nơi này nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn như cũ có thể cùng hắn tâm linh cảm ứng, nàng nói gì tự nhiên Bãng Linh Huyền Diệu đều có thể nghe được.

” Chủ nhân, kỳ thực còn có rất nhiều dược liệu tinh thạch so với lông vũ của ta đáng giá hơn a, lần sau ta sẽ dẫn ngươi đi tìm.” Bãng Linh Huyền Diệu vội vàng nói, vừa nghĩ tới sau này có khả năng sẽ bị vật lông đem bán, hắn đã cảm thấy không rét mà run.

Hắn không muốn trở thành chim trụ lông a, nếu vậy coi như oai

nghiêm một đời mất sạch rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười hắc hắc: ” Dược liệu tinh thạch tất nhiên đáng tiền, bất quá lòng của ngươi cũng đáng tiền a!”

Băng Linh Huyền Điều: “”

” Phụ thân, thanh Băng Vũ ngươi nhất định phải mua cho ta a!” Tiêu Vận nghe thấy thanh âm báo giá liên tục vang lên, không khỏi cuống cuồng.

Chương 61: Âm người một phát (3)

Tiêu Viễn Trình thấy Anh Dạ công chúa lười nhác ngồi ở đó không ra giá, dường như không có ý tranh cướp thanh Băng Vũ này.

Công chúa đã không có ý tranh đoạt, hắn liền có thể thẳng tay làm tới rồi.

Tiêu Vận chính là nữ nhi hãnh sủng ái nhất, chính là niềm kiêu ngạo và hy vọng lớn nhất của Tiêu gia, cũng nhờ vào thiên phú của Vận nhi nên lão gia tử mới có chút coi trọng hắn.

Cho nên chỉ cần Tiêu Vận có yêu cầu gì hắn cũng đều tận lực thỏa mãn nàng.

” Hào! Mặc kệ giá cao bao nhiêu phụ thân cũng đều mua cho ngươi!”
Tiêu Viễn Trình hào sảng nói.

Tiêu Vận nghe vậy lập tức cao hứng, tiếp tục đi đấu giá, xuất thủ hào phóng khiến người khác trợn mắt há mồm.

Cầm di nương thấy vậy có chút mất hứng, hừ lạnh một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhờ vào tinh thần lực cường đại, động tĩnh chung quanh dù rất nhỏ cũng rất khó tránh khỏi tai mắt của nàng, bởi vậy động tĩnh bên phía Tiêu Vận nàng đều nghe rõ ràng.

Trong lòng không khỏi cười lạnh, đều là nữ nhi ruột thịt, một người được sủng lên tận trời, một người bị ngược đãi đến cả nô tài cũng

không bằng.

Hoàng Bắc Nguyệt lớn như vậy, trừ bỏ lúc Trương công chúa còn sống, Tiêu Viễn Trình vì lễ nghi nên cũng coi như vẫn còn được. Mà ngay khi Trương công chúa qua đời, thái độ Tiêu Viễn Trình so với người qua đường còn lãnh đạm hơn, ngay cả một mai thiết tộ cũng không cho nàng.

Còn Tiêu Vận thì sao? Nâng trên tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, cao cao tại thượng, muốn gì được đó.

Hừ, Tiêu Viễn Trình, một ngày nào đó ta sẽ khiến ngươi phải trả giá lớn cho những việc mình đã làm.

” 5000 vạn kim tộ!” Tiêu Vận phi thường khí phách tung ra cái giá trên trời khiến toàn trường kinh hãi.

Nàng kiêu ngạo đứng bên cửa sổ giống như một nàng công chúa, biết bao nhiêu thiếu gia tiểu thư quý tộc đều ngược nhìn làm cho lòng hư vinh của nàng được thỏa mãn. Giờ khắc này nàng cảm thấy chính mình là tâm điểm cho vạn người chú mục. Thân phận thứ nữ giờ khắc này cũng có vẻ mờ nhạt đi một chút.

Trong phòng đấu giá mọi người đều trở mắt nhìn nhau.

Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu phi thường quý giá, nhưng chỉ có tác dụng tốt nhất với người có bản thể nguyên khí là Băng mà thôi.

Hơn nữa nó không có tác dụng quá lớn đối với cao cấp Triệu hoán sư, chỉ có từ Lục Tinh Triệu hoán sư trở xuống mới có thể phát ra uy lực lớn nhất.

Mọi người tranh đoạt thật ra cũng chỉ là vì tính hi hữu của nó, dù gì cũng là Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu a, để sưu tầm cũng tốt, để làm bảo vật gia truyền cũng được mà.

Nhưng nếu lấy tận 5000 vạn kim tệ đi đấu giá, đầu óc ắt hẳn là bị nước vào rồi. (chập mạch a~)

Cũng đúng thôi, Tiêu Vận người ta là thiên tài có thiên phú tốt nhất của Tiêu gia trong mấy trăm năm qua a, bản thể nguyên khí cũng vừa vận là Băng thuộc tính, nếu có được Băng Vũ thì thực lực sẽ tăng lên không ít, bởi vậy Tiêu gia cũng chỉ có thể chơi lớn một bữa.

Sau khi giá 5000 vạn kim tệ được đưa ra, cũng không có tên thần kinh nào muốn ra giá nữa.

Tiêu Vận dương dương đắc ý nhìn Lôi Ly Ti gõ chùy đấu giá, thanh Băng Vũ kia giờ đã là của nàng rồi.

” Chúc mừng Tiêu Vận tiểu thư đã mua được Băng Vũ.” Lôi Ly Ti cười khanh khách nói.

Thấy buổi bán đấu giá đã kết thúc, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chậm rãi đứng lên, đến phòng nghỉ ngơi phía sau sân khấu giúp Tiết Triệt ký kết bản mệnh khế ước với Hồng Thù.

Trong phòng nghỉ ngơi, An quốc công phụ tử sớm chờ ở nơi đó, ngoài ra còn có tộc trưởng Bồ Cát Nhĩ gia tộc Tái Tư, nữ đấu giá sư Lôi Ly Ti, Thái tử Chiến Dã cùng với Anh Dạ công chúa.

Đầu Hồng Thù kia bị nhốt bên trong lồng sắt, trên người hồng quang ẩn hiện, tràn ngập sát khí, đôi mắt tràn ngập hận thù nhìn đám người xung quanh.

Bát mâu (tám cái chân) mang theo gai nhọn sắc bén liên tục vung lên, từng đạo lôi quang ẩn hiện xung quanh thân thể, tạo thành một cái lĩnh vực phòng vệ chính mình.

Chỉ nhiều đó cũng đã đủ thấy thực lực của đầu Hồng Thủ này mạnh đến mức nào.

Chương 62: Âm người một phát (4)

Tiết Triệt thấy vậy thần sắc càng trở nên kích động.

Mạnh, quá mạnh mẽ!

Hắn có thể tưởng tượng được không bao lâu nữa, đầu Hồng Thù này sẽ triệt để thần phục dưới chân mình, mặc hắn điều động! Điều này so với việc tự mình ký kết ước với Linh thú vẫn an toàn hơn a.

Bình thường cùng Linh thú ký kết ước đơn giản là lợi dụng lẫn nhau, bởi vậy Triệu hoán sư vẫn phải luôn đề phòng Linh thú cản trở.

Nhưng đầu Hồng Thù này thì khác, nó đã bị Hí Thiên đại nhân hàng phục, cùng hắn ký kết ước đã không còn là trợ giúp lẫn nhau nữa mà là Hồng Thù đối với hắn cúi đầu xưng thần!

Hồng Thù dường như biết Tiết Triệt sắp nô dịch nó, cả người lồi quang bùng lên, sát khí trong mắt ánh tăng vọt, hung hăng nhìn Tiết Triệt. Hai chân trước không ngừng đập vào lồng sắt, giống như muốn lao ra đem Tiết Triệt xé nát thành từng mảnh.

Thấy Linh thú cấp mười một này nổi giận, Tiết Triệt cũng nuốt nuốt mấy ngụm nước miếng, trong lòng có chút run rẩy.

Đúng lúc này, Lạc Lạc thiếu gia đẩy cửa bước vào, sau lưng hắn là một hắc bào nhân thần bí, một thân khí tức thanh lãnh.

Thân hình nhỏ nhắn, nhưng lại ẩn chứa khí tức cường giả, vừa tao

nhã lại vừa lãnh khốc. Nàng vừa tiến vào, đầu Hồng Thù đang loạn động kia lập tức yên tĩnh lại sau đó lập tức lui về sau, lôi quang thiểm động càng thêm dày đặc, bát mâu co lại bày ra một tư thế tự vệ, trong mắt mang vẻ kiên kị.

Từ ngông cuồng tự đại đến khúm núm e ngại, tất cả chỉ vì một người xuất hiện mà thôi.

Chiến Dã không khỏi chăm chú nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thầm nói: “Tên Hí Thiên này quả nhiên rất lợi hại, cũng chỉ có Linh thú bị nàng hàng phục mới biết thực lực của nàng rốt cuộc đáng sợ dường nào!”

” Hí Thiên đại nhân!” Tiết Triệt hào hứng đi qua, đối với nàng thi lễ: ” Phi thường cảm tạ ngài!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, trong phòng nghỉ nhiều đại nhân vật như vậy mà nàng đều coi như không thấy, cao ngạo như thế lãnh khốc như thế, nhưng mọi người đều cảm thấy rất bình thường.

Cường giả có tiền vốn để kiêu ngạo, họ đáng được mọi người tôn kính!

Nàng đi tới trước lồng sắt, lãnh đạm nói: ” Bắt đầu đi.”

Vừa nói xong, nàng liền mở ra lớp phòng vệ nguyên khí trên lồng sắt. Hành động này của nàng lập tức đều khiến đám người trong phòng nghỉ giật thót.

Anh Dạ công chúa lớn tiếng nói: ” Này! Cẩn thận lôi điện chung quanh hấn!”

Lúc này thấy Anh Dạ công chúa cùng Tiêu Vận tranh giành, ấn tượng

của Hoàng Bắc Nguyệt đối với vị công chúa này là hư hỏng, điều ngoa. Nhưng lúc này Anh Dạ công chúa mặc dù giọng điệu vẫn có chút vô lễ, nhưng cũng chỉ vì sợ nàng bị Hồng Thù thương tổn.

” Không có gì.” Nàng nhàn nhạt nói, giọng nói so với lúc đầu nói chuyện với Anh Dạ công chúa không biết nhu hòa bao nhiêu lần.

Anh Dạ công chúa chớp chớp mắt, có chút không nói nên lời, thầm nghĩ: “ Người này thật là kỳ quái, khẩu khí như thế nào lại nhu hòa hơn rồi?”

Lòng sắt mở ra, Hồng Thù vẫn còn sợ hãi uy áp trên người Hoàng Bắc Nguyệt, nào dám ho he động đậy gì. Chỉ cần nhớ tới lực lượng đáng sợ ngày hôm qua, Hồng Thù đáng thương quả thật không dám chọc tên điên này nổi giận nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay, đặt trên lưng Hồng Thù, dưới đầu bóng màu đen che chắn chỉ hơi lộ ra vài đầu ngón tay trắng nõn xinh xắn, cùng một chỗ với giáp xác đỏ rực của Hồng Thù quả thực vô cùng chói mắt.

Ánh mắt của Chiến Dã bất tri bất giác đã bị vài đầu ngón tay của nàng hấp dẫn.

Nàng quả nhiên là một vị nữ tử, hơn nữa tuổi vẫn còn rất nhỏ.

Nàng đến cùng là từ đâu đến? Nhỏ tuổi như thế đã có thực lực mạnh mẽ như vậy.

Chương 63: Âm người một phát (5)

Gia tộc lớn làm bối cảnh, cao nhân chỉ đạo, chỉ cần thiếu một thứ cũng rất khó để tu luyện đến cái cảnh giới này.

” Đến đây đi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiết Triệt.

Tiết Triệt trong lòng run lên, lực sát thương Hồng Thù quả thực quá lớn, nếu như tới gần không cẩn thận làm nó nổi giận, hẳn sẽ bị lôi điện oanh kích đến thi cốt vô tồn. (thân thể xương cốt đều không còn sót lại)

Nhưng lúc này nếu như hắn biểu hiện nhu nhược thì Hí Thiên đại nhân chắc chắn sẽ rất thất vọng, tiền đồ sáng sủa của hắn sau này cũng vì vậy mà phá hủy.

Tiết Triệt khẽ cắn răng, cuối cùng cũng đánh bạo bước đến.

” Bắt đầu ký khế ước đi.”

Tiết Triệt nuốt nước miếng, gật đầu, chậm rãi đưa tay ra đặt lên lưng Hồng Thù, thử đè xuống một chút, xác định không có chuyện gì mới bắt đầu đọc khế ước văn, cùng Hồng Thù ký kết bản mệnh khế ước.

Một luồng kim quang nhàn nhạt từ trong lòng bàn tay của Tiết Triệt chảy ra, lặng lẽ dung nhập vào trong thân thể của Hồng Thù, rốt cục khiến nó chân chính thần phục.

Không ai thấy được, ngay thời điểm kim quang hiện lên, một đoàn hắc khí mỏng manh từ tay của Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh chóng dung nhập vào thân thể của Hồng Thù.

Hừ, xem ta âm chết ngươi thế nào!

” Thành công rồi!” Tiết Triệt đã có thể cảm nhận được khí tức của Hồng Thù, thử phát ra tiếng kêu gọi thì Hồng Thù cũng đáp lại.

Hắn cuối cùng cũng trở thành chủ nhân của một đầu Linh thú cấp mười một, đã chân chính bước vào hàng ngũ cao thủ bên trong Nam Dục quốc.

Trên mặt hồng quang nở rộ, Tiết Triệt lập tức hướng Hoàng Bắc Nguyệt khom lưng 90 độ: ” Đa tạ Hí Thiên đại nhân!”

” Không cần cảm ơn, chúc mừng Tiết công tử.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, nàng trời sinh tính cách lãnh đạm, không thích náo nhiệt, bởi vậy chỉ hơi gật đầu liền bỏ đi.

Vẫn kiêu ngạo như lúc tới vậy.

” Hí Thiên đại nhân!” Lạc Lạc chạy vội theo, lấy thẻ Rum có ký hiệu của Bồ Cát Nhĩ gia tộc giao cho nàng:

” Đây là tiền đấu giá ngày hôm nay, chúng ta cũng không có lấy tiền thuê, tổng cộng là 30000 vạn kim tệ!”

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy thẻ Rum, trong lòng có chút mừng thầm, đây chính là 30000 vạn kim tệ a, trong vòng một ngày liền kiếm được 30000 vạn kim tệ, cuối cùng nàng cũng thoát khỏi kiếp khổ rồi.

Tất cả những thứ này đều là nhờ công lao của Lạc Lạc, không có

hắn kiến nghị giúp nàng bán đấu giá, nàng hiện giờ chắc chắn đang phát sầu vì thiếu tiền rồi.

Nghĩ vậy, Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay vỗ bả vai của Lạc Lạc: ” Đa tạ!”

Lạc Lạc gương mặt tuấn tú lập tức đỏ bừng như tôm luộc, nhỏ giọng lí nhí: ” Không cần cảm ơn, ta rất vui khi có thể giúp được cho ngài.”

Chưa đợi Hoàng Bắc Nguyệt đáp lại, thanh âm của Thái tử Chiến Dã đã từ phía sau truyền đến: ” Hí Thiên các hạ, cung yến tối nay kỳ vọng người quang lâm.”

” Ta đã biết, đa tạ Thái tử điện hạ thịnh tình như vậy.”

Đối với vị Thái tử lãnh khốc này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có ác cảm gì. Người này thực lực mạnh mẽ nhưng không có cường vọng kiêu căng.

Nàng ghét nhất đám người như Tiết Triệt, Tiêu Vận, thực lực không được bao nhiêu cũng bày đặt kiêu căng phách lối.

” Hí Thiên các hạ, người tham gia cung yến cũng không thể mặc hắc bào cũ kĩ như vậy a.” Anh Dạ công chúa liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói.

Thực sự là không thể tin nổi, một cường giả Cửu Tinh Triệu hoán sư sao lại có thể mặc một cái áo khoác bất nhập lưu như vậy được?

Nghe Anh Dạ công chúa nói, Hoàng Bắc Nguyệt quả thật cũng hơi xấu hổ, tham gia cung yến, cho dù nàng cường vọng như thế nào đi nữa cũng phải bày tỏ một chút đối tôn trọng đối với Hoàng Thượng chứ.

Ít nhất thì quần áo cũng phải nghiêm chỉnh hơn một chút.

Chương 64: Âm người một phát (6)

Nàng nhàn nhạt gạt đầu, lãnh khốc xoay người rời đi.

Lạc Lạc có chút mất hứng nói: ” Hí Thiên đại nhân mặc như vậy cũng rất dễ nhìn a! Kén chọn như người có gì tốt chứ?”

” Ta không có nói chuyện với người!” Anh Dạ công chúa trừng mắt nhìn Lạc Lạc, ngẩng đầu ưỡn ngực đi ra ngoài.

Lạc Lạc tức giận đến mức gương mặt thanh tú đỏ bừng lên, đấm ngực giậm chân.

” Lạc Lạc.” Một thanh âm uy nghiêm từ phía sau vang lên, Tái Tư tộc trưởng đi lên phía trước, vỗ bả vai Lạc Lạc: ” Lần này người làm rất tốt a.”

Lạc Lạc lập tức mặt mày hớn hở, nhân cơ hội bàn điều kiện: ” Nếu vậy phụ thân đáp ứng để ta trở thành một tên dong binh đi!”

Tái Tư tộc trưởng lắc đầu, Lạc Lạc thực lực có bao nhiêu hẳn là người rõ ràng nhất. Thiếu niên thường kích động, tràn ngập tinh thần mạo hiểm, nhưng nếu sơ suất gặp phải nguy hiểm thì tùy thời đều mất mạng a.

Dong binh đều là dân liếm máu trên lưỡi đao mà sống, Lạc Lạc hiện tại vẫn còn nhỏ, khi trưởng thành hẳn mới có thể hiểu nỗi khổ tâm của kẻ làm cha này.

” Sự tình làm dong binh sau này hãy nói đi, phụ thân hiện tại giao cho người một nhiệm vụ.”

Nghe được nửa câu đầu, khuôn mặt tươi cười của Lạc Lạc ngay lập tức sụp xuống, nhưng sau khi nghe nửa câu sau, hấn mở to hai mắt: ” Nhiệm vụ gì a?”

” Vị Hí Thiên đại nhân kia thực lực cường hãn, phụ thân hi vọng người có thể cùng nàng tiếp xúc nhiều một chút, nếu như có thể lôi kéo nàng đầu nhập vào gia tộc ta là tốt nhất.”

” Cùng nàng tiếp xúc ư.....” Tựa hồ là nghĩ tới điều gì, Lạc Lạc trên mặt có chút mất tự nhiên, đỏ bừng lên. (Lạc Lạc suốt ngày đỏ mặt hoài, yêu quá

” Sao vậy?”

” Nga ~, không có gì.” Lạc Lạc vội vàng lắc đầu:

” Yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo cùng Hí Thiên đại nhân trở thành bằng hữu!”

Trở thành bằng hữu? Tái Tư cười khổ trong lòng, một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư làm sao có thể dễ dàng trở thành bằng hữu cùng một tên nhóc ngay cả Nhất Tinh Triệu hoán sư đều không phải đây?

Hấn đưa con trai này cái gì cũng tốt, duy chỉ có suy nghĩ là quá ngây thơ rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong phòng thị Bố Cát Nhĩ đi ra ngoài, đang suy nghĩ nên đi nơi nào mua mấy bộ quần áo thì một chiếc xe ngựa bỗng nhiên dừng lại bên người nàng.

Trên xe nhảy xuống một thiếu nữ vóc người yếu đuối, khuôn mặt diễm lệ, chính là Tiêu Vận.

” Hí Thiên đại nhân, ngài ở nơi nào, để ta đưa ngài về.” Tiêu Vận phi thường ân cần nói.

Ta ở Trường công chúa phủ đấy, người dám đưa ta về không?

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn nàng một cái, giọng nói khàn khàn lạnh nhạt: ” Không cần.”

” Hí Thiên đại nhân, Vận nhi lấy được Băng Vũ của ngài, bọn ta cảm thấy phi thường vinh hạnh, muốn mời ngài ăn một bữa cơm, không biết đại nhân có thể nể chút mặt mũi này không?”

Tuyết di nương cũng xuống xe, vạn phần nhiệt tình mời nàng.

” Ta có việc.” Lạnh lùng ném ba chữ, Hoàng Bắc Nguyệt vòng qua bọn họ rời đi.

Nể mặt mũi của người? Mặt mũi của người đáng giá mấy đồng tiền?

Tiêu Vận nhìn bóng lưng của nàng, cả người đều tỏa ra khí tức của cường giả, khiến người ta không dám lại gần.

Trên mặt Tiêu Vận vừa hâm mộ vừa ghen tỵ:

” Nương, ta khi nào mới có thể trở thành là Cửu Tinh Triệu hoán sư đây?”

Chỉ cần nàng thành Cửu Tinh Triệu hoán sư, cho dù chỉ là thứ nữ cũng sẽ khiến cho mọi người phải ngược nhìn.

” Yên tâm, nương sẽ làm mọi cách giúp người đạt được ước nguyện.” Tuyết di nương thấp giọng nói: ” Trước mắt Tiêu Dao vương cũng tới, nương đã phái người chuẩn bị một món lễ lớn đưa cho hấn, thỉnh hấn vì người luyện chế một viên Tẩy Tủy Đan.”

” Tẩy Tủy Đan!?” Tiêu Vận vừa mừng vừa sợ:

” Nương, người nói thật sao?”

Tẩy Tủy Đan là đan dược phi thường trân quý, luyện chế rất khó, coi như một vị Lục phẩm Luyện dược sư thì tỷ lệ thành công cũng chỉ có khoảng 30% mà thôi.

Chương 65: Âm người một phát (7)

Viên đan dược này không chỉ cần rất nhiều dược liệu quý giá, hơn nữa còn phải được luyện chế tại thời điểm vật đổi sao dời, nhật nguyệt luân phiên. Đó là lúc thiên địa linh khí thịnh vượng nhất.

Có thể nói, một năm chỉ có một cơ hội để luyện chế loại đan dược này, mặc dù cũng không có gì tổn hại đối với Luyện dược sư, bất quá quá trình luyện chế quá mức rườm rà, hơn nữa tỷ lệ thành công quá nhỏ, cho nên nhiều năm như vậy cũng chỉ ngẫu nhiên có 2, 3 viên đan dược thành công mà thôi.

Thế nhưng một khi thành công, muôn vàn chỗ tốt sẽ ập đến a.

Tẩy Tủy Đan có thể để bù đắp lại thiên phú Tiên Thiên, tẩy tủy dịch kinh. Một người nguyên bản thiên phú bình thường chỉ cần phục dụng Tẩy Tủy Đan liền có khả năng đi vào hàng ngũ thiên tài.

Dùng thiên phú hiện tại của Tiêu Vận, nếu như có thể phục dụng Tẩy Tủy Đan, chỉ cần mười năm nhất định có thể tiến vào cảnh giới Cửu Tinh Triệu hoán sư.

Đến lúc đó, nàng sẽ là nữ Triệu hoán sư có thực lực Cửu Tinh duy nhất của Nam Dục quốc.

” Bất quá Vận nhi a, Tiêu Dao vương sẽ không dễ dàng giúp người khác luyện đan, cho dù Hoàng Thượng đi cầu hãn cũng chưa chắc sẽ đáp ứng.”

” Vậ, vậy làm sao bây giờ?” Tiêu Vận lập tức cuống lên.

Tuyết di nương lộ ra nụ cười gian: ” Yên tâm đi, nếu không chắc chắn, nương làm sao dám sai người đi tặng lễ cơ chứ?”

Tiêu Vận vui vẻ: ” Nương, ngươi có biện pháp sao?”

Tuyết di nương sợ nhiều người nghe được nói chuyện của bọn họ, liền đem Tiêu Vận kéo lên trên xe ngựa, hạ giọng nói.

” Trưởng công chúa khi còn tại thế, từng có ân với Tiêu Dao vương. Bởi vậy hấn đã nói qua, chỉ cần Trưởng công chúa mở miệng, dù là núi đao biển lửa hấn cũng đều nhảy xuống.”

Tiêu Vận mở to mắt: ” Nương, làm sao ngươi biết nhiều như vậy?”

Tuyết di nương âm lãnh cười: ” Hừ, lúc trước ta đi theo bên người của tiện nhân Huệ Văn kia rất nhiều năm, những chuyện ấy cũng không qua mắt ta được đâu.”

” Nhưng Trưởng công chúa bây giờ đã chết rồi a!”

” Nàng chết nhưng vẫn còn con gái nàng! Tiêu Dao vương là người trọng tình nghĩa, chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng, hấn nhất định sẽ đáp ứng.”

” Lại muốn ta phải đi tìm tên phế vật kia nữa sao, chỉ cần trông thấy nàng ta liền tức điên lên! Rõ ràng là một tên rác rưởi vậy mà dám chiếm lấy thân phận dòng chính nữ, đáng hận mà!” Tiêu Vận nhớ tới Hoàng Bắc Nguyệt liền nổi giận đùng đùng.

Tuyết di nương vỗ vai nàng, an ủi: ” Vận nhi, phải biết nhẫn nhịn thì mới thành đại nghiệp được.”

Tiêu Vận hừ một tiếng.

Tuyết di nương nói: ” Đợi nương hỏi thăm hành tung của Tiêu Dao vương một chút, tìm thời gian, người liền mang theo phế vật kia đi ra ngoài, gặp Tiêu Dao vương, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt.”

” Nương, Tiêu Dao vương có tiền có thế, lại có thân phận Luyện dược sư lừng lẫy như vậy, so với cái tên Tiết Triệt kia tốt hơn nhiều nga.” Tiêu Vận bỗng nhiên vẻ mặt ngưng nói.

Tuyết di nương nhìn nàng nháy mắt, sau đó cười cười néo néo gương mặt của nàng: ” Nương còn không biết tâm tư của người sao?”

” Nương, người chê cười ta!” Tiêu Vận hờn dỗi.

Tuyết di nương vui mừng sùng ái cười: ” Nương sao lại cười nhạo người chứ, người có tâm tư này, nương cao hứng còn không kịp nữa là. Người nếu như có thể gả cho Tiêu Dao vương, nương cũng không cần nhìn vẻ mặt người Tiêu gia mà sống nữa! Á tiện nhân kia chỉ cần bên tai phụ thân người thổi gió vài câu thì hắn đã nghe theo rồi, nương quả thật đã không còn hy vọng gì với hắn nữa, chỉ còn trông cậy vào người thôi a.”

” Nương, người yên tâm, ta nhất định sẽ làm cho Tiêu Dao vương thích ta!” Tiêu Vận son sắt nói.

Có Tiêu Dao vương làm chỗ dựa, cả phụ thân đều phải nhìn sắc mặt của bọn họ mà làm việc nha!

Tuyết di nương hờn hờ nói: ” Bất quá tên Tiết Triệt kia người cũng khoan bỏ vội, dù sao thế lực của An quốc công phủ cũng rất lớn.”

” Nương, ta biết rồi! Bằng mọi lực của nữ nhi ngươi, nhất định sẽ làm cho Tiết Triệt khăng khăng một mực, mà Tiêu Dao vương cũng không thể không cưới ta a!”

Chương 66: Âm người một phát (8)

Tiêu Vận đối với vẻ bề ngoài của mình phi thường tự tin. Nàng mới mười sáu tuổi đã là đại mỹ nữ số một số hai ở Lâm Hoài thành, hơn nữa còn có thực lực Tam Tinh Triệu hoán sư, chỉ cần như vậy đã làm không biết bao nhiêu nam nhân khuynh đảo vì nàng rồi.

Tiêu Dao vương thoát nhìn phong lưu nho nhã, cũng không khó tiếp cận, chỉ có Thái tử Chiến Dã mới thật sự là lãnh khốc, cho tiền nàng cũng không dám lại gần.

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận cũng không biết, những lời bọn họ nói đã bị Hoàng Bắc Nguyệt nghe không sót một chữ.

Chỉ cần Băng Vũ ở bên cạnh Tiêu Vận, Băng Linh Huyền Điều có thể thông qua linh hồn biết được tất cả mọi việc xảy ra ở phụ cận nàng, đây chính là một trong những năng lực của siêu cấp linh thú – Điểm Hồn Thuật!

Trong Băng Vũ có chứa nguyên khí của hắn, có thể cùng hắn tương thông, tuy nhiên chỉ có hắn nắm giữ tin tức của phân thể (một phần của thân thể), người khác nếu muốn thông qua Băng Vũ quan sát hắn thì chỉ có thể phí công vô ích mà thôi.

Độc nhất phụ nhân tâm (lòng dạ đàn bà là độc ác nhất), tuy chỉ mới tới có vài ngày nhưng Hoàng Bắc Nguyệt đã biết, đáng sợ nhất không phải là Cầm di nương nghĩ gì cũng đều viết lên mặt mà là mục tiểu diện hồ (hồ mặt cười, ý chỉ loại người mưu mô xảo quyệt) Tuyết di nương.

Nàng tuy rằng tính tình kiêu ngạo lãnh khốc nhưng cũng chưa từng khinh thường kẻ thù của mình. Lật thuyền trong mộng, sự tình như vậy nàng nhìn thấy nhiều lắm rồi.

Nữ nhân là sinh vật đáng sợ nhất trên thế giới này, nàng biết chính mình cũng là người đáng sợ, cho nên đối với Tuyết di nương đồng dạng tâm cơ thâm trầm, nàng cũng phải dùng chút thủ đoạn nhỏ mới được.

Một cái Băng Vũ, vừa lấy được 5000 vạn kim tệ, vừa có thể tùy thời giám sát động tĩnh của hai mẹ con này, giao dịch như vậy nàng cảm thấy rất có lời.

” Nha đầu ngu ngốc, muốn lợi dụng ta sao, xem ta chơi chết ngươi!” Hừ lạnh một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt đi tới một cửa hàng quần áo.

Áo khoác đương nhiên là trang bị không thể thiếu, không có áo khoác làm sao giả trang thần bí được? Bởi vậy nàng cố ý chọn hai cái áo bào rộng, có thể đem thân hình hoàn toàn bao phủ.

Lại mua hai bộ trường bào màu đen tuyệt đẹp, tuy nhiên, thẩm mỹ về quần áo ở cái thời đại cũng có chênh lệch nhất định đối với sở thích của nàng, tâm tư vừa động, nàng liền gọi lão bản.

Hiện giờ cả tòa thành này đều biết gần đây xuất hiện một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư, cả người mặc hắc sắc đấu bông, che kín toàn thân.

Từ lúc Hoàng Bắc Nguyệt tiến vào, lão bản cùng tiểu nhị đã bắt đầu thấp thỏm, những khách nhân khác trong cửa hàng cũng hoàn toàn im bật, không dám thở mạnh, toàn bộ ánh mắt đều nhìn chằm chằm vào nàng.

Nghe được Hoàng Bắc Nguyệt kêu, lão bản lập tức chạy như bay tới, dè dặt hỏi: "Đại nhân, ngài có gì phân phó sao?"

"Tiệm của các người có thể may quần áo dựa theo bản vẽ không?"

"Có thể, đương nhiên là có thể!" Cho dù không thể, chỉ cần vị đại nhân này muốn thì hẳn cũng phải ráng làm cho được a.

"Tốt lắm, ta vẽ hai mẫu thiết kế, các người xem rồi mau chóng may cho ta."

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới bên quầy, cầm bút chì, soạt soạt vẽ ra hai bản thiết kế trên tờ giấy trắng đưa cho lão bản, thuận tiện đặt một túi tiền vàng ở trên quầy.

Lão bản hai tay nhận lấy bản vẽ, nhìn không chớp mắt, đây là lần đầu tiên hắn trông thấy loại trang phục quái dị này.

"Bao lâu thì hoàn thành?"

"Hai ngày, hai ngày là được rồi." Bình thường nếu là yêu cầu của vị đại nhân này, hẳn sẽ nói là một ngày, tuy nhiên phong cách của hai bản thiết kế này bọn họ từ trước tới nay chưa từng gặp qua, bởi vậy cần nghiên cứu thêm một ngày.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, hai ngày coi như là tốc độ phi thường nhanh rồi, nàng cũng không gấp lắm.

"Đa tạ." Hướng lão bản nói cảm ơn, Hoàng Bắc Nguyệt cầm quần áo vừa mới mua ly khai.

Sau đó nàng vừa đi đến phường thị Bồ Cát Nhĩ mua một cái nẹp giới

cấp thấp, mặc dù vậy giá cả đã hơn 1000 vạn kim tệ!

Chương 67: Cung đình dạ yến (1)

Nạp giới cấp thấp đã như vậy, nạp giới cấp cao thì quả thật chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Nàng đột nhiên cảm giác dù bản thân có 30000 vạn kim tệ thì vẫn sẽ là người nghèo a.

Sau khi quăng hết đồng đồ linh tinh vào trong nạp giới, nàng trở về Trường công chúa phủ.

Lặng lẽ tiến vào Lưu Vân Các, nàng liền nhìn thấy Đông Lăng đang lo lắng đi tới đi lui trong sân.

Vừa lúc nàng cũng có mua chút đồ vật cho Đông Lăng, tranh thủ cung yến chưa bắt đầu thì lấy cho nàng xem trước vậy.

” Đông Lăng, nhìn xem ta có cái gì nè.”

” Tiểu thư!” Đông Lăng vừa trông thấy nàng thì vội vã chạy lại: ” Ngài cuối cùng cũng đã trở lại a!”

” Đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng Bắc Nguyệt sầm mặt lại, ý nghĩ đầu tiên chính là lại có người đến Lưu Vân Các tìm Đông Lăng bắt nạt.

Nàng đã lén lút nói với Bội Hương bảo ả không cho dám hạ nhân đến Lưu Vân Các gây sự rồi mà, chẳng lẽ chỉ một chút chuyện như vậy mà ả cũng không làm được.

Bắt nạt nàng cũng không sao nhưng tuyệt đối không được bắt nạt Đông Lăng!

” Là ai khi dễ người? Ta đi giáo huấn hắn!” Lấy thực lực của nàng, muốn thần không biết quỷ không hay giết một người thì so với việc bóp chết con kiến còn đơn giản hơn!

Đông Lăng ngẩn ra, lập tức lắc đầu nói: ” Không có người nào khi dễ ta, hai ngày nay không có người nào dám đến, mà người trong phủ cũng sẽ không chủ động gây sự với ta giống như trước đây.”

” Vậy rốt cục là chuyện gì a?” Không có ai đến gây sự là được rồi.

Nàng thường xuyên đi ra ngoài, không thể lúc nào cũng bảo vệ Đông Lăng được. Tiểu nha đầu này lòng dạ lương thiện, lại trung thành với nàng, nhiều năm như vậy cũng không hề bỏ rơi nàng, bởi vậy nàng cũng không muốn để Đông Lăng phải chịu khổ nữa.

Đông Lăng kéo nàng đi vào phòng, vừa đi vừa nói: ” Nhị tiểu thư mới vừa phái người đến đưa tới những đồ vật này.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghi hoặc, Tiêu Vận tặng đồ cho nàng? Không lẽ hôm nay mặt trời mọc lên từ phía tây sao?

Nàng đi vào phòng liền thấy có hai bộ y phục mới cùng một số đồ nữ trang đặt chỉnh tề trên giường.

Thật là tặng đồ a.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy một bộ y phục lên xem thử. Quần áo chất liệu không tệ, đều là tơ lụa Vân La Hòa, chỉ có tiểu thư gia đình giàu có mới mặc nổi.

Trong lòng nàng thầm nghĩ Tiêu Vận kia uống lộn thuốc rồi sao, hay đây là đang lấy lòng nàng để chuẩn bị đi gặp Tiêu Dao vương?

Đông Lăng sắc mặt lo lắng nói: ” Nhị tiểu thư muốn tiểu thư ăn vận đẹp một chút để buổi tối tham gia cung yến!”

” Cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt mở to hai mắt: ” Chẳng phải bọn họ bảo ta thân mang trọng bệnh dễ lây lan nên không cho ta ra khỏi cửa sao?”

” Ta cũng đã nói lại như thế, chỉ là nhị tiểu thư nói bất kể thế nào thì người cũng phải đi cung yến a!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm, lần này quả thật có chút làm khó nàng rồi. Cho dù nàng mạnh mẽ đến đâu thì cũng không thể phân thân nha.

Dùng thân phận Hoàng Bắc Nguyệt đi theo Tuyết di nương tiến cung? Hay là dùng thân phận Hí Thiên tiến cung, ài, cái nào cũng không thể từ chối được a.

Nếu nói không đi, Tiêu Vận nha đầu này khẳng định không đồng ý.

Có thể tốt bụng đưa cho nàng đưa quần áo, còn bảo nàng tham gia cung yến, Hoàng Bắc Nguyệt biết chắc rằng các nàng có dụng ý khác. Do vậy có đi hay không cũng không tới lượt nàng quyết định được.

Nếu vào lúc này lại xảy ra xích mích với Tiêu Vận thì sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của nàng, mà nếu không muốn gây động tĩnh quá lớn thì nàng cũng chỉ có thể để lộ ra thân phận Hí Thiên mà thôi.

Không được! Thân phận bại lộ sớm như vậy thì phải nhanh chóng giết Tiêu Vận cùng Tuyết di nương, như vậy thì lợi cho bọn họ quá rồi.

Chính bọn họ đã hại Hoàng Bắc Nguyệt, rồi còn mối thù của Trương công chúa nữa, nàng nhất định phải bắt đám người này trả giá gấp mười lần.

Chương 68: Cung đình dạ yến

(2)

Trong lòng chậm rãi tính toán, Hoàng Bắc Nguyệt cũng lấy hết đồng hồ vừa mới mua từ trong nạp giới ra, làm Đông Lăng nhìn đến trợn tròn mắt.

” Tiểu thư, đó là nạp giới ư?” Đông Lăng dụi dụi mắt, cứ ngỡ mình đang mơ.

Giá trị của một cái nạp giới nàng rất rõ ràng.

Mà tình trạng kinh tế của bọn họ nàng cũng rất rõ ràng.

” Chỉ là nạp giới cấp thấp mà thôi, Đông Lăng, chuyện đến nước này ta cũng không gạt ngươi nữa. Ta hôm nay sẽ tham dự cung yến, thế nhưng ngươi cũng phải đi!”

Đông Lăng gật đầu: ” Đông Lăng sẽ đi theo phục vụ tiểu thư, tuyệt đối không để cho tiểu thư mất mặt.”

Khi tiến cung tham gia cung yến thì nhất định sẽ chạm mặt rất nhiều tiểu thư thiếu gia quý tộc. Bọn họ từ nhỏ sống trong nhung lụa, tỳ nữ bên người thành đoàn, mà thân là dòng chính nữ của Trưởng công chúa phủ, đường đường Bắc Nguyệt quận chúa nếu như không có một nha hoàn nào đi theo thì thật sự rất mất thể diện a.

Từ nhỏ Đông Lăng đã được Trưởng công chúa điện hạ dạy lễ nghi cung quy cùng một chút võ thuật phòng thân. Chỉ cần nàng còn sống nhất định sẽ không để cho người khác bắt nạt tiểu thư!

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy bộ trường bào màu đen mới mua, quay đầu nhìn Đông Lăng nở nụ cười: ” Không phải muốn người đi hầu hạ ta.”

” A? Vậy nô tỳ phải làm gì?” Đông Lăng không hiểu, nàng là nha hoàn, không đi hầu hạ tiểu thư thì làm gì?

” Chuyện này từ từ nói, trước tiên người thử xem bộ y phục này có vừa người không.”

Đông Lăng mặc dù lớn hơn nàng một hai tuổi, thế nhưng hai năm nay luôn phải chịu ức hiếp, mà đồ ăn ngon thì nàng đều để cho Hoàng Bắc Nguyệt, bản thân chỉ ăn một chút bánh bao mà thôi. Vốn đang tuổi ăn tuổi lớn mà cứ ăn như vậy khiến nàng bị thiếu dinh dưỡng, phát dục không tốt, bởi vậy thoạt nhìn cùng Hoàng Bắc Nguyệt không chênh lệch bao nhiêu.

Lời tiểu thư dặn dò Đông Lăng chưa bao giờ hỏi nhiều, vừa định cầm quần áo đi thay, nàng có chút cau mày: ” Tiểu thư, đây là nam trang mà.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đúng là nam trang. Nữ trang quá sặc sỡ, nàng trời sinh không thích màu mè, người của thế giới hắc ám là vậy, họ đều luôn tránh xa màu sắc rực rỡ chốn thị thành.

Nàng thích màu đen, cũng là màu của bóng đêm, lãnh khốc, màu sắc của tuyệt vọng.

” Rất vừa vặn đó.” Một thân hắc sắc nam trang làm Đông Lăng thoạt nhìn có chút anh khí, không hổ là lúc bé có học qua võ thuật.

Hoàng Bắc Nguyệt lại đem đấu bông đen mới mua choàng thêm cho

nàng, đem vành nón kéo thấp xuống rồi đi tới đi lui đánh giá, ân, rất giống.

Tuy nhiên vẫn còn thiếu chút sát khí.

” Tiểu thư, người rốt cuộc muốn làm gì a?” Đông Lăng triệt để bị nàng làm cho mơ hồ rồi, mặc một thân quần áo kỳ quái như vậy nếu để cho người khác thấy được thì họ sẽ bảo nàng bị điên mất.

” Ta muốn người mặc bộ quần áo này đi tham gia cung yến!”

” Làm sao được cơ chứ.” Đông Lăng xốc vành nón lên, thờ phì phò: ” Tiểu thư người đừng náo loạn nữa, người trong cung làm sao có khả năng để ta mặc bộ đồ kỳ quái này đi vào được.”

Hôm nay tiểu thư lại làm sao nữa đây. Bình thường Trương công chúa có nói thế giới bên ngoài rất loạn, không nên để tiểu thư đi lung tung. Mà dạo gần đây mình thấy tiểu thư đã trưởng thành nên cũng mặc kệ, để tiểu thư thường xuyên ra ngoài chơi, giờ thì tốt rồi, tiểu thư trực tiếp biến thành cái dáng vẻ hồ đồ này.

Hoàng Bắc Nguyệt giương đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm Đông Lăng, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười tràn ngập tự tin.

” Có thứ này người liền có thể đi vào.”

Nàng từ dưới gối lấy ra tấm thiệp vàng mà hôm qua Thái tử Chiến Dĩ sai người đưa tới.

Thiệp mời mạ vàng tỏa ra kim quang sáng chói, trong tức khắc đã làm gian phòng đơn sơ của bọn họ trở nên rực rỡ.

Chương 69: Cung đình dạ yến

(3)

Đông Lăng mở to hai mắt nhìn. Nàng từ nhỏ đã ở trong Trường công chúa phủ, chút kiến thức này nàng vẫn biết a.

Loại thiệp mời có màu sắc cùng quy cách như thế này chỉ có người trong cung mới có thể sử dụng!

Đây là thiệp mời cung yến!

” Tiểu thư, làm sao ngươi có được thứ này? Là Thái hậu sai người đưa tới sao? Hay là Hi Hòa công chúa?”

Đông Lăng dè dặt tiếp nhận thiệp mời. Từ khi Trường công chúa qua đời, đã nhiều năm rồi nàng chưa thấy lại loại thiệp mời mạ vàng này, chỉ cần dùng tay sờ lên thôi cũng đều có cảm giác thần thánh rồi.

Trong phút chốc Đông Lăng có chút hoảng hốt, giống như Trường công chúa điện hạ không có qua đời, giống như bọn họ vẫn là phủ đệ huy hoàng nhất ở Lâm Hoài thành vậy.

” Thái hậu cùng Hi Hòa công chúa cũng chưa trở về đế đô, làm sao có khả năng đưa thiệp mời cho ta?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

” Cũng đúng.” Đông Lăng cẩn thận mở thiệp mời ra, thời điểm trông thấy tên của người được mời là Hí Thiên các hạ, nàng còn tưởng mình bị hoa mắt.

Hí Thiên các hạ?

Danh tự này hình như có chút quen tai, nhưng mà bọn họ cũng không quen biết người này a.

Nhìn thấy tên người được mời không phải là bốn chữ Bắc Nguyệt quận chúa, Đông Lăng bỗng cảm thấy hụt hẫng, ánh sáng hi vọng trong mắt liền tiêu thất.

Biến hóa trên vẻ mặt của nàng đương nhiên Hoàng Bắc Nguyệt đều thấy rõ, nàng lắc đầu nói: "Đông Lăng, thiệp mời này không phải ta trộm, mời đúng là ta!"

"Nhưng mà tên" Rõ ràng không phải tên của tiểu thư a.

"Hí Thiên là ta, Đông Lăng, tấm thiệp này là Hoàng tộc cấp cho ta, không ai biết Hí Thiên là Bắc Nguyệt quận chúa, hiểu chưa?"

Đông Lăng gật đầu: "Ân, Hí Thiên là tên giả tiểu thư dùng ở bên ngoài."

"Ừ." Hoàng Bắc Nguyệt trịnh trọng gật đầu: "Ta phải cùng Tiêu Vận tiến cung, bởi vậy ngươi liền dùng thân phận của Hí Thiên tiến cung đi, nhớ, bất kể thế nào cũng không thể đem áo khoác cởi ra, đừng để cho người khác trông thấy bộ dáng của ngươi, cũng đừng nói chuyện cùng người khác."

Đông Lăng nghe, tim liền đập bịch bịch, mạo danh người khác tiến cung, nếu để Hoàng Thượng biết chỉ sợ sẽ phạm tội chém đầu a!

"Tiểu thư, trong cung nghiêm khắc như vậy không thể không cởi áo khoác ra mà."

"Tin tưởng ta, ngươi chỉ cần cầm tấm thiệp này thì không ai dám can"

ngươi đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vai trấn an nàng.

Đông Lăng sốt sắng nắm chặt tay, thân thể nho nhỏ có chút run rẩy.

Hoàng Bắc Nguyệt con ngươi hơi trầm xuống, đột nhiên bắt lấy tay của Đông Lăng, trong mắt lóe lên hàn quang lạnh giá.

” Đông Lăng, ngươi mặc quần áo này vào thì không được sợ hãi nữa.”

Đông Lăng run lên, vẻ mặt đưa đám nói: ” Tiểu thư, hay là thôi đi, ta ngay cả Hí Thiên này là ai cũng không biết, giả làm hãn tiến cung, nếu bị phát hiện thì.....” (khúc này theo mình thì có chút mâu thuẫn, phía trên Nguyệt tỷ đã bảo Hí Thiên là nàng rồi cơ mà)

” Có ta ở đây ngươi sợ cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt có chút bất đắc dĩ, trong khoảng thời gian ngắn nàng cũng không có biện pháp giúp Đông Lăng thay đổi ý nghĩ “chúng ta là kẻ yếu”.

Nhiều năm khúm núm, chỉ có thể luồn lách qua kẽ hở mà sinh tồn, bây giờ lại đột nhiên nói cho nàng biết thật ra tiểu thư của ngươi là người mạnh nhất đế đô, phỏng chừng nàng sẽ lập tức ngất đi mất.

Nhưng mà thời gian không còn nhiều a, nếu nàng hôn mê thì cũng phải tạt nước cho nàng tỉnh lại.

Nhìn Đông Lăng vẫn còn do dự sốt sắng, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên thấp giọng nói: ” Băng, ra đây!”

” Băng, băng là ai?” Đông Lăng nhìn chung quanh, rõ ràng là không có ai mà.

Nhưng chỉ một giây sau, mắt nàng trợn tròn, miệng há to đến mức có

thể nhét một quả trứng gà vào.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện một đầu Bãng Loan thân hình khổng lồ, cả người tràn ngập hàn khí.

Là Linh thú a! Bãng thuộc tính Linh thú a!

Chương 70: Cung đình dạ yến

(4)

Toàn thân được bao phủ bởi băng tuyết như vậy nhất định là Linh thú đẳng cấp cao a! Nghe nói ngay cả Linh thú thuộc tính Băng cấp mười một cũng không thể toàn thân bao bọc trong băng tuyết như vậy nữa.

Đầu, đầu Linh thú này rốt cuộc mạnh đến mức nào vậy?

” Tiểu thư mau chạy đi!” Đông Lăng hoảng sợ hô to, trong đầu chỉ có duy nhất ý nghĩ phải bảo vệ tiểu thư.

Nhất định là hôm qua đắc tội An quốc công nên hãn phái cao thủ đến lấy mạng tiểu thư.

Bị Đông Lăng giang hai cánh tay che chở phía sau, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Băng Linh Huyền Diệu có chút im lặng nhìn nhau, không nói nên lời.

Loại đẳng cấp như Băng Linh Huyền Diệu đã có thể tùy ý khống chế kích thích thân thể của mình. Kích thích bình thường của hãn cũng phải to cỡ một toà cung điện, còn bây giờ chỉ thu nhỏ lại đủ để bước vào phòng mà thôi, cũng vì vậy mà Hoàng Bắc Nguyệt rốt cuộc cũng được quan sát kỹ càng Linh thú của mình. Ân, cũng rất đẹp nha.

Trước đây hãn quá lớn đi, nhìn chung chung thì chỉ cảm nhận được vẻ đồ sộ hùng vĩ mà thôi, bởi vậy nàng cũng không có chút khái niệm gì về mặt mũi của Băng Linh Huyền Diệu cả. Chỉ biết hãn có cái mặt rất bụi mà thôi. (chết cười với cách Nguyệt tỷ miêu tả tiểu Băng:D)

Nhưng hiện giờ nhìn kỹ, hắc toàn thân óng ánh tuyết trắng, thỉnh thoảng lóe lên màu băng lam trong suốt, mỗi một sợi lông vũ đều là do băng tuyết ngưng tụ mà thành, trừ bỏ đôi tròng mắt màu xanh lục, toàn thân từ trên xuống dưới không có một tia tạp sắc.

Hắc lớn lên rất giống thần thú Trung Hoa cổ đại là Phượng Hoàng, lông đuôi thon dài thanh nhã, tư thái kiêu ngạo lười biếng, trên trán điểm tuyết ba sợi Băng Vũ mỹ lệ, đẹp đến mức khiến người ta mê mẩn.

Giờ khắc này Băng Linh Huyền Diệu phi thường kiêu ngạo, ngẩng đầu ưỡn ngực, lười nhác nhìn thoáng qua Đông Lăng, rất có khí phách quân lâm thiên hạ.

” Đông Lăng, hắc tên là Băng, là Linh thú của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trong ánh mắt hoảng sợ Đông Lăng, đi tới bên người của Băng Linh Huyền Diệu, vỗ vỗ vào cặp băng dực xinh đẹp của hắc.

Đông Lăng hung hăng nuốt từng ngụm nước bọt, đặt mông ngồi trên giường, há to miệng nhưng cả nửa ngày cũng chưa thốt nổi một lời.

” Chủ nhân, hình như ta lỡ dọa nàng sợ quá mức rồi.” Băng Linh Huyền Diệu dường như cảm thấy rất hãnh diện vì đã dọa chết khiếp một phạm nhân vậy.

” Không có chuyện gì, nàng sẽ hồi thần nhanh thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một hơi, thấy Đông Lăng vẫn còn ngơ ngác, bản thân nàng liền đi thay quần áo trước.

Quần áo mà Tiêu Vận đưa tới tuy rằng quý báu nhưng lại thuộc dạng hoa lệ, mỹ nữ dạng gì mặc vào cũng chỉ có thể ảm đạm thất sắc trước bộ y phục đó mà thôi.

Bất quá Hoàng Bắc Nguyệt làn da trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, dù có mặc vài rách cũng sẽ cho người cảm giác đoan trang tú lệ.

Nàng hôm nay cũng không muốn quá nổi bật, tự nhiên sẽ không ăn mặc lòe loẹt. Mà quả thật từ lúc Trương công chúa qua đời, Hoàng Bắc Nguyệt đã không còn được mặc quần áo đẹp nữa.

Lần này tiến cung, nàng cũng không thể mặc một thân trắng thuần đơn sơ như ở nhà được, vì vậy nàng cũng chỉ có thể tùy ý mặc vào y phục do Tiêu Vận đưa tới.

Ngồi trước gương, nàng cũng nhìn kỹ nhìn hình ảnh phản chiếu trong đó. Một gương mặt nhỏ nhắn thuần khiết, thiên chân vô tà, không chút phấn son. Đôi lông mày không che giấu được vẻ linh động thanh tú, mái tóc đen mượt như lụa tản ra hai bên gò má, lộ ra một đôi mắt màu sáng ngời hữu thần cùng bờ môi hồng nhuận ngọt ngào. Tất cả vẻ thanh lệ thoát tục này đều hiện lên trên khuôn mặt chỉ mới mười hai tuổi, tựa như mỹ nữ từ trong tranh bước ra, lại phảng phất một chút bóng dáng kiếp trước của nàng.

Vuốt vuốt tóc, Hoàng Bắc Nguyệt có chút bất đắc dĩ, quần áo nàng còn mặc được chứ tóc thì nàng cũng chào thua. Hai ngày nay nàng chỉ tùy tiện đem tóc buộc lên rồi đi ra ngoài, mà thường nàng cũng mặc áo khoác suốt, nào có ai để ý đâu.

Thế nhưng bây giờ là tiến cung a, ít nhiều cũng phải chải chuốt một chút chứ.

Trong lúc nàng đang đau đầu, một đôi bàn tay lạnh lẽo khẽ cầm lấy cây lược trong tay nàng.

Chương 71: Cung đình dạ yến

(5)

Trong lúc nàng đang đau đầu, một đôi bàn tay lạnh lẽo khẽ cầm lấy cây lược trong tay nàng, chậm rãi sửa sang lại mái tóc cho nàng.

” Nhiều năm như vậy, hôm nay là ngày Đông Lãng cao hứng nhất.”
Thiếu nữ phía sau thốt lên, giọng nói nghẹn ngào. Từng giọt nước mắt trượt xuống gò má của nàng.

” Mối thù của Trương công chúa rốt cục có thể báo rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt đôi mày khẽ nhíu, nghiêng đầu hỏi: ” Thù ư?”

Đông Lãng hai tay bỗng dựng cứng đờ, vội vã quỳ xuống trước mặt nàng, vừa khóc vừa nói: ” Tiểu thư, Trương công chúa điện hạ không phải nhiễm bệnh qua đời mà là bị người khác hại chết a!”

Quả nhiên đúng như nàng nghĩ.....

Hoàng Bắc Nguyệt song quyền siết chặt, tình cảm cùng ký ức thuộc về Hoàng Bắc Nguyệt chợt ùa về, Huệ Văn trưởng công chúa ôn hòa mỹ lệ, luôn luôn quan tâm nàng, che chở nàng.

Cho dù nàng là một tên phế vật, tính tình vừa nhu nhược lại vừa vô dụng, thế nhưng Trương công chúa vẫn luôn thương yêu nàng hết mực.

” Bắc nguyệt, chỉ cần có mẫu thân, ai cũng không thể khi dễ ngươi.”

Thanh âm ôn nhu từ ái dường như còn văng vẳng bên tai, nhưng..... ai nghĩ tới thế sự lại trên người như vậy chứ.

Trưởng công chúa đã không thể chờ tới ngày nữ nhi yếu đuối của mình trưởng thành, nàng đã qua đời khi tuổi còn rất trẻ.

Nàng lúc đó đã ôm bao nhiêu tiếc nuối cùng lo lắng xuống mồ?

Mà Hoàng Bắc Nguyệt lúc đó còn nhỏ, sẽ trải qua bao nhiêu sợ hãi, bàng hoàng?

Vô số cảm xúc kịch liệt như thủy triều tràn vào nội tâm nàng, thật lâu vẫn chưa bình ổn được.

Song quyền nắm chặt, nàng gằn từng chữ hỏi: " Đông Lăng, người biết những chuyện gì nữa?"

Đông Lăng ôm lấy chân nàng khóc lớn: " Trưởng công chúa cũng là vì uống thuốc do Tuyết di nương đưa tới nên mới trúng độc bỏ mình, mà lão gia lại hoàn toàn không truy cứu, hơn nữa khi đó cũng đang xảy ra đại chiến nên Hoàng Thượng cùng Thái hậu cũng không rảnh hỏi đến. Lão gia cũng thừa dịp đó vội đem Trưởng công chúa chôn cất. Lúc đó tiểu thư còn nhỏ tuổi nên nô tỳ không dám nói ra, chỉ có thể nhẫn nhục đợi tiểu thư lớn lên mới nói, là Đông Lăng đáng chết!"

" Không." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu: " Người làm rất đúng."

Nếu như lúc đó Đông Lăng nói chân tướng cho Hoàng Bắc Nguyệt, lấy tính cách nhu nhược của nàng coi như không tức chết thì cũng sẽ đánh rần động cỏ, sẽ bị Tuyết di nương trảm thảo trừ căn. (diệt cỏ tận gốc = giết người diệt khẩu)

Đông Lăng tuy tuổi còn nhỏ nhưng vẫn biết suy xét, biết tính tình

Hoàng Bắc Nguyệt nên cũng không nói ra, chỉ có thể giấu kín sự việc chờ khi Hoàng Bắc Nguyệt trưởng thành mạnh mẽ hoặc gả đi thì mới nói cho nàng.

Tâm tư cẩn thận, tính cách trầm ổn, nha đầu này nếu hảo hảo giáo dưỡng thì sau này nhất định rất có tiền đồ a.

” Đông Lăng, người nói những thứ này thì ta cũng đoán được nguyên nhân cái chết của mẫu thân rồi. Ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng sự việc, hơn nữa ta còn muốn làm cho bọn họ phải trả giá đắt, người hiểu chứ?”

Đông Lăng vừa rơi lệ vừa gật đầu như giã gạo:

” Đông Lăng hiểu rõ, một đao giết chết thì quá tiện nghi cho bọn chúng rồi. Mưu hại Trương công chúa là tội lớn, nhất định phải làm cho tội ác của bọn họ bị cả thiên hạ biết, để người trong thiên hạ phải nhớ bọn họ suốt đời.”

Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng gật đầu, tiểu nha đầu Đông Lăng này có thể hiểu rõ nỗi khổ tâm của nàng, tốt rồi.

Một đao giết chết mẹ con Tuyết di nương thì cái chết của Trương công chúa sẽ không minh bạch, Hoàng Bắc Nguyệt nhiều năm chịu khổ như vậy, ai sẽ trả lại công đạo cho nàng đây?

” Rõ ràng là tốt rồi, như vậy tối nay nên làm như thế nào người cũng biết rồi chứ?”

Đông Lăng kiên định gật đầu.

Sau khi biết rõ trong lòng tiểu thư đã có kế hoạch, nàng vô cùng cao hứng, đừng nói để nàng mạo danh đi tham gia cung yến, cho dù bắt

nàng đi lên núi đao nàng cũng đi!

Tiểu thư thông tuệ, làm việc chu toàn, tâm tư kín đáo như vậy, tương lai nhất định không phải là vật trong ao.

Chương 72: Cung đình dạ yến (6)

Đông Lăng khéo léo giúp nàng búi tóc theo kiểu thập tự, nhìn vô cùng đoan trang, lại cài thêm một chiếc trâm tử sắc lưu ly hoa, vừa giản dị lại vừa trang nhã, tuyệt đối sẽ không nổi bật trong đám tiểu thư quý tộc kia.

Tuyết di nương muốn chính là hiệu quả như thế. Mặc dù quần áo đều là đồ đắt tiền nhưng lại không hề nổi bật trong đám đông. Như vậy người khác sẽ không biết Hoàng Bắc Nguyệt bị ngược đãi, hơn nữa lại còn tôn lên vẻ đẹp cao quý của Tiêu Vận, quả là một mũi tên trúng hai con chim.

Mưu đồ thật tốt nha! Mà ta đây cũng không ngại tác thành cho người đâu.

Cho người một bước lên mây, rồi lại một cước đạp người rớt xuống, hừ, ta không tin không quăng chết được người.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười quay một vòng. Đây là lần đầu tiên nàng mặc đồ cổ trang, cảm giác rất mới mẻ a.

Sắc trời cũng sắp tối, một nha hoàn do Tuyết di nương phái tới đã đứng ngoài cửa thúc giục nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt tùy tiện cầm một cái áo choàng màu xanh biếc phủ thêm, hướng Đông Lăng nói: "Nhớ kỹ, mặc kệ ai nói với người cái gì chỉ cần nhàn nhạt gật đầu, không cần đáp lại, cứ thoải mái mà coi trời bằng vung đi, dù có là Hoàng Thượng cũng vậy."

Đông Lăng gật đầu, những câu nói này nàng đều ghi ở trong lòng, lòng bàn tay mặc dù vẫn còn đổ chút mồ hôi nhưng nàng đã không còn sợ hãi nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: " Không có chuyện gì đâu, ta cũng tham dự cung yến mà, lúc nào cũng sẽ quan sát ngươi. Chỉ cần có chuyện gì thì ta cũng đều giúp ngươi giải quyết."

Phân phó xong nàng chậm rãi rời đi, cùng nha hoàn đã sớm mất kiên nhẫn đi đến tiền viện.

Cung yến hôm nay, cả Trưởng công chúa phủ đều được mời, tuy nhiên Cầm di nương cùng Tuyết di nương là thân phận di nương thấp kém, dựa theo cung quy nếu không có chiếu dụ thì không có tư cách vào cung.

Bởi vậy Tiêu Viễn Trình chỉ dẫn theo vài vị tiểu thư thiếu gia trong phủ tiến cung mà thôi.

Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận tự nhiên nhất định sẽ đi, ngoài ra còn có tứ tiểu thư Tiêu Nhu do Cầm di nương sinh, Nhị thiếu gia Tiêu Trọng lỗi do Tuyết di nương sinh, cùng với đại tiểu thư Tiêu Linh do Phương di nương sinh.

Tiêu Viễn Trình tuổi trẻ rất chi là anh tuấn tiêu sái, cao to uy vũ, mà đám di nương cũng đều là mỹ nữ, bởi vậy hài tử sinh ra tự nhiên cũng không xấu, đều là nam thanh nữ tú cả.

Xe ngựa dừng ở tiền viện, mấy vị tiểu thư thiếu gia đều đã đến đủ, chỉ còn Hoàng Bắc Nguyệt đang chậm rì rì đi tới.

Tiêu Viễn Trình vừa nhìn thấy nàng sắc mặt đã tái xanh, chán ghét

nhìn nàng một cái rồi phóng lên lưng ngựa, cùng Tiêu Trọng Kỳ song song dẫn đầu đi ra ngoài phủ.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn con ngựa đang nhanh chóng đi xa, khuôn mặt ốm yếu cũng không có biểu hiện nào khác.

Điều này làm cho Tiêu Linh đang chờ xem trò hay phi thường thất vọng.

Hoàng Bắc Nguyệt là tiểu thư dòng chính, ở đây có ai không căm ghét nàng chứ?

” Người bệnh nặng như vậy không hảo hảo ở trong phòng dưỡng bệnh đi mà bày đặt tham dự cung yến làm gì?” Tiêu Linh nhanh mồm nhanh miệng, oán hận trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

” Đại tiểu thư, Tam tiểu thư dù gì cũng là tiểu thư dòng chính trong phủ nha, người dám dùng khẩu khí như vậy nói chuyện với nàng sao?” Tuyết di nương bỗng nhiên mở miệng, phi thường thân thiết đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ân cần hỏi han nàng vài câu.

Tiêu Linh bị nói như vậy sắc mặt lúc xanh lúc đỏ. Con ma ốm Hoàng Bắc Nguyệt này nàng còn dám tùy ý nhục mạ chứ ư Tuyết di nương tâm cơ thâm trầm này, nàng không dám làm càn đâu a.

Hừ một tiếng, nàng chỉ có thể nhỏ giọng nói: ” Vốn là vậy mà, đại phu đều nói bệnh của nàng là bệnh truyền nhiễm, nếu như tiến cung vô tình lây cho Công chúa điện hạ thì phải làm sao bây giờ?”

Bởi vì vẫn còn phải lợi dụng Hoàng Bắc Nguyệt để giúp mẫu thân lên vị trí chính thất và đi cầu Tiêu Dao vương luyện chế Tẩy Tủy Đan cho mình nên thái độ của Tiêu Vận đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng tương đối tốt hơn một chút.

Chương 73: Cung đình dạ yến

(7)

” Đại tỷ tỷ, bệnh của Tam muội muội đã tốt hơn rồi, chỉ là sức khỏe vẫn còn yếu, người cũng đừng nói lung tung nha. Cái gì mà bệnh truyền nhiễm chứ? Chúng ta đều cùng ở trong phủ, nếu có bệnh truyền nhiễm chúng ta đã sớm bị lây bệnh rồi. Người có phải là muốn hủy đi thanh danh của chúng ta không vậy hả?”

Lời nói Tiêu Vận từng chữ từng chữ đều phi thường khi sắc bén độc ác. Tiêu Linh quả thật cũng phát mộng rồi, Tiêu Vận bình thường cao ngạo bây giờ lại nói đỡ cho Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay trời sẽ không mưa đi.

Lão gia tử vô cùng thương yêu Tiêu Vận, ngay cả phụ thân cũng đều hết mực chiều nàng, Tiêu Linh quả thật cũng không dám đắc tội nàng, chỉ có thể cắn răng nuốt hận.

” Nhị muội muội nói đùa rồi, ta bất quá chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi, làm gì có chuyện ra ngoài rêu rao lung tung chứ?” Tiêu Linh nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Tiêu Vận cùng Hoàng Bắc Nguyệt này sinh ra đều may mắn hơn nàng a.

Hoàng Bắc Nguyệt là do Trương công chúa sinh ra, là dòng chính nữ trời sinh.

Mà Tiêu Vận càng đáng hận hơn, à thậm chí còn có huyết thống của Triệu hoán sư.

Thật là tức chết mà, rõ ràng đều là cốt nhục của Tiêu gia, thân phận

thứ nữ cũng thôi đi, đằng này nàng lại không có chút xíu thiên phú võ đạo nào, Triệu hoán sư lại càng khỏi phải nói.

” Thuận miệng nói? Ta xem ngươi rõ ràng là hồ ngôn loạn ngữ, đi cung yến thế nào cũng sẽ quấy rối cho coi, không bằng bây giờ ở nhà luôn đi.”

Bởi vì có Tiêu gia lão gia tử làm chỗ dựa nên lời nói của Tiêu Vận trong nhà cũng có chút trọng lượng, bởi vậy khi Tiêu Linh nghe được sắc mặt liền trắng bệch.

” Nhị tiểu thư cũng đừng nóng giận nữa, thời gian bắt đầu cung yến cũng sắp đến rồi, mau đi nhanh đi, đừng trì hoãn nữa.”

Cầm di nương đang ở một bên xem cuộc chiến vội vàng nói, sau đó hung ác trợn mắt nhìn Tiêu Linh một cái.

Nha đầu Tiêu Linh này thật không biết chuyện mà. Không thấy mẹ con Tiêu Vận đang mượn sức Hoàng Bắc Nguyệt sao? Lạnh chanh láu táu, bây giờ gặp rắc rối rồi đó.

Nếu không phải là Tiêu Nhu của nàng tuổi còn nhỏ, nàng cũng sẽ không thèm lôi kéo nha đầu Tiêu Linh do Phương di nương suốt ngày chỉ biết tụng kinh niệm phật này về phe mình đâu.

Nàng cần Tiêu Linh kiếm được một vị quý công tử có thể lực trong cung yến để giúp nàng lên chính thất a.

Nàng không thể chần chừ được nữa. Tiêu Vận đã đính hôn cùng An quốc công Thế tử rồi, việc này chỉ cần thành công thì Tuyết di nương chắc chắn sẽ mẫu bằng nữ quý, nói không chừng còn có thể an vị trên vị trí chủ mẫu nữa.

Hừ! Nếu như Tiêu Linh cũng có thể gạ gẫm được một vị công tử của đại gia tộc thì nàng liền đem Tiêu Linh làm con nuôi của mình, như vậy nàng cũng có thể mẫu bằng nữ quý.

Bị Cầm di nương xen vào, Tiêu Vận đương nhiên cũng không thể nói thêm cái gì nữa. Nàng cùng Hoàng Bắc Nguyệt lên cùng một chiếc xe ngựa nội thất hoa lệ. Sau khi ngồi xuống nàng liền vút ngay thái độ ôn hòa lúc này, có chút khinh bỉ nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng đời này ghét nhất là Hoàng Bắc Nguyệt, vậy mà bây giờ lại phải giả vờ thân thiết nha đầu đó. Ài, vấn đề là hôm nay Tiêu Dao vương cũng sẽ tham dự cung yến, bắt buộc dĩ nên nàng cũng chỉ có thể lôi kéo tên phế vật ốm yếu này đi cùng.

Bất quá phế vật mãi mãi vẫn là phế vật mà thôi, cho dù có cho nàng tơ lụa hay vàng bạc châu báu thì nàng cũng không so sánh được với bản thân mình.

Tên rác rưởi này chỉ có thể làm nền cho nàng, lợi dụng xong thì một cước đá văng.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút lười nhác dựa vào nệm êm, bởi vì mặt trắng bệch bệnh tật nên thoạt nhìn giống như muốn ngủ thiếp đi vậy.

Mà Tiêu Vận cũng không còn gì để nói, vẫn còn một đoạn đường nữa mới tới cung, nàng dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi bầu trời hoàn toàn tối đen, Đông Lăng liền hóa trang thành bộ dáng của Hí Thiên đi dự cung yến.

Đông Lăng thân thủ quá yếu, nàng vẫn nên làm một chút bảo hộ mới được.

” Bắg.” Nàng lặg lể trao đỏi vớí Bắg Linh Huyển Điểu: ” Ngườì đi bảo vệ Đốg Lắg đi, chỉ cần có nguy hiểm thì ngườì lập tức ra tay, tuyểt đỏi khồg thể để cho nàng bị thườg.”

” Chủ nhầ, vậy còn ngườì thì sao?” Linh Thú thườg sẽ khồg bao giờ rời xa chủ nhầ để đi bảo vệ ngườì khắc cả.

Chương 74: Cung đình dạ yến

(8)

Tuy nhiên Băng Linh Huyền Diệu là ngoại lệ, nó không cùng Hoàng Bắc Nguyệt ký kết bản mệnh kế ước mà chỉ đơn thuần nghe lệnh nàng làm việc mà thôi, bởi vậy nàng có thể thoải mái chi phối hẳn.

” Ta tạm thời không cần bảo vệ.” Thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt quả thật cũng không có gì nguy hiểm cả.

Hướng hồ, thân thủ của nàng cũng không yếu, cao thủ võ đạo của thời đại này nàng còn chưa đặt vào mắt đâu.

Mặc dù chỉ mới quen biết một hai ngày nhưng Băng Linh Huyền Diệu đối với tính cách của Hoàng Bắc Nguyệt cũng coi như có chút hiểu rõ. Nàng nói không cần bảo vệ thì chính là không cần bảo vệ, nàng là người luôn nắm chắc mới ra quyết định.

Bởi vậy Băng Linh Huyền Diệu cũng âm thầm quay trở về Trường công chúa phủ.

Xe ngựa có chút xóc nảy, Hoàng Bắc Nguyệt đôi mắt vốn khép hờ có chút mở ra, vừa vặn đảo đến eo của Tiêu Vận thì nhìn thấy thanh Băng Vũ đang tỏa ánh sáng huỳnh quang nhàn nhạt.

Vũ khí của Triệu hoán sư đa số đều đặt bên trong nạp giới, bình thường cũng sẽ không cầm vũ khí đi long nhong bởi vì như vậy trong lúc tác chiến, đối thủ sẽ có thể phân tích trước vũ khí của người, không thể tạo thành hiệu quả bất ngờ khắc chế địch nhân được.

Chỉ có người không mua nổi nẹp giới mới treo vũ khí lưng lỏng trên người như vậy.

Tiêu Vận rõ ràng không phải thứ nghèo khổ gì, nàng có hẳn một cái cao cấp nẹp giới a, không gian bên trong to bằng một tòa thành thị chứ đâu ít.

Có nẹp giới ngu ru bức như vậy mà vẫn treo thanh Băng Vũ trên người thì 100% là khoe khoang rồi.

Phóng tầm mắt khắp toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục, e rằng chỉ có một mình nàng nắm giữ lông vũ của Băng Linh Huyền Diệu làm vũ khí a, chuyện như vậy mà không đi khoe khoang thì nàng không còn là Tiêu Vận nữa.

Tiêu Vận đối với thanh Băng Vũ của mình phi thường yêu thích, bởi vậy vừa thấy ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt quét qua, nàng liền vô cùng đắc ý.

Đem Băng Vũ nắm trong tay thưởng thức rồi liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, cười nói: "Bắc Nguyệt, ngươi cảm thấy thanh Băng Vũ này của ta như thế nào?"

"Rất xinh đẹp." Hoàng Bắc Nguyệt than thở, đây chính là sợi lông nàng tự tay rút ra, đương nhiên phải đẹp rồi!

"Không chỉ xinh đẹp thôi đâu, ngươi có biết Băng Vũ này là từ trên người của Linh thú nào hay không?"

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, làm bộ không biết.

Tiêu Vận đắc ý nói: "Ngươi ắt hẳn cũng biết Ngũ Linh đi, có nhớ đầu Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Thái tử điện hạ không? Thanh Băng Vũ này

được rút ra từ chí tôn trong Băng Linh thú – Băng Linh Huyền Diệu, ngang hàng với Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đó nga.”

Thấy Tiêu Vận dùng đủ các loại từ ngữ chỉ sự cường đại để hình dung, Hoàng Bắc Nguyệt có chút đau đầu.

” Thật lợi hại.” Cho dù nàng có nguyên con Băng Linh Huyền Diệu, cũng phải khâm phục với tài nghệ thổi da bò của Tiêu Vận, một thanh Băng Vũ thôi mà, có cần giới thiệu dài dòng như vậy không.

Tiêu Vận trên mặt đắc ý dào dạt: ” Hoàng Bắc Nguyệt, mặc dù ngươi có thân phận cao quý nhưng đáng tiếc lại không có thực lực. Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, nếu không có thực lực, dù thân phận ngươi có cao đến mức nào cũng đều không có tác dụng.”

Không có thực lực gì.....

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói mình như vậy. Nếu nàng không có thực lực, phỏng chừng trên đời này cũng không có ai có thực lực hết.

” Ngươi có biết gần đây xuất hiện một vị Hí Thiên đại nhân không?” Tiêu Vận thấy Hoàng Bắc Nguyệt không nói lời nào, trong lòng còn tưởng là nàng đang tự ti.

Làm cho Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy tự ti chính là việc Tiêu Vận thích làm nhất.

” Nàng là một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư a, thanh Băng Vũ này cũng là do nàng rút ra. Gia gia đã sai người đi đưa lễ cho vị Hí Thiên đại nhân này, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì trong tương lai Hí Thiên đại nhân sẽ là sư phụ của ta nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt con mắt vốn đang khép hờ hơi mở ra, nghiêng đầu, kinh ngạc hỏi: ” Sư phụ?”

Tiêu Vận trông thấy bộ dáng kinh ngạc của nàng thì càng đắc ý hơn: ” Đương nhiên, ta là nữ thiên tài của Nam Dục quốc, Hí Thiên đại nhân khẳng định phi thường thưởng thức ta.”

Thiên tài? Mười sáu tuổi trở thành Tam Tinh Triệu hoán sư đã là thiên tài?

Chương 75: Cung đình dạ yến

(9)

Nàng có chút suy tư, dựa theo quy tắc của thời đại này thì lúc nàng đạt đến Tam Tinh Triệu hoán sư là lúc mấy tuổi ấy nhỉ? Hình như là năm tuổi a.

Tiêu Vận này đến tận mười sáu tuổi mới đạt đến Tam Tinh Triệu hoán sư mà muốn được nàng coi trọng sao? Có mà năm mơ ấy.

” Nếu Nhị tỷ có thể báí Hí Thiên đại nhân làm sư phụ thì tương lai nhất định tiền đồ vô lượng a.” Nàng nói là “nếu như” nha.

” Đương nhiên rồi.” Tiêu Vận có chút khinh bỉ liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nói: ” Tam muội, có chỗ tốt Nhị tỷ cũng không quên người đâu, bởi vậy người cũng không thể quên Nhị tỷ a.”

” Ân.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu thật mạnh, đương nhiên sẽ không quên rồi, hắc.

Xe ngựa tiến vào cung, sau khi vài lần kiểm tra cuối cùng cũng đến nơi. Đám người Tiêu gia lục tục xuống xe, cùng nhau hướng về Hào Quang Điện, cũng là nơi thiết yến, dọc đường đi đã gặp không ít các phu nhân, tiểu thư trong các gia tộc lớn ở đế đô.

Đại thần và các thiếu gia thì hướng Hoàng Thượng thỉnh an, còn nữ quyến thì đều đến Hào Quang Điện thỉnh an Hoàng Hậu.

Tiêu Vận cũng trông thấy vài tiểu thư quen biết nên đã đi qua bắt chuyện, còn Hoàng Bắc Nguyệt thì đi theo phía sau đám cung nhân,

quan sát chung quanh.

Nàng đem tầm mắt phóng ra xa, quả thật là cung vàng điện ngọc, rực rỡ muôn màu, đám phu nhân, tiểu thư đều xinh đẹp động lòng người, trang phục lộng lẫy, xanh xanh đỏ đỏ, đua nhau khoe sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn đèn mức hoa cả mắt, vội dời tầm mắt lên không trung mới thấy khá hơn một chút.

Nàng đi đến Hào Quang Điện cũng vừa lúc đương kim Hoàng Hậu cùng mấy vị phi tần dùng nghi thức long trọng đình đám đi tới, khiến đám phu nhân, tiểu thư nhao nhao quỳ xuống hành lễ.

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn tuân theo quy tắc: chỉ quỳ trước thiên, địa, phụ mẫu, ngoài ra đều không quỳ, bởi vậy nàng chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua rồi đi tới đứng sau cửa.

Đợi đến khi bên trong truyền đến tiếng “miễn lễ”, Hoàng Bắc Nguyệt mới cùng mấy vị phu nhân, tiểu thư đi vào.

Hào Quang Điện đã bày xong yến hội, cung nhân tiếp đón đám nữ quyến rồi dẫn bọn họ tới chỗ ngồi đã chỉ định.

Thân phận của Trưởng công chúa phủ cũng giống như Vương gia, bởi vậy tự nhiên được ngồi gần Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu.

Tiêu Vận thoải mái ngồi xuống vị trí nữ chính trong khu vực của Trưởng công chúa phủ, một chút đều không cảm thấy mất tự nhiên, trước giờ tiến cung nàng đều làm như vậy. Mọi người xung quanh thấy vậy nhưng cũng không có ai lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhú mày nhưng cũng không có hành động gì quá khích, sắc mặt bình thản ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống nàng đã phát hiện chỗ ngồi của Anh Dạ công chúa ở ngay bên cạnh mình, mà Anh Dạ công chúa lúc này cũng vừa vặn quay đầu lại, trông thấy Tiêu Vận, chân mày hơi cau lại nhưng cũng không nói gì. Nàng vừa định thu hồi ánh mắt thì chợt nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, lúc này sắc mặt nàng đã có chút thay đổi.

Lập tức Anh Dạ công chúa liền đứng dậy, nhanh chân hướng đám người bước tới.

Hành động đột ngột của Công chúa đương nhiên đã làm khơi dậy nỗi tò mò của mỗi người, nguyên bản đại điện có chút ồn ào hơi yên tĩnh lại, ánh mắt mỗi người đều hướng phía bên này.

Tiêu Vận còn chưa kịp phản ứng, Anh Dạ công chúa đã lớn giọng trách cứ: ” Đây là chỗ ngồi của ngươi sao?”

Tiêu Vận sững sốt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩn ra.

” Chỉ là thân phận thứ nữ thấp kém cũng dám cư xử lên đầu Bắc Nguyệt quận chúa sao? Ngươi muốn tạo phản đó hả?” Thanh âm của Anh Dạ công chúa rất lớn, mỗi một người trong Hào Quang Điện đều có thể nghe rõ được.

Bị nhục nhã trước nhiều người như vậy, sắc mặt Tiêu Vận tái mét, gượng gạo nở nụ cười, đem chỗ ngồi nhường lại cho Hoàng Bắc Nguyệt.

” Ta, ta không cần thận ngồi nhầm chỗ.”

Ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Tiêu Vận hận đến nghiến răng nghiến lợi. Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt, nếu biết trước như vậy ta đã không dẫn ngươi theo rồi, dám làm cho ta chịu nhục nhã như

vậy.

Động tĩnh bên này quá lớn đương nhiên cũng đã kinh động tới Hoàng Hậu, khiến nàng có chút nhú mày, đoan trang nói: ” Anh Dạ, không được hờ hờ.”

” Mẫu hậu, ta không có hờ hờ a, người của Trưởng công chúa phủ không hiểu tôn ti pháp tắc, ta chỉ dạy dỗ bọn họ một chút thôi.” Anh Dạ công chúa cười nói.

Chương 76: Cung đình dạ yến (10)

Nghe được ba chữ Trưởng công chúa, Hoàng Hậu mắt phượng xinh đẹp nhìn lướt qua Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt có chút phức tạp, nhàn nhạt gật đầu:

” Hôm nay là cung yến nên cũng không cần nhiều quy củ như vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩng đầu lên, thời điểm ánh mắt Hoàng Hậu quét đến, nàng trực diện nghênh đón, không chút tránh né.

Trong ký ức, vị Hoàng Hậu này rất không thích Hoàng Bắc Nguyệt, mà từ sau khi Trưởng công chúa qua đời thì nàng cũng không còn dịp gặp gỡ vị Hoàng Hậu này nữa. Cơ mà theo thái độ bây giờ thì xem ra nàng cũng vẫn không được hoan nghênh như cũ a.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ nhàn nhạt ngược nhìn rồi quay đầu đi, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, không có ý bất kỳ cảm xúc nào, không có sợ hãi, không có địch ý nhưng vẫn có chút tôn trọng.

Đối với Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại mà nói thì bây giờ chẳng qua là lần đầu tiên gặp mặt vị Hoàng Hậu này mà thôi.

Tuy rằng nàng không thích Hoàng Bắc Nguyệt nhưng ít nhất cũng không có hại nàng.

Mà Hoàng Hậu thấy ánh mắt bình thản của nàng lại có chút kinh ngạc, tự nhủ rằng không lẽ mình lại nhìn nhầm rồi. Hoàng Bắc Nguyệt tính tình nhu nhược sao lại có thể nhìn nàng bằng ánh mắt

như vậy được.

Nghĩ vậy, nàng không khỏi đánh giá lại Hoàng Bắc Nguyệt, phát hiện nàng cũng không khác gì trước, vẫn là bộ dáng bệnh rề rề tưởng chừng chỉ cần một cơn gió cũng đủ thổi nàng bay đi mất.

Quả nhiên là hoa mắt.

Trải qua vụ nhào nháo của Anh Dạ công chúa, ánh mắt của mọi người trong Hào Quang Điện đều chuyển hết lên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Bắt đầu có người hướng nàng chỉ chỉ trỏ trỏ, thấp giọng nghị luận.

” Nguyên lai đây là Bắc Nguyệt quận chúa a, vẫn là lần đầu ta nhìn thấy nha. “

” Thoạt nhìn cũng không tệ, nhìn kỹ cũng có vài phần giống với Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó a, cũng là một tiểu mỹ nhân nga.”

” Hừ, đẹp thì có tác dụng gì? Bệnh nặng như vậy, Trưởng công chúa phủ sau này chỉ sợ phải chấp tay dâng cho người ta rồi. “

” Ài, cũng là tiểu hài tử đáng thương a! Sống ở thời đại này mà lại không thể tập võ thì chỉ có thể bị người khác cười nhạo mà thôi.”

Bắc Nguyệt quận chúa của Trưởng công chúa phủ là phế vật, đây là sự việc mà ai ở Lâm Hoài thành cũng đều biết. Trưởng công chúa trước kia cỡ nào huy hoàng a, không ngờ nữ nhi lại là một tên rác rưởi, thực sự là mất hết thể diện mà.

Bị một đám người liên tục chỉ chỉ trỏ trỏ như thú quý hiếm, Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút bực bội rồi. Nàng đường đường là thiên tài

sát thủ ở thế kỷ 21, cư nhiên lại bị gọi là rác rưởi ở đây.

Ngay lúc nàng định trừng mắt nhìn đám người rảnh rỗi kia thì một giọng nói có chút lạnh lạnh vang lên: “Hoàng Thượng giá lâm.”

Mọi người trong Hào Quang Điện lập tức đứng lên, dồn dập quỳ xuống hành lễ.

Hoàng Thượng thấy vậy cười to một trận, vừa đi vào vừa giơ tay lên nói: ” Hôm nay không cần hành lễ, các khanh mau bình thân.”

Chúng nữ đứng dậy, dồn dập tạ ân.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhân cơ hội ngẩng đầu liếc mắt nhìn Hoàng Thượng. Dù sao hình ảnh trong ký ức cũng bất đồng với việc tận mắt thấy, hơn nữa cũng đã mấy năm trôi qua, vị đế vương này cũng không còn trẻ trung hăng hái như hồi đó nữa rồi.

Khóe mắt có chút dấu vết phong sương của năm tháng, dù vậy cũng không thể che dấu khuôn mặt anh tuấn cùng thân hình cao lớn của hắn. Hắn bước từng bước đều vững vàng hữu lực, tràn ngập nét uy nghiêm vương giả. Mà Thái tử Chiến Dã tuấn mỹ lãnh khốc cùng với mấy vị Vương gia, đại thần đều chậm rãi theo sau hắn.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt rất tinh tường, vừa liếc qua đã thấy Thái tử đi chung với Tống Bí. Tiêu Dao vương hôm nay vận một thân thanh y, nhẹ nhàng phong độ, bên môi treo nụ cười như có như không.

Thái tử cùng Tiêu Dao vương đến khiến cho không ít tiểu thư quý tộc trong Hào Quang Điện xuân tâm nhộn nhạo, đương nhiên trong đó cũng bao gồm Tiêu Vận.

Hoàng Thượng long hành hổ bộ đi tới Long Tọa ngồi xuống, phất ống tay áo một cái, nói: ” Khách nhân đến đông đủ cả chưa?”

Tiểu thái giám bên người nghe vậy lập tức cung kính nói: ” Bẩm bệ hạ, vẫn còn Hí Thiên đại nhân cùng Bắc Diệu quốc Cửu hoàng tử chưa tới.”

Chương 77: Cường giả khiêu khích (1)

” Nga.” Hoàng thượng hơi híp mắt lại, thần sắc cao thâm khó dò. Quả không hổ là bậc đế vương, hỉ nộ khó dò.

Tiêu Dao vương tiến lên phía trước nói: ” Khởi bẩm Hoàng Thượng, Cừu hoàng tử gần đây trọng bệnh quán thân nên không thể đến đúng giờ, kính xin bệ hạ lượng thứ.”

Phong Liên Dực cùng Tiêu Dao vương quan hệ cá nhân rất sâu đậm, điều này gần như là mỗi người ở Nam Dực quốc đều biết.

Tiêu Dao vương cũng đều lên tiếng cầu tình, Hoàng Thượng tự nhiên cũng phải nể mặt hắn, cười nói:

” Không sao, thời gian còn sớm, trẫm đã cùng các vị ái khanh cùng nhau chờ khách quý đến.”

Mọi người đồng loạt hô to vạn tuế, sau đó Hoàng Thượng cho mọi người ngồi xuống.

Tiêu Viễn Trình lúc này cũng mang theo Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Trọng Lỗi về chỗ ngồi, vừa thấy Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở chính vị liền hừ lạnh một tiếng, ánh mắt đảo quanh vừa vặn trông thấy Tiêu Vận về mặt oan ức, trong lòng không khỏi giận dữ, hỏi: ” Vận nhi, ngươi làm sao vậy?”

Tiêu Vận ủy khuất thấp giọng nói: ” Vận nhi tự hiểu mình chỉ là thứ nữ, vừa rồi chỉ không cẩn thận ngồi nhầm chỗ của Tam muội mà

thôi, ai ngờ lại bị công chúa quở trách, phụ thân, Vận nhi đúng là vô ý vô tứ mà.”

Tiêu Viễn Trình vốn đã ôm một bụng lửa giận với Hoàng Bắc Nguyệt, giờ khắc này lại nghe Tiêu Vận tố khổ thì lập tức nổi trận lôi đình, hung hăng trừng mắt về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghịch chén rượu trong tay, lạnh lùng liếc hẳn một cái, nói: ” Phò mã gia, hiện tại đang ở trong cung nha, địa vị của ta và ngươi cách nhau rất xa đó, ngươi nên chú ý quy củ một chút, nếu không cẩn thận bị Ngự Sử nhìn thấy ngươi bất kính đối với ta, ngày mai hẳn sẽ vạch tội ngươi trước mặt Hoàng Thượng đó.”

” Ngươi...” Tiêu Viễn Trình tức đến mức gương mặt tím ngắt. Hắn chưa bao giờ nghĩ đến phước vật nhu nhược này lại có ngày dám dùng giọng điệu này nói chuyện với hắn.

Hắn là cha nàng a. Vậy mà nàng còn dùng địa vị để phân rõ giới tuyến, uy hiếp hắn. Lí nào lại vậy chứ.

” Sao nào?” Con ngươi lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chằm chằm vào hắn, bên môi mang theo nụ cười châm chọc.

Tiêu Viễn Trình tức đến mức muốn thổ huyết, nhưng bây giờ đang ở trong cung, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu đều đang ngồi tại đó, hắn nào dám làm càn a.

Tiêu Vận ngồi một bên trông thấy cả phụ thân cũng đều ăn thiệt thòi, trong lòng không khỏi nháy một cái, có chút bất an.

Mà bên này Hoàng Bắc Nguyệt thấy Tiêu Viễn Trình dù tức giận cũng không dám ho he liền cười lạnh, tiếp tục thưởng thức chén rượu.

Bọn họ nãy giờ nói chuyện đều hạ thấp giọng, bởi vậy đám người chung quanh cũng không có phát hiện điều gì.

Thái tử Chiến Dã vừa đi tới bên cạnh Anh Dạ công chúa ngồi xuống, Anh Dạ công chúa đã lập tức nói:

” Hoàng huynh, đây là con gái của Hoàng Cô – Hoàng Bắc Nguyệt, người còn nhớ không?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, trông thấy Anh Dạ công chúa đang chỉ nàng, nói với Chiến Dã.

Chiến Dã lãnh khốc quay đầu nhìn nàng một cái, cũng không phản ứng gì quá lớn. Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ đã là phế vật nhu nhược, cùng tính tình kiên cường của hắn hoàn toàn khác nhau, bởi vậy hắn cũng rất ít chú ý tới vị Bắc Nguyệt quận chúa này.

Mấy năm trôi qua, gặp lại nàng, vẫn là bộ dáng tái nhợt ốm yếu đó, chỉ là đôi tròng mắt hắc bạch phân minh, dường như trở nên càng thêm trong suốt.

Xuất phát từ lễ tiết tôn kính đối với vị Trưởng công chúa đã qua đời, Chiến Dã tùy tiện hỏi: ” Nghe nói thân thể người không tốt, có khá hơn chút nào không?”

Thiếu niên giọng điệu tuy rất lạnh nhạt nhưng cảm tình bên trong thì không có chút giả dối nào. Hắn lúc nào cũng vậy, tính tình lạnh nhạt trời sinh a.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng có chút ấm áp, gật đầu: ” Khá hơn một chút, đa tạ Thái tử điện hạ quan tâm.”

Thanh âm mềm mại nhưng có mấy phần cảm giác quen thuộc, Chiến

Dã không khỏi nhìn nàng thâm một cái thì chợt phát hiện thiếu nữ trước mắt quả thật là băng cơ ngọc cốt, đôi mắt to tròn đôi môi đỏ mọng. Dáng người nhỏ nhắn xinh xắn lại toát lên vẻ thanh lãnh, quả thật rất khác so với quá khứ.

Chương 78: Cường giả khiêu khích (2)

Trước kia khi Trương công chúa dẫn nàng tiến cung, tiểu nữ oa này vừa nhìn thấy hắn thì trong ánh mắt đã mang theo ba phần sợ hãi ba phần e lệ rồi, chỉ cần hắn hơi nổi nóng thôi cũng đã có thể dọa nàng khóc òa lên.

Nhưng bây giờ Hoàng Bắc Nguyệt lại vẫn thản nhiên nhìn hắn, không chút có chút nhút nhát yếu hèn nào.

Người ta đều nói nữ mười tám đều thay đổi, xem ra sau khi Trương công chúa qua đời, nàng cũng dần trưởng thành hơn rồi.

Không hiểu tại sao trong lòng Chiến Dã lại có mấy phần cao hứng thay cho nàng.

” Bắc Nguyệt, thân thể ngươi tốt hơn rồi thì sau này tiến cung nhiều một chút, đi dạo trong cung cũng rất tốt cho sức khỏe đó. Lâu lắm rồi ngươi cũng không vào cung, Hoàng tổ mẫu thật sự rất nhớ ngươi a.” Anh Dạ công chúa quan tâm nói.

Ấn tượng của Hoàng Bắc Nguyệt đối với Anh Dạ công chúa đã không kém giống như lúc đầu nữa rồi. Tuy rằng Anh Dạ này có chút điêu ngoa tùy hứng nhưng tính tình lại chính trực thoải mái, tác phong làm người trượng nghĩa.

Nữ nhân tính tình chân thật như vậy Hoàng Bắc Nguyệt phi thường thương thích.

Đúng lúc nàng gật đầu đáp ứng, tiểu thái giám khi nãy lại chạy vào bẩm báo: ” Bệ hạ, Dực vương tử cùng Hí Thiên đại nhân đều đã đến rồi.”

Trong Hào Quang Điện nhất thời yên tĩnh lại, ngay cả Hoàng Thượng cũng vui mừng đứng lên, nhanh chân đi xuống, đích thân đi ra nghênh đón.

Mỗi một nước đều coi trọng cao thủ nhân tài, điều này quả nhiên không giả.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng chú ý tới mấy vị mặc hoa phục ngồi chung với các lão nhân Vương gia quý tộc ở đối diện nàng mắt lộ ra tinh quang, mỗi người đều nghiêm chỉnh đứng dậy.

Nàng đối với khí tức của cao thủ phân biệt rất rõ ràng, mấy người kia mặc dù không có lộ ra sát khí nhưng khí chất thâm trầm nội liễm, thứ này chỉ thuộc về cao thủ, không che giấu được.

Xem ra những người này đều là cao thủ của Nam Dực quốc, dựa vào loại này khí thế bức nhân này thì có thể phán đoán thực lực của bọn họ đại khái đều ở mức Bát Tinh trở lên.

Nàng loáng thoáng nghe được Tiêu Viễn Trình ngồi kế bên thì thầm với Tiêu Vận: ” Vận nhi, gia gia ngươi ở bên kia, chốc lát đi qua thỉnh an lão nhân gia người đi.”

” Ta đã biết, phụ thân.” Tiêu Vận lập tức đáp ứng.

Tiêu Viễn Trình vui vẻ nói: ” Gia gia ngươi cũng tới tham gia cung yến, xem ra hẳn đã đột phá đến cấp bậc Bát Tinh Triệu hoán sư rồi.”

” Triệu hoán thú của gia gia là Liệt Hỏa Báo, là thập nhị giai linh thú a.

Thực lực của ngài bây giờ e rằng có thể cùng Cửu Tinh Triệu hoán sư đánh một trận khó phân thắng bại.”

Tiêu Viễn Trình gật đầu, trên mặt đắc ý kiêu ngạo cứ như bản thân hẳn mới là người trở thành Cửu Tinh Triệu hoán sư vậy.

Ấn tượng của Hoàng Bắc Nguyệt đối với Tiêu gia lão gia tử cũng không sâu đậm. Lão rất ghét việc Tiêu Viễn Trình cưới Trương công chúa, cũng chính là đi ở rể thành phò mã. Đây quả thật là ném mặt mũi Tiêu gia đi mà, cũng vì vậy lão cũng không thích Hoàng Bắc Nguyệt cho lắm.

Lão gia tử ở viện chính của Tiêu gia, nhiều năm như vậy Hoàng Bắc Nguyệt cũng không đi qua mấy lần, dù có đi thì nàng đều sợ hãi uy nghiêm của hắn mà không dám ngẩng đầu lên.

Vì vậy trên thực tế nàng cũng không biết mặt mũi của Tiêu gia lão gia tử rốt cục là như thế nào.

Ánh mắt nàng đảo một lần trên người của đám cao thủ kia, phát hiện một lão nhân tóc bạc râu dài hướng bọn hắn bên này nhìn tới, đến khi trông thấy Tiêu Vận thì thần sắc mới có mấy phần hòa hoãn.

Tiêu Vận trên mặt lập tức nở nụ cười tươi rói.

Xem ra lão già đầu bạc kia chính là Tiêu gia lão gia tử Tiêu Khải Nguyên rồi.

Tiêu Khải Nguyên cũng quay đầu nhìn về phía lối vào Hào Quang Điện giống như những cao thủ khác, cùng chờ đợi Hí Thiên – người nắm giữ một trong Ngũ Linh là Băng Linh Huyền Diệu.

Hoàng Thượng đi tới cửa, mấy vị Vương gia cùng đại thần tự nhiên

cũng lẻo đẹo theo sau.

Mấy tên tiểu thái giám nhắc theo đèn lồng dẫn đường, còn phía sau, một thân ảnh nhỏ nhắn được bao phủ trong hắc bào chậm rãi hiện ra trong tầm mắt của mọi người.

Tao nhã thần bí, kiêu ngạo lãnh khốc.

Quả nhiên giống y như lời đồn đãi a.

” Hí Thiên các hạ, trăm chờ ngươi đã lâu a.”

Chương 79: Cường giả khiêu khích (3)

Đường đường là vua của một nước mà lại ôm quyền khom lưng thi lễ, có thể thấy được tấm lòng ái tài của hắn không phải giả.

Hoàng tộc quý tộc cùng văn võ bá quan phía sau thấy Hoàng Thượng hành lễ nào dám đứng thẳng, đều nhao nhao cúi người, mà Hí Thiên đại nhân thần bí kia thấy vậy cũng chỉ khẽ gật đầu cái. Kiêu ngạo, thật sự quá kiêu ngạo.

Hoàng Thượng thấy vậy cũng không tức giận, vô cùng cao hứng tự thân dẫn Hí Thiên về chỗ ngồi, cũng là chỗ bên cạnh Thái tử cùng Anh Dạ công chúa.

Hoàng Bắc Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, mới rồi nàng quả thực sợ Đông Lăng diễn không đạt, bây giờ có thể tạm thời yên tâm rồi.

Sau khi Đông Lăng tiến vào, con tin Bắc Diệu quốc là Phong Liên Dực cũng chậm rãi bước tới.

Hai gã tiểu thái giám cầm đèn dẫn đường, hắn theo phía sau, một thân trường bào màu nguyệt bạch, cổ áo cùng ống tay đều được thêu tường vân bằng chỉ bạc, eo được một chiếc thắt lưng bản rộng bằng gấm xanh quấn quanh. Hắc sắc trường phát được tùy ý vấn lên bằng ngân quan khám nạm bảo ngọc, ánh bạc dịu nhẹ như ánh trăng xuyên qua tầng mây, làm nổi bật vẻ đẹp tuấn mỹ, ôn nhu như ngọc của hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy hắn liền ngăn ra.

Tên này không phải là cái tên thần thần bí bí lúc trước xuất hiện ở từ đường của Trương công chúa phủ sao, rõ ràng là một cao thủ có thể thần không biết quỷ không hay xuất hiện trên cây, ngay cả nàng cũng không phát giác được.

Nhưng hôm nay nàng có cảm giác hấn khác hẳn so với hôm đó nha.

Hôm đó vẻ đẹp của hấn tuy tuấn mỹ nhưng tràn ngập tà khí, thần sắc sát phạt quả quyết, chắc chắn là một nhân vật nguy hiểm. Nhưng hôm nay hấn tựa như quân tử khiêm tốn, ôn ôn nhu nhu, làm gì có chút khí tức sắc bén nào.

Xem ra việc đeo mặc nạ mà sống cũng không chỉ có một mình Hoàng Bắc Nguyệt nàng a.

Phong Liên Dục vừa đến, vài tên quý tộc của Nam Dục quốc đều rời rít chạy qua chào hỏi, coi như quan hệ cũng không tệ lắm đi.

Hấn mỉm cười đi tới bên cạnh Tiêu Dao vương, hai nam nhân phong nhã trác tuyệt nhìn nhau cười rồi cùng ngồi xuống.

” Ta tưởng ngươi không tới.” Tiêu Dao vương thấp giọng nói.

” Nghe nói có Băng Linh thú xuất hiện, ta sao có thể không đến xem?” Phong Liên Dục cười nhạt, ánh mắt hướng phía bên này nhìn tới.

Chỉ là, người hấn nhìn không phải là Hí Thiên bí ẩn mặc hắc bào mà lại là Hoàng Bắc Nguyệt.

Trong đôi con ngươi màu tím nhạt mênh mông tràn đầy ý cười nhàn nhạt.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh lùng nhìn hắn, giữa đại điện rộng lớn, hai con người đeo mặt nạ đang quan sát lẫn nhau.

Tuy không có ai mở miệng nhưng song phương đều rõ ràng ý tứ của đối phương.

Phong Liên Dực: “ Bắc Nguyệt quận chúa, chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt: “ Bớt lo chuyện bao đồng thì mạng mới dài đó.”

Nàng rõ ràng đang cảnh cáo a.

Nàng cũng không giống những tên quý tộc khờ khạo tin hấn thật sự là một người lịch sự nho nhã, xuất trần phiêu dật như trích tiên hạ phàm.

Từ lần đầu gặp mặt nàng đã biết hắn không phải là hạng người dễ đối phó, chỉ có điều khi đó hắn không gây nguy hại gì cho nàng nên nàng mới không tính toán với hắn.

Nếu hắn lại dám trêu nàng thì nàng sẽ không hạ thủ lưu tình đâu.

Phong Liên Dực hơi nhíu mày, lại uy hiếp nữa hắn rồi, y như lần trước vậy. Tiểu gia hỏa lãnh khốc vô tình này thật là có ý tứ.

Trong con ngươi thoáng hiện vẻ hứng thú, hắn phi thường thức thời chuyển ánh mắt lên tiêu điểm của toàn trường – Hí Thiên.

Hắc bào nhân kia phi thường lãnh ngạo, hoàn toàn không đếm xỉa tới ánh mắt của toàn trường. Thái tử Chiến Dã cũng biết tính tình nàng cao ngạo, không thích nói nhiều, nên cũng chỉ hơi gật đầu hỏi thăm.

Chỉ là Anh Dạ công chúa có chút bất mãn hừ một tiếng, bĩu môi nói: ”
Giả thần bí cái gì chứ? Ở trong cung mà còn mặc áo khoác, cũng
không phải người khác không nhận ra ngươi mà.”

Chương 80: Cường giả khiêu khích (4)

Ánh mắt sau áo choàng dường như liếc nàng một cái nhưng cũng không có lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hài lòng nhìn Đông Lăng, đúng vậy, cứ như thế đi, càng lạnh lùng càng tốt.

” Chúc mừng bệ hạ lại có thêm một cao thủ trợ giúp, phen này Nam Dực quốc của chúng ta tương lai chắc chắn có thể nhất thống thiên hạ! Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!”

Mọi người đều đứng lên nâng ly chúc rượu, Hoàng Thượng thấy vậy đại hỉ, giơ ly rượu trong tay lên uống một hơi hết sạch, sau đó lại để cung nhân rót đầy, xoay người hướng Đông Lăng nói:

” Có thể được các hạ giúp đỡ, trăm cảm giác vô cùng vinh hạnh, một chén này ta kính các hạ!”

Đông Lăng đứng lên, tay nâng chén rượu, dùng tay áo che mặt, cũng một hơi uống sạch khiến quần thần lập tức tán thưởng.

” Hào! Hí Thiên đại nhân tửu lượng thật tốt a!”

Mới uống có một chén liền khen tửu lượng tốt, đám quan văn này bản lĩnh nịnh hót cũng thật cao.

Những tiếng khen ngợi liên tiếp vang lên khiến đám cao thủ đang ngồi một bên sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Tiêu Khải Nguyên vuốt râu hừ lạnh một tiếng, một người bên cạnh hắn thấy vậy liền nói: ” Tiêu lão huynh, nghe nói người gần bế quan tu, bây giờ lại đi tham dự yến tiệc thì hẳn đã đạt đến cảnh giới Bát Tinh Triệu hoán sư đi, như vậy không bằng huynh lên kia thử xem tên Hí Thiên kia sâu cạn thế nào?”

Tiêu Khải Nguyên là lão hồ ly, làm sao dễ bị lừa như vậy, lão cũng vuốt râu cười: ” Lão phu lớn tuổi rồi, cùng đám hậu bối trẻ tuổi này tính toán so đo làm gì?”

Uy lực Hí Thiên này đã truyền khắp Lâm Hoài thành, hơn nữa hắn lại có siêu cấp Linh thú Băng Linh Huyền Diệu, một chiêu liền miểu sát Hồng Thù – Linh thú cấp mười một a, thực lực như vậy hẳn cũng không ngu ngơ tự đi tìm phiền phức làm gì.

” Hừ, Tiêu lão huynh chẳng lẽ sợ nàng sao? Chỉ là một tiểu hài tử được đồn đãi thái quá cũng có thể làm cho đám lão hồ ly các người sợ hãi kiêng kỵ đến độ này, thật là ...”

Một nam nhân sắc mặt hồng hào hừ lạnh một tiếng, lão ta cũng đã hơn sáu mươi tuổi rồi nhưng thoát nhìn chỉ chừng hơn ba mươi một chút thôi.

Triệu hoán thuật nếu tu luyện tới cảnh giới nhất định có thể giúp người ta thanh xuân vĩnh trú.

Người này tướng mạo cùng tuổi chênh lệch thật lớn như vậy, xem ra lão cũng sắp đạt đến Cửu Tinh cao cấp rồi.

” Tư Mã huynh nếu có tự tin như vậy thì cũng có thể tự mình đi thử một chút đi.” Tiêu Khải Nguyên nhàn nhã nói.

Kẻ nổi tiếng thường dễ bị ghen ghét, câu này quả không sai. Lão không chỉ tu luyện thân thủ mà đầu óc cũng muốn đi tu luyện theo luôn rồi.

Tư Mã Quy Yển này đúng là cao thủ số một số hai ở Nam Dục quốc, thực lực chỉ đứng sau lão sư của Thái tử, chỉ có điều tính tình nóng nảy, dễ bị kích động.

Hơn nữa lão vô cùng tự cao tự đại, luôn cảm giác rằng mình chính là đệ nhất thiên hạ, rất nhiều cao thủ hãn cũng không để trong mắt.

Bây giờ bỗng dưng ở đâu lòi ra cái tên Hí Thiên, danh tiếng lên cao như điều gặp gió, ngay cả Hoàng Thượng cũng đều tự thân thiết yến để lôi kéo nàng, Tư Mã Quy Yển làm sao có thể cam tâm được.

” Hừ! Lão tử sẽ đi gặp nàng.” Tư Mã Quy Yển nhắc bầu rượu lên uống một hớp lớn, thô lỗ lau miệng, vung tay áo đứng lên.

Hắn cả người khí thế hung hăng dẫn tới tới vô số ánh mắt, ngay cả Hoàng Thượng đang cao hứng cũng ngạc nhiên nhìn về phía hắn.

” Tư Mã khanh có chuyện gì vậy?” Hoàng Thượng cười híp mắt hỏi.

Tư Mã Quy Yển là cao thủ đặc lực nhất của hắn, cho dù tên này tình cờ có hành động thất lễ thì Hoàng Thượng cũng có thể bỏ qua.

Ở đây, ai có quyền đầu cứng thì hắn chính là đạo lí.

Tư Mã Quy Yển đi tới trước mặt Hoàng Thượng, hai tay ôm quyền, hung ác nói: ” Bệ hạ, hôm nay cung yến quá nhàm chán, chi bằng để thần góp vui cho mọi người.”

” Nga?” Nghe thấy tên Triệu hoán sư kiêu ngạo này muốn trợ hứng

cho yến hội, Hoàng Thượng lập tức mặt mày hớn hờ: ” Tư Mã khanh muốn làm như thế nào?”

Tư Mã Quy Yến ngạo mạn chỉ một ngón tay về phía Đông Lăng, nghiêm giọng nói: ” Ta muốn khiêu chiến nàng!”

Chương 81: Cường giả khiêu khích (5)

Lời này vừa nói ra, toàn bộ Hào Quang Điện lập tức an tĩnh lại, ánh mắt mọi người đều chuyển về phía Tư Mã Quy Yển.

Tư Mã Quy Yển luôn thích nổi tiếng này không ngờ hướng Hí Thiên đại nhân khiêu chiến a.

Mấy năm qua, mỗi lần Nam Dục quốc có cao thủ mới tới là y như rằng tên Tư Mã Quy Yển này đều sẽ đi khiêu chiến một phen. Thực lực của hắn quả thực rất mạnh, chưa bại bao giờ.

Mọi người thường gọi hắn là “Bất Bại Tướng Quân” của Nam Dục quốc.

Đại danh của người này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng có nghe tới lúc đang đi mua sắm ở Bồ Cát Nhĩ phường thị, nghe nói thực lực của hắn chẳng mấy chốc sẽ đột phá Cửu Tinh tiến vào Hoàng giai, sắp trở thành người đầu tiên trở thành Hoàng giai cao thủ của Nam Dục quốc trong 50 năm qua.

Hắn nắm giữ man lực vô cùng khủng bố, thuộc tính là của hắn Lôi, lại nắm giữ một đầu Lôi thuộc tính Linh thú cấp mười một – Phần Nộ Thất Vĩ Long.

Tại Nam Dục quốc, hắn luôn có thể một đường quét ngang.

Tuy rằng Phần Nộ Thất Vĩ Long không phải một trong Ngũ Linh nhưng Linh thú thuộc Long tộc vẫn luôn vô cùng cường hãn.

Ở Nam Dục quốc có rất ít Linh thú khi trông thấy Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Thái tử Chiến Dã mà không quỳ xuống, đầu Phần Nộ Thất Vĩ Long này là một trong số đó.

Thực lực khủng bố như vậy nàng cũng không chắc chắn thắng được, mà Đông Lăng liền khỏi phải nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, Tư Mã Quy Yển này thật sự thật không dễ đối phó a!

” Chuyện này.....” Hoàng thượng hơi do dự, kỳ thực hẳn cũng rất muốn nhìn xem thực lực của Hí Thiên kia rốt cuộc đạt tới trình độ nào.

Thế nhưng bây giờ vẫn chưa rõ tính khí của tên Hí Thiên kia, nếu mình tự tiện đồng ý không khỏi có chút quá phận, vạn nhất Tư Mã Quy Yển này ra tay không biết nặng nhẹ, làm Hí Thiên tức giận ly khai Nam Dục quốc, đây chẳng phải là lỗ vốn sao?

Ài, rốt cục phải làm sao mới tốt đây?

Đám người bên dưới thấy bầu không khí giương cung bạt kiếm như vậy cũng bắt đầu khe khẽ bàn luận.

” Quy Yển đại nhân cùng Hí Thiên đại nhân, nhất định là một hồi chiến đấu cực kỳ đặc sắc a! Rốt cuộc là ai lợi hại hơn đây?”

” Hí Thiên đại nhân có Băng Linh Huyền Diệu a!”

” Này này, Quy Yển đại nhân cũng sắp tiến vào Hoàng giai rồi đó, Phần Nộ Thất Vĩ Long cũng không phải ngồi không nha!”

” Chà chà, đêm nay đến đây thực sự là không uống phí a!”

.....

Nghe chung quanh ríu rít nghị luận, Hoàng Thượng cũng biết trận tử thí này sợ là không tránh được rồi, trong lòng âm thầm mắng Tư Mã Quy Yển quá mức hồ nháo.....

Bất quá bây giờ đã là thế cưỡi hổ khó xuống, nếu không đáp ứng thì sẽ làm Tư Mã Quy Yển mất hứng, hấn dù sao cũng rất trọng yếu đối với Nam Dục quốc.

” Tư Mã khanh khiêu chiến sao.....” Hoàng Thượng khẽ vuốt chòm râu, chậm rãi nhìn về phía Đông Lăng: ” Hí Thiên các hạ có chấp nhận lời khiêu chiến này hay không?”

Nếu như Hí Thiên không đồng ý, tên Tư Mã Quy Yển này cũng không có cách nào ép buộc được.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, một bên hạ chiến thư, nếu bên còn lại không chấp nhận thì người khiêu chiến cũng không thể động thủ được, đây là pháp tắc từ xưa tới nay, không ai dám phá vỡ.

Chỉ có điều nếu từ chối khiêu chiến như vậy thì e rằng sẽ bị mọi người cười nhạo.

Dưới áo bào vẫn là một mảnh bình tĩnh quý dị, cái vị Hí Thiên đại nhân thần bí lãnh khốc kia không biết rốt cục có đáp ứng hay không đây.

Kỳ thực, nếu có ai nhìn xuyên qua áo bào sẽ thấy Đông Lăng nắm tay gắt gao nắm chặt, khẩn trương đến mức không biết phải làm sao.

Đây, đây chính là Bất Bại Tướng Quân nổi tiếng của Nam Dục quốc Tư Mã Quy Yển a! Loại chiến thư này nàng làm sao dám nhận chứ? Ài, cái gì vậy nè trời, đáng lẽ nàng chỉ cần giả lãnh khốc, tiếp rượu, ăn món ăn rồi ra về, vốn mọi chuyện phải theo kịch bản như vậy, bây giờ không biết tại sao lại lòi ra cái chiến thư này?

Làm sao bây giờ, tiểu thư, tiểu thư, người mau nghĩ biện pháp đi a.

Đông Lăng hiện tại chỉ có thể hi vọng Hoàng Bắc Nguyệt mau chóng nghĩ ra biện pháp mà thôi. Không còn cách nào, thực lực bản thân của nàng thực sự quá yếu, căn bản không có huyết mạch của Triệu hoán sư, võ đạo cũng rất tầm thường.

Chương 82: Cường giả khiêu khích (6)

Để cho nàng cải trang làm Hí Thiên còn có thể, nhưng muốn nàng động thủ luận bàn, đây tuyệt đối không có khả năng a!

Lúc này chung quanh thanh âm nghị luận cũng lớn hơn nhiều, đều là thúc giục Hí Thiên tiếp nhận khiêu chiến. Dù là các đại gia tộc hay hoàng thất, ai cũng hi vọng được tận mắt nhìn thấy thực lực của vị Hí Thiên đại nhân này.

Cả Tiêu Dao vương cũng lắc quạt giấy, hướng Phong Liên Dực hỏi: ” Dực, ngươi cảm thấy ai lợi hại hơn?”

Phong Liên Dực nhấp một ngụm rượu, cười nhạt:

” Điều này cũng khó nói.”

“Ngươi từ khi nào lại trở nên do dự không quyết như vậy? Không bằng chúng ta đánh cuộc đi, nếu ta thắng ngươi phải đánh 20 ván cờ với ta, thế nào?”

Phong Liên Dực mỉm cười nói: ” Vậy nếu ta thắng thì sao?”

” Ngươi thắng thì ta giúp ngươi làm một chuyện, bất cứ chuyện gì, sao nào?”

” Hào.” Phong Liên Dực dừng một chút: ” Ta cá là Hí Thiên sẽ thắng.”

” Ha ha ha!” Tiêu Dao vương cười to, thu quạt giấy lại: ” Hào, vậy ta

chọn Bất Bại Tướng Quân Tư Mã Quy Yển!”

Thấy bên này đặt cược, những nơi khác cũng vội bắt chước theo.

Anh Dạ công chủ hưng phấn vỗ tay: ” Hoàng huynh, người cảm thấy ai sẽ thắng?”

Thái tử Chiến Dã nhìn về phía Hí Thiên, trầm giọng nói: ” Hí Thiên các hạ còn chưa ứng chiến đâu.”

Lấy tính cách đăm đăm của nàng liệu có ứng chiến không đây?

Thực lực của Tư Mã Quy Yển rất mạnh, cả lão sư cũng đều nói Tư Mã Quy Yển chính là một gia hỏa không dễ trêu, cho dù so với toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục cũng vẫn là một vị cường giả!

Hắn có chút lo lắng cho Hí Thiên, Phần Nộ Thất Vĩ Long của Tư Mã Quy Yển phi thường táo bạo, phương thức tác chiến hung mãnh tàn nhẫn, chỉ cần hơi phân tâm một chút thôi cũng sẽ bị hắn hành hạ thật thảm.

” Hí Thiên các hạ, khiêu chiến này người có thể từ chối.” Chiến Dã thấp giọng nói.

” Hoàng huynh, nếu từ chối thì rất mất mặt! Người cũng không muốn để Hí Thiên mất mặt chứ? Tất cả mọi người đều rất mong chờ trận đấu này nha.”

Anh Dạ vội vàng nói, nàng rất muốn xem thực lực của Hí Thiên rốt cục mạnh đến mức nào.

Vì thể hiện ra lòng háo hức muốn xem trận đấu, Anh Dạ công chúa kéo kéo tay của Hoàng Bắc Nguyệt, hỏi:

” Bắc Nguyệt, ngươi muốn xem không?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Đông Lăng, khóe môi nhàn nhạt cong lên: ” Dĩ nhiên muốn, ta rất mong chờ trận đấu của Hí Thiên đại nhân cùng Quy Yển đại nhân, ta nghĩ nhất định sẽ rất đặc sắc a!”

Đông Lăng thân mình hơi chấn động, tiểu thư nói như vậy là có ý gì? Muốn nàng đáp ứng khiêu chiến sao?

Nhưng nàng nào có bản lĩnh cùng Tư Mã Quy Yển tỷ thí a.

” Tuy rằng Phần Nộ Thất Vĩ Long của Quy Yển đại nhân rất lợi hại, nhưng Băng Linh Huyền Diệu của Hí Thiên đại nhân là một trong Ngũ Linh a!” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu nói.

Đông Lăng đừng sợ, cứ lên đi! Hết thầy đã có ta rồi!

Nàng đã dám để cho Đông Lăng giả trang Hí Thiên đương nhiên cũng cân nhắc qua đủ loại tình huống sẽ xuất hiện cùng biện pháp ứng đối.

Nàng không phải dạng người là hữu dũng vô mưu, tùy tùy tiện tiện liền hạ quyết định!

Nghe nàng nói vậy, Đông Lăng trong lòng liền biết tiểu thư nhất định đã có biện pháp, nàng không tiếp tục do dự nữa mà đứng lên, một thân đấu bông màu đen, cao ngạo lãnh khốc!

Trông thấy nàng đứng lên, ánh mắt Tư Mã Quy Yển sáng rực, cười ha ha: ” Hí Thiên các hạ quả nhiên là người thoải mái!”

Hoàng Thượng hài lòng cười nói: ” Hôm nay tỷ thí, đến điểm liền

dừng. “

Hí Thiên dám ứng chiến cũng nói rõ nàng là danh xứng với thực.

Hai người kia đều là người quan trọng không thể mất đi của Nam Dục quốc, Hoàng Thượng cũng không hy vọng trông thấy bất kỳ bên nào bị thương!

Cung nhân vội vàng đi ra thu thập một khu đất trống để làm sân khấu cho hai vị cao thủ tỷ thí tranh tài.

Chương 83: Cường giả khiêu khích (7)

Tư Mã Quy Yển cười ha ha, vừa cười vừa bước lên Tỉ Thí Trường.

Dur quang dưới hắc bào của Đông Lăng liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy hơi nhếch môi, biểu tình này làm cho Đông Lăng rất yên tâm, thong dong bước tới trước.

” Yểm, ngươi biết nên làm thế nào rồi chứ?” Hoàng Bắc Nguyệt đánh thức Yểm đang ở trong Hắc Thủy Cấm Lao.

Kèm theo một tiếng thở dốc ồ ồ, thanh âm tràn ngập ma tính của Yểm đã vang lên: ” Hừ, muốn ta giúp ngươi cũng được nhưng ngươi phải hứa đáp ứng điều kiện ban đầu của ta.”

” Ta sẽ cân nhắc, còn phải xem ngươi làm thế nào đã, nhưng mà ngươi tốt nhất đi nhanh đi, bằng không để ta tự mình xuất thủ thì sẽ không có chuyện cân nhắc gì nữa đâu đó.”

” Hừ, đồ nha đầu gian xảo!” Yểm hừ hừ trong mũi, sau đó chậm rãi bước về phía sau, ẩn vào trong bóng đêm đen kịt. Thanh âm xa xưa trầm thấp cũng từ trong bóng tối truyền đến: ” Ta muốn mượn hắc ngọc của ngươi dùng một lát, đem tất cả nguyên khí trong thân thể ngươi rót vào đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, một tay nắm chặt hắc ngọc, đem hết số nguyên khí ít ỏi trong cơ thể rót vào.

Thời điểm nguyên khí của nàng tiến vào, trong không gian tối tăm vô

tận của hắc ngọc sinh ra một cái vòng xoáy, không ngừng xoay tròn, càng lúc càng lớn.

Linh hồn Hoàng Bắc Nguyệt có thể cảm nhận rõ ràng có một vật gì đó theo sự lưu động của không khí, chảy vào bên trong vòng xoáy kia.

Thanh âm cười lớn của Yểm cùng lúc đó vang lên trong lòng: " Thật là thống khoái! Thật là thống khoái a! Nhiều năm như vậy rốt cục ta cũng có thể cảm nhận lại hơi thở của sự tự do rồi."

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: " Đắc ý cái gì chứ? Phong ấn cũng không phải hoàn toàn mở ra, ngươi chưa chính thức được thả đâu."

" Cho dù chỉ trong một khắc thì tự do vẫn là tự do! Ngươi không trải qua việc bị giam cầm trong bóng tối, ngươi sẽ không hiểu được ánh mặt trời vốn dĩ ấm áp dễ chịu đến mức nào đâu." Thanh âm cuồng tiếu của Yểm xa dần.

Trừ Hoàng Bắc Nguyệt ra, ai cũng không nhìn thấy một tia hắc khí thật nhỏ lặng lẽ chui vào trong hắc bào của Đông Lăng.

Trên Tỉ Thí Trường, Tư Mã Quy Yển liếc mắt nhìn thân ảnh nhỏ xinh đối diện, có chút ngông cuồng tự đại nói: " Chút nữa nếu ta lỡ tay làm đau ngươi thì ngươi cũng đừng có khóc nha."

Dưới áo choàng cũng truyền đến thanh âm khàn khàn đáp lại: " Ít nói nhảm đi!"

" Ha ha ha ha!" Tư Mã Quy Yển cuồng tiếu, trung khí mùi phàn quát: " Phẫn Nộ Thất Vĩ Long, bằng hữu của ta, xuất hiện đi!"

Theo tiếng nói của hắn, bầu trời vốn tĩnh lặng bỗng nhiên vang lên

tiếng sấm ì ùng, một tia sét giáng xuống lôi đài, bạch quang chói mắt. Một đầu Cự Long toàn thân được bao phủ trong điện quang chậm rãi hiện ra.

Một đôi long đực đen nhánh, tuy không lớn lắm nhưng mỗi lần vồ liền kéo theo từng trận lôi điện hiện ra.

Hơn nữa nó không giống với Cự Long bình thường, nó có tới tận bảy cái long vĩ, mỗi cái đều như trường tiên vung quạt trong không khí, tạo ra từng tiếng nổ đình tai nhức óc.

Cự Long khí thế hung hăng từ bay lượn rít gào, thời điểm bay ngang qua trước mặt Tư Mã Quy Yến thì hắn liền phi thân nhảy lên lưng nó. Hắn là kẻ ước giả bởi vậy cũng không sợ lôi điện ảnh hưởng đến mình.

” Thật lợi hại!” Đông Lăng thầm nhủ, gắt gao nắm chặt hai tay.

Tuyệt đối không thể làm cho tiểu thư mất mặt! Phương diện khí thế tuyệt đối không thể thua hắn!

Nàng vừa nghĩ vậy thì một trận cực hàn chi khí mãnh liệt từ sau lưng trào đến, Băng Linh Huyền Diệu to lớn cũng từ trên trời đáp xuống, cả người tựa như băng tuyết ngưng thành, băng đực mỗi lần khép mở đều tạo nên cuồng phong tản ra bốn phía.

Băng Linh Huyền Diệu cao ngạo ngẩng đầu, lông đuôi quét về phía Phần Nộ Thất Vĩ Long khiến hắn mém chút nữa “ngã sấp”.

Chương 84: Cường giả khiêu khích (8)

Lôi điện cùng hàn băng mãnh liệt va chạm trong không khí, băng tuyết không hề yếu thế mà tiếp tục sinh trưởng, tạo thành một thanh băng thứ (gai băng) sắc bén xuyên qua lôi vồng đâm về phía bụng của Phần Nộ Thất Vĩ Long.

Phần Nộ Thất Vĩ Long sao có thể dễ dàng đối phó như vậy được. Thân thể to lớn của nó xoay một vòng trong không trung rồi lập tức lao thẳng lên bầu trời.

Đông Lăng cũng không chậm trễ, chỉ thoáng liếc mắt nhìn thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu rồi lưu loát nhảy lên.

Khi còn bé nàng cũng được Trương công chúa mời giáo sư dạy võ đạo để nàng phòng thân, cũng vì vậy mà mấy năm qua nàng mới có thể bảo vệ cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Cực hàn chi khí trên người Băng Linh Huyền Diệu quá mức âm lãnh, tay nàng vừa mới tiếp xúc ngay lập tức đã bị đông cứng lại.

Thấy vậy nàng vẫn cắn chặt răng, gắt gao nhìn xuống.

Băng dực vồ một cái, thân hình Băng Loan lập tức lao vút lên, đuổi kịp Phần Nộ Thất Vĩ Long trên không trung.

”Hào!” Anh Dạ công chúa hô to một tiếng, hưng phấn đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, đây quả nhiên là một trận tỷ thí phi thường đặc sắc!

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng có chút lo lắng. Nàng đương nhiên nhớ lúc đầu khi tiếp xúc với Băng Linh Huyền Diệu, lòng bàn tay nàng cũng bị cực hàn chi khí đông cứng tới mức muốn hoại tử, Đông Lăng bây giờ khẳng định cũng không dễ chịu gì.

Trận chiến này nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

” Yểm, đừng có lè mề nữa, mau cho hắn một chút giáo huấn đi!”

” Việc này dễ như ăn bánh, chỉ là một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư cộng thêm một con Linh thú cấp mười một thôi mà.”

Yểm vừa dứt lời, Thái tử Chiến Dã bên cạnh bỗng ngạc nhiên đứng lên, mọi người xung quanh cũng đồng loạt kinh hô một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Tư Mã Quy Yển trên lưng Phấn Nộ Thất Vĩ Long hai tay đang nhanh chóng kết ấn, tốc độ kia nhanh đến mức kinh ngạc.

Không hổ là một đời cao thủ Nam Dục quốc a!

Một cao thủ mạnh mẽ lại cùng một Linh thú cường đại kết hợp với nhau, thông thường đều có thể phát huy ra lực lượng vô cùng lớn!

Một siêu cấp Linh thú mà không có Triệu hoán sư cường đại thì cũng không chống đỡ được bọn họ!

” Thiên La Địa Võng, lên!” Tư Mã Quy Yển quát to một tiếng, kết ấn trong tay nhanh chóng vung lên, kết hợp với một mảnh lôi quang lập lòe của Phấn Nộ Thất Vĩ Long, dệt thành một cái lưới cực lớn, ánh sáng chói lòa khiến màn đêm cũng đều bị đẩy lui.

Hai tấm lưới một trên một dưới ngay tức khắc đem thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu bao phủ bên trong.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng nhảy dựng lên, Triệu hoán sư cùng Linh thú hợp tác chặt chẽ quả nhiên là một tổ hợp đáng sợ.

Nếu chỉ đối phó với một đầu Phần Nộ Thất Vĩ Long thì Băng Linh Huyền Diệu có thể đánh hấn rằng rơi đầy đất, bởi vì không trung là sân nhà của hắn a. Nhưng nếu có thêm Triệu hoán sư giúp đỡ, lực lượng đó tuyệt đối không thể coi thường.

Triệu hoán sư cùng Linh thú hợp tác, điều này vốn là thiên định a.

” Đây chính là tuyệt kỹ Thiên La Địa Võng của Quy Yển đại nhân ư?” Anh Dạ công chúa nhỏ giọng nói: ” Quả nhiên lợi hại!”

” Không hổ là Bất Bại Tướng Quân của Nam Dực quốc! Tên Hí Thiên kia đến cùng vẫn quá non nớt rồi, dù sao hắn cũng chỉ mới cùng Băng Linh Huyền Diệu ký kế ước không lâu, kinh nghiệm hợp tác tác chiến không đủ, làm sao có thể là đối thủ của Quy Yển đại nhân đây?”

” Bất quá có thể làm cho Quy Yển đại nhân gấp gáp đưa ra tuyệt kỹ Thiên La Địa Võng thì Hí Thiên đại nhân cùng Băng Linh Huyền Diệu cũng không phải dạng vừa đâu.”

Mọi người bắt đầu nghị luận sôi nổi.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt lạnh lùng quét qua đám người kia, khóe môi lộ vẻ cười lạnh.

Các người nhận định có phải hơi sớm rồi không, hươu chết vào tay ai còn chưa biết nha.

Nụ cười trên môi nàng có mấy phần tư vị lãnh ngạo, vừa vắn rời vào trong mắt của Phong Liên Dục vẫn luôn để ý bên này khiến hắn hơi rung động.

Thật đẹp.

Hắn làm sao lại có thể cảm thấy một tiểu nha đầu chỉ mới mười hai tuổi đẹp như vậy? Đẹp đến rung động lòng người.

” Dục, xem ra ngươi thua chắc rồi, 20 ván cờ kia ngươi trốn không thoát đâu.”

Chương 85: Cường giả khiêu khích (9)

” Dực, xem ra ngươi thua chắc rồi, 20 ván cờ kia ngươi trốn không thoát đâu.” Tiêu Dao vương nhìn cảnh Băng Linh Huyền Diệu bị vô số lôi quang bao phủ, đắc ý nói.

Phong Liên Dực nhàn nhạt cười: ” Vậy cũng chưa chắc.”

Nét cười của hắn làm Tiêu Dao vương hơi nhíu mày: ” Ngươi hình như rất có lòng tin với tên Hí Thiên kia.”

” Tên Hí Thiên kia từ đầu tới cuối vẫn chưa xuất thủ.” Phong Liên Dực tự tin nói. Quả thực từ đầu tới cuối đều là Băng Linh Huyền Diệu tự mình tác chiến, mà Hí Thiên như cũ chỉ lẳng lặng đứng đó.

Tiêu Dao vương cau mày, chiết phiến (cây quạt dó mà) vỗ vỗ vào lòng bàn tay, bỗng nhiên nói: ” Không ổn rồi, lần này bản vương thua.”

Lời hắn nói còn chưa dứt, trong Thiên La Địa Vọng do Tư Mã Quy Yển dùng lôi điện tạo ra bỗng nhiên xuất hiện một tia hắc khí.

Hắc khí nhanh chóng mở rộng, chỉ trong nháy mắt toàn bộ lôi vông đều bị hắc khí bao trùm.

” Cái gì?” Tư Mã Quy Yển khó tin thốt lên, sắc mặt đại biến.

Thấy hắc khí chậm rãi bốc lên, Tư Mã Quy Yển lập tức rống to: ” Lùi về!”

Phấn Nộ Thất Vĩ Long cũng cảm giác được uy áp mạnh mẽ từ trong hắc khí lộ ra, khiến ngay cả Linh thú cấp mười như nó cũng phải run rẩy.

Nhưng muốn lùi lại, dễ vậy ư?

Dưới uy áp cự đại kia, muốn cử động một chút cũng không được.

Tư Mã Quy Yến sắc mặt tái nhợt, người phía dưới lại vẫn ù ù cạc cạc không hiểu tại sao Phấn Nộ Thất Vĩ Long của Quy Yến đại nhân lại đột nhiên bất động? Lẽ nào hắn nắm chắc phần thắng rồi nên không thèm ra tay?

Đương nhiên lý do thì chỉ có trong lòng Tư Mã Quy Yến là rõ ràng nhất, hắn có lẽ đã gặp phải cường địch mạnh nhất từ trước tới giờ rồi.

Từng đạo lôi điện hung hăng ban nãy bây giờ lại tựa như sơn dương run rẩy chờ làm thịt, bị hắc khí thôn phệ sạch sẽ. Tuyệt kỹ Thiên La Địa Võng trong nháy mắt đã bị phá vỡ.

Ngay sau đó, băng nhận xen lẫn hắc khí phóng ra ào ạt.

Tư Mã Quy Yến trong lòng kêu một tiếng không tốt, sắc mặt trắng bệch tới cực điểm, trong lúc nguy cấp cũng chỉ có thể dùng hết toàn lực điều khiển Phấn Nộ Thất Vĩ Long tránh qua một bên.

Phấn Nộ Thất Vĩ Long đã sớm mất năng lực chiến đấu dưới uy áp mạnh mẽ, bây giờ lại bị kéo mạnh một cái như vậy, thân thể to lớn lộn mấy vòng trên bầu trời rồi thẳng tắp rơi xuống, mà phía dưới lại chính là Hào Quang Điện. Đám khách quý bên dưới thấy Phấn Nộ Thất Vĩ Long rơi xuống chỗ mình đều hốt hải bỏ của chạy lấy người.

Người bình thường nếu bị dính một chút lôi điện trên người nó thôi thì e rằng thi cốt vô tồn.

Tốc độ rơi xuống của Phần Nộ Thất Vĩ Long rất nhanh, hơn nữa lại nhè ngay vị trí Trường công chúa phủ mà rơi mới chết chứ.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng mắng to một tiếng: “ Ta kháo! Bao nhiêu chỗ sao ngươi cứ lựa ngay ta mà rớt vậy.”

Tiêu Linh cùng Tiêu Nhu vốn nhát gan sợ phiền phức thấy vậy lập tức hét ầm lên.

” Chủ nhân, ta tới cứu ngươi!” Thanh âm Băng Linh Huyền Diệu quát lên trong đầu nàng.

Trên không Băng Loan vội xoay người, liều mạng nhào tới.

Băng dực mang theo cuồng phong thổi tung mọi thứ bên trong Hào Quang Điện.

Cùng lúc đó, một thanh âm lãnh khốc bên người quát khế: ” Diễm, ra đây!”

Hoàng Bắc Nguyệt phi thường tự tin với tốc độ của mình nhưng nàng chưa kịp rời đi thì đã bị hai cánh tay ôm chầm lấy, khăn trương bay lên trời.

” Thiên Tuyết Miêu, ra đây!” Tiêu Vận cũng quát nhẹ một tiếng, triệu hoán ra Linh thú thuộc tính Băng của mình.

” Meo ô ~ ” Một con tuyết miêu cả người trắng muốt bông xù ngay lập tức xuất hiện, miêu vĩ mạnh mẽ quét về phía sau, cuốn đám người

Tiêu gia trốn thoát.

Chỉ trong tích tắc bọn họ vừa đi, Phần Nộ Thất Vĩ Long liền nặng nề rơi xuống đất.

Chương 86: Cường giả khiêu khích (10)

Phần Nộ Thất Vĩ Long nặng nề rơi xuống đất, Tư Mã Quy Yển cũng bị rơi đến mức đầu vầng mắt hoa nhưng hắn cũng không để ý mà vội vàng thu lại lôi điện trên người Cự Long nhằm tránh gây tổn thương cho người khác.

Băng Linh Huyền Diệu vốn muốn bay tới cứu Hoàng Bắc Nguyệt nhưng thấy Thái tử Chiến Dã đi trước một bước nên cũng thở phào một tiếng, vỗ cánh bay lên không trở lại.

Tai nạn bất ngờ này mặc dù có gây chút tổn thất cho Hào Quang Điện nhưng may thay cũng không có người bị thương. Sau khi mọi người có chút ổn định lại, Hoàng Thượng lập tức lên tiếng hỏi, trong giọng nói mang theo chút khiếp sợ: “Tư Mã khanh, người... người không có việc gì chứ?”

Cũng phải thôi, đường đường là Bất Bại Tướng Quân của Nam Dục quốc, ai mà ngờ được hắn lại thua thảm hại như thế đâu! Cả người lẫn thú đều bị đánh cho bầm dập cả mình.

Tư Mã Quy Yển quỳ một gối trên mặt đất, cúi đầu, từng giọt từng giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên trán hắn chảy xuống, đây là do hắn bị luồng uy áp cường đại kia đè ép mạnh mẽ.

“Thần không có việc gì.” Tư Mã Quy Yển chán nản lắc đầu, nửa ngày sau mới ngẩng đầu lên, hướng về phía hắc y nhân trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nói: “Ta thua.”

Hắc y nhân thấy vậy cũng không nói gì, thân nhiên phát phát tay, rồi tiêu sái khống chế Băng Linh Huyền Diệu rời đi.

“Hí Thiên các hạ...” Hoàng thượng vốn muốn giữ lại nhưng tốc độ của Băng Linh Huyền Diệu quá nhanh, lời của hắn còn chưa dứt thì bóng trắng kia đã biến mất khỏi chân trời.

Thấy vậy, Hoàng Thượng không khỏi có chút thất vọng.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm lo lắng, Đông Lăng rời đi gấp như vậy e rằng nàng đã bị hàn khí của Băng Linh Huyền Diệu gây thương tổn rất lớn.

Hơn nữa lúc này Chiến Dã lại xuất thủ cứu giúp làm nàng vô cùng kinh ngạc. Trong ấn tượng của nàng, Thái tử Chiến Dã cùng Hoàng Bắc Nguyệt cơ hồ là không có giao tình gì quá mức a.

Thật ra Chiến Dã cũng không biết tại sao mình lại có hành động như vậy nữa. Khi hắn nhìn thấy thân thể gầy yếu nàng sắp bị Phẫn Nộ Thất Vĩ Long rơi xuống đê, hắn gần như không chút suy nghĩ liền triệu hồi ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cứu giúp. “ Có thể là vì nàng là đứa con duy nhất của Hoàng Cô đi.” Trong lòng Chiến Dã thầm tự nhủ.

Bất quá hành động này của hắn đã làm cho rất nhiều người trong Hào Quang Điện chú ý tới, đặc biệt là người của Tiêu gia.

Tiêu Linh tức giận đến mức đấm ngực dậm chân. Ngay lúc biến cố phát sinh, nàng rõ ràng cũng ngồi bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt, vậy mà Thái tử điện hạ chỉ cứu Hoàng Bắc Nguyệt, hoàn toàn không để mắt đến nàng.

Tiêu Vận cũng lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng có chút tiếc nuối tại sao lúc này Phẫn Nộ Thất Vĩ Long rơi xuống không đê chết Hoàng Bắc Nguyệt đi cho rồi.

Thái tử điện hạ tại sao lại đi cứu tên phế vật này, sợ rằng cũng chỉ có Thái tử điện hạ mới biết đáp án thôi.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân chậm rãi đáp xuống mặt đất, Chiến Dã thấp giọng nói: “Thất lễ.” Chưa chờ nàng phản ứng, hắn đã vòng tay qua thắt lưng của nàng, ôm nàng nhảy xuống, sau khi vững vàng tiếp đất mới buông nàng ra.

Một cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng biết Thái tử Chiến Dã sở dĩ triệu hồi ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đi cứu nàng là vì nghĩ rằng nàng không có võ công, hơn nữa thân thể lại ốm yếu.

Mặc kệ điều đó xuất phát từ thân tình đối với Huệ Văn Trường công chúa hay là có tình cảm với nàng, tóm lại hảo cảm của nàng với vị thiếu niên lãnh khốc này đã tăng lên rất nhiều.

Không chỉ là Cửu Tinh Triệu hoán sư trẻ tuổi nhất trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục mà tướng mạo và nội tâm của vị Thái tử tôn quý này đều không phải thứ đám người kia có thể so sánh được.

Chiến Dã buông Hoàng Bắc Nguyệt xong, một câu cũng không nói đã xoay người đi về phía Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, khóe môi gợi lên ý cười.

“Thái tử điện hạ chẳng qua là tiện tay mới cứu người mà thôi, người cũng đừng có mơ mộng viễn vông làm gì.” Tiêu Vận có chút ghen ghét nói.

Chương 87: Linh ương học viện (1)

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, ánh mắt thản nhiên đảo qua gương mặt xinh đẹp nhưng luôn khiến nàng chán ghét của Tiêu Vận: “Người được cứu là ta, mắc mớ gì đến ngươi?”

“Ngươi...” Tiêu Vận á khẩu, trước kia Hoàng Bắc Nguyệt nào dám nói chuyện như vậy với nàng, xú nha đầu này càng lúc càng không biết phải trái gì nữa rồi.

Nàng càng nghĩ càng tức, vừa định thừa dịp hỗn loạn “tặng” cho Hoàng Bắc Nguyệt một ít giáo huấn thì khóe mắt lại nhìn thấy Tiêu Dao Vương cùng Bắc Diệu Quốc Cứu hoàng tử hướng bên này đi đến.

Nàng vội vàng chỉnh trang lại dung nhan, nắm Băng Vũ toàn thân huỳnh quang lưu chuyển trong tay, lại phối hợp với Tứ giai Linh thú Thiên Tuyết Miêu một thân tuyết trắng phía sau khiến không ít phu nhân tiểu thư hâm mộ không thôi.

Tiêu Vận nhớ Tuyết di nương đã từng nói Tiêu Dao Vương sẽ nể mặt mũi của Trưởng công chúa mà giúp nàng, bởi vậy ả vội vàng nắm lấy bàn tay của Hoàng Bắc Nguyệt, ngữ khí ôn nhu ân cần.

“Tam muội, chuyện vừa rồi có làm ngươi hoảng sợ hay không? Có bị thương nơi nào không?”

Tính cách của Hoàng Bắc Nguyệt vốn lãnh ngạo, không thích tiếp xúc cùng người khác, cho nên khi Tiêu Vận vừa chạm đến tay nàng thì

nàng lập tức hất tay ả ra.

Động tác bất thành linh như vậy Tiêu Vận đương nhiên là không hề phòng bị, bởi vậy ả liền loạng choạng ngã ngửa về phía sau. Tiêu Dao Vương vừa đi tới thấy vậy liền duỗi tay đỡ lấy nàng, giúp nàng không bị ngã chổng vó trước bàn dân thiên hạ.

Cử động này của Hoàng Bắc Nguyệt khiến cho mọi người chấn động.

Ai cũng không ngờ tên phế vật của Trương công chúa phủ cư nhiên lại hung hãn như vậy. Tỷ tỷ nàng quan tâm hỏi han, nàng không lĩnh tình thì thôi đi, lại còn tàn nhẫn đẩy tỷ tỷ ruột thịt của mình ngã ngửa.

Tiêu Viễn Trình vốn đã ghen một bụng lửa giận đối với Hoàng Bắc Nguyệt, lúc này thấy vậy liền nổi trận lôi đình: “ Bắc Nguyệt, Nhị tỷ chỉ lo lắng cho ngươi mà thôi, ngươi làm cái thái độ gì vậy hả?”

Hoàng Bắc Nguyệt luôn theo chủ nghĩa: “chuyện ta ta làm, chuyện ngươi ngươi làm”, nàng không bao giờ quan tâm đến cái nhìn của người khác. Mà khi nghe Tiêu Viễn Trình gầm thét, nàng trong lòng cười lạnh nhưng thanh âm lại mường ôn nhu, tựa như một đứa trẻ bị úy khuất vậy: “ Ta mới rồi mém chút bị Cự Long đập chết tươi, phụ thân ngươi một chút cũng không quan tâm, dù cho một câu hỏi thăm cũng không có. Nhưng khi ta đẩy Nhị tỷ một cái thì phụ thân ngươi lại sinh khí (giận dữ) sao?”

Nàng gọi hấn một tiếng phụ thân chỉ vì là vì huyết thống tình thân chảy trong huyết mạch của Hoàng Bắc Nguyệt mà thôi. Hướng chi bây giờ nhiều người như vậy, hấn không chừa lại cho nàng một chút mặt mũi, tốt lắm, như vậy hôm nay hấn cũng đừng mong giữ lại được mặt mũi của mình.

Lời này quả thật là tứ lạng bạt thiên cân (nôm na là dùng ít vẫn có thể thắng nhiều), thoáng cái đã đem sự ủy khuất của Tiêu Vận quảng lên chín tầng mây, hơn nữa ánh mắt của mọi người cũng rơi vào trên người Tiêu Viễn Trình.

Đã bắt đầu có người chỉ trích nghị luận.

“ Sớm đã nghe nói qua cuộc sống của Bắc Nguyệt quận chúa ở Trường công chúa phủ ngay cả hạ nhân cũng không bằng, quả nhiên đều là thật.”

“ Cũng phải, phò mã ghét nhất vị nữ nhi này a!”

“ Trường công chúa mất đi, để lại hài tử vừa bệnh tật triền miên lại bị chính phụ thân mình ghét bỏ một mình mà sống, thật sự là đáng thương a.”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt cực kì khó coi, thanh âm bàn tán sôi nổi như vậy làm hắn có chút chột dạ. Tình cảnh của Bắc Nguyệt trong phủ mấy năm nay hắn cũng không phải là không biết.

Nói chính xác là hết thảy mọi chuyện đều cũng do hắn ngầm đồng ý, nếu không ai lại dám hành hạ “nữ nhi” của hắn. Tiêu Viễn Trình căn bản không coi nàng như con gái mà đối đãi.

Hắn tức giận đến mức cả người phát run, máu nóng xông thẳng lên đầu, dưới tình huống như vậy hắn căn bản không thể khống chế mà theo bản năng giơ tay lên định tát nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt trở nên lạnh lẽo, nhưng không đợi nàng ra tay thì một bàn tay đã chuẩn xác bắt lấy cổ tay Tiêu Viễn Trình.

“Tiêu phò mã, chúng ta đang ở trong cung.” Thiếu niên nhẹ nhàng cất

tiếng nói, nhưng thanh âm ra khỏi miệng lại trở nên băng lãnh thấu xương.

Đôi tử mâu của Phong Liên Dực hàn nhạt liếc Tiêu Viễn Trình, ánh mắt nhìn như bình thản lại lộ ra vẻ lạnh lẽo tiêu điều.

Tiêu Viễn Trình âm thầm kinh hãi. Bắc Diệu Quốc Cứu hoàng tử luôn nổi tiếng văn nhã ôn nhuận, tài học uyên bác, như thế nào ánh mắt đột nhiên giống như Tu La địa ngục vậy!

Chương 88: Linh ương học viện (2)

Hắn rung mình một cái, đầu óc lúc này cũng có chút thanh tỉnh. Nghĩ lại mà thấy sợ, bọn họ còn đang ở trong cung a, nếu thật sự động thủ đánh Hoàng Bắc Nguyệt, để Hoàng Thượng biết được, chắc chắn hắn sẽ...

Tiêu Viễn Trình sợ đến mức tay chân có chút nhũn ra, ở nhà và ở trong cung là hai khái niệm khác nhau a.

Nhìn thấy hắn tay chân run rẩy, Phong Liên Dục cũng buông tay, lui một bước hướng Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mỉm cười: “Bắc Nguyệt quận chúa hắn là vừa rồi sợ hãi quá độ nên mới thất thổ đẩy Nhị tiểu thư ra có phải không?”

Đây rõ ràng là Phong Liên Dục đang giúp nàng giải vây, cho nàng một bậc thang để leo xuống.

Cử động của hắn đều bị Hoàng Bắc Nguyệt thu vào trong mắt, nếu là người khác ắt hẳn bây giờ sẽ tràn ngập cảm kích đối với vị Bắc Diệu Quốc Cữu hoàng tử này, nhưng nàng thì không.

Cho dù hắn không động thủ thì Tiêu Viễn Trình cũng không dám đánh nàng.

Tình huống hôm nay đã làm cho mọi người đồng tình với nàng, mà Tiêu Viễn Trình tên vũ phu ngu ngốc này vẫn cứ quát tháo ầm ĩ, lại còn muốn động thủ đánh nàng. Đây rõ ràng là tự tìm chết.

Nàng là tiểu thư dòng chính của Trưởng công chúa phủ, mà tên Tiêu Viễn Trinh này thân là phụ thân nhưng lại không quan tâm sinh tử của nàng, ngược lại còn vừa đánh vừa mắng. Chuyện này mọi người đều tận mắt thấy a.

Chỉ cần nàng thừa nhận chính mình vì sợ hãi quá mức mới vô tình đẩy Tiêu Vận, như vậy thì từ nay về sau, Bắc Nguyệt quận chúa sẽ nhận được sự đồng tình của cả Nam Dục quốc.

Nếu như là Hoàng Bắc Nguyệt trước kia chắc chắn sẽ rất cần sự đồng tình này nhưng bây giờ nàng là nàng, nàng chưa bao giờ cần đồng tình.

Nhìn đôi tử mâu mông lung của Phong Liên Dục, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ lạnh lùng nói: “Ta chỉ là không thích người khác chạm vào ta mà thôi.”

Phong Liên Dục lông mày khẽ nhíu lại, ý cười trên khóe miệng càng thêm nồng đậm.

Quả nhiên là một hài tử lòng tự trọng thật cao, một chút cũng không cần người khác đồng tình thương xót.

Tiểu nha đầu vừa kiêu ngạo lại vừa lãnh khốc này khiến hắn càng ngày càng hứng thú.

Mà Tiêu Vận bên kia khi nghe được Hoàng Bắc Nguyệt nói như vậy, trong lòng vui mừng nở hoa, đúng là tên ngu ngốc, không biết lợi dụng thời cơ tốt như vậy.

Đáng đời người, cả đời người chỉ xứng là một phế vật mà thôi.

Nghĩ như vậy, bao nhiêu ủy khuất ghen ngào trong lòng Tiêu Vận

liền tiêu tán hết. Hơn nữa lúc này nàng vẫn còn trong tư thế được Tiêu Dao Vương đỡ, bởi vậy nàng cũng thuận thế nép vào lòng hắn giống như chim nhỏ nép vào người, u uất nói.

“Tam muội, bất kể như thế nào, Nhị tỷ đều rất quan tâm đến ngươi, chỉ cần ngươi không bị thương thì ta an tâm rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, khóe miệng co quắp. Hai cha con này một cái thì ngốc một cái thì ngu, một tên múa may một tên lại hát đệm theo, các ngươi rốt cục có thể yên tĩnh được không vậy?

Nàng cũng lười để ý bọn họ, vừa muốn xoay người bỏ đi thì một thanh âm mang theo ý cười vang lên:

“Nguyệt nhi.”

Tiêu Dao Vương nhẹ nhàng đẩy Tiêu Vận ra. Thật ra hắn chỉ xuất phát từ hảo tâm mới duỗi tay đỡ Tiêu Vận, mà điều đó cũng không có nghĩa hắn sẽ cung cấp bộ ngực miễn phí cho ả tựa vào thổ lộ.

Chiết phiến trong tay mở ra, hắn không quản đến Tiêu Vận đang cố nặn ra vài giọt nước mắt mà đi về hướng Hoàng Bắc Nguyệt.

Nguyệt nhi? Ta thân thiết với ngươi lắm sao?

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người nhìn hắn: “Không biết Tiêu Dao Vương có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo?” Tiêu Dao Vương bật cười: “Khi còn bé mẫu thân ngươi đã nói muốn đem ngươi gả cho ta, vậy mà ta vừa mới đi Tây Nhung quốc một chuyến trở về thì ngươi đã đính hôn cùng tiểu tử Tiết gia kia, ài, ta rất là thương tâm a.”

Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng tiếp tục co quắp, loạn thất bát tao gì thế này?

Trong trí nhớ của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiêu Dao Vương cũng không có gặp gỡ bao nhiêu lần. Từ khi nàng còn nhỏ thì Tiêu Dao Vương đã đi du lịch khắp thiên hạ rồi. Hắn chỉ trở về duy nhất một lần trong lễ tang Trương công chúa.

Chương 89: Linh Ương học viện (3)

Khi đó Hoàng Bắc Nguyệt tuổi rất nhỏ, vừa nhát gan lại vừa nhu nhược, chỉ biết khóc thút thít, cũng không biết Tiêu Dao Vương lúc đó nói gì với nàng.

Tuy nhiên có thể xác định một điều: Hoàng Bắc Nguyệt cùng hắn không thân thiết.

Xác định như vậy, trên mặt nàng thần sắc thủy chung vẫn bảo trì vẻ lãnh đạm, đối với lời trêu chọc của hắn một chút cũng không phản ứng, không vui mừng sợ hãi, không tức giận, cũng không ngượng ngùng.

Tiêu Dao Vương không khỏi có chút buồn bực, chẳng lẽ mị lực của hắn đã không còn mạnh mẽ như ngày trước?

“Nguyệt nhi, thân thể ngươi không khỏe đại khái cũng là do từ nhỏ ít rèn luyện, hơn nữa năm nay ngươi cũng tới tuổi đi học rồi, ngươi có muốn đi Linh Ương Học Viện học tập hay không?”

Linh Ương Học Viện?

Cái tên này đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng không xa lạ, có thể nói đây là học viện tốt nhất ở Nam Dục quốc. Cả nước chỉ cần ai có thực lực cùng năng lực đều có thể tiến vào Học Viện học tập.

Học Viện chuyên môn rèn luyện Triệu hồi sư, Võ giả, Luyện dược sư, Huyền thuật sư. Bình thường người chỉ cần thông qua khảo hạch

của Học Viện liền có thể trúng tuyển.

Địa vị của Linh Ương Học Viện ở Nam Dực quốc chỉ thấp hơn hoàng thất, hoàn toàn áp đảo các đại gia tộc, bên trong cao thủ như mây, cũng là nơi “sản xuất” nhân tài phi thường trọng yếu của Nam Dực quốc.

Hàng năm quốc gia đều sẽ chuyển vào đại lượng tiền bạc, bởi vậy lúc chiêu sinh cùng khảo hạch, đệ tử các nơi trên cả nước đến đây chỉ cần có thể tiến vào Linh Ương Học Viện, cơ bản không cần quan tâm đến vấn đề tiền nong, hơn nữa tương lai cũng có thể có nghề nghiệp phi thường tốt, nói không chừng còn có thể làm quan.

Đây chính là giấc mộng của mỗi một người trẻ tuổi.

“Cái gì? Hoàng Bắc Nguyệt là một phế vật a! Nàng làm sao có thể tiến vào Linh Ương Học Viện học tập được?” Tiêu Linh đang đứng một bên đột nhiên chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt hét âm lên, trên khuôn mặt hiện ra vẻ chán ghét không chút che dấu.

Tên phế vật kia có tư cách gì tiến vào Linh Ương Học Viện chứ? Đó là nơi chỉ những người có thiên phú cường hãn mới có thể đi vào!

Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Kỳ đều là đệ tử bên trong Linh Ương Học Viện, hơn nữa năm nay Tiêu Trọng Lỗi cùng Tiêu Nhu cũng có thể lấy thân phận Võ giả tiến vào.

Chỉ có Tiêu Linh là không được đi, nàng thậm chí ngay cả năng lực của Võ giả còn không có, cùng Hoàng Bắc Nguyệt không sai biệt lắm.

Nàng vẫn cảm thấy chỉ cần có Hoàng Bắc Nguyệt đứng nơi đầu sóng thì chính mình cũng không phải là phế vật, nhưng là hiện tại tên phế vật này cũng có thể vào Linh Ương Học Viện học tập, trong lòng của

nàng thoáng cái đã mất thăng bằng!

“Linh nhi!” Tiêu Viễn Trình nghiêm khắc quát:

“Câm miệng!”

Mới vừa rồi bị Phong Liên Dục ngăn cản thì hẳn cũng đã thanh tỉnh lại rồi!

Tiêu Dao Vương là ai? Đây chính là Luyện dược sư số một số hai trên đại lục! Địa vị hẳn tới chỗ nào cũng đều vô cùng cao quý.

Đắc tội hẳn, so với việc làm Hoàng Thượng tức giận còn đáng sợ hơn! Nha đầu Tiêu Linh này tính tình nóng nảy, ngay cả quyết định của Tiêu Dao Vương cũng dám tùy tiện nghi vấn, không muốn sống nữa sao?

“Phụ thân, ngay cả ta cũng không có tư cách tiến vào Linh Ương Học Viện mà, sao nàng ta có thể...” Tiêu Linh không cam lòng, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

“Tư cách?” Tiêu Dao Vương luôn ôn nhu nho nhã đột nhiên hừ lạnh lùng một tiếng, khuôn mặt tuấn tú đột nhiên âm trầm xuống: “Nàng không có tư cách, chẳng lẽ ngươi có ư? Là ai dạy dỗ khiến ngươi không biết quy củ như vậy!”

“Tiêu Dao Vương thứ tội!” Tiêu Viễn Trình toát mồ hôi hột, sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, vội vàng ấn Tiêu Linh quỳ xuống: “Tiểu nữ ngạo mạn, không biết cấp bậc lễ nghĩa, đều do mặt tướng không quản giáo kĩ lưỡng!”

Tiêu Viễn Trình là Phò mã, trong quân có chức quan là Đô úy, nhưng những thứ đó ở trước mặt Tiêu Dao Vương cũng không đáng một

XU.

“Tiêu Phò mã dạy dỗ nữ nhi thật tốt a!” Tiêu Dao Vương chậm rãi nói, ngữ khí mang theo châm chọc.

Chương 90: Linh ương học viện (4)

Tiêu Viễn Trình đầu đầy mồ hôi, hận không thể đem nha đầu Tiêu Linh vừa vô dụng lại vừa không biết điều này bóp chết tại chỗ.

Thứ ngu xuẩn chỉ biết gây phiền toái cho hần!

Tiêu Linh hiện tại cũng không biết rốt cục là mình sai ở chỗ nào, rõ ràng Hoàng Bắc Nguyệt là phế vật cơ mà, tại sao đột nhiên mọi người đều bảo vệ nàng hết vậy?

Đầu tiên là hai mẹ con Tuyết di nương sau đó là Thái tử điện hạ cùng với Bắc Diệu Quốc Cừu hoàng tử, bây giờ ngay cả Tiêu Dao Vương cũng đứng về phe nàng ta.

Một tên phế vật thôi mà, tại sao ả lại có vận khí tốt như thế!

Tiêu Linh nghiêng răng trèo trẹo, nàng nuốt không trôi cơn tức này a!

Tiêu Dao Vương nộ hỏa đại thịnh. Hần đi du lịch tứ phương nhiều năm như vậy, đối với chuyện tình của Trương công chúa phủ ngẫu nhiên có nghe được một ít, bởi vậy hần cũng biết Bắc Nguyệt là một hài tử thân thể ốm yếu. Vốn hần cho rằng dù Bắc Nguyệt tính tình nhu nhược, không thể tập võ thì cũng không sao, thân phận của nàng cũng đủ để cho nàng sống cả đời vô tư vô lo rồi.

Nhưng hôm nay trở lại Nam Dục quốc hần mới biết, Tiêu Viễn Trình cùng với mấy vị di nương rất là bá đạo, đám thứ nữ trong phủ cũng hoành hành không cố kỵ ai. Nếu thật sự như vậy, cuộc sống trong

phủ của Bắc Nguyệt sẽ như thế nào đây?

Mà trong cung yến hôm nay, hắn thấy được hài tử mà mình lo lắng tuy có chút ốm yếu nhưng ánh mắt trong suốt, vẻ mặt kiên cường nên cũng hơi yên tâm một chút.

Ai ngờ hiện tại lại nghe được Tiêu Linh nhục nhã nàng không kiêng nể trước mắt bao nhiêu người, nói nàng là phế vật, hắn sao có thể không tức giận chứ?

Nguyên lai mấy năm qua nàng sống cũng không thoải mái gì. Nguyên lai hắn là hắn suy nghĩ mọi chuyện quá mức đơn giản rồi. Lúc đầu hắn đã đáp ứng Trương công chúa sẽ chiếu cố hài tử của nàng thật tốt, nhưng nhiều năm như vậy hắn lại đem nàng bỏ vào sào huyệt của một đám thú đội lốt người.

Ánh mắt hắn nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt đã mang theo một tia đau lòng.

Động tĩnh bên này lớn như vậy đương nhiên đã làm kinh động đến Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, bởi vậy hắn cùng với Anh Dạ công chúa và Thái tử đều hướng phía này đi đến.

“ Phát sinh chuyện gì?” Hoàng Thượng đến gần, nhìn thấy Tiêu Viễn Trình ấn Tiêu Linh quỳ trên mặt đất, không khỏi có chút kinh ngạc.

“ Bẩm Hoàng thượng, là thần dạy dỗ nữ nhi không tốt, đã mạo phạm tới Tiêu Dao Vương.” Tiêu Viễn Trình vội vàng nói, trong lòng thầm than hôm nay thật sự quá xui xẻo đi. Nếu biết trước mọi chuyện lại thành ra như vậy thì hắn chắc chắn sẽ không dẫn Tiêu Linh theo, bây giờ thì tốt rồi, hắn triệt để đắc tội với Tiêu Dao Vương mà ngay cả Hoàng Thượng cũng phải kính trọng.

Hoàng Thượng vốn cũng đã rất bất mãn với Tiêu Viễn Trình, bây giờ lại thấy hấn đắc tội với vị Tiêu Dao Vương mà mình vô cùng coi trọng, nhất thời long nhan phẫn nộ.

Tiêu Dao Vương cũng không có tiếp tục truy cứu, chiết phiến mở ra, khôi phục lại bộ dáng tươi cười phong nhã.

“Chỉ là việc nhỏ mà lại làm kinh động đến Hoàng Thượng, đây là lỗi của thần a.”

Hoàng Thượng cũng cười nói: “Tiêu Dao Vương tính tình hào hiệp, không câu nệ tiểu tiết, không nên chấp nhặt cùng với tiểu hài tử.”

“Hoàng thượng nói rất đúng.” Tiêu Dao Vương nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, cười nói: “Thần có một chuyện muốn xin Hoàng Thượng ân chuẩn.”

“Tiêu Dao Vương có việc gì cứ nói ra đi!” Hoàng Thượng sang sảng nói.

Tiêu Dao Vương này luôn luôn không màng danh lợi, chỉ thích cuộc sống tiêu diêu tự tại. Đây là lần đầu hấn có chuyện nhờ mình, bởi vậy Hoàng Thượng tự nhiên phải đáp ứng rồi.

Tiêu Dao Vương thân nhiên nói: “Qua vài ngày nữa Linh Ương Học Viện sẽ bắt đầu khảo hạch tuyển sinh, thần muốn đề cử một người vào học.”

“Chuyện này không phải rất dễ dàng hay sao, Trẫm ân chuẩn! Chỉ là không biết người này tu tập võ đạo hay là...” Hoàng Thượng nghe xong trong lòng có vài phần cao hứng.

Người mà Tiêu Dao Vương tiến cử, nếu không phải thực lực cao

cường thì cũng là bối cảnh cường đại, chấp thuận cho hẳn tiến vào Linh Ương Học Viện chỉ có tốt chứ không có xấu a.

Tiêu Dao Vương hơi nhíu mày, cười nói: “ Nàng chỉ là một người bình thường.”

Chương 91: Linh ương học viện (5)

Hoàng Thượng giật mình, trách không được Tiêu Dao Vương muốn nhờ mình phê duyệt, nhưng một người bình thường muốn tiến vào Linh Ương Học Viện cũng chỉ là một việc nhỏ mà thôi.

“ Trong học viện có mở Quốc Tử Giám chuyên môn dạy dỗ cho con cái hoàng thất cùng quý tộc, có thi thư lễ nghi, binh pháp cưỡi ngựa bắn cung, đã như vậy liền an bài nàng đến Quốc Tử Giám đi.”

“ Đa tạ Hoàng Thượng.” Tiêu Dao Vương tươi cười rạng rỡ.

Hoàng Thượng cười cười: “ Không biết là công tử, tiểu thư nhà nào lại có thể làm cho Tiêu Dao Vương đích thân tiến cử đây?”

Tiêu Dao Vương cười nói: “ Người này Hoàng Thượng cũng biết.”

Nói xong, hắn quay đầu mỉm cười nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “ Bắc Nguyệt, còn không mau đến bái kiến Hoàng Thượng.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn một cái, đối với cái tên nhiệt tình như lửa này nàng quả thật có chút dở khóc dở cười.

Muốn nàng đi Linh Ương Học Viện học tập cũng phải hỏi qua xem nàng có đồng ý hay không nữa chứ. Nhưng mà trên thực tế thì nàng cũng có chút tò mò đối với Linh Ương Học Viện. Nghe nói trong đó tụ tập cao thủ của cả Nam Dực quốc, có sư phụ thực lực cường đại cùng vô số bí kiếp trân quý.

Đối với nàng bây giờ mà nói thì việc tăng lên thực lực quá mức trọng yếu, phải nhờ nó mới có thể giải khai bí mật hắc ngọc, bởi vậy nàng không thể chờ đợi được nữa. Nàng rất muốn tìm một một địa phương có các tư liệu cổ xưa để tìm kiếm một chút tin tức về hắc ngọc.

Yểm cũng đã nói qua người kia cùng cổ ngọc có liên quan, như vậy, thời đại này nhất định có lưu lại tin tức về người kia cùng hắc ngọc!

Đi Linh Ương Học Viện đúng là biện pháp tốt nhất, trong Học Viện có tòa Thất Tháp nổi tiếng chuyên cất giữ vô số điển tịch từ xa xưa, nàng cũng muốn đi xem thử từ lâu, đáng tiếc Linh Ương Học Viện có quá nhiều cao thủ tụ tập, đề phòng sâm nghiêm, nàng cũng không ngu ngốc tự đâm đầu vào lưới. Mà việc trở thành đệ tử chính là tấm khiên tốt nhất, có thể nghênh ngang ra vào mà không gặp phiền phức.

Nhờ phúc của Tiêu Dao Vương mà nàng mới đi vào đó, bởi vậy khi Tiêu Dao Vương bảo nàng đi tạ ơn, nàng cũng không từ chối, thoải mái đi qua.

“ Bắc Nguyệt...” Lúc Hoàng Thượng nghe được này tên, nụ cười trên mặt trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Hắn trên mặt tràn ngập thần sắc kích động, chậm rãi đi tới quan sát Hoàng Bắc Nguyệt, khắp người vốn tràn đầy uy nghiêm Đế vương giờ khắc này lại như già đi mấy tuổi.

Khi Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, Hoàng Thượng đã đến trước mặt nàng, hai tay nắm lấy bả vai của nàng, kích động nói: “Ngươi là Bắc Nguyệt ư?”

Nàng gật đầu, Huệ Văn Trưởng công chúa là thân tỷ tỷ của Hoàng

Thượng cho nên hẳn xem như là bác của nàng.

Khi còn bé Hoàng Thượng đối xử với nàng vô cùng tốt, sủng ái có thừa, vừa sinh ra đã được ban thưởng phong hào Bắc Nguyệt quận chúa, còn có đất phong là Thanh Hà quận, có thể giúp nàng sống an nhàn cả đời không lo. Nhưng sau khi Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không còn tiến cung nữa, mà thái y lại chẩn đoán nàng mắc bệnh truyền nhiễm cho nên nàng bị cấm túc trong Trưởng công chúa phủ, không cho đi ra ngoài.

Hàng năm Hoàng Thượng đều ban tặng cho nàng rất nhiều đồ vật cho nàng nhưng đều bị Tuyết di nương cùng Cầm Di Nương len lén nuốt hết. Cũng bởi vì vậy nên ấn tượng của Hoàng Bắc Nguyệt đối với Hoàng Thượng này phi thường tốt.

Hoàng Thượng nhìn thấy bộ dáng gầy gò ốm yếu của nàng, đột nhiên giận dữ, quay người lại một cước đem Tiêu Viễn Trình đang quỳ trên mặt đất đá ngã lăn.

“Ồ vô liêm sỉ!” Hoàng Thượng nổi giận, chỉ vào Tiêu Viễn Trình: “Người thứ cặn bã này. Mỗi lần Trẫm hỏi người Bắc Nguyệt đang sống như thế nào, người trả lời nàng tốt lắm! Trẫm bảo người mang nàng tiến cung cho trẫm nhìn một cái, người nói nàng không muốn tiến cung! Trẫm dặn dò người phải hảo hảo chiếu cố cho nàng, người chiếu cố như vậy đó hả?!”

Thấy Hoàng Thượng giận dữ, tất cả văn võ bá quan bên trong Hào Quang Điện đều lập tức quỳ xuống, nhất tề hô to: “Hoàng thượng bớt giận!”

Chương 92: Linh ương học viện (6)

Tiêu Viễn Trình lăn một vòng trên mặt đất, cả người run rẩy đứng lên: “ Hồi bẩm Hoàng thượng, Bắc...Bắc Nguyệt từ nhỏ thân thể yếu, thần...thần đã mời rất nhiều danh y nhưng cũng đều thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp), là thần cô phụ sự kỳ vọng hoàng thượng, thần biết tội...”

Mồ hôi trên trán Tiêu Viễn Trình chảy xuống như mưa, mà đám người Tiêu gia tất cả đều quỳ trên mặt đất, thấp thòm lo âu.

“ Người vẫn còn dám lừa gạt Trẫm ư? Nếu như người hảo hảo chiếu cố Bắc Nguyệt thì nàng làm sao lại gầy như vậy!” Hoàng Thượng gầm lên.

Hoàng Hậu ở phía sau ôn nhu khuyên can cũng bị Hoàng Thượng đẩy ra, Anh Dạ công chúa lần đầu tiên nhìn thấy phụ hoàng tức giận như vậy, chỉ dám nấp sau lưng Chiến Dã, hoảng sợ nhìn.

Tiêu Viễn Trình trong lòng run rẩy, hắn đã cố ý phân phó Tuyết di nương đem đưa tơ lụa, châu báu, trang sức tốt nhất cho Hoàng Bắc Nguyệt, để nàng hôm nay diện lên thật đẹp, ít nhất phải phù hợp với thân phận mới có thể tiến cung. Nhưng hắn không nghĩ tới sự quan tâm của Hoàng Thượng đối với Hoàng Bắc Nguyệt lại sâu đậm như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt gầy gò, hoàn toàn không liên hệ được với câu “ Bắc Nguyệt quận chúa hết thay mạnh khỏe ” mà hắn ở trước mặt hoàng thượng hay nói a.

Hết thầy mạnh khỏe làm sao sẽ gầy như vậy? Sắc mặt làm sao lại tái nhợt như thế?

Tội khi quân là tội lớn a, hấn vĩnh viễn cũng không quên Hoàng Thượng sủng ái hài tử này đến mức nào khi Huệ Văn Trưởng công chúa vẫn còn tại thế.

Quả thật là nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, nếu như Hoàng Thượng biết cuộc sống khổ cực của nàng trong mấy năm qua khẳng định sẽ tịch thu tài sản cả Tiêu gia, giết hết kẻ phạm tội cũng không đủ làm người hả giận.

Hấn vốn nghĩ thân thể Hoàng Bắc Nguyệt yếu như vậy, cũng không còn sống được bao lâu, đến lúc đó chết đi là xong hết mọi chuyện, ai ngờ bây giờ lại nháy ra bao nhiêu sự tình rắc rối này.

Tiêu Viễn Trình hoang mang lo lắng, sợ Hoàng Thượng trong lúc nóng giận đem Tiêu gia cả nhà tịch thu tài sản giết kẻ phạm tội, cả người run rẩy không thôi.

Tiêu Vận trong lòng vừa động, biết lần này thật sự là gây họa lớn, bèn vội vàng quỳ xuống nói.

“ Khởi bẩm Hoàng Thượng, phụ thân thật sự đối xử với Bắc Nguyệt quận chúa rất tốt. Thân thể quận chúa từ nhỏ đã ốm yếu, các đại phu cũng đều thúc thủ vô sách. Phụ thân mỗi ngày đều dặn dò phòng bếp hầm canh bổ cho quận chúa nhưng vì thân thể nàng quá yếu, bổ quá lại hóa hại cho nên lại càng yếu hơn. Phụ thân thấy vậy cũng rất lo lắng, mỗi ngày đều bảo mẫu thân của ta tự mình sắc thuốc cho quận chúa uống. Tiểu nữ không dám nói dối, quận chúa, người cũng vì phụ thân nói vài lời đi, tốt xấu gì cũng là máu mủ một nhà, người hiếu thuận như vậy sẽ không muốn phụ thân lo lắng đâu có phải không?”

Tiêu Vận miệng lưỡi cũng khá trơn tru, chỉ nói mấy câu đã có thể che lấp giúp cho Tiêu Viễn Trình, hơn nữa còn làm cho Hoàng Bắc Nguyệt không thể nói gì hơn.

Điều ả nói cũng không phải là sai, đại phu đúng là có nói qua thân thể nàng quá yếu không chịu nổi đồ bổ, Tuyết di nương quả thật mỗi ngày cũng đều tự mình đưa thuốc tới nàng cho uống.

Tình phụ tử, máu mủ tình thâm, lời này nói dễ nghe quá đi chứ. Ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong nhin không được cũng cảm động rớt nước mắt đây này.

Phụ thân hiền lành lại thương yêu nàng như vậy, nàng như thế nào nhẫn tâm làm cho hấn lo lắng sợ hãi đây?

Hoàng Thượng từ ái nhìn nàng, nói: “Bắc Nguyệt, ngươi cứ nói thật cho Trẫm nghe, tên Tiêu Viễn Trình này đối xử với ngươi như thế nào? Có Trẫm ở đây, ngươi không cần sợ gì hết! Chỉ cần hấn dám đối xử tệ bạc với ngươi, Trẫm lập tức chém hấn!”

Nghe vậy, Tiêu Viễn Trình lập tức chân tay mềm nhũn, cả người đổ mồ hôi lạnh, quỳ cũng không nổi nữa, gàn như xụi lơ trên mặt đất. Trong lòng thầm than hôm nay quả nhiên xong thật rồi.

Mấy năm nay Hoàng Bắc Nguyệt sống trong phủ ngay cả tô tó cũng không bằng, nếu nàng nói cho Hoàng Thượng biết thì hôm nay quả thật là ngày diệt môn của Tiêu gia a!

Chương 93: Linh ương học viện (7)

Tiêu Vận cả khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch. Chỉ cần một câu nói của Hoàng Bắc Nguyệt cũng có thể quyết định sinh tử của bọn họ a. Nàng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày phế vật này lại trở nên hữu dụng như vậy! Cũng chưa bao giờ cảm thấy hối hận như lúc này.

Nếu nàng đối xử tốt với Hoàng Bắc Nguyệt hơn một chút thì bây giờ cũng không cần phải nơm nớp lo sợ như vậy nữa.

Tiêu Dao Vương Tống bí cũng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, mới vừa rồi Tiêu Linh nói mấy câu cũng làm hấn mơ hồ biết được cuộc sống mấy năm qua của nàng cũng không dễ dàng gì.

Hiện tại hấn cảm thấy rất may mắn, có Hoàng Thượng vì nàng chủ trì công đạo, từ nay về sau hấn sẽ đỡ áy náy hơn.

Phong Liên Dực nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt, có chút cười, hấn có dự cảm tiểu gia hỏa cao ngạo này sẽ không dễ dàng tiếp nhận sự trợ giúp của người khác.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nhìn đám người Tiêu gia quỳ trên mặt đất, trong lòng có chút chua xót, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt thật sự còn ở đây, đại khái từ nay về sau nàng cũng không cần phải chịu nhiều đau khổ như vậy nữa. Nếu nàng ta (Hoàng Bắc Nguyệt thật sự) có thể kiên trì thêm vài ngày nữa thôi thì đã có thể có cuộc sống bình an, vô ưu vô lo rồi.

Đáng tiếc, nàng không kiên trì được nữa, vài ngày trước đã bị đám người Tiêu gia kia bức đến chết trước linh vị của Trương công chúa rồi!

Nhìn bộ dáng run rẩy sợ hãi của bọn họ, nàng thay Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy may mắn, nhưng đồng thời nàng cũng nổi giận.

Ta sẽ không dễ dàng tha thứ cho các ngươi như vậy đâu.

“Đương nhiên.” Nàng ôn nhu cười nói: “Phụ thân cùng các ca ca tỷ tỷ, còn có di nương cũng đều đối xử với ta tốt lắm!”

Tiêu Viễn Trình nghe thấy câu đầu, tưởng nàng đang muốn cáo trạng, hấn mém chút đã ngắt xịu rồi, nhưng khi nghe câu nói kế tiếp, trong lòng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn, thản nhiên cười, trong nụ cười có vài phần quý dị khó lường, khiến cho Tiêu Viễn Trình trong lòng phát lạnh.

Tiêu Dao Vương nhíu mày, không nhịn được nói: “Bắc Nguyệt, ngươi không cần sợ hãi...”

“Ta không có sợ hãi, bọn họ quả thật đối xử với ta rất tốt.” Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt thanh thúy êm tai, nhãn quang trong suốt, không có một chút sợ hãi hay giả dối nào cả.

Tiêu Dao Vương trong lòng có chút trầm xuống, chẳng lẽ hấn đoán sai? Hấn mơ hồ cảm giác được chuyện này có lẽ không đơn giản như bề ngoài, đang muốn tiếp tục nói lại bị Phong Liên Dực bên người kéo kéo tay áo.

Hấn quay đầu nhìn vị tri kỷ, thấy Dực cười nhạt lắc đầu, thấp giọng

nói: “Nàng tự có chừng mực, tin tưởng nàng đi.”

Tiêu Dao Vương có chút kinh ngạc, Dực tựa hồ rất hiểu Bắc Nguyệt a!

Nếu Phong Liên Dực cũng đã nói như vậy, hẳn cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến.

Hoàng Thượng long nhan có chút hòa hoãn, nhưng vẫn mang theo một tia nghi ngờ: “Vậy vì sao nhiều năm như vậy người không tiến cung gặp mọi người?”

Trong ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện vẻ u buồn, cúi đầu nói: “Trong cung có nhiều ký ức liên quan đến mẫu thân, mỗi lần nhớ lại ta đều đau lòng không chịu nổi, bởi vậy cũng không dám tiến cung, làm cho Hoàng Thượng nhớ mong, đúng là lỗi của Nguyệt nhi.”

“Thì ra là thế...” Hoàng thượng thì thào nói: “Hoàng tử qua đời, Trẫm cũng không thể tin được...”

Đến bây giờ cũng có chút không tin...

Nhìn thấy Hoàng Thượng ngơ ngẩn, quần thần đều thở phào một hơi, mỗi người không khỏi nhìn Bắc Nguyệt quận chúa với cặp mắt khác xưa.

Vốn tưởng rằng sau khi Trưởng công chúa đã qua đời, nàng sẽ trở thành hài tử mồ côi không nơi nương tựa, chỉ sợ sẽ biến thành một phế vật mà thôi, nào ngờ Hoàng Thượng vẫn một lòng thương yêu che chở cho nàng.

“Xem ra sau này cũng nên quá coi thường vị Bắc Nguyệt quận chúa này mới được.” Hoàng Hậu một lần nữa đánh giá lại Hoàng Bắc

Nguyệt, tâm tư khẽ nhúc nhích.

Chương 94: Linh ương học viện (8)

Hoàng Hậu một lần nữa đánh giá lại Hoàng Bắc Nguyệt, tâm tư khẽ nhúc nhích.

Cơn ác mộng bốn năm trước tựa hồ lại tiếp tục tái diễn.

“Hoàng thượng, hôm nay cũng không còn sớm nữa, thân thể Bắc Nguyệt quận chúa yếu ớt như vậy, không bằng trước hết để cho nàng về nghỉ ngơi đi.”

Hoàng Hậu đi tới ôn nhu nói, dưới vẻ đẹp đoan trang đó, không ai nhìn thấy sắc mặt có chút tái nhợt của nàng.

“Đúng, hôm nay cũng không còn sớm nữa, Trẫm có chút lo lắng Bắc Nguyệt trở về một mình.” Hoàng Thượng ngẩng đầu nhìn một vòng, ánh mắt rơi vào trên người Thái tử: “Chiến Dã, con...”

“Hoàng thượng.” Tiêu Dao Vương đột nhiên lên tiếng, ngăn trở hành động hoang đường của Hoàng Thượng. Ai lại để cho đường đường Thái tử lại đi hộ tống Bắc Nguyệt quận chúa về phủ?

Nếu lời này đưa ra, không biết sẽ có bao nhiêu người trong triều sẽ ngầm khiển trách Hoàng Bắc Nguyệt, nói nàng không biết phân biệt tôn ti trật tự, mà trong lòng Hoàng Hậu cùng Thái tử chỉ sợ cũng sẽ sinh lòng bất mãn đối với nàng.

Hắn cũng không muốn để nàng tuổi còn nhỏ đã đắc tội với nhiều đại nhân vật như vậy.

“Thần vừa lúc cũng muốn xuất cung, không bằng để thần hộ tống Bắc Nguyệt quận chúa hồi phủ đi.”

Hoàng Thượng cũng ý thức được nếu để cho Thái tử hộ tống thì chuyện bé xé ra to, cho nên khi nghe thấy Tiêu Dao Vương chủ động xin đi giết giặc, Hoàng Thượng tự nhiên lập tức đáp ứng.

Hoàng Bắc Nguyệt tạ ơn Hoàng Thượng, trong lòng nhẹ nhõm thờ dài một hơi, cử động lúc này của vị hoàng đế này xem tí đã hù chết nàng rồi.

Tuy nhiên, đại khái chắc là do huyết thống thân tình đi, vị Hoàng Thượng này mang đến cho nàng cảm giác rất tốt, chỉ cần dựa vào kí ức lúc nhỏ là có thể thấy được hẳn là thật tâm yêu thích Hoàng Bắc Nguyệt.

Đối với người như vậy, nàng sau này cũng sẽ tận sức báo đáp hẳn!

Lúc rời cung cũng giống với lúc đến, nàng cùng Tiêu Vận ngồi chung một chiếc xe ngựa, bất quá lần này Tiêu Vận cũng không còn kiêu ngạo như lúc tới cứ khoe khoang khoác lác nữa.

Trong xe ngựa bầu không khí phi thường an tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt dưỡng thần, Tiêu Vận nhìn nàng, trong lòng rất muốn một đao đâm chết nàng nhưng lại nghĩ tới sự tức giận của Hoàng Thượng khi này thì lại có chút sợ hãi.

“Tam muội, ngươi đã ngủ chưa?” Tiêu Vận thử thăm dò mở miệng.

Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt không có cáo trạng với Hoàng Thượng làm cho Tiêu Vận rất là khó hiểu, nàng chẳng lẽ thật sự ngu như vậy?

Không giống mà, Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại một chút cũng không giống tên phế vật nhu nhược ngu ngốc trước kia a! Trong lòng Tiêu Vận mơ hồ có cảm giác bất an, nhưng suy nghĩ mãi vẫn không biết tại sao.

“ Chưa.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên đáp, vẫn không mở mắt.

Trải qua sự tình hôm nay, nàng cũng biết Tiêu Vận được truyền thừa không chỉ là huyết thống Triệu hồi sư của Tiêu gia lão gia tử còn có sự thông minh của hắn nữa.

Buổi nói chuyện hôm nay làm cho nàng có chút bất ngờ, không nghĩ đến tâm tư của ả Tiêu Vận này cũng kín đáo như vậy, gặp nguy không loạn.

Sợ rằng lúc đó ngay cả Tiêu Trọng Kỳ cũng đã run cầm cập như Tiêu Viễn Trình rồi, Tiêu Linh ngay cả thờ mạnh một cái cũng không dám.

Tiêu Vận cố nặn ra vẻ tươi cười, nói: “ Qua vài ngày Linh Ương Học Viện sẽ khai giảng, người tiến vào Quốc Tử Giám học tập thì không cần khảo hạch, nhưng phải mua một chút dụng cụ học tập, ta sẽ để nương sai người đưa tới cho người.”

Tiêu Vận này rõ ràng đang lấy lòng Hoàng Bắc Nguyệt để nàng giúp ả thỉnh cầu Tiêu Dao Vương luyện chế Tẩy Tủy Đan, hơn nữa một phần cũng là vì Hoàng Thượng ra oai phủ đầu lúc này.

“ Ân.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cự tuyệt, đây đều là xài tiền của Tiêu Vận, nàng đại gì mà từ chối chứ.

Nàng nhận nhưng điều này cũng không có nghĩa là nàng sẽ thiếu nhân tình với bọn họ, càng không có ý định sẽ giúp Tiêu Vận.

Thấy nàng tiếp nhận, Tiêu Vận cũng hơi chút yên tâm, xem ra Hoàng Bắc Nguyệt quả thật là cảm kích mẫu thân nàng mỗi ngày đều đem thuốc tới.

Trong cả Trường công chúa trong phủ cũng chỉ có một mình mẫu thân nàng giả mù sa mưa, Hoàng Bắc Nguyệt không cảm kích bọn họ mới là lạ đấy!

Nghĩ tới đây, lo lắng trong lòng của Tiêu Vận cũng đều tan biến đi hết.

Chương 95: Linh ương học viện (9)

Xe ngựa chạy tới trước cổng Trường công chúa phủ thì dừng lại, đám gia nhân trong phủ thấy vậy vội đi ra dắt ngựa vén rèm.

Những gia nhân này cũng không biết những việc xảy ra trong cung, họ vẫn cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt này vẫn là phế vật tiểu thư như trước kia.

Một nha hoàn của Tiêu Vận lạnh lùng nói: “ Chậm chạp như rùa vậy! Người còn không mau đi xuống! Muốn để tiểu thư của chúng ta chờ người sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, chưa kịp mở miệng thì một cái roi đã hung hăng đập vào người nha hoàn khiến ả té xuống đất, nửa khuôn mặt đã huyết nhục mơ hồ.

Tiêu Viễn Trình gầm lên: “ Người không có mắt sao mà lại dám nói chuyện như vậy với quận chúa!?”

Một roi này lập tức khiến đám gia nhân ngày thường hay khi dễ Hoàng Bắc Nguyệt ngậy ra như phỗng, sợ run lấy bầy.

Tiêu Dao Vương đang ở một bên kia, Tiêu Viễn Trình làm sao dám đánh mắng Hoàng Bắc Nguyệt như bình thường được, lập tức phân phó: “ Mau đỡ quận chúa xuống xe đi!”

Bộ Hương vốn cũng đi ra đón tiếp Tiêu Nhu vừa lúc cũng thấy một roi đó của Tiêu Viễn Trình, nàng lập tức phi thường thông minh đi tới,

cung kính dìu Hoàng Bắc Nguyệt từ trên xe ngựa đi xuống.

“ Quận chúa, xin cẩn thận dưới chân.”

Tiêu Viễn Trình thấy nha đầu này cũng rất hiểu chuyện, sắc mặt thoáng hoà hoãn vài phần, vội vàng xuống ngựa, cung kính hướng Tiêu Dao Vương nói: “ Cảm tạ vương gia đã đưa tiễn.”

Tiêu Dao Vương nhìn hẩn một cái, cũng xuống ngựa, kéo Hoàng Bắc Nguyệt đến một bên, thấp giọng nói: “Nguyệt nhi, có phải ngươi có nỗi khổ gì không, nói cho ta biết đi, có ta ở đây ta sẽ không để cho người khi dễ ngươi.”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng ấm áp, kiếp trước nàng là sát thủ, chính việc đó đã sớm làm cho nàng quên mất mùi vị ấm áp là như thế nào. Nàng bước chân vào giang hồ nhiều năm như vậy, trừ sư phụ ra cũng chỉ có người phụ nữ gọi là N kia mới có thể làm cho nàng cảm thấy ấm áp, làm cho nàng cảm thấy thoải mái.

Các nàng đều là một loại người, trời sinh nhất định phải cô độc cùng hắc ám, lấy giết chóc làm bạn. Mà nàng trước đây cũng như thế, nhưng từ khi đến nơi này, nàng đã gặp rất nhiều người có thể mang đến cho nàng cảm giác được quan tâm, sự cảm động cùng tín nhiệm.

Nàng ngẩng đầu, hướng về phía Tiêu Dao Vương thản nhiên cười: “ Vương gia, ngươi xem trong ánh mắt của ta này, nhìn thật kĩ, bên trong là tuyệt đối, tuyệt đối nghiêm túc. Ta lừa gạt người khác nhưng sẽ không bao giờ lừa gạt chính mình!”

Thanh âm kiên định, nói năng rất có khí phách!

Bên môi lộ ra ý cười thản nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt đứng thẳng tắp,

khí chất lãnh ngạo tôn quý từ trên người nàng phát ra làm cho người khác mặc danh kỳ diệu đều tin tưởng nàng.

Tin tưởng nàng!

Ta lừa gạt người khác nhưng sẽ không bao giờ lừa gạt chính mình!

Cách nói chuyện dũng cảm như vậy chắc chắn người nói sẽ không phải là một hài tử nhu nhược, Tiêu Dao Vương thấy thế nhất thời cảm giác yên tâm hơn.

“Nguyệt nhi, người thật làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn. Tuy nhiên người vẫn nhỏ như vậy, có một số việc, nếu như người không giải quyết được thì cứ việc tới tìm ta. Ta đã đáp ứng với mẫu thân người sẽ chiếu cố người thật tốt.”

“Yên tâm, chuyện mà ta không giải quyết được thì đại khái người cũng không giải quyết được đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt tự tin cười.

Nàng người này không thích nợ nhân tình, không thích đi cầu người. Sát thủ như bọn họ kiêng kỵ lớn nhất chính là sinh ra cảm giác ỷ lại với người khác, đây là yếu điểm trí mạng.

Cho dù linh hồn đang run rẩy,

Tâm cũng trấn định bất loạn,

Kiểm trong tay, tuyệt sẽ không bị rung chuyển!

Tiêu Dao Vương mày kiếm giương lên, nhìn nàng mỉm cười. Mặc dù hấn không có mở miệng nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn thấy rõ, trong con ngươi của hấn hiện lên một loại quang mang gọi là tín nhiệm.

Khi nàng nhìn ra sau lưng hẳn thì thấy được Phong Liên Dực đang vén màn xe nhìn về phía bên này, trong đôi con ngươi tím nhạt thoáng lộ ra một chút ý cười.

Chương 96: Linh ương học viện (10)

Hoàng Bắc Nguyệt nhướng mày, nhớ ngày đó Phong Liên Dực vô thanh vô tức xuất hiện trong Trường công chúa phủ, nàng đã biết người này tuyệt đối không đơn giản. Nàng không biết Tiêu Dao Vương hiểu rõ bao nhiêu về hắn, nhưng thấy hắn quan tâm mình như vậy, tốt nhất vẫn cứ nhắc nhở hắn một chút.

“Vương gia, cái tên Phong Liên Dực kia không đơn giản đâu, người nhất định phải cẩn thận.”

Nàng thấp giọng nói xong liền nhanh chóng đi vào Trường công chúa trong phủ, để lại cho Tiêu Dao Vương một bóng lưng lãnh khốc.

Tiêu Dao Vương ngẩn ra một lát rồi phe phẩy chiết phiến cười rộ lên, nàng đang quan tâm hắn à!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa trở lại Lưu Vân Các thì Tiêu Viễn Trình liền vội vã phái người đến, nói rằng Lưu Vân Các rất hẻo lánh, thân thể nàng hiện tại đã khỏe hơn thì nên chuyển đến Đông Nguyệt Hiên sống để mọi người tiện chăm sóc.

Nàng vốn đang lo lắng về thương thế của Đông Lăng, nào còn hơi sức mà quản đến đám người đó, chỉ có thể nghiêm khắc đuổi bọn họ đi rồi trở về phòng xem Đông Lăng.

Đông Lăng lúc này đang ghé vào giường hấp hối, vì sợ bị phát hiện nên nàng đã thay bộ hắc bào ra rồi giấu kĩ. Lúc này nàng mặc một bộ nội y màu trắng đã bị máu tươi của chính nàng nhiễm đỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy vội vàng lấy ra Phi Thúy Ngọc Dịch mà lần trước thái tử tặng, giúp nàng thoa lên người.

Đông Lăng khẽ mở mắt, có chút suy yếu nói: “ Xin lỗi tiểu thư, ta...ta thật sự không chịu được nữa, chỉ có thể trở về.”

“ Người làm rất tốt, nhờ người nên ta mới có thể yên tâm.”

Đông Lăng cố chịu đựng đau nhức đứng lên, lệ nóng tràn mi: “ Đáng tiếc hôm nay ta không thể ra tay với Tiêu Vận, nếu không ta...”

“ Ta sẽ chậm rãi thu thập nàng, người bây giờ cứ hảo hảo dưỡng thương đi đã.” Hoàng Bắc Nguyệt an ủi:

“ Hoàng thượng đã chấp thuận cho ta tiến vào Linh Ương Học Viện rồi, đến lúc đó ta sẽ đi năn nỉ để Hoàng Thượng cũng cho người vào học.”

Nàng nhớ khi còn bé, Đông Lăng cũng có thiên phú rất tốt trong võ đạo, khi đó Trưởng công chúa cũng đặc biệt mời sư phụ dạy nàng, nhưng sau khi Trưởng công chúa qua đời, Đông Lăng cũng không còn được sư phụ dạy dỗ nữa.

Muốn sinh tồn ở thời đại này mà không có một chút bản lĩnh phòng thân, đó là phi thường gian nan.

“ Thật sự có thể?” Đông Lăng kinh ngạc mở to mắt.

Linh Ương Học Viện, đây chính là nơi biết bao nhiêu người chen chen đến chết đi sống lại cũng đều muốn vào a. Đại tiểu thư Tiêu Linh năm nào cũng đều đã đi cầu xin lão gia nhưng vẫn không có cách nào thông qua khảo hạch, nên cũng không vào trường được.

Nàng có chút bồn chồn, tiểu thư chẳng lẽ cũng muốn đi khảo hạch sao?

Phảng phất nhìn thấu tâm sự của Đông Lăng, Hoàng Bắc Nguyệt cười cười nói: “ Ta tiến vào Quốc Tử Giám, không cần khảo hạch.”

“ Tiến vào Quốc Tử Giám cũng tốt, Anh Dạ công chúa và Thái tử điện hạ đều học ở Quốc Tử Giám, ta hôm nay thấy Anh Dạ công chúa và Thái tử điện hạ tựa hồ rất có thiện cảm với tiểu thư.”

“ Ừ, bọn họ quả thật cũng không tệ lắm.”

Anh Dạ công chúa hào sảng, Thái tử Chiến Dã bề ngoài lãnh khốc nhưng nội tâm lại rất ôn nhu.

“ Tuy nhiên tiểu thư vẫn phải cẩn thận.” Đông Lăng lo lắng nói: “Bên trong Học Viện có không ít đệ tử đều là cao thủ có thiên phú cực tốt, tiểu thư nếu không muốn bại lộ thân phận thì tốt nhất hãy giữ khoảng cách nhất định với bọn họ.”

“ Cái này ta cũng hiểu, chỉ là cuộc sống trong Học Viện có lẽ sẽ không được bình yên.”

Tiêu Trọng Kỳ, Tiêu Vận cùng Tiết Triệt đều học ở Linh Ương Học Viện, nàng không tin bọn họ sẽ tốt bụng để yên cho nàng.

Tuy nhiên binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, nàng Hoàng Bắc Nguyệt cũng chưa từng ngăn ai bao giờ.

Bích Thủy Viện

Hôm nay những chuyện xảy ra trong cung, Tuyết di nương cũng từ

trong miệng Tiêu Vận biết được đại khái.

Tiêu Viễn Trình sau khi trở về liền nổi điên, trong phòng đập bể không biết bao nhiêu thứ, ai cũng không dám tới khuyên bảo.

Chờ hăn phát tiết xong, Tuyết di nương mới đi lên nói: “ Lão gia, xin ngài bớt giận, không nên vì nha đầu kia mà tổn hại thân thể a.”

Chương 97: Võ đài luận võ (1)

“ Hừ!” Tiêu Viễn Trình nặng nề hừ một tiếng, khuôn mặt có chút vặn vẹo: “ Nhiều năm như vậy, ta quả thật đã xem thường nàng rồi!”

Nhớ tới hành vi của Hoàng Bắc Nguyệt trong quãng thời gian gần đây, Tiêu Viễn Trình xem như hiểu được nữ nhi này đã hoàn toàn khác so với trước kia!

Trước kia cho dù đánh nàng, mắng nàng thì nàng cũng không dám lên tiếng, nhưng hiện tại nàng chỉ vừa mở miệng đã khiến cho hắn tức trào máu, thậm chí mém chút đã mất luôn cái mạng nhỏ!

Tuyết di nương vội vàng nói: “ Lão gia người đừng quá lo lắng, nàng lợi hại như thế nào đi nữa thì vẫn chỉ là một tiểu nha đầu mười hai tuổi, cũng đâu thể tạo ra sóng gió gì?”

“Nàng quả thật không thể tạo ra sóng gió, nhưng đám người phía sau nàng thì có thể. Hoàng thượng cùng Thái hậu đã đành, bây giờ ngay cả Tiêu Dao Vương cũng về phe của nàng!”

“Tiêu Dao Vương cũng chỉ vì chút giao tình năm xưa với Trương công chúa mà thôi, có lẽ vì vậy nên mới quan tâm tới nha đầu kia.” Khi nghe thấy ba chữ “Tiêu Dao Vương”, trong mắt Tuyết di nương lộ ra một đạo tinh quang.

“ Nếu Tiêu Dao Vương biết chuyện năm xưa phát sinh, Tiêu gia chúng chắc chắn xong rồi.” Tiêu Viễn Trình sầu lo.

Tuyết di nương nói: “ Tiêu Dao Vương làm sao biết được? Hôm nay

Tam tiểu thư cũng không có nói ra a. Nói đến cùng đều là người một nhà, máu mủ tình thâm mà.”

“ Nàng không nói không có nghĩa là người khác không biết, bí mật trong phủ có quá nhiều người biết nên khó giữ, ta không thể yên tâm được!”

“ Vậy lão gia dự định làm như thế nào đây?” Tuyết di nương hỏi, nàng hiện tại vẫn còn trông cậy có thể thông qua Hoàng Bắc Nguyệt xin Tiêu Dao Vương luyện chế Tẩy Tủy Đan, chuyện này liên quan đến vấn đề địa vị của nàng ở Tiêu gia a.

Bây giờ nàng đối với Tiêu Viễn Trình đã xem như tâm tàn ý lạnh, cũng không trông cậy hẳn có thể đem mình nâng lên làm chính thất. Nàng đem hết thảy hy vọng ký thác trên người Tiêu Vận, chỉ cần Tiêu Vận tốt, nàng sẽ tốt theo.

Tiêu Viễn Trình gương mặt thoáng vắn vẹo, hiện ra một tia tàn nhẫn: “ Không thể buông tha cho nàng!”

Tuyết di nương trong lòng run lên, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Viễn Trình có chút phức tạp.

Người ta thường nói hổ dữ không ăn thịt con. Tiêu Viễn Trình mặc dù có hận Trương công chúa mang đến sỉ nhục cho hắn đến cỡ nào đi nữa thì Hoàng Bắc Nguyệt vẫn là nữ nhi ruột của hắn, vậy mà hắn vẫn có thể hạ quyết định tàn nhẫn như vậy.

Như vậy đã có thể thấy được hẳn là người bạc tình bạc nghĩa đến cỡ nào, nàng đi theo hắn nhiều năm như vậy, toàn tâm toàn ý, buông tha cho cuộc sống hạnh phúc bình thản vốn thuộc về mình, đến cùng thì sao, có lẽ chỉ là một trò cười mà thôi.

Tuy nhiên sự tình đã đến mức này, nàng muốn đổi ý cũng không còn kịp nữa, ván đã đóng thuyền, nàng cũng chỉ có thể chậm rãi lừa gạt hẳn, củng cố địa vị của chính mình, giúp Tiêu Vận phát triển thật tốt thì nửa đời sau của nàng mới có thể vô ưu vô lo mà sống.

“ Lão gia dự định làm như thế nào đây?” Tuyết di nương ôn nhu hỏi: “ Thân thể nàng vốn ốm yếu, nếu đột nhiên chết bất đắc kỳ tử thì cũng là bình thường.”

“ Không thể để nàng chết trong phủ được, nếu không Hoàng Thượng làm sao bỏ qua cho Tiêu gia chúng ta?”

“Lão gia nói cũng phải...” Tuyết di nương cảm thấy trong lòng một trận hàn ý.

Tiêu Viễn Trình trong mắt hiện lên quang mang âm độc, nhiều năm khuất nhục, xem ra đã đến lúc bộc phát rồi.

“ Làm cho nàng ngoài ý muốn chết ở bên ngoài, người nào cũng không trách chúng ta được!”

Tuyết di nương trong lòng giật nảy, nhớ tới chuyện cầu xin Tiêu Dao Vương, vội hỏi: “ Lão gia dự định khi nào thì động thủ?”

“Đương nhiên phải càng nhanh càng tốt, tuy nhiên kế hoạch vẫn phải hảo hảo bố trí một phen, chỉ như vậy mới có thể thiên y vô phùng (áo trời không có dấu vết, ý chỉ làm việc không để lại manh mối), như vậy phải cần một chút thời gian.”

Kỳ thật muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất đơn giản, nàng chỉ là một phế vật, bên người lại không có cao thủ gì bảo hộ, xuống tay với nàng quả thực dễ như ăn cháo.

Nhưng vì bảo đảm sự an toàn cẩn mật, khiến cho Hoàng Thượng cùng Tiêu Dao Vương nghĩ rằng nàng thật sự chết ngoài ý muốn, vậy thì phải phí một phen công phu rồi.

“Lão gia, việc này cần phải bàn bạc thật kĩ, ngàn vạn lần không thể có sai sót gì a.”

Chương 98: Võ đài luận võ (2)

“Lão gia, việc này cần phải bàn bạc thật kĩ, ngàn vạn lần không thể có sai sót gì a.” Tuyết di nương đương nhiên không hy vọng Hoàng Bắc Nguyệt chết nhanh như vậy, không có nàng làm sao đi mượn sức Tiêu Dao Vương đây.

“Tuyết nương, nhiều năm như vậy cũng chỉ có người hiểu ta nhất a, sự tình gì ta cũng chỉ có thể cùng người thương lượng.”

Tiêu Viễn Trình quay đầu, nhìn Tuyết di nương vẫn xinh đẹp như hoa liền có chút xuân tâm nhộn nhạo, xao động khó nhịn, vội vàng kéo Tuyết di nương đề lên trên nhuyễn tháp (nhuyễn tháp ở đây nó vừa giống như salon gỗ dài mà cũng vừa giống như cái giường nhỏ vậy đó, xem hình để biết thêm chi tiết:3).

“Tâm can bảo bối của ta, người luôn hiểu rõ ta như vậy, trách không được nhiều năm qua ta yêu thích nhất chính là người a.”

Tiêu Viễn Trình nói, hai tay không thành thật đã dò xét tiến vào trong quần áo của Tuyết di nương, dùng sức xoa nắn.

Tuyết di nương bên ngoài mềm mại ngâm vài tiếng, hờn dỗi liếc hắt một cái: “Chỉ giỏi lừa gạt ta!” nhưng trong lòng lại cười lạnh. Nếu người thật sự yêu thích ta nhất thì làm sao lại để ả tiện nhân kia cưỡi lên đầu nàng biết bao lâu nay chứ.

Như cá uống nước, ấm lạnh chỉ có thể tự biết.

Trong gia tộc đấu đá lâu như vậy, Tuyết di nương sớm đã không

phải là tiểu cô nương ngây thơ năm đó chỉ biết mê muội rơi vào lưới tình rồi!

Nam nhân vĩnh viễn không đáng tin cậy! Chỉ có chính mình mới là đáng tin nhất!

*****Bắc Nguyệt Hoàng Triều*****

Tiêu Viễn Trình phái người đến, mấy lần thúc giục Hoàng Bắc Nguyệt dời đến Dong Nguyệt Hiên nhưng đều bị Hoàng Bắc Nguyệt từ chối.

Lưu Vân Các yên lặng, đúng là kiểu nàng thích, không có nhiều người rình mò xung quanh thì nàng mới dễ dàng làm việc được.

Rơi vào đường cùng, Tiêu Viễn Trình chỉ có thể chi ra một khoản để đám thợ đem Lưu Vân Các tu sửa một phen, ít nhất khí thế tuyệt đối không được thua một tòa biệt viện nào trong Trường công chúa trong phủ.

Cử động này không chỉ làm cho Cầm di nương không vui, mà ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng gần như tức đến mức hộc máu.

Nàng không chuyển qua Dong Nguyệt Hiên gì đó chính là vì không thích ồn ào, nào ngờ Tiêu Viễn Trình sợ lửa giận của Hoàng Thượng phát tác nên phái người tu sửa lại Lưu Vân Các của nàng. Công tợng (thợ xây) suốt ngày suốt đêm cứ đục đục đẽo đẽo, Hoàng Bắc Nguyệt không thể tĩnh tâm nghiên cứu hắc ngọc, chỉ đành chờ đợi đến ngày Linh Ương Học Viện khai giảng mà thôi.

Hai ngày này Tuyết di nương thử tới dò xét rất nhiều lần, muốn Hoàng Bắc Nguyệt đi Tiêu Dao Vương phủ cảm kích việc Tiêu Dao vương đã đưa tiễn ngày hôm đó. Á nói sợ Hoàng Bắc Nguyệt rụt rè nên sẽ cho Tiêu Vận đi cùng. Tuyết di nương nói sẽ chuẩn bị một

phần tạ lễ, để nàng đưa đi,...

Hoàng Bắc Nguyệt mỗi lần như vậy đều phải viện cớ thân thể không thoải mái để cự tuyệt, bởi vậy làm cho Tuyết di nương cùng Tiêu Vận rất mất hứng.

Tiêu Vận sốt ruột việc xin Tẩy Tủy Đan, lại chứng kiến Hoàng Bắc Nguyệt không hợp tác, oán khí trong lòng đối với nàng lại gia tăng một chút.

Hai ngày thắm thoát trôi qua, cuối cùng cũng tới ngày Linh Ương Học Viện khai giảng.

Hôm nay vừa hửng sáng, Đông Lăng đã giúp nàng chuẩn bị tốt các loại vật phẩm mang theo, hai người từ trong Lưu Vân Các đi tới tiền viện.

Năm nay Tiêu Trọng Lỗi cùng Tiêu Nhu đều tiến vào Linh Ương Học Viện, bởi vậy tất cả mọi người trong Tiêu gia đều đi ra đưa tiễn.

Tiêu Linh sắc mặt phi thường khó coi đứng ở cổng, nhìn thấy mọi người, ngay cả phế vật Hoàng Bắc Nguyệt đều có thể đi Linh Ương Học Viện, chỉ riêng nàng là không thể đi, oán niệm cũng dâng lên không ít.

Sau khi trải qua chuyện tình cung yến, Tiêu Viễn Trình đối xử với Hoàng Bắc Nguyệt rất tốt, giống như cảm kích ân tình ngày đó nàng không cáo trạng ở trước mặt Hoàng Thượng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng phi thường rõ ràng thái độ của Tiêu Viễn Trình đối với nàng, thấy hấn giả mù sa mưa giả bộ làm ra vẻ người cha hiền lành, nàng cũng không vạch trần hấn, hấn nói gì, chính mình cũng đáp lại cái đấy.

Chương 99: Võ đài luận võ (3)

“ Bắc Nguyệt, bên trong Quốc Tử Giám đều là đệ tử hoàng thất, người phải cẩn thận đừng để đắc tội bọn họ a.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc hẳn một cái, thoải mái để Đông Lăng dìu lên xe ngựa rồi mới vén rèm xe lên nói: “ Đây là Trưởng công chúa phủ, ta thân là quận chúa tự nhiên biết nên làm như thế nào để giữ gìn mặt mũi cho phủ, phụ thân quá lo lắng rồi.”

Nói xong, nàng liền buông rèm, thản nhiên phân phó một tiếng: “ Đi thôi.”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt xanh mét, Hoàng Bắc Nguyệt nói mấy câu lại giống như đang nhắc nhở, hẳn chỉ là Phò mã ở rể trong trường công chúa phủ mà thôi, cho dù Trưởng công chúa đã qua đời đi chăng nữa thì quyền lợi trong phủ cũng không thuộc về hẳn.

Hôm nay gia nhân trong phủ đều đứng ở cửa đưa tiễn các thiếu gia tiểu thư đi học, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nói mấy câu đã làm cho đám người hoàn toàn chấn động.

Tam tiểu thư gần đây bị trúng tà hay sao vậy? Như thế nào lời nói tuôn ra đều kinh người đến vậy?

Nhìn vài cỗ xe ngựa trước sau dần khuất bóng phía xa, Tiêu Viễn Trình cũng đi vào triều, mấy vị di nương tản mát thì bọn hạ nhân mới lặng lẽ tụ cùng một chỗ nghị luận.

“ Nghe nói ở cung yến Hoàng Thượng đã hung hăng trách cứ lão gia,

nói lão gia trách móc nặng nề Tam tiểu thư, long nhan phần nộ, thiếu điều đã chém bay đầu của lão gia rồi.”

“Ừ ừ, chính là vậy đó, ngày thứ hai sau khi cung yến kết thúc còn ban thưởng nữa, xem ra Hoàng Thượng vẫn không có quên Tam tiểu thư đâu nha.”

“Nếu vậy thì làm sao bây giờ a? Các người nói nếu Tam tiểu thư có Hoàng thượng làm chỗ dựa, người có hay không sẽ tới tìm chúng ta báo thù a, đám người chúng ta ai cũng từng khi dễ qua Tam tiểu thư đi.”

“Ta không có động tay à nha, nhiều lắm chỉ mắng nhiếc vài câu!”

“Nói vài câu còn chưa đủ sao? Người xem đêm đó Lệ nhi chỉ nói Tam tiểu thư vài câu đã bị lão gia đánh cho một roi, bây giờ lại bị nhốt trong sài phòng (phòng chứa củi), vài ngày rồi đến cả một giọt nước cũng chưa được uống, xem ra là không xong rồi.”

“Ha, đám người các người còn động thủ với tiểu thư, vậy chẳng phải còn thảm hại hơn sao!”

“Suyt, người đừng nói lớn tiếng chứ, bây giờ ta có bi thảm các người cũng trốn không thoát đâu. Ta cảm giác được Tam tiểu thư không phải là người thù dai, nếu không ngay lúc ở trong cung người đã sớm đem ủy khuất chịu đựng mấy năm nay nói ra rồi còn đâu!”

“Ân, ta cũng nghĩ vậy, Tam tiểu thư tính tình thật giống với Trương công chúa, ôn hòa thiện lương, tâm địa nhân từ.”

“Nói rất đúng, có mẫu thân thế nào thì nữ nhi sẽ thế đó mà!”

.....

Bội Hương đi ngang qua, nghe được đám gia nhân đang líu ríu trò chuyện thì trốn ở phía sau cửa cười lạnh một tiếng.

Ôn hoà thiện lương, tâm địa nhân từ sao? Nàng chết cũng không tin.

Tuy nhiên Tam tiểu thư từ nay về sau khẳng định không phải vật trong ao rồi!

Hàng năm, khi mùa xuân vừa qua cũng là lúc Linh Ương Học Viện khai giảng.

Tân sinh chỉ cần thông qua khảo hạch liền có thể theo sự phân phối của Học Viện mà nhập học, còn đám lão sinh (đám học sinh cũ) thì thông qua khảo hạch để phân chia cấp bậc.

Trước mắt Linh Ương Học Viện có chương trình học của bốn môn Võ đạo, Triệu hoán thuật, Luyện dược thuật, Huyền thuật, mời chào nhân tài khắp nơi trên cả nước.

Lúc Hoàng Bắc Nguyệt tới đại môn của Linh Ương Học Viện thì xung quanh đã có không ít xe ngựa tấp nập qua lại, đây đều là mã xa dùng để hộ tống công tử, tiểu thư các phủ đến trường học.

Đại môn của Linh Ương Học Viện rộng lớn đại khí, hơn trăm bậc thang thông lên phía trên, đèn thờ đèn nhánh trước cửa tràn ngập uy hiếp, phía trên có nguyên khí lưu động dày đặc.

Đây là hộ thuẫn (lá chắn) thủ vệ của Linh Ương Học Viện, nếu có kẻ thù bên ngoài xâm lấn, đèn thờ này sẽ thi triển ra một tầng hộ thuẫn bằng nguyên khí, thực lực thấp hơn Bát Tinh căn bản không thể đột phá được.

Màu đen u tối kia càng tôn thêm vẻ long trọng trang nghiêm, làm cho trong lòng mọi người sinh ra một cảm giác kính ngưỡng.

Hoàng Bắc Nguyệt xuống xe ngựa, vừa mới đi đến cầu thang thì phía sau vang lên một tràng tiếng thét ngạo mạn: “ Xe ngựa của An Quốc công phủ tới rồi, mau tránh ra cho ta!”

Trong thét to có quán chú (thêm vào, rót vào) nguyên khí, bởi vậy phi thường vang dội, vốn trước cửa náo nhiệt chỉ trong phút chốc đã an tĩnh lại. Mọi người không hẹn mà đều chuyển ánh mắt về phía xe ngựa đang chạy như bay tới.

Chương 100: Võ đài luận võ (4)

Đám tân sinh từ bên ngoài tới này đúng là lần đầu tiên nhìn thấy người của An Quốc công phủ, không khỏi có chút kinh ngạc.

Dưới chân Thiên tử không ngờ vẫn còn có người kiêu ngạo như vậy.

Dĩ vãng đúng là có nghe nói An Quốc công phủ ở Nam Dục quốc tài phú kinh người, môn khách trong phủ không một ngàn thì cũng tám trăm, cao thủ như mây, hơn nữa An Quốc công vô cùng mưu mô gian xảo, cũng là một nhân vật không tầm thường, có thể ví như mặt trời ban trưa, điều này quả không sai.

Trong đô thành hẳn cũng được không ít quyền quý ganh đua nịnh hót, trong tất cả đại gia tộc thì danh tiếng xếp hàng nhất nhì.

Thế lực như vậy ở đế đô cũng không có mấy người có dũng khí ngăn cản, mấy mã phu xung quanh đều thức thời đem xe ngựa nhà mình kéo qua một bên, để cho xe ngựa của An Quốc công phủ một đường thẳng tắp xông đến, kiêu ngạo dừng lại ở trước cửa Linh Ương Học Viện.

Một nha hoàn trên xe ngựa vội nhảy xuống, xốc màn xe nhanh chóng đem thiếu gia tiểu thư nhà mình dìu xuống.

Thứ đầu tiên đập vào mắt Hoàng Bắc Nguyệt chính là “lão bằng hữu” Tiết Triệt. Bởi vì chính mình nắm giữ một đầu Linh thú cấp mười một là Hồng Thù cho nên Tiết Triệt cùng ngày thường bắt đồng, giống như muốn “ton sur ton” với Hồng Thù hay sao mà hẳn cũng chơi một

thân đỏ rực, trông kiêu ngạo tới cực điểm.

Ấy vậy mà vẫn khiến một đám nữ tử trẻ tuổi đỏ mặt gào thét.

Tiết Triệt làm náo động như vậy cũng khiến cho Tiêu Trọng Kỳ mất hứng. Điều này cũng phải, đồng dạng đều là đại thiếu gia của đại gia tộc, hẳn lại không phải là Triệu hồi sư, địa vị tự nhiên thấp hơn Tiết Triệt một bậc, mà với tính cách tự phụ kiêu ngạo của hắn đương nhiên sẽ không cam long rồi.

Khả năng quan sát của Hoàng Bắc Nguyệt rất nhạy cảm, khóe mắt đảo qua thần sắc đổ kị trên mặt hắn, trong lòng có chút động. Nàng vốn tưởng rằng Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiết Triệt đều là thế gia đệ tử hẳn quan hệ cũng không tồi, xem ra là không phải.

Nàng âm thầm cười, không hề có ý định chào hỏi người Tiết gia, xoay người cùng Đông Lăng đi về phía cầu thang.

Mà lúc này, Tiết Triệt xoay người, vô cùng phong độ dìu một cô gái xinh đẹp khoảng mười bốn mười lăm tuổi từ trên xe đi xuống.

Cô gái một thân nhu váy màu xanh biếc, trong tay cầm một thanh trường kiếm khảm nạm bảo thạch, có vài phần anh khí bùng bùng, động tác lưu loát từ trên xe ngựa nhảy xuống.(như váy là một loại váy rất đẹp, nó hao hao như Hanbok của Hàn, theo mình biết Hanbok của Hàn chịu ảnh hưởng của Trung Quốc chứ không

phải TQ bắt chước Hàn đâu nga, xem hình ảnh để biết thêm chi tiết:3)

Nhìn thấy vị thiếu nữ này xuống xe, Tiêu Vận vẻ mặt tươi cười, tiến lên vài bước, kêu một tiếng: “Mộng nhi, ngươi quay về đế đô khi nào thế?”

Tiết Mộng ngẩng đầu thì thấy thấy Tiêu Vận, vẻ mặt lập tức sáng lạn tươi cười, hướng Tiết Triệt gật đầu rồi cười đi tới: “Ta vừa trở về, có nghe được một chút nha, xem ra chúng ta sắp thành một nhà rồi.”

“Nha đầu người hồ ngôn loạn ngữ cái gì đấy, không để ý tới người nữa!” Tiêu Vận nghe xong sắc mặt thẹn thùng đỏ bừng lên, vội xoay người chạy đi.

Tiết Mộng thấy vậy cười hì hì đuổi theo, lôi kéo nàng: “Rồi rồi, không trêu ghẹo người nữa không được sao? Da mặt người khi nào lại mỏng như vậy?”

Tiêu Vận trợn mắt liếc nàng một cái, Tiết Mộng thấy cười rộ lên, vừa ngẩng đầu nàng ta đã nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đang đi lên cầu thang, đôi mi thanh tú nhíu lại, hất cằm.

“Nàng chính là Bắc Nguyệt quận chúa bị anh ta hưu đó hả?”

Thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt đang đi lên thì ngừng lại một chút, nàng nhĩ lực phi thường, làm sao lại nghe không được Tiết Mộng đang nói cái gì.

Tiêu Vận hôm nay muốn lợi dụng Hoàng Bắc Nguyệt, tự nhiên không thể nhục nhã nàng giống như trước đây, vội vàng kéo kéo ống tay áo của Tiết Mộng, thấp giọng nói: “Chúng ta đừng nói cái này, nói một chút về chuyện vui gần đây của người đi.”

Tiết Mộng thấy nàng đánh trống lảng, có chút lắ bắ kinh hãi: “Không ngờ ngay cả người cũng sợ nàng! Phụ thân nói tên phế vật dám nhục nhã anh của ta trước mặt mọi người, hừ, ta nghe nói nàng cũng vào Linh Ương Học Viện nên cố ý đến xem nàng đến tốt cùng là dạng phụ nữ gì mà lại dám kiêu ngạo như vậy!”

“ Mộng nhi, có chút lời chút nữa ta nói cho người nghe.”

Chương 101: Võ đài luận võ (5)

Tiêu Vận biết rõ tính tình đại tiểu thư của Tiết Mộng. Nàng được An Quốc công vô cùng sủng ái, là viên minh châu trong tay hắn, bởi vậy nàng đương nhiên sẽ trở nên kiêu ngạo rồi.

Nếu như để cho nàng đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt gây phiền toái, có khi vị Đại tiểu thư hung hăng càn quấy này sẽ gây ra tai nạn chết người mất. Hiện tại Tiêu Vận không hy vọng Hoàng Bắc Nguyệt chết a. Nàng ta mà chết thì Tẩy Tủy Đan phải làm sao bây giờ.

Tiêu Vận gắt gao kéo Tiết Mộng qua một bên, tránh để nàng tìm tới Hoàng Bắc Nguyệt gây phiền toái.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa chậm rãi đi lên cầu thang vừa lục tung đồng trí nhớ hỗn độn. Tiết Mộng là tiểu thư của An Quốc công phủ, là thân muội muội của Tiết Triệt, hai người tính tình cũng không sai biệt lắm, đều kiêu ngạo tự đại giống nhau, thích khi dễ kẻ yếu.

Lần này Tiết Triệt lại vừa có được Hồng Thù, sợ rằng hắn sẽ còn kiêu ngạo hơn nữa.

Bên trong Quốc Tử Giám phần lớn là đệ tử hoàng tộc, quý tộc đế đô, chỉ cần bọn họ không có thiên phú về Triệu hoán sư, Võ giả,.. thì cơ bản sẽ đến Quốc Tử Giám học tập thi thư lễ nghi, trị quốc an bang, cách hành quân tác chiến.

Sư phụ giảng dạy trong Quốc Tử Giám phần lớn là những vị học giả tài năng có uy vọng trong nước. Hoàng Bắc Nguyệt là lần đầu tiên

tới, hơn nữa lại có Tiêu Dao Vương tiến cử, bởi vậy vừa vào cổng đã có người đặc biệt dẫn nàng đi gặp qua vài vị lão sư bên trong Quốc Tử Giám.

“ Giáo viên dạy đàn vốn là Thẩm viện sĩ nhưng hôm nay ngài bị ốm, bởi vậy hai ngày này sẽ do một vị lão sư khác dạy thay, quận chúa mời vào.” Người nọ có chút khom lưng, dẫn nàng vào một tòa biệt viện có hoa và cây cảnh sum suê.

Vài tiếng đàn “tranh tranh” truyền đến, hiển nhiên là có người đang thử cầm.

“ Tốt lắm, đứng lên đi.” Thanh âm ôn nhã thản nhiên vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác thanh âm này có vài phần quen thuộc nhưng nàng cũng không suy nghĩ nhiều. Ánh mắt chuyển qua một gốc tử đằng la cũng vừa lúc thấy được một bạch y nam tử đang xoay người lại, một đầu hắc sắc trường phát khẽ phát phơ trong gió.

Giữa những cành tử đằng nhẹ nhàng lay động, đôi đạm tử mâu kia như hoàn toàn hút hết phong hoa tuyết nguyệt trong khoảng trời này.

(tử la đằng là cây này, rất đẹp đúng hơn ;))

Trong lúc Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ngơ, chỉ nghe người kia cười nói: “ Bắc Nguyệt quận chúa tới a.”

“ Gặp qua tiên sinh.” Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép chào hỏi, ánh mắt lãnh đạm.

Phong Liên Dực nhìn nàng, trong mắt có chút mát mát xẹt qua, cười nói: “ Người cũng đi học đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, không nói thêm gì, xoay người đi ra ngoài.

Đông Lăng chạy theo, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, hình như người không thích người này lắm nhỉ?”

“Hắn không đơn giản như bề ngoài đâu, sau này nhìn thấy hắn thì cẩn thận một chút.” Tiếng đàn đêm kia như vẫn còn quanh quẩn bên tai, nhưng sát phạt khí trên người hắn trong lần đầu gặp mặt, nàng cũng không hề quên a.

Ấn tượng của nàng về người này không tốt chút nào hết.

Đông Lăng gật đầu. Nàng hiện tại vô cùng sùng bái Hoàng Bắc Nguyệt. Mỗi câu Hoàng Bắc Nguyệt nói, nàng đều xem như chân lý mà ghi nhớ trong lòng, tuyệt không hoài nghi!

Trong chương trình học của Quốc Tử Giám có mười môn gồm cầm, kỳ, thư, họa, số học, binh pháp, lễ nghi, cưỡi ngựa bắn cung, văn sử, y học.

Đệ tử không cần phải học hết mười môn, chỉ cần chọn ba đến bốn môn mình thích là được.

Hoàng Bắc Nguyệt chọn bốn môn là cưỡi ngựa bắn cung, binh pháp, y học, văn sử. Bốn môn này đa số đều là nam tử lựa chọn, mà cho dù có chọn cũng không dám chọn cùng lúc bốn môn khó khăn như vậy, đa số sẽ kết hợp với cầm kỳ thi họa mà thôi.

Hoàng Bắc Nguyệt chọn xong liền cầm bảng chương trình học của mình đi, hoàn toàn mặc kệ lão nhân tại bàn đăng kí đang muốn tiếp tục cãi nhải.

Nàng có hứng thú với bốn môn học này, còn cái gì cầm kỳ thi họa, một chút tác dụng thực tế cũng không có. Nàng vốn cũng chẳng muốn làm khuê các tiểu thư, hiền thê lương mẫu gì gì đó.

Ý chí của nàng là bay lượn trên bầu trời cao kia, bề nghề nhìn thiên hạ.

Hôm nay môn học đầu tiên là cưỡi ngựa bắn cung. Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã đổi một thân kỳ mã y (đồ mặc khi cưỡi ngựa), tóc buộc lên cao, tư thế hiên ngang đi đến nơi học.

Chương 102: Võ đài luận võ (6)

Thời đại này quốc gia nào cũng đều thượng võ, có thiên phú thì đi Đông viện của Linh Ương Học Viện, không thiên phú mà muốn học một chút bản lĩnh trên cơ bản đều chọn môn cưỡi ngựa bắn cung này.

Đây là môn học được hoan nghênh nhất trong mười môn.

Kỵ mã trường.

Một đám thiếu gia tiểu thư quý tộc đang tùm năm tùm ba oanh oanh yến yến, trên người mặc kỵ mã y với đủ loại kiểu dáng, hơn nữa còn vô cùng hoa lệ tinh xảo.

Khung cảnh này hoàn toàn không giống đang ở trên kỵ mã trường mà giống đang đi yến hội ngoài trời hơn.

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút hối hận, sớm biết thế nàng đã không chọn cái gì cưỡi ngựa bắn cung này rồi. Trụ cột gì gì đó đối với nàng mà nói căn bản không có tác dụng gì. Nàng chỉ cảm thấy thân thể này quá yếu nên muốn rèn luyện một chút.

Không nghĩ tới...

“ Bắc Nguyệt!” Đang lúc nàng buồn bực u oán, một thanh âm thanh thúy từ phía sau vang lên.

Một đám công tử tiểu thư đều nhìn qua, sau đó đồng loạt hành lễ.

“ Tham kiến Công chúa điện hạ!”

“ Bình thân.” Anh Dạ công chúa tùy ý phát phát tay, cười đi tới, kéo kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt.

Hôm nay nàng mặc một thân kỳ mã y đỏ rực, tinh thần phấn chấn, làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào.

“ Vừa mới biết được mấy môn học mà người chọn, ta cũng có chút không tin a. Thân thể người không tốt lắm, sao không chọn mấy môn nhẹ nhàng như cầm kỳ thi họa?”

“ Ta ở nhà đã lâu nên muốn học mấy thứ mới lạ một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt lấy bừa một cái cờ rồi vội nói:

“ Bắt đầu học rồi, chúng ta qua đó đi.”

Hôm nay là ngày đầu tiên, tân sinh cũng tương đối nhiều nên Quách viện sĩ – giáo viên môn cưỡi ngựa bắn cung dự định mang bọn họ đi Đông viện xem đám cao thủ chân chính, khích lệ một chút ý chí chiến đấu của bọn họ.

Các học sinh nghe vậy vô cùng cao hứng đứng lên, mỗi người tinh thần sáng lán đi theo Quách viện sĩ tới Đông viện.

Năm nay Võ đạo viện của Đông viện có một nhóm đệ tử xuất sắc mới, huấn luyện viên đang giảng dạy cho họ những kiến thức cơ bản, còn mấy vị lão sinh thì ở bên cạnh chỉ đạo.

“ Quách viện sĩ, người thấy sao? Đám tân sinh của ta năm nay đều phi thường xuất sắc a!” Lôi viện sĩ của Võ đạo viện cười ha ha đi tới, vẻ mặt đắc ý.

Sắc mặt Quách viện sĩ có vài phần mất tự nhiên nhưng vẫn cười cười: “Lôi viện sĩ, không nghĩ tới hôm nay người ở đây a.”

Sớm biết họ Lôi này ở đây, hẳn còn lâu mới đến. Đồng dạng đều giáo viên chỉ dạy đệ tử tu tập võ đạo, vậy mà tên họ Lôi này lại có thể chân chính làm giáo viên chỉ dạy đám nhân tài này, còn hẳn thì chỉ có thể ở Quốc Tử Giám dạy một đám con cái quý tộc cưỡi ngựa bắn cung.

“Ta cũng ngẫu nhiên tới thôi, ha ha, hôm nay vừa lúc tân sinh bên người cũng tới, Quách viện sĩ, có hứng thú cho hai bên tỉ thí luận bàn một chút không?”

Tỷ thí? Cùng người của Võ đạo viện tỷ thí?

Đám thiếu gia tiểu thư quý tộc vừa nghe xong lập tức mặt mày tái nhợt. Bọn họ bình thường mặc dù có kiêu ngạo một chút nhưng chung quy vẫn tự biết thân biết phận a.

Quách viện sĩ cũng nói: “Tỉ thí thì không cần, các người chỉ đạo bọn chúng một chút là được rồi.”

Lôi viện sĩ chẳng qua cũng chỉ đùa một chút thôi, trình độ của đám con cái quý tộc này hẳn còn không biết sao? Hẳn cười ha ha, vẫy tay một cái nói: “Mộng nhi, người tới chỉ đạo bọn họ một chút đi.”

Tiết Mộng vốn đang bị một đám tuổi trẻ tuần kiết vây quanh như quần tinh phụng nguyệt nghe vậy liền đi tới, kiêu ngạo như một nàng công chúa vậy.

Lôi viện sĩ khẽ đảo mắt qua đám người thì thấy Anh Dạ công chúa. Hẳn lấp bắp kinh hãi, vội vàng hành lễ: “Nguyên lai Công chúa điện

hạ cũng ở đây.”

Anh Dạ công chúa cũng coi như có chút thiên phú về Võ đạo, miễn cưỡng cũng được coi là lão sinh, bất quá vì ý tứ của Hoàng Hậu nên Anh Dạ công chúa rất ít đến Võ đạo viện, phần lớn đều ở Quốc Tử Giám học tập thi thư lễ nghi.

Anh Dạ công chúa gật đầu, phần đoạn trang cao quý này mới đúng là công chúa chân chính.

Chương 103: Võ đài luận võ

(7)

Anh Dạ công chúa gật đầu, phần đoan trang cao quý này mới đúng là công chúa chân chính.

“ Ta chỉ đi xem một chút thôi, các người không cần để ý đến ta.”

Lôi viện sĩ nghe vậy mới quay đầu hướng Tiết Mộng nói: “ Tùy tiện làm mẫu mấy chiêu cho bọn hầy xem là được.”

Tiết Mộng gật đầu đi tới, nhoẻn miệng lộ ra lúm đồng tiền động lòng người, hướng Anh Dạ công chúa hành lễ rồi mới ra sân làm mẫu mấy cái động tác.

Nàng mặc một thân nhu váy màu xanh nhạt, cổ tay áo phất phơ, eo thon máy động, mỹ cảm mùi phần. Đám thanh niên vốn đang cúi đầu trước Anh Dạ công chúa thấy vậy ánh mắt nóng rực nhìn nàng, trầm trồ khen ngợi.

Lôi viện sĩ cũng vuốt chòm râu ngắn củn trên cằm, gật đầu. Không tòi, Tiết Mộng này chính là một trong các đệ tử đặc ý nhất của hầy.

Làm mẫu xong, Tiết Mộng mới hướng đám người bên Quốc Tử Giám chấp tay nói: “ Mấy chiêu này rất đơn giản, các người ai nguyện ý theo ta diễn luyện một lần nữa?”

Thủ đoan của Tiết Mộng đã truyền khắp cả Linh Ương Học Viện rồi. Nàng cũng cùng một giuộc với huynh trưởng của nàng, đều thích coi trời bằng vung, thích đả kích lòng tự tôn cùng tự tin của đám tân sinh

nhất.

Vừa nghe nói năm nay có một nữ sinh rất xinh đẹp nhập học, hơn nữa thiên phú cực cao, Tiết Mộng liền dẫn theo một đám người đi đánh cho nữ sinh đó không dậy nổi, ngày đầu nhập học đã bị khiêng về nhà.

Mọi người mặc dù bất mãn, nhưng nàng vừa có thực lực mạnh mẽ, bối cảnh hơn người, hơn nữa xinh đẹp như vậy nên cũng không có ai có dũng khí đứng ra chỉ trích nàng.

Dù sao ngay cả sư phụ cũng đều che chở cho nàng a!

Nàng khinh miệt cười cười, mỗi lần ánh mắt chuyển đến ai là người đó đều cúi đầu, ánh mắt trốn tránh, không dám nhìn nàng, sợ nàng lại kêu mình lên thì khổ.

Nhưng Tiết Mộng làm sao thèm chọn người khác, ả ta đã sớm nhắm trúng Hoàng Bắc Nguyệt rồi. Đối với ả tiện nhân dám nhục nhã phụ thân tôn kính cùng huynh trưởng của mình, nàng đã sớm muốn hảo hảo giáo huấn nha đầu này một phen!

Hôm nay nhân cơ hội này làm cho nàng nếm thử một chút đau khổ, giúp phụ thân cùng ca ca xả một ngụm ác khí.

“ Bắc Nguyệt quận chúa, ta nghe nói ngươi thông tuệ linh mãnh, mấy chiêu đơn giản như vậy ắt hẳn ngươi đã học xong rồi đi. Vậy không bằng ngươi lên đây cùng ta diễn luyện một chút.”

Cả Lâm Hoài thành người nào không biết Bắc Nguyệt quận chúa của Trưởng công chúa phủ là một phế vật nhu nhược vô năng chứ.

Cái gì mà thông tuệ linh mãnh, đây rõ ràng là Tiết Mộng cố ý nhục nhã

nàng!

Nhưng nếu trước tiên khích lệ nàng một chút như vậy thì sẽ không có cảm giác mình chiếm tiện nghi của kẻ yếu.

Nàng vừa thốt ra lời này, tất cả mọi người đều quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong mắt vừa có đồng tình, vừa có chút hả hê.

Chắc chắn, ai bảo người làm Tiết Mộng chú ý, phen này người phải ăn quả đắng rồi.

Anh Dạ công chúa mày liễu nhịu lại, mắt phượng trừng lớn: “ Bắc Nguyệt thân thể không tốt, người đi tìm người khác đi.”

Công chúa điện hạ tự mình lên tiếng, người nào dám không nghe đây?

Tiết Mộng cắn răng, Anh Dạ công chúa điêu ngoa thất thường này tự dung lại xen vào vậy? Lần trước trong hội đấu giá, nghe nói nàng cũng cùng phụ thân đối nghịch, thật là chán ghét!

Tiết Mộng đang bức bối muốn đổi mục tiêu thì Hoàng Bắc Nguyệt lại vượt cằm, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “ Người thật muốn cùng ta diễn luyện?”

“ Bắc Nguyệt quận chúa thân thể không tốt, thôi đi, để tránh mọi người nói ta chiếm tiện nghi của người.” Tiết Mộng khẩu khí phi thường khó chịu.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc suy tư: “ Thân thể đâu có gì không tốt đâu? Máy chiêu vừa rồi ta cũng không chắc mình đã nhớ được bao nhiêu, vậy không bằng hai chúng ta diễn luyện một chút đi.”

Tiết Mộ trong lòng vui vẻ, nha đầu này quả thật ngu ngốc y như Tiêu Vận nói!

Nàng muốn bỏ qua nhưng chính cô ta lại tự nạp mạng lên.

Được, đây là người tự mình tìm chết, mọi người đều thấy rõ ta cũng không phải chiếm tiện nghi của người.

Chương 104: Võ đài luận võ

(8)

Anh Dạ công chúa lo lắng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “ Bắc Nguyệt, người...”

“ Chỉ là diễn luyện mà thôi, công chúa không cần lo lắng quá.” Nàng nói chuyện khẩu khí phi thường ngây thơ, giống như một tiểu cô nương không rành thế sự.

Vừa nói, Hoàng Bắc Nguyệt đi về phía trước, hướng Tiết Mộng nói: “ Ở chỗ này mọi người sẽ không thấy rõ, chi bằng chúng ta đến đó đi.”

Nàng giơ tay lên, chỉ chỉ lôi đài trên sân.

Giáo viên và tất cả mọi người đều bị những lời này của nàng làm cho hoảng sợ rồi.

Ánh mắt Tiết Mộng quái dị nhìn nàng: “ Người muốn cùng ta diễn luyện trên đó?”

Kẻ ngu này thật sự không có đầu óc sao? Nàng không biết lôi đài là địa phương như thế nào à?

Chỉ cần lên đó luận bàn, cho dù người đả thương hay thậm chí đánh chết đối phương thì người cũng không bị truy cứu.

Sinh tử bất luận!

Anh Dạ công chúa lập tức đứng lên, hướng bên này đi tới, ngay cả

Quách viện sĩ cùng Lôi viện sĩ cũng đều ra tay ngăn cản.

“ Diễn luyện thì diễn luyện, nhưng địa phương như lôi đài không phải nơi để chơi đùa đâu.”

Hoàng Bắc Nguyệt làm sao thềm quán bọn họ nói cái gì, chính mình hướng lôi đài nhanh chóng đi tới.

“ Sao nào? Người không dám?” Lúc đi ngang qua người Tiết Mộng, nàng thấp giọng để lại một câu, thanh âm nhỏ đến mức chỉ có hai người bọn họ nghe được.

Tiết Mộng lớn như vậy, đây là lần đầu tiên có người dám khiêu chiến nàng một cách kiêu ngạo như vậy.

Lại còn hỏi nàng có dám hay không nữa chứ. Một tên phế vật mà cũng dám nói chuyện như vậy với nàng?!

Hừ! Chút nữa lên đó người chẳng may có chết thì cũng đừng có trách ta.

Tiết Mộng cũng nhanh chóng theo sau.

“ Bắc Nguyệt!” Anh Dạ công chúa hô to một tiếng.

Lên lôi đài luận võ, chỉ cần song phương đồng ý thì người bên ngoài hoàn toàn không thể can thiệp, tuy rằng đây không phải là luật pháp gì nhưng đó là quy tắc mọi người tuân thủ từ xưa đến nay.

Bởi vì trên lôi đài chỉ có hai người bọn họ, không có người khác!

Bây giờ phải làm sao đây? Nếu Bắc Nguyệt xảy ra chuyện, Phụ hoàng nhất định sẽ rất thương tâm, Hoàng Cô dưới cừu tuyền sẽ

đau lòng a.

Nàng lập tức hướng hộ vệ của mình phân phó: “Nhanh đi thông tri cho Hoàng huynh, mời hẳn lại đây một chuyến, phải thật nhanh đó!”

Hộ vệ cũng biết xảy ra chuyện lớn nên cũng không dám trì hoãn, lập tức chạy đi.

Trên lôi đài, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiết Mộng đã tới, song song đối mặt, mà đám người vây quanh phía tâm tình loại nào cũng có.

“ Bắc Nguyệt quận chúa thật sự là một kẻ ngu a, cũng dám khiêu chiến Tiết Mộng trên lôi đài nữa chứ! Ai, chút nữa bi thảm rồi...”

“Hy vọng Tiết Mộng có thể hạ thủ lưu tình.”

“ Hừ, người nghĩ vớ va vớ vẩn gì đấy? Tiết gia huynh muội phẩm hạnh như thế nào tin rằng tất cả mọi người ai cũng rõ ràng, việc bọn chúng nương tay còn khó tin hơn cả việc heo mẹ biết trèo cây nữa là.”

Tiết Mộng đứng trên lôi đài nghe những lời bàn tán này, chân mày lập tức nhíu lại: “ Hoàng Bắc Nguyệt, hiện tại nhận thua còn kịp đó. Người chỉ cần van xin ta tha thứ thì lần lôi đài luận võ này coi như xong.”

“Nhận thua? Ta sao phải nhận thua?” Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay trước ngực, vẻ mặt lạnh lùng.

Nếu như không phải Tiết Mộng này tới tìm nàng gây phiền toái trước thì nàng cũng không định đối phó ả ta nhanh như vậy.

Tuy nhiên địch nhân đã lấn đến tận đây rồi, nếu nàng còn có thể

nhấn nài thì nàng không gọi Hoàng Bắc Nguyệt nữa.

“ Hừ! Nha đầu chỉ biết mạnh miệng, chút nữa xem ngươi cầu xin ta như thế nào.” Tiết Mộng hừ lạnh một tiếng, làm một động tác mở đầu tiêu chuẩn: “ Bắt đầu đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng làm một động tác mở đầu, những điều này nàng học được từ những động tác làm mẫu lúc nãy của Tiết Mộng.

“ Cũng học được một chút đấy!” Tiết Mộng khinh thường nói, bắt đầu sử dụng chiêu thức tiến công làm mẫu lúc trước.

Tay nàng vừa mới tới gần bên người Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt liền xoay người một cái, động tác thoạt nhìn rất đơn giản, nhưng lại có thể tránh được chiêu thức của nàng.

Tiết Mộng sửng sốt, không lẽ động tác của nàng quá chậm sao? Tên phế vật này cũng có chút linh hoạt đó!

Hừ! Chớ đắc ý vội! Ta lập tức cho ngươi ăn khổ đây!

Chương 105: Võ đài luận võ

(9)

Đối phó một cái phế vật mà không thể tốc chiến tốc thắng thì thật sự rất mất mặt, bởi vậy khi thấy chiêu thức thất bại, tốc độ ra đòn của Tiết Mộng lập tức nhanh hơn.

Mặc dù tốc độ ra đòn nhanh hơn nhưng nàng vẫn có thể phát huy ra uy lực lớn nhất của mấy cái động tác mẫu, đây là ưu thế của cao thủ.

Hoàng Bắc Nguyệt đồng dạng cũng sử dụng mấy chiêu thức đánh trả, tuy không sắc bén nhanh lẹ như Tiết Mộng nhưng động tác của nàng tựa như phù vân lưu thủy (nước chảy mây trôi), nhìn như mềm mại không có lực công kích nhưng chỉ có Tiết Mộng đang ở chiến trong sân mới biết được, nàng đã xuất ra bảy phần lực lượng mà vẫn chưa chạm được đến chéo áo (góc áo) của Hoàng Bắc Nguyệt.

Điều này làm cho Tiết Mộng trời sanh tính kiêu ngạo cực kì phẫn nộ, cho dù chịu thua thiệt ở trước mặt cao thủ ăn nàng còn không chịu được, huống chi đối thủ bây giờ là một tên phế vật!

“ Hừ! Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi có biết hay không, ở trên lôi đài, cho dù ngươi đã thương hay thậm chí đánh chết đối phương thì ngươi cũng không bị truy cứu chút nào!” Sau khi lại đánh hụt Hoàng Bắc Nguyệt, khuôn mặt xinh đẹp của Tiết Mộng có chút vắn vẹo.

“ Sống chết bất luận?” Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, trong mắt hiện ra ý cười tàn nhẫn.

“ Ân!” Tiết Mộng khẽ quát một tiếng, trong giây lát thế công đã thay

đổi, không phải những chiêu thức làm mẫu lúc nãy nữa.

Từng chiêu đều vô cùng tàn nhẫn, nhanh chóng, trực tiếp công kích địa phương yếu ớt nhất của Hoàng Bắc Nguyệt.

Mọi người phía dưới đều hít vào một ngụm lương khí, Tiết Mộng này đang làm gì vậy a? Không phải nói chỉ là diễn luyện thôi sao? Nàng như thế nào lại giống như cường đạo đi đòi mạng vậy.

Quách viện sĩ hừ một tiếng: “ Lôi viện sĩ, Bắc Nguyệt quận chúa hôm nay là lần đầu tiên tới Học viện, chưa bao giờ tiếp xúc qua võ đạo, đệ tử của ngươi đều là loại lấy mạnh hiếp yếu vậy sao?”

Lôi viện sĩ bị nói có chút đỏ mặt, hắn cũng cảm thấy có chút mất thể diện. Tiết Mộng cùng một người vốn chưa bao giờ tiếp xúc qua võ đạo giao thủ mấy chiêu mà vẫn chưa chiếm được tiện nghi đã rất mất mặt rồi, bây giờ nàng còn ra chiêu độc ác như vậy, quả thực ném hết mặt mũi của Võ đạo viện đi mà.

Hơn nữa Anh Dạ công chúa còn đang ở chỗ này xem cuộc chiến, sắc mặt nàng đã phi thường không tốt rồi a!

Lôi viện sĩ tiến lên mấy bước, lớn tiếng nói: “ Mộng nhi, được rồi, mau dừng lại thôi!”

Nhưng Tiết Mộng đã hoàn toàn bị Hoàng Bắc Nguyệt khơi dậy lửa giận, như thế nào sẽ chịu nghe lời hắn? Nàng luôn là người tâm cao khí ngạo, lại có chút bất mãn đối với Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay không đánh cho nàng quỳ xuống xin tha thứ, Tiết Mộng không cam tâm!

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người một cái, né một chưởng mãnh liệt của Tiết Mộng, nương theo lực đạo vọt ra sau lưng nàng, dùng động tác

làm mẫu một cước đá Tiết Mộng.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn chỉ mới mười hai tuổi, còn thấp hơn Tiết Mộng một cái đầu, nhưng lại có thể nhắc chân phi thường cao, Tiết Mộng vừa kinh hãi quay đầu lại đã bị nàng một cước đá vào mặt. Tiết Mộng chật vật lui lại mấy bước, không dám tin ngay người nhìn nàng.

Khuôn mặt mà nàng tự hào nhất lại bị người ta đá cho một cước! Lực đạo tuy không lớn, nhưng cũng khiến nàng triệt để phẫn nộ. Nàng không thể tiếp nhận sự thực này.

Nàng bị một tên phế vật đánh! Hơn nữa dùng chính là động tác làm mẫu lúc nãy nàng diễn luyện! Điều... điều này sao có thể?

Sỉ nhục, chuyện này quả thực là vô cùng nhục nhã!

Dưới lôi đài, đám người mới vừa rồi còn thấp giọng nghị luận giờ phút đều triệt để an tĩnh lại. Từng người đều trợn mắt không dám tin.

Ai cũng không nghĩ đến phế vật Hoàng Bắc Nguyệt lại có thể đem động tác trụ cột được làm mẫu khi nãy biểu diễn thuần thực đến vậy, lại có thể đá cho Tiết Mộng một cước, hơn nữa còn đá ngay vào mặt!

Tiết Mộng rõ ràng đã bước vào hàng ngũ Trung cấp Chiến sĩ!

Phế vật... nàng thật sự là phế vật sao?

Giữa sân lạnh ngắt như tờ, chỉ có một mình Anh Dạ công chúa vỗ tay cười nói: “ Không tồi!”

Chương 106: Võ đài luận võ

(10)

Quách viện sĩ cũng cười cười: “ Lão Lôi, Võ đạo viện các người gần đây càng ngày càng không được a! Ha ha!”

Lôi viện sĩ tức giận đến mức sắc mặt xanh mét. Hắn vốn đang định đi ngăn Tiết Mộng nhưng giờ thì miễn đi, hừ.

Một tiểu thư quý tộc trói gà không chặt bên Quốc Tử Giám mà thôi, chỉ may mắn một chút mà đã vênh váo cái gì! Hắn không tin nàng có thể may mắn dài dài!

Hôm nay nếu để cho Bắc Nguyệt quận chúa đắc ý thì sau này Võ đạo viện của bọn họ còn lặn lộn thế nào được?

Tiết Mộng bưng mặt, chậm rãi phục hồi tinh thần lại. Nàng gắt gao trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt dữ tợn như muốn đem Hoàng Bắc Nguyệt ăn tươi nuốt sống!

Trong đầu tức giận đến mức kêu “oong oong”, nàng phải không ngừng tự an ủi chính mình rằng đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn, nhất định là ngoài ý muốn thôi!

Hoàng Bắc Nguyệt bị nàng nhìn chăm chăm nhưng vẫn ung dung. Một thân kỳ mã y nhẹ nhàng, thân ảnh nhỏ nhắn đứng thẳng tắp, đôi con ngươi tựa như biển sâu không một tia gợn sóng, cả người đều tản ra một loại khí chất ưu nhã của quý tộc.

Cao quý, lãnh ngạo, không thể xâm phạm!

Nàng hướng Tiết Mộng bĩu môi, vươn một ngón tay vẫy vẫy: “ Tiếp tục đi.”

“ Ta giết ngươi!” Sát khí trong mắt Tiết Mộng chợt lóe, dám khiến nàng nhục nhã như vậy, hừ, bây giờ đừng mong nàng sẽ hạ thủ lưu tình!

Tiết Mộng đáng thương, đến bây giờ ả vẫn cho rằng chính mình vẫn chưa phát động toàn bộ lực lượng nên mới để cho Hoàng Bắc Nguyệt cưới lên đầu như vậy.

Nếu nàng biết thiếu nữ trước mắt thực sự là ai nhất định sẽ sớm tự sát cho rồi!

Tiết Mộng phi nhanh tới, ống tay áo màu xanh nhạt nhẹ nhàng bay múa. Một thân nhu váy khiến cho nàng khi chiến đấu tràn ngập mỹ cảm, mềm mại uyển chuyển.

Nhưng đối với Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ đến lớn đều tiếp nhận những loại huấn luyện đặc thù thì toàn thân nàng đều là sơ hở trí mạng!

Đột nhiên, trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt xẹt qua một đạo hàn quang. Tiết Mộng cư nhiên len lén nắm một thanh chủy thủ dưới ống tay áo!

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng người về một bên, vờ như không tránh kịp công kích của Tiết Mộng, vô tình cố ý để cho thanh chủy thủ của Tiết Mộng khe khẽ đảo qua trên cổ mình.

Dưới lôi đài, mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh, sau đó đều hướng ánh mắt khinh bỉ nhìn qua Tiết Mộng.

Tiết Mộng này cũng quá hèn hạ đi! Đối phương chỉ biết sử dụng một số động tác trụ cột được làm mẫu khi này, vậy mà nàng lại vận dụng vũ khí muốn đưa đối phương vào chỗ chết!

Nhân phẩm của Tiết Mộng mọi người đều biết. Nàng rất thích ý vào bối cảnh gia tộc cùng thực lực mạnh mẽ mà đi khắp nơi ức hiếp kẻ yếu!

Bắc Nguyệt quận chúa này quả thật xui xẻo mấy kiếp mới gặp nàng ta!

“ Tiết Mộng! Người dám đả thương người khác sao!” Anh Dạ công chúa hét lớn một tiếng, vội vã hướng phía lôi đài đi tới, ý đồ ngăn cản Tiết Mộng làm bậy.

Lôi viện sĩ cùng Quách viện sĩ cũng vội tiến lên, Tiết Mộng này cũng quá mức hồ nháo đi, không chịu nhìn xem đối phương là ai. Bắc Nguyệt quận chúa là người người có thể tùy tiện khi dễ sao?

Đang lúc mọi người bàn tán nghị luận, trên đài đột nhiên xảy ra chuyển biến!

Ngay lúc chủ thủ vừa đặt lên cổ Hoàng Bắc Nguyệt, nàng bĩu môi hướng Tiết Mộng cười cười, sau đó một chân giẫm lên mép váy thật dài của Tiết Mộng, một tay vươn ra bắt lấy ống tay áo của nàng kéo qua.

Tuy đây vẫn là động tác làm mẫu nhưng khi nàng sử dụng lại có một loại cảm giác xơ xác tiêu điều khiến kẻ khác toàn thân lông tơ dựng đứng!

Né tránh, xoay người, vượt qua Tiết Mộng, ống tay áo bị kéo lại, thanh chủ thủ sắc bén được nàng nắm trong tay liền hoàn toàn lộ ra

trước mắt mọi người!

Trong mắt Tiết Mộng một trận hoảng sợ, nhưng đã không còn kịp rồi!

Ngay lúc Hoàng Bắc Nguyệt vượt qua Tiết Mộng, tay vẫn nắm chặt ống tay áo của nàng, đem tay nàng kéo về phía mình.

Chương 107: Ném đá dẫu tay (1)

Ngay lúc Hoàng Bắc Nguyệt vượt qua Tiết Mộng, tay nàng vẫn nắm chặt ống tay áo của ả ta, đem tay ả kéo về phía mình. Tiết Mộng cũng không biết Hoàng Bắc Nguyệt làm như thế nào, chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, chủ thủ đã cứa lên cổ của nàng!

Máu tươi lập tức tuôn trào, trong đôi mắt của nàng chỉ còn thấy một màu đỏ chói mắt.

Giáo trường trong trong nháy mắt trở nên yên lặng, giống như ngày tận thế đã đến vậy.

Mặt trời trên cao tỏa ánh dương quang sáng lạn nhưng cả giáo trường lại không cảm thấy chút ấm áp nào. Bọn họ chỉ cảm thấy lạnh lẽo, như có một gáo nước lạnh xối thẳng lên người vậy, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Một khung cảnh quý dị hiện ra trên lôi đài. Yết hầu của Tiết Mộng đã bị cắt đứt, mà tay của Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn nắm chặt tay áo của nàng ta. Thanh chủ thủ sắc bén rõ ràng vẫn nằm trong tay Tiết Mộng, giống như chính ả tự tay cắt cổ mình vậy!

Tự gây nghiệt thì không thể sống!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch miệng, buông lỏng tay ra, thân thể Tiết Mộng lập tức như một con rối rách nát từ trên lôi đài ngã xuống.

“Rầm...”

Một thân nhu váy lục sắc nặng nề đập xuống đất, một vũng máu tươi lấy thân thể nàng làm trung tâm lan rộng ra.

Tất cả mọi người thấy vậy đồng loạt lui về sau một bước. Mọi chuyện xảy ra chỉ trong thoáng chốc, mọi người ai cũng chưa kịp phản ứng lại, đều ngây ngốc như gà gỗ!

Một thân ảnh nhỏ nhắn chậm rãi đi tới mép lô đài. Nàng đứng ngược sáng nên biểu tình trên khuôn mặt không ai thấy rõ, chỉ là đôi hắc mâu trong suốt thỉnh thoảng hiện hàn mang khiếp người.

Bên ngoài giáo trường, một số học sinh nghe nói Tiết Mộng đang diễn luyện cùng Hoàng Bắc Nguyệt trên lô đài liền chạy tới xem náo nhiệt, Tiết Triệt cũng ở trong số đó.

Lúc trước việc hấn bị Hoàng Bắc Nguyệt nhục nhã không biết tại sao lại lưu truyền ra ngoài, làm cho hấn bị đám con cháu quý tộc cười nhạo đến mấy ngày!

Cơn giận này hấn làm sao nuốt trôi? Mà muội muội Tiết Mộng này quả nhiên luôn hiểu rõ tâm ý của hấn nhất, lần này nhất định là đang trút giận giúp hấn rồi.

Khi hấn bước vào giáo trường, bên trong không có ồn ào như dự liệu mà lại vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh đến mức quỷ dị.

Không một ai nói chuyện, không khí ngưng trọng khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

Trong lòng Tiết Triệt không biết sao lại cảm thấy có chút cảm giác bất an. Hấn vội vàng nhìn về phía lô đài, vừa vặn thấy được cảnh Hoàng

Bắc Nguyệt đứng ở phía sau muội muội Tiết Mộng của hắn, một tay đang kéo ống tay áo của nàng ta.

Mà cổ của Tiết Mộng... lại bị cắt đứt một nửa. Hoàng Bắc Nguyệt vừa buông tay, thân thể Tiết Mộng liền nặng nề rơi phịch xuống đất!

Yên tĩnh.....

Tiết Triệt ngẩn người, đau lòng cùng phần nộ gần như che hết lý trí của hắn. Đây là muội muội của hắn a, là muội muội hắn từ nhỏ thương yêu nhất, bây giờ dĩ nhiên lại bị người ta giết!

” Xú nha đầu! Người đi chết đi! ” Tiết Triệt lửa giận công tâm, hai mắt đỏ ngầu, khuôn mặt vắn vẹo dữ tợn, không nói hai lời đã lập tức gọi ra Hồng Thù.

Bản thể của đầu Hồng Thù này vô cùng to lớn, thân hình màu đỏ khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa giáo trường, cơ hồ muốn phá nát nóc nhà!

Bát mâu di động, hàn mang sắc bén cùng kịch độc thoáng hiện ở phía trên.

Con mắt thật to của Hồng Thù cũng bốc lửa, trầm thấp kêu gào.

Đây là võ đạo viện, tất cả mọi người đều là võ giả, căn bản không phải cấp bậc như Triệu hoán sư!

Ngay cả Lôi viện sĩ cũng chẳng qua chỉ là một gã võ sĩ mà thôi. Hắn vừa nhìn thấy Hồng Thù đã vô cùng kinh hãi, vội vàng hô to để bọn học sinh lui lại.

” Rời đi nơi này! Đi mau! “

” Công chúa điện hạ, thỉnh mau rời đi! ” Quách viện sĩ cũng bận bịu che chở một nhóm nữ tử quý tộc mau chóng rời đi.

” Tiết Triệt, ngươi làm càn! ” Anh Dạ công chúa hướng Tiết Triệt hô to một tiếng.

Chương 108: Ném đá dẫu tay (2)

” Tiết Triệt, ngươi làm càn! ” Anh Dạ công chúa hướng Tiết Triệt hô to một tiếng. Nhưng Tiết Triệt bây giờ đã cực kỳ tức giận, căn bản không nghe thấy thanh âm của nàng!

Đầu Hồng Thù cực lớn dưới sự điều khiển của Tiết Triệt đang đặng đặng sát khí nhằm phía Hoàng Bắc Nguyệt bước tới, trên thân bùng lên ánh chớp khiến mọi người sợ đến mức bỏ của chạy lấy người!

Trên lôi đài Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng khẽ nhếch, vẫn không nhúc nhích.

Tiết Triệt, ngay cả ngươi cũng muốn tìm cái chết sao?

Nếu như trong một ngày mà giết chết hai đứa con bảo bối của lão mập mập An quốc công, không biết lão sẽ phản ứng như thế nào đây?

Lần trước hấn phái người đi Trưởng công chúa phủ xuống tay với nàng nhưng vẫn chưa thành công. Tin chắc rằng hấn cũng đang tìm kiếm cơ hội thứ hai để động thủ với nàng đi, ít nhất cũng phải cho nàng một cái hạ mã uy (ra oai phủ đầu)!

Hành động hôm nay của Tiết Mộng đương nhiên là do An quốc công ngầm ngầm đồng ý.

Hừ, chúng ta nước sông không phạm nước giếng, nếu ngươi dám phạm ta, đừng trách tại sao ta lại trăm thảo trừ căn!

Nàng có nên tiếp tục tặng cho An quốc công một món lễ lớn không nhỉ?

Hoàng Bắc Nguyệt đứng bất động nơi đó, mà đầu Hồng Thù khổng lồ kia đã cách nàng rất gần. Ngay lúc nàng đang định triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu, bỗng nhiên một tiếng thét kinh hãi phát ra từ trong đám người xung quanh.

Kèm theo tiếng thét đó, cửa sổ trong giáo trường đột nhiên vỡ tan, một đạo hồng quang chói mắt hiện ra, cảm giác nóng bỏng nguy hiểm lập tức lan tràn ra khắp nơi.

Hỏa diễm tím sậm giống như cự long điên cuồng gào thét, nhanh chóng phóng tới đầu Hồng Thù kiêu ngạo kia. Hồng Thù rít lên kinh hãi, hai chân trước đều bị thiêu cháy!

Tiết Triệt lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, từ trên lưng Hồng Thù té xuống, y phục trên người đã bị thiêu mất một nửa.

” Hoàng huynh! ” Anh Dạ công chúa đại hỉ, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mắn Hoàng huynh đã kịp thời đuổi tới.

Tiết Triệt này không giống như Tiết Mộng a. Hấn là một tên Triệu hoán sư chân chính, hơn nữa lại có một đầu Linh thú cấp mười một là Hồng Thù, tại Linh Ương Học Viện cũng coi như là nhị lưu cao thủ.

Bắc Nguyệt muốn thoát khỏi tay hấn, kia gần như là không thể a!

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đáp xuống lôi đài, uy áp của siêu cấp Linh thú khiến Hồng Thù từng bước từng bước lui về sau, căn bản không dám tiến lên cùng hấn đọ sức.

” Thái tử điện hạ.....” Tiết Triệt cả người run rẩy, ngẩng đầu lên.

Hắn cho dù có Hồng Thù thì cũng không dám đi trêu chọc Thái tử điện hạ a!

Nhưng, muội muội của hắn, muội muội của hắn không lẽ phải chết thảm như vậy sao?

” Thái tử điện hạ, ngươi hãy vì muội muội ta mà làm chủ a! Bắc Nguyệt quận chúa dám cả gan giết người, đây là chuyện thiên lý khó dung a!” Tiết Triệt nằm nhoài trên lưng Hồng Thù, khàn giọng hô to.

Thái tử Chiến Dã sắc mặt băng lãnh ngồi trên lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, một thân hắc y được tử diễm bao quanh, nhẹ nhàng phiêu dật, một cỗ khí chất lạnh lùng cao quý hiển lộ ra, đôi con ngươi tựa như sao sớm, lấp lánh hữu thần.

” Võ đài luận võ, sinh tử bất luận.”

Tiết Triệt sắc mặt âm trầm, đôi mắt cơ hồ muốn lồi ra: ” Nàng rõ ràng là cố ý! Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi xú nha đầu này, ngươi rõ ràng lên kế hoạch giết chết muội muội ta! “

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi khinh thường quay mặt đi.

Ta bày mưu giết nàng thì thế nào? Võ đài luận võ, sinh tử bất luận, đây là quy củ của Tạp Nhĩ Tháp đại lục! Đã lên lôi đài thì trước hết phải có giác ngộ tử vong.

” Lập kế hoạch giết nàng? Hừ, mọi người đều thấy rõ, nàng là tự mình giết mình!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn lướt qua thi thể đầy máu của Tiết Mộng.

Thanh chủ thủ kia vẫn nằm trong tay của Tiết Mộng, chứng cứ rành rành như vậy làm sao lại đi trách nàng.

Tiết Triệt nhìn thanh chủ thủ kia, chỉ cảm thấy tim đau như bị đao cắt, cả người run rẩy: ” Người...”

” Ta làm sao? Ta vốn chỉ là tân sinh năm nay mới nhập học, mà Tiết Mộng thân là Trung cấp Chiến sĩ cùng ta diễn luyện lại đi sử dụng vũ khí, cuối cùng vẫn là do nàng ta tự gieo gió gặt bão. Chuyện này trách ai được.”

Chương 109: Ném đá dẫu tay (3)

Câu nói kia lập tức làm mọi người nhớ lại chuyện vừa xảy ra.

Vị Bắc Nguyệt quận chúa này từ đầu tới cuối đều sử dụng mấy động tác làm mẫu, mà Tiết Mộng lại sử dụng bản lãnh thật sự của Trung cấp Chiến sĩ, từng chiêu đều độc ác tàn nhẫn, lúc cuối thậm chí còn sử dụng vũ khí muốn đưa đối thủ vào chỗ chết.

Quả thật là khiến người ta xem thường a.

Đối phương chỉ là một thiếu nữ bình thường, mà tuổi cùng thực lực của Tiết Mộng đều cao hơn so với Hoàng Bắc Nguyệt, đã không nhường người ta thì thôi, đằng này lại còn tồi tệ hơn, rõ ràng là đi khi dễ người khác mà.

Bây giờ nàng chết thì sao có thể trách người khác được, chỉ có thể trách nàng gieo gió gặt bão mà thôi.

Mọi người nghe Hoàng Bắc Nguyệt nói xong đều gật đầu đồng ý, thấp giọng nghị luận, đa số đều là Tiết Mộng thủ đoạn tàn nhẫn như thế nào, ý mạnh hiếp yếu ra làm sao,...

Tiết Triệt nghe được, gương mặt lập tức đỏ bừng, một ngụm máu trào lên đến miệng bị hấn cưỡng ép nuốt xuống. Nói như vậy, tuy Tiết Mộng chết thảm nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại không cần phụ trách, mọi chuyện như vậy là hợp tình hợp lý? Đã vậy nàng ta còn được khen ngợi là nhạy bén linh hoạt?

Nhìn đám người chung quanh, kể cả bạn bè đi cùng đều mang theo ánh mắt khinh bỉ nhìn hấn, Tiết Triệt cảm thấy trời đất quay cuồng.

Tạp Nhĩ Thập đại lục từ xưa đến nay đều lấy võ vi tôn, đều vô cùng tôn kính các vị cao thủ. Nhưng nếu cao thủ lại ỷ vào bản lĩnh đi khi dễ kẻ yếu, vậy tuyệt đối sẽ bị tất cả mọi người khinh bỉ.

Tiết gia huynh muội vốn là người như thế, ở Linh Ương Học Viện lúc nào cũng hung hãn cuồng vọng, danh sách kẻ yếu bị bọn hấn khi dễ kể đến mấy chục tờ cũng chưa hết. Cũng có không ít người ôm một bụng oán khí, hiện tại thấy bọn hấn rất cục tợn chuốc lấy khổ, các đại gia đương nhiên có âm thầm kêu sướng a.

Có Thái tử Chiến Dã ở đây, hơn nữa đám người vây xem vẫn chưa tản đi hết, Tiết Triệt dù phách lối cuồng vọng đến mức nào đi nữa cũng chỉ có thể nhịn xuống.

”Hoàng Bắc Nguyệt, mối thù giết muội muội ta sẽ bắt ngươi phải trả giá thật lớn!” Tiết Triệt hung hăng phun ra một câu, từ trên lưng Hồng Thù nhảy xuống, ôm lấy di thể của Tiết Mộng trên mặt đất đi về nhà.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh, đúng là không biết tự lượng sức.

Nàng luôn thích làm việc như vậy. Giết chết Tiết Mộng nhưng lại không để cho đám người của An quốc công phủ nắm được cái đuôi, để cho bọn họ chỉ có thể giương mắt nhìn nàng.

Anh Dạ công chúa chạy lên lôi đài, kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt ân cần hỏi: ”Ngươi có sao không? Có bị tên kia dọa sợ hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, chỉ bằng đầu Hồng Thù kia, cho dù Thái tử Chiến Dã không xuất hiện kịp thời thì nó cũng không dám ra tay

với nàng.

Giống hoài, tên kia là do nàng thuần phục a. Lúc nãy nó hung hăng làm loạn là vì nàng vẫn chưa để lộ ra khí thế, nếu không cho dù Tiết Triệt có kêu gào đến mức nào thì nó cũng không dám ra ngoài một bước.

Nàng ngẩng đầu nhìn thân ảnh thiếu niên trên lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, đây đã là lần thứ ba hấn giúp nàng.

Mặc kệ là thân phận Hí Thiên hay là thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng đều có thể nhìn thấy một mặt ôn nhu của vị thiếu niên lãnh khốc này.

Không biết có nên vui mừng không đây?

Chiến Dã quay đầu nhìn nàng một cái, khuôn mặt anh tuấn cao không có một tia gợn sóng, giống như mãi mãi đều là như vậy.

” Lần sau đừng mạo hiểm như vậy.”

Một nơi giống như lôi đài này, sinh sinh tử tử không ai có thể nắm chắc được. Lần này nàng có vận khí tốt, vậy lần sau thì sao đây? Nàng không có khả năng mỗi lần đều may mắn như vậy.

” Hoàng huynh, lần này không phải Bắc Nguyệt sai, là Tiết Mộng khiêu chiến trước, nếu không ứng chiến, về sau người ta sẽ chê cười Hoàng tộc chúng ta a!”

Trong lòng Anh Dạ công chúa, mong muốn bảo vệ mặt mũi của Hoàng tộc là phi thường mãnh liệt. Nàng cảm thấy Hoàng Bắc Nguyệt là cốt nhục của Huệ Văn Trưởng công chúa, cũng chảy huyết mạch giống như nàng, cho nên mới coi nàng như chị em ruột của

mình.

Tính cách của nàng đơn thuần thẳng thắn, chỉ cần đã nhận định người nào thì nàng sẽ toàn tâm toàn ý đối xử tốt với đối phương.

Chương 110: Ném đá dẫu tay (4)

Chiến Dã sắc mặt trầm xuống: ” Ưng chiến cũng không cần phải lên lời dài!”

Anh Dạ công chúa rụt cổ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng le lưỡi làm mặt quỷ. Nàng đột nhiên nổi tính trẻ con, giống như mình thật sự là một nha đầu mười hai tuổi làm sai đang bị huynh trưởng giáo huấn vậy.

Tình thân, thứ này đã lâu lắm rồi nàng mới có thể cảm nhận được.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Sự việc Bắc Nguyệt quận chúa tử võ cùng với tiểu thư dòng chính của Tiết gia rất nhanh đã truyền khắp Linh Ương Học Viện.

Tiết Mộng thủ đoạn nham hiểm, giấu diếm hung khí ý đồ giết người, cuối cùng tự tác gây nghiệt, tự giết chết mình. Chuyện này vừa truyền ra, không ít người đã tấm tắc khen hay.

Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ lại được tôn xưng là cơ trí thông minh.

Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Kỳ vừa nghe được Tiết Mộng bị Hoàng Bắc Nguyệt giết liền biến sắc, vội vã chạy đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt hưng sư vấn tội.

Mới ngày thứ nhất khai giảng mà đã xảy ra chuyện lớn như vậy, giáo trường của Võ đạo viện còn bị Hồng Thủ cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân phá huỷ một nửa, học viện cũng chỉ còn cách để cho đệ tử ra về

sớm.

Bởi vậy lúc Tiêu Vận và Tiêu Trọng Kỳ chạy tới, Hoàng Bắc Nguyệt đã đi về nhà.

Hai người chỉ có thể vội vàng chạy về nhà.

Vừa vào cửa, gã gia nhân ra đón nhanh nhẩu nói:

”Đại thiếu gia, đại tiểu thư, sự việc không ổn rồi. Tam tiểu thư lại dám giết tiểu thư của An quốc công phủ, bây giờ lão gia đang nộ khí xung thiên ở bên trong a.”

Hai người cảm thấy một trận đau đầu. Tiêu Trọng Kỳ thì không sao, Tiêu Vận mới là khổ. Hôn ước của nàng cùng Tiết Triệt đã định ra, ai ngờ hiện tại lại xảy ra chuyện như vậy, An quốc công phủ làm sao chịu cưới nàng về đây?

”Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt!” Tiêu Vận tức giận chửi một tiếng, cất bước đi vào.

Tiền thính Trưởng công chúa phủ.

Tiêu Viễn Trình ôm một bụng lửa giận, rít gào với Hoàng Bắc Nguyệt: ”Ngươi tự mình đi An quốc công phủ nhận lỗi mau! Dù An quốc công có bắt ngươi làm trâu làm ngựa thì ngươi cũng phải làm cho ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nheo mắt, nhàn nhạt hỏi: ”Vì sao?”

”Vì sao? Ngươi còn hỏi vì sao? Ngươi làm ra chuyện như vậy đã chọc giận An quốc công, sau này Tiêu gia làm sao có chỗ nếu đặt chân tại đế đô đây?” Tiêu Viễn Trình nổi trận lôi đình mà Hoàng Bắc Nguyệt vẫn hờ hững như trước, điều này khiến lửa giận trong lòng

hắn liền tăng lên ngùn ngụt.

Xú nha đầu này, một chút cũng không dễ bắt nạt như khi còn bé. Hắn mơ hồ cảm thấy nha đầu này giống như một đầu mãnh thú chưa lộ ra răng nanh.

” Tiêu gia?” Hoàng Bắc Nguyệt nhướn lông mày, vốn đang ngồi chột đứng bật dậy, nhắc tay chỉ ra ngoài cửa, nói: ” Ta nhớ tấm biển bên ngoài cửa lớn là bốn chữ “Trưởng công chúa phủ” do Hoàng Thượng tự tay viết! Cùng Tiêu gia có nào có quan hệ gì? Phò mã gia, người có làm hay không vậy? “

Tiêu Viễn Trình trừng mắt, sắc mặt tím hồng, cả người phát run: ” Người, người...”

Hắn tức giận đến mức không nói nổi một câu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Mẫu thân qua đời, sự việc của Trưởng công chúa phủ tự ta sẽ xử lý, chọc giận An quốc công có hậu quả gì, ta một mình gánh chịu, cùng Tiêu gia không có quan hệ, người có thể yên tâm rồi đó.”

Cầm di nương đang ngồi một bên bỗng nhiên đứng lên, cất giọng the thé: ” Bắc Nguyệt quận chúa, cái gì mà Trưởng công chúa phủ, cái gì mà Tiêu gia chứ. Trong phủ này ai cũng là người một nhà, có phúc cùng hưởng có họa cùng chia a.”

Đông Lăng vốn đang đứng sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt nghe vậy cười nói: ” Di nương lời này là không đúng nha. Tiểu thư của chúng ta có huyết mạch Hoàng tộc, mà lão gia cùng các thiếu gia tiểu thư khác tuy đều ở trong phủ, nhưng thân phận rất khác nhau, họ đều mang họ Tiêu, là người của Tiêu thị, còn di nương các người thì...”

Chương 111: Ném đá dẫu tay (5)

Đông Lăng dừng một chút, nhìn gương mặt Cầm di nương vì tức giận mà méo mó, thỏa mãn nói: ” Các ngươi cũng không phải là do lão gia cưới hỏi đảng hoàng, cũng không được ghi tên lên gia phả của Tiêu thị, cho nên cũng không phải là người một nhà a.”

” Tiện nha đầu! Nơi này có phần của ngươi sao?” Cầm di nương bị đâm trúng chỗ đau, liền giơ tay lên định tát Đông Lăng một cái.

Nàng vẫn còn cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt và Đông Lăng đều là một đôi chủ tớ vô dụng. Đông Lăng từ nhỏ đều là đã có chút căn bản võ công, lại được Trương công chúa thỉnh lão sư về dạy. Lúc trước nàng nhường nhịn là vì bảo vệ tiểu thư nhưng hiện tại đã không cần nữa rồi.

Đông Lăng vung tay một cái liền bắt được cổ tay của Cầm di nương, lực lượng của nha đầu này không nhỏ khiến cho Cầm di nương mặt mày nhăn nhúm, đau đến thét lên.

Tuyết di nương ở một bên có chút hả hê nhìn màn kịch diễn ra trước mắt. Á tiện nhân này bị người khác giáo huấn, nàng cao hứng còn không kịp nữa là.

Tiêu Viễn Trình vừa thấy cũng có chút kinh hãi, đang định phát tác thì ngoài cửa đã truyền tới thanh âm phẫn nộ của Tiêu Trọng Kỳ: ” Xú nha đầu nhà ngươi, ai cho ngươi lá gan to như vậy!”

Thấy thân ảnh nhanh chóng xông tới, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng

kéo Đông Lăng về phía mình. Nàng biết tên Tiêu Trọng Kỳ này cũng có mấy phần thực lực, để Đông Lăng cứng đối cứng với hắn chỉ có nước thua thiệt.

” Xú nha đầu!” Tiêu Trọng Kỳ thấy mẹ của mình bị đối đãi như vậy làm sao có thể dễ dàng bỏ qua.

Hắn luôn tự xưng mình là trưởng tử trong phủ, nông cuồng tự đại, xưa nay nào đặt Hoàng Bắc Nguyệt vào trong mắt. Hoàng Bắc Nguyệt cùng nha hoàn lại dám khi dễ mẫu thân hắn, hắn thế nào tha thù được?

” Đại ca, ngươi đang làm gì đó?” Hoàng Bắc Nguyệt đem Đông Lăng che ở sau lưng, ngẩng đầu nhìn Tiêu Trọng Kỳ quơ quả đấm tới, nói.

” Ngươi không dạy dỗ tốt nha đầu này thì để ta giúp ngươi quản giáo lại nàng!”

Hoàng Bắc Nguyệt trên mặt vẫn giữ nguyên nét bình tĩnh, cười cười: ” Ngươi dù gì cũng có thân phận Cao cấp Chiến sĩ, được Thái tử điện hạ thưởng thức, trong quân lại có chiến công, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ có phong thưởng. Ngươi bây giờ nếu động thủ đối với một nha đầu trói gà không chặt, việc này nếu truyền vào trong quân, truyền tới Thái tử điện hạ hoặc là Hoàng Thượng, ngươi nghĩ sẽ như thế nào?”

Tiêu Trọng Kỳ đang hùng hổ xông tới nghe vậy vội vã dừng lại, trên mặt hiện ra chút do dự.

Cầm di nương cũng không phải người ngu, biết rõ tiền đồ của con trai mới là trọng yếu nhất, liền nói:

” Trọng Kỳ, thân phận của ngươi không cần cùng một tiểu nha đầu

tính toán.”

Những lời này chính là bậc thang cho Tiêu Trọng Kỳ leo xuống, hấn vờ tức giận phát tay, trở về bên người Cầm di nương.

Tiêu Vận đi tới nói: ” Hoàng Bắc Nguyệt, người hành động như vậy không sợ An quốc công trả thù sao!?”

Tiết Mộng là bạn tốt của nàng, bây giờ hảo hữu chết, nàng tự nhiên có chút đau lòng. Bất quá trọng yếu nhất vẫn là sự việc đính hôn với Tiết Triệt. Tiết Mộng chết, bên kia chắc chắn sẽ không muốn cưới nàng nữa.

Tuy nói vẫn còn có Tiêu Dao vương nhưng nàng không cam tâm a!

” Ta ngay cả người cũng đều giết rồi, có cái gì phải sợ nữa?” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt đảo qua gương mặt của đám người bên trong tiền đình: ” Trên tay ta bây giờ cũng đã dính máu người chết, sau này việc gì ta cũng dám làm!”

Lời này vừa nói ra, Cầm di nương nhát gan lập tức lui về phía sau lưng Tiêu Trọng Kỳ.

Những quý phụ nhân như bọn họ nào có thấy qua cái gì giết người đổ máu chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc bọn họ một cái rồi dẫn theo Đông Lăng ly khai.

Nàng vừa đi, Tiêu Viễn Trình lập tức hung hăng đập bàn một cái.

Cầm di nương vội hỏi: ” Lão gia, phải làm sao bây giờ a? Thế lực của An quốc công phủ không phải thứ mà chúng ta trêu chọc nổi.”

Tiêu gia mặc dù có Tiêu lão gia tử nhưng lão nhân gia người không bao giờ can thiệp đến chuyện của Trương công chúa phủ a.

Chương 112: Ném đá dẫu tay (6)

Tiêu Viễn Trình nổi giận đùng đùng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được biện pháp gì thích hợp.

” Lão gia, không bằng chút nữa người phái người đi gặp Tiền quản gia của An quốc công phủ, mang theo chút lễ vật hướng hấn giải thích rằng sự việc giết người là do Hoàng Bắc Nguyệt gây nên, cùng chúng ta không có liên hệ gì. Hơn nữa như vậy cũng biểu thị sự thương xót của chúng ta đối với Tiết tiểu thư. Chỉ cần có thể cầu hấn nói vài lời trước mặt An quốc công, rũ sạch quan hệ, để An quốc công nếu muốn tính sổ cũng sẽ tìm Hoàng Bắc Nguyệt mà không phải chúng ta.”

Tuyệt di nương tâm tư cẩn thận, tính toán chu đáo, Tiêu Viễn Trình đa số cũng nhờ vào mưu trí của nàng mà phát triển. Giờ khắc này nghe nàng nói vậy liền gật đầu, lập tức sai người đi chuẩn bị lễ vật hướng An quốc công phủ tạ lỗi.

Hoàng Bắc Nguyệt trở về Lưu Vân Các, như có điều suy nghĩ cười cười. Nàng thông qua Băng Vũ đã nghe hết cuộc trò chuyện của bọn họ.

Muốn không quan tâm, điều đó dễ như vậy ư?

Nàng thay một thân trường bào cùng đầu bông màu đen, dặn Đông Lăng ở nhà cẩn thận rồi vụng trộm chạy ra ngoài.

Đi dạo một vòng xung quanh Bồ Cát Nhĩ phường thị, nàng đặc biệt

lưu ý đến một tửu lâu mà những tên dong binh thường xuyên lui tới.

” Yểm, ngươi thật sự cảm giác được tên Tiết Triệt kia tới chỗ như thế này sao?” Nàng cau mày chất vấn Yểm. Địa phương dong binh thích đến đa số đều phi thường âm ỉ hỗn loạn, nàng có chút hoài nghi một quý tộc đệ tử như Tiết Triệt lại đến nơi này.

” Bên trong Hồng Thù có khí tức của hắc ngọc, ta cảm giác được ở gần đây.” Yểm lười biếng nói.

Từ hôm cho hắn ra ngoài vui chơi, hình như tâm tình của hắn rất thoải mái, hai ngày nay tựa hồ cũng khá là vui vẻ.

Hoàng Bắc Nguyệt đẩy cửa một gian tửu điếm, đi vào nhìn một vòng, thấy trên lầu hai có một bóng người quen thuộc, nàng nhíu mày hướng lên đó mà đi.

Đám dong binh vốn đang cãi nhau chí chóe trong nháy mắt vì nàng bước vào mà trở nên im lặng, lập tức quay đầu nhìn nàng.

Có người há to miệng, rượu trong miệng chưa kịp nuốt xuống đã “ào ào” chảy ra.

Có thể trông thấy nhân vật trong truyền thuyết ở khoảng cách gần như vậy, những người này làm sao lại không khiếp sợ cho được.

Việc Hí Thiên đại nhân đánh bại Bất Bại Tướng Quân Tư Mã Quy Yển của Nam Dục quốc đã truyền khắp toàn quốc rồi.

Cái tên Hí Thiên này đã thành danh hiệu của cường giả, rất nhanh đã truyền khắp Tận Nhĩ Tháp đại lục.

” Hí...Hí Thiên đại nhân, xin hỏi ta có thể giúp gì cho ngài?” Tiểu nhị

trong quán vội vã chạy tới, kích động hỏi.

Trong tửu điểm đã kín người, nàng đành tùy tiện ngồi xuống một chỗ trống trước mặt, lạnh nhạt nói: " Một bình nho tím ủ. "

Nho tím ủ là loại rượu dân gian bình thường nhất ở Nam Dục quốc, hương vị mạnh mẽ, tư vị thuần khiết, tuy không thể so sánh được với quỳnh tương ngọc dịch mà đám quý tộc hay uống nhưng bởi vì giá rẻ nên rất được hoan nghênh.

" Các người đừng tới làm phiền ta! Lăn xa một chút!" Người đối diện bỗng nhiên vỗ bàn một cái, say khướt nói.

Hắn vừa kêu xong, người xung quanh đều xoay đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo vài phần thương cảm.

Thanh âm trong trẻo lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau áo choàng vang lên: " Nga? Nơi này không thể ngồi sao?"

" Ta đã nói không..." Người kia bỗng nhiên ngẩng đầu lên, vốn đang say bí tỉ lại nhìn thấy nhìn thấy đầu bóng màu đen, trong giây lát chợt ngẩn ra.

Cổ họng ú ớ mấy tiếng, không nói ra lời.

" Xin lỗi, đã quấy rầy." Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, giả vờ bỏ đi.

" Hí Thiên đại nhân!" Đầu óc say mềm trong giây lát tỉnh lại, Tiết Triệt vội vàng đuổi theo, cung kính nói:

" Là ta có mắt không trông. Chỗ này đương nhiên có thể ngồi, mời ngài ngồi."

Chương 113: Ném đá dẫu tay (7)

” Đa tạ.” Hoàng Bắc Nguyệt lần nữa ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn Tiết Triệt đang đứng: ” Tiết công tử cũng ngồi đi, chỗ này vốn là vị trí của người mà.”

Nàng nói chuyện khẩu khí ôn hòa, không có chút cảm giác xa cách của siêu cấp cường giả làm cho Tiết Triệt trong lòng buồn lòng không ít.

Chầm chậm ngồi xuống, hấn kích động đến mức cả tay cũng không biết nên để đâu cho tốt. Không nghĩ tới hấn lại có thể may mắn cùng Hí Thiên đại nhân ngồi chung bàn uống rượu a.

Dưới dẫu bông, Hoàng Bắc Nguyệt nhếch miệng. Đúng lúc này, tiểu nhị đã đem nho tím ủ mà nàng gọi tới. Nàng thoải mái tự rót cho mình một chén, mùi nho tím nồng nặc phát ra khiến cho người ta say mê.

Tiết Triệt ngây ngốc nhìn nàng. Nguyên lai cao thủ cũng không phải đều thích uống rượu quý, Hí Thiên đại nhân là cường giả số một số hai vậy mà cũng chỉ uống nho tím ủ mà thôi.

Tuy rằng nho tím ủ giá cả rẻ mạt, nhưng khi được rót vào chén rượu trong suốt trong tay của Hí Thiên đại nhân lại có một loại cảm giác tao nhã cao quý, giống như trong tay nàng là một khối tử sắc bảo thạch vậy.

Trong ánh mắt có chút sùng kính, Tiết Triệt khước miệng co quắp nhìn

chén rượu của chính mình. Nó vốn là loại rượu đắt tiền nhưng bây giờ lại chỉ có cảm giác thô thiển.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhấp một ngụm rượu, ngẩng đầu lên, trông thấy Tiết Triệt đang nhìn chính mình, bộ dáng muốn nói lại thôi, thoải mái nói: " Tiết công tử có gì muốn nói sao?"

Tiết Triệt ngẩn ra, vội vàng quỳ xuống trước mặt nàng: " Hí Thiên đại nhân, van cầu ngài thu ta làm đồ đệ đi!"

Phía sau đấu bông, Hoàng Bắc Nguyệt tí nữa đã bật cười thành tiếng.

Tiết đại thiếu gia a, nếu như người biết hiện tại người người cầu xin là Hoàng Bắc Nguyệt ta, chắc người sẽ đập đầu vào cây cột ngoài kia mà tự tử mất.

Nàng khàn khàn nói: " Ta không thu đồ đệ."

Trên mặt Tiết Triệt dâng lên vẻ tuyệt vọng, nếu như không thể báicường giả như Hí Thiên đại nhân làm sư phụ thì cả đời hắn cũng đừng mơ có thể cùng Thái tử Chiến Dã đối kháng.

Hắn hận! Hắn hận Chiến Dã kia cư nhiên lại thiên vị nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt!

Hắn càng hận thân phận tôn quý của Thái tử, cao cao tại thượng, lại là thiên tài của Nam Dục quốc, mới mười sáu tuổi đã là Cửu Tinh Triệu hoán sư.

Nếu như hắn mạnh hơn Thái tử Chiến Dã, như vậy đối với kế hoạch lớn của phụ thân mà nói không khác nào như hổ thêm cánh. Hơn nữa hắn còn có thể không cần cố kỵ mà đem nha đầu Hoàng Bắc

Nguyệt kia thiên đao vạn quả.

Nhưng...Hí Thiên đại nhân lại không thu đồ đệ a. Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, sau đó lạnh nhạt nói: " Ta không thu đồ đệ, nhưng con người của ta thích kết giao bằng hữu."

Tiết Triệt ánh mắt sáng lên, kết giao bằng hữu. Hí Thiên đại nhân có ý cùng hắn kết giao bằng hữu!?

" Đa tạ Hí Thiên đại nhân!" Tiết Triệt quá mức cao hứng, cư nhiên dập đầu một cái mới đứng lên trở về ngồi.

" Hí Thiên đại nhân sao lại rảnh rỗi tới nơi này uống rượu vậy? "

" Ta đến phường thị tìm một chút dược liệu." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói.

Dược liệu? Tiết Triệt trong lòng hơi nghi hoặc, một Triệu hoán sư đi mua dược liệu làm cái gì? Muốn đan dược không phải cứ tìm Luyện dược sư là được sao.

Lẽ nào Hí Thiên đại nhân còn biết luyện dược.

Không thể nào, thực lực Cửu Tinh Triệu hoán sư đã rất khủng bố rồi, nếu như còn là một gã luyện dược sư nữa, vậy không phải là muốn nghịch thiên hay sao?

Bởi vậy Tiết Triệt dè dặt hỏi: " Ách, không biết Hí Thiên đại nhân muốn tìm dược liệu gì, ta có thể giúp đỡ được ngài a."

" Không cần, dược tài ta đã tìm đủ, chốc nữa ta lại đi vòng vòng nhìn xem có dược đỉnh nào tốt tốt một chút thì mua luôn." Hoàng Bắc Nguyệt nhấp một ngụm nho tím ủ, lãnh đạm nói.

Tiết Triệt vừa nghe cơ hồ đã xác định ý nghĩ của bản thân!

Chương 114: Ném đá dẫu tay (8)

Tiết Triệt vừa nghe cơ hồ đã xác định ý nghĩ của bản thân!

Dược đình a!

Nếu như chỉ mua dược liệu thì còn chưa chắc, nhưng dược đình thì khác. Trên đại lục chỉ có một loại chức nghiệp cần dược đình mà thôi.

” Hí...Hí Thiên đại nhân, ngài biết luyện dược sao?” Tiết Triệt lắp bắp hỏi, đầu óc hẳn cũng có chút mơ hồ rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, khiêm tốn nói: ” Biết một chút.”

Tiết Triệt hung hăng nuốt mấy ngụm nước bọt, sự sùng bái trong ánh mắt kia cơ hồ muốn trở thành thực chất, thực là người so với người tức chết a! Người khác cũng phải có vận may tám đời mới trở thành Triệu hoán sư dược, còn Luyện dược sư ư, nằm mơ đi.

Mà người này, không chỉ là một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư thực lực cường hãn mà còn là một gã Luyện dược sư a!

Phần thực lực cùng thiên phú này quả thật khiến người ta đổ kỵ.

Nhân tài như vậy, An quốc công phủ nhất định phải hảo hảo lôi kéo về phía mình. Những sự việc muốn làm trong tương lai đều phải dựa vào đám cao thủ này nha!

Bây giờ An quốc công phủ vẫn chưa có một tên Luyện dược sư nào. Ở trên đại lục này, cho dù chỉ là đệ cấp (cấp thấp) Luyện dược sư cũng đã phi thường hiếm thấy rồi.

Nếu như bọn họ có thể nắm giữ một tên Luyện dược sư trong tay thì thực lực chắc chắn sẽ tăng lên một mảng lớn.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, loại nghề nghiệp như Luyện dược sư này thuộc dạng chỉ có thể ngộ mà không thể cầu a. Không có cách nào, đám Luyện dược sư đó đã ít mà còn thích ẩn dật, thích làm người thanh cao. Bọn hấn tiền bạc chất đống, bởi vậy nếu muốn mời bọn hấn ra tay, quả thực là khó khan vô vàn.

Bây giờ không ngờ Tiết Triệt hấn lại có thể gặp một tên. Hấn đã âm thầm quyết định, bất luận như thế nào cũng phải kéo vị Hí Thiên đại nhân này vào trận doanh của mình.

Hí Thiên đại nhân muốn tìm dược đỉnh, không phải là quá dễ sao? An quốc công phủ của bọn họ cái khác không nói chứ dược đỉnh là bảo đảm có a. Trấn phủ chi bảo Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh tuyệt đối là đệ nhất hoặc cực lớn với đám Luyện dược sư cao cao tại thượng kia.

” Nói về dược đỉnh thì An quốc công phủ chúng ta ngược lại cũng có vài cái, Hí Thiên đại nhân nếu không chê có thể đến phủ xem thử a.” Tiết Triệt ân cần nói.

” Bảo vật dược quý phủ cất giấu mà để cho người ngoài như ta xem thì không ổn lắm nha.” Hoàng Bắc Nguyệt dẫn đo.

” Không ngại, không ngại, một chút cũng không ngại. Trong phủ chúng ta cũng không có Luyện dược sư, đám dược đỉnh đó đều là do gia phụ cất giữ, gia phụ thường xuyên nói bảo bối quý giá đến đâu cũng chỉ có thể do người tương xứng sử dụng.” Tiết Triệt chậm

rãi nói, gương mặt say rượu đỏ bừng, loạng choạng loạng choạng, có mấy phần buồn cười.

Hoàng Bắc Nguyệt để chén rượu xuống, nói: "An quốc công thực sự là một con người cao thượng, ta cũng muốn bái kiến hắn một chút."

Tiết Triệt mừng rơn: "Không dám không dám, Hí Thiên đại nhân quang lâm tể phủ, phụ thân nhất định sẽ vô cùng cao hứng."

Vừa nói xong, gương mặt tươi cười của Tiết Triệt trong nháy mắt tối sầm lại: "Chỉ là..."

"Sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt biết rõ còn cố hỏi.

Tiết Triệt đánh một quyền lên bàn, phẫn hận nói:

"Hoàng Bắc Nguyệt!"

Hắn khẽ quát một tiếng làm Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhướng mày. Trong lòng nàng âm thầm cười lạnh, gọi tên ta cũng vô dụng, ai bảo người xui xẻo chọc phải ta làm chi?

"Sự việc hôm nay trong Linh Ương Học Viện, không biết đại nhân có nghe nói qua chưa? Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia tâm địa độc ác, cố tình lập kế hoạch khiến cho muội muội ta chết thảm. Phụ thân ta tuổi đã già, hôm nay vì chuyện đó mà thương tâm gần chết, bị bệnh liệt giường, e rằng không thể tự mình chiêu đãi đại nhân được."

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng nói: "Giết người đền mạng, đây chẳng phải việc thiên kinh địa nghĩa sao?"

Tiết Triệt bi phẫn nói: "Đây chính là chỗ giao hoạt của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng sắp xếp để muội muội ta lên lôi đài, kết quả... Càng

đáng hận là ngay cả Thái tử điện hạ cũng che chở cho nàng! Ta không có cách nào báo thù a!”

Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm biết Tiết Triệt nhất định sẽ thêm mắm dặm muối khi kể chuyện để tranh thủ sự đồng tình của nàng.

Chương 115: Ném đá dẫu tay (9)

Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm biết Tiết Triệt nhất định sẽ thêm mắm dặm muối khi kể chuyện để tranh thủ sự đồng tình của nàng, bởi vậy chỉ khẽ mỉm cười: ” Nói như vậy, nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia cũng thật là đáng giận.”

” Hừ! Mối thù này ta sẽ ghi nhớ, ta tuyệt đối sẽ không buông tha cho nàng ta!” Tiết Triệt mắt lộ hung quang.

” Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, Tiết công tử vẫn nên bàn bạc kỹ càng đi.”

Tiết Triệt thấy Hí Thiên đại nhân đứng về phía hắn, lòng tự tin lập tức dâng cao, chắp tay nói: ” Hí Thiên đại nhân thực sự là người hiểu rõ đại nghĩa, Tiết Triệt rất khâm phục ngài!”

Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý khoát tay áo: ” Tiết công tử quá khen.”

Nói chuyện mấy câu, Tiết Triệt đã hoàn toàn xem vị Hí Thiên đại nhân trở thành tri kỷ, trong lòng phi thường kính phục thực lực cùng tính cách bình dị gần gũi của nàng.

Chỉ cần là cao thủ thì thường sẽ kiêu ngạo. Một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư căn bản khinh thường việc uống rượu với Triệu hoán sư cấp bậc thấp hơn.

Giống như Thái tử Chiến Dã kia, kiêu căng tự mãn, đối với bất kỳ ai cũng đều xem thường.

Hai người ngồi trong tửu quán một lát, Tiết Triệt đã lôi kéo Hoàng Bắc Nguyệt đi xem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh nổi danh của An quốc công phủ.

Hai người một đường đi ra khỏi Bồ Cát Nhĩ phường thị, Tiết Triệt sai người dắt ngựa đến, hai người song song cưỡi. Tiết Triệt mặc dù hơi say, bất quá đầu óc vẫn còn vài phần tỉnh táo, dọc đường đi hấn liên tiếp giới thiệu đường phố ở đô thành, cười cười nói nói.

Khi đi tới giao lộ trên phố, một đội đội ngũ kỵ binh xuất hiện trước mặt hai người. Cả đội đều mặc khôi giáp màu đen, mang mặt nạ sắt, hông đeo trường kiếm, cưỡi tuấn mã cũng một màu đen tuyền, tỏa ra một cỗ hơi thở nghiêm trang lạnh lẽo.

Trước đội ngũ, thiếu niên một thân trường bào màu đen tinh xảo, khuôn mặt tuấn mỹ nhưng lãnh khốc dị thường.

Hắc sắc kỵ binh đi đến đâu, mọi người đều lần lượt né tránh. Biết sao được, trong đội ngũ kỵ binh này đều là cao thủ từ Bạch Ngân chiến sĩ trở lên, phụ trách bảo vệ đế đô cùng hoàng cung.

Tiết Triệt khẽ hừ một tiếng, giục ngựa lùi qua một bên.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thiếu niên hắc bào lãnh khốc trước đội ngũ kia. Ánh mắt của hấn cũng nhàn nhạt đảo qua trên người nàng cùng với Tiết Triệt.

Hí Thiên đại nhân thanh danh vang dội ở đế đô lại cùng Thế tử của An quốc công phủ đi chung với nhau, chuyện này khiến mọi người suy nghĩ sâu xa a.

Thế lực An quốc công phủ khổng lồ, mà An quốc công đương nhiệm

cũng có mấy phần dã tâm, những điều này Hoàng Thượng đều biết.

Chiến Dã chỉ liếc mắt một cái rồi bỏ đi, cũng không biết trong lòng hắn có suy nghĩ gì.

Thiếu niên lạnh lùng này luôn thích nội liễm, dù trong lòng có ý kiến gì thì hắn cũng sẽ không biểu hiện ra bên ngoài, hoặc là, hắn tôn trọng quyết định của nàng.

Nàng vốn tự do, không thuộc về bất kỳ bên nào. Dù nàng gia nhập trận doanh nào thì người khác đều không thể phản đối.

Đều là vì chủ của mình mà thôi.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy có chút đau đầu. Nàng nguyên bản chỉ định lợi dụng Tiết Triệt một chút chứ không hề muốn gia nhập phe phái của An quốc công a.

Nếu có một Cửu Tinh Triệu hoán sư gia nhập thì thế lực của An quốc công phủ nhất định sẽ trở nên cường đại hơn, như vậy cũng khiến đám cao thủ trung lập đều hướng phía bên này mà tới.

Nàng đâu phải người tốt lành gì mà lại đi giúp bọn họ làm quảng cáo sống, mời chào nhân tài chứ.

Bất quá lúc này có quá nhiều người, không tiện cùng Chiến Dã nói chuyện cho nên Hoàng Bắc Nguyệt cũng không phản bác gì, chỉ thúc ngựa đi tới bên người Tiết Triệt.

Tiết Triệt trông thấy hành động này của nàng, trong lòng hưng phấn ngập tràn. Theo hắn, động tác này của Hí Thiên đại nhân chính là muốn gia nhập An quốc công phủ của bọn họ.

Chương 116: Ném đá dẫu tay (10)

” Thái tử Chiến Dã luôn kiêu căng tự mãn như vậy đó, hẳn không bao giờ thềm đặt anh hùng hào kiệt trong thiên hạ vào mắt.”

Nhìn đội kỵ binh kia dần dần đi xa, Tiết Triệt mới thấp giọng nói. Hắn muốn tận lực bôi đen hình tượng của Thái tử Chiến Dã trong lòng của Hí Thiên đại nhân, chỉ có như vậy người ta mới chịu gia nhập vào phe phái của bọn họ.

Hướng hồ tính tình kiêu ngạo lãnh khốc của Thái tử Chiến Dã là thực a, ai sẽ nhìn ra hắn đang nói dối chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt không phản bác gì, chỉ yên lặng lắng nghe. Tiết Triệt có ý đồ gì làm sao nàng lại không biết cho được.

Nhưng Tiết Triệt thấy nàng không nói lời nào lại tưởng nàng cũng đồng ý với hắn, trong lòng mừng hóm.

An quốc công phủ.

Đại tiểu thư Tiết Mộng đột nhiên chết thảm khiến cho cả An quốc công phủ đều bao trùm một tầng không khí bi thương.

Ai lại không biết An quốc công sủng ái nhất chính là Tiết Mộng chứ. Nữ nhi này vừa có thiên phú võ đạo cực cao, vừa biết lấy lòng hắn, An quốc công quả thực coi nàng như trân bảo trên tay.

Tiết Mộng vừa chết, An quốc công đã thương tâm đến mức ngã

bệnh, mà An quốc công phu nhân cũng thương tiếc khóc đến chết đi sống lại, đại thiếu gia thì ôm phiền muộn đi ra ngoài uống rượu.

Giờ phút này toàn bộ An quốc công phủ cũng chỉ có quản gia cùng mấy vị thiếu gia thành niên xử lý sự tình. Sự việc nội bộ cũng chỉ có thể do mấy vị di nương quản lí.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tiết Triệt đã trở lại An quốc công phủ. Cảnh vật trong phủ được bao phủ bởi một màu trắng, tất cả những cảnh sắc tươi đẹp nay lại mang theo khí tức bi thương nhàn nhạt.

Linh đường được bày biện ở hậu đường, không có ảnh hưởng đến tiền viện.

Quản gia vừa thấy Tiết Triệt trở lại đã cung kính chạy ra đón: "Đại thiếu gia, ngài đã trở lại!"

Tiết Triệt vung tay, nói: "Ta có khách quý, có việc gì chút nữa hãy báo lại."

Vừa nói hần vừa dẫn Hoàng Bắc Nguyệt hướng hậu viện đi tới, thuận miệng hướng quản gia hỏi: "Phụ thân đâu? Nhanh đi gọi phụ thân ta, nói với ông ấy có Hí Thiên đại nhân đến."

Quản gia liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một thân áo đen, lộ ra một cổ quý dị không nói lên lời, khiến người khác cả người phát lạnh. Hần thấy vậy cũng không dám nhìn nữa, lập tức vội vã chạy đi.

Trong thư phòng của An quốc công phủ bảo vật trân quý nhiều vô số kể, xa xỉ đến mức khiến người ta hoa mắt.

Dám trắng trợn bày biện nhiều dị bảo như vậy, có thể thấy An quốc công đối với phòng vệ trong phủ mình vô cùng tự tin.

Hoàng Bắc Nguyệt không có hứng thú đối với đám kỳ bảo này, chỉ tùy tiện nhìn lướt qua, làm bộ đánh giá kỹ lưỡng một bức họa.

Không lâu sau, bên ngoài thư phòng truyền đến một trận tiếng cười trung khí mùi phần, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người liền trông thấy An quốc công một thân thịt mỡ run rẩy bước nhanh tới.

Thịt mỡ chen chúc muốn che lấp cả khuôn mặt, còn mắt, chi bằng nói nó là cái khe đi. Nàng thật sự rất tò mò, không biết hắn có thể nhìn thấy nàng hay không nữa.

” Hí Thiên đại nhân đại giá quang lâm đến hàn xá, là rồng đến nhà tôm a!” (hàn xá: nhà cửa nghèo nàn, ý muốn khiêm tốn)

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt: ” An quốc công phủ bảo vật trân quý nhiều vô số kể, vàng son lộng lẫy, sao có thể xưng là “hàn xá” được?”

Câu nói này của nàng vô cùng nhẹ nhàng tùy ý, có thêm vài phần thân cận khiến cho An quốc công vừa mất đi ái nữ cũng không giận được mà cao hứng.

Tuy rằng mất đi nữ nhi hắn thương yêu nhất, bất quá con gái của hắn còn rất nhiều nên cũng không phải rất đau lòng. Bây giờ việc quan trọng nhất là đạt được sự trợ giúp của vị Hí Thiên đại nhân này.

” Phụ thân, Hí Thiên đại nhân còn là một vị Luyện dược sư nữa đó.” Tiết Triệt cười nói.

Hai cha con trên mặt đều mang nụ cười sáng lạn làm cho Hoàng Bắc Nguyệt có chút hoài nghi. Không lẽ trên lôi đài nàng giết nhầm người, Tiết Mộng kia không phải con ruột của An quốc công? Nhìn thế nào

cũng không thấy hẳn “bi thương tới mức ngã bệnh” như bên ngoài nói a.

” Nga? ” Đôi mắt An quốc công đột nhiên mở to, quang mang lập lòe.

Chương 117: Ném đá dẫu tay (11)

” Nga? ” Đôi mắt An quốc công đột nhiên mở to, quang mang lập lòe: “Hí Thiên đại nhân thật đúng là anh tài ngút trời!”

“Quá khen, ta cũng chỉ hiểu sơ sơ một hai mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngược lại ăn nói cực kỳ khiêm tốn.

Nàng còn chưa thông suốt hoàn toàn cách luyện dược ở thời đại này, quả thực chỉ là hiểu sơ sơ mà thôi.

An Quốc công lại cho rằng nàng đang khiêm tốn. Thực lực của Hí Thiên bọn họ đã từng tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không nhầm được.

Luyện dược thuật đều đặc biệt thâm sâu khó hiểu, chỉ cần tiếp thu được vài phần cũng đã giỏi lắm rồi.

Hai cha con liếc mắt (đưa tình, đùa thôi:)) trao đổi với nhau. Bình thường bọn họ đã quen cấu kết với nhau làm điều xấu bởi vậy đương nhiên biết lúc này nên làm thế nào.

An Quốc công bước đến bên một hàng tranh chữ, cũng không biết hấn chạm vào chỗ nào, vách tường phía sau hàng tranh chữ liền tách về hai bên, lộ ra một khoảng không gian rất lớn.

Tiết Triệt mang theo một cái đèn lồng, nói với Hoàng Bắc Nguyệt: “ Hí Thiên đại nhân, bên trong là nơi cất giữ đám dược đỉnh quý giá nhất của An Quốc công phủ chúng ta, mời ngài vào nhìn.”

Dưới bầu trời, Hoàng Bắc Nguyệt bất động thanh sắc (ung dung thản nhiên, mặt không đổi sắc) đánh giá địa đạo này.

Cái tên An Quốc công kia thật sự rất béo, thân hình to lớn che hết phía trước, mà vóc người nàng lại thuộc dạng nhỏ nhắn, ban nãy thực sự là không thấy được hẳn làm cái gì ở chỗ cơ quan.

Tuy nhiên chỉ cần biết cửa ngầm ở đâu là đủ rồi.

Nàng theo phía sau Tiết Triệt, đi vào trong cửa ngầm.

Địa hình nơi này nghiêng sâu xuống phía dưới, mới đầu đường đi còn tương đối chật hẹp nhưng đi thêm một lát, thông đạo đã rộng rãi thông suốt hơn rất nhiều. Nàng đoán rằng phía bên trong chắc là đào thành một khoảng không ngầm, xây dựng lên một tòa Tàng Bảo Các.

Phụ tử An Quốc công quả thật là rất tự tin đối với hệ thống an toàn của tòa Tàng Bảo Các dưới mặt đất này, lại dám mang theo nàng vào nữa chứ, không sợ sẽ xảy ra chuyện gì sao? Cũng phải, bọn hắn muốn mượn sức của nàng mà.

Bên trong Tàng Bảo Các.

Vách tường bốn phía được đào rỗng thành nhiều ô vuông nhỏ, trong đó chứa vô số trân bảo.

Mà ở chính giữa phòng, một cái bệ đá được làm từ bạch ngọc chạm rỗng tòa nguyên khí màu lam nhạt ra bốn phía. Bên trên đài ngọc có dòng nước trong suốt róc rách, tản ra xung quanh, ánh lên sắc vàng.

An Quốc công toét miệng cười, quay người lấy một cái dược đỉnh ánh lên sắc tím xuống. Dược đỉnh kia chắc thuộc hàng cực phẩm,

vật liệu mang màu tím vốn cực kỳ hiếm thấy a.

Trên thị trường, chỉ một khối tử thạch nhỏ thôi cũng có thể bán được với cái giá trên trời rồi!

“ Dược đỉnh này tên là Tử Kim Lô. Nó được luyện từ sáu mươi sáu viên Tử Kim thạch, thế gian khó tìm, lão phu với Hí Thiên đại nhân mới gặp mà như đã quen thân, vả lại lần trước đại nhân còn giúp thuần hóa đầu Hồng Thù kia cho Triệt nhi. Cái Tử Kim Lô này xem như là chút tâm ý của lão phu, tặng cho Hí Thiên đại nhân vậy.”

Tử Kim Lô, đây chính là một loại dược đỉnh vô cùng quý giá a!

Dùng sáu mươi sáu viên Tử Kim thạch mới có thể luyện thành, tính riêng tài liệu thôi đã cực kỳ quý giá rồi, còn chưa kể đến Luyện khí sư phải khó khăn đến mức nào mới tạo ra được. An Quốc công lần này ước chừng là dốc hết vốn liếng rồi!

“ Vật này quý giá như vậy, tại hạ hôm nay nhận, ngày sau đương nhiên sẽ báo đáp lại cho An Quốc công.” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ mỉm cười nhận lấy, nhìn tỉ mỉ một chút. Nàng đã ngửa tay muốn thử luyện dược lắm rồi.

Dùng cái dược đỉnh này luyện dược chắc là sẽ không bị tặc lô (nổ dược đỉnh) như lần trước đâu nhỉ?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, thanh âm của Yểm vang lên: “ Dược đỉnh này quả thực không tồi, chỉ có điều nếu đem so với Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh thì vẫn còn kém xa.”

“ Cứ từ từ, Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đó ta khẳng định sẽ có được.”

Phụ tử An Quốc công thấy nàng dễ dàng nhận Tử Kim Lô như vậy

trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm, vô cùng thoải mái.

Chương 118: Ném đá dẫu tay (12)

Bình thường Triệu hoán sư cao cấp không chỉ có thực lực mạnh mẽ mà đa số còn có của cải tích lũy thành đống, vì vậy rất khó hối lộ.

Trên thế gian này, chỉ cần người có thể dùng tiền mua chuộc đều rất dễ đối phó! Chỉ sợ nhất cái loại không hề có chút hứng thú nào với tiền tài vật chất kia!

An Quốc công cười ha hả: “Hí Thiên đại nhân đúng là người sáng khoái!”

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Ta đây chỉ là thích kết giao bằng hữu mà thôi.”

“Đúng vậy đúng vậy, là bằng hữu!” An Quốc công trong lòng ngầm hiểu, lại càng cảm thấy yên tâm hơn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Tử Kim Lô, bỗng nhiên ngẩng đầu “a” một tiếng: “Nghe nói trong An Quốc công phủ còn có một chí tôn bảo đỉnh, chẳng hay có thể cho ta nhìn ngắm một lần không?”

Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh chính là bảo vật trấn phủ của An Quốc công phủ này, là tuyệt phẩm bảo khí hiếm thấy trên đời, người trong thiên hạ đều biết, nàng cũng thật muốn nhìn thử xem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh trong lời đồn rốt cuộc là như thế nào.

An Quốc công từ trước tới nay luôn lấy việc có được Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh mà dương dương tự đắc, vừa muốn duy trì sự thần bí, lại

vừa tỉnh thoảng để lộ tin tức ra ngoài cho người ta khát khao thềm muốn.

Nếu là người khác hẳn chưa chắc đã mang ra, tuy nhiên muốn xem lại là vị Hí Thiên đại nhân này, như vậy thì dễ dàng hơn nhiều.

Hí Thiên đại nhân không chỉ có sức của một Cửu Tinh triệu hoán sư mà còn là một vị Luyện dược sư hiếm thấy nữa!

An Quốc công không hề từ chối, hết sức sáng khoái nói: “ Hí Thiên đại nhân nếu đã muốn xem, lão phu đương nhiên không dám khước từ!”

Hắn đi tới trước mặt ngọc đài, bàn tay mập mạp thoảng cái đã đưa vào trong dòng nước đang chảy róc rách, chậm rãi ấn xuống, một vệt sáng trắng không quá chói lọi từ từ hiện ra.

An Quốc công chuyển động tay thế nào, nàng xem cực kỳ rõ ràng, đồng thời cũng ghi tạc trong lòng.

Ánh sáng tỏa ra trên mặt nước, ngay sau đó, hình dáng một cái dược đỉnh dần dần hiện rõ.

Dược đỉnh toàn thân sáng chói, hào quang lấp lánh, bề mặt phủ một tầng vàng kim, bên trên khắc hoa văn là những đóa sen lớn thắm màu, đều là bông hoa đang bung cánh, nếu chỉ liếc nhìn, thì chẳng khác nào hoa sen đang đua nhau nở rộ, trông sinh động như thật.

Dù là người đã nhìn qua biết bao kì trân dị bảo như Hoàng Bắc Nguyệt, cũng không khỏi hít sâu một hơi.

Dược đỉnh này cùng với những loại dược đỉnh bình thường không hề giống nhau, nó là tuyệt phẩm bảo khí, là dược đỉnh mà tiên nhân

dùng để chế thuốc trong truyền thuyết, trong lò luyện này đúng là mang theo tiên khí.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật nảy. Nàng cảm giác được hắc ngọc ở phía trong y phục bỗng nhiên nhảy lên thành thịch, giống như trái tim mình làm nàng hơi ngạc nhiên.

“Chính là nó!” Yểm kêu nhỏ một tiếng, trong thanh âm còn chứa sự tang thương không nói nên lời: “Đã bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng được nhìn thấy nó.”

Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh!

“Người lúc trước đã từng nhìn thấy rồi à?” Hoàng Bắc Nguyệt mặt không biến sắc, trong lòng yên lặng hỏi Yểm.

“Hừ.” Yểm khẽ hừ một tiếng: “Đó chính là tuyệt phẩm bảo khí do người đó tự mình chế thành, trên cõi đời này, bảo khí có cấp bậc ngang nó, tuyệt đối không vượt qua ba cái.”

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng sửng sốt, Yểm lại nói: “Dựa vào bản lĩnh của người, đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh mang đi cũng chẳng khó khăn gì đâu nhỉ?”

“Tất nhiên, nhưng mà bây giờ ta không có ý định mang nó đi đâu cả.” Dưới ánh đèn, mắt Hoàng Bắc Nguyệt ánh lên vẻ tính toán.

“Quả nhiên là bảo khí!” Hoàng Bắc Nguyệt phóng khoáng lãnh đạm đứng cách đài ngọc một khoảng, cũng không tiến sát lại nhìn ngó gì.

Điều này làm cho An Quốc công yên tâm hơn rất nhiều.

Dù sao thì, bất kỳ cao thủ nào trên đời nhìn thấy tuyệt phẩm bảo khí

cỡ này, ai lại không động tâm cơ chứ. Hí Thiên có thực lực mạnh như vậy, nếu mà lòng tham nổi lên thì muốn đỡ cũng khó!

Chương 119: Ném đá dẫu tay (13)

An Quốc công xoay người nói: “Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh này thật sự là bảo khí, cho dù dùng để luyện chế ‘Tẩy Tủy đan’ xác xuất thành công cũng sẽ cao hơn so với những lò luyện dược bình thường một phần.”

“Hừ, tên mập chết tiệt này biết cái gì? Nếu là năm đó người kia dùng Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh luyện chế ‘Tẩy Tủy đan’ chính là tuyệt đối thành công!” Yểm khinh thường nói.

Hoàng Bắc Nguyệt líu lười, luyện chế ‘Tẩy Tủy đan’ có thể thành công trăm phần trăm? Người kia lợi hại như vậy sao?

“Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh này, có nhận chủ hay không?” Hoàng Bắc Nguyệt nói, nếu như đúng là bảo khí này đã nhận chủ vậy thì có chút phiền toái.

Thông qua lấy máu nhận chủ, trừ phi chủ nhân đã chết nếu không nó tới chỗ nào chủ nhân đều cảm ứng được, hơn nữa không phải chủ nhân cũng không thể sử dụng.

An Quốc công cười đến nổi thịt béo trên mặt dòn đống lên: “Không phải luyện dược sư thì không thể khiến lò luyện dược nhận chủ, gia tộc bọn ta còn chưa có xuất hiện luyện dược sư.”

Trong lòng hắn âm thầm nghĩ tới, nếu như Hí Thiên có thể trở thành tâm phúc của hắn, vậy tương lai Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh để cho nàng sử dụng cũng không sao.

Có bảo khí này, hơn nữa thân phận luyện dược sư cùng triệu hoán sư cứu tinh của nàng đối với phủ An Quốc công tuyệt đối đúng như hổ thêm cánh.

Vẫn còn chưa nhận chủ, Hoàng Bắc Nguyệt tự thoán yên tâm, nhìn qua bảo đỉnh hào quang lấp lánh, ý tứ không rõ nói: “Vẫn còn chưa nhận chủ mà bị đánh cắp thì làm sao bây giờ?”

“Ha ha!” Tiết Triệt cười hai tiếng, nói: “Đại nhân yên tâm, trong gian mật thất này cơ quan nặng nề, coi như là triệu hoán sư cứu tinh, cũng không nhất định có thể tiến vào. Cho dù vào được, trên đài bạch ngọc trong nước cũng có bỏ thêm nguyên khí cấm chế, chỉ nhận thức hơi thở của một người là cha ta.”

Hóa ra là như vậy, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ cân nhắc.

Nơi này giống như cơ quan thất trong hiện đại, mang theo mật mã, tuy nhiên còn kém thiết bị công nghệ cao tại hiện đại, rõ ràng còn nhiều khuyết điểm.

“Như thế rất tốt.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên gật đầu, lại nhìn thoán qua Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, sau đó nói, “Hôm nay thật sự là được mở rộng tầm mắt, đa tạ An Quốc công.”

An Quốc công thu hồi Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, lau khô vết nước trên tay, đi tới nói: “Khó được cùng Hí Thiên đại nhân hợp ý như vậy, ta đã phân phó hạ nhân chuẩn bị rượu và thức ăn, chúng ta ra bên ngoài phòng khách trò chuyện trong chốc lát đi.”

“Đa tạ.” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, muốn trộm đồ gì của lão mập này không thiếu được cùng hấn giả bộ một phen.

Ở phủ An Quốc công uống vài chén rượu, Hoàng Bắc Nguyệt bình thường mặc dù lạnh lùng thản nhiên, tuy nhiên nghe lời người ta nói là vô cùng có kiên nhẫn.

Cặp cha con này liên hợp lại nói cái gì, nàng cũng có thể ứng đối một đôi lời, quả thật là khiến cho khách và chủ đều vui.

An Quốc công đối với Hí Thiên này thật sự là càng xem càng hài lòng, thấy nàng cũng có thành ý như vậy, trong lòng càng thêm vui mừng.

Bầu trời ngày càng tối, phủ An Quốc công còn đang làm tang sự, Hoàng Bắc Nguyệt liền cáo từ rời đi.

Trên đường, trong lòng nàng đã vạch ra đại khái kế hoạch như thế nào lấy đi Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, tuy nhiên cứ thế lấy ra thì không được, nàng còn muốn dùng một chút thủ đoạn nhỏ!

Không phải Tiêu gia sợ đắc tội phủ An Quốc công sao? Vội vã tặng lễ muốn minh oan quan hệ, nàng liền để cho bọn họ kết thù càng sâu thêm.

Chương 120: Ném đá dẫu tay (14)

Trở lại Lưu Vân các, Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra quần áo ngày đó đặt làm tại tiệm quần áo, hai ngày trước mới vừa lấy còn chưa xem qua kỹ càng.

Bộ quần áo này làm vô cùng tinh xảo, vải vóc màu đen, phía trên có thêu hoa chìm, dựa theo bản vẽ của nàng đưa mà may theo vô cùng vừa người, mặc ở trên người nhìn rất suất (đẹp trai) ấy chứ!

Đông Lăng nhìn đến nỗi hai tròng mắt tròn tròn lên, ngạc nhiên vui mừng nói: “Tiểu thư, đây là quần áo của quốc gia nào? Tại sao ta chưa từng nhìn thấy?”

“Là một quốc gia xa xôi.” Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý nói, không dự định giải thích gì nhiều với Đông Lăng dù sao nàng cũng không thể hiểu được, nàng sửa sang lại quần áo, hỏi: “Thứ ta bảo người chuẩn bị đã làm tốt chưa?”

“Dạ, tốt lắm!” Đông Lăng lập tức xoay người đi đến tủ quần áo lấy bọc vải nhỏ mở ra, “Đây là ngọc bội tùy thân của đại thiếu gia, nghe nói chưa bao giờ rời khỏi người.”

Hoàng Bắc Nguyệt trợn mắt nhìn, cầm lấy ngọc bội kia, khi nàng từ Linh Ương Học Viện trở về, để cho Đông Lăng đi trộm ít đồ của Tiêu Trọng Kỳ hoặc Tiêu Viễn Trình, tùy tiện cái gì cũng được, không nghĩ tới Đông Lăng thần thông như vậy, lại có thể trộm được ngọc bội tùy thân của Tiêu Trọng Kỳ!

“Người như thế nào lấy được thứ này?” Thân thủ của Tiêu Trọng Kỳ kia cũng không yếu, chiến sĩ bạch ngân của đế quốc không phải chỉ để khoe khoang.

Đông Lăng đỏ mặt lên, nhăn nhó nói: “Ta vừa mới đến hậu hoa viên, nhìn thấy đại thiếu gia đang đùa giỡn nha hoàn trong phòng của Tuyết di nương, bọn họ... quần áo, ách... ngọc bội kia rơi ở trên cỏ, ta liền nhặt về...”

Dù sao tuổi của Đông Lăng còn nhỏ, nhìn thấy loạn chuyện nam nữ này vốn rất xấu hổ, nói ra lại càng ngượng ngùng, cúi đầu, mặt đỏ như một quả cà chua.

Thật ra Hoàng Bắc Nguyệt thì không sao cả, khi còn ở thế kỉ 21, loại chuyện này nàng thấy nhiều rồi, dù nhìn cả quá trình hai mắt cũng không chớp một cái chứ đừng nói đến đỏ mặt.

Nàng thu hồi ngọc bội, gật đầu nói: “Lúc này đây, tuyệt đối sẽ khiến cho người của Tiêu gia chịu đau khổ thật lớn!”

Nói xong, lén lút ra ngoài.

Đông Lăng lo lắng nhìn nàng, tiểu thư mỗi lần lén lút đi ra ngoài nàng đều rất lo lắng, tuy nói thực lực hiện tại của tiểu thư đã không cần nàng lo lắng, nhưng mà vạn nhất gặp phải đối thủ mạnh thì sao đây?

Bóng đêm tối đen, sương mù nồng đậm, dưới màn đêm một điểm sáng nhỏ cũng không có.

Một thân ảnh nhỏ nhắn lén lút từ phủ trưởng công chúa đi ra, giống như quỷ mị tại ngã tư đường bí mật đi, động tác nhanh chóng, lưu loát, dưới bóng đêm trường bào màu đen tinh xảo tung bay, loại quỷ di xur xác tiêu điều này khiến kẻ khác sợ.

Lên xuống vài lần đã đến ngoài thư phòng của phủ An Quốc công, ngay cả con mèo nháy cảm đang nằm trong sân cũng không bị kinh động.

Trong thư phòng còn thấp đèn, nàng lặng lẽ tiến sát lại, mơ hồ nghe được thanh âm từ trong cửa sổ truyền tới.

“Chúc mừng phụ thân đạt được một vị cao thủ như vậy! Ngôi vị hoàng đế đã sắp tới trong tầm tay!” Tiết Triệt cười ha hả không chút nào che dấu thanh âm kiêu ngạo.

An Quốc công cũng cười ha ha vài tiếng: “Nghĩ không ra Hí Thiên kia thức thời như vậy, thật sự là trời giúp chúng ta!”

“Phụ thân, có sự trợ giúp của Hí Thiên, không bằng chúng ta nên sớm diệt trừ thái tử!” Tiết Triệt hung hăng nói.

Trong mắt An Quốc công tinh quang chợt lóe: “Hừ! Hắn có dũng khí bảo vệ kẻ sát hại muội muội của ngươi, chúng ta tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn! Nhưng mà hôm nay Hí Thiên vừa mới tương giao* cùng chúng ta, để cho hắn đi đối phó thái tử, còn chưa đến lúc đó.”

* tương giao: kết bạn

“Phụ thân nói rất đúng, là ta cân nhắc không chu toàn.” Tiết Triệt cắn răng, “Nhưng mà Mộng nhi cũng không thể chết vô ích như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt kia, nhất định phải giết nàng!”

Chương 121: Ném đá dẫu tay (15)

An Quốc công gật đầu, đôi mắt giảo hoạt nheo lại nói: “Lần trước phái Tiết Đại đi mà nhiều ngày như vậy còn chưa trở về, chắc lại cầm tiền mơ mơ màng màng tại thanh lâu nào rồi! Đồ vô dụng!”

Tiết Triệt rụt cổ, giọng căm hận nói: “Cái tên không chịu thua kém ai! Chờ ta bắt được hắn nhất định phải hung hăng đánh cho hắn một trận!”

Hắn muốn khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt phải trả giá thật lớn vì đã khiến hắn phải chịu nhục, bởi vậy đã phái người thân thủ không tòi mà hèn mọn tà ác là Tiết Đại đi hành sự, trước tiên làm mất sự trong sạch của nha đầu kia sau đó giết nàng!

Nhưng sao nghĩ được đến nhiều ngày như vậy mà một chút tin tức của Tiết Đại cũng không có!

“Hừ! Lần này phái thêm vài người đi, nha đầu không biết trời cao đất rộng kia cần phải giáo huấn một chút, phái thêm vài người đừng lưu lại chứng cứ gì, chết ở trong phủ trường công, chúa đừng để liên lụy gì đến chúng ta!”

“Biết rồi phụ thân, sắc trời không còn sớm, hôm nay người đã rất thương tâm rồi hay là trở về nghỉ tạm đi.” Tiết Triệt khuyên nhủ.

Mặc dù không có biểu hiện rõ nhưng phụ thân thương yêu Mộng nhi như vậy, Mộng nhi vừa chết, phụ thân sao lại có thể không đau buồn?

“Haiz...” An Quốc công thở dài một tiếng, “Mộng nhi đáng thương của ta...”

“Phụ thân, đừng buồn, ta nhất định sẽ thay Mộng nhi báo thù!”

Cửa thư phòng mở ra, Tiết Triệt dìu An Quốc công ra ngoài, hắn xoay người đóng cửa lại, mới rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ chỗ tối đi ra, thân ảnh quý mị, quần áo màu đen, cả người như hòa giữa vào bóng đêm, nàng loay hoay một chút trên khóa cửa, lắc đầu, cầm một cây sắt nhỏ, khé cạy hai cái liền mở ra.

Lặng lẽ đi tới trước, đóng cửa lại, dựa vào trí nhớ hôm nay nhìn thấy, nàng căn bản không cần đốt đèn là có thể hành tẩu tự nhiên trong bóng tối.

Trong trí nhớ của nàng bất cứ thứ gì dù nhỏ bày biện ở đây đều lưu lại, không cần nhìn bằng hai mắt thì những thứ trong phòng này cũng đều như hiển hiện ở trước mặt.

Nàng đứng ở chỗ An Quốc công đã từng đứng, trong đầu nhanh chóng tính toán độ rộng thân thể mập mạp của hắn, cùng đồ cong lúc hắn giơ cánh tay lên, tương ứng di chuyển bước chân và giơ tay của mình lên.

Không đúng, không phải ở trên tường!

Trong đầu nhanh chóng hiện lên một đạo ánh sáng, mũi chân của nàng di chuyển trên sàn nhà một chút đập hai cái, chính là vị trí này không sai!

Nhưng mà hồi lâu cũng không có phản ứng gì dù chỉ một chút, tinh táo suy nghĩ lại một chút, dưới chân hung hăng dùng sức giẫm trên sàn nhà!

Trên vách tường vang lên thanh âm di động rất nhỏ, khoe môi Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, một tên An Quốc công giáo hoạt như hồ ly này thật được, lúc ấy vậy mà ngay cả nàng cũng bị hấn tính kể.

Người bình thường đều tưởng rằng cơ quan ngay tại trên tường, nhất định là nơi nào đó mà hấn ấn vào, cho nên lực chú ý đều đã tập trung ở nửa người trên của hấn.

Không biết cơ quan chân chính lại được đặt dưới chân hấn!

Người bình thường giẫm vào trên nền nhà này đương nhiên không có động tĩnh gì, cho dù một tráng hán phồng chùng cũng không có động tĩnh gì.

Nhưng An Quốc công là một tên mập mấy trăm cân, lực đạo hấn giẫm xuống cùng với người thường rất khác nhau.

Quả thật cơ quan này được bố trí thật cao minh, tuy nhiên gặp phải Hoàng Bắc Nguyệt nàng thì cao minh tới đâu cũng có ích lợi gì? Nàng là thiên tài có chỉ số siêu cao, từ nhỏ đã được huấn luyện khả năng quan sát nên hơn người thường gấp trăm lần! Bất cứ động tác rất nhỏ nào cũng không thoát được ánh mắt của nàng!

Từ không gian riêng lấy là một viên linh thạch phát sáng, đây là một loại đá có thể phát ra ánh sáng giống nguyệt quang* trong bóng đêm, giá cả cũng không quá quý, là đạo cụ mà lính đánh thuê rất hay dùng.

*nguyệt quang: ánh sáng của trăng

Một đoạn thông đạo thật dài trong mật thất đầy rẫy cơ quan, đi trên đó sẽ tác động đến cơ quan, tuy nhiên thời điểm mà An Quốc công tiến vào đã đóng hết các cơ quan lại cho nên bọn họ mới có thể bình yên đi tới trước.

Chương 122: Ném đá dẫu tay (16)

Tuy nhiên, nàng cũng không dự định đóng cơ quan lại, nếu như thủ đoạn cao minh, cũng sẽ không làm giống kẻ ngu ngốc Tiêu Trọng Kỳ kia.

Nghĩ tới đây, thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt đã lén vào nhanh như tia chớp, thân thể linh động tựa như linh miêu, vù vù vù vài tiếng, đã đi được một nửa thông đạo.

Mà lúc này, cơ quan bị động chạm mới bắt đầu phát huy hiệu lực, bầy rập trên mặt đất, bắn ra một từng cây kiếm sắc bén, trên đỉnh rơi xuống cự thạch, còn có phía trước cửa đá ngăn cản, hết thảy cơ quan cũng mang theo cường đại nguyên khí, chỉ cần hơi chút va chạm, cũng không thể chịu được.

Tuy nhiên so với cách Tiết Triệt nói triệu hoán sư cứu tinh cũng không xông vào được còn kém nhiều lắm, chỉ cần động tác nhanh chóng một ít, hơn nữa hiểu rõ cơ quan như lòng bàn tay, căn bản không phải việc khó!

Cơ quan hiện đại công nghệ cao cũng không ngăn được nàng, huống chi những thủ đoạn lạc hậu này?

“Quá chậm!” Thoải mái mà huýt sáo một tiếng, nàng đã an toàn thông qua thông đạo tràn ngập cơ quan, đi tới trong phòng tàng bảo.

Trong phòng tàng bảo tỏa sáng các loại kỳ trân dị bảo, không cần quang thạch* phụ trợ, cũng có thể nhìn rất rõ ràng.

* Loại đá phát ra ánh sáng.

Trên bàn đá bằng ngọc thạch hiện lên ánh huỳnh quang, ánh sáng nguyên khí tản nhiên từ trong nước trong suốt chậm rãi phiêu nổi lên, ánh vào đôi mắt nàng rạng rỡ sinh huy.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, lấy vài sợi tóc từ trong không gian riêng, dùng ngón tay cầm lấy, ném vào dòng nước lưu động.

Hôm nay thời gian uống rượu cùng lão gia hỏa An Quốc công dài như vậy, cũng không phải uống không, trong lúc kẻ khác không nhận thấy, nàng đã sớm lấy sợi tóc có mang theo hơi thở của hắn.

May mắn hôm nay Tiết Triệt nói bạch ngọc bàn này muốn có hơi thở của An Quốc công mới có thể mở ra, nếu không nàng tùy tiện đi vào cũng chỉ có thể dùng bạo lực đem bàn đá mở ra.

Cái bàn bạch ngọc này cũng giống như công nghệ ở hiện đại dùng để nghiệm vân tay, đường vân trong mắt, nghiệm hơi thở thì đơn giản hơn nhiều, kẻ này béo như vậy, hơi thở càng dễ dàng tiết lộ đi ra.

Nàng hài lòng nhìn ánh sáng long lanh lóe lên trong trước, sau đó mặt nước chậm rãi mở ra, có vật gì từ đáy nước từ từ được đưa lên.

Có chỗ nào đó không đúng? Hoàng Bắc Nguyệt lập tức cảm thấy nghi hoặc.

Lúc Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đi ra, không phải là ánh sáng màu hoàng kim nhẹ nhàng sao? Hôm nay nàng nhìn thấy rất rõ mà.

Tươi cười trên khóe môi chậm rãi biến mất, ánh sáng long lanh trong

nước chiếu lên vẻ mặt u ám của nàng.

Từ trong nước dần dần nâng lên một cái khay nho nhỏ bằng ngọc, nhưng phía trên lại không có gì cả!

Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu là: bị lão hồ ly kia lừa!

Nhưng lập tức nghĩ lại thì cảm thấy không đúng, An Quốc công giáo hoạt, nhưng hẳn vô cùng tín nhiệm cơ quan trong phòng tàng bảo này! Tuyệt đối sẽ không nghĩ đến việc di chuyển Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh đi nơi khác!

Vừa nãy đi vào, gặp phải mấy thứ cơ quan, hiện tại ngẫm lại, cũng rất đơn giản một chút!

Chỉ là trong nháy mắt, trong đại não hiện lên vô số thông tin nhanh như chớp.

Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng ở trên đá bạch ngọc đập một cái, “Con mẹ nó! Có người nhanh chân đến trước!”

Đến cùng là ai dĩ nhiên nghĩ đến cùng nàng cùng một ngày đến trộm đồ vật? Hơn nữa kỹ thuật vẫn cao như vậy minh!

Đang nghĩ tới, trong phòng tàng bảo an tĩnh, chợt vang lên tiếng cườì trêu tức.

“Rất thông minh.”

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt đông lại, động tác làm ra phản ứng nhanh hơn so với đại não, quay người lại, tấn công về phía góc tối phát ra thanh âm!

Vạt áo màu đen từ một nơi bí mật gần đó chợt lóe, đảo mắt đã đến ngay lối vào, xoay người, nụ cười trên mặt mang theo tà khí giống như ma quỷ.

Chương 123: Ném đá dẫu tay (17)

“Tới trước thì được, người muốn cướp?”

Dưới ánh sáng chiếu rọi của cả phòng toàn kì trần dị bảo, yêu nghiệt khí chất như vậy, đường hoàng khí phách, hoàn toàn không giống ôn nhuận nho nhã bình thường!

Phong Liên Dực!

“Ta xem trọng thứ gì thì ai cũng không đoạt đi được!” Hoàng Bắc Nguyệt một trận căm tức, trong mắt hàn quang thoáng hiện, người này biết nhiều bí mật của mình, lưu lại chính là tai họa!

Phong Liên Dực ảm đạm cười, ánh mắt chớp động, liếc nàng một cái, “Như vậy, đến đoạt đi.”

Nói xong thân hình chợt lóe, đã rất nhanh chạy ra ngoài, Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, không chút do dự đuổi theo.

Tốc độ của hai người đều rất nhanh! Trong nháy mắt, người đã đến ngoài mật thất.

Trong thư phòng tối đen, dựa vào cảm giác nhạy bén, hai người rất nhanh đấu hai chiêu, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy trên tay đau nhói, dù sao thì thân thể mười hai tuổi này cũng quá yếu, muốn đấu với người khác thì lực lượng này là không đủ!

Mà đối phương rõ ràng biết nhược điểm này nên sau mấy chiêu hẳn

có chút chiếm thượng phong.

Thân thủ của hắn tuyệt đối tương xứng với nàng, nhưng nếu như là nàng chân chính thì chưa chắc sẽ làm hắn chiếm được ưu thế!

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm mà đem người ghi hận, quân tử báo thù, mười năm không muộn, chờ khi cánh chim của nàng đầy đặn sẽ khiến cho hắn không được dễ chịu!

Bịch — —

Chân của Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng đá vào thắt lưng của hắn, lại bị lực lượng vững vàng của hắn khiến cho lui vài bước, mà tay hắn cũng đột nhiên nắm lấy vai của nàng, xoay người một cái nhảy tới phía sau nàng.

“Tuổi nhỏ như vậy mà muốn thắng ta, hay là chờ lớn hơn một chút đi.”

“Hừ!” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, “cửu hoàng tử Bắc Diêu Quốc, thật đúng là thâm tàng bất lộ! Mặt nạ mang nhiều như vậy đúng là phải lo nó bị rách!”

“Cũng vậy.” Ánh mắt Phong Liên Dục lộ ra một chút giao hoạt.

Tiểu nha đầu này thật là làm cho hắn vừa vui mừng lẫn sợ hãi, loại thân thủ này, ở trong Nam Dục quốc tuyệt đối là số một số hai, chỉ là lực lượng khiêm khuyết một chút, dù sao tuổi cũng còn nhỏ.

Nếu như không phải như thế hắn thật sự nghĩ hôm nay có thể thua bởi tay nàng.

Đột nhiên Hoàng Bắc Nguyệt nhãn quang chợt lóe, khóe miệng có

chút nhếch lên, trong giây lát ngẩng đầu, khuỷu tay hướng về phía trước đỉnh đầu, Phong Liên Dục cả kinh nghiêng đầu tránh, nhưng tay kia của Hoàng Bắc Nguyệt đã nhanh chóng đưa lại đây, tặng hẳn một chương nặng nề trước ngực.

Hắn đồng dạng phản ứng nhanh chóng, thân hình lui nhanh, không để cho nàng đánh trúng, nhưng kế tiếp nàng thi triển một loạt động càn chiến tác tàn nhẫn, động tác nhanh, chuẩn, những chiêu thức chưa bao giờ thấy qua, trong khoảng thời gian ngắn đánh cho hắn trở tay không kịp!

Phong Liên Dục cuống quít lui về phía sau, vừa lui vừa phòng thủ, đồng thời trong lòng không tránh được sợ hãi than.

Rất lợi hại! So với mấy động tác vừa rồi, tốc độ ngày càng nhanh thêm một phần, không còn câu nệ ở lực lượng, chỉ dùng đấu pháp rất nhanh làm cho hắn không thể phản kích!

“Giao đồ ra đây!” Cuối cùng một trọng quyền hung hăng nện trên vai hắn, Hoàng Bắc Nguyệt trở tay thành nắm lấy, giống như mới vừa rồi hắn nắm bả vai nàng, nhảy đến phía sau hắn, trên tay kia có thêm một thanh chủy thủy để tại thất lưng của hắn!

So với ai khác tàn nhẫn? Người nào qua được nàng về sự tàn nhẫn?

So với ai khác nhanh? Cũng không ai có thể so với nàng nhanh hơn!

Cho dù đối mặt với địch nhân lợi hại, nàng cũng có thể để cho chính mình tồn tại!

Đây là chỗ đáng sợ nhất của ‘chung cực vũ khí’!

Phong Liên Dục nâng tay, khẽ thở dài: “Rất tốt.”

“Ít nói nhảm!”

“Được, người đã thắng, như vậy cho người đi.” Phong Liên Dục bắt đầu cười cười, ý niệm vừa động, từ không gian riêng lấy ra một hộp gấm ném về phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay tiếp nhận, mở ra nhìn, bên trong nào phải là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh? Chỉ là một hạt châu toàn thân tỏa ra tử quang to bằng nắm tay!

Chương 124: Ném đá dẫu tay (18)

“Dám gạt ta!” Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ.

Phong Liên Dực đã nhẹ nhàng né tránh qua chủy thủ của nàng, cười nói: “Đưa ngươi một phần lễ gặp mặt mà thôi.”

Vừa nói, hắn đã nhanh chóng nhảy ra khỏi cửa sổ thư phòng, hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhú lại.

Dám đùa nàng, nàng tuyệt đối sẽ không cho hắn sống tốt!

“Người đến mau! Có kẻ trộm!” Nàng kêu to lên.

Phong Liên Dực mới ra khỏi thư phòng ngẩn ra, lập tức cười khổ: “Nha đầu kia thật đúng là...”

Hoàng Bắc Nguyệt ở đây hô lên, lập tức kinh động đến thủ vệ trong phủ An Quốc công, một cao thủ canh giữ ở gần đó vội vàng chạy tới, vừa đúng lúc cùng Phong Liên Dực đối mặt.

Ánh mắt hắn trầm xuống, sát khí chợt lóe lên, cao thủ kia tấn công về phía này, chỉ kịp đấu với hắn một chiêu đã bị giết rất nhanh chóng, sau đó thân ảnh hắn chợt lóe, liền biến mất ở trong bóng đêm.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa chạy đến cửa sổ nhìn thấy, trong lòng hơi kinh hãi, nếu như vừa rồi cùng nàng đấu mà hắn dùng thủ đoạn ác liệt như vậy thì nàng cũng không chiếm được thế thượng phong.

Thủ vệ ngoài thư phòng nhanh chóng tụ họp lại đây, trong phủ An Quốc công đèn đuốc đột nhiên được thắp hết lên, tất cả mọi người chạy tới.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra ngọc bội của Tiêu Trọng Kỳ tùy tiện quăng trên mặt đất, rồi nhảy ra cửa sổ giống như quỉ mị rời đi.

“Sao lại thế này?” Phòng bên kia, An Quốc công khoác áo da chồn đen, thần hình càng có vẻ mập mạp, được hộ vệ dìu đỡ vội vàng chạy đến.

Nhìn thấy cửa thư phòng đã được mở ra, trong lòng giật mình, lập tức hấn bước nhanh vào thư phòng, thị vệ đã thắp đèn, thấy cửa mật thất đã mở to ra, An Quốc công kinh hô một tiếng, vọt ngay vào trong mật thất.

Cơ quan trong thông đạo đều có dấu hiệu bị động qua, nhưng mà cũng không có dấu hiệu có người bị thương.

Trong lòng An Quốc công đại loạn, trên trán chảy ra từng giọt mồ hôi lớn, thân thể mập mạp run rẩy, trong phòng bảo tàng nhìn thấy đá bạch ngọc đã bị đưa lên, phía trên rỗng tuếch.

“Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh của ta!!!!” An Quốc công kêu thảm một tiếng, trước mắt tối sầm, thân thể mập mạp ngã về phía sau.

“Phụ thân!” Tiết Triệt chạy theo phía sau, vội vàng tiến lên đỡ, nhưng mà hình thể An Quốc công thật sự rất lớn, thân thể mập mạp khiến ngay cả Tiết Triệt cũng bị áp đảo.

Phụ tử hai người đều ngã trên đất mặt hướng lên trời, chạt vật không chịu nổi, thị vệ vội vàng chạy đến nâng bọn họ dậy.

“Nhanh! Mau đuổi theo kẻ trộm!” Tiết Triệt đã ngã sấp xuống nhưng còn thanh tỉnh, lập tức lớn tiếng hạ lệnh.

“Đã đuổi theo!” Tiền quản gia nói, “Đại thiếu gia, có phải nên kiểm kê những thứ còn lại hay không?”

“Có, nhanh chóng kiểm kê!” Tay Tiết Triệt thủ rầy, hấn cũng nhìn thấy trên đá bạch ngọc trống không, tổ truyền cho bảo nhà hấn, thứ làm cho thanh danh phủ An Quốc công được tăng lên, danh chấn đại lục ‘Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh’ bị đánh cắp!

Mồ hôi lạnh trên trán ứa ra, trấn phủ chi bảo bị trộm, sau này phủ An Quốc công cũng không thể kiếm được cái bảo khí gì giống như Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh để trấn trụ các gia tộc trên đại lục!

Tiền quản gia lập tức đi kiểm kê bảo vật.

An Quốc công rên rỉ tỉnh lại, môi run rẩy nói: “Triệt nhi, mau đi xem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh có còn hay không.”

Vẻ mặt Tiết Triệt thống khổ vắn vẹo, vì xác nhận nên đứng lên, đi tới trước đá bạch ngọc nhìn một lần.

Phía trên đài ngọc cái gì cũng không có, ngọc bàn trong cũng trống rỗng, ngay cả nước nguyên bản vẫn tỏa ra ánh sáng rực rỡ cũng bởi vì mất đi bảo khí mà biến thành giống như nước bình thường.

Nguyên khí cấm chế vẫn còn, nguyên khí màu lam nhạt nhẹ nhàng lưu động nhưng mà Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh thì thật sự không còn!

Chương 125: Ném đá dẫu tay (19)

Vẻ mặt hắn buồn rười rượi, rống to lên rồi nắm chặt tay hung hăng đập trên đá bạch ngọc.

“Đạo tặc chết tiệt! Đáng chết!”

Đôi mắt của An Quốc công khẻ đảo, thân thể mập mạp vẫn không đứng dậy được, ngồi dưới đất giống như một ngọn núi thịt không ngừng kêu rên.

“Bắt được kẻ trộm kia lão phu nhất định chém hắn thành tám mảnh!”

“Lão gia! Tị thủy châu cũng không thấy!” Tiền quản gia vội vội vàng vàng lại đây nói.

“Cái gì?” An Quốc công rống lên một tiếng, hai mắt nhắm lại muốn ngất xỉu lần nữa, nắm chặt tay hung hăng nện xuống mặt đất, “Ác tặc!”

Tiết Triệt phần hận nói: “Để ta tự mình đuổi theo!”

Vừa nói vừa bước ra ngoài, cùng lúc một thị vệ vội vàng chạy vào bẩm báo đụng phải hắn.

Tiết Triệt rống to: “Không mở to con mắt của ngươi ra mà nhìn à!!”

Thị vệ sợ hãi lập tức quỳ xuống đất dập đầu, “Đại thiếu gia tha mạng, đại thiếu gia tha mạng! Tiểu nhân phát hiện được thứ này ở bên

ngoài, có thể là của đạo tặc làm rớt.”

“Cái gì vậy?” An Quốc công lăn trên mặt đất một vòng mới đứng lên được, tay chân ngẩn tũn ngùn thấy rất tức cười.

Tiết Triệt cũng vội vàng hỏi: “Nhanh lấy ra đi!”

Thị vệ bị một phen hù dọa như vậy, lập tức dùng hai tay đang run rẩy trình lên đồ vật đã nhặt được.

Một khối ngọc bội Phi Thúy, toàn thân cao quý màu xanh lục như của Đế Vương, thủy sắc trong suốt, vừa nhìn đã biết không phải vật phàm.

Hai mắt Tiết Triệt nhìn khối ngọc, đột nhiên kêu to lên: “Ta nhận ra thứ này!”

An Quốc công nhìn về phía hấn, Tiết Triệt sắc mặt dữ tợn nói: “Mẹ nó, đích thực là Tiêu Trọng Kỳ! Lão tử không chọc giận người, người dám chọc giận đến đầu lão tử!”

“Tiêu Trọng Kỳ?” An Quốc công biến sắc, lập tức tức giận tuôn ra, “Người của Tiêu gia thật tốt!”

Tiết Triệt nói: “Phụ thân, ta tuyệt đối sẽ không nhận làm, ngọc bội này tiểu tử Tiêu Trọng Kỳ kia mỗi ngày đều đeo ở trên người không hề rời khỏi, người khác căn bản lấy không được!”

Hai mắt An Quốc công nhíu lại, hiên lên ánh sáng tàn nhẫn: “Được! Vật chúng ở đây, ta xem hấn chối cãi như thế nào!? Người của Tiêu gia nếu không đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh của lão phu trở về, ngay cả lão thất phu Tiêu Khải Nguyên lão phu cũng muốn diệt!”

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra từ phủ An Quốc công, nghe thanh âm ồn ào bên trong, trong lòng cười lạnh.

Yểm lặng lẽ nói: “Mới vừa rồi nếu như người khiến cho Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện thì Phong Liên Dực sao có thể là đối thủ của người? Khẳng định Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh sớm đã tới tay!”

Hoàng Bắc Nguyệt trề môi nói: “Để cho băng xuất hiện, kế hoạch giá họa cho Tiêu Trọng Kỳ không thể áp dụng, ta thật không muốn để cho người của Tiêu gia sống được an ổn!”

“Hừ!” Yểm đối với lý luận của nàng chẳng thêm ngó tới, hẳn cảm thấy lấy được Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh so với cái gì cũng quan trọng hơn, về phần người của Tiêu gia, một đám không quan trọng giết cho nhanh!

“Huống chi, ta có triệu hồi thú, Phong Liên Dực chẳng lẽ lại không có?” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, nàng cảm giác được hẳn không hề đơn giản như vẻ biểu hiện bên ngoài.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy hẳn trong phủ trưởng công chúa đã có loại cảm giác này, hôm nay ở trong phủ An Quốc công không hề nhường nhịn, nàng lại càng thêm xác định ý nghĩ trong lòng của mình.

Trước mặt người khác, Phong Liên Dực cũng giống như nàng đều mang mặt nạ.

Yểm chậm rãi nói: “Vậy người dự định bỏ qua Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, nói: “Đồ vật trên tay hẳn, sớm

muộn ta cũng sẽ cướp về!”

Từ trong không gian riêng nàng lấy ra hạt châu tử quang bao quanh, nhìn kĩ một chút, hỏi: “Yểm, người kiến thức rộng rãi có biết đây là vật gì không?”

Chương 126: Ném đá dẫu tay (20)

Mặc dù Yểm bị phong ấn trong hắc thủy cấm lao, nhưng đối với mọi chuyện bên ngoài nó vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Có lẽ là Tị Thủy Châu...” Yểm dừng một chút, “Không sai, đúng là Tị Thủy Châu! Hừ! Thất chi đông ngưng, thu chi tang du*, không có Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, Tị Thủy Châu này cũng là thiên địa chí bảo.”

* Đông ngưng: phía đông, nơi mặt trời mọc; tang du: hoàng hôn, nơi mặt trời lặn. Câu này có thể hiểu là mất cái này lại được cái kia.

“Tị Thủy Châu?”

“Có khối Tị Thủy Châu này, xuống đáy biển sâu vạn trượng cũng không phải việc khó.”

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, đột nhiên cười rộ lên: “Đáy biển sâu vạn áp lực nước rất lớn, người đi xuống, sẽ bị đè thành mảnh nhỏ.”

“Hừ, người đây là không biết, mặc dù Tị Thủy Châu không phải vũ khí, nhưng nước cứ gặp phải nó là tránh ra, đi lại trong biển, như giẫm trên đất bằng.”

“Thần kỳ như vậy, khi nào rảnh rồi đi thử một lần.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua hạt châu kia, thu hồi đến, lặng lẽ quay về Lưu Vân các.

Đổi lại quần áo đi ra, Đông Lăng liền vội vã quỳnh quáng chạy tới nói: “Tiểu thư, không tốt! Người phủ An Quốc công vây quanh phủ chúng ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh uống trà, nghe vậy gật đầu: “Hành động rất nhanh.”

Đông Lăng nhìn thấy nàng thản nhiên tự đắc, giống như mọi việc đều nằm trong tay, không khỏi tò mò: “Tiểu thư, sao lại thế này?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngoắc ngón tay, để cho Đông Lăng đến gần, đem việc giá họa cho Tiêu Trọng Kỳ nói một lần, Đông Lăng nghe xong thì khi khi một tiếng cười rộ lên: “Tiểu thư, người thật là xấu xa!”

“Ta đây gọi là họa thủy đông dẫn. Ta giết Tiết Mộng, Tiêu Trọng Kỳ trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu, người đoán xem, lão thất phu An Quốc công kia sẽ coi Tiết Mộng quan trọng hơn? Hay là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu quan trọng hơn?”

Đông Lăng gãi gãi tóc gáy nói: “Máu mủ tình thâm, tốt xấu cũng là cha con thân tình...”

“Ai!” Hoàng Bắc Nguyệt gõ đầu Đông Lăng một chút, “Cái gì cha con thân tình? Ở đại gia tộc, không có cha con thân tình, chỉ có ích lợi là cao nhất, nhìn Tiêu Viễn Trình sẽ biết.”

Đông Lăng thần sắc có chút buồn bã, vỗ vỗ tay nàng nói: “Tiểu thư, lão gia như vậy, người không cần đau lòng.”

Đau lòng? Nàng đối với Tiêu Viễn Trình không có tình cha con gì cả!

Trong lòng nàng, cũng chưa từng có thừa nhận Tiêu Viễn Trình là phụ thân của nàng, chẳng qua Hoàng Bắc Nguyệt rất cuộc là huyết

mạch của hắn, sự thật này nàng không xoá đi được.

Đông Lăng tính tình thiện lương, không giống nàng đã trải qua nhiều lắm, cả người cũng trở nên nhạt nhẽo cô lạnh.

Thanh âm cãi nhau bên ngoài càng lúc càng lớn, trong đêm khuya yên tĩnh, hoàn toàn bị đảo loạn.

Trong phủ trưởng công chúa đèn đuốc sáng trưng, các di nương thiếu gia tiểu thư đều bị bưng tỉnh, lúc này đều bị sát khí đằng đặng bên ngoài hù dọa ngậy người, đều trốn ở trong phòng không dám ra.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Đông Lăng đi tới tiền viện, người trông cửa của Tiêu gia cùng người của phủ An Quốc công đang đối kháng, hai bên giương cung bạt kiếm, chỉ cần nói một lời không hợp, lập tức sẽ tử thương vô số!

Tiêu Viễn Trình quần áo cũng không kịp mặc, đứng ở cửa cùng An Quốc công cũng không ăn mặc chỉnh tề, chỉ khoác áo da chồn đen, mắt to trừng đôi mắt nhỏ.

Tiết Triệt đang âm ỉ hô: “Tiêu Trọng Kỳ đâu!? Để cho hắn lăn ra đây!”

Tiết Triệt thanh âm hô hào mạnh mẽ, hơn nữa con Hồng Chu thật lớn được hắn thả ra, uy phong lẫm lẫm đứng ở trước cửa phủ trưởng công chúa, tất cả mọi người bị khí thế của Hồng Chu làm e ngại.

Tiêu Trọng Kỳ chỉ sợ là nhận được tin tức gì, vẫn không có xuất hiện.

Chỉ có Tiêu Vận vì không muốn thua khí thế so với người ta, đem Thiên Tuyết Miêu của nàng triệu hồi ra, ngồi trong tiền viện, cùng Hồng Chu một thân lửa đỏ nhìn nhau.

Chương 127: Minh tranh ám đấu (1)

Thiên Tuyết Miêu so với Hồng Chu cấp bậc kém nhiều lắm, căn bản là đấu không lại Hồng Chu nên khí thế đã có chút yếu đi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn qua rất muốn cười, không nhịn được che miệng len lén cười rộ lên, Đông Lăng cũng nhịn không được.

“Tam cô nương, ngài như thế nào tới nơi này?” Phía sau có thanh âm len lút nói.

Đông Lăng quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy là Bội Hương, liền thu hồi tươi cười nói: “Tam cô nương đến nhìn xem xảy ra chuyện gì.”

Bội Hương nhỏ giọng nói: “Còn có thể là chuyện gì? Còn không phải đại thiếu gia gây họa, cũng không biết cả ngày làm cái gì? Không thấy tiến bộ, chỉ biết gây sự, lần này gây họa lớn!”

Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng hơi chút nhếch lên, thần sắc bình thản, Đông Lăng hỏi: “Lần này gây ra chuyện gì?”

“Nghe nói là đại thiếu gia lần này to gan lớn mật, lại dám đi phủ An Quốc công trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh danh chấn thiên hạ!” Bội Hương nói đến việc này liền tức giận, mới vừa rồi Cầm di nương đang phát giận, ngay cả nàng đều bị bấm mấy cái, đau chết!

Đông Lăng giả bộ giật mình: “Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh! Như vậy không được! Đại thiếu gia nghĩ như thế nào? Thế lực phủ An Quốc công lớn như vậy hẳn có thể trêu chọc sao?”

Bội Hương cũng vẻ mặt không cam lòng: “Đúng thế, ai biết hẳn nghĩ như thế nào! Cầm di nương đều nhanh tức chết rồi! Ta xem lần này, lão gia nhất định sẽ hung hăng trừng phạt nàng! Nói không chừng Cầm di nương muốn thất sủng!”

Đông Lăng an ủi nàng nói: “Yên tâm, Cầm di nương có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa, hơn nữa Cầm di nương xinh đẹp như hoa, sẽ không thất sủng.”

Bội Hương giờ lên hai tròng mắt, thật cẩn thận nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tam cô nương, không bằng, để cho ta đi theo ngài đi.”

“Bội Hương, có người ở bên người Cầm di nương giúp đỡ ta, ta cũng yên tâm hơn.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn nàng, khuôn mặt trắng nõn mang theo nụ cười thanh nhã như lan.

Đông Lăng nói: “Đúng vậy, không có người, tiểu thư như thế nào đấu lại Cầm di nương? Chờ tương lai tiểu thư nắm giữ phủ trưởng công chúa, người chính là đại công thần.”

Trên mặt Bội Hương hiện lên vẻ vui mừng, vội vàng quỳ gối nói: “Đa tạ tam cô nương! Bội Hương nhất định sẽ tận tâm hết sức giúp đỡ tam cô nương!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đối với Đông Lăng nháy mắt một cái, Đông Lăng cười, từ trong cổ tay áo lấy ra một túi kim tệ, kín đáo đưa cho Bội Hương.

“Bội Hương tỷ, số tiền này người lấy dùng trước đi, đều là tiểu thư thưởng cho người!”

Bội Hương hai tròng mắt trừng lớn, há to mồm, đây chính là một túi

kim tệ a! Nàng lớn như vậy, cho tới bây giờ chưa từng thấy nhiều tiền như vậy đâu!

Ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, kim tệ chính là tiền tệ có giá trị lớn nhất, nhà bình thường chi tiêu một năm cũng chỉ mới hai mươi mấy kim tệ mà thôi.

Mà tiểu thư vừa ra tay đã cho nàng một túi, có hơn một trăm kim tệ!

“Tạ ơn tiểu thư!” Bội Hương mừng đến miệng cũng không thể khép.

Đông Lăng cười nói: “Vậy hãy cất kĩ đi, đừng để cho người khác nhìn thấy.”

Bội Hương vội vàng gật đầu thu kĩ, sau đó hạ giọng nói: “Tam cô nương, đại thiếu gia gây ra việc này quá lớn, sợ rằng muốn ồn ào đến chỗ Hoàng thượng, Thừa tướng quyền thế dù lớn đến đâu cũng không qua được Hoàng thượng, cho nên, Cầm di nương sợ rằng muốn cầu ngài hỗ trợ đây.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhướn mày, “Cầu ta?”

“Hôm nay ai không biết, Hoàng thượng lúc nào cũng tưởng nhớ tam cô nương, hơn nữa thái tử điện hạ cùng công chúa Anh Dạ cũng đều thân thiết với tam cô nương, ngài nói một câu, so với Thừa tướng nói mười câu có tác dụng hơn!”

Bội Hương lấy lòng nói, lời nàng cũng không phải hoàn toàn lấy lòng, sau buổi tiệc rượu trong cung, thái độ Hoàng thượng sáng tỏ như vậy.

Chương 128: Minh tranh ám đấu (2)

Bội Hương lấy lòng nói, lời nàng cũng không phải hoàn toàn lấy lòng, sau buổi tiệc rượu trong cung, thái độ Hoàng thượng rõ ràng như vậy, sau đó lại ban cho bao nhiêu thứ, trong thành Lâm Hoài này ai cũng biết Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa rất được sủng ái, ai dám xem thường nàng?

Hôm nay Tiêu Trọng Kỳ gây ra họa lớn như vậy, cho dù Thừa tướng đi cầu Hoàng thượng cũng không được, nhưng nếu là Hoàng Bắc Nguyệt đi cầu, kết quả khó nói.

Đông Lăng cười lạnh: “Trước kia nàng đối xử với tiểu thư của chúng ta như thế nào? Nàng mặt dày đến van cầu, xem ta không đem nàng đánh đi ra!”

Bội Hương vội vàng nói: “Đúng vậy, nàng cũng không có mặt mũi nào mà đến!”

“Bội Hương.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mở miệng, “Người trở về, tận lực xui khiến nàng đến van cầu ta, nói không chừng ta thật sẽ giúp đỡ nàng.”

Bội Hương sửng sốt, ngay cả Đông Lăng đều có chút ngơ ngác, không hiểu được.

Hoàng Bắc Nguyệt không có giải thích nhiều lắm, bởi vì phía trước đã ồn ào.

Tiết Triệt kêu hồi lâu, Tiêu Trọng Kỳ cũng không hiện ra, trong lòng sao cam tâm? Dứt khoát động thủ!

Chân nhện to lớn gạt xuống, mấy cao thủ của Tiêu gia đứng trước cũng phải né tránh.

Tiêu Viễn Trình cả giận nói: “Tiết Triệt! Chuyện còn chưa rõ ràng, sao ngươi có thể động thủ trước?”

Tiết Triệt giận quá: “Hừ! Tiêu Trọng Kỳ là con rùa đen rút đầu không dám ra đây? Đã nói rõ hấn có tật giật mình! Thức thời kêu hấn đi ra, giao ra Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu, ta sẽ tha cho hấn một mạng!”

“Ai nói lão tử không dám ra đây!” Trong tiền viện hét lớn một tiếng, Tiêu Trọng Kỳ mặc chiến giáp ngân bạch bước đi ra, đến trong viện đứng, trong tay trường kích nặng nề mà đâm tiến vào trong sàn nhà.

“Phủ An Quốc công làm mất đồ, dựa vào cái gì đổ tội lên đầu ta?!”

Tiết Triệt nhìn thấy hấn, hai tròng mắt cũng đỏ, An Quốc công cũng là lập tức ngồi xuống, nét mặt đầy vẻ giận dữ.

“Tiêu Trọng Kỳ, ngọc bội tùy thân của ngươi cũng rơi ở đây, ngươi còn gì để nói?” Tiết Triệt vừa nhắc tay, cầm một khối ngọc bội Phi Thúy toàn thân bích lục.

Tiêu Trọng Kỳ trừng mắt, “Ngọc bội của ta làm sao lại ở chỗ của ngươi?”

“Hừ? Tại sao? Vấn đề này ngươi nên tự hỏi bản thân mình đi! Mau đưa Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu giao ra đây!”

“Ta đã nói rồi, ta không biết cái gì là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh!” Tiêu Trọng Kỳ ngửa đầu nói.

Hắn luôn mang theo ngọc bội này bên người, chưa bao giờ tháo xuống, tại sao lại có thể xuất hiện trong phủ An Quốc công, nhất định là có người vu oan!

Nhưng mà hiện tại tình huống hỗn loạn, phụ tử An Quốc công căn bản nhận định hắn chính là kẻ trộm! Giải thích cũng giải thích không rõ ràng!

Tiết Triệt nhìn hắn chết sống cũng không chịu thừa nhận, trong lòng tức giận càng tăng lên.

“Được! Người không thừa nhận, chờ ta giết ngươi, rồi sau đó lục soát!” Tiết Triệt vung tay, Hồng Chu nhìn trời kêu rống một tiếng, tám chân cùng nhau bò đi, hướng phía Tiêu Trọng Kỳ vọt tới.

Tiêu Trọng Kỳ cũng không phải chỉ ngồi không, thực lực ngân bạch chiến sĩ trong đế quốc cơ bản có thể đánh nhau một trận với triệu hoán sư có linh thú tứ tinh!

Chỉ là linh thú Hồng Chu của Tiết Triệt cũng quá mạnh mẽ, trình độ này ngay cả triệu hoán sư lục tinh gặp cũng không dám dễ dàng ứng chiến đi!

Tiêu Trọng Kỳ trên trán toát ra từng giọt mồ hôi, tay cầm trường kích, bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu, hai tròng mắt tròng lớn giống như trâu!

“Dừng tay!” Trong đêm đen trên đường cái, chợt vang lên một tiếng lạnh lùng hô quát.

Ngay sau đó, tiếng vó ngựa rung động lòng người liền vang lên đến.

“Khuya khoắt ở trước cửa phủ trưởng công chúa gây chuyện, nhiễu loạn an nguy đế đô! Tội danh chém đầu!” To rõ mà tràn ngập thanh âm uy nghiêm từ xa đến gần!

Chương 129: Minh tranh ám đấu (3)

Hắc sắc kỵ binh! Bảo bệ đế đô Hắc sắc kỵ binh!

Một đội kỵ binh màu đen trong chớp mắt đến ngay cửa phủ trưởng công chúa, ghìm ngựa dừng lại, một nam nhân cầm đầu giơ lên roi ngựa hỏi: “Các người muốn làm gì? Chẳng lẽ ở đây không có vương pháp sao?”

An Quốc công dù hoành hành, dã tâm quá lớn, hiện tại cũng không dám chính mặt đối nghịch cùng hoàng thất, huống chi những hắc sắc kỵ binh này thượng đánh hoàng thân, hạ đánh quyền thần, đều là chiến sĩ ngân bạch trở lên, đắc tội bọn họ cũng không thể chịu nổi.

An Quốc công ngay lập tức từ trên kiệu nhảy xuống, đối với nam nhân đang cưỡi ngựa nói: “Đại thống lĩnh, Tiêu gia này thật khinh người quá đáng, dung túng ác tử trộm cắp trấn phủ chi bảo của lão phu, lão phu muốn đến đòi lại công đạo!”

Đại thống lĩnh nghiêm túc nói: “Chuyện cá nhân bản thống lĩnh không can thiệp, tuy nhiên đêm hôm khuya khoắt không được ở trên đường cái gây chuyện, nếu không bản thống lĩnh sẽ không khách khí!”

“Nhưng mà...” An Quốc công sao có thể cam tâm, vừa nghĩ tới Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu của hắn tựa như tâm can bị người ta lấy mất!

“Không có nhưng mà!” Đại thống lĩnh quát, “Không sợ sẽ kinh động

đến thái tử điện hạ sao?”

Ánh mắt của đại thống lĩnh đảo qua Hồng Chu của Tiết Triệt, trong mắt dưới mặt nạ màu đen hiện lên một chút tinh quang.

Ý tứ kia đã vô cùng rõ ràng, coi như là Hồng Chu mười một cấp chỉ cần Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của thái tử điện hạ vừa đến, người lập tức sẽ bị diệt!

Sắc mặt An Quốc công lập tức thay đổi, Tiết Triệt cũng lộ ra một tia sợ hãi.

Triệu hoán sư cứu tinh lại có được Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, sợ rằng cả Nam Dục quốc chỉ có một người có thể đánh một trận cùng thái tử Chiến Dã!

Hí Thiên đại nhân!

Nếu như Hí Thiên đại nhân sau này đã là người của bọn họ, vậy thì có thể không cần cố kỵ mà san bằng cả phủ trưởng công chúa!

Tiết Triệt âm thầm ghi hận, đại thống lĩnh của hắc sắc kỵ binh ở đây, hẳn cũng chỉ có thể đem Hồng Chu thu hồi, về mặt kìm nén đến phát tức.

An Quốc công nặng nề nói: “Dám trộm trấn phủ chi bảo của lão phu, lão phu sẽ không từ bỏ ý đồ!”

Tiết Triệt cũng trừng mắt một cái Tiêu Trọng Kỳ, nói: “Người chờ đó cho ta!”

Tiêu Trọng Kỳ cũng không yếu thế trừng mắt lại, hẳn không trộm đồ bỏ gì gọi là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, không công phải chịu oan ức

này, để cho người khác chạy đến nhà mình uy hiếp, sau này sao còn mặt mũi để ra đường!

Nhìn phụ tử An Quốc công rời đi nhưng người bao vây quanh phủ trưởng công chúa vẫn chưa rời khỏi, Tiêu Viễn Trình tức giận đến xoay người, chỉ vào mũi Tiêu Trọng Kỳ mà mắng: “Tên súc sinh này đến cùng là làm ra chuyện gì!?”

“Phụ thân! Ta là bị vu oan!” Tiêu Trọng Kỳ cơ hồ muốn giơ chân, chẳng biết tại sao tự dưng bị người khác vu oan, một bụng lửa giận của hắn còn chưa có chỗ để phát tiết, ngay cả người trong nhà cũng không chịu tin tưởng hắn!

“Vu oan? Vậy ngọc bội kia của ngươi là sao?”

Chương 130: Minh tranh ám đấu (4)

“Cái này...” Tiêu Trọng Kỳ cũng không thể nói được nguyên nhân tại sao, trong lòng thầm nghĩ có lẽ là hôm nay dây dưa với nha hoàn của Tuyết di nương trong vườn nên đã làm rớt.

Nhưng lời như vậy sao hắn có thể nói ra khỏi miệng? Nếu để cho mẫu thân biết hắn cùng nha hoàn của Tuyết di nương có quan hệ mờ ám, nhất định sẽ tức giận, phụ thân cũng sẽ tức giận!

Thật đáng hận!

“Nhất định là Tiết Triệt cố ý hãm hại ta! Đồ vật bị mất trộm trong phủ của bọn họ không tìm được lại muốn đổ vấy lên đầu ta!”

Tiêu Viễn Trình vừa nghe, cũng nghĩ là có khả năng như vậy liền hừ một tiếng, nổi giận đùng đùng quay đầu đi.

Cầm di nương nhìn con của mình phải chịu oan khuất lớn như vậy, cảm thấy đau lòng vội nói: “Lão gia, chuyện này phải mau nghĩ biện pháp!”

“Hừ! Giải quyết như thế nào? Trước hết để cho tiểu tử thúi này giải thích xem ngọc của nó sao lại trong phủ An Quốc công!” Tiêu Viễn Trình lạnh lùng hừ một tiếng, trong lòng lại thêm buồn bực.

Vốn đã dự định tốt để cho Tiêu Vận cùng Tiết Triệt của phủ An Quốc công kết thân, mượn này thế lực của phủ An Quốc công để củng cố địa vị của hắn một chút, kế hoạch đang tiến hành rất tốt, hai nhà cũng

rất hài lòng.

Nhưng mà ai biết nửa đường lại xảy ra chuyện lớn như vậy!

Trấn phủ chi bảo của phủ An Quốc công – Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, còn có Tị Thủy Châu trong truyền thuyết! Hai vật này đồng thời mất trộm, hơn nữa hiềm nghi lại ngay trên con của hắn!

Đây tuyệt đối không phải là một chuyện nhỏ, không giải quyết đoàn hoàng, Tiêu gia bọn họ thật sự chọc giận đến phủ An Quốc công, sợ rằng rất khó ở Nam Dực quốc có nơi sống yên ổn.

Trong lòng hắn càng nghĩ càng cảm thấy bất an, ở trong viện đi tới đi lui.

“Giải quyết như thế nào? Trọng Kỳ, ngươi nói!”

Miệng Tiêu Trọng Kỳ mở ra nhưng trong đầu ý tưởng gì cũng không có, chỉ có thể rầu rĩ nói: “Chuyện này không liên quan gì tới ta, nếu không thì để cho bọn họ lục soát trong phủ là được!”

“Hoang đường!” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên.

Tiêu Viễn Trình quay đầu nhìn lại, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi từ cổng đi tới, sắc mặt không vui.

“Để cho người ta tùy tiện tới lục soát, mặt mũi của phủ trưởng công chúa định ném đi đâu?” Con ngươi đen nhánh trong mắt đảo qua nét mặt của mỗi người trong viện từ này một vòng, nhãn quang bình thản, nhưng bên trong có loại uy hiếp không nói nên lời.

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người trong viện bị ánh mắt của

nàng làm cho chấn động.

“Phủ trường công chúa là nơi mà trưởng công chúa ở khi còn sống, cung phụng linh vị trưởng công chúa, nếu ai dám để cho người ta đi vào lục soát, kinh động vong hồn trưởng công chúa, Hoàng thượng mà biết kiến long nhan giận dữ, tội danh này ai có thể gánh chịu?”

Tuyết di nương lập tức nói tiếp đi: “Đúng vậy, bản thân đại thiếu gia gây ra họa, hay là chính mình nghĩ biện pháp giải quyết đi, phủ trưởng công chúa không thể để người khác tùy ý lục soát như vậy!”

Cầm di nương hung hăng trừng mắt liếc Tuyết di nương một cái, trong lòng thầm mắng tiện nhân này hôm nay lại dám bỏ đá xuống giếng! Chờ tìm được cơ hội sẽ khiến người không được yên ổn!

“Tam cô nương, lần này đại ca ngươi bị người khác vu oan, ngươi cũng không thể thấy chết mà không cứu được.” Cầm di nương đột nhiên cười tủm tỉm đối với Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện.

Trong trí nhớ, nàng rất ít khi nhìn thấy Cầm di nương sẽ đối với Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra loại tươi cười mang theo chút lấy lòng này.

Khuôn mặt Cầm di nương không tồi, nhưng tươi cười như vậy khiến nàng cảm thấy thật chán ghét!

“Di nương nói đùa, ta có thể có biện pháp nào? Ta chỉ là một người bình thường mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, nhẹ nhẹ ho khan vài tiếng, trên gương mặt tái nhợt có vài phần bộ dáng ốm yếu.

Tuyết di nương sao có thể không biết Tuyết di nương có tâm tư gì, đơn giản là muốn để cho Hoàng Bắc Nguyệt ra mặt van xin Hoàng thượng giải quyết chuyện này, bà sẽ không để cho Cầm di nương dễ dàng toại nguyện như vậy.

Chương 131: Minh tranh ám đấu (5)

" Chuyện của đại thiếu gia quá kỳ lạ, người bên phủ An Quốc công lại có trong tay chứng cứ rõ ràng, đại thiếu gia muốn rửa sạch tội danh này, ta nghĩ hay là hãy giải thích một chút xem tại sao ngọc bội tùy thân lại ở trong phủ An Quốc công?"

Tuyết di nương liếc Cầm di nương một cái, vẻ mặt há hê nhìn Cầm di nương tức đến nghiến răng nghiến lợi.

"Là bọn họ muốn vu oan giá họa cho ta! Còn cần giải thích cái gì nữa?"

"Vu oan? Vậy cũng phải có tang vật đầy đủ mới có thể vu oan được chứ, Cầm muội muội nói xem có đúng không?" Tuyết di nương mỉa mai ngân dài câu nói, người như Cầm di nương làm sao cãi lại được bà.

"Hừ! Việc này thì có gì là ghê gớm, chỉ cần điều tra một chút là ra, tội danh của Trọng Kỳ cũng có thể rửa sạch!" Cầm di nương lớn tiếng nói, "Ta không tin trên đời này không có vương pháp!"

Tuyết di nương cười lạnh, không để ý đến nàng, chỉ quay đầu nói với Hoàng Bắc Nguyệt: "Tam cô nương, trời đã tối thế này, thân thể người lại yếu đuối, thật không nên đứng ở bên ngoài hóng gió như vậy, để ta đưa người về Lưu Vân các nhé."

Trò hay nhìn cũng đủ rồi, ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, không thèm để ý tới phản ứng của Tiêu Viễn

Trình đã xoay người rời đi, Tuyết di nương vội vàng bước theo sau.

Đi được một đoạn dài, Tuyết di nương mới nói: “Tam cô nương, chuyện của đại thiếu gia giờ chính là một củ khoai chạm vào là bỏng, người cũng đừng nên nhúng tay vào, chuyện của Tiết Mộng vẫn chưa qua, nếu người lại dính dáng vào chuyện này, e là sẽ tự chuốc lấy họa đó!”

Lời nói này đúng là có tình có lý, giống như đang thật sự lo lắng nhắc nhở cho nàng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch miệng cười, chuyện này, Cầm di nương có đến cầu xin thì nàng cũng sẽ không thêm quan tâm, người vu oan giá họa chính là nàng đây, nàng còn ước gì nhìn thấy bọn họ đấu đá cùng phủ An Quốc công đấy!

Tranh đấu càng tàn nhẫn càng tốt!

“Tuyết di nương.” Hoàng Bắc Nguyệt dừng chân, quay người nhìn nàng, “Lần này đại ca chưa chắc đã có chuyện gì, Cầm di nương nhất định sẽ tìm Thừa tướng đại nhân hỗ trợ.”

Tuyết di nương cười lạnh một tiếng, thầm nghĩ nha đầu này quả nhiên quá đơn thuần!

“Người yên tâm, lúc trước Tam cô nương có nói, Thái hậu không thích tiện nhân đó, hai năm nay mặc dù không có ai nhắc đến chuyện năm ấy của nàng ta, nhưng cũng không có nghĩa là chuyện đấy không tồn tại! Tất cả ta đã có tính toán hết rồi, chỉ cần cô nương nhắm mắt cho qua, ta đây nhất định sẽ khiến nàng không thể trở mình!”

“Ta đương nhiên là không quan tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt,

đợi mất bao lâu, rốt cuộc cơ hội tốt cũng đến.

Tuyết di nương có được lời hứa của nàng, trong lòng khắp khởi mừng thầm.

Đông Lăng dìu nàng về đến Lưu Vân các, có chút khó hiểu nói: “Tiểu thư rốt cuộc là giúp hay không giúp Cầm di nương với đại thiếu gia vậy?”

“Thế thì phải xem số phận bọn họ thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, “Đông Lăng, trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, chuyện này, chúng ta chỉ cần đứng ngoài xem trò vui là được rồi.”

“Vẫn là tiểu thư thông minh nhất, từng bước tính toán, cũng đem mấy người này kéo hết vào!”

Phủ An Quốc công, Tiêu gia, Cầm di nương, Tuyết di nương, Đại thiếu gia, nhị tiểu thư, tất cả đều không biết chút gì mà dính đòn! Tiểu thư đi nước cờ này, thật sự rất tuyệt vời!

“Ai bảo bọn họ đều muốn tự chuốc khổ vào thân đâu?” Hoàng Bắc Nguyệt càng nói càng vui vẻ, mấy chuyện đó mới chỉ là trừng phạt nho nhỏ mà thôi, xem như là một chút lòng thành của nàng với trưởng công chúa và Bắc Nguyệt quận chúa thôi.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Ngày thứ hai, chuyện phủ An Quốc công bị mất trộm quả nhiên làm chấn động cả thành Lâm Hoài.

Tịnh Liên Viêm Hỏa Đình cùng Tị Thủy Châu đồng thời bị trộm mất, nghe nói khi Hoàng thượng vừa sáng đã biết tin, cũng kinh ngạc đến ngây người.

Trên triều, An Quốc công nước mắt nước mũi rùng rùng quỳ xin
Hoàng thượng tra rõ chuyện này, trong tay bọn họ còn nắm chứng
cớ quan trọng, chỉ thẳng vào người nhà họ Tiêu!

Chương 132: Minh tranh ám đấu (6)

Tiêu Viễn Trình cũng vội vàng lên tiếng, thanh minh tối hôm qua Tiêu Trọng Kỳ luôn có mặt ở nhà và không hề đi ra ngoài, tuyệt đối không có khả năng tới phủ An Quốc công trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh gì cả.

Lời này bị An Quốc công chỉ trích là đang bao che hòng thoát tội, khiến cho người có tính tình nóng nảy như Tiêu Viễn Trình nổi giận, hai người tranh cãi ngay giữa lúc lâm triều, thậm chí còn muốn ra tay đánh nhau.

Hoàng thượng tối hôm qua đã nghe nói, An Quốc công dẫn người bao vây phủ trưởng công chúa, hai bên suýt thì vung cả đao thương, đã cực kỳ tức giận, giờ lại nhìn thấy hai người này ngang nhiên âm ỉ ngay giữa triều, càng thêm giận dữ, liền hạ lệnh đem An Quốc công cùng Tiêu Viễn Trình ném ra khỏi cung.

Chuyện này truyền khắp Lâm Hoài thành, còn trở thành trò cười nơi tửu lâu.

Có điều quan hệ của phủ An Quốc công với Tiêu gia, xem như đã hoàn toàn đoạn tuyệt.

Hôn sự của Tiết Triệt cùng Tiêu Vận, tất nhiên cũng không bàn tới nữa.

Linh Ương Học Viện

Xe ngựa của phủ Trưởng công chúa dừng lại ở cửa học viện, lập tức đưa tới hàng trăm ánh mắt nhìn chăm chăm.

Mấy người Tiêu Vận với Tiêu Nhu xuống xe đầu tiên, sau đó Hoàng Bắc Nguyệt mới xuống từ một cái xe ngựa khác, những người xung quanh cũng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn nàng.

Ngày hôm qua Hoàng Bắc Nguyệt giết chết Tiết Mộng trên lôi đài, tất cả mọi người đều nghĩ nàng ít nhất phải trốn ở nhà mấy tháng mới dám xuất hiện, thật không ngờ, ngay hôm sau nàng đã coi như không có việc gì vẫn đến học viện!

Nàng không sợ gặp phải Tiết Triệt sao?

Mặc dù Quốc Tử Giám và Đông viện vẫn cách nhau một khoảng, nhưng nếu như Tiết Triệt muốn tìm nàng báo thù, thật sự quá là dễ dàng!

Nghe đồn Bắc Nguyệt quận chúa mềm yếu nhát gan, là một thứ phế vật, sao giờ bọn họ nhìn thấy, lại là một cô gái không sợ kẻ mạnh hơn, dũng cảm dám làm dám chịu đây?

Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt mặc một bộ y phục trắng có thêu hoa đào rất chỉnh tề, thanh nhã nhưng không mất đi phần cao quý, sắc màu trong sáng thuần khiết càng làm tôn lên khuôn mặt tinh xảo không chút son phấn của nàng, thanh tú tuyệt trần.

Khuôn mặt nàng lạnh lùng thản nhiên, không biểu lộ ra một tia cảm xúc, đôi mắt đen nhánh cũng lãnh đạm không một gợn sóng, tản ra hơi thở thần bí ưu nhã, khiến cho không ít công tử quý tộc tâm tình xao động.

Tiêu Vận hôm nay cũng mặc một bộ váy áo rất diễm lệ, sắc hồng

tươi đẹp, là do người may quần áo tốt nhất của thành Lâm Hoài chế tác.

Nhan sắc tươi đẹp như vậy tôn thêm hai gò má như cánh hoa đào tươi đẹp, vài phần thiếu nữ phong tình quyến rũ đúng là khiến người khác khuyh đảo.

Cho dù hôn sự cùng phủ An Quốc công không thành, nàng cũng muốn mặc trang phục đẹp để xuất hiện, một tên Tiết Triệt nàng còn chưa để vào mắt!

Nhưng khi vừa xuống xe ngựa lại phát hiện đại đa số ánh mắt đều dừng trên người Hoàng Bắc Nguyệt, có tán thưởng, giật mình, còn có ái mộ!

Phát hiện này làm cho Tiêu Vận bị đá kích không nhỏ, quần áo của Hoàng Bắc Nguyệt đều đã lỗi thời, trên mặt cũng không có tô son điểm phấn không giống như nàng trang phục xinh đẹp quyến rũ, những người đó hai tròng mắt đều mù sao!?

“Nhị tỷ tỷ, người có phát hiện hay không, tam muội muội giống như trở nên khác trước?” Tiêu Trọng Lỗi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, suy nghĩ hướng Tiêu Vận nói.

“Hừ! Khác nhau chỗ nào?” Tiêu Vận không hài lòng hỏi.

Tiêu Trọng Lỗi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt đi ở phía trước, thiếu nữ tuổi xấp xỉ với mình, trước kia chưa từng nhìn kĩ muội muội chỉ nhỏ hơn mình có vài ngày tuổi này, cũng không phát hiện khí chất của nàng còn cao quý ưu nhã như vậy.

Giống như trời sinh quý tộc, mơ hồ lộ ra một cỗ khí thế khó tả.

Khuôn mặt không chút phấn son, cũng tinh xảo xinh đẹp như vậy, đẹp mắt... khiến cho hắn có chút thất thần.

“Ách... Giống như...” Ánh mắt Tiêu Trọng Lỗi thất thần đuổi theo nàng.

Chương 133: Minh tranh ám đấu (7)

“Ách... Giống như...” Tiêu Trọng Lỗi dõi ánh mắt đuổi theo nàng, chính mình cũng không nói lên được, gần đây hẳn mới phát hiện, Hoàng Bắc Nguyệt lại có sức hấp dẫn như vậy.

Tiêu Vận quay đầu nhìn thấy thân đệ đệ của mình không có tiền đồ như vậy, không khỏi giận dữ, tát hẳn một cái.

“Hỗn tiểu tử! Người có tiền đồ hay không? Người và nàng là huynh muội cùng cha khác mẹ!”

Tiêu Vận thanh âm vô cùng lớn, Hoàng Bắc Nguyệt đang đi ở phía trước cũng không khỏi quay đầu lại liếc bọn họ một cái.

Sắc mặt Tiêu Trọng Lỗi lập tức đỏ lên, giải thích nói: “Nhị tỷ tỷ, người đừng nói lung tung! Ta đâu có làm gì?”

Sau khi nói xong, chột dạ không dám ngẩng đầu, Tiêu Vận nhìn hẳn, trong lòng lộ ra xem thường, trong lòng càng thêm tức giận!

Chương trình học hôm nay trong Quốc Tử Giám là văn sử, nhằm chán cực kỳ, tuy nhiên vừa lúc Anh Dạ công chúa cũng chọn chương trình học này cho nên sau khi Hoàng Bắc Nguyệt đi vào học đường ngồi xuống, Anh Dạ công chúa cũng đi vào.

Biết Hoàng Bắc Nguyệt cũng chọn chương trình học văn sử từ sớm, Anh Dạ công chúa liếc mắt một cái liền nhìn thấy nàng, cười đi tới, ngồi ở vị trí bên cạnh nàng.

“Tối hôm qua nghe nói phủ trưởng công chúa đã xảy ra chuyện, phụ hoàng lo lắng một đêm, may là hoàng huynh phái hắc sắc kỵ binh đến, Bắc Nguyệt, người không sao chứ?”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt vừa động, ngẩng đầu nói: “Tối hôm qua, hắc sắc kỵ binh đúng là do thái tử phái đến?”

“Đúng vậy, việc phủ An Quốc công bị mất trộm, hoàng huynh biết được tin tức trước, biết An Quốc công chắc chắn sẽ đến phủ trưởng công chúa gây sự, sợ bọn họ kinh động đến linh vị của hoàng cô nên lập tức phái hắc sắc kỵ binh đến xem.”

“May mà thái tử điện hạ nghĩ chu đáo.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, nhìn không ra thái tử Chiến Dã lãnh khốc kia tâm tư lại tinh tế như vậy, giống như từng giây từng phút đều được hắn quan tâm.

Công chúa Anh Dạ cười cười, đột nhiên nhíu mày lại nói: “Lại nói tiếp, do Tiêu Trọng Kỳ kia, chính mình gây rắc rối lại còn lưu chúng cố, đúng là ngu như heo!”

Lời nói của công chúa Anh Dạ có chút huyền cơ, ý của nàng là, nếu như Tiêu Trọng Kỳ không lưu lại chúng cố hại phủ trưởng công chúa, như vậy trấn phủ chi bảo của phủ An Quốc công bị trộm, nàng sẽ cực kỳ vui mừng?

Tuy nhiên trong lòng công chúa Anh Dạ, Hoàng Bắc Nguyệt là một hài tử đơn thuần tốt đẹp, cho nên lời nói không biết xấu hổ như vậy sẽ không nói rõ.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt càng cảm giác được tính cách vị công chúa này hợp khẩu vị của mình, âm thầm cười nói: “Đại ca ca đúng là lỗ mãng, ngày hôm qua Cầm di nương hy vọng ta hướng Hoàng

thượng cầu tình, nhưng loại sự tình này, nếu như hấn không đem bảo khí trả lại, cầu tình thì có ích lợi gì?”

“Cầu tình?” Công chúa Anh Dạ hừ lạnh một tiếng, “Bắc Nguyệt, chuyện này ngươi không được quan tâm, nếu không sẽ đắc tội An Quốc công, lão mập kia là một tiểu nhân, đắc tội hấn, thủ đoạn của hấn phi thường âm hiểm!”

“Ta cũng không có đáp ứng, việc của Tiết Mộng, còn chưa biết làm thế nào xong việc đây.”

“Việc của Tiết Mộng ngươi cứ yên tâm đi, Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu bị trộm, An Quốc công sẽ không rảnh bận tâm tới việc Tiết Mộng đâu!” Công chúa Anh Dạ không khỏi cười lạnh.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, nhìn về mặt công chúa Anh Dạ, biết nàng từ nhỏ sinh trưởng ở hoàng thất, đã thấy nhiều đấu đá tranh giành, kỳ thật trong lòng nàng so với ai đều hiểu được huyết thống thân tình trong Hoàng gia và đại gia tộc mỏng manh như thế nào.

“Lạc Lạc thiếu gia, đây là giờ học văn sử, ngài có thể đến nghe một chút!”

“Hừ, tại sao không cho ta đi Đông viện? Ta cũng thể trở thành thiên tài võ đạo!” Thanh âm thiếu niên bất mãn vang lên đến.

“Đúng vậy đúng vậy, thiếu gia tuyệt đối là thiên tài, sang năm kiểm tra, ngài nhất định có thể đi vào Đông viện!” Thanh âm hạ nhân lấy lòng vang lên.

Chương 134: Minh tranh ám đấu (8)

Theo thanh âm, một thiếu niên tuấn tú hơn mười bốn tuổi đi tới, miệng có chút cong, không biết phải chịu ủy khuất gì, thư đồng đi theo phía sau giúp hắn cầm thư cụ và thực hạp*, lấy lòng nói các loại để nghe lời cho hắn nghe.

*Thư cụ: sách. Thực hạp: hộp đựng thức ăn.

Con người màu đen lướt qua trong học đường, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt của thiếu niên sáng ngời nhanh chóng bước lại đây

Hành động này khiến trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, nghĩ thầm chẳng lẽ là bị hắn nhận ra rồi? Không thể có đạo lý này, đứa nhỏ này nhìn thế nào cũng không thấy giống mặt hàng sắc bén...

“Người là Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa?” Lạc Lạc dừng lại ở trước bàn của Hoàng Bắc Nguyệt, hai tay chống lên trên bàn, thân thể nghiêng tới trước, ánh mắt nhìn nàng lóe lên quang mang như sao.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với thiếu niên gọi là Lạc Lạc này ấn tượng không tệ lắm, liền gật đầu.

Lạc Lạc thoáng cái vỗ tay cười rộ lên: “Ngày hôm qua ta không có tới, không thấy được biểu hiện của người ở trên lôi đài, rất tiếc nuối! Tuy nhiên người rất lợi hại, ta thật bội phục người, lại có thể giết ác nữ nhân Tiết Mộng kia!”

Tiết Mộng ở trong học viện hoành hành ngang ngược, thường xuyên ức hiếp một số tân sinh thực lực thấp, Lạc Lạc cũng phải chịu không ít đau khổ cho nên đối với Tiết Mộng đặc biệt chán ghét.

Thời điểm biết ngày hôm qua có vị anh giết Tiết Mộng trên lôi đài hẳn vui mừng đến nỗi muốn lập tức đi báo kiến vị anh hùng kia!

Sau đó nghe nói anh hùng kia giống hẳn, chỉ là đệ tử trong Quốc Tử Giám, hơn nữa còn là ma ốms nổi danh của phủ trưởng công chúa.

Lạc Lạc thiếu gia lập tức sẽ đem người như vậy xem như tri kỷ!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Ta không có giết nàng, là nàng tự giết chính mình.”

“Là nàng tự chịu hậu quả, Bắc Nguyệt cũng không có động thủ.” Anh Dạ công chúa cũng ở một bên nói, liếc mắt Lạc Lạc một cái, “Người không chạy đuổi theo Hí Thiên đại nhân của ngươi, đến Quốc Tử Giám làm cái gì?”

“Ngươi quản ta!”

Từ ngày đó ở trên hội đấu giá, công chúa Anh Dạ vô lễ đối với Hí Thiên đại nhân, ấn tượng của Lạc Lạc đối với vị công chúa điệu ngoa này không có gì tốt.

Công chúa Anh Dạ trề môi nói: “Cái người kia kỳ kỳ quái quái, khoác áo choàng giả thần giả quỷ – Hí Thiên, chỉ có ngươi mới xem là thần!”

“Hí Thiên đại nhân chính là thần!”

“Nếu hẳn là thần thì sẽ không giúp Tiết Triệt, cho hẳn Hồng Chu kia,

ta xem nàng cùng phụ tử An Quốc công đều là đồ gian ác cùng nhau cấu kết làm việc xấu!”

Nghe được người khác hạ thấp vị thần trong lòng của hắn, Lạc Lạc tức nổi giận.

“Dụng ý của Hí Thiên đại nhân kẻ ngu ngốc như ngươi có thể hiểu được sao? Ta cho ngươi biết, hắn trợ giúp Tiết Triệt cũng là bởi vì muốn...”

“Lạc Lạc thiếu gia, sắp đến giờ vào học, hay là ngươi trở về chỗ ngồi đi, tiên sinh đã tới.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng lên tiếng cắt đứt lời của hắn, hơn nữa đứng lên, vỗ vỗ bờ vai của hắn, để cho hắn quay lại chỗ ngồi của mình.

Nực cười, để cho hắn âm ỉ nói ra chuyện Hí Thiên đối với Tiết Triệt có ác ý truyền ra ngoài thì kết hoạch sau này của nàng liền hỏng hết.

Lạc Lạc bất đắc dĩ, trề môi trừng mắt một cái với công chúa Anh D, sau đó đối với Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, ngươi giết chết Tiết Mộng, tuyệt đối là ta bằng hữu của Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ ta! Sau này có chuyện gì, ta đều có thể giúp cho ngươi!”

“Đa tạ.”

“Đơn thuần, ngu ngốc!” Công chúa Anh Dạ nhìn Lạc Lạc trở về chỗ ngồi của mình mới lẩm bẫm một câu.

“Công chúa điện hạ cảm giác được Hí Thiên kia không phải người tốt sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thử thăm dò hỏi.

Ngày đó cùng cùng Tiết Triệt cưới ngựa trên đường cái bị thái tử Chiến Dã nhìn thấy, nói như vậy có lẽ chuyện này công chúa Anh Dạ

cũng biết cho nên mới đối với Hí Thiên thấy phản cảm như vậy.

Chương 135: Minh tranh ám đấu (9)

“Đến gần phụ tử An Quốc công, cũng không phải đồ tốt lành gì!”
Công chúa Anh Dạ vừa nói, trên mặt hiện lên một chút mất mát, sâu kín nói, “Kỳ thật, nàng có phải người tốt hay không cũng không liên quan gì tới ta, nhưng mà hoàng huynh rất khó cho qua.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn vẻ mặt của nàng, lặng lẽ thờ dài một tiếng.

“Hoàng huynh thật thương thức nàng, nhưng nàng cấu kết cùng phụ tử An Quốc công cùng một chỗ, hừ! Sau này nàng cùng hoàng huynh không làm bằng hữu được thì liền làm địch nhân đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi buồn bực một trận, nàng làm sao có thể cấu kết cùng phụ tử An Quốc công đây?

Sau khi chương trình học buổi sáng kết thúc, phần lớn các thiếu gia, tiểu thư trong đế đô cũng không trở về nhà dùng cơm, thứ nhất xe ngựa xóc nảy, thứ hai ở trong học viện không ít con cái thế gia, mọi người cùng nhau ăn cơm để gia tăng cảm tình, đối với tiền đồ sau này hẳn là có giúp ích.

Bởi vậy mỗi ngày đến đi học, nha hoàn đều chuẩn bị hộp đựng thức ăn để cùng mang đến, trong lúc nghỉ trưa tại học viện thì dùng.

Trong nhà ăn đã có nhiều người, công chúa Anh Dạ liền mang theo Hoàng Bắc Nguyệt đi ra, đến Tùng Cúc đình trong Quốc Tử Giám ăn cơm, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ dẫn theo một nha hoàn là Đông Lăng, công chúa Anh Dạ dẫn theo hai cung nữ thân thủ không tòi, một

người tên là Vô Song, một người tên là Vô Hoan.

Đông Lăng cùng hai nha hoàn này tán gẫu không tẻ, ba nha đầu cười cười nói nói, trong Tùng Cúc đình một mảnh hoan thanh tiểu ngữ.

Lúc này, đột nhiên có tiếng đàn truyền đến, thánh thót róc rách, chọt cao chọt thấp, trong chốc lát như gió thổi mây bay, trong chốc lát như giọt nước rơi trên đá.

“Là tiếng đàn của Dục vương tử!” Vô Song vẻ mặt say mê, “Dục vương tử thật là quân tử ôn nhuận phong nhã.”

“Đúng vậy, tiếng đàn này, thiên hạ vô song!” Vô Hoan che cái miệng nhỏ nhắn cười rộ lên, ngay cả công chúa Anh Dạ cũng không khỏi mỉm cười, trên mặt thần sắc rõ ràng là rất ngưỡng mộ.

“Nha đầu lắm miệng này, coi chừng ta đánh ngươi!” Vô Song lập tức đỏ mặt, lặng lẽ nhìn thoáng qua công chúa Anh Dạ, thấy nàng đắm chìm ở trong tiếng đàn, không có nghe được lời Vô Hoan nói, mới trừng mắt nhìn Vô Hoan một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt chớp chớp đôi mi thanh tú.

Ôn nhuận phong nhã?

Quân tử?

Các nàng đều là chưa từng thấy khuôn mặt thật của hắn dưới mặt nạ mà thôi!

Tiếng đàn này giống như một trận gió, thổi vào trong lòng mỗi người, giờ ngọ trong Quốc Tử Giám, đều tĩnh lặng lại, mặc cho tiếng đàn ở xung quanh lưu chuyển.

Ngày hôm qua bị Phong Liên Dực đoạt Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, Hoàng Bắc Nguyệt đối với hắn có một bụng hỏa, suy nghĩ có cơ hội nhất định phải cho hắn một ít giáo huấn, hiện tại nghe được tiếng đàn của hắn, chuyện tối hôm qua lại hiện lên, vẻ mặt nàng không hài lòng bùng nổ.

“Bắc Nguyệt, ngươi còn chưa chính thức gặp qua Dực vương tử đi? Bây giờ hắn là lão sư dạy đánh đàn, ta đưa ngươi đi gặp hắn.” Công chúa Anh Dạ đột nhiên đứng lên, lôi kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt đi ra ngoài.

Đông Lăng nói: “Công chúa điện hạ, tiểu thư của chúng ta chọn khóa học đánh đàn...”

Vô Hoan vỗ vỗ bả vai của nàng nói: “Là công chúa của chúng ta muốn gặp Dực vương tử, mới lôi kéo quận chúa đi để có thêm can đảm thôi!”

“Chẳng lẽ công chúa đối với Dực vương tử...” Đông Lăng có chút kinh ngạc.

“Công chúa và Dực vương tử từ nhỏ cùng nhau lớn lên, công chúa thường thức cách làm người của Dực vương tử thôi.” Vô Song vội vàng nói, lạng lẽ nhìn thoáng qua Vô Hoan lẩm miệng.

“Hóa ra là như vậy.” Đông Lăng gật đầu, thu hộp đựng thức ăn nói, “Chúng ta cũng theo qua đi.”

Cầm uyển

Đường nhỏ xa xa, vài cây tử đằng bùng xuống, đóa hoa màu tím nhạt cực kì giống ánh mắt của ai đó.

Gạt hoa ra mà đi, bước chân nhẹ nhàng lặng lẽ, tiếng đàn dần dần gần.

Thời điểm bon họ tới gần, tiếng đàn tuyệt vời tựa thiên âm liền dừng lại.

Chương 136: Minh tranh ám đấu (10)

Công chúa Anh Dạ dừng bước, lặng lẽ lè lưỡi, thấp giọng nói: “Lúc hấn đánh đàn, không thích bị làm phiền, có vẻ bị phát hiện rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường trong lòng: cổ quái!

Tuy nhiên ấn tượng của nàng đối với Phong Liên Dục vô cùng kém, cho nên khiến cho hấn khó chịu, nàng thật vui vẻ.

Nhìn thấy vẻ mặt thất vọng của công chúa Anh Dạ, xoay người đang định rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt kéo tay nàng nói: “Nếu đã tới, vậy chúng ta đi bái kiến tiên sinh luôn.”

“Nhưng mà....” Công chúa Anh Dạ do dự, người kia không quan tâm thứ gì, nhưng nếu đang đánh đàn mà bị người khác làm phiền sẽ không vui.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt đã vượt qua nàng, đi đến trước, công chúa Anh Dạ bất đắc dĩ, chỉ có thể theo sau.

Trong đình hóng mát cây cỏ sum xuê, trên bàn đặt một cây đàn, có vài cánh hoa màu tím rơi trên dây đàn, mà bên cạnh cây đàn đã không còn ai.

Hoàng Bắc Nguyệt đi đến, trong con ngươi loé lên ánh sáng lạnh, nhìn quanh bốn phía, chậm rãi đi đến bên cạnh cây đàn, khẽ gảy chút dây đàn.

“Bắc Nguyệt, đừng chạm loạn.” Công chúa Anh Dạ ở sau người nói, nàng cũng nhìn trong đình hóng mát, không có ai, trong lòng biết nhất định là hẳn không vui, cho nên rời đi.

Nàng cũng muốn gọi Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng rời đi, nhưng vào lúc này cửa Cầm Uyển bị mở ra, Phong Liên Dực mặc một thân bạch y đứng ở cửa, trên mặt thản nhiên tươi cười, đôi mắt tím gợn sóng.

Công chúa Anh Dạ không khỏi ngẩn ra, cảm thấy có chút ngạc nhiên.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, bởi vì đang đưa lưng về phía công chúa Anh Dạ, cho nên trong mắt nàng hiện lên ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta khiếp sợ.

Phong Liên Dực nhìn nàng thật sâu một cái, chuyển hướng công chúa Anh Dạ cười nói: “Sao công chúa lại đến đây?”

Hắn không tức giận!

Trong lòng công chúa Anh Dạ vui vẻ, vội vàng nói: “Nghe được tiếng đàn thanh thoát, bị hấp dẫn nên đã tới.”

Nàng vừa nói, cũng chưa quên Hoàng Bắc Nguyệt, đi lên phía trước lôi kéo tay nàng, nói: “Vị này chính là Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa, hôm qua mới đến Quốc Tử Giám, ta mang nàng đến đây gặp ngươi.”

Khi nhập học, mỗi tân sinh đều phải đi bái kiến lão sư của các khoa, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã gặp qua Phong Liên Dực.

Tuy nhiên lúc này không muốn bỏ qua mặt mũi của công chúa, liền hơi hơi cong khoé môi, nói: “Phong thái Dực vương tử, Bắc Nguyệt

ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay rốt cuộc chân chính nhìn thấy.”

“Bắc Nguyệt quận chúa quá khen, đại danh quận chúa, ngày hôm qua đã truyền khắp thành Lâm Hoài, không nghĩ rằng quận chúa còn nhỏ tuổi như vậy, bản lĩnh đã rất cao.” Phong Liên Dực cũng mỉm cười nói.

“Không dám không dám, lúc đó chỉ do vận khí của ta tốt mà thôi, gặp gỡ cao thủ khôn khéo, sẽ bị thiệt thòi lớn.” Ánh sáng trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe, ngày hôm qua không phải bị thua thiệt trong tay người sao?

Phong Liên Dực vẫn ưu nhã phong dật như trước, khí độ làm kẻ khác khâm phục: “Quận chúa thông minh như vậy, làm sao có thể bị thiệt thòi?”

“Có lẽ ngày nào đó không cẩn thận, gặp phải kẻ vô lại, như vậy làm sao không bị thiệt thòi?” Hoàng Bắc Nguyệt làm vẻ mặt thiếu nữ ngây thơ tươi cười, mắng chửi trước mặt người ta, là thích nhất!

Ý cười trong mắt Phong Liên Dực ngày càng sâu sắc, cái miệng nhỏ nhắn của nha đầu kia, cũng lợi hại giống bản lĩnh của nàng.

Hai người người một lời ta một câu, lời nói thì khách sáo, nhưng âm thầm thì đang tranh đấu, ý tứ trong đó, cũng chỉ có hai người mới hiểu rõ ràng.

Công chúa Anh Dạ cười nói: “Dực ca ca, người không biết, từ nhỏ thân thể Bắc Nguyệt không thể tập võ, ở trên lôi đài ngày hôm qua, nếu không phải do Tiết Mộng quá ngu ngốc, Bắc Nguyệt quả thật sẽ bị hại! Lấy đại khi tiểu, ý cường lạng nhược*, lại còn dùng vũ khí, Tiết Mộng đó không phải chính là kẻ vô lại sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đối với Phong Liên Dực nói: “Đúng! Vô lại!”

*Lấy lớn ức hiếp nhỏ, cậy mạnh bắt nạt yếu.

Chương 137: Minh tranh ám đấu (11)

Ánh mắt dừng lại trên người hấn trong chốc lát liền thần sắc như thường dời đi chỗ khác.

Phong Liên Dục cười nhìn nàng, con ngươi màu tím nhạt càng có vẻ mênh mông như biển, sâu không thấy đáy.

Bị tổn hại? Tiết Mộng kia nàng không cần dùng đến một ngón tay cũng có thể giết chết, sẽ bị tổn hại mới là lạ, cái gì là ý mạnh hiếp yếu? Rõ ràng là nàng đi ức hiếp người khác.

Chỉ là Tiết Mộng rất xui xẻo, vậy mà không sợ chết khiêu chiến với nàng, kết quả như vậy cũng là chuyện đương nhiên, xui xẻo nhất chính là tất cả mọi người đều tưởng rằng Tiết Mộng thua trên tay một phế vật cái gì cũng không biết.

Trong lòng vừa nghĩ đến, Phong Liên Dục càng cảm giác được Hoàng Bắc Nguyệt rất phúc hắc, quá âm hiểm.

Tuy nhiên, loại phúc hắc cùng âm hiểm này, lại vô cùng giống hấn.

“Công chúa, lần trước ngươi đưa tới trà tốt nhất để ở chỗ nào, còn nhớ rõ không?” Phong Liên Dục âm đạm cười, đôi mắt màu tím ôn nhuận nhìn về phía công chúa Anh Dạ.

Công chúa Anh Dạ biết hấn muốn pha trà khoản đãi các nàng, nhất thời vui mừng nói: “Ta biết, Dục ca ca cứ ngồi đây trước, ta đi pha trà!”

Nói xong vui vẻ chạy đi.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, thật là một thiếu nữ đơn thuần, bị người cố ý sai khiến cũng không có phát hiện ra mà vẫn vô cùng vui mừng.

Công chúa Anh Dạ vừa đi, thần sắc trên mặt của Hoàng Bắc Nguyệt liền đông lại như sương lạnh, ôm hai tay, ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lên, lạnh lùng nhìn hấn, khí thế trên người không hề thua kém nam tử mắt tím lớn hơn nàng vài tuổi này dù chỉ một ít.

“Chuyện ngày hôm qua, ít nhiều Bắc Nguyệt quận chúa cũng giúp ta giá họa cho lệnh huynh.” Phong Liên Dực vẫn là thản nhiên mỉm cười, trong tươi cười mang theo vài phần yêu nghiệt.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh: “Ta giúp ngươi nhưng là phải có trả giá.”

“Trả giá? Một viên Tị Thủy Châu còn chưa đủ sao?” Phong Liên Dực thản nhiên nói.

“Vật kia ta muốn để làm cái gì?” Tuy rằng ngày hôm qua nguyên bản là nàng đã lên tốt kế hoạch, không phải vì giúp hấn mới giá họa cho Tiêu Trọng Kỳ.

Nhưng mà cũng gián tiếp giúp hấn, để cho hấn có thể kê cao gối không lo, tất cả tội danh cũng để cho Tiêu Trọng Kỳ xui xẻo kia gánh chịu.

Nàng là người không có nhiệt tâm khắp nơi giúp đỡ người khác như vậy, nếu chịu ân huệ của nàng, nàng cần có chút hồi báo cũng là chuyện đương nhiên.

Phong Liên Dực mỉm cười nhìn nàng, tựa hồ có chút thỏa hiệp, “Vậy người muốn cái gì? Ta không có khả năng cho người Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh.”

“Vật kia ta không muốn người cho ta, thứ gì thuộc về ta, sớm muộn ta cũng sẽ lấy lại, chẳng qua là hiện tại tạm thời để ở chỗ của người mà thôi.”

Phong Liên Dực ý cười càng sâu, tiểu nha đầu kiêu ngạo bừa bãi như vậy, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy.

Rõ ràng nàng mới mười tuổi, loại này khí thế cường đại này từ nơi nào mà có đây?

“Không phải Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh thì ta có thể cân nhắc một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt hé mắt, nói: “Ta muốn hai viên Tủy Tủy Đan!”

Phong Liên Dực ngẩn ra, ánh sáng trong đôi mắt màu tím chợt lóe: “Ta không phải là luyện dược sư.”

“Mặc kệ người có phải hay không, người trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh không phải là chưng bày ở nhà xem đi?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, “Người có luyện dược sư, dùng Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh luyện thành Tủy Tủy Đan tỷ lệ rất lớn đi. Cho ta hai viên, chuyện người trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh ta sẽ giúp người giữ bí mật.”

“Quận chúa, người đi phủ An Quốc công trộm đồ cũng không chỉ có mình ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, cười đến có chút âm hiểm: “Người cảm

thấy được có bao nhiêu người tin lời của người? Một người từ nhỏ ốm yếu như phế vật, có thể xông vào trong mật thất của phủ An Quốc công trộm đồ hay không?”

Nghĩ uy hiếp nàng? Vậy cũng cần có chứng cứ rõ ràng, nếu không, người nào lại tin nàng có bản lĩnh kia?

Chương 138: Minh tranh ám đấu (12)

Phong Liên Dực bất đắc dĩ lắc đầu: “Xảo quyết âm hiểm, thua người rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt dương dương tự đắc nhướn lông mày, người không thua sao được?

“Nhưng mà Tẩy Tủy Đan không phải muốn luyện thành là có thể luyện được, nhất định cần phải chờ một quãng thời gian.”

“Đương nhiên ta biết việc này, ta có kiên nhẫn chờ, mấy loại dược liệu trân quý để luyện chế Tẩy Tủy Đan, ta cũng sẽ tìm giúp.”

Để hẳn luyện chế Tẩy Tủy Đan nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng chưa từng nghĩ sẽ ngồi mát ăn bát vàng*, có mấy loại dược liệu vô cùng hiếm thấy, dù có tiền cũng không mua được.

* Không làm mà hưởng.

Phong Liên Dực nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: “Hai tháng sau chính là thời kỳ luyện dược tốt nhất, do đó phải tìm được đầy đủ dược liệu trước thời điểm đó, càng nhiều càng tốt.”

Phối phương Tẩy Tủy Đan nàng không biết rõ ràng, bởi vậy nói: “Cần những thứ gì, người liệt kê cho ta một danh sách, ta sẽ đi tìm.”

“Được.” Hắn mỉm cười chứa sự ưu nhã nhu hòa đáp ứng, ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy công chúa Anh Dạ bưng trà cụ đi tới, về

tươi cười chậm rãi chuyển sang lãnh đạm.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhận ra được tiếng bước chân của nàng, liền xoay người, ngồi xuống ở bên cạnh bàn, tùy ý khẽ động vài dây đàn.

Hai người nhất thời vân đạm phong khinh, ánh mắt nhàn nhã, giống như chuyện vừa nãy chưa từng xảy ra.

Công chúa Anh Dạ không biết pha loại trà gì mà trong Cầm Uyển phiêu tán một mùi thơm kỳ dị, nàng bày xong bộ trà cụ, động tác thành thạo rót nước vào ba chén trà.

Nhưng còn chưa uống trà, nha đầu Đông Lăng liền chạy vào.

“Tiểu thư, không tốt, đại thiếu gia đánh nhau cùng với Tiết Triệt ở bên ngoài!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm hẳn đánh nhau với Tiết Triệt thì liên quan gì đến nàng? Bọn họ lưỡng bại câu thương nàng càng vui mừng, tuy nhiên có công chúa Anh Dạ ở đây, nàng không nên biểu hiện lãnh huyết vô tình như vậy, liền đứng lên nói: “Sao lại thế này?”

“Là do Tiết Triệt gây chiến trước, ta đoán chỉ sợ đại thiếu gia không phải là đối thủ của Tiết Triệt.”

“Đi xem một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt đặt chén trà xuống, nhanh chóng rời đi cùng Đông Lăng.

Đã thương lượng xong giao dịch với Phong Liên Dục, ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa, nàng cũng muốn rời đi sớm một chút.

Tiêu Trọng Kỳ và Tiết Triệt đang tỷ thí trên lô đài, Tiêu Trọng Kỳ là kẻ

ngu tính cách xúc động, khẳng định bị Tiết Triệt dùng phép khích tướng, khiến cho hắn đáp ứng lên lời đài, cũng không suy nghĩ lại, thực lực của hắn thế nào?

Võ giả đánh với triệu hoán sư, vốn đã chịu thiệt hơn rồi, huống chi Tiết Triệt còn có Hồng Chu, nếu thực lòng muốn giết chết Tiêu Trọng Kỳ, Tiêu Trọng Kỳ sẽ còn đường sống sao?

Phía trước Đông viện có một sân luận võ lớn, lời đài luận võ lớn hơn mấy lần ở Võ Đạo viện, Hồng Chu thả ra, vẫn có thể hành động tự nhiên ở trên lời đài.

Dưới lời đài vây quanh đầy người, gây ra động tĩnh lớn như vậy, toàn bộ người trong Linh Ương Học Viện đều đến xem cuộc chiến.

Bình thường Tiết Triệt cũng không phải thứ tốt lành gì, giống Tiết Mộng luôn ức hiếp kẻ yếu, khiến cho người khác rất chán ghét.

Mà Tiêu Trọng Kỳ cũng không tốt hơn tí nào, cũng là loại ỷ thế hiếp người.

Cho nên hai kẻ bị chán ghét đánh nhau, khiến cho mọi người rất kích động, giống như cảm giác đang nhìn chó cắn chó, phía dưới âm thanh hô giết lượt sau cao hơn lượt trước.

“Tiểu thư, rõ ràng đại thiếu gia không phải đối thủ của Tiết Triệt.” Đông Lăng thấp giọng nói.

“Đương nhiên.” Bên môi Hoàng Bắc Nguyệt hiện lên nụ cười khế mơ hồ.

Trên lời đài Tiêu Trọng Kỳ mặc khôi giáp ngân bạch, tay cầm trường kích tuyết trắng, bình thường nhìn vừa uy phong lại tiêu sái, nhưng là

hiện tại bị chân dài thật lớn của Hồng Chu quét qua, liền phải lăn lộn về phía sau mấy vòng, chật vật đứng lên.

Trên người đã có mấy chỗ bị thương, tuy nhiên thực lực của chiến sĩ ngân bạch cũng không phải khoác lác, nếu Hồng Chu không có lời quang hộ thể, chỉ sợ cũng phải chịu thua thiệt dưới tay Tiêu Trọng Kỳ.

Chương 139: Minh tranh ám đấu (13)

Tiết Triệt đứng ở trên lưng Hồng Chu, một thân quần áo màu đỏ chói mắt, cười ha hả nói: “Tiểu tặc! Biết sự lợi hại của ta rồi chứ, dám trộm đồ vật của nhà ta, ta còn nghĩ rằng ngươi giỏi lắm cơ đấy!”

Tiêu Trọng Kỳ ‘phi’ một tiếng, nôn ra một búng máu từ trong miệng, trong lòng bị kìm nén đến phát tức!

“Mẹ nó, ai thêm đồ vật gì của nhà ngươi!”

“Hừ! Ngươi cứ mạnh miệng đi! Hôm nay không trả lại đồ vật đó, thì cũng đừng hòng còn sống mà đi xuống lôi đài!” Tiết Triệt nảy sinh ác độc, trong mắt hiện lên vẻ hung ác.

“Ca ca đừng đánh!” Phía trước lôi đài vang lên tiếng khóc mềm mại của một cô gái.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn, thấy là mấy tiểu thư thiếu gia của Tiêu gia, người đang khóc chính là Tiêu Nhu, nàng và Tiêu Trọng Kỳ đều là do Cầm di nương sinh, gần gũi từ nhỏ, giờ thấy Tiêu Trọng Kỳ bị đánh thành như vậy, sợ rằng sẽ bị đánh chết, nên sợ đến khóc lên.

Tiêu Vận đứng một bên mím môi, nhìn thấy người nhà mình sắp bị đánh chết, nàng cũng thấy mất hết mặt mũi!

“Nhị tỷ tỷ, van cầu ngươi cứu ca ca ta đi.” Tiêu Nhu khóc cầu khẩn Tiêu Vận.

“Ta có biện pháp nào chứ?” Tiêu Vận lạnh lùng bỏ tay nàng ra, “Tiết Triệt là triệu hoán sư tứ tinh, còn có Hồng Chu mười một cấp, người hãy cầu phúc cho ca ca người đi!”

Sắc mặt lạnh lùng vô tình như thế, khiến cho Tiêu Nhu còn nhỏ tuổi sửng sốt.

Từ trước nàng đã biết mẫu thân của mình luôn đối đầu cùng Tuyết di nương, nhưng mà cùng là tỷ muội trong nhà, nàng luôn nghĩ sẽ có huyết thống thân tình, nhưng giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, nàng mới biết được căn bản huyết thống không tính là cái gì!

Tiêu Nhu khóc đến hai mắt đỏ bừng được nha hoàn bên cạnh nâng đỡ, mềm yếu đứng cũng không vững.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng phía ngoài đám người vài bước, lạnh lùng nhìn, Đông Lăng hừ nhẹ một tiếng: “Nếu nàng đến van cầu tiểu thư, có khi còn có tác dụng, cầu Tiêu Vận, đúng là chuyện cười!”

“Kỳ thật cầu Tiêu Vận cũng không có sai, Thiên Tuyết Miêu của nàng ta mặc dù không thể chống lại Hồng Chu, nhưng mà cứu Tiêu Trọng Kỳ cũng không phải việc gì khó. Nhưng nếu làm vậy, sợ rằng Thiên Tuyết Miêu sẽ bị thương, cho nên Tiêu Vận mới không đồng ý.”
Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Những người trong đại gia tộc, luôn coi lợi ích của mình là quan trọng nhất.

Đột nhiên đám người vây xem phát ra một tiếng thét chói tai!

Chỉ thấy nguyên khí trên người Tiêu Trọng Kỳ tăng vọt, hình thành một tầng nguyên khí phòng hộ, liều mạng đung vào chân dài của

Hồng Chu, sau đó hấn khua ngang trường kích, toàn bộ nguyên khí ngưng tụ ở trên trường kích, lập tức chân Hồng Chu bị chém một khúc!

Hồng Chu hoàn toàn bị chọc giận, mắt Tiết Triệt cũng đỏ bừng, hô to một tiếng: “Ta giết ngươi!”

Hồng Chu há miệng, một đoàn lôi quang hiện lên ở bên trong, sau đó phun ra từ trong miệng ra, về phía Tiêu Trọng Kỳ.

Tiêu Trọng Kỳ nhìn vậy biết không tốt, dù chỉ dính một chút đoàn lôi quang kia cũng có thể làm cho hấn hồn phi phách tán! Ngay cả tro tàn cũng không có! Hấn lập tức xoay người bỏ chạy.

Trái tim những người bên dưới cũng nhảy lên đến cổ họng, Tiêu Nhu nhìn thoáng qua, bị hù dọa đến ngất xỉu.

Tốc độ của chiến sĩ ngân bạch khiến người ta kinh ngạc, tốc độ Tiêu Trọng Kỳ chạy trốn rất nhanh, nhưng là dù có nhanh hơn nữa, có thể nhanh hơn tốc độ của lôi quang sao?

Mắt thấy Tiêu Trọng Kỳ sắp bị đuổi kịp, quang cầu lớn khiến cho hấn không có chỗ để trốn tránh!

Hấn vội nhảy xuống lôi đài, liều mạng bỏ chạy khỏi sân luận võ, nhảy qua một tường vây, chạy vào thư viện nổi tiếng trong Linh Ương Học Viện— — Thất Tháp!

Thất Tháp có lịch sử từ rất lâu, là nơi được rùng cây rậm rạp thật lớn bao quanh, bên trong còn nhiều cây cối hơn bên ngoài, cây cối rậm rạp, dưới tán cây rất lớn, thường xuyên sẽ có đệ tử học bài nghiêm túc ở đó.

Chương 140: Minh tranh ám đấu (14)

Trong rừng cây có bảy toà tháp nằm rải rác, càng đi vào sâu, kích thước tháp lại càng lớn, bên trong cất chứa tất cả các loại sách cổ xưa trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp.

Trong bảy toà tháp này chỉ có năm toà tháp phía trước mở ra cho đệ tử, hai toà phía sau thì không cho phép đệ tử ra vào.

Thất Tháp này là một trong những nơi thần thánh nhất của Linh Ương Học Viện, an tĩnh xa xưa, bình thường cũng không cho phép người nào lớn tiếng gây tiếng động lớn xôn xao ở bên trong.

Mấy lão sư đang xem cuộc chiến ở chỗ lô đài, nhìn thấy Tiêu Trọng Kỳ chạy vào trong, mặt mày trầm xuống, quát lớn: “Không được liều lĩnh đi vào trong đó!”

Nhưng là âm thanh xôn xao ở bên lô đài gây tiếng động quá lớn, khiến âm thanh của mấy vị lão sư bị bao phủ.

“Tiểu tặc, đừng mơ trốn thoát!” Tiết Triệt cười lạnh một tiếng, thúc giục Hồng Chu đuổi theo vào.

Hồng Chu khống lồ, tám chân lớn cùng nhau động, lô quang lóe ra, rất nhanh đã tới bên ngoài tường vây của Thất Tháp.

Chùm lô quang vừa nãy đã phá huỷ mấy cây trong rừng, bây giờ lô quang của Hồng Chu lại đến gần, đất đá xung quanh cũng gần như bị khô vàng.

Hồng Chu há mồm, lại phun một chùm lôi quang ra, đuổi theo Tiêu Trọng Kỳ, khiến cho Tiêu Trọng Kỳ sợ hãi đến hồn phi phách tán, liều mạng chạy về phía trước.

Sắc mặt mấy vị lão sư vô cùng khó coi, mấy vị triệu hoán sư thực lực cao cũng đã triệu hồi linh thú của mình, chuẩn bị đi đến ngăn trở.

Ngay tại lúc này, trong Thất Tháp an tĩnh thần thánh, đột nhiên xuất hiện một trận dao động kịch liệt, mặt đất rung chuyển như bị cái gì đập mạnh một cái!

Một ít đệ tử thực lực kém, bị dao động trực tiếp đẩy ngã trên mặt đất, trong nháy mắt thanh âm la hét liền yên tĩnh trở lại.

Hồng Chu đang tiếp tục há mồm phun lôi quang, nhưng sau khi gặp dao động này, giống như là đột nhiên nhớ đến cái gì, thân thể cao lớn dừng lại một chút.

Lôi quang lớn hơn so với vừa rồi được phun ra, ầm ầm nổ vang, truy đuổi theo phía sau Tiêu Trọng Kỳ.

Nhìn thấy sắp bị đuổi theo, đột nhiên một tiếng phẫn nộ gầm nhẹ từ nơi sâu phía trong Thất Tháp truyền đến, tiếng hô rung động lòng người, khiến người nghe được trong lòng không tự chủ sinh ra ý nghĩ muốn quỳ xuống thần phục.

Chỉ có bá chủ tối cao vô thượng mới có khả năng phát ra tiếng gầm đó!

Hoàng Bắc Nguyệt đỡ thân thể Đông Lăng lung lay sắp đổ, ngẩng đầu, híp mắt nhìn về rừng cây rậm rạp ở nơi sâu phía trong Thất Tháp.

Trong tầm mắt, rừng rậm đột nhiên rung rung, từ mặt đất nơi tòa tháp thứ bảy đột nhiên xuất hiện một cự long màu đen xoay quanh bay lên! Thân rồng thật lớn gần như bao vây cả tòa tháp.

Đầu rồng uy phong lẫm lẫm, hàn quang lóe ra, gầm lên giận dữ, một ngọn lửa mãnh liệt phun từ trong miệng rồng ra, hùng hổ bay đến chỗ Hồng Chu!

Hồng Chu mười một cấp cơ bản đã có linh tính, hơn nữa sau khi ký kết ước với con người sẽ bắt đầu hình thành ý thức, vừa nhìn thấy cự long cường đại như thế, đã sinh lòng sợ hãi, đó không phải là nó có thể chống lại được!

Vừa mới xoay người muốn chạy trốn, nhưng đã không còn kịp nữa, lửa cháy cuộn cuộn đã bao vây nó ở bên trong, ngay cả Tiết Triệt cũng không may mắn bị cuốn vào.

Tiếng kêu thảm tê tâm liệt phế ——

Hồng Chu cùng Tiết Triệt cùng nhau hét ầm lên, thanh âm kia khiến trái tim người nghe tê dại, linh hồn cũng run rẩy!

“Trùng phạt chi hỏa! Là trùng phạt chi hỏa!” Không biết là người nào hô to một tiếng, sau đó tất cả mọi người ngậm miệng, trợn to mắt nhìn Hồng Chu cùng Tiết Triệt bị bao vây trong ngọn lửa, biểu tình hoảng sợ, so với nhìn thấy việc Tiết Triệt bị giết chỉ trong một chiêu còn khủng bố hơn!

Chương 141: Linh giả chí tôn (1)

Trùng phạt chi hỏa, đó là một truyền thuyết thần bí trong Linh Ương học viện, nghe nói học sinh phạm phải sai lầm lớn sẽ bị tiếp nhận trùng phạt chi hỏa.

Loại hỏa diễm hung tàn này không chân chính gây tổn thương thân thể, nhưng người bị đốt trong hỏa diễm cảm thấy càng thêm kinh khủng dày vò hơn so với liệt hỏa ở mười tám tầng địa ngục!

Chỉ là trùng phạt chi hỏa chỉ tồn tại trong truyền thuyết tại Linh Ương Học Viện, người nào cũng không có chân chính thấy qua.

“Linh Tôn xin bớt giận!”

Rất xa, một lão giả đầu tóc bạc trắng cưỡi linh thú Tiên Hạc bay đến, trường bào màu xám trong gió phất phơ.

Tiên phong đạo cốt, khí thể đậm đặc, giống như một vị thượng tiên!

“Đúng là viện trưởng tới!”

Một khắc nhìn thấy lão giả này xuất hiện, những người do chấn động mà bị ngã trên mặt đất lộ ra thần sắc giống như nhìn thấy vị cứu tinh!

Cự long xuất hiện đã sinh ra loại uy áp vô cùng khủng bố, lúc trùng phạt chi hỏa xuất hiện, lại càng làm cho linh hồn người không tự chủ được mà run rẩy!

Tuy bị trừng phạt là người khác nhưng mà nghe tiếng kêu thê lương thảm thiết như vậy, tất cả mọi người đều cảm giác thấy da đầu tê dại, khớp hàm run lên.

Viện trưởng tóc trắng xóa điều khiển Tiên Hạc bay đến phía trên Tiết Triệt cùng Hồng Chu, đối với cự long màu đen đang bay lượn trên tòa tháp thứ bảy phía xa cúi đầu thật sâu, cất cao giọng nói: “Xin Linh Tôn bớt giận, hài tử không hiểu biết đã mạo phạm Linh Tôn, lão hủ nhất định sẽ trừng phạt hẳn thật nặng!”

“Thương Hà, đệ tử của ngươi bây giờ đã sa đọa đến nông nỗi này sao?” Thanh âm trầm nộ, từ cự long xa xa truyền đến.

Mọi người kinh hãi!

Cự long này lại có thể mở miệng nói chuyện!

Linh thú chỉ có cùng triệu hoán sư ký kết khế ước mới có năng lực cùng triệu hoán sư giao tiếp trong lòng, có thể tùy ý trao đổi.

Chỉ có song phương có khế ước tồn tại là linh thú cùng triệu hoán sư mới có thể trao đổi, người ngoài đều không thể nghe thấy!

Nhưng mà cự long này lại mở miệng nói chuyện!

Đây là linh thú cấp bậc gì?

Nghe được cự long mở miệng, Thương Hà viện trưởng cũng không kinh ngạc, chỉ là cúi đầu càng sâu: “Đúng là do lão hủ dạy dỗ vô phương, xin Linh Tôn hãy bớt giận.”

Thương Hà viện trưởng là viện trưởng của Linh Ương Học Viện, là một triệu hoán sư cửu tinh thuộc tính phong, ở Nam Dực quốc đứ

cao vọng trọng, có địa vị không bình thường.

Coi như là đặt ở trên đại lục Táp Nhĩ Tháp, Thương Hà viện trưởng cũng có địa vị phi phàm, không ai biết ông đã sống bao nhiêu tuổi, mỗi một năm ông xuất hiện, hết lần này tới lần khác đều là tóc trắng xoá, áo bào tro, tựa hồ không thấy ông già đi.

Hoàng thất Nam Dực quốc đối với ông vô cùng kính trọng, sắc phong Quốc Sư, ông cũng là sư phụ của thái tử Chiến Dã, tộc trưởng của các đại gia tộc nhìn thấy ông đều phải lễ nhượng ba phần.

Một vị lão giả tài giỏi như vậy mà còn phải cầu tình với một linh thú như vậy, thật là khiến cho những đệ tử trong Linh Ương Học Viện đem Thương Hà viện trưởng cúng bái như thần linh không thể tin được.

Cự long này đến tột cùng là có lai lịch như thế nào? Trước kia chưa từng nhìn thấy nó xuất hiện, nhưng mà nó có thể phun ra ‘trùng phạt chi hỏa’ trong truyền thuyết, ngay cả Thương Hà viện trưởng đều phải gọi nó là ‘Linh Tôn’!

Chúng đệ tử chỉ cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng ai cũng không dám nói chuyện, thờ cũng không dám thờ mạnh một tiếng.

“Hừ.” Linh Tôn miễn cưỡng hừ một tiếng, nể mặt mũi của Thương Hà lão nhân mà thu hồi trùng phạt chi hỏa.

Tiếng kêu thảm thiết dừng lại, thân thể thật lớn của Hồng Chu âm âm té trên mặt đất, vỏ cứng màu đỏ trên người cũng hoàn toàn mất đi ánh sáng, tám chân yếu ớt gãy dựa hai cái liền không động đậy được nữa.

Ánh sáng màu đỏ chợt lóe, Hồng Chu không thể duy trì hình dáng

thật lớn hiện tại, biến thành một con nhện nho nhỏ trở về không gian
linh thú của triệu hoán sư.

Mà Tiết Triệt cả người nằm trên mặt đất, không ngừng mà co quắp.

Chương 142: Linh giả chí tôn

(2)

Mà Tiết Triệt cả người nằm trên mặt đất, không ngừng mà co quắp, miệng sùi bọt mép, hai tròng mắt trợn ngược, thoạt nhìn tựa hồ sắp không chịu nổi nữa.

“Đa tạ Linh Tôn!” Thương Hà viện trưởng cung kính nói một tiếng tạ ơn, vội vàng từ trên Tiên Hạc nhảy xuống, xem xét thương thế của Tiết Triệt.

Trên tòa tháp thứ bảy thân thể của Linh Tôn chậm rãi theo thân tháp cao lớn xoay quanh xuống, tựa hồ nhanh quay trở về.

Nhưng mà vào lúc này, đột nhiên hắc ngọc đeo trên cổ Hoàng Bắc Nguyệt như là bị tác động gì đó, giống như trái tim nhẹ nhàng nhảy một cái.

Nàng khẽ nhíu mày, sao lại thế này? Giống như cảm giác được Vạn Thú Vô Cương đặc biệt hưng phấn?

Linh Tôn vốn nhanh chóng phải rời đi, đột nhiên hít một ngụm khí lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy Linh Tôn trên tháp cao đột nhiên dừng lại động tác đang xoay xuống, đầu rồng thật lớn quay sang bên này, hướng trong đám người nhìn lại.

Hai tròng mắt của cự long quá lớn, làm cho không ai có thể phán đoán được rốt cuộc nó nhìn đi nơi nào, vẫn là một mảng lớn những

người dưới lời đài này đều chịu uy hiếp khủng bố của cự nhân.

Người nhất gan, trực tiếp xụi lơ.

Hai tròng mắt của Hoàng Bắc Nguyệt khẽ chớp một cái.

Linh Tôn nhìn chính là nàng.

Sẽ không tính sai, cặp mắt kia đúng là đuổi theo sự rung động của Vạn Thú Vô Cương mà nhìn qua.

Nàng lạnh lùng ngược mắt, đối diện cùng hai mắt thật lớn của Linh Tôn.

Hai tròng mắt lớn thì sợ người? Nực cười.

Linh Tôn chậm rãi thở một tiếng, giống như một cơn lốc thổi qua, một mảnh rừng rậm bị thổi ào ào lay động, nó dời ánh mắt đi chỗ khác, chậm rãi dọc theo tháp cao xoay quanh, rất nhanh biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

Cứ như vậy rời đi, mới vừa rời ngắn ngủn một giây đồng hồ nhìn kỹ nàng giống như là nàng sinh ra ảo giác.

Linh Tôn.... Đến cùng nó là linh thú cấp bậc gì?

Ngay cả Hồng Chu linh thú mười một cấp nhìn thấy nó cũng muốn quay đầu chạy, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

Mà ngay cả Tử Diễm Hòa Kỳ Lân của thái tử Chiến Dã cùng Băng Linh Huyền Diệu của nàng ở đây, Hồng Chu cũng chưa chắc sẽ yếu như vậy, một chiêu chưa qua đã muốn quay đầu chạy đi?

Vậy Linh Tôn chẳng lẽ còn siêu việt hơn cả ‘ngũ linh’?

Nếu như có thể thuần phục Linh Tôn cho nàng sử dụng thì tốt rồi.

Trong đầu nàng vừa hiện lên ý nghĩ như vậy thì thanh âm của Yểm đã vang lên: “Nghĩ không ra lão già kia còn sống!”

“Yểm, ngươi biết hẩn?”

Nói đến Linh Tôn, thanh âm của Yểm không hề mang vẻ khinh thường như trước mà có chút ngưng trọng: “Nghĩ không ra hẩn luyện hóa trùng phạt chi hỏa phía dưới tòa tháp thứ bảy, hừ, thực lực so với trước kia mạnh lên không ít rồi.”

Hóa ra trùng phạt chi hỏa mới vừa rồi không phải cho bản thân Linh Tôn phun ra mà là hẩn luyện hóa.

“Hoàng Bắc Nguyệt, giai đoạn Băng Linh Huyền Diệu của ngươi cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của thái tử Chiến Dã hiện tại ở trước mặt hẩn giống như tiểu hài tử mới được sinh ra, hiện nay trên đời sợ rằng chỉ có ta có thể cùng hẩn đánh một trận.”

Yểm vô cùng tự phụ nói, trong khẩu khí có cường vọng, ai cũng không để vào mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng hừ lạnh: “Nói nhiều như là muốn ta thả ngươi ra? Không có cửa đâu!”

“Hoàng Bắc Nguyệt! Nếu mà ngươi chọc hẩn, chỉ ta mới có thể cứu ngươi!” Yểm nổi giận đùng đùng nói, “Ngươi cùng ta giúp đỡ lẫn nhau, tuyệt đối có thể vô địch khắp thiên hạ!”

Cho dù gặp gỡ Quang Diệu Điện, hoặc là Tu La thành, cũng không

sợ hãi chút nào!

“Người nào nói cho người biết ta muốn chọc hấn? Ta sẽ hàng phục hấn để cho ta sử dụng!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, cuồng ngạo nói.

Yếm trầm mặc một chút, đột nhiên cười ha hả, “Nha đầu cuồng ngạo Không biết trời cao đất rộng như thế, người có biết Linh Tôn là cấp bậc thú gì không? Người lại có vọng tưởng thuần phục hấn?”

Chương 143: Linh giả chí tôn

(3)

Hoàng Bắc Nguyệt tâm tư tinh tế, chú ý tới Yểm nói là ‘thú’, mà không phải ‘linh thú’, không khỏi nhíu mày: “Chẳng lẽ nó không là linh thú?”

“Hừ, có thông minh một chút.” Yểm hừ một tiếng, vậy mà lại được một lần vô cùng khó không khoe khoang, mà là vẫn trầm mặc.

“Yểm?” Hoàng Bắc Nguyệt đợi một lát, hơi không nhin được.

Khi nào thì tên này trở lên lằng nhằng như vậy?

Yểm chưa trả lời nàng, cũng không biết đang trầm mặc chuyện gì.

“Tiểu thư, đại thiếu gia được người nâng đi ra, hình như bị trọng thương.” Đông Lăng kéo y phục của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt giương mắt nhìn lại, liền thấy Tiêu Trọng Kỳ được mấy học sinh nâng đi, khôi giáp ngân bạch bị nướng cháy không ít, tóc đen như mực cũng bị cháy không ít, trở nên lung tung lộn xộn.

Trên người có mấy chỗ bị thương, trên mặt cũng phủ màu, vẻ anh tuấn ngày xưa không còn bóng dáng.

Hắn được nâng đến bãi đất trống dưới lô đài, nằm song song một chỗ cùng Tiết Triệt, Tiết Triệt đã ngất đi rồi, nhưng là Tiêu Trọng Kỳ vẫn còn thanh tỉnh.

“Tên khốn!” Nhìn đến Tiết Triệt, Tiêu Trọng Kỳ chỉ muốn xông lên phanh hấn làm tám khúc!

Thương Hà viện trưởng ngẩng đầu, trong ánh mắt già nua tràn ngập uy nghiêm cùng cảm giác áp bách của trưởng giả, nhìn hấn một cái, Tiêu Trọng Kỳ lập tức im lặng không dám động thủ.

“Chuyện hôm nay nhất định phải có lời xin lỗi với Linh Tôn, hai người các ngươi, sau khi thương thế lành lại, mỗi ngày đến sám hối đường quỳ hai canh giờ, nếu là sau này còn đánh nhau trong học viện, lập tức khai trừ!”

Thương Hà viện trưởng vừa nói xong, Tiêu Trọng Kỳ lập tức khom người đáp ứng, không dám phản bác.

Tiết Triệt cũng không còn co quắp, an an ổn ổn hôn mê, Thương Hà viện trưởng để người của phủ An Quốc công nâng hấn trở về, mới đứng lên.

Tiêu Trọng Kỳ chịu đựng vết thương trên người, cung kính hỏi: “Viện trưởng đại nhân, vị Linh Tôn đại nhân kia...”

Trong lòng hấn tràn ngập cảm kích đối với Linh Tôn, mới vừa rồi nếu không có Linh Tôn xuất hiện, trừng phạt Tiết Triệt, sợ rằng bây giờ hấn đã bị lôi quang của Hồng Chu đốt thành bụi!

Linh Tôn cường đại như vậy, làm cho hấn cảm thấy tôn kính từ tận đáy lòng...

“Linh Tôn là thần thú bảo vệ học viện chúng ta, lão nhân gia không thích có người quấy rầy, cho nên trong tòa tháp thứ bảy, không cho phép có người đi vào làm ồn, có nghe hay không?”

Thương Hà viện trưởng nghiêm trọng cảnh cáo, lần này hẳn chưa kịp ngăn cản, cũng may Linh Tôn chỉ trừng phạt nhỏ, dùng trừng phạt chi hỏa.

Nếu như Linh Tôn thật sự nổi giận, mấy tên tiểu tử thú này còn đường sống sao? Nói không chừng cả Linh Ương Học Viện gặp nạn theo!

“Vâng ạ, đệ tử biết sai rồi.” Tiêu Trọng Kỳ khiêm tốn nhận sai lầm, trong lòng lại âm thầm may mắn, may là vừa rồi người kiêu ngạo không phải là hắn, nếu không bị trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn thiêu đốt, chỉ sợ muốn rớt tầng da!

Những đệ tử khác cũng gật đầu theo, nói đùa sao, nhìn thấy trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn, ai còn dám không sợ chết đi chọc giận Linh Tôn?

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở phía sau, nghe được lời nói của Thương Hà viện trưởng, trong lòng ngẩn ra, vẻ mặt lạnh nhạt cũng có chút thay đổi.

“Thần thú....” Nàng thì thào thấp giọng nói, trong lòng loé lên kinh ngạc.

‘ngũ linh’ đã là chí tôn trong linh thú, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, cấp bậc thần thú chính là thuộc loại thú, đáng tiếc là cuối cùng không có trở thành thần thú chân chính.

Về thần thú chỉ là một truyền thuyết trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, nghe nói chỉ có ở trong rừng rậm Phù Quang rộng lớn khôn cùng, nguy cơ tứ phía mới có thần thú thường lui tới, mà thần thú cũng chưa bao giờ xuất hiện ở nơi có con người.

Nếu Linh Tôn đúng là thần thú, tại sao lại xuất hiện tại Linh Ương Học Viện?

Chương 144: Linh giả chí tôn

(4)

“Hừ, bây giờ thì ngươi biết rồi chứ, nha đầu cuồng vọng, ngươi vẫn còn mơ tưởng đi thuần phục hắn sao?” Thanh âm Yểm lần nữa vang lên ở trong lòng, mang theo lạnh lùng trào phúng.

Thần thú! Là tồn tại giống như thần, loài người phải cường đại đến mức độ nào, mới có thể để cho bọn họ khuất phục?

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, trầm ngâm một lát, đột nhiên cong khóe môi mỉm cười, lãnh ngạo, tự tin, không ai bì được.

“Vừa nãy cũng không thật sự muốn, nhưng giờ thì bắt buộc rồi!” Trong lòng ngứa, tay cũng rất ngứa, muốn trở thành một triệu hoán sư cường đại nhất, vậy thì phải có thần thú cường đại!

“Ha ha ha ——” Yểm cười ha ha, “Hoàng Bắc Nguyệt, ta thường thức tính cách của ngươi, nhưng là ngươi quá cuồng vọng, sẽ khiến ngươi phải trả giá lớn!”

“Phải trả giá cao ta không sợ, ta chỉ muốn đủ mạnh mẽ, liền không còn sợ hãi!”

Thanh âm kiên định của thiếu nữ khắc ở trong lòng, trong hắc thủy cấm lao hiện lên từng đợt gợn sóng.

Yểm nhìn thật lâu vào từng gợn sóng, dao động hiện lên trong con mắt thật lớn, cũng giống những gợn sóng ở thủy lao, thật lâu không thể bình tĩnh.

Sau khi để cho đệ tử đều trở về đi học, Thương Hà viện trưởng cùng mấy vị lão sư có tư lịch (ý chỉ sự từng trải và đủ tư cách), đi đến thư viện.

“Viện trưởng, vì sao lần này Linh Tôn đại nhân lại tự mình hiện thân?”

Vài vị lão sư vô cùng khó hiểu, trước đây cho dù ra xảy ra việc lớn đến đâu, Linh Tôn cũng sẽ không xuất hiện, lần này chỉ là cuộc luận võ lời dài của hai tên đệ tử không hiểu chuyện, tuy nói xông vào trong Thất Tháp là không thích hợp, nhưng cũng không đến nỗi làm kinh động Linh Tôn tự mình đi ra ngăn lại!

Thương Hà viện trưởng vuốt chòm râu thật dài màu trắng lắc đầu nói: “Ta cũng không nghĩ tới Linh Tôn sẽ hiện thân, Linh Tôn ở trong tòa tháp thứ bảy, đã hơn mười năm không đi ra, lần này, có chút kỳ quái.”

“Mặc kệ thế nào, Linh Tôn hiện thân, mọi người cũng chú ý hơn chút, quản đệ tử trong học viện, không nên xảy ra hỗn loạn.”

“Vâng, chúng ta sẽ cẩn thận.”

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tiết Triệt bị Linh Tôn dùng trừng phạt chi hỏa thiêu cháy đã hôn mê mấy ngày mấy đêm chưa tỉnh, An Quốc công đau thương mất ái nữ, sau lại làm mất bảo vật trấn phủ, hiện tại con trai xuất sắc nhất cũng bị Linh Tôn của Linh Ương Học Viện giáo huấn, cả người cũng uể oải, vài ngày mệt mỏi không có hành động gì.

Vì vậy Tiêu gia cũng có thời gian thư giãn một chút, nếu không bị phủ

An Quốc công từng bước ép sát giao ra Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cùng Tị Thủy Châu, chỉ sợ phải chớ cùng rút giậu.

Trong đoạn thời gian này, Cầm di nương cũng liên tiếp đi đến phủ Thừa tướng, năm đó tỷ tỷ của nàng gả cho Bình Bắc hầu, sinh một trai một gái, nữ nhi vừa được phong làm Hồng Lăng quận chúa, nghe nói đã là Tam hoàng tử phi tương lai.

Hồng Lăng quận chúa lớn hơn Tiêu Nhu vài tuổi, không cùng chơi đùa với nhau, nhưng lại quen biết Tiêu Nhu ở Linh Ương Học Viện.

Gần đây phu nhân Bình Bắc hầu mang theo Hồng Lăng quận chúa trở lại kinh thành, ở tại phủ Thừa tướng, Cầm di nương vì lấy lòng tỷ tỷ của nàng, liền để cho Tiêu Nhu thân cận nhiều hơn cùng Hồng Lăng quận chúa.

Mặc dù hiện tại Cầm di nương chỉ là di nương, nhưng mà ở phủ trưởng công chúa, có quyền thế, sống những ngày tháng phong quang, cũng không kém chính thất phu nhân nhà khác.

Bởi vậy hai năm này, địa vị mẫu thân của nàng ở phủ Thừa tướng cũng được nâng lên, phu nhân Bình Bắc hầu đối xử với Cầm di nương cũng đều là vẻ mặt ôn hòa, không giống năm đó khi còn ở trong phủ đối với thứ muội lớn lên xinh đẹp nhìn như thế nào cũng không vừa mắt.

Hôm nay sinh nhật Hồng Lăng quận chúa, Thừa tướng đối với cháu gái sắp trở thành Tam hoàng tử phi đặc biệt yêu thích, bởi vậy mở rộng tiệc rượu ở trong phủ, gia tộc thân thiết với phủ Thừa tướng, cũng được mời.

Chương 145: Linh giả chí tôn

(5)

Hai năm nay phủ trưởng công chúa cũng bởi vì quan hệ với Cầm di nương nên cùng phủ Thừa tướng đi lại có vẻ gần, tự nhiên là sẽ đi tham gia tiệc rượu mừng sinh nhật.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn là không định đi, tuy nhiên gần đây Cầm di nương vì chuyện của Tiêu Trọng Kỳ đặc biệt mượn sức nàng, hơn nữa gần đây đang lúc rảnh rỗi, liền đi theo nhìn một cái.

Phủ Bình Bắc hầu ở trong triều cũng xem như có chút quyền thế, hơn nữa mẫu phi của tam hoàng tử được sủng ái, phủ Thừa tướng cũng xem như một đại gia tộc trong Nam Dục quốc, cho nên Hồng Lăng quận chúa sinh nhật, quyền quý trong đô đều nể mặt mũi mà đến đây.

Trong hậu viện, các thiếu gia thiếu thư ngắm hoa du hồ, ngâm thi đối câu, các phu nhân tụ cùng một chỗ ngắm hoa ngắm trăng, nhàn thoai việc nhà.

Hoàng Bắc Nguyệt không nhận ra người nào, cùng Đông Lăng ngồi ở trong lương đình uống trà.

Ở một nơi không xa, một đám thiếu gia thiếu thư vây quanh tam hoàng tử cùng Mạnh Hồng Lăng nói chuyện, tam hoàng tử kia lớn lên cũng là anh tuấn tiêu sái, phong độ nhẹ nhàng, Mạnh Hồng Lăng cũng là đôi mắt sáng môi đỏ mọng, cử chỉ hào phóng, mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng đã toát ra phong tình quyền rũ.

Hai người đứng chung một chỗ thật ra giống như một đôi bích nhân*, trai tài gái sắc, ông trời tác hợp thành đôi.

*bích nhân: người ngọc, đại khái chỉ là hợp đôi.

Tiêu Vận không gia nhập vào trong đám người này, cùng mấy thứ nữ không được sủng đứng chung một chỗ, không cho là đúng nói: “Thân là nữ nhi dòng chính, thật sự là may mắn trời sinh.”

“Vận tỷ tỷ cũng không khác rồi, mặc dù không phải nữ nhi dòng chính, mọi chuyện cũng đều có thể sánh bằng nữ nhi dòng chính của phủ trưởng công chúa, không giống chúng ta, muốn cái gì cũng không có, thật sự đáng thương.” Không biết vị tiểu thư nào ở đó tiếp một câu.

Tiêu Vận thứ nữ của phủ trưởng công chúa, nhưng mà đãi ngộ khác so với các thứ nữ bình thường, nàng là thiên tài so với những thiếu nữ đồng lứa trong đế đô, ở trong nhà cũng rất được sủng ái, trước đó không lâu còn có thể cùng thế tử phủ An Quốc công đính ước. Đây là điều mà những thứ nữ khác cũng không dám mơ đến.

“Nếu như nương của Vận tỷ tỷ nương được lên chính thất, tỷ tỷ chính là danh chính ngôn thuận trở thành nữ nhi dòng chính.”

“Chỉ tiếc, nếu như Hồng Lăng quận chúa thành tam hoàng tử phi, Cầm di nương trong phủ trưởng công chúa dựa vào một tầng quan hệ này, sợ rằng sẽ được lên làm chính thất đây.”

Ánh mắt Tiêu Vận chột lóe, đột nhiên lạnh lùng cười: “Không có dễ dàng như vậy!”

Trong lòng nàng đột nhiên hiện lên linh quang, một đá trúng hai nạn là kế hoạch tốt nhất!

Tiêu Vận chậm rãi đi tới nơi Hồng Lăng quận chúa, nhìn Tiêu Nhu đang cười thật ngọt ngào xinh đẹp đứng ở bên người Hồng Lăng quận chúa, nhíu nhíu mày, đem Tiêu Nhu kéo qua mà nói: “Tứ muội muội, di nương đã dạy ngươi bao nhiêu lần rồi, nữ hài tử ở bên ngoài, đặc biệt là thời điểm có nam tử ở đây thì cười rụt rè một chút, đừng làm cho người khác cảm giác được tiểu thư trong phủ chúng ta chưa được dạy quy củ.”

Lời nói này của Tiêu Vận thanh âm rất thấp, nhưng mà các vị tiểu thư đang đứng gần đều nghe thấy, liếc mắt với nhau một cái, ánh mắt mập mờ không rõ.

Tiêu Nhu như thế nào cũng tính là biểu muội của mình, Hồng Lăng quận chúa nghe được Tiêu Vận nói nàng như vậy, liền trầm mặt nói: “Tiêu Vận tiểu thư, lời ngươi nói là có ý gì?”

Tiêu Vận có chút ngượng ngùng, dù sao chính mình cũng là thiếu nữ chưa lấy chồng, bên cạnh còn có mấy vị thiếu gia của các đại gia tộc đứng, mà tam hoàng tử cũng đang ở đây, ngượng ngùng nói, chỉ là đề thấp thanh âm.

“À, năm đó Cầm di nương còn trẻ không hiểu chuyện, làm sai vài việc, sợ sau này tứ muội muội cũng bước chân theo như vậy, liền thường dạy muội muội phải rụt rè hiểu lễ, không thể vượt qua chừng mực.”

Tiêu Vận đã nói rõ ràng như vậy, mọi người vừa nghe, sao còn có thể không rõ?

Năm đó phủ Thừa tướng xuất hiện một thứ tiểu thư danh chấn đế đô, bình thường không có danh tiếng gì, nhưng lại ở trong cung yến ngang nhiên câu dẫn phò mã, vừa vận bị người bắt được, khiến cho

thái hậu cùng Hoàng thượng giận dữ.

Chương 146: Linh giả chí tôn

(6)

Bởi vì là chuyện không có đức hạnh, Thừa tướng coi là vô cùng nhục nhã, trong phủ không chứa được nàng, may mắn là trưởng công chúa hiền lương ôn hoà, để cho phò mã đưa bà vào phủ trưởng công chúa, nâng địa vị lên làm di nương.

Năm đó chuyện này được truyền ồn ào huyên náo trong đế đô, thậm chí Thừa tướng còn cùng nữ nhi này cắt đứt quan hệ, không cho bà tới gần phủ Thừa tướng nữa bước!

Mặc dù hiện tại đã qua rất nhiều năm, tuy nhiên những phu nhân nhàn rỗi nhàn chán trong đế đô thích nhàn thoai bát quái, hưởng chi Cầm di nương này là người phách lối, từ sau khi trưởng công chúa qua đời, bày ra tư thế đương thế đương gia chủ mẫu một cách nghiêm nhiên.

Nguyên bản chuyện này phạm phải điều khiến nhiều người tức giận vậy mà Cầm di nương sống những ngày tháng như chính thất phu nhân, ra tay hoang phí, mặc kim mang ngân*, chủ mẫu của những phủ khác thấy bà như vậy, đối với một di nương như bà hận nghìn rãnh nghìn lợi, sao có thể không thường xuyên lôi chuyện của bà ra nói?

* mặc kim mang ngân: mặc vàng đeo bạc, chỉ có cuộc sống giàu có thừa thãi vàng bạc.

Chuyện tình năm đó của bà ở bên ngoài không ai nói, nhưng là bí mật mà mọi người đều biết trong lòng mà không nói ra.

Nghe xong Tiêu Vận nói như thế, trên vẻ mặt của một số thiếu gia tiểu thư đều là tương đối đặc sắc, nhìn Tiêu Nhu một cái không nói gì rồi đều tự tránh ra.

Sắc mặt tam hoàng tử cũng có chút không vui, mới vừa rồi Hồng Lăng quận chúa cùng Tiêu Nhu nói nói cười cười, thoạt nhìn quan hệ bình thường cũng không tồi.

Chương 147: Linh giả chí tôn

(7)

Hạng người gì thì mới có thể cùng hạng người đó ở cùng một chỗ, đó gọi là vật họp theo loài.

Tam hoàng tử ho nhẹ một tiếng, cũng xoay người tránh đi.

Trong nháy mắt, Hồng Lăng quận chúa được chúng tinh phủng nguyệt*, cũng chỉ còn lại có hai tỷ muội Tiêu gia, nàng vừa vội vừa giận, nhưng mà lữagiận này lại không thể phát tác.

* chúng tinh phủng nguyệt: saovây quanh trăng; trong câu này chỉ việc Hồng Lăng quận chúa được ngựởngmộ mà có người vây xung quanh

Tiêu Vận đề thấp thanh âm nói: “Tứ muội muội, mới vừa rồi muội không nên cười với tam hoàng tử như vậy.”

Trong lời nói có chút ý tứ trách cứ, lập tức khiến cho mặt Tiêu Nhu đỏ lên: “Nhị tỷ tỷ, ta không có!”

“Người nói không có thì không có đi, chuyện này đừng nói nữa, sau này xuất môn phải nhớ người là khuê nữ chưa chồng, lúc nào cũng phải rụt rè lễ độ.”Tiêu Vận cũng hết sức khoan dung giống như một vị trưởng tỷ thông tri lễ nghĩa.

Tiêu Nhu tức giận đến mức nước mắt đảo quanh hốc mắt, tủi thân nhìn về phía Hồng Lăng quận chúa, “Biểu tỷ, ta...”

“Khóc cái gì? Hôm nay là ngày lành cũng do người khóc mà phá hủy!” Hồng Lăng quận chúa lạnh lùng nói.

Chuyện của Cầm di nương nàng ở trong khuê các cũng nghe người khác nhắc qua, hành động khi còn trẻ không đúng, làm ra chuyện tình đời phong bại tục như vậy, ngay cả thái hậu cùng Hoàng thượng cũng trách cứ, mất hết thể diện phủ Thừa tướng!

Hai năm nay mặc dù an phận, nhưng rốt cuộc là giang sơn dễ đổi, dạy dỗ nữ nhi cũng là ra một thứ bại hoại!

Nàng lại nghĩ tới ánh mắt vừa rời của tam hoàng tử, quả thật có mấy lần cũng dừng lại trên người Tiêu Nhu, Tiêu Nhu này quả thật cũng không phải thứ tốt lành gì!

“Hay là sau này mọi cố gắng nghe lời của nhị tỷ tỷ mọi thật tốt, mẫu thân mọi đã đánh mất thể diện phủ Thừa tướng, hiện tại mọi lại muốn làm mất mặt phủ trưởng công chúa sao?” Hồng Lăng quận chúa không chút khách khí nói, trừng mắt nhìn Tiêu Nhu vẫn còn đang rờ rệ một cái, tức giận xoay người rời đi.

Tiêu Vận đắc ý cười, thoáng cái làm cho Cầm di nương ở trong phủ Thừa tướng khó làm người, chuyện của năm đó bị người khác nhắc đến, mất hết mặt mũi. Cũng làm cho địa vị của Hồng Lăng quận chúa ở trong lòng tam hoàng tử bị hạ thấp baphần!

“Nhị tỷ tỷ, sao tỷ có thể nói như vậy? Làm trò trước mặt nhiều người như vậy?” Không có người, Tiêu Nhu cũng thu hồi bộ dáng ôn nhu, lớn tiếng nói.

Một khi sự tình hôm nay bị truyền ra, mẫu thân của nàng lại bị mọi người nghị luận, ngay cả danh tiếng của nàng cũng bị phá hủy!

Tiêu Vận lạnh lùng liếc nàng một cái, cười lạnh, trong giọng nói cũng là mười phần châm chọc.

Chương 148: Linh giả chí tôn

(8)

“Lời nói của ta không đúng sao? Năm đó mẫu thân của ngươi làm chuyện gì ta không nói trong lòng mọi người cũng là biết rõ ràng, cần gì giấu giấu giếm giếm? Hơn nữa, mới vừa rồi không phải người cũng tận lực cười với tam hoàng tử sao?”

“Ta nào có!” Tiêu Nhu bị chọc trúng chỗ đau, tâm tính của tiểu hài tử không nhịn được tức giận, la to lên: “Từ nhỏ ngươi đã ghen ghét ta lớn lên so với người xinh đẹp hơn! Tính tình cũng tốt hơn so với người, người khác cũng thích ta nên ngươi khắp nơi chửi bới ta!”

Lời này vừa nói ra, các quý nữ phu nhân ở gần cùng các thiếu gia công tử đều quay đầu sang nhìn nàng.

Mặt Tiêu Nhu đỏ lên, Tiêu Vận cười lắc đầu, không nói thêm cái gì với nàng nữa, xoay người bỏ đi.

Thật là ngu ngốc! Hữu dũng vô mưu, cùng một cái đức hạnh với Cầm di nương, chỉ biết ồn ào lớn lối, hiện tại thì mất thể diện chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong lương đình cười đến thắt ruột, có mẫu thế nào tất có nữ như thế, Tuyết di nương cùng Tiêu Vận đều là loại người hay giở trò đùa giỡn tâm cơ, mà Cầm di nương cùng Tiêu Trọng Kỳ với Tiêu Nhu đều là người hay xúc động dễ giận, chỉ biết làm càn.

Một âm một dương này gặp nhau, tuyệt đối là phần khích vạ phần.

Tiêu Nhu không hiểu tại sao tự nhiên bị chọc giận như vậy, đi tới lương đình nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt mỉm cười ngồi ở trong đó liền lại cảm thấy giận dữ.

Nếu như nàng không phải thứ nữ thì ai dám chế nhạo nàng như vậy?

Đông Lăng là một nha đầu cơ trí, nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt rồi vội cười đi tới nói: “Tứ cô nương, tức giận cái gì vậy? Nhị tiểu thư lại ngang ngược rồi, nàng cũng là do một một thôn phụ hương dã*, Tứ cô nương ngàn vạn lần đừng vì những người như vậy mà tức giận, không nên hạ thấp thân phận của mình.”

*Thôn phụ hương dã: phụ nữ quê mùa

Lời này nói ra làm cho trong lòng Tiêu Nhu thoải mái, ấn tượng đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng tốt hơn một chút.

Nàng ngồi xuống, tiếp nhận nước trà mà Đông Lăng đưa tới, sâu kín nói: “Tam tỷ tỷ, ngươi cũng thấy hành động vừa rồi của nhị tỷ đấy, làm bại hoại danh dự của mẫu thân ta, đối với phủ trưởng công chúa có chỗ gì tốt?”

“Thật ra phủ trưởng công chúa thì không sao, chính là muội muội ngươi phải chịu ủy khuất.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nói.

Đông Lăng lập tức tiếp lời nói: “Tứ cô nương lớn lên so với nhị cô nương còn đẹp hơn, thiên phú võ đạo cũng rất mạnh, Nam Dục quốc chúng ta tôn trọng nhất là võ đạo, thành tựu tương lai của tứ cô nương chắc chắn sẽ không kém hơn so với nhị cô nương, chỉ cần danh tiếng không xấu, hôn sự sau này của nhị cô nương hãy để cho cô nương của chúng ta đi cầu xin ý chỉ của Hoàng thượng, chỉ sợ cũng không kém hơn so với Hồng Lăng quận chúa.”

Trái tim Tiêu Nhu nhảy mạnh, không kém so với Hồng Lăng quận chúa... Nàng cũng có hy vọng làm một vị hoàng tử phi?

“Tam tử tỷ, ta sinh ra chỉ là thứ nữ, nào dám nghĩ nhiều như vậy?” Tích cách Tiêu Nhu dễ xúc động, trên mặt đã biểu hiện ra vẻ mừng rỡ như điên, chỉ là trên miệng vẫn có vài phần khiêm nhường.

“Thứ nữ thì làm sao? Nam Dục quốc này là nơi cường giả vi tôn, tứ muội muội không tin thực lực của chính mình sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói.

Tiêu Nhu nhẹ nhàng mím môi, trong lòng lại âm thầm nghĩ: nếu như năm đó mẫu thân của mình không có làm loại chuyện tình bại hoại đạo đức, dựa vào sự hùng mạnh của phủ Thừa tướng, hơn nữa với thực lực của nàng cho dù sinh ra là thứ nữ, nàng cũng sẽ trở nên nổi bật.

Đông Lăng nhìn thấy trong ánh mắt của nàng đã có vẻ dao động, cùng Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt một cái, Đông Lăng nói: “Tứ cô nương, mới vừa rồi ngươi khóc, trên mặt có chút bản rồi, không bằng để nô tỳ đưa người đi rửa mặt đi.”

Những tiểu thư quý tộc đều rất chú trọng bề ngoài của chính mình, vừa nghe trên mặt bị bản, lập tức vô cùng lo lắng, vội vàng gạt đầu.

“Tam tử tỷ, thứ lỗi muội không tiếp chuyện được.”

“Đi đi.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Đông Lăng, Đông Lăng tự nhiên hiểu ý, biết nên làm như thế nào.

Chương 149: Linh giả chí tôn

(9)

Hoàng Bắc Nguyệt cùng thiếu gia tiểu thư các phủ không quen thuộc nên Đông Lăng vừa đi thì ngồi trong lương đình có chút nhàm chán, nàng đứng lên đi dạo xung quanh một lát.

Trong phủ Thừa tướng rất lớn, quy mô không thua gì phủ trưởng công chúa, nhà nhà tầng tầng, vự các vân song*, núi giả nước chảy, phong cảnh đặc biệt.

* vự là sương, các là lầu các, vân là mây, song là cửa sổ. câu này không biết edit sao cho hay nên giữ nguyên, ai có ý kiến mời đóng góp^^.

Hoàng Bắc Nguyệt không thích nơi có nhiều người, từ nhỏ nàng đã thích yên tĩnh, nếu có nhiều người thì luôn đi đến chỗ ít người hơn.

Bước chân của nàng giống y như mèo, dù chút động tĩnh nhỏ cũng không gây ra, đi trong chốc lát không biết đến nơi nào, đang muốn quay lại theo đường cũ thì đột nhiên nghe thấy một thanh âm được đè thấp.

“Tề tướng, tam hoàng tử chưa có thành tựu gì, sợ rằng bất lợi đối với đại sự của chúng ta!”

“Tam hoàng tử tính cách mềm yếu, không thể thành đại sự.”

Hoàng Bắc Nguyệt lén lút trốn phía sau một núi giả, nghe được những người này nhỏ giọng nghị luận.

“Hiện giờ còn có biện pháp nào sao? Tam hoàng tử sinh ra cao quý, trừ hấn ra thì gia tộc nào còn có thể so sánh được với Vân hoàng hậu?”

Một thanh âm uy nghiêm vang lên, Hoàng Bắc Nguyệt nghe ra được thanh âm này là của Tề Thừa tướng đương triều, vừa rồi hấn có nói mấy câu cùng Hồng Lăng quận chúa, nàng nhớ kỹ thanh âm này.

“Tề tướng, còn có đại hoàng tử của Nghi phi.”

“Kính vương?” Có người cười lạnh một tiếng, “Hồ lão, ngài đúng là càng già càng hồ đồ, Nghi phi là thân muội muội của An Quốc công, Kính vương cùng An Quốc công cũng là người một phe, An Quốc công là một lão hồ li, cùng hợp tác căn bản là giống như bảo hổ lột da!”

Tề Thừa tướng thờ dài nói: “Trong số đông đảo hoàng tử, cũng chỉ có tam hoàng tử còn có thể khiến cho chúng ta ôm một tia hy vọng.”

Hồ lão nói: “Thái tử được dân chúng yêu quý, muốn lật đổ hấn thì bước đầu tiên là phải khiến cho dân chúng thất vọng về hấn!”

“Nhưng chuyện này nào có dễ dàng như vậy?”

“Hừ! Muốn vu oan cho người khác chẳng lẽ lại thiếu cách? Có chuyện gì là không làm được?”

“Được rồi, việc này cần bàn bạc kỹ hơn, ngoài kia còn có nhiều tân khách, chúng ta vẫn nên đi trước.” Tề Thừa tướng nghiêm túc nói.

Tiếng bước chân truyền đến, Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng vọt sang một bên khác của núi giả, giống như một chú mèo nhỏ không

để cho bất cứ kẻ nào phát hiện.

Đợi đám người Tề Thừa tướng cách xa, nàng mới chậm rãi đi ra.

Hóa ra Nam Dục quốc nhìn như yên bình mà lại có nhiều tranh đấu gay gắt kín đáo như vậy.

Thái tử Chiến Dã được dân chúng yêu quý như vậy, cả Nam Dục quốc cũng ủng hộ hẳn, nhưng mà vẫn có người muốn kéo hẳn từ trên địa vị cao xuống.

Kính vương cùng An Quốc công có dính dáng, còn có tam hoàng tử vừa nhìn đã biết là kẻ không làm được đại sự, hai người kia cộng lại cũng kém so với một đầu ngón tay của Chiến Dã!

An Quốc công chọc giận nàng, tự nhiên nàng sẽ không thể để cho mộng đẹp của hẳn trở thành sự thật.

Về phần Tề Thừa tướng này, nuôi dưỡng ra cực phẩm như Cầm di nương, ép chết Hoàng Bắc Nguyệt, theo lẽ thường nàng cũng sẽ không để cho hẳn được như ý nguyện!

Khóe miệng khẽ nhếch một cái, Hoàng Bắc Nguyệt dọc theo đường cũ mà trở lại.

Tiệc rượu này buổi tối còn có nghe diễn, ngắm hoa, bắn pháo, một chút hứng thú Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có, nói thân thể không thoải mái để từ chối rồi mang theo Đông Lăng cáo từ trở về trước.

Trên đường, Đông Lăng nhin cười nói lại những chuyện hôm nay đã xảy ra trong phủ Thừa tướng.

“Tiểu thư không biết đâu, bình thường tứ tiểu thư bởi vì quan hệ với

Cầm di nương nên ở nhà không coi ai ra gì, lần này cùng Tiêu Vận nháo một trận, mọi người xem thường nàng, đều sẽ không thèm để ý đến nàng đây!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Cầm di nương gây nên hậu quả xấu nên báo ứng lên thân của Tiêu Nhu thôi.”

“Đúng! Trước kia mẹ con bọn họ cũng không thiếu lần ức hiếp tiểu thư!” Đông Lăng thở hỗn hển nói.

Chương 150: Linh giả chí tôn (10)

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt biết, lần trước khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt phải quỳ ở từ đường là bởi vì Tiêu Nhu rảnh rỗi không việc gì làm mang người đến gây sự, Hoàng Bắc Nguyệt bị ức hiếp rất thâm mới nói một câu nàng mới là nữ nhi dòng chính của phủ trưởng công chúa, để cho Cầm di nương biết nên cố ý phạt nàng quỳ gối trước linh vị của trưởng công chúa trong từ đường, điều này đã hại nàng đánh mất tính mạng.

Có một tầng thú lớn như vậy, tự nhiên nàng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Cầm di nương cùng Tiêu Nhu.

“Tiểu thư, bây giờ nhất định phải khiến cho Cầm di nương chịu đau khổ cực điểm!”

“Yên tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt âm đạm cười, ngẩng đầu nhìn thấy Tháp Tháp cao vút đến tận mây trong Linh Ương Học Viện, trong lòng khẽ động một cái, sự việc về Linh Tôn còn có thật nhiều chuyện nàng còn chưa biết rõ ràng.

“Đông Lăng, ngươi đi về trước, ta có chút việc.”

“Dạ, tiểu thư, ngươi cẩn thận một chút.” Đông Lăng gật đầu, gần đây Hoàng Bắc Nguyệt thường xuyên đi ra ngoài, đối với thực lực của nàng Đông Lăng đã vô cùng tin tưởng, không còn đối đãi như tiểu thư nhu nhược trước kia nữa.

Sau khi cùng Đông Lăng chia ra, Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra áo choàng

màu đen phủ lên người, thân ảnh nhanh chóng ẩn vào trong bóng tối.

“Người đi trêu chọc Linh Tôn coi chừng khó giữ được cái mạng nhỏ này!” Yểm lười biếng cảnh cáo nàng.

“Người sợ?”

“Bản thể ta không có khả năng sợ hãi! Tuy nhiên người là vật chứa phong ấn ta, người chết ta cũng sẽ chết theo thôi.”

“Hừ, yên tâm, mạng ta rất lớn!” Sau khi nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt không dự định tiếp tục quan tâm Yểm, bay nhanh xuyên qua đêm tối, đi tới bên ngoài Linh Ương Học Viện.

Nơi này là bên ngoài học viện lớn nhất đế quốc, dọc theo trên đường có treo đèn lồng, ngọn đèn rực rỡ, tòa tháp khí thế to lớn trong bóng đêm, nguyên khí lưu động mơ hồ tạo ra sức uy hiếp mạnh mẽ.

Nếu như xông vào lập tức sẽ kinh động đến các trưởng lão trong học viện, không ổn.

Mấy ngày nay ở trong học viện, nàng cũng dần dần biết rõ ràng một sự tình.

Trong Thất Tháp kia bởi vì có Linh Tôn bảo vệ, còn có trượng phạt chi hỏa uy lực vô cùng trong truyền thuyết nên những người có thực lực cường đại cũng không dám xông vào.

Cho nên nói cả Linh Ương Học Viện, chỗ phòng vệ yếu nhất chính là Thất Tháp!

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ đến phía sau Thất Tháp, diện tích trong Thất Tháp có rừng cây vô cùng rộng lớn tạo thành những bức tường,

bởi vậy có thể đi vào từ sau núi.

Tuy nhiên nơi này cũng nguy hiểm không kém gì Mê Vụ Sâm Lâm, nghe nói ở đây cũng có linh thú vô cùng lợi hại hui tới, còn có các loại thực vật có độc cùng tràn ngập tính công kích, bởi vậy nên ít có người dám đến gần.

Có siêu cường uy áp của Băng Linh Huyền Diệu, tự nhiên sẽ không có linh thú nào không sợ chết đến khiêu khích, dựa vào năng lực hoạt động trong bóng đêm của nàng, sau nửa giờ đã đến phía dưới tòa tháp thứ bảy.

Từ xa xa nhìn tòa tháp thứ bảy cao vút trong mây, nhưng nhìn gần như vậy thì cảm thấy thật rộng lớn, dưới chân tháp còn có một chỗ đất trống rộng như vậy cảm giác như tháp đột ngột từ mặt đất mọc lên, ngẩng đầu nhìn không thấy đỉnh tháp.

Có thể thấy lúc trước Linh Tôn xoay quanh tòa tháp này như vậy khổng lồ biết bao nhiêu.

Nàng lượn quanh tòa tháp thứ bảy một vòng cũng không phát hiện cửa vào, dường như tòa tháp này hoàn toàn bị phong bế.

Chẳng lẽ phải trực tiếp bay lên đi? Nàng nhớ kỹ, phía trên tòa tháp thứ bảy này có cửa sổ, cũng không biết cửa sổ có các loại nguyên khí cấm chế hay gì gì đó không?.

Lên trên xem một chút vậy!

“Băng!” Thấp giọng gọi một tiếng, độ ẩm của không khí bốn phía chợt hạ thấp, thủy sắc trong suốt chợt lóe, thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên trên lưng nó, thấp giọng nói: “Chậm rãi bay vòng quanh tháp.”

Chương 151: Trùng phạt chi hỏa (1)

Băng Linh Huyền Diệu nghe vậy lập tức vỗ cánh bay vút lên trời cao, tạo ra một trận gió làm các nhánh cây xung quanh khẽ lay động.

Nó bay vòng quanh toà tháp lớn rồi chậm rãi lên cao, sau khi bay quanh một vòng thì phát hiện có một cánh cửa sổ được mở ra. Bên trên cánh cửa có nguyên khí lưu động, điều này chứng tỏ lúc này ở trên này có cấm chế nguyên khí nhưng mà bị cái gì đó phá hủy.

Nàng nhẹ nhàng nhảy lên, nắm lấy song cửa sổ, nhanh chóng vươn người dò xét bên trong. Ngay khi nàng vừa mới nghiêng người vào, một trận kinh phong sắc bén đột nhiên đập thẳng vào mặt.

Hoàng Bắc Nguyệt phản ứng linh hoạt cỡ nào chứ? Thân thể ngửa ra sau, nhanh nhẹn nhảy lên trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, cùng lúc đó, Băng Linh Huyền Diệu cũng há miệng bắn một thanh băng tiễn vào trong.

Nhưng băng tiễn vừa mới bắn vào thì một luồng hoả diễm màu tím nóng rực vừa sắc bén, lại vừa hung mãnh cũng vừa lúc phun ra, Băng Linh Huyền Diệu thấy vậy vội vỗ cặp băng dực bay nhanh về phía trước.

Mà luồng hoả diễm màu tím kia phun ra ở dưới lòng bàn chân, ở trong bóng đêm chợt loé rồi nhanh chóng biến mất!

“ Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân!” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Một thân ảnh thiếu niên lãnh khốc xuất hiện trên song cửa sổ, y bào màu đen bay lên, trong tay hắn còn cầm một thanh bảo kiếm đang được thiêu đốt bởi ngọn lửa tím. Hắn lạnh lùng ngược mắt, khi nhìn thấy nàng cũng có chút kinh ngạc.

“Hí Thiên các hạ.” Hắn lạnh lùng mở miệng, trong thanh âm không có chút gợn sóng.

“Thái tử điện hạ.”

Băng Linh Huyền Diệu chậm rãi hạ xuống, mà nàng đứng ở trên lưng nó cũng ngang hàng với thái tử Chiến Dã đứng bên song cửa sổ.

Ánh mắt của hai người gặp nhau trong đêm đen, liền hiểu ý đồ của đối phương đến đây.

Linh Tôn xuất hiện, chuyện này sẽ khiến cho rất nhiều người tò mò quan tâm.

Thần thú trong truyền thuyết là bộ dáng gì, tin rằng tất cả mọi người đều muốn nhìn một lần.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua cấm chế nguyên khí trôi nổi trên song cửa sổ. Vừa rồi nàng đã thấy kỳ quái tại sao cánh cửa sổ này lại được mở ra, hoá ra là có người đến trước nàng.

Trong luồng nguyên khí còn sót lại mơ hồ có chứa thuộc tính hoá, xem ra nguyên khí thuộc tính hoá dễ dàng phá vỡ cấm chế hơn.

“ Nếu đã đến, chắc thái tử điện hạ sẽ không để ta không công trở về chứ?” Hoàng Bắc Nguyệt ôm hai tay, khẩu khí không mặn không nhạt.

Thái tử Chiến Dã có chút hiểu lầm với nàng, nàng cũng không định giải thích. Con người nàng vốn không thích nói nhiều, làm chuyện gì cũng thích dùng hành động để thể hiện hơn.

Chiến Dã liếc nhìn nàng một cái, biết là không thể ngăn cản nàng tiến vào trong tòa tháp này, nếu hai siêu cấp Linh thú đánh nhau ở chỗ này, khẳng định sẽ tạo ra oanh động không nhỏ.

Hắn không nói cái gì, xoay người nhảy vào trong tháp, xem ra là ngầm đồng ý.

Hoàng Bắc Nguyệt kéo vành đẩu bông xuống thấp, cũng nhảy theo, để Băng Linh Huyền Diệu thu nhỏ cùng đi vào.

Trong tháp một mảnh đen kịt, Hoàng Bắc Nguyệt lấy đá phát quang từ trong nạp giới ra rồi nhìn về phía Chiến Dã, thấy hắn trực tiếp dùng ngọn tử hỏa của Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân làm ra một cây đuốc nhỏ.

Nàng không khỏi nhìn lại đá phát quang của mình, so với ngọn tử hỏa kia, đá phát quang phát ra ánh sáng thật yếu ớt.

Nếu Băng Linh Huyền Diệu cũng có thể thấp sáng thì tốt rồi.

Có ánh sáng, không gian rộng rãi trong tháp chậm rãi trở nên rõ ràng hơn, bày ra ở trước mặt bọn họ.

Trên vách tường bốn phía có vô số ô vuông nhỏ dùng cấm chế khoá lại, bên trong hẳn là một ít điển tịch trân quý và tư liệu.

Không biết trong Thất Tháp có tư liệu ghi lại chuyện liên quan đến Vạn Thú Vô Cương không nhỉ? Nàng âm thầm hạ quyết tâm, lần sau mình phải lên trở lại một lần, xem xét tỉ mỉ những điển tịch này một

chút, cho dù chỉ là một chút dấu vết cũng được.

Chương 152: Trùng phạt chi hỏa (2)

Cả toà tháp này, trừ mấy ô vuông nhỏ ra thì toàn bộ đều trống rỗng, cái gì cũng không có. Đã vậy phía khung đỉnh còn rất cao khiến người ta cảm thấy một luồng áp lực vô hình.

Gior đá phát quang lên, nàng phát hiện trên vách tường và nóc nhà được điêu khắc rất nhiều hình thù kỳ quái, bọn họ nhìn mà không hiểu bức hình nào cả.

Không khí nặng nề bao trùm mỗi một góc nhỏ trong toà tháp, làm cho tâm tình người ta cũng bất tri bất giác trở nên trầm trọng hơn.

Thân ảnh màu đen ở phía xa được quầng sáng từ ngọn tử hỏa làm hiện lên cảm giác không chân thật, khuôn mặt thiếu niên lạnh lùng dưới ánh lửa có một loại khí chất lạnh nhạt, cự tuyệt người khác từ ngàn dặm.

Hắn nhìn tình cảnh trong tháp, mím môi rồi nâng ngọn đuốc chậm rãi đi về phía cầu thang.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng đi theo.

Không gian trong tháp vô cùng lớn, thang lầu lại dùng hình thức xoay tròn như vỏ ốc, cho nên khi từ tay vịn nhìn xuống chỉ thấy một mảng tối đen. Màu đen dày đặc, cảm giác dù ánh sáng có chói mắt đến mức nào cũng không thể thấp sáng được.

Cứ nghĩ đến việc Linh Tôn có thể đang sống ở dưới, bọn họ không

khởi nâng cao tinh thần.

Hai vị Cửu Tinh triệu hoán sư, lại có thêm Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân và Băng Linh Huyền Diệu nhưng vẫn phải cẩn thận từng tí, bởi vì họ không biết thực lực Linh Tôn rốt cục đã đạt tới trình độ gì rồi. Chỉ cần có chút không cẩn thận thôi cũng có thể đánh mất cái mạng nhỏ này a.

“ Hí Thiên các hạ.” Đột nhiên Chiến Dã dừng lại, quay đầu, từ ánh sáng yếu ớt của ngọn lửa màu tím, nhìn con người thần bí phía dưới áo choàng.

“ Sao vậy? ” Chiến Dã đột nhiên dừng lại làm Hoàng Bắc Nguyệt tưởng hấn phát hiện được cái gì trọng yếu, kết quả nhìn thấy sắc mặt bình thản của hấn thì nàng không khỏi có chút thất vọng.

“ Người biết rõ bao nhiêu về Linh Tôn?” Thanh âm bình thản, giống như là hỏi tin tức giữa các đồng đội bình thường vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không giấu diếm, lúc này càng có nhiều tin tức thì càng có lợi cho bọn họ.

“ Ta chỉ biết nó là Thần thú, đã luyện hóa được Trùng phạt chi hỏa ở trong Thất Tháp, thực lực vô cùng khủng bố, hai chúng ta có siêu cấp Linh thú cộng lại cũng chưa chắc đánh thắng được nó.”

Chiến Dã khẽ gật đầu, khi nghe được nàng nói luyện hóa Trùng phạt chi hỏa, hai mắt hấn có quang mang chợt loé.

Trùng phạt chi hỏa là một loại tồn tại chí cao vô thượng của Linh Ương Học Viện. Nó bị niêm phong ở tận cùng của tòa Thất Tháp, người nào phạm sai lầm thật lớn sẽ bị đưa xuống đó nhận khảo nghiệm của Trùng phạt chi hỏa.

Ngày đó Tiết Triệt chỉ chịu không đến 1% uy lực của Trùng phạt chi hỏa mà thôi, nếu không bằng tu vi của hắn đã sớm chết từ lâu rồi!

Trùng phạt chi hỏa rất cường đại, không phải thứ mà người bình thường có thể tưởng tượng được. Có người từng đồn đãi, nói đế đô của Nam Dục quốc – thành Lâm Hoài là tòa thành thị bất khả xâm phạm trên Táp Nhĩ Tháp đại lục chính là do có sự tồn tại của Trùng phạt chi hỏa.

Nếu như gặp quốc biến, chỉ cần không phải sức mạnh của thiên địa thì Trùng phạt chi hỏa chính là thứ vũ khí mạnh mẽ nhất!

Vậy mà Linh Tôn lại có năng lực luyện hóa Trùng phạt chi hỏa, đến tột cùng nó là Thần thú cấp bậc gì a?

“ Thái tử điện hạ, vì sao Linh Tôn lại trở thành Thần thú bảo hộ của Linh Ương Học Viện?”

“ Nguyên nhân cụ thể không ai biết, ta chỉ biết mười hai năm trước nó đột nhiên xuất hiện ở trong Thất Tháp. Nó cường đại nên không ai dám làm trái ý nó, vì vậy cứ như thế, Thương Hà viện trưởng liền ngầm đồng ý cho Linh Tôn ở lại trong Thất Tháp này.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cau mày nhưng bởi vì có đấu bông đen che lại nên Chiến Dã cũng không nhìn thấy.

Trong lòng nàng xuất hiện một ý nghĩ kì lạ, mười hai năm trước ư? Năm nay Hoàng Bắc Nguyệt cũng vừa tròn mười hai tuổi, trong thân thể lại phong ấn một Linh thú tên Yểm vô cùng cường đại lại không rõ nguồn gốc này.

Chương 153: Trùng phạt chi hỏa (3)

Nàng nhớ lúc Linh Tôn sắp đi dường như có điều suy nghĩ gì đó nên đã thoáng nhìn nàng một cái.

Tất cả những thứ này có liên hệ gì với nàng không?

Trong lúc thất thần, Chiến Dã đang đi trước mặt bỗng nhiên quát lên một tiếng: “Cẩn thận!”

Sau đó “suru” một tiếng, một con rắn toàn thân đỏ sẫm đã bị chủ thủ ghim lên tường.

Con rắn đỏ không ngừng mà giãy dụa, xà tín (lưỡi rắn) phun ra nuốt vào liên tục, hung hăng dị thường, giống như có thể tùy thời công kích đối phương vậy.

” Thôn Thiên Hồng Mãng? ” Chiến Dã liếc mắt nhìn đầu tiểu xà, sắc mặt khế biến.

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, nhìn con rắn chỉ to bằng ngón tay, không khỏi bật cười: ” Nhỏ xíu như vậy bày đặt lấy cái tên thôn thiên (nuốt trời)... ”

” Đây là ấu xà (rắn con) của Thôn Thiên Hồng Mãng, hẳn là mới phá trứng mà ra. Bọn chúng mấy trăm năm mới sinh ra hai quả trứng, một con mạnh, một con yếu, cái này hẳn là con yếu kia. Người cẩn thận một chút, con mạnh ắt hẳn chỉ ở gần đây thôi.”

Thôn Thiên Hồng Mãng cả người đồ sấm quẻ dị, vừa nhìn đã biết độc tính rất mạnh, Luyện dược sư chắc sẽ thích thứ này.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ ngợi một lát rồi giơ tay chém đầu rắn xuống, tiểu Thôn Thiên Hồng Mãng chỉ kịp giật giật mấy cái rồi chết đi.

”Đừng dùng tay động vào.” Chiến Dã trầm giọng nhắc nhở. Thứ này hẳn không có hứng thú, chỉ có Luyện dược sư mới cần đến thi thể của Linh thú, chẳng lẽ Hí Thiên cũng quen biết Luyện dược sư nào hay sao?

Quả thật là sâu không lường được a.

Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên sẽ không dùng tay chạm vào loại độc vật này. Nàng bảo Băng Linh Huyền Diệu đóng băng ấu xà lại, sau đó bỏ vào trong nạp giới.

Trong nạp giới thời gian là bất động nên không sợ băng tan.

”Thôn Thiên Hồng Mãng là Linh thú đẳng cấp gì?” Nàng đối với đẳng cấp Linh thú của thế giới này vẫn còn chưa hiểu rõ lắm. Dù sao trước kia Hoàng Bắc Nguyệt bị cấm túc, đối với chuyện bên ngoài cũng không biết nhiều lắm.

Chiến Dã có chút quái dị nhìn nàng. Một cường giả Cửu Tinh Triệu hoán sư cư nhiên lại không biết cấp bậc của Thôn Thiên Hồng Mãng là gì?

Hình như nàng không rõ ràng lắm về sự tình trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, lẽ nào nàng tới từ đại lục khác?

Nếu như là cường giả đến từ ngoại giới thì mọi chuyện dễ lý giải rồi.

Chiến Dã vừa đi vừa dùng thanh âm trầm thấp từ từ nói: ” Thôn Thiên Hồng Mãng là siêu cấp Linh thú, sau khi trưởng thành cũng có cơ hội tiến hóa thành Thần thú. Nhưng phụ cận nơi này có lẽ không có Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành đâu. “

” Vì sao?” Có ấu xà ở đây, Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành phải ở bên cạnh thú hộ mới đúng chứ.

” Hai con Thần thú không có khả năng đồng thời ở cùng một chỗ, như người ta hay nói một núi không thể chứa hai hổ vậy đó.” Chiến Dã dừng một chút: ” Huống hồ trứng của Thôn Thiên Hồng Mãng phải ấp mười năm mới có thể ra đời. Hai quả trứng này hẳn là bị Linh Tôn mang về từ nơi khác.”

” Thì ra là thế.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu. Linh Tôn này cũng thật là, đem trứng Thôn Thiên Hồng Mãng về làm gì không biết? Hẳn đã là Thần thú rồi, không lẽ còn muốn bồi dưỡng thêm một con Thần thú nữa hay sao?

Một núi không thể chứa hai hổ, thế giới của Thần thú quả nhiên rất là bá đạo a!

Hai người men theo cầu thang từ từ đi xuống, bốn phía vẫn tối đen như mực, từ trên này nhìn xuống vẫn giống như một mảnh hắc ám vĩnh cửu, giống như mãi mãi không có đường ra vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tính toán, đại khái bọn họ cũng đã chạm tới đáy của Thất Tháp rồi, thậm chí còn xuống sâu hơn nữa.

Vậy mà hiện tại vẫn chưa tìm thấy vị trí của Linh Tôn, ngay cả một chút uy áp của Thần thú cũng không có.

Chương 154: Trùng phạt chi hỏa (4)

hông biết còn phải đi bao xa nữa?

Nàng lẳng lẳng nhìn bóng lưng Chiến Dã đi ở phía trước. Y phục màu đen giống như muốn hòa vào bóng tối vô biên, chỉ có một chút ánh sáng của tử hỏa mơ hồ chiếu rọi, làm cho người khác có cảm giác không chân thật.

Nàng nhớ tới những lời mà Thừa tướng cùng An quốc công trao đổi ở phủ Thừa tướng, bọn họ đều muốn kéo hắn ra khỏi ngôi vị Thái tử a.

Một thiếu niên mười sáu tuổi, nếu tại thời đại kia của nàng thì hắn là đang hưởng thụ cuộc sống không buồn không lo trong trường học, còn hắn thì phải đối mặt những âm mưu đấu đá, luôn phải chịu cảnh người lừa ta gạt.

Hoàng Bắc Nguyệt than khẽ một tiếng. Nàng bỗng nhiên muốn nói cho hắn biết, thực ra ngày đó nàng đi chung với Tiết Triệt bất quá chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, nhưng không chờ nàng mở miệng, bước chân của Chiến Dã liền bỗng nhiên dừng lại.

Nàng tưởng xảy ra chuyện gì nên lập tức toàn thân căng cứng, nhưng khi vừa ngưng thần nhìn lại Chiến Dã đã lui về phía sau một bước, ngẩng đầu nhìn mảnh hắc ám vô tận.

Nàng cũng vội nhìn kĩ lại, một bức tường đen nhánh theo ánh lửa hiện ra trước mắt.

Hết đường?

Hoàn toàn không có khả năng a!

” Đây chắc hẳn là một cánh cửa đá.” Bằng vào kinh nghiệm nhiều năm làm sát thủ cùng đạo bảo (trộm bảo vật), Hoàng Bắc Nguyệt sớm đã quen thuộc các loại cơ quan bí quyết nên chỉ thoáng liếc mắt liền nhìn ra.

Nàng nói xong cũng bước lên một bước, bàn tay vươn ra từ dưới đầu bóng đen, sờ sờ trên tường đá mấy lần, cuối cùng cũng tìm được một chỗ lõm xuống. Nàng đưa tay vào tìm kiếm thì thấy một cái thiết hoàn (vòng sắt) nặng nề.

Nàng hít sâu một hơi, dùng sức kéo thiết hoàn ra ngoài.

Két....

Một trận thanh âm nặng nề vang lên, cửa đá nặng nề liền chậm rãi mở ra.

Chiến Dã có chút kinh ngạc nhìn nàng, âm thầm lấy làm lạ. Mấy thứ như cơ quan này hẳn cũng biết một chút, bất quá cũng không có thành thạo như nàng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra vị trí của cơ quan.

Hí Thiên này nếu theo phe mình là tốt rồi, thật đáng tiếc...

Theo vách tường mở ra, một cỗ sóng nhiệt nóng rực phả vào mặt hai người. Bên trong chậm rãi lộ ra một mảnh lửa đỏ rực.

Hoàng Bắc Nguyệt trợn mắt há mồm nhìn ánh lửa chập chờn trên

vách tường.

Nơi này quả thực là một cái luyện ngục hỏa hải a!

Nàng vội kéo áo khoác, cố gắng ngăn chặn cỗ song nhiệt kia. Nàng nhìn về phía Chiến Dã, phát hiện hấn cũng không tốt hơn mình bao nhiêu.

Chỉ mới đứng ngoài cửa đã bị hành hạ như vậy, đi vào sâu hơn thì sao đây?

” Băng.” Hoàng Bắc Nguyệt hô nhỏ một tiếng. Đáng sợ thì thế nào, có đáng sợ hơn nữa thì nàng cũng sẽ xông vào, nếu như bây giờ bỏ đi chẳng phải uổng phí lắm ư?

Nàng thích khiêu chiến, càng nguy hiểm thì nàng càng hưng phấn!

Thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu từ phía trên bay xuống, nó và cái cửa đá đều khổng lồ như nhau.

Cực hàn chi khí tản ra bốn phía, cỗ song nhiệt cũng giảm bớt một phần.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, xoay người nói với Chiến Dã: ” Lên đây đi. “

Đã hợp tác với nhau thì trợ giúp lẫn nhau một chút cũng là lẽ thường tình, huống hồ lúc trước hấn cũng giúp nàng không ít lần.

Chiến Dã ngần ra, cũng không do dự lập tức nhảy lên. Cực hàn chi khí mãnh liệt trên lưng của Băng Linh Huyền Diệu thoáng cái đã làm tay hấn đông cứng.

”Cẩn thận một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt nhỏ giọng nhắc nhở.

Chiến Dã gạt đầu, Băng Linh Huyền Diệu liền mở rộng bang dục, từ cửa đá khổng lồ phi đi vào bên trong.

Biển lửa vô biên, đập vào mắt đều là lửa cháy hừng hực, không gian trong cửa đá rộng đến mức khó tin.

Chương 155: Trùng phạt chi hỏa (5)

Biển lửa vô biên, đập vào mắt đều là lửa cháy hừng hực, không gian trong cửa đá rộng đến mức khó tin. Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác chỉ cần liếc mắt nhìn một cái thì máu tươi trong thân thể cũng sẽ theo đó mà sôi trào.

” Đây là Trùng phạt chi hỏa ư?” Hoàng Bắc Nguyệt đã bị tình cảnh trước mắt làm rung động mãnh liệt. Bản thân nàng giống như rơi vào một thế giới khác, liệt hỏa vô tận chính là tồn tại duy nhất trong thế giới này.

” Không.” Chiến Dã khế lắc đầu: ” Trùng phạt chi hỏa ở sâu hơn nữa, những thứ này chẳng qua chỉ là tấm bình phong bên ngoài mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng kinh hãi, lực lượng của những ngọn lửa này phi thường cường đại. Nàng có thể cảm giác được Băng Linh Huyền Diệu phải rất cố sức mới có thể bay trên biển lửa này.

So với đám liệt diễm cuồn cuộn này, Băng Linh Huyền Diệu cực lớn lại trở nên nhỏ bé như giun dế, chỉ là một điểm nhỏ trong biển lửa mà thôi.

Phùng phục...

Một ngọn lửa thật lớn đột nhiên sôi trào bên dưới bọn hắn, Băng Linh Huyền Diệu vội đập cánh bay lên cao, miễn cưỡng né một ít hỏa diễm cự lãng (sóng lửa).

Nhưng vẫn có mấy điểm hỏa tinh (đốm lửa) tóe lên, lưu lại trên thân thể tuyết trắng của Băng Linh Huyền Diệu một vài vết cháy xém.

” Băng, bay cao hơn một chút đi.” Không gian phía trên phi thường rộng rãi, chỉ là hắc ám vô biên làm người ta có chút lạnh lẽo.

Bất quá như thế vẫn tốt hơn bị hỏa diễm đốt thành chim quay.

Băng Linh Huyền Diệu nghe lệnh, lập tức bay lên cao hơn.

Đôi con người đen nhánh của Chiến Dã quét vài vòng trên biển lửa. Chung quanh hoàn toàn không có uy áp cường đại gì, như vậy có thể khiến người ta cảm thấy thoáng yên tâm một chút.

Hỏa diễm phía dưới thỉnh thoảng lại tuôn trào, nhưng có kinh nghiệm lần trước nên Băng Linh Huyền Diệu có thể dễ dàng né tránh.

” Hoàng Bắc Nguyệt, đừng đi về trước nữa.” Thanh âm của Yểm đột nhiên vang lên trong lòng, mang theo hương vị cảnh cáo.

” Người cảm giác được gì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày. Nàng căn bản không muốn lùi bước, trong tự điển của nàng không có hai chữ “sợ hãi”.

” Linh Tôn thì ở phía trước đó.” Yểm trầm giọng nói: ” Hắc hiện tại đang ngủ say cho nên không có phát hiện các người, bất quá khi Thần thú ngủ say rất ghét bị quấy rối, cơn giận của hắc, các người không chịu nổi đâu.”

” Ngủ say? Là sao?”

Yểm hừ một tiếng: ” Có nghĩa là bây giờ hắc đang trong một giai đoạn đột phá nào đó. Các người quấy rầy hắc đột phá, hắc sẽ bỏ

qua cho các người sao? E là dù có chạy đến chân trời góc biển thì hẳn cũng sẽ đuổi theo giết chết hai tên Cửu Tinh Triệu hoán sư nhỏ nhỏ các người. “

Cửu Tinh Triệu hoán sư nhỏ nhỏ...

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi. Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, Cửu Tinh Triệu hoán sư đã coi như là cường giả chí cao vô thượng, đến nay rất ít khi nghe nói có ai có thể vượt qua Cửu Tinh Triệu hoán sư a.

Nhưng trong miệng của Yểm, Cửu Tinh Triệu hoán sư lại trở thành thứ “nhỏ nhỏ”?

Cái tên này không phải quá tự đại đó chứ?

Bất quá, Linh thú đang đột phá nếu bị quấy rầy quả thực sẽ phi thường tức giận. Đổi lại là nàng, nếu đang đột phá lại bị người ta quấy nhiễu làm cho thất bại, khẳng định nàng cũng sẽ truy sát người đó không chết không thôi!

Cho nên khi nghe Yểm nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt đã quay đầu nói với Chiến Dã: ” Linh Tôn đang ngủ say cách đây không xa, nếu quấy rầy hẳn sợ rằng hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Tốt nhất cứ nói trước cho hẳn biết, còn có đi hay không là chuyện của hẳn, nàng không thể cầm tánh mạng người khác đùa giỡn được.

Chiến Dã khẽ cau mày, đang định mở miệng nói chuyện thì biển lửa bên dưới bỗng nhiên truyền đến một trận chấn động lớn. Tiếp đó, một trận phấn nộ rít gào cũng từ xa xa truyền đến.

Chương 156: Trùng phạt chi hỏa (6)

Trong nháy mắt biển lửa cuộn cuộn dâng lên! Hơi nóng ngập trời liên tục bốc lên cao, thẳng hướng đến chỗ cao nhất trong bóng tối, nhất thời những thứ ẩn giấu trong bóng đêm đều được chiếu sáng!

Từng con Lam Biên Bức* đang treo ngược hiện ra, trong bóng đêm tất cả bọn chúng đều nhắm mắt lại, nhưng khi hỏa diễm bốc lên đó, độ ấm nóng rực cùng ánh sáng chói mắt lập tức khiến chúng đồng loạt mở mắt!

*lam biên bức: dơi xanh

Từng đôi mắt lóe ra lam quang làm cho người ta hết sức sợ hãi!

Mỗi một con Lam Biên Bức lớn nhỏ đều có thể so với một con đà điểu, khi mở cánh ra nhìn càng to lớn!

Lam Biên Bức là linh thú thập giai, rất thích hút máu tươi, tính tình hung tàn, người hay thú dữ bị bọn chúng bắt được thì đều chết rất thảm!

Ở trong Mê Vụ Sâm Lâm, bọn chúng là một tộc loại hoành hành ngang ngược! Bởi vì bình thường bọn chúng đều xuất hiện thành đàn cho nên dù linh thú lực công kích vô cùng cường đại, cấp bậc vô cùng cao không cẩn thận một chút cũng sẽ bị thua trên tay bọn chúng!

Linh thú thập giai, ở trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt cùng Chiến Dã

chẳng qua là giống như tiểu hài tử, không đủ để gây sợ hãi.

Nhưng mà Lam Biên Bức tại nơi này số lượng thật sự rất nhiều, lúc nhúc đậu ở phía trên, từng đôi trông mắt màu lam chỉ nhìn thôi cũng khiến da đầu tê dại.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt lập bộp một tiếng, lông tơ trên người cũng dựng thẳng đứng lên.

Sóng nhiệt quay cuồng xa xa, tình cảnh chỗ gần nơi Lam Biên Bức tụ tập thành đàn đột nhiên trở nên vạn phần nguy hiểm!

“Lui đi.” Chiến Dã thấp giọng nói một tiếng, không dám chậm trễ, lập tức triệu hồi Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ra.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, bị quấy thời kì đột phá, Linh Tôn đã tỉnh giấc, Linh Tôn dưới cơn thịnh nộ này sẽ không chịu để yên như vậy, bọn họ không biết sâu cạn, tùy tiện đi trêu chọc cũng sẽ không có trái cây tốt mà ăn.

Hướng chi, những Lam Biên Bức cũng làm cho người ta rất đau đầu!

Trong nháy mắt hai người khổng lồ chế linh thú của chính mình nhanh chóng bay trở về đường cũ.

Nhưng mà rõ ràng quay lại so với lúc tới khó khăn hơn nhiều!

Lúc tới biển lửa vẫn còn vô cùng yên tĩnh, phía trên cũng không Lam Biên Bức tụ tập thành đàn như vậy.

Hiện tại thân hình bọn họ mới vừa động, lam quang trong mắt đám Lam Biên Bức này sâu kín lóe lên, sau đó thanh âm vỗ cánh hỗn độn vang lên, vô số Lam Biên Bức từ phía trên bay xuống.

Hai người còn sống ở trước mắt, mùi vị máu tươi tràn ngập hấp dẫn như vậy, trong nháy mắt những Lam Biên Bức càng thêm hăng máu, điên cuồng đuổi theo phía sau bọn họ!

Cũng bởi vì Linh Tôn tức giận mà trên mặt biển lửa từng cơn sóng gió động trời cuồn cuộn dâng lên!

Chiến Dã xoay người, lập tức trong tay xuất hiện một thanh bảo kiếm lóe ra tử quang, kiếm khí ngưng tụ vung về phía sau, phóng ra một trận liệt hỏa màu tím trong nháy mắt thiêu chết một đám lớn Lam Biên Bức!

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm than một tiếng tốt, nhưng mà dường như cùng một lúc nàng phải thấp giọng mắng một tiếng!

Một đám Lam Biên Bức chết cháy thì càng có nhiều Lam Biên Bức khác đuổi theo!

Số lượng nhiều như vậy, nếu như khổ đấu cùng bọn chúng tất phải hao phí lượng nguyên khí rất nhiều, nếu như còn chưa đến được cửa mà bị Linh Tôn đuổi theo thì bọn họ thật xui xẻo.

“Mặc kệ bọn chúng, mau tiến lên phía trước!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, thúc giục Băng Linh Huyền Diệu nhanh chóng bay lên phía trước.

Chiến Dã hiểu ý, cũng không ham chiến, bảo kiếm quét về sau một cái, sau khi một đám Lam Biên Bức chết cháy liền không quay đầu mà chạy đi.

Bình thường tốc độ của bọn ở trong mắt cao thủ tuyệt đối là đạt đến cảnh giới nhanh tới mức khó tin, nhưng mà ở thời khắc sinh tử tồn

vong này lại cảm thấy chậm đến khó tin!

Chương 157: Trùng phạt chi hỏa (7)

Nhiều năm qua Hoàng Bắc Nguyệt vào sinh ra tử, trải qua vô số nguy hiểm, đã sớm luyện thành định lực dù thế nào mặt cũng không đổi sắc, mặc kệ hung hiểm cỡ nào, cũng có thể bảo trì ý nghĩ tỉnh táo.

Thạch môn khi đi vào đã mơ hồ trong tầm mắt, trong lòng vui vẻ, còn chưa kịp thở phào một hơi, đột nhiên phía trước hỏa diễm nhảy lên, ùn ùn kéo đến.

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt đại biến, lập tức khống chế Băng Linh Huyền Diệu hướng một phương hướng khác bay đi, năng lực ứng biến của Chiến Dã cũng vô cùng nhanh mà người thường không thể so sánh bằng, cùng nàng chia một trái một phải mà chạy.

Nếu như hai người hướng cùng một phương hướng để chạy, khi Linh Tôn đuổi theo tất nhiên cả hai đều sẽ gặp nạn.

Nhưng nếu như tách ra thì sẽ có một người được an toàn!

Biết được ý nghĩ của Chiến Dã nên trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt có chút ấm áp, nếu như lúc kè vai chiến đấu có một chiến hữu như vậy, nàng nguyện ý đem phía sau lưng mà giao cho đối phương!

Trong nháy mắt tách ra, kiếm của Chiến Dã đã tạo ra một trận tử diễm thật lớn, hướng đến phía tường lửa đang ùn ùn kéo đến kia.

Một đỏ một tím, đột nhiên va chạm cùng một chỗ, sinh ra hiệu quả thật sự quá kinh người!

Song phương giằng co nhau trong chốc lát, tử diễm đã chống giữ không được, bị tường lửa màu đỏ xuyên thủng, cùng lúc đó Chiến Dã nhanh chóng hướng về phía sau bay đi, đám Lam Biên Bức đang đâm đầu bay đến bị tử diễm đốt đến thất linh bát lạc*.

* Thất linh bát lạc: kẻ đây người đó, nằm rải rác

Sau khi qua một chiêu kinh tâm động phách, tường lửa mau đỏ nhanh chóng hướng lên trên, vạn vẹo xoay tròn, cuối cùng biến thành một hỏa long thật lớn, diên cuồng hét lên một tiếng, cả biển lửa luyện ngục đều bị chấn động không thôi!

Xuất hiện!

Hoàng Bắc Nguyệt hít vào một hơi, hóa ra nhìn bản thể của Linh Tôn gần như vậy thật quá lớn, loại này thật sự quá khủng bố!

Trong lòng nàng Yểm nói: “Hừ! Sững sờ cái gì? Thái tử Chiến Dã đã dẫn lực chú ý của Linh Tôn rời đi, ngươi còn không nhanh chóng mà rời đi!”

“Rời đi?” Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, nàng chưa từng nghĩ tới sẽ rời đi, đặc biệt lại bỏ rơi người nguyện ý vì chính mình mà hi sinh!

Không biết trong lòng Chiến Dã là xuất phát từ cái gì, hiện tại hắn vẫn còn đang tưởng rằng Hí Thiên đầu phục cho phủ An Quốc công, nhưng mà mới rời trong nháy mắt đo hắn không chút suy nghĩ liền lựa chọn bay về phương hướng khác so với mình, hơn nữa ra chiêu trước để thu hút sự chú ý của Linh Tôn!

Ân tình trọng nghĩa như vậy, sao nàng có thể bỏ chạy một mình?

“Hoàng Bắc Nguyệt, người đừng ngu ngốc như vậy! Người muốn đi chịu chết sao?” Yểm sắc bén nói, nghe ra được là hắn đang tương đối phần nộ!

“Hừ, là người sợ chết đi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, “Nếu người không muốn chết thì ra hỗ trợ đi!”

“Cũng không phải lần nào ta cũng có thể đi ra, lần trước đi ra đã khiến cho ta... Hoàng Bắc Nguyệt!”

Yểm hô to một tiếng, đã không còn kịp rồi, Hoàng Bắc Nguyệt đã khống chế Băng Linh Huyền Diệu thay đổi phương hướng, đánh về phía Linh Tôn!

Hắn tức giận tới mức muốn đấm ngực dậm chân, nha đầu kia bình thường lãnh huyết xảo trá như vậy, tại sao hiện tại đột nhiên lại nói nghĩa khí! Thật là tức chết hắn!

“Băng thuần, mở!” Dưới áo choàng, thanh âm của thiếu nữ kiên định vang lên, trong hỏa diễm thiêu đốt hừng hực cùng âm thanh phần nộ rít gào của Linh, có vẻ lạnh lẽo động lòng người!

Mày Chiến Dã nhíu một cái, nhìn thấy nàng quay trở lại, đột nhiên cảm giác trong lòng có chút phức tạp.

Nàng có thể chạy một mình, một phe với An Quốc công không phải luôn hy vọng hắn chết sớm một chút sao? Tại sao nàng quay trở lại?

Nhìn thấy thân ảnh gầy yếu nhưng kiên định của nàng đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, một khắc trong tâm tình có lo âu, lại có chút hỗn loạn vui sướng.

Kề vai chiến đấu, chiến hữu dựa vào nhau, chưa bao giờ sẽ bỏ lại

đối phương!

Chương 158: Trùng phạt chi hỏa (8)

Theo thanh âm của nàng, từng đạo tường băng cường đại chắc chắn không thể phá vỡ ở trong hỏa diễm dựng thẳng lên.

Loảng xoảng loảng xoảng loảng xoảng — — liên tục mười hai băng thuẫn, đem biển lửa cùng Linh Tôn che ở một bên!

“Đi!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to với Chiến Dã một tiếng, xoay người bay đi.

Hiện tại cửa đá đã bị Linh Tôn chặn lại, bọn họ muốn đi ra ngoài từ nơi đó gần như không có khả năng, chỉ có thể tìm đường khác để ra!

Mười hai đạo băng thuẫn có thể ngăn chặn Linh Tôn trong chốc lát, để cho bọn họ có chút thời gian nhanh chóng chạy thoát.

Băng Linh Huyền Diệu cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ở trong biển lửa cuồn cuộn cố gắng đột phá, từng đàn Lam Biên Bức cũng không ngừng đuổi theo phía này, triển khai công kích với bọn họ một cách hung mãnh.

“Muốn chết!” Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng khế quát một tiếng, hai tay rất nhanh chóng kết ấn, vô số mũi tên nhọn bằng hàn băng từ trong hai tay bắn ra, hướng về bốn phương tám hướng bay đi.

Mũi tên nhọn bằng hàn băng chuẩn xác đâm trúng vào từng con Lam Biên Bức, trên người Băng Linh Huyền Diệu khí lạnh vô cùng không giống với người thường, Lam Biên Bức chỉ là linh thú thập giai sao

có thể chịu được? Toàn bộ đều một chiêu mất mạng!

Sát khí mạnh mẽ dưới áo choàng đen quý dị vờn quanh, xơ xác tiêu điều, lãnh huyết, sức uy hiếp làm cho Lam Biên Bức cũng phải lùi xa, do dự trong chốc lát, không dám tiến lên đối mặt người áo choàng đen này.

Chỉ cần do dự trong nháy mắt như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Chiến Dã đã rời đi một khoảng cách rất xa.

Trong biển lửa mịt mờ vô cùng, Băng Linh Huyền Diệu như tuyết cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, giống như hai ngôi sao băng rực rỡ nhanh chóng lướt qua.

Ầm ầm — —

Thanh âm băng thuận vỡ tan liên tiếp vang lên, thanh âm chói tai làm lòng người phát lạnh!

Trong biển lửa vang lên một tiếng rít gào cuồng nộ, làm cho Lam Biên Bức hung mãnh sợ hãi chạy trốn chết.

Trong siêu cấp uy áp của cường giả, một số linh thú yếu ớt căn bản không dám đến gần, định lực không mạnh thì trực tiếp bị tiếng gầm gừ chấn động đến nỗi không dám bay tiếp, lập tức rơi vào trong biển lửa và bị thiêu thành tro tàn.

Thân thể thật lớn của Linh Tôn xuất hiện trong băng thuận, trong ánh mắt to lớn một màu lửa đỏ giận dữ.

Hai tên loài người kia đã hoàn toàn chọc giận hắn!

Thân thể cao lớn từ trong biển lửa di chuyển ra, lân phiến* đen

nhánh, ở trong biển lửa lóe lên vẻ lộng lẫy quý dị.

*lân phiến: vảy rồng

Ánh mắt của hắn nhìn chăm chăm thân ảnh đang chạy trốn phía trước, nổi giận gầm lên một tiếng, trong biển lửa giống như giao long ra biển, mạnh mẽ như điện đuổi theo!

Biển lửa vô biên vô hạn này căn bản không nhìn thấy điểm cuối! Càng đi chạy về phía trong càng phát hiện không gian này thật lớn, đến cuối cùng tầm mắt đã hoàn toàn không xác định được phương hướng.

Nhiệt độ nóng rực làm cho Hoàng Bắc Nguyệt đang ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu còn cảm thấy không chịu được, trên từng giọt mồ hôi lớn chảy xuống.

Có thể thấy tình cảnh của Chiến Dã tuyệt đối bi thảm hơn so với nàng vô số lần!

Thanh âm băng thuận vỡ tan ở phía sau giống như từng bước chân tử thần đập vào lòng nàng, có chút kinh ngạc, không nghĩ đến Linh Tôn lại lợi hại như vậy, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã đem mười hai đạo băng thuận của nàng phá vỡ toàn bộ!

A! Thần thú đều biến thái như vậy sao?

Cảm giác được phần nộ uy áp của Linh Tôn ở phía sau, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi muốn chửi mấy tiếng.

“Hoàng Bắc Nguyệt, đi về phía bên trái!” Thời khắc nguy cấp, đột nhiên Yểm hô to một tiếng.

Không kịp phán đoán, nàng là vật phong ấn Yểm, nàng chết đi thì Yểm cũng sẽ chết theo, cho nên người nào đều có thể hại nàng nhưng Yểm tuyệt đối sẽ không!

“Thái tử, bên này!”

Không chút nghĩ ngợi, lập tức đối với Chiến Dã nói một tiếng, bay nhanh về phía bên trái.

Bên trái biển lửa, từng đợt hỏa diễm dâng lên càng cao, nhiều lần suýt chút nữa bọn họ cũng bị những đợt hỏa diễm này cuốn vào.

Chương 159: Trùng phạt chi hỏa (9)

Bên trái biển lửa, từng đợt hỏa diễm dâng lên càng cao, nhiều lần bọn họ cũng suýt chút nữa bị những đợt hỏa diễm này cuốn vào, may mắn là hai linh thú của bọn họ phản ứng vô cùng linh mãnh, trong lúc nguy cấp còn có thể biến nguy thành an.

Biển lửa mịt mờ bát ngát, căn bản là nhìn không thấy có nơi nào để tránh né, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi nóng nảy.

“Yểm, không phải là người lừa gạt ta đi!”

Yểm bình tĩnh quát: “Dừng lại!”

Dừng?

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, giống như một trận gió khổng lồ chế Bãng Linh Huyền Diệu dừng lại, có chút không hiểu nói: “Làm sao vậy?”

Chiến Dã cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn nàng, thời khắc sống chết trước mắt, vì sao đột nhiên dừng lại?

Trong lòng nàng cũng lo âu không thôi, không biết Yểm đang tính toán gì, tại nơi không có khả năng lên trời xuống đất này, Yểm trở thành toàn bộ hi vọng của nàng.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt biểu hiện tuy trấn định nhưng trong lòng lại sốt ruột nói với Yểm.

Yểm hít vào nói: “Ta đếm tới ba người lập tức đi xuống vọt vào trong biển lửa.”

“Cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh nói, vọt vào trong biển lửa? Đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng mà Yểm cũng không giải thích gì, bắt đầu chậm như rùa đếm: “Một....”

“Thái tử, lát nữa ta làm cái gì thì người hãy làm theo như vậy!” Rơi vào đường cùng, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể nói với Chiến Dã như vậy.

Chiến Dã tuyệt đối tin tưởng vào thực lực của nàng, bởi vậy cũng không có chút nghi ngờ nào đối với biện pháp chạy trốn khỏi đây của người thần bí tên Hí Thiên này.

Nghe xong Hoàng Bắc Nguyệt nói, hấn gật đầu.

“Hai...” Yểm đếm thật sự quá chậm, chậm đến mức nàng muốn bùng nổ luôn rồi!

Phía sau thanh rống giận của Linh Tôn ngày càng gần, cường đại uy áp giống như một ngọn núi cao bao phủ xuống đầu!

Trong chờ đợi lòng như lửa đốt, rốt cuộc thanh âm chậm rãi của Yểm cũng vang lên: “Ba, xuống!”

Hoàng Bắc Nguyệt không chút nghĩ ngợi, khống chế Băng Linh Huyền Diệu đột nhiên lao xuống phía dưới!

Chiến Dã sửng sốt một chút, trên khuôn mặt tuấn tú lãnh khốc lần đầu tiên lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hí Thiên này... Làm cái quỷ gì đây?

Mặc dù là không hiểu ra sao, tuy nhiên so với Linh Tôn đang phần nộ đuổi theo phía sau mà nói thì nhảy vào trong biển lửa cũng không tính là đại sự gì, cho nên Chiến Dã cũng không chế Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân lao xuống.

Gần như là đồng thời, trong lúc bọn họ lao xuống, một đợt hỏa diễm bốc lên cao, trong hỏa diễm thiêu đốt loáng thoáng lộ ra một cửa hang động tối như mực!

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt vui vẻ, hay tay lập tức kết ấn, một đợt mưa đá thật lớn bay xuống đem hỏa diễm chung quanh cửa hang động dập tắt toàn bộ.

Cửa động này vừa vặn có thể để cho thân hình của Băng Linh Huyền Diệu bay nghiêng vào, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân không có cánh, bởi vậy cũng dễ dàng theo vào được.

Trái ngược với biển lửa nóng rực bên ngoài, vừa vào đến trong động, trên đỉnh đầu liền có từng giọt nước tí tách nhỏ xuống.

Giọt nước lạnh lẽo rơi vào trên mặt, cùng nhiệt độ bên ngoài hoàn toàn không giống nhau.

Chung quanh một màu tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy, nếu như không phải trên người Băng Linh Huyền Diệu cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân phát ra ánh sáng, căn bản không thể thấy rõ ràng khung cảnh trong động này.

Hiện tại bọn họ đi qua nơi này là một nơi toàn vách đá chật hẹp, hai bên thạch bích bóng loáng dựng đứng, phía trên phủ đầy rêu xanh.

Trên vách tường nước lạnh như băng không ngừng chảy ra, mặc kệ từ dưới nhìn lên hay từ trên nhìn xuống đều không thấy điểm cuối.

Xung quanh âm u lạnh lẽo cùng hỏa diễm cuộn cuộn bên ngoài, khó tưởng tượng hai nơi đối lập như thế này lại có thể ở ngay cạnh nhau.

Chương 160: Trùng phạt chi hỏa (10)

Đại khái khoảng mười phút sau, vách núi cheo leo hai bên chậm rãi biến mất, thay vào đó là một mảnh không gian tối mịt mênh mông.

Nơi này hoàn toàn trống trải, chỉ có một hồ nước tối om ở phía dưới, nước trong hồ này cũng không biết từ nơi nào chảy đến.

Không gian nơi này không chói mắt như biển lửa bên kia. Cho dù sử dụng tử hỏa của Tử Điểm Hỏa Kỳ Lân thì cũng chỉ có thể nhìn rõ trong chu vi chừng mấy chục mét mà thôi.

Ào ào....

Nghe được thanh âm nước chảy, Hoàng Bắc Nguyệt suy tư trong chốc lát rồi nói: "Chúng ta có thể từ trong nước ly khai (rời đi)."

Có tiếng nước chảy thì hồ này không phải là hồ nước đọng rồi. Bọn họ chỉ men theo phương hướng nước chảy thì nhất định sẽ có lối ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt hướng vách núi cheo leo đi tới. Nàng nhanh chóng nhảy xuống một tảng đá lớn sát mép vực, quan sát kỹ lưỡng hồ nước tối đen kia.

Nàng không biết trong nước có Linh thú hung mãnh gì không, bất quá cho dù có đi chẳng nữa thì bọn họ cũng không sợ.

Hai tên Cửu Tinh Triệu hoán sư, cộng thêm hai con siêu cấp Linh

thú, đây gần như là một cái tổ hợp vô địch rồi.

Trong biển lửa đã có Linh Tôn, vậy nên cái khu vực này hẳn là không có Thần thú nào khác.

Điều này làm bọn họ thoáng yên tâm được một chút.

Chiến Dã cũng đi tới bên cạnh nàng, liếc mắt nhìn mặt nước u ám, cau mày nói: " Chúng ta không biết cái hồ này rộng và sâu đến mức nào, cũng không biết phải mất bao lâu mới có thể ra được bên ngoài nữa."

Nếu như mảnh thủy vực này cũng rộng lớn giống như biển lửa, e rằng chưa kịp thoát ra bọn họ đã chết chìm mất rồi.

" Không cần lo lắng, ta có biện pháp mà." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Biển lửa còn có thể vây khốn (nhốt) nàng chứ nước thì... Vừa vặn nàng cũng đang muốn thử một chút uy lực của Tị Thủy Châu.

Nàng lấy Tị Thủy Châu từ trong nạp giới ra. Viên châu này toàn thân được tử quang vờn quanh, vô cùng mỹ lệ.

Chiến Dã quay đầu lại nhìn, đột nhiên kinh hô một tiếng: " Tị Thủy Châu!"

" Thái tử điện hạ thật là tinh tường nha!" Hoàng Bắc Nguyệt dựng thẳng ngón cái lên khen ngợi một tiếng. Xem ra Tị Thủy Châu này thật sự là bảo bối.

Chiến Dã nhìn nàng, khoe miệng hơi hơi nhếch lên. Tuy hẳn không nói lời nào nhưng trong lòng vốn đang u ám bây giờ lại như thấy

được ánh mặt trời.

Chỉ cần liên hệ đến việc An quốc công phủ bị mất trộm đủ thứ, lại thêm vào viên Tị Thủy Châu này, hẳn chẳng lẽ còn không hiểu sao?

Này Hí Thiên..... Thật là một gia hỏa thích làm việc mờ ám a!

Sắc mặt hắn mặc dù vẫn lãnh khốc giống như băng sơn ngàn năm cũng không tan như trước, nhưng mà khóe miệng vẫn lộ ra một chút ý cười.

Hoàng Bắc Nguyệt không nghĩ tới sự việc hiểu nhầm kia lại được giải khai (tháo gỡ) dễ dàng như vậy, thậm chí không cần một lời nào nhưng hắn vẫn hoàn toàn rõ ràng.

Cái cảm giác này thật sự rất tốt, trong lòng không còn khúc mắc gì nữa khiến cả người nàng đều trở nên thư thái hơn.

” Chúng ta theo hướng nước chảy đi, ở đó chắc chắn có lối ra.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, giống như vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Chiến Dã trong lòng có chút ấm áp. Tên Hí Thiên lạnh lùng này e rằng đã biết việc lúc trước hắn hiểu lầm rồi, bây giờ cũng không giải thích, làm cho hắn đỡ lúng túng, hắn ngược lại vô cùng cảm tạ.

Hai người đều thu hồi Linh thú lại. Hoàng Bắc Nguyệt đem Tị Thủy Châu quăng vào trong nước, nó lập tức phóng ra tử quang rực rỡ.

Mặt nước nổi lên từng đạo gợn sóng, dồn dập tản ra hai bên.

Tử quang biến mất, một không gian khô ráo lập tức xuất hiện. Nó giống như một gian phòng được làm từ pha lê, bên trong có thể

chứa đến bốn năm người.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhíu mà, bảo khí thần kỳ như thế vẫn là lần đầu tiên nàng thấy a.

Chương 161: Trùng phạt chi hỏa (11)

” Đi thôi.” Nàng rất háo hức muốn thử một chút cái cảm giác không cần đeo dưỡng khí lẫn kính bơi mà vẫn có thể đi lại trong nước.

Nàng thử dùng chân khẽ chạm vào mặt nước, một cảm giác lạnh như băng truyền đến làm nàng không nhịn được phải hít một hơi, quả nhiên rất lạnh a!

Loại cảm giác lạnh thấu xương này đã có thể so sánh với cực hàn chi khí trên người Băng Linh Huyền Diệu.

Trong lúc nàng đang lạnh run, bỗng nhiên một bóng đen từ dưới nước trời lên, cắn một cái lên mắt cá chân của nàng.

Bởi vì nước quá lạnh cho nên nàng chỉ cảm giác như bị kim đâm nhẹ một cái, nhưng khi nàng ý thức được không ổn thì toàn thân đã không còn chút sức lực nào.

” Có rắn!” Chiến Dã vội kéo nàng lại thì thấy một đầu hồng xà lớn chừng một ngón tay đang quấn một vòng trên chân Hoàng Bắc Nguyệt. Hắn hoảng hốt muốn đưa tay kéo nó ra thì bị đuôi rắn hung hăng quật một phát trên mu bàn tay.

“Lỡm lỡm” một tiếng, đầu hồng xà kia đã thành công nhảy xuống hồ nước, chỉ một lát đã vô tung vô ảnh (không hình không bóng).

” Là một con Thôn Thiên Hồng Mãng khác..... ” Trong thanh âm của Chiến Dã có run rẩy không dễ phát giác.

Tình thế cấp bách, hắn vội vã kéo áo khoác chõ mắt cá chân của Hoàng Bắc Nguyệt. Một đôi chân xinh xắn mang giày thêu màu phấn hồng của thiếu nữ đập vào mắt hắn.

Hắn có chút run run đem giày của nàng cởi ra, một dấu răng nho nhỏ của rắn xuất hiện trên đôi chân ngọc trắng như tuyết của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hít vào một ngụm khí lạnh. Vết thương không đau nhưng độc tố lan tràn khiến nàng cảm thấy hoảng hốt, khí lực toàn thân như bị hút hết ra, nàng có chút vô lực cầm lấy cánh tay của Chiến Dã.

” Mau đi... đi ra ngoài tìm đại phu!” Nàng bắt đầu hối hận rồi. Nếu lúc trước chịu khó học luyện dược thuật một chút, luyện ra mấy viên giải độc đan mang theo thì sẽ không sợ xuất hiện loại tình huống ngoài ý muốn này.

” Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng là loại độc có hỏa thuộc tính mãnh liệt nhất, không có thuốc nào chữa được đâu!”

Tuy nói vậy nhưng Chiến Dã vẫn là nhanh chóng lấy một cái bình nhỏ từ trong nạp giới ra, đổ một viên đan dược xanh biếc đưa cho nàng.

” Trước tiên nuốt cái này đi.” Tuy rằng viên đan dược này không thể giải độc nhưng ít nhất vẫn có thể bảo vệ tâm mạch chớ nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, có chút vô lực đem đan dược bỏ vào trong miệng. Bỗng nhiên nàng suy yếu kêu lên: ” Người làm gì vậy?”

Chiến Dã đang nâng chân nàng lên, cúi đầu ngậm lấy vết thương bị Thôn Thiên Hồng Mãng cắn, đem máu độc từng ngụm từng ngụm

hút ra.

Toàn bộ quá trình hấn không nói một câu nào, đôi mày kiếm nhú chặt giống như một dây núi bị sương mù che kín.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hấn, nửa ngày sau mới vươn tay vỗ nhẹ một cái trên vai hấn, thấp giọng nói: “Đa tạ ngươi.”

Nhổ ra một ngụm máu độc, Chiến Dã ngẩng đầu lên, lau đi một chút máu dính trên khóe miệng, lãnh khốc nói: ” Phụ hoàng muốn mời chào ngươi, nếu ngươi chết phụ hoàng sẽ không vui.”

Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng hơi giật giật. Thiếu niên lạnh lùng này, không thể nói câu nào tốt hơn hay sao? Hấn có thực sự muốn mời chào nàng nàng không vậy?

...

Dừng lại ở đây càng lâu, Hoàng Bắc Nguyệt càng có cảm giác không an toàn.

Cho dù bọn họ có trốn vào nơi này thì Linh Tôn không có khả năng sẽ bỏ qua như vậy a. Hấn nhất định sẽ đuổi theo, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Cho nên bọn họ tốt nhất vẫn là mau chóng rời khỏi nơi này cho thỏa đáng!

Ở thêm một giây sẽ thêm một phần nguy hiểm!

Chờ Chiến Dã đem vết thương của nàng băng bó lại, Hoàng Bắc Nguyệt ngay lập tức nói: ” Mau mau rời khỏi nơi này thôi.”

Chiến Dã gật đầu, đỡ nàng đứng lên. Sau khi thấy đôi chân trắng như tuyết của nàng, hắn đã khẳng định được nàng là một thiếu nữ.

Chương 162: Trùng phạt chi hỏa (12)

Chiến Dã gật đầu, đỡ nàng đứng lên. Sau khi thấy đôi chân trắng như tuyết của nàng, hắn đã khẳng định được nàng là một thiếu nữ. Xuất phát từ sự tự tôn của đàn ông, Chiến Dã vốn muốn công nàng ly khai, thế nhưng lại nhớ rằng nàng còn có một thân phận khác: Hí Thiên. Nàng vốn rất mạnh mẽ, bây giờ nếu hắn công nàng, nhớ đâu làm tổn thương lòng kiêu ngạo của nàng thì phải làm sao đây? Suy nghĩ như vậy, hắn cũng lúng túng không biết phải mở miệng thế nào mới được.

Khi hai người đi tới, tử quang nhất thời nhôn nhạo, từ từ hình thành một cái bình phong ngăn cách cách với nước hồ bên ngoài. Bên trong đi lại rất thoải mái, cứ như đi trên đất bằng vậy.

Bọn hắn chậm rãi chìm xuống, tử quang lượn lờ giúp bọn họ thấy rõ một phạm vi thật lớn bên trong đáy nước tối om.

Dưới đáy hồ tràn ngập ngôi vỡ tường đổ, đây chắc hẳn là một tòa thành nhỏ bị chìm xuống, chỉ sợ cũng bị chôn vùi hơn nghìn năm rồi.

Bên cạnh những kiến trúc kia vẫn có thể tùy ý thấy được xương người cùng xương động vật đang thực hiện nhiều tư thế khác nhau. Xem ra tòa thành nhỏ này là đột nhiên chìm xuống nước.

Lại là thành phố bị chìm, mức độ thần bí không kém gì hòn đảo Lan Đế Tư(nghĩa mình là đảo Atlantis đó).

” Đây là “Thành thị của những người không khuất phục”.” Chiến dã

bỗng nhiên thấp giọng mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu hỏi: ” Cái gì là “Thành thị của những người không khuất phục”?”

Chiến Dã đã đoán được là nàng không phải tới từ Tạt Nhĩ Tháp đại lục, bởi vậy đối với việc nàng không biết về lịch sử của Nam Dục quốc cũng không cảm thấy kỳ quái. Hấn kiên nhẫn giải thích cho nàng.

” Nam Dục quốc lúc mới lập quốc đã từng gặp phải sự phản kháng phi thường mãnh liệt của dân tộc nơi này. Bọn họ muốn bảo vệ thành thị của mình, thà chết cũng không chịu khuất phục, bởi vậy ròng rã suốt một năm trời mà chúng ta vẫn chưa đánh hạ được tòa thành thị này. Nhưng không ngờ chỉ trong một đêm, cả tòa thành đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa.”

” Thái tổ kính phục tinh thần bất khuất của bọn họ nên đã xây dựng Lâm Hoài thành ở địa phương tòa thành này vốn tồn tại, cũng định đô ở đó.”

Thì ra là thế, những chuyện này trước đây Hoàng Bắc Nguyệt hình như cũng không biết a.

Một tòa thành thị không có khả năng vô duyên vô cớ tiêu thất (biến mất) được. Hiện giờ lại phát hiện thành thị tàn tạ đổ nát ngay dưới đáy hồ, nàng gần như có thể khẳng định, nguyên nhân khiến cho thành thị trong một đêm biến mất, chỉ sợ là địa chấn (động đất) a.

Nói như vậy, Lâm Hoài thành lại xây dựng trên một nơi đã từng xảy ra địa chấn.

Mà biển lửa bên dưới Thất Tháp chỉ sợ là một tòa núi lửa cực kỳ

khổng lồ.

Nơi này địa vực có chút kỳ lạ, dung nham cũng hoạt động thường xuyên. Lâm Hoài thành có thể an ổn vượt qua năm tháng dài đằng đẳng cũng không biết là vận khí gì nữa. Ài, vạn nhất có một ngày núi lửa bỗng nhiên bạo phát, Lâm Hoài thành có phải hay không cũng sẽ biến thành một tòa “Thành thị của những người không khuất phục” tiếp theo không đây?

Trong thành phố này chứa đựng tất cả hoài ức của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng sẽ không trơ mắt nhìn nó biến mất đâu.

” Thái tử điện hạ..... ” Hoàng Bắc Nguyệt vừa định mở miệng nói chuyện, bỗng nhiên phía dưới chân run lên. Bởi vì độc tố phát tác, cơ thể nàng có chút suy yếu, mém tí đã ngã xuống rồi. Thân thể Chiến Dã cũng có chút run lên.

Khoảng mấy giây sau, toàn bộ đáy nước cũng bắt đầu rung lên mạnh mẽ, nhấc lên từng đợt từng đợt cự lãng, ngay cả bọn họ trốn bên trong Tị Thủy Châu cũng bị lắc lư đến thất điên bát đảo.

” Linh Tôn đuổi tới rồi, đi mau!” Hoàng Bắc Nguyệt kinh hãi. Nàng hiện tại đang nhiễm độc rắn, chỉ dựa vào một người Chiến Dã thì căn bản không phải đối thủ của Linh Tôn a.

Hiện tại chỉ có liều mạng chạy trốn, tìm được hướng ra mới có cơ may thoát.

Nàng được Chiến Dã đỡ khập khễnh bước đi, nhưng chỉ mới chạy được vài bước, nền đất dưới bàn chân bỗng nhiên nứt ra, một cái khe nứt sâu hoắm xuất hiện làm bọn họ mém tí đã té xuống.

Hồng quang mãnh liệt từ trong hố sâu lan đến, nước xung quanh vốn

lạnh như băng ngay lập tức trở nên ấm áp.

Dung nham xuất hiện rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt kinh hãi, nếu như nước này bị nấu sôi, bọn họ sẽ bị luộc chín a!

Chương 163: Trùng phạt chi hỏa (13)

Cự lãng không ngừng lay động, bọn họ có Tị Thủy Châu, tuy cũng không sợ bị cuốn đi nhưng nước xao động như thế sẽ làm mất phương hướng tới cửa ra a.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm lo lắng nhưng chất độc làm đầu nàng trở nên mơ hồ, không suy nghĩ được nhiều, chỉ có thể dựa vào một chút ấn tượng lúc nãy đi về phía trước.

Dòng nước quanh đây bỗng dừng chảy gấp tới một chỗ, Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười: " Lối ra chỉ ở gần đây thôi."

Nàng vừa mới dứt lời, cự lãng mãnh liệt bị nhấc lên sau lưng, dòng nước trong giây lát đã trở nên cuồn cuộn, một trận uy áp từ phía sau nhanh chóng áp sát.

Long vĩ to lớn màu đen khế vẩy một cái, hết thủy kiến trúc dưới đáy nước đều bị quét bay ra ngoài. Lân phiến như lưỡi dao sắc bén, hàn quang ẩn hiện, phàm là vật gì chạm lên đó đều bị cắt vỡ vụn.

" Quấy rầy việc ngủ say của ta, ta làm sao để các ngươi chạy dễ dàng như vậy!" Thanh âm của Linh Tôn ẩn ẩn hiện hiện trong hồ nước.

Long vĩ cuồn cuộn vung vẩy, vàng sang được Tị Thủy Châu huyền hóa ra dưới uy áp cường đại cũng dần dần ảm đạm (tối, mất sự sáng bóng) đi, hiển nhiên bảo khí cũng không chống đỡ nổi dưới uy áp của Thần thú.

Dòng nước bị đảo loạn lên, hình thành một cái lốc xoáy thật lớn. Long vĩ nhân cơ hội đánh mạnh lên vàng sáng của Tị Thủy Châu, tử quang trong nháy mắt liền tan rã, nước từ bốn phương tám hướng tràn vào bên trong.

”Cẩn thận...” Thanh âm Chiến Dã vừa mới phát ra đã bị dòng nước cuốn đi mất.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ kịp “a” một tiếng đã bị dòng nước cuốn nuốt.

Hông hét rồi!

Đối mặt với Linh Tôn cường đại, bản thân lại trúng độc, thực lực chỉ bằng hai, ba phần so với bình thường mà thôi, lẽ nào lần này nàng nhất định phải chết ư?

Dòng nước chảy quá xiết, đầu bông ước sưng lại che khuất tầm nhìn của nàng, không biết Chiến Dã bị cuốn đến đâu rồi.

Bên trong nước, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cùng Băng Linh Huyền Diệu không thể hoàn toàn phát huy 100% thực lực của mình, triệu hoán ra lại trở thành gánh nặng.

Cho nên Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể nắm thật chặt hắc ngọc, ở trong lòng hô hoán Yểm: ”Yểm! Ngươi đừng có giả chết nữa!”

Nếu nàng không trúng độc, thân thủ kém linh hoạt thì lúc trước cũng không đến nỗi bị Linh Tôn đánh trúng, bây giờ nàng cũng sẽ không chật vật như vậy.

Yểm buồn bực nói: ”Ngươi đùa gì thế? Ta bị 49 lớp cấm chế của Hắc Thủy Cầm Lao phong ấn, cho dù đi ra cũng chỉ có thể miễn

cưỡng đối phó với loại tiểu nhân vật như Tư Mã Quy Yến mà thôi, còn đối phó lão quái vật này, ta rõ ràng là tự tìm chết.”

” Cái tên đáng ghét nhà ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt bị hấn chọc tức đến mức muốn thổ huyết.

” Không tốt, lão quái vật kia hình như là nhắm về ngươi kìa!” Thanh âm của Yểm có hơi thay đổi.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm rung mình, Linh Tôn nhắm về phía nàng?

Vừa nghĩ, nàng vừa luống cuống tay chân đem đầu bông vướng víu kéo xuống. Không nhìn thì thôi, vừa nhìn nàng lập tức bị dọa đến hồn phi phách tán.

Chỉ thấy long vĩ to lớn kia đột nhiên quét tới, phá tan tất cả ngăn trở, hướng về phía nàng đập tới.

Nàng lập tức lấy ra Băng Vũ, dùng lực lượng hoành tảo thiên quân quét tới cái đuôi kia. Từng đạo băng nhận cực lớn hướng long vĩ của Linh tôn quét tới.

Băng nhận tuy không mạnh mẽ như băng thuận, bất quá thắng ở số lượng nhiều, lấy nàng thực lực bây giờ của nàng, tổng cộng có thể tạo ra 24 đạo băng nhận sắc bén.

Nhưng trong mắt Linh Tôn, đám bang nhận đó chỉ giống như một bữa tráng miệng mà thôi. Một đòn của một tên nhân loại bị trúng độc sao có thể tạo thành tổn thương gì đối với hắn được chứ?

Long vĩ không nhanh không chậm, trực tiếp va chạm với 24 đạo băng nhận.

Chương 164: Trùng phạt chi hỏa (14)

Cái đuôi to cũng không trốn tránh, trực tiếp mạnh mẽ va chạm vào hai mươi bốn đạo lưỡi dao hàn băng sắc bén, nhất thời mảnh băng văng khắp nơi, lực lượng mãnh liệt dù ở trong nước cũng không thể khinh thường.

Những mảnh băng rơi vãi bị đánh trở lại, vù vù vù, lực công kích rất mạnh, Hoàng Bắc Nguyệt cầm băng vũ ở trong nước vung lên, chặn lại toàn bộ.

Nhưng mà sau lượt giao đấu này, thân thể nàng vốn trúng độc, giờ có chút chống đỡ không được nữa, đầu từng đợt choáng váng, cố gắng mở to mắt, mới có thể thấy rõ ràng tình huống phía trước.

Ở trong nước hành động khó khăn, dưỡng khí không đủ, loại khó chịu này dù là người khỏe mạnh cũng không chịu được! Huống chi còn muốn toàn lực đối phó cường long màu đen to lớn này!

Mái tóc màu đỏ rực từ trong vành mũ phân tán, giống như hải tảo ở trong nước di động bay bổng lay động.

Chiến Dã đứng phía sau thấy nàng sắp không chống cự nổi, lập tức bơi ngược dòng nước đến gần.

Hai mắt thật lớn của Linh Tôn đảo qua, cái đuôi kiêu ngạo khế động, dòng nước chảy ngược lại, hình thành một vòng xoáy thật lớn, Chiến Dã vừa mới bơi đến một đoạn đã lập tức bị cuốn vào trong vòng xoáy.

Sau đó Linh Tôn dùng cái đuôi cuộn Hoàng Bắc Nguyệt lại, đột nhiên xoay người, mạnh mẽ kéo nàng rời đi.

Chiến Dã ở trong vũng xoáy không cam lòng nhìn, lập tức triệu hồi ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, trong lòng nói: “Cứu nàng!”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ngược hai mắt lên, nhìn thoáng qua Linh Tôn ở trong nước hoành hành di động, đây là thần thú chân chính.

Đừng nói là ở trong nước, thực lực của bọn họ đã bị giảm một nửa, coi như là ở trên đất bằng, đánh nhau bình thường, bọn họ cũng không phải là đối thủ của Linh Tôn!

“Chiến Dã, lối ra ở gần đây, nếu không đi, ngươi cũng sẽ chết.” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân tỉnh táo nói.

Chiến Dã cắn răng, kiên trì nói: “Cứu nàng!”

“Tính mạng triệu hoán sư cùng linh thú gắn liền một chỗ, ngươi chết, ta cũng sẽ chết!”

“Cứu nàng!”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân không muốn nhiều lời, trực tiếp gầm nhẹ một tiếng, thân hình ở trong nước bành trướng mấy lần, sau đó há mồm, ngậm Chiến Dã vào trong miệng, theo dòng nước chảy chạy như điên rời đi.

*****Bắc Nguyệt hoàng triều*****

Hoàng Bắc Nguyệt mơ mơ màng màng, xà độc phát tác, hơn nữa ở trong nước thiếu không khí, sắc mặt rất nhanh liền biến thành màu

xanh tím, một tia khí lực cũng không có, nằm ở trên đuôi Linh Tôn.

Vây rồng lạnh lẽo sắc bén cứa vào cánh tay khiến nó chảy máu.

Từ miệng toát ra bọt khí, hiển nhiên là luồng không khí cuối cùng từ phổi cũng thoát ra rồi.

“Chủ nhân!” Băng Linh Huyền Diệu vội la lên, “Mau triệu hồi ta! Ta có thể bảo vệ ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc đầu, may là trong lòng trao đổi không cần há mồm, “Không, lão quái vật này có lẽ tạm thời sẽ không giết ta, ngươi đi ra chỉ có chọc giận hắn.”

Tính mạng đang gặp nguy hiểm như vậy, sau khi trúng độc đầu óc hỗn loạn còn có thể bảo trì thanh tỉnh, không khỏi làm Băng Linh Huyền Diệu cũng bội phục.

Hắn không biết, lúc Hoàng Bắc Nguyệt còn ở hiện đại, vào sinh ra tử, trải qua chuyện hung hiểm vạn phần còn nhiều hơn, kinh nghiệm từ từ tích lũy lại.

Bản lĩnh, cũng là luyện từ từ sẽ thành!

Mặc dù nàng không biết Linh Tôn mất công sức lớn như vậy nhưng lại chỉ là bắt nàng mà không giết nàng là chuyện gì xảy ra, tuy nhiên chỉ cần có thể bảo vệ tính mạng, Hoàng Bắc Nguyệt nàng vĩnh viễn có biện pháp trở mình!

“Hừ, thật ra ngươi rất tinh táo.” Yếm chậm rãi từ trong lòng nói, “Ngươi cũng đã thấy qua trừng phạt chi hỏa của Linh Tôn, nếu là hắn ném ngươi vào trong trừng phạt chi hỏa, mặc dù mạng nhỏ của ngươi được bảo vệ, nhưng loại dày vò này....”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng rùng mình một cái, trừng phạt chi hỏa...

Trừng phạt chi hỏa sẽ không thương tổn đến tính mạng.

Chương 165: Trùng phạt chi hỏa (15)

Trùng phạt chi hỏa sẽ không thương tổn đến tính mạng, nhưng ngọn lửa hung tàn như vậy, lại trực tiếp thiêu đốt linh hồn!

Trong Linh Ương Học Viện có nói như thế, trùng phạt chi hỏa có thể đốt cháy sạch sẽ những ý niệm tà ác!

Cho nên tên là ‘trùng phạt’.

“Trùng phạt chi hỏa, sợ cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng lạnh như băng tự phụ hừ một tiếng.

Thời gian càng dài, độc tính lan tràn càng rộng, cảm giác thiếu không khí trong đại não cũng càng ngày càng rõ ràng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nhắm mắt lại, lâm vào hôn mê.

Mơ mơ màng màng, thiên địa điên đảo, nhật nguyệt vô quang, tinh thần biến mất, một con cự mãng màu đỏ bò ra từ cuối chân trời, mở ra mồm to đầy máu, đem cả bầu trời cũng nuốt ăn vào bụng!

Thôn Thiên Hồng Mãng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới con rắn nhỏ cắn mình, tuy chỉ bé bằng ngón tay cái, nhưng trưởng thành sẽ lớn như vậy!

Sau khi Thôn Thiên Hồng Mãng nuốt bầu trời, thân hình cực lớn liền chậm rãi bò đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, mắt con rắn đỏ nhìn

chăm chăm nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngạo nghễ đứng thẳng, không biết gió từ đâu đến, thổi lên y bào màu đen của nàng vũ động.

Nàng mắt lạnh nhìn Thôn Thiên Hồng Mãng như một ngọn núi cao đứng sững ở trước mắt mình, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, chậm rãi từ môi đỏ mọng nói ra.

“Mối thù cháu chết của người cần ta, sau này ta nhất định hoàn trả gấp bội!”

Mắt to của Thôn Thiên Hồng Mãng chuyển động, lạnh lẽo nói: “Nữ oa nhi, người quá cuồng vọng, rõ ràng là người động thủ thương tổn cháu chết ta trước.”

“Nếu như nó không xông tới trước mắt ta, ta cũng chẳng thêm động thủ với nó?” Ở trên thang lầu, rắn con của Thôn Thiên Hồng Mãng muốn tập kích nàng cùng Chiến Dã, bị Chiến Dã chế trụ.

Cuối cùng, đúng là nàng cho con rắn nhỏ một kích trí mạng, đem đầu của hắn cắt xuống!

Thôn Thiên Hồng Mãng lạnh lùng hừ một tiếng: “Được, ta sẽ đợi người đến báo thù!”

Nói xong, con rắn màu đỏ thật lớn xoay người, chậm rãi rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bóng dáng của cự mãng, cảm giác được đầu mơ hồ đau đớn, ‘hí’ một tiếng, đột nhiên mở to mắt.

Ánh sáng của ngọn lửa nóng rực quá mức chói mắt, nàng lập tức nhắm hai mắt lại, sau nửa ngày, mới cẩn thận chậm rãi mở ra.

Đây là một gian thạch thất to lớn trống trải, xung quanh đều là tường đá màu đen, trên vách tường, bị ngọn lửa nung cháy đỏ bừng.

Mà dưới tường đá có một cái ao rộng rãi, chỉ là bên trong ao này không phải nước, mà là ngọn lửa mãnh liệt hừng hực thiêu đốt!

Lúc này nàng đang ở trên phiến đá giữa ngọn lửa mãnh liệt này, phiến đá bay tới bay lui ở trong ngọn lửa mãnh liệt này, giống như tùy thời đều sẽ va phải đá ngầm chìm ngầm.

Ngạc nhiên chính là, bị liệt hỏa thiêu đốt, trên phiến đá nhưng vẫn lạnh lẽo, ngọn lửa xung quanh, mặc dù dày đặc, nhưng lại không có chút hỏa tinh bắn vào.

Có lẽ đây là nơi Linh Tôn sống, nhưng là Linh Tôn đâu? Thân hình hần to lớn như vậy có thể trốn ở đâu?

Đang suy nghĩ, đột nhiên một tường đá đỏ bừng tách ra hai bên, một con thuyền nhỏ đơn giản chậm rãi đi vào, trên thuyền có một nam tử trẻ tuổi mặc màu đen cấm bào, vóc người cao to, mặt như quan ngọc.

Mặt mày hần vô cùng tinh tế, giống như người từ trong họa đi ra, có sắc đẹp khuynh quốc, chỉ là phần lạnh lùng này lại thiếu nhân khí, môi mỏng mím lại nhìn có vẻ như bất cận nhân tình (không để ý đến tinh cảm)

Hần đứng ở trên thuyền, con người hẹp dài nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, vẻ cao cao tại thượng như vậy.

Chương 166: Trùng phạt chi hỏa (16)

Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt, người này từ nơi nào xuất hiện thế này? Trong loại biển lửa luyện ngục này mà vẫn có người sống sao?

Chẳng lẽ hẳn là thế ngoại cao nhân sống ẩn dật, kí kết khế ước cùng Linh Tôn?

Có được triệu hồi thú là thần thú, hơn nữa còn là loại cấp bậc thần thú như Linh Tôn cũng thật làm cho người ta hâm mộ.

Phiến đá trong biển lửa lay động vài cái, nàng sợ đứng lên không vững mà ngã sấp xuống thì mất hết thể diện nên cứ ngồi như vậy, một đôi mắt sáng ngược lên nhìn nam nhân kia.

“Người tên là gì?” Nam nhân lạnh lùng mở miệng, thanh âm kia giống như hàn tuyến đã đóng băng mấy ngàn năm dưới lòng đất, thật lạnh lẽo.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay, ngồi xếp bằng, nghe vậy chỉ là thản nhiên nhú mày: “Người chưa từng nói cho ta biết người tên gì, vì sao ta phải nói cho người biết?”

Vừa dứt lời, cũng không thấy động tác của hắn như thế nào, chỉ khẽ phát tay một cái, trên mặt của nàng liền bị một cây roi nhỏ màu đen gần như không nhìn thấy quất một cái!

Lực đạo của roi này vô cùng bình thường, không đem mặt của nàng đánh thành bông hoa mà chỉ để lại một vết màu đỏ tinh tế, nhưng cả

thân thể của nàng lại bị đánh bay ra ngoài.

Phiến đá không lớn, suýt chút nữa rơi vào biển lửa, nàng gắt gao bắt lấy phiến đá, ngẩng đầu giận dữ trừng mắt nhìn hắn, hung hăng cắn răng: “Người muốn nhân cơ hội ta trúng độc không đánh lại được người có phải hay không?!”

A, đã thật nhiều năm rồi nàng chưa bị đánh như vậy, lúc roi quất tới vậy mà chính mình lại không có năng lực phản kháng!

Trúng độc quả thật làm cho thân thủ giảm sút, nhưng mà nàng không thể không thừa nhận, thực lực của nam nhân này tuyệt đối ở trên nàng!

“Cho dù người không trúng độc ta cũng có thể đánh cho người không thể phản kháng!” Nam nhân lạnh lùng nói, trong mắt thoáng hiện hàn khí, cùng này biển lửa không bờ bến này thật sự không hòa hợp.

Trong nháy mắt lửa giận của Hoàng Bắc Nguyệt bị kích thích toàn bộ, tự tôn mãnh liệt sao có thể chịu để người khác dẫm đạp như vậy?

Lau đi vết máu ở trên mặt, nàng nhanh chóng đứng lên, ở trên phiến đá lung lay, dáng người ngạo nghễ đứng thẳng như cũ!

Trong tay xuất hiện băng vũ, trong đôi mắt trong suốt hiện lên sát ý.

Nam nhân lạnh lùng nhìn thoáng qua băng vũ trong tay nàng, bên khóe miệng có độ cong châm chọc lướt qua.

“Băng lao, mở!”

Trong biển lửa không cùng, băng lao to lớn từ bốn phương tám

hướng hợp lại, đem nam nhân hấn y cùng con thuyền nhỏ của hắn đều bao vây trong đó.

Hoàng Bắc Nguyệt thờ hồn hển, trên trán chảy ra một tầng mồ hôi lấm tấm, thân thể vốn đang yếu bởi vì trúng độc lại càng yếu đi!

Băng vũ trong tay chậm rãi to lên, biến thành một thanh chiến đao bạch sắc to lớn, hai tay nàng giơ lên chiến đao, lạnh lùng nói: “Đi tìm chết đi!”

Chiến đao bị phóng đi, trong nháy mắt băng lao tan rã, người bị nhốt ở bên trong cũng tuyệt đối theo băng lao mà vỡ thành từng mảnh nhỏ!

Băng lao là loại kỹ năng cấp bậc cao của thuộc tính băng, trong nháy mắt có thể đem mục tiêu đóng băng trong một hình lập phương, làm cho hắn mất đi năng lực chiến đấu, hơn nữa vĩnh viễn nhốt ở trong hàn băng, không được giải thoát!

Nhốt, có lẽ còn có thể giữ lại tính mạng, nhưng là đập nát thì chỉ có con đường chết!

Nhưng mà... Khế cau mày, người nọ rõ ràng không dễ đối phó như vậy! Trong vô số mảnh vỡ của băng lao, chỉ có mảnh nhỏ của chiếc thuyền mà không có của hắn!

“Đã có thể sử dụng băng lao, tuy nhiên trong thân thể người không có nguyên khí, lực lượng của băng lao yếu giống như một tiểu hài tử vậy.”

Thanh âm lạnh lẽo từ sau người nàng vang lên.

Lưng Hoàng Bắc Nguyệt có chút cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại.

Chương 167: Trùng phạt chi hỏa (17)

Lung Hoàng Bức Nguyệt có chút cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy hắc y của hắc phát phơ, từ trong biển lửa chậm rãi đi tới.

Liếm liếm đôi môi có chút khô khốc, Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Chờ khi ta hoàn toàn khôi phục thực lực, chưa chắc ngươi có thể nói nhẹ nhàng như vậy.”

Hắn đến gần vài bước, ngạo nghễ nhìn nàng: “Còn muốn đánh sao?”

“Không đánh!” Nàng cũng không phải ăn no rảnh rỗi, biết rõ đánh không lại còn muốn tự đi tìm đau khổ! “Ngươi làm để Linh Tôn bắt ta tới nơi này làm gì?”

Mặt mày hắn khễ động, thản nhiên nói: “Bái ta làm thầy.”

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc liếc hắn một cái, có chút khiếp sợ, có chút buồn cười, trên vẻ mặt mang theo châm chọc thật sâu: “Ngươi đang nằm mơ à?”

Ba — —

Đầu ngón tay hắn vừa động, roi màu đen lại quất về phía này, vừa chịu một lần thua thiệt Hoàng Bắc Nguyệt làm sao có thể chịu lần thứ hai? Nàng nhanh nhẹn tránh đi, mới vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi, một roi màu đen thứ hai từ phương hướng khác quất lại phía này!

Vị trí không khác, vẫn là trên mặt của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời phát hỏa: “Ta X người đại gia*! Đánh người không đánh mặt, người đừng khinh người quá đáng!”

* X: đại khái là chửi bậy.

Vừa nói hết lời, thì một cái roi lại quất đến mặt nàng!

A!

Đây tuyệt đối là sự sỉ nhục lớn nhất đời này của nàng! Hoàng Bắc Nguyệt nàng thà rằng cùng hấn liều mạng – cá chết lưới rách cũng không chịu khuất nhục!

“Băng!” Khẽ quất một tiếng, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, móng vuốt của băng loan diệu chộp vào vai của nàng, giống như trên lưng nàng mọc ra hai cánh thật lớn!

Tay nàng nắm chiến đao bạch sắc, hai cánh trên lưng mở ra, giống như tử thần đánh về phía nam nhân kia.

Động tác của nàng nhanh nhẹn, tàn nhẫn, hơn nữa có cánh, quả thực chính là như hổ thêm cánh! Chiến đao nhanh chóng chém vào người hấn, hấn không ngừng lui về phía sau tránh né.

Hoàng Bắc Nguyệt chọt cao chọt thấp, trong chốc lát ở phía trước lại trong chốc lát ở phía sau, động tác nhanh đến nỗi làm cho người ta hoa cả mắt.

Chiến đao lớn vung lên, toàn bộ chuẩn xác chém vào những chỗ nhược điểm của hấn!

Động tác của nàng nhanh, của hấn cũng nhanh không kém! Hai

người đánh hơn trăm hiệp, Hoàng Bắc Nguyệt ở thế hạ phong, bị roi của hắn quất lên trên mặt!

Bình thường nàng là người không để ý đến dung mạo của mình, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ hài tử, tự tôn lại siêu cấp mạnh mẽ, bị người khác quất nhiều roi ở trên mặt như vậy, trong lòng càng thêm tức giận!

Nàng là loại người gặp mạnh thì bản thân càng mạnh, địch nhân càng mạnh mẽ, lòng hiếu chiến của nàng sẽ càng bị kích thích mãnh liệt!

Chỉ là, phải xem đối mặt với dạng cường giả gì, rõ ràng cấp bậc của nam nhân này cao hơn nàng không chỉ một hai tầng, phỏng chừng thực lực của hắn đã đạt tới triệu hoán sư thiên cấp trong truyền thuyết!

Mạnh mẽ, biến thái! Hơn nữa ngay cả triệu hồi thú cũng chưa triệu hồi ra, lại có thể để cho Hoàng Bắc Nguyệt đang trong trạng thái người thú hợp nhất chịu nhiều thua thiệt như vậy!

Tựa hồ chán ghét loại phương thức đánh nhau dây dưa không ngớt này, roi trong tay hắn đột nhiên chuyển, quán lấy thắt lưng của nàng, sau đó hung hăng ném trên phiến đá.

Lực đạo lớn như vậy có thể thấy được người này tuyệt đối không có thói quen đối với phụ nữ hạ thủ lưu tình.

Hoàng Bắc Nguyệt bị ném đến lục phủ ngũ tạng cũng suýt văng ra, hơn nữa xà độc nghiêm trọng, trong lòng ngực nàng nóng lên, vừa há mồm liền nở ra một ngụm máu đen.

Đôi mày của nam nhân hắc y có chút nhíu lại, nhãn quang dừng lại

trên bãi máu màu đen trong chóp mắt, sau đó hỏi: “Có muốn bái ta làm thầy hay không?”

“Không cần!” Không chút nghĩ ngợi, Hoàng Bắc Nguyệt bật thốt lên, “Lão tử đối với ngươi vô cùng khó chịu! Chỉ muốn đánh bại ngươi, chết cũng sẽ không bái ngươi làm thầy!”

“Hừ.” Hắn không giận dữ hừ một tiếng, nhẹ nhàng phất ống tay áo một cái, một ngọn hỏa diễm liền mãnh liệt nhắm phía Hoàng Bắc Nguyệt bay đến!

Chương 168: Trùng phạt chi hỏa (18)

” Trùng phạt chi hỏa!” Yểm bên trong thân thể kinh ngạc thốt lên một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng hơi sửng sốt. Ngay sau đó, hỏa diễm đã bắt đầu thiêu đốt thân thể của nàng.

” A...” Người đầu tiên phát ra tiếng kêu thảm lại chính là Yểm. Hắn là tồn tại cực kì tà ác, bị phong ấn ở Hắc Thủy Cầm Lao bên trong cơ thể nàng.

Trùng phạt chi hỏa có thể trực tiếp thiêu đốt linh hồn, Yểm bị phong ấn trong cơ thể nàng làm sao có khả năng thoát được?

Càng là kẻ gian ác, sự đau đớn phải nhận lại càng nặng!

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cảm thấy ngọn lửa nóng rực bắt đầu thiêu đốt từ sâu thẳm trong thân thể, sau đó lục phủ ngũ tạng cũng trong nháy mắt bị thiêu thành tro tàn.

Trong thân thể có cái gì đó đang run rẩy, nàng như nghe được linh hồn của mình phát ra gào thét thê lương!

Nàng đột nhiên hộc ra vài ngụm máu đen, cả người lăn qua lăn lại trên tảng đá, biểu tình dữ tợn, giống như người chết giãy dựa vào giây phút cuối cùng.

” Có muốn báỉ ta làm thầy hay không? “

Hắc y nam tử đứng bên cạnh nhìn nàng chịu thống khổ, gương mặt

thờ ơ không chút biểu tình, chỉ lạnh lùng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt toàn thân run rẩy, ngay cả môi cũng đều cắn nát, thất khiếu (2 tai, 2 mắt, 2 mũi, 1 miệng) chậm rãi chảy ra máu tươi.

Nàng mở to đôi mắt dính máu, hung hăng nhìn hắn, trong cổ họng phát ra một tiếng gào thét tê tâm liệt phế:

” Không...!! “

Hoàng Bắc Nguyệt nàng chỉ có duy nhất một người sư phụ! Đó là người từ nhỏ dưỡng dục nàng, dạy bảo cùng làm bạn với nàng! Sư phụ là người nàng tôn kính nhất, người nàng yêu nhất, ai cũng không thể thay thế người!

Trên gương mặt của hắc y nam tử đã hiện lên vẻ không kiên nhẫn.

” Lửa này sẽ tiếp tục thiêu đốt trong nửa canh giờ (1 tiếng), nếu như ngươi thay đổi chủ ý thì ta sẽ thu hồi nó lại, bằng không...”

” Không...!!!” Thanh âm của nàng vô cùng kiên định, cho dù chết nàng cũng tuyệt đối không thay đổi!

” Thật là một nha đầu quật cường! Vậy ngươi cứ từ từ hưởng thụ sự hành hạ này đi!” Hắn nói xong cũng không thèm liếc mắt nhìn nàng một cái, từ cửa đá đi ra ngoài, để lại nàng một mình chịu đau đớn.

Vừa ra khỏi cửa, hắc y nam tử liền hóa thành một con Hắc Long to lớn, ngao du trong biển lửa.

Không phải tất cả Thần thú đều có thể hóa thành hình dạng loài người, Thần thú dù lợi hại đến đâu cũng không thể thoát khỏi thú thể (thân thể của thú)

Chỉ có Siêu Thần thú mạnh mẽ nhất mới có thể hóa thành hình dạng loài người!

Thân hình khổng lồ Linh Tôn chậm rãi ngao du bên trong biển lửa. Một lát sau, hắn bước vào một cái cửa đá khác, thân thể cao lớn men theo vách tường lồi lõm, bò đến nơi cao nhất (nghe như con thằn lằn ấy).

Đây là một địa phương có chút giống với một cái sơn động, vách tường bên trong không trơn nhẵn mà toàn là nham thạch sắc bén nhô ra.

Đỉnh của sơn động rất cao, dường như có cất giấu một bí mật gì đó.

Đôi long nhãn to lớn của Linh Tôn nhìn về phía một cái bệ đá u ám, bên trên dường như có đặt một cái linh vị.

Hắn nhìn một lúc rồi mới mở miệng: ” Hậu nhân của ngươi rốt cục vẫn đến đây.”

Câu đó vừa nói xong, không gian chung quanh lại tiếp tục chìm vào im lặng, mà ánh mắt Linh Tôn nhìn về phía linh vị kia, dường như có chút thất vọng cùng hồi tưởng.

Khoảng thời gian từng lên trời xuống đất, hái trăng bắt sao cũng không thể trở lại được nữa.

Người kia biến thành năm đất vàng, những năm tháng tiêu sái khoái ý huy hoàng kia cũng mai táng cùng hắn...

Sau nửa canh giờ, Linh Tôn lại lần nữa trở lại gian thạch thất kia. Trùng phạt chi hỏa đã tắt, thiếu nữ nằm thoi thóp trên phiến đá,

gương mặt tái nhợt, vết roi khắp người, vết máu loang lổ. Tuy nhiên màu da đã trở về bình thường, không còn xanh tím như trước nữa.

Hắn đi qua nắm lấy chân của nàng quan sát. Vết thương bị Thôn Thiên Hồng Mãng cắn hiện tại đang chảy ra máu đen.

Chương 169: Trùng phạt chi hỏa (19)

Hắn đi qua nắm lấy chân của nàng quan sát. Vết thương bị Thôn Thiên Hồng Mãng cắn hiện tại đang chảy ra máu đen, đem chân ngọc trắng như tuyết nhuộm thành màu đỏ sậm.

Đây là do độc tố bị bức ra khỏi thân thể.

Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng, trên đời này không có thuốc nào chữa được, nếu không cưỡng ép bức ra thì sẽ từ từ đem lục phủ ngũ tạng của nàng từng bước từng bước xâm chiếm, phá hủy.

Bây giờ độc đã bức ra, tính mạng của nàng cũng không còn gì đáng ngại nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt đã hoàn toàn lâm vào hôn mê, nửa điểm ý thức cũng đều không có, mà Yểm bên trong Hắc Thủy Cấm Lao cũng bị Trùng phạt chi hỏa đốt đến bán sống bán chết, nằm thoi thóp.

” Người sớm muộn cũng sẽ bái ta làm thầy thôi.” Thanh âm thanh lãnh của Linh Tôn chậm rãi vang lên: ” Bằng không, người vĩnh viễn cũng không có cách nào lĩnh ngộ pháp tắc bên trong hắc ngọc.”

Đôi tai của Yểm khẽ động, hình như là tin tức máu chốt a. Ngay khi hắn đang vĩnh tai nghe ngóng, Linh Tôn lại không nói gì nữa, ôm lấy Hoàng Bắc Nguyệt hôn mê chậm rãi bước lên chiếc thuyền nhỏ.

Bên trong biển lửa, con thuyền nhỏ chẳng khác nào hạt cát trong sa mạc này chậm rãi trôi về xa.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Trưởng công chúa phủ

Lưu Vân Các

Hoàng Bắc Nguyệt chưa có trở về nên Đông Lăng vẫn không ngủ được. Nàng đợi ở trong phòng đến hơn nửa đêm, trời cũng đã sắp sáng rồi, vậy bên ngoài nửa điểm động tĩnh cũng không có.

Không phải là đã xảy ra chuyện gì chứ? Đông Lăng âm thầm lo lắng, tiểu thư trước đây cũng không có đi khuya như vậy a.

Nàng thấp thòm bất an, đi tới đi lui ở trong phòng, chợt nghe trong phòng có âm thanh sột soạt. Nàng vội vã chạy vào gian phòng.

” Tiểu thư, người đã trở lại a!”

Trên giường xuất hiện một bóng người đang lẳng lẳng ngủ, Đông Lăng thấy vậy thở phào nhẹ nhõm. Nguyên lai tiểu thư đã sớm trở về, chắc là mệt mỏi quá nên mới ngủ thiếp đi.

Nàng đi qua định kéo mền đắp cho tiểu thư, nhưng khi thấy khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt thì không khỏi kinh hô một tiếng.

” Tiểu thư! Tiểu thư!” Đông Lăng một bên vừa lay lay Hoàng Bắc Nguyệt, một bên lại hoảng sợ kêu to.

Nàng cũng biết không thể hô to trong thời điểm như thế này, nếu đưa tới quá nhiều người thì tiểu thư sẽ gặp phiền toái, nhưng là...nàng không khống chế được a.

Nàng gần như phát khóc lên. Trên mặt của tiểu thư toàn là vết máu, cả khuôn mặt đều phá huỷ, nàng làm sao không đau lòng đây?

Hoàng Bắc Nguyệt “ưm” một tiếng, chậm rãi mở mắt ra, đôi lông mày không ngừng nhúc nhích, hiển nhiên thống khổ khi bị Trùng phạt chi hỏa thiêu đốt khi nãy vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan.

” Tiểu thư, rốt cuộc xảy ra chuyện gì a?” Trông thấy nàng tỉnh lại, Đông Lăng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lập tức hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, mò sờ mặt mình, miễn cưỡng nói: ” Không có chuyện gì đâu, đừng khóc nữa, đỡ ta ngồi dậy đi.”

Đông Lăng vội vàng lấy hai tay đỡ nàng dậy, dùng một cái nệm êm lót ở sau lưng để nàng dựa vào.

” Đem gương đến cho ta.”

Thấy Đông Lăng có chút do dự, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: ” Không sao mà, dù có trở nên xấu một chút thì ta vẫn chịu được.”

Nàng xưa nay cũng không phải loại người dựa vào gương mặt kiếm cơm, chỉ là, thân là nữ nhân, nàng cũng muốn nhìn một chút gương mặt mình rốt cục bị hủy thành cái dạng gì.

Đông Lăng đành phải đem chiếc gương trên bàn trang điểm tới, dè dặt đưa cho nàng, thấp giọng nói: ” Tiểu thư, chuyện này...”

Hoàng Bắc Nguyệt cầm qua chiếc gương lên soi, trong nháy mắt nàng liền nở nụ cười khổ. Cái tên đáng chết đó lại dám đem mặt nàng đập ra thành thế này, nàng nhất định phải tìm hấn báo thù a!

Hiện tại thực lực nàng không bằng hấn nhưng không có nghĩa sau

này vẫn vậy. Nàng không tin mình lại không thể đuổi kịp hắn.

Chương 170: Trùng phạt chi hỏa (20)

Gương mặt bị phá hủy cũng không làm nàng bận tâm lắm, chỉ là sau này nàng vẫn còn muốn dùng thân phận của Bắc Nguyệt quận chúa làm rất nhiều chuyện, bởi vậy phải nhanh chóng khôi phục lại thôi.

” Tiểu thư, sao lại thành ra như vậy? Là ai khiến ngươi trở thành như vậy?” Đông Lăng cảm thấy không thể tin được. Tiểu thư bây giờ đã đã cường giả Cửu Tinh Triệu hoán sư, còn có người nào có thể đem nàng đánh thành như vậy.

” Đây chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, Đông Lăng, lúc này là ai đưa ta về?”

Đông Lăng lắc đầu: ” Ta cũng không thấy, ta chỉ nghe thấy có động tĩnh nên mới tiến vào quan sát một chút, lúc đó tiểu thư đã ở trên giường rồi. “

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ánh mắt hơi nheo lại. Nam nhân kia sao lại đưa nàng trở về?

Đối với động cơ làm việc của hắn, nàng hoàn toàn không nghĩ ra. Đến bây giờ nàng cũng không biết hắn là ai, tại sao phải bắt nàng bái hắn làm thầy?

Những vấn đề này chỉ cần nhớ tới đã cảm thấy đau đầu rồi. Nàng vừa mới bị Trùng phạt chi hỏa thiêu đốt, thân thể suy yếu không thôi, lại nhớ tới tên Tiết Triệt kia, mới bị thiêu có một chút mà đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Năng lực chịu đựng của nàng coi như cũng vô cùng mạnh mẽ!

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra Phi Thúy Ngọc Dịch, để Đông Lăng giúp nàng thoa lên vết thương. Loại thuốc này công hiệu phi thường mạnh mẽ, nhớ lần trước Đông Lăng toàn thân thương tổn, máu tươi đầm đìa vậy mà hiện tại một chút dấu vết cũng không nhìn ra.

Nàng một bên thoa thuốc, một bên lại vận khí kiểm tra một chút độc rần trên người. Nàng kinh ngạc phát hiện, độc tố trên người đã hoàn toàn tiêu thất.

Kỳ quái, không phải nói độc của Thôn Thiên Hồng Mãng rất lợi hại sao? Nếu lợi hại như vậy làm sao có thể tự dung biến mất được?

” Không phải tự dung biến mất mà là trải qua sự rèn luyện của Trùng phạt chi hỏa, độc tố đã bị tống ra khỏi thân thể rồi.” Yểm không biết đã thanh tỉnh từ khi nào, suy yếu nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đã biết qua mùi vị của Trùng phạt chi hỏa, lấy tâm tính kiên định như nàng mà còn muốn tự sát để kết thúc loại hành hạ này, nhiều đó cũng có thể tưởng tượng được Yểm nhất định cũng không khá hơn nàng bao nhiêu.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc suy nghĩ một lúc, ở trong lòng nói: ” Nói như vậy, hấn còn giúp ta sao?”

Yểm trầm giọng nói: ” Ta thấy từ đầu hấn đã có ý định giúp ngươi bài trừ độc tố ra ngoài rồi. Trùng phạt chi hỏa có thể luyện hóa tất cả những thứ dư bản, thậm chí linh hồn tà ác cũng có thể bị thiêu hủy. Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng quá mức bá đạo, trên đời căn bản không có giải dược, cho nên chỉ có thể dùng Trùng phạt chi hỏa thiêu đốt một hồi mới khiến độc tố bị bài trừ. Hơn nữa, thân thể nếu

được Trùng phạt chi hỏa rèn luyện qua thì sau này người sẽ có khả năng miễn dịch đối với đại đa số độc tố.”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt sáng lên, đây là thu hoạch tốt a. Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nàng vội hỏi: ” Vậy chất độc bị Tuyết di nương nhiều năm hạ trên người ta có phải hay không cũng bị luyện hóa đi rồi?”

” Đương nhiên.”

” Thật tốt quá!” Đại khái đây là chỗ tốt tuyệt nhất từ khi nàng xông vào Thất Tháp đi.

Trước nàng vẫn lo lắng không biết phải làm sao để giúp thân thể quanh năm uống độc dược này tốt hơn một tí, đó cũng là nguyên do nàng tìm hiểu bí quyết của Luyện dược sư.

Không nghĩ tới cái chuyện ngoài ý muốn xảy ra này lại giúp cho nàng nhân họa đắc phúc (tuy gặp họa nhưng vẫn tìm được chỗ tốt)

” Hoàng Bắc Nguyệt, sao lại không chịu bái ông ta làm thầy?” Yếm rất khó hiểu, thực lực của hắc y nhân kia chắc chắn hơn nàng rất nhiều, vậy mà nha đầu này chết sống cũng không chịu bái sư.

” Ta không thích bị uy hiếp kiểu đó.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói. Tính cách của nàng là vậy, thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành.

Chương 171: Luyện dược thuật (1)

Muốn nàng bái hấn ta làm thầy, như vậy nhất định hấn phải làm cho nàng bội phục từ tận đáy lòng, nếu không mọi chuyện đều không cần bàn nữa!

Yểm trầm mặc một chút, đột nhiên nói: “Nhưng mà ta cảm giác được tựa hồ hấn biết được bí mật của khối hắc ngọc này.”

Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, vội hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

Yểm đem chuyện vừa nghe được ở biển lửa luyện ngục nói ra, Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi dưới, sắc mặt có chút không ổn định.

Nàng đã sớm nghĩ tới Linh Tôn dưới biển lửa cùng Hoàng Bắc Nguyệt sẽ có liên hệ nhất định, nhưng mà nàng thật không ngờ còn có dính dáng đến Vạn Thú Vô Cương.

Yểm thấp giọng nói: “Ngươi cân nhắc như thế nào?”

“Không có cân nhắc, ta chỉ có một sư phụ, không nghĩ tái bái người khác, hơn nữa ta rất không thích hấn, không có khả năng tâm phục khẩu phục làm đồ đệ của hấn.”

Yểm nghe nàng nói như vậy nên không nói gì nữa, chậm rãi lén vào trong bóng tối dưỡng thương.

Trên vết thương được bôi thuốc không sai biệt lắm, những vết thương này đều sâu, tên nam nhân kia điều chỉnh lực đạo thật sự là

rất xảo diệu.

“Đông Lăng, khi hừng đông, người đi hỏi thăm xem thái tử điện đã đang làm gì.” Tách ra ở trong nước, có lẽ hắn đã chạy đi.

Chỉ là lấy cá tính của hắn sợ rằng sau khi trốn ra ngoài sẽ đem người đến cứu nàng.

Trong tòa tháp thứ bảy là địa bàn của Linh Tôn, hắn đi sợ rằng phải chịu thua thiệt lớn hơn nữa, cho nên nàng muốn hỏi thăm xem hắn đang làm gì, sau đó thông tri hắn một tiếng rằng nàng cũng trốn ra được.

Đông Lăng gật đầu, nhìn thấy sắc trời bên ngoài đã sáng liền để cho Hoàng Bắc Nguyệt nghỉ ngơi, nàng đi ra ngoài hỏi thăm tin tức của thái tử Chiến Dã.

Hoàng Bắc Nguyệt quả thật rất mệt, đầu chạm đến gối liền ngủ không biết gì nữa.

Không biết ngủ bao lâu, nàng nghe được thanh âm va chạm của y phục, tưởng Đông Lăng đã trở về, đang muốn bảo Đông Lăng rót cho nàng chén nước, cổ họng của nàng cũng khô khốc rồi.

Song với tính cảnh giác trời sinh nàng lập tức xoay người ngồi dậy, quay đầu lại nhìn chỉ thấy một khuôn mặt tuấn mỹ yêu nghiệt mỉm cười nhìn nàng.

“Người?” Tiếng nói khàn khàn, nhưng vẫn lạnh như băng xơ xác tiêu điều như cũ.

Thủ vệ phủ trưởng công chúa không tính là đặc biệt cẩn thận, Lưu Vân các lại ở nơi hẻo lánh, cho nên có người xông vào cũng không

ngạc nhiên.

Nhưng mà lại có dung khí xông đến chỗ ngủ của nàng, có phải ngại mệnh quá dài hay không!

Phong Liên Dực mỉm cười, xoay người rót một chén trà ấm áp, đưa cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhận chén rồi một hơi uống cạn, nàng đang vô cùng khát nước, vừa rồi nằm mơ cũng cảm giác được còn đang bị trừng phạt chi hỏa thiêu đốt.

“Không sợ ta hạ độc?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười: “Ngươi dám sao?”

Cho dù có độc, hiện tại nàng cũng không sợ, bị trừng phạt chi hỏa rèn luyện qua, bây giờ có thể nói thân thể của nàng là bách độc bất xâm.

Nhìn thái độ cùng ngữ khí của nàng kiêu ngạo như vậy, Phong Liên Dực cũng không giận, chỉ cảm thấy vô cùng thú vị.

Hoàng Bắc Nguyệt uống xong trà, đưa lại chén trà cho hắn, giống như đưa cho hạ nhân nhà mình, Phong Liên Dực cũng mỉm cười tiếp nhận đi, còn hỏi: “Còn muốn uống nữa không?”

“Muốn.”

Phong Liên Dực liền tiếp rót cho nàng ba chén trà, uống xong trong cổ họng mới thấy thư thái một chút, nàng háng giọng, hỏi: “Có việc?”

“Tây Tủy Đan còn cần vài loại dược liệu này, dường như khó tìm.”

Phong Liên Dực cũng không vòng vo, nói thẳng rồi lấy ra một tờ giấy đưa cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận rồi nhìn thoáng qua, phát hiện phía trên chỉ viết ba bốn loại dược liệu, có chút kinh ngạc: “Chỉ ba loại này?”

Dược liệu cần để luyện Tẩy Tủy Đan vô cùng phức tạp, chủng loại dược cũng rất nhiều, hơn nữa mỗi một loại đều rất trân quý, hẳn đưa tờ danh sách chỉ có ba loại này cho nàng, có phải các dược liệu khác hẳn đều có hay không?

Chương 172: Luyện dược thuật (2)

Phong Liên Dược gật đầu: “Vài loại dược liệu này sợ rằng phải đi Phù Quang rừng rậm mới tìm được, có chút phiền toái.”

“Không có việc gì, dù phiền toái ta cũng sẽ tìm được.” Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi tờ giấy kia, còn nói: “Tiền dược liệu sau này ta sẽ trả cho ngươi, đa tạ.”

Nàng để cho hắn luyện chế Tẩy Tủy Đan là một chuyện, cho tới bây giờ đều không nghĩ đến chiếm tiện nghi của hắn, để cho hắn ngay cả tiền dược liệu cũng phải trả.

Vài loại dược liệu này rất quý, nàng rất rõ ràng, hắn cũng chỉ là một con tin tại địch quốc, cho dù được người khác tôn kính nhưng cũng không nhất định hắn sẽ giống như chân chính quý tộc tại Nam Dược quốc, có vô số tiền tài.

Nàng là người mặc dù không phải loại lương thiện gì, tuy nhiên cũng không phải hoàn toàn không có lương tâm.

Nghe thấy nàng nói sẽ trả tiền, đầu tiên Phong Liên Dược ngẩn ra, lập tức hiểu được ý nghĩ của nàng, đây là nàng không muốn chiếm tiện nghi của hắn, cũng không muốn làm cho người khác gây khó dễ, bắt được nhược điểm.

Nha đầu kia rất thông minh.

Hắn cũng không nói ra, tùy ý hỏi: “Ngươi muốn tẩy tủy cho chính

mình sao?”

“Chính mình không cần.” Thân thể của nàng chỉ là suy yếu mà thôi, thiên phú cùng năng lực của nàng là không thể nghi ngờ, căn bản không cần tẩy tủy, nàng muốn Tẩy Tủy Đan là để cho Đông Lăng dùng.

Khi còn nhỏ Đông Lăng đã học qua võ đạo, tuy nhiên bị trì hoãn nhiều năm, thực lực cũng không mạnh mẽ mà tương lai cũng có một ngày nàng sẽ rời khỏi Nam Dục quốc, có lẽ cũng sẽ rời đi đại lục Tạp Nhĩ Tháp.

Trước đó, nàng hy vọng có thể để cho Đông Lăng trở nên mạnh mẽ, ít nhất nếu có thể hi vọng nàng bảo vệ phủ trưởng công chúa.

Tẩy Tủy Đan là loại đan dược phẩm bậc cao, tạm thời nàng không thể luyện chế, cho nên chỉ có thể xin giúp đỡ của ngoại nhân.

Có Tẩy Tủy Đan, hơn nữa dưới huấn luyện của nàng, để cho Đông Lăng trong thời gian ngắn biến thành một vị cường giả, tin tưởng không phải việc khó.

Phong Liên Dục nhìn nàng, thấy loại tính cách lạnh lùng của nàng, hơn nữa thái độ của nàng đối với Tiêu gia, hẳn quyết không tin Tẩy Tủy Đan là nàng chuẩn bị cho huynh đệ tỷ muội gì.

Rất khó tưởng tượng, người như nàng sẽ vì người khác suy nghĩ cẩn thận chu toàn như vậy.

Nàng không muốn nói nói, hẳn cũng không miễn cưỡng, thứ nên đưa cho nàng hẳn cũng đã đưa rồi, giờ hẳn cũng nên đi.

Đứng lên, đang muốn cáo từ, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nói: “Dục

vương tử, người là một vị luyện dược sư sao?”

Phong Liên Dực suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Không tính là phải”

“Cái gì gọi là không tính là phải?” Hoàng Bắc Nguyệt chau mày, ấn tượng đối với người này vẫn không có gì đặc biệt, hiện tại nghe lời hắn nói, cảm giác càng không có gì đặc biệt!

“Ta chỉ vừa mới bắt đầu tiếp xúc chế thuốc mà thôi, mới một chút bề ngoài.”

“Có thể có được huyết thống luyện dược sư, đã rất giỏi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngay thẳng nói.

Tuy rằng người này rất đáng ghét, không có kinh nghiệm lần đánh nhau với hắn ở bên ngoài thì không biết, thân thủ của hắn là rất mạnh, sợ rằng còn trên nàng.

Chỉ là bây giờ còn không biết rõ ràng, nghề nghiệp của hắn đến tột cùng là cái gì, là chiến sĩ, triệu hoán sư, hay là luyện dược sư?

Nàng cũng đã thấy võ đạo của hắn, bởi vậy tự động phân hắn vào loại chiến sĩ, nhưng hắn trộm Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cũng không phải vô duyên vô cớ.

Người này sâu không lường được, có rất nhiều bí mật, hiện tại nàng nhìn thấy chẳng qua chỉ là một góc của băng sơn mà thôi.

“Người rất hâm mộ luyện dược sư?” Phong Liên Dực mỉm cười hỏi, nhìn thấy vẻ mặt của nàng, tâm tư đột nhiên động một chút.

“Không nói là hâm mộ, chỉ là cảm thấy được trở thành một vị luyện

dược sư, sẽ trợ giúp ta rất lớn.” Hoàng Bắc Nguyệt thật sự nói, ở thời đại này, thực lực càng mạnh càng tốt.

Mà thực lực mạnh hơn, là không thoát khỏi kỹ thuật của luyện dược sư và luyện khí sư.

Chương 173: Luyện dược thuật (3)

Mà thực lực mạnh hơn, là không thoát khỏi kỹ thuật của luyện dược sư và luyện khí sư, đan dược của luyện dược sư, bảo khí của luyện khí sư, đối với cường giả mà nói đều rất cần thiết!

“Huyết thống luyện dược sư tuyển chọn rất nghiêm khắc.” Phong Liên Dực một tay chống dưới cằm, chậm rãi nói, “Tuy nhiên, có lẽ Tẩy Tủy Đan có thể trợ giúp ngươi.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười cười, nàng hiểu kiến thức chế thuốc ở thời đại này có chút khác biệt, cho nên để cho lần chế thuốc lần trước của nàng thất bại.

Nói đến huyết thống theo lời Phong Liên Dực ở thời đại này thấy quá ít, nàng không cần dựa vào Tẩy Tủy Đan để đổi lấy tỉ lệ nhỏ bé như vậy, chính nàng có biện pháp của mình.

Tuy nhiên những lời nàng không nói với Phong Liên Dực, cũng không phải tâm tư hẹp hòi, mà là chuyện tình mà ngay cả nàng cũng không xác định được thì nói ra cũng không có ý nghĩa.

“Được rồi, luyện chế Tẩy Tủy Đan cần mật của Tam Nhãn Linh Xà, loại rắn này rất hiếm có, dù chúng ta tiến vào Phù Quang rừng rậm cũng chưa chắc có thể tìm được, có thể thay thế mật của rắn khác hay không?”

“Linh xà ngang cấp tựa hồ không nhiều lắm...” Phong Liên Dực chậm rãi suy nghĩ, trên khuôn mặt tuấn dật có lưu quang thản nhiên,

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi âm thầm than thở người này lớn lên thật đẹp mắt.

“Vây đẳng cấp cao hơn thì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thuận miệng nói.

Phong Liên Dục thản nhiên mỉm cười, tươi cười này không phải là trào phúng đối với lời nàng thuận miệng nói lung tung, mà là để ý đến vấn đề loài rắn có cấp bậc cao hơn Tam Nhãn Linh Xà.

“Tam Nhãn Linh Xà là linh thú mười một cấp, cấp bậc càng cao, lại càng hiếm có, sợ rằng...”

“Cái này có được hay không?” Trên tay nàng ánh sáng nập giới chợt lóe, một con rắn nhỏ màu đỏ đậm bị nàng cầm trong tay.

Con rắn này rất nhỏ, chỉ to bằng ngón tay, dài hơn nửa thước, đầu đã bị chém đứt, cho dù đã chết nhưng toàn thân vẫn có xích hồng sắc lộ ra ánh sáng quý dị như cũ.

Hai mắt Phong Liên Dục chớp vài cái, chấn động: “Thôn Thiên Hồng Mãng!”

“Chỉ là ấu xà mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt quơ quơ thân thể của con rắn nhỏ, nhớ tới đến bản thân bị đồng bọn của nó cắn một cái suýt chết nên còn có chút giận đến nghiêng răng.

“Ấu xà đã là rất hiếm có.” Mặc dù Phong Liên Dục kiến thức rộng rãi, lúc này trong lòng cũng quả thật bị chấn kinh rồi, nha đầu kia sao có tiện tay là lấy ra được một siêu cấp linh thú như Thôn Thiên Hồng Mãng đây?

Phải biết rằng, Thôn Thiên Hồng Mãng sau trưởng thành sẽ tiến hóa thành thần thú!

Loại linh thú này đã trăm ngàn năm qua không nghe nói nó xuất hiện trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, bởi vì rất hiếm có, sợ rằng bọn chúng đã tuyệt tích.

Ấu xà trên tay nàng, thoát nhìn hẳn là loại yếu, trách không được lại chết trong tay nàng.

Nếu như gặp phải loại mạnh mẽ, cho dù là ấu thú cũng vô cùng khó đối phó.

“Ta nghe nói Thôn Thiên Hồng Mãng tồn tại như một siêu linh thú, mật xà của nó hẳn là hơn của Tam Nhãn Linh Xà đi.”

“Đó là tự nhiên, có mật của Thôn Thiên Hồng Mãng làm thuốc luyện chế ra Tẩy Tủy Đan thì dược tính tuyệt đối so với mật của Tam Nhãn Linh Xà cao hơn một bậc.”

“Như vậy thật tốt quá!” Hoàng Bắc Nguyệt mừng rỡ, dược tính cao hơn một bậc, dược hiệu sẽ có hiệu quả lớn hơn, trợ giúp cho Đông Lăng cũng sẽ càng lớn hơn.

Nàng đem ấu xà Thôn Thiên Hồng Mãng giao cho Phong Liên Dục, để cho hắn lấy mật chế thuốc.

Trời đã hoàn toàn sáng, công việc trong phủ trưởng công chúa cũng bắt đầu, tiếp tục lưu lại sợ rằng bất tiện, Phong Liên Dục cũng chuẩn bị cáo từ trở về.

Trước khi đi hắn xoay người nói: “Nếu ngươi muốn trở thành luyện dược sư, lúc luyện chế Tẩy Tủy Đan ngươi có thể đến xem.”

Chương 174: Luyện dược thuật (4)

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, luyện dược sư không phải đều là tính tình quái gở, đặc biệt thời điểm chế thuốc tuyệt đối se không để người ở bên cạnh quấy rầy hay sao?

“Có thể nhìn?” Nàng không khỏi có chút hoài nghi, không phải hẳn đang nói giỡn đi?

“Nếu là người, tuyệt đối có thể.” Thiếu niên một thân y phục trắng như tuyết, ánh mắt đen như hắc ngọc mỉm cười với nàng, khí chất thanh nhã bất tri bất giác làm cho người ta cảm phục.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên khóe môi, trong lòng vẫn là không thể buông xuống đề phòng đối với người thần bí khó lường này.

Bên ngoài có tiếng bước chân vang lên, Phong Liên Dược thân nhiên gật đầu, liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Đông Lăng đẩy cửa đi vào, thờ hớn hển, sắc mặt có chút nghiêm trọng.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn bộ dáng này của nàng thì trong lòng có dự cảm không tốt.

“Thái tử điện hạ triệu tập cao thủ trong đế đô, nói trong Linh Ương Học Viện có mãnh thú quấy phá, muốn đi vào kiểm tra!” Đông Lăng chưa kịp thờ một hơi đã lập tức đem tin tức hỏi thăm được nói ra.

Hôm nay bên ngoài huyên náo ồn ào, đều nói thái tử điện hạ không biết trúng tà gì mà muốn trở mặt cùng Linh Ương Học Viện.

Linh Ương Học Viện ở Nam Dục quốc đã có trăm ngàn năm lịch sử, địa vị rất cao!

Thái tử Chiến Dã mặc dù luôn luôn được người kính trọng nhưng so với Linh Ương Học Viện thâm căn cố đế là kém hơn rất nhiều.

Hành động này của hắn không thể nghi ngờ làm cho những người đang âm thầm chờ hắn phạm phải sai lầm vui mừng không ngớt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới những lời đã nghe được ở phủ Thừa tướng, hiện nay phe phái của Tề Thừa tướng đang dùng mọi thủ đoạn đả kích uy vọng của thái tử điện hạ trong lòng dân chúng, đây không phải chính là cơ hội tuyệt hảo hay sao?

Nếu như chuyện này náo loạn lớn lên, lại có dính dáng đến Linh Ương Học Viện, để cho Tề Thừa tướng nắm được nhược điểm, mượn chuyện này để nói chuyện khác, vậy sau này cho dù có một trăm cái miệng cũng không giải thích được!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức ngồi xuống, nhíu mày cùng Băng Linh Huyền Diệu nói chuyện trong lòng.

“Băng, ngươi còn có thể hoạt động được không?”

“Có thể, chủ nhân.” Thanh âm của Băng Linh Huyền Diệu rõ ràng so với bình thường yếu đi rất nhiều.

Lực lượng của trừng phạt chi hỏa, há lại có thể dễ chịu?

“Nhờ ngươi!” Con ngươi trong suốt của Hoàng Bắc thoáng hiện ánh

sáng lấp lánh, “Không cần làm cái gì, chỉ cần hiện thân một lần, để cho thái tử nhìn thấy, tự nhiên hắn sẽ rõ.”

Băng Linh Huyền Diệu không có việc gì, Hoàng Bắc Nguyệt tự nhiên cũng sẽ không có chuyện.

Trong thời đại này, quan niệm thâm căn cố đế chính là tính mạng của triệu hoán sư cùng linh thú có quan hệ chặt chẽ, đồng sanh cộng tử!

Bọn họ cũng tưởng rằng Băng Linh Huyền Diệu đã cùng nàng ký kết bổn mạng khế ước cho nên chỉ cần Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện, như sự lo lắng của Chiến Dã tất nhiên có thể tiêu trừ!

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Đông Lăng nhìn thấy nàng đột nhiên trầm mặc, không biết chuyện gì xảy ra.

Hoàng Bắc Nguyệt dẫn dò với Băng Linh Huyền Diệu xong, ngẩng đầu cười cười: “Không có việc gì.”

Đông Lăng thoáng yên tâm, ở bên giường ngồi xuống, lau mồ hôi trên trán, đột nhiên thấp giọng cười rộ lên.

“Tiểu thư, lúc ta mới vừa đi ra ngoài, lại nghe được một chuyện khác hết sức thú vị.” –

“A? Chuyện gì có thể làm cho người vui vẻ như thế?” Băng Linh Huyền Diệu rời đi, tâm tình của Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút thả lỏng.

Nhìn thấy bộ dáng vui vẻ như thế của Đông Lăng, thật đúng là ngoài ý muốn.

Đông Lăng che cái miệng nhỏ nhắn, xinh đẹp nói: “Mới vừa rồi gặp

được Bội Hương, thấy Cầm di nương đang phát hỏa với nàng không hề nhỏ đâu!”

“Cầm di nương lại bực bội cái gì?”

Đông Lăng cười nói: “Còn không phải bởi vì chuyện trong tiệc sinh nhật ngày hôm qua của Hồng Lăng quận chúa sao, chuyện này đã khiến cho Tề Thừa tướng giận dữ!”

Ngày hôm qua ở trước mặt một đám tiểu thư, thiếu gia Tiêu Vận nói những lời kia, đã bị các phu trong đế đô truyền đi rất nhanh, mọi người đều nói không phải người một nhà không tiến vào một cánh cửa, mẫu thân là cái dạng gì thì tự nhiên nữ nhi cũng sẽ như vậy.

Mà muội muội là cái dạng gì, tỷ tỷ có thể tốt hơn chỗ nào?

Phu nhân Bình Bắc hầu tử nhỏ đã có tiếng là hiền lương, sau khi gả cho Bình Bắc hầu lại giúp chồng dạy con, cử chỉ và lời nói lại khéo léo, có thể nói là điển hình một vị phu nhân mẫu mực.

Mà lần này lại bởi vì chuyện nhiều năm trước của thứ muội nhà mình mà bị gièm pha, làm cho danh tiếng của bản thân có vết dơ, sao bà có thể vui được?

Mà cũng bởi vì hành động không thích đáng của Tiêu Nhu mà Hồng Lăng quận chúa trở thành đối tượng lên nghị luận của các tiểu thư, tình cảm cùng tam hoàng tử đang phát triển hoàn hảo mà từ sau ngày hôm đó, thái độ của tam hoàng tử trở nên thật lạnh lùng xa cách.

Hồng Lăng quận chúa chạy đến chỗ phu nhân Bình Bắc hầu khóc nháo một trận, đúng lúc trong lòng phu nhân Bình Bắc hầu cũng đang bất mãn, liền tức giận đem chuyện này nói cho Thừa tướng phu

nhân.

Phu nhân Bình Bắc hầu là nữ nhi ruột của Thừa tướng phu nhân, mà Thừa tướng phu nhân cùng mẫu thân Cầm di nương tranh giành tình cảm nhiều năm như vậy, ở trong phủ cũng không hòa thuận, lần này xem như có thể nắm được một cái nhược điểm.

Đêm đó, Thừa tướng phu nhân thổi gió bên tai* của Tề Thừa tướng vài câu, Tề Thừa tướng lập tức giận dữ!

Danh tiếng của nữ nhi cùng tiền đồ của cháu gái thương yêu nhất, Cầm di nương cùng Tiêu Nhu thúc ngựa cũng không đuổi kịp địa vị của hai người này trong lòng Tề Thừa tướng.

Sáng sớm hôm nay, Cầm di nương sai người tặng đồ đến phủ Thừa tướng, vốn là một chút huyết yến tốt nhất, bà phải trả giá cao để mua về muốn đưa cho mẫu thân của mình một phần, tự nhiên cũng muốn dùng một phần lấy lòng Thừa tướng phu nhân cùng phu nhân Bình Bắc hầu.

Vậy mà đồ vừa được đưa đến cửa lớn phủ Thừa tướng lại gặp được Tề Thừa tướng đang trở về, Tề Thừa tướng đang trong cơn giận dữ, nhìn là biết người mà Cầm di nương phái tới, lập sai người đuổi hẳn ra ngoài.

Người đưa đồ đến không hiểu chuyện, nhỏ giọng nói thầm nói vài câu, không biết như thế nào lại để cho Tề Thừa tướng nghe thấy được, trong cơn giận dữ sai người đem tên sai vật còn có nửa cái mạng, cũng nói từ nay về sau Cầm di nương không được bước vào phủ Thừa tướng nửa bước!

Gã sai vật được người khiêng trở về, hồi bẩm lại với Cầm di nương, Cầm di nương sắc mặt liền tái nhợt, ngắt xiu một hồi lâu, sau khi tỉnh

lại thì nước mắt lưng tròng, lời hạ nhân ra để phát tiết.

Đến lúc này, bà muốn Tề Thừa tướng giúp đỡ Tiêu Trọng Kỳ là không có khả năng.

Tề Thừa tướng là người yêu quý nhất danh tiếng, năm đó bà phạm phải sai lầm đã làm cho Tề Thừa tướng đuổi khỏi vựa, nhiều năm qua đi như vậy, chuyện kia cũng chậm rãi phai nhạt, hơn nữa bà ở phủ trưởng công chúa cũng chậm rãi có địa vị, Tề Thừa tướng có chút tiếp nhận bà cùng hai hài tử của bà.

Nhưng mà không nghĩ tới, chuyện này qua lâu như vậy rồi mà còn bị người khác móc ra!

Tiêu Nhu khóc sụt sịt nói chuyện tình ngày hôm qua ở phủ Thừa tướng, Cầm di nương tức giận đến tròng mắt cũng lồi ra.

Được một cái Tiêu Vận! Được một cái Tuyết di nương!

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong, khó nhị được ôm bụng cười to.

“Tuyết di nương cùng Tiêu Vận quả thật có chút bản lĩnh, nói mấy câu liền nháo đến nỗi Cầm di nương mất đi ủng hộ của phủ Thừa tướng.”

Chương 175: Luyện dược thuật (5)

“Cầm Di Nương không có Tề Thừa tướng trợ giúp, cũng chỉ có thể đến van cầu tiểu thư ngài!” Đông Lăng cười thật sảng khoái, qua nhiều năm như vậy, nàng chờ nhìn đến Cầm di nương cùng Tuyết di nương thất thế, tốt nhất là hai người đều chịu báo ứng!

“Cầu ta cũng vô dụng, Tiêu Trọng Kỳ nếu không đem Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh giao ra thì An Quốc công há lại đồng ý bỏ qua hẳn?” Hoàng Bắc Nguyệt ôm lấy chần, một đầu tóc đen thả trên áo ngủ bằng gấm, giống như loại lụa tốt nhất lóe sáng lộng lẫy, càng tôn lên làn da trắng nõn mềm mại.

Vừa mới bôi xong Phi Thúy ngọc dịch, miệng vết thương cũng chậm rãi khép lại, hiện tại đã không nhìn ra dấu vết gì.

“Hàm oan này, đại thiếu gia nhất định phải chịu rồi!” Đông Lăng đặc biệt vui mừng, nhìn những người này từng người một bị báo ứng, thật sự là so với cái gì cũng thích hơn!

Chuyện này, mặc kệ An Quốc công điều tra như thế nào cũng không điều tra được tới chỗ bọn họ, thật sự là đùa chết người mà không để lại dấu vết!

Hai người ngồi nói nói cười cười, đột nhiên bên ngoài có người đến gõ cửa.

“Lúc này lại có người nào đến?” Đông Lăng vừa nghi hoặc, vừa đi ra ngoài mở cửa, “Tứ cô nương, sao ngài lại tới đây?”

“Đông Lăng, tam tử tử có ở đây không?” Thanh âm của Tiêu Nhu nghe rất vội vàng, xem ra chuyện xảy ra sáng nay ở phủ Thừa tướng đã khiến nàng phải chịu đả kích rất lớn.

Trước kia nàng vẫn có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa cái gì cũng không cần sợ, nhưng mà hiện tại ngay cả ngoại tổ phụ cũng không che chở cho bọn họ, ca ca của nàng lại gây nên sự tình này, mẫu thân của nàng lại không biết kiềm chế như vậy, người duy nhất mà nàng có thể cầu xin cũng chỉ có tam tử tử mềm yếu thiện lương này.

“Tiểu thư của ta đêm qua bị nhiễm phong hàn, một đêm không ngủ, hiện tại thật vất vả mới ngủ thiếp đi.” Đông Lăng hiền lành nói.

Tiêu Nhu thoáng cái cảm thấy luống cuống: “Vậy làm sao bây giờ? Ta ở chỗ này chờ tam tử tử tỉnh dậy được không?”

Đông Lăng mỉm cười nói: “Tứ cô nương, không phải ngươi còn cần đến học viện hay sao? Hôm nay tiểu thư của ta không đi được.”

“Ta không muốn đi!” Tiêu Nhu đột nhiên hoảng sợ lắc đầu, “Ta, ta không đến học viện”

“Phát sinh chuyện gì?” Đông Lăng rất cơ trí, vừa nghe loại ngữ khí sợ hãi này của Tiêu Nhu, chỉ biết phát sinh chuyện gì đó không tốt.

Tiêu Nhu hít hít cái mũi, nghe thanh âm giống như lúc nào đều có thể khóc nức lên: “Hiện tại mọi người trong phủ ai đi ra đều là tìm chết! Người của phủ An Quốc công không dám đến Linh Ương Học Viện gây sự nên đem bao vây quanh phủ của chúng ta, dù nhìn thấy ai đi ra ngoài cũng không nể chút mặt mũi nào!”

“Khi nào thì bắt đầu?” Đông Lăng kinh hô, lúc này nàng mới ra cửa

vẫn còn tốt đẹp, sao lập tức đã xảy ra chuyện rồi?

“Ngay vừa rồi thôi, có lẽ Tiết Triệt đã tỉnh dậy, đem nguyên nhân bị Linh Tôn trừng phạt đổ hết lên người đại ca ta, nói muốn tới báo thù đây! Phụ thân vào triều trở về, xe ngựa bị lật đổ trên đường lại bị người của phủ An Quốc công uy hiếp một trận!”

Đông Lăng âm thầm vui vẻ, An Quốc công đã mất Tịnh Liên Viêm Hòa Đĩnh, quả nhiên sẽ không từ bỏ ý đồ a, thủ đoạn gì cũng có thể sử dụng.

Trong lòng Đông Lăng vui mừng nhưng biểu hiện ra vẻ cau mày nói: “Nhưng mà nói như vậy, tứ cô nương tìm tiểu thư của chúng ta cũng vô dụng, tiểu thư của chúng ta từ nhỏ ốm yếu, vừa lại không có thể lực, cái gì đều không thể làm được.”

“Không phải, hiện tại trong phủ trưởng công chúa, chỉ có tam tỷ tỷ là bọn họ không dám động đến!” Tiêu Nhu lập tức nói ra quyết định của chính mình, “Trong cung yến lần trước Hoàng thượng giận dữ, mọi người đều biết Hoàng thượng coi trọng tam tỷ tỷ cỡ nào, ta đi theo tam tỷ tỷ, tuyệt đối là sẽ an toàn.”

Đông Lăng trong lòng cười lạnh một tiếng, hiện tại mới biết tiểu thư tốt, lại mặt dày đến đây mà không nghĩ trước kia nàng ức hiếp tiểu thư như thế nào?

Chương 176: Luyện dược thuật (6)

” Tứ tiểu thư, chỉ cần người không ra khỏi phủ thì sẽ an toàn thôi mà.” Đông Lăng giả vờ an ủi.

An quốc công chỉ dám gây sự ở bên ngoài phủ, không dám chân chính vào tận trong phủ mà khiêu khích. Dù sao hắn vẫn kiêng kỵ mặt mũi của Trưởng công chúa phủ a.

Nếu nơi này Tiêu gia phủ (nhà tiêu gia), sợ là người của An quốc công phủ đã nhào vào đánh nhau đến người chết ta sống rồi.

Tiêu Nhu do dự, sắc mặt hơi ửng hồng:

” Nhưng...nhưng hôm nay ta có hẹn với Ngũ tiểu thư của Thượng Thư Phủ cùng đi bơi hồ...”

Nghe được lời này, Đông Lăng thật muốn mắng to một tiếng. Tiểu tử à, bây giờ là lúc nào rồi mà người còn muốn đi bơi hồ!

Nguyên lai nàng đến đây không phải là muốn đi Linh Ương học viện học tập mà là muốn đi bơi hồ. Bởi vậy nàng muốn mang tiểu thư cùng đi để người của An quốc công phủ sợ ném chuột bể bình, không dám đả thương nàng ta!

Đông Lăng dù có năng lực nhẫn nhịn đến đâu thì giờ phút này cũng không thể chịu đựng nổi nữa, giọng nàng có chút lạnh xuống: ” Tứ tiểu thư, hiện tại sự việc rắc rối, người tốt nhất vẫn ít đi ra ngoài thì hơn!”

” Có thể...có thể sau khi tam tử tinh ngủ sẽ muốn đi ra ngoài hóng mát một chút a.”

” Tiểu thư nhà chúng ta không thoải mái, hôm nay sẽ không ra ngoài.” Đông Lăng bình thản nói: ” Tứ tiểu thư, người vẫn là nên về đi, về cẩn thận suy nghĩ xem sau này phải làm sao mà sống, dù sao Đại thiếu gia đã gây ra chuyện như vậy mà.”

Thấy Tiêu Nhu vẫn còn muốn tiếp tục cãi nhái, Đông Lăng lùi về sau một bước, đóng sầm cửa lại. Hiện tại bọn họ không cần phải nhìn sắc mặt của đám người kia mà sống nữa.

Tiêu Nhu vẫn lần thứ nhất bị người ta đuổi cổ như thế, mà người đuổi không ngờ lại là một nha hoàn bị nàng xem thường nữa chứ. Nàng lập tức lửa giận ngút trời, nhưng vừa định mở miệng mắng to, lại nhớ tới sau này còn phải dựa vào Hoàng Bắc Nguyệt, nàng chỉ còn nước đem cơn giận nuốt xuống.

Đông Lăng trở lại phòng, trong miệng vẫn còn lâu bầu tức giận! Hừ, muốn để tiểu thư làm tấm khiên cho bọn chúng sao, nằm mơ đi!

Hoàng Bắc Nguyệt ở bên trong đã nghe hết đoạn đối thoại của bọn họ, giờ khắc này hơi nhíu mày: ” Thời điểm đầu sôi lửa bỏng thế này Tiêu Nhu tại sao còn muốn đi ra ngoài chứ? “

” Nàng muốn cùng ngũ tiểu thư của Thượng Thư Phủ đi bơi hồ. Đám tiểu thư này đều thích làm chuyện xấu, ai biết bây giờ bọn họ còn muốn giở trò gì đây?” Đông Lăng khinh thường nói.

” Bơi hồ?” Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy không có đơn giản như vậy.

Nếu chỉ là bơi hồ thì sao có thể khiến Tiêu Nhu liều chết cũng muốn

đi như vậy?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ, bên ngoài lại có tiếng gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt tâm tư xoay chuyển, bảo Đông Lăng đi mở cửa.

Người đến là Tuyết di nương cùng Tiêu Vận. Sự việc xảy ra ở phủ Thừa tướng làm hai mẹ con đặc biệt cao hứng.

” Tam tiểu thư, nghe nói thân thể người lại bất ổn, Tuyết di đem thuốc tới cho người nè.”

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong chăn đứng dậy, che miệng ho khan vài tiếng, khàn khàn nói: ” Làm phiền Tuyết di quá.”

Tuyết di nương trông thấy nàng suy yếu như thế, lông mày hơi nhíu, Tiêu Vận thì sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

” Tam tiểu thư, thân thể người suy yếu như vậy, có thể đi ra ngoài không?” Tuyết di nương thử dò hỏi.

Quả nhiên là có liên quan với sự việc đi bơi hồ. Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười có chút hư nhược, hỏi:

” Đi ra ngoài làm gì a?”

” Đương nhiên là chuyện tốt!” Tuyết di nương liếc nhìn Tiêu Vận, vội vàng nói: ” Tiêu Dao vương đang tổ chức đan dược hội tại Bích Ba Hồ, nghe nói là gần đây đã luyện chế ra một viên linh đan, quý tộc trong đế đô đều đi xem đó.”

Nguyên lai là đan dược hội. Ở thời đại này, vấn đề khan hiếm Luyện dược sư chính là nguyên nhân khiến bọn họ được hâm mộ nhất.

Mỗi lần luyện chế ra linh đan diệu dược gì bọn họ đều phóng tin tức ra ngoài cho những hảo hữu của họ cùng giám định. Mà nào ngờ tin tức này lại lan ra ngoài, bởi vậy ai ai cũng tranh nhau sút đầu mẻ trán chỉ để chứng kiến phong thái của linh đan a.

Chương 177: Luyện dược thuật (7)

Vốn đây chỉ là đan dược hội tư nhân nhưng bây giờ đã trở thành đại tụ hội luôn rồi.

Tiêu Dao vương nhiều năm ẩn dật, không thích xuất đầu lộ diện. Hắn luyện chế đan dược cũng không thích mở đan dược hội gì hết. Nguyên bản lần này hắn chỉ muốn mời mấy người bạn tốt đến xem đan dược hắn mới luyện chế ra, không biết tin tức này vì sao lại bị lộ ra ngoài, bởi vậy mới khiến mọi người chen chúc chạy tới Bích Ba Hồ này.

Đây là đan dược hội đầu tiên của Tiêu Dao vương, tự nhiên ai cũng muốn đến xem rồi.

Trách không được Tiêu Nhu dù liều cái mạng nhỏ cũng muốn đi xem.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với đan hội này cũng có chút hứng thú. Thứ nàng muốn tìm hiểu nhất bây giờ ngoài trừ bí mật của Vạn Thú Vô Cương ra thì chính là luyện dược thuật.

Nàng chậm rãi ngồi xuống, nói: ” Đan dược hội của Tiêu Dao vương, ta cũng muốn đi xem thử a.”

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận thăm cao hứng, thật sự là một tên ngốc a.

” Thân thể ngươi còn yếu, ngươi uống thuốc trước rồi hãy đi cùng với Nhị tỷ của ngươi.” Tuyết di nương bưng thuốc tới.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu: ” Ta vừa mới ăn thức ăn Đông Lăng mang tới, uống thuốc vào cũng không tốt, chi bằng thuốc này để lại đây để tối ta uống đi.”

Tuyết di nương hiện tại phải dựa vào nàng nên đương nhiên sẽ không ép buộc nàng làm chuyện gì. Dù sao từ trước đến giờ ngày nào nàng cũng uống, độc tính đã đọng lại rất nhiều trong cơ thể rồi, bây giờ một hai ngày không uống cũng không sao.

” Vậy cũng được. À, người để Đông Lăng chuẩn bị quần áo cho người dày một chút, trời đang lạnh. Bọn ta sẽ ở tiền viện chờ người, xe ngựa cũng chuẩn bị xong rồi đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, thấy Tuyết di nương cùng Tiêu Vận đi xa, nàng mới xuống giường đổi một thân y phục nhẹ nhàng đơn giản.

” Tiểu thư, thật sự phải đi sao? Người mới vừa tốt lên một chút a.” Đông Lăng có chút không yên lòng. Lúc này tiểu thư mới trở lại, cả người hư nhược đến mức không thể tự ngồi dậy, chỉ mới nghỉ ngơi một chút đã đi ra ngoài, không biết có sao không.

” Yên tâm đi, hiện tại thân thể ta rất khỏe mạnh!” Hoàng Bắc Nguyệt cười. Sau khi bị Trừng phạt chi hỏa thiêu đốt, độc tố tồn đọng trong cơ thể đã hoàn toàn bị đốt sạch, thân thể nàng hiện tại là thân thể khỏe mạnh bình thường của con người, chỉ cần sau này hảo hảo điều dưỡng một chút thì sẽ không có vấn đề gì nữa.

Thấy nụ cười tự tin của Hoàng Bắc Nguyệt, Đông Lăng liền an tâm. Nàng phủ thêm cho áo choàng cho tiểu thư rồi cùng đi ra ngoài.

Bên trong tiền viện.

Tiêu Vận đã ăn vận tỉ mỉ chờ bên trong, Tiêu Nhu không biết nghe được tin tức từ nơi nào, cũng đã đứng sẵn nơi đó.

Bây giờ cho dù nàng tới trễ cũng không có ai dám lộ ra thần sắc bất mãn, ngay cả Tiêu Linh cũng không dám hó hé câu nào.

” Tam tỷ, ta và người ngồi chung một chiếc xe ngựa đi.” Tiêu Nhu vừa trông thấy nàng đã niềm nở chạy ra.

Tiêu Nhu chính là một người ích kỉ điển hình, là hạng người chỉ biết cân nhắc cho mình. Giống như sự việc làm Cầm di nương mang tiếng xấu kia, Đông Lăng chỉ thuận miệng gây xích mích vài câu thì nàng ta đã muốn trực tiếp rũ sạch quan hệ với Cầm di nương.

Người như thế rất dễ dàng lợi dụng.

Bởi vì bây giờ vẫn phải lợi dụng Tiêu Nhu nên mặc dù Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cực kì xem thường nàng nhưng vẫn cố tỏ ra thân thiện.

” Được a, cùng nhau đi.”

Nghe nàng nói như vậy, Tiêu Vận liền mất hứng, nghiêm mặt nói: ” Tam muội đã đáp ứng ngồi chung một chiếc xe ngựa với ta rồi!”

Bên ngoài đều là người của An quốc công phủ a. Bởi vì có hoàng thượng chỗ dựa, An quốc công dù to gan cách mấy cũng không dám trắng trợn động thủ đối với Hoàng Bắc Nguyệt. Lúc này nếu có thể cùng nàng ngồi chung một chiếc xe ngựa sẽ an toàn nhất.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm, ta đáp ứng người lúc nào? Bất quá nàng cũng không rảnh rỗi để lựa chọn Tiêu Vận hay Tiêu Nhu làm người đi cùng. Nàng thoải mái để Đông Lăng đỡ nàng lên xe ngựa,

chậm rãi nói:

” Ta hôm nay hơi choáng nên đã quên mất a, Nhị tử cùng Tứ muội ai nguyện ý đi chung với ta thì cứ lên đây đi.”

Chương 178: Luyện dược thuật (8)

Nói xong, nàng để Đông Lăng buông màn xe xuống, tựa như vụ tranh chấp bên ngoài không liên quan đến nàng vậy.

Không lâu sau, Tiêu Vận vén rèm xe đi lên, bên ngoài thì vang lên tiếng nước nở của Tiêu Nhu.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhú mày, cũng có mấy phần khâm phục đối với Tiêu Vận. Thế giới này vốn là nhược nhục cường thực (cá lớn nuốt cá bé), thực lực không bằng người thì vĩnh viễn chỉ có thể bị người đạp dưới chân mà thôi.

Khóc lóc là việc vô dụng nhất, vĩnh viễn không thể giải quyết được vấn đề.

Tiêu Vận này, tâm địa rắn rết, khi nào cần tàn nhẫn liền tàn nhẫn, cùng Tuyết di nương rất giống nhau, vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn!

Mà Tiêu Nhu, vừa yếu ớt, vừa ích kỷ, so với Tiêu Vận đến thì dễ đối phó hơn nhiều.

Bích Ba Hồ ở phía nam của Lâm Hoài thành, phong cảnh ưu mỹ, có thể nói là đệ nhất ở đế đô.

Khói nước mênh mông, trên mặt hồ còn có mấy chiếc thuyền hoa tuyệt đẹp trôi nổi, từng chiếc từng chiếc đều có lụa mỏng quấn quanh, tiếng đàn quyện cùng tiếng ca, uyển chuyển truyền tới.

Giữa hồ, vài ngọn núi xanh biếc một màu, bị làn sương mờ bao phủ, chẳng khác nào tiên cảnh giữa chốn nhân gian.

Bên bờ hồ, giữa những hàng liễu là không ít đình đài lầu các. Người đi đường qua lại nhộn nhịp, từ xa trông lại tựa như một bức tranh thủy mặc, ý cảnh phi phàm.

Mà lúc này, bởi vì đàn dục hội của Tiêu Dao vương, hơn nửa đám người trong đế đô đã chạy đến, bên hồ là một biển người đang tranh nhau thuê thuyền.

Bọn người Hoàng Bắc Nguyệt một đường đi tới, trừ bỏ đám người An quốc công phủ lạng lẽ theo sau thì bọn họ cũng không có gặp phải tập kích gì khác. Tốt xấu gì nơi này cũng là đế đô, Bắc Nguyệt quận chúa còn đang ở trong xe ngựa, người của An quốc công phủ ít nhiều cũng có chút kiêng kỵ.

Đến nơi, bọn họ lục tục xuống xe ngựa. Bên ngoài trời đang mưa, là mưa phùn. Mưa nhỏ chốn hồng trần, cảnh dương liễu phất phơ, khói sóng tỏa mờ hồ, cảnh vật tựa như vẽ.

Đông Lăng vội vàng lấy ra một cây dù, giúp nàng che mưa.

Hoàng Bắc Nguyệt kéo lại áo choàng, quay đầu nhìn Tiêu Vận cùng Tiêu Nhu. Cả hai người đều trang điểm lộng lẫy, y phục hoa lệ, xinh đẹp bất phàm.

Hai người đều dẫn theo rất nhiều nha hoàn, nào bung dù, nào lấy đồ, thanh thế còn muốn lớn hơn so với Bắc Nguyệt quận chúa như nàng a.

Nhưng phô trương như vậy thì sao chứ?

Bích Ba Hồ bây giờ người người đông nghịt, ai cũng muốn thuê thuyền nhỏ, còn thuyền hoa ư? Nó đã sớm kín người rồi, thuyền hoa tư nhân bình thường đều là do hoàng tộc cùng một bộ phận quý tộc nắm giữ, Trường công chúa phủ cũng không có thuyền hoa của mình a.

Tiêu Nhu rướn cổ tìm kiếm trong đám người, lo lắng không ngớt: ” Uyển tỷ đang ở đâu a? Các người mau đi tìm đi! Nhanh một chút cho ta!”

Uyển tỷ chính là Ngũ tiểu thư của Lâm Thượng Thư Phủ, khuê danh là Lâm Uyển Quân, là hảo bằng hữu của Tiêu Nhu trong Linh Ương học viện.

” Tiểu thư, chúng ta không tìm thấy Uyển tiểu thư, sợ là nàng đã lên thuyền mất rồi!” Nha hoàn của nàng tìm một vòng cũng không thấy, chạy về nói.

” Còn nói sẽ chờ ta.” Tiêu Nhu oán hận lắm lắm.

Tiêu Vận cười lạnh, ra lệnh cho gia nhân của mình bằng mọi giá phải tìm được một con thuyền nhỏ đến, còn mình thì che dù chờ bên xe ngựa.

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong đám người nhìn Đông nhìn Tây, nàng không có người quen a. Vốn nàng nghĩ tới đây là có thể thuê thuyền, không nghĩ tới bây giờ lại nhiều người như vậy, đừng nói thuê thuyền, ven bờ hồ cũng rất khó đi a.

Trên Bích Ba Hồ đã có không ít thuyền hoa. Đám người trên đó vô cùng đặc ý, còn đám người trên bờ chỉ có thể âm thầm hâm mộ mà thôi.

” Tiểu thư, tiểu thư! Thuê được thuyền rồi, chỉ là quá nhỏ, e rằng không đủ...” Một lúc sau, gia nhân được Tiêu Vận phái đi đã trở lại bẩm báo.

Gã sai vặt kia mặt mũi bầm dập, hiển nhiên lúc thuê thuyền có động thủ với người khác.

” Đủ chở mấy người?” Tiêu Vận có chút bực bội, đúng là đồ vô dụng!

Chương 179: Luyện được thuật (9)

Gã sai vặt nói: “Sợ rằng, sợ rằng chỉ đủ một hai người ”

“Đó là cái thuyền gì?!” Tiêu Vận vừa nghe, lập tức giận dữ, thuyền chỉ đủ một hai người, vậy nhiều lắm chỉ là thuyền đánh cá của ngư dân mà thôi!

Gã sai vặt vẻ mặt như đưa đám nói: “Tiểu thư, cũng chỉ còn lại loại thuyền này mà thôi, loại thuyền khác đã bị người khác mua hết đi đến hồ rồi.”

Tiêu Vận cắn răng một cái, một hai người có đúng không? Vậy không thể dẫn theo nha hoàn, nàng quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, giả bộ có ý tốt nói: “Tam muội muội, cùng tở lên thuyền đi.”

Thuyền đánh cá nhỏ chỉ đủ một hai người căn bản là không có cách nào đuổi kịp những thuyền lớn, sợ rằng lúc đến được giữa hồ thì Đan Dược Hội cũng kết thúc.

Hoàng Bắc Nguyệt tự nhiên sẽ không đi với nàng, lắc đầu: “Thuyền quá nhỏ, ta say sóng, không dám đi tới.”

“Say cái gì sóng? Sao lại vô dụng như vậy?” Tiêu Vận nổi giận, không mang theo Hoàng Bắc Nguyệt, làm sao có thể lôi kéo Tiêu Dao vương làm quen?

Đông Lăng vội vàng nói: “Nhị cô nương, hôm nay thân thể của tiểu thư nhà chúng ta không thoải mái, sợ rằng không thể đi.”

“Không đi thì thôi!” Tiêu Vận lạnh lùng hừ một tiếng, đem theo một nha hoàn đến thuyền nhỏ ngồi.

Mà lúc này, Tiêu Nhu đã tìm được Lâm Uyển Quân phủ Thượng thư trong đám người, Lâm Uyển Quân mặc dù chỉ là thứ tiểu thư, nhưng bởi vì có thiên phú triệu hoán sư nên Lâm Thượng thư đối xử với nàng cũng phá lệ coi trọng, thứ xuất mà đãi ngộ cũng không hề kém so với tiểu thư con vợ cả.

Hôm nay phủ Thượng thư mua một chiếc thuyền lớn hơn bình thường một chút, Lâm Uyển Quân cùng Tiêu Nhu quan hệ tốt liền đồng ý để cho Tiêu Nhu lên thuyền.

Nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, Lâm Uyển Quân lạnh lùng nói: “Nhu muội muội, thuyền của nhà chúng ta không phải là thuyền lớn gì, cho người lên thì có thể nhưng không chứa được thêm người khác.”

Bọn họ là những thứ xuất tiểu thư, bình thường đối với tiểu thư dòng chính đều là hâm mộ cùng ghen ghét, bởi vậy tìm được cơ hội có thể làm khó liền chèn ép, tuyệt đối không lưu tình!

Tiêu Nhu có thuyền, tạm thời cũng không trông cậy vào Hoàng Bắc Nguyệt nên nói: “Tam tỷ tỷ, trên hồ gió lớn, thân thể tỷ yếu đuối hay là đừng nên đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt mắt lạnh nhìn nàng nhưng không tức giận, Đông Lăng tính tình không được như nàng, hừ một tiếng nói: “Thứ tiểu thư cứ việc đi chơi đi, cẩn thận một chút, gió trên hồ rất lớn!”

Vừa nói xong, phía sau liền có thanh âm trong trẻo của thiếu niên vang đến: “Bắc Nguyệt quận chúa!”

Sau đó một thiếu niên mặc áo chồn tuyết hoa lệ, trên dây lưng khám thất sắc bảo thạch chạy đến, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, hai mắt cười đến cong cong.

“Thật là người, người cũng muốn đến giữa hồ xem Đan Dược Hội của Tiêu Dao vương sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn, đúng là tiểu thiếu gia Lạc Lạc của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, ấn tượng của nàng đối với Lạc Lạc không tồi, bởi vậy cười gật đầu.

“Vừa lúc ta cũng muốn đi, ta đã sai người đem thuyền tới, không bằng người đồng hành cùng ta đi, ta một mình cũng rất nhàm chán.” Lạc Lạc đơn thuần vô cùng nhiệt tình, không chút nào vì Hoàng Bắc Nguyệt bị mọi người xa lánh mà mới nói lời mời nàng.

Đối với tính cách của hắn Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi vô cùng thích, không chút nghĩ ngợi gật đầu đáp ứng: “Ta thật lo không có thuyền đây, đa tạ người.”

“Tứ cô nương, chúc người đi chơi vui vẻ.” Đông Lăng cười nói với Tiêu Nhu xong liền cùng Hoàng Bắc Nguyệt đi theo Lạc Lạc đến chỗ bờ đang đậu thuyền.

Tiêu Nhu lộ ra một ánh mắt xem thường, nói: “Nơi nào lại xuất hiện một tên tiểu tử thú!”

Lâm Uyển Quân từ nhìn thấy Lạc Lạc xuất hiện thì vô cùng khiếp sợ, chờ hắn đi mới lấy lại tinh thần, nghe được lời của Tiêu Nhu, kinh ngạc nói: “Người không biết hắn là ai à?”

“Hắn là ai vậy?” Tiêu Nhu không hiểu ra sao.

Chương 180: Luyện dược thuật (10)

“Hắn là Lạc Lạc thiếu gia của gia tộc Bố Cát Nhĩ!” Lâm Uyển Quân dậm chân nói, “Gia tộc Bố Cát Nhĩ người biết không? Lạc Lạc thiếu gia gần đây vừa mới đến đế đô, rất ít lộ diện nhưng hắn là người kế thừa tương lai của gia tộc Bố Cát Nhĩ!”

“Bố, Bố Cát Nhĩ gia tộc? Người nói là gia tộc Bố Cát Nhĩ nổi danh đấy sao?” Tiêu Nhu cũng bị khiếp sợ nên trong đầu có chút hỗn độn.

“Còn có gia tộc Bố Cát Nhĩ nào nữa sao?” Lâm Uyển Quân thật muốn khinh bỉ nữ nhân không có kiến thức này, “Nhu nhi, tỷ tỷ người sao lại có thể quen biết hắn?”

“Ta đâu có biết?” Sau khi biết rõ thân phận của Lạc Lạc, Tiêu Nhu đối với Hoàng Bắc Nguyệt càng thêm hâm mộ ghen ghét!

Dựa vào cái gì mà vận may luôn đến với Hoàng Bắc Nguyệt? Sinh ra đã là đích nữ, còn được Hoàng thượng tự mình sắc phong là Bắc Nguyệt quận chúa, có đất phong giàu có và đông đúc, mà trưởng công chúa càng là nữ tử vô cùng có uy vọng trong dân gian, mẫu thân không biết kiềm chế kia của nàng hoàn toàn không thể so sánh với trưởng công chúa!

Trưởng công chúa chết đi, vốn tưởng rằng vận may của Hoàng Bắc Nguyệt cũng kết thúc, nhưng mà gần đây không biết tại sao mà Hoàng Bắc Nguyệt này càng ngày càng có quyền có thế!

Trái lại chính bản thân do có một vị mẫu thân không biết kiềm chế,

còn có thân huynh trưởng chỉ biết gây họa nên ở thành Lâm Hoài khắp nơi phải chịu bị áp chế.

Trong lòng Tiêu Nhu càng nghĩ lại càng tức giận!

Thuyền lớn của gia tộc Bố Cát Nhĩ bắt đầu đến gần bến, thân thuyền thật lớn chìm sâu vào trong nước, một số thuyền nhỏ ở bên cạnh liền bị sóng đánh cho suýt lật thuyền.

Trên thân thuyền có tộc huy* của gia tộc Bố Cát Nhĩ — — mười ngôi sao màu đỏ!

*tộc huy: huy hiệu của gia tộc

Trên mũi thuyền có điêu khắc một con hùng ưng đang giương cánh muốn bay lên, trông rất sống động, uy phong凛冽, người xung đều hít một hơi.

“Là gia tộc Bố Cát Nhĩ!”

“Ngay cả gia tộc Bố Cát Nhĩ cũng tới!”

Trong thanh âm nghị luận, từ trên thuyền lớn chậm rãi thả cầu treo xuống, một thiếu niên y phục hoa lệ vô cùng có phong độ vươn tay, nhẹ nhàng đỡ thiếu nữ xinh đẹp bên cạnh, chậm rãi đưa nàng từ cầu treo lên thuyền.

Áo choàng màu xanh nhạt của thiếu nữ tung bay trong gió, trên cổ áo có lông cáo mềm mại trắng như tuyết phụ trợ cho khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, tinh xảo.

Bóng lưng nàng yếu ớt nhưng lại cao quý! Nhỏ nhắn, nhưng lại đầy ngạo khí!

“Nữ hài tử kia là ai? Sao chưa từng thấy qua?”

“Đó là nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn, Bắc Nguyệt quận chúa!” Có người cảm khái nói.

“A, Bắc Nguyệt quận chúa? Nghe đồn nàng là một....”

“Nói bậy! Vài ngày trước trên lôi đài của Linh Ương Học Viện, Bắc Nguyệt quận chúa đã giết chết Tiết Mộng chuyên hoành hành ngang ngược, nữ hài tử dũng cảm như vậy, sao có thể là một phế vật?”

“Nói rất đúng! Có mẫu thân thế nào tất có nữ nhi như thế, nữ nhi của trưởng công chúa tất nhiên sẽ giống nàng, dũng cảm kiên cường!”

“Đúng! Đúng! Bắc Nguyệt quận chúa nhất định sẽ trở thành người giống như trưởng công chúa điện hạ!”

“Bắc Nguyệt quận chúa thật dũng cảm! Rất giỏi!”

.....

Nghe từng âm thanh tán dương phía dưới, khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhếch lên, nàng cũng không phải là người thích được khen ngợi cùng thổi phồng, mà là nàng thích nghe người khác khen ngợi trưởng công chúa Huệ Văn, hy vọng danh tiếng ôn hòa hiền lương của trưởng công chúa khi còn sống không bị Hoàng Bắc Nguyệt làm nhục.

“Quận chúa, mẫu thân của ngươi rất được dân chúng tôn trọng.” Lạc Lạc quay đầu lại, rất trịnh trọng nói với nàng, ánh mắt trong sáng linh hoạt nhấp nháy.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, trên mặt hiện lên nụ cười dịu dàng mà tự hào, “Đúng, nàng đúng là một nữ nhân vô cùng tài giỏi!”

Đi lên thuyền, đưa mắt nhìn xa, trên mặt hồ rộng lớn, từng chiếc thuyền hoa* cùng thuyền nhỏ trôi nổi, khung cảnh vô cùng tráng lệ.

*thuyền hoa: thuyền trang trí lộng lẫy dành cho du khách

Lạc Lạc xoay người ra lệnh, người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ lập tức giương buồm xuất phát.

Chương 181: Luyện dược thuật (11)

Thuyền lớn bắt đầu chạy, song lớn cuồn cuộn, những thuyền nhỏ ở phụ cận suýt thì bị lật.

“Tiêu Dao vương ở thuyền bên kia, chúng ta qua đó trực tiếp lên thuyền của bọn họ là có thể chân chính nhìn thấy hẳn luyện chế linh đan.” Lạc Lạc chỉ vào một cái thuyền hoa quy mô rất lớn ở phía trước.

“Tiêu Dao vương sẽ cho chúng ta lên thuyền sao?” Hoàng Bắc Nguyệt không nghĩ tới còn có thể được lên thuyền, dự định khi nãy của nàng chỉ là dạo quanh ở phụ cận thôi.

“Sẽ được, quan hệ của Tiêu Dao vương cùng gia tộc bọn ta luôn rất tốt.” Lạc Lạc không có tâm cơ nói, nửa điểm khoe khoang cũng không có.

Ở chung cùng người đơn thuần, không cần đoán nọ đoán kia, phòng chỗ nọ phòng chỗ kia, loại hình thức ở chung này vô cùng dễ dàng.

Thuyền chạy đến giữa hồ, Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt một cái đảo qua liền nhìn thấy thuyền nhỏ của Tiêu Vận.

Tiêu Vận này cũng không uống là triệu hoán sư tam tinh thuộc tính băng, đại khái là băng thuộc tính cũng có năng lực điều khiển nước vô cùng mạnh mẽ.

Chỉ thấy nàng tay cầm băng vũ có ánh huỳnh quang lưu chuyển, đem

nguyên khí đưa vào trong băng vũ, ở trong nước nhẹ nhàng khua một cái, thuyền nhỏ liền vững vàng mà chạy nhanh trên mặt nước.

Động tác vừa tiêu sái vừa nhanh nhẹn, Tiêu Vận một thân y phục hoa lệ phiêu diêu ở trong mưa phùn trên mặt hồ mông lung, tóc đen bay lên, khuôn mặt trang điểm tinh xảo, kiêu ngạo tự tin như vậy, không đem bất cứ kẻ nào để vào mắt.

Trên mặt hồ bao nhiêu người trong thuyền nhỏ đối với nàng tràn ngập ghen ghét.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa trên mép thuyền, xa xa nhìn thoáng qua, ánh mắt trong suốt linh hoạt vừa chuyển, khóe môi liền hiện lên một ý cười nhợt nhạt.

“Lạc Lạc thiếu gia, cho thuyền chạy nhanh thêm một chút đi, sợ rằng Đan Dược Hội của Tiêu Dao vương cũng sắp kết thúc.”

“Nói rất đúng, nhanh hơn một chút.” Lạc Lạc gật đầu, lập tức đi phân phó với thuyền viên.

Thuyền viên để toàn bộ cánh buồm mở ra, đón lấy gió trên mặt hồ cùng với cơ quan của thuyền ở dưới, thân thuyền khổng lồ ngay lập tức tăng tốc hướng phía trước.

Bọn họ vượt qua rất nhiều thuyền nhỏ cùng thuyền hoa, chỉ còn thuyền của Tiêu Vận mơ hồ ở phía trước, tăng tốc như vậy nhất thời mặt nước sóng lớn dâng lên.

Thuyền lớn đi qua, hia bên bọt nước bắn lên, thời điểm vượt qua Tiêu Vận, một đợt bọt nước dâng lên khiến cho thuyền nhỏ của nàng lập tức lung lay.

Nàng biến sắc, lập tức dùng băng vũ tạo một tầng băng trên mặt nước, cố gắng ổn định thuyền nhỏ của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn mà muốn cười, một tầng băng mỏng như vậy thì có thể làm gì? Vẫn hất người đi như thường thôi!

Quả nhiên, sau khi đợt sóng qua đi, một đợt sóng thứ hai liền tiếp đến, hơn nữa so đợt sóng thứ nhất mức độ còn mạnh hơn, bọt nước bắn tung tóe, tầng băng mà Tiêu Vận tạo ra lập tức bị phá nát!

“A!” Trên thuyền nhỏ nha hoàn kinh hô một tiếng liền bị Tiêu Vận cho một cái tát.

“Kêu la cái gì? A...” lời còn chưa nói hết, thuyền nhỏ liền lật ngược một cái!

Đông Lăng ở trên thuyền lớn nhất thời không nhìn được, khi khi cười thành tiếng.

Cái này gọi là thuyền lớn ức hiếp thuyền nhỏ đây mà!

Tâm tính Lạc Lạc rất đơn thuần, khung cảnh quá thật lại khôi hài như vậy nên cũng không nhịn được cùng Đông Lăng cười thành tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt tương đối bình tĩnh, chỉ là khóe miệng có chút nhếch lên, kéo áo choàng xanh nhạt lên hất hơi một cái, nói: “Bên ngoài thật lạnh.”

Chương 182: Luyện dược thuật (12)

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh hơn, khoe miệng chỉ hơi nhếch lên một chút. Nàng kéo áo choàng màu xanh nhạt lên che rồi hất xì một cái: ” Bên ngoài lạnh lắm a.”

” Vậy chúng ta vào trong đi!” Lạc Lạc ân cần nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn hắn: ” Người không cứu nàng lên sao?”

” Nàng hay ra tay đánh người, ta không thích nàng. Nàng sống hay chết ta cũng không quan tâm.” Lạc Lạc tùy ý nói.

Một Triệu hoán sư Băng thuộc tính chắc sẽ không dễ dàng chết trong nước như vậy đâu, cùng lắm là nếm chút khổ sở mà thôi. Thuyền phía sau sắp tới rồi, có lẽ họ sẽ phát thiện tâm cứu nàng lên.

Đáng tiếc, Tiêu Vận lúc này quá mức kiêu ngạo khiến người khác khó chịu, bây giờ bị hai ngọn sóng đánh cho không ngóc đầu lên được, người phía sau vui mừng còn không kịp, hơi sức đâu lại đi cứu nàng.

Nàng cũng không nói rõ người rơi xuống nước là tỷ tỷ nàng. Dù sao khoảng cách xa như vậy, thêm vào mưa phùn rá rích, sương mù lờ mờ, làm sao có thể thấy rõ được a?

Thản nhiên nhìn Tiêu Vận còn đang giãy giụa trong nước, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi vào bên trong khoang thuyền nghỉ ngơi.

Thuyền lớn chẳng mấy chốc đã đuổi kịp thuyền của Tiêu Dao vương. Đó là một chiếc thuyền hoa ba lầu, chạm trổ tú hoa, long đuổi ly vờn (ly là con lân đầy mọi người), phi thường khí thế.

Tiêu Dao vương quả thực có giao tình không cạn cùng với Bố Cát Nhĩ gia tộc. Hắn vừa nghe hạ nhân bẩm báo, nói thuyền của Bố Cát Nhĩ gia tộc đã chạy tới, liền tự thân mang người đi ra chờ đợi trên sà nàu.

Hai chiếc thuyền chậm rãi tới gần, sau khi cầu gỗ tiếp nối được đặt chắc chắn, Lạc Lạc mới thật cẩn thận dắt Hoàng Bắc Nguyệt đi qua. Hắn đi rất chậm, hắn sợ nếu đi nhanh quá Hoàng Bắc Nguyệt sẽ bị ngã chổng vó.(nguyên văn đầy ạ, Lạc Lạc hài quá:))

Dưới cầu gỗ, Tiêu Dao vương cũng đã trông thấy bộ dáng của Hoàng Bắc Nguyệt, “di” một tiếng, có chút kinh hi: ” Nguyệt nhi, ngươi cũng đến sao?”

Phía sau Tiêu Dao vương còn đứng không ít cao nhân xa lạ, Phong Liên Dực cũng ở đó, vẻ mặt ôn hòa. Nụ cười ấy trong mắt người khác là ấm áp văn nhã, còn trong mắt nàng là lạnh băng không chút cảm tình.

” Ta lúc trên bờ thì gặp phải Bắc Nguyệt quận chúa, cho nên cùng nàng đi thuyền tới đây.” Lạc Lạc cười nói, có chút sốt ruột: ” Vương gia, linh đan ngươi mới luyện chế ở nơi nào a? Mau cho ta nhìn xem!”

” Nào có linh đan gì chứ? Chỉ là đan dược rèn luyện thân thể mà thôi.” Tiêu Dao vương lạnh nhạt nói, con ngươi ấm áp đảo qua Hoàng Bắc Nguyệt, có chút thâm ý.

” Đan dược rèn luyện thân thể do Tiêu Dao vương luyện ra đương nhiên khác so với đan dược người bình thường luyện chế a.”

Lạc Lạc chân thành kích lệ. Tiêu Dao vương nghe được, mặt mày hớn hở dẫn mọi người đi vào trong khoang thuyền.

...

Một viên đan dược thoáng hiện chanh sắc quang mang (chanh sắc ở đây là màu cam nhé) được đặt trong chiếc hộp làm từ Tử Kim Thạch, lẳng lẳng nằm trên bàn. Mặt ngoài đan dược có quang mang lưu động, hiển nhiên không phải vật phàm.

Trong khoang thuyền tản ra mùi thuốc nồng nặc, chỉ cần hít một hơi cũng có thể khiến người ta cảm thấy tinh thần thoải mái, đây là hàng tốt a.

Đây là lần đầu Hoàng Bắc Nguyệt trông thấy đan dược luyện chế xong, nàng không khỏi có chút kinh ngạc, nhìn tới nhìn lui vài lần.

Liên tưởng tới lần đầu luyện dược bị tặc lô của mình, nàng không khỏi có chút bị đả kích. Ài, khi nào nàng mới có thể luyện ra đan dược hoàn mỹ như vậy a?

” Nguyệt nhi, ngươi cảm thấy đan dược này thế nào?” Tiêu Dao vương đi tới bên người nàng, ôn hòa hỏi.

” Rất tốt, ngửi vào cả người đều thoải mái.” Hoàng Bắc Nguyệt nói thật, tác dụng của đan dược quả nhiên là không thể khinh thường.

Tiêu Dao vương nhìn nàng, trong nụ cười mang theo một chút sủng nịch: ” Viên thuốc này là ta chuẩn bị đưa cho ngươi.”

” Ta?” Tại sao hấn lại muốn đưa cho nàng thứ quý giá như thế?

Chương 183: Luyện dược thuật (13)

” Chỉ là một viên Ngưng Ngọc Đan mà thôi, chỉ cần có thể giúp cho thân thể người khỏe mạnh trở lại là tốt rồi.” Hắc lạnh nhạt nói, ánh mắt chân thành nhìn thẳng vào nàng: ” Thân thể người không khỏe làm ta vẫn luôn lo lắng, hi vọng có đan dược này người có thể mau chóng khôi phục lại.”

Đây là một phen tâm ý của hắn, nếu như mình vẫn từ chối thì sẽ rất thất lễ.

“Đa tạ Vương gia, phần ân tình này Bắc Nguyệt sẽ luôn nhớ kỹ.”

” Nói chuyện ân tình làm cái gì? Người có thể xem đây là một cái lễ vật nhỏ bằng hữu tặng mà!” Tiêu Dao vương cười, hào quang nhàn nhạt lưu chuyển trên gương mặt tuấn lãng, phong thần như ngọc, khí chất động lòng người.

Hoàng Bắc Nguyệt hào sảng cười: ” Hảo! Người bạn như Vương gia, ta nhận!”

” Nhận cái gì?” Thanh âm Lạc Lạc bỗng nhiên vang lên, hắn cười cười đi tới, ngây thơ chớp chớp đôi mắt hắc bạch phân minh: ” Oa, không hổ là Tiêu Dao vương, luyện chế được đan dược chỉ cần người sơ cũng đã có thể cảm nhận được dược tính lợi hại của nó!”

” Quá khen quá khen.” Tiêu Dao vương khiêm tốn.

Lạc Lạc cười: ” Đây là Ngưng Ngọc Đan đi, giống với thứ lúc trước ta

dùng đúng không?”

Ngưng Ngọc Đan phi thường hữu dụng với những người thân thể hư nhược, nó có thể trực tiếp cải thiện thể chất, rèn luyện xương cốt kinh mạch, đa số chỉ có người yếu ớt mới sử dụng mà thôi.

Bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt có chút khó hiểu: ” Sao ngươi lại phục dụng (ăn, dùng) nó?”

” Ta từ khi sinh ra đã bệnh tật quấn thân, sử dụng biện pháp nào cũng không thấy khá hơn, đại phu nào cũng bảo ta không thể sống hơn mười tuổi. May mắn sau này Tiêu Dao vương vì ta mà luyện chế ra một viên Ngưng Ngọc Đan, sau khi ta phục dụng thì thân thể đã tốt dần lên.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong có chút kinh ngạc, nếu như không nghe Lạc Lạc chính miệng kể lại, nàng tuyệt đối sẽ không tin hẳn lúc nhỏ là một ma bệnh ốm yếu.

Xem ra Ngưng Ngọc Đan quả thực rất thần kỳ, không phải vật phàm. Được hiệu tốt như vậy chắc hẳn quá trình luyện chế cũng rất phức tạp, độ khó rất lớn, Tiêu Dao vương có thể vì nàng mà luyện chế một viên, có thể thấy được hẳn thật tâm đối đãi nàng.

Phần ân tình này nàng sẽ âm thầm ghi nhớ trong lòng.

Lạc Lạc nhìn Ngưng Ngọc Đan một chút, bỗng nhiên nói: ” Trở thành một tên Luyện dược sư là cái dạng cảm giác gì a?”

” Ngươi muốn học luyện dược sao? ” Tiêu Dao vương vỗ nhẹ quạt giấy, ánh mắt xẹt qua Hoàng Bắc Nguyệt.

” Luyện dược thuật đâu phải là thứ muốn học thì học đâu chứ.” Lạc

Lạc lẩm bẩm: ” Ta không có thiên phú ở mặt nào cả, bởi vậy chỉ có thể tiến vào thái học, thật quá thất bại mà.”

” Thứ ngươi phải học còn nhiều lắm đấy, không nhất định phải trở thành cao thủ tài năng hơn người a!” Tiêu Dao vương dùng quạt giấy vỗ đầu hấn một cái.

Lạc Lạc kêu “oai oái” một tiếng, cười hì hì ôm đầu, quay lại hỏi Hoàng Bắc Nguyệt: ” Bắc Nguyệt quận chúa cũng có chọn y học, có phải hay không cũng muốn trở thành Luyện dược sư?”

” Trên đời này có ai không muốn trở thành Luyện dược sư sao?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt hỏi ngược lại.

Nghe Hoàng Bắc Nguyệt nói lời này, Tiêu Dao vương đang cười ôn hòa bỗng nhiên đứng dậy, nét mặt có chút suy tư, ngọc phiến trắng như tuyết càng làm nổi bật làn da còn ôn nhuận hơn so với bạch ngọc.

” Muốn trở thành Luyện dược sư đại khái cần phục dụng một viên Tẩy Tủy Đan cao cấp Thổ thuộc tính để thay đổi thiên phú...”

Hoàng Bắc Nguyệt thấy hấn thực sự nghiêm túc, vội nói: ” Vương gia không cần suy nghĩ nhiều đâu, ta chỉ thuận miệng nói một chút thôi mà.”

Thứ nàng cần hiện tại không phải là thiên phú của Luyện dược sư mà là một quá trình chậm rãi dung hợp tri thức. Cho dù Tiêu Dao vương có tốn công luyện chế Tẩy Tủy Đan cho nàng thì cũng không có bao nhiêu tác dụng, ngược lại còn làm phiền hấn nữa.

Lạc Lạc bĩu môi, hăm mộ nói: ” Vương gia đối với quận chúa thật là tốt a.”

Chương 184: Luyện dược thuật (14)

Tiêu Dao vương ho nhẹ một tiếng, trên gương mặt anh tuấn thoáng hiện lên vẻ mất tự nhiên, có chút ửng đỏ. Hắn mở quạt giấy ra, nói: ” Bên kia còn có việc, ta qua đó một lát.”

Lạc Lạc cùng Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhau một cái. Hai người đều là hai cái hài tử cực kỳ thuần khiết và chậm chạp trong vấn đề tình cảm, bởi vậy bọn họ cũng không có nghĩ nhiều.

Tiêu Dao vương vừa mới đi ra, trên boong thuyền liền truyền đến tiếng cãi nhau, có người hô lớn một câu “có người chết chìm a”, sau đó chỉ nghe “bồm” một tiếng, hắn ta đã nhảy xuống hồ.

Người trong khoang thuyền cũng vô cùng hiếu kỳ, bởi vậy đều chạy ra ngoài xem náo nhiệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Lạc Lạc cũng là một trong số đó.

Trên boong thuyền.

Người chết đuối đã được cứu lên, trong không gian vang lên tiếng khóc thảm của một thiếu nữ. Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy tiếng khóc này có chút quen tai, Đông Lăng bên cạnh bỗng kinh ngạc nói: ” Đây không phải là thanh âm của nha hoàn Hạ Hà theo bên cạnh Nhị tiểu thư sao?”

Quả nhiên, lời của Đông Lăng vừa dứt, một thanh âm run rẩy liền thốt lên: ” Ta là Tiêu Vận, là Nhị tiểu thư của Trưởng công chúa phủ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe thấy lời tự giới thiệu này, không nhin được khẽ nhú mày. Thời điểm như thế này còn mang ra Trưởng công chúa phủ ra khoe làm cái gì nữa? Muốn bôi nhọ danh dự của phủ sao?

” Nguyên lai là Nhị tiểu thư của Trưởng công chúa phủ, mau, người đâu, mau mời Nhị tiểu thư vào trong thay y phục kẻo nàng bị lạnh.” Thanh âm thanh nhã của Tiêu Dao vương vang lên.

Tiêu Vận run cầm cập nhưng vẫn cố tỏ ra ôn nhu, điềm đạm nói: “Đa tạ Vương gia.”

Hoàng Bắc Nguyệt đẩy nhẹ mọi người ra rồi tiến về phía trước. Tiêu Vận hiện tại nào có xinh đẹp điểm lệ như ban đầu. Y phục tinh xảo đã bị nàng cởi bỏ lúc còn ở trong nước, bây giờ nàng ta như một thủy quỷ (quỷ nước), được mọi người diu đỡ đứng dậy.

Cũng phải, nếu không cởi ra, y phục ngâm nước quá lâu sẽ trở nên rất nặng, sẽ làm nàng chìm xuống hồ.

Bởi vậy bây giờ trên người nàng chỉ mặc một cái áo đơn thật mỏng, đầu tóc rối tung, mặt xanh xanh tím tím, cũng may trên thuyền này không có mấy vị phu nhân miệng lưỡi chua ngoa, bằng không lấy dáng vẻ hiện giờ của nàng lại xuất hiện trước mắt rất nhiều nam nhân như vậy, sự thanh bạch coi như bị hủy hoại luôn rồi. (áo đơn là cái này nhé)

Trên thuyền lúc này đa số đều là cao nhân ẩn sĩ không câu nệ tiểu tiết, tự nhiên sẽ biết giữ lễ. Bọn họ trông thấy dáng vẻ chật vật của Tiêu Vận thì cũng không có ở lại thương thức mà giả vờ có việc rời tản đi.

” Nhị tỷ!” Nghe được thanh âm lạnh lạnh này, mọi người đang bỏ đi cũng vội dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt chạy đến trước mặt Tiêu Vận, kéo kéo tay nàng, lo lắng hỏi: ” Nhị tỷ, ngươi làm sao lại thành ra như vậy?”

Tiêu Vận trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút kinh ngạc. Nàng căn bản không nghĩ tới nha đầu này sẽ xuất hiện ở đây a. Lúc nãy nàng bị rơi xuống nước, đáng hận hơn là không ai chịu đi cứu nàng, bất đắc dĩ nàng chỉ có thể dựa vào bản lĩnh Triệu hoán sư thuộc tính Băng để bơi đến gần thuyền lớn của Tiêu Dao vương, lúc này mới được người ta cứu lên.

Trong lòng nàng vốn đang âm thầm cao hứng. Ân cứu mạng giúp nàng dễ dàng kiếm cơ tới gần Tiêu Dao vương chậm rãi báo đáp a.

Nhưng bây giờ dáng vẻ của nàng vô cùng chật vật mất mặt, mà Hoàng Bắc Nguyệt thì lai y phục chỉnh tề, minh mầu linh động, chiếc cằm thon dưới làn sương mờ ảo lại càng lộ ra vẻ nhu nhuận động lòng người.

Đây quả là tương phản mãnh liệt đối với nàng!

Tiêu Vận là người phi thường kiêu ngạo, bây giờ Hoàng Bắc Nguyệt trước mặt lại xinh đẹp hơn nàng, điều này làm cho bản tâm luôn cao cao tại thượng của nàng bị đả kích trầm trọng.

Hướng hồ lại còn ngay trước mặt Tiêu Dao vương!

Làm sao có thể chứ?

Tiêu Vận cũng không biết tại sao mình lại phẫn nộ như thế, một luồng ghen tỵ chi hỏa bùng lên, thiêu đốt cả lý trí của nàng.

” Người bót chằm chọc ta đi!” Khẩu khí của nàng cũng không nặng, dù sao nàng vẫn cố giữ được vài phần thanh minh.

Chương 185: Luyện được thuật (15)

” Người bót châm chọc ta đi!” Khẩu khí của nàng cũng không nặng, dù sao nàng vẫn cố giữ được vài phần thanh minh. Nàng nâng tay lên định hất tay của Hoàng Bắc Nguyệt ra, nhưng không biết tại sao, nàng chỉ vừa vung tay lên, thân thể nhu nhược của Hoàng Bắc Nguyệt cũng theo đó mà nghiêng qua một bên.

Bọn họ vốn đang đứng cạnh mép thuyền, Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng qua liền va vào mép thuyền, thiếu chút nữa từ trên thuyền té xuống.

Một bóng người màu trắng nhất chợt lóe, bắt lấy tay nàng kéo về.

” Tiểu thư!” Đông Lăng hô to một tiếng, lập tức chạy tới, đem Hoàng Bắc Nguyệt ôm vào trong lòng, gương đôi mắt ướt sũng lên nhìn Tiêu Vận: ” Nhị tiểu thư, ngày thường ở trong phủ cũng thôi đi, bây giờ là đang ở bên ngoài a, nhiều ánh mắt nhìn như vậy, người ít nhất cũng phải lưu lại cho tiểu thư nhà chúng ta mấy phần mặt mũi chứ.” (Lăng tỷ, em cũng bắt đầu thích tỷ rồi đó ;))

Lời nói này phi thường xảo diệu, chỉ mấy câu đã đem oan ức, nhường nhịn, khổ sở mà Hoàng Bắc Nguyệt phải chịu trong Trường công chúa phủ đều phanh phui. Trong câu nói không có một chữ nào chỉ trích Tiêu Vận nhưng vẫn khiến người ta tưởng tượng ra được, Bắc Nguyệt quận chúa cùng nha hoàn thường ngày bị Tiêu Vận bắt nạt bao nhiêu, sợ Tiêu Vận bao nhiêu.

Vốn mọi người đang có suy nghĩ rời đi, vừa nghe lời này lập tức liền đứng lại, ánh mắt nhìn về phía Tiêu Vận đã mang theo vài phần tức

giận.

Tiêu Vận trợn mắt há mồm, nàng căn bản cũng không có ý định đem Hoàng Bắc Nguyệt đẩy xuống nước a. Nàng cũng không phải người ngu, nhiều người nhìn như vậy nếu nàng còn làm chuyện quá đáng như thế, sau này truyền ra ngoài thì Tiêu Vận nàng còn mặt mũi nào làm người nữa?

Đây là cố ý! Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt này nhất định là cố ý hãm hại nàng!

” Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi muốn hãm hại ta sao?” Tiêu Vận hướng về phía nàng gầm lên: ” Ta căn bản không có đẩy ngươi mà, ngươi đừng có ở chỗ này giả vờ giả vịt nữa!”

” Tiêu nhị tiểu thư, nếu vừa rồi động tác của ta chậm một chút thì Bắc Nguyệt quận chúa đã té xuống rồi, nàng thật phải dùng cái giá lớn như vậy để hãm hại ngươi sao?” Ánh mắt Phong Liên Dục luôn luôn ấm áp giờ khắc này đã trở thành một mảnh rét lạnh.

” Ta...” Dưới cái nhìn lạnh băng kia, Tiêu Vận chỉ cảm thấy trong lòng phát lạnh, ấp úng mãi vẫn không nói được câu nào.

Không thể để Hoàng Bắc Nguyệt hãm hại mình như thế được! Tiêu Vận vội chuyển ánh mắt về phía Tiêu Dao vương, sốt ruột cầu tình: ” Vương gia, ta thật không có làm như vậy, xin ngươi hãy tin tưởng ta đi mà.”

Tiêu Dao vương vốn nổi tiếng là người ôn nhu như ngọc nhưng giờ khắc này, trên mặt hắn chỉ còn một tầng sương lạnh.

” Tiêu nhị tiểu thư, trên thuyền bản vương không có quần áo nữ tử, ngươi bị ướt như vậy nếu để lâu sẽ dễ bị nhiễm lạnh, bản vương sẽ

sai người dùng thuyền nhỏ đưa người về.”

Thanh âm thanh lãnh, trong phút chốc đã làm nội tâm của Tiêu Vận triệt để đông cứng.

” Ta trước đây có nghe nói, đám người Trương công chúa phủ các người bởi vì Trương công chúa điện hạ qua đời mà trở nên vô pháp vô thiên, bắt nạt Bắc Nguyệt quận chúa đến mức nàng ngay cả cửa cũng không dám bước ra. Trước đây ta có chút không tin, bây giờ nhìn lại, ai cho các người mượn lá gan lớn như vậy hả?”

Lạc Lạc từ sau đám người bước ra ngoài, gương mặt anh tuấn của thiếu niên giờ phút này cũng có chút ngưng trọng. Hắn tuổi tuy còn nhỏ nhưng cỗ khí thế kia lại phi thường ác liệt!

Tiêu Vận tức giận đến mức ngực phập phồng liên tục. Rõ ràng mọi chuyện lúc này vẫn còn đang tốt đẹp, Tiêu Dao vương cứu nàng, đó chính là cơ hội tốt ngàn năm có một, nào ngờ nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt kia từ đâu lòi ra, đem kế hoạch hoàn mỹ mà nàng sắp đặt hoàn toàn phá vỡ.

Không được, hiện tại ngàn vạn lần không thể làm ra hành động gì nữa. Kế hoạch giữa nàng và mẫu thân khổ công xây dựng không thể mất trắng như vậy được. Nàng bằng mọi giá phải có được Tẩy Tủy Đan, nàng bằng mọi giá phải gả cho Tiêu Dao vương!!!!

Chương 186: Luyện dược thuật (16)

Tiêu Vận cũng có tâm cơ thâm trầm giống Tuyết di nương, nàng hít sâu một hơi, ngọn lửa ghen ghét bị cưỡng ép đè xuống.

” Tam muội, vừa rồi...vừa rồi do ta quá lạnh nên mới không cẩn thận đẩy ngươi, Nhị tỷ thật không phải cố ý đâu.”

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào trong lòng Đông Lăng, khoe miệng hơi giương lên. Quả nhiên là mẹ nào con nấy, Tiêu Vận này tuyệt đối không thể đè xuống dễ dàng như vậy được. Không sao, như vậy mới thú vị chứ, có khiêu chiến mới kích thích!

Đông Lăng khịt khịt mũi, đôi mắt to ngập nước nâng lên nhìn Tiêu Vận một cái rồi hoảng sợ cúi đầu, nghẹn ngào nói: ” Ân, Nhị tiểu thư vừa rồi chỉ là lỡ tay mà thôi...”

Trong thanh âm tuy hoàn toàn không ý tứ trách móc nhưng sự oan ức cùng sợ hãi bên trong, ai nấy đều nghe rõ ràng.

Hoàng Bắc Nguyệt thiếu chút nữa đã bật cười, nha đầu Đông Lăng này cũng quá cơ trí, quá giáo hoạt đi! Vừa thấy có cơ hội liền nắm lấy, hung hăng đánh cho Tiêu Vận không có cơ hội trở mình!

Những người chung quanh đều là cao nhân ẩn dật do Tiêu Dao vương mời tới, ai cũng đều là người hào sảng, tiêu sái cởi mở, ghét nhất loại người nham hiểm ác độc này!

Đông Lăng rõ ràng tình cảnh của mình, bởi vậy nàng lợi dụng tình

huống chung quanh, dùng thanh âm nhút nhát, tràn ngập oan ức, liền đem sự đồng tình của mọi người hướng về phía mình, quá thông minh!

” Người ta thường nói “một giọt máu đào hơn ao nước lã”. Ài, không ngờ Bắc Nguyệt quận chúa lại có một tỷ tỷ như vậy, thực sự là quá xui xẻo mà.”

Không biết là ai đã nói ra một câu như vậy, sắc mặt Tiêu Dao vương lại càng âm trầm hơn, lạnh lùng lên tiếng hỏi: ” Thuyền đã chuẩn bị tốt chưa? “

” Bẩm vương gia, thuyền đã chuẩn bị xong.” Một gã sai vặt bận bịu chạy tới nói.

Tiêu Dao vương chẳng thèm nhìn qua Tiêu Vận, phát tay một cái: ” Đưa Tiêu nhị tiểu thư trở về đi.”

” Vương gia, ta thật sự không phải cố ý mà.” Tiêu Vận còn muốn nói thêm, nhưng nàng nhanh chóng nhận ra sự khinh bỉ cùng chán ghét ở trong mắt chúng cao thủ xung quanh. Nàng đột nhiên cảm thấy bản thân chính là cái đích cho mọi người chỉ trích, sợ rằng chỉ nói sai một chút thì sẽ bị đám người này quẳng luôn vào Bích Ba Hồ đi.

Tiêu Dao vương tiến lên nâng Hoàng Bắc Nguyệt dậy, ôn nhu hỏi: ” Không sao chứ?”

” Không có chuyện gì, đa tạ vương gia quan tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, sau đó cởi áo choàng trên người xuống, đưa cho Đông Lăng: ” Đông Lăng, mau đưa tới cho tỷ tỷ khoác vào.”

“Vâng.” Đông Lăng cầm áo choàng đi qua: ” Nhị tiểu thư, trời lạnh như thế, người hãy khoác lên đi.”

Thứ Hoàng Bắc Nguyệt bố thí, Tiêu Vận làm sao sẽ nhận chứ? Bất quá bây giờ nhiều người, nàng cũng không tiện trở mặt, bởi vậy chỉ có thể gượng gạo nở nụ cười: ” Không không, Tam muội thân thể không tốt, áo choàng này tốt nhất vẫn để cho Tam muội khoác đi, thân thể Nhị tỷ tốt lắm.”

Tình cảnh như vậy mà nàng vẫn không quên trào phúng thân thể yếu ớt của Hoàng Bắc Nguyệt!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi con ngươi đen nhánh chẳng khác gì sao sớm, tỏa ra ánh sáng ôn nhuận mê ly. Nàng nhìn Tiêu Vận, ngữ điệu mềm mại, bình thản.

” Thân thể Nhị tỷ khỏe mạnh, ta đương nhiên sẽ không lo lắng, chỉ là Nhị tỷ rơi xuống nước, bây giờ quần áo xốc xếch, ở đây còn không sao, lúc lên bờ nhiều người vậy phải làm sao đây? Không phải sẽ bị bọn họ chê cười, nói Trương công chúa phủ chúng ta dạy dỗ ra thứ tiểu thư không biết lễ nghi hay sao.”

Gương mặt Tiêu Vận vốn tái nhợt vì lạnh giờ phút này lại đỏ bừng lên. Nàng bây giờ mới nhớ trên người mình bây giờ chỉ có một chiếc áo đơn, hơn nữa lại còn ướt sũng, quần áo đều dán sát trên người.

Vải mỏng ướt sũng gàn như trong suốt, khinh bạc dán chặt trên da thịt của nàng, đường cong cơ thể hoàn toàn lộ ra, cái yếm đỏ bên trong cũng thoáng ẩn thoáng hiện.

Nơi này đều là nam tử, mà một người nữ tử chưa lấy chồng như nàng lại cứ chỉ tùy tiện, không hiểu lễ nghi như vậy ở trước mặt mọi người, quả thật không khác gì gái lầu xanh.

Chương 187: Luyện dược thuật (17)

Ngay lập tức, những ánh mắt chung quanh nhìn về phía nàng ngoại trừ tức giận ra còn nhiều thêm một phần xem thường.

Tiêu Vận vội vàng tiếp nhận áo choàng Đông Lăng đưa tới, nhanh chóng khoác lên người, quấn lại kín mít.

Bọn thị vệ cùng đám hạ nhân đã sớm cúi đầu cười hì hì.

Tiêu Vận cảm thấy hôm nay quả thật là một ngày mất mặt nhất từ trước đến giờ, hơn nữa lại còn ở trước mặt của Tiêu Dao vương nữa chứ. Nàng bây giờ quả thật chỉ muốn tìm một cái khe nứt để chui vào.

Hai hàng nước mắt lăn dài trên gò má, nàng cũng không còn mặt mũi đâu mà nán lại ở đây nữa, cúi đầu vừa khóc nức nở vừa đi lên thuyền nhỏ ly khai.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười lạnh, Tiêu Vận à Tiêu Vận, muốn theo ta tranh đấu sao? Người vẫn còn còn non lắm.

Bắt đầu từ hôm nay, Lâm Hoài thành lại có thêm một nữ nhân không biết kiềm chế, tùy tiện phóng đảng, bại hoại gia phong.

Chỉ có điều, Tiêu Vận sẽ không có vận khí giống Cầm di nương năm đó, có thể gặp được Huệ Văn Trưởng công chúa khoan dung độ lượng, để cho Tiêu Viễn Trình đón nàng về Trưởng công chúa phủ làm di nương.

Tiêu Vận, mười sáu tuổi, chưa có hôn phối, đời này chỉ sợ sẽ vô duyên với vị trí chính thất phu nhân trong các đại gia tộc rồi.

...

Sau khi Tiêu Vận gây náo loạn xong, đám cao nhân được Tiêu Dao vương mời tới cũng không còn hứng thú gì tới đan dược hội nữa, lập tức dồn dập cáo từ rời đi.

” Bắc Nguyệt quận chúa.” Trước khi rời đi, một lão nhân gầy gò sáng sủa đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, hơi ôm quyền nói: ” Nữ nhi được Huệ Văn Trưởng công chúa giáo dưỡng ra, quả nhiên vừa biết đại thể lại vừa hiểu lễ nghi. Thấy quận chúa không có bôi nhọ thanh danh của Trưởng công chúa, lão phu hết sức vui mừng.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, trong ký ức của nàng không có ấn tượng gì với vị lão giả này a.

Lão nhân cười ha ha: ” Quận chúa đương nhiên không quen biết lão hủ, khi lão hủ quen biết với Trưởng công chúa, nàng còn chưa xuất giá.”

” Lão tiên sinh, Bắc Nguyệt thất lễ rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng dùng thân phận tiểu bối cúi người chào. Nàng mặc dù là người kiêu ngạo, nhưng đối với trưởng bối, nhất là những trưởng bối từ ái khoan dung như thế này, nàng luôn luôn tuân thủ lễ nghi.

Hướng hồ trong lời nói lão tiên sinh này, nàng nghe được sự tán thưởng của hắn đối với Trưởng công chúa. Đối với người như vậy, nàng càng phải hành đại lễ, chỉ như vậy mới có thể giữ tốt ấn tượng của Huệ Văn Trưởng công chúa trong lòng hắn.

Lão tiên sinh vuốt vuốt chòm râu ngắn ngùn trên cằm, cười nói: ” Hào hảo hảo! Hôm nay trông thấy Bắc Nguyệt quận chúa, lão hủ cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện. Trước kia nguyên bản lão phu muốn đưa cho Trương công chúa một phần lễ vật, nhưng do có việc nên vẫn trì hoãn, bây giờ Trương công chúa qua đời, lão phu nhiều năm qua vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.”

” Lão tiên sinh ngàn vạn lần đừng nói vậy, có thể cùng lão tiên sinh quen biết, đó chính là chuyện may mắn nhất trong đời của mẫu thân đại nhân.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

Lão tiên sinh trấn an cười: ” Có thể nghe được quận chúa nói như vậy, đây cũng là chuyện may mắn suốt đời của lão hủ. Phần lễ vật này nếu đã không có cách nào giao cho Trương công chúa, vậy ta tặng lại cho quận chúa, coi như là một tâm nguyện của lão hủ đi!”

Nói xong, tay hấn khẽ đảo, từ trong cái nẹp giới cao cấp làm từ từ sắc bảo thạch lấy ra một quyển sách, cười cười đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt không dám từ chối, vội vàng dùng hai tay tiếp nhận: ” Đa tạ lão tiên sinh!”

Bất kể trường bối cấp cho thứ gì, tiểu bối nếu như một mực từ chối không khỏi có chút quá phận.

” Ha ha ha, hảo hài tử, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại!” Lão tiên sinh trông thấy cử chỉ khéo léo của nàng, càng cảm thấy vui mừng, gật gật đầu, sau đó thân mình vừa nhoáng lên đã đi xa cả trăm trượng, trong thoáng chốc đã biến mất không thấy.

Chương 188: Luyện dược thuật (18)

Hoàng Bắc Nguyệt xem đến trợn mắt há mồm, thân pháp hảo tiêu sái a!

Đông Lăng cũng há miệng lè lưỡi: ” Tiểu thư, lão tiên sinh kia là thần tiên sao?”

” Độc Cô Dược Thánh, phiêu bạt vô định, cũng không khác mấy so với thần tiên đâu!” Tiêu Dao vương cười cười đi tới, liếc nhìn quyển sách trong tay Hoàng Bắc Nguyệt, trong mắt loé ra vẻ kinh ngạc.

” Bách Luyện Kinh?”

Nàng cũng không biết đây là thứ gì, bất quá dựa theo biểu tình của Tiêu Dao vương thì hẳn là thứ tốt.

” Tiểu nha đầu, ngươi may mắn lắm đấy!” Tiêu Dao vương dùng quạt giấy nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái, động tác hàm chứa sự sùng nịch.

Tiểu nha đầu...ư? Hoàng Bắc Nguyệt tức đen mặt, hình như đã rất lâu rồi không có ai gọi nàng như vậy nha?

” Bách Luyện Kinh này là cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt nâng quyển sách lên, trên mặt của kim sắc quyển trục (quyển trục màu vàng kim) có nguyên khí cấm chế gợn sóng, ngón tay của nàng vừa để lên, cấm chế lập tức mở ra.

Xem ra lúc này Độc Cô Dược Thánh đã đem nguyên khí cấm chế cải tạo lại, chỉ có khí tức (hơi thở) của nàng mới có thể mở ra.

” Bách Luyện Kinh này là sở học cả đời của Dược Thánh tiền bối ngưng tụ mà thành. Cả đời ngài đều không thu đệ tử, bởi vậy một thân sở học cũng không có truyền nhân.”

Tiêu Dao vương nhẹ lay động quạt giấy, chậm rãi nói, trên mặt có chút ít hâm mộ.

” Trước kia, Dược Thánh tiền bối vô tình gặp được Trưởng công chúa, thấy nàng vừa có đức hạnh đoan chính, lại vừa có thiên phú tốt, vốn hẳn muốn thu nàng làm đồ đệ, chỉ là sau này gặp nhiều khúc chiết, việc này cuối cùng vẫn chưa thành công, cứ trì hoãn mãi cho đến lúc Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời. Dược Thánh tiền bối cũng vì vậy mà vô cùng tiếc nuối.”

Hoàng Bắc Nguyệt lắng lắng nghe. Những chuyện này không có trong ký ức của Hoàng Bắc Nguyệt. Nguyên lai Trưởng công chúa ngoại trừ thân phận cao quý, đức hạnh đoan trang, không ngờ vẫn còn có thiên phú Luyện dược sư.

Ngay cả Độc Cô Dược Thánh cũng từng muốn nhận nàng làm đệ tử.

Trong lòng đột nhiên nổi lên một cỗ tự hào mãnh liệt, đồng thời cũng âm thầm tiếc hận. Huệ Văn Trưởng công chúa siêu quần như vậy, làm sao lại gả cho loại măng phu vô dụng như Tiêu Viễn Trình chứ?

Nàng không tin Huệ Văn Trưởng công chúa thật sự thích Tiêu Viễn Trình, trong này hơn nửa là có vấn đề khó nói gì đây?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn cuốn Bách Luyện Kinh kia, trên mặt có chút hào quang nhàn nhạt lóe qua.

” Tại sao Dược Thánh tiền bối lại đem cuốn Bách Luyện Kinh cho ta a?” Lúc này Độc Cô Dược Thánh cũng không có nói muốn thu nàng làm đồ đệ, chỉ nói đưa nàng một món lễ vật.

Vừa ra tay đã đưa phần lễ lớn như thế, Hoàng Bắc Nguyệt thật sự có chút không tin được.

Tiêu Dao vương biết nàng nghi ngờ, bởi vậy cười cười trấn an: ” Yên tâm đi, Dược Thánh tiền bối cũng không có nói muốn thu ngươi làm đồ đệ mà, ngươi cũng không cần phải chịu gánh nặng làm đệ tử Dược Thánh đâu, cứ coi đây là một món lễ vật thôi.”

Nghe hẳn như vậy nói, áp lực trong lòng nàng quả thực bớt đi không ít.

Người như Độc Cô Dược Thánh, nếu bảo nàng bái ông ta làm thầy, nàng cũng sẽ không phản kháng như lần trước cùng nam nhân kỳ quái kia.

Nhưng Độc Cô Dược Thánh chỉ đem Bách Luyện Kinh làm lễ vật tặng nàng, có thể thấy được lão nhân gia người cũng không muốn tạo cho nàng áp lực quá lớn.

Cứ như vậy, nàng càng bội phục phẩm cách của Độc Cô Dược Thánh hơn. Nàng âm thầm thề nhất định phải hảo hảo nghiên cứu cuốn Bách Luyện Kinh này, tuyệt đối không làm cho hắn mất mặt!

Những cao nhân mà Tiêu Dao vương mời tới kia cũng đã li khai gần hết, chỉ còn sót lại mấy người. Tiêu Dao vương sai người chuẩn bị cơm nước, mấy người quây quần lại, vừa nghe tiếng mưa rơi róc rách ngoài cửa sổ, vừa nâng cốc cười nói.

Có Lạc Lạc cùng Tiêu Dao vương, lại thêm cảnh sắc mông lung tuyệt đẹp, bữa cơm này quả thực vô cùng ngon miệng.

Chương 189: Luyện được thuật (19)

Sau khi cơn nước no nê thì thời gian cũng đã quá ngọ, ánh tà dương cuối chân trời dát lên mặt hồ một tầng kim quang lóng lánh. Mưa phùn cũng đã tạnh, trên mặt nước phù quang lưu chuyển, kiêu diễm mê người.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong khoang thuyền đi ra ngoài. Nàng đang định hóng mát một chút, nào ngờ vừa vịn lại trông thấy Phong Liên Dục nghiêng người dựa vào mép thuyền, nhìn mặt hồ đến xuất thần.

Từng điểm kim quang đọng lại trên đôi đạm tử mâu, tạo nên một loại sắc thái yêu dị.

Nghe được tiếng bước chân, Phong Liên Dục quay đầu lại, ánh mắt mênh mang nhìn nàng khẽ mỉm cười, phong thái yêu nghiệt kia tuyệt đối sẽ làm cho người khác thất thần.

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc đi qua, đứng ở cạnh mép thuyền, cách hẳn vài bước. Khoảng cách kia thể hiện rõ sự lãnh đạm của nàng.

Ý tứ chính là: Ta với ngươi không quen!

Phong Liên Dục vờ như không biết nàng cố ý tránh xa, hẳn ly khai mép thuyền, cười cười đi về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng giương mắt lên đảo qua thân thể hẳn. Ánh mắt sắc bén như lưỡi đao khiến Phong Liên Dục lập tức dừng

chân lại.

Bây giờ mà không thức thời dừng lại thì sẽ không có ý tứ a.

Lông mày khẽ máy động, hấn không còn cách nào khác, chỉ có thể dựa lại vào mép thuyền, một tay chống thân, liếc nhìn nàng: ” Quận chúa hình như rất phòng bị ta thì phải?”

” Việc này rất cần thiết.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói. Một câu nói triệt để đem dững khí tiếp tục hướng nàng nói chuyện của người khác đánh cho tan tác.

Phong Liên Dực bất đắc dĩ cười khổ, đương nhiên, hấn không phải dạng người dễ dàng bị đánh bại như vậy. Hấn cười nhạt một tiếng, hỏi: ” Vì sao?”

” Vì ngươi không là cái gì thứ gì tốt cả.” Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp nói, trên boong thuyền chỉ có hai người bọn họ, nàng cũng không sợ sẽ bị người khác nghe thấy.

” Vì ta đoạt Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh của nàng sao?”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quét một vòng trên gương mặt yêu nghiệt của hấn, ánh mắt càng ngày càng thanh lãnh: ” Ta từ lần thứ nhất trông thấy ngươi đã biết ngươi không phải người tốt.”

Phong Liên Dực triệt để hóa đá. Nguyên lai từ lần thứ nhất gặp mặt, hấn đã bị nàng phân loại thành “người xấu” mất rồi.

Lúc đó hấn thực sự chỉ tình cờ đi qua, vừa vặn thấy cảnh nàng vặn gậy cổ tên gia đình cùng việc nàng uy hiếp tiểu nha hoàn kia...ách, chỉ nhiều đó thôi mà.

Hắn cũng không phải cố ý, nha đầu này sao lại thù dai như vậy chứ?

” Có người phải từ từ ở chung mới biết được hắn tốt hay là xấu, không thể chỉ liếc mắt một cái đã nhận định a.” Hắn cố gắng vãn hồi lại một chút hình tượng của mình trong lòng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nói một cách lạnh lùng: ” Ta nhìn người rất chuẩn, người tốt bụng chính là người tốt, người hư hỏng chính là người xấu.”

Phong Liên Dực cười khổ, ài, xem ra tạm thời không có cách nào thành lập hình tượng tốt đẹp trong lòng nàng rồi.

” Vậy người và người xấu hợp tác, không sợ tranh ăn với hổ sao? ” Hắn cười cười hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt khé miệng hơi nhếch lên, một tia ý cười ngạo nghễ chậm rãi lan tỏa, đôi con ngươi trong suốt trong thoáng hiện một tia ánh sáng lạnh lẽo không hợp với tuổi.

” Ngươi là hổ, ta là lang (sói), hổ lang tranh giành còn không biết hươu chết về tay ai đâu?”

Phong Liên Dực đôi mày thanh tú nhếch lên, thật muốn vỗ tay tán thưởng nàng. Máy câu nói này của nàng quả thực cực kỳ tàn nhẫn, tràn ngập quả quyết, tự tin.

Hắn phi thường thương thức a!

” Được rồi, cứ nhìn một chút trận lang hổ chi tranh này đi, xem cuối cùng thắng bại như thế nào.”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hắn một cái, trong con ngươi nửa điểm gọn

sóng cũng không có. Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, xoay người đi tới chỗ xa hơn hóng gió.

Phong Liên Dục nhìn bóng lưng nhỏ nhắn mà thẳng tắp của nàng, trong thân thể thoạt nhìn nhu nhược như vậy làm sao lại chứa đựng được phần quyết to lớn này a?

Chương 190: Khác nhau một trời một vực (1)

Vừa trở lại Lưu Vân Các, Hoàng Bắc Nguyệt đã vội vã lấy Bách Luyện Kinh ra nghiên cứu. Quyển kinh thư này trên mặt dùng kiểu chữ cổ điển đại khí, vừa nhìn đã cho người ta một cái cảm giác chất phác nặng nề, đã tràn ngập lực lượng.

Đông Lăng châm đèn thật sáng rồi đẩy cửa đi ra gian ngoài may y phục, nàng không muốn ở trong phòng quấy nhiễu tiểu thư.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiên cứu cả đêm, không có nghỉ ngơi dù chỉ một giây. Nàng cố gắng ghi nhớ hết thầy nội dung trong quyển trục, chỉ cảm thấy một đoàn máu nóng hồi dâng trào trong lồng ngực.

Đây là luyện thuật cao cấp nhất của thế giới này a! Nó bao hàm cả luyện dược cùng luyện khí. Những thứ này đều là những thứ trước đây nàng vẫn không hiểu rõ, mà bây giờ nhờ có cuốn Bách Luyện Kinh này, những chỗ không rõ hiện tại đã được khai thông!

Nàng vốn thông minh, một bên xem, một bên lại yên lặng suy diễn tiếp, không hề có chút cảm giác khó khăn.

Càng xem, nàng càng cảm thấy minh bạch hơn, thân thể cảm giác vô cùng sung mãn. Nàng không thể chờ nổi nữa rồi, nàng phải hảo hảo thử nghiệm một phen mới được!

Vừa vặn Tử Kim Lô lần trước An quốc công đưa nàng vẫn chưa dùng tới, còn dược liệu thì lần trước nàng đã mua rất nhiều, hiện vẫn còn nằm trong nạp giới.

Nàng vừa định lấy Tử Kim Lô ra thì nghe “ầm” một tiếng, cửa sân nhỏ đã bị người ta một cước đạp bay.

Trong mắt nàng sát khí thoáng hiện, thu hồi Bách Luyện Kinh lại, lập tức đứng lên đi ra ngoài.

Đông Lăng vừa mở cửa, đã thấy Tuyết di nương mang theo vài tên gia đình cường tráng cùng nha hoàn đi tới, Tiêu Vận cũng theo sau tiến vào. À vừa trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt, trên mặt ngay lập tức hiện ra thần sắc phần hận oán độc.

” Di nương ngươi đang làm cái gì vậy?” Đông Lăng đi vào trong viện tử, đưa tay cản lại đám người Tuyết di nương.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định gọi Đông Lăng trở lại, Tuyết di nương đã giơ tay lên.

Bốp...

Một cái tát đã dán trên mặt Đông Lăng, đem nàng đánh bay sang một bên, đôi má trắng nõn lập tức sưng đỏ.

” Thứ hạ nhân nhà ngươi! Ai cho phép ngươi xen vào việc của ta?” Tuyết di nương quát to một tiếng!

Bang...

Một cái chậu hoa từ cửa bay đến, nện thẳng lên đầu của Tuyết di nương khiến ả hét thảm một tiếng, máu tươi từ trên trán chảy xuống ròng ròng, rơi xuống mặt đất.

” Nương!” Tiêu Vận hô to một tiếng, sau đó ngẩng đầu lên, trợn mắt

giận dữ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: ” Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi chán sống rồi sao?”

” Người chán sống chính là bọn ngươi đó! Đông Lăng là nha hoàn của ta, ai cho phép các ngươi động thủ với nàng?” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quét qua đám người, uy nghiêm bộc phát khiến Tiêu Vận không khỏi rùng mình một cái.

Nếu như Tuyết di nương không động thủ đánh Đông Lăng, nàng còn có thể nhẫn nhịn. Nàng không thích người khác khi dễ người của nàng!

Tiêu Vận nhịn không được nữa, há mồm hét lên, Băng Vũ lập tức xuất hiện trong tay, hàn khí bức người, cả khu vườn ngay lập tức trở nên lạnh lẽo.

Trên mặt nàng hiện lên thần sắc âm trầm, ác độc nói: ” Ta thấy lá gan của ngươi ngày càng lớn rồi đó, bây giờ không dạy dỗ ngươi một chút, chẳng phải sau này ngươi còn trèo lên đầu ta nữa hay sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn nàng, trong ánh mắt lộ vẻ trào phúng.

” Nhị tiểu thư!” Đông Lăng bụm mặt, từ dưới đất đứng lên, lau đi vết máu nơi khóe miệng, chậm rãi đi tới bên người Hoàng Bắc Nguyệt, đứng ở trên thềm đá nhìn xuống đám người bọn họ.

” Tiểu thư của chúng ta là Bắc Nguyệt quận chúa do hoàng thượng tự tay sắc phong, các ngươi dám động thủ chính là coi rẻ thiên uy!”

” Ta...” Tiêu Vận muốn mở miệng nói chuyện lại bị Tuyết di nương kéo lại. À vừa để nha hoàn lau đi vết máu trên trán, vừa cười lạnh.

” Một ngày không gặp Tam tiểu thư giống như đã biến thành người khác vậy, ngay cả ta đều không nhận ra được nha.”

Chương 191: Khác nhau một trời một vực (2)

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt cười: ” Tuyết di nói đùa rồi, Bắc Nguyệt nào có thay đổi gì đâu, rõ ràng là Tuyết di người nhìn nhầm a.”

” Ân! Là ta nhìn nhầm, nếu không nhiều năm như vậy sao lại không nhìn ra Tam tiểu thư cũng có khí phách như vậy chứ!” Tuyết di nường gằn từng chữ.

Nàng bắt đầu quan sát thật kĩ Hoàng Bắc Nguyệt đang đứng trên thềm đá. Trước giờ sao nàng không phát hiện ra nha đầu ốm yếu này lại có loại khí chất cao quý như vậy chứ.

” Tuyết di quá khen.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, không kiêu ngạo không siểm nịnh, từ tốn nói: ” Tính cách của Bắc Nguyệt là do di truyền từ mẫu thân. Người ta không phải hay nói “có kỳ mẫu tất có kỳ nữ” (có mẹ giỏi thì sẽ có con gái giỏi) sao? Người nói có đúng hay không, Tuyết di?”

Nàng vừa nói vừa liếc mắt nhìn Tiêu Vận đang nổi giận đùng đùng, có chút trêu chọc nhếch môi. Đông Lăng cũng “phốc xuy” một tiếng, bật cười.

Có kỳ mẫu tất có kỳ nữ.

Câu nói này lọt vào tai của Tuyết di nường cùng Tiêu Vận lại biến thành một lời trào phúng, nhớ tới chuyện mất mặt ngày hôm qua trên thuyền của Tiêu Dao vương, Tuyết di nường cùng Tiêu Vận không khỏi mặt đỏ tai hồng.

Quả thật là “chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm” mà.

Sự tích náo loạn của Tiêu Vận từ lúc sáng sớm đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ ở Lâm Hoài thành. Thiếu nữ thiên tài Triệu hoán sư, ngày trước kiêu ngạo ngông cuồng bây giờ đã trở thành trò cười trong mắt thiên hạ.

Trước đây nàng cao ngạo tự đại bao nhiêu thì hiện tại liền có bấy nhiêu người chán ghét nàng.

Tiêu Vận lúc sáng đi ra ngoài đã hứng chịu vô số ánh mắt khinh thị, đành phải vội vã chạy về nhà, sắc mặt trắng bệch, vừa vào Bích Thủy Viện liền nhào vào trong lòng Tuyết di nương khóc lớn.

Nàng từ trước đến giờ đều ở trong ánh mắt ghen tỵ của người khác mà trưởng thành, nàng là thiên tài a, là nữ Triệu hoán sư trẻ tuổi nhất ở Nam Dục quốc a!

Mới mười sáu tuổi đã là Tam Tinh Triệu hoán sư, hơn nữa còn triệu hoán ra Linh thú cấp bốn thuộc tính Băng – Thiên Tuyết Miêu!

Lúc đó, nàng phong quang đến mức nào chứ! Mưa hoa khắp thành đều vì nàng mà rơi, mà khi nàng đi ra ngoài, đủ loại ánh mắt hâm mộ cùng sùng bái sẽ dõi theo nàng!

Nàng có bao giờ phải chịu khinh thị cùng chế nhạo như vậy đâu chứ, giống như cả thế giới đều xem thường nàng vậy. Chắc chắn trong lòng đám người kia đều nghị luận sôi nổi, nói nàng là thứ nữ nhân tùy tiện, không hiểu lễ nghi!

Nàng rõ ràng không có a! Nàng luôn biết giữ mình trong sạch, có vết

xe đồ của Cầm di nương, Tuyết di nương từ nhỏ đã dạy nàng phải hảo hảo quý trọng thanh danh của mình.

Hai mẹ con họ vẫn luôn xem thường Cầm di nương chính là bởi vì “quá khứ không mấy vẻ vang” của ả. Mà bây giờ, ai ngờ được những thứ “quá khứ không mấy vẻ vang” này cũng rơi hết lên người nàng chứ!

Tiêu Vận vừa nhớ tới những thứ này liền tức đến mức cả người run rẩy. ả lập tức đứng dậy, Bãng Vũ trong tay chỉ thẳng vào Hoàng Bắc Nguyệt.

” Người ở đó nói bậy cái gì vậy? Nếu ngày đó không phải là người vu hại ta, ta làm sao phải chịu vũ nhục như vậy chứ!? Ta hôm nay tới chính là để tìm người tính sổ!”

” Ta vu hại người? ” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt: ” Trước mặt nhiều người như vậy, người ra tay đẩy ta còn không nói, lại còn ăn mặc thành như vậy, nếu không phải ta có lòng tốt để Đông Lăng đem áo choàng cho người, e rằng người còn bị chế nhạo nhiều hơn nữa đó.”

” Người nói dễ nghe quá nhỉ? Ta khi đó hoàn toàn không có đẩy người, là người tự giả vờ giả vịt khiến người khác tin tưởng, làm hại ta xấu mặt!”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh bỉ liếc nàng một cái, chỉ cười lạnh một tiếng. Đông Lăng hiểu ý, tiếp lời: ” Nhị tiểu thư cũng không thể nói như vậy nha. Ngày đó trên thuyền nhiều cao thủ như vậy, người đẩy hay không đẩy, người bình thường không nhìn ra, không lẽ những cao thủ đó cũng không nhìn ra hay sao?”

Đông Lăng nói, con người linh động nhẹ nhàng đảo qua gương mặt tức giận đến xanh tím của Tiêu Vận, tiếp tục cười lạnh.

Chương 192: Khác nhau một trời một vực (3)

Đông Lăng nói, con người linh động nhẹ nhàng đảo qua gương mặt tức giận đến xanh tím của Tiêu Vận, tiếp tục cười lạnh.

” Hơn nữa, Nhị tiểu thư có thanh danh to lớn ở Lâm Hoài thành, danh hiệu thiên tài, còn tiểu thư của chúng ta bất quá chỉ là một người ốm yếu không có danh tiếng gì. Những người kia lẽ nào lại tin tưởng tiểu thư của chúng ta mà không tin Nhị tiểu thư người sao?”

Đông Lăng quả là một nha đầu miệng lưỡi trơn tru. Một lời vừa ra, không khác gì giết người vô hình a!

Tiêu Vận bị cứng họng, sắc mặt đỏ bừng lên.

Đông Lăng nói lời này quả thật cũng không sai. Ngày đó trên thuyền nhiều cao thủ như vậy, theo lý thuyết thì những cao thủ đó không có khả năng không nhìn ra Hoàng Bắc Nguyệt giả trò lừa bịp, nhưng vì sao những người đó lại không tin mình đây?

Lẽ nào, lẽ nào nàng thật sự lỡ tay đẩy Hoàng Bắc Nguyệt sao?

Lần này, ngay cả Tiêu Vận cũng có chút hoài nghi chính mình. Nàng quay đầu lại, ánh mắt mờ mịt nhìn mẫu thân của mình, không dám nói thêm cái gì nữa.

Tuyệt di nương nhìn đôi chủ tớ nhanh mồm nhanh miệng khiến mẹ con bọn họ vô lực phản kích này, trong lòng lại nổi lên một cỗ hỏa diễm, nàng động sát tâm rồi.

Hiện tại Trương công chúa phủ đang bị người của An quốc công bao vây, bởi vậy bây giờ nàng giết nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này cũng chẳng sao, cứ việc giá họa cho người của An quốc công là xong, dễ như ăn cháo.

Nàng từ trước đến nay vốn cũng chẳng muốn giết nha đầu này, nhưng hôm nay nàng không thể không suy nghĩ lại. Lưu lại Hoàng Bắc Nguyệt, sau này nàng nhất định sẽ gặp tai họa.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn Tuyết di nương, đương nhiên cũng thấy được quang mang tàn độc trong đôi mắt ả. Nàng hơi suy nghĩ liền biết được ý đồ trong lòng Tuyết di nương.

Ả ta muốn giết người giá họa.

Chết cũng không đáng sợ? Quan trọng là chết như thế nào, chết trên tay ai, vì sao mà chết!

Chỉ bằng vào Tuyết di nương cùng Tiêu Vận cũng có tư cách giết nàng sao?

Không chỉ không thể giết, nàng còn muốn bọn họ phải van xin nàng sống sót!

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng âm thầm quyết định. Nàng ngẩng đầu lên, vừa vận công thấy Tuyết di nương đang lặng lẽ nháy mắt với một tên gia đình. Nàng hừ lạnh một tiếng, lái qua chuyện khác.

” Tuyết di, lúc trước Nhị tỷ ở trong tiệc sinh nhật của Hồng Lăng quận chúa đem sự việc của Cầm di nương rêu rao ra ngoài, nàng ta chắc hẳn đã ghi hận các người. Bây giờ Nhị tỷ xảy ra chuyện như vậy, nàng nắm được nhược điểm, nhất định sẽ khiến nhị tỷ giống nàng ta,

thanh danh cả đời đều phá huỷ.”

” Vận nhi của ta bị như vậy không phải đều tại ngươi hay sao? Ngươi bây giờ còn tốt bụng tới nhắc nhở ta? Hừ, Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi cũng đừng quên, người xúi giục chúng ta đi phá huỷ thanh danh của Cầm di nương chính là ngươi, nếu như nàng biết, ngươi nghĩ nàng sẽ đối phó ngươi như thế nào? Thủ đoạn của tiện nhân kia còn tàn nhẫn hơn ta gấp vạn lần a!”

Tuyết di nương tự nhiên cũng không phải kẻ ngốc, nàng và Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ đều đứng chung trên một cái thuyền, nàng mà xảy ra chuyện, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đừng mong trốn được!

Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái nghe, bỗng nhiên lắc đầu, khẽ than một tiếng: ” Tuyết di, ngươi là ngu thật hay giả ngu vậy? Ngươi nói ta xúi giục các ngươi đi phá huỷ thanh danh của Cầm di nương, các ngươi có chứng cứ gì sao?”

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận đồng thời ngẩn ra, chứng cứ ư?

Những lời nói lúc ấy chỉ có Tuyết di nương cùng nha hoàn của nàng nghe được, căn bản cũng không có người nào có thể làm chứng.

Lúc đó nàng cũng cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt là một phế vật ngu ngốc vô năng, cho nên không có nghĩ tới phải lưu lại chứng cứ gì!

Bây giờ nghĩ lại, hẳn là nha đầu này ngay từ đầu đã muốn hại nàng rồi.

Nàng ở sau lưng xúi giục, Tuyết di nương liền cho rằng mình có Thái hậu cùng Hoàng Thượng làm hậu thuẫn, bởi vậy cái gì cũng không sợ, bày đặt to gan lớn mật đi tranh đấu cùng Cầm di nương.

Hiện tại Tuyết di nương vừa nghĩ đến, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng.

Chương 193: Khác nhau một trời một vực (4)

Hiện tại Tuyết di nương vừa nghĩ đến, mồ hôi lạnh đã chảy ròng ròng, nếu như Tề thừa tướng vẫn còn nhớ tình phụ tử với Cầm di nương, lại biết nàng cùng Tiêu Vận ở sau lưng đi bêu xấu thanh danh Cầm di nương, bồi nhọ phủ Thừa tướng của hắn, hậu quả kia quả thực không thể tưởng tượng nổi a!

” Người... người, con nha đầu độc ác này!” Tuyết di nương tê tâm liệt phế hét lớn một tiếng. Nàng như thế nào cũng không nghĩ tới, nha đầu rác rưởi này dĩ nhiên dám tạo ra một cái bẫy lớn như vậy dụ nàng nhả xuống.

Chuyện này không khác nào một bạt tai nóng bỏng tát vào mặt nàng, đem tự tin và kiêu ngạo nhiều năm của nàng đánh cho tan tác.

Nàng làm sao có thể bại ở trong tay một xú nha đầu từ nhỏ đến lớn đều là phế vật cơ chứ!?

” Ác độc? Tuyết di, người có từng nghe qua câu tục ngữ “ Thanh trúc xà nhi khẩu, hoàng phong vĩ thượng châm. Lưỡng bàn do thị khả, tối độc phụ nhân tâm!” chưa?” (đại khái là, rắn thanh trúc độc nhất là nọc độc ở miệng, ong vàng độc nhất là châm ở đuôi, nhưng hai thứ này cũng không độc bằng lòng dạ đàn bà)

Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc cười lạnh, nếu nói nàng ác độc, vậy Tuyết di nương nhiều năm hạ độc nàng như vậy thì gọi là cái gì?

Nữ nhân này quả thật là sống trong thế giới bản thân tới mức sắp

điên rồi! Bản thân chửi người khác muốn phun máu chó nhưng có từng nghĩ bản thân mình cũng giống vậy hay chưa? Hừ, hạng người như vậy có tư cách gì mắng nàng?

Tất cả những gì nàng làm bây giờ cũng chỉ là đem thống khổ cùng cừu hận trên người Hoàng Bắc Nguyệt mấy năm qua, từng điểm từng điểm trả lại cho đám người này mà thôi!

Hiện tại, mọi chuyện chỉ vừa mới bắt đầu.

Tuyết di nương trong mắt hàn quang chợt lóe, từ trạng thái điên loạn bình phục lại. Ầ xoa xoa vết máu trên trán, sửa lại một chút tóc mai tán loạn, gương mặt xinh đẹp lúc này có vẻ dữ tợn đáng ghét!

” Tối độc phụ nhân tâm, nói thật hay!” Tuyết di nương âm độc nói: ” Nhân từ với kẻ địch là tàn nhẫn với bản thân mình a!”

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng chậm rãi đảo qua mấy gia đình đứng bên người Tuyết di nương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ tuyệt trần không có một chút gợn sóng.

Nàng lạnh lùng phát tay áo, xoay người đi vào nhà, cũng không quên bỏ lại một câu: ” Ta khuyên Tuyết di nương hãy thông minh hơn một chút đi, nếu như ta chết, nương cũng đừng mơ có thể cùng Cầm di nương và phủ Thừa tướng tranh đấu.”

Nàng cũng không quản phản ứng Tuyết di nương như thế nào, vừa nói xong lập tức đi thẳng về phòng.

Đông Lăng đứng dưới mái hiên, tuy một bên gò má sưng đỏ nhưng nha đầu này vẫn ngẩng cao đầu, từ trên cao nhìn xuống đám người Tiêu Vận, mang theo vài phần kiêu ngạo.

” Tuyết di nương, Nhị tiểu thư, chỉ cần có Bắc Nguyệt quận chúa trong phủ này, đừng nói phủ Thừa tướng, ngay cả người của An quốc công phủ cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt (ý chỉ phải nhẫn nhịn), các người thật sự muốn đem một toà núi lớn như vậy phá huỷ sao?”

Trong nụ cười của Đông Lăng mang theo vài phần đắc ý khiến Tuyết di nương cùng Tiêu Vận tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Đông Lăng lạnh lùng liếc các nàng một cái, đối với dạng người như Tuyết di nương cùng Tiêu Vận, nói thêm cái gì cũng chỉ uống phí nước bọt mà thôi.

” Ta nói thật, nếu như không phải có tiểu thư nhà ta ở đây, e là Tiêu gia các người đã sớm bị người của An quốc công phủ diệt môn rồi. Các người nhờ ai mới sống được đến bây giờ hả? Bản thân không tự hỏi lại mình thử xem, hừ, còn bày đặt gây hấn?”

Nàng nhìn về phía Tiêu Vận, miệng lưỡi cay độc.

” Còn có Nhị tiểu thư, người bây giờ không giống như trước đây nữa đâu, đi ra ngoài chỉ khiến người ta cười nhạo mà thôi. Người bây giờ cũng cùng một loại người giống Cầm di nương, bởi vậy ít đi ra ngoài một chút đi, như vậy mới đỡ mất thể diện của Trưởng công chúa phủ.”

Ý thế hiếp người, đại khái chính là như vậy đi! Bất quá Đông Lăng không hề cảm thấy xấu hổ, có thể thoải mái bắt nạt Tuyết di nương cùng Tiêu Vận như thế này, nàng còn cảm thấy rất thoải mái nữa a!

Nàng nói xong cũng xoay người đi vào nhà, tiêu sái đóng sầm cửa lại, căn bản không quản sắc mặt của Tuyết di nương cùng Tiêu Vận khó coi đến mức nào!

Chương 194: Khác nhau một trời một vực (5)

” Nương, con tiểu tiện nhân này...” Tiêu Vận tức đến nỗi gần như cắn nát cả hàm răng. Nàng hận không thể xông lên, rút gân Đông Lăng, uống máu, ăn thịt của nàng!

Ngực Tuyết di nương cũng kịch liệt phập phồng, tuy nhiên người tâm cơ thâm trầm chính là người giỏi chịu đựng. Ầ ồ ồ tay Tiêu Vận, âm ngoan nói: ” Nàng cũng không còn hung hãn được bao lâu nữa đâu!”

Đối với việc Tuyết di nương đầu độc Hoàng Bắc Nguyệt, Tiêu Vận cũng hoàn toàn biết rõ, bởi vậy chỉ cần nghĩ tới việc thân thể Hoàng Bắc Nguyệt đã bị độc dược ăn mòn chỉ còn lại cái xác bên ngoài, nàng liền cảm thấy thoải mái.

Dựa theo liều lượng độc dược mà Tuyết di nương sử dụng, không đến nửa năm nữa Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ đi theo Huệ Văn Trưởng công chúa mà thôi.

Nửa năm thôi, bọn họ sẽ chờ, chờ Hoàng Bắc Nguyệt đón nhận cái chết thê thảm nhất! Sau đó tới nha đầu miệng lưỡi trơn tru kia, hừ, chủ tiện đúng không, tới lúc đó ta sẽ đem miệng ngươi xé nát, rút từng cái từng cái răng của ngươi ra.

” Nương.” Tiêu Vận đỡ Tuyết di nương trở về. Đám gia đình cùng nha hoàn đều cách bọn họ rất xa, không nghe được bọn họ nói chuyện.

” Chúng ta phải làm sao mới tốt đây, nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia sao tự nhiên lại trở mặt như vậy? Có phải nàng đã biết chuyện...”

” Không có khả năng.” Tuyết di nương giơ tay che miệng nàng: ” Việc này ta che dấu rất cẩn thận, nhiều năm như vậy cũng chỉ có người và ta biết, cho dù là thần y cũng nhìn không ra.”

” Có phải hôm qua Tiêu Dao vương đã nhìn ra không?” Tiêu Vận lòng nóng như lửa đốt.

Tuyết di nương ngần ra, lập tức lắc đầu: ” Ta không biết, nhưng nếu Tiêu Dao vương đã nhìn ra chắc chắn sẽ không bỏ qua cho chúng ta như vậy đâu.”

Trên gương mặt xinh đẹp của Tiêu Vận hiện lên thần sắc phẫn hận: ” Ắ tiện nhân Hoàng Bắc Nguyệt kia! Để nàng trúng độc chết thật quá dễ dàng rồi! Hừ, dám làm ta mất mặt như vậy trước mặt Tiêu Dao vương.”

Tuyết di nương hơi suy nghĩ rồi nói: ” Nghe khẩu khí lúc nãy của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng hẳn vẫn đứng trên một chiếc thuyền với chúng ta, chỉ cần mượn sức nàng thì không lo không có cơ hội tiếp cận Tiêu Dao vương.”

” Nương!” Tiêu Vận u oán gắt lên: ” Ý của ngươi là ta phải đi tâng bốc tiện nhân kia nữa sao?”

” Vận nhi!” Tuyết di nương trừng mắt nhìn nàng một cái. Nha đầu này gần đây càng ngày càng không kìm chế được tức giận.

Tiêu Vận ủy khuất nói: ” Nàng hại ta như vậy, ta hận không thể không một đao giết nàng a, làm sao ta có thể nường nhịn nàng được chứ?”

” Việc nhỏ mà không nhẫn được thì việc lớn ắt sẽ hỏng, sự tình ngày hôm qua đã lan truyền rồi, nếu người muốn lấy lại ấn tượng tốt trong lòng Tiêu Dao vương thì lo mà đi nịnh nọt Tam muội của người đi!”

” Nhưng mà...”

Tuyết di nương nói: ” Vận nhi, vẻ đẹp, tài trí cùng năng lực của người đều tốt hơn gấp vạn lần so với Hoàng Bắc Nguyệt! Tiêu Dao vương nhất định sẽ phát hiện lòng tốt của người a. Người cần thận suy nghĩ lại một chút xem, tương lai nếu người gả cho hắn, Tẩy Tủy Đan không phải muốn bao nhiêu có bấy nhiêu sao? Người còn do dự cái gì nữa?”

Tiêu Vận nghe Tuyết di nương nói, trong lòng cũng bắt đầu dao động.

Đúng vậy a, mỹ mạo, tài trí cùng năng lực của nàng đều ở trên Hoàng Bắc Nguyệt, trừ bỏ thân phận dòng chính nữ ra, Hoàng Bắc Nguyệt làm sao có thể so được với nàng?

Nàng là Tam Tinh Triệu hoán sư, mà Hoàng Bắc Nguyệt ngay cả một tia nguyên khí cũng không thể ngưng tụ được! Đến bây giờ vẫn là bộ dáng bệnh hoạn yếu ớt.

Bọn họ quả thực khác nhau một trời một vực!

Tương lai chờ nàng gả cho Tiêu Dao vương, lấy được Tẩy Tủy Đan, Hoàng Bắc Nguyệt có thúc ngựa cũng đuổi không kịp nàng.

” Nương, người nói đúng, Hoàng Bắc Nguyệt kia làm sao so được với ta? Hừ, hiện tại ta nhìn một chút, tương lai sẽ tính sổ với nàng!”

” Đây mới là con gái tốt của nương!” Tuyết di nương vui mừng vỗ vỗ tay của nàng.

Chương 195: Khác nhau một trời một vực (6)

” Đây mới là con gái tốt của nương!” Tuyết di nương vui mừng vỗ vỗ tay của nàng, cười nói: ” Chờ người làm vương phi của Tiêu Dao vương, cho dù Cầm di nương có phủ Thừa tướng làm chỗ dựa cũng không còn quan trọng. Đến lúc đó chúng ta cũng không cần dựa vào xú nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này nữa, có thể thoải mái đày đọa nàng đến chết!”

Hai mẹ con không coi ai ra gì mà cười nói, hoàn toàn không biết ảo tưởng tươi đẹp của bọn họ đều bị Hoàng Bắc Nguyệt nghe được.

Lưu Vân Các.

Trong phòng, Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu mỉm cười, thật là một đôi mẹ con cực phẩm mà, ảo tưởng quá mức còn không nói, bây giờ lại còn mắc thêm chứng hay quên.

Dùng thân phận của Tiêu Dao vương, Tiêu Vận hiện tại làm sao có khả năng làm vương phi của hắn được?

Hai mẹ con này nghĩ rằng chỉ bằng vào khuôn mặt xinh đẹp, thêm vào cái thực lực Tam Tinh Triệu hoán sư đáng thương kia thì Tiêu Dao vương sẽ nhìn họ với cặp mắt khác xưa sao?

Quả là ngu ngốc!

Tiêu Dao vương là người nào? Mỹ nữ xinh đẹp lại có thực lực cao hơn Tiêu Vận hắn đã thấy qua vô số, không biết tự tin của Tiêu Vận

là từ đâu tới nữa? Nàng nghĩ mình có thể lọt vào mắt xanh của Tiêu Dao vương ư?

” Tiểu thư, người đang suy nghĩ cái gì mà có vẻ cao hứng như thế?” Đông Lăng nhìn nàng nở nụ cười, hỏi.

” Trong phủ của chúng ta sắp xuất hiện một vị vương phi, ta có thể không cao hứng sao?”

” Vương phi? ” Đông Lăng chớp chớp đôi mắt to tròn, có chút khó hiểu hỏi lại.

” Một tên Tam Tinh Triệu hoán sư nho nhỏ cũng dám không đặt ta vào mắt, còn muốn làm vương phi của Tiêu Dao vương, người nghĩ như vậy cũng được sao?”

Đông Lăng vừa nghe đã biết Hoàng Bắc Nguyệt đang nói tới ai. Nàng che miệng nhỏ giọng bật cười.

” Nhị tiểu thư muốn làm vương phi của Tiêu Dao vương? Giấc mộng này của nàng không khỏi quá xa vời đi.” Đông Lăng quệt miệng, dường như chợt nhớ tới cái gì, thuận miệng nói: ” Kỳ thực, ta lại cảm thấy Tiêu Dao vương hình như có ý với tiểu thư...”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc một cái, Đông Lăng lập tức le lưỡi ngậm miệng, nhưng chỉ trong tích tắc lại cười nói: ” Nói tóm lại, Tiêu Dao vương đối xử với tiểu thư rất tốt, còn về phần Nhị tiểu thư...quá thật là nhìn cũng không thèm nhìn một cái.”

” Mặc kệ Tiêu Dao vương đối xử với nàng như thế nào, hết thảy mộng đẹp của Tiêu Vận, ta sẽ phá hủy toàn bộ.” Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt tràn vẻ quyết đoán. Nàng nhất định sẽ không dễ dàng buông tha cho hai mẹ con nhà này!

” Ân, nàng tuyệt đối chỉ có thể gặp ác mộng!” Đông Lăng cũng kiên quyết nói.

” Đông Lăng, ngươi ra ngoài trông chừng, đừng để cho người khác tới quấy rầy ta.” Hoàng Bắc Nguyệt chuẩn bị dựa vào Bách Luyện Kinh của Độc Cô Dược Thánh thử nghiệm luyện dược thuật một phen, bởi vậy tuyệt đối không thể bị người khác quấy rầy.

Trông thấy vẻ mặt nghiêm túc của nàng, Đông Lăng liền minh bạch. Nàng gật đầu, nhanh chóng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy Tử Kim Lô cùng một chút dược liệu từ trong nạp giới ra để dưới đất. Nàng xếp bằng trên một tấm đệm, đem dược liệu phân loại thật tốt.

Thứ nàng chuẩn bị luyện chế là một loại thuốc chữa thương phẩm cấp thấp – Sinh Cơ Đan.

Sinh Cơ Đan là loại đan dược rất được đồng binh cùng mạo hiểm giả (người mạo hiểm) hoan nghênh. Nó có thể nhanh chóng cầm máu, giúp vết thương mau khép lại, hơn nữa phương pháp luyện chế khá đơn giản, dược tài cũng thuộc loại phổ thông, giá cả không mắc.

Loại đan dược này Luyện dược sư nào cũng biết luyện chế, hơn nữa có thể thời luyện chế số lượng lớn trong thời gian ngắn.

Vì vừa mới bắt đầu luyện dược nên Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng cẩn thận, nàng chỉ dám bắt đầu luyện chế các loại đan dược đơn giản phẩm cấp thấp mà thôi.

Nàng đem dược liệu năm loại thuộc tính chuẩn bị kỹ càng, sau đó chậm rãi châm lửa, sau khi khống chế ngọn lửa ổn định trong Tử Kim

Lô, nàng liền đem Thảo Trùng Quả hỏa thuộc tính bỏ vào.

Chương 196: Khác nhau một trời một vực (7)

Ngay tức thì, hỏa diễm liền vây quanh Thảo Trùng Quả, chậm rãi nung đốt, rất nhanh tạp chất bên trong đã bị thiêu hủy sạch sẽ, Thảo Trùng Quả lớn chừng nắm đấm đã biến thành một chút bột phấn. Thấy vậy, nàng mới tiếp tục bỏ Xà Vĩ Thảo phong thuộc tính vào.

Cứ tiếp tục như vậy, dược liệu bị hỏa diễm chậm rãi nung đốt, năm loại dược liệu đều biến thành bụi phấn, phân biệt phiêu phù (trôi nổi) ở năm góc trong Tử Kim Lô.

Hoàng Bắc Nguyệt thông qua thần thức quan sát nhất cử nhất động của ngọn lửa trong Tử Kim Lô, không còn cách nào, thời điểm luyện dược ngưng người nhất định phải nắm giữ hỏa hầu thật tốt.

Trước tiên bỏ dược liệu vào, đợi chúng bị thiêu đốt biến thành bụi phấn thì phải giảm cường độ hỏa diễm cho thích hợp, bằng không một là dược tính của dược liệu sẽ bị hỏa diễm toàn bộ nuốt chửng, hai là dược phấn sẽ tán ra, dẫn đến luyện dược thất bại!

Bởi vậy thời điểm cho năm loại dược liệu vào không giống nhau, nhiệt độ của ngọn lửa cũng vậy.

Năm loại dược liệu thuộc tính khác nhau cũng cần hỏa diễm khác nhau.

Những thứ này đều là một dạng khảo nghiệm độ mạnh yếu tinh thần lực của một tên Luyện dược sư, chỉ cần một chỗ sai sót, quá trình luyện dược sẽ thất bại ngay lập tức.

Lần thứ nhất chân chính chế thuốc, trên trán Hoàng Bắc Nguyệt cũng xuất hiện một tầng mồ hôi tinh mịn. Thần thức của nàng không có nửa điểm sơ suất, vô cùng tỉ mỉ quan sát tình huống bên trong Tử Kim Lô.

Rốt cục cũng đến thời điểm năm loại dược liệu dung hợp. Trong ngọn lửa, năm loại dược phấn chậm rãi quấn quýt, dung hợp lại với nhau, biến thành một viên đan dược lục sắc lớn chừng ngón tay cái trôi nổi bên trong Tử Kim Lô.

Thành công rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng vui sướng, vội vàng lấy Sinh Cơ Đan từ trong Tử Kim Lô ra, đặt trong tay tỉ mỉ quan sát.

Quả nhiên là một viên đan dược, tuy rằng bề ngoài đan dược vẫn có chút tỳ vết, không thể so với Ngưng Ngọc Đan do Tiêu Dao vương luyện chế, nhưng lần đầu luyện chế đã có thể thành công thì cũng coi như vô cùng lợi hại rồi!

Một một tên Luyện dược sư, lúc mới bắt đầu luyện dược đều phải trải qua vô số lần thất bại cùng thử nghiệm mới có thể miễn cưỡng luyện chế ra bán thành phẩm, đáng vẻ chỉ gần giống đan dược mà thôi!

Nàng đạt đến trình độ này đã có thể coi là thiên tài rồi!

Đã có lần đầu luyện chế thành công, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức động thủ luyện chế lần thứ hai, lần này nàng đồng thời luyện chế hai viên, tăng thêm phân lượng của dược liệu, đương nhiên điều này cũng tăng thêm độ khó trong việc nắm giữ hỏa hầu.

Lần thứ hai luyện chế, một viên thoát nhìn rất tốt, viên còn lại hơi có chút tỳ vết, bất quá như vậy cũng đủ làm cho nàng cao hứng rồi.

Nàng nhốt mình trong phòng, không ngừng luyện dược, mãi cho đến thời gian cơm tối.

Đợi đến lúc sắc trời tối đen, nàng tổng cộng đã luyện chế thành công hơn trăm viên Sinh Cơ Đan!

Mặc dù rất mệt mỏi nhưng nàng vẫn vô cùng cao hứng. Vấn đề Luyện dược sư hiện tại đã không còn làm khó được nàng nữa.

Nàng bây giờ cũng coi như là một tên Luyện dược sư chính thức rồi.

” Đông Lăng!” Nàng cao hứng gọi một tiếng. Đông Lăng đã chuẩn bị tốt cơm tối, vừa vặn bung vào, bất quá nhìn thấy dược liệu cùng dược đỉnh nằm la liệt dưới đất, nàng không khỏi kinh hãi.

” Tiểu thư, người đây là...”

Hoàng Bắc Nguyệt cẩn thận đem một cái hộp gỗ đưa cho Đông Lăng: ” Người xem thử một chút đi.”

Đông Lăng tiếp nhận cái hộp, chậm rãi mở ra. Đập vào mắt nàng là vô số đan dược màu xanh biếc, chỉ có một số ít có tỳ vết, số còn lại đều vô cùng trơn bóng mê người.

” Đây là Sinh Cơ Đan!” Đan dược đám dong binh cùng mạo hiểm giả thường dùng, Đông Lăng đương nhiên biết. Nàng hơi suy nghĩ một chút, lập tức minh bạch, vui mừng thốt lên: ” Tiểu thư, người trở thành một tên Luyện dược sư sao?!”

Chương 197: Khác nhau một trời một vực (8)

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, cái này còn giả được hay sao? Nàng là thiên tài a!

Đông Lăng kích động tột cùng. Nàng ôm hộp gỗ thật chặt, hai hàng nước mắt chảy dài.

” Người khóc cái gì? Ta trở thành Luyện dược sư chẳng lẽ không tốt sao?” Hoàng Bắc Nguyệt là người không biết an ủi người khác, mỗi lần nhìn thấy người khác khóc là nàng sợ vô cùng.

” Dĩ nhiên không phải!” Đông Lăng dùng sức lắc đầu: ” Đông Lăng khóc là bởi vì cao hứng! Tiểu thư vốn là Triệu hoán sư số một số hai ở Nam Dực quốc, bây giờ lại còn trở thành Luyện dược sư, đây chính là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả (trước đây không có, sau này cũng không có)!”

” Được rồi, đừng khóc nữa, ta còn có nhiệm vụ giao cho ngươi đây.”

Đông Lăng lau khô nước mắt: ” Nhiệm vụ gì, xin tiểu thư cứ việc nói.”

” Sinh Cơ Đan này nếu đem đi bán thì khoảng bao nhiêu tiền một viên?” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không biết rõ lắm về giá cả của đan dược.

” Cách dùng Sinh Cơ Đan là hòa tan trong nước, cho vào bình dùng từ từ, bởi vậy một viên có thể sử dụng rất nhiều lần, giá cả đại khái khoảng 200 kim tệ một viên.”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút lú lờ. Đan dược cấp thấp như Sinh Cơ Đan đã có giá 200 kim tệ, trách không được Luyện dược sư là nghề nghiệp hái ra tiền. Nàng mua nhiều dược liệu như vậy gộp lại cũng chỉ tốn mấy ngàn kim tệ.

” Ngày mai người cầm đám đan dược này đem bán đi, sau đó giúp ta mua một chút dược liệu trở lại.”

” Ân!” Đông Lăng thoải mái đáp ứng. Nàng trước giờ luôn muốn đi Bồ Cát Nhĩ phường thị để mở mang kiến thức về đám dong binh cùng mạo hiểm giả nhưng vẫn không có cơ hội.

Ngày mai nhất định có thể đại khai nhãn giới rồi!

Luyện dược suốt một ngày hao phí rất nhiều tinh lực, Hoàng Bắc Nguyệt mệt đến mức chỉ muốn lăn ra ngủ. Nàng vội vã ăn chút cơm tối rồi leo lên giường, nhưng vừa nhắm mắt lại thì thanh âm của Băng Linh Huyền Diệu vang lên trong lòng.

” Chủ nhân.”

” Băng, sao rồi?” Hoàng Bắc Nguyệt mơ mơ hồ hồ hỏi, Băng đi làm việc, nàng thật sự rất yên tâm.

” Thái tử Chiến Dã đã rút lui nhân mã, cũng hướng Thương Hà viện trưởng tạ lỗi. Thương Hà viện trưởng cũng không truy cứu. “

” Như vậy thì tốt.” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói: ” Còn có việc gì sao, Băng?”

” Thái tử Chiến Dã muốn gặp người một lần, chủ nhân, hắc hình như rất lo lắng cho người.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, một cỗ cảm xúc nóng bỏng dâng lên trong đầu. Tình nghĩa kề vai chiến đấu cùng với Chiến Dã mạnh mẽ hơn bất cứ thứ tình cảm gì.

Lúc nàng trúng độc, hắc tự mình hút độc giúp nàng, phần tình nghĩa này đủ khiến nàng ghi nhớ trong lòng không quên.

Triệu hoán sư không ký kết khế ước với Linh thú thì không thể giao lưu với nhau, nhưng giữa Linh thú với Linh thú thì không có chướng ngại đó.

Lời này hẳn là hẳn thông qua Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân truyền đạt cho Băng Linh Huyền Diệu.

Nàng hơi suy nghĩ, tuy bây giờ rất mệt, nhưng cứ nghĩ tới Chiến Dã còn đang lo lắng cho nàng, nàng cảm thấy có chút ấm áp. Tốt nhất vẫn đi gặp hẳn một lần đi.

Lên dây cốt tinh thần xong xuôi, nàng cầm lấy áo khoác, căn dặn Đông Lăng ở nhà cẩn thận rồi vội vã đi ra ngoài.

Bên ngoài Trường công chúa phủ quả nhiên có rất nhiều người của An quốc công phủ, nàng chỉ có thể ẩn núp đi ra ngoài, không để cho bất kì ai phát hiện. Sau khi đi ra xa một chút, nàng gọi Băng Linh Huyền Diệu ra, bảo hẳn dẫn đường đi gặp Chiến Dã.

Băng Linh Huyền Diệu không có hướng tới phương hướng hoàng cung mà là hướng tới một toà biệt viện ở ngoại thành.

Biệt viện rất lớn nhưng chỉ có một phòng sáng đèn. Thân ảnh khổng lồ của Băng Linh Huyền Diệu từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, cửa sổ căn phòng kia cũng lập tức mở ra.

Một hắc bào thiếu niên với gương mặt anh tuấn lạnh lùng có mấy phần nhọt nhạt xuất hiện bên cửa sổ. Khi hắn vừa nhìn thấy nàng, khuôn mặt như hàn băng vĩnh cửu ấy lại lộ ra nét cười như có như không.

Chương 198: Khác nhau một trời một vực (9)

Giữa không trung, Băng Loan cực lớn tản ra màu băng lam trong suốt, hắc y nhân thần bí trên lưng chim hướng hắc khê gập đầu, hồng phát theo gió tung bay, tiêu sái tùy ý.

Chiến Dã nhanh chân đi ra mở cửa, bước chân gấp gáp, tần suất tim đập hình như cũng cao hơn so với bình thường.

Từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ hắc lại cảm thấy kích động như lúc này.

Trước kia triệu hoán ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, hắc tuy rằng rất hưng phấn, nhưng cũng giới hạn ở mức hưng phấn mà thôi. Còn bây giờ, lão thiên a, tim hắc đập mạnh đến mức muốn vọt ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, thân thủ tiêu sái, đầu bóng đen nhánh càng tôn lên màu tóc đỏ rực của nàng.

Nàng ngẩng đầu nhìn Chiến Dã từ bên trong đi ra, ánh mắt của hai người lạng lẽ va chạm trên không trung, tuy đều không nói gì bọn họ vẫn hiểu ý tứ của nhau.

Người không có chuyện gì là tốt rồi.

Khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt vẫn luôn giấu dưới đầu bóng, Chiến Dã cũng không biết hiện tại nàng đang có biểu tình gì, nhưng từ khí tức ôn nhu nhàn nhạt của nàng, hắc chắc chắn nàng cũng

đang cao hứng.

” Dường như thân thể của Thái tử điện hạ không tốt cho lắm.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã chú ý tới sắc mặt nhợt nhạt của hắn.

” Ta chỉ bị nhiễm phong hàn mà thôi, chuyện nhỏ, không sao đâu.” Chiến Dã đi tới cạnh một cái bàn đá, mời nàng ngồi xuống, lại bảo một gã sai vặt bưng trà nóng ra.

Hoàng Bắc Nguyệt chăm chú nhìn sắc mặt của Chiến Dã, phát hiện đôi môi tái nhợt của hắn mơ hồ hiện ra một tia màu xanh, trong lòng thoáng cái trầm xuống, ngưng trọng hỏi: ” Người trúng độc sao?”

” Khụ khụ...” Chiến Dã ho nhẹ hai tiếng, khoát khoát tay: ” Không có, chỉ là nhiễm phong hàn mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt sầm mặt lại: ” Thái tử điện hạ nếu như coi ta là bằng hữu thì đừng giấu nữa, có phải do hôm đó người giúp ta...”

” Người không cần để bụng, đây là do ta tự nguyện.” Chiến Dã vội vàng nói. Không biết tại sao khi nghe thấy giọng nàng có chút không vui, hắn có chút thấp thòm bất an.

Quả nhiên.

Lúc trước hắn dùng miệng giúp nàng hút độc rắn, độc của Thôn Thiên Hồng Mãng đâu thể so sánh với độc rắn bình thường, nó là dạng kỳ độc vô cùng mạnh mẽ.

Lúc nàng trúng độc, hắn liền giúp nàng hút ra, nọc độc đã vào trong miệng, cho dù có phun ra thì vẫn sẽ lưu lại một phần, sau đó thấm vào trong thân thể.

Khi đó tình huống khẩn cấp, xảy ra quá nhiều chuyện, nàng cũng không nhớ tới việc này.

Hiện tại nàng quả thực vô cùng hồ thẹn.

” Ta đi nghĩ biện pháp giúp ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đứng lên, nói. Độc của Thôn Thiên Hồng Mãng không phải là chuyện nhỏ, nhất định phải nhanh chóng giải quyết nó, bằng không độc tố sẽ bắt đầu ăn mòn từ bên trong, phá huỷ lục phủ ngũ tạng của hắn, đến lúc đó đã không còn kịp nữa rồi!

” Hí Thiên!” Chiến Dã bỗng nhiên vươn tay nắm lấy cánh tay của nàng, nhưng hình như cảm giác làm như vậy có chút không thích hợp, cuối cùng đành phải thả ra.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có suy nghĩ nhiều, lại lần nữa ngồi xuống, thanh âm khàn khàn: ” Thái tử điện hạ, độc của Thôn Thiên Hồng Mãng không phải là chuyện nhỏ, sau khi trúng độc nhất định phải giải quyết nhanh một chút, bằng không...”

” Ta biết, phụ vương đã mời Tiêu Dao vương nghĩ biện pháp rồi.” Sắc mặt Chiến Dã ngược lại rất bình tĩnh, phảng phất như không đem chuyện bị trúng độc để trong lòng.

E rằng Tiêu Dao vương cũng không biện pháp, bất quá Tiêu Dao vương hắn có thể tạm thời ức chế độc tính trong cơ thể hắn, nhưng cũng chỉ là ức chế mà thôi, muốn triệt để tiêu trừ độc tố vẫn là không thể.

Trừ bỏ Trùng phạt chi hỏa của Linh Tôn ra, hiện nay nàng vẫn chưa từng nghe nói có biện pháp giải độc nào khác.

Chương 199: Khác nhau một trời một vực (10)

Nhưng Trùng phạt chi hỏa của Linh Tôn đâu phải thứ dễ dàng có được.

” Hí Thiên các hạ, độc tố trong cơ thể ngươi thì sao?” Chiến Dã ân cần hỏi, nàng trúng độc còn nặng hơn mình mới đúng chứ.

” Ta hiện tại đã không còn gì đáng ngại. Ngày đó ta đánh bậy đánh bạ nên bị Trùng phạt chi hỏa thiêu đốt một chút, độc tố cũng đã bị thiêu đốt sạch sẽ rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt nửa thật nửa giả kể lại.

Sự việc gặp được nam tử trong biển lửa kia, nàng tạm thời không muốn để người khác biết. Không phải nàng không tin Chiến Dã mà là cảm thấy chuyện này quá mức quý dị, nói ra cũng không có tác dụng gì.

Nhưng chuyện Trùng phạt chi hỏa có thể tinh lọc độc dược của Thôn Thiên Hồng Mãng, chuyện này nàng cũng không có gạt Chiến Dã.

Nghe nàng nói, trên gương mặt lạnh lùng của Chiến Dã xuất hiện vẻ kinh ngạc: ” Ngươi bị Trùng phạt chi hỏa thiêu đốt?”

Người bị Trùng phạt chi hỏa thiêu đốt đều phải mất vài ngày mới tỉnh lại, nhưng Hí Thiên này thoát nhìn cũng không có gì đáng ngại.

” Có thể là ta may mắn, chỉ gặp chút tiểu hỏa bình thường, không có bị đốt đến trọng thương.” Trong lòng nàng cũng mơ hồ biết được, ngày đó người nam nhân kia cũng không muốn chân chính dùng

Trùng phạt chi lửa tổn thương nàng.

Chiến Dã hơi trầm ngâm: ” Không nghĩ tới Trùng phạt chi hỏa dĩ nhiên có thể khắc chế độc tố của Thôn Thiên Hồng Mãng.”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng hơi nhúc nhích, hỏi: ” Nếu như Hoàng Thượng hạ lệnh, Thương Hà viện trưởng có thể mời được Linh Tôn ra giúp Thái tử điện hạ giải độc hay không?”

” Không được đâu.” Chiến Dã cơ hồ không chút nghĩ ngợi đã lắc đầu, trên gương mặt tuấn mỹ cũng không có vẻ thất vọng hay phần hận bất mãn. Thần sắc của hắn vẫn bình thản, rất có phong độ quân tử.

” Linh Tôn tuy là thần thủ hộ của Linh Ương học viện, nhưng thật sự thì hắn và Linh Ương học viện cũng không có quan hệ gì. Hắn cư ngụ trong Thất Tháp nhiều năm như vậy, ngay cả Thương Hà viện trưởng chỉ thấy hắn hiện thân mấy lần. Thương Hà viện trưởng căn bản không mời nổi hắn.”

Hoàng Bắc Nguyệt thất vọng nặng nề. Nàng vốn cho rằng chỉ cần Hoàng Thượng hạ lệnh, Linh Tôn kia cho dù có bản lĩnh lớn hơn, mặt mũi lớn hơn đi nữa thì cũng sẽ ra mặt một cái.

Nhưng bây giờ nghe Chiến Dã nói như thế, nàng càng ngày càng cảm thấy Linh Tôn kia cũng không phải là thứ tốt lành gì.

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc, trong lòng suy nghĩ, nếu không mời nổi Linh Tôn, như vậy chỉ có nghĩ biện pháp khác. Không biết cuốn Bách Luyện Kinh mà Độc Cô Dực Thánh đưa cho nàng có ghi lại biện pháp gì hay không, đêm nay nàng nhất định phải hảo hảo nghiên cứu một phen.

Đang nghĩ như thế, nàng nghe thấy Yểm lười biếng cười lạnh: ”
Đừng có nằm mơ nữa, độc của Thôn Thiên Hồng Mãng chỉ có Trùng
phạt chi hỏa mới có thể thiêu đốt sạch sẽ, trên đời này không có biện
pháp thứ hai đâu!”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, lão quái vật này lúc trước bị
thiêu đến mức hấp hối rồi mà, vẫn còn sức đi ra chằm chọc sao?

” Yểm, ngươi muốn ta đi cầu xin Linh Tôn?”

” Nếu như ngươi muốn cứu Thái tử Chiến Dã thì cũng chỉ có mỗi
biện pháp này mà thôi!”

Hoàng Bắc Nguyệt không trả lời Yểm. Nếu thật sự không còn đường
nào khác, nàng cũng chỉ còn cách đi tìm Linh Tôn, xin hẩn cứu Chiến
Dã.

Đã cùng nhau xuất sinh nhập tử, kề vai chiến đấu, hẩn tín nhiệm
nàng, cũng giúp nàng, bất luận thế nào nàng cũng không thể để
Chiến Dã bởi vì cứu nàng mà chết. Hoàng Bắc Nguyệt nàng luôn
luôn là người tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo.(ý là người giúp
ta thì ta sẽ báo đáp lại)

” Ta biết một ít Luyện dược sư, có lẽ bọn hẩn sẽ có biện pháp.”
Hoàng Bắc Nguyệt sửa lại mũ che màu đen, thanh âm hơi thả lỏng: ”
Thái tử điện hạ mấy ngày nay xin hãy bảo trọng thân thể.”

“Đa tạ các hạ quan tâm.” Chiến Dã mỉm cười gật đầu. Hẩn biết Hí
Thiên này lai lịch bí ẩn, nàng nói nhận thức một đám Luyện dược sư
hẩn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Chương 200: Khác nhau một trời một vực (11)

Hoàng Bắc Nguyệt sang sảng cười rộ lên: “Nếu như thái tử điện hạ nói chúng ta đúng là bằng hữu, tất nhiên cũng không cần nói cảm ơn với ta!”

Chiến Dã ngẩn ra, bị tính cách rộng rãi, phóng khoáng của nàng đã động, cũng cao giọng cười: “Được! Ta Hoàng Chiến Dã, cả đời nhận người làm bằng hữu!”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt hào hứng nổi lên, vốn nàng không phải tiểu thư khuê các bình thường, từ nhỏ đến lớn, đi theo sư phụ thấy sự việc lớn cùng đại nhân vật, tính cách cũng hào sảng, phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết.

Nghe được thấy Chiến Dã nói như thế, trong khoảng thời gian ngắn lồng ngực dâng lên một cỗ nhiệt huyết, nàng vươn tay, cười nói: “Được! Cả đời làm bằng hữu!”

Chiến Dã nhất thời sửng sốt, nhìn thấy tay nàng từ trong hắc bào khéo léo vươn tới, đầu ngón tay thon dài, xinh đẹp, da thịt trắng trẻo tựa như ngọc, trong lòng hắn không biết tại sao đột nhiên khẽ động một chút.

Trong những lính đánh thuê thường xuyên có nghi thức nắm tay hào sảng này, hai người nắm tay giao hữu cùng một chỗ, tỏ vẻ đem đối phương trở thành sinh tử chi giao!

Trong lòng hắn cũng dâng lên một cỗ nhiệt huyết, vươn bàn tay to,

cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, hào sảng cười nói: “Vi bằng hữu giúp nhau không tiếc cả mạng sống!”

“Chết cũng không tiếc!” Hoàng Bắc Nguyệt sang sảng tiếp lời.

Trong bóng đêm, tiếng cười của hai người vang vọng dưới bầu trời đầy sao!

Phía sau bọn họ, linh thú cũng miễn cưỡng ngược hai tròng mắt lên, một hỏa thuộc tính, một băng thuộc tính, nước lửa khó gần, lúc này trao đổi với nhau một cái liếc mắt, cũng vô cùng cao ngạo.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nói: “Cái tên Hí Thiên này cũng thật giả dối, nếu cùng thái tử kết giao bằng hữu, sao không cho người khác thấy được diện mạo?”

Băng Linh Huyền Diệu lạnh lùng nói: “Chủ nhân ta tự có nỗi khổ riêng, thái tử Chiến Dã còn không so đo, người nhiệt tình so đo làm gì?”

“Chủ nhân?” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân kinh ngạc trợn to đôi mắt, “Băng Linh Huyền Diệu, tốt xấu gì người cũng là một trong ‘ngũ linh’, lại đi gọi một nhân loại là ‘chủ nhân’?”

“Hừ, chủ nhân ta thần bí khó lường, người cho rằng chỉ là phạm nhân bình thường sao? Ta gặp chủ nhân là tự nguyện thần phục, cùng người thực có quan hệ gì đâu?” Băng Linh Huyền Diệu khinh thường nói.

“Thần phục?” Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân giống như nghe được chuyện khó mà có thể tin, tính tình luôn luôn lãnh ngạo bình tĩnh cũng có chút thiếu kiên nhẫn, “Ý của người là nói, người không có cùng Hí Thiên ký kết qua bốn mạng kế ước?”

“Tất nhiên.” Bạng Linh Huyền Diệu lổ mũi hướng lên trời, một chút cũng không có đem đối phương để vào mắt.

– Hừ! Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ngu xuẩn, nếu hắn biết sự lợi hại của chủ nhân, cũng không dám cao ngạo như vậy mà làm càn.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân lần này hoàn toàn bị Bạng Linh Huyền Diệu đả kích, hồng hộc thở hổn hển hai tiếng, khó tin nhìn thoáng qua vị thần bí ẩn giấu ở sau chiếc áo choàng màu đen kia

– Vị Hí Thiên đại nhân này, đến tột cùng là có lai lịch gì?

Bạng Linh Huyền Diệu là một trong ‘ngũ linh’, đã sắp gần lên thần thú, khắp cả đại lục Tạp Nhĩ Tháp cũng là sự tồn tại vô cùng lợi hại.

Nhưng hiện tại hắn trực tiếp nghe được Bạng Linh Huyền Diệu nói, hắn khuất phục trước một nhân loại! Cái này đến tột cùng là – sự tình gì?

Cứ coi như là triệu hoán sư thiên cấp, cũng không có khả năng làm cho Bạng Linh Huyền Diệu một trong ‘ngũ linh’ cam nguyện thần phục!

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân lâm vào rối rắm buồn bực nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, càng nhìn càng là cảm giác được khó có thể tin.

Chiến Dã biết Hoàng Bắc Nguyệt không muốn để người khác biết diện mạo của mình, bởi vậy cũng không có đề cập đến việc nàng mặc áo choàng, gã sai vặt mang một bình rượu đến, hai người ngồi tán chuyện phiếm, nâng cốc nói chuyện vui vẻ.

Hoàng Bắc Nguyệt tầm nhìn khoáng đạt, ở hiện đại kiến thức rộng

rãi, những lời nói ra làm cho Chiến Dã liên tiếp sợ hãi than.

Chương 201: Khác nhau một trời một vực (12)

Hoàng Bắc Nguyệt tầm nhìn khoáng đạt, ở hiện đại kiến thức rộng rãi, những lời nói ra làm cho Chiến Dã liên tiếp sợ hãi than, trong lòng càng thêm kính nể Hí Thiên.

Mà trước Hoàng Bắc Nguyệt cũng tưởng rằng Chiến Dã trời sinh chính là ít nói, lạnh lùng nhạt nhẽo. Nay một phen nói chuyện với nhau, mới phát hiện những gì mình biết trước kia sai rồi.

Kỳ thật chỉ cần gặp được bằng hữu thân thiết, hắn cũng có thể chậm rãi mà nói, sang sảng cười to.

Một phen nói chuyện với nhau, trước kia đối với lẫn nhau ấn tượng lạnh lùng cũng thay đổi hẳn, hai người cùng có một loại cảm giác hận không thể gặp nhau sớm hơn.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác được đi tới thời đại này, đây là lần đầu tiên chân chính kết giao bằng hữu, Chiến Dã trầm ổn cũng không mất tính cách sáng khoái, nàng đối với hắn vô cùng có hứng thú.

Đêm đã khuya, thân thể Chiến Dã không tốt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chuẩn bị đứng dậy cáo từ.

Chiến Dã nhìn trời đêm tối như mực, trong lòng không quên Hí Thiên là một nữ hài tử, cho dù nàng cường đại, lại để cho nàng một mình nửa đêm về nhà, trong lòng hắn thật không yên tâm.

“Chỗ của ta phòng rất nhiều, không bằng ta cho người quét dọn một

gian, người đêm nay cứ ở lại đi.”

“Cái này thực không cần, ta có nơi cần phải đi, có người chờ ta, nếu ta không quay về sợ rằng không ổn.”

Đông Lăng giờ phút này khẳng định đang ở nhà trông mong chờ nàng trở về, hơn nữa ngày mai nàng cũng muốn tới Linh Ương Học Viện sớm, đúng là không có khả năng ngủ lại ở chỗ này.

Nhìn ý nàng kiên quyết, Chiến Dã cũng không thể giữ lại, hơi chút nhíu mày, khuôn mặt anh tuấn được nguyệt quang* chiếu xuống, tuấn mỹ vô cùng.

*nguyệt quang: ánh trăng

“Ta nghe người nói chuyện, biết là người đến từ nơi rất xa, ở chỗ này nhân sinh không quen, người có muốn cân nhắc lại chuyện có một nơi ở ổn định hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt thấy hấn vì mình mà suy nghĩ, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, kết giao bằng hữu, trọng yếu nhất chính là đặt mình trong hoàn cảnh của người khác.

Chiến Dã đối với nàng thật là tốt, không chỉ vì nàng là một cường giả, trong lòng hấn nếu như có bất cứ tâm tư nào lợi dụng nàng, nàng tuyệt đối không cùng hấn làm bằng hữu.

Hấn đối với Hí Thiên tốt, đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng thế, đều là năm lần bảy lượt trợ giúp, bảo vệ, phần ân tình này, nàng đều ghi tạc trong lòng.

Đợi đến khi nàng xử lí xong nhóm người Tiêu gia kia, nhất định sẽ đối diện với hấn thẳng thắn!

“Ta đến thành Lâm Hoài là có một chút chuyện riêng, chờ chuyện riêng làm rõ sẽ nghĩ đến chỗ ở.”

Chiến Dã cũng không miễn cưỡng, nghe được nàng nói có chuyện riêng, liền hỏi: “Chuyện của ngươi, nếu như cần giúp đỡ thì nói, có việc cứ tới tìm ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười âm đạm, ẩn dưới lớp áo choàng, ý cười của nàng hẳn cũng nhìn không ra.

“Ta chỉ là đến tìm người mà thôi, hiện tại đã tìm được rồi.”

Trong con ngươi màu đen của Chiến Dã hiện lên một tia quang mang rất nhỏ, “Người ngươi muốn tìm, có phải là Bắc Nguyệt quận chúa không?”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, tâm tư của nàng chẳng lẽ lại bị hắn nhìn thấu?

Tuy nhiên sầu lo trong lòng rất nhanh biến mất, Chiến Dã nhìn hắn giật mình một cái, liền có chút áy náy nói: “Ta chỉ là thuận miệng đoán mà thôi, hôm đó trong cung yến, ngươi đánh bại Tư Mã Quy Yến, lúc Bạo Nộ Thất Vĩ Long té xuống suýt đụng trúng Bắc Nguyệt quận chúa, ngươi nhanh chóng cưỡi Băng Linh Huyền Diệu lao xuống cứu nàng ”

Bạo Nộ Thất Vĩ Long thân thể khổng lồ, lúc ấy trong cung yến nhiều người như vậy, bên cạnh chỗ ngồi của đám người phủ trưởng công chúa còn thật nhiều quý tộc của Nam Dục quốc, nhưng ai Hí Thiên cũng không cứu, chỉ hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt mà cứu, bởi vậy hắn mới đoán chuyện Hí Thiên đến thành Lâm Hoài là bởi vì Bắc Nguyệt quận chúa.

Nghe xong lời của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, hóa ra là chuyện ngày đó bị hắn đã nhìn ra.

Chương 202: Khác nhau một trời một vực (13)

Lúc ấy Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa ngồi ngay ghế bên cạnh cùng nàng, vậy nhất định là hẳn nhìn thấy rõ ràng nhất.

Trong lòng nàng thoáng thở dài nhẹ nhõm một hơi, đồng thời cũng có chút buồn cười, vậy mà bởi vì điều này nàng liền bị Chiến Dã hiểu lầm.

Tuy nhiên, đã đâm lao thì tất phải theo lao.

Lập tức Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: “Trưởng công chúa Huệ Văn vốn có ân với ta, ta không thể báo ân nàng, chỉ có thể báo đáp cho hậu nhân duy nhất của nàng.”

Nhắc tới trưởng công chúa Huệ Văn, trên mặt Chiến Dã cũng không tránh khỏi hiện lên một tia tiếc nuối: “Hoàng cô trên đời này là người tốt nhất, phụ hoàng rất kính trọng nàng, lúc nàng qua đời, chỉ sợ đến bây giờ phụ hoàng vẫn không thể tiếp nhận hiện thực. Bốn năm liền, phụ hoàng chưa từng đi qua phủ trưởng công chúa, chỉ nghe Tiêu Viễn Trình hồi bẩm rằng Bắc Nguyệt quận chúa rất tốt, nhưng qua cung yến hôm đó, phụ hoàng thấy Bắc Nguyệt quận chúa mới biết được nhiều năm như vậy hẳn đều bị lừa gạt, trong cơn giận dữ suýt khiến cả Tiêu gia bị tịch thu tài sản, chém đầu cả nhà.”

Hoàng Bắc Nguyệt thầm giật mình, hóa ra trước kia lại có nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không biết, khó trách Tiêu Viễn Trình sợ hãi như vậy. Hóa ra Hoàng thượng ngày đó giận dữ, đối với Hoàng Bắc Nguyệt là thương xót tới cực điểm.

Nghe nói trưởng công chúa Huệ Văn cùng Hoàng thượng từ nhỏ tình cảm sâu nặng, năm đó Hoàng thượng gặp nạn tại nước láng giềng, đích thân trưởng công chúa Huệ Văn không quản khó khăn vạn dặm, tự mình dẫn người cứu Hoàng thượng trở về.

Phần tình huynh muội này, trong lòng Hoàng thượng sợ rằng vĩnh viễn khó có thể quên.

Nhớ tới trưởng công chúa khi còn sống như thế, lại bị một chén độc dược của Tuyết di nương hại chết, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng đột nhiên dâng lên một trận phần hận.

“Chiến Dã, nếu như trưởng công chúa Huệ Văn là bị người ta hại chết, Hoàng thượng sẽ tra rõ sao?”

Chiến Dã ngần ra, khuôn mặt tuần tú thoáng một tia khiếp sợ:
“Ngươi, ngươi nói cái gì?”

Lời vừa mới nói ra, Hoàng Bắc Nguyệt lại hối hận vô cùng, chuyện trưởng công chúa Huệ Văn bị Tuyết di nương hại chết còn chưa có chứng cứ, lại tùy tiện nói ra không phải làm cho Chiến Dã lo lắng sao?

“Ta chỉ đoán mà thôi, dù sao trưởng công chúa Huệ Văn là đại ân nhân của ta, vô luận như thế nào ta cũng không thể tin nàng lại mất sớm như vậy.” Ngữ khí của nàng một lần nữa bình tĩnh trở lại, nghe không ra có cái gì không ổn.

“Thì ra là thế.” Trong lòng Chiến Dã cũng phần nào thả lỏng, mới nghe được lời của nàng, hẳn thật đúng là kinh hãi lấp bắp, tưởng rằng nàng biết được tin tức gì.

Trưởng công chúa Huệ Văn đúng là chết vì bệnh, nếu như quả thật là người là bị người ta hại chết, phụ hoàng không thể không tra rõ.

“Người cũng mau sớm đi nghỉ ngơi đi, ta đi trước.” Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, cáo từ rời đi.

Chiến Dã nhìn thân ảnh của nàng biến mất ở trong bóng đêm, mới xoay người vào nhà, vừa mới đóng lại cửa bên ngoài, liền dừng lại, xoay người vào trong đối diện với gã sai vặt nói: “Vĩnh An, người đi điều tra lại một lần nguyên nhân cái chết của trưởng công chúa Huệ Văn, bất kì chi tiết nhỏ nào cũng không được bỏ sót.”

“Tuân mệnh, thái tử điện hạ.” Gã sai vặt vừa mở miệng, thanh âm vừa lại the thé lại vừa nhỏ, dĩ nhiên là một tiểu thái giám.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ trở lại Lưu Vân các, Đông Lăng quả nhiên vẫn cố chống giữ mi mắt chờ nàng, nhìn thấy nàng tiến vào sắc mặt không tốt, liền lo lắng hỏi.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng, đặt ở đầu giường, thanh âm rầu rĩ, “Đông Lăng, thời điểm Tuyết di nương năm đó hạ độc, người có tận mắt thấy.”

Đông Lăng vừa nghe nàng nói lời này, hốc mắt đỏ lên, lắc đầu nói: “Đông Lăng không có ở đấy, lúc đó ở đấy chỉ có Tiễn Thu cô cô là người mà trưởng công chúa đem theo từ cung ra, nhưng sau khi trưởng công chúa qua đời, Tiễn Thu cô cô cũng tự sát theo.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ kỹ vị Tiễn Thu cô cô kia cùng trưởng công chúa Huệ Văn giống nhau, đều là nữ nhân ôn nhu, từ nhỏ đối xử với nàng vô cùng tốt.

Chương 203: Khác nhau một trời một vực (14)

Năm đó trưởng công chúa Huệ Văn đi về cõi tiên, Tiễn Thu cô cô cũng đập đầu vào quan tài mà chết, tầm lòng trung liệt làm cho người ta cảm phục, Hoàng thượng hạ chỉ truy phong nàng là Nhân Nghĩa công chúa, cùng trưởng công chúa Huệ Văn an táng vào hoàng lăng.

Người duy nhất ở đây là Tiễn Thu cô cô cũng mất, còn người nào có thể chứng minh năm đó là Tuyết di nương hạ độc đây?

Chẳng lẽ lại mở quan tài khám nghiệm tử thi?

Không, vạn lần không thể, quấy rầy vong linh trưởng công chúa, lương tâm của nàng sẽ cả đời bất an.

“Đông Lăng, gần đây ngươi hãy chú ý đến hành động của Tuyết di nương, chúng ta phải chậm rãi thu thập chứng cứ.”

“Được!” Đông Lăng nặng nề gật đầu, thu thập chứng cứ vì trưởng công chúa báo thù, chuyện này, nàng tuyết đối không khoan dung!

“Ngày mai còn có việc, ngươi đi nghỉ ngơi sớm đi.” Hoàng Bắc Nguyệt mệt mỏi nói.

“Tiểu thư, ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Đông Lăng nhìn thấy nàng không có ngủ, không khỏi lo lắng.

“Ta vẫn có chút việc, ngươi cứ ngủ trước, trong hai chúng ta phải có người đi nghỉ ngơi.”

Đông Lăng nghe xong, biết tiểu thư rất coi trọng chính mình, chuyện trọng yếu cũng giao cho nàng, liền gật đầu, không nói thêm lời nào, đem ngọn đèn chọn phát sáng, đi ngủ.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra 《Bách Luyện Kinh》, thắp đèn xem trắng đêm, phần về giải độc trong cuốn sách tỉ mỉ xem đi xem lại nhiều lần.

Quả nhiên, cho dù là Độc Cô Dược Thánh 《Bách Luyện Kinh》 cũng không có phương pháp giải độc Thôn Thiên Hồng Mãng, nhưng thật ra trong đó có một loại đan dược tên là ‘Bách Độc đan’, có thể áp chế được độc tính.

Chỉ là Bách Độc đan phẩm bậc rất cao, trước mắt với năng lực của nàng muốn luyện chế tựa hồ có chút khó khăn.

Hơn nữa muốn luyện chế Bách Độc đan cần có một trăm loại độc vật, cũng không dễ gì có được.

Tuy nhiên, vì trợ giúp Chiến Dã, cho dù có khó khăn nàng cũng sẽ thử một lần!

Đem các loại dược liệu cần dùng cho Bách Độc đan ghi lại trên giấy, ngày mai đưa cho Đông Lăng đến chợ Bồ Cát Nhĩ chọn mua, tất cả loại độc vật còn lại, nàng chỉ có thể tự mình đi tìm.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Bình minh lóe sáng, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát, đã đến thời gian cần đi Linh Ương Học Viện, xung quanh vành mắt nàng đều thâm đen, trong hốc mắt hiện lên đầy tơ máu.

Sáng sớm Đông Lăng chứng kiến sự việc này, đau lòng cực kỳ.

“Tiểu thư! Thân thể người vốn đã yếu, sao không biết thương bản thân như vậy?”

“Không có gì.” Trước đây nàng ở thế kỉ 21, có đôi khi vì hoàn thành nhiệm vụ mà sư phụ dặn dò, phải ẩn núp trong mưa ở rừng nhiệt đới ba ngày ba đêm không chớp mắt, lại còn bị các loại dã thú, độc trùng tập kích, mới kêu đau khổ đây.

Hiện tại thân thể Hoàng Bắc Nguyệt căn bản chỉ là không được tốt, chờ sau khi ăn Ngưng Ngọc đan của Tiêu Dao Vương, hẳn là sẽ tốt lên rất nhiều.

Mặc quần áo, búi tóc hết sức đơn giản, nàng cùng Đông Lăng đi đến tiền viện.

Tiêu gia kẻ trên, kẻ dưới, kể cả Tiêu Viễn Trình cũng đang chờ nàng, quả thực buồn cười, hiện tại không có nàng, những đồ vô tích sự này không dám một mình ra cửa sao?

Nàng không thèm nhìn ai, đi thẳng lên xe ngựa, nhắm mắt dưỡng thần.

“Phụ thân, người nhìn xem bộ dáng của nàng thực kiêu ngạo!” Tiêu Linh không cam lòng nói.

“Câm miệng!” Tiêu Viễn Trình khế quát một tiếng, vẫy tay để cho Tiêu Vận và Tiêu Nhu cùng lên xe ngựa, sau đó mới xuất môn.

Bởi vì muốn đề phòng người phủ An Quốc công, cho nên hiện tại người của Tiêu gia xuất môn, đều mang rất nhiều cao thủ hộ vệ đi theo, mấy chục người chậm rãi đi.

Tiên Vận lên xe ngựa Hoàng Bắc Nguyệt, trải qua chuyện ngày hôm qua Tuyết di nương chạy đến, Tiên Vận kêu căng tự phụ so với người khác đã trở về, nghiêm nhiên bày ra điệu bộ Vương phi tương lai, ngồi đối diện Hoàng Bắc Nguyệt.

Chương 204: Khác nhau một trời một vực (15)

Đông Lăng trừng mắt, nói: “Nhị tiểu thư, với danh tiếng của ngươi, hôm nay ngồi chung một chiếc xe ngựa với quận chúa cũng không được, chốc lát đến Học viện, để người ta thấy được, tổn hại danh tiếng quận chúa nhà ta, đây cũng chính là tổn hại đến danh tiếng hoàng thất, tội lớn này sợ rằng ngươi không đảm đương nổi.”

“Ngươi chỉ là một tiểu nha hoàn, lại dám nói bậy bạ gì đó!?” Tiêu Vận nghe xong, đã sớm tức giận đến nói không ra lời, nhưng mà nha hoàn Hạ Hà của nàng không cam lòng chịu nhục, sắc bén nói.

“Vả miệng!” Hoàng Bắc Nguyệt đang nhắm mắt tĩnh dưỡng đột nhiên mở to mắt, lạnh lùng liếc mắt quét Hạ Hà một cái, khí thế sắc bén, lập tức khiến cho Hạ Hà sợ đến mức thân thể co rụt lại.

“Bản quận chúa đang nghỉ ngơi, ai chấp thuận cho ngươi hô to gọi nhỏ?” Hoàng Bắc Nguyệt như mèo con, lười biếng nói.

Hạ Hà sắc mặt đỏ lên, Hoàng Bắc Nguyệt trước kia là một phế vật bị bọn họ khi dễ, chế giễu, đột nhiên biến thành cứu tinh của phủ trưởng công chúa, người nào đều phải dựa hơi thở của nàng mà sống, Hạ Hà nhất thời không chấp nhận được, vẫn còn tưởng rằng mình là đại nha hoàn có thể dựa hơi Tiêu Vận mà hoành hành ngang ngược, quay mặt đi chỗ khác, căn bản không đem lời nói của Hoàng Bắc Nguyệt để vào mắt.

Thật ra nha đầu kia cũng có khí tiết!

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Người mà nhị tử tử dạy dỗ ra thật đúng là to gan.”

Tiêu Vận sắc mặt mơ hồ có chút vui mừng, Hạ Hà không bị khí thế của Hoàng Bắc Nguyệt hù dọa, xem như thắng cho nàng một chút thể diện.

“Tam muội muội quá khen, Hạ Hà làm nào so được với Đông Lăng nhanh mồm nhanh miệng đây?”

“Nhị tiểu thư khích lệ như vậy thật khiến cho Đông Lăng thấy xấu hổ, Đông Lăng tự nhiên không dám so sánh với Hạ Hà tử tử, Hạ Hà tử tử ra khỏi phủ trưởng công chúa chính là đại biểu cho nhị tiểu thư, bao nhiêu người đều phải nể mặt mũi của Hạ Hà tử tử mà.” Đông Lăng trên mặt mang đầy tươi cười.

Hạ Hà nghe xong, cũng có chút kiêu ngạo, nói: “Đó là bởi vì tiểu thư nhà ta chính là nữ triệu hoán sư thiên tài của Nam Dục quốc, người khác đều phải nể mặt mũi thôi.”

Hạ Hà vuốt mông ngựa (nịnh nọt) nhất thời đem Tiêu Vận ra tăng bốc thư thái, cười cười liếc mắt sang Hoàng Bắc Nguyệt, ngữ khí mang chút châm chọc: “Trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, dùng võ vi tôn, người bình thường cùng triệu hoán sư so với nhau là khác một trời một vực.”

Đông Lăng thật muốn cười to, một người mười sáu tuổi là triệu hoán sư tam tinh, dám ở trước mặt tiểu thư điều võ dương oai?

Tiểu thư năm nay mới mười hai tuổi, đã là triệu hoán sư cửu tinh, có được Băng Linh Huyền Diệu, hơn nữa, tiểu thư còn là một vị luyện dược sư!

Đến cùng ai mới là mây, ai mới là bùn?

Tuy nhiên, nếu hiện tại mà nói ra, chỉ sợ hù chết Tiêu Vận thì thật không thú vị.

Trong mũi Đông Lăng tràn ra một tiếng hừ lạnh, nụ cười trên mặt thu lại, thanh âm cũng lạnh lùng: “Lời nói của nô tỳ cũng không phải là khen nhị tiểu thư người! Nhị tiểu thư luôn luôn thông minh, như thế nào lại không hiểu đây?”

Tiêu Vận sắc mặt đỏ lên, đúng là không hiểu được lời Đông Lăng nói là có ý gì.

Hạ Hà nói: “Ý người là gì? Người dám mắng nhị tiểu thư?”

“Ta mắng chính là mắng người đó!” Đông Lăng lạnh lùng quát, “Người ỷ vào nhị tiểu thư đối với người dung túng, liền ra ngoài diễu võ dương oai, bại hoại danh tiếng tiểu thư nhà người! Người không biết rõ tình hình, còn tưởng rằng nhị cô nương cũng giống như người hoành hành ngang ngược, không có giáo dưỡng hay sao!”

Đông Lăng mồm miệng lạnh lợi, vừa nói, ánh mắt một bên đảo qua Tiêu Vận đang thừ người ra.

Lửa cháy còn chưa đủ lớn, nàng tiếp tục thêm củi!

“Ngày thường thì không có gì, nhưng hôm nay nhị cô nương bị người khác nói xấu sau lưng, nói nàng không hiểu lễ nghĩa, điều nô như người ở bên ngoài làm loạn còn không phải chứng thực chuyện nhị tiểu thư người chính là người không hiểu lễ nghĩa sao?”

Chương 205: Khác nhau một trời một vực (16)

Hạ Hà nghe thấy thì trở mắt, chưa kịp khôi phục, liền bị một cái cái tát nặng nề đánh vào trên mặt nàng.

“Tiện nô!” Tiêu Vận phẫn nộ hô to, hiện tại nàng hận nhất chuyện danh tiếng bị phá hủy, biết mình bị nha hoàn ở sau lưng đâm một dao, khiến cho nàng chứng thực tội danh, sao mà nàng có thể không hận?

Tiêu Vận liên tiếp giáng cho Hạ Hà mười mấy cái tát, đánh cho mặt của Hạ Hà sưng lên, khoe miệng chảy máu khóc ròn nói: “Tiểu thư tha cho nô tỳ đi, nô tỳ không dám nữa!”

“Tha người? Hôm nay ta giết chết người!” Tiêu Vận phẫn nộ, từ trong nạp giới lấy ra một thanh bảo kiếm,.

Hạ Hà nhìn thấy, sợ đến nỗi hồn phi phách tán, lập tức luống cuống tay chân từ trong xe ngựa trốn xuống, Tiêu Vận trong cơn thịnh nộ làm sao có thể để cho nàng chạy thoát? Mang bảo kiếm đuổi theo ra ngoài.

Hạ Hà mới chạy được vài bước, thời điểm tất cả mọi người không kịp phản ứng, triệu hoán sư tam tinh Tiêu Vận đã một kiếm đâm xuyên qua yết hầu của Hạ Hà.

Tựa hồ hận ý vẫn chưa được thỏa mãn, Tiêu Vận rút bảo kiếm ra tiếp tục đâm liền mấy lỗ thủng ở trên ngực Hạ Hà!

Hạ Hà ngã trên mặt đất, thời điểm nàng chết Tiêu Viễn Trình mới kịp phản ứng, hét lớn một tiếng: “Vận nhi, ngươi đang làm cái gì?”

Tiêu Trọng Lỗi vội vàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, kéo nàng, thấp giọng nói: “Nhị tỷ, tỷ điên rồi sao? Trên đường nhiều người như vậy, sao tỷ lại ở bên đường giết người hung tàn đến như thế?”

Trước đây danh tiếng của Tiêu Vận cũng đã chả ra sao, cử chỉ lỗ mãng, không biết lễ nghĩa, đối với một nữ tử khuê các mà nói, đã là đả kích lớn nhất, hiện tại lại giết người hung tàn, mang tội danh lạm sát người yếu, cả đời này danh tiếng của Tiêu Vận coi như đã bị phá hủy.

Trước kia nàng đúng là một nữ triệu hoán sư thiên tài khiến cho người ta hâm mộ, ghen ghét, mà hiện tại ỷ vào thực lực của triệu hoán sư, tàn nhẫn giết một nha hoàn tay trái gà cũng không chặt, sau này trong thế giới võ giả cùng triệu hoán sư, có thể nói là nàng hoàn toàn bị người ta khinh thường.

Cho dù sau này thực lực nàng cường thịnh trở lại, cũng sẽ không được công hội triệu hoán sư cùng công hội võ giả công nhận, không có quốc gia nào nguyện ý trọng dụng nàng.

Trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, cường giả vi tôn, võ đạo hưng thịnh, mọi người tôn kính cường giả, nhưng đối với kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, thì bị khinh bỉ cùng phỉ nhổ.

Cũng như hai huynh muội Tiết Mộng và Tiết Triệt, cho dù bọn họ có cường thịnh trở lại, cũng sẽ không có người để mắt tới bọn họ!

Tiêu Vận sững sốt, nàng không phải kẻ ngu, vừa xảy ra chuyện gì đầu óc cũng suy nghĩ cẩn thận lại, nhất thời mặt vàng như đất, ném thanh bảo kiếm đã hành hung trong tay người khác đi, buông tay

xuống nói: “Ta, ta, là nha đầu kia phá hư danh tiếng của ta, ta mới động thủ giáo huấn nàng, ta, ta không nghĩ”

Lúc này là sáng sớm, từng nhà đều rời giường, trên đường cái đã nhộn nhịp hẳn lên, lại vừa vặn là lúc chợ sáng, người đến người đi.

Đội ngũ hùng hậu của Tiêu gia vốn đã đủ gây ra sự chú ý cho nhiều người, Tiêu Vận lại đột nhiên ở bên đường giết người, thật là biết tạo trò cười, dân chúng trên đường cũng quay lại đây nhìn.

Nhìn thấy Tiêu Vận hung ác, tất cả mọi người đối với nàng đều lộ ra ánh mắt khinh bỉ cùng phi nhổ.

“Đó chính là Tiêu Vận, thứ nữ của phủ trưởng công chúa!”

“Nói bậy, tuy ngồi cùng trên xe với trưởng công chúa, nhưng nàng họ Tiêu, là người của Tiêu gia, cùng trưởng công chúa tuyệt nhiên không có quan hệ!”

“Đương nhiên, đương nhiên, này Tiêu Vận thật đúng là làm bại hoại nề nếp gia đình, nghe nói ngày hôm qua vì muốn câu dẫn Tiêu Dao vương, quần áo cũng không mặc mà lên thuyền của Tiêu Dao vương, trên thuyền có nhiều người, tất cả đều nhìn thấy!”

“Chắc chắc, thật không biết cảm thấy thẹn! Thật hổ thẹn nàng là triệu hoán sư tam tinh, còn sinh ra trong một đại gia tộc mà lại làm ra loại sự tình này? Thật là mất mặt rồi!”

Chương 206: Khác nhau một trời một vực (17)

“Thật sự là bôi nhọ thanh danh của phủ trưởng công chúa!”

...

Nghe thấy những nghị luận mà một chút cũng không thềm che dấu, cả người Tiêu Vận phát run, không thể tượng tượng được bên ngoài lại đồn đãi nàng là người như vậy!

Ngày hôm qua rõ ràng là nàng không cẩn thận rơi xuống nước, được người của Tiêu Dao vương cứu lên, hơn nữa lúc ấy trên người nàng vẫn mặc quần áo, đâu như lời đồn đãi thật khiến nàng không chịu nổi!

“Các ngươi câm mồm! Các ngươi không biết tình hình thực tế, dựa vào cái gì nói như vậy?” Tiêu Vận nổi giận đùng đùng, hô to đứng lên, nghĩ muốn đem miệng của những người bịt kín hết lại.

“Nhị tỷ tỷ, tinh táo một chút đi!” Tiêu Trọng Lỗi sống chết lôi kéo nàng, Tiêu Viễn Trình cũng ở trên lưng ngựa quát: “Vận nhi, còn không mau trở về!”

Lúc này Tiêu Viễn Trình cũng tức giận đến sắp không chịu nổi, nữ nhi cùng con trai mà hấn sủng ái nhất, hiện tại cũng làm cho hấn vô cùng đau đầu.

Đầu tiên là Tiêu Trọng Kỳ, mang danh trộm bảo vật của phủ An Quốc công, khiến cho cả nhà bị người của phủ An Quốc công uy hiếp.

Hiện tại là Tiêu Vận, vốn có tiền đề nhất là triệu hoán sư tam tinh, thành tựu trong tương lai sợ rằng sẽ vượt qua cả lão gia tử của Tiêu gia Tiêu Khải Nguyên, nói không chừng còn có thể gả vào trong hoàng thất!

Nhưng ngày hôm qua vì chút chuyện không cẩn thận, hành vi không đúng đắn, đã bị truyền ra làm dư luận xôn xao, chuyện này vẫn chưa nói làm gì, dù sao thì cũng chỉ là lời đồn, rồi sẽ chậm rãi tiêu tán, nhưng hiện tại, Tiêu Vận bên đường giết người, thủ đoạn hung tàn, vô số dân chúng đều tận mắt nhìn thấy!

Thật là tức chết hần!

Đến cùng tại sao lại như vậy? Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận, đều là chỗ dựa tương lai của hắn, hiện tại thành ra như vậy, tâm huyết nửa đời của hắn coi như hết!

Tiêu Viễn Trình tức giận đến nổi suýt chút từ trên lưng ngựa ngã sấp xuống, vội vàng gọi Tiêu Vận trở về, nhưng Tiêu Vận vẫn không cam lòng, nhất định phải giải thích với dân chúng.

Mà ở trong xe ngựa, Hoàng Bắc Nguyệt thoáng vén rèm lên nhìn một màn này, nhếch môi lên cười có đến vài phần tà khí.

Đắc tội với nàng, kết quả không chỉ có chết đơn giản như vậy, không từ từ hành hạ địch nhân, để cho bọn họ thống khổ giã dũa, trong lòng nàng sẽ không thoải mái!

Đặc biệt là người như Tiêu Vận cùng Tuyết di nương, mẹ con họ gieo xuống hậu quả xấu, bây giờ là lúc chậm rãi hoàn lại cho bọn họ!

“Tiểu thư vừa ra phép khích tướng, dùng thật là kì diệu!” Đông Lăng

nhỏ giọng nói, nhìn thấy Hạ Hà chết đi, nàng cũng không cảm thấy sợ hãi hoặc là tiếc hận.

Hạ Hà, trước kia ỷ vào Tuyết di nương cùng Tiêu Vận, không biết kêu ngạo bao nhiêu! Có lần vào mùa đông, ả đẩy tiểu thư vào trong hồ sen đã kết băng, lạnh giá như vậy khiến tiểu thư cả mùa đông đều phát sốt cùng ho khan, đã bao nhiêu năm, thân thể cũng không chuyển biến tốt.

Hạ Hà chết, đúng là gieo gió gặt bão, đúng là báo ứng!

Những nô tài, ỷ thế hiếp người so với chủ nhân còn đáng sợ hơn!

“Chỗ nào là phép khích tướng của ta, rõ ràng là của ngươi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhìn thoáng qua Đông Lăng, Đông Lăng thông minh, Hạ Hà cùng Tiêu Vận cộng lại so ra vẫn còn kém xa!

Đông Lăng ngại ngừng cười: “Nếu tiểu thư không nói, Đông Lăng làm sao dự đoán được? Mượn đao giết người, một hòn đá ném hai chim, mọi mưu kế, hết thảy đều là của tiểu thư, nô tỳ chỉ nói ra mà thôi.”

“Ngươi đấy, vừa mở miệng là chốc lát có kịch độc, chốc lát lại thoa mặt nước, về sau ta phải đề phòng ngươi rồi.”

“Tiểu thư!” Đông Lăng chu cái miệng nhỏ nhắn, “Rõ ràng là chính ngươi làm chuyện xấu, lại đổ trên đầu Đông Lăng, ngươi cũng là – ỷ mạnh hiếp yếu mà!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười khì khì một tiếng, khuôn mặt thanh lệ toát lên vẻ tươi đẹp rung động lòng người –

Chương 207: Khác nhau một trời một vực (18)

“Ý cường lạng nhược, cũng không chỉ là dựa vào bản lĩnh của mình, còn phải dựa vào đầu óc. Đầu óc Đông Lăng của chúng ta tuyệt đối hơn so với bọn họ vô số lần!”

“Tiểu thư lại trêu ghẹo người khác, lần sau Đông Lăng ngậm miệng, không nói!”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu mỉm cười, tâm tình vô cùng tốt, nhìn thoáng qua Tiêu Vận còn bên ngoài vẫn không biết sống chết, muốn cùng dân chúng lý luận, trong lòng nghĩ, rốt cục thì vẫn chỉ là nữ hài tử mười sáu tuổi, tự cao tự đại, không biết tiến lui, so với Tuyết di nương biết ẩn nhẫn, Tiêu Vận rõ ràng kém hơn nhiều.

“Đông Lăng, chúng ta ra ngoài đi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, đưa tay cho Đông Lăng đỡ, xốc màn xe lên, đi ra ngoài.

“Nhị tỷ tỷ, chuyện đã đến tình trạng này, tỷ tình táo lại một chút đi.”

Tiêu Vận chính là không cam lòng bị người khác hiểu lầm, hỗn hển giải thích, đột nhiên phía sau vang lên thanh âm ưu nhã trong trẻo nhưng lạnh lùng, dân chúng đang huyên náo lập tức an tĩnh lại.

Chỉ thấy trên xe ngựa của phủ trưởng công chúa, một thiếu nữ mặc váy màu lam nhạt, có đường viền bằng lông thỏ màu trắng, áo choàng màu tím nhạt được nha hoàn dìu xuống.

Dáng điệu nàng uyển chuyển, dáng người giống như là sẽ theo gió

bay đi, tóc đen giống như loại gấm vóc tốt nhất, búi một kiểu thập tự* đơn giản, chỉ dùng một đóa châu hoa nhạt màu cài lên.

*một kiểu búi tóc

Nàng còn nhỏ tuổi, tuy nhiên bộ dáng mười một mười hai tuổi, trên khuôn mặt non nớt nhỏ nhắn cũng thấy tuyệt sắc tao nhã, không chút phấn son, tố nhan* hiện lên trước mặt người khác, mắt sáng như sao, môi như hoa đào, vẻ thanh lệ làm cho người ta sợ hãi than.

* Nhan sắc thuần khiết

Mặc dù còn nhỏ, nhưng trên người g lại có một loại hơi thở cao quý ưu nhã, trong khi giơ tay nhắc chân, sóng mắt lưu động, khiến người nhìn bất tri bất giác mà cảm phục nàng.

Dân chúng đang an tĩnh nhìn thấy nàng lập tức lại huyền ảo.

Lúc này đây, so với chuyện của Tiêu Vận vừa rồi còn kích động hơn, còn điên cuồng hơn.

“Đây là Bắc Nguyệt quận chúa! Đúng là Bắc Nguyệt quận chúa mà trưởng công chúa đã lưu lại!”

“Thật vậy chẳng? Lần đầu tiên nhìn thấy quận chúa trong khoảng cách gần như vậy, quả thật là có phong phạm của trưởng công chúa năm đó!”

“Bắc Nguyệt quận chúa, trên lôi đài đánh bại ác nữ Tiết Mộng – Bắc Nguyệt quận chúa!”

Đám người kích động đều hướng về phía này, hoàn toàn quên Tiêu Vận ở phía sau.

Tiêu Vận trợn mắt há hốc mồm mà nhìn đám người vừa rồi còn đang khinh thường nàng, hiện tại lại hoàn toàn không chú ý đến nàng, đều vội tới trước xe ngựa hành lễ vấn an với Hoàng Bắc Nguyệt.

“Quận chúa, xin hãy nhận lấy chút nước này quả đi, trường công chúa điện hạ đối với mỗi chúng ta đều có ân, chút tâm ý nhỏ nhoi này mong quận chúa sẽ không ghét bỏ.”

“Còn có ta, quận chúa, còn có ta!”

“Ta cũng vậy! Quận chúa, ngài đánh bại Tiết mộng, vì nữ nhi của ta trả được một cục tức! Cảm tạ ngài! Xin hãy nhận lấy chút vải vóc này đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Đông Lăng cũng thật không ngờ dân chúng sẽ mất khống chế như vậy, Đông Lăng chưa từng thấy những việc như thế này, sợ đến mức co rụt người về phía sau, vẫn là Hoàng Bắc Nguyệt trấn định, những người này hào tâm tặng lễ vật, nàng cũng không cự tuyệt, nhất nhất đưa tay tiếp nhận, rồi nói cảm tạ.

Nàng hơi thở cao quý, cử chỉ ưu nhã, nhưng lại bình dị gần gũi với dân chúng như thế, cùng trường công chúa năm đó không khác biệt.

Dân chúng đều hành lễ kính chào, những dân chúng từ xa nghe tin tức cũng chạy tới, mắt thấy người càng ngày càng nhiều, Hoàng Bắc Nguyệt thật là có chút rầu rĩ.

Người càng ngày càng nhiều, tiếp tục như thế sợ rằng đến tối cũng chưa đi được.

Nàng cũng không có ác cảm với dân chúng, dù sao bọn họ chỉ là người bình thường, trong lòng mỗi người đều nhớ ơn đối với trường

công chúa, đối với nàng như vậy, xem như đem sự cảm kích đối với trưởng công chúa lên người nàng đi.

Dù nàng lạnh lùng đến đâu, nhưng đối với nàng cùng trưởng công chúa thành kính và cảm tạ như vậy nàng cũng không đành lòng đuổi đi.

Chương 208: Khác nhau một trời một vực (19)

Nhìn hình ảnh như vậy, mỗi người của Tiêu gia đều xanh cả mặt.

Tiêu Viễn Trình trợn mắt, đối với Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Trọng Lỗi nói: “Còn không mau đem mọi người dẹp ra, cứ như vậy thì đi như thế nào được?”

Hai ngày này Tiêu Trọng Kỳ đặc biệt uất ức, tư vị bị người khác hăm hại thật không dễ chịu, hấn vốn cũng là phong phong quang quang*, hiện tại lại giống như là chuột chạy qua đường.

*nở mày nở mặt

Nhìn thấy người bị xem thường nhất là Hoàng Bắc Nguyệt lại được mọi người yêu quý như vậy, trong lòng dâng lên một cỗ tức giận, giục ngựa tiến lên đi, rút trường thương ra, nặng nề kéo trên mặt đất.

‘Keng’ một tiếng nặng nề, có mấy người quay đầu, trừng mắt nhìn Tiêu Trọng Kỳ: “Ngươi tới nơi này nào loạn cái gì?”

Tiêu Trọng Kỳ đang muốn nói các người cản đường của bốn thiếu gia, nhưng mà lập tức nhìn lại, càng ngày càng nhiều người quay đầu lại giận dữ trừng mắt nhìn hấn.

Một cái hai dân chúng tự nhiên là hấn không để vào mắt, nhưng một đám như vậy thật làm cho người ta dựng hết lông tơ lên.

Tiêu Trọng Kỳ bị mất mặt, xám xịt cưỡi ngựa trở về, bị Tiêu Viễn

Trình trừng mắt một cái: “Cái đồ không nên thân!”

Trong lòng Tiêu Trọng Kỳ cố nén giận, ánh mắt bốc hỏa trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Hừ! Xú nha đầu, một ngày nào đó khiến cho ngươi mất mặt!

Tiêu Vận từ xa xa đã chạy tới nói: “Phụ thân, việc này nên làm thế nào cho phải?”

“Hừ! Còn không phải đều là do ngươi gây nên!” Hiện tại Tiêu Viễn Trình nhìn thấy sắc mặt Tiêu Vận cũng không tốt đẹp gì, hôm nay thể diện của Tiêu gia xem như mất hết bởi Tiêu Vận!

Hiện tại Hoàng thượng vốn vô cùng khó chịu Tiêu gia bọn họ, mà chuyện này lại truyền tới tai Ngự Sử để hấn trình tấu lên Hoàng thượng thì hấn chỉ có nước bị bãi quan!

Nghĩ đến đây, Tiêu Viễn Trình lại là một bụng giận dữ, mắt thấy thời gian không còn sớm, hấn còn muốn tiến cung, nếu như chậm trễ canh giờ, lại càng khiến cho Hoàng thượng tức giận.

Nghĩ tới nghĩ lui, hấn chỉ có thể tự mình giục ngựa đi tới, ôn tồn đối với Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Nguyệt nhi, sắc trời không còn sớm, các ngươi đi học viện cũng sắp muộn rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn vẫn mang theo tươi cười dịu dàng động lòng người, thời điểm nhìn Tiêu Viễn Trình, một bộ dáng hiếu nữ.

“Phụ thân nói rất đúng.” Nàng nói xong, quay đầu nhìn dân chúng, mỉm cười: “Xin các vị hãy nhường đường một chút.”

“Đương nhiên được! Ai lại có thể không để cho Bắc Nguyệt quận

chúa thuận lợi đi ra! Tránh ra tránh ra, tất cả mọi người tránh ra, không nên chắn đường của quận chúa!”

Một hán tử tướng mạo tục tũn cười ha ha nói, thanh âm to, dân chúng xung quanh nghe xong, cũng cười tránh ra một con đường.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhất nhất nói lời cảm tạ, tiến vào xe ngựa trước, quay đầu lại nhìn thoáng qua Tiêu Vận đang phẫn hận không thôi, bày ra một nụ cười yếu ớt có thể nói là tuyệt đối ưu nhã hoàn mỹ với Tiêu Vận.

Thấy được không? Đầu thai chính là một môn kỹ thuật sống, đầu thai không tốt đã là kém một bậc, sau đó lại không biết thức thời mà cố gắng thì cả đời này có thể coi là xong rồi.

Quy tắc của thế giới này là như vậy, ai cũng không oán được người nào, nhược nhục cường thực, là quy tắc vĩnh viễn.

Chẳng lẽ trước kia Hoàng Bắc Nguyệt không phải là kẻ yếu bị bọn họ ức hiếp hay sao?

Hiện tại Tiêu Vận không cảm thấy bọn họ là hai người khác nhau một trời một vực hay sao? Không sai, đúng là khác nhau một trời một vực, chỉ bất quá, Hoàng Bắc Nguyệt nàng, vĩnh viễn không phải là bùn dưới chân người khác!

Tiêu Vận cũng nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng hậm hực một trận, hàm răng gắt gao cắn vào môi dưới đến nỗi sắp chảy máu đến nơi!,

Nàng lên xe ngựa của Tiêu Nhu, thấy vậy Tiêu Nhu ở bên trong nhìn có chút hả hê nói: “Nhị tỷ tỷ, tỷ làm cái gì vậy? Mới vừa rồi lúc giết người không phải rất uy phong sao, như thế nào lúc này lại muốn

ngược đãi chính mình đây?

Chương 209: Khác nhau một trời một vực (20)

“Người nói thêm nữa một chữ, có tin là ta giết người hay không!?”
Tiêu Vận phần nộ nói.

Hiện tại Tiêu Nhu yên tâm có chỗ dựa chắc mà bây giờ lại đang ở trên đường cái, nàng cũng không tin Tiêu Vận còn dám đối với nàng thế nào!

“Nhị tỷ tỷ, hôm nay tỷ đã không thể sánh bằng trước kia, hay là thận trọng từ lời nói đến việc làm đi, bằng không sau này chỉ có đau khổ cho tỷ ăn thôi.”

“Người cũng bớt chế nhạo ta đi, người cho rằng người có chỗ nào tốt hơn ta sao?” Tiêu Vận cả giận nói.

Tiêu Nhu cũng đồng dạng không để cho nàng sắc mặt tốt đẹp gì nói: “Ta vẫn giữ mình trong sạch, không có cởi bỏ quần áo chạy đi câu dẫn người khác, cũng không có bên đường giết người, đừng có đem ta so sánh với tỷ!”

Tiêu Vận sắc mặt đỏ lên, lớn tiếng nói: “Người nói bậy bạ gì đó? Cho tới bây giờ ta cũng không có câu dẫn qua người nào, loại chuyện này cũng chỉ có loại không biết liêm sỉ như nương của người làm ra!”

“Nương ta làm là chuyện của nương ta, ta đâu có làm!” Tiêu Nhu không cam lòng yếu thế phản bác lại.

Hai thiếu nữ ở trong xe ngựa cãi nhau, thanh âm truyền ra bên ngoài,

trên đường cái người đến người đi đều liếc mắt nhìn.

Tiêu Viễn Trình chỉ cảm thấy mất hết mặt mũi, quát một roi vào xe ngựa của bọn họ, quát lớn: “Các người im miệng cho ta!”

Tiêu Vận cùng Tiêu Nhu không dám làm trái lời phụ thân, trừng mắt với nhau một cái, lập tức ngậm miệng.

Trên nửa đường Tiêu Viễn Trình đã mang theo người của chính mình tiến cung, đám người Hoàng Bắc Nguyệt đều từ trên xe ngựa đi xuống.

Tiêu Vận xuống xe ngựa, ánh mắt từ khắp nơi đều nhìn qua, ý tứ hàm xúc không rõ, mang theo đủ loại trào phúng chế nhạo, Tiêu Vận đỏ mặt lên, vội vàng lôi kéo Tiêu Trọng Lỗi bước nhanh đi tới trước.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua vẻ xấu hổ của nàng, cười lạnh. Phân phó Đông Lăng vài câu, Đông Lăng gật đầu, cầm theo cái bọc rời đi.

“Tam tỷ tỷ, Đông Lăng đi đâu vậy?” Hiện tại thái độ của Tiêu Nhu đối với Hoàng Bắc Nguyệt có thay đổi rất lớn.

Hiện tại nàng đã biết, ở trong phủ trưởng công chúa trong, mẫu thân của mình không có sự ủng hộ của phủ Thừa tướng, cái gì cũng không phải, phụ thân lại càng đừng nói, ở trong triều cũng không phải trọng thần gì, gia gia đối với hắn cũng không ưu thích gì.

Ngược lại là Hoàng Bắc Nguyệt vẫn bị bọn họ ức hiếp lúc trước, bối cảnh phía sau vô cùng cường đại, lại còn kết giao cùng thiếu gia Lạc Lạc của gia tộc Bố Cát Nhĩ.

Người nào thế lực lớn người nào thế lực nhỏ, vừa nhìn đã biết, hơn

nữa mới vừa rời ở trên đường cái, nhiều dân chúng cũng ủng hộ yêu quý nàng như vậy, có thể thấy trường công chúa được lòng người đến cỡ nào.

Cho nên nàng nghĩ tới cùng Hoàng Bắc Nguyệt quan hệ gần chút, có lẽ sẽ được dính chút hào quang, làm cho người ta quên đi nàng có một vị mẫu thân mất hết thể diện.

Đối với lòng người Hoàng Bắc Nguyệt đều có thể nhìn thấu, tâm lý học khắc sâu trong lòng, Tiêu Nhu còn nhỏ tuổi nên một chút tâm tư nho nhỏ, sớm đã bị nàng xem thấu.

“Ta quên vài thứ ở nhà nên để cho Đông Lăng về lấy.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi lên cầu thang của Linh Ương Học Viện, chung quanh không ít ánh mắt hướng nàng nhìn qua, nàng toàn không để ý, trấn định tự nhiên.

“Tứ muội muội, ngươi cũng nhìn thấy kết quả của nhị tỷ tỷ ngày hôm nay, sau này chỉ sợ nàng cũng không có tiền đồ gì, đại tỷ tỷ lại là người không có thành tựu gì, các tiểu thư của Tiêu gia, chỉ còn lại một người có hi vọng là ngươi, ngươi không nên chịu thua kém.”

Một lời của Hoàng Bắc Nguyệt thức tỉnh Tiêu Nhu, trong lòng âm thầm nghĩ, đúng vậy! Hiện tại trong những nữ hài tử của Tiêu gia, chỉ có một mình nàng có hi vọng!

“Đa tạ tam tỷ tỷ nhắc nhở, Nhu nhi nhất định sẽ không chịu thua kém!” Tiêu Nhu kiên định nói.

Hoàng Bắc Nguyệt âm đạm cười, hai người đi xuyên qua đền thờ màu đen, liền nghe được có rất nhiều người đang thảo luận điều gì đó, bộ dáng rất là hưng phấn.

“Là Kính vương điệt hạ cùng Vương phi đến đây! Đã lâu không thấy
bạn họ.”

Chương 210: Mã trường kinh biển (1)

“Hóa ra là Kính Vương và Vương phi đến Linh Ưng Học Viện?”

“Đương nhiên là vậy, Kính vương điện hạ cùng Vương phi cũng là học viên của Học Viện chúng ta mà!”

.....

Kính vương?

Nghe được xưng hô này, bước chân Hoàng Bắc Nguyệt không tự chủ được phải dừng lại một chút.

Kính vương này cùng An Quốc công chẳng phải cùng chung một đảng phái sao? Họ đã đến học ở Linh Ưng Học Viện rồi? Từ trước đến nay nàng không hề biết.

Tiêu Nhu nhìn thấy thần sắc trên mặt nàng có chút nghi hoặc, liền lập tức nói: “Tam tỷ tỷ không biết sao? Kính vương điện hạ năm nay sắp từ Linh Ưng Học Viện tốt nghiệp, đó đúng là một người rất lợi hại, là triệu hoán sư thất tinh, mà Kính vương phi cũng là một nhân tài kiệt xuất của Võ đạo Viện.”

Năm trước Kính Vương cùng tiểu thư dòng chính của phủ Thượng thư đã đính hôn, hôn lễ sẽ được cử hành vào cuối năm nay, mặc dù chưa có nghi thức chính thức, nhưng hôn lễ này đã được quyết định chắc chắn, cho nên những hạ nhân cũng có thói quen xưng hô với vị Lâm tiểu thư này là Vương phi.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với vị Kính vương này cảm thấy vô cùng hứng thú, cũng bởi vì ngày đó ở trong hậu viện của phủ Thừa tướng nghe lén được cuộc nói chuyện của Tề Thừa tướng và các đảng bí mật, biết vị Kính vương này cùng An Quốc Công cấu kết cùng một chỗ, cũng là một trong những người muốn gây bất lợi đối với thái tử Chiến Dã.

Kính vương năm nay hai mươi hai tuổi, là triệu hoán sư thất tinh, nghe nói về đạo trị quốc, Hoàng Thượng đối với hắn cũng có chút xem trọng. Chỉ là nhiều năm như vậy danh tiếng vẫn phải ở dưới thái tử Chiến Dã, Kính vương là người xuất sắc như thế nào thế nhưng lại giống như viên minh châu bị che khuất đi, bị lãng quên.

“Người cùng Kính vương phi hình như rất quen thuộc đi?”. Kính vương phi là tiểu thư dòng chính của phủ Thượng thư, mấy ngày hôm trước ở hồ Bích Ba gặp tam tiểu thư của phủ Thượng thư là Lâm Uyển Quân, chính là thứ muội của vị Kính vương phi này.

Trên mặt Tiêu Nhu có vài phần đắc ý, nói: “Tốt thì đúng là không dám nói tốt, chỉ là đã từng cùng với Kính vương phi này tiếp xúc qua.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, liền không nói gì cả, dù sao thì Quốc Tử Giám cùng với Đông Viện không ở cùng một chỗ, nàng nghĩ dù sao cũng không có gì liên quan tới Kính Vương và Kính vương phi, nên hỏi thăm nhiều cũng chỉ vô ích thôi.

Lát sau nàng cùng Tiêu Nhu tách ra, nàng tự mình cầm theo chõng sách đi đến Quốc Tử Giám, môn học ngày hôm nay chính là y học, vừa đúng chính là môn mà hiện tại nàng cảm thấy hứng thú.

Nghe nói ở Quốc Tử Giám giáo viên môn y học là một vị luyện dược sư, cấp bậc không cao, nhưng không quá mơ hồ về kiến thức nền

tảng của chế thuốc, nàng tin rằng hẳn sẽ giảng giải thật tốt.

Đi vào Y học viện, mọi người đang âm ỉ thảo luận, đám đệ tử này đều xuất thân là quý tộc, bình thường giáo dục lễ nghi rất nghiêm khắc, không biết hiện tại sao lại náo loạn thế này?

“Bắc Nguyệt quận chúa!” Lạc Lạc từ chỗ ngồi đứng lên, hướng tới nàng vẫy tay.

Hoàng Bắc Nguyệt mang theo chông sách đi qua hỏi: “Phát sinh chuyện gì?”

Lạc Lạc chớp chớp đôi mắt to nói: “Linh Ứng Học Viện muốn tổ chức tỷ thí tài nghệ, năm nay Viện trưởng đặc biệt phê chuẩn, bên Quốc Tử Giám chúng ta cũng có thể tham gia!”

“À”. Đối với điều này Hoàng Bắc Nguyệt không có mấy hứng thú, Quốc Tử Giám là am hiểu về văn gì gì đó, cùng so tài với các cao thủ bên Đông Viện, đó không phải là làm trò cười sao?

“Tất cả mọi người đều vui vẻ như thế, tại sao ngươi lại không vui?” Lạc Lạc có chút khó hiểu nhìn nàng.

“Ta nghĩ học y cho tốt, dù sao thì tỷ thí tài nghệ gì đó cũng không liên quan gì tới ta.”

“Ai nói không liên quan gì với ngươi?” Hai tròng mắt của Lạc Lạc phát sáng giống như hai khối bảo thạch ở trước mặt nàng nhấp nháy, “Lần đó ngươi đánh bại Tiết Mộng trên lôi đài, Quách viện sĩ đối với ngươi vô cùng tán thưởng! Lúc này đây Quốc Tử Giám của chúng ta cử ra các đệ tử tham gia mục cưới ngựa bắn cung cũng không tồi đâu, Quách viện sĩ đã đề cử ngươi.”

Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên ngừng đầu: “Cái gì?”

“Người cũng không cần lo lắng quá đâu, tỷ thí tài nghệ cùng tỷ thí trên lời đài khác nhau, người thua cũng không có việc gì, chủ yếu là nếu như Quốc Tử Giám chúng ta không cử người ra ngoài tham gia thì càng khiến cho người bên Đông Viện chê cười.

Chương 211

Thua?

Hoàng Bắc Nguyệt hé mắt, mặc kệ đây đúng là tỷ thí tài nghệ hay là tỷ thí lôi đài, trong đầu nàng chưa từng thoáng hiện ra cái chữ “thua” này.!

“Ta không muốn tham gia, ta sẽ đi nói với Quách viện sĩ”. Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, nàng gần đây bận rộn như vậy làm sao có thời gian mà tham gia cái gì gọi là tỷ thí tài nghệ đó chứ!

Hơn nữa cùng tỷ thí với những người trong Đông viện cũng quá không công bằng đi, nàng mới không muốn lãng phí thời gian đối với những chuyện kiểu này.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất nàng cần làm chính là nhanh chóng giúp Chiến Dã giải độc!

Lạc Lạc sửng sốt, lập tức lông mi cũng sụp xuống nói: “Ngay cả người cũng không dám đi tham gia sao?”

Khi nghe nói những học viên mới chân ướt chân ráo cùng những người trong Đông viện tỷ thí, không ít học viên muốn rút lui. Những người được nuông chiều từ bé, những người không có thiên phú cùng thực lực tỷ thí với những người có thiên chất cùng thực lực cường đại tất nhiên sợ hãi là chuyện bình thường.

Mà kể từ ngày Hoàng Bắc Nguyệt trên lôi đài tỷ thí đánh bại Tiết Mộng, người bình thường cũng có thể đánh bại cao thủ về Võ đạo,

sự thật này đã mãnh liệt đánh sâu vào tâm trí bọn họ.

Hiện tại ở trong lòng bọn họ Hoàng Bắc Nguyệt là một cường giả, giờ chỉ có nàng ra tay mới hi vọng đánh bại được Đông viện vốn có thiên phú từ nhỏ, mà từ lâu họ đã vô cùng ghen ghét những cao thủ này!

Nhưng lúc này Hoàng Bắc Nguyệt không chút nào để ý đến tâm tình của bọn họ, mặc kệ những ánh mắt nhìn qua đối với nàng mang hi vọng lớn cỡ nào nàng cũng lựa chọn là không nhìn.

Bởi vì sự việc liên quan tới tỷ thí tài nghệ, mấy vị Viện sĩ trong Quốc Tử Giám đều cùng nhau thảo luận, sợ rằng trong một khoảng thời gian sẽ không có ai trong số họ có thể lên lớp.

Hoàng Bắc Nguyệt không muốn bị các học viên trong lớp làm phiền nên nàng đi ra ngoài hóng mát.

Kiến trúc của Quốc Tử Giám này được thiết kế theo kiểu lâm viên (vườn kiểu rừng) mang vẻ đẹp cổ điển, vì muốn bồi dưỡng nên tình cảm sâu đậm giữa các đệ tử nên cảnh vật ở đây được bài trí một cách lịch sự, tao nhã, có ý vị.

Nơi này có nhiều chỗ có khúc ngoặt quanh co tối tăm, khu lâm viên này thật rộng và sâu, chỉ cần hơi không chú ý bước tới trước sợ rằng sẽ bị lạc đường.

Hoàng Bắc Nguyệt dừng lại một chút ở một mảnh rừng trúc phía bên ngoài, ngắm nhìn ngọn tháp thứ bảy ở phía xa xa, giờ phút này trời sáng khí trong, mây trắng lững lờ trôi, tòa tháp thứ bảy trông thật hùng vĩ và đồ sộ.

Phía dưới nơi lòng bàn chân nàng giẫm xuống, không chừng chính là nơi mà ngày đó nàng trải qua trong biển lửa, thật sự khó có thể

tượng tượng được, phải trên một biển lửa khổng lồ như thế lại là một tòa thành Lâm Hoài phần vinh hưng thịnh, sinh cơ bùng bùng*

*Sinh cơ bùng bùng: cuộc sống làm ăn sung túc.

Ngày đó sau khi trở về từ dưới lòng đất, sợ rằng trong lòng Chiến Dã đối với vị trí của thành Lâm Hoài cũng rõ ràng nhận thức được mối hiểm họa, trong lòng cũng có phần chuẩn bị chứ.

Thành Lâm Hoài không thể làm đô thành vĩnh viễn của Nam Dục quốc được, tính kế lâu dài thì nhất định phải dời đô mới tốt!

Chiến Dã bình tĩnh mà thông mình như vậy, những điều này khẳng định hẳn đã sớm thấy rõ ràng rồi, chắc không cần nàng phải nhiều lời vô ích đâu.

Nhìn về phía ngọn tháp thứ bảy ánh mắt nàng trong trẻo nhưng lạnh lùng như sương, cũng giống như khí chất của cả người nàng trong suốt lãnh đạm, làm cho người khác không dám dễ dàng tới gần.

Ở một nơi phía sâu bên trong rừng trúc, đột nhiên truyền đến một trận âm thanh tất tất tác tác, Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên ngoái đầu nhìn lại, thấy một người mặc cẩm y rực rỡ, đầu đội ngọc quan, thân đeo bảo kiếm, là một nam nhân có khí thế hiên ngang đi tới.

Khóe mắt Hoàng Bắc Nguyệt chỉ thản nhiên liếc nhìn hẳn một cái, vừa muốn bước đi ai ngờ đâu người nọ mở miệng hỏi trước:

“Người cũng là đệ tử của Linh Ưng Học Viện?” Vừa mở miệng là cảm giác được một cỗ khí tức như của người từ trên cao bao quát người khác.

Người này thật sự là trời sinh đã có một loại cao cao tại thượng,

quen ra lệnh, nắm trong tay hết thảy mọi thứ, nàng có lẽ còn có thể hơi cho hắn một chút mặt mũi, dù sao đối với cấp bậc như của hắn thì tương ứng tôn trọng một chút cũng là lẽ phải.

Chỉ là người này mặc dù nhìn có khí vũ hiên ngang, còn có vài phần khí chất của quý tộc, nhưng điều đáng tiếc chính là.....Hắn chỉ là – một quý tộc bình thường mà thôi.

Chương 212: Mã trường kinh biển (3)

Hoàng Bắc Nguyệt cứ thế xoay người cất bước tránh đi, làm gì phải để ý đến hắn?

Người kia sừng sốt, rõ ràng hắn lớn như thế nhưng chưa từng có người nào không để ý đến hắn, nhất thời trên mặt xuất hiện một tầng giận dữ lạnh nhạt, tiện đà thân hình di chuyển đứng chắn ở trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

“Người là nha đầu trong phủ nào? Đã vậy lại còn không biết quy củ?”

Nha đầu?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua màu sắc trắng trong thuần khiết của quần áo trên người mình, quả thật Quốc Tử Giám thì không thể so được với Đông viện ở bên kia, bên này hầu hết là các quý nữ, mỗi người đều được giáo dục tốt, chính là những thiên kim tiểu thư chú trọng trang phục lễ nghi, mỗi khi ra cửa đều phải trang điểm chuẩn bị mất mấy canh giờ, gương mặt tự nhiên sẽ không đơn giản mộc mạc giống như nàng.

Nàng bị nhận thức là nha đầu cũng không việc gì, chỉ là khẩu khí của người này làm nàng thật sự không muốn tiếp tục đứng đây.

Nàng lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn: “Kính vương điện hạ cảm thấy được cái gì mới gọi là quy củ?”

Hắn lấp bấn kinh hãi, ho nhẹ một tiếng, giống như là đang làm

chuyện xấu bị người khác bắt được nên có cảm giác chột dạ vậy, hơn nữa loại cảm giác chột dạ này lại đến từ trên người một tiểu cô nương tuổi còn nhỏ.

“Người làm thế nào lại biết được ta là Kính vương?” Trong mắt hắn có một tia tán thưởng.

Hắn có bảo kiếm bên trên có khắc một triệu thể chữ “Kính” lớn, thế mà hắn lại còn hỏi nàng làm sao biết hắn là Kính vương?

“Kính vương điện hạ diện mạo bất phàm, tất nhiên hậu duệ hoàng tộc cùng người bình thường có khác nhau.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, lời này của nàng tuyệt đối không phải khen tặng, tất nhiên nếu Kính vương nghe thành lời khen tặng thì cũng chả làm sao.

Kính vương mặt mày hớn hở, làm như đối với lời nói của nàng rất lấy làm hài lòng, nhìn tiểu nha đầu này tuổi nhỏ như vậy lại thông minh như thế, chắc chắn lớn lên sẽ rất thanh lệ, mắt ngọc mày ngài làm động lòng người.

“Người tên là gì?” Thanh âm phát ra của Kính vương bất tri bất giác cũng hơi nhu hòa đi một ít.

“Hóa ra Kính vương điện hạ lại tới nơi này?”

Hoàng Bắc Nguyệt vốn dĩ không nghĩ sẽ trả lời vấn đề của hắn, ngay lúc đó lại có một thanh âm thanh thúy xông vào giúp nàng giải vây.

Những thiếu nữ ăn mặc trang phục hoa lệ nói nói cười cười đi tới, trong đó có hai người nhìn quen mắt.

“Tam tỷ tỷ, như thế nào mà người cũng ở chỗ này?” Tiêu Nhu đi theo phía sau một số người đột nhiên lên tiếng, đám thiếu nữ cười nói kia liền đột nhiên không liên tiếng, đều hướng nàng nhìn tới.

Đi cùng với Tiêu Nhu là Ngũ tiểu thư của Thượng thư phủ Lâm Uyển Quân, nàng vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tựa như có phần chua xót, không thoải mái.

“Đại tỷ tỷ, nữ hài tử kia chính là Hoàng Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa.”

Lâm Uyển Quân ghé vào bên tai Kính vương phi tương lai chính là tiểu thư dòng chính của Thượng thư phủ Lâm Uyển Nghi lén lút nói: “Tỷ xem nàng lại cùng Kính vương điện hạ thân nhiên vừa cười vừa nói.”

Lâm Uyển Nghi ở chính giữa bị một đám thiếu nữ trang phục xinh đẹp vây thành vòng, nàng xinh đẹp kiêu ngạo, nổi bật như một con khổng tước.

Khổng tước cùng phượng hoàng đúng là không thể so sánh.

Lâm Uyển Nghi có một đôi mắt to rất có phúc khí, gương mặt trắng trẻo mượt mà, vàng trán cao trơn bóng, đôi môi mềm mại hồng nhuận, theo tướng thuật thì đây đúng là tướng mạo phú quý.

Nàng đã mười bảy tuổi, từ nhỏ đã được Lâm thượng thư bồi dưỡng để trở thành mẫu nghi thiên hạ giống như hoàng hậu, nên khí thế đó nàng cùng với các tiểu thư của quý tộc khác đúng là không giống nhau.

Trong mắt nàng ngậm uy*, nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt mang theo sự đánh giá cùng một tia khinh thường.

*ngậm uy: mang theo uy nghiêm

“Hóa ra là Bắc Nguyệt quận chúa, đúng là nghe danh đã lâu!” Nàng đọc nhấn từng chữ rõ ràng, ngữ âm thanh thanh nghe cũng rất hay, không hổ là người từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm hoàng hậu!

Hồng Lăng quận chúa đứng ở bên cạnh nàng, khí thế tuyệt đối bị lấn áp khi so với bình thường.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nhẹ nhàng liếc mắt nhìn nàng một cái, sau đó nhìn về phía Tiêu Nhu: “Tứ muội muội, vị tỷ tỷ này là ai vậy? Người như thế nào lại không hướng ta giới thiệu một chút, thật là thất lễ, như thế chẳng phải giống như trong phủ chúng ta không có giáo dục?”

Chương 213: Mã trường kinh biển (4)

Tiêu Nhu ngẩn ra, ngay lập tức mặt đỏ lên, Hoàng Bắc Nguyệt nói mấy câu đó đúng là có ý không nhận thức được vị này là Kính vương phi tương lai, lại có thể lôi nàng vào giống như mọi chuyện đều do nàng sai vậy.

Nói đến thất lễ thì phương thức mở miệng nói chuyện của Lâm Uyển Nghi cũng đủ thất lễ rồi, nàng bây giờ không phải là Kính vương phi chính thức, khi thấy Bắc Nguyệt quận chúa vốn nên hành lễ.

Người bình thường đúng là không cần phải chú ý đến những lễ nghi phiền phức, nhưng Lâm Uyển Nghi lại sắp tiến vào hoàng thất, trong hoàng thất cấp bậc rõ ràng, những quy củ này cũng không thể vượt qua.

Hiện tại nàng vừa mới mở miệng khẩu khí đã lớn như vậy, mơ hồ có mang theo ý khiêu khích cùng châm chọc như vậy đã rất thất lễ rồi.

Lời vừa ra khỏi miệng, Kính vương bất giác nhíu mi một chút.

Lâm Uyển Nghi thông minh tự hiểu, hơn nữa này giờ vẫn quan sát Kính vương, vừa nhận thấy được hắn có động tác cau mày, trong lòng như có gì đó trầm xuống.

Tiêu nhu vội vàng nói: “Tam tỷ tỷ, vị này chính là tiểu thư dòng chính của Thượng thư phủ, là Kính vương phi tương lai.”

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới nói: “Hóa ra là Kính vương phi, Bắc

Nguyệt thất lễ.”

“Đâu có, quận chúa rộng lượng, đúng là Uyển Nghi thất lễ.” Vừa nói Uyển Nghi vừa quỳ gối, hành lễ một cái theo tiêu chuẩn, nghĩ thế nhưng trong lòng lại âm thầm bất mãn.

“Kính vương hiện vẫn đang ở đây, Vương phi hành lễ lớn như thế, Bắc Nguyệt không dám nhận.” Hoàng Bắc Nguyệt trước sau đều gọi là Vương phi, cách xưng hô cực kỳ tự nhiên như theo thứ tự.

Mà Kính vương lại chút có lãnh đạm nói: “Quận chúa đúng là người được hoàng tộc sinh ra, nhưng phải biết rằng, trước đó chưa chính thức sắc phong thì không phải xưng là vương phi.”

Kính vương nói thế ngoài dự liệu của mọi người, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, không tránh khỏi quay đầu lại nhìn thoáng qua vị Kính vương này, trong lòng đột nhiên có phần hiểu được.

Hôn nhân chính trị, xưa nay vẫn thế.

Đôi khi vì quyền lực, vì địa vị cao đúng là không thể không hi sinh một vài thứ.

Tỷ như Tình yêu.

Ở trong hoàng thất, tương lại người đầu ấp tay gối bên cạnh mình là ai, chính mình căn bản cũng không làm chủ được.

Lâm Uyển Nghi sắc mặt có chút khó coi, tuy nhiên dù sao thì nàng cũng được giáo dục không tệ lắm, trên mặt vẫn duy trì được nụ cười đoan trang.

“Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ nên không hiểu chuyện, có câu đồng ngôn vô kị*, mong điện hạ không nên tức giận.

* Đồng ngôn vô kị: lời của trẻ nhỏ thì không có kiêng nể gì

Đồng ngôn vô kị.....Hoàng Bắc Nguyệt lòng không khỏi buồn bực.

Kính vương sắc mặt hơi chút hòa hoãn, thật ra trong lòng hẳn không hài lòng không phải bởi vì Bắc Nguyệt xưng hô có vấn đề, mà là từ sau khi biết cùng Lâm Uyển Nghi kết thân, mọi người từ đó cứ một tiếng một tiếng xưng hô với nàng là ‘Kính vương phi’.

Cái cộc hân nhân này vốn không phải là do hẳn nguyện ý, cứ như vậy lại càng làm cho hẳn phản cảm, chỉ là được một phần đoan trang hiền thực, bình thường cũng không nhìn ra được có gì không tốt, hiện tại chỉ là mượn đề tài này để nói chuyện của mình mà thôi.

Kính vương hơi chút gật đầu, nói: “Nhiều năm không gặp Bắc Nguyệt quận chúa, không nghĩ đến quận chúa cũng lớn như vậy rồi, mới vừa rồi không nhận ra quận chúa, đúng là bốn Vương ánh mắt vụng về.”

“Kính vương nói đùa, trên người Bắc Nguyệt không giống như Kính vương có để lộ ra dấu hiệu, Kính vương không nhận ra cũng là đương nhiên.” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói nhãn quang linh động nhìn thoáng qua thanh bảo kiếm trên người Kính vương.

Kính vương ngẩn ra, lập tức cúi đầu xem một chút bảo kiếm của chính mình, phía trên có khắc triện thể chữ “Kính”, nhất thời cũng kịp phản ứng, thoải mái cười ha ha.

“Quận chúa trí tuệ hơn người, bốn vương bội phục bội phục!”

Lâm Uyển Nghi thấy Kính vương đối với mình luôn nhiều lễ tiết nhưng ít cảm tình mà giờ lại có thể cười đến thoải mái như thế, trong lòng có chút chua xót, cố gắng cười nói: “Điện hạ, mới vừa rồi Thương Hà viện trưởng hỏi ngài, có phải ngài nên đi xem một chút hay không?”

“Thương Hà viện trưởng?” Kính vương thu lại vẻ tươi cười, sắc mặt nhất thời nghiêm túc lên, cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói lời cáo từ rồi nhanh chóng rời đi.

“Kính vương sao lại thế này? Lại không hướng tử tử nói một lời nào đã rời đi!” Lâm Uyển Quân cảm thấy bất mãn nhỏ giọng nói thầm.

Chương 214: Mã trường kinh biển (5)

Lời này vào tai Lâm Uyển Nghi chính là có một cảm giác khác, vừa chua xót vừa đau khổ, cái cảm giác phức tạp nói không nên lời.

Kính vương đã đi, bên người nàng toàn là những người thân thiết cùng quen biết nên nàng cũng không cần nguy trang nữa, chậm rãi đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt nhìn có phần khinh miệt.

“Nghe nói quận chúa từ nhỏ thân thể đã yếu đuối, không thể tập võ cho nên trách không được chỉ có thể vào Quốc Tử Giám học tập.”

“Đại tỷ tỷ có điều không biết, hai ngày trước Bắc Nguyệt quận chúa ở trên lôi đài tỷ thí đã đánh bại Tiết Mộng tiểu thư của phủ An Quốc công, hiện tại mọi người trong Linh Ứng Học Viện đều gọi nàng là ‘cường giả’ đấy.!”

Lâm Uyển Quân đi tới, không mẫn không nhạt nói, không chút khoa trương, vụng trộm nhưng lại mang hàm ý châm chọc cùng chia rẽ.

Sự việc Hoàng Bắc Nguyệt trên lôi đài đánh bại Tiết Mộng, đúng là ở thành Lâm Hoài được mọi người truyền đi huyên náo ồn ào, không mấy người không biết.

Đoạn thời gian trước Lâm Uyển Nghi đi theo Kính vương ra ngoài tuần tra trong khoảng một tháng, mà tin tức ở đế đô bọn họ cũng có nghe thấy, nhớ tới lúc ấy Kính vương cũng khen một tiếng “không sợ cường giả”, lòng nàng lại càng cảm thấy không thoải mái.

“A, hóa ra là do ta nhìn sai, nghĩ không ra Bắc Nguyệt quận chúa lại lợi hại như thế, nói như vậy lần này Linh Ưng Học Viện tỷ thí tài nghệ, Bắc Nguyệt quận chúa chắc sẽ đại biểu cho Quốc Tử Giám tham gia thi đấu chứ?”

Lâm Uyển Nghi liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, thân thể xương cốt gầy nhỏ như thế, nàng mới không tin lời đồn đãi là phế vật Hoàng Bắc Nguyệt có thể đánh bại Tiết Mộng, lần đó hơn phân nửa là do nàng ta có vận khí tốt.

Con người Tiết Mộng kia vốn ngông cuồng tự đại, thân thủ tuy không tồi nhưng đầu óc lại không có gì đặc biệt, điều này khác với Hoàng Bắc Nguyệt, mới nghe nàng nói hai câu chỉ biết được rằng nàng rất thông minh.

Tiết Mộng hơn phân nửa chắc là do nàng dùng kế nên mới thua, Lâm Uyển Nghi không bao giờ giống với cái loại ngu ngốc như Tiết Mộng!

“Tam tỷ tỷ cũng muốn tham tỷ thí tài nghệ lần này?” Tiêu Nhu cũng kinh hô một tiếng, người khác không rõ thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt nhưng với nàng lại là người cùng ở dưới một mái hiên lại không rõ sao?

Ma ốm yếu này giờ vẫn còn bệnh, mỗi ngày đều phải uống thuốc, vậy mà lại đi tham gia tỷ thí tài nghệ, khẳng định sẽ không giống như lần trước ở trên lôi đài tỷ thí là do có vận khí tốt!

Mặc dù nàng che giấu tâm tư, nhưng vẫn hi vọng Hoàng Bắc Nguyệt tham gia tỷ thí tài nghệ để mất đi thể diện, tuy nhiên vừa nghĩ đến hiện tại nếu Hoàng Bắc Nguyệt mất đi thể diện thì đối với nàng cũng không có lợi lộc gì.

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng, lãnh đạm lắng nghe tựa như gió thổi

mây trôi.

Mặc dù nàng tính cách lãnh đạm, tuy nhiên bị người khác đến tận cửa nhà ức hiếp như thế, nếu nàng tiếp tục nén giận thì có chút ấm ức khó chịu.

Con người đen nhánh tựa tinh quang linh hoạt lưu chuyển, gương lên một ánh nhìn tinh xảo càng làm lộ ra một hơi thở cao quý ưu nhã.

“Đương nhiên ta sẽ tham gia tỷ thí tài nghệ, đến lúc vẫn là xin Kính vương phi tương lai chỉ giáo nhiều hơn.”

Nàng vừa nói xong toàn bộ các vị tiểu thư đứng ở đây nhất thời rơi vào im lặng, mỗi người đều dùng một ánh mắt giống như đang nhìn một bệnh nhân bị bệnh thần kinh mà nhìn nàng.

Lâm Uyển Quân cố nhịn cười, vẻ mặt khinh thường nhìn nàng: “Ý của ngươi là ngươi đang muốn khiêu chiến đại tỷ tỷ của ta?”

“Không được sao?” Con người của Hoàng Bắc Nguyệt trong trẻo nhìn về phía Lâm Uyển Nghi đang có phần khiếp sợ, “Ta nghe nói hàng năm trong tỷ thí tài nghệ, đệ tử cấp bậc thấp có thể phát ra lời khiêu chiến hướng đến đệ tử cấp bậc cao, nếu như thắng có thể trực tiếp vượt cấp, có phải hay không?”

“Tam tỷ tỷ” Tiêu Nhu đi tới, thấp giọng nói: “Ngươi điên rồi có phải không? Ngươi có biết Lâm Uyển Nghi ngang cấp với đại thiếu gia đều là thuộc cấp bạch ngân chiến sĩ hay không?”

“Bạch ngân?” Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhíu mày.

“Đương nhiên!” Lâm Uyển Quân lớn tiếng đắc ý nói: “Sợ rồi sao, ngươi dám khiêu chiến với một vị bạch ngân chiến sĩ?”

Chương 215: Mã trường kinh biển (6)

Hoàng Bắc Nguyệt vuốt cằm ra vẻ đang nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó mới nói: “Hóa ra cũng chỉ là bạch ngân chiến sĩ, ta tưởng ít nhất cũng đến cấp bậc Hoàng kim chứ.”

Lời nàng vừa nói người khác nghe được chỉ cho rằng là nàng đang nói nhảm thôi.

Hóa ra nàng không phải không biết Lâm Uyển Nghi là cấp bậc cao thủ gì, nàng rõ ràng là đã biết rồi, chỉ là nàng còn muốn hướng tới khiêu chiến với một vị bạch ngân chiến sĩ!

Điên rồi!

Xem ra lần trước trên lôi đài đánh thắng được Tiết Mộng, nên Hoàng Bắc Nguyệt tưởng rằng cao thủ cũng chỉ có như thế thôi chứ không hơn.

Lâm Uyển Nghi buồn cười nhìn nàng, mới vừa rồi còn cảm giác được rằng nàng rất thông minh, hiện tại như thế nào lại giống như một kẻ ngu đây?

“Bắc Nguyệt quận chúa, ngươi có thật là muốn khiêu chiến với ta không?”

“Ngươi không dám tiếp sao?”

Lâm Uyển Nghi khinh miệt cười một tiếng: “Ta có cái gì mà không

dám? Trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp này là phải nhìn thực lực để nói chuyện chứ không phải nhìn vận khí đâu!

“Ừ, ta cũng nghĩ như vậy.”

Ngủ ngốc, mơ mộng! Lâm Uyển Nghi trong lòng hừ lạnh một tiếng, quay đầu hỏi Lâm Uyển Quân: “Ngũ muội muội, tỷ thí tài nghệ năm nay thi đấu cùng với Quốc Tử Giám là hạng mục gì vậy?”

Lâm Uyển Quân vội vàng nói: “Bởi vì Quốc Tử Giám chỉ có cưỡi ngựa bắn cung là một khoa có thể mang người đi thi đấu, bởi vậy Thương Hà viện trưởng năm nay quyết định Võ đạo viện cùng Quốc Tử Giám cùng tỷ thí môn cưỡi ngựa bắn cung.”

Lâm Uyển Nghi nghe xong liền tự tin cười rộ lên, nàng vô cùng tự tin, về môn cưỡi ngựa bắn cung trong cả Võ đạo viện thì nàng chính là nhân tài kiệt xuất!

Bởi vì tổ tiên của Thương thư phủ chính là những chiến sĩ trên lưng ngựa, rồi tới phụ thân cũng vậy, phụ thân thi đậu Trạng nguyên lại dựa vào vị thế của gia tộc, từng bước ổn định lên được đến vị trí Thương thư.

Nhưng gia gia lại là một võ tướng có quyền thế trong triều, từ nhỏ nàng lại có thiên phú về võ đạo, cho nên trên cơ bản là gia gia để cho nàng từ trên lưng ngựa mà lớn lên.

Đưa mắt nhìn cả Nam Dục quốc, trong số tất cả nữ nhi học kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung, Lâm Uyển Nghi nàng tự nhận đứng thứ hai thì cũng chẳng ai dám đứng thứ nhất.

“Bắc Nguyệt quận chúa, đến lúc đó gặp lại trên mã trường, tin tưởng quận chúa cũng là một tài năng về môn cưỡi ngựa bắn cung.” Lời nói

Lâm Uyển Nghi mang theo vẻ châm chọc, sau khi nói xong vẻ mặt tươi cười dẫn người của nàng rời đi.

Tiêu Nhu đi chậm một bước, không nói gì nhưng vẻ mặt có phần bất đắc dĩ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tam tử tử, tử đang nghĩ gì thế? Từ nhỏ tử ngay cả ngựa còn chưa từng cưỡi qua mấy lần, càng đừng nói là có thể kéo dây cung!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái: “Điều này tứ muội muội không cần lo lắng, cho dù có mất thể diện thì cũng là ta mất, ngươi gấp cái gì?”

“Tử thật là không biết tốt xấu!” Tiêu Nhu hung hăng giậm chân, nếu không sợ danh tiếng của phủ trưởng công chúa bị phá hủy, đối với nàng về sau sẽ bất lợi, nàng sẽ không tốt bụng mà quan tâm nhiều như vậy!

Lãng phí tâm tư! Còn không nhận được cảm kích!

“Tùy tử thôi! Đến lúc đó tử thua sẽ không có ai đồng tình với tử đâu!” Đúng thật là không biết trời cao đất dày, nàng ta lại tự mình đi khiêu khích, thua thì chỉ càng có thêm người cười nhạo thôi!

Tiêu Nhu tức giận bỏ đi.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm hai tay đứng trong chốc lát, ánh mắt đảo qua hướng tới phía sau rừng trúc: “Thích nghe lén người khác nói chuyện như vậy sao?”

Ánh mắt sắc bén đảo qua, trong rừng trúc vài phiến lá trúc đong đưa, một phần góc áo màu trắng theo lá trúc tung bay trong gió, một khóm trúc bị dè xuống, bạch y thiếu niên gối lên thùy trúc mà nằm.

“Là ta tới nơi này trước.” Thanh âm hàm chứa ý cười phá lệ ôn nhuận, như gió xuân lướt nhẹ qua mặt.

“Quân tử phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe*, không phải sao?”

* Phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe: Không phải Lễ thì chớ nhìn, không phải Lễ thì chớ nghe (một trong những mục đích dùng ‘lễ’ trong “lễ nhạc” thuộc nho giáo)

Phong Liên Dực chuyển động đôi mắt màu tím, lười biếng cười: “Ta không phải quân tử!”

“Ta đây biết, không cần ngươi nói lại.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong không dự định cùng hắn đứng đây nói nhảm, ý nghĩ muốn rời đi.

“Bắc Nguyệt quận chúa, ngươi thật không biết cưỡi ngựa bắn cung?” Thanh âm từ người phía sau chậm rãi vang lên.

Chương 216: Mã trường kinh biển (7)

“ Không.” Hoàng Bắc Nguyệt thành thật trả lời. Cưỡi ngựa bắn cung là loại kỹ thuật thời xưa, ở thế kỷ 21 cơ bản là không có loại này. Nói về đua xe, lái hàng không mẫu hạm nàng còn có thể chắc chắn, còn kỹ thuật cưỡi ngựa ư? Nàng cũng chỉ biết một hai, bây giờ lại thêm cung tên vào nữa quả thật có chút khó khăn.

Phong Liên Dục thấy nàng cười ảm đạm, đột nhiên nói: “ Đi theo ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngăn người nhìn bóng lưng của hắn một lát rồi nhanh chóng bước theo sau.

Sâu bên trong rừng trúc có một khu đất hơi trống trải, Phong Liên Dục từ một gian nhà gỗ phía sau dắt ra hai con ngựa đến. Hai con đều có bộ lông màu đen, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay dựa vào thân trúc, miễn cưỡng hỏi: “ Người muốn dạy ta sao?”

“ Người không muốn học?” Hắn hỏi, trong giọng nói tràn ngập ý cười.

Nàng đương nhiên là muốn học, chỉ là, hắn thực sự có lòng tốt như vậy sao?

Nhìn thấy trên mặt nàng có chút nghi hoặc, Phong Liên Dục nở nụ cười thập phần đáng yêu: “ Người nhìn vậy thôi chứ thật ra nhân phẩm của ta rất tốt, lên ngựa đi.”

Nhân phẩm tốt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn một cái, có chút buồn cười, người này thần bí khó lường, nàng một chút cũng không nhìn thấu.

Nàng chậm rãi đi qua, động tác lưu loát leo lên lưng ngựa, thế nhưng con hắc mã này tính tình cực kỳ khó chịu, nàng vừa đụng vào thì nó lập tức chồm lên, cất tiếng hí vang, tựa hồ rất bất mãn.

Hoàng Bắc Nguyệt tay đặt lên đầu ngựa, thân thể hơi cúi xuống, thì thầm vài câu bên tai nó. Ngay lập tức, nó trở nên an tĩnh lại, ngoan ngoãn đứng trên mặt đất.

Phong Liên Dục hơi nhíu mày, con hắc mã đó tên là Lôi Quang, là loại danh mã cương cường nổi tiếng trung thành nhất ở đế đô, được những người trong bộ lạc xa xôi phía bắc thuần hóa đưa đến. Bọn chúng rất khác so với loại ngựa bình thường, kiêu ngạo bất tuân, cơ hồ hoàn toàn phớt lờ người ra lệnh.

Hấn dắt con Lôi Quang này ra là cho hấn cưới, dù gì nó vẫn tương đối nghe lời hấn, ở trước mặt hấn cũng coi như dịu dàng ngoan ngoãn, nhưng không nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt động tác rất nhanh, thoáng cái đã nhảy lên lưng Lôi Quang.

Lúc đó hấn muốn ra tay ngăn cản đã không còn kịp nữa rồi, ai ngờ Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nói mấy câu Lôi Quang đã an tĩnh lại, hấn không cảm thấy lắp bắp kinh hãi mới là lạ đó!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, hất cằm nhìn hấn: “ Ngựa của người không tồi nha!”

Nàng biết ngựa thú thuật, tuy có chút khác nhau so với ngựa thú quyết hiện tại, nhưng nàng từ nhỏ đến lớn đều được sư phụ dạy cho đủ

loại phương pháp thuần phục dã thú.

Nàng có thể trong thời gian ngắn thuần phục một con hải quái to lớn hung tàn, huống chi đây chỉ là một con ngựa, đối với nàng mà nói quả thật dễ như chơi.

“ Người thuần phục được Lôi Quang, vậy ta tặng nó cho người!” Phong Liên Dực phong độ cười cười, nhảy lên lưng một con ngựa khác có vẻ ngoan ngoãn hơn, sau đó cầm một bộ cung tên ném qua cho nàng.

“ Có thể lắp tên vào cung để bắn hay không?”

“ Cái này còn cần nói sao?” Sau khi nói xong Hoàng Bắc Nguyệt thúc ngựa đi ra ngoài, hắc sắc tuấn mã tựa như một tia chớp lao thẳng ra ngoài, lông bờm phiêu dật trong gió lưu lại một đạo tàn ảnh, trong nháy mắt đã phóng ra xa mười thước.

Hoàng Bắc Nguyệt một bên khống chế hắc mã, một bên cố gắng kéo cung tên, tiếc rằng thân thể nàng quá nhỏ, ở trên lưng ngựa khó có thể phát huy hết khả năng của mình. Cũng phải, một cô bé mười hai tuổi với đôi chân ngắn ngủn muốn kẹp lấy bụng ngựa cũng đã không dễ dàng rồi, đi đường xóc nảy lại cộng thêm bộ cung tên quá nặng, muốn vừa linh hoạt khống chế ngựa vừa bắn tên một cách chuẩn xác quả thật là quá khó khăn!

Chương 217: Mã trường kinh biển (8)

Nàng cũng đã từng thấy qua những hán tử tráng kiện người Mông Cổ vừa giục ngựa chạy như điên vừa giương cung bắn tên, hoặc như Quách Tĩnh cỡ nào tiêu sái khoái ý a, nhưng khi đến lượt nàng thì quả thật là bi kịch!

“Đừng căng thẳng quá, chân giẫm bàn đạp thật chắc, ổn định lại dây cương!” Thanh âm của Phong Liên Dục không nhanh không chậm chung thủy theo sát phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi, xuất ra khí lực toàn thân, rốt cục cũng kéo dây cung thành nửa vòng tròn, tuy nhiên con ngựa bỗng dung hơi rung, hại nàng thất thủ, mũi tên bắn hụt ra ngoài!

Phong Liên Dục nghiêng người, nhẹ nhàng tránh được mũi tên, cười khổ: “Ta biết ngươi chán ghét ta nhưng không cần xuống tay nhanh như vậy đi?”

“Hừ!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh, điều chỉnh lại trọng tâm.

Hai người hai ngựa, tuấn mã màu đen, xiêm y phiêu dật trong rừng trúc, nhìn qua giống như một bức tranh thủy mặc, mang theo một cảm giác sống động mỹ lệ!

Vù vù vù

Thanh thoảng, âm thanh bắn tên truyền đến, xen lẫn trong đó là thanh âm chỉ đạo trầm thấp ưu nhã của nam tử.

Tiếng vó ngựa lúc xa lúc gần, không lâu sau dần dần đi theo quy luật nhất định, thanh âm bắn tên một lần so với một lần càng thêm hữu lực, dây cung kéo ra đã hoàn toàn trở hình trăng tròn, sắc lạnh, tràn ngập lực lượng.

Phong Liên Dực giục ngựa theo phía sau, nhãn quang hiện lên vẻ thờng thức.

Nàng quá thông minh, người chỉ cần chỉ dẫn một lần, nàng tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, trí nhớ kinh người, sức bật cũng không kém!

Lúc nàng mới cầm cung tên chỉ có thể kéo ra nửa vòng tròn, nhưng hiện tại dần dần nàng đã có thể kéo dây cung ra được một vòng tròn.

Mũi tên bắn ra đã có độ chuẩn xác, kỹ năng dần được nâng cao, có thể nói nàng chính là một thiên tài cưỡi ngựa bắn cung a!

Có một điều Phong Liên Dực không biết, Hoàng Bắc Nguyệt tuy không mấy quen thuộc đối với môn cưỡi ngựa bắn cung, nhưng khi nàng ở thế kỷ 21 cũng học qua phương pháp ngắm chuẩn. Dù gì những mục tiêu nàng tiêu diệt đều thuộc dạng có tốc độ di chuyển nhanh, dù không đạt được danh hiệu bách phát bách trúng nhưng số lần nàng thất thủ cũng rất hiếm!

Lúc vừa mới sử dụng cung tên, nàng vẫn chưa nắm được điểm mấu chốt, tuy nhiên khi dần dần dung nhập những phương pháp cùng kỹ xảo ở hiện đại vào, nàng đã chậm rãi tìm ra bí quyết.

Chỉ cần ổn định được ngựa, nàng liền có thể thoải mái bắn tên.

Thấy mặt trời khuất sau dãy núi, Linh Ương Học Viện cũng sắp tới lúc tan học, Hoàng Bắc Nguyệt ghìm cương ngựa lại, dùng cổ tay áo

quệt mồ hôi trên mặt, chậm rãi quay đầu hướng Phong Liên Dực nói:
“ Đa tạ!”

“ Người không cần khách khí như thế!” Nghe được nàng mở miệng nói câu cảm tạ từ tận đáy lòng, Phong Liên Dực chậm rãi tươi cười. (ta cá trong lòng anh í mừng đến nở hoa luôn:3)

Hoàng Bắc Nguyệt giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đương nhiên phải cần khách khí rồi, dù sao chúng ta cũng không quen thân!”

“ Được rồi.” Phong Liên Dực bất đắc dĩ nói: “ Ngày kia là bắt đầu tỷ thí, chúc người đánh bại được Lâm Uyển Nghi, đánh một trận thành danh.” (và anh í đã mừng hụt, Dực ca đáng thương:)))

“ Ta chỉ muốn đánh bại nàng, cũng không nghĩ đến đánh một trận thành danh gì đó như người nói.”

“ Phải không?” Thấy nàng không muốn nhiều lời, Phong Liên Dực cũng phi thường thức thời không hỏi nhiều.

Trong rừng trúc, hấn cưỡi ngựa, chậm rãi đi song song với nàng, gió thổi nhẹ qua y phục cùng mái tóc của hấn. Hấn ôn nhuận ưu nhã, tuấn mỹ nhưng không kém phần yêu nghiệt, thân ảnh hấn xuất hiện giữa rừng trúc xanh biếc, tự ma tự yêu. (vừa giống ma vừa giống yêu)

Lại nhìn Hoàng Bắc Nguyệt bên cạnh, khí thế lãnh ngạo, giống như một con phi điều ưu nhã vô tình bay qua rừng trúc, lại lạnh lùng như một vị nữ thần.

“ Chờ sau khi tỷ thí kết thúc, những cao thủ từ cấp bậc Tứ giai trở lên của Đông viện có thể đi theo các võ sư của Linh Ương Học Viện tiến vào Phù Quang Sâm Lâm (rừng rậm phù quang) để lịch lãm (đi thám

hiếm rèn luyện, tăng kinh nghiệm). Chỉ cần người đánh bại Lâm Uyển Nghi là có thể trở thành cao thủ cấp bậc Tứ giai rồi. Đến lúc đó, e rằng người là vị cao thủ đầu tiên của Quốc Tử Giám có tư cách tiến vào Phù Quang Sâm Lâm.”

Chương 218: Mã trường kinh biển (9)

Phong Liên Dực chậm rãi nói, trong giọng nói cũng không thấy có dao động gì, chính là thản nhiên giống như một cơn gió nhẹ lướt qua.

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng nghĩ qua, liền hiểu được dụng ý của hắn.

Hắn dạy nàng cách cưỡi ngựa bắn cung, chính là cố ý hi vọng nàng có thể đánh bại Lâm Uyển Nghi, trở thành tứ giai cao thủ, sau đó là có thể đạt được tư cách tiến vào rèn luyện trong Phù Quang rừng rậm.

Muốn tập trung đủ dược liệu để điều chế Tẩy Tủy đan, nhất định phải tiến vào Phù Quang rừng rậm thì mới tìm được.

Mà người bình thường muốn một mình tiến vào thám hiểm Phù Quang rừng rậm là rất nguy hiểm. Đối với những người trong dong binh đoàn hoặc là những nhà mạo hiểm mà nói thì Mê Vụ Sâm Lâm đã là một nơi nguy hiểm trùng trùng rồi, tuy vậy dù bọn họ có tổ chức một đội ngũ hơn trăm cao thủ cũng không dám dễ dàng bước vào thám hiểm vùng Phù Quang rừng rậm này.

Linh Ứng Học Viện vì muốn bồi dưỡng năng lực thực chiến của các đệ tử Đông viện, hàng năm đều tổ chức thi đấu để chọn lựa những cao thủ từ tứ giai trở lên, do đã có kinh nghiệm phong phú, đồng thời có các giáo sư cao thủ trong trường dẫn dắt bọn họ tiến vào Phù Quang rừng rậm để huấn luyện.

Vì phải tìm một vài loại dược liệu, nếu như để một mình Hoàng Bắc Nguyệt tiến vào tìm kiếm trong Phù Quang rừng rậm thì không biết sẽ gặp phải những nguy hiểm gì, nếu như có thể để cho nàng có đủ tư cách tham gia vào đội ngũ của Linh Ưng Học Viện thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Khi đã nghĩ thông suốt điểm này, Hoàng Bắc Nguyệt ghìm ngựa dừng lại, thanh âm thản nhiên từ đôi môi đỏ mọng phát ra: “Dược vương tử, đừng quên ta là sói, trợ giúp một con sói không phải là việc mà người thông minh sẽ làm.”

Sau khi nói xong, nàng nhảy xuống khỏi lưng ngựa, đem bộ cung tên treo ở trên lưng ngựa, xoay người rời đi.

Khi thân ảnh màu trắng ở trong rừng trúc chậm rãi đi xa, Phong Liên Dược nghiêng đầu nhìn, hắn trong lúc vô tình đúng thật là đã giúp nàng không ít, điều này ngay cả hắn cũng có chút cảm giác không hiểu.

Một tiểu nha đầu thần bí như vậy, hắn không nhịn được nên đã tiến tới gần bên nàng, sau đó mỗi một lần tới gần sẽ phát hiện trên người nàng có những móng vuốt rất sắc bén, không cẩn thận một chút sinh mệnh của mình cũng sẽ khó bảo toàn.

Tuy nhiên khi hắn đã cảm thấy có hứng thú đối với một thứ gì đó, hắn rất hiếm khi chủ động buông tha cho thứ đó.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều

Đông Lăng mang Sinh Cơ đan đến chợ Bối Cát Nhĩ, thuốc của nàng rất nhanh đã được mọi người tranh mua đến một viên cũng không còn, nàng dùng tiền bán được mua những dược liệu mà Hoàng Bắc

Nguyệt cần. Khi trở về Linh Ưng Học Viện đã đợi rất lâu mà không gặp được Hoàng Bắc Nguyệt, nàng gấp đến mức sắp phát điên rồi.

Chờ khi tan học, Linh Ưng Học Viện truyền ra một tin tức chấn động.....một phế vật từ nhỏ với danh xưng là Bắc Nguyệt quận chúa lại đi phát ra lời khiêu chiến đối với một bạch ngân chiến sĩ là Lâm Uyển Nghi!

Sau hai ngày nữa, Linh Ưng Học Viện mỗi năm một lần đều có tổ chức tỷ thí tài nghệ, Hoàng Bắc Nguyệt cùng với Lâm Uyển Nghi sẽ so tài môn cưỡi ngựa bắn cung!

Tin tức này làm cho những người tham gia tỷ thí tài nghệ năm nay thực hăng hái, dù sao thì Hoàng Bắc Nguyệt cùng với Lâm Uyển Nghi cũng được xem là những học viên nổi danh trong Linh Ưng Học Viện.

Tuy nhiên hai người này có một điểm nổi bật đó thực lực quá mức chênh lệch!

Đông Lăng lúc nghe được tin tức này có chút không tin, tìm vài để hỏi mới xác định đây đúng là sự thật, trong lòng thầm nghĩ có khi nào là tiểu thư nhất thời kích động không nhỉ?

Nàng ở cửa Học viện cuối cùng cũng đợi được Hoàng Bắc Nguyệt, cấp bách quỳnh quáng hỏi: “Tiểu thư bọn họ nói có phải là sự thật không, sao người lại muốn cùng Lâm Uyển Nghi so tài cưỡi ngựa bắn cung?”

Đông Lăng cũng biết Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ chưa bao giờ tiếp xúc qua môn cưỡi ngựa bắn cung, trong khi đó Lâm Uyển Nghi là người từ nhỏ ở trên lưng ngựa mà trưởng thành, trận tỷ thí này vừa nghe đã thấy rất không công bằng rồi!

“Chuyện này không phải do ta nhất thời nóng nảy, người đã mua những thứ ta cần chưa?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

“Đã mua” Đông Lăng gật đầu đem nạp giới giao cho nàng, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, những dược liệu này thật quý, lan mỗ tạ* nhiều tiền như vậy mà cũng dùng hết ba phần rồi!”

* lan mỗ tạ: như thẻ tín dụng bây giờ (cụm từ này đã giải thích lần thứ hai, sau này nếu xuất hiện mình sẽ không chú thích nữa)

Chương 219: Mã trường kinh biển (10)

Quý thì không nói lại còn rất khó tìm, chạy vòng vòng khắp các quầy dược liệu to nhỏ trong chợ Bồ Cát Nhĩ mới có thể miễn cưỡng có đủ số lượng để trở về!

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm líu lười, thời đại này dược liệu đúng thật là quý! Tuy nhiên những dược liệu này chỉ là có giá tiền hơi cao một chút, cơ bản là chỉ cần có tiền là có thể mua được. Có vài loại dược liệu như là dược liệu dùng để luyện chế Tẩy Tủy Đan, thì ngay cả có tiền cũng không mua được!

“Không có vấn đề gì đâu, tiền có thể từ từ kiếm mà.” Hiện tại nàng cũng là một luyện dược sư rồi, chờ đến khi nào nàng luyện chế được đan dược cao phẩm, tiền tài tuyệt đối sẽ cuồn cuộn chạy đến!

“Tiểu thư vậy chuyện tỷ thí thì tính sao đây?” Đông Lăng còn muốn hỏi.

“Chuyện này thì người cứ việc yên tâm, ta có dũng khí khiêu chiến, thì chắc chắn cũng sẽ không làm cho chính mình phải chịu thua!”

Đông Lăng vội vã gật đầu: “Có lời nói như vậy của tiểu thư, Đông Lăng nhất định tin tưởng người.”

Bọn họ ngồi xe ngựa về nhà, trên đường về nàng không tránh khỏi bị bọn Tiêu Vận, Tiêu Nhu cùng với vài người đùa cợt, Hoàng Bắc Nguyệt mắt lạnh nhìn bọn họ, cười đi, các người cứ việc cười đi, sau này sẽ không còn nhiều cơ hội cho các người cười như vậy đâu!

Cả một đêm này, Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phòng luyện chế cầm quyển Bách luyện kinh của Độc Cô Dược Thánh tỉ mỉ nghiên cứu nhiều lần cách luyện Bách Độc Đan, nhưng vẫn phải nhận lấy thất bại.

Bách Độc Đan thuộc loại đan dược cao phẩm, đối với người vừa mới bắt đầu luyện dược như nàng mà nói thì để luyện được đan dược này có chút khó khăn.

Mất thấy số dược liệu mà Đông Lăng dung giá mua về ngày một ít đi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám tùy tiện thí nghiệm nữa, nên giờ nàng tỉ mỉ nghiên cứu phương pháp luyện chế trong cuốn Bách luyện kinh, không hề bỏ sót một chỗ nào, một chi tiết nhỏ cũng không buông tha.

Yểm ở trong lòng nàng chậm rãi nói: “Thật ra thì đi cầu Linh tôn là phương pháp nhanh nhất và tiện nhất rồi, cần gì phải khổ sở tìm kiếm những phương pháp khác?”

Yểm chính là tên điển hình thích quấy rối người khác, chính mình đã bị phong ấn tại hắc thủy cấm lao không thể ra ngoài, chỉ có thể trao đổi duy nhất với Hoàng Bắc Nguyệt, cho nên hắn thường muốn trêu chọc nàng một chút, làm cho nàng cùng với hắn trò chuyện để giải buồn.

Hoàng Bắc Nguyệt lần này không thêm chú ý đến hắn, bản thân trầm tĩnh vào thế giới của Bách luyện kinh, đầu óc rất nhanh lưu chuyển tính toán, đem các tình huống có khả năng giả thiết qua một lần, sau đó mới bắt đầu chính thức chế thuốc.

Nàng đem các dược liệu phân ra, chỉ có thể luyện được hai lần, nếu như hai lần này cũng đều không thể thành công thì chỉ có thể chờ

đến ngày mai.

Nhưng chất độc trên người Chiến Dã, sợ rằng ngày qua ngày sẽ càng trở nên trầm trọng hơn.

Cho nên hôm nay nhất định phải thành công!

Nàng phong bế giao tiếp thần thức với Yểm, không bị hấn quấy rầy thì nàng mới có thể an tâm mà chế thuốc.

Lần đầu tiên, thấy đan dược trong Tử kim lô dần thành hình, đột nhiên không biết tại sao toàn bộ lại tản ra, biến thành một đồng phế thải.

Hoàng Bắc Nguyệt tức giận đến muốn ngất đi, tiếp tục trầm tư suy nghĩ, lật xem lại quyển sách, xem hai ba canh giờ, suy nghĩ đi suy nghĩ lại, sau đó mới thận trọng tiếp tục luyện chế.

Khống chế lửa cùng dược liệu thuộc năm loại thuộc tính, năng lực cảm ứng tinh thần, tất cả đều khống chế tốt.

Trong Tử kim lô, màu đỏ của hỏa diễm chậm rãi thiêu đốt dung hòa dược liệu năm loại thuộc tính thành bột phấn, sau đó nung khô rồi ngưng kết, một khắc* sau, một viên đan dược toàn thân đỏ rực chậm rãi trôi nổi ở trong Tử kim lô.

* Một khắc = 15 phút

Thành công!

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt thật lâu, sau đó mới chậm rãi duỗi tay đem viên Bách Độc đan lấy ra, thành kính cầm ở trong tay, cơ hồ dung một loại ánh ắt cứng bài thần linh mà nhìn nó.

Loại Bách Độc đan này ít nhất là đan dược tứ phẩm! Nàng vừa mới học được chế thuốc, là có thể luyện thành đan dược tứ phẩm, tin này mà truyền ra sợ rằng sẽ trở thành thiên phương dạ đàm* mất!

* Thiên phương dạ đàm: Truyện cổ tích ngàn lẻ một đêm của Ả rập: Ý nói rất khó mà khiến cho người ta tin tưởng. (cụm từ này mình đã chú thích lần thứ hai, lần sau nếu xuất hiện sẽ không chú thích nữa.)

Chương 220: Mã trường kinh biển (11)

“Băng” Một khắc Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn chờ, lập tức triệu hồi Băng Linh Huyền Diệu.

Thủy sắc như băng óng ánh chợt lóe qua, Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện ngay trước mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Bách Độc đan bỏ vào miệng nó, dặn dò: “Giao cho thái tử Chiến Dã.”

Băng Linh Huyền Diệu gật đầu, thân thể cao lớn trong nháy mắt liền biến mất.

Tạm thời giải quyết được một vấn đề, Hoàng Bắc Nguyệt mệt mỏi nằm xụi lơ ở trên giường, nhớ tới trận tỷ thí tài nghệ, không tránh khỏi một tiếng thở dài.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Hai ngày sau, tỷ thí tài nghệ ở Linh Ưng Học Viện chính thức bắt đầu.

Trong ngày này cả Linh Ưng Học Viện đều mở cửa, không chỉ có học viên mà ngay cả dân chúng bình thường cũng có thể vào để xem trận đấu, rất nhiều quý tộc cũng đều sẽ đến.

Trong những đệ tử Đông viện và Võ Đạo viện ngoài những triệu hoán sư, năm nay còn phái ra ba đệ tử tỷ thí cùng Quốc Tử Giám.

Ngoại trừ Hoàng Bắc Nguyệt khiêu chiến với Lâm Uyển nghi, Quốc Tử Giám cũng cho hai học viên khác là công chúa Anh Dạ và Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ cùng thi đấu.

Hai người kia khi nghe được Hoàng Bắc Nguyệt khiêu chiến thì chính mình cũng báo danh để cùng tham gia.

Công chúa Anh Dạ thì thực lực không cần phải nói, cho dù có đem nàng đặt trong Võ đạo viện thì nàng cũng sẽ là một học viên nổi tiếng.

Về phần Lạc Lạc thì nghe nói hẳn thường xuyên cùng dong binh đoàn và những người mạo hiểm cùng nhau tiến vào Mê Vụ Sâm Lâm làm nhiệm vụ kinh nghiệm, tuy nhiên lúc nhập học khi kiểm tra triệu hoán sư cùng chiến sĩ đều không được thông qua.

Cho nên thực lực của hẳn gần như bằng không.

Quách viện sĩ cũng không trông cậy vào hẳn, tuyển Lạc Lạc đơn giản vì không có ai báo danh, mà Lạc Lạc lại xung xong nhận việc, ông làm sao có thể cự tuyệt?

Về phần Hoàng Bắc Nguyệt, vừa nghe đến nàng khiêu chiến với Lâm Uyển Nghi, trong lòng ông vừa vui vừa lo, vô cùng phức tạp.

Qua nhiều năm như vậy, ông ở Quốc Tử Giám dạy học cho một đám quý tộc mềm yếu vô dụng trong lòng cũng thấy có chút uất ức, khó khăn lắm mới gặp được một người có dũng khí như thế, ông thật là vui mừng, nhưng vừa nghĩ đến người Hoàng Bắc Nguyệt khiêu chiến chính là Lâm Uyển Nghi, ông bắt đầu ưu sầu.

Tuy nhiên, như thế gọi là có chí hướng, như thế nào ông cũng không

thể chỉ trích, chỉ có thể cổ vũ!

Mới sáng sớm khi thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi tới Quốc Tử Giám, Quách viện sĩ không quản khó nhọc mất bao công sức giảng giải cho nàng đủ loại về cưỡi ngựa bắn cung, nàng cũng nghe đến phát chán, vội vàng tìm cách đi vệ sinh tránh đi được một chút.

Phòng vệ sinh ở Linh Ương Học Viện so với không gian ở thế kỷ 21 cũng không khác nhau nhiều, chỉ là cách âm vẫn còn kém lắm, nàng mới vừa thở ra nhẹ nhõm một hơi, liền nghe được có tiếng người đang đi tới còn nhỏ giọng nói chuyện.

“Ta rất lo lắng cho đại tỷ tỷ, Hoàng Bắc Nguyệt kia quá âm hiểm, lỡ như nàng ta giở trò khiến tỷ tỷ thua, tỷ tỷ sẽ không còn chút mặt mũi nào nữa.”

Nghe thanh âm hai người này đang nói chuyện, nàng nhận ra một giọng là của Lâm Uyển Quân.

Nghe được tên mình, Hoàng Bắc Nguyệt hơi hơi nhíu mày, đang muốn đi ra ngoài dọa Lâm Uyển Quân một chút, để cho nàng ta biết nói xấu sau lưng người khác là không tốt, nhưng chưa kịp hành động thì một người khác lên tiếng.

“Yên tâm đi tiểu thư, Kính vương phi đã mua chuộc được người trông ngựa, để cho hãn giở trò một chút với con ngựa của Hoàng Bắc Nguyệt, dù Hoàng Bắc Nguyệt có thông minh đến đâu cũng cầm chắc đường thua!”

“Đại tỷ tỷ thật là biết nhìn xa, một chiêu này thật sự là khéo! Như vậy Hoàng Bắc Nguyệt tuyệt đối không thể thắng, nếu nàng ta thắng, sau này còn có người nào để Đông viện chúng ta vào mắt nữa?”

“Đúng vậy, chỉ là một phế vật mà thôi, một lần nổi tiếng như vậy vẫn còn chưa đủ? Lại còn muốn lần thứ hai sao, cũng quá đắc ý rồi!”

Nói xong hai người đều tự vào phòng vệ sinh, Hoàng Bắc Nguyệt nhân cơ hội đi ra ngoài, trong mắt hiện lên một đạo hàn quang.

Chương 221: Mã trường kinh biển (12)

Giỏi cho Lâm Uyển Nghi nhà ngươi, ta không âm ngươi thì thôi, ngươi lại dám âm ta một phát!

Ngươi đã tự gây nghiệt thì cũng đừng trách ta!

Khóe miệng hơi giương lên, Hoàng Bắc Nguyệt tìm chỗ không người, lấy áo choàng đen từ trong nạp giới ra khoác bên ngoài, lặng lẽ biến mất trong góc tối.

Trong chuồng ngựa.

Từng con ngựa đã được kiểm nghiệm kĩ lưỡng đang được kéo vào. Ngoại trừ thái học có môn cưỡi ngựa bắn cung ra, Võ đạo viện đôi khi cũng có tỷ thí, bởi vậy trong chuồng tổng cộng có mấy chục thớt ngựa tốt.

Bên ngoài mỗi chuồng ngựa đều có mã số, thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt tựa như quỷ mỵ nhanh chóng đi tới chuồng ngựa có mã số của mình. Trong chuồng, một con ngựa toàn thân xích hồng sắc đang đứng, ánh mắt có chút uể oải.

Nó cúi gầm đầu, viền mắt đóng rất nhiều ghèn, rõ ràng đã bị người ta động tay động chân.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy một viên đan dược từ trong nạp giới ra, nhét vào miệng con ngựa. Viên đan dược này là trong lúc nàng nghiên cứu Bách Luyện Kinh phát hiện ra, đó là một viên Giải Độc Đan phẩm

cấp thấp, rất dễ luyện chế. Nàng ngẫu nhiên sẽ luyện chế những đan dược phẩm cấp thấp này để giúp Luyện dược thuật càng thêm thành thạo.

” Ai, sắp bắt đầu rồi. Trận tỷ thí của Bắc Nguyệt quận chúa cùng Kính vương phi tương lai khẳng định sẽ rất phấn khích, chút nữa ta nhất định phải đi xem!”

” Bắc Nguyệt quận chúa lần này chỉ sợ sẽ phải chịu thua thiệt. Ta cũng không hy vọng thấy nàng thua a!”

“Đúng vậy đúng vậy, ta cũng hi vọng Bắc Nguyệt quận chúa thắng, bất quá đối phương là Bạch Ngân chiến sĩ, hy vọng có chút xa vời đi.”

...

Vài tên mã phu (người chăn ngựa) cười nói đi tới, Hoàng Bắc Nguyệt thân hình vừa lóe đã từ chuồng ngựa theo hướng khác đi ra ngoài.

Sau khi cởi áo khoác ra, nàng rảnh rỗi tản bộ vài vòng rồi mới đi tới tái tràng (sân thi đấu).

Tái tràng là một khoảng sân lộ thiên rộng rãi, hai bên khán đài lúc này đã sớm chật ních người.

Phía trước tái tràng có bia bắn tên, còn có đủ loại chướng ngại vật, đây là những thứ cần thiết cho việc khảo nghiệm mã thuật (thuật cưỡi ngựa).

Cuộc so tài thứ nhất đã sắp bắt đầu, Lâm Uyển Nghi đang được một đám nữ cao thủ mặc nhung trang của Võ đạo viện vây quanh, chậm rãi đi tới. Nàng mặc một bộ bạch ngân chiến giáp, tóc vén lên cao,

tay cầm một cái roi ngựa màu đỏ, tư thế hiên ngang.

Nàng mặc dù không phải là tiểu thư quý tộc đẹp nhất, nhưng nếu so về mặt đoan trang đại khí, nàng tuyệt đối là số một số hai.

Nàng vừa xuất hiện, trên thính phòng liền có không ít người gào thét ủng hộ. Lâm Uyển Nghi ngẩng đầu cười nhẹ, ánh mắt vừa vắn trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt từ đối diện đang nhàn nhã đi tới.

Hoàng Bắc Nguyệt mặc một thân hắc sắc kỵ mã trang, chân mang một đôi giày da hươu nhỏ nhắn, tóc thắt bím buông xuống trước ngực. Lúc đi ngang qua giá vũ khí, nàng tiện tay cầm một cái roi ngựa thông thường, vung vẩy mấy lần, miễn cưỡng coi như sử dụng được.

Lâm Uyển Nghi cười cười lên tiếng: " Bắc Nguyệt quận chúa sao chỉ đi một mình thế này? Sao không mang vài nha hoàn theo?"

" Đông Lăng nhà ta không thích cảnh đánh đánh giết giết, ta để nàng ở nhà nghỉ ngơi." Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ nói.

Lâm Uyển Nghi khinh bỉ nhìn nàng, trách không được mọi người đều nói Bắc Nguyệt quận chúa là tên rác rưởi, thân phận trong Trường công chúa phủ ngay cả nha hoàn cũng không bằng. Đi ra ngoài cũng không mang theo nha hoàn, vậy còn gì là hoàng hoa khuê tú nữa?

" Hôm nay có rất nhiều hoàng tộc, quý tộc, thương nhân giàu có tới đây quan khán, Bắc Nguyệt quận chúa hảo hảo phát huy đi."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, lạnh nhạt nói: " Người cũng vậy.", nói xong liền hướng mã trường đi tới.

Lâm Uyển Nghi nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng cười lạnh: " Hừ,

chút nữa ta cho người nếm mùi khổ sở.”

Mã phu đã đem ngựa kéo ra. Ngựa của Lâm Uyển Nghi cùng Hoàng Bắc Nguyệt được đặt trước nhất, trận đầu tiên là của bọn họ.

Chương 222: Mã trường kinh biển (13)

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi về phía thớt ngựa xích hồng sắc. Lâm Uyển Nghi âm thầm liếc qua tên mã phu, thấy hắn lặng lẽ gật đầu thì ả ta khoái chí, âm thầm cười trộm.

Anh Dạ công chúa sẽ đấu ở trận thứ hai nên cũng tới sớm. Nàng mặc một thân kỵ mã trang đơn giản, tuy không ăn diện như Lâm Uyển Nghi, bất quá khí chất cao quý trời sinh vẫn hơn Lâm Uyển Nghi một bậc.

” Bắc Nguyệt, lát nữa cẩn trọng một chút, không nên cậy mạnh.” Anh Dạ công chúa đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Uyển Nghi, nghiêm túc nói.

Kính vương luôn có ý đồ không tốt đối với Thái tử, bởi vậy Anh Dạ công chúa đối với Kính vương phi tương lai đương nhiên cũng không có ấn tượng tốt gì.

Nàng cũng biết Lâm Uyển Nghi này rất lợi hại, Bắc Nguyệt tỷ thí với nàng chỉ sợ phải chịu thiệt rồi.

Bất quá trên mã trường có nhiều ánh mắt quan sát, Lâm Uyển Nghi này nếu dám làm ra chuyện gì bậy bạ thì cũng đừng trách nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: ” Đa tạ công chúa quan tâm.”, nói xong liền nhảy lên lưng ngựa, ghìim dây cương nhìn lướt qua trên khán đài.

Quả thực không ít quyền quý đã có mặt, Thái tử, Kính vương, Tam hoàng tử cùng mấy vị hoàng tử công chúa nhỏ tuổi đều tới.

Tiêu Dao vương cũng đến, dường như vẫn luôn quan sát nàng, vừa thấy ánh mắt nàng chuyển qua, hần lập tức bung quạt giấy, hướng nàng cười ôn hòa.

Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép gật đầu, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua Phong Liên Dục bên cạnh Tiêu Dao vương. Hần chỉ tùy ý ngồi đó, trông thấy nàng nhìn sang cũng cười cười đáp lại.

Hoàng Bắc Nguyệt không thềm để ý (Dục ca bị cho ăn bơ rồi). Nàng tiếp tục đảo qua thính phòng, An quốc công cũng ở trong đó, một thân thịt mỡ chen chúc trên cái ghế dựa. Thấy nàng nhìn qua, vẻ mặt lão trở nên dữ tợn, biểu tình của Tiết Triệt thì có chút hả hê.

Người của Tiêu gia cũng ngồi ở một góc khác. Tiêu Viễn Trình dĩ nhiên cũng tới, sắc mặt hần tái xanh nhìn chăm chăm vào nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lườm xem tiếp, nàng dờn ánh mắt sang bộ cung tên đang cầm.

Lâm Uyển Nghi cũng phi thân lên ngựa, kéo dây cương. Trận tỷ thí này dùng cung tên, không phải là loại tiểu cung quý tộc hay dùng mà là chiến cung dùng trên chiến trường.

Nàng không tin Hoàng Bắc Nguyệt có thể kéo nổi dây cung này.

Quách viện sĩ cùng Lô viện sĩ đều là trọng tài, hai người đều vì học sinh của mình mà cổ vũ.

Quan phát lệnh cầm một cái chiêng đồng trước mặt đứng hai con ngựa, gõ ba cái, ngay lập tức tiếng hò hét ầm ĩ đều biến mất, toàn

trường trở nên yên tĩnh.

Người trên khán đài đều lần lượt hướng ánh mắt xuống mã trường, quan sát tên phé vật trong tin đồn dám khiêu chiến với Bạch Ngân chiến sĩ kia!

Thương Hà viện trưởng ngồi trên ghế trọng tài ở giữa, vuốt râu cười nói: ” Tỷ thí mặc dù trọng yếu nhưng các ngươi tuyệt đối không được dùng thủ đoạn gây hại cho đối phương!”

Đây là quy định tỷ thí nhiều năm qua của Linh Ương học viện, tỷ thí là tỷ thí, cùng quy tắc “sinh tử bất luận” trên lôi đài hoàn toàn khác nhau.

” Ân!”

” Ân!”

Hoàng Bắc Nguyệt và Lâm Uyển Nghi cùng nhau ôm quyền, hướng Thương Hà viện thi lễ. Lúc này Thương Hà viện trưởng mới hài lòng ngồi xuống.

Quan phát lệnh giơ tay lên, ánh sáng mặt trời phản chiếu trên mặt chiêng đồng, vô cùng chói mắt. Ánh sáng này xuất hiện trong trận đấu, không biết tại sao lại khiến người khác cảm thấy một cảm giác trang nghiêm thần thánh.

Coong...

Một tiếng chiêng ngân dài, thanh âm của phát lệnh quan cũng theo đó vang lên: ” Bắt đầu!”

Hai con ngựa cơ hồ cùng lúc chồm lên, nhanh chóng phóng đi, tốc độ

ngang nhau, không ai nhường ai.

Màn mở đầu này khiến cho khán giả cùng hô lên một tiếng kinh ngạc. Không phải nói Bắc Nguyệt quận chúa là một tên phế vật sao? Người xem kỹ thuật cưỡi ngựa này, hoàn toàn là chính quy a, còn đáng người tiêu sái linh hoạt nữa chứ, có chỗ nào giống phế vật đâu? Có khi còn trên Lâm Uyển Nghi một bậc nữa nha.

Trên ghế trọng tài, Quách viện sĩ mặt mày hớn hờ, không nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt có tiền đồ như thế, quả thật làm cho hắn nở mày nở mặt một phen.

Chương 223: Mã trường kinh biển (14)

Thương Hà viện trưởng có chút vui mừng cười nói: ” Tư thế của Bắc Nguyệt quận chúa thật oai hùng, rất có phong phạm trước kia của Huệ Văn Trưởng công chúa a!”

Quách viện sĩ lập tức cười đến nở hoa, người không biết còn tưởng viện trưởng đang khen hắn.

” Viện trưởng nói đúng lắm, Bắc Nguyệt quận chúa tuy còn nhỏ đã có thể cùng môn sinh đặc ý của Lôi viện sĩ sánh vai so đấu, chà chà, quả thật là có kỳ mẫu tất có kỳ nữ nha!”

Lôi viện sĩ vừa nghe xong sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, vốn là muốn phản bác lại nhưng Quách viện sĩ cũng đâu phải hạng vừa, hắn mang Huệ Văn Trưởng công chúa ra làm tấm bia, Lôi viện sĩ chỉ đành ôm một bụng uất ức, âm thầm cầu khẩn Lâm Uyển Nghi thắng lợi, để hắn nở mày nở mặt một phen.

Lần trước Tiết Mộng đã làm hắn mất hết mặt mũi, nếu lần này Lâm Uyển Nghi còn thua trên tay Hoàng Bắc Nguyệt thêm lần nữa, vậy hắn không biết phải giấu cái mặt già này đi đâu đây.

Trên mã trường.

Lâm Uyển Nghi cùng Hoàng Bắc Nguyệt cơ hồ cùng lúc vượt qua hàng rào gỗ. Hai con ngựa sóng đôi hung hăng lao thẳng về phía trước. Trong thoáng chốc, ánh mặt trời gay gắt làm Lâm Uyển Nghi tựa hồ có chút hoa mắt. Nàng cảm giác con ngựa của Hoàng Bắc

Nguyệt nhanh hơn nàng ra một cái đầu.

Sao có thể được? Đừng nói Hoàng Bắc Nguyệt chỉ là một nha đầu mười hai tuổi, từ nhỏ đến lớn đều là phế vật, cho dù nàng là thiên tài đi chăng nữa cũng không thể chạy nhanh hơn nàng. Con ngựa kia đã bị nàng hạ được, theo lý thuyết thì hiện tại phải kiệt sức mới đúng, sao có thể vượt qua nàng được chứ?

Thốt ngựa xích hồng sắc sau khi đáp xuống đất quả thật đã vượt qua Lâm Uyển Nghi một cái đầu. Ngự thú thuật của Hoàng Bắc Nguyệt là số một số hai, con ngựa này dưới sự khống chế của nàng đương nhiên có thể tùy tâm sở dục, muốn đùa bỡn Lâm Uyển Nghi thế nào cũng được.

Sau khi vượt chướng ngại vật là tới lúc thi giương cung bắn tên, ai bắn tên vào hồng tâm trước mặt trước thì người đó liền thắng!

Ngay khi vừa rơi xuống đất, Hoàng Bắc Nguyệt đã nhanh chóng cầm cung tên lên, ổn định tốc độ ngựa, sau đó kéo dây cài tên.

” Hừ! Người đừng hòng vượt qua ta!” Lâm Uyển Nghi không chịu yếu thế, ngựa của nàng được chọn lựa kỹ lưỡng, không phải thứ mà con ngựa trúng độc của Hoàng Bắc Nguyệt có thể so sánh được. Nàng lấy roi ra quật mấy phát lên lưng ngựa, con ngựa bị đau liền liền mạng phóng về phía trước, rất nhanh đã vượt qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Lâm Uyển Nghi cầm lấy cung tên, nàng không hổ là được huấn luyện từ nhỏ, vừa kéo dây cung đã căng thành hình mãn nguyệt (trăng tròn), ánh mắt nheo lại nhắm chuẩn, một mũi tên theo đó bắn ra.

Tài bắn cung là thứ nàng đặc ý từ nhỏ đến lớn, Hoàng Bắc Nguyệt này làm sao có khả năng so sánh với nàng?

Mũi tên này nhất định có thể trúng!

Lâm Uyển Nghi tràn ngập tự tin, khoe môi cong lên, nhưng rất nhanh, nụ cười đã đông cứng trên mặt nàng. Một tiếng xé gió đột ngột vang lên, mũi tên nàng bắn ra đã bị một mũi tên khác từ phía sau bắn gãy làm đôi, rơi trên mặt đất, nhìn qua có chút thê lương.

Lâm Uyển Nghi trợn mắt há mồm, điều này làm sao có khả năng...

Đám người trên thính phòng cũng ngẩn ra nhưng sau đó dần dập hô to.

” Hào! Thật lợi hại!”

” Chuẩn! Thật chuẩn!”

Đừng nói Lâm Uyển Nghi miệng đắng lưỡi khô, đám người không hiểu biết bao nhiêu về Hoàng Bắc Nguyệt cũng không khác mấy, biểu tình người nào cũng như vừa bị ăn vài cái bạt tai vậy.

” Làm sao có khả năng? ” Tiêu Trọng Kỳ khẽ quát một tiếng, nhìn về phía Tiêu Viễn Trình: ” Phụ thân, đây thật sự là tên phế vật trong nhà chúng ta sao?”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt cũng cực kỳ khiếp sợ, sau nửa ngày mới phục hồi tinh thần, có chút mơ hồ: ” Đây, chuyện này...”

” Phụ thân, Tam muội học cưỡi ngựa bắn cung từ lúc nào vậy? Tại sao trước giờ con chưa từng nghe nói qua?” Trong thanh âm của Tiêu Vận tràn ngập ghen tuông. Nàng vốn muốn đến xem Hoàng Bắc Nguyệt bị xấu mặt, nhưng ai biết nàng ta vừa xuất hiện đã xuất sắc như vậy.

” Nha đầu kia thật sự là Hoàng Bắc Nguyệt ư?”

Chương 224: Mã trường kinh biển (15)

” Nha đầu kia thật sự là Hoàng Bắc Nguyệt ư?” Tiêu gia lão gia tử Tiêu Khải Nguyên bỗng nhiên mở miệng, thanh âm nặng nề hữu lực: ” Kỹ xảo kia quả thật rất chuẩn, chỉ là động tác thoát nhìn không đủ thành thực, lực lượng cũng hơi khiếm khuyết một chút, xem ra nàng ta vừa học curfew ngựa bắn cung cách đây không lâu.”

” Người vừa học curfew ngựa bắn cung cách đây không lâu làm sao có khả năng lợi hại như vậy được? Gia gia, Hoàng Bắc Nguyệt từ trước tới nay đều là một tên rác rưởi a!” Tiêu Vận nghe thấy khẩu khí của Tiêu Khải Nguyên mang theo một tia tán thưởng, lập tức bất mãn phản bác.

Tiêu Khải Nguyên hơi nhíu mày. Hắn đương nhiên biết Hoàng Bắc Nguyệt là một tên rác rưởi, cho nên khi trông thấy động tác của nàng liền biết nàng vừa học curfew ngựa bắn cung không lâu, nếu như trước kia nàng đã học qua thì động tác cùng kỹ thuật khẳng định sẽ thành thạo hơn so với hiện tại.

” Viễn Trình, là ai dạy nàng curfew ngựa bắn cung?” Tiêu Khải Nguyên ánh mắt nghiêm túc nhìn Tiêu Viễn Trình.

Tiêu Viễn Trình lập tức cung kính nói: ” Phụ thân, từ xưa tới nay chưa hề có ai dạy nàng, liệu có phải là Quách viện sĩ dạy hay không...”

” Phụ thân ngươi quên rồi sao? Tam muội chỉ mới đến Quốc Tử Giám không quá mấy ngày, khóa học curfew ngựa bắn cung cũng chỉ

mới dạy có một lần. Lần đó Quách viện sĩ còn mang bọn họ đi Võ đạo viện, nàng đã đánh một trận với Tiết Mộng trên lôi đài.”

Tiêu Trọng Lỗi thu hồi ánh mắt từ thân ảnh tiêu sái lưu loát của Hoàng Bắc Nguyệt, nói.

Lời này vừa thốt ra, con ngươi của Tiêu Khải Nguyên bỗng nhiên co rút.

Không ai dạy nàng, trước kia cũng chưa từng học qua, vậy mà vừa ra sân đã lợi hại như thế, chẳng lẽ Hoàng Bắc Nguyệt kia không phải là phế vật mà ngược lại là thiên tài?

Không, làm sao có khả năng? Thân thể Hoàng Bắc Nguyệt ngay cả một tia nguyên khí cũng không thể ngưng tụ được, căn bản không thể nào là thiên tài.

Trên thính phòng, hơn nửa đám người đều là ánh mắt kinh ngạc không dám tin, nghị luận luận sôi nổi. Vừa nhìn thấy một mũi tên ác liệt tràn ngập lực lượng của Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ không có cách nào bình tĩnh lại được.

Chỉ có Tiêu Dao vương cùng Phong Liên Dực bên này xem như tương đối bình tĩnh.

Quạt giấy nhẹ nhàng gõ lên đầu gối, Tiêu Dao vương nói: ” Người của Tiêu gia quả thật là có mắt không trông, thiên tài đỉnh cấp như vậy lại bị bọn hăn xem thành rác rưởi. Ta dám chắc hiện tại Tiêu Khải Nguyên đang tức chết đi.”

” Còn ta cược rằng đại đa số người ở đây đều nghĩ mũi tên kia của Hoàng Bắc Nguyệt là do vận khí tốt.” Phong Liên Dực nhàn nhã nói, ánh mắt chuyển đến thân ảnh tiêu sái nhưng bén nhọn trên mã

trường.

Tiêu Dao vương cười nói: ” Bồn vương cũng cảm thấy như vậy, bất quá bây giờ Nguyệt nhi còn nhỏ, chờ nàng dần trưởng thành, đám người nhìn lầm nàng sẽ hối hận đến hộc máu.”

Đôi đăm tử mâu của Phong Liên Dực cũng tràn ngập ý cười.

Nào chỉ là hối hận thôi. Nhóm người Tiêu gia kia gộp lại cũng không đủ để Hoàng Bắc Nguyệt đùa giỡn nữa là. Nha đầu kia tuy còn nhỏ nhưng thông minh giáo hoạt, lãnh khốc vô tình, thực sự khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Trong mã trường.

Mũi tên bản thân tự tin gấp trăm lần bắn ra cư nhiên bị chặn lại quá dễ dàng, Lâm Uyển Nghi không thể tin được. Phải thật lâu sau nàng mới phục hồi tinh thần.

Hoàng Bắc Nguyệt đã giục ngựa chạy ra xa.

” Xú nha đầu! Ta đã xem thường ngươi!” Lâm Uyển Nghi phẫn hận quát khế: ” Lần thứ nhất ngươi có vận khí tốt, ta không tin lần thứ hai cũng thế!”

Giục ngựa đuổi theo, Lâm Uyển Nghi cũng không phải bình hoa. Kỹ thuật cưỡi ngựa bắn cung của nàng là công phu nhất lưu, tuy lần thứ nhất thất bại nhưng nàng rất nhanh đã có thể điều chỉnh tốt trạng thái, lại lần nữa kéo căng dây cung.

Thời điểm mũi tên thứ hai đã sẵn sàng, Lâm Uyển Nghi hơi liếc qua Hoàng Bắc Nguyệt, trông thấy nàng ta đã bắn mũi tên tiếp theo.

Mũi tên kia rất chính xác! Rất nhanh! Lấy kinh nghiệm nhiều năm của Lâm Uyển Nghi, mũi tên này tuyệt đối bắn trúng!

Chương 225: Mã trường kinh biển (16)

Lâm Uyển Nghi giật mình, không biết ma xui quỷ khiến thế nào lại nhắm mũi tên về phía lưng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Trên lưng ngựa xóc nảy, động tác kia của nàng dù sao cũng hơi phiến diện, ai cũng không biết rõ mục tiêu của nàng sẽ là cái gì. Đến lúc bắn trúng Hoàng Bắc Nguyệt, nàng chỉ cần chối bay chối biến, bảo rằng trên lưng ngựa quá xóc nảy nên nàng mới bắn nhầm.

Lúc đó ai có thể bắt lỗi nàng đây.

Chỉ trong nháy mắt, Lâm Uyển Nghi đã buông dây cung, “sưu” một tiếng, mũi tên kia phá không mà đi, không khí chung quang giống như bị xé rách.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa bắn ra một mũi tên, con người nhẹ híp lại, theo góc độ mũi tên kia bay ra thì tuyệt đối sẽ trúng hồng tâm!

Lúc nàng bắn tên, thốt ngựa xích hồng sắc giờ cao hai chân trước, tựa hồ có chút hưng phấn hí dài một tiếng. Dưới ánh dương quang chói lọi, một người một ngựa như được dát lên một tầng kim quang lấp lánh, thời gian trong phút chốc dường như đọng lại.

Hào quang huyễn lệ, một cỗ khí tức cao quý khiến người ta không dám nhìn thẳng tỏa ra từ người nàng, phong thái như thần như tiên.

Nhìn mũi tên mình bắn đã gần trúng hồng tâm, Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi. Đang lúc nàng thoáng thả lỏng, bỗng nhiên một tiếng xé

gió từ phía sau truyền đến, một mũi tên xé rách không khí, thẳng tắp hướng lưng nàng bắn tới.

Vô số lần đứng trên lằn ranh sinh tử ở thế kỷ 21 đã giúp tốc độ nhận biết nguy hiểm cùng phản ứng của nàng vượt qua người thường.

Thân hình vừa chuyển, trong tình huống không thể hoàn toàn né tránh và không thể rơi xuống đất, nàng chỉ có thể vươn tay, dùng chính bàn tay của mình bắt lấy mũi tên kia.

Trong Linh Ương học viện có quy định, khi thi cử ngựa bắn cung, nếu bên nào rơi từ trên lưng ngựa xuống đất thì coi như thua.

Hồng tâm ở khá xa, mà nàng và Lâm Uyển Nghi chỉ cách nhau mấy bước, bởi vậy mũi tên ở ta bắn nàng đương nhiên sẽ nhanh hơn mũi tên nàng bắn ra lúc trước.

Chỉ cần nàng bị bắn té khỏi ngựa, cho dù mũi tên của nàng có bắn trúng hồng tâm đi chăng nữa thì nàng vẫn thua.

Trong thi đấu, tỷ thí không chỉ là thực lực mà còn có cả cơ trí.

Lâm Uyển Nghi đã làm tốt hết cả, đang rung đùi đắc ý, nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dùng tay bắt lấy mũi tên mà nàng toàn lực bắn ra, không khỏi trợn mắt há mồm.

Làm sao có khả năng như vậy!?

Mũi tên kia lực lượng rất mạnh, Hoàng Bắc Nguyệt ở trên lưng ngựa, thân thể lung lay thiếu chút nữa đã té xuống. Nàng hung hăng nắm chặt lấy lông bờm của con ngựa, thân hình dần dần lấy lại được thăng bằng.

Tuy mũi tên kia đã bị nàng bắt được, không bắn trúng lưng nhưng đã làm lòng bàn tay của nàng biến thành một mảnh huyết nhục mơ hồ (máu thịt be bết, nhưng ghi như vậy nghe ghê quá nên tiểu Dạ phải thay đổi từ ngữ a), đầu nhọn của mũi tên cũng hơi đâm vào bờ vai nàng.

Từ khi xuất sư tới nay nàng chưa bao giờ ăn phải quả đắng như vậy.

Nếu như là cao thủ ngang hàng, giống như thời điểm nàng đối mặt với N, dù nàng thua nhưng cũng thua một cách vẻ vang, hoàn toàn không dùng thủ đoạn.

Nhưng Lâm Uyển Nghi này là cái thứ gì? Đầu tiên là hạ được với ngựa của nàng, bây giờ lại đi đánh lén nàng?!

Ban đầu nàng chỉ tính làm cho Lâm Uyển Nghi ăn chút đau khổ. Đường đường là Bạch Ngân chiến sĩ lại thua trên tay một ma bệnh không có tiếng tăm gì, chuyện một khi truyền ra, nàng ta chắc chắn sẽ không còn mặt mũi đặt chân ở Lâm Hoài Thành nữa.

Hơn nữa, nếu như sự việc Lâm Uyển Nghi hạ được với ngựa của nàng truyền ra ngoài, nàng ta sẽ bị châm chọc là nữ nhân ác độc, nhỏ mọn, vị trí Kính vương phi e rằng cũng không giữ được nữa!

Hoàng Bắc Nguyệt nàng thích nhất là hại người như thế, làm cho người đó có nỗi khổ mà không nói được.

Nhưng hiện tại, nàng không muốn dùng thủ đoạn ôn hòa như vậy nữa. (vâng, thủ đoạn âm người của tử "ôn hòa" lắm ạ:P)

Nha, người đã dám trêu ta, ta liền cho người biết cái gì gọi là âm hiểm độc ác.

Hoàng Bắc Nguyệt bắt được mũi tên kia, thân thể nhanh chóng ổn định lại trên lưng ngựa. Nàng lạnh lùng trừng mắt về phía con ngựa mà Lâm Uyển Nghi cưỡi.

Ngựa Thú Thuật.

Con ngựa kia vừa tiếp xúc với ánh mắt tràn ngập uy hiếp của nàng đột nhiên giống như phát điên, chạy loạn trong mã trường.

Chương 226: Mã trường kinh biển (17)

Lâm Uyển Nghi đang ngây người, không kịp phản ứng, bị con ngựa hất văng ra. Nàng ta chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã từ trên lưng ngựa té xuống.

Đám người chung quanh dồn dập hít một hơi khí lạnh.

Lâm Uyển Nghi chật vật từ dưới đất bò dậy, khôi giáp trên người đều tán loạn.

Con ngựa này phát điên rồi!

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, thót ngựa điên kia đột nhiên xoay người lại, vung móng trước lên. Lâm Uyển Nghi đang muốn đứng lên, không kịp trở tay bị móng ngựa hung hăng đá lên má.

Ngay lập tức, máu tươi tuôn trào, Lâm Uyển Nghi tê tâm liệt phế kêu lên thảm thiết, lần nữa ngã lăn trên mặt đất. Con ngựa kia vẫn không buông tha, lần thứ hai vung móng trước lên, nặng nề đạp lên ngực Lâm Uyển Nghi.

Thân thể Lâm Uyển Nghi cong lại như tôm chết. Nàng phun ra một ngụm máu, máu tươi bắn lên tạo thành một đường cong xinh đẹp dưới ánh mặt trời lộng lẫy, sau đó nàng triệt để ngã trên mặt đất, không còn nhúc nhích.

Thót ngựa điên kia vẫn tiếp tục đạp lấy đạp để Lâm Uyển Nghi, giống như nàng có mối thù giết cha cướp vợ gì với nó vậy. Nó dường như

quyết định phải giã nàng thành thịt nát mới cam tâm.

” Súc sinh!” Thanh âm uy nghiêm đột nhiên vang lên, Thương Hà viện trưởng vung ống tay áo, đem thớt ngựa điên kia đánh văng ra ngoài.

Từ lúc Lâm Uyển Nghi ám toán Hoàng Bắc Nguyệt, cho đến khi Lâm Uyển Nghi bị ngựa của mình giã đến trọng thương, tất cả những thứ này bất quá chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Trên khán đài, người xem còn không kịp phát sinh tiếng kinh hô thì mọi thứ đã kết thúc. Mũi tên của Bắc Nguyệt quận chúa đã vũng vàng bắn trúng hồng tâm, lông đuôi mũi tên vẫn còn đang run rẩy.

Mà mũi tên kia của Lâm Uyển Nghi cũng không có bắn trúng hồng tâm, nàng ta vốn nhắm ngay Hoàng Bắc Nguyệt, ý đồ ám toán. Nhưng nàng không thành công, trộm gà không được còn mất nắm thóc, Bắc Nguyệt quận chúa né được mũi tên, mà chính nàng ta lại té ngựa.

Người thua, không cần nói cũng biết, đương nhiên chính là Kính vương phi tương lai Lâm Uyển Nghi!

Thời khắc này, người trong thính phòng bỗng dựng lại sinh ra cảm giác đồng tình với Lâm Uyển Nghi.

Lâm Uyển Nghi một thân máu tươi ướt đẫm nằm thoi thóp trên mặt đất, nửa khuôn mặt cơ hồ đã bị móng ngựa giã nát, có thể nói là vô cùng thê thảm.

Thương Hà viện trưởng lập tức chạy tới, khởi động một cái kết giới Phong thuộc tính giúp Lâm Uyển Nghi chữa thương. Trong trận đấu chính thức lại xảy ra chuyện như vậy, mặc dù Linh Ương học viện có

chút mất mặt, thế nhưng đệ tử bị thương không thể không cứu trị.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng ngựa nhảy xuống, động tác dứt khoát rút mũi tên trên bả vai ra. Hành động thô bạo này làm cho máu chảy ra không ít, bất quá nàng chỉ hơi cau mày, biểu tình lãnh khốc trên mặt vẫn chưa có tản đi, ánh mắt âm lãnh nhìn thoáng qua Lâm Uyển Nghi.

Dù người không chết cũng trở thành người tàn phế mà thôi.

” Hừ! Là người giỏi trò quỷ đúng không?”

Một tiếng quát to vang lên, người quát là đại công tử của Lâm Thượng Thư Phủ – Lâm Tử Thành. Hắn thấy thân muội muội của mình bị thương nặng như vậy, lại bắt gặp lại ánh mắt âm lãnh kia của Hoàng Bắc Nguyệt, bản năng nhận định đó là người ám toán muội muội của mình.

Trước trận tỷ thí, hắn có nghe Lâm Uyển Nghi nhắc qua, bảo rằng Hoàng Bắc Nguyệt là một nha đầu giáo hoạt. Ngày đó trên lôi đài, bởi vì nàng ta giỏi trò nên mới có thể thắng Tiết Mộng.

Khi đó Lâm Uyển Nghi cũng hơi e ngại lần tỷ thí này Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ giỏi trò, nhưng hắn không sợ. Hắn cho rằng dưới con mắt bàn dân thiên hạ, một tên rác rưởi như Hoàng Bắc Nguyệt dù có to gan đến mức nào cũng sẽ không dám sử dụng ám chiêu.

Nhưng không ngờ, muội muội của hắn, đường đường là một gã Bạch Ngân chiến sĩ lại thật sự thua, thua ở trên tay một nha đầu không có danh tiếng gì.

Kết quả như thế này, ngoại trừ Hoàng Bắc Nguyệt giỏi trò ra còn có giải thích nào khác nữa sao?

Lâm Tử Thành rút kiếm ra, chỉ về phía Hoàng Bắc Nguyệt: ” Người dám dùng thủ đoạn hèn hạ để thắng muội muội ta, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

” Tử Thành, dừng tay!” Lâm thượng thư hét lớn một tiếng, nhưng Lâm Tử Thành căn bản không quan tâm.

Lâm thượng thư quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Thái tử vẻ mặt âm trầm đi tới, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Chương 227: Mã trường kinh biển (18)

Lâm thượng thư quay đầu lại, vừa vặn trông thấy Thái tử vẻ mặt âm trầm đi tới, trong lòng không khỏi trầm xuống. Hoàng Bắc Nguyệt là hoàng tộc, bởi vậy cho dù có là nguyên nhân gì đi nữa thì Thái tử vẫn sẽ thiên vị Hoàng Bắc Nguyệt!

” Tử Thành, thu hồi kiếm của ngươi lại đi. Chuyện hôm nay tin tưởng Thái tử điện hạ cùng Thương Hà viện trưởng đều đã nhìn rõ, chắc chắn sẽ cho muội muội ngươi một cái công đạo!”

Thanh âm Lâm thượng thư tràn ngập uy nghiêm, Lâm Tử Thành kia cho dù không muốn cũng chỉ có thể phần hận thu kiếm lại. Hắn không ngốc, hắn đương nhiên hiểu rõ ý tứ của phụ thân.

Lúc này, Hoàng Bắc Nguyệt nâng mũi tên dính máu đang cầm trong tay lên. Một tiếng “keng” giòn giã vang lên, mũi tên đã đặt trên thân kiếm của Lâm Tử Thành.

” Ngươi nói ta giờ trò lừa bịp?” Thanh âm lãnh thanh, đôi con ngươi trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc Lâm Tử Thành.

Đôi mắt kia ẩn chứa sự tức giận nhàn nhạt khiến lòng người sinh ra từng cơn rét lạnh.

Lâm Tử Thành không khỏi hơi chột dạ, bất quá hắn vẫn cắn răng cố phản bác: ” Chẳng lẽ không đúng sao?”

Hắn cũng không tin một tên rác rưởi lại có thể thắng được muội muội

của mình!

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cảm thấy một trận buồn cười, những người này đều là dạng có mắt như mù sao?

” Vậy chúng có đâu?”

Lâm Tử Thành ngẩng đầu lên, chỉ tay về phía con ngựa phát điên: ” Con ngựa kia đột nhiên nổi điên, đây chính là chứng cứ tốt nhất! Trong tỉ thí tài nghệ, đám ngựa này đều phải trải qua quá trình lựa chọn nghiêm khắc, trước khi tham gia thi đấu đều do mã phu tỉ mỉ trông coi, nếu như không phải người mua chuộc mã phu hạ độc, con ngựa này sao đột nhiên lại phát điên được?”

Hoàng Bắc Nguyệt vốn định dạy dỗ tiểu tử cuồng vọng này một chút, để cho hắn biết cái gì gọi là thủ đoạn lừa bịp, nhưng khi nghe hắn nói như vậy, sắc mặt nàng trở nên vô cùng đặc sắc.

Mua chuộc mã phu, hạ độc?

” Đại ca, chuyện này không thể nói lung tung được a, mã phu kia làm sao có khả năng bị mua chuộc được?” Lâm Uyển Quân vừa nghe liền vội vàng đi tới, kéo kéo tay áo Lâm Tử Thành, thấp giọng nói.

Lâm Tử Thành cùng Lâm Uyển Nghi mới là thân huynh muội (huynh muội cùng mẹ sinh ra), bởi vậy cũng không mấy thân thiết với Lâm Uyển Quân, cho nên khi hắn nghe Lâm Uyển Quân nói liền cho rằng nàng đang ghen tị với Lâm Uyển Nghi vốn được sủng ái nhất, muốn ngăn cản hắn tra rõ sự việc!

Nghĩ vậy, hắn vung tay lên đẩy ra Lâm Uyển Quân ra, lạnh lùng nói: ” Đường đường là Bắc Nguyệt quận chúa đương nhiên sẽ có biện pháp mua chuộc!”

Hoàng Bắc Nguyệt thần sắc lạnh nhạt: ” Được, nếu như Lâm đại công tử đã nói như vậy thì đương nhiên hẳn có niềm tin tuyệt đối, vậy xin mời Thương Hà viện trưởng cùng Thái tử điện hạ tra xét rõ ràng đi!”

” Ân, phải tra rõ!” Lâm Tử Thành cũng lớn tiếng nói.

Thái tử Chiến Dã hơi nhíu mày, ánh mắt lạnh nhạt, khẩu khí lãnh đạm: ” Lâm Tử Thành, ngươi có biết nếu dám vu oan cho Hoàng tộc thì sẽ chịu tội danh gì không?”

Lâm Tử Thành sừng sốt, vu oan cho Hoàng tộc không khác nào là dĩ hạ phạm thượng (đại khái là bề tôi lại dám mạo phạm cấp trên), nặng thì có thể bị loạn côn đánh chết!

Thấy Lâm Tử Thành sừng sốt, Lâm thượng thư tương đối nhanh nhạy hơn, lập tức tiến lên trước mặt Thái tử, trên mặt lão lệ tung hoành (nước mắt tuổi già rơi đầy trên mặt), nói: ” Thái tử điện hạ, tiểu nữ của thần hôm nay bị ngựa điên gây thương tích trầm trọng, trong chuyện đó chắc chắn có ẩn tình a. Tuy rằng thần luôn tin tưởng Bắc Nguyệt quận chúa sẽ không phải dạng người làm việc hèn hạ vô sỉ như thế này, nhưng nếu điện hạ không tra rõ, sợ là sẽ khó phục chúng!”

Lâm Uyển Quân ở bên cạnh âm thầm lo lắng, thế nào cả phụ thân cũng ra mặt thế này? Việc này nếu như bị tra ra, liên lụy đến tỷ tỷ, đến lúc đó, chuyện Thượng Thư Phủ có ý đồ mưu hại Hoàng tộc bị truyền ra, dính phải tội danh đó, Lâm gia bọn họ thật sự là xong đời rồi!

Ở đây có nhiều người, nàng không tiện nói với phụ thân và huynh trưởng nên chỉ có thể lặng lẽ chạy đi tìm tên mã phu kia.

Chương 228: Mã trường kinh biển (19)

Bất kể như thế nào, cứ giết người diệt khẩu trước rồi tính tiếp, bằng không khi bị nghiêm hình bức cung, hấn lại khai ra là do tỷ tỷ sai hấn hạ dục con ngựa của Bắc Nguyệt quận chúa, lúc đó thì thảm.

Lâm Uyển Quân vừa từ trong đám người lên ra đã thấy một võ sĩ anh tuấn cao lớn mang theo một nam nhân nhỏ gầy đi tới. Nàng lập tức biến sắc, nam nhân bị xách kia chẳng phải là tên mã phu nàng muốn tìm đây sao!

Trái tim của Lâm Uyển Quân đập thành thịch, nàng vội vã ngẩng đầu nhìn võ sĩ cao lớn kia, người này là hộ vệ bên cạnh Dục Vương tử của Bắc Diệu quốc – Vũ Văn Địch.

Wũ Văn Địch này rất lợi hại, có thiên phú võ đạo rất cao, nghe nói còn là một vị Triệu hoán sư nữa. Tuy hấn ít khi hiển lộ thân thủ ở bên ngoài, nhưng nhiều năm như vậy vẫn có thể có thể bảo vệ tốt con tin thì đương nhiên hấn cũng không phải dạng người dễ trêu vào.

Lâm Uyển Quân cũng không dám đi trêu chọc hấn, nếu như gây ra động tĩnh quá lớn thì càng ra về “ta đây có tật giạt mình”.

Ánh mắt Vũ Văn Địch không chút để ý Lâm Uyển Quân trước mặt, một tay hấn mang theo tên mã phu, tay còn lại đẩy đám người ra rồi đi vào, đem tên mã phu kia ném xuống đất.

” Địch, chuyện gì vậy? ” Thanh âm tao nhã ung dung của Phong Liên Dục vang lên.

Vũ Văn Địch khom người, cung kính nói: ” Điện hạ, người này lén lén lút lút muốn chạy trốn nên ta đã bắt lại!”

” Tha mạng, tha mạng a, ta cái gì cũng không biết!” Tên mã phu kia thấy chung quanh toàn là đại nhân vật, ngay cả Thái tử và Thương Hà viện trưởng cũng nhìn hắn, lập tức bị dọa cho hoảng sợ.

” Di, đây không phải là tên mã phu trông coi ngựa cho Bắc Nguyệt quận chúa cùng Lâm tiểu thư sao?” Không biết ai thốt lên một câu khiến ánh mắt mọi người xung quanh liên tục đổ dồn về phía hắn.

Tên mã phu sợ đến tay chân bủn rủn, hắn không ngừng quỳ trên mặt đất dập đầu xin tha thứ.

Lâm Tử Thành một bước đi tới, quát lên: ” Là ai sai người làm vậy? Nói mau!”

” Hừ, nếu như người dám nói dối một chữ một chữ nào, bản công chúa nhất định sẽ chém đầu cả nhà người!” Thanh âm của Anh Dạ công chúa bỗng nhiên vang lên.

Khí thế của nàng cũng không hề thua kém Lâm Tử Thành chút nào. Lâm Tử Thành liếc mắt nhìn nàng, không dám nói thêm cái gì.

Thương Hà viện trưởng chậm rãi đi tới, tay áo phất phơ, khí chất tiên phong đạo cốt, vuốt râu nói: ” Sự việc hôm nay vô cùng nghiêm trọng, nếu như người không nói thật, ta sẽ đưa người vào Thất Tháp chịu sự thiêu đốt của Trùng phạt chi hỏa, đến lúc đó...”

” Ta nói! Ta nói!” Tên mã phu kia vừa nghe đến Trùng phạt chi hỏa liền sợ đến mức quên cả dập đầu, hàm răng run lẩy bẩy, lắp bắp nói: ” Là Kính...Kính vương phi a.”

Kính vương phi?

” Cái gì Kính vương phi? Người đừng có hồ ngôn loạn ngữ? ” Đầu óc Lâm Tử Thành còn chưa kịp phản ứng.

Tim của Lâm thượng thư rớt cái bịch, thầm kêu không tốt, vội vàng nói: ” Tên mã phu này lời nói không rõ ràng, thái độ điên điên dại dại, chắc là sợ đến váng đầu rồi, hay là kéo hấn xuống trước, chờ khi hấn tỉnh táo lại thì tiếp tục cẩn thận thẩm vấn.”

Nhưng tên mã phu kia đã mở miệng nói ra đầu mối then chốt, đám người chung quanh thế nào lại dễ dàng bỏ qua.

” Lâm lão, chuyện này hay là hỏi rõ ràng một chút đi, tránh cho trách lầm người tốt a!” Tề thừa tướng chậm rãi mở miệng nói.

Tề thừa tướng cùng Lâm thượng thư không giống nhau. Bọn họ một người ủng hộ Tam hoàng tử, một người ủng hộ Kính vương, cơ hội tốt như thế này đương nhiên Tề thừa tướng sẽ “cẩn” Lâm thượng thư một cái.

Lâm thượng thư sắc mặt khó coi, gượng cười: ” Ta chính là sợ trách lầm người tốt nên mới không để cho tên điên này nói lung tung!”

” Ta thấy hấn vẫn bình thường mà! Đâu có thái độ điên khùng gì đâu? Lâm thượng thư không cần lo lắng, có Hoàng huynh cùng Thương Hà viện trưởng ở đây, hấn tuyệt đối sẽ không dám đổi trắng thay đen, vu oan cho người tốt!” Anh Dạ công chúa độc địa nói.

Chương 229: Mã trường kinh biển (20)

Anh Dạ công chúa độc địa nói, ánh mắt lấp lánh như những ngôi sao, liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hơi nở nụ cười.

” Công chúa điện hạ nói đúng lắm...” Lâm thượng thư lập tức cúi đầu, không dám nói thêm điều gì nữa.

Anh Dạ công chúa hơi hất cằm, hướng tên mã phu kia nói: ” Nói đi, ngươi biết những gì?”

Tên mã phu trông thấy kết quả thâm cảm của Lâm Uyển Nghi, biết đại thể của nàng ta đã qua, lúc này nếu còn dám nổi đối chỉ sợ bản thân sẽ gặp tai họa ngập đầu. Bởi vậy, hắn thành thật đem sự việc Lâm Uyển Nghi sai khiến hắn hạ dục với con ngựa của Bắc Nguyệt quận chúa kể ra toàn bộ.

” Ngươi nói bậy! Mọi người ta làm sao có khả năng làm chuyện như vậy?” Lâm Tử Thành chưa nghe xong đã phẫn nộ rống to, muốn xông tới đem tên mã phu kia một kiếm chém làm đôi.

Tên mã phu sợ hãi vội bò đến núp phía sau lưng của Thương Hà viện trưởng.

” Tiểu nhân...tiểu nhân không có nói dối a, Lâm tiểu thư cho ta 50 kim tệ, nói sau khi chuyện thành công thì sẽ cho thêm 50 kim tệ nữa!”

Lời này vừa nói ra, mọi người lập tức náo động, đều ý vị thâm trường (ý tứ sâu xa) nhìn về phía Lâm thượng thư.

Không nghĩ tới Thượng Thư Phủ vốn nổi tiếng gia giáo nghiêm cẩn vậy mà lại giáo dưỡng ra một vị nữ nhi độc ác hèn hạ đến vậy. Vị Kính vương điện hạ này cũng mù mắt rồi mới đi đính hôn cùng một cô gái như vậy.

Lâm thượng thư sắc mặt lúc đỏ lúc trắng, nhưng bây giờ vẫn còn có Thái tử cùng nhiều vị quyền quý ở đây, hẳn không tiện phát tác, chỉ có thể khom người hướng Thái tử nói: ” Điện hạ, việc này chỉ sợ có hiểu nhầm...”

Lời này còn chưa nói hết, nha hoàn đang phụ trách chăm sóc Lâm Uyển Nghi đã thấp giọng kinh hô: ” Tiểu thư đã tỉnh!”

Lâm Uyển Nghi rên rỉ một tiếng, có chút thống khổ từ từ mở mắt. Trên mặt nàng bị máu nhuộm đỏ, môi xanh tím, khi nhìn thấy tên mã phu quỳ dưới đất kia, trước mắt nàng bỗng nhiên tối sầm. Nàng biết chuyện của mình đã bị bại lộ.

” Ngươi...” Nàng muốn giơ tay lên, nhưng thử mấy lần vẫn không nhấc lên nổi.

Tên mã phu nói: ” Lâm tiểu thư, tiền của ngươi ta không cần nữa, xin ngươi tha cho ta một mạng đi.”

Lâm Uyển Nghi phun ra hai ngụm máu tươi, nước mắt không cam lòng chảy ra ướt đầm gò má. Nàng phẫn hận nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Biểu hiện của Lâm Uyển Nghi chính là bằng chứng có sức thuyết phục nhất, nói rõ nàng chính là người đã sai khiến tên mã phu hạ được con ngựa của Bắc Nguyệt quận chúa!

Lâm thượng thư chân tay mềm nhũn, thiếu điều cũng muốn ngất đi.

Lâm Tử Thành hối hận không ngớt. Hắn hoàn toàn không nghĩ đến chỉ vì mình kích động lỗ mãng, tự cho là đúng, ai nhờ cuối cùng lại đem tội ác của muội muội phơi bày ra ngoài ánh sáng.

Thái tử Chiến Dã lạnh lùng liếc nhìn người của Thượng Thư Phủ một cái, lãnh khốc nói: "Việc này Lâm thượng thư tính toán thế nào?"

Lâm thượng thư sắc mặt trắng bệch, không nói nên lời. Đám người xung quanh thấy vậy vội hô hào: "Thỉnh Thái tử điện hạ làm chủ!"

"Đúng vậy! Người của Lâm gia có ý định mưu hại Bắc Nguyệt quận chúa, hơn nữa còn nói xấu quận chúa, hành vi thấp hèn như vậy quả thực làm mất mặt Nam Dục quốc ta!"

"Thỉnh thái tử điện hạ cho Bắc Nguyệt quận chúa một cái công đạo! Để người của Lâm gia quỳ xuống xin lỗi quận chúa a!"

"Ân! Quỳ xuống xin lỗi! Người thắng vốn là Bắc Nguyệt quận chúa, người của Lâm gia thật đáng hổ thẹn!"

...

Mới đầu chỉ có một ít dân chúng giễu cợt, dần dần, không ít quan chức quý tộc cũng phụ họa theo. Tề thừa tướng cũng âm thầm ra lệnh cho bè phái của mình, khiến bọn họ cũng ra sức hò hét.

Người của An quốc công phủ cũng không dám giúp Thượng Thư Phủ nói vài lời, lúc này bo bo giữ mình vẫn là tốt nhất.

Hoàng Bắc Nguyệt kia quả thực chính là sao chổi mà, ai xui xẻo đắc tội với nàng thì tám đời cũng không yên.

Nghe thanh âm giễu cợt này, Lâm Tử Thành tức đến mức cả cổ cũng đều đỏ lên.

Chương 230: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (1)

” Ta sao có thể quỳ xuống xin lỗi một tên yếu đuối rác rưởi chứ?”

Tạp Nhĩ Tháp đại lục vốn là nơi dùng thực lực nói chuyện, địa vị của cường giả luôn cao hơn người thường. Họ có quyền lợi tự do chi phối hành động của mình!

Cho nên dù những người nắm giữ quyền lực có bức bách họ đến cỡ nào đi nữa thì vẫn có quyền không cúi đầu.

Bởi vậy mới có cái dạng người như Tiết Triệt, Tiết Mộng. Bọn hắc cường đại, dù bọn hắc có khi dễ một hai kẻ yếu thì sao nào? Người không có thực lực, mãi mãi chỉ có thể đứng ở tầng chót của xã hội.

Lâm Tử Thành cao cao tại thượng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Hắc vốn cao lớn, còn Hoàng Bắc Nguyệt thì lại nhỏ nhắn, hắc tự nhiên sẽ xem thường nàng rồi!

Nhãn thần khinh bỉ của hắc làm Hoàng Bắc Nguyệt hơi nheo mắt lại.

” Kẻ yếu?” Từ này lại dùng trên người nàng ư, buồn cười! Ánh mắt nàng liếc về phía Lâm Tử Thành: ” Nếu như ta không phải kẻ yếu thì ngươi sẽ quỳ xuống xin lỗi ta?”

Lâm Tử Thành nhướng mày, cười ha ha, phảng phất như đang nghe câu chuyện buồn cười nhất trên thế giới vậy.

” Ngươi nói ngươi không phải kẻ yếu? Xú danh phế vật của ngươi ở

Nam Dực quốc này còn người nào không biết nữa? Người muốn lừa gạt bốn thiếu gia sao?”

Lâm Tử Thành nói lời này cũng có không ít người âm thầm gật đầu. Cũng đúng a, lời đồn Bắc Nguyệt quận chúa là phế vật đã có từ lâu, ngay cả Trưởng công chúa lúc còn sống cũng vô cùng tiếc nuối và bất đắc dĩ về điều này.

Trong lòng không ít người đều có chút tiếc nuối, nếu như Bắc Nguyệt quận chúa có một chút thực lực thì sẽ không bị Lâm Tử Thành bắt nạt đến như vậy.

Mặc kệ ánh mắt của người chung quanh, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Lâm Tử Thành.

” Ta hỏi lại lần nữa, nếu như ta không phải kẻ yếu, người sẽ quỳ xuống xin lỗi ta?”

Lâm Tử Thành cũng thu lại nụ cười, hắn luôn tự phụ về thiên phú võ đạo của mình: ” Ân, nếu như người có thể đao thật súng thật đánh thắng ta, ta sẽ lập tức quỳ xuống xin lỗi người!”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên: ” Đây là người tự nói đó nha!”

” Đúng vậy!” Lâm Tử Thành hung hãn đáp lại.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn về phía Thái tử Chiến Dã, Thương Hà viện trưởng cùng với Tiêu Dao vương.

” Thỉnh chư vị làm chứng!”

Chiến Dã cùng Thương Hà viện trưởng hơi do dự nhưng cũng gật

đầu, ngược lại Tiêu Dao vương liếc mắt nhìn Phong Liên Dực, vừa bung mở quạt giấy vừa nhanh nhẹn nói: ” Phi thường nguyện ý vì quận chúa ra sức.”

Phong Liên Dực có chút đồng tình nhìn thoáng qua Lâm Tử Thành. Ài, cái tên thiếu não ngu ngốc này bây giờ vẫn còn dương dương tự đắc, không hay biết mình đã rơi vào hang sói.

Ngay từ đầu đã bị Hoàng Bắc Nguyệt tính kế mà vẫn không biết, bây giờ còn muốn so đấu với nàng, thật là một tên vô tri đáng thương a.

Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này cũng quá âm hiểm đi, đây rõ ràng là bắt nạt kẻ ngốc mà.

Hoàng Bắc Nguyệt ném mũi tên dính máu kia qua một bên, tay trái cầm roi ngựa vung một cái, tiếng xé gió vang lên dọa Lâm Tử Thành nhảy dựng.

” Người muốn dùng tay trái đánh với ta?” Sắc mặt Lâm Tử Thành lập tức trầm xuống, đây rõ ràng là vũ nhục hấn a.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói: ” Dùng tay trái đã là nể mặt người lắm rồi.”

Muốn nàng sử dụng toàn lực để đối phó sao? Loại tiểu nhân vật như Lâm Tử Thành này nàng dùng một ngón tay cũng có thể giết chết!

Mặt Lâm Tử Thành lúc xanh lúc đỏ. Dám nói với hấn như vậy trước mặt bao nhiêu người, hừ, chút nữa hấn nhất định sẽ hung hăng nhục nhã nha đầu không biết trời cao đất rộng này một phen!

Thực lực của hấn còn cao hơn Lâm Uyển Nghi, đã sắp đột phá trở thành Hoàng Kim chiến sĩ, mạnh hơn Bạch Ngân chiến sĩ đến ba

phần mười a.

Chương 231: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (2)

Nha đầu này có thể chiếm tiện nghi của Lâm Uyển Nghi mà thôi, không có cửa thắng hấn đâu!

Người vây xem tự động lui lại, tạo ra một vòng tròn lớn ở chính giữa cho hai người làm chiến trường tỷ thí.

Bảo kiếm trong tay Lâm Tử Thành phát ra thanh quang lóng lánh, nhìn qua phi thường hoa lệ. Hấn muốn cho Hoàng Bắc Nguyệt thua cực kỳ bi thảm, còn thảm hơn so với Lâm Uyển Nghi, bởi vậy hấn định vừa bắt đầu sẽ tấn công toàn lực, tốt nhất phải để Hoàng Bắc Nguyệt một chiêu cũng không thể đánh ra được.

Lâm Tử Thành nhắc bảo kiếm lên, tạo thành thủ thế chờ đợi. Hấn chờ Hoàng Bắc Nguyệt tấn công trước, bởi vì khi cường giả cùng kẻ yếu tỉ thí đều là nhường cho kẻ yếu xuất thủ trước, như vậy mới không có vẻ chiếm tiện nghi.

Nhưng mà, Hoàng Bắc Nguyệt bên này chỉ vung vẩy trường tiên (roi dài) nện lên mặt đất, dường như đang suy tư vấn đề gì đó, căn bản không đặt Lâm Tử Thành vào mắt.

Lâm Tử Thành không khỏi có chút tức giận, kế hoạch của hấn đã chuẩn bị tốt cả, chỉ đợi Hoàng Bắc Nguyệt vừa ra chiêu là hấn sẽ đánh nàng không còn manh giáp!

Thế nhưng, nàng không ra tay, không lẽ hấn cũng phải đợi ư?

Lâm Tử Thành liếc mắt nhìn phụ thân, thấy Lâm thượng thư hướng hẳn khẽ gật đầu. Hắn hiểu ý, liền hét lớn một tiếng rồi xông tới.

Trên bảo kiếm ngưng tụ kiếm khí màu xanh, khí thế như hồng khiến người chung quanh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Xem ra Lâm gia đại công tử đã sắp đạt đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ rồi!

Anh Dạ công chúa tiến lên một bước, cặp lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, hướng Chiến Dã nói: ” Hoàng huynh, Bắc Nguyệt nàng ấy...”

” Công chúa không cần lo lắng, Nguyệt nhi nếu dám khiêu chiến thì nhất định là đã chắc chắn.”

Chiến Dã còn chưa mở miệng, thanh âm của Tiêu Dao vương đã vang lên.

Anh Dạ công chúa và Chiến Dã đều ngạc nhiên liếc mắt nhìn hắn. Tiêu Dao vương có địa vị rất cao ở Nam Dục quốc, hơn nữa còn là người không màng danh lợi, tiêu sái phóng khoáng, thật khiến người ta khâm phục.

Cho dù loại người trời sinh lạnh lùng như Thái tử Chiến Dã cũng có mấy phần tôn trọng với Tiêu Dao vương.

Lời của Tiêu Dao vương nói còn chính xác hơn bất kỳ một cao thủ nào, Chiến Dã nghe vậy cũng thoáng yên tâm.

Anh Dạ công chúa liếc mắt nhìn Phong Liên Dục ngồi bên cạnh Tiêu Dao vương. Hắn bạch y trắng tuyết, khí chất tao nhã như nguyệt quang (ánh trăng), thuần khiết không vương bụi trần.

Hắn hơi mỉm cười nhìn trợn tí thí, trên mặt hoàn toàn không có chút lo lắng.

Bọn họ đều tin tưởng Bắc Nguyệt như vậy sao?

“Vù.”

Thanh âm kiếm ma sát với không khí vang lên, kiếm còn chưa tới nhưng kiếm khí sắc bén đã đến trước, chém thẳng về phía gò má của nàng!

Một chiêu này quả nhiên vừa nhanh vừa độc, không chút lưu tình!

Thiếu nữ vẫn lạnh nhạt như sương, đôi con ngươi băng lãnh khẽ đảo qua mũi kiếm. Nàng lui về sau, cước bộ nhẹ nhàng tựa như lưu vân (mây trôi), bím tóc đen tung bay trong gió, thoáng cái đã vô thanh vô tức tiêu thất (biến mất).

Lâm Tử Thành ngẩn ra, không thể tin được trợn to hai mắt! Chiêu kiếm đó của hắn vừa nhanh vừa độc, ai ngờ lại đánh hụt, hắn thiếu điều đã té chổng vó.

Ngươi đâu rồi?

”Đại ca, cẩn thận phía sau!”

Lâm Uyển Quân bỗng nhiên hô to một tiếng. Lâm Tử Thành rùng mình, một cảm giác lạnh lẽo lướt qua trái tim, hắn không kịp suy nghĩ, vội vã xoay người, xuất ra một kiếm.

Nhưng...

“Bốp”

Một tiếng roi vụt nặng nề vang lên, Lâm Tử Thành còn chưa phản ứng kịp đã cảm thấy trên gò má đau rát.

Một roi của Hoàng Bắc Nguyệt cũng không phải đùa giỡn, lực lượng lớn bao nhiêu cũng chỉ có Lâm Tử Thành bị quất trúng mới biết được!

Chương 232: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (3)

Lâm Tử Thành vừa sợ vừa giận.

Người vây xem cũng kinh hãi không ngớt, đặc biệt là một số cao thủ. Ánh mắt của bọn họ đương nhiên cao hơn người thường, bọn họ loáng thoáng nhìn ra được vì sao Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lại tiêu thất. Việc này hẳn là khả năng của cấp bậc Bạch Ngân chiến sĩ trở lên.

Nói như vậy, vị Bắc Nguyệt quận chúa này chẳng những không phải phế vật mà còn là một vị Bạch Ngân chiến sĩ ẩn giấu thực lực ư?

Chuyện này đâu phải thứ dễ dàng ẩn giấu chứ? Muốn trở thành chiến sĩ đương nhiên phải trải qua quá trình tu luyện gian khổ rườm rà, rốt cục là nàng làm sao tu luyện được a, ngay cả người Tiêu gia còn không biết nữa kìa?

Đương nhiên, người giật mình nhất chính là đám người Tiêu gia rồi!

Tiêu Trọng Kỳ thân là Bạch Ngân chiến sĩ cũng mở to hai mắt, sau nửa ngày mới thấp giọng kêu lên: "Không có khả năng a..."

Sắc mặt Tiêu Vận cũng rất khó coi, môi trắng bệch, oán hận nói: "Đại ca, lấy thực lực của ngươi có thể hư không tiêu thất (biến mất ngay trong không khí) giống như nàng không?"

Tiêu Trọng Kỳ á khẩu, không nói nên lời.

Hắn có thể làm được không? Dùng thực lực Bạch Ngân chiến sĩ trước mắt của hắn mà nói, tốc độ quả thực cũng rất nhanh, nhưng nếu so với Hoàng Bắc Nguyệt biến mất trong tích tắc, bím tóc của nàng cũng chỉ lưu lại một đạo hắc sắc tàn ảnh mà nói thì không tính là gì.

Điều này nói rõ, nàng không phải dựa vào tốc độ cao tránh né, mà là thật sự biến mất trong chớp mắt!

Tiêu Trọng Kỳ cảm giác có chút hoảng sợ. Lúc trước hắn cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt thắng Lâm Uyển Nghi là dựa vào vận khí, nhưng bây giờ, hắn thật sự không dám nghĩ tới nữa!

Lần thứ nhất là vận khí, lần thứ hai là vận khí, vậy lần thứ ba, thứ tư thì là gì?

” Không nghĩ tới Tam muội cũng lợi hại như vậy!” Tiêu Trọng Lỗi thì thào nói, trong thanh âm có chút ghen tị của trẻ con, cũng mơ hồ có chút cảm giác mất mát.

Nhiều năm như vậy, phế vật luôn bị hắn khinh thường thì ra là người lợi hại như vậy, trong lòng hắn vẫn không kịp thích ứng, rất bất an.

Mọi chuyện hôm nay đã chứng minh Hoàng Bắc Nguyệt không phải là phế vật, không còn là một nha đầu hắn có thể tùy ý nắm trong tay nữa.

Nhìn phụ thân, huynh trưởng và tỷ tỷ đều mang biểu tình ngưng trọng, trong lòng của hắn cũng trầm xuống.

Quần chúng vây xem lại lần nữa phát ra một tiếng thét kinh hãi!

Lâm Tử Thành mấy lần sử dụng toàn lực công kích đều bị Hoàng

Bắc Nguyệt xảo diệu hóa giải, ai cũng không thấy rõ động tác của nàng, chỉ cảm thấy mắt hoa lên, roi của nàng đã vượt qua tầng tầng kiếm khí mà Lâm Tử Thành ngưng tụ, thô bạo quất vào mặt hắn!

“ Bốp...”

“ Bốp...”

“ Bốp...”

Thêm vào một roi lúc trước, tổng cộng đã có bốn nhát roi quất lên gương mặt anh tuấn của Lâm Tử Thành, vừa nhanh vừa độc, khiến khuôn mặt hắn huyết nhục mơ hồ, dung nhan anh tuấn coi như triệt để bị phá hủy.

Sỉ nhục!

Đây hoàn toàn là trần trụi sỉ nhục hắn!

Đối với một người sắp trở thành Hoàng Kim chiến sĩ mà nói, chỉ cần bị người ta công kích hai lần trên cùng một vị trí đã là vũ nhục cực lớn!

Mà Hoàng Bắc Nguyệt lại quất tận bốn roi lên mặt hắn.

Đây không phải sỉ nhục thì là gì?

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên mấy chữ: Chênh lệch! Thực lực chênh lệch quá lớn!

Tình huống như vậy đã nói rõ chênh lệch thực lực giữa hai người quá lớn. Tên Lâm Tử Thành kia từ nãy đến giờ ngay cả chéo áo (góc áo) của Bắc Nguyệt cũng chưa đụng tới được!

Trong đấu trường, Lâm Tử Thành đầu đầy mồ hôi, trên mặt đều là vết máu đỏ sẫm. Hắn thở hồng hộc như trâu, viền mắt bởi vì nổi giận mà đỏ bừng, ánh mắt hung hăng nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt.

Dáng vẻ chật vật kia cùng với bộ dáng nhàn nhã tiêu sái của Hoàng Bắc Nguyệt quả thực là khác nhau một trời một vực.

Chương 233: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (4)

Nàng ngẩng đầu lên, ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng tỏa ra từ trong mắt nàng. Loại khí chất lãnh ngạo này trực tiếp trấn trụ lòng người!

Roi trong tay nặng nề vung lên, một tiếng nổ vang lại xuất hiện!

Lâm Tử Thành nghiêng răng nghiêng lợi, trong mắt lộ hung quang. Hắn bỗng nhiên cải biến thế tiến công, mũi kiếm chỉ thiên (chỉ lên trời), kiếm khí lập tức tăng vọt, nguyên khí thuận theo cánh tay truyền vào trong bảo kiếm, kiếm khí vốn màu xanh nhạt chậm rãi biến thành màu lửa đỏ!

Nguyên khí Hỏa thuộc tính!

Có thể dung hòa nguyên khí cùng kiếm khí lại với nhau chứng tỏ hắn đã bước vào ngưỡng cửa Hoàng Kim chiến sĩ.

Lâm Tử Thành thật ra cũng không tệ, chưa tới ba mươi tuổi đã có thành tựu như thế này, hơn nữa xuất thân Thượng Thư Phủ, bối cảnh thâm hậu, tiền đồ sau này chắc chắn sẽ rất rực rỡ.

Chỉ tiếc hắn lại chọn phải nàng, nàng đương nhiên sẽ không dễ gì buông tha cho hắn!

” Kiếm quyết: Liệt Diễm Cuồng Khiếu (lửa điên cuồng gào thét), thức thứ nhất!” Lâm Tử Thành hét lớn một tiếng, kiếm khí lập tức chém xuống!

Kiểm khí mang theo Hỏa thuộc tính mãnh liệt, dù cách thật xa cũng có thể cảm giác được từng cỗ sóng nhiệt nóng rực, nếu như bị chém trúng, người không chỉ bị Hỏa nguyên khí đã thương mà còn bị kiểm khí bén nhọn đánh cho trọng thương nữa a.

Kiểm quyết của Hoàng Kim chiến sĩ cũng không phải giỡn chơi, Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên sẽ không ngu ngốc đối kháng chính diện. Nàng vung roi ngựa cuốn lấy một cây cột gỗ, thân thể mượn lực kéo bay lên, vũng vàng đáp xuống cột gỗ.

Cùng lúc đó, chiêu Liệt Diễm Cuồng Khiếu của Lâm Tử Thành đã chém vào địa phương nàng vừa mới đứng, nhất thời trên mặt đất xuất hiện một cái hố sâu, miệng hố vẫn còn lửa cháy hừng hực khiến người xem xung quanh không khỏi run rẩy.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua cái hố kia, thần sắc nghiêm nghị, tay phải cầm roi ngựa hơi run lên, nguyên khí trong thân thể trực tiếp chảy vào bên trong roi ngựa!

Ngay lập tức, cây roi trở nên cứng rắn, vô sắc (không màu) nguyên khí chậm rãi lưu động trên thân roi.

Không ai để ý, một tia hắc khí nhạt đến mức gần như không nhìn thấy cũng theo nguyên khí của nàng truyền vào trong roi ngựa.

Lâm Tử Thành vừa mới sử dụng kiểm quyết, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch, chỉ là trong mắt vẫn còn hung quang lập lòe.

Nàng xoay cổ tay, “hưu” một tiếng, roi ngựa tuột tay bay ra, mang theo thanh âm tựa như tiếng quý tiếu (quý cười) cùng khí tức xơ xác như muốn hủy diệt hết thảy, bắn thẳng về phía lồng ngực Lâm Tử Thành!

” Tử Thành!” Lâm thượng thư hô to một tiếng nhưng vẫn không kịp.

Trường tiên dùng khí thể “sét đánh không kịp bưng tai”, xuyên thấu giáp bảo vệ hoa lệ của Lâm Tử Thành. Máu tươi tựa như một đóa bi ngạn rục rở diễm lệ nở bung ra, kết thúc tất cả động tác của Lâm Tử Thành.

Hắn mở to mắt, có chút không thể tin.

Làm sao có khả năng? Đó chỉ là một phế vật, Bắc Nguyệt quận chúa của Trường công chúa phủ là một phế vật a!

Hắn làm sao có thể bị một tên rác rưởi đánh bại được cơ chứ? Làm sao có khả năng!

” A...” Lâm Tử Thành rống to một tiếng, vẫn muốn tiếp tục chiến đấu. Tôn nghiêm của chiến sĩ không cho phép bị người khác vũ nhục.

Nhưng là, sau khi quát to một tiếng, nguyên khí trong thân thể đột nhiên bị một nguồn lực lượng quý dị hút đi, một vài tia hắc sắc chi khí mắt thường không thấy được chậm rãi ngưng tụ vào bên trong nhuyễn tiên (roi mềm).

Đầu gối Lâm Tử Thành mềm nhũn, ngã quỳ trên mặt đất, miệng phun máu tươi.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn thản nhiên đứng trên cột gỗ, phương hướng Lâm Tử Thành quỳ vừa vặn chính là nàng.

Con ngươi lãnh đạm đảo qua trên người hắn, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng: ” Như thế nào? Bây giờ ai mới là kẻ yếu?”

Lâm Tử Thành á khẩu, toàn bộ tỉ thí trường cũng á khẩu theo.

Chương 234: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (5)

Ánh dương quang chói mắt lượn lờ trên người của thiếu nữ, giống như một ngọn hỏa diễm đang thiêu đốt.

Trong nháy mắt đó, rất nhiều người đều cảm giác ngọn lửa này là do phượng hoàng dục hỏa trọng sinh tạo thành!

Hôm nay, tuy Nam Dục quốc mất đi hai tên võ giả xuất sắc, nhưng bù lại, một ngôi sao càng thêm rực rỡ đã xuất hiện! Rọi sáng cả một phương trời!

Tiểu phượng hoàng sơ hiện.

Sau trận chiến này sẽ không còn ai dám xem thường Hoàng Bắc Nguyệt của Trương công chúa phủ nữa.

Chung quanh yên tĩnh, chỉ có thanh âm lạnh lùng của nàng vang lên, như một trận gió lạnh thổi qua.

Mọi người đồng loạt rùng mình một cái, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt cũng hoàn toàn thay đổi.

Khinh bỉ, đồng tình, những ánh mắt đó từ nay trở đi sẽ không xuất hiện trên người Hoàng Bắc Nguyệt nữa!

Bây giờ chỉ có khiếp sợ, ngây ngốc, tôn kính đối với cường giả mà thôi.

Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngui, Lâm Uyển Quân vội vã chạy đến trước mặt huynh trưởng của mình, vừa đỡ hấn vừa ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

” Sao ngươi có thể độc ác như vậy? Đây chỉ là tỷ thí thôi mà, ngươi lại dám đả thương huynh ấy nặng như vậy ư?”

Trong mắt Lâm Uyển Quân trừ bỏ phần nộ còn có một tia do dự cùng e ngại.

Thực lực Hoàng Bắc Nguyệt vừa mới bày ra thật sự là quá kinh khủng. Một người sắp bước vào cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ còn bị nàng ba lần bốn lượt dùng roi quất lên mặt, sau đó chỉ dùng thêm một chiêu đã làm đối phương trọng thương!

Loại thực lực này vừa đáng sợ vừa quý dị, vừa nhanh lại vừa độc, hoàn toàn không cho người ta một cơ hội phản kháng nào.

Rõ ràng trước đây Hoàng Bắc Nguyệt vẫn là một tên phế vật a! Lâm Uyển Quân từng nghe Tiêu Nhu nói qua sự việc trước đây nàng ta bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt thế nào.

Nhưng chẳng ai nghĩ tới, Hoàng Bắc Nguyệt năm đó bị người khi dễ đến cả khóc cũng không dám, giờ khắc này lại đem hai vị thiên tài của Thượng Thư Phủ đạp dưới chân.

” Khi tỷ thí, ngay cả giác ngộ bị thương cũng không có sao?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nàng một cái, trên mặt bình thản, khóe miệng nhếch lên mang theo một tia trào phúng.

Tay phải của nàng vẫn còn đang chảy máu, trên vai cũng bị Lâm Uyển Nghi bắn một mũi tên, những thứ này này chẳng lẽ không phải thương tổn ư?

Nàng đứng rất cao, đại đa số người đều nhìn thấy vết thương trên tay và bả vai của nàng. Bọn họ phần lớn đều là dân chúng chất phác, cũng có không ít người là dong binh phóng khoáng cùng quý tộc.

Bọn họ vừa nghe Lâm Uyển Quân nói liền bắt đầu khe khẽ bàn luận.

” Lúc nãy Lâm Uyển Nghi cố ý bắn trúng Bắc Nguyệt quận chúa, đó mới là chân chính độc ác a!”

” Lâm Tử Thành ngay từ đầu đã không hạ thủ lưu tình, từng chiêu từng chiêu đều là sát chiêu, nếu như hôm nay thực lực của Bắc Nguyệt quận chúa yếu hơn hẳn, e rằng hiện tại đã bị thương nặng!”

” Dùng gậy ông đập lưng ông thì có gì không đúng?”

” Người của Thượng Thư Phủ không lẽ là dạng người thua mà không nhận?”

” Không nghĩ tới đường đường là Thượng Thư Phủ vậy mà lại làm việc không quang minh lỗi lạc, âm thầm hạ độc, ngầm ngầm hãm hại, lại còn thua không dám nhận, thật đáng khinh!”

” Ai, nói nhỏ thôi, người ta là Kính vương phi đó! Có Kính vương và An quốc công phủ làm chỗ dựa đương nhiên sẽ không thêm kiêng nể ai rồi!”

” Chà chà, Thái tử điện hạ còn chưa lên tiếng, Kính vương dám làm gì ư?”

.....

Tiếng bàn luận đem bầu không khí của tử thí trường hâm nóng lên.

Tạp Nhĩ Thập đại lục vốn cường giả vi tôn, ghét nhất chính là loại hành vi đê hèn tiểu nhân. Cường giả mãi mãi vẫn được tôn kính nhất.

Chương 235: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (6)

Bắc Nguyệt quận chúa quá mạnh mẽ, chỉ dùng một cánh tay trái, không tốn sức chút nào đã có thể đánh bại Lâm Tử Thành sắp trở thành Hoàng Kim chiến sĩ!

Thực lực như vậy, quá cường hãn! Quá đáng sợ!

Người của Thượng Thư Phủ bị nhiều ánh mắt khinh bỉ nhìn chằm chằm cũng chỉ có thể rụt cổ lại, không dám hó hé.

Lâm thượng thư cảm thấy trước mắt tối sầm, quay đầu lại liếc mắt nhìn An quốc công, thấy sắc mặt hắn cũng không tốt hơn mình bao nhiêu, muốn bao nhiêu khó coi thì có bấy nhiêu khó coi!

Trận chiến trước mắt này, Thượng Thư Phủ tổn thất hai vị thiên tài là chuyện nhỏ, chuyện quan trọng nhất chính là vị trí Kính vương phi tương lai của Lâm Uyển Nghi a. Thân phận nàng vốn không giống người bình thường, bây giờ lại làm ra chuyện như vậy, không chỉ phá huỷ thanh danh Thượng Thư Phủ mà còn đập nát thể diện của Kính vương điện hạ nữa chứ!

Kế hoạch vốn hoàn hảo của bọn họ hiện tại đã hoàn toàn vô dụng, Lâm Uyển Nghi này khẳng định không thể làm Kính vương phi, hết thảy kế hoạch đều quay lại vạch xuất phát, An quốc công có thể không tức giận sao?

Hơn nữa, nha đầu hãn ghét nhất lại chính là chủ mưu của cuộc náo động này.

Hoàng Bắc Nguyệt này thân thủ lợi hại như vậy, e rằng cũng không dễ đối phó a. Lúc trước đám người hắc phái đi đều không có tin tức, hắc vốn nghĩ bọn họ hỏng việc chạy trốn, bây giờ xem ra hắc đã bị Hoàng Bắc Nguyệt thủ tiêu hết rồi.

Thực lực của nàng cao như vậy, đám người kia căn bản không đánh lại nàng.

An quốc công hừ một tiếng, nhanh chóng hồi phủ.

Bên kia Lâm thượng thư cũng chậm chậm đi tới, sai thủ hạ nâng Lâm Tử Thành dậy chuẩn bị ly khai.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, nhàn nhạt mở miệng: "Lâm đại công tử cứ thế mà đi sao?"

"Vậy người còn muốn thế nào nữa?" Lâm Uyển Quân sệt sệt mũi. Thượng Thư Phủ của bọn họ coi như xong luôn rồi, An quốc công nhất định sẽ rất thất vọng về Thượng Thư Phủ a.

"Quý xuống xin lỗi, trước đó hắc đã đáp ứng." Thanh âm trong trẻo nhưng tràn ngập khí phách.

Người chung quanh lập tức dồn dập gật đầu. Lúc mới bắt đầu tỷ thí, Lâm Tử Thành đúng là đã nói qua, nếu như Bắc Nguyệt quận chúa có thể đánh bại hắc thì hắc sẽ quý xuống xin lỗi quận chúa!

Lời này rất rõ ràng, người chung quanh ai cũng nghe được, hơn nữa còn có Thái tử điện hạ, Thương Hà viện trưởng cùng Tiêu Dao vương làm chứng, Lâm Tử Thành có muốn chối cũng không được!

"Bắc Nguyệt quận chúa, huynh trưởng ta bị thương thành như vậy,

người không thể khinh người quá đáng a!” Lâm Uyển Quân cắn môi nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: ” Đó là do hấn gieo gió gặt bão, sự việc đã đáp ứng rồi mà bây giờ không làm, đây chính là phong độ của cao thủ ư?”

Thân là cường giả, đã nói là phải làm! Đặc biệt là trước mắt bao người như vậy, người muốn lừa gạt cho qua chuyện? Được thôi, nhưng sau này người cũng đừng mơ còn ai tôn kính người nữa.

Lâm Uyển Quân liếc mắt nhìn Lâm thượng thư. Hấn vẻ mặt giận dữ, thấp giọng nói: ” Tử Thành, làm đi.”

Tình huống trước mắt, lòng người đều hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt hết rồi. Nha đầu này thật là một tên ác độc giáo hoạt, vốn dĩ thái độ hùng hổ dọa người của nàng sẽ khiến người ta phản cảm, nào ngờ nàng ta lại chụp cái mũ phong độ cao thủ lên đầu Lâm Tử Thành. Bọn họ rõ ràng chỉ có thể lựa chọn quỳ xuống xin lỗi, nếu không chắc chắn sẽ mất lòng người.

Giáo hoạt, nham hiểm, giả dối, giết người không dao a!

Lâm Tử Thành khế gật đầu, bảo Lâm thượng thư cùng Lâm Uyển Quân buông tay ra, trên gương mặt thắm đẫm máu tươi, nhìn qua có chút dữ tợn.

Hấn chậm rãi quỳ xuống, hai tay bấu chặt vào mặt đất, thanh âm vừa lạnh vừa cứng: ” Là Lâm Tử Thành ta có mắt không trông, trách lầm Bắc Nguyệt quận chúa. Hôm nay ta quỳ ở đây xin lỗi, thỉnh quận chúa tha thứ!”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, từ trên cột gỗ uyển chuyển nhảy

xuống, đi qua một bên, nhàn nhạt vút lại một câu: ” Đứng lên đi.”

Chương 236: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (7)

Hai tay Lâm Tử Thành bấu chặt đến chảy máu, hấn ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn bóng lưng Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt tràn ngập quang mang âm lãnh và cừu hận.

Xú nha đầu nhà ngươi! Ngươi nhớ kỹ cho ta, nổi nhục ngày hôm nay tương lai Lâm Tử Thành ta nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần!

” Bắc Nguyệt quận chúa, chúc mừng ngươi! Sau này không còn ai dám nói ngươi là phế vật nữa rồi!” Lạc Lạc không biết từ đâu chạy tới, lớn tiếng chúc mừng.

Hắn vừa lên tiếng, đám người chung quanh cũng vội vàng hướng nàng chúc mừng, thái độ hết mực tôn kính. Cũng phải, nàng bây giờ là cường giả, hiện tại không thể đối xử qua loa như lúc trước được nữa.

Thương Hà viện cười nói: ” Thời điểm nhập học quận chúa không có tham gia nghi thức sát hạch, chỉ bằng để vài ngày nữa lão phu an bài một buổi sát hạch khác cho ngươi, chỉ cần vượt qua sát hạch ngươi liền có thể đến Võ đạo viện học tập.”

” Oa! Quận chúa vậy mà cũng là một gã chiến sĩ, hơn nữa còn là cấp bậc Bạch Ngân chiến sĩ nữa a.”

” Nói không chừng sau khi sát hạch xong, đẳng cấp của nàng còn cao hơn nữa đó. Lúc này đối phó với Lâm Tử Thành hình như nàng cũng xuất thủ toàn lực a!”

” Thiên tài! Tuyệt đối là thiên tài! Một vị Bạch Ngân chiến sĩ mười hai tuổi, không không, còn có thể là Hoàng Kim chiến sĩ nữa! Đây tuyệt đối là cao thủ Võ đạo trẻ tuổi nhất trong lịch sử của Nam Dục quốc ta!”

” Không hổ là nữ nhi của Trưởng công chúa, thiếu niên thiên tài a!”

...

Được mọi người khích lệ, dù Hoàng Bắc Nguyệt có tính cách lãnh đạm cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng, vội đứng dậy.

Tiên Dao vương và Phong Liên Dục đang chấp tay đứng sau đám người, thấy cảnh đó cũng không nhin được mà mỉm cười. Tiên Dao vương nhẹ phe phẩy quạt giấy, ánh mắt nheo lại, tựa hồ có chút ưu thương nhàn nhạt lóe qua.

” Nguyệt nhi là thiên tài a...” Hắn nhẹ giọng nói: ” Nếu như Trưởng công chúa biết, chắc nàng sẽ có thể an tâm ra đi.”

” Chuyện cũ đã qua, Vương gia cũng đừng vì người đã mất mà ưu phiền.” Phong Liên Dục ngẩng đầu lên, đôi đăm tử mâu minh mông không chút gợn sóng: ” Bắc Nguyệt quận chúa thông tuệ như vậy, thành tựu sau này chắc chắn sẽ không thấp hơn Huệ Văn trưởng công chúa đâu.”

” Đúng vậy, sau này bốn vương nhất định sẽ hảo hảo thủ hộ Nguyệt nhi, mãi cho đến khi nàng trưởng thành.”

Năm nay Hoàng Bắc Nguyệt mười hai tuổi, hôm nay lộ ra phong mang nhất định sẽ có rất nhiều người muốn gây bất lợi cho nàng. Thực lực của nàng tuy mạnh, nhưng dù sao nàng vẫn chỉ là tiểu hài

tử, suy nghĩ không chu đáo có thể tự gây họa cho bản thân.

Để thực hiện lời hứa với Huệ Văn Trưởng công chúa, hẳn nhất định sẽ hảo hảo bảo hộ nàng!

Trên Thất tháp, bên cạnh một cái cửa sổ khép hờ, một thân ảnh cao quý nghiêm trang lẳng lặng đứng. Gió nhẹ nhàng thổi qua mái tóc đen, trong đôi đồng tử phi thường lãnh khốc kia lóe lên một tia sáng không dễ nhận thấy.

”Hoàng Bắc Nguyệt...Bắc Nguyệt...” Thanh âm thanh lãnh hòa theo gió bay xa.

Người trở nên càng mạnh thì ta càng muốn có được người!

Người được hẳn chọn chắc chắn nhất sẽ không làm!

Linh Tôn đóng cửa sổ lại, thân ảnh như một làn sương chậm rãi tiêu tán trong bóng tối.

”Được rồi, trận tỷ thí của Bắc Nguyệt quận chúa và Lâm Uyển Nghi đã kết thúc, người thắng là Bắc Nguyệt quận chúa!” Thương Hà viện trưởng trông thấy tình hình đã dần ổn định liền tuyên bố kết quả tỷ thí.

Một vị cao thủ cấp bậc Bạch Ngân chiến sĩ mười hai tuổi thắng, lần này không còn ai cảm thấy ngoài ý muốn nữa!

Hồi tưởng lại, trận tỷ thí giữa Bắc Nguyệt quận chúa và Lâm Uyển Nghi quả thật là phấn khích vạn phần a!

Mỗi chiêu thức, mỗi động tác đều là bút tích của cao thủ, nếu chỉ dựa vào vận khí thì làm sao có khả năng tiêu sái tự nhiên như vậy được

chứ.

Vị Bắc Nguyệt quận chúa này quả nhiên là thâm tàng bất lộ (ẩn giấu sâu không lộ ra chút nào)! Lâm Uyển Nghi cùng Lâm Tử Thành vốn không phải đối thủ của nàng a!

Chương 237: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (8)

Một người sử dụng thủ đoạn, một người dùng hết toàn lực, cuối cùng vẫn thua ở trên tay Bắc Nguyệt quận chúa!

Bởi vậy mọi người đều phi thường tán thành với cái kết quả tỷ thí này.

” Tốt lắm, tỷ thí tiếp tục đi.” Thanh âm đầy uy nghiêm của Thương Hà viện trưởng vừa vang lên, khán giả liền dồn dập trở về chỗ ngồi, tiếp tục quan sát tỷ thí.

Hoàng Bắc Nguyệt băng bó kỹ vết thương trên tay và trên bả vai xong cũng đi ra ngoài quan sát trận tỷ thí giữa Anh Dạ công chúa và một vị cao thủ Võ đạo viện.

Nàng chỉ nhìn thoáng qua đã biết vị cao thủ Võ đạo viện kia căn bản không phải đối thủ của Anh Dạ công chúa. Nếu như Anh Dạ công chúa không học ở Quốc Tử Giám mà sang Võ đạo viện thì chắc chắn nàng ấy sẽ là cao thủ số một số hai.

Biết rõ kết quả, nàng đương nhiên sẽ không có tiếp tục xem mà chậm rãi đi tới bên cạnh ghế trọng tài. Một người thủ vệ đi tới, hướng nàng thi lễ, thần sắc tràn ngập tôn kính.

” Bắc Nguyệt quận chúa, xin hỏi ngài cần gì?”

Từ một phế vật ai ai cũng đều biết đột nhiên nhảy lên thành cao thủ hào quang rực rỡ, chuyện như vậy khiến lòng người kích động. Phía

sau vầng hào quang này là bao nhiêu cố gắng, bao nhiêu gian khổ?

Cho nên đám người này đều rất tôn kính Hoàng Bắc Nguyệt, còn cung kính hơn so với cao thủ thông thường.

” Ta muốn nói mấy câu với Thương Hà viện trưởng, phiền người thông báo một tiếng, đa tạ.”

” Không thành vấn đề!” Thủ vệ kia nghe thấy thanh âm lễ phép của nàng, trong lòng lập tức hưng phấn. Không nghĩ tới một vị cao thủ lợi hại như vậy lại vô cùng lễ độ, không hổ là nữ nhi được Huệ Văn Trưởng công chúa giáo dưỡng ra! Thật khiến người ta tôn kính từ tận đáy lòng.

Thủ vệ đi tới bên ghế trọng tài, thấp giọng nói vài câu bên tai Thương Hà viện trưởng. Thương Hà viện trưởng nghe xong liền đứng lên, về mặt hiền hòa đi tới.

” Bắc Nguyệt quận chúa có chuyện gì không?”

Hoàng Bắc Nguyệt hành lễ đệ tử rồi nói: ” Viện trưởng, kỳ thực ta rất thích học tập một ít thi thư lễ nghi, cái này cũng là điều mà mẫu thân ta kỳ vọng, thỉnh viện trưởng không nên đem ta chuyển sang Võ đạo viện.”

Nàng thực sự rất thích bầu không khí thanh tịnh ôn hòa bên trong Quốc Tử Giám, hơn nữa mấy môn học nàng chọn cũng không phải là vô dụng.

Tuy rằng trong Võ đạo viện nàng có thể trưởng thành nhanh hơn, bất quá cơ thể nàng cho tới bây giờ vẫn không thể ngưng tụ nguyên khí, kiến thức Võ đạo viện truyền dạy cũng không thích hợp với nàng, nàng qua đó cũng chỉ lãng phí thời gian mà thôi.

Nghe nàng nói, Thương Hà viện trưởng có chút kinh ngạc. Từ xưa tới nay chưa từng nghe nói có đệ tử nào lại không muốn đi Võ đạo viện a. Bọn hắn chỉ cần nghe có thể đi vào Võ đạo viện thì đều mặt mày vui vẻ.

Nhưng đây là ý nguyện của đệ tử, hẳn đương nhiên sẽ phi thường tôn trọng.

” Quận chúa nếu như cân nhắc kỹ thì lão phu tự nhiên sẽ tôn trọng quyết định của quận chúa. “

“Đa tạ viện trưởng.” Hoàng Bắc Nguyệt thi lễ xong, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía Thất tháp xa xa hỏi: ” Xin hỏi viện trưởng, đệ tử của Quốc Tử Giám cũng có thể tiến vào trong Thất tháp xem điển tịch chứ?”

Thương Hà viện trưởng hiền lành cười: ” Đương nhiên là có thể, bất quá trong Quốc Tử Giám đều học thi thư cầm kỳ, sách về binh pháp đều ở trong thư viện của Quốc Tử Giám. Mà điển tịch trong Thất tháp đều vô cùng thâm ảo, đều dành cho người tu luyện sử dụng, bởi vậy học sinh Quốc Tử Giám đa số đều sẽ không đi vào, đương nhiên cũng không có quy định học sinh Quốc Tử Giám không thể vào a.”

” Ta đã hiểu, đa tạ viện trưởng.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng nói cảm ơn.

Chương 238: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (9)

Thương Hà viện trưởng nhìn nàng thật sâu, ngữ khí trầm trọng: ” Bắc Nguyệt quận chúa, người thiên phú rất cao, chỉ cần chuyên tâm tu luyện trong tương lai nhất định sẽ có thành tựu phi phàm. Chuyện đi tới Võ đạo viện học tập người cần nhắc kỹ một chút đi.”

Đối với sự quan tâm của trưởng bối, Hoàng Bắc Nguyệt tuy rằng vẫn không đồng ý nhưng nàng cũng không dùng ngôn ngữ kịch liệt phản bác, chỉ nói rằng mình sẽ suy xét.

Thương Hà viện trưởng gật đầu, trở lại trên ghế trọng tài.

Cuộc tranh tài vừa vặn cũng kết thúc, không có gì bất ngờ, vẫn là Anh Dạ công chúa thắng. Tên cao thủ Võ đạo viện cam tâm tình nguyện chịu thua.

Quốc Tử Giám vs Võ đạo viện, hai trận đầu, Quốc Tử Giám thắng. Cao thủ có thiên phú tốt đa số đều học tập ở Võ đạo viện, ai ngờ bọn họ liên tiếp thua hai trận, quả thật mất hết mặt mũi.

Trên ghế trọng tài, Lôi viện sĩ tức đến vênh râu trừng mắt, còn Quách viện sĩ thì sờ cằm cười ha ha, bộ dáng rất đáng đánh. Đương nhiên rồi, hấn không vui mới là lạ, những hài tử năm nay của Quốc Tử Giám thực sự khiến cho hấn nở mày nở mặt a!

Anh Dạ công chúa cầm kiếm tiêu sái đi về, nửa đường trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền cười cười tiến lên kéo kéo tay nàng.

” Vừa rồi có quá nhiều người ta không tiện đi tới chúc mừng người, ta và Hoàng huynh đều rất cao hứng a.”

” Đa tạ công chúa, đa tạ Thái tử.”

Anh Dạ công chúa cười nói: ” Người cảm ơn cái gì, đều là người một nhà, hơn nữa sự việc người gây ra hôm nay cũng là đả kích không nhỏ với Lâm thượng thư và An quốc công. Hai lão này ủng hộ Kính vương, có ý đồ bất lợi đối với Hoàng huynh, đương nhiên phải hung hăng đả kích bọn hắn một phen!”

An quốc công và Lâm thượng thư đều là cá mè một lứa, hơn nữa còn có đảng phái của Tề thừa tướng. Nam Dục quốc đã có tới hai bè phái muốn gây bất lợi cho Thái tử.

Mấy ngày trước Hoàng Bắc Nguyệt ở trên lô đài giết Tiết Mộng, trấn phủ chi bảo của An quốc công phủ lại bị trộm mất, trong khoảng thời gian này, An quốc công phủ quả thật tương đối im hơi lặng tiếng.

Bây giờ hai vị thiếu gia tiểu thư thiên tài nhất của Thượng Thư Phủ cũng bị Hoàng Bắc Nguyệt phế đi, đả kích lần này sẽ khiến bọn hắn không ngóc đầu lên được.

Những cao thủ đầu nhập vào Thượng Thư Phủ sau khi biết sau chuyện này, chỉ sợ sẽ có không ít người lựa chọn ly khai, cho dù gia nhập bè phái nào cũng không đáng kể. Chỉ cần hơi giảm bớt phe cánh của Thượng Thư Phủ và An quốc công phủ đã rất tốt rồi.

Kết quả này không ai nghĩ đến, tất cả đều là do Hoàng Bắc Nguyệt vô ý thúc đẩy, Anh Dạ công chúa đương nhiên rất cao hứng.

Anh Dạ công chúa mang Hoàng Bắc Nguyệt đi tới chỗ ngồi của Hoàng thất, cách nơi này không xa chính là đám người của Tiêu gia.

Bọn họ đương nhiên là nhờ mặt mũi của Trưởng công chúa phủ mới có thể ngồi gần Hoàng thất đến vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi tới, nhóm người kia liền bắt đầu khẩn trương.

Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận cảnh giác nhìn về phía nàng, sợ nàng đột nhiên chạy tới trả thù. Nhiều năm bị ức hiếp như vậy, nếu nói Hoàng Bắc Nguyệt tốt bụng không báo thù thì bọn họ mới không tin!

Nhưng rất bất ngờ, Hoàng Bắc Nguyệt giống như không nhìn thấy bọn hắn. Nàng đi đến trước mặt Thái tử, vừa muốn hành lễ, Chiến Dã đã ngẩng đầu lên nói: "Không cần đa lễ."

Anh Dạ công chúa và Hoàng Bắc Nguyệt ngồi chung, Anh Dạ công chúa cười nói: "Hoàng huynh, vừa rồi huynh thấy biểu hiện của Bắc Nguyệt như thế nào? Có phải rất lợi hại hay không?"

Sắc mặt Chiến Dã hơi nhợt nhạt, bất quá khi nghe Anh Dạ công chúa nói, khóe miệng hắn cũng hơi nhếch lên, nói ra lời tán thưởng hiếm thấy: "Rất tốt."

"Hoàng huynh rất ít khi tán thưởng người khác a." Anh Dạ công chúa nghịch ngợm nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn sắc mặt của Chiến Dã, trong lòng không khỏi có chút lo lắng. Sao sắc mặt hắn vẫn nhợt nhạt như vậy, thoạt nhìn dường như chẳng khá hơn chút nào, viên Bách Độc Đan kia chẳng lẽ một chút tác dụng cũng đều không có sao?

Chương 239: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (10)

“Thân thể Thái tử điện hạ hình như không được tốt?” Nàng không nhin được lên tiếng hỏi.

Công chúa Anh Dạ biết tính tình Thái tử vốn lạnh lùng, không thích nói chuyện với người khác nên mở miệng nói trước: “Hoàng huynh hai ngày nay bị phong hàn, thân thể có chút không thoải mái.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua nàng, thấy nhãn quang của nàng trong suốt, không thấy giống như đang nói dối, trong lòng liền bắt đầu suy nghĩ; chẳng lẽ ngay cả công chúa Anh Dạ mà Chiến Dã cũng gạt sao?

Chẳng lẽ cả Hoàng Thượng cũng không biết? Còn về việc đi tìm Tiêu Dao Vương nghĩ biện pháp, không lẽ Chiến Dã vì muốn an ủi nàng nên mới nói thế?

Nghĩ đến đây nàng đứng lên, tâm tình tựa hồ có chút ngưng trọng.

“Bắc Nguyệt quận chúa, sư phụ của người là ai?”. Thanh âm Chiến Dã thản nhiên vang lên.

“Sư phụ không thích ta nhắc tới hấn trước mặt người khác, mong Thái tử điện hạ thứ lỗi.” Sư phụ của nàng đúng là một vị cao nhân ẩn dật, ngày tháng trôi qua giống như sống cuộc sống của thần tiên, một nơi càng tĩnh lặng không một bóng người thì hấn càng thích, những người ở thế giới bên ngoài thực sự có rất ít người nghe nói đến hấn.

Tuy nhiên người được sư phụ bồi dưỡng thành thế này lại vừa mới xuất sư, thì đây tuyệt đối là cao thủ số một, số hai!

Chiến Dã gật đầu nhưng trong lòng âm thầm suy nghĩ, nàng có khi lại là đồ đệ của Hí Thiên. Đêm đó Hí Thiên đã từng nói qua, nàng đến Lâm Hoài Thành là vì muốn báo ân đối với Trương công chúa Huệ Văn, nhưng Trương công chúa đã qua đời, nàng chỉ có thể báo ân với con của Trương công chúa chính là Bắc Nguyệt quận chúa này.

Hoàng Bắc Nguyệt chính là người bị mọi người đồn đãi là phế vật, thể chất đặc thù không thể ngưng tụ nguyên khí, bị mọi người cười nhạo xa lánh, thế nhưng ngày gần đây tài năng lại lộ ra, khiến vô số người khiếp sợ.

Một người như thế thì làm sao trong một khoảng thời gian ngắn ngủi lại trở nên lợi hại như vậy? Trừ phi là được cao nhân chỉ điểm.

Hí Thiên vì báo đáp ân huệ của Trương công chúa, nhất định sẽ tận tâm hết sức dạy bảo Bắc Nguyệt quận chúa, dốc sức truyền thụ, nàng là một người đơn độc tiêu sái, cho dù có thu nhận Bắc Nguyệt quận chúa là đồ đệ thì cũng không thích lộ diện ra ngoài.

“Tôn sư nhất định rất lợi hại mới có thể dạy dỗ ra một đồ đệ như người!”. Chiến Dã cũng không tiếc lời. Nếu Hí Thiên không muốn để người khác biết nàng dạy dỗ Bắc Nguyệt quận chúa, vậy hẳn cũng không tiện nói ra tránh làm khó cho Bắc Nguyệt quận chúa.

Hoàng Bắc Nguyệt từ nhỏ thật sự rất tôn trọng cùng sùng bái sư phụ của mình, bởi vậy khi nghe được có người khen sư phụ của mình thì nàng đặc biệt vui vẻ.

“Đúng vậy, sư phụ ta thật sự là một người rất rất giỏi, mặc dù tuổi còn rất trẻ nhưng vô cùng lợi hại!”

Chiến Dã vừa nghe tuổi còn rất trẻ, hẳn càng thêm chắc chắn rằng sư phụ của nàng chính là Hí Thiên. Trong số đông đảo những cao thủ ở Nam Dục Quốc này thì người vừa có tuổi rất trẻ lại vừa lợi hại, trừ hẳn ra chỉ có Hí Thiên.

Nghe được khẩu khí đặc biệt sùng kính của Hoàng Bắc Nguyệt, Chiến Dã cũng thật cao hứng, phẩm hạnh của Hí Thiên không cần nói đến, nàng dạy dỗ người khác thì tự nhiên người đó cũng sẽ không yếu kém.

Trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên một ý cười nhu hòa, từ trong nạp giới lấy ra một lọ chữa thương Phi Thúy ngọc dịch đưa cho nàng, “Thương thể của người nên tĩnh dưỡng cho thật tốt!”

Hoàng Bắc Nguyệt sừng sốt, thứ này lần trước Chiến Dã cũng đã cho nàng, lúc đó nàng có thân phận là Hí Thiên – là một cao thủ cấp cửu tinh, nên khi đó Chiến Dã mới ra tay hào phóng như vậy.

Có người đã nói qua, Phi Thúy ngọc dịch này vô cùng trân quý khó mà có được, không phải có tiền là có thể mua được.

Hiện tại nàng chỉ mới bộc lộ tài năng, chỉ như vậy thì chắc là không đủ để hẳn cho nàng thứ dược phẩm trân quý như thế này được?

Chẳng lẽ hẳn đối với ai cũng tốt như vậy sao?

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút buồn bực.

Nếu nàng biết trong lòng Chiến Dã nghĩ gì, nhất định sẽ cảm thấy có đàn quạ bay ngang đầu, sao nàng có thể bái chính mình là sư phụ đây?

Công chúa Anh Dạ nhìn qua với ánh mắt đầy hâm mộ, hoàng huynh cũng không hào phóng với nàng như thế, đang muốn nói chuyện thì người của Tiêu gia lại đi tới.

Chương 240: Tiểu phượng hoàng sơ hiện (11)

Người đi tới chính là Tiêu Vận, có Thái tử cùng công chúa Anh Dạ ở đây nàng cũng không dám quá kiêu ngạo, cung kính đi tới hành lễ.

Công chúa Anh Dạ lạnh lùng nâng mắt nhìn nàng, không nói lời nào, ánh mắt uy nghiêm yên lặng liếc qua.

Tiêu Vận cúi đầu, nửa con mắt cũng không dám nhìn thêm, cung kính nói: “Khởi bẩm thái tử điện hạ, công chúa điện hạ, gia gia của thần nữ nhờ thần nữ đến mời Bắc Nguyệt quận chúa qua nói chuyện.”

Vài người trong Tiêu gia cũng không có thành tựu gì, Tiêu Viễn Trình tuy là Phò mã nhưng ở trong triều không có bao nhiêu thực quyền, ngược lại chính là Tiêu Khải Nguyên, trước mắt chính là một vị cường giả đã đột phá bát tinh triệu hoán sư, rất được Hoàng thượng xem trọng.

Cường giả đều là những người được tôn kính, Chiến Dã hơi chút gật đầu nói: “Ngươi qua hỏi Bắc Nguyệt quận chúa đi.”

“Đa tạ Thái tử điện hạ.” Trước mặt vị thiên tài trẻ tuổi nhất trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp này, Tiêu Vận chỉ là một triệu hoán sư tam tinh, thực lực thật sự quá yếu ớt nhỏ bé khiến nàng khiếp sợ.

Uy áp thuộc về cường giả ép tới khiến nàng không thở nổi, trong lòng âm thầm có chút nổi giận, nếu như cấp bậc của nàng có thể tăng lên một hai cấp, như vậy ở trước mặt Thái tử điện hạ cũng

không như bây giờ ngay cả đầu cũng nâng lên nổi.

“Quận chúa có phải nên đi một chuyến hay không?” Tiêu Vận thấp giọng hỏi, phải cung kính như thế này nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng nàng thật sự rất tức giận!

Cho dù đã biết thực lực của nàng không tầm thường thì thế nào? Phế vật này cũng có cái lợi ích gì đâu? Nàng sớm muộn gì cũng sẽ chết!

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn nàng một cái, chậm rãi đứng lên, “Đi thôi.” Nàng vừa nói vừa hướng Thái tử cùng công chúa Anh Dạ hành lễ, rồi nhanh chóng bước ra ngoài.

Tiêu Khải Nguyên không có ở trên thính phòng mà đang ở tòa tháp thứ bảy trong rừng cây, nơi đây thật yên tĩnh, giờ phút này mọi người đều đi xem tỷ thí tài nghệ, nơi đây ngay cả một người cũng không có.

Hoàng Bắc Nguyệt đi theo phía sau Tiêu Vận, vừa đi vừa âm thầm một bên quan sát tình huống xung quanh, xác định xung quanh không có một người nào cũng không hề có mai phục.

Không phải nàng đa tâm, nhưng trải qua nhiều năm như vậy, lòng nàng đối với người của Tiêu gia hoàn toàn là lạnh lẽo.

Có quan hệ huyết thống thì thế nào? Ngay cả huyết thống gần nhất là Tiêu Viễn Trình cũng mong muốn nàng nhanh chóng biến mất đây! Còn Tiêu Khải Nguyên từ lúc nàng sinh ra cho tới bây giờ đều xem nàng là sự sỉ nhục, là người đã phá hủy đi danh dự của Tiêu gia!

Thật là khôi hài, Tiêu Viễn Trình cam tâm tình nguyện ở rể giữ chức Phò mã, khi đó Hoàng Bắc Nguyệt nàng vẫn còn chưa ra đời, chuyện

này thì liên quan gì đến nàng? Dựa vào cái gì mà chán ghét nàng?

Xung quanh được cổ thụ bao phủ, toàn bộ ánh mặt trời chiếu xuống bị chia thành các vết lốm đốm to nhỏ, trên mặt đất lá rụng phân tán khắp nơi, nơi này thiếu thốn ánh sáng, gây ra một cảm giác âm lãnh.

Tiêu Khải Nguyên đang làm cái quỷ gì vậy? Gặp thân cháu gái của mình sao lại chọn địa phương quỷ quái này?

Nàng đang suy nghĩ, Tiêu Vận đi phía trước đột nhiên trong tay chột lóe, ánh huỳnh quang lưu chuyển băng vũ xuất hiện trong tay, nàng ta xoay người, băng vũ lạnh lẽo trong tay thẳng hướng Hoàng Bắc Nguyệt tấn công tới!

Luồng khí lạnh lẽo từ băng vũ phát ra, trong nháy mắt không khí trong rừng cây vốn âm lãnh cũng phảng phát giống như kết băng!

Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt chột lóe lên một tia lạnh lùng, dưới chân như nước chảy mây trôi tự nhiên bình tĩnh lui về phía sau, nhẹ nhàng nghiêng mình một cái, dễ dàng tránh được đòn công kích của Tiêu Vận.

“Nhị tỷ tỷ, ngươi đang làm cái gì vậy?”

Tiêu Vận vừa lạnh lùng vừa hận trừng mắt nhìn nàng, thấy chiêu vừa rồi không có kết quả, lập tức tung chiêu thứ hai nhanh hơn ác hơn tấn công tới, cùng lúc đó miệng nàng hét lớn: “Thiên Tuyết Miêu, đi ra!”

Độ ấm của không khí chột giảm mạnh xuống, một con đại miêu toàn thân tuyết trắng xuất hiện ở trong rừng rậm, lá ở trên cây đều rơi xuống, thân ảnh cùng với hai tròng mắt của tuyết miêu có vẻ vô cùng quý dị.....

Chương 241: Âm mưu tính toán (1)

‘meo meo ô’ một tiếng, trong thanh âm ẩn chứa dày đặc hàn khí đánh về phía Hoàng Bắc Nguyệt!

Tiêu Vận này không phải là đang lên cơn điên chứ? Một triệu hoán sư tam tinh nho nhỏ dám ở nơi này cùng nàng so tài thực lực sao?

Thực lực của nàng lúc đối chiến với Lâm Tử Thành trên nơi tỷ thí lễ nào Tiêu Vận không thấy được? Nếu không như thế nào lại ngốc nghếch như vậy đến khiêu chiến nàng?

Trừ phi....Là có người sai khiến, thiết lập bẫy đối với nàng!

Là ai? Mục đích là gì?

Nếu đúng là phái Tiêu Vận tới, vậy không cần nói cũng biết chính là Tiêu Khải Nguyên, chỉ có lão hồ li này sai khiến thôi! Hắn muốn làm gì đây? Xem một chút chân chính thực lực của nàng? Đừng nói đùa chứ, phái một người như Tiêu Vận đến, nghĩ rằng nàng sẽ lộ ra thực lực thật sự sao?

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người về phía sau, đi tới một gốc cổ thụ, ánh mắt âm lãnh quét một vòng quanh rừng cây. Tiêu Khải Nguyên nhất định là đang trốn ở một nơi nào đó để quan sát chiêu thức của nàng.

Muốn nhìn chiêu thức của nàng? Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy?

Nàng nhặt một hòn đá trên mặt đất, nắm trong tay, mượn một gốc lại thêm một gốc đại thụ để tránh né, cho dù Tiêu Vận có công kích như thế nào, nàng chính là không hiện thân.

Thiên Tuyết Miêu là loại mèo thuộc tính băng, bình thường đại miêu này rất ngoan hiền, nhưng đang ở trong trạng thái chiến đấu dưới hình dạng thiên tuyết miêu, nên có chút cuồng bạo, một tiếng lại một tiếng gào thét, thân thể khổng lồ muốn đem đại thụ ngăn cản phía trước phá nát!

Hoàng Bắc Nguyệt một tay cầm lấy viên đá, âm thầm truyền dẫn nguyên khí vào, sau đó nhắm ngay hai tròng mắt của tuyết miêu mà bắn tới.

Nhất thời trong rừng cây vang lên một tiếng hét thảm!

Nàng chính là một tay tuyệt kỹ phi tiêu, năm đó ngay cả sư phụ cũng phải khen ngợi nàng, nàng đối với loại trò chơi này cũng rất am hiểu, cho nên hôm nay dù ở trên lưng ngựa xóc nảy, nàng cũng có thể một phát đem mũi tên của Lâm Uyển Nghi bắn hạ!

Tiêu Vận vừa nhìn thấy triệu hồi thú mà mình yêu mến nhất bị đánh trúng ngay mắt, máu tươi chảy ròng ròng, nhất thời đau lòng nên càng gia tăng phần nộ.

“Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi rốt cuộc đang che giấu bản lĩnh gì? Đi ra đây đấu với ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, đánh với ngươi? Ngươi xứng sao?

Không nói một lời nào, một hòn đá lại tiếp tục từ đầu ngón tay bắn đi, lúc này không phải nhắm vào tuyết miêu mà chính là Tiêu Vận!

Editor: Minh Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“A!” Tiêu Vận kêu thảm một tiếng, ghé vào trên lưng thiên tuyết miêu, ôm lấy cái tai bị thương của mình!

Nếu không phải nàng phản ứng nhanh, vậy viên đá vừa rồi chính là đã đánh trúng mắt của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt chết tiệt, nàng ta đến cùng là đang trốn ở nơi nào?

Nhìn tới nhìn lui đều là cổ thụ cao lớn, bóng cây to lớn rậm rạp, sau mỗi lần bắn ra một hòn đá Hoàng Bắc Nguyệt đều lợi dụng thân pháp quý dị nhanh chóng chuyển dời đến phía sau một thân cây khác, làm cho người ta không tài nào phát hiện ra là nàng đang núp ở vị trí nào.

Liên tiếp những hòn đá vừa ngoan vừa chuẩn phóng tới, Tiêu Vận trốn trên lưng Thiên Tuyết Miêu thật ra không sao hết, nhưng đáng thương chính là Thiên Tuyết Miêu, bị đánh trúng nên gào khóc kêu thảm thiết.

Bọn họ ở ngoài sáng, Hoàng Bắc Nguyệt ở trong tối, loại tình huống này vốn đã rất bất lợi, mà Tiêu Vận chỉ có thực lực của triệu hoán sư tam tinh, căn bản so với một ngón tay của Hoàng Bắc Nguyệt thôi cũng tỏ ra yếu kém rồi, nàng làm sao có thể đòi chiếm được thượng phong chứ?

Thiên Tuyết Miêu bị chọc giận nên ở trong rừng cây hung mãnh tiến lên, phần nộ kêu rống, rất muốn đem người đang đánh lên nó bắt lại xé ra thành từng mảnh nhỏ!

“Vận nhi!” Đột nhiên một thanh âm già nua vang lên, sau đó là một tiếng ầm ầm khí thế của con báo kêu lên!

Một trận hơi nóng theo tiếng hô của con báo cuốn qua đến đây, lá cây đồng loạt rung động, loại trình độ của hỏa thuộc tính này vô cùng hung mãnh cùng cuồng bạo.

Cùng so với tiếng hét điên cuồng của Thiên Tuyết Miêu, quả thực là khác nhau một trời một vực!

“Gia gia!” Tiêu Vận nghe thấy thanh âm này, nhất thời trong lòng vui vẻ, lập tức giống như là có một chỗ dựa vậy!

Chương 242: Âm mưu tính toán (2)

Gia gia sắp ra tay, để xem Hoàng Bắc Nguyệt kia còn dám hung hãn nữa hay không?

Một đầu hắc báo toàn thân đen nhánh, bốn chân được bao bọc trong hỏa diễm chậm rãi từ trong rừng đi ra, trên lưng nó, một vị lão nhân tóc bạc uy nghiêm đang ngồi, hai mắt khép hờ, rất có phong phạm cao thủ.

Tiêu Khải Nguyên chỉ mới đột phá đẳng cấp Bát Tinh Triệu hoán sư không lâu, triệu hoán thú của hắn là Liệt Hỏa Báo, Linh thú cấp 12, Hỏa thuộc tính. Hình thể của nó mặc dù không lớn nhưng lại rất giỏi về tốc độ, lực công kích phi thường kinh người.

Vì vậy, cho dù là một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư chỉ cần xui xẻo đụng phải Tiêu Khải Nguyên cũng chỉ có thể chịu thua thiệt. Cung yến lần trước, vị Cửu Tinh Triệu hoán sư Tư Mã Quy Yến cũng không dám trêu chọc đến lão hồ ly Tiêu gia này.

Tiêu Vận vừa nhìn thấy lão đã lập tức từ trên lưng Thiên Tuyết Miêu nhảy xuống, bùm lấy lỗ tai đang bị thương đi tới bên cạnh Tiêu Khải Nguyên.

” Gia gia, nha đầu kia không chịu đi ra, không biết đang trốn ở nơi nào. Ta bị nàng ám toán, thực là hèn hạ!”

Tiêu Khải Nguyên hơi gật đầu, từ trong ống tay áo lấy một viên đan dược ra đưa cho nàng, trầm giọng nói: ” Hòa tan trong nước rồi thoa

lên vết thương, như thế sẽ không để lại sẹo.”

“Cảm ơn gia gia!” Tiêu Vận lập tức vui vẻ tiếp nhận. Nữ hài tử chú trọng nhất chính là vẻ bề ngoài, cho dù trên lỗ tai chỉ có một chút tỳ vết thì nàng cũng không thể tiếp thụ được.

” Người lui xuống trước đi, chuyện ở đây giao cho ta.”

” Vâng, gia gia!” Tiêu Vận từ nhỏ đã luôn nghe theo Tiêu Khải Nguyên, chưa bao giờ dám trái lời hắn. Mặc dù nàng rất muốn trông thấy cảnh Hoàng Bắc Nguyệt bị gia gia giáo huấn một phen, nhưng... việc này cũng không cần vội vã nha.

Tiêu Vận mang theo Thiên Tuyết Miêu nhanh chóng ly khai.

Tiêu Khải Nguyên cưỡi Liệt Hỏa Báo, chậm rãi đi về phía trước mấy bước, đôi mắt khép hờ hơi mở ra, âm thanh già nua nhưng uy nghiêm: ” Bắc Nguyệt, đi ra đi.”

” Ta cho rằng lão gia tử không tới, còn đang định đi về đây này.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi từ sau một gốc cây đi ra, đem hòn đá trong tay ném đi, nhàn nhạt cười, ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn Tiêu Khải Nguyên một cái.

Tiêu Khải Nguyên nói: ” Người phải gọi ta một tiếng gia gia mới phải.”

” Vậy sao? Ta nhớ khi ta còn bé lão gia tử từng nói qua ta không phải người của Tiêu gia, không được phép xưng hô ngài là “gia gia” như các ca ca tỷ tỷ nga.” Trong con ngươi trong suốt lóe lên quang mang lạnh lẽo.

” Sự việc đã lâu như vậy mà ngươi vẫn còn nhớ sao?” Tiêu Khải Nguyên cũng không tức giận, vẫn chậm rãi nói chuyện.

” Bắc Nguyệt đương nhiên không dám quên, sỉ nhục của hôm trước, ưu sầu của hôm nay, khúc mắc của ngày mai, hết thảy mọi thứ ta đều sẽ không quên!”

Tiêu Khải Nguyên ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng chịu mở mắt ra, tỉ mỉ đánh giá Hoàng Bắc Nguyệt. Nha đầu này chỉ mới mười hai tuổi, nhưng trên người nàng lại tỏa ra khí chất cao quý thanh lãnh, giống như đúc Huệ Văn Trường công chúa năm đó!

Từ buổi cung yến kia hắn đã cảm thấy nha đầu này không còn giống với lúc trước, sự việc hôm nay trên tỉ thí trường đã hoàn toàn xác thực ý nghĩ trong lòng hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt đã không còn là một đứa nhỏ nhút nhát, không nên thân nữa. Trận chiến ngày hôm nay, nàng tư thế oai hùng, cao cao tại thượng, chỉ riêng phần khí thế kia cũng đủ vượt qua tất cả các cao thủ a!

Thực lực nàng sử dụng để đối phó Lâm Tử Thành e rằng đã là cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ. Cấp bậc này, ngay cả hắn cũng phải chú trọng một chút.

Dù sao nàng cũng chỉ mới mười hai tuổi thôi a!

“ Bắc Nguyệt, trên đại lục này, người có thực lực, có tài năng mới được người coi trọng. Trước đây ngươi là một phế vật, đương nhiên sẽ không có ai coi trọng ngươi.”

Chương 243: Âm mưu tính toán (3)

“ Bắc Nguyệt, trên đại lục này, người có thực lực, có tài năng mới được người coi trọng. Trước đây người là một phế vật, đương nhiên sẽ không có ai coi trọng người, nhưng bây giờ thì khác, thực lực của người hiện tại đã đủ để Tiêu gia dốc sức bồi dưỡng.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nghiêng đầu, lông mày nhíu lại: ” Bồi dưỡng?”

Tiêu Khải Nguyên gật đầu, nói: ” Chỉ cần người nói ra một thân bản lĩnh của người là do ai dạy, sư phụ người là ai, gia gia bảo đảm tất cả công pháp bí kíp của Tiêu gia đều sẽ truyền cho người.”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, trong lòng cười lạnh. Thì ra là thế, bồi dưỡng nàng thật ra chỉ là một cái cớ, mục đích thực sự là muốn biết sư phụ của nàng là ai, một thân bản lĩnh này của nàng là từ đâu mà có.

Tiêu Khải Nguyên à Tiêu Khải Nguyên, người thật sự là một lão hồ li, đánh một vố lớn như thế không sợ mất cả chì lẫn chài hay sao?

” Công pháp bí kíp của Tiêu gia? Có mạnh như của sư phụ ta không?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt mở miệng, đôi mắt đen nhánh khẽ chớp chớp, quả thật là hình tượng thiếu nữ ngây thơ điển hình.

Tiêu Khải Nguyên nhìn dáng dấp của nàng, thầm nghĩ tiểu nha đầu thủy chung vẫn chỉ là tiểu nha đầu, ngây thơ không hiểu chuyện. Lời này của nàng chắc đang nghĩ tài lực của Tiêu gia chỉ ngang bằng với sư phụ nàng đi.

Tiêu gia là gia tộc lớn ở Nam Dục quốc, lịch sử lâu đời, mỗi đời đều tư tàng không ít công pháp bí kíp, bảo khí đan dược, tài phú thực sự rất nhiều.

Sư phụ của Hoàng Bắc Nguyệt không thể nào là cao thủ trong đại môn phái được, chỉ có thể là cao nhân ẩn dật không thích lộ diện. Những người này thông thường đều nhàn vân dã hạc (mây thành thoi nhàn rồi, hạc hoang dã tự do – ý chỉ người thích ở ẩn, tiêu dao tự tại), cô độc, thứ tốt làm sao có thể so được với đại gia tộc như Tiêu gia chứ?

Tiêu Khải Nguyên chậm rãi mở miệng: ” Người hôm nay cũng nhìn thấy kiếm quyết “Liệt Diễm Cuồng Khiếu” Lâm Tử Thành rồi đúng không? Chỉ cần có kiếm quyết tốt, thực lực của người cũng sẽ tăng lên mấy phần. Người bây giờ cũng là cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ nhưng hẳn là vẫn chưa có kiếm quyết đi.”

Công pháp võ đạo chỉ cần đến cấp bậc Cao Cấp chiến sĩ là đã có thể tu luyện kiếm quyết. Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục cũng lưu truyền không ít kiếm quyết, nhưng những loại chân chính lợi hại thì đã bị các cao thủ hoặc gia tộc lớn tư tàng hết cả.

Hoàng Bắc Nguyệt quả thực từ trước đến nay đều chưa từng thấy qua kiếm quyết, hơn nữa thứ nàng muốn tu luyện cũng không phải võ đạo, sức mê hoặc của kiếm quyết đối với nàng mà nói cũng không nhiều. Tuy nhiên, thứ tốt mà Tiêu gia cất giấu, nàng vẫn có mấy phần hứng thú a.

Nhiều năm như vậy, Tiêu gia dựa hơi Trưởng công chúa phủ cũng nhận được không ít chỗ tốt, hừ, chỗ tốt chẳng lẽ cho các người lấy không như vậy sao!?

” Sư phụ còn chưa có truyền kiếm quyết cho ta.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói.

Tiêu Khải Nguyên trong lòng thầm cười lạnh, quả nhiên, sư phụ của nàng chỉ là một vị cao nhân mà thôi, bằng không đã sớm truyền kiếm quyết cho nàng rồi, thực lực của nàng cũng đã đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ rồi a!

Xem ra vị cao nhân này cũng không có thứ tốt gì rồi.

” Chỗ ta có một cuốn cao cấp kiếm quyết “Viêm Hỏa Trảm”, bản thể nguyên khí của ngươi nếu là Hỏa thuộc tính thì ta sẽ cho ngươi tu luyện.”

Bản thể nguyên khí là thứ từ khi sinh ra đã có, mà nguyên khí trong cơ thể Hoàng Bắc Nguyệt đều bị Hắc Thủy Cấm Lao hấp thu, bởi vậy căn bản không tồn tại cái gì gọi là bản thể nguyên khí cả.

Nàng hấp thu đều là nguyên khí không có thuộc tính, là loại tinh khiết nhất! Cho nên khi nàng là Triệu hoán sư, nàng vừa có thể triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu có Băng thuộc tính, vừa có thể khống chế Linh thú Hỏa thuộc tính.

Bởi vậy đương nhiên nàng cũng có thể tu luyện kiếm quyết Hỏa thuộc tính!

Tiêu Khải Nguyên từ trong nạp giới lấy kiếm quyết “Viêm Hỏa Trảm” Hỏa thuộc tính ra, vung ống tay áo lên vút cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay tiếp được. Bản thân kiếm quyết Hỏa thuộc tính kia, trên mặt cũng có Hỏa nguyên khí mơ hồ lưu chuyển.

Chương 244: Âm mưu tính toán (4)

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay tiếp được. Bản thân kiếm quyết Hỏa thuộc tính kia, trên mặt cũng có Hỏa nguyên khí mơ hồ lưu chuyển. Nàng mở kiếm quyết ra, nhìn lướt qua nội dung phía trên.

” Chỉ có quyển thượng (phần đầu của quyển sách) thôi sao?”

Tiêu Khải Nguyên nói: ” Lấy thực lực bây giờ của ngươi vẫn không tu luyện được quyển hạ (phần sau của quyển sách) đâu, chờ ngươi tu luyện xong quyển thượng rồi thì ta liền đem quyển hạ đưa cho ngươi.”

Kiếm quyết chỉ có một nửa, căn bản là không tu luyện được, Tiêu Khải Nguyên này rõ ràng coi nàng như tiểu hài tử không hiểu chuyện mà trêu chọc!

Hoàng Bắc Nguyệt ném kiếm quyết trở lại, nói: ” Lão gia tử hay là lưu lại tự mình tu luyện đi, ta không cần.”

Tiêu Khải Nguyên sầm mặt lại: “ Viêm Hỏa Trảm là cao cấp kiếm quyết, ngươi chẳng lẽ còn chê nữa hay sao!”

Cao cấp kiếm quyết thì sao? Cho dù là thần cấp kiếm quyết mà chỉ nửa quyển thì cũng vô dụng! Lão nghĩ nàng ngốc ư?

” Lão gia tử, vô công bất thụ lộc (không có công lao thì không thể nhận ban thưởng), kiếm quyết cao cấp như vậy làm sao ta có thể nhận đây?”

” Hừ, thật ra là người không muốn nói ra sự phụ người là ai có phải không?” Tiêu Khải Nguyên hừ lạnh một tiếng, rõ ràng bị thái độ cố chấp của nàng làm cho tức điên.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía hắn: ” Sự phụ ta là ai cũng không có quan hệ gì với lão gia tử a, đừng quên người đã từng nói ta không phải là người Tiêu gia!”

” Người...” Tiêu Khải Nguyên đang muốn nổi giận, nhưng nghĩ lại nếu sinh khí (nổi giận) với một tiểu nha đầu mười hai tuổi không khỏi có chút tổn hại thanh danh, vì thế đành nén giận nói: ” Hoàng Bắc Nguyệt, người có biết, Tạt Nhĩ Tháp đại lục là nơi cường giả hội tụ, ra khỏi Nam Dục quốc vẫn còn có thế giới rộng lớn hơn không?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: “ Đương nhiên ta biết.”

Tiêu Khải Nguyên liếc mắt nhìn nàng, trong lòng thầm khinh bỉ, một con nhóc thì có thể biết cái gì đây?

” Người nếu đã biết thì cũng phải rõ ràng, mặc kệ cao thủ lợi hại bao nhiêu thì cũng không thể xưng vương xưng bá trên Tạt Nhĩ Tháp đại lục được, chỉ khi người dựa vào gia tộc cường đại thì mới có vốn liếng hoành hành trên đại lục.”

” Cường đại gia tộc...” Hoàng Bắc Nguyệt cau đôi lông mày thanh tú lại, nghiêm túc tự hỏi: ” Bồ Cát Nhĩ gia tộc, còn có Vũ Văn gia tộc của Bắc Diệu quốc, bọn họ đều là gia tộc cường đại hẳn là có thể hoành hành trên Tạt Nhĩ Tháp đại lục đi, chỉ là, gia tộc lớn như vậy cũng không phải tùy tiện là có thể đầu nhập vào nha.”

Tiêu Khải Nguyên nghẹn cứng họng. Bồ Cát Nhĩ gia tộc và Vũ Văn gia tộc là gia tộc cường đại số một số hai trên cả Tạt Nhĩ Tháp đại

lục, Tiêu gia nếu cùng hai gia tộc này so sánh thì ngay cả cái rắm cũng không phải.

Nha đầu này có phải đang cố ý không vậy?

Trên mặt Tiêu Khải Nguyên phủ một tầng sương lạnh, hừ một tiếng: ” Bố Cát Nhĩ gia tộc và Vũ Văn gia tộc chỉ thừa nhận thành viên của gia tộc mình, tự nhiên không thể để cho người ngoài đầu nhập vào, tuy nhiên vẫn còn một vài gia tộc lớn cũng phi thường xem trọng ngoài cao thủ a!”

” Lão gia tử nói, chẳng lẽ là Tiêu gia sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cười khế một tiếng: ” Trong lớp trẻ Tiêu gia, chỉ có Đại ca cùng Nhị tỷ mới miễn cưỡng coi như xuất chúng, nhưng mà bây giờ bọn họ ốc còn không mang nổi mình ốc (tự lo cho thân mình còn chưa xong), còn trong nhà chính, trừ bỏ lão gia tử thì cũng chỉ có mấy vị cao thủ không có danh tiếng gì. Loại gia tộc này cũng có thể hoành hành trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục sao?”

Nàng đã nói đến mức này, nếu Tiêu Khải Nguyên còn không nghe ra ý giễu cợt trong đó thì quả thật uống cho lão tự xưng là hồ ly.

Hồi tưởng lại những lời nàng vừa mới nói, lão không khỏi giận dữ, nha đầu này rõ ràng từ đầu tới giờ đều đang đùa bỡn hấn!

” Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi cho rằng với thực lực hiện nay của ngươi là có thể càn rỡ trước mặt ta sao!?” Tiêu Khải Nguyên giận dữ quát một tiếng, đầu Liệt Hỏa Báo lập tức cũng phát ra một tiếng gầm dữ tợn.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hấn, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mang theo vẻ trào phúng nồng đậm.

Chương 245: Âm mưu tính toán (5)

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, trên gương mặt nhỏ nhắn thanh lệ vô song mang theo một vẻ trào phúng nồng đậm: “Chỉ là triệu hoán sư bát tinh cùng với linh thú cấp mười hai, người nghĩ ta sẽ để người vào mắt sao?”

Tiêu Khải Nguyên một đầu tóc bạc đột nhiên tức giận dâng lên, không kìm được nói: “Hoàng Bắc Nguyệt!”

“Lão gia tử người vẫn là gọi ta một tiếng ‘Bắc Nguyệt quận chúa’ cho thích đáng, ta muốn kiêu xưng hô này sẽ chậm rãi trở thành thói quen, để tránh trong tương lai có nhiều lúc người lại gọi sai, lúc đó người lại nói bốn quận chúa không để cho người chút mặt mũi!”

“Được lắm, thật là một nha đầu không biết trời cao đất rộng!” Tiêu Khải Nguyên tí nữa là muốn hét lên, tức giận đến mức cả khuôn mặt đỏ bừng, “Nay lão phu ở chỗ này giết người!”

“Giết ta? Người nào giết người nào vẫn còn chưa biết đâu!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếm liếm khóe môi, Thất Tháp ở trong rừng cây yên tĩnh không một bóng người, ở nơi này nếu giết chết lão đầu Tiêu Khải Nguyên này thì thật là thần không biết quỷ không hay!

Nếu như âm hiểm sắp xếp một chút vừa hay thuận tay còn có thể giá họa cho Linh Tôn!

Tiêu Khải Nguyên chết đi, gia tộc Tiêu gia sẽ mất đi một cao thủ trụ cột, như vậy chắc chắn sẽ náo loạn!

Gia tộc náo loạn như vậy Tiêu Viễn Trình sẽ mất đi một trụ cột để dựa vào, lúc đó cũng chỉ có thể bị nàng chậm rãi thu thập!

Mới nghĩ tới điều này, Tiêu Khải Nguyên đã hét lớn một tiếng, Liệt Hỏa Báo cũng điên cuồng hét lên, cơ bắp trên thân căng ra, da báo màu đen nhất thời như nhô ra, răng nanh cũng lộ ra, đôi mắt trũng lớn thành đôi chuông đồng.

Một ngón tay già nua của Tiêu Khải Nguyên chỉ tới hướng của Hoàng Bắc Nguyệt, quát lớn: “Xé xác nàng ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường liếc hẳn một cái, lão nhân này thật thích nằm mơ!

Cầm nâng lên, một thanh âm còn chưa phát ra, đột nhiên một đạo ánh sáng như sợi xích hồng từ sâu bên trong rừng cây bay đến, nhìn tinh tế như một cây roi, mạnh mẽ quất lên người của Liệt Hỏa Báo đang chạy!

Ngao.....

Liệt Hỏa Báo hét thảm một tiếng, cơ thể bị quất văng ra ngoài thật xa, Tiêu Khải Nguyên cũng bị té xuống từ trên thân của Liệt Hỏa Báo, nhưng hẳn là một người tu luyện nhiều năm thành cao thủ, rất nhanh trấn tĩnh, cho nên không có khả năng mới chỉ bị như vậy là đã mất đi ý chí chiến đấu, lập tức đứng lên, quan sát một vòng xung quanh.

“Vị cao thủ kia? Xin mời hiện thân gặp mặt!”

“Muốn thấy ta? Ngươi mà cũng xứng sao?” Một thanh âm cao cao tại thượng miễn cưỡng vang lên, lạnh lẽo trầm thấp, vừa nghe thấy trong người như muốn phát lạnh.

Trên đầu Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện mấy vạch đen, người này!

“Lão phu đang xử lí việc nhà, xin hỏi các hạ vì sao lại can thiệp?”

Tiêu Khải Nguyên cũng không ngu, mới vừa rồi một roi như thế quất tới, hẳn đã mơ hồ nhận ra người này có một loại khí thế cường đại.

Thực lực của vị cao thủ này tuyệt đối vượt xa hẳn vô số lần, hẳn dù có lí do chính đáng đi chăng nữa, có một vị cao thủ như thế kia phía sau hẳn cũng không dám có ý làm càn.

Hắn là một triệu hoán sư bất tinh, cho dù hiện tại đứng trước mắt hẳn chính là một cao thủ cường đại là triệu hoán sư cửu tinh như Thái tử Chiến Dã cùng với Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, thì cũng không có khả năng chỉ quất một roi mà đem hẳn cùng với Liệt Hỏa Báo đánh cho văng xa như vậy!

Cho nên, vị cao thủ mới đến này rốt cuộc là cấp bậc gì?

Giờ hẳn mới nghĩ tới, đây hình như là nơi cao nhân nghỉ ngơi, đang bị hẳn quấy rầy, cho nên cao nhân này mới phải ra tay với hẳn, những cao nhân bình thường đều rất lợi hại, nhưng cũng không tùy tiện giết người, nếu không mới vừa rồi đã có thể một chiêu đem hẳn đưa vào Địa ngục!

“Việc nhà?” Một thanh âm lạnh lùng cao ngạo hừ một tiếng, “Hừ, đệ tử của ta, sao có thể để cho người tùy tiện ức hiếp?”

Đệ tử?!!

Tiêu Khải Nguyên há to miệng, vẻ mặt giống như mới nuốt một quả trứng gà, vẻ mặt nhăn nhó khó chịu nhưng vẫn phải cố kiềm chế nuốt xuống!

Mặt hắn thoáng chốc đỏ bừng lên, sau đó dần dần chuyển sang trắng bệch.

Đệ tử? Hoàng Bắc Nguyệt lại chính là đệ tử của vị kia, người mà ngay cả hắn cũng đoán không ra là loại cao thủ ở cấp bậc nào!?

Tiêu Khải Nguyên chân tay run rẩy, khóe miệng cũng bắt đầu co giật, hàm răng lập cập va vào nhau.

Chương 246: Âm mưu tính toán (6)

Tiêu Khải Nguyên chân tay run rẩy, khóe miệng cũng bắt đầu co giật, hàm răng lập cập va vào nhau, lắp bắp nói: “Các...các hạ đã hiểu lầm rồi, Bắc Nguyệt quận chúa chính là cháu gái của lão hủ, nguyên nhân là do hôm nay thực lực của nàng đột nhiên tăng mạnh, cho nên lão hủ chỉ là muốn thử ra tay dò xét một chút, thực sự là không hề có ý muốn tổn thương nàng!”

Sau khi lão nói xong, đại khái là một phần mười giây yên lặng trôi qua, ở nơi sâu bên trong của cánh rừng, một đạo xích hồng lại mãnh liệt bắn ra, góc độ này quả thực xảo quyết độc ác, ánh sáng đỏ đậm mảnh như một sợi tóc, nhưng lại mang theo vạn quân* lực!

*quân: đơn vị trọng lượng thời xưa của Trung Quốc, 30 cân là một quân. Đại khái trong câu này muốn nói là mang theo vạn cân.

Tiêu Khải Nguyên này cũng xem như là có kinh nghiệm tác chiến vô cùng phong phú, lập tức dựa vào tốc độ để trốn tránh, nhưng là vẫn bị roi xích hồng quét trúng thoáng cái văng ra xa.

Phốc.....

Một ngụm máu tươi phun ra, Tiêu Khải Nguyên ngay cả cơ hội phòng thủ cũng không có, cuộn mình dưới tàng cây, toàn thân giống như bị lửa thiêu đốt, run rẩy co rút.

Liệt Hòa Báo vừa nhìn thấy người kí kết khế ước với mình bị đánh thê thảm như thế, thoáng cái trở lại vẻ tức giận, nhe răng, nhìn đến

hướng roi quất tới phát ra tiếng gầm nhẹ.

Tiêu Khải Nguyên vừa nhìn tới tình cảnh này, lập tức liền nghĩ đến việc gọi Liệt Hỏa Báo về không gian linh thú, song thanh âm của hắn chưa kịp phát ra, lại ở nơi sâu bên trong cánh rừng, tiếp tục một cái roi màu đỏ đậm quất tới!

Khí thế lẫm liệt, cuồn cuộn!

Liệt Hỏa Báo bị quất bay ra, sau khi kêu thảm một tiếng, liền nức nở quỳ rạp trên mặt đất, phát ra tiếng u u ô đáng thương như một con chó nhỏ.

Tiêu Khải Nguyên không tránh khỏi trợn mắt há hốc mồm, đại khái mà nói thì hầu hết linh thú đều rất kiêu ngạo, thà chết chứ không chịu khuất phục, khi gặp phải kẻ địch cường đại, một chút cũng sẽ không lộ ra cái bộ dáng nhu nhược như vậy!

Cho dù kẻ địch ở trước mặt có là Thái tử Chiến Dã có Tử Diễm Hỏa Kỳ lân hoặc là tên Hí Thiên kia với Băng Linh Huyền Điều, thì Liệt Hỏa Báo cũng sẽ không lộ ra một tia bộ dáng khuất phục.

Trừ khi thứ mà nó gặp phải.....là một thần thú chân chính! Hơn nữa cấp bậc cũng vô cùng cao, thần thú với thực lực mạnh mẽ vô cùng!

Sao có thể như vậy, chẳng lẽ triệu hồi thú của vị cao thủ kia lại là một thần thú!

Trời ạ, đây rốt cuộc là loại thực lực gì? Quá kinh khủng đi!

Hắn từ từ đứng lên trong sợ hãi, mới vừa rồi chính hắn nói muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt, vậy là do hắn nói như thế làm cho vị cao nhân kia nghe được, cho nên mới ra tay đối với hắn nặng như vậy!

Tiêu Khải Nguyên dù sao cũng là một lão già hồ ly, trong lòng hơi cân nhắc một chút hẳn là biết rằng nên nhanh chóng rời đi, nếu không hôm nay e là cái mạng già này khó lòng mà giữ được!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy tròng mắt hẳn lưu chuyển, biết ngay là lão gia hỏa này muốn chạy trốn!

“Người muốn chạy, không dễ dàng như vậy đâu!” Nàng vừa mới hô một tiếng, Tiêu Khải Nguyên đột nhiên đem linh thú Liệt Hỏa Báo thu vào trong không gian, sau đó quanh người hiện lên một đoàn hỏa diễm, bay lên trời, biến mất tích.

Hoàng Bắc Nguyệt oán hận nhìn chằm chằm hướng hẳn biến mất, để cho lão hồ ly kia chạy thoát, thật tiện nghi cho hẳn!

“Hẳn tự đốt cháy tu vi để thoát đi, tất sẽ phải chịu tổn thương rất nặng.” Một thanh âm lạnh lẽo chậm rãi tới gần.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn lại, từ nơi u tĩnh trong rừng một nam tử hắc y chậm rãi đi tới, gương mặt như họa, lạnh nhạt xa cách nhưng lại có sắc đẹp khuynh quốc.

“Nếu như ngươi không ra tay, ta sẽ giết hẳn!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hẳn một cái, lần trước bị hẳn quất nát mặt, cừu hận đó, hiện tại nàng vẫn còn nhớ đấy!

“Hiện tại giết hẳn đối với ngươi không có lợi, tha cho hẳn một mạng thì hẳn cũng sẽ không tạo ra được sóng gió gì.” Linh tôn lãnh đạm mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt nhìn hẳn, xen vào việc của người khác mà còn dám nói là mình có lý!

“Người không cần hao phí sức lực, dù cho người có làm cái gì ta cũng sẽ không bái người làm sư phụ!”

Linh Tôn liếc mắt nhìn nàng một cái, ánh mắt chậm rãi dời xuống, nhìn cổ áo của nàng, động tác này cùng ánh mắt đều rất lạnh nhạt, không mang theo bất kì cảm giác gì.

Chương 247: Âm mưu tính toán (7)

Bộ dáng người này rất tốt, thoát nhìn rất thần thánh, cho dù không mặc quần áo, mọi người cũng đều có cảm giác hấn là thần thánh không thể xâm phạm.

“Người không muốn biết bí mật của khối hắc ngọc này sao?”

“Ta muốn biết nhưng cũng không nghĩ đến việc bái người làm sư phụ!” Ở trong lòng nàng, tất cả đều được phân định rất rõ ràng, không phải cứ dụ hoặc nàng là có thể đạt được mục đích!

Đó là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, trong lòng nàng cũng đã có tính toán, không thể cứ thế nhập làm một, nàng không thể vì muốn biết bí mật của hắc ngọc mà bỏ đi nguyên tắc vốn có của mình.

Ánh mắt của Linh Tôn nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng lạnh nhạt lên tiếng: “Vậy người không muốn cứu Thái tử sao?”

Vừa nói, hấn vừa đưa bàn tay lên, một ngọn lửa chậm rãi bùng cháy trong lòng bàn tay hấn.

Trừng phạt chi hỏa!

Mới vừa rồi Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn lạnh nhạt, khi thấy khối lửa đang chiếu sáng, ánh mắt nàng đột nhiên ánh lên một tia sáng như ngọc.

Linh Tôn nhìn thấy bộ dáng của nàng có chút nhả mảy, rồi đột nhiên thu hồi trờng phạt chi hòa, liền xoay người bước đi mất.

“Ta cho người thời gian ba ngày để cân nhắc, sau khi cân nhắc rõ ràng thì hãy tới tháp thứ bảy tìm ta.” Thanh âm lãnh đạm theo sau thân ảnh màu đen cùng nhau biến mất ở nơi sâu thẳm trong rừng.

Ba ngày, vừa đúng là kỳ hạn cuối cùng phát tác độc tính của Thôn Thiên Hồng Mãng, mặc kệ là linh đan diệu dược gì có thể áp chế độc tính trong thân thể của hắn, chỉ cần sau ba ngày thì độc tính sẽ tiến vào lục phủ ngũ tạng, tổn thương nội tạng của hắn.

Đến lúc đó, cho dù có là trờng phạt chi hòa, Chiến Dã cũng chưa chắc có thể qua khỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở nơi đó, im lặng suy nghĩ trong chốc lát, ba ngày, chỉ còn có thời gian ba ngày để cho nàng tìm kiếm phương pháp giải độc. Trên đời này, chẳng lẽ ngoài trờng phạt chi hòa ra không còn bất cứ biện pháp nào có thể giải được độc của Thôn Thiên Hồng Mãng sao?

Nàng chính là người luôn luôn không thích cảm giác bị người khác uy hiếp!

“Hoàng Bắc Nguyệt, thật ra nếu người nhận lời hắn, cũng đâu có gì là không tốt?” Yểm chậm rãi mở miệng.

“Quả thật là không có gì không tốt, tuy nhiên bái một kẻ đáng ghét làm sư phụ, luôn luôn có cảm giác không tốt.” Hơn nữa sư phụ chân chính trong lòng nàng, cho tới bây giờ chỉ có một thôi.

Yểm cân nhắc một chút, có chút gian trá nói: “ Người có thể giả vờ bái ông ta làm thầy, lợi dụng một chút, giải độc cho Thái tử Chiến Dã,

biết được bí mật của hắc ngọc, nhất cử lưỡng tiện, thật ra thì người cũng không có tổn thất cái gì.”

Nghe Yểm nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt cũng âm hiểm nhếch khóe miệng: “Đúng là ta cũng nghĩ như vậy!”

“Hừ, tuổi còn nhỏ mà lại âm hiểm xảo quyệt như vậy!” Yểm hừ lạnh một tiếng, đối với hành vi này của nàng hết sức khinh thường.

“Ta với người không giống nhau sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên, trên thế giới này, làm gì có nhiều người quang minh lỗi lạc như vậy? Chỉ cần lòng nàng ngay thẳng, không hại người tốt, nàng sẽ không cảm thấy áy náy quá nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi thông thả bước đến sân tỷ thí, cuộc tỷ thí của Quốc Tử Giám và Võ Đạo viện đã kết thúc.

Nàng cùng công chúa Anh Dạ tham gia hai trận tỷ thí, đều là giành được thắng lợi, chỉ có Lạc Lạc là thua, hai thắng một thua, lần này Quốc Tử Giám sau bao nhiêu năm đã có một lần có được thành tích chói lọi.

Quách viện sĩ thì vui mừng không biết để đâu cho hết, những đệ tử của Quốc Tử Giám cũng đều hân hoan vui sướng, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền chạy tới chúc mừng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua trên thính phòng, người của gia tộc Bố Cát Nhĩ đã rời đi, nghĩ tới việc Lạc Lạc để thua trận tỷ thí này, cảm giác đã mất hết mặt mũi, ngượng ngùng đi xuống, mang theo người của mình rời đi.

Công chúa Anh Dạ và Chiến Dã cũng rời đi rồi, phần lớn người ở trên thính phòng nàng cũng không muốn kết bạn, bởi vậy nàng cũng

không muốn ở lâu, dự định về nhà nghiên cứu phương pháp giải
độc.

Chương 248: Âm mưu tính toán (8)

Trên đường trở về Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ôm tay ngồi trong xe ngựa xóc nảy, nghĩ về những lời vừa rồi của Tiêu Khải Nguyên. Không sai, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, cho dù là cao thủ lợi hại nhưng nếu không có một thể lực cường đại làm chỗ dựa mà nói cũng không có khả năng hoàn toàn hoành hành.

Nàng cũng không nghĩ đến việc hoành hành trên đại lục này, chỉ là thực lực càng ngày càng mạnh thì sẽ phải đối mặt với kẻ địch ngày càng mạnh, nàng chỉ có một người, không phải lúc nào cũng ứng phó được, nếu như không cẩn thận chọc vào các thể lực thâm căn cố đế (có lịch sử lâu dài và tầm ảnh hưởng lớn), nàng lại chỉ có thể đơn lực bạc, cho dù giống như ‘người kia’ trong lời nói của yểm cũng không cách nào lo thân mình.

Gia tộc Bố Các Nhĩ, Bắc Diệu – gia tộc Quốc Vũ Văn, còn có Quang Diệu Điện, Tu La thành thần bí chưa bao giờ lộ mặt đều là những thể lực cường đại, với thực lực của nàng bây giờ không thể trêu vào dù chỉ một cái.

Nàng chậm rãi suy nghĩ, trong đầu đã dần dần có một ý nghĩ xuất hiện. Nàng muốn từng bước một xây dựng thể lực của mình, lôi kéo cao thủ. Tương lai có một ngày nếu nàng thật sự đắc tội thể lực lớn mạnh mẽ thì lúc đó sau lưng sẽ có lực lượng của nàng ủng hộ!

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn có cá tính độc lai độc vãng, không thích dựa vào kẻ nào, nhưng mà ở thời đại này thì khác, đây là một nơi ăn tươi nuốt sống nhau, các quốc gia tranh đấu, là thời đại hỗn loạn bất

Ồn! Thời đại này cần anh hùng! Nhưng tuyệt đối không phải là chỉ một anh hùng!

Tâm tư nàng rất linh hoạt, nhìn cũng rất thấu triệt, sẽ không mù quáng tự đại cuồng vọng, nàng muốn thành lập thế lực của mình cũng có tồn tại một chút tư tâm. Nếu thời đại này mỗi người có thể dựa vào thực lực tranh bá, vậy tại sao nàng không được đây?

“Quận chúa, tới rồi.” Xe ngựa dừng lại, người chẵn ngựa ở bên ngoài cung kính nói. Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi suy nghĩ của mình, trên khuôn mặt thanh lệ dần dần xuất hiện thần sắc kiên định! Nàng vén màn xe lên đi ra ngoài, người chẵn ngựa vốn cầm roi ngựa nhàn nhã đứng ở một bên, đột nhiên nhìn thấy nàng đi ra, trên người khí phách tôn quý làm hấn sợ đến gần người, lập tức đứng thẳng, ánh mắt tràn ngập kính sợ nhìn nàng.

Nhìn thấy nàng vào phủ trưởng công chúa, trong lòng mới hơi buông lỏng hít một ngụm khí nhỏ. Trong lòng không khỏi buồn bực, một tiểu nha đầu mười hai tuổi sao lại có khí thế làm cho người ta sợ hãi như vậy?

Trong phủ Trưởng công chúa, người của Tiêu gia còn đang ở Linh Ương Học Viện xem thi đấu, Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận tỷ thí còn chưa xong nên bọn họ chưa trở về. Tin tức Hoàng Bắc Nguyệt ở trên sân tỉ thí tỏa sáng vô cùng, liên tiếp đánh bại hai vị cao thủ Thượng thư phủ còn chưa có truyền về đến đây, bởi vậy mọi người trong phủ cái gì cũng không biết.

Nàng đi qua hậu hoa viên chuẩn bị trở về Lưu Vân các thì từ ao hoa sen bên kia truyền đến thanh âm Cầm di nương.

“Nếu ngươi cố gắng một chút ta cũng sẽ không tức giận! Ngươi xem bộ dáng vô dụng của ngươi này, cái gì cũng làm không được, cùng

phế vật Hoàng Bắc Nguyệt có cái gì khác biệt?”.

Thanh âm của Cầm di nương rất sắc nhọn, nàng biết hôm nay tất cả mọi người đều đi Linh Ương Học Viện, chỉ còn lại có một vài di nương cùng các nha hoàn nô tài nên nói chuyện không kiêng nể gì.

“Cầm di, ta vẫn nghe theo lời người nói mà làm nhưng đối với người trời sinh không có thiên phú, mẹ ta cũng không phải danh môn khuê tú thì làm sao có công tử tộc quý nào coi trọng ta?”.

Thanh âm thút thít nghẹn ngào này đúng là của Tiêu Linh. Nghe như vậy hẳn là ở chỗ này bị Cầm di nương mắng đã lâu rồi, trong lòng uất ức vô cùng.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn không để ý đến những chuyện vô bổ này, Tiêu Linh cũng không phải thứ tốt, để cho bọn họ chóc cấn chóc thì nàng rất vui vẻ. Nhưng Cầm di nương này một tiếng mắng nàng là phế vật lại khiến trong lòng nàng bốc hỏa.

Chương 249: Chinh đồn gia phong (1)

Kéo lại một chút vạt áo, Hoàng Bắc Nguyệt bước qua bên đó, hiện tại nàng đã không phải là phế vật, kẻ nào muốn tới tìm chết thì cứ việc tiến lại đây!

“Hừ! Thiên phú, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có, mẹ nàng cũng đã chết không biết bao nhiêu năm nhưng nàng như thế nào lại có bản lĩnh quyền rũ hết một người lại một người khác? Còn người lại vô dụng như vậy!”

Phía sau núi giả bên cạnh ao hoa sen, Cầm di nương chỉ vào Tiêu Linh cay nghiệt mắng, nha hoàn Bội Hương bất đắc dĩ nhìn nàng. Vừa ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, trên mặt nhất thời vui vẻ: “Tam cô nương, sớm như vậy sao đã trở về rồi?” Bội Hương nhận ra được Hoàng Bắc Nguyệt lúc này và ngày xưa hoàn toàn khác nhau vội vàng là người thứ nhất tới chào hỏi.

“Tỷ thí xong rồi, ta tự nhiên trở về không nghĩ tới vừa vào cửa là nghe Cầm di nói chuyện không xuôi tai”. Nhãn quang Hoàng Bắc Nguyệt lãnh đạm đảo qua mặt Cầm di nương. Cầm di nương ngẩn ra, đúng là không nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt sớm như vậy đã trở về. Hiện tại bà cũng không thể giống như trước đây đối với Hoàng Bắc Nguyệt muốn đánh là đánh. Con trai của bà Tiêu Trọng Kỳ phạm vào tội lớn bị người của An Quốc công phủ khắp nơi nhằm vào chèn ép, tính mạng nguy hiểm còn muốn dựa vào Hoàng Bắc Nguyệt mới có thể miễn cưỡng có cuộc sống an ổn vài ngày.

Vẻ kiêu ngạo của Cầm di nương chậm rãi thu bớt lại, miễn cưỡng tỏ

vẻ tươi cười đi đến nói: “Tam cô nương về sớm quá, hôm nay tỷ thí như thế nào? Ta nghĩ Tam cô nương là người văn nhã, không thích đánh đánh giết giết có thua cũng không ảnh hưởng gì.”

Nhìn sắc mặt bà lúc này so với trước kia kêu ngạo thật đúng là hai người khác biệt! Nếu như Tiêu Trọng Kỳ không có phạm vào sai đặc tội với người An Quốc công phủ, sợ rằng Cầm di nương cũng sẽ không cho nàng sắc mặt tốt đẹp gì. Dựa theo kinh nghiệm trước đây, Hoàng Bắc Nguyệt nếu có dũng khí mở miệng nói chuyện như vậy Cầm di nương đã sớm tát cho nàng một cái.

“Ai nói ta thua? Cầm di vì sao phải trù ẻo ta?” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt nghiêm lại, giọng nói trong nháy mắt liền lạnh xuống giống như thật sự tức giận.

Cầm di nương giật mình một cái, từ nhỏ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt lớn lên vẫn chưa từng có thấy qua phế vật này sắc mặt âm trầm như vậy.

“Tam cô nương không có thua sao?” Cầm di nương cảm thấy ngoài ý muốn nói, chẳng lẽ năm nay Thương Hà viện trưởng cùng giám khảo đều có ý thả lỏng, để cho phế vật này thắng?

“Nghe ý tứ Cầm di hình như rất hy vọng ta thua?” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt âm trầm: “Cầm di hai năm này ở trong phủ không có người quản lý quả nhiên là không coi ai ra gì”

Cầm di nương vốn là người tính tình không tốt, vẫn ẩn nhẫn Hoàng Bắc Nguyệt cũng là bởi vì con trai mình nhưng hiện tại nghe phế vật lại dám vô lễ với mình như thế trong lòng nhất thời lửa giận bùng lên

“Tam cô nương lời này có ý tứ gì? Trong phủ có lão gia làm chủ, chúng ta có lão gia quản lý, Tam cô nương nói lời này là đem địa vị

lão gia đặt ở đâu?. Nàng không nói lời này còn tốt vừa nói lập tức khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt nắm được nhược điểm!

“Lão gia làm chủ?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng thanh âm nghiêm khắc: “Ta xem trong phủ này là muốn làm loạn rồi. Hoàng thượng sắc phong phủ Trưởng công chúa, khi nào thì đến phiên người của Tiêu gia làm chủ!”. Cầm di nương bị thanh âm ác lạnh của nàng làm sợ đến ngậy người, phải mất chốc lát mới hồi phục tinh thần lại nhìn Hoàng Bắc Nguyệt giống như một người xa lạ.

“Này, trưởng công chúa qua đời nhiều năm, trong phủ tự nhiên hẳn là do lão gia làm chủ!” Cầm di nương nói hợp tình hợp lý, một chút cũng không phát hiện được chỗ nào không đúng.

“Ta còn chưa có chết đâu! Người của Tiêu gia dám ở trong phủ Trưởng công chúa khoa tay múa chân, xem ra hôm nay ta không chinh đốn gia phong một chút cho tốt thì tôn nghiêm hoàng thất của Nam Dục quốc chỉ sợ cũng không còn sót lại chút gì!”

Chương 250: Chinh đồn gia phong (2)

Editor: Băng Vũ

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt như bị mây đen che kín lạnh lùng đến đáng sợ!

Cầm di nương bị khí thế lạnh như băng trên người nàng dọa đến phải lui về phía sau mấy bước, đáy lòng không biết như thế nào dâng lên sự sợ hãi, tuy nhiên rất nhanh sau đó bà liền kịp phản ứng lại, trước mắt bà rõ ràng là một phế vật!

Quả thực gặp quỷ! Bà như thế nào lại bị một phế vật dọa đến sợ hãi như vậy?

“Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay ngươi uống lộn thuốc có phải hay không? Ngươi đừng cho là ta nương nhịn ngươi, ngươi liền đề đầu cưỡi cổ ta, ngươi chỉ là”

Lời phẫn nộ của Cầm di nương còn chưa nói hết, một cái tát nặng nề đã giáng trên mặt bà! (tát rồi, tát rồi, các cụ bảo cái miệng hại cái thân cấm có sai)

Ba! Một tiếng nặng nề, lực đạo lớn như vậy, căn bản không phải của một tiểu cô nương mười hai tuổi! Cầm di nương bị đánh té ngã ra ngoài đụng vào núi giả, ngã nhào vào trong ao sen.

Hoàng Bắc Nguyệt từng bước đi tới, bộ kỵ mã trang trên người làm nàng có vẻ anh khí bừng bừng căn bản không giống một tiểu cô nương nhu nhược mười hai tuổi. Nàng vẻ mặt âm lãnh, khí thế mạnh mẽ làm cho đám nha hoàn người hầu sợ tới mức thở mạnh cũng không dám.

Bội Hương ngậy người một chút, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt phát uy, trong lòng nhất thời vui vẻ, đi lên nói: “Tam cô nương đừng nóng giận tổn hại đến sức khỏe.” Nha hoàn ở xung quanh nhìn Bội Hương trở mặt nhanh như vậy cũng lấp bắp kinh hãi. Cầm di nương bình thường thủ đoạn rất lợi hại, hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt bất ngờ phát uy, Cầm di nương không phòng bị kịp, dù sao ai có thể ngờ tới một phế vật lại đột nhiên có dũng khí to gan như vậy!?. Chờ Cầm di nương có chuẩn bị thì Hoàng Bắc Nguyệt làm sao chịu nổi! Cho nên này bọn nha hoàn vẫn là vội vàng chạy ra ao hoa sen cứu người.

“Phu nhân cẩn thận!”. Cầm di nương oa oa kêu to, được bọn nha hoàn từ trong ao sen lạnh như băng kéo lên, trên người chật vật không chịu nổi.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở bên ao hoa sen, bộ kỵ mã trang màu đỏ che một đôi chân thon dài xinh đẹp đứng ở đó từ trên cao nhìn xuống, cả người nhất thời như cao lớn không ít.

“Phu nhân? Cầm di thật là có mặt mũi! Nhanh như vậy liền thành phu nhân của phủ trưởng công chúa. Thật đáng mừng rồi!”. Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt lạnh đến đáng sợ, khí thế cường đại làm mấy người nha hoàn kia cũng không dám nói lời nào đều im lặng cúi đầu.

Cầm di nương bị ướt lạnh đến hàm răng run lên cầm cập, nước bùn dính đầy trên mặt đã không thể nhìn ra vẻ mặt bà bây giờ như thế nào nữa. Tuy nhiên hẳn là rất đặc sắc.

“Người, người hôm nay phản rồi! Các người thất thần cái gì? Dem nha đầu này bắt lại! Hôm nay không dùng một chút thủ đoạn tốt, sau này còn nơi nào cho chúng ta sống yên ổn!”.

Cầm di nương gân cổ lên hô to, mấy gia đình vây ở trong hoa viên nghe được giống như hung thần ác sát đi tới. Ngày thường bọn họ vốn đã bị Cầm di nương thu mua nên giờ đối với lệnh của Cầm Di Nương ra đều tuân theo răm rắp. Hơn nữa, Hoàng Bắc Nguyệt này đến cha cũng không thương yêu thì làm cho nàng chịu chút đau khổ cũng không việc gì phải sợ.

Nhìn đám gia đình từng bước một đi vào, Bội Hương trong lòng lại cười lạnh. Một đám người không có mắt, Tam cô nương nếu vẫn giống như trước đây mềm yếu vô năng thì hôm nay sao còn dám xuống tay với Cầm di nương? Hôm nay, Tam cô nương rõ ràng là muốn ở trong phủ lập uy, làm cho những người đó hiểu rõ ràng, ai mới là chủ nhân chân chính của phủ Trưởng công chúa này!

Tuy nhiên, nàng không biết thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt đến cùng là thế nào, nhìn thấy mấy gia đình khỏe mạnh như vậy trong lòng cũng cảm thấy không yên.

“Tam cô nương, nhiều người như vậy...” Ở từ đường Tam cô nương vừa ra tay liền mạnh mẽ vịn gãy cái cổ của tên gia đình đó nên nàng chỉ biết là Tam cô nương này có chút bản lĩnh

Chương 251: Chinh đồn gia phong (3)

Hoàng Bắc Nguyệt nhẫn quang lạnh lùng nhìn thoáng qua. Một đám không biết sống chết!

“Bội Hương, đem roi ngựa của lão Trương đến đây.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng mở miệng. Lão Trương là người chăn ngựa vừa mới đưa nàng trở về, hiện tại đang ở ngoài cửa. Bội Hương đáp ứng một tiếng lập tức đi ra ngoài, cầm roi ngựa trở về giao cho nàng. Đi đầu là một gia đình người cao lớn uy mãnh, cơ thể rắn chắc, ánh mắt hung ác liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái: “Tam cô nương, gần đây người rất kiêu ngạo rồi!”

Ba!

Ánh sáng lạnh trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe, roi ngựa hung hăng vút đi. Nàng lần này cũng không lưu tình gì hết, nhớ tới mấy người này bình thường ỷ vào uy thế Cầm di nương, khi không có tiền uống rượu đánh bạc sẽ tới tìm nàng gây phiền toái, cướp của nàng gì đó. Trường công chúa lưu lại nhiều vật như vậy đều là bị mấy tên súc sinh này cướp đi!

Không thể tha thứ nhất chính là, bọn họ dám ức hiếp Đông Lăng vì nàng bảo vệ Hoàng Bắc Nguyệt! Trong lòng hận ý càng tăng, nàng không xem tên trước mắt là một con người mà là một con súc sinh đáng chết! Một roi vút ra tên gia đình kia một chút năng lực phản kháng cũng không có bị đánh bay ra ngoài, thân thể cao lớn mà nặng nề ngã trên mặt đất, đánh bay vài hòn đá trên núi già!

Một ngụm máu lớn phun ra. Thân thể gia đình kia còn chưa từ trên núi giả té xuống thân pháp Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh đã đi đến, tiếp tục hung hăng quất hai roi. Trên người gia đình kia máu tươi giống như nước chảy ào ào chảy xuống.

Kêu thảm thiết hai tiếng, gia đình cao lớn như vậy lại nằm chết ở trên núi giả, khắp người chảy máu. Tử trạng như vậy thật quá khủng khiếp thâm thảm. Nhìn cảnh tượng đó đám nha hoàn kia hoảng sợ kêu to: “Giết người! Giết người!”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng đảo qua, tất cả thanh âm sợ hãi đều im bật, mọi người cẩn thận ngậm miệng đến thở mạnh cũng không dám.

Đám gia đình này lúc đầu còn nghĩ đến việc thu thập Hoàng Bắc Nguyệt thì bây giờ mặt đều trắng bệch sợ hãi nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt lúc này như Tử thần trong địa ngục lạnh lùng lãnh khốc làm cho kẻ khác sợ hãi.

Trực tiếp giết một người, làm cho tất cả mọi người câm lại miệng! Thủ đoạn quả quyết ác độc như vậy, căn bản không giống một nữ hài tử mười hai tuổi sẽ làm được! Mà là ma quỷ mới làm được!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi di chuyển bước chân, mỗi khi nàng đi một bước những người đó đều lui một bước, tựa như chỉ cần khí tức của nàng đến là sẽ gặp nạn, chết thảm giống như tên kia. Sát khí quý dị như vậy giống như một người từ nơi máu chảy thành sông thay chất thành núi đi ra, âm lãnh kinh khủng.

Đi tới bên ao hoa sen, Cầm di nương đã được bọn nha hoàn kéo lên, giờ phút này mấy người phụ nữ tụ thành một đám cả người run rẩy nhìn nàng. Coi như là Cầm di nương thường ngày kêu ngạo ngang ngược, lúc này cũng không dám nói một chữ, trong cổ họng lắp bắp

giống như mắc nghẹn vật gì vậy. Bà hai tay run rẩy trong lòng sợ hãi, nhìn thoáng qua cây roi trong tay Hoàng Bắc Nguyệt, máu tươi vẫn còn theo cây roi từng giọt từng giọt nhỏ xuống làm cho những nơi mà nàng đi qua kéo theo một vệt máu thật dài.

Cầm di nương nhát gan lui về phía sau nha hoàn. Từ lúc chào đời tới nay chưa có bao giờ bà cảm thấy sợ hãi như bây giờ. Cái chết của tên gia đình kia chính là vết xe đổ! Chính bà là người sai hấn đi đối phó với Hoàng Bắc Nguyệt. Nay Hoàng Bắc Nguyệt đã giết chết hấn, có phải hay không cũng muốn đem bà đi giết!

Nha đầu kia, nha đầu kia như thế nào lại trở nên đáng sợ như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lại ở trước mặt bọn họ, ánh mắt hơi hạ xuống, nhãn quang lãnh khốc nhìn chăm chăm Cầm di nương: “ Ai cho phép ngươi đi lên?”

Chương 252: Chinh đồn gia phong (4)

Cầm di nương sững sốt, còn đám nha hoàn kia thì run lấy bầy. Bọn họ hình như không ngherõ lời Hoàng Bắc Nguyệt nói, trong khoảng thời gian ngắn vẫn cứ ngâyngốc đứng tại chỗ.

” Nhảy xuống!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quát khẽ một tiếng, trong lời nói mang theo khí tức huyết tinh nồng đậm!

Cầm di nương và mấy ả nha hoàn lại càng hoảng sợ, không dám nhiều lời. Bọn họ vội vã nhảy vào trong hồ sen, ngâm mình trong nước hồ lạnh như băng.

Trong mấy năm qua, đây là lần đầu tiên nàng thấy mục Cầm di nương vốn ương ngạnh phách lối lại chật vật như vậy. Thật hángiận, thật thoải mái a!

” Tam... Tam tiểu thư, nơi này hay là để nô tỳ trông chừng cho, ngài... ngài mau về nghỉ ngơi đi.” Nhìn thấy một màn giết người tàn nhẫn kia, Bội Hương vẫn còn rất sợ hãi, nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt cũng lấp ba lấp bắp.

Trong lòng nàng cũng âm thầm vui mừng, may mà bản thân mình thông minh, nhìn xa trông rộng, đã sớm đầu nhập dưới trướng của Tam tiểu thư, bằng không, với tác phong hung hãn trước đó, nàng nhất định sẽ bị giết a!

Tam tiểu thư thủ đoạn tàn nhẫn, không hề lưu tình, chỉ cần thấy người nào đáng chết là ngay lập tức giết, vô cùng quyết đoán. Trong

đám người Hoàng tộc, quý tộc ở Nam Dục quốc cũng không có mấy người được như Tam tiểu thư nha.

Bội Hương dám khẳng định, tương lai Tam tiểu thư nhất định là người làm đại sự, một cái Trưởng công chúa phủ nho nhỏ này căn bản không thể giam cầm nổi nàng, không, phải nói là cả Nam Dục quốc này cũng không phải là địa phương nàng sẽ cất cánh bay cao.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nhìn thoáng qua mấy ánh mắt tràn đầy sợ hãi trong ao sen, đang muốn gật đầu, tính cách Bội Hương ngoan độc, nàng đương nhiên rất yên tâm.

Nhưng lúc này, thanh âm của một nha hoàn từ phía hoa viên bên kia truyền tới: " Là ai đang nháo loạn? Gây ồn ã không cho Tuyết phu nhân nghỉ ngơi!"

Vừa nói, mấy nha hoàn xinh xắn vừa hộ tống Tuyết di nương vốn đang ngủ trưa chậm rãi đi tới.

Tuyết di nương cũng không ngờ Hoàng Bắc Nguyệt lại về sớm như vậy, bởi vậy khi ả vừa thấy nàng, phản ứng đầu tiên là ngăn ra, nhưng sau khi trông thấy Cầm di nương đang ngâm mình ở trong ao sen lạnh như băng, lúc này ả mới lấy làm kinh hãi.

Cầm di nương vốn lớn lối sao lại chật vật như vậy?

Sau đó, ánh mắt nàng vừa vịn đảo tới hòn giả sơn (núi giả) sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt. Xác tên gia đình bị quất chết vẫn còn treo lủng lẳng tại đó, cảnh tượng máu me đầm đìa này khiến bước chân của Tuyết di nương khựng lại.

Mấy nha hoàn bên người Tuyết di nương kêu lên sợ hãi: " Người

chết! Người chết a! Mau lên, nhanh đi báo quan, trong nhà có người chết!”

Bội Hương liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thấy nàng thần tình lạnh nhạt, dường như không có ý định nói chuyện, bởi vậy vội vã lớn tiếng nói: ” Nhao nhao cái gì? Đám nô tì này là trong phủ nuôi, chết một hai người thì sao chứ? Báo cho quan? Quan nào dám quản chuyện này?!”

Thời đại này, trong nhà quý tộc nào cũng đều có nuôi nô tì. Loại người này đời đời kiếp kiếp đều làm nô, tính mạng, tự do, tất cả đều thuộc về chủ nhân. Từ khi sinh ra bọn họ đã là nô tì, đời đời kiếp kiếp, trừ phi chủ nhân tâm tính thiện lương, giải trừ khế ước nô dịch cho bọn họ, bằng không, trong ghi chép của quan phủ, bọn họ vẫn mãi mãi là nô.

Sinh tử của đám gia nô này quan phủ không quản được. Nói đơn giản thì bọn họ cũng giống như súc vật, sinh tử đều do chủ nhà quyết định, không liên quan gì đến người ngoài.

Chế độ nuôi nô tì trong nhà đã kéo dài đời đời kiếp kiếp, Hoàng Bắc Nguyệt từ lúc tới đã vô cùng phản cảm với quy định này, hiện tại cũng vậy.

Khi Trưởng công chúa còn tại thế, nàng đã giải hết khế ước nô dịch cho đám gia nô trong Trưởng công chúa phủ, trả lại tự do cho bọn họ, còn cho thêm tiền để bọn họ tự mưu sinh kiếm sống.

Nhưng từ khi Trưởng công chúa qua đời, Tiêu Viễn Trình cùng mấy mục di nương đều cảm thấy một quý tộc mà không nuôi vài cái gia nô thì quá mất mặt, bởi vậy liền lấy giá cao mua một nhóm về, nuôi dưỡng trong hậu viện của Trưởng công chúa phủ.

Chương 253: Chinh đồn gia phong (5)

Chính vì biết rõ như vậy nên khi ra tay đánh ác nô, nàng không hề hạ thủ lưu tình. Mạng của tên nô tài kia là của nàng, nàng muốn giết thì giết!

Thanh âm Bội Hương vừa vang lên, nha hoàn kia cũng không dám hô to gọi nhỏ nữa, chỉ khiếp đảm lui về phía sau một bước, nhỏ giọng nói: "Phụ nhân, người xem, trong tay Tam tiểu thư đang cầm một cây roi, liệu có phải là hung khí hay không?"

Tuyết di nương đã sớm chú ý tới cây roi trong tay Hoàng Bắc Nguyệt. Cây roi kia vẫn còn dính máu, kéo trên mặt đất tạo thành một vệt máu dài, muốn khiến người ta không chú ý cũng khó a!

Nói như vậy, gia đình kia là do Hoàng Bắc Nguyệt giết?

Sắc mặt Tuyết di nương trong nháy mắt trở nên tái nhợt, cả người bỗng nhiên cảm thấy lạnh, cái lạnh thấu xương.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, vừa lạnh lùng nở nụ cười vừa từng bước đi tới trước mặt Tuyết di nương.

Tuyết di nương bị khí tức huyết tinh trên người nàng dọa cho hoảng sợ, từng bước từng bước lùi về phía sau, nhưng động tác của nàng vẫn quách chậm, chỉ trong mấy bước Hoàng Bắc Nguyệt đã đến trước mặt nàng.

"Tam... Tam tiểu thư, người muốn gì a?" Tuyết di nương lắp bắp hỏi,

trái tim trong ngực đập nhanh đến mức muốn vọt cả ra ngoài. (khúc này cứ như tiểu bạch hổ sắp bị đại hôi lang ăn thịt vậy)

Bất quá Tuyết di nương tâm cơ thâm trầm, đương nhiên sẽ không để lộ vẻ sợ hãi ra mặt như Cầm di nương. Biểu tình bây giờ của nàng mặc dù có chút khó coi, nhưng ít nhất vẫn nặn ra được một nụ cười.

” Hôm nay tỷ thí quá mệt mỏi, ta muốn thỉnh Tuyết phu nhân giúp đỡ một chuyện.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng, bỗng nhiên nâng cây roi trong tay lên.

” Người muốn làm gì!” Tuyết di nương hô to một tiếng, trên mặt rất cục cựa lộ ra thần sắc kinh hoàng!

Nàng không thể không sợ a! Một cỗ thi thể máu tươi đầm đìa vẫn còn treo lủng lẳng trên giá sơn, rồi còn đám người thần sắc tràn ngập kính sợ kia nữa, mấy thứ này quả thật đã dọa nàng không ít.

Nàng làm sao lại không sợ đây?

Sắc mặt Tuyết di nương trắng bệch nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ngực phập phồng liên tục, nếu không phải có nha hoàn đỡ một bên, chắc hẳn nàng đã ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu, có chút đùa giỡn cười cười: ” Tuyết phu nhân sợ cái gì nha?”

Ba chữ “Tuyết phu nhân” được Hoàng Bắc Nguyệt cố ý nhấn mạnh, rơi vào tai Tuyết di nương lại tràn ngập cảm giác châm chọc trào phúng.

” Tam tiểu thư nói đùa, ta làm sao có thể được gọi là “phu nhân” cơ chứ, đều là do đám nha hoàn không hiểu chuyện này gọi bừa, nói

ra sẽ bị cười chê a. Đây rõ ràng là “danh bất chính, ngôn bất thuận”, Tam tiểu thư vẫn gọi ta là di nương đi.” Tuyết di nương không phải là loại người không có đầu óc như Cầm di nương, nàng rất biết thức thời.

Thanh âm Tuyết di nương run rẩy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết ả ta sợ quá rồi. Nàng tùy ý lắc lắc cây roi trong tay, sau đó đem roi nhét vào trong lòng Tuyết di nương, đặt trên bộ y phục được làm từ tơ lụa quý giá của ả.

Máu tươi còn dính trên roi ngay lập tức nhuộm đẫm y phục của Tuyết di nương, màu đỏ tươi điểm lệ càng làm nổi bật lên sắc mặt trắng bệch của Tuyết di nương.

Tuyết di nương nuốt nước miếng một cái, miễn cưỡng lên tiếng: ” Tam tiểu thư, đây là...?”

” Lúc này ta đã nói muốn nhờ di nương giúp một chuyện.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói: ” Cầm.”

Tuyết di nương hít sâu một hơi, hung hăng cắn môi, run rẩy vươn tay, nhưng tay nàng vừa đụng phải cây roi dính máu đã lập tức rút về.

” Tam tiểu thư, ta...ta sợ máu.”

” Cầm!” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh một tiếng, vẻ mặt lạnh băng.

Tuyết di nương không thể làm gì khác hơn ngoài việc chậm rãi giao tay nhận lấy. Khi hai tay chạm vào cây roi kia, vẻ mặt nàng gần như muốn khóc.

Nàng không phải là thiên kim tiểu thư từ nhỏ sống trong nhung lụa, mà là con của một gia đình bình thường. Chỉ là từ khi đi theo Huệ

Văn Trường công chúa, Trường công chúa lại cố ý giáo dục nàng
thelễ nghi của đại gia khuê tú.

Chương 254: Chinh đồn gia phong (6)

Nàng không phải là thiên kim tiểu thư từ nhỏ sống trong nhung lụa, mà là con của một gia đình bình thường. Chỉ là từ khi đi theo Huệ Văn Trưởng công chúa, Trưởng công chúa lại cố ý giáo dục nàng theo lễ nghi của đại gia khuê tú, sau này lại gả cho Tiêu Viễn Trình làm di nương, cũng chưa từng trải qua vất vả gì, đãi ngộ thường ngày cũng không khác biệt mấy so với chính thất phu nhân.

Nàng từ đó tới giờ cũng chưa từng thấy qua đồ vật dính máu chứ nói chi đến việc cầm trên tay!

Nhưng hôm nay bị Hoàng Bắc Nguyệt uy hiếp, nàng không thể không cầm a.

Hoàng Bắc Nguyệt lui lại một bước, nhàn nhạt nhìn thoáng qua đám người Cầm di nương còn đang ngâm mình trong ao sen, chậm rãi nói: "Thỉnh Tuyết di nương chùng giúp ta, Cầm di không biết lễ nghi, khẩu xuất ác ngôn (miệng nói lời độc ác), bản quận chúa phạt nàng ngâm mình trong ao sen cho tỉnh táo lại, không có mệnh lệnh của bản quận chúa, ai cũng không được cho nàng đứng dậy."

Tuyết di nương gật đầu: "Quận chúa phân phó, ta tự nhiên làm theo, thế nhưng cây roi này..."

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: "Ta sợ có mấy người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, không cảnh cáo một chút thì sẽ hành xử vô pháp vô thiên, bởi vậy ta mới thỉnh cầu Tuyết di cầm cây roi vừa dùng để giết người này đứng bên hồ sen, để cho bọn họ nhìn thật kỹ, để tránh

ngày sau lại quên mất giáo huấn hôm nay!”

Muốn nàng cầm roi đứng bên hồsen? Vậy không phải sẽ đứng rất lâu hay sao? Tuyết di nương nghe được, trong lòng vừa sợ vừa giận.

Nhưng hiện tại trong phủ không có người, Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Kỳ cũng không ở đây, nếu nàng tỏ thái độ cường ngạnh chẳng phải sẽ có kết quả giống Cầm di nương sao? Như vậy còn thảm hại hơn nữa a.

” Yên tâm, ta nhất định sẽ làm theo.” Tuyết di nương miễn cưỡng cười nói.

Hoàng Bắc Nguyệt thoả mãn gật đầu, cũng không quản Tuyết di nương cùng Cầm di nương nữa mà xoay người chậm rãi hướng hoa viên đi tới.

Nàng mới đi được mấy bước, một thanh âm vừa nhát gan vừa run rẩy từ phía sau truyền tới: ” Tam... Tam muội...”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại thì trông thấy Tiêu Linh vẻ mặt sợ hãi nhưng vẫn ráng nở nụ cười nhìn nàng.

” Đại tỷ có việc gì sao?”

Tiêu Linh lúng túng nuốt từng ngụm nước bọt, tay cũng không biết nên đặt ở nơi nào. Lúc này tận mắt thấy cảnh Hoàng Bắc Nguyệt giết người, nàng liền sợ đến không dám nói câu nào, sau đó lại nhớ tới bản thân mình cũng từng bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt, nàng lại càng sợ hãi hơn.

Tiêu Linh là dạng người thích bắt nạt người tốt nhưng lại sợ hãi người xấu. Thời điểm Cầm di nương uy phong lợi hại, nàng sợ Cầm

di nương, ở đâu cũng đều nghe Cầm di nương sai khiến, nhưng bây giờ khi thấy Cầm di nương ăn thiệt thòi dưới tay Hoàng Bắc Nguyệt, nàng lại bắt đầu cảm thấy sợ Hoàng Bắc Nguyệt.

” Tam muội, trước đây là do Đại tỷ không hiểu chuyện nên làm sai, Tam muội là người bao dung, tuyệt đối đừng nên tính toán với Đại tỷ a.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ, nghiêm túc hỏi lại: ” Đại tỷ làm sai chuyện gì?”

Ngọn lửa hi vọng trong lòng Tiêu Linh bùng lên, trong lòng thầm nghĩ Hoàng Bắc Nguyệt quả nhiên được di truyền bản tính rộng lượng thiện lương của Huệ Văn Trưởng công chúa, chắc chắn sẽ không so đo với nàng.(thật không @@)

” Kỳ thực cũng không có gì, mọi người là người một nhà mà, gặp ghềnh trắc trở là khó tránh khỏi, sau này Đại tỷ nhất định sẽ không làm sai nữa đâu.” Tiêu Linh vội vàng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt khé môi hơi cong lên, nói: ” Đại tỷ họ Tiêu, sao lại bảo là người một nhà với ta? Chúng ta chỉ là ở cùng một căn phủ mà thôi, hơn nữa, con người của ta chính là thù dai, đại tỷ sau này cũng nên cẩn thận một chút!”

Tiêu Linh sắc mặt tái nhợt, đột nhiên cảm thấy cả người rét run. Thân thể tên gia đình bị giết chết máu chảy đầm đìa kia như đang đu đưa trước mắt nàng khiến hai chân nàng như nhũn ra, suýt nữa đã đứng không vững ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, tự tiểu phi tiểu (như cười như không) nhìn Tiêu Linh.

” Đại tỷ làm sao vậy? Người ngàn vạn lần phải bảo trọng thân thể a, nếu như người không được việc như vậy, ta sẽ rất thất vọng nha!”

Chương 255: Chinh đồn gia phong (7)

Sắc mặt Tiêu Linh trắng bệch nhìn nàng, môi mấy lần mấp máy nhưng không thể nói ra lời. Không dọa chết người sao? Những người này nếu không dùng một chút thủ đoạn tàn nhẫn thì bọn chúng vĩnh viễn không biết được sự lợi hại.

“Tiểu thư!” Đông Lăng nghe được tin tức chạy tới. Thấy Tiêu Linh đứng cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì nên vội vã chạy tới. Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Tiêu Linh nàng mới cảm thấy yên tâm một chút.

“Bên ngoài gió lớn, tiểu thư chúng ta trở về đi thôi.” Đông Lăng vừa nói vừa ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Linh, cười nói: “Đại cô nương sắc mặt khó coi như vậy, cũng nên nhanh về nghỉ ngơi đi.”

Nói xong liền tiến lên đỡ tay Hoàng Bắc Nguyệt, chậm rãi dìu nàng trở về. Bội Hương ở phía sau nhìn ra ngoài một hồi cũng đuổi theo kịp.

“Tam cô nương hôm nay thật đúng là uy phong, tathấy Cầm di nương cùng Tuyết di nương cũng sợ hãi, sau này tuyết đối không dám giống như trước đây xem thường Tam cô nương”. Đông Lăng liếc nàng liếc mắt một cái, nói: “Chờ lão gia cùng Đại thiếu gia bọn họ trở về, nói không chừng còn muốn làm ồn ào đây, vui mừng cái gì?”

Đối loại nha hoàn phản bội chủ nhân, gió chiều nào theo chiều đó này, Đông Lăng luôn luôn không thích, bởi vậy nói chuyện cũng không khách khí. Bội Hương biết Đông Lăng cùng Hoàng Bắc Nguyệt rất thân thiết, cũng không dám làm càn với nàng.

“Bội Hương.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng hỏi: “Chuyện ta dặn dò ngươi làm đến đâu rồi?”.

“Tam cô nương yên tâm. Chuyện này nô tỳ cũng biết một ít, sau khi tìm hiểu đã biết được không ít tin tức”.

Bội Hương thấy mình có thể lập công liền nhanh miệng trả lời. “Trong phủ sổ kế toán tiền tài, kho phòng đều là do Chu quản gia xử lý. Chu quản gia lúc trước là người của Trương công chúa Huệ Văn nhưng sau đó lại bị Cầm di nương mua chuộc để giúp bà quản lý sổ sách của quận Thanh Hà. Mấy năm qua Cầm di nương cũng không ngu, thuế của quận Thanh Hà hằng năm đều bị bà ăn bớt một chút. Bà để cho Chu quản gia len lén động tay động chân ở chỗ sổ sách sau này muốn tra cũng tra không được. Ta cho rằng Cầm di nương hẳn là nghĩ như vậy”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, loại chuyện làm giả sổ sách này, nàng thấy được rất nhiều nên cũng không có gì ngạc nhiên. Chỉ là Chu quản gia kia, trước kia rất được Trương công chúa coi trọng vậy mà lại bị Cầm di nương mua chuộc khiến nàng không khỏi thất vọng

Tuy nhiên cũng không có nhiều ngạc nhiên, những người trước kia trung thành với Trương công chúa đều bị đuổi đi hết còn lại phần lớn cũng là bị mua chuộc, nếu không lấy uy vọng của Trương công chúa khi còn sống, Hoàng Bắc Nguyệt như thế nào lại bị người ức hiếp thành như vậy?

“Sổ sách đều là Chu quản gia quản sao?” Đông Lăng hỏi. “Chu quản gia quản, Tuyết di nương bởi vì phí tâm tư tỉ mỉ nên lão gia cũng để cho nàng quản vừa lúc tiện lợi nàng động tay động chân!”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Sổ sách nếu bị động tay động

chân, vậy xem cũng không được gì, chỉ là nếu Cầm di nương cùng Tuyết di nương tham ô không ít, vậy tư tàng phủ khố chỉ sợ là có một chút đi.”

Đông Lăng nghe xong, cau mày nói: “Nếu là tiền tài có thể để ở trong Lan Mỗ Tạt dù sao cũng không tra được. Còn về vàng bạc ngọc khí, các loại đồ cổ thì có thể để vào trong không gian riêng như vậy lại càng không tra được!”.

“Lan Mỗ Tạt...” Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên cười rộ lên, “Ngân hàng tư nhân lớn nhất Nam Dực quốc chắc là của gia tộc Bồ Cát Nhĩ?”

Đông Lăng cười nói: “Đâu chỉ ở Nam Dực quốc, ngân hàng lớn nhất trên cả đại lục Tạt Nhĩ Tháp cũng là của gia tộc Bồ Cát Nhĩ!”. Hoàng Bắc Nguyệt trong mắt phát ra một chút tinh quang, nếu đúng là gia tộc Bồ Cát Nhĩ mà nói nàng có thể nghĩ ra biện pháp. Đông Lăng nhìn thấy nàng có tự tin như vậy, không khỏi tò mò hỏi: “Tiểu thư người nghĩ đến biện pháp gì tốt?”

Chương 256: Chinh đồn gia phong (8)

“Biện pháp từ từ nghĩ sẽ có.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nói với Bội Hương: “Bội Hương, ngươi theo dõi Cầm di nương cho tốt”

“Yên tâm đi Tam cô nương, nô tỳ nhất định làm việc cho ngươi thật tốt!” Bội Hương mừng rỡ nói, có thể được Tam cô nương xem trọng như vậy đó là vinh hạnh của nàng.

Đuổi Bội Hương đi, Đông Lăng có chút lo lắng nói: “Tiểu thư việc hôm nay có phải là hơi lớn không?”

“Ngươi sợ sao?”

“Đông Lăng sợ, nhưng mà chuyện tiểu thư quyết định, Đông Lăng nhất định ủng hộ đến cùng! Chỉ là... thế lực Tiêu gia dù sao cũng lớn như vậy...” Đông Lăng không thể không lo lắng, tiểu thư dù thực lực có mạnh mẽ như thế nào đi nữa cũng không có khả năng cùng một đại gia tộc đối nghịch!

“Tiêu gia? Kỳ thật ta vẫn muốn biết thực lực Tiêu gia đến cùng thế nào. Chỉ là vẫn không có cơ hội, lần này là một cơ hội tốt có thể xem một chút”. Rất nhiều đại gia tộc cũng thích che dấu thực lực, có nhiều cao thủ đều là ẩn dật không muốn lộ diện. Cho nên nếu không cẩn thận tưởng rằng chỉ có mấy người cao thủ chọc lăm vào sợ rằng sẽ có hại.

Nếu như Tiêu gia cũng che dấu thực lực như thế thì nàng cần tốn chút công phu mới đối phó được. Lần này Tiêu Khải Nguyên trốn trở

về, nàng muốn xem hẳn ứng phó chuyện này như thế nào để nàng có thể xem rõ thực hư của hẳn!

“Nhưng mà làm như thế này, có mạo hiểm quá không?” Đông Lăng không khỏi lolắng. Đối với Tiêu gia bọn họ hiểu rõ cũng không nhiều, nếu như phía sau Tiêu Khải Nguyên còn có cao thủ khác vậy thì phiền toái rồi.

“Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con?” Hoàng Bắc Nguyệt ưu nhã congkhóe môi nói. Làm việc mà lo lắng trước sau như vậy thì sao có thể thành việc lớn!

Nàng làm việc trực tiếp nhanh gọn, thích mạo hiểm. Hơn nữa nàng cảm thấy Tiêu Khải Nguyên cũng không có uy hiếp gì!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều*****

Thi thể máu chảy đầm đìa còn nằm trên núi giả, tình trạng như vậy giống như đang nhìn chăm chăm vào mọi người. Nhìn cảnh một người chết như vậy cho dù Cầm di nương có kiêu ngạo như thế nào cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Huống chi bà cùng Tuyết Di nương luôn luôn đối nghịch nhau, nếu bà đi lên khỏi ao sen thì nhất định Tuyết Di nương sẽ dậm mấn thêm muối mà buộc tội bà với Hoàng Bắc Nguyệt

Bà không muốn chết, không muốn biến thành bộ dạng giống như tên gia đình kia. Bà có thể khẳng định nếu chọc giận Hoàng Bắc Nguyệt thì bà chắc chắn sẽ bị giết chết!

Vào mùa này, trong nước rất lạnh Cầm di nương ngâm mình trong nước lạnh run lên răng đánh vào nhau cầm cập. Mấy nha hoàn đứng cạnh đem bà vây lại nhưng mà tất cả mọi người đều lạnh ôm nhau cũng không khá lên bao nhiêu.

Tuyết di nương đứng ở bên bờ mặc dù so với Cầm di nương tốt hơn một chút, nhưng mà trong tay bà đang cầm cây roi ngựa dùng để giết người, trong lòng đầy sự sợ hãi, so với Cầm di nương cũng không dễ chịu hơn bao nhiêu.

“Phu nhân, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đi rồi nhìn không thấy được ở đây, không bằng đem vật này ném đi.” Hạ Xuân nha hoàn bên người Tuyết di nương cẩn thận nói. Các nàng không có tận mắt thấy Hoàng Bắc Nguyệt giết người, cảm giác sợ hãi tự nhiên so với người Cầm di nương bên kia ít hơn một chút.

“Câm miệng!” Tuyết di nương lạnh lùng quát khế, “Mỗi ngày ta dạy các người như thế nào lại không có mắt như vậy? Một tiếng là ‘phu nhân, phu nhân’ là cố ý muốn cho ta bị nha đầu kia bắt được nhược điểm sao?”

“Nô tỳ biết sai rồi....” Hạ xuân ủy khuất nói, “Nhưng là phu.... Di nương, Tam cô nương gần đây càng ngày càng kiêu ngạo, chúng ta có nên để Nhị cô nương dạy dỗ nàng một chút?”

Tuyết di nương hơi liếc mắt nhìn thi thể còn nằm trên núi giả nói: “Nha đầu kia có thể ra tay giết người sợ là phương pháp quái đi nào đó!”

Về quảng cáo

Chương 257: Chinh đồn gia phong (9)

“Cho dù nàng có nhiều phương pháp quái dị hơn nữa thì sao, chỉ cần Nhị cô nương mời lão gia tử đến nàng còn có thể uy phong như vậy nữa sao?”

Hạ Xuân nói tràn đầy tin tưởng. Trong ánh mắt của những nha hoàn bọn họ, Tiêu gia lão gia tử là một triệu hoán sư bất tinh, Hoàng Bắc Nguyệt sao chống đỡ nổi? Mà lão gia tử yêu thích Nhị cô nương như vậy, chỉ cần biết rằng mẫu thân Nhị cô nương ở chỗ này chịu uất ức, còn có thể không chịu ramặt thay Nhị cô nương sao? Tuyết di nương nghe xong lời này, trong lòng cũng thoáng có chút an ủi: “Đúng vậy, bọn họ còn có lão gia tử làm chỗ dựa vào, trong trực hệ huyết mạch của Tiêu gia, chỉ có một mình Tiêu Vận có thiên phú triệu hoán sư, cho dù hiện tại Vận nhi thanh danh không tốt nhưng lão gia tử trừ Vận nhi ra còn có thể yêu thích ai nữa?”

Nói thật, hiện tại Tuyết di nương ước gì Hoàng Bắc Nguyệt chết đi. Trước đây giữ cho nàng một mạng là muốn Hoàng Bắc Nguyệt ở chỗ Thái hậu nó giúp để bà trở thành chính thất phu nhân. Nhưng sau chuyện ở phủ Thừa tướng bà đã biết rằng Hoàng Bắc Nguyệt không thể nắm ở trong tay được nữa rồi. Nha đầu này bề ngoài thanh khiết lương thiện nhưng tâm cơ lại ác độc vô cùng. Giữ nàng lại chính là một tai họa!

Nếu hiện tại đã không trông cậy được vào Hoàng Bắc Nguyệt, vậy còn giữ nàng để làm gì? Bên phía Phủ Thừa tướng kia, chỉ cần của nàng và Tiêu Vận không chịu thua kém cũng không phải ứng phó không được, cần gì nhìn sắc mặt nha đầu kia!

Tuyết di nương nghĩ tới đó trong lòng đã dần dần nổi lên sát khí.

“Tuyết tỷ tỷ, nghĩ không ra người bình thường lợi hại như vậy cũng bị nha đầu kia làm cho sợ cứng người!” Cầm di nương ngâm ở trong nước, nghe thấy nàng cùng nha hoàn nói chuyện liền cười lạnh nói.

“Cầm muội muội, người cũng không phải giống vậy sao? Người nhìn bộ dáng này của người, trong chốc lát lão gia trở về nhìn thấy thì thật là rất đặc sắc nha!” Tuyết di nương cười lạnh đáp trả. Cầm di nương oán hận nói: “Nha đầu kia, ta cũng sẽ không để cho nàng sống tốt!”. Bà tốt xấu gì cũng có một đứa con trai lợi hại, muốn giáo huấn Hoàng Bắc Nguyệt một chút đương nhiên là được.

Đang nghĩ tới đây, bên ngoài truyền đến tiếng âm thanh nháo động, gã sai vặt la hét ầm ĩ. Chắc là ti thí ở Linh Ương học viện xong hết rồi nên bọn người tiêu Viễn Trình đã trở về.

Chuyện đã xảy ra trong phủ, mấy gã sai vặt đã sớm chạy ra thêm mắm thêm muối bẩm báo, nhất thời ồn ào cả lên. Thanh âm phẫn nộ của Tiêu Viễn Trình xa xa truyền đến: “Phản sao? Nàng trong mắt còn có người cha này hay không đây!?”

Cầm di nương vừa nghe thanh âm này lập tức phải dựa vào nha hoàn khóc lớn lên, lau nước mắt coi như thương tâm gần chết. Nếu như trang điểm tinh xảo, xiêm y hoa lệ còn có được vài phần phong tình. Nhưng giờ đây bà đầy người toàn bùn, tóc tai tán loạn trông thật dọang người.

“Nương!” Tiêu Trọng Kỳ là người thứ nhất xông tới. Nhìn thấy một màn trong ao hoa sen, nhất thời mí mắt muốn nứt ra, nổi trận lôi đình nhảy vào trong ao hoa sen đem Cầm di nương cứu lên.

“Lão gia, lão gia người phải làm chủ cho ta!” Cầm di nương lên bờ, khóc lóc hướng Tiêu Viễn Trình cầu cứu.

Bà ta vốn tưởng rằng vừa khóc như vậy, Tiêu Viễn Trình nhất định sẽ tức sùi bọt mép, cho người ta đem bắt Hoàng Bắc Nguyệt đến hung hăng giáo huấn một trận. Nhưng mà... Bà khóc hồi lâu, lại chỉ phát hiện vẻ mặt Tiêu Viễn Trình mặc dù giận dữ, nhưng lại chỉ là trầm không lên tiếng.

Sao lại thế này?

“Nương, người trước đừng khóc nữa.” Tiêu Trọng Kỳ cắn răng nói, giọng nói kìm nén sự bức tức. “Kỳ nhi, đã phát sinh chuyện gì?” Cầm di nương khó hiểu, như thế nào ngay cả con trai kiêu ngạo nhất của mình cũng quái dị như vậy?

Tiêu Trọng Kỳ ngẩng đầu nhìn thi thể gia đình nằm trên núi già, vẻ mặt muốn bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu. Giống như đồ trước đây của mình bị người ta cướp đi hết vậy!

Chương 258: Chinh đồn gia phong (10)

“Hôm nay ở Linh Ương Học Viện Hoàng Bắc Nguyệt đã giành được phần thắng trong cuộc thi tỷ thí tài nghệ!” Tiêu Trọng Kỳ không cam lòng nói ra.

Cầm di nương trợn trừng hai mắt, thắng sao? Cái phế vật kia lại có thể thắng trong tỷ thí ở Linh Ương Học Viện? Bà nghe nói lần này đối chiến với Quốc Tử Giám chính là Võ đạo viện, đệ tử của Võ đạo viện, có thể yếu như vậy sao?

“Nàng ta thắng người nào?”

Tiêu Trọng Kỳ hừ một tiếng, nói: “Thượng thư phủ Lâm Uyển Nghi”

“Kính vương phi tương lai sao?” Cầm di nương che miệng nói, nghe nói Lâm Uyển Nghi cũng là một nhân vật lợi hại, thực lực của nàng với đứa con traitor hào của bà đúng là có phần chênh lệch.

“Không còn là Kính vương phi nữa!” Tiêu Viễn Trình đột nhiên lạnh lùng quát: “Hôm nay Kính vương giận dữ, nói một nữ tử âm hiểm ác độc như vậy, hẳn nhất quyết sẽ không lấy!”

Cầm di nương lắp bắp kinh hãi, trong lòng có chút phát lạnh, tuy nhiên cũng lập tức nghĩ đến, Lâm Uyển Nghi nếu không làm được Kính vương phi, đối với bà thì đây là một tin tức tốt, dù sao bà cũng là người được sinh ra trong phủ Thừa tướng, biết cha của mình luôn luôn bất hòa với Lâm Thượng Thư, nữ nhi của Lâm Thượng Thư không được làm Kính vương phi, không phải điều này rất hợp ý

của nàng sao?

“Xem ra Thượng Thư phủ có biến cố!” Cầm di nương khóe miệng nhếch lên một nụ cười, cùng với vẻ mặt và bộ dáng lấm lem nước bùn, nhìn qua thật sự chướng mắt!

Tiêu Viễn Trình lạnh lùng hừ, “Bộ dáng của ngươi như vậy là sao? Có phải rất vui mừng không?”

“Lão gia, Hoàng Bắc Nguyệt thắng được Lâm Uyển Nghi, bất quá cũng là dựa vào vận khí thôi, Lâm Uyển Nghi là người của Thượng Thư phủ, giờ đã không còn cùng một vị trí với nhà chúng ta, khiến cho nàng ta không làm được Kính vương phi, chúng ta không phải cũng nên vui mừng sao?” Cầm di nương không phục nói.

“Nữ nhân không biết điều!” Tiêu Viễn Trình hét lớn, “Ngươi thì biết cái gì? Vận khí? Một lần hai lần đều là vận khí, đến lần thứ ba thì sao hả? Làm gì có cái vận khí tốt như vậy?”

“Cái gì lần thứ ba?” Cầm di nương là điển hình cho loại nữ nhân ngu xuẩn, chớp chớp mắt, nhìn về phía nhi tử của mình: “Kỳ nhi, hôm nay đã xảy ra chuyện gì?”

Tiêu Trọng Kỳ quay đầu đi, cau mày, thanh âm khô rát nói: “Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt thắng cả Lâm Tử Thành. Khiến cho người kia bị trọng thương.”

Oanh.....

Những nha hoàn cùng người hầu đứng xung quanh chết lặng, cũng không tự chủ được hít vào một hơi.

Cây roi nhiễm huyết trong tay Tuyết di nương vừa được Tiêu Vận

cầm đi, tay vẫn còn đang run rẩy, nghe nói như thế đột nhiên sửng sốt, ngay sau đó mặc kệ người đang nói chuyện chính là Tiêu Trọng Kỳ, quay đầu lại hỏi,

“Nghe nói người kia đã sắp đạt đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ, có phải là do hấn khinh địch hay không?”

Khi nói những lời này, Tuyết di nương cũng nghe được thanh âm trái tim mình điên cuồng nhảy lên, đập thành thịch.

Tiêu Vận thấp giọng nói: “Không phải khinh địch đâu, Lâm Tử Thành đã xuất toàn lực, thậm chí còn dùng cả Kiếm quyết, nhưng vẫn bị nha đầu kia vũ nhục, khiến hấn bị thương nặng!”

“A” Tuyết di nương ôm lấy phần bên trái tim của mình, phát ra một tiếng than nhỏ: “Làm sao có thể, rõ ràng nàng ta là một.....”

“Không phải, nàng ta không phải phế vật!” Cầm di nương trợn mắt, ánh mắt vờ nhìn đến thi thể vẫn còn đang nằm trên núi giả, lại nhớ tới một màn Hoàng Bắc Nguyệt giết người vừa rồi, máu tươi đầm đìa, hung ác tàn nhẫn, đột nhiên cảm thấy vô lực trước mắt tối sầm, gục vào trong lòng Tiêu Trọng Kỳ.

“Nương!” Tiêu Trọng Kỳ hô to một tiếng, vội vàng ôm lấy Cầm Di nương, hướng Tiêu Viễn Trình nói: “Phụ thân, trước tiên con hộ tống nương đi nghỉ ngơi đã.”

“Đi đi!” Lúc này Tiêu Viễn Trình cũng vô cùng kích động, một chút cũng không muốn nhìn đến sự huyền ảo vừa rồi của Cầm di nương, loại phụ nữ này chỉ ở trong phòng mới có chút niềm vui thú, nhưng lúc đối mặt với đại sự thì giống như một kẻ ngungốc!

Chương 259: Ai dám động đến ta (1)

Chờ Cầm di nương cùng với Tiêu Trọng Kỳ đều rời đi, Tiêu Viễn Trình mới có chút bất đắc dĩ nói: “Nha đầu kia như thế nào lại lợi hại như vậy?”

Tiêu Vận nhớ tới hôm nay ở trong rừng cây tại Thất Tháp, gia gia tự mình ra tay dạy dỗ Hoàng Bắc Nguyệt, không biết kết quả như thế nào?

“Nương, Hoàng Bắc Nguyệt có bị thương không?”

“Bị thương?” Tuyết di nương có chút khó hiểu, suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Ta thấy nàng vẫn rất tốt, Vận nhi con làm sao thế?”

“Không bị thương, làm sao có thể?” Tiêu Vận không thể tin được, chẳng lẽ lúc đó gia gia kiêng kị thái tử đang ở trong Linh Ương Học Viện, cho nên không ra tay với Hoàng Bắc Nguyệt sao?

Nhất định là như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt tốt xấu gì thì vẫn còn Hoàng thượng cùng với Thái Hậu ở phía sau làm chỗ dựa. Nếu nàng ta xảy ra chuyện gì, lúc đó Hoàng thượng nhất định sẽ rất giận dữ. Mà lúc đó, Thái tử và công chúa Anh Dạ cũng biết là nàng phụng mệnh gia gia đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nếu Hoàng Bắc Nguyệt xảy ra chuyện thì khẳng định Tiêu gia cũng không thoát khỏi liên quan.

Hừ, thật tiện nghi cho nàng ta!

Tiêu Vận cắn môi nói: “Hôm nay nàng ta kiêu ngạo như vậy, nếu như

không giáo huấn một chút, chỉ sợ sau này ngạo khí tận trời!”

“Có thể thành như vậy sao?” Tuyết di nương cố tình nhìn lướt qua Tiêu ViễnTrình, nói: “Hôm nay nàng ta nói, người làm chủ của phủ Trưởng công chúa này chính là nàng ta, người của Tiêu gia không có tư cách chưởng quản phủ viện này, ngay cả lão gia cũng không để vào mắt!”

Tiêu ViễnTrình vốn đang lửa giận công tâm, vừa nghe được lời này, cơn tức lại càng bộc phát theo hướng trầm trọng: “Hừ! Ta chỉ biết nàng ta là một nha đầu lòng lang dạ sói! Tự nhiên không công lại đem nàng ta nuôi dưỡng lớn đến như vậy!”

“Nương nhiều năm như vậy, đối xử nàng ta không tệ, nhưng tại sao hôm nay lại đối xử với nương như vậy? Thân thể nương vốn yếu, sao có thể chống lại loại kinh sợ này chứ!” Tiêu Vận càng nói càng khí thế: “Xem ra đối với chuyện này, ta còn muốn mời gia gia ramặt!”

“Lão gia tử mấy năm nay đều tĩnh tâm tu luyện, chuyện trong nhà, sợ rằng không nên đi quấy rầy lão nhân gia!” Tuyết di nương uyển chuyển hàm xúc lên tiếng.

“Hừ! Tiêu gia thế nào lại dễ dàng bị người khác ức hiếp như thế! Thế này thì làm sao còn có thể tiếp tục néngiận? Vận nhi, người đi tìm gia gia người, mời lão nhân gia đến đây chủ trì gia sự!”

Chương 260: Ai dám động đến ta (2)

Tiêu Vận vừa nghe được, trong lòng âm thầm vui vẻ, ngay cả phụ thân cũng quyết định như vậy, xem ra những ngày an lành của Hoàng Bắc Nguyệt sắp kết thúc rồi!

Vội vàng gọi đến nha hoàn của mình là Hạ Ny, sai bảo nàng ta đi Tiêu gia mời Lão gia tử đến.

Hừ! Có trưởng bối quản lý gia sự rồi, Hoàng thượng cùng Thái hậu như thế nào cũng không thể can thiệp được.

“Phụ thân, nương, hai người đi về nghỉ ngơi trước, rất nhanh gia gia sẽ tới!” Tiêu Vận nói.

Tiêu Viễn Trình gật đầu, hẳn cũng thừa biết tâm tư của phụ thân mình.

Phủ Trưởng công chúa đúng là một khối thịt béo bở, nhiều năm trôi qua Tiêu Khải Nguyên vẫn luôn có tâm tư muốn tới tranh giành một chén canh, chỉ là lo sợ ảnh hưởng đến thể diện, nhưng lần này thì khác, đây không phải là một cơ hội tốt sao?

Hắn đã ở phủ Trưởng công chúa nhiều năm như vậy, đáng lý ra đã sớm chường quản nơi này rồi!

Nhìn Hạ Ny đi ra ngoài, Bội Hương cũng vội vàng chạy tới Lưu Vân các để báo cáo.

Tiêu lão gia tử, đó là một nhân vật không dễ chọc vào như vậy!

“Tam cô nương, người có muốn nô tỳ cho người lén lút hạ thủ với Hạ Ny không?”

Bội Hương tàn nhẫn làm một động tác cắt cổ!

Hoàng Bắc Nguyệt trong cơn người không tránh được có một tia trào phúng, cười nhẹ.

“Muốn mời lão gia tử đến, sao có thể để Nhị tỷ một mình đi mời? Đông Lăng người cũng đi đi, nói ta mời lão gia tử đến làm khách trong phủ! Nói lão gia tử phải nể mặt mà tới!”

“Tam cô nương!” Bội Hương khó hiểu, Tam cô nương này lấy khẩu khí ở đâu ra vậy?

Chủ động mời lão gia tử đến, đây không phải là mời một pho tượng Phật giã trở về sao? Lão gia tử kia nhất định là sẽ đứng về phía của Nhị tiểu thư, lẽ như.....

Thực lực của triệu hoán sư bất tinh, không dễ chọc vào như vậy đâu!

Bội Hương không phải là tâm phúc của Hoàng Bắc Nguyệt, đương nhiên sẽ không rõ ràng hiểu được nàng đang nghĩ gì. Nhưng Đông Lăng thì vừa nghe liền hiểu được, đáp ứng một tiếng, lập tức xuất môn.

Bội Hương nhìn thấy trong lòng vừa ghen ghét vừa hâm mộ, nàng so với Đông Lăng thông minh hơn nhiều, đến khi nào thì mới trở thành tâm phúc của Tam cô nương? Chờ cho đến khi Tam cô nương chưởng quản phủ viện này, nàng cũng sẽ trở thành đệ nhất nha hoàn!

“Tam cô nương, còn có chuyện gì phân phó nô tỳ đi làm sao?”

“Người trở về quan sát thật kỹ Cầm di nương, tốt nhất là nên tìm hiểu được qua bao nhiêu năm nuốt tiền thì nàng ta cất giấu ở nơi nào.”

Bội Hương vừa nghe, do dự một chút, nói: “Tam cô nương, hôm nay ta giúp người, Cầm di nương sợ rằng sẽ không dung ta nữa, không bằng.....”

“Bội Hương!” Hoàng Bắc Nguyệt nâng mắt nhìn nàng ta: “Nếu làm tốt chuyện này, ta chính là đã nắm được một nhược điểm tốt nhất của Cầm di nương. Người nếu như lập được một công lớn như vậy, sau này những sự vụ lớn nhỏ trong phủ Trưởng công chúa, ta sẽ giao cho người xử lý, đến lúc đó người sẽ trở thành đệ nhất nữ quản gia!”

Bội Hương trong lòng thật kích động, cũng quên mất những do dự cùng sợ hãi, ở Nam Dục quốc này phủ Trưởng công chúa đúng là rất có địa vị. Nếu như nàng trở thành quản gia của phủ Trưởng công chúa, khi đi ra ngoài, địa vị so với những thiên kim tiểu thư khác cũng không kém đâu!

“Dạ, nô tỳ vẫn là nên đi làm việc cho Tam cô nương!”

Nhìn bóng lưng của Bội Hương, nàng lạnh lùng cười, dự vọng của loại người này thật là rất đáng sợ, vì dự vọng, an nguy của bản thân cũng có thể vứt phía sau!

Tiêu Vận phái người đi mời Tiêu gia Lão gia tử, tin tức này được truyền ra, nha hoàn tôi tớ trong phủ dường như cũng an tĩnh lại, tĩnh lặng chờ Lão gia tử đến, đến lúc đó khẳng định sẽ có trò hay để xem!

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này nhàn rồi, nên lấy quyển Bách Luyện Kinh

ra xem, nghiên cứu đủ loại phương pháp giải độc, loại nào hơi chút hữu dụng thì nàng đều phải thử một lần.

Thời gian bangày mặc dù rất ngắn, tuy nhiên dù thế nào đi nữa nàng cũng đều vì tính mạng của Chiến Dã mà cân nhắc, nàng xưa nay là loại người không thích thiếu nợ ân tình của người khác!

Chương 261: Ai dám động đến ta (3)

Mà lúc này ở Bích Thủy viện

“Gia gia nói không thể tới? Vì sao?” Tiêu Vận thanh âm vội vàng vang lên.

Hạ Ny nói: “Đúng là lão gia tử nói thân thể không thoải mái, muốn ở trong phủ tĩnh dưỡng. Còn nói chuyện chúng ta ở trong phủ trưởng công chúa người không quan tâm, để cho lão gia cùng Nhị cô nương tự mình nghĩ biện pháp.”

“Nói bậy!” Tiêu Vận vỗ cái bàn đứng lên: “Gia gia như thế nào lại nói như vậy? Nhất định là nha đầu người không có đem mọi chuyện nói rõ!”

Hạ Ny vội vàng quỳ trên mặt đất, nói: “Nhị cô nương, nô tỳ oan uổng! Nô tỳ mặc dù là không biết ăn nói nhưng vẫn đem mọi chuyện nói rõ ràng. Đây là nguyên lời của lão gia tử, nô tỳ một chữ cũng không dám nói dối Nhị cô nương xin Nhị cô nương minh xét.”

Tiêu Vận cắn răng, hít sâu mấy hơi mới chậm rãi ngồi xuống, trong miệng thì thào nói: “Không có đạo lý, gia gia như thế nào lại không đến đây?”

Tuyết di nương từ trong phòng đi tới, hạ giọng nói: “Vận nhi, phụ thân ngươi đang ngủ, ngươi lớn tiếng ồn ào cái gì?” Tiêu Vận bĩu môi nói: “Gia gia không chịu đồng ý. Gia gia như thế nào lại không đến đây?”

“Lãonhân gia người không vội vàng, người cho rằng cũng giống như người? Vậnnhi, việc hôm nay, con tiện nhân kia ăn không ít khổ đau. Không bằng trước tiên cứ để bọn chúng đấu đá, chúng ta chỉ việc tọa sơn xem hổ đấu!”

“Nhưng mà” tọa sơn xem hổ đấu đương nhiên tránh được nhiều phiền phức. Nhưng mà điều làm nàng để ý là vì sao gia gia lại không đến? Hôm nay ở Linh Ương Học Viện, gia gia để cho nàng đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt. Khi đó, gia gia nói với nàng rất nghiêm túc, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt này có thể ngoan ngoãn nghe lời để cho hắn sử dụng vậy thì giữ nàng lại, nếu như nàng không hiểu chuyện vậy thì tuyệt đối không lưu tình!

Hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt kiêu ngạo như vậy, gia gia như thế nào còn có thể nhẫn nại? Gia gia luôn luôn đa mưu túc trí, lần này, chỉ sợ là có nguyên nhân gì khác?

Tiêu Vận âm thầm nghĩ, đột nhiên nha hoàn bên ngoài đến bẩm báo nói: “Phu nhân, tiểu thư, bên ngoài gã sai vặt báo lại lão gia tử tới!”

“Gia gia tới!” Tiêu Vận lập tức đứng lên, nhướn mày vui mừng. Nàng biết, gia gia nhất định sẽ đối phó Hoàng Bắc Nguyệt làm sao lại có thể không đến đây?

Nàng hung hăng trừng mắt liếc Hạ Ny một cái: “Nha đầu người nhất định là lười biếng! Đêm nay xem ta xử lý người như thế nào! Đi, đi nghênh đón gia gia!”

Hạ Ny vẻ mặt buồn rười rượi, trong lòng vô cùng oan ức, nàng thật sự chuyển lời đến nghe lão gia tử dặn dò xong mới trở về chuyển lời. Lão gia tử nói rõ ràng là không tới bây giờ như thế nào lại đến đây?”

Tuyết di nương nghe lão gia tử tới, đang muốn vào trong phòng đánh thức Tiêu Viễn Trình, nhưng là nhìn thấy thần sắc Hạ Ny mày nhẹ cau lại: “Ny nhi, người lúc chuyển lời đến lão gia tử thực là nói không đến sao?”

“Vâng phu nhân, nô tỳ đem lời nói của lão gia tử nói lại chính xác. Lão gia tử quả thực nói là không đến nhưng sao bây giờ lại đến quả thật rất kì lạ!” Hạ Ny nước mắt rưng rưng, nghĩ đến thủ đoạn của của Nhị cô nương luôn tàn nhẫn không biết đêm nay sẽ bị nàng xử trí như thế nào nữa. Nghĩ đến đó cả người liền phát run: “Phu nhân, người phải làm chủ cho nô tỳ, nô tỳ quả thực không có lười biếng cũng không có nói dối!”

Tuyết di nương đứng dựa vào ghế suy nghĩ trong chốc lát, Hạ Ny là do bà nuôi dưỡng từ nhỏ là một người thành thật siêng năng chưa bao giờ nói dối. Lão gia tử hôm nay sao lại như vậy? Không thể nào mở miệng trêu chọc một tiểu nha hoàn, lúc đầu nói không tới tại sao bây giờ lại tới rồi?

Trong lòng bà mơ hồ có cảm giác xấu, lập tức dặn dò Hạ Ny nói: “Mau vào đánh thức lão gia tử nói lão gia tử tới!”

Chương 262: Ai dám động đến ta (4)

Sau khi nói xong liền vội vã đi ra đuổi theo Tiêu Vận. Bà sống nhiều năm như vậy, dù sao không giống Tiêu Vận là một tiểu cô nương mười sáu tuổi ngây thơ, có một số việc chỉ xem bề ngoài là không được!

Tiêu Khải Nguyên được người dùng cỗ kiệu đưa tới. Trên người khoác áo lông chồn dày, ăn mặc cực kỳ kín đáo, đầu đội mũ lông chồn, mái tóc hoa râm cũng được che đi. Trừ bốn gã sai vặt ra, Tiêu Khải Nguyên còn mang theo vài người vờn hình là biết thân thủ không tầm thường. Hai nam một nữ cực kỳ cảnh giác nhìn vào trong phủ Trường công chúa một lúc mới dám tiến vào.

“Gia gia!” Tiêu Vận đã sớm đi ra ngoài đón hô lên một tiếng giòn tan: “Ta còn tưởng lão nhân gia người không tới, không yêu thương Vận nhi nữa”

Tiêu Khải Nguyên từ bên trong kiệu đi ra, nhìn lướt qua một vòng một vòng ở phía sau Tiêu Vận, trong ánh mắt lộ ra vẻ cẩn thận vô cùng. Tiêu Vận khó hiểu hỏi: “Gia gia, ngài nhìn cái gì?”

“Bắc Nguyệt quận chúa đang ở nơi nào?” Tiêu Khải Nguyên không để ý đến nàng, trực tiếp hỏi.

Trong lòng Tiêu Vận vui vẻ, gia gia quả nhiên là tìm đến Hoàng Bắc Nguyệt gây phiền phức. Chỉ là nếu bọn họ tìm đến cửa thì thật là mất mặt, chibằng để gia gia đến tiền thính uống trà, nàng cho người gọi Hoàng Bắc Nguyệt đến!

“Gia gia, tiền thính đã chuẩn bị trà ngài thích, không bằng đến đó trước đi”. Thấy nàng không nói, Tiêu Khải Nguyên đã không nhận được nữa tiện tay bắt một nha hoàn nói: “Dẫn đường!” Nha hoàn hoảng sợ, đối mặt với một triệu hoán sư bất tinh nàng nào dám cãi lời, vội vàng dẫn đường đi đến Lưu Vân Các. “Gia gia!?” Tiêu Vận vẻ mặt mờ mịt, gia gia cũng không cần phải vội vã như thế chứ?

“Vận nhi!” Tuyết di nương đuổi theo ra đến nắm lấy tay của Tiêu Vận vẻ mặt bất an. “Nương, ngươi làm sao vậy? Thân thể không thoải mái thì trở về nghỉ ngơi, ta muốn đi xem gia gia xử lý Hoàng Bắc Nguyệt như thế nào!”

Tuyết di nương trừng mắt liếc nhìn nàng một cái, trong lòng thở dài. Dù sao vẫn là một tiểu hài tử, bình thường thông minh đến đâu thì đến lúc quan trọng vẫn hồ đồ: “Nha đầu ngốc, ngươi không có nghe thấy mới vừa rồi gia gia của ngươi gọi nha đầu kia như thế nào sao?” Tuyết di nương vội vàng nói, sợ rằng Tiêu Vận không nghe lời của nàng mà bỏ chạy đi.

Tiêu Vận sửng sốt, cẩn thận hồi tưởng một chút: “Gọi... Bắc...” Đột nhiên trong lúc đó, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch! “Tại sao có thể như vậy? Không có khả năng, mới vừa rồi, mới vừa rồi chắc là nghe lầm rồi!” Tiêu Vận thì thào nói, cả cơ thể từ mũi chân đến đỉnh đầu đều lạnh như băng.

“Vận nhi, chúng ta ngàn vạn lần không thể hành động thiếu suy nghĩ, ngay cả gia gia của ngươi cũng...” Tuyết di nương lúc này mới cảm thấy hoàn toàn hoảng sợ, nhớ lại cảnh thi thể tên gia đình nằm trên núi giả cả người lòng tơ dựng đứng cả lên.

Tiêu Vận nghẹn ngào một tiếng, đột nhiên nước mắt trào ra, kêu lên: “Ta không muốn! Ta không muốn! Nương! Ta chết cũng không tin a!

Nha đầu đó dựa vào cái gì chứ?”

“Nói nhỏ thôi!” Tuyết di nương vội che miệng nàng lại, quay đầu lại nhìn mọi người chung quanh một cái. May mà lúc này mọi người đều biết lão gia tử tới, hơn nữa còn đến Lưu Vân các tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nghĩ rằng sẽ có kịch hay để xem nên tất cả đều hướng về Lưu Vân các mà đến.

Tiêu Vận ‘u u ô’ vài tiếng, vành mắt đỏ bừng không cam lòng nói “Ta không hiểu tại sao ngay cả gia gia cũng vậy chứ?”

Tuyết di nương cẩn thận suy nghĩ một chút, nói: “Hoàng Bắc Nguyệt trước đây vẫn là một phế vật mặc cho người khi dễ.”

Chương 263: Ai dám động đến ta (5)

Tuyết di nương cẩn thận suy nghĩ, nói: ” Hoàng Bắc Nguyệt kia lúc trước vẫn chỉ là một phế vật mặc cho người ta khi dễ, nhưng gần đây giống như đã biến thành người khác vậy. Lần trước nàng giết Tiết Mộng trên lôi đài, ta đã nghi ngờ rồi, bằng vào vận đạo của nha đầu kia thì sao có thể cứ may mắn như vậy chứ!”

” Ý của nương là...” Tiêu Vận lau khô nước mắt, kinh hãi quá mức khiến đầu óc của nàng nhất thời đình trệ, không suy nghĩ được gì.

Tuyết di nương nói tiếp: ” Hôm nay nàng lại tiếp tục thắng hai cao thủ của Thượng Thư Phủ là Lâm Uyển Nghi và Lâm Tử Thành, bởi vậy theo nương suy đoán, thực lực của nàng sợ là đã đạt đến cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ. Thực lực của nàng đột nhiên tăng mạnh trong thời gian ngắn như vậy, nhất định là có kỳ ngộ, hoặc là có cao nhân chỉ điểm!”

Lời này rơi vào trong tai Tiêu Vận lại cực kỳ chói tai. Nàng từ nhỏ đến lớn luôn cố gắng thế mà cũng không gặp được kỳ ngộ gì, càng không có cao nhân chỉ điểm, dựa vào cái gì mà Hoàng Bắc Nguyệt lại gặp được?

Chẳng lẽ cả đời này của nàng sẽ không bao giờ đuổi kịp Hoàng Bắc Nguyệt sao? Sẽ bị nàng ta đạp ở dưới chân sao?

” Nương!” Tiêu Vận chột nhỏ giọng, trong thanh âm tràn ngập oán độc: ” Nàng cho dù có lợi hại hơn nữa thì cũng không sống được bao lâu nữa đâu. Thứ thuốc kia, không bằng nương gia tăng liều lượng

lên đi! Một lần giết chết nàng luôn, như vậy sẽ không còn hậu hoạn gì nữa!”

” Việc này nương tự có tính toán, người không cần để ý tới.” Lãnh quang chợt lóe trong mắt Tuyết di nương.

” Nương...” Tiêu Vận cảm động nói.

Tuyết di nương vuốt vuốt mặt nàng, cười nói: ” Vận nhi, hi vọng cả đời của nương đều đặt trên người người, người ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện a!”

Tiêu Vận kiên định gạt đầu: ” Nương, người yên tâm, ta nhất định sẽ khiến người vừa lòng!”

” Tuyết di, Nhị muội, sao các người vẫn còn ở nơi này? Nghe nói lão gia tử đang muốn đến đây thu thập Hoàng Bắc Nguyệt a!” Thanh âm ấm ã của Tiêu Linh vang lên.

Tuyết di nương cùng Tiêu Vận nhìn nhau một cái, nha đầu này thật đúng là ngu ngốc mà!

” Đại tỷ đi trước đi, ta lập tức đến ngay.” Tiêu Vận quay đầu liếc Tiêu Linh một cái, trông thấy biểu tình hả hê trên mặt nàng ta, nàng không khỏi có chút đồng tình.

” Vậy ta đi trước.” Tiêu Linh kéo kéo tà váy, mang theo nha hoàn vội vã chạy tới Lưu Vân Các.

” Vận nhi, chúng ta cũng đi qua một chút xem sao.” Tuyết di nương ké tay Tiêu Vận, hai người cũng nhanh chóng theo sát phía sau.

Lưu Vân Các.

Đông Lăng nhanh chân tới trước Tiêu Khải Nguyên, vừa vặn trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt đã thay đổi y phục. Một thân nhu váy thiển hồng sắc (màu đỏ sáng) thêu hình bách điệp xuyên hoa, bên ngoài lại khoác thêm một chiếc áo ngắn bằng lông chồn, tóc búi kiểu thập tự (tóc búi hình chữ thập), trên tóc lại cài Kim Phượng bộ diêu (một dạng trâm cài có mấy sợi trang trí rũ xuống, mỗi bước đi nó sẽ lắc lắc nên được gọi là bộ diêu), thân thể nhỏ nhắn, thần sắc lạnh nhạt nhưng xinh đẹp tuyệt trần, rất có phong phạm của đại gia khuê tú.

Đông Lăng tiến lên phía trước, cười nói: "Tiểu thư thật là thông minh nha, nô tỳ chỉ mới búi tóc cho người có vài lần mà người đã học được."

"Búi tóc so với luyện dược còn khó hơn, quả thật là hành hạ ta chết đi sống lại a!" Hoàng Bắc Nguyệt vừa sửa sang lại cái Kim Phượng bộ diêu vừa cười nói: "Lão nhân kia đã tới chưa?"

"Hắn dám không đến sao?" Đông Lăng che miệng cười khế. Thời điểm nàng đến Tiêu gia, bộ dáng kinh hãi của Tiêu Khải Nguyên khi nghe thấy Bắc Nguyệt quận chúa phái người tới làm nàng buồn cười không thôi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhướn đôi mi thanh tú, quả nhiên, lão già kia bất quá cũng chỉ như thế. "Món quà" mà Linh Tôn tặng cho hắn, phỏng chừng cả đời này hắn cũng không quên được!

Thực lực chênh lệch lớn như vậy, cho dù hắn có trở thành rùa đen cũng không giấu được a. Nếu như hắn vẫn còn ẩn giấu thực lực mạnh mẽ thì may ra mới có thể ngạnh kháng (cứng rắn chống lại) một chút, còn nếu như không có thực lực gì, vậy thì chỉ có thể ngoan ngoãn để nàng khi dễ thôi!

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút khâm phục Linh Tôn, nói như vậy từ lúc hắn ra tay với Tiêu Khải Nguyên cho đến khi để cho Tiêu Khải Nguyên đào tẩu, hắn cũng đã tính toán hết thảy.

Chương 264: Ai dám động đến ta (6)

Việc để cho Tiêu Khải Nguyên sống sót đào tẩu còn đã kích đấm người Tiêu gia trầm trọng hơn so với việc giết hẳn nữa a!

” Bắc Nguyệt quận chúa, lão hủ mang theo lễ vật đến bái phỏng (viếng thăm)!” Thanh âm già nua nhưng hữu lực từ bên ngoài vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nhếch môi, hướng Đông Lăng nói: ” Mời lão gia tử vào đi.”

” Vâng.” Đông Lăng bước ra cửa, thanh âm trong trẻo nói: ” Lão gia tử mời vào, quận chúa đang chuẩn bị trà chờ lão gia tử a.”

Tiêu Khải Nguyên ngẩng đầu liếc nhìn căn phòng che rèm kín mít, cái gì cũng không thấy, như vậy hẳn làm sao dám đi vào a? Vạn nhất Hoàng Bắc Nguyệt thiết kế bẫy rập gì đó, như vậy hẳn liền chết oan chết uổng ở bên trong.

Mặc dù trên danh nghĩa có quan hệ huyết thống, thế nhưng nhiều năm qua hẳn lại không coi Hoàng Bắc Nguyệt thành tôn nữ (cháu gái) của mình mà đối đãi, Hoàng Bắc Nguyệt tự nhiên cũng sẽ không nhận người gia gia như hẳn. Thời điểm trong rừng cây ở Thất Tháp, Hoàng Bắc Nguyệt đã nổi lên sát tâm với hẳn a!

Hôm nay hẳn tới, một mặt là sợ nếu không nể mặt Bắc Nguyệt quận chúa thì sẽ làm vị cao nhân kia nổi giận, mặt khác là muốn tiếp cận làm quen với Bắc Nguyệt quận chúa, lấy lòng nàng, để nàng nói tốt

vài câu trước mặt vị cao nhân kia, xin ngài ấy bỏ qua cho hắn.

Hắn muốn thông qua Hoàng Bắc Nguyệt là vì tính tình nàng rất giống với Huệ Văn Trưởng công chúa, từ nhỏ đôn hậu thiện lương, chỉ là, Hoàng Bắc Nguyệt còn mềm yếu hơn một chút.

Hắn nghĩ, dù sao cũng là máu mủ tình thâm, Hoàng Bắc Nguyệt chắc sẽ không để tâm chuyện này đâu nhỉ?

Tiêu Khải Nguyên ngẩng đầu nhìn Đông Lăng, cười nói: "Đông Lăng côn nương, phiền ngươi vào nói với quận chúa một tiếng, lão hủ thân thể không tốt, đi vào sợ sẽ làm bẩn khuê phòng của quận chúa, ở trong sân trò chuyện sẽ thuận tiện hơn a."

"Lão gia tử mặt mũi lớn, nói cái gì chính là cái đó, vậy để nô tỳ vào trong mời quận chúa đũa." Đông Lăng cười cười xoay người đi vào.

Lời này của nàng làm Tiêu Khải Nguyên đổ một thân mồ hôi lạnh. Vốn ý của hắn là muốn mời Hoàng Bắc Nguyệt đi ra, uống trà trò chuyện trong hoa viên, nếu vậy thì cũng chẳng có gì, nhưng không hiểu sao ý niệm này vào trong lời nói của Đông Lăng lại giống như là hắn cây già lên mặt, bản thân không muốn vào nên bảo Bắc Nguyệt quận chúa đi ra.

Nha đầu kia cũng không phải thứ dễ trêu a!

Chỉ trong chốc lát, Hoàng Bắc Nguyệt dưới sự dìu dắt của Đông Lăng chậm rãi đi ra ngoài, ngọc thủ (tay ngọc) khế nâng tà váy thật dài, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, khí chất tao nhã, trời sinh quý tộc.

"Hiếm có dịp lão gia tử nể mặt đến đây, Bắc Nguyệt không đi ra đó tiếp thật sự là thất lễ." Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong gối, hành lễ

của tiều thư khuê các khi nhìn thấy trường bối.

Tiêu Khải Nguyên không dám nhận cái lễ này của nàng, vội vàng tránh ra, ôm quyền khom lưng hành lễ: "Quận chúa nói sai rồi, phải là lão hủ hướng quận chúa hành lễ mới đúng."

Hoàng Bắc Nguyệt nâng tay: "Lã gia tử là trường bối, mau mau đứng lên, nếu để người khác thấy thì sẽ chê cười Bắc Nguyệt."

Tiêu Khải Nguyên lau mồ hôi, đứng dậy, ba tên cao thủ đi phía sau thấy vậy vội vàng mang lễ vật đưa tới.

Đó là ba cái hộp gấm, mỗi hộp đều đã được mở ra. Hộp thứ nhất để cuốn Viêm Hỏa Trảm bản hoàn chỉnh. Hộp thứ hai là một viên đan dược toàn thân trong suốt. Hộp thứ ba là một thanh hắc sắc chủy thủ chém sắt như chém bùn.

"Đây là chút lễ mọn của lão phu, thỉnh quận chúa vui lòng nhận." Tiêu Khải Nguyên cẩn thận quan sát thần sắc của Hoàng Bắc Nguyệt khi nhìn thấy những bảo vật này.

Mấy thứ này, nói là bảo vật còn chưa đủ, chúng đều thuộc dạng có tiền cũng không mua được, mà nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt cũng mới trở nên mạnh mẽ cách đây không lâu, nếu không lúc trước sẽ sẽ không tùy ý để cho người của Tiêu gia bắt nạt mình như thế.

Nếu là gần đây mới trở nên mạnh mẽ, vậy khẳng định nàng chưa từng thấy qua nhiều bảo vật như vậy. Bây giờ tặng nàng mấy thứ này, chắc hẳn nàng sẽ cao hứng a.

Chương 265: Ai dám động đến ta (7)

Lão hồ ly Tiêu Khải Nguyên này tặng lễ vật không chỉ đắt tiền mà còn vô cùng hi hữu (hiếm thấy), như vậy mới có thể đánh động lòng người!

Nhưng nào ngờ Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, thần sắc cũng không mấy kinh ngạc và mừng rỡ. Khóe môi nàng ưu nhã giương lên, nói: “Đa tạ lão gia tử, Đông Lăng, đem lễ vật thu lại đi.”

Đông Lăng tiến lên đóng nắp hộp lại rồi đem vào nhà cất, sau đó lại bung trà bánh đi ra đặt trên bàn đá trong sân.

” Lão gia tử mời ngồi.” Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay thủ thế mới, bản thân nhanh chóng ngồi xuống trước.

Tiêu Khải Nguyên đi tới ngồi xuống, không khỏi có chút xấu hổ, trong lòng âm thầm tự hỏi: “ Chẳng lẽ vị cao nhân kia còn có nhiều bảo vật quý hiếm hơn, nếu không một tiểu nha đầu như Hoàng Bắc Nguyệt sao lại có thể bình tĩnh như vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt một tay nâng tay áo, một tay cầm bình trà, chậm rãi rót một chén cho Tiêu Khải Nguyên, sau đó ngẩng đầu nhìn lướt qua ba tên cao thủ đứng sau lưng hắn.

Mấy người này mặc dù chỉ mặc trang phục tùy tùng, bất quá từ khí tứ trên họ, nàng có thể cảm giác được thực lực của ba người này so với Tiêu Khải Nguyên cũng không chênh lệch mấy.

Lão hồ ly này quả thật đã có chuẩn bị rồi mới đến, hẳn sợ cái gì đây? Sợ nàng động thủ với hắn ngay tại Tiêu gia? Hắn cũng quá đề cao chính mình đi, giết hắn trong Trường công chúa phủ chẳng phải sẽ làm bản thanh danh thiện lương của Trường công chúa sao?

”Mấy vị này không bằng cùng nhau ngồi xuống uống ly trà đi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ, đem ly trà bày ra, lần lượt rót đầy nước trà.

Mấy người kia liếc nhìn nhau, một nữ cao thủ bộ dáng xinh đẹp đứng ra nói: ”Quận chúa quá đề cao chúng ta rồi. Chúng ta thân phận thấp kém, làm sao dám ngồi chung với quận chúa uống trà?”

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý tới lời nàng nói, nhanh chóng bưng một ly trà lên, đưa cho nữ cao thủ vừa mới nói chuyện: ”Một ly trà thôi mà.”

Nữ cao thủ bắt đầu do dự, nếu như nhận thì nhất định phải uống, nhưng lỡ như trong nước trà có thứ cổ quái gì đó thì...

”Vị khách quý này, chẳng lẽ chút mặt mũi này mà ngươi cũng không cho quận chúa của chúng ta sao?” Đông Lăng ở bên cạnh mỉm cười nói.

”Tiêu Nguyệt, sao lại có thể vô lễ như vậy trước mặt quận chúa?” Tiêu Khải Nguyên nhíu mày, nghiêm túc nói với nữ cao thủ kia.

Nữ cao thủ gọi là Tiêu Nguyệt hơi do dự một chút nhưng cũng đưa hai tay ra: ”Đa tạ quận chúa.”

Nàng định tiếp nhận ly trà kia, nhưng không hiểu sao lại không thể nhấc lên được, giống như ly trà đã bị chôn sâu trong nham thạch vậy!

Tiêu Nguyệt trong lòng khẽ động, Bắc Nguyệt quận chúa này khí lực cũng quá lớn đi! Đây là muốn từ nàng dò xét thực lực của Tiêu gia bọn họ sao?

Theo lời Tiêu Khải Nguyên nói, thực lực của nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này rất không tầm thường, e là sau lưng có cao nhân làm chỗ dựa. Nhưng dù là vậy, Tiêu gia của bọn họ cũng không thể thua trước mặt nàng a!

Nghĩ vậy, Tiêu Nguyệt cũng âm thầm dùng sức. Cấp bậc của nàng đã đạt đến Hoàng Kim chiến sĩ, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt cũng cùng đẳng cấp với nàng thì hôm nay nàng sẽ không đến nỗi mất mặt!

Nhưng nàng vừa mới dùng sức, một cỗ lực lượng nóng rực cực kỳ bá đạo bỗng nhiên từ tách trà chui vào trong kinh mạch của nàng, giống như cố ý hướng về phía nội tạng của nàng xông tới!

Tiêu Nguyệt cực kỳ hoảng sợ, kêu thảm một tiếng đã buông tay ra. Chén trà kia theo đó rơi xuống mặt đất vỡ nát, bên trong ngay cả một giọt nước cũng không có, sớm đã bị bốc hơi hết rồi! Như vậy có thể tưởng tượng, cỗ lực lượng nóng rực chui vào trong kinh mạch của Tiêu Nguyệt bá đạo cỡ nào!

Hai người cao thủ phía sau vội vàng đỡ lấy Tiêu Nguyệt, ngẩng đầu lên, có chút phẫn hận trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt!

Nàng đây là muốn ra oai phủ đầu với Tiêu gia bọn họ sao!?

Tình huống này cũng làm cho Tiêu Khải Nguyên kinh hãi, nhưng hắn rất nhanh đã phản ứng lại. Tiêu Nguyệt là Hoàng Kim chiến sĩ, Hoàng Bắc Nguyệt dễ dàng khiến nàng ăn thiệt thòi, như vậy chẳng phải là...

Chương 266: Ai dám động đến ta (8)

Trong lòng nhất thời cảm thấy rét run, Tiêu Khải Nguyên lập tức đứng lên, đối với Tiêu Nguyệt quát lớn, “Thật không có mắt! Quận chúa mời người một ly trà, như thế nào lại không cẩn thận, còn không mau hướng Quận chúa tạ tội!”

Tiêu Nguyệt gắt gao ôm lấy cánh tay đang đau nhức, nàng cũng biết được trong đó có bao nhiêu lợi hại, Tiêu Khải Nguyên đây là cho nàng một đường thoát thân, để không làm lớn chuyện.

Cho dù nàng đang rất tức giận, nhưng cũng phải nhận thức tình hình mà cố gắng kìm nén!

“Là do ta không cẩn thận, cũng may không làm Quận chúa bị thương, thỉnh Quận chúa trách phạt.”

“Chỉ là việc nhỏ thôi mà, người là khách quý không nên để trong lòng.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, lại tiếp tục bưng lên một ly trà, đưa chonàng “Xin mời người dùng trà.”

Tiêu Nguyệt tay vẫn còn run rẩy, khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vừa đưa ly trà tới, trong lòng nàng kinh hãi. Nhìn thoáng qua Tiêu Khải Nguyên, thấy Tiêu Khải Nguyên khẽ gật đầu, Tiêu Nguyệt lúc này mới đi tới đón lấy ly trà.

Lúc này không còn bị làm khó dễ nữa, tiếp nhận ly trà uống một ngụm, Tiêu Nguyệt cố cườinói: “Trà của Quận chúa đúng là danh trà! Đa tạ Quận chúa!”

Còn lại hai người đứng bên cạnh Tiêu Nguyệt chứng kiến tình huống này, cũng không đợi Hoàng Bắc Nguyệt tự mình đưa qua, tự động đi tới cầm lấy ly trà uống một hơi cạn sạch, đồng thanh nói: “Đa tạ Quận chúa!”

Người của Tiêu gia này quả nhiên rất thức thời!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười cười, lúc này, đột nhiên phía sân sau vang lên thanh âm của Tiêu Linh.

“Gia gia, nha đầu kia rất xấu xa! Ngài ngàn vạn không nên hạ thủ lưu tình!”

Tính cách của nàng ta thật là âm ỉ, ngốc nghếch, cũng không bỏ qua cơ hội!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tiêu Khải Nguyên nói, “Lần này Lão gia tử đến chẳng lẽ muốn thu thập người nào sao?”

“Thế nào lại như vậy? Nha đầu kia không hiểu chuyện, để cho Quận chúa chê cười rồi!” Tiêu Khải Nguyên vội vàng nói. Tiêu Linh họ Tiêu, hay chính là người của Tiêu gia. Tiêu Linh làm mất thể diện, khiến cho Tiêu Khải Nguyên hấn tự nhiên cũng cảm thấy mất mặt.

Tiêu gia có thể lực như vậy, nhưng lại có cái loại phế vật không có thiên phú này, căn bản là không có giá trị để tồn tại!

Hấn hướng hai người nam nhân dùng ánh mắt ra hiệu, hai người kia lập tức đi ra ngoài, vội vã đi tới ngăn cản Tiêu Linh.

“Ngươi, các ngươi muốn làm gì?” Tiêu Linh không biết tốt xấu lớn

tiếng nói. Nàng mới vừa rời đứng ở bên ngoài nghe thấy tiếng kêu thảm thiết cùng với thanh âm vỡ nát của ly trà, nghĩ là Hoàng Bắc Nguyệt bị giáo huấn rất thâm. Vì vậy nàng ta vội vàng đi vào nhìn thử.

Đột nhiên một trong hai tên nam nhân vươn tay bóp chặt cổ Tiêu Linh, lạnh lùng nói: “Bắc Nguyệt quận chúa đang ở đây, há để cho người làm càn sao!”

Tiêu Linh mở to hai mắt nhìn, cổ họng chỉ ư ư được vài tiếng, bị người bóp cổ kéo đi, tay chân đá loạn xạ, xanh cả mắt.

Đi theo ở phía sau Tuyết di nương cùng Tiêu Vận cũng nhìn thấy, trong lòng chấn động, Tiêu Vận trực tiếp lui về phía sau vài bước.

Người nam nhân đang bóp cổ Tiêu Linh đúng là một tên cao thủ rất lợi hại của Tiêu gia, tên là Tiêu Úy, người này hoàn toàn chính là người của Tiêu gia, vậy mà sao lại ra tay với Tiêu Linh?

Nàng mặc dù bình thường rất chán ghét Tiêu Linh, nhưng Tiêu Linh cũng là người của Tiêu gia. Hoàng Bắc Nguyệt làm cho người của Tiêu gia chịu khổ, một chút nàng cũng không cảm thấy vui!

“Tiêu Úy đại ca, Đại tỷ tỷ cho dù có phạm đại tội, nhưng dù sao cũng là người của Tiêu gia, người cũng nên thủ hạ lưu tình!”

Tiêu Úy nhìn thoáng qua Tiêu Vận, hắn cùng Tiêu Vận giao tình cũng không tồi, nhưng lúc này hắn không thể nghe lời Tiêu Vận, hắn đang chờ Hoàng Bắc Nguyệt lên tiếng!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi uống nửa ly trà, lúc này mới ngẩng đầu lên, giống như là vừa mới nhìn thấy Tiêu Linh bị bóp cổ, giật mình nói: “Đại tỷ tỷ làm sai điều gì, sao lại khiến vị khách quý này tức giận như

thế?”

Tiêu Khải Nguyên lạnh mặt, tràn ngập uy nghiêm nói: “Chúng ta là người của Tiêu gia, được gia giáo thâm nghiêm, các ngươi mặc dù không phải là chủ nhà, nhưng cũng không thể không có quy củ!”

Chương 267: Ai dám động đến ta (9)

Tiêu Khải Nguyên lạnh mặt, tràn ngập uy nghiêm nói: “Chúng ta là người của Tiêu gia, được gia giáo thâm nghiêm, các người mặc dù không phải là chủ nhà, nhưng cũng không thể không có quy củ! Trên đời này còn có đạo quân thần, tôn ti trật tự, đạo lý cương thường, phụ thân của các người không dạy cho các người sao?”

Sau khi nói xong xoay người hướng Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tiêu gia gia giáo không nghiêm, khiến cho Quận chúa chê cười!”

“Nơi này, lão gia tử là trưởng bối nên không nói, mẫu thân ta từ trước cũng thường xuyên dạy bảo. Ta thấy thì hiện tại mấy vị ca ca cùng tỷ tỷ ở bên ngoài đã mất hết cấp bậc lễ nghĩa, nguyên nhân hơn phân nửa cũng là do không có lão gia tử dạy đạo. Ta thấy không bằng như vậy đi, lão gia tử đến ở tại Trưởng công chúa phủ. Thứ nhất có thể cho Bắc Nguyệt tận tẫn hiếu đạo nhiều năm, thứ hai có thể hảo hảo giáo huấn mấy vị huynh đệ tỳ muội, lão gia tử ý của người như thế nào?”

Tiêu Khải Nguyên vờ nghe xong, lập trên lưng xuất hiện tầng mờ hôi lạnh, để hẳn ở Trưởng công chúa phủ, làm sao có thể? Vậy không phải là hoàn toàn sống dưới trướng của Hoàng Bắc Nguyệt sao?

“Ý tốt của Quận chúa lão hủ muôn phần cảm tạ, thế nhưng hiện tại lão hủ tuổi đã cao, cũng quản giáo không được những người trẻ tuổi. Tuy nhiên lão hủ cảm giác được Bắc Nguyệt quận chúa thật ra rất có phong phạm của Trưởng công chúa điện hạ, Trưởng công chúa dạy dỗ người so với người khác cũng rất bất đồng, khí thế trầm ổn, lão hủ

cảm thấy rất khâm phục. Không bằng, những đũa trên này giao cho quận chúa giáo dục chắc chắn sẽ tốt hơn.”

Tiêu Vận nghe thấy thế, sắc mặt tái mét không còn chút máu, vôi vàng nói: “Gia gia, làm thế nào có thể như thế?”

“Làm càn!” Tiêu Khải Nguyên quát, “Quận chúa còn chưa lên tiếng, ở đây có chỗ cho người xen vào nói chuyện sao?”

Tiêu Vận ủy khuất ngậm miệng lại, ánh mắt rung rung, phần hận không cam lòng cắn môi dưới.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc mắt nhìn bọn người Tiêu Vận, chậm rãi nói: “Lão gia tử nói vậy, Bắc Nguyệt có phần lo sợ, vài vị ca ca tỷ tỷ cá tính mạnh mẽ, trong người lại có thiên phú, Bắc Nguyệt tuổi còn nhỏ, làm thế nào có thể quản được bọn họ?”

Tiêu Khải Nguyên lập tức nói: “Quận chúa cứ việc buông tay quản chính, nếu như bọn họ không nghe lời, Quận chúa có thể sai người qua báo với ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt tránh không được trong ánh mắt có một chút ý cười nhợt nhạt, nhìn thoáng qua Tiêu Vận cười nói: “Lão gia tử nói như vậy, Bắc Nguyệt cung kính không bằng tuân mệnh.”

Tiêu Khải Nguyên cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm thở dài một hơi, vẫy vẫy tay ý bảo bọn người Tiêu Vận rời đi, đem những nha hoàn tới tớ đang vây xem ở sân bên ngoài cũng đuổi đi hết. Lúc này mới nói khẽ với Hoàng Bắc Nguyệt.

“Quận chúa, hôm nay lão hủ đã đắc tội, không biết vị tiền bối kia thế nào?”

“Hắn a, lão nhân gia ông ta tính tình cổ quái, thứ không thích nhất chính là nghe người khác nói năng bậy bạ. Hôm nay chính lão gia tử cũng phạm vào tối kỵ của hắn, nên mới bị trừng phạt. Sau này người cẩn thận một chút, lão nhân gia ông ta cũng sẽ không ra tay với người.”

“Đúng là đúng là, ta tạ Quận chúa chỉ điểm!” Tiêu Khải Nguyên lau một tầng mồ hôi lạnh trên trán, có chút rụt rè hỏi: “Không biết tôn tính đại danh của vị tiên bối kia là gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt giương lên con ngươi trong trẻo, nhãn quang có chút lạnh nhạt, “Lão nhân gia ông ta không thích nhất là bị người khác tra kỹ hỏi tận!”

Tiêu Khải Nguyên trong lòng căng thẳng, vội vàng nói: “Lão hủ đã hiểu, thỉnh cầu Bắc Nguyệt quận chúa ở trước mặt vị tiên bối kia nói tốt vài câu, lão hủ có mắt mà không thấy thái sơn, từ nay về sau không dám như vậy nữa!”

“Lão gia tử, ta và người mặc dù không thân thiết, nhưng tốt xấu gì cũng có chung huyết thống, sao ta có thể thấy chết mà không cứu được?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

“Đa tạ quận chúa, đa tạ quận chúa!” Tiêu Khải Nguyên lập tức khom lưng thở ra, trên mặt mày cau khổ sắc, rốt cuộc cũng có chút giãn ra thoáng chút yên tâm.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay đỡ lấy đầu, Đông Lăng lập tức nói, “Lão gia tử, quận chúa thân thể không khỏe, hôm nay chắc đã rất mệt mỏi, xin lão gia tử thứ lỗi.”

Chương 268: Ai dám động đến ta (10)

“Quận chúa nên sớm đi nghỉ, lão hủ xin phép được cáo từ.” Tiêu Khải Nguyên đã sớm muốn đi, chỉ là Hoàng Bắc Nguyệt chưa lên tiếng nên hắn vẫn đang do dự. Hiện tại nghe được lời này nên hắn lập tức liền rời đi.

Vừa từ Lưu Vân Các đi ra ngoài, liền gặp ngay Tiêu Viễn Trình đang vội vã chạy tới.

Tiêu Khải Nguyên vừa nhìn thấy đứa con trai vô dụng, trong lòng nhất thời nộ khí xung thiên!

Năm đó, nếu không phải là do tên tiểu tử thú vị này tham vọng không chịu thua kém, muốn bò lên phía trên. Hết lần này đến lần khác đòi muốn kết hôn với cái gì mà Huệ Văn Trưởng công chúa, thì cũng sẽ không sinh hạ ranh giới chướng Hoàng Bắc Nguyệt này, hại hắn hiện tại cũng không thể an bình!

“Phụ thân!” Tiêu Viễn Trình vội vàng đi lên, “Nha đầu kia ngài có phải hay không.....”

Ba.....

Lời còn chưa dứt, Tiêu Khải Nguyên đã hung hăng giơ tay lên cho hắn một cái tát!

“Thật không có mắt, ngươi cũng không thèm nhìn một chút xem hiện tại ngươi đang ở nơi nào? Trên miệng còn không biết kiếm điểm!”

Tiêu Viễn Trình bị đánh đến ngất ngốc tròng mắt nhìn, hoàn toàn không rõ ý tứ của cha hắn là gì, rơi vào đường cùng nên không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhìn về phía Tiêu Nguyệt, người luôn luôn hiểu rõ tâm tư của lão gia tử.

Tiêu Nguyệt ôm lấy cánh tay đang đau nhức, sắc mặt tái nhợt nói: “Biểu ca, Bắc Nguyệt quận chúa không dễ chọc vào, ngay cả chúng ta cũng phải nhìn sắc mặt của nàng mà làm việc, đầu óc của người này thật sự là thâm sâu khó lường!”

Tiêu Viễn Trình ngây ngẩn cả người, cái gì? Lão gia tử cũng phải xem sắc mặt nha đầu kia mà làm việc? Điều này làm sao có thể? Tuy nhiên nha đầu kia chính là một chiến sĩ mà thôi, ngay cả triệu hoán sư cũng không phải, lão gia tử là một nhân vật lợi hại như thế, sao có thể sợ nàng ta?

Tiêu Nguyệt vừa nhìn sắc mặt của hắn, chẳng quan tâm trong đầu hắn nghĩ cái gì, lạnh lùng nói: “Sư phụ của Bắc Nguyệt quận chúa là người ở đâu người có biết không?”

“Điều này chính ta cũng không biết, nàng ta từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy ta cũng không biết.”

“Không biết không biết, người cái gì cũng không biết!” Tiêu Khải Nguyên gầm lên. Thanh âm không dám quá lớn, sợ Hoàng Bắc Nguyệt sẽ nghe thấy!

Tiêu Nguyệt nói: “Biểu ca, sư phụ của Bắc Nguyệt quận chúa xem ra rất lợi hại, ta thấy trên toàn Tạt Nhĩ Tháp đại lục này, cũng không có mấy người dám trêu vào đâu!”

Tiêu Viễn Trình thần sắc mơ hồ, nói chuyện quanh co: “Có thể lợi hại

như vậy sao?”

Tiêu Nguyệt nhìn thấy bộ dáng kia của hắn, trong lòng khinh bỉ, từ nhỏ đã vô dụng nhưng lại không chịu thua kém, đến hôm nay dù đã lớn tuổi, đầu óc lại không có chút hữu dụng. Hừ! Sau này có sa cơ lỡ bước, cũng đừng hòng có thể van cầu bọn họ!

Tiêu Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Ta thấy, trừ Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành ra, không mấy người dám trêu vào loại cao thủ có cấp bậc này đâu. Biểu ca ngươi nên cẩn thận rồi, Tiêu gia chúng ta từ nay về sau tuyệt đối sẽ không đối nghịch với Bắc Nguyệt quận chúa. Ngươi với bọn ta có thể không cùng một phía, chúng ta và ngươi từ nay phân rõ ranh giới!”

“Phụ thân, ý của người chính là, sau này ta cũng phải nhìn sắc mặt nha đầu kia mà làm việc?” Tiêu Viễn Trình vừa nghe, trong lòng cảm thấy khó chịu.

Tiêu Khải Nguyên lạnh lùng liếc hắn: “Nếu không thì ngươi nghĩ thế nào?”

Tiêu Viễn Trình trong khoảng thời gian ngắn cũng không nghĩ ra được biện pháp, hắn trước mắt đã âm thầm bố trí nhân thủ sẽ hạ thủ đối với Hoàng Bắc Nguyệt. Chỉ là chưa kịp động thủ, lại phát sinh sự việc của Tiêu Trọng Kỳ, bị An Quốc Công phủ chăm chú giám sát chặt chẽ như vậy. Mấy cao thủ dưới tay hắn cũng không thể phái đi, bởi vậy cho đến hiện tại vẫn chưa có hành động nào!

Tuy nhiên, khi thấy được tình huống hiện tại, hắn nhất định phải sớm đưa ra quyết định! Hắn cũng không muốn quay trở lại cuộc sống trước kia lúc còn Trưởng công chúa, ở trong phủ mà lúc nào cũng bị người khác áp chế!

“Ý tứ của phụ thân, ta đã hiểu được.” Tiêu Viễn Trình cung kính nói, “Phụ thân nên sớm về nghỉ ngơi, chuyện tình ở trong phủ này, người cũng không cần phải để tâm đến.”

“Hy vọng ta thật sự có thể không cần phải quan tâm đến!” Tiêu Khải Nguyên cũng không thèm nhìn đến hắn, mang theo người của mình rời đi đi trước.

Tiêu Viễn Trình nhìn thoáng qua Lưu Vân Các, nhớ tới những lời Tiêu Nguyệt vừa nói với hắn, hắn cũng không dám một mình bước vào!

Chương 269: Nhất gia chi chủ (1)

Tiêu Viễn Trình nhìn thoáng qua Lưu Vân các, nhớ tới lời nói vừa rồi của Tiêu Nguyệt, hẳn cũng không dám một mình đi vào, trong lòng tính toán nên đối phó với Hoàng Bắc Nguyệt như thế nào, hoặc là không làm nếu đã làm thì phải làm đến cùng!

Lưu Vân các

“Tiểu thư, không nghĩ tới ngay cả lão gia tử đều sợ thành như vậy!” Đông Lăng che miệng cười nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi chớp mắt, “Không phải hẳn sợ ta, mà là người phía sau ta.”

Vẻ tươi cười của Đông Lăng cũng chậm rãi thu hồi “Vị tiền bối kia thật sự lợi hại như vậy sao?”

“Hắn có lợi hại hay không ta mặc kệ, chỉ là, đã có hắn làm hậu thuẫn cùng lá chắn cho ta, sau này ta làm việc cũng không cần phải cố kỵ nhiều như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt cầm ly trà, lạnh lùng nhếch môi, “Tiêu Khải Nguyên cũng đã lên tiếng, ta không thu thập người của Tiêu gia thật tốt, chẳng phải là khiến hắn thất vọng rồi sao?”

Đông Lăng lộ vẻ vui mừng: “Đông Lăng chờ đợi ngày này đã rất lâu rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đưa tay cho Đông Lăng dìu, chậm rãi nói: “Đi thôi, chúng ta đến tiền đình gặp mặt phụ thân đại nhân, còn

có các vị dinương nữa.”

Bọn họ từ Lưu Vân các đi ra ngoài, dọc theo đường điđám tôi tở, nha hoàn từ trên xuống dưới nhìn thấy bọn họ thì lộ ra vẻ mặt giống như thấy quý, vẻ mặt hoảng sợ, đều lui sang đứng một bên, không ai dám thờ mạnh.

Vừa rồi có người thấy được thái độ của lão gia tử đối với nàng, ngay cả lão gia tử thân là triệu hoán sư bát tinh đối với nàng cũng tất cung tất kính, một từ lại một từ tôn xưng ‘Bắc Nguyệt quận chúa’, hạ nhân như bọn họ sao còn dám làm càn?

Việc này một truyền mười, mười truyền trăm, rất nhanh truyền khắp phủ trưởng công chúa, mỗi người đều biết lão gia tử lên tiếng để cho Bắc Nguyệt quận chúa quản giáo thật tốt người của Tiêu gia, có lão gia tử ngang nhiên ủng hộ nên phủ trưởng công chúa phủ này từ nay về sau người làm chủ chính là Hoàng Bắc Nguyệt!

Đám nha hoàn, tôi tở đều là nhìn sắc mặt người mà sống, hôm nay gặp chuyện như vậy, tình huống hiện tại cái gì mà Tuyết di nương, Cầm di nương, coi như chả là gì hết? Cho dù là lão gia cũng chỉ là Phò mã ở rể trong phủ, cũng không phải người làm chủ chân chính của phủ trưởng công chúa này!

Những người từng ức hiếp Hoàng Bắc Nguyệt lúc này đều cảm thấy bất an, lông tơ dựng đứng, giống như tận thế tới.

Từng cặp mắt cũng chỉ dám lạng lẽ ngược lên đến rồi vội vã liếc một cái, sau đó lập tức cúi đầu.

Đi tới hoa viên, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dừng lại, Đông Lăng gọi lại một nha hoàn đứng bên cạnh núi giả nói: “Bội Ngọc tỷ tỷ, phiền người truyền lời cho Cầm di nương, mời nàng đến tiền đình uống ly

trà, thuận tiện cũng đi mời Tuyết di nương cùng lão gia đến.”

Nha hoàn gọi Bội Ngọc kia cũng không dám ngược mắt lên nhìn Đông Lăng, chân tay lóngngóng đứng đó, nghe xong Đông Lăng nói lập tức gật đầu: “Vâng, vâng, nô tỳ lập tức đi ngay.”

Chỗ núi giả này vốn là nơi hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt dùng roi quất chết người, những người khác vốn đối với nơi này mang lòng sợ hãi, hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt tự mình đứng ở chỗ này, cái cảm giác này tự nhiên là không giống như trước.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua nơi lưu lại vết máu trên núi giả, đôi mi thanh tú nhíu lại, nói: “Chỗ máu này sao lại không phải người rửa sạch sẽ, giữ lại làm cái gì? Cũng thích nhìn thấy máu có phải không?”

“Quận chúa tha mạng, tiểu nhân, tiểu nhân ngay lập tức đi rửa, rất nhanh sẽ rửa sạch hết!” Một gã sai vặt lập tức quỳ xuống đến, trong tay vẫn cầm bàn chải và thùng nước, vừa rồi đúng là phụng mệnh ở chỗ này rửa sạch vết máu.

“Quận chúa không thích nhìn thấy máu, làm phiền người.” Đông Lăng cười nói.

“Dạ, vâng” vậy gã sai vặt dập đầu giống như muốn tự sát, trên trán cũng sưng lên một khối to.

Chương 270: Nhất gia chi chủ

(2)

“Dạ, vâng” vậy gã sai vặt dập đầu giống như muốn tự sát, trên trán cũng sưng lên một khối to, đến khi ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đã đi xa mới đặt móng ngòi bệt trên mặt đất, tay chân run rẩy không thôi.

Quá đáng sợ, quá đáng sợ!

Mặc dù thoát nhìn bộ dáng chỉ là thiếu nữ mười hai tuổi, phong thái đoan trang, thanh lệ thoát tục, khí chất cũng trầm ổn nhu hòa, giống như trượng công chúa Huệ Văn năm đó.

Nhưng mà, vẫn có chỗ không giống như vậy!

Trên người Hoàng Bắc Nguyệt có sát khí lạnh lẽo, trong lúc giờ tay nhắc chân sẽ toát ra, giống như trời sinh từ trong Tu La xuất hiện, chỉ một ánh mắt thản nhiên mà có thể làm cho người khác cảm giác thấy toàn thân tê dại!

Người như thế mà trước kia bọn họ nhìn thế nào lại ra thế vật? Lại là ma ốm mặc người ức hiếp? Thật sự là mắt bị mù rồi!

Trong tiền thính, Hoàng Bắc Nguyệt vừa ngồi xuống thì có nha hoàn vội vàng dâng lên trà nóng cùng điểm tâm, nơm nớp lo sợ khiến tay cầm khay cũng run rẩy.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay đỡ nửa bên mặt, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, tay kia nâng chung trà lên, Đông Lăng vội vàng đuổi tay ra, nhỏ

giọng nói: “Tiểu thư, trà này...”

“Không có việc gì.” Trước kia nàng từng trải qua huấn luyện với các loại độc tố, thậm chí là độc tố đối với thần kinh, đối các loại độc đều rất miễn cảm, nếu như trong nước trà có gì đó nàng đã sớm đã nhận ra.

Huống chi, sau khi bị thiêu qua trừng phạt chi hỏa, thân thể của nàng gần như là bách độc bất xâm.

Sau khi chậm rãi uống nửa ly trà nhỏ, Cầm di nương mang theo Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Nhu tới, hôm nay ngâm mình trong ao sen một hồi lâu, sắc mặt Cầm di nương tái nhợt, trên người lúc này cũng sạch sẽ, nhưng vẻ uể oải sau khi bị kinh hách vẫn là rất rõ ràng.

Bà được Tiêu Trọng Kỳ đỡ, trên mặt mồ hôi lạnh chảy ròng, tinh thần không phấn chấn, thoạt nhìn đúng là ngã bệnh.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi xuống chậm rãi thổi ly trà cho bớt nóng, làm bộ không phát hiện, khiến cho Cầm di nương một thân bệnh tật phải đứng hồi lâu.

Sắc mặt Tiêu Trọng Kỳ hiện vẻ giận dữ càng ngày càng nhiều, ngạo mạn thiếu kiên nhẫn mở miệng nói: “Tam muội muội, người phái người gọi chúng ta tới làm gì?”

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt mới ngẩng đầu, cười nói: “Hóa ra Đại ca cùng Cầm di tới, sao lại không lên tiếng đây? Mau ngồi xuống đi, Cầm di thoạt nhìn thân thể không được tốt, bị làm sao vậy?”

Tiêu Trọng Kỳ lạnh lùng hừ một tiếng, dìu Cầm di nương ngồi xuống trên ghế, Hoàng Bắc Nguyệt này thật biết diễn trò, thành ra bị nàng lừa nhiều năm như vậy!

Hừ, mấu thân hấn còn không phải do nàng hại thành như vậy, nàng còn không biết xấu hổ hỏi bị làm sao vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu nhìn vẻ mặt của Tiêu Trọng Kỳ, thản nhiên cười nói: “Tựa hồ tâm tình của Đại ca ca không được tốt lắm.”

Tiêu Trọng Kỳ đang muốn nói chuyện, bị Cầm di nương lặng lẽ kéo ống tay áo một cái, Cầm di nương cười nói: “Tam cô nương sao lại nói như vậy, chớ là thân thể ta không tốt nên Kỳ nhi lo lắng thôi.”

“A....” Hoàng Bắc Nguyệt cố ý kéo dài âm cuối, có chút ý tứ hàm xúc không rõ cười, “Đại ca ca đúng là rất hiếu thuận.”

Cầm di nương nghe nàng ‘a’ một tiếng khiến cho trong lòng nhảy loạn, vội hỏi: “Tam cô nương gọi chúng ta đến là vì việc gì?”

Hôm nay trải qua một lần trong ao sen kia cả đời Cầm di nương cũng không quên được, trong lòng cũng hoàn toàn sinh ra sợ hãi đối với thủ đoạn của Hoàng Bắc Nguyệt, hơn nữa Tiêu Trọng Kỳ nói nàng khiến Lâm Tử Thành của phủ Thượng Thư bị thương nặng, Cầm di nương lại càng sợ.

Vốn chỉ là bị lạnh một chút, trở về ngủ một giấc, uống một chút canh gừng là tốt rồi, nhưng mà khi ngủ lại chợt nhớ tới đủ loại chuyện làm với Hoàng Bắc Nguyệt từ trước tới giờ.

Chương 271: Nhất gia chi chủ

(3)

Vốn chỉ là bị lạnh một chút, trở về ngủ một giấc, uống một chút canh gừng là tốt rồi, nhưng mà khi ngủ lại chợt nhớ tới đủ loại chuyện làm với Hoàng Bắc Nguyệt từ trước tới giờ, mơ thấy nàng trở về báo thù, cũng giết bà rồi để xác trên núi giả. Sau khi tỉnh dậy, cả người sợ hãi vô cùng. Bây giờ chỉ cần làm một tiếng động nhẹ cũng khiến bà sợ hãi thất kinh. Từ trước đến giờ bà cũng không phải là người nhát gan nhưng mà lúc này bà thực sự là rất sợ.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng thất kinh của bà, thân nhiên cười nói: “Kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là từ trước thân thể ta không khỏe, tuổi tác lại nhỏ nên mọi chuyện trong phủ phải làm phiền Cầm di nương và Tuyết di nương quản lý ta cảm thấy rất ngại. Hôm nay ta có ý tìm Cầm di nương và Tuyết di nương để cảm tạ hai người vất vả”

Cầm di nương sắc mặt vốn đã trắng bệch, nghe xong lời này mặt càng lại không còn chút máu, cố gắng cười nói: “Tam cô nương nói quá lời, những việc này là do lão gia dặn dò, ta cũng chỉ là làm hết sức....”

Trong tay áo hai tay đã nắm chặt lại, trong lòng cơn tức đã lên tới cổ họng nhưng lại không thể phát tiết được. Ngày này tới cũng thật sớm! Từ lâu bà đã biết Hoàng Bắc Nguyệt sau khi trưởng thành sẽ muốn quản việc nhà, chỉ là không nghĩ tới nàng vẫn còn là một đứa nít ranh mà đã muốn nhúng tay vào rồi!

Nhiều năm bà vất vả tính toán như vậy, chẳng lẽ phải để cho người khác hưởng sao?

“Lão gia dặn dò, phụ thân thật sự là quan tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt uống một ngụm trà, ngẩng đầu lên, vừa lúc nhìn thấy Tiêu Viễn Trình và Tuyết di nương cùng nhau vào. Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Lỗi cũng theo ở phía sau. Còn có mấy vị di nương trẻ tuổi dẫn theo con của mình, cũng có người không có con.

Vào cuối cùng là mẫu thân của Tiêu Linh, Phương di nương. Phương di nương này mặc một bộ đồ trắng thuần khiết, hằng năm ăn chay lễ Phật không tranh với đời. Bình thường bà cũng không hay ra khỏi cửa, chỉ trong mấy ngày lễ tết mới ngẫu nhiên gặp được. Nghe nói bà thân thể không khỏe, tính cách ôn hòa không màng danh lợi, thật không biết làm sao lại sinh ra nữ nhi giống như Tiêu Linh. Có lần Hoàng Bắc Nguyệt bị ức hiếp, trốn vào trong viện của Phương di nương, Phương di nương cho nàng ăn còn che chở cho nàng. Nhớ đến phần nhân tình này nên lúc nàng đối phó với Tiêu Linh cũng còn lưu tình đôi chút.

Tiêu Viễn Trình vừa vào cửa, liền nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở trên ghế chủ vị, sắc mặt có chút không vui, Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng trước: “Phụ thân đã tới, mau mời ngồi, các vị di nương cũng mời ngồi đi, ca ca các tỷ tỳ cũng ngồi đi.”

Tuyết di nương nhìn thoáng qua Cầm di Nương, nhìn thấy thần sắc của bà trong lòng thầm suy đoán. Không mấy khó khăn cũng đã đoán được lần này Hoàng Bắc Nguyệt chẳng lẽ muốn nhúng tay vào việc nhà.

Tất cả mọi người ngồi xuống, nha hoàn dâng trà lên, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi nói: “Mới vừa cũng đã nói với Cầm di nương rồi, phụ thân cùng với các di nương mấy năm nay quản lý việc nhà đều đã mệt mỏi, bây giờ tuổi tác đã cao, con cháu đầy đàn cũng là lúc phụ thân cùng các di nương nên an hưởng tuổi già...” Lời còn chưa

nói hết, Tiêu ViễnTrình liền thiếu kiên nhẫn, nói: “Bắc Nguyệt, người tuổi còn nhỏ, đã nghĩ đến việc độc tài rồi sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt đặt ly trà xuống, chớp mắt một cái nhìn như một thiếu nữ thiên chân vô tà thanh khiết, không hề có chút tức giận nào cả cười hỏi: “Phụ thân nói vậy là có ý gì?”

Tiêu Viễn Trình nói: “Trong nhà sự vụ lớn nhỏ nhiều năm như vậy đều là các di nương quản lý cho người, cho dù muốn uỷ quyền, cũng nên tuần hoàn từ lớn đến nhỏ để cho ca ca cùng các tỷ tỷ người tới quản.”

“Từ lớn đến nhỏ?” Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt đảo qua các thiếu gia tiểu thư lớn nhỏ ở trong phòng một vòng, cười nói: “Xin hỏi phụ thân, những ca ca tỷ tỷ này ai do mẫu thân ta sinh ra, ai là nữ nhi dòng chính thất.”

Chương 272: Nhất gia chi chủ (4)

Đám người Tiêu Trọng Kỳ, Tiêu Vận trên mặt ai cũng lộ vẻ tức. Tiêu Viễn Trình sắc mặt khó coi, cả giận nói: “Trong phủ chúng ta chỉ có thứ tự lớn nhỏ, nào có phân biệt cái gì mà thứ nữ với đích nữ?”

Hàn quang trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe, ngời yên không nhúc nhích. Ngón tay thản nhiên đặt ở miệng ly trà trong phút chốc bỗng trầm mặc không nói. Tiêu Viễn trình trong lòng tràn ngập tức giận, vốn đang chờ Hoàng Bắc Nguyệt phản bác lại, trong lòng không khỏi cảm thấy không yên. Ngang rồi cuộclà có ý gì? Là đồng ý với những gì hắn nói sao? Nha đấu này càng lúc càng không có lẽ phép!

Muốn dùng chiến thuật tâm lý Hoàng Bắc Nguyệt chính là cao thủ. Lúc này nàng yên lặng không nói, đừng nói là Tiêu Viễn Trình, tất cả mọi người đều trong lòng bất an chờ đợi nàng lên tiếng. Nhưng mà càng chờ càng thấy vẻ mặt lạnh nhạt thong dong của nàng, đôi môi hồng hơi mím lại, trông có vẻ lười biếng, cũng không biết là nàng đang tức giận hay đang tính toán chuyện xấu gì nữa.

Vào lúc mọi người đều yên lặng, Tuyết di nương đột nhiên lên tiếng: “Tam công nương có ý gì vẫn là nên nói một lời đi!”. Thanh âm bà không lớn, lời vừa nói ra tức thời ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt khẽ động, ly trà từ trên bàn rơi xuống vỡ tan tành! Hành động này của nàng làm mọi người giật nảy mình.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trong nháy mắt vẻ mặt hồ hững lạnh nhạt biến mất, vẻ mặt trở nên hơi ác liệt, ngón tay mảnh mai vươn lên hướng về phía Tuyết di nương, nói: “Đông Lăng, và

miệng!”

“Vâng!” Đông Lăng lên tiếng, bước đến. Tiêu Vận đứng ở bên cạnh Tuyết di nương còn chưa kịp phản ứng thì một cái tát hung hăng giáng lên mặt Tuyết di nương! So với lần trước Tuyết di nương đánh nàng càng tàn nhẫn hơn. Một cái tát làm cho khóe miệng Tuyết di nương chảy máu.

“Xú nha đầu! Ngươi chán sống!” Tiêu Vận lập tức phản ứng kịp, đột nhiên vung tay lên, trong tay đã ngưng tụ nguyên khí, một chưởng này đánh vào Đông Lăng nhất định là sẽ mất mạng!

“Phản rồi sao!” Hoàng Bắc Nguyệt quét tay làm ấm trà cùng bồn hoa đều rơi xuống đất vỡ tan tành, ánh mắt lạnh lùng quét qua. Tiêu Vận đang hung hăng như vậy bỗng giật mình rụt tay về, sau đó mới chột nhĩ lại tại sao mình lại hèn nhát như vậy nên mở miệng nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi làm vậy là có ý gì? Nương ta phạm lỗi gì mà ngươi sai nha hoàn đánh bà?”

Hoàng Bắc Nguyệt không giận ngược lại cười: “Tốt, ta xem trong phủ này thật là không có phân tôn ti! Phụ thân dung túng thật là tốt! Trong đế đô này xem có di nương nhà ai dám đối với đích nữ hô to gọi nhỏ? Đừng nói là Tuyết di nương vẫn là di nương cho dù có là chính thất phu nhân đi nữa thì phủ trưởng công chúa cũng không có biến thành Tiêu phủ, Hoàng Bắc Nguyệt ta vẫn còn sống, các ngươi lại dám làm càn?”

Tiêu Vận trợn mắt: “Ngươi, ngươi cho dù là quận chúa tôn quý đi nữa nhưng phụ thân còn ở nơi này, nếu là ngươi còn hiểu một chút hiếu đạo sao lại dám vô lễ với phụ thân như thế?”

Tốt, dám lấy tình cha con ra đe dọa nàng! Hiếu đạo là vật gì? Đừng chọc cười nàng chứ! Tiêu Viễn Trình mà cũng xứng sao?

“Nhị tử tử còn nhớ rõ ta là quận chúa, vậy có nhớ hay không ta họ gì? Từ xưa đến nay quân thần sau phụ tử, tam cương ngũ thường tử không biết sao?”

Tiêu Vận sửng sốt vô cùng, kiên trì nói: “Đây là ở nhà, không thể xem như ở trong triều!”

“Nhị tử tử ý muốn nói là ở nhà nên không có Hoàng Thượng, không cần tuân theo đạo quân thần? Tử có biết nếu điều này truyền ra là tội trạng lớn cỡ nào không? Nhị tử tử, người không biết hiếu đạo là tử mới phải, tử muốn hại chết phụ thân sao?”

Chương 273: Nhất gia chi chủ

(5)

Tuyết di nương liền vội vàng kéo Tiêu Vận, tô danh lớn như vậy bọn họ sao dám gánh, nỗi oan ức ngày hôm nay chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng.

“Tam cô nương đừng nóng giận, là ta lỗi mẫn, nói chuyện không biết suy nghĩ, Tam cô nương làm rất đúng nên vả miệng.” Tuyết di nương nửa bên mặt sưng vù, có chút uất ức nhìn thoáng qua Tiêu Viễn Trình, hốc mắt có chút sưng đỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Di nương nếu nhận sai, ta cũng không phạt quá nặng, vả miệng ba cái là được. Đông Lăng đã vả một cái còn hai cái thì để Hạ Ny làm đi!”

Nàng ở ngoài nhìn như đã xuống nước, để cho Hạ Ny đánh nhất định là không đánh mạnh, nhưng mà để cho một nha hoàn của chính mình đánh vào mặt chủ nhân là một sự khuất nhục nặng nề! Tuyết di nương cắn môi dưới, Hạ Ny lập tức quỳ trên mặt đất: “Nô tỳ không dám!”

“Ồ vô dụng, trong phủ nuôi người làm cái gì, ngay cả lời chủ nhân nói cũng không nghe!” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt phát lạnh, “Kéo đi xuống, đánh mười bản tử!”

Gia đình bên ngoài liếc mắt trao đổi một cái, biết bây giờ không giống với ngày xưa. Bắc Nguyệt quận chúa hôm nay ở trong phủ lập uy, lại có lão gia tử làm chỗ dựa, ai dám cãi lời nàng? Lập tức đi vào kéo Hạ Ny đi ra ngoài đánh.

Trong viện truyền đến tiếng kêu thảm thiết, nha hoàn trong tiền thính mỗi người cũng sắc mặt trắng bệch, biết Bắc Nguyệt quận chúa quả nhiên là nhân vật lợi hại nói một không hai!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc mắt Tuyết di nương một cái, nói: “Hạ Xuân, ngươi tới đi.”

“Vâng” có vết xe đổ Hạ Ny này, Hạ Xuân không dám do dự dù chỉ một chút, tiến lên đối với Tuyết di nương nói: “Di nương, nô tỳ phụng mệnh làm việc, ngài ngàn vạn lần đừng trách tội.” Nói xong, liền nhanh như cắt, hai cái cái tát đã giáng xuống!

Tiêu Vận nắm thật chặt tay, Tuyết di nương cắn răng, đánh xong liền hướng bộ mặt sừng vù đứng lên đối Hoàng Bắc Nguyệt hành lễ: “Đa tạ Tam cô nương lưu tình.”

“Di nương nhớ kỹ giáo huấn là tốt rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, cũng không nhìn nàng, mà là nhìn về phía Tiêu Viễn Trình, “Phụ thân, Bắc Nguyệt tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, có một số việc xử lý không tốt, vẫn xin ngài nhắc nhở vài câu”

Nhắc nhở? Tiêu Viễn Trình cười nhạt, chuyện mới vừa rồi, có thể để cho hắn mở miệng nhắc nhở sao? Nha đầu kia nhanh mồm nhanh miệng, đen cũng có thể nói thành trắng để cho người ta không có được một con đường sống!

Miệng lưỡi độc đến vậy Tiêu Viễn Trình đời này lần đầu tiên gặp qua!

Nữ nhân của hắn, nữ nhi của hắn cũng bị oan ức mà hắn ngay cả một biện pháp nhỏ cũng không có chỉ có thể trơ mắt nhìn, tâm trạng khó chịu vô cùng!

“Hừ, chuyện của ngươi, ngươi làm sao cho hợp lý là được. Nhưng mà di nương tốt xấu gì cũng là trưởng bối, ngươi là tiểu bối vẫn nên cư xử cho đúng mực, đừng để người ngoài nhìn vào nói người phủ trưởng công chúa không có quy củ!”

“Vâng, Bắc Nguyệt nhất định ghi nhớ.” Hoàng Bắc Nguyệt khiêm nhường gật đầu, sau đó lời nói xoay chuyển, lại nói: “Vậy mới vừa rồi Bắc Nguyệt đề chuyện tình, phụ thân cần nhắc như thế nào?”

Tiêu Viễn Trình trong lỗ mũi hừ mạnh: “Chuyện này, chờ ngươi lớn lên chút nữa hãy nói! Hôm nay cũng không thích hợp!”

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngồi xuống, khẽ vắn vê vạt áo, nói: “Phụ thân là sợ ta quản phủ trưởng công chúa không tốt sao?”

“Ngươi tuổi còn nhỏ, tự nhiên có việc không thể xử lý tốt được!”

“Phụ thân lo lắng, cũng không phải không có đạo lý, ta còn nhỏ không có kinh nghiệm. Tuy nhiên tương lai một ngày nào đó, phủ trưởng công chúa vẫn là do ta nắm giữ, cho nên có vài thứ vẫn là sớm học một chút. Ta xem hôm nay để cho Chu quản gia đem sổ sách trong phủ cầm đến, ta xem trước, sau đó chậm rãi học tập đi.”

Chương 274: Nhất gia chi chủ (6)

“Này....”

“Phụ thân không cần lo lắng, nhất định ta sẽ chăm chỉ học hỏi không lơ là đâu” Hoàng Bắc Nguyệt cảm lạnh không cho Tiêu Viễn Trình nói. Nhìn bộ dạng của nàng nhẹ nhàng linh hoạt trông giống hệt một nữ nhi hiểu chuyện hiểu thuận!

Tiêu Viễn Trình không còn cách nào khác, trong lòng vội vàng nghĩ phải đem mấy thứ tài sản tích lũy nhiều năm nhanh chóng dời đi, nha đầu kia cũng mới bắt đầu học tập nàng có thể nhìn ra được gì chứ. Hơn nữa Chu quản gia cũng không có ngồi không!

Tuy nhiên, Tiêu Viễn Trình đúng là coi thường Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng nếu như chỉ từ trong sổ sách tìm được chỗ sai thì quá kém cỏi rồi! Hoàng Bắc Nguyệt cho Đông Lăng ra ngoài truyền lời để Chu quản gia đem sổ sách trong phủ mang đến. Chu quản gia cũng là người thông minh, nhìn thấy tình cảnh thâm trầm của Cầm di nương và Tuyết di nương còn có cả Tiêu Viễn Trình đành bắt đắc dĩ sai người mang đến.

Hắn làm sổ sách luôn rất cẩn thận một con bé mười hai tuổi cũng không nhìn ra được cái gì!

Sổ sách còn chưa mang đến, Hoàng Bắc Nguyệt lại lặng lẽ phân phó Đông Lăng vài câu, Đông Lăng liền cười đi ra ngoài, không ai biết nàng muốn làm cái gì, cũng không ai có dũng khí theo đi ra ngoài.

Rất nhanh, sổ sách được Chu quản gia mang tới, hần tự mình mang đến đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt, một chồng sổ sách cao ngất nhìn rất đau đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt tiện tay mở một quyển ra, lật vài tờ, nàng mặc dù không có nhìn qua sổ sách cổ đại, tuy nhiên tốt xấu gì nàng cũng là thiên tài với chỉ số thông minh cực cao. Ở hiện đại, vì nhiệm vụ, đối với các loại kinh tế học nàng cũng có đọc lướt qua, cho nên này sổ sách nhìn vài lần liền đã hiểu được.

Chu quản gia quả nhiên là người tinh tế, làm việc cẩn thận vô cùng, một chút dấu vết cũng không nhìn ra được. Không trách sao Cầm di nương lại muốn thu hần làm tâm phúc. Nàng một bên uống trà, một bên chậm rãi nhìn sổ sách, trong tiền thính rất nhiều ánh mắt cũng nhìn nàng chăm chăm, chờ nàng lên tiếng, nhưng nàng không nói được một lời, giống như vô cùng nghiêm túc xem sổ sách.

Cầm di nương hôm nay ngâm mình ở trong ao hoa sen một ngày lại còn bị kinh sợ, lúc này ngồi không vững, thân thể lay động sắc mặt trắng bệch. Tiêu Trọng Kỳ nhìn thấy mở miệng nói: “Tam muội muội, nếu như ngươi muốn xem sổ sách thì chậm rãi xem đi, chúng ta đi về trước.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt nhìn hần, chậm rãi nói: “Đại ca ca, hôm nay thảo luận việc nhà, Cầm di trong tay cũng quản không ít sổ sách, không thể vắng mặt được.”

Tiêu Trọng Kỳ đang định mở miệng nói chuyện, đột nhiên bên ngoài Đông Lăng hô một tiếng: “Để lại ở chỗ này đi!”

Tất cả mọi người ngẩn ra, không biết chuyện gì xảy ra, đều quay đầu lại đi ra ngoài nhìn, chỉ thấy Đông Lăng kêu người mang tới mấy cái rương lớn đặt ở trong sân.

Tùng cái từng cái rương mang đến tổng cộng có hơn mười cái, đều dùng khóa lớn khóa lại bên trong không biết chứa thứ gì. Chu quản gia nhìn lại, nhất thời sắc mặt đại biến, bước nhanh đi ra ngoài nói: “Người, các người làm gì? Đây là đồ vật của ta, vì sao phải mang đi ra!”

Đông Lăng ngẩng đầu cười nói: “Tự nhiên biết là đồ trong phòng Chu quản gia nếu đều là đồ của người, mở ra xem một chút được chứ?”

“Không thể!” Chu quản gia sắc mặt đỏ bừng, vừa phẫn nộ lại có chút sợ hãi, “Đây là đồ riêng của ta, quận chúa cũng không thể tự ý xem xét đồ riêng của ta được!” “Đồ vật riêng?” Đông Lăng nhướn mày nhìn mười mấy cái rương: “Chu quản gia, đồ vật riêng cũng hình như hơi nhiều một chút. Thứ cho ta nói câu khó nghe, nghe nói trong phủ khố chúng ta bị thiếu hụt chút ít, nghi là có người ở giữa ăn bớt. Chu quản gia nếu như quang minh lỗi lạc, như vậy liền tiên phong để cho mọi người xem xét một chút đồ vật của người đi!”

Chương 275: Nhất gia chi chủ

(7)

“Ngươi, ngươi nói bậy! Ta không có ở giữa ăn bót, dựa vào cái gì lục soát đồ của ta?” Chu quản gia giương cổ, chết sống cũng không cho lục soát!

Đông Lăng nói: “Có hay không xem cái liền biết! Chu quản gia, một lát quận chúa còn muốn để cho ngươi dẫn người đi lục soát những phòng người khác. Ngươi nếu không thể phục chúng, một lát người nào cho ngươi lục soát?”

Chu quản gia sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng xuống, len lén ngước mắt nhìn thoáng qua Cầm di nương, còn có Tiêu Viễn Trình.

Cầm di nương sắc mặt đã bi thảm đến mức không thể bi thảm hơn nữa, Tiêu Viễn Trình mặt mày cố nén giận, xoay người nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Vì sao đột nhiên muốn lục soát phòng?”

Chuyện này trước kia nha đầu này chưa từng có nói qua! Đột nhiên như vậy liền đánh bọn họ một trở tay không kịp!

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười thầm, đương nhiên là phải đột nhiên. Nếu như sớm cho biết thì các ngươi có chuẩn bị đem Đông giấu Tây cất thì ta tìm cái gì đây?

“Chuyện này ta cũng không nghĩ đến. Nhất thời nghĩ ra nên vừa rồi mới sai Đông Lăng đi làm.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, vẻ mặt lạnh nhạt nhẹ cười, một chút xíu bộ dáng âm mưu cũng nhìn không

ra.

“Chu quản gia là người ta tin tưởng, hẳn là người mẫu thân lưu lại, nhất định sẽ không làm cái việc ở giữa ăn bớt bỏ túi riêng, cấu kết người ngoài nguy hại đến người trong phủ trưởng công chúa.”

Tiêu Viễn Trình trầm mặc, thân thể đã mơ hồ run rẩy, tức giận đến nỗi sắp không nhịn được muốn bộc phát ra!

“Người đã tin tưởng vậy cũng không cần lục soát! Chu quản gia đúng là người làm việc lâu năm trong phủ, người cứ làm như vậy chẳng phải là sẽ thương tổn đến cảm tình nhiều năm của mọi người sao?”

“Đúng là vậy, nhưng mà nhiều rương như vậy cũng đã mang ra, nếu như không lục soát một chút sợ rằng mọi người trong lòng cũng không phục.” Nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt ngược mắt lên, nhãn quang lạnh lẽo thản nhiên quét tới trên người gia đình, nha hoàn, tôi tớ đứng từ trước sảnh đến trong viện.

Tất cả tiếp xúc đến ánh mắt lạnh như băng của nàng đều lui về phía sau, hung hăng nuốt nước miếng một cái.

“Các vị thấy nên lục soát, hay là không lục soát?” Nàng nâng ly trà lên, chậm như rùa mở miệng hỏi.

Các nha hoàn tôi tớ các đều nhìn thoáng qua nhau cuối cùng cũng khiếp sợ khí thế không giận mà uy của Hoàng Bắc Nguyệt đều gật đầu.

“Lục soát! Lục soát!”

“Lục soát quản gia, chúng ta trong lòng mới phục!”

“Đúng vậy, nhất định phải lục soát!”

.....

Tiêu Viễn Trình thật muốn đập mạnh một cái lên bàn, đem những tên cầu nô tài này đi ra ngoài làm thịt! Nhưng mà chứng kiến cục diện như vậy, Tiêu Viễn Trình cũng là trong lòng hỗn loạn, ở bên trong những cái rương này đều là đồ tốt trong phủ trưởng công chúa.

Hắn nhìn thấy không tên cũng lấy ra một nửa, một phần chính mình lưu lại cất dấu, một phần để cho Chu quản gia giữ lại. Hai ngày này hắn muốn tới chỗ khác gây dựng một chút các mối quan hệ, tặng cho thủ trưởng một đại lễ, củng cố một chút địa vị mình ở trong quân. Cũng thuận tiện, hắn chức quan là Phò mã Đô úy, cũng nên thăng một chút, làm nhiều năm như vậy chẳng lẽ còn có thể cả đời chỉ là Đô úy?

Hắn đã để cho Chu quản gia ở giữa tìm một ít đồ tốt, kim tệ cũng bỏ ra không ít, đều để ở trong lan mã tặc muốn đưa đi ra ngoài.

Hôm nay những thứ kia đều ở trong những cái rương này, nếu như bị lục soát ra chuyện hắn để cho Chu quản gia làm giả sổ sách không phải cũng bại lộ sao? Thật sự là người tính không bằng trời tính. Sớm biết vậy đáng lẽ đem những thứ này bỏ vào trong nạp giới, nhưng mà lúc trước hắn là muốn tặng người khác nên mới đem ra. Huống chi hắn làm sao nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên thay đổi thành một người khác như vậy?

Tuy nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt muốn lục soát cũng sẽ không có dễ dàng như vậy, chìa khóa của những cái rương này đều là do hắn cũng tự mình giữ. Cái loại khóa to này đều là dùng cùng với những cái rương lớn, thường do quý tộc sử dụng muốn mở ra cũng không dễ gì!

Chương 276: Nhất gia chi chủ

(8)

Nghĩ tới đây, Tiêu Viễn Trình hơi yên tâm một chút, lặng lẽ trao đổi với Chu quản gia một cái ánh mắt.

Chu quản gia hiểu ý nói: “Quận chúa, không phải tiểu nhân không cho ngài lục soát, chỉ là chìa khóa mấy cái rương này mấy ngày hôm trước đã đánh mất, cái rương to như vậy nhất thời cũng mở không được, hay lần sau lục soát đi, dù sao cái rương này cũng sẽ không chạy mất.”

“Mở không được ...” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi gảy nhẹ lá trà, đột nhiên cười, từ trong nấp giới lấy ra một thanh chủy thủ màu đen: “Đây là hàn thiết chủy thủ lão gia tử mới vừa rời tặng cho ta, nghe nói chém sắt như chém bùn, dùng cái này không biết có thể đem khóa mở ra hay không, Đông Lăng, ngươi đi thử một lần.”

“Vâng” Đông Lăng tiến lên cầm chủy thủ.

Tiêu Viễn Trình bỗng nhiên đứng lên: “Không thể!”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu hỏi: “Vì sao không thể? Phá hủy ổ khóa, ta lại bồi thường một cái tốt hơn cho Chu quản gia là được.”

Tiêu Viễn Trình sắc mặt khó coi, hai tay gắt gao nắm chặt tay, xương cốt cũng rung động.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của hắn, liền cười lạnh. Hôm nay chỉ là giết gà dọa khỉ, nhất định phải lục soát Chu quản gia, có được

chúng có hẳn ở giữa ăn bót kiếm tiền bỏ túi riêng, kế tiếp nàng sẽ không kiêng nể gì lấy có chính đốn tài vụ trong nhà!

Chu quản gia hôm nay không phải là không thể thu thập. Cần gì quản Tiêu Viễn Trình người có để cho xét hay không, chuyện Hoàng Bắc Nguyệt ta muốn làm, người có bản lĩnh ngăn cản được?

“Lão gia tử hôm nay đã nói, để cho ta chính đốn cho tốt một chút gia phong. Lúc nào cũng phải có mở đầu, Chu quản gia, nhiều năm như vậy người làm việc vất vả, công lao cũng lớn, đừng trách hôm nay ta khiến người chịu uất ức, đều là tại mấy tên hung hăng tàn ác, làm việc ám muội, ở giữa ăn bót quấy phá. Chờ quận chúa bắt được bọ họ, hung hăng lột da, giải hận cho người!”

Chu quản gia không nghe còn tốt, vừa nghe xong cả người từng lớp da gà dựng đứng lên.

Lột da....

Nơi này không người nào dám đem những lời Hoàng Bắc Nguyệt coi như thuận miệng nói. Hôm nay trong hoa viên giết tên gia đình kia thủ đoạn tàn nhẫn, đều rất rõ ràng ai còn dám hoài nghi nàng đang nói giỡn?

Chu quản gia vội vàng dùng ánh mắt hướng Tiêu Viễn Trình cầu cứu. Hoàng Bắc Nguyệt là con ruột lão gia, chỉ cần lão gia ra lệnh, cho dù nàng là quận chúa thì thế nào? Chẳng lẽ còn có thể làm trái ý phụ thân?

Tiêu Viễn Trình cũng là có dự định như vậy, nhưng hẳn biết Hoàng Bắc Nguyệt không phải nữ nhi bình thường. Nha đầu kia mở miệng là có thể khiến trời long đất lở, nói trắng thành đen, hẳn phải mở miệng như thế nào

“Xem ra phụ thân cũng đồng ý, Đông Lăng, mở rương đi.”

Còn không có nhìn đến sắc mặt Tiêu Viễn Trình như thế nào, Hoàng Bắc Nguyệt đã ra lệnh cho Đông Lăng.

Đông Lăng hành động rất nhanh, vượt qua Chu quản gia, giơ tay chém xuống, một thanh khóa liền nặng nề mà rơi trên mặt đất. Chu quản gia vừa nhìn, vội vàng nhảy lên, cả thân thể gắt gao đặt ở trên cái rương.

“Chu quản gia, ngươi làm cái gì vậy? Chẳng lẽ có vật gì không thể cho người khác xem?” Đông Lăng quay đầu hỏi.

Chu quản gia liều mạng lắc đầu, “Không có! Cái gì cũng không có!”

Tiêu Viễn Trình quát: “Đủ rồi! Có cái gì mà lục soát? Bắc Nguyệt, hôm nay ngươi hồ đồ cũng đủ rồi, trở về phòng nghỉ ngơi đi!”

“Hồ đồ?” Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt chậm rãi lạnh xuống đặt ly trà xuống đứng lên, “Phụ thân nói lời này làm ta thật thất vọng! Lão gia tử mới vừa giao cho ta chinh đốn gia phong, ta tuổi còn nhỏ, sợ không thể phục chúng, muốn từ Chu quản gia bắt đầu làm gương, nhưng phụ thân lại nói đây là hồ đồ? Bắc Nguyệt một phen suy nghĩ cực khổ, còn không là vì phủ trưởng công chúa!”

“Nhưng mà lục soát nhà cũng hơi quá đáng!” Tiêu Viễn Trình quát, cái rương đã được mở ra, bên trong có gì đều được người nhìn thấy, hẳn có thể làm được gì...

Chương 277: Nhất gia chi chủ

(9)

” Quá đáng sao? Phụ thân ngài có thể đi ra ngoài hỏi thăm một chút, trong đế đô này có nhà nào chưa từng bị lục soát qua? Điều ta làm bất quá chỉ là kiểm tra một chút mà thôi, so với nhà mấy nhà khác cũng không tính là gì, vậy mà người bảo ta quá đáng?”

Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp đi ra tới cửa, chỉ tay một cái nói: ” Lo lắng cái gì? Còn không mau đỡ Chu quản gia dậy!”

Mấy tên gia đình đang lo sốt vó, vừa nghe thấy mệnh lệnh Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ theo bản năng lập tức chấp hành, cùng tiến lên đem Chu quản gia đang ôm chặt cái rương như một con bạch tuộc kéo ra.

Đông Lăng một tay mở nắp rương ra, ngay lập tức, quang mang kim sắc lấp lánh đã đập vào mắt mọi người trong phòng. Đó là một cái rương đầy vàng! Các loại khí cụ (vật dụng) tinh mỹ, trên mặt khám nạm đủ loại bảo thạch, ánh sáng từ đó phát ra đủ để mê hoặc bất kì ai.

Chu quản gia lập tức trở thành quả bóng cao su bị xì hơi, nằm xụi lơ trên mặt đất.

Đông Lăng tiếp tục mở hết mấy cái rương còn lại, mỗi lần mở ra một cái là chung quanh lại truyền đến từng trận thanh âm hút khí lạnh. Trong mấy cái rương kia toàn bộ đều là các loại khí cụ trân quý được làm từ vàng hoặc bạc, tranh chữ cổ, ngọc khí (các loại ngọc), san hô, châu báu,... lâm lang mẫn mục (ý chỉ trước mặt có rất nhiều vật quý

báu), làm người khác không thể tiếp nhận nổi!

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Chu quản gia đang mềm nhũn, trong lòng nói bắt được thật đúng lúc! Nàng vừa muốn mở miệng cho đám gia đình dùng loạn côn hung hăng đánh hấn một trận, khiến hấn nói ra những đồ vật này đến cùng là do ai bảo hấn cất giấu?

Một tên quản gia nho nhỏ như hấn, cho dù gan có to bằng trời đi chẳng nữa thì tuyệt đối cũng không dám trộm nhiều đồ vật của Trượng công chúa phủ như vậy, chẳng lẽ một đám di nương đều là người mù hay sao?

Nhưng nàng còn chưa mở miệng, Tiêu Viễn Trình đã đi trước một bước, quát to: "Được lắm, thật giỏi cho một tên cầu nô tài dám dối trên gạt dưới như người, lại dám tư tàng nhiều đồ vật như vậy, người có biết đây là tội gì không?"

Tiêu Viễn Trình đi ra, một cước đá Chu quản gia ngã lăn, nếu trong tay hấn có kiếm, phỏng chừng đã sớm một chiêu giết chết!

Chu quản gia khúm núm nói: "Tiểu nhân biết sai rồi, biết sai rồi. Những đồ vật này không phải là tiểu nhân tư tàng mà là thu... thu lại, chuẩn bị mang tới kho hàng!"

"Nếu chỉ muốn mang vào kho hàng vậy sao lúc này người không cho lục soát?" Đông Lăng không phải hạ người dễ dụ, bởi vậy lập tức hỏi ngược lại.

Chu quản gia nói: "Cái đó là do tiểu nhân sợ... sợ bị quận chúa trách tội oan..."

"Nói bậy! Quận chúa là người biết phân biệt phải trái, chẳng lẽ lại đi đổ oan cho tên tiểu nhân như người sao? Ta thấy người rõ ràng

là đang nói dối!” Đông Lăng hét lớn một tiếng, ngẩng đầu lên, lúc này nàng cũng không còn sợ gã Tiêu Viễn Trình kia nữa.

” Lão gia, tư tàng nhiều đồ như vậy là trọng tội a, theo nô tỳ thấy hay là áp giải hẳn đến Đình Ủy tự thẩm tra đi!”

Đình Ủy tự, đi Đình Ủy tự sao, vậy cũng được! Đình Ủy cảnh trung gian nổi danh là cương trực công chính, nếu là hẳn, chắc chắn hẳn sẽ đem toàn bộ Trương công chúa phủ điều tra kỹ lưỡng, đến lúc đó, ai cũng không chạy thoát!

” Cái gì mà áp giải tới Đình Ủy tự? Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài, một khi chuyện này bị phanh phui, bao nhiêu người sẽ cười chê chúng ta đây?” Tiêu Viễn Trình quát khế.

” Phụ thân nói rất đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn số trân bảo trong mấy cái rương, sắc mặt lạnh lẽo: ” Chu quản gia, mẫu thân ta khi còn sống cũng không đối xử tệ bạc với người, nào ngờ người lại gây nên chuyện như vậy, quả thật đúng là khiến người ta đạikhai nhãn giới (mở mang tầm mắt) nha!”

” Quận chúa, quận chúa tha mạng...” Chu quản gia run rẩy quỳ trên mặt đất, không ngừng cầu xin tha mạng.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: ” Nếu ta áp giải người giao cho Đình Ủy tự xử lý, tội này của người không chỉ khiến người chết mà thế thiếp cùng nữ nhi của người, toàn bộ đều biến thành nô. Hơn nữa vì dám trộm cắp của chủ nhân nên sẽ bị in nô ấn lên mặt, cả đời này đều không có ngày được giải thoát!”

Chu quản gia cả người run rẩy, hàm răng đánh lập cập, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn về phía Tiêu Viễn Trình cùng Cầm di nương. Đám trân bảo cũng không phải của hẳn, chẳng qua hẳn thay lão gia cùng Cầm di

nương làm việc thôi, bây giờ xảy ra chuyện cũng không thể để
mộtmình hấn gánh chịu trừng phạt đi?

Chương 278: Nhất gia chi chủ (10)

” Bất quá...” Hoàng Bắc Nguyệt chuyển đề tài, lạnh nhạt nói: ” Chu quản gia ở Trường công chúa phủ nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, tuy rằng nhất thời hồ đồ phạm sai lầm nhưng tội cũng không đáng chết, cũng không cần đưa đi Đình Ủy tạt.”

Chu quản gia nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, Tiêu Viễn Trình cũng thở ra một hơi, âm thầm vui mừng.

Chỉ có Tuyết di nương khế cau mày, nha đầu này sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy? Nếu không phải muốn nắm lấy cơ hội làm một vốn lớn, vậy lúc trước cần gì phí nhiều công phu như vậy làm gì?

Đang nghĩ ngợi, Hoàng Bắc Nguyệt đã chậm rãi nói: ” Hôm nay trong phòng Chu quản gia lục soát ra nhiều đồ như vậy, nói vậy lúc trước ắt hẳn cũng có, chờ ta điều tra sổ sách, đem đối chiếu với những vật phẩm trong kho tàng, nếu thiếu sót thứ gì, Chu quản gia tự lấy tiền túi ra bồi thường là được.”

Chu quản gia bỗng nhiên ngẩng đầu: ” Quận chúa, nhiều đồ như vậy...”

” Bất kể là giấu thì vẫn sẽ bị bán đổi thành tiền, Chu quản gia nếu đã có gan trộm đồ, vậy chắc hẳn mấy năm nay cũng thu lợi không ít đi, người cứ nghĩ biện pháp bù đắp lại là được!” Hoàng Bắc Nguyệt liếc hẳn một cái, lạnh lùng nói.

Chu quản gia trợn mắt há mồm.

Nhiều năm như vậy, trong kho tàng của Trượng công chúa phủ thiếu cái gì thì hẳn phải bồi thường hết sao? Vậy chẳng phải hẳn sẽ trở thành oandại đầu (người bị mất tiền oan uổng) sao?

Hắn chỉ là giúp người làm việc thôi a, nhiều năm như vậy tuy rằng vẫn được ban thưởng không ít, nhưng bao nhiêu đó cũng không bằng một phần vạn đám trân bảo này nha.

Vụ bồi thường này, cho dù là lão gia hay Cầm di nương đứng ra cũng chưa chắc đền bù nổi.

Mấy năm nay, bọn họ bán bao nhiêu thứ của Trượng công chúa phủ đổi thành tiền, chỉ sợ chính bọn họ cũng đếm không hết đi?

Chu quản gia cảm thấy chuyện này đã nháo quá lớn rồi, căn bản không phải một tiểu quản gia như hắn có thể gánh vác được.

Hắn lén lút ngẩng đầu nhìn Tiêu Viễn Trình, chỉ thấy trên mặt gã tràn đầy vẻ âm tàn, âm trầm nhìn thoáng qua nha hoàn Bội Ngọc bên người Cầm di nương.

Chu quản gia trong lòng phát lạnh, Bội Ngọc kia chính là nữ nhi duy nhất của hắn, làm nha hoàn bưng trà đưa nước bên người Cầm di nương. Cầm di nương nói sẽ đem Bội Ngọc đổi đãi giống như nữ nhi của mình, tương lai nếu xuất giá thì cũng sẽ dựa theo lễ nghi của tiểu thư khuê các mà gả đi.

Lão bà hắn đã sớm mất, bản thân lại không còn khả năng sinh dục, bởi vậy hắn chỉ có thể trông cậy vào nữ nhi duy nhất này giúp hắn dưỡng lão tống chung (chỉ việc người con phụng dưỡng cha mẹ khi tuổi già rồi chôn cất cho họ khi họ mất), mà hiện tại ý tứ Tiêu Viễn Trình là cái gì? Muốn dùng Bội Ngọc uy hiếp hắn sao?

Chỉ cần hiện tại hấn đem tội lỗi gán hết, còn chuyện bồi thường thì cứ từ từ, Tiêu Viễn Trình chắc chắn sẽ phải vì hấn nghĩ biện pháp...

Hoàng Bắc Nguyệt là người khôn khéo cỡ nào chứ, chiến thuật tâm lý nàng cũng đã chơi đùa qua không biết bao nhiêu lần, chỉ cần hơi liếc mắt nhìn thần sắc của Chu quản gia cùng Tiêu Viễn Trình, nàng đã rõ ràng ý đồ của hai người.

Khó miệng lặng lẽ vẽ nên một đường cong lạnh lẽo, nàng nhìn về phía Đông Lăng rồi lại lướt mắt nhìn về phía Bội Ngọc bên người của Cầm di nương.

Đông Lăng là một nha đầu thông minh, đương nhiên đã hiểu, nàng lập tức cười nói: "Bội Ngọc tỷ tỷ, ta bình thường thấy người và các nha hoàn khác không giống nhau, ăn mặc một chút cũng không kém so với chủ nhân, nguyên lai là Chu quản gia có nhiều của cải như vậy. Trách không được người bên ngoài đều nói, trong nhóm người của Trưởng công chúa phủ, Bội Ngọc cô nương mới thật sự là tiểu thư a!"

Sắc mặt Bội Ngọc lúc trắng lúc xanh, vội vàng quỳ xuống nói: "Di nương, quận chúa, nô tỳ không có a! Nô tỳ mỗi lần ra ngoài đều là cùng di nương đi, di nương phong quang (sự phô trương, hoặc cũng có thể hiểu là thể diện, từ này nghĩa bên tiếng Việt rất chung chung) rất lớn, nô tỳ tỷ làm sao có thể so sánh cùng a?"

"Vậy sao?" Đông Lăng cười cười: "Bội Ngọc tỷ tỷ nói Cầm di nương phong quang rất lớn sao? Lớn đến mức nào nha?"

Cầm di nương một cước đem Bội Ngọc đá lăn, đã không biết nói chuyện thì câm miệng lại đi! Nói ra lại khiến cho người ta nắm được đằng cán, thật đúng là ngu ngốc mà!

Chương 279: Nhất gia chi chủ (11)

” Đông Lăng cô nương, nha đầu này ăn nói vụng về, lời của nàng làm sao có thể là thật a?”

” Không có lửa làm sao lại có khói? Hướng hồ phong quang của di nương cũng không chỉ có mình Bội Ngọc tỳ gặp qua, nô tỳ cũng đã gặp qua nha.” Đông Lăng cười nói: ” Bất quá nhà mẹ đẻ của Cầm di nương là phủ Thừa tướng, có tiền có thế, phong quang rất lớn cũng là đương nhiên.”

Cầm di nương miễn cưỡng cười cười, nha đầu Đông Lăng này cũng quá ghêgớm đi, trong lời nói khắp nơi đều là cạm bẫy, giống y như chủ nhân của nàng vậy! Nàng làm sao dám đáp lại, không cẩn thận rơi vào trong cạm bẫy thì khổ.

Nhà mẹ đẻ của nàng quả thực phong quang, phủ Thừa tướng có tên tuổi lớn như vậy, cùng Tuyết di nương không giống nhau, muốn bắt đầu thì phải bắt đầu từ Tuyết di nương a!

Mắt thấy mấy vị di nương cùng thiếu gia, tiểu thư bình thường vừa uy phong vừa phong quang bây giờ sắc mặt đều xanh mét, đám di nương cùng các tiểu thư vốn bình thường không được sủng ái, không quyền thế bắt đầu có chút hả hê, mỗi người đều đang chờ xem kịch vui!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi từ cửa đến hành lang, Đông Lăng lập tức tiến lên đỡ nàng tay, đám người đang ngồi trong tiền sảnh cũng không biết nàng muốn làm gì, bởi vậy cũng léo đẹo theo sau.

”Nhiều năm như vậy, ta vốn tưởng rằng gia nghiệp mà mẫu thân ta lưu lại sẽ được quản gia hảo hảo quản lý, phụ thân cũng sẽ để tâm tới, các vị di nương cũng sẽ biết quý trọng hơn. Nào ngờ, mẫu thân bất quá mới rời đi bốn năm, bên trong liền đổi chủ, Chu quản gia, người cấp cho ta kinh hì không nhỏ a!”

Hoàng Bắc Nguyệt trừng mắt nhìn Chu quản gia, hấn lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu: ” Quận chúa tha mạng, tiểu nhân thật sự không có tham ô, những thứ này đều là...đều là...”

” Đừng tiếp tục hồ ngôn loạn ngữ nữa! Nếu người dám lừa ta thêm một lần nữa, ta liền đưa Bội Ngọc đi biên quan, sung làm quân kỹ (thứ cho các binh sĩ, khụ khụ, giải tỏa a).” Một tiếng quát lạnh lạnh của Hoàng Bắc Nguyệt khiến tất cả mọi người chấn động không thôi.

”Người đâu! Hung hăng đánh hấn một trận cho ta! Đánh cho tới khi hấn nói thật mới thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng hạ lệnh. Mấy tên gia đình này đều là người mới tới, mới rồi đã bị Đông Lăng uy bức lợi dụng thu mua hết, bởi vậy bọn họ mới giúp nàng khiêng mấy cái rương của Chu quản gia ra. Hiện tại đương nhiên bọn họ sẽ nghe lệnh của Hoàng Bắc Nguyệt, lấy thô côn (cây côn/gậy to) đến, đem Chu quản gia đè xuống đất hung hăng đánh.

Đám gia đình này trong phủ vốn cũng không lẫn lộn tốt, ở nơi nào cũng bị áp chế, đã sớm ôm một bụng oán khí đối với Chu quản gia, hiện tại lại có cơ hội phát tiết, đương nhiên bọn họ sẽ không bỏ qua.

” Quận chúa! Quận chúa tha mạng a! Tiểu nhân oan uổng, tiểu nhân thật sự là oan uổng, quận chúa đây là muốn vu oan giá họa cho tiểu nhân a...” Chu quản gia tê tâm liệt phế gào khóc, cây gậy kia đánh rất mạnh vậy mà hấn vẫn chưa nhả ra sự thật.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng trên bậc thang, lạnh lùng nhìn hấn, bỗng nhiên nói: "Đem Bội Ngọc ra ngoài đánh luôn cho ta!"

"Quận chúa, quận chúa, xin người hãy tha cho nô tỳ đi!" Bội Ngọc quỳ xuống khóc lớn, gắt gao nắm chặt lấy làn váy của Cầm di nương không chịu buông tay.

Cầm di nương lúc này chính mình còn lo không xong, làm sao còn có thể quản nha đầu này đây, bởi vậy liền một cước đem nàng đá lăn ra ngoài.

Haig tên gia đình liền tiến tới kéo Bội Ngọc ra ngoài, vút xuống sân rồi hung hăng đánh.

"Phụ thân, phụ thân cứu ta! Đau quá, phụ thân! Phụ thân!" Thân thể Bội Ngọc non mềm, làm sao có thể chịu nổi loạn côn đánh xuống? Mới bị đánh mấy cái nàng ta đã rú lên thảm thiết tựa như heo bị chọc tiết.

Cái môn của Chu quản gia đã bị đánh đến mức nở hoa, hấn vốn vì nữ nhinên mới mạnh mẽ chịu đựng, bây giờ trông thấy nữ nhi cũng bị tra tấn liền ngẩng đầu lên hướng Tiêu Viễn Trình cầu cứu.

Sắc mặt Tiêu Viễn Trình trở nên vô cùng khó coi, việc này hấn căn bản không thể húng tay vào. Thứ nhất, thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt sâu không lường được, bối cảnh sau lưng ngay cả lão gia tử đều phải kiêng kỵ ba phần, hấn đương nhiên không dám trêu vào.

Thứ hai, trong Trương công chúa phủ, Bắc Nguyệt quận chúa mới thật sự là chủ nhân nha.

Chương 280: Nhất gia chi chủ (12)

Thứ hai, ở phủ Trưởng công chúa này, Hoàng Bắc Nguyệt mới thật sự là chủ tử chân chính, suy cho cùng thì hấn cũng vẫn là họ Tiêu, nếu như Hoàng Bắc Nguyệt muốn xen vào, ngay cả hấn cũng không thể ngăn cản được!

Cái tên Chu quản gia này, hấn đã biết quá nhiều chuyện, mà trong chuyện này cũng cần một tên thay mặt tất cả chịu tội, tốt nhất là để Hoàng Bắc Nguyệt cứ thế mà đánh chết hấn cũng được!

Người chết rồi mới bảo tồn vững chắc được bí mật này!

Lúc này, chỉ cần cứu được Bội Ngọc, như vậy Chu quản gia sẽ cam tâm tình nguyện vì hấn mà chết!

Nghĩ tới đây, Tiêu Viễn Trình hướng Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt, phạm sai lầm là phụ thân của nàng ta, không liên quan gì đến nữ nhi của hấn, người hãy bỏ qua cho nha đầu Bội Ngọc này đi.”

Nghe đến đó, Chu quản gia đã rõ ràng tất cả, ý Tiêu Viễn Trình này là muốn hấn đứng mũi chịu sào gánh tất cả mọi tội trạng đây mà!

Để cho Hoàng Bắc Nguyệt đánh chết, như vậy có thể bảo toàn tính mệnh cho nữ nhi Bội Ngọc của hấn, giao dịch này đến tột cùng thì có đáng giá hay không?

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe lên một tia sắc lạnh, tất nhiên sẽ không bao giờ để cho bọn họ được như ý!

“Hừ! Với tội trạng này của Chu quản gia, ngang nhiên dám lấy trộm đồ trong phủ Trượng công chúa, đưa đến Đình Úy Tự phán cả nhà đều bị liên lụy lànhet rồi! Huống chi, với khoản nợ như vậy, mà Chu quản gia này lại không chịu nhận tội, nữ nhi của hắn sẽ bị Đình Úy Tự sung quân kỹ, sẽ bị đánh cho đến khi tàn phế!”

“Không! Không! Ta nhận tội! Ta nhận tội.....” Chu quản gia tê tâm liệt phế la lên, “Dừng tay! Xin Quận chúa hãy dừng tay, tiểu nhân xin khai, điều gì cũng khai!”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngẩng đầu, mấy gia đình liền lập tức ngừng tay lại, trên gậy gộc cũng mang theo vết máu.

Chu quản gia bò qua, ôm lấy nữ nhi Bội Ngọc, hai hàng lệ tuôn, nói: “Nếu như Quận chúa đáp ứng bảo vệ sự an toàn cho nữ nhi của ta, để cho nàng không lo lắng gì về nửa đời sau, ta sẽ đem mọi chuyện tất cả đều nói ra hết!”

“Chu quản gia, ngươi đây là đang muốn mặc cả với ta sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thân nhiên hỏi.

Chu quản gia nói: “Tiểu nhân không dám, chỉ là tiểu nhân chỉ có duy nhất một nữ nhi, ta chết đi không có gì đáng tiếc, nhưng Bội Ngọc không có liên quan gì đến chuyện này, nàng vô tội, mong Quận chúa minh xét!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: “Bội Ngọc đúng là vô tội, ta đây tự biết, nhưng mà do ngươi phạm lỗi liên lụy đến nàng ta. Tuy nhiên nếu ngươi đồng ý nói thật, Bội Ngọc từ nay về sau sẽ đi theo ta, tương lai ta sẽ tìm một nhà có gia thế trong sạch để gả nàng ta đi, và sẽ cấp cho nàng ta một phần của hồi môn thật phong phú!”

Điều này cũng khả thi, như thế mới làm cho người khác tâm phục khẩu phục!

“Được, được, đã làm nhiều chuyện như vậy, tiểu nhân tin tưởng Quận chúa!” Chuquản gia từ từ đứng lên, ngón tay run run chỉ đến Tiêu Viễn Trình, nói: “Những thư này chính là lão gia sai ta lấy từ trong phủ khố ra, một phần muốn đem đi tiệm cầm đồ đổi thành kim tệ, một phần muốn chuyển giao đến những quan viên trong đế đô.....”

“Hồ ngôn loạn ngữ!” Tiêu Viễn Trình hét lớn một tiếng, “Hay cho một tên cầu nô tài, tên vô lại này dám vu oan cho ta, xem ta hôm nay có giết được người hay không!”

Tiêu Viễn Trình xuất ra chưởng pháp, mắt thấy nguyên khí ngưng tụ trong lòng bàn tay hấn đánh về phía Chuquản gia, Hoàng Bắc Nguyệt từ trên đầu rút ra một cây trâm, trâm cài vừa phóng qua, lực đạo cũng không nặng, thế nhưng Tiêu Viễn Trình trúng phải một chiêu khá đau lập tức lùi về sau!

“Phụ thân đang làm cái gì vậy? Có oan hay không lát nữa điều tra xong sẽ rõ, làm sao lại đến mức giết người, người khác sẽ nghĩ rằng ngài đây là đang chột dạ muốn giết người diệt khẩu!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Tiêu Viễn Trình mặt đỏ lên, nắm lấy cổ tay đang đau nhức, hung tợn nói: “Tên cầu nô tài kia, dám vu khống trên đầu chủ nhân!”

Cầm di nương cũng đứng lên nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, lời nói của một cầu nô tài, làm sao có thể tin tưởng? Người chẳng lẽ cứ như vậy mà nghi ngờ chính phụ thân thân sinh sao?”

“Ta không hoài nghi hay nghi ngờ, ta chỉ nhìn chứng cứ! Cầm di

nương không cần nhiều lời, ta cũng tự biết tin tưởng vào đâu. Đường đường là Phò mã của phủ Trưởng công chúa nhất định sẽ không làm ra những chuyện bại hoại đức hạnh như vậy!”

Chương 281: Nhất gia chi chủ (13)

Thần sắc Tiêu Viễn Trình thoáng chút mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng nói: “Tên cầu nô tày ăn nói bừa bãi, tốt nhất là nên nhanh chóng đánh chết đi! Như thế tránh được việc phá hủy danh tiếng của phủ chúng ta!”

“Lão gia! Nhiều năm như vậy, tiểu nhân cũng chỉ vì ngài trung thành tận tâm làm việc, đến khi xảy ra chuyện ngài đã không đưa tay ra hỗ trợ thì thôi! Vậy mà lại còn muốn giết người diệt khẩu!” Chu quản gia ngẩng đầu tức giận nói.

“Người nói bậy! Người có tin là ta sẽ giết chết người ngay lập tức hay không?”

Chu quản gia nói: “Lão gia không cần uy hiếp, hôm nay mọi chuyện bị bại lộ, lão gia lại trở mặt, ta cũng không cần phải giấu giếm giếm! Nhiều thứ trân bảo trong phủ khố như vậy, nếu không có chìa khóa của lão gia, ta làm thế nào mà lấy ra được?”

Chu quản gia mới nói mấy câu, Tiêu Viễn Trình liền thở hổn hển, tức giận muốn điên lên: “Người, người đây là muốn vu oan!”

“Hừ! Vu oan? Lão gia chính là Phò mã gia, ta chỉ là một quản gia nhỏ nhoi, vì sao phải vu oan cho người? Chiếc chìa khóa của phủ khố này vẫn do người cầm, chỉ có người mới được quyền mở phủ khố. Không có người, những trân bảo này làm sao lấy ra được?”

“Người....” Tiêu Viễn Trình không nói ra lời.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng thẳng lưng, đột nhiên lạnh lùng lên tiếng:
“Đủ rồi! Tất cả im lặng!”

Chu quản gia ngậm miệng, Tiêu Viễn Trình cũng chột dạ câm miệng, suy nghĩ một chút lại nói: “Bắc Nguyệt, ta...”

“Đủ rồi, không cần giải thích, chuyện này ta sẽ tự điều tra rõ ràng, phụ thân đem chìa khóa của phủ khố đưa cho ta đi. Ta đi xem một chút, đến tột cùng là trong đó thiếu mất đi những thứ gì?”

“Cái chìa khóa đó, hiện không có trên người của ta..”

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xoay người, con ngươi trong suốt, mang theo một ánh mắt thật lạnh lẽo: “Phụ thân, người làm nhiều trò như vậy trước mặt ta, thân là nữ nhi, ta cũng không thể để mất mặt mũi của người thế này! Nhưng vì sự minh bạch của phủ Trưởng công chúa, ta thân là đích nữ, mẫu thân lại không có ở đây, lẽ dĩ nhiên là ta phải tiếp quản phủ viện, là nhất gia chi chủ (chủ nhân duy nhất đứng đầu trong phủ). Như vậy vốn dĩ phủ khố cũng là do ta quản, bắt đầu từ hôm nay không nhọc công phụ thân phải quan tâm đến!”

Từng câu từng chữ đều mang theo hàn băng, lộ ra một chút khí thế khiến người khác tức giận!

Nhất gia chi chủ!

Bốn chữ này giống như lôi quang đánh vào đầu Tiêu Viễn Trình, vừa phần hận vừa nhục nhã. Hắn đường đường là nam nhi đại trượng phu, ở trong nhà nhưng lại không có quyền làm chủ, ngược lại một nữ oa mười hai tuổi trước mặt hắn lại nói những lời lạnh nhạt vô tình, khoa tay múa chân!

Một khi giao ra chìa khóa của phủ khố, chẳng khác nào giao ra hơn phân nửa quyền lợi trong phủ, hấn làm sao có thể cam tâm đây?

“Người tuổi còn nhỏ, cần chìa khóa khố phủ để làm cái gì? Nếu như vạn nhất người gặp phải kẻ xấu, ba hoa nói xạo lừa người, như vậy chẳng phải là....”

“Hoang đường!” Hoàng Bắc Nguyệt gầm lên, ngón tay chỉ vào mấy cái rương ở bên ngoài, “Người xem thử một chút xem cái này là cái gì? Nhân chứng vật chứng đều có, ta rất muốn mời Đình Úy Tự cẩn thận điều tra xem thử, có sự tình gì không thể tra ra được? Người còn muốn che giấu? Ta tuy tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng hai mắt không có bị mù! Phụng thân người thật khiến biết bao nhiêu người thất vọng!”

“Sự tình ở trong nhà, cần gì phải kinh động Đình Úy Tự?” Tiêu Viễn Trình vừa nghe được muốn mời Đình Úy Tự điều tra, hấn trở nên luống cuống.

Nam Dục quốc luật lệ nghiêm khắc, hình phạt rất nặng, hoàng đế của Nam Dục quốc cũng đặc biệt thống hận chuyện tham ô, mặc kệ có là quan trường quốc sự hay là phủ viện gia sự, nếu bắt được báo với Đình Úy Tự đều bị nghiêm trị không tha!

Hấn thân là Phò mã gia, lại tham ô tài vụ trong chính phủ Trường công chúa, mang tội quá nặng!

“Nếu như phụ thân hối hận đồng ý nhận lỗi, nể tình cha con ta sẽ không kinh động Đình Úy Tự đến bắt phụ thân! Nhưng hôm nay...”

Chuyện này nếu kinh động đến Đình Úy Tự, như vậy bọn họ một người cũng không thể trốn thoát!

Chương 282: Nhất gia chi chủ (14)

Tiêu Viễn Trình cũng biết tính toán lợi hại trong chuyện này, hẳn dẫn đo suy nghĩ, hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt không còn là người như trước kia nữa, nếu chỉ là một phế vật như lúc trước, hẳn có thể bắt giam nàng vào Lưu Vân các, làm cho nàng vĩnh viễn cũng đừng hòng nghĩ đến việc muốn thoát ra ngoài!

Nhưng hôm nay ở Linh Ương Học Viện, chính mắt hắn nhìn thấy nàng đối phó với Lâm Uyển Nghi cùng Lâm Tử Thành, hơn nữa mới vừa rời ở nhà còn giết một gia đình để lập uy, còn có Tiêu Khải Nguyên cũng phải đích thân đến đây, hiện tại còn có ai dám động đến nha đầu này?

Nha đầu này hiện tại ngay cả hắn cũng đắc tội không nổi, nếu hơi chút không làm đúng ý nàng ta, để nàng ta thật sự đi mời người của Đình Úy Tụ đến, chuyện lớn như vậy khẳng định sẽ kinh động đến Hoàng thượng. Hoàng thượng vốn vẫn còn hoài nghi Tiêu Viễn Trình khắt khe với Hoàng Bắc Nguyệt, bắt được một nhược điểm lớn như vậy, đối với Tiêu Viễn Trình mà nói thì đời này còn đường làm quan của hắn cũng tan tành theo mây khói!

Suy nghĩ thật kỹ lưỡng, Tiêu Viễn Trình dứt khoát khí xa bảo suất (hi sinh cái nhỏ để lấy cái lớn), dù sao thì đối với hắn, còn đường làm quan mới là trọng yếu, mấy thứ tiền tài này, nhiều năm như vậy hắn tàng trữ cũng không ít, để cho hắn đi quan hệ một chút cũng không thành vấn đề!

Thành thật mà nói, cho đến ngày hôm nay, phủ khố của phủ Trường

công chúa chẳng khác gì một cái xác mà thôi, phần lớn những trân bảo bên trong đều là đồ giả, chẳng đáng bao nhiêu tiền, trông coi cái phủ khố này còn làm được cái gì nữa đâu?

Sau khi cẩn thận suy nghĩ, Tiêu Viễn Trình thở dài một hơi, từ từ đem chiếc chìa khóa lâu nay vẫn giấu trong ngực lấy ra đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận, nắm trong tay, chậm rãi nói: “Đông Lăng, thẩm vấn Chu quản gia thật cẩn thận, trước đây hẳn đã lấy trộm đem ra ngoài bao nhiêu trân bảo và tài vật, còn có nhiều năm qua các khoản tiền thuế thu nhập của phủ Trưởng công chúa, cũng đều phải báo cáo thật chi tiết.”

Tiêu Viễn Trình bất mãn nói: “Bắc Nguyệt, ngươi thật sự không tin phụ thân sao?”

“Phụ thân, nếu người làm việc hợp tình hợp lý một chút, làm sao ta lại có thể không tin phụ thân, như thế việc gì ta phải nháo đến nước này?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Tiêu Viễn Trình sắc mặt không vui, nha đầu này thật là hỗn xược, ngay cả lão tử đây cũng dám giáo huấn sao! (đến cha lão còn giám giáo huấn chứ nói gì đến lão (□□)/)

Nhưng những chuyện này xem ra cũng sẽ bị phơi bày, một khi bị thẩm tra, Chu quản gia khẳng định sẽ đem việc hãn tư tàng của cải trong nhiều năm qua mà nói ra, thật là giấy không thể gói được lửa, như thế nào cũng không thể che giấu được!

“Hừ! Ta sử dụng những tài vật trong phủ, còn không phải là vì cái nhà này sao? Ngươi nghĩ rằng thời gian qua phụ thân ngươi sống rất dễ dàng sao? Mẫu thân ngươi qua đời đã nhiều năm, địa vị của ta ở

trong triều lại không cao, nếu không dựa vào số tiền này, người nghĩ thử xem phủ Trưởng công chúa có thể bình an ở đây như thế này được hay không?”

“Phụ thân hờ đồ!” Hoàng Bắc Nguyệt tận lực đè nặng thanh âm, cố gắng không để cho tức giận hoàn toàn bộc phát, “Nếu như muốn củng cố địa vị, có thể quang minh chính đại mà xuất ra, dùng danh nghĩa của phủ Trưởng công chúa, ta sẽ nói một chữ ‘không’ sao? Thế nhưng sự việc ngày hôm nay người giống như một kẻ trộm bị bắt quả tang, việc này mà truyền ra ngoài sẽ làm cho biết bao nhiêu người chê cười?”

Tiêu Viễn Trình đỏ mặt tía tai, nói: “Sự việc ngày hôm nay đã qua rồi, không cho phép bất kỳ ai được nhắc lại, cấm tuyệt đối việc truyền ra bên ngoài!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hừ, phân phó Đông Lăng: “Mang Chu quản gia đến Lưu Vân các, cẩn thận thẩm vấn!”

Sau khi nói xong, nàng quay đầu nhìn về phía Tuyết di nương: “Ta nhớ rõ, qua nhiều năm như vậy, sổ sách Mật Dương – đất phong của Trưởng công chúa, vẫn là do Tuyết di nương quản lý phải không?”

Tuyết di nương sắc mặt cứng đờ, như thế nào mà nhanh như vậy đã hỏi đến khoản đất phong? Thật sự là giải quyết nhanh chóng, không để cho người khác có một con đường để sống, thật độc ác!

Nha đầu này có một tính cách quả quyết sắc bén, như thế nào mà một chút cũng không giống với tính tình ôn nhu thiện lương của Trưởng công chúa Huệ Văn?

“Đúng vậy, là do ta quản!” Tuyết di nương rít qua kẽ răng nói, sổ sách thành Mật Dương do nàng quản, còn sổ sách Thanh Hà quận do Cầm

di nương quản, chuyện này trong phủ ai ai cũng biết, nàng nghĩ muốn che giấu cũng không được!”

“Nói vậy thì di nương quản lý sổ sách thành Mật Dương rất tốt, để cho Hạ Xuân đem hết sổ sách ra đây cho ta xem đi!”

Chương 283: Nhất gia chi chủ (15)

Tuyệt di nương không hoảng loạn, phân phó Hạ Xuân đi lấy sổ sách, bà luôn luôn là một người tinh tế, làm việc cũng phải lưu cho mình một đường lui, không giống loại người ngu ngốc như Cầm di nương.

Chuyện sổ sách bà chưa bao giờ cần đến tay người khác, đều là tự thân xử lý, bởi vậy cũng không ngại việc Chu quản gia bị thẩm vấn sẽ liên lụy đến mình.

Hạ Xuân lấy sổ sách đưa tới cho Hoàng Bắc Nguyệt, nàng mở ra liếc mắt một cái rồi không nhìn thêm nữa, nàng biết Tuyệt di nương là người như thế nào, sẽ không khinh địch để cho nàng dễ lợi dụng như thế, bởi vậy không cần tốn nhiều lời ở chỗ này, cầm sổ sách rồi để cho Đông Lăng đưa Chu quản gia cùng Bội Ngọc đến Lưu Vân các.

Chu quản gia bị gia đình nâng vào Lưu Vân các, Hoàng Bắc Nguyệt phân phó nàng thẩm vấn cho thật tốt, nếu là còn biết điều thì có thể tha cho hắn một mạng, để cho hắn đưa nữ nhi Ngọc Bội về dưỡng lão.

Lúc này Chu quản gia đối với Tiên Viễn Trình đã hoàn toàn thất vọng, bởi vậy đem đầu đuôi mọi chuyện nói ra, như thế nào giúp Tiên Viễn Trình cùng Cầm di nương làm giả sổ sách nhiều năm như vậy, thế nào đem trân bảo cùng đồ cổ trong phủ kho (kho đựng đồ quý trong phủ) len lén đưa ra ngoài, rồi cả chuyện cùng Cầm di nương tham ô thuế của quận Thanh Hà dùng cho việc gì.

Đông Lăng thẩm vấn xong, đưa Chu quản gia cùng Bội Ngọc nhất

trong gian nhà kế bên, sau đó đi bẩm báo lại với Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong, lạnh nhạt cười nhạt nói: “Chu quản gia này là một người thức thời lại rất thông minh, Cầm di nương tìm hấn thật ra là tìm đúng người, nhưng vì chính Chu quản gia quá thông minh, cho nên Cầm di nương lúc này chỉ sợ là không ngủ được.”

“Bà ta sao có thể ngủ được? Nhìn bộ dáng hôm nay của bà ta một cái là biết, Chu quản gia lại bị bắt, sợ rằng bà ta đến nhắm mắt cũng không dám!” Đông Lăng cũng cười nói.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút nói: “Không phải Tiêu Viễn Trình sợ tiếng xấu của hấn bị truyền ra sao? Người đi tìm một tên gia đình, để hấn đem chuyện này truyền ra ngoài, tốt nhất huyền não cho cả thành đều biết.”

“Dạ, tiểu thư!” Đông Lăng vô cùng vui vẻ đi ra ngoài.

Trong phòng an tĩnh lại, Hoàng Bắc Nguyệt liền cầm lấy Bách Luyện Kinh lật xem, đến khi trời tối thì ra ngoài một chuyến, đi tìm Lạc Lạc của gia tộc Bồ Cát Nhĩ.

Thu Vinh viện – Cầm di nương

Lúc này trong phòng chính truyền đến thanh âm đập vỡ đồ đạc, cũng tiếng mắng của Cầm di nương.

“Tiện nha đầu kia! Nàng dựa vào cái gì mà diễu võ dương oai như thế?!”

“Nương, người bình tĩnh một chút đi, nếu để người khác nghe được mà truyền vào lỗ tai nàng ta sẽ trở thành một nhược điểm!” Tiêu Nhu và Tiêu Trọng Kỳ ngồi ở một bên, nhìn mẫu thân của mình tức giận

đập vỡ đồ vật.

“Người nào, ai dám mật báo cho nàng?” Cầm di nương vừa nói, chợt nhớ tới điều gì đó, ngẩng đầu hỏi: “Bội Hương đâu?”

Mấy nha hoàn trong phòng bị dọa đến nơm nớp lo sợ đều lắc đầu nói không biết.

Cầm di nương trừng mắt, quát: “Đem tiểu tiện nhân Bội Hương bắt lại đây!”

Mấy nha hoàn vội vàng đi ra ngoài, đúng lúc ra cửa nhìn thấy Bội Hương, vội vàng nói: “Bội Hương tỷ tỷ, phu nhân tìm người kia!”

“A? Phu nhân tìm ta có chuyện gì?” Bội Hương không sợ hãi, thản nhiên cười đi tới, “Sao mà phu nhân lại giận dữ như vậy? Ảnh hưởng đến thân thể thật không tốt.”

Cầm di nương giận dữ nói: “Tiểu tiện nhân người từ khi nào cấu kết với tiện nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia?”

Hôm nay ở bên ao hoa sen, thái độ Bội Hương đối với Hoàng Bắc Nguyệt đã khiến bà hoài nghi, chỉ là sau lại phát sinh nhiều chuyện nên bà chưa kịp truy cứu.

Hiện tại rốt cuộc hiểu được, thì ra không biết từ khi nào mà bên người đã bị bố trí cơ sở ngầm!

“Ta khuyên lời trong miệng di nương nói ra sạch sẽ một chút, Tam cô nương không còn là Tam cô nương như trước đây, lời này nếu như bị nàng nghe thấy thì di nương sao được dễ chịu đây!”

Chương 284: Nhất gia chi chủ (16)

“Tiện tỳ! Người có thái độ nói chuyện gì đây?” Tiêu Nhu vỗ cái bàn đứng lên, Bội Hương này trước kia là nha hoàn rất đắc lực bên người mẫu thân, sao hiện tại lại...

“Tứ cô nương, nô tỳ không gạt người nữa, hiện tại ta là người bên cạnh Tam cô nương, có cái gọi là đánh chó cũng phải có mặt chủ, lời nói của người cũng nên chừa chút tình cảm đi.” Bội Hương đắc ý cười.

Ánh mắt âm độc của Cầm di nương đảo qua, cả giận nói: “Tiện tỳ người phản bội ta, đầu nhập vào chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, tốt, rất có tiền đồ! Nhiều năm như vậy ta lại nuôi dưỡng một bạch nhãn lang*!”

* Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Lang, trời sinh hung ác, là biểu tượng của hung tàn lãnh huyết, cũng chính là không hiểu nhân tính, đặc biệt, con lang có ‘điều bạch nhãn’ thường hung tợn hơn cả.

Bạch nhãn (mắt trắng), nghĩa là không có con người không nhìn thấy gì, cũng như không có con mắt, không thấy tính người.

“Di nương, ở đây có cái gì gọi là phản bội? Trong phủ trưởng công chúa này, vốn cũng chỉ có Bắc Nguyệt quận chúa là chủ tử đích thực, chúng ta làm nô tài, tận trung với chủ tử, sao có thể gọi là phản bội?”

“Nàng là chủ tử đích thực? Từ trước sao ngươi không xem nàng là chủ tử đích thực? Từ trước đến giờ ngươi làm chuyện ác với nàng còn ít sao? Ngươi không sợ sau khi ngươi hết giá trị lợi dụng sẽ báo thù sao?” Cầm di nương âm lãnh cười rộ lên.

Bội Hương nghe được một thân nổi da gà, tuy nhiên vẫn cường ngạnh nói: “Di nương không cần lo lắng, nhân phẩm của Tam cô nương khác so với ngài!”

“Đúng vậy, đúng vậy...”

Bội Hương thay đổi suy nghĩ, còn nói: “Di nương, niệm tình cảm chủ tử nhiều năm của chúng ta, ta khuyên ngài một câu, về chuyện sổ sách Thanh Hà quận, ngài vẫn nên nói rõ đầu đuôi cho Tam cô nương đi, tham ô bao nhiêu đều khai ra, nếu không ngươi sẽ phải hối hận!”

Sắc mặt Cầm di nương tái nhợt, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, thân thể lay động vài cái, suýt nữa thì ngã trên mặt đất, may được Tiêu Trọng Kỳ nhanh tay đỡ.

“Nương, không cần nói nhiều với loại lừa gạt chủ nhân, để ta giết nàng xem nàng còn kiêu ngạo như vậy được không?!” Trong cơn tức giận Tiêu Nhu rút ra bảo kiếm treo trên tường.

“Nhu nhi, “Cầm di nương đưa tay ngăn lại, sắc mặt do dự, suy nghĩ mãi mới nói: “Để cho nàng đi thôi.”

Tựa như Bội Hương nói, bây giờ nàng là người của Hoàng Bắc Nguyệt, đánh chó cũng phải ngó mặt chủ nhân, bây giờ bọn họ không thể trêu vào tôn thần Hoàng Bắc Nguyệt này được.

“Vẫn là di nương hiểu lí lẽ.” Bội Hương cười nói: “Chuyện tình của Đại thiếu gia, di nương vẫn còn phải dựa vào Bắc Nguyệt quận chúa, cho nên chuyện thuế má của Thanh Hà quận di nương không nên giấu diếm, nếu không thì...”

Cầm di nương cắn chặt môi dưới, Tiêu Trọng Kỳ nói: “Chuyện của ta, không cần nàng ta quản!”

Đối với Đại thiếu gia lợi hại này trong lòng Bội Hương vẫn còn tồn tại ngại, bởi vậy cũng không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ nhìn bộ dáng của Cầm Di Nương đã biết chân chính hù dọa được bà.

Mục đích đạt thành, Bội Hương sẽ không tiếp tục lưu lại nữa, cười cười rời đi.

Bội Hương vừa đi, chân Cầm di nương mềm nhũn ngồi trên ghế, thần sắc lo sợ không yên.

“Nương, ngươi cũng không cần quá lo lắng, nơi Tam tỷ tỷ để ta đi dò xét một chút xem nàng ta có ý tứ gì.” Tiêu Nhu nói.

“Đúng, Nhu nhi, ngươi đi do thám xem nàng ta muốn đối phó với chúng ta như thế nào?” Cầm di nương giống như bắt được hy vọng, đột nhiên thì có sức mạnh.

Tiêu Nhu gật đầu rồi đi ra ngoài, Cầm di nương cầm lấy tay Tiêu Trọng Kỳ, thì thào nói: “Hoàng Bắc Nguyệt kia, như thế nào đột nhiên lại....”

“Nương, nếu nàng ta có can đảm đối xử với chúng ta như thế nào, cùng lắm thì liều mạng, cá chết lưới rách, nàng cũng đừng mong dễ sống!” Tiêu Trọng Kỳ hung hăng nói.

Trong ánh mắt Cầm dinương lập chảy ra một dòng nước mắt, khóc nói: “Chỉ là nương không cam lòng! Chẳng lẽ khổ tâm tính toán nhiều năm như vậy, tất cả đều đổ xuống sông xuống biển sao?”

Tiêu Trọng Kỳ cau mày hỏi: “Nương, chuyện sổ sách của Thanh Hà quận, ngươi thật sự...”

Chương 285: Nhất gia chi chủ (17)

“Không động chân động tay thì nhiều năm như vậy sao chúng ta có đủ tiền để loliệu mọi việc? Mua đan dược cho người cùng Nhu nhi tu luyện?” Cầm di nương suy nghĩ, “Tra thì để cho tra đi, nhiều năm như vậy, nương cũng len lén tích góp không ít, cho dù nàng tra xét sổ sách không đúng, cũng không tra được tiền đã đi nơi nào!”

Cầm di nương cũng đã tính trước, nàng vốn không phải kẻ ngu, trước len lén giấu tiền là vì không để cho Tiêu Viễn Trình phát hiện, hiện tại vừa lúc dùng để khiến Hoàng Bắc Nguyệt không làm gì được!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tiêu Nhu len lén đi tới bên ngoài Lưu Vân các, nhìn quanh hồi lâu cũng không dám đi vào.

“Tứ cô nương, sao ngài lại rảnh rỗi đến đây?” Đông Lăng từ cửa viện bước ra, vẻ mặt tươi cười nhìn nàng.

Tiêu Nhu đến đây Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm giác được rồi nên để cho Đông Lăng ra xem, có thể Tiêu Nhu sẽ trở thành một vũ khí tốt!

“Đông Lăng tỷ tỷ, ta, ta muốn đến thăm Tam tỷ tỷ, ta nghĩ mới vừa rồi có lẽ là nàng cũng bị phụ thân khiến cho tức giận...” Tiêu Nhu vội vàng nói.

Đông Lăng bất đắc dĩ lắc đầu: “Tứ cô nương, cũng chỉ có người tốt tâm, vẫn nhớ đến cô nương nhà chúng ta, haiz, cô nương của chúng

ta mệnh khổ, từ trước lão gia đã không thích, hiện tại càng làm cho cô nương thương tâm...”

Tiêu Nhu vội vàng nói: “Chuyện này ta cũng hiểu được, là phụ thân không đúng, hấn dùng tiền trong phủ cũng không có gì, nhưng len lén để cho Chu quản gia gian lận là không đúng!”

“Vẫn là Tứ cô nương hiểu lí lẽ.” Đông Lăng cười nói, “Bên ngoài lạnh lẽo, mời Tứ cô nương vào bên trong ngồi một chút đi, cô nương của chúng ta cũng mới ngủ dậy.”

Nghe được là có thể đi vào, Tiêu Nhu thật vui mừng, hiện trong lòng nàng bất an không yên, chính là muốn nghe vài câu của Hoàng Bắc Nguyệt để có thể bình tĩnh.

Đông Lăng tự mình vén rèm để cho Tiêu Nhu đi vào, nàng ngẩng đầu thì nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào một cái gối mềm, nghiêng người trên tháp đọc sách.

“Tam tử tử.” Tiêu Nhu cười, nhỏ giọng gọi một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy nàng thì cười cười: “Tứ muội muội tới, mau ngồi đi, bên ngoài trời lạnh, Đông Lăng mau dâng ly trà nóng lên.”

Đông Lăng cười đi ra ngoài, sau khi Tiêu Nhu ngồi xuống, có chút không yên nhìn nàng một cái, mới chậm rãi mở miệng: “Tam tử tử, sự tình hôm nay....”

“Hôm nay ở ao hoa sen nghe được lời nói bôi nhọ hoàng thất của Cầm di nương, lời tuyệt không được truyền ra nên ta phạt nàng, Tứ muội muội có trách ta hay không?”

“Đương nhiên là không rồi!” Tiêu Nhu vội vàng lắc đầu, “Tam tử tử làm việc đều là có lý do, nương ta đúng là gặp rắc rối do miệng mà ra! Tam tử tử không cần tự trách.”

Có nữ nhi ruột nào sẽ nói mẹ mình gặp rắc rối do miệng mà ra? Bởi vậy có thể thấy được, bình thường trong lòng Tiêu Nhu đã đối với Cầm di nương có bất mãn lớn.

“Kỳ thật bình thường không thấy nàng nói gì, chỉ là hôm nay thăm vấn Chu quản gia, việc mà hắn nói ra thật sự là khiến ta không thể tin được.” Hoàng Bắc Nguyệt buông sách, trên khuôn mặt có chút sầu lo.

Trong lòng Tiêu Nhu nhảy mạnh một cái, vội vàng nói: “Tam tử tử, chuyện này quả thật là nương ta sai lầm rồi, nhưng mà nàng lớn tuổi, cũng không chịu được phải vào chốn lao ngục, xin Tam tử tử không đem chuyện này kinh động đến Đình Úy Tụ.”

Hoàng Bắc Nguyệt héch môi, cười nói: “Đều là người một nhà, sao ta có thể nhẫn tâm làm ồn ào đến tận Đình Úy Tụ đây? Chuyện tình trong phủ của chúng ta vẫn nên là tự giải quyết trong phủ mới tốt.”

Trong lòng Tiêu Nhu thở dài nhẹ nhõm một hơi, đến Đình Úy Tụ, mẫu thân của nàng bởi vì tham ô bị đưa vào ngục thì nàng cũng xong luôn...

“Tâm địa Tam tử tử thật tốt, chỉ là chuyện này, Tam tử tử dự định sẽ xử trí như thế nào đây?” Tiêu Nhu cẩn thận hỏi.

Chương 286: Nhất gia chi chủ (18)

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười: “Còn có thể xử trí như thế nào? Còn không phải giống Chu quản gia sao, chỉ cần bồi thường đầy đủ số lương, tự nhiên ta sẽ không truy cứu.”

“Bồi thường toàn bộ....” Tiêu Nhu trên mặt có chút ngưng nghịu.

Vừa lúc, Đông Lăng bưng trà nóng đi vào, nghe được lời của bọn họ, liền nói: “Mấy năm nay Cầm di vì bồi dưỡng Đại thiếu gia cùng Tứ tiểu thư cũng tốn không ít tiền, hơn nữa chỗ lão gia cùng chi tiêu trong phủ, sao có thể bổ sung toàn bộ đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: “Cũng đúng, Đại ca ca cùng Tứ muội muội đều là người trong nhà, tiền dùng cho bọn họ hẳn cũng đúng, chỉ là theo như lời Chu quản gia nói, sợ rằng là Cầm di nương cũng tư tàng không ít.”

Tiêu Nhu cắn môi, nghe được lời nói tiêu tiền cho bọn họ hẳn là việc phải làm, nàng cũng âm thầm vui mừng, điều này chứng tỏ Hoàng Bắc Nguyệt đến cùng vẫn xem bọn họ là tiểu thư trong phủ.

“Nương ta quả thật có chút tư tàng, có điều nàng vốn là người ngoan cố, chỉ sợ không muốn giao ra đây.”

Đông Lăng thấp giọng nói: “Tứ cô nương, Tam cô nương của chúng ta là người như thế nào, chắc người cũng đã biết rõ ràng, tổn thất của phủ trưởng công chúa không thể bị mất trắng, trước di nương dùng cũng quên đi, chỉ là loại tư tàng như thế, cho dù thế nào cũng

không thể cho phép được. Việc này nếu trong phủ tự giải quyết thì có thể, nhưng nếu như lớn chuyện, người ngấm lại xem hậu quả sẽ như thế nào? Người cùng Đại thiếu gia cũng còn trẻ, tiền đồ vẫn rất sáng lạn.”

“Tam tỷ tỷ, nếu như mẹ ta giao ra tư tàng, người thật sự không truy cứu sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên ngược mắt: “Tứ muội muội không tin ta sao?”

“Không! Tất nhiên ta tin tưởng! Chỉ là ta ”

Trong ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt quang mang có chút chột lóe, nói: “Tứ muội muội, người chắc là biết Cầm di giấu đồ ở nơi nào? Nếu như người nói ra, chỉ sợ Cầm di sẽ không tha cho người, hoặc là dứt khoát đoạn tuyệt quan hệ nữ nhi cũng không biết chừng.”

Tiêu Nhu lập tức đỏ mắt, nước mắt tí tách rơi xuống: “Nhân nghĩa không thể lưỡng toàn, Tam tỷ tỷ dạy ta nên làm như thế nào đi?”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, chuyện này cần gì nàng nói, chỉ cần nàng cho tiêu nhu một ít đường lui, Tiêu Nhu nhất định sẽ làm ra loại chuyện bán đứng mẫu thân.

“Tứ muội muội, qua vài ngày thái hậu sẽ cùng Hi Hoà công chúa trở về đế đô, đến lúc đó ta sẽ trình thẻ bài vào cung, cầu kiến thái hậu cùng Hi Hoà công chúa, ta sẽ dẫn người cùng tiến cung.”

Tiêu Nhu xoa xoa nước mắt, ngơ ngác nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, cùng nhau tiến cung để làm cái gì?

Đông Lăng vội vàng nói: “Tứ cô nương, người đã quên sao? Năm đó

lúc Hi Hoà công chúa hộ tống thái hậu ra cung vì Nam Dực quốc cầu phúc, từng nói cả đời không lấy chồng, phụng dưỡng thần linh, vì Nam Dực quốc đổi lấy hòa bình yên ổn. Hi Hoà công chúa có ý chọn nữ tử trong các phủ có phẩm hạnh tài đức làm nghĩa nữ. Thân phận đích nữ quý trọng, Hi Hoà công chúa dự định lựa chọn trong những thứ nữ.”

Tiêu Nhu nghe xong, ngây người, nửa ngày đột nhiên đứng lên, quỳ gối trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt: “Tam tử tử, người cho ta cơ hội như vậy, ân đức như thế, ta sao có thể báo đáp được?”

“Ta chỉ cho người cơ hội như vậy, có được hay không là ở chính người, người là người thông minh, tự nhiên hiểu được trở thành nghĩa nữ của Hi Hoà công chúa, danh tiếng trước kia bị Cầm di nương phá hư, cũng không ảnh hưởng được tới người.”

Tiêu Nhu nắm chặt tay, bởi vì kích động mà trên gương mặt có chút phớt hồng, kiên định nói: “Ta hiểu được, chuyện nương ta làm sai, vốn là đáng hoàn lại, mặc dù ta là con gái của nàng, nhưng cũng không thể chống mắt nhìn nàng mắc thêm lỗi lầm nữa!”

“Nô tỳ đã sớm nói, Tứ cô nương là người hiểu lí lẽ rõ ràng nhất!”
Đông Lăng cười nâng nàng dậy.

Chương 287: Sư phụ tại thượng (1)

Thân thể Hoàng Bắc Nguyệt tựa vào đệm mềm phía sau, nói: “Tứ muội muội, chuyện này khiến ngươi chịu uất ức rồi.”

“Vì phủ chúng ta chút uất ức đấy tính là gì?” Tiêu Nhu quỳ gối, nói: “Tam tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, muội muội đi trước.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhìn Đông Lăng hộ tống nàng đi ra ngoài, một lát sau Đông Lăng trở về, cười nói: “Kỳ thật tính cách vị Tứ cô nương này hoàn toàn được di truyền từ lão gia, trong cả phủ thì Tứ cô nương cùng lão gia giống nhau nhất.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: “Đều là vô tình vô nghĩa giống nhau!”

Người của Tiêu gia, đều cùng một bộ dáng, từ Tiêu Khải Nguyên đến Tiêu Viễn Trình, lại đến Tiêu Nhu, cũng ích kỷ không tình cảm giống nhau, tuy nhiên, nàng chưa chắc đã không phải là người như thế?

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên tháp đứng lên, đi tới bên cửa sổ xem một chút, trời đã tối rồi.

“Tiểu thư muốn ra ngoài sao?” Đông Lăng đã hiểu rõ ràng thói quen của nàng, cứ tới buổi tối, nàng sẽ lên đi ra ngoài.

Lấy từ trong ngăn tủ chiếc áo choàng phủ lên cho Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nói: “Hãy chú ý tới Chu quản gia, Tiêu Viễn Trình cùng Cầm di Nương nếu muốn hủy đi chứng cứ,

phòng chừng sẽ động thủ với Chu quản gia.”

“Vâng, tiểu thư cứ yên tâm đi!”

Đối với Đông Lăng thì tuyệt đối yên tâm, Hoàng Bắc Nguyệt từ cửa sổ lặng lẽ đi ra.

Trong đêm tối, bóng dáng như quỷ mị trong nháy mắt từ ngõ hẻm u ám đi đến phía ngoài thành, hướng tới toà thành của gia tộc Bồ Cát Nhĩ mà đi.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Dưới ánh trăng, bóng dáng thiếu niên múa kiếm có chút gầy yếu, kiếm trong tay mấy lần qua lại, hướng người gỗ công kích mấy lần, nhưng như thế nào cũng không phát huy được tối đa thực lực!

Trên mặt dần dần hiện ra thần sắc buông thả.

“Thiếu gia, trên tay dùng sức một chút thì tốt!” Huấn luyện viên đứng ở bên cạnh vội vàng cổ vũ cho hắn.

“Ta đã dùng sức!” Thiếu niên bĩu môi hô to một tiếng, huấn luyện viên lập tức không dám nói tiếp nữa.

Thiếu niên một kiếm đâm hướng người gỗ, nhưng trong đầu lại nghĩ tới trận tỷ thí hôm nay ở Linh Ương Học Viện, Bắc Nguyệt quận chúa lấy nguyên khí khiến cho roi ngựa kéo thẳng, đâm một nhát vào Lâm Tử Thành kia!

Đó là phát huy ra uy lực như thế nào? Tại sao nhìn giống như một động tác đơn giản, hắn cố hết sức học nhưng cũng không thể nắm được điểm mấu chốt?

Kiểm trong tay giống như không nghe theo điều khiển!

Lạc Lạc nổi giận, kích động muốn đem thanh kiếm ném đi, nhưng tại lúc này, đột nhiên một đạo bóng đen quỷ mị xuất hiện phía sau hắn, cầm lấy tay hắn đang cầm kiếm, đâm từ phía sau thẳng ra trước

Trong lòng cảm giác hoàn toàn khác nhau, một kiếm này cùng với vừa rồi chính mình đâm ra một kiếm, chiêu thức cũng giống nhau, nhưng chính hắn cảm thấy được hoàn toàn khác nhau!

Một kiếm này, hắn phảng phất cảm giác được, trước mắt nếu như chính là Lâm Tử Thành, hắn cũng có thể không phí chút sức đâm trúng hắn!

“Người phải nhìn rõ ràng kiếm trong tay, đây là kiếm giết người!”
Phía sau truyền đến một thanh âm khàn khàn lạnh như băng.

Lạc Lạc thân thể khẽ run lên, đột nhiên bên tai chậm rãi hồng lên, một đám lửa trong nháy mắt đốt tới trên mặt.

“Không nên phân tâm, nhìn lại một lần.” Thanh âm lạnh lẽo, nhưng lại giống như tuyết tan trong hồ nước ngày xuân, lạnh, nhưng lại ưu nhã dễ nghe.

Tay Lạc Lạc bị một tay non mịn nhỏ hơn cầm lấy, lần nữa đem đâm ra chiêu kiếm, dĩ nhiên thoáng cái đã đâm xuyên qua trái tim của người gỗ!

“Lợi hại!” Lạc Lạc kinh hô một tiếng, trên tay buông lỏng, người phía sau liền lui ra.

Trong lòng hắn bỗng cảm thấy thất vọng, vội vàng xoay người, trước

mắt đột nhiên xuất hiện hàn quang, một thanh kiếm đã đến trước mặt
hắn.

Chương 288: Sư phụ tại thượng (2)

“Oa!” Lạc Lạc hét to một tiếng, vội vàng giơ kiếm của mình lên để ngăn cản, bị đánh lui mấy bước một cách chật vật.

Huấn luyện viên bị bóng đen đột nhiên xuất hiện làm sợ ngây người. Ngây người một lát, trong chớp mắt thiếu gia mà mình bảo vệ đang cùng người kia động thủ!

“Người là ai?” Huấn luyện viên hô to một tiếng, lập tức rút kiếm xông đến!

“Đừng tới đây, đây là bằng hữu của ta!” Lạc Lạc một bên lần thứ hai giơ kiếm ngăn cản, một bên hô to.

Huấn luyện viên liền ngây người, bằng hữu của thiếu gia? Người này một thân áo choàng đen thần bí, lẽ nào là Hí thiên các hạ trong lời đồn?

Hoàng Bắc Nguyệt thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng ở dưới áo choàng, có chút mang theo vài phần ý cười: “Theo ta đánh mấy chiêu, hãy dùng chiêu thức lúc nãy ta dạy ngươi!”

“Được!” Lạc Lạc gật đầu, hồi tưởng lại động tác vừa rồi của nàng, trong lòng nổi lên sự tin tưởng

“Nhìn kỹ thanh kiếm trong tay ngươi, đây là kiếm dùng để giết người!” Đúng vậy! Đây là kiếm dùng để giết người chứ không phải để chơi đùa!

Lạc Lạc khẽ quát một tiếng, kiếm thế so với mới vừa rồi nhanh hơn không ít, lực đạo trong tay cũng mạnh lên mấy lần.

“Được! Nhanh hơn một chút, không nên loạn, tỉnh táo!” Hoàng Bắc Nguyệt một bên cùng hấn so chiêu, một bên hơi thở cũng không loạn, tận tình chỉ đạo.

Kiếm của nàng dẫn dắt kiếm Lạc Lạc, khi nhanh khi chậm, chọt trái chọt phải, binh khí chạm vào nhau phát ra thanh âm leng keng, lóe lên vài tia lửa!

Mời đầu Lạc Lạc có chút bối rối, nhưng sau đó cũng từ từ được nàng dẫn dắt đuổi kịp động tác, một chiêu một thức, cũng nhẹ nhàng lưu loát như nàng!

Không có chiêu thức hoa lệ, chỉ có động tác đơn giản nhưng lại xảo quyết.

Kiếm này, đúng là kiếm giết người!

Huấn luyện viên ở một bên, hoàn toàn nhìn đến trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt theo không kịp bóng dáng áo choàng màu đen, chỉ ngẫu nhiên nhìn thấy từ dưới áo choàng lộ ra vài lọn tóc màu đỏ giống như hỏa diễm! Lợi hại! Quả thật rất lợi hại!

Động tác đơn giản như vậy, nhưng lại hoàn toàn có thể nhìn ra vị Hí Thiên các hạ tu vi có bao nhiêu thâm hậu, nàng không cần bất cứ động tác xinh đẹp nào, mỗi một đường kiếm tuyệt đối là có thể lấy mạng người!

Huấn luyện viên đang xem cuộc chiến còn thấy khí huyết sôi trào hưởng chi Lạc Lạc là người đang chiến đấu. Tay hấn hầu như mỗi

lần cùng tay Hoàng Bắc Nguyệt va chạm đều bị chấn động đến tê dại. Nhưng cảm giác này làm hắn vô cùng hưng phấn, đời này hắn chưa từng trải qua cảm giác này bao giờ! Chiến đấu! đây mới đúng là chiến đấu chân chính!

Trước kia huấn luyện viên đánh nhau với hắn, hoàn toàn giống như tiểu hài tử chơi trò chơi, không có chém giết kịch liệt, quyết tâm thắng bại. Một hồi tỷ thí, dù cho có đa dạng như thế nào cũng chỉ là một trò đùa mà thôi!

Lạc Lạc dùng hết sức, mồ hôi trên trán cũng xuất hiện, cố gắng ở dưới tay Hoàng Bắc Nguyệt chống đỡ được mười mấy hiệp, trường kiếm trong tay mới bị đánh bay.

Hoàng Bắc Nguyệt đem kiếm vứt đi, quay người nhảy đến trên nóc nhà, áo choàng màu đen bay lên, nàng đối Lạc Lạc vẫy tay: “Đi lên.”

“Được!” Lạc Lạc đáp ứng một tiếng, hắn đương nhiên không có khả năng tiêu sái nhảy lên trực tiếp như nàng chỉ có thể lựa chọn từ cây thang bên cạnh bước lên, chậm rãi đi tới bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Gió đêm nhẹ thổi, tóc Lạc Lạc mồ hôi làm ướt bị gió thổi nhẹ bay lên. Hắn quay đầu lại nhìn về cao thủ thần bí trước mặt trong mắt lộ vẻ sùng kính. “Hí Thiên đại nhân, thì ra ngài không chỉ là một triệu hoán sư mà còn là một cao thủ võ đạo nữa!”

“Cao thủ? Không, ta chỉ là tôn trọng kiếm trong tay ta mà thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Chương 289: Sư phụ tại thượng (3)

Tôn trọng kiếm trong tay... Lạc Lạc nghe được có chút si mê, đối vị cao thủ thần bí này lại càng bội phục sát đất.

“Hí Thiên đại nhân, người...” Lạc Lạc do dự mà mở miệng, trên mặt chậm rãi hiện lên một chút đỏ ửng lại không nói tiếp.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, ánh mắt ở dưới áo choàng có chút mang theo ý cười: “Người muốn nói cái gì?”

“Không...” Lạc Lạc có chút chán nản ngồi xuống trên nóc nhà, khẽ cắn nhẹ môi, “Hôm nay ta tỉ thí ở Linh Ương Học Viện, thua....”

“Thắng thua là chuyện thường trong đời,坦然 nhiên tiếp nhận là được.”

Lạc Lạc bội phục tính rộng rãi của nàng, nhưng mà, chỉ có cao thủ mới có thể suy nghĩ như vậy, nếu như hấn mà cứ rộng rãi như vậy thì sẽ bị xem là không có tiền đồ!

“Hí Thiên đại nhân đã nghe nói qua Bắc Nguyệt quận chúa của phủ trưởng công chúa chưa?” Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn lên nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật mình, biết cũng không phải Lạc Lạc nhận ra mình, chỉ là nghe được người khác nhắc tới thân phận khác của mình khó tránh khỏi vẫn có chút mất tự nhiên.

“Nghe nói qua, ” Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới ý đồ đến đây của chính

mình vào hôm nay, liền nói tiếp: “Trưởng công chúa Huệ Văn là ân nhân của ta, ta đến Nam Dục quốc, hơn phân nửa cũng là vì báo ân.”

Lần đầu tiên Lạc Lạc nghe được Hí Thiên tâm sự với hấn, thoáng cái đã cảm thấy khoảng cách kéo gần lại vài phần, sự sợ hãi trong lòng cũng vì phần mừng rỡ này mà biến mất. Nàng nói với hấn chuyện riêng này chính là tin tưởng hấn sao? Nàng tính cách lạnh lùng như vậy chắc chắn sẽ không nói chuyện này với nhiều người.

Lạc Lạc mừng rỡ vô cùng, thoáng cái đã quên chuyện thua tỷ thí của chính mình hôm nay, hỏi: “Vậy, người nghĩ báo ân như thế nào đây? Trưởng công chúa Huệ Văn đi về cõi tiên nhiều năm, sợ rằng người cũng chỉ có thể báo đáp ở trên người Bắc Nguyệt quận chúa.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, trong lòng vô cùng thoải mái. Cùng người vô cùng đơn thuần không có tâm cơ như Lạc Lạc nói chuyện nàng không cần phải quanh co lòng vòng, hấn tự nhiên sẽ nói hết tất cả những gì mình muốn.

“Nghe nói trong phủ trưởng công chúa không được yên ổn lắm, ta nghĩ, đại khái có thể giúp nàng dọn dẹp sạch một chút.”

Khuôn mặt thanh tú của Lạc Lạc đột nhiên có chút nghiêm túc lên, giống như cùng nàng có chung mối thù vậy.

“Những người Tiêu gia đó, ta cũng không thích! Bắc Nguyệt quận chúa thường xuyên bị bọn họ ức hiếp, ta, nếu ta có năng lực, cũng sẽ xử lý hết tất cả bọn chúng!”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhếch lên: “Nếu như đánh người mà nói, ta có thể ra tay hỗ trợ, chỉ tiếc là đánh người cũng không giải quyết được vấn đề này”

“Đúng, chỉ đánh thôi thì quá dễ dàng cho bọn người đó rồi!” Lạc Lạc gật đầu, chợt nhớ tới cái gì, đứng bật dậy kề gần gương mặt tuấn tú lại nói: “Người biết không, người của phủ Trưởng công chúa cũng len lén đem tài sản tới chỗ chúng ta đổi thành kim tệ đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút kinh hãi lắp bắp, không nghĩ tới Lạc Lạc tự nhiên chủ động lên tiếng nói cho nàng những chuyện này.

Nàng ho nhẹ một tiếng, hỏi: “Như thế nào mà người lại biết chuyện này?”

“Ta thấy qua nhiều lần, mấy di nương của Tiêu gia kia đến ngân hàng tư nhân của gia tộc Bồ Cát Nhĩ chúng ta, tiểu nhị ngân hàng tư nhân đều nói bọn họ là khách hàng lớn. Ta lúc ấy cũng không rõ, muốn làm khách hàng lớn của ngân hàng tư nhân chúng ta tài sản ít nhất cũng phải mười triệu trở lên. Một di nương bình thường trong phủ làm sao lại có nhiều tiền như vậy chứ?”

Lạc Lạc nói chi tiết, hấn đối với Hí Thiên một chút cũng không giấu diếm, trong lòng cũng hiểu không cần phải dấu diếm làm gì. Mặc dù đây là bí mật của ngân hàng tư nhân nhưng hấn cảm thấy Hí Thiên xem hấn như bằng hữu hấn không có cách nào không giúp nàng. Hơn nữa nếu nói ra việc này còn có thể giúp cho Hoàng Bắc Nguyệt nữa nên hấn rất vui vẻ mà nói!

Chương 290: Sư phụ tại thượng (4)

Trong lòng của Lạc Lạc cũng không có khái niệm việc cơ mật trong buôn bán. Hắn tâm tư đơn thuần, chỉ có tình nghĩa giữa bằng hữu với bằng hữu không có ích lợi.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với việc hắn chân thành đối đãi cùng tình nghĩa với mình cũng rất cảm động. Ở thế kỷ hai mươi mốt làm sát thủ, nàng đã ám sát qua vô số loại người kể cả những kẻ buôn bán, nàng biết những bí mật trong buôn bán rất quan trọng, nếu như không phải thật sự xem nàng như bằng hữu thì Lạc Lạc cũng sẽ không nói hết với nàng như vậy.

“Người của phủ Trưởng công chúa ta cũng đã gặp qua, tuy rằng kêu ngạo ngang ngược một chút nhưng lại không nghĩ ra bọn họ lại dám cả gan dưới chân thiên tử trong đế đô mà tham ô”

“Tham ô là một trọng tội, không bằng ngày mai ta đi tìm người của Đình Uy Tự, đem những người đó bắt lại, nghiêm hình thẩm vấn!” Lạc Lạc nói.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên lắc đầu, nói: “Việc này trước không cần kinh động Đình Uy phủ, để tránh đả thảo kinh xà.”

“Hí Thiên đại nhân nói nên làm như thế nào, ta toàn bộ làm theo!” Lạc Lạc chớp chớp mắt, vẻ mặt hưng phấn.

Tiểu tử này trượng nghĩa thẳng thắn, tính cách này nàng thích!

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không gây chuyện làm khó khăn Lạc Lạc, chỉ cần có một chút chứng cứ xác thực, là nàng có thể chơi đùa bọn người Cầm di nương cùng Tuyết di nương!

Nàng lặng lẽ dặn dò Lạc Lạc vài việc, trong lòng vui vẻ. Quả nhiên có đại gia tộc làm chỗ dựa có thể giảm không ít phiền toái.

“Lạc Lạc thiếu gia, nhanh xuống đây đi, lão gia tới!” Phía dưới huấn luyện viên đột nhiên chạy vào, đứng ở dưới nóc nhà nhỏ giọng gọi.

Lạc Lạc nhú mày, gương mặt vốn đang tươi cười liền sụp xuống

Hoàng Bắc Nguyệt đại khái có thể đoán được nguyên nhân hẳn đột nhiên ủ rũ như vậy, hôm nay ở Linh Ương Học Viện tỷ thí thua là một đả kích đối với hắn, dù sao thì Hoàng Bắc Nguyệt là phế vật mà vẫn chiến thắng, điều này làm cho Lạc Lạc thân là nam tử hán không thể cảm thấy vui được.

Nhìn thoáng qua vẻ mặt Lạc Lạc, Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay vỗ một cái lên vai hắn nói: “Đừng làm vẻ mặt đau khổ như thế chứ. Hôm nay người cùng ta so chiêu không phải rất lợi hại sao?”

“Ta nào có lợi hại? Ta biết, đó là người cố ý nhường cho ta.” Lạc Lạc trộm liếc mấy lọn tóc đỏ của nàng dưới áo choàng, có chút ngại ngùng. Tuy nhiên được nàng khen một câu trong lòng hắn cũng âm thầm vui vẻ.

“Ta nói rồi, ta tôn trọng kiếm của ta, kiếm ở trong tay ta tuyệt không đem nó ra đùa giỡn!”

Lạc Lạc trong lòng mừng quýnh lên, mừng rỡ định mở miệng nói gì đó thì ở dưới nóc nhà lại vang lên thanh âm của Trại Tư tộc trưởng: “Hóa ra là Hí Thiên các hạ ở đây, thất lễ. Lạc Lạc, đó là đạo

đãi khách của người đó hả, tại sao lại đưa khách lên nóc nhà ngòi?
Không có lễ phép!”

Lạc Lạc vẻ mặt oan uổng, Hoàng Bắc Nguyệt lên tiếng nói: “Tộc trưởng không nên trách oan Lạc Lạc thiếu gia, là ta tự mình muốn lên thôi, từ nóc nhà của quý phủ có thể nhìn thấy được cả thành Hoài Lâm.”

Chỗ của gia tộc Bồ Cát Nhĩ ở nơi rất cao gần như có thể quan sát để đô nên phong cảnh rất là đẹp. Nàng nắm lấy Lạc Lạc từ trên nóc nhà nhẹ nhàng đáp xuống.

Thân thủ như vậy làm cho Trại tư tộc trưởng kiến thức rộng rãi cũng lấy làm kinh hãi, Hí Thiên này quả nhiên không phải người bình thường!

“Lạc Lạc, người đi vào trước, phụ thân cùng Hí Thiên các hạ nói mấy câu.” Trại Tư tộc trưởng đem Lạc Lạc đuổi đi.

Lạc Lạc mặc dù không muốn nhưng lời nói phụ thân không dám, trái vẫn là phải đi.

“Trại Tư tộc trưởng có chuyện gì nói thẳng đi.” Hoàng Bắc Nguyệt đi tới giá để vũ khí bên cạnh, nhìn từng cái binh khí nói.

Chương 291: Sư phụ tại thượng (5)

Tái Tư tộc trưởng cũng không quanh co lòng vòng, trực tiếp hỏi: ” Hí Thiên các hạ cũng đã tiếp xúc với Lạc Lạc mấy lần, cảm thấy thiên phú của hắn như thế nào?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, ý tứ của Thái Tư là gì đây? Lạc Lạc là con của hắn, chính hắn phải là người rõ ràng nhất mới đúng? Hỏi nàng làm cái gì a?

” Lạc Lạc thiếu gia thông minh bẩm sinh, chăm chỉ hiếu học.” Hoàng Bắc Nguyệt công chính liêm minh nói, bàn về thiên phú, Lạc Lạc quả thực vẫn còn kém một ít.

Bất quá chỉ cần nhìn thời điểm hắn so kiếm với mình thì biết, hắn rất thông minh, linh hoạt, không cứng nhắc, gặp chiêu phá chiêu, người thường không thể sánh bằng.

Tái Tư vuốt vuốt chòm râu ngắn ngùn trên cằm, ha ha cười lớn: ” Hí Thiên các hạ quá khách khí rồi.”

” Nếu như người nghĩ ta vì khách khí mới nói những lời này, vậy không khỏi quá vũ nhục Lạc Lạc đi.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

” Không không.” Thái Tư vội vàng lắc đầu, trên mặt có chút vui mừng: ” Chẳng qua là do ta quá cao hứng thôi, không ngờ trong mắt Hí Thiên các hạ, Lạc Lạc có thể được đánh giá cao như vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, thanh thanh lãnh lãnh, cũng

không nói gì nữa.

Tái Tư cũng không tiếp tục đề tài vừa nãy mà nói sang chuyện khác: " Một cao thủ như Hí Thiên các hạ đây, không biết là xuất thân từ gia tộc nào vậy?"

" Ta vốn một thân một mình." Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Tái Tư một cái, đã dần dần phát giác ra ý đồ của hắn.

Hắn muốn lôi kéo nàng.

Bố Cát Nhĩ gia tộc đặt trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục cũng là gia tộc cường đại số một số hai. Trong Bố Cát Nhĩ gia tộc cao thủ như mây, không ít tuyệt đại cao thủ trên đại lục đều sẽ chọn đầu nhập vào Bố Cát Nhĩ gia tộc.

Bởi vì chỉ cần có lực lượng hậu thuẫn cường đại này, như vậy từ nay về sau họ không cần phải lo lắng gì nữa.

Tái Tư vuốt chòm râu, có chút suy nghĩ nói: " Các hạ quả thật rất lợi hại, nhưng các hạ có từng nghĩ tới, trên đại lục rộng lớn này, một người thủy chung vẫn chỉ là thế đơn lực bạc..."

Hoàng Bắc Nguyệt một tay nhẹ nhàng chống cằm, xoay đầu lại nhàn nhạt nói: " Ý tứ của tộc trưởng ta đương nhiên rõ ràng."

Tái Tư cười rộ lên, cũng không cảm thấy ngượng ngùng: " Minh nhân bất thuyết ám thoại (người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám), vẫn là Hí Thiên các hạ thoải mái."

" Tái Tư tộc trưởng cũng là người thoải mái, xin mời nói thẳng đi."

Tái Tư chấp hai tay sau lưng, đi về phía trước vài bước, nặng nề thờ

dài một hơi: ” Ta một mực hi vọng có thể bồi dưỡng Lạc Lạc làm người thừa kế, nào ngờ hấn lại không chút hứng thú với sự nghiệp của gia tộc, trong lòng chỉ muốn trở thành cường giả, bất đắc dĩ, ta cũng mời không ít cao thủ đến dạy hấn, nhưng...à, dù sao thiên phú của hấn cũng có hạn...”

Vừa nói, Tái Tư vừa xoay người, trong đôi mắt thâm thúy tinh minh lóe lên chút ánh sáng: ” Mới vừa rồi ta có nghe thấy những lời các hạ chỉ dạy cho Lạc Lạc, ta nghĩ, các hạ liệu có thể thu nhận Lạc Lạc làm đồ đệ hay không...”

” Đây là điều kiện mà Tái Tư tộc trưởng đưa ra?”

” Không, cũng không phải!” Tái Tư kiên quyết nói: ” Ta chẳng qua là hi vọng như vậy mà thôi, Hí Thiên các hạ nếu có thể gia nhập Bối Cát Nhĩ gia tộc, đó là vinh hạnh của gia tộc chúng ta, ta làm sao lại ra điều kiện đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mím môi, khuôn mặt ẩn giấu phía sau áo choàng nên không ai có thể thấy rõ lúc này nàng đang có biểu cảm gì, chỉ là một thân khí tức thanh lãnh tản mát ra vẫn làm cho trái tim của Tái Tư tộc trưởng treo lơ lửng (ý chỉ đang thấp thòm, lo lắng).

Lẳng lẳng trong giây lát, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi mở miệng: ” Ta sẽ không gia nhập vào Bối Cát Nhĩ gia tộc của ngươi.”

Gương mặt Tái Tư tộc trưởng không che dấu mà hiện lên vẻ thất vọng, bất quá tốt xấu gì cũng là người từng trải, hấn chỉ hơi cười khổ một cái, tiếc hận nói: ” Ta vẫn sẽ tôn trọng ý nguyện của các hạ.”

” Bất quá, ta vẫn hi vọng có thể cùng Bối Cát Nhĩ gia tộc xây dựng mối quan hệ hợp tác cùng có lợi.” Ngữ điệu của Hoàng Bắc Nguyệt

vô cùng thanh đạm nhưng lại khiến người khác sinh ra cảm giác không thể kháng cự.

Chương 292: Sư phụ tại thượng (6)

” Bất quá, ta vẫn hi vọng có thể cùng Bối Cát Nhĩ gia tộc xây dựng mối quan hệ hợp tác cùng có lợi.” Ngữ điệu của Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng thanh đạm nhưng lại khiến người khác sinh ra cảm giác không thể kháng cự: ” Đương nhiên, chuyện tình của Lạc Lạc không phải là hợp tác.”

Tái Tư nghe một câu hợp tác phía trước, trong lòng liền cảm thấy không thành vấn đề, dù sao một cao thủ gia nhập Bối Cát Nhĩ gia tộc chẳng phải cũng là quan hệ hợp tác cùng có lợi sao?

Bọn họ cần chính là uy vọng cùng năng lực của cao thủ để củng cố thế lực gia tộc, mà những cao thủ này lại hi vọng thế lực của Bối Cát Nhĩ gia tộc ngày càng cường đại, giúp cho bọn họ có thể đứng vững gót chân trên đại lục.

Chỉ là một khi đã gia nhập gia tộc, sau này ở bên ngoài làm việc phải lấy chuyện của gia tộc làm trọng, có mối ràng buộc như vậy đương nhiên bọn họ sẽ không thể hành sự tùy tâm sở dục (tùy theo ý mình mà làm) như ban đầu nữa.

Nếu như chỉ là quan hệ hợp tác thì khác, Hí Thiên vẫn là Hí Thiên, Bối Cát Nhĩ gia tộc vẫn là Bối Cát Nhĩ gia tộc, không can thiệp đến chuyện của nhau, nhưng thời điểm gặp khó khăn thì lại giúp đỡ nhau một chút, loại quan hệ này ngược lại cũng không tồi.

Tái Tư đang chuẩn bị đáp ứng, nhưng khi nghe được câu nói sau cùng của Hoàng Bắc Nguyệt, hấn thoáng ngẩn ra rồi mừng rỡ nói.

” Hí Thiên các hạ, ý của ngươi là...ngươi đồng ý thu Lạc Lạc làm đồ đệ?”

” Muốn làm đồ đệ của ta cũng không phải đơn giản như vậy đâu, hẳn cần phải chịu khổ nhiều hơn người khác gấp bội lần mới được. Tái Tư tộc trưởng nên trở lại hỏi ý kiến của Lạc Lạc thiếu gia trước rồi hãy nói.” Hoàng Bắc Nguyệt mặt không biểu tình nói.

” Không cần hỏi, ta nguyện ý! Ta đương nhiên nguyện ý! Chịu khổ thì tính là cái gì? Ta đây thích ăn nhất chính là khổ!” Lạc Lạc bỗng nhiên từ trong sân viện nhảy ra, lớn tiếng nói.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhếch lên, thái độ Lạc Lạc giống như đúc năm đó nàng báỉ sư.

Chịu khổ thì tính là cái gì? Chỉ cần có thể trở nên mạnh mẽ, bao nhiêu khổ nàng cũng có thể ăn!

Tái Tư tộc trưởng ha ha cười, có chút dung túng trừng mắt nhìn Lạc Lạc một cái: ” Đại nhân nói chuyện, ngươi như thế nào lại ở bên ngoài nghe lén? Không lẽ phép chút nào, còn không mau xin lỗi Hí Thiên các hạ, không không, là sư phụ ngươi.”

Đôi mắt to tròn của Lạc Lạc chớp chớp hai cái, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt trước mặt, trên gương mặt tràn đầy vẻ kinh hi: ” Sư phụ tại thượng, đệ tử biết sai rồi!”

Tái Tư tộc trưởng vuốt vuốt chòm râu ngắn củn, cười nói: ” Đêm nay cũng đã muộn, nghi thức báỉ sư cũng quá vội vàng. Như vậy đi, ngày mai ta sẽ chuẩn bị một buổi nghi thức báỉ sư long trọng nhất, để Lạc Lạc chính thức báỉ các hạ làm sư phụ.”

” Nghi thức gì đó cho qua hết đi, Lạc Lạc đã gọi ta một tiếng sư phụ, ta sẽ hảo hảo chỉ bảo hấn.” Nghi thức bái sư cũng chỉ là một thủ tục mà thôi, không có ý gì quan trọng mà.

Huống hồ chuyện này chắc chắn sẽ gây ra động tĩnh quá lớn, đối với Lạc Lạc cũng không có chỗ nào tốt. Phải biết, một người có vị trí càng cao thì sẽ có càng nhiều người muốn đạp hấn té xuống khỏi vị trí ấy, Lạc Lạc tuổi còn nhỏ, lại đơn thuần, loại thương tổn này hấn không chịu nổi được.

Tái Tư tộc trưởng cũng nghĩ đến điểm này, bởi vậy cũng không phản đối, chỉ hướng Lạc Lạc nói: ” Lạc Lạc, mau dập đầu, kính trà cho sư phụ ngươi, lễ nghi tối thiểu này là cần thiết.”

“Vâng.” Lạc Lạc quỳ xuống, dập đầu ba cái. Nô bộc ngay lập tức đem ly trà nóng đưa đến, hấn dùng hai tay giơ lên, đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt: ” Sư phụ, mời người uống trà!”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nhận lấy, dùng ống tay che rồi uống một hớp: ” Đứng lên đi, ngươi bái sư, ta đây lại không có gì đưa cho ngươi, mấy loại kiếm pháp khi nãy, bây giờ ta biểu diễn lại một lần hoàn chỉnh, ngươi hãy nhìn cho thật kỹ.”

“Đa tạ sư phụ!” Lạc Lạc cực kỳ hưng phấn, ngày đầu tiên bái sư đã có thể học được kiếm pháp của Hí Thiên các hạ, hấn không cao hứng mới là lạ.

Tái Tư vui mừng cười nhìn hai người, hướng đám hạ nhân bên cạnh phát phát tay, chính mình cũng lặng lẽ ly khai, để lại khoảng không gian riêng cho đôi thầy trò này.

Dưới ánh trăng, hắc sắc bóng dáng chuyển động tựa như hành vân lưu thủy (nước chảy mây trôi), động tác tuy chậm nhưng kiếm quang

gần như đã ngưng kết thành một tấm lưới vô hình, giống như thực chất phiêu phù trong không khí, thật lâu không tiêu tán!

Chương 293: Sư phụ tại thượng (7)

Đấu bông màu đen lướt qua, hàn quang của bảo kiếm theo đó mà lay động, khắp nơi đều là sát chiêu!

Lạc Lạc nhìn trân trân, mắt cũng không dám nháy một cái, sợ không cẩn thận lại bỏ lỡ mất cái gì. Hắn điều động tất cả tâm thần, tập trung nhớ kỹ bộ kiếm pháp nhìn như đơn giản nhưng lại phi thường thực dụng này.

” Thấy rõ ràng chưa?” Diễn luyện kiếm pháp xong, Hoàng Bắc Nguyệt tiện tay ném kiếm cho Lạc Lạc.

Lạc Lạc liền vội vàng gật đầu: ” Thấy rõ!”

Quả nhiên là một hài tử thông minh.

” Luyện cho tốt đi, ngày mai ta sẽ trở lại.”

” Vâng, sư phụ đi thông thả.” Lời nói của Lạc Lạc vừa mới dứt, Băng LinhHuyền Diệu to lớn đã từ trên không bay xuống, Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên người nó. Lạc Lạc chỉ cảm thấy một trận gió lạnh lẽo thổi qua, một người một chim đã bay xa tít tắp.

Lạc Lạc sùng bái dõi theo: ” Sư phụ thật là lợi hại!”

Hắn cũng muốn trở thành một người giống như sư phụ, một ngày nào đó, bọn họ có thể cùng nhau bay lượn dưới vùng trời này!

Kiểm trong tay nhanh chóng vũ động, ánh trắng trong sáng chiếu lên bảo kiếm, một tia quang mang thanh hàn khế loé lên, vừa vắn chiếu vào đôi conngươiđen nhánh tràn ngập kiên định của Lạc Lạc!

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *** **

Thân thể to lớn của Băng Linh Huyền Diệu nhanh chóng xẹt qua trên bầu trời. Từ xa, nàng đã loáng thoáng nhìn thấy Trượng công chúa phủ, chilà, trong màn đêm đen kịt, một ngọn lửa bốc lên cao, khói đen mù mịt, thoát nhìn có chút chói mắt.

Nàng chăm chú nhìn kĩ, phương hướng kia không phải là Lưu Vân Các sao?

Trong lòng bỗng nhiên căng thẳng, nàng lập tức cưỡi Băng Linh Huyền Diệu, dùng tốc độ khủng khiếp hướng Lưu Vân Các bay tới.

Đông Lăng vẫn còn ở bên trong Lưu Vân Các, Chu quản gia cùng Bộ Ngạc cũng bị giam giữ bên trong, người phóng hỏa chắc cũng nghĩ nàng đang ở bên trong, cho nên không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, trực tiếp dùng một cây đuốc đốt cho xong chuyện!

Chôn vùi chứng cứ, đã vậy còn có thể giá họa cho người của An quốc công phủ, độc, quả nhiên rất độc!

” Cháy! Cháy rồi! Mau cứu hoả a!”

” Cứu hoả a! Mau mang nước tới! Cứu hoả a!”

...

Trong Trượng công chúa phủ đã loạn thành một đoàn. Thế lửa quá lớn, vừa bùng lên đã thiêu cháy một mảng, đám nha hoàn gia đình

kia đương nhiên cũng không dám đi vào, chỉ có thể đứng ở xa xa dùng nước gội một chút, quả thật là một chút tác dụng cũng không có!

Bên ngoài cũng bị kinh động không ít. Người của An quốc công phủ thì trợn mắt há mồm nhìn, dân chúng chung quanh thì chạy đến vây xem, bên ngoài cũng hỗn loạn không kém.

Trong phủ, Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương đều đã tỉnh dậy. Bọn họ cũng không dám tới gần, chỉ dám đứng ở một nơi rất xa, chỉ huy hạ nhân đi cứu hỏa.

” Tam tiểu thư đáng thương, sao lại bị một cây đuốc thiêu cháy thế này?” Cầm di nương giả mù sa mưa lau nước mắt, vừa vịn lộ ra gương mặt trắng bệch, quả thật là có vài phần cảm giác thâm thâm.

” Ta thấy nàng tarõ ràng là gặp báo ứng. Loại người không có hiếu đạo, dám bắt kính vớitrường bối, vô tình vô nghĩa như vậy, đây là ông trời trừng phạt nàng ta!” Tiêu Linh nhìn thấy đám lửa đang cháy lớn, hận không thể đi lên bổthêm mấy khúc củi vào.

Trong lòng nàng âm thầm cao hứng, ngày hôm qua nàng muốn cùng Hoàng Bắc Nguyệt giao hảo, ai ngờ nha đầukia lại quá kiêu ngạo cuồng vọng, bây giờ thấy chưa, cái này gọi là báo ứng đó!

” Linh nhi!” Phương di nương kéo kéo tay nàng: ” Người đừng ở đây hồ ngôn loạn ngữ nữa, nàng ấy dù sao cũng là muội muội của người a!”

” Muội muội cái gì mà muội muội? Ta không có thứ muội muội như vậy!” Tiêu Linh hất tay Phương di nương ra. Phương di nương thể chất nhu nhược, bị hất mạnh như vậy lập tức té xuống đất. Nàng ngẩng đầu lên, cũng chỉ có thể buồn bã liếc nhìn nữ nhi củamình.

” Đều là cùng một mạch sinh ra, như thế nào lại không giống nhau.”
Phương di nương thấp giọng nói, không nghĩ tới lời này lại bị Tiêu
Viễn Trình thính tai nghe được. Hắn xoay người, một cước đá vào
bả vai của nàng.

Chương 294: Sư phụ tại thượng (8)

“Tiện nhân, người nói cái gì?!”

Phương di nương ôm lấy bả vai, đau đến mồ hôi lạnh ứa ra, thấp giọng nói: “Lão gia, ta...”

Lời còn chưa nói hết, chung quanh tiếng cãi nhau đột nhiên biến thành kinh hô.

“Nhìn! Nhìn! Đó là cái gì?”

“Tới rồi! Hướng bên này đã tới rồi! Thực khổng lồ!”

“Đúng là Băng Linh Huyền Diệu, Hí Thiên đại nhân, Băng Linh Huyền Diệu!” Rốt cuộc cũng có người đứng lên kinh hô, sau đó tất cả mọi người cùng kinh hô theo!

Trên bầu trời tràn ngập những tia hoá quang, bỗng xuất hiện một con băng loan diệu trắng như tuyết thật lớn, đôi cánh thật lớn, hoá quang kia ngay lập tức hướng người phía trong viện mà bay tới.

Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương lập tức hoảng hốt vội vàng lui về phía sau chạy trốn, Phương di nương té trên mặt đất cũng bị giẫm mấy cước, không ai quay lại đỡ nàng, mà lúc này, lửa hung mãnh khiến cho cây cối bốc cháy hết.

Phương di nương từ trên mặt đất đứng lên, trong khoảng thời gian ngắn hỏa thiêu lớn như vậy, nàng nhìn không rõ phương hướng nên

đành chạy loạn, cảm giác được lửa càng thiêu càng lớn thì mới phát hiện mình là mình đã chạy tới Lưu Vân các!

Bên ngoài lại tiếng kinh hô một lần lại một lần vang lên, Phương di nương vừa định quay đầu lại chạy trốn, nhưng lại đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo, ngay sau đó, hình thể thật lớn của Băng Linh Huyền Diệu nhào vào đại hỏa đang thiêu đốt Lưu Vân các.

Phương di nương trợn mắt há hốc mồm nhìn phía trước, vì Băng Linh Huyền Diệu đến mà lửa có chút giảm xuống, làm cho nàng có thể nhìn thấy tinh tường bóng dáng của cô gái nhảy xuống từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu.

Trên người nàng chiếc áo choàng màu đen trượt xuống đến một đoạn, mái tóc màu đỏ rực, cùng với, cùng với....

Phương di nương kinh hô một tiếng, bên kia Băng Linh Huyền Diệu đột nhiên quay đầu sang, hai tròng mắt to lớn nhìn nàng một cái, Phương di nương sợ đến mức chân tay đều mềm nhũn cả ra, đang muốn xoay người chạy trốn, thì móng vuốt của Băng Linh Huyền Diệu vươn đến, thoáng cái đã bắt gọn nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn nàng một cái, thấy là Phương di nương, cũng yên tâm một chút.

“Tam, Tam cô nương....” Phương di nương lắp bắp nói, bị Băng Linh Huyền Diệu bắt được, hàn khí lạnh vô cùng, dù ở trong đồng lửa cũng làm cho toàn thân nàng phát lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt đã chặt đứt liên lạc với Vạn Thú Vô Cương, tóc biến trở về đen nhánh, nhan sắc, dung mạo thật ra không có bao nhiêu biến hóa, ngũ quan xinh xắn cơ hồ đúng là giống nhau.

Chỉ là, tóc đỏ đối với Hoàng Bắc Nguyệt, thoát nhìn càng thêm đại khí sắc bén một ít.

Mà tóc đen đối với Hoàng Bắc Nguyệt, lại nhu nhuyễn* thanh lệ.

*nhu nhuyễn: mềm mại, dịu dàng

Hai người mặc dù bất đồng, nhưng cũng chỉ là khí chất bất đồng, ngoại maochỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận thức ra, cho nên lâu như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn kiên trì lấy thân phận của Hí Thiên, khi xuất hiện thì cũng khoác chiếc áo choàng màu đen.

Hiện tại trong cơn đại họa, nàng cùng Phương di nương khó mà nói được điều gì, vị di nương này nàng rất tôn trọng, không như Cầm di nương cùng Tuyết di nương, cùng nàng phát sinh nhiều việc khiến nàng muốn nhổ cỏ tận gốc!

Trong lòng phân phó Băng Linh Huyền Diệu không nên làm thương tổn Phương di nương, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh chạy nhanh vào trong phòng.

Khói đặc cuồn cuộn, nhưng trong phòng lại đến một người cũng không có, Đông Lăng đâu?

Được rồi, lúc nàng đi ra khỏi cửa có phân phó Đông Lăng phải chú ý tới Chu quản gia, để tránh cho người ta có cơ hội xuống tay với Chu quản gia.

Nha đầu kia tính tình cương trực, nhất định là nhìn thấy cháy, không cứu chính mình chạy trốn chết, mà là đi tìm Chu quản gia!

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt bay nhanh ra ngoài cửa sổ rồi nhảy đi, đi tới nhà kề bên, nhìn thấy cửa phòng không đóng, càng tin

những gì trong lòng mình đoán.

Nhà kẻ lửa cháy còn dữ dội hơn, người phóng hoả hiển nhiên là người muốn giết chết Chu quản gia để giết người diệt khẩu!

Chương 295: Sư phụ tại thượng (9)

Một cước đem đồng tro tàn cháy vụn đá văng, Hoàng Bắc Nguyệt vọt vào, lật tức nghe thấy trong phòng tiếng khóc cùng tiếng ho khan.

“Bội Ngọc, cha ngươi vì cứu ngươi đã không còn sống, còn không mau đi nhanh đi! Khụ khụ...” Đông Lăng lo lắng khuyên bảo.

Nghe được tiếng nói của Đông Lăng, Hoàng Bắc Nguyệt tinh thần rung lên, lấyra băng vũ đem hoả thế chung quanh tạo thành 1 lối đi, sau đó đi tới trước.

“Ta không đi, buông ta ra! Buông ta ra! Cha, cha ngươi mau tỉnh lại đi, khụ khụ ”

“Đi đi! Bội ngọc!” Đông Lăng hô to một tiếng, Bội Ngọc đã ngất đi rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt đi sâu vào trong, băng vũ đảo qua, hoả diễm mãnh liệt liền bị dập tắt, hơi thở rét lạnh đảo qua, Đông Lăng quay đầu, vui mừng khôn xiết.

“Tiểu thư, ngươi cuối cùng cũng tới, Chu quản gia hẳn...” Đông Lăng dìu Bội Ngọc đang bị ngất đi, tự trách mình nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua trong góc, một cây trụ bị thiêu đốt đã sụp đổ xuống, ở dưới là Chu quản gia, đã đoạn khí.

đoạn khí: tắt thở

Hắn vốn đã phải chịu bản tử, cũng không thể bước đi, cho nên lúc cháy cũng không thể chạy trốn, cứ như vậy mà chờ chết.

Hoàng Bắc Nguyệt nội tâm hậm hực, Chu quản gia chết đi, nhân chứng cũng ít đi, vậy Tiêu Viễn Trình cùng Cầm di nương không biết đang đắc ý tới cỡ nào!

Tuy nhiên lúc này cũng không có cách nào, nàng đi tới đem Bội Ngọc tiếp nhận đi, đối với Đông Lăng nói: “Mau đi!”

Hai người một trái một phải dìu Bội Ngọc ra ngoài, có băng vũ trong tay, hỏa diễm cũng chung quanh không dám lan đến, đi tới trong viện tử, Phương di nương vẫn nơm nớp lo sợ vì bị Băng Linh Huyền Diệu cầm lấy.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Bội Ngọc giao cho Phương di nương, lạnh lùng nói: “Phương di, ngươi đã thấy qua chân diện mục (diện mạo thật) của ta, ta vốn không nghĩ giữ ngươi lại, nhưng mà khi còn bé đã nhận ngươi rất nhiều ân tình, ta không thể làm người vong ân phụ nghĩa, chỉ cần ngươi giữ bí mật, ta tuyệt đối không thương tổn ngươi.”

Phương di nương lập tức gật đầu: “Tam cô nương, ta, ta sẽ không nói, hôm nay ngươi lợi hại như vậy, phủ trưởng công chúa vậy là có hi vọng rồi.”

Đối với Phương di nương, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn có chút tin tưởng, trưởng công chúa khi còn tại thế, Phương di nương cũng là một trong số những người ít ỏi có thể nói vài câu cùng trưởng công chúa, nàng tính tình lạnh lùng, nhưng mà đối với trưởng công chúa vẫn biết tôn ti lễ nghĩa chu toàn.

Ngược lại nàng đối với Tiêu Viễn Trình chẳng thêm để ý tới, trưởng

công chúa đối với nàng, so sánh với mấy vị di nương khác còn thân thiết hơn.

Về sau lúc trưởng công chúa qua đời, Hoàng Bắc Nguyệt ở khắp nơi trong phủ đều bị người ta ức hiếp, cũng là Phương dinương nhiều lần bảo vệ nàng.

Nếu không, hôm nay đổi thành Tuyệt di nương hoặc là Cầm di nương thấy được, nàng tuyệt đối một chút cũng không nương tay, làm cho nàng không thể tiếp tục sống!

“Mau đi ra ngoài trước.” Hoàng Bắc Nguyệt đối Bãng Linh Huyền Điều gật đầu, Bãng Linh Huyền Điều mồm ngoác to ra, từng đám bãng bay ra ngoài, hỏa diễm phía trước lập tức biến mất không còn một mảnh, cùng lúc đó, Bãng Linh Huyền Điều mở đôi cánh thật lớn ra, lập tức giương cánh bay lên bầu trời, trong khoảnh khắc liền biến mất không ai hay.

Mấy người đờn nhau cùng đi ra ngoài, người đứng ở phía ngoài Lưu Vân các, thở cũng không dám thở mạnh một tiếng, nhìn bọn họ, có người trong tay cầm theothùng nước, lập tức đi lên tranh công.

“Tam cô nương không có việc gì chứ? Lửa này rất lớn, các nô tài như thế nào cũng bó tay, làm cho Tam cô nương sợ hãi rồi!”

“Tam cô nương phúc lớn mạng lớn, hồng phúc tề thiên, không bình an đi ra sao?”

Thất chủy bát thiệt* thanh âm vây quanh, những người đó, từng ánh mắt nhìn nàng, càng thêm kính sợ.

(**) Thất chủy bát thiệt[七嘴八舌]: bảy miệng tám lưỡi, ý là tranh nhau mà nói.

Nực cười, mới vừa rồi đi cứu bọn họ, chính là người mới đến thành LâmHoài, thực lực cực mạnh Hí Thiên đại nhân! Vị Bắc Nguyệt quận chúa này, nhất định là cùng vị Hí Thiên đại nhân kia có quan hệ gì, mới có thể cókhiến cho Hí Thiên đại nhân ra tay cứu giúp.

Chương 296: Sư phụ tại thượng (10)

Những người này tuy rằng chưa hề nói, nhưng trong lòng đều hiểu được, Bắc Nguyệt quận chúa này thật sự là nhân vật không thể trêu vào!!

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt âm trầm, đưa tay lên, nha hoàn cùng gia đình lập tức không dám nói nhiều lời, lui qua một bên.

“Đem Bội Ngọc dẫn đi, tìm đại phu xem một chút.” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn phía trước, Tiêu Viễn Trình cùng đám người Cầm di nương kia chỉ đứng ở xa xa nhìn không dám tới gần, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng hàn khí muốn bức người!

Tiêu Viễn Trình thì không sao, Cầm di nương thấy cặp mắt kia thì trực tiếp lui về sau mấy bước, trái tim kinh hoàng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi đến phía trước, con người âm lãnh dọa người, thế cho nên ai cũng không dám mở miệng trước.

So sánh với Đông Lăng cùng Bội Ngọc, trên người nàng coi như hoàn hảo, trên mặt cũng chưa chỗ nào bị bẩn, sạch sẽ, mà lại tràn ngập khí thế sắc bén.

“Khụ...” Tiêu Viễn Trình khụ một tiếng, thanh âm khô ráp, giống như mới bị lừa thiêu qua, “Bắc Nguyệt, người không có việc gì lát tốt rồi, phụ thân rất lo lắng cho người.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhãn quang lạnh lẽo ngáng đầu, lạnh lùng nhìn

hắn, “Lo lắng cho ta? Phụ thân nói người lo lắng, vì sao không đi vào cứu ta?”

“Lửa, lửa rất lớn, phụ thân muốn đi vào, cũng không vào được!” Tiêu Viễn Trình căng da mặt cười khan, bộ dáng như vậy, đúng là đủ ghê tởm!

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Phụ thân không vào được, Nhị tỷ tỷ là triệu hoán sư thuộc tính băng, có thể tùy tiện đi vào ta cứu ta, phụ thân như thế nào không cho Nhị tỷ tỷ đi?”

Lửa cháy bình thường thế này thì cao thủ thuộc tính băng vốn không để trong mắt, Tiêu Vận đã là triệu hoán sư tam tinh thuộc tính băng, Thiên Tuyết Miêu hắt hơi một cái cũng có thể tạo ra tuyết, tiến vào biển lửa cứu người có khác đi chơi đâu.

Tiêu Viễn Trình cũng biết điểm này, nhất thời trên mặt cũng có chút không nhịn được, “Cái này, mới vừa rồi tình thế nguy cấp, phụ thân, phụ thân cũng thật không nghĩ tới điểm này, chờ khi nghĩ tới, Hí Thiên đại nhân đã xuất hiện, nàng xuất hiện, không cần phải tới Nhị tỷ tỷ người.”

“Thì ra là thế, ở trong lòng phụ thân tính mạng nữ nhi thân sinh của người có cứu hay không vẫn còn muốn do dự sao.” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, trong ánh mắt hàn khí phảng phất có thể giết người.

Tiêu Viễn Trình bị khí thế đó khiến cho nửa ngày cũng không mở miệng được, chỉ có Tiêu Vận nói một câu: “Tam muội muội, lửa đột nhiên cháy, ai cũng không ngờ tới, tại sao người có thể trách phụ thân?”

“Ta cũng không trách phụ thân, ta chỉ trách kẻ phóng hỏa lòng dạ quá

ác độc!”Hoàng Bắc Nguyệt nhả quang phát lạnh, khoe miệng hơi
nhếch lên, độ cong kia vừa lãnh lại vừa ngoan (hung ác, tàn nhẫn),
“Có dũng khí hại ta, cũng đừng để cho ta bắt được, nếu không, ta
phải đòi lại gấp trăm lần!”

Lời này nói ra khiến trong lòng mọi người cũng rét lạnh, cả người
lông tơ dựng đứng, Tuyết di nương cười nói: “Tam cô nương đừng
tức giận mà phá hư thân thể, lửa này chắc chỉ là chuyện ngoài
ý muốn thôi.”

“Ta cũng hy vọng chỉ là chuyện ngoài ý muốn.” Hoàng Bắc Nguyệt
thản nhiên cười, “Chuyện này, ta sẽ giao do Đình Úy Tụ đến xử lý,
Luu Vân các từ bây giờ trở đi, người nào cũng không cho phép
bước vào, để tránh chứng cứ bị phá hủy.”

Tiêu Viễn Trình trên mặt biến sắc, nói: “Vì sao phải mời Đình Úy Tụ?
Chuyện này làm lớn, cũng không có lợi ích gì!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Phụ thân, Chu quản gia đã táng
thân trong biển lửa, trong phủ chết đi một người, tại sao có thể không
báo Đình Úy Tụ đây?”

“Chu quản gia chết rồi ư?” Tiêu Viễn Trình nhất thời hịn không được,
trên mặt vậy mà lộ ra một tia vui sướng, bị Cầm dinương ở phía sau
nhéo một cái, vẻ mặt mới thu liễm.

“Chết rồi.”Hoàng Bắc Nguyệt nói, “Tuy nhiên trước khi chết, những
điều nên nói hẳn cũng đã nói, những gì nên tra ta sẽ không bỏ qua.”

Chương 297: Trả lại gấp mười lần (1)

Sắc mặt Tiêu Viễn Trình giãn ra một chút, Cầm di nương cũng như thế.

Chu quản gia nói, nói thì thế nào? Người cũng đã chết, làm sao còn có chứng cứ? kết quả thẩm vấn cũng chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt biết, nàng nói ra được, ai biết có phải chính nàng tùy tiện bịa ra hay không?

“Được rồi, được rồi, sự tình hôm nay trước cứ vậy đi, Lưu Vân các cũng bịcháy rồi, Bắc Nguyệt, người dời đến Dung Nguyệt hiên đi, nơi đó hết thảy đều là mới, so với Lưu Vân các tốt hơn không ít!” Tiêu Viễn Trình thoả mái nói, cái gai lớn đã bị diệt trừ nên nhanh chóng rời đi.

Vậy là từ nay về sau có thể kê cao gối mà ngủ, Hoàng Bắc Nguyệt kia sau từ từ dụ dỗ!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không định ở chỗ này dây dưa cùng bọn họ, nguyên nhân bị cháy lần này nàng còn muốn điều tra thật kỹ, lần này dám hại người của nàng, nàng nhất định phải khiến cho kẻ đó trả giá lớn

Vừa định đi, phía ngoài gã sai vặt chợt vội vã đi vào, hỗn hển nói : “ Lão gia, Thái tử điện hạ tới!”

Tiêu Viễn Trình ngăn ra, các vị di nương cùng tiểu thư đều sợ run, ngay sau đó đều âm thầm hưng phấn!

Thái tử điện hạ tới! Không nghĩ tới phủ trưởng công chúa bị cháy một lần lại có thể dẫn Thái tử điện hạ tới.

Tiêu Vận, Tiêu Linh cùng mấy tiểu thư, lập tức bắt đầu lạng lẽ sửa sang lại dung nhan của mình, vừa rồi chuẩn bị đi ngủ, ai ngờ đến đột nhiên bốc cháy như vậy, tất cả mọi người đều mặc y phục trong nhà ra ngoài, cũng không trang điểm cho thật tốt.

Cứ như vậy mà gặp Thái tử điện hạ thật sự là có chút thất lễ, nhưng mà bây giờ trở về rửa mặt thay quần áo thì không kịp.

Vội vã sửa sang lại mấy cái, bên ngoài đã truyền tới âm thanh áo giáp đi lại trên mặt đất, tới không chỉ có Thái tử mà còn có Hắc Sắc kỵ binh chuyên tuần tra trong thành Lâm Hoài.

Tiêu Viễn Trình vội vàng dẫn mọi người đi ra ngoài nghênh đón, ở trong hoa viên, vừa đúng lúc Chiến Dã đi tới, cầm bào màu đen hoa lệ trang trọng, bề ngoài lãnh khốc làm cho không người nào dám nhìn thẳng, tròn mắt đen nhánh quét một vòng trước mặt mọi người ở phủ trưởng công chúa, phát hiện Hoàng Bắc Nguyệt xiêm y đơn bạc đứng sau người khác.

Trong lòng đột nhiên thả lỏng một chút, hoàn hảo.

Thời điểm nhận được báo cáo của Hắc Sắc kỵ binh nói phủ trưởng công chúa, nơi Bắc Nguyệt quận chúa ở là Lưu Vân các bị cháy, hấn sợ nàng sẽ xảy ra chuyện, mặc dù có thể nói cùng Hoàng Bắc Nguyệt không có giao tình gì nhiều nhưng nàng là hài tử duy nhất hoàng cô lưu lại.

Hơn nữa, nàng còn là đồ đệ của Hí Thiên.

“Thần Tiêu Viễn Trình tham kiến Thái tử điện hạ.” Tiêu viễn trình cùng Tiêu Trọng Kỳ có chức quan trong người tiến lên hành lễ, nam đình còn nhỏ cũng theo quỳ xuống, nữ quyến đều ở phía sau.

“Không cần đa lễ.” Chiến Dã lãnh khốc nói, trên gương mặt tuần tú nhìn không ra biểu tình gì.

Tiêu Viễn Trình đứng lên, cung kính nói : “Mời Thái tử điện hạ đến tiềnthính uống trà, chuyện xảy ra trong phủ hôm nay đã khiến điện hạ chêcười rồi. ”

Chiến Dã nhìn Hoàng Bắc Nguyệt không sao thì không nói nhiều, chỉ thản nhiên hỏi: “Tại sao lại đột nhiên bị cháy? Nghe nói là chỗ ở của Bắc Nguyệt quận chúa, quận chúa có bị thương không? ”

Tiêu Viễn Trình vội vàng nói : “Hồi Thái tử điện hạ, chuyện bị cháy này chẳng qua là ngoài ý muốn, mới vừa rồi may nhờ Hí Thiên đại nhân xuất hiện kịp thời, đem Bắc Nguyệt quận chúa cùng mọi người trong Lưu Vân các cứu ra hết.”

Quả nhiên Hí Thiên cũng tới, đồ đệ của nàng gặp nạn, nàng làm sao có thể ngồi không?

“Quận chúa không có sao là tốt rồi, một trận lửa này e là khiến quận chúa sợ hãi, tối nay sớm đi nghỉ ngơi đi.” Chiến Dã nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, giọng nói hơi nhu hòa một chút.

“Đa tạ Thái tử điện hạ.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi cúi người, ngẩng đầu lên nhìn thấy sắc mặt Chiến Dã tái nhợt, bộ dáng có chút suy yếu.

Chương 298: Trả lại gấp mười lần (2)

Trúng độc của Thôn Thiên Hồng Mãng không dễ chịu gì, lúc ấy nàng trúng độc, cái cảm giác đó hôm nay nhớ tới cũng cảm thấy khó chịu.

Mặc dù Chiến Dã trúng độc không nhiều lắm, nhưng cũng không dễ chịu hơn là mấy, hắn như vậy mà vẫn chạy tới tìm nàng, trong lòng nàng thật là cảm thấy không yên tâm, muốn mở miệng nói mấy câu quan tâm, nhưng mà nhiều người như vậy, một tiểu thư khuê các như nàng nói nhiều cũng không tốt.

Chiến Dã cũng không có ý ở lại trong phủ trường công chúa uống trà, hòa hoãn còn chưa được dập tắt, bây giờ trong phủ trên dưới cũng bận rộn vì cái này, hắn ở lại sẽ càng thêm bận rộn, rồi ren.

Đối với Tiêu Viễn Trình nói mấy câu khách khí, dự định đi thì Cầm di nương chợt lên tiếng nói: “Thái tử điện hạ xin dừng bước.”

Trong phủ là một di nương, địa vị cũng không có cao bao nhiêu, theo lý sao có thể đường đột công khai gọi Thái tử dừng bước như vậy? Cho nên khi nghe thanh âm của Cầm di nương phát ra, mọi người trong phủ trên dưới đều dời ánh mắt lên người nàng.

Cầm di nương cũng rất bình tĩnh, một chút hốt hoảng cũng không có, từ từ đi lên phía trước, quỳ trên mặt đất hành lễ.

Chiến Dã quay người lại, hắn không quen biết vị nữ quyến này, vì vậy ánh mắt liền nhìn về phía Tiêu Viễn Trình.

Tiêu Viễn Trình cũng không biết cầm di nương đây là muốn làm gì, chính mình cũng nghi hoặc, bất đắc dĩ nói : “ Đây là di nương tam phòng của thần, để cho Thái tử điện hạ chê cười rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cau mày, Chiến Dã còn chưa lấy vợ, phương thức Tiêu viễn Trình giới thiệu này thật là làm cho người khác có chút chán ghét, hẳn có tam phòng di nương, người nào chả biết?

Quả nhiên, sau khi nói xong, Chiến Dã vẫn còn có chút mê hoặc, nhưng trên mặt không có biểu hiện thất lễ gì.

“Thái tử điện hạ” Hoàng Bắc Nguyệt hơi quỳ gối, nói : “ Đây là mẫu thân của đại ca ca ta Tiêu Trọng Kỳ, cũng là thứ nữ của Thừa tướng.”

Chiến Dã lúc này mới gạt đầu một cái, nghe được thứ nữ của Thừa tướng là đủ, chân mày liền cau lại một chút, mặc dù trước kia hẳn đối với chuyện bát quái của quý tộc trong thành Lâm Hoài không có hứng thú gì, nhưng thứ nữ của Thừa tướng, hẳn cũng biết một chút.

Năm đó ở bữa tiệc trong cung công khai dụ dỗ Phò mã Tiêu Viễn Trình, để cho hoàng cô của mình khó chịu, làm mất thể diện của nữ nhân, phụ hoàng cùng Thái hậu cũng tức giận vô cùng, lúc ấy hẳn còn nhỏ, tuy nhiên cũng nhớ được một chút.

Khi phò mã Tiêu Viễn Trình cho thứ nữ của Thừa tướng làm di nương, cũng không nghĩ là vị nữ quyến này.

“ Chuyện gì? ” Chiến Dã lạnh nhạt hỏi.

Cầm di nương nghe được Hoàng Bắc Nguyệt giới thiệu như vậy, trong lòng nhất thời có chút oán hận, nha đầu này tốt hơn là không nên đề cập tới, hết lần này tới lần khác nói cái gì mà thứ nữ của Thừa tướng? Đây không phải là để cho nàng khó chịu sao?

Tuy nhiên, trước mắt nàng có chuyện quan trọng hơn, tạm thời không cùng Hoàng Bắc Nguyệt so đo những việc lặt vặt này.

Cầm di nương dập đầu một cái, mới nói: “Khởi bẩm Thái tử điện hạ, thần thiếp cảm thấy trận hỏa hoạn này tới đột ngột, chỉ sợ không phải ngoài ý muốn, mà cho là...”

Lời Cầm di nương vừa nói ra khiến tất cả mọi người trong phủ bàn tán xôn xao.

Tiêu viễn Trình lập tức hét lớn: “Nữ quyến trong nhà mà hồ ngôn loạn ngữ cái gì!? Chớ có ở trước mặt Thái tử điện hạ vô lễ!”

Cầm di nương hơi rụt người lại cúi đầu, Tiêu Viễn Trình nhiều năm như vậy vẫn luôn thương yêu nàng, cho tới bây giờ chưa bao giờ quát lớn với nàng như vậy, nhất thời nàng cũng có chút sợ.

Chiến Dã giơ một tay lên, ý bảo Tiêu Viễn Trình đừng có nói nhiều, sau đó nói với Cầm di nương: “Nói tiếp.”

“Dạ.” Cầm di nương nhút nhát đáp một tiếng, sau đó mới tận lực dùng giọng nói ôn nhu: “Ngày gần đây, phủ Trưởng công chúa cùng An Quốc công phủ có mâu thuẫn, vì vậy An Quốc công phái người đem phủ Trưởng công chúa bảo vệ lại, lúc trong phủ đi ra ngoài, cũng bị bọn họ gây khó khăn. Mà trước đó không lâu, An Quốc công cùng công tử Tiết Triệt tự mình đến phủ, đem hôn ước của Bắc Nguyệt quận chúa cùng công tử Tiết Triệt giải trừ.”

Chương 299: Trả lại gấp mười lần (3)

“Ngày gần đây, phủ Trướng công chúa cùng An Quốc công phủ có mâu thuẫn, vì vậy An Quốc công phái người đem phủ Trướng công chúa bao vây lại, lúc trong phủ đi ranoài, cũng bị bọn họ gây khó khăn. Mà trước đó không lâu, An Quốc công cùng công tử Tiết Triệt tự mình đến phủ, đem hôn ước của Bắc Nguyệt Quận chúa cùng công tử Tiết Triệt giải trừ mà Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ, không hiểu chuyện nên công khai chống đối An Quốc công, chắc chắn An Quốc công đã ghi hận trong lòng, cho nên lạng lẽ phái người phóng hỏa Lưu Vân các là chỗ ở của Bắc Nguyệt quận chúa, ý đồ muốn thiêu chết quận chúa!”

Mọi người vừa nghe xong, cũng hít một hơi lạnh, đúng là An Quốc công muốn hại Bắc Nguyệt quận chúa?

Tiêu Viễn Trình vừa sờ cằm, đầu óc chuyển một cái, lập tức liền hiểu ý Cầm di nương, trong lòng cũng mừng thầm!

Được lắm Cầm nhi! Nhiều năm như vậy cũng không phát hiện ra người lại thông minh đến vậy!

“Khởi bẩm Thái tử điện hạ, ngày đó chuyện An Quốc công từ hôn, thái độ phách lối, nhiều lần lên tiếng vũ nhục Bắc Nguyệt Quận chúa, bây giờ lại phóng hỏa chỗ ở của nàng, thật là quá đáng! Bắc Nguyệt là không hiểu chuyện, để cho cha con An Quốc công mất mặt, không nghĩ tới lại cho người phóng hỏa, An Quốc công đúng là lòng dạ độc ác!”

Mấy ngày nay, bị người của An Quốc công áp chế, Tiêu Viễn Trình trong lòng đã sớm cảm thấy bất mãn, nhân lúc này nắm lấy cơ hội cầm chén nước dơ đổ lên đầu An Quốc công.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn những người này, ăn trộm gà trộm chó, vu oan hãm hại người khác, loại chuyện như vậy bọn họ là am hiểu nhất rồi!

Tuy nhiên, vu oan hãm hại An Quốc công, cũng không tệ.

Chiến Dã nghe xong, chân mày dần dần nhíu lại, Bắc Nguyệt Quận chúa bị An Quốc công phủ từ hôn, An Quốc công bị mất mặt mũi, cho nên một mực giấu diếm không nói, nhưng vẫn là có chút lộ liễu, Chiến Dã cũng có nghe thấy.

Trong khoảng thời gian ngắn, cảm thấy trong lòng tràn đầy thương tiếc đối với Hoàng Bắc Nguyệt, kể từ khi hoàng cô mẫu qua đời, nàng là một nữ cô nhi, làm thế nào mà sinh sống một mình ở một nơi lớn như vậy?

Hắn không phải là không biết quy tắc sống trong một đại gia tộc, hắn cũng nghĩ tới Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phủ chắc chắn sẽ bị lạc lõng, nhưng cũng không nghĩ đến, ngay cả phủ An Quốc công cũng dám công khai tới phủ Trưởng công chúa từ hôn vũ nhục nàng.

Trong lòng Chiến Dã đột nhiên dâng lên một tia đau lòng, lạnh lùng mở miệng: “Chuyện này, ta sẽ điều tra kỹ, nếu thật là phủ An Quốc công gây nên, sẽ không có chút lưu tình nào hết!”

Tiêu Viễn Trình vui mừng, xem ra ngay cả Thái tử Chiến Dã cũng nổi giận, phủ An Quốc công nhất định là chịu không nổi rồi!

Nhưng hắn chưa kịp vui vẻ hoàn toàn, Hoàng Bắc Nguyệt liền đi lên,

nói: “Chuyện này không dám làm phiền Thái tử điện hạ, chỉ cần giao cho người của Đình Úy tự xử lí là được rồi, Đình Úy Cảnh Trung đại nhân nhất định sẽ công bình chấp pháp.”

Chiến Dã nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói : “ Đình Úy Cảnh Trung là một người có thể tin được, thiết diện vô tư, làm việc giọt nước không lọt, chuyện này giao cho hắn, ta cũng rất yên tâm.”

“Tạ Thái tử điện hạ.” Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng nâng lên, Đình Úy Cảnh Trung là một nhân vật hung ác, một chút lưu tình cũng không có, chuyện tình trải qua tay hắn, nhất định sẽ được điều tra rõ ràng!

Hôm nay có người phóng hỏa muốn giết nàng, đoán chừng giờ phút này đã sợ đến mặt cắt không còn giọt máu!

Hoàng Bắc Nguyệt đang quỳ trên mặt đất liền quay đầu nhìn Cầm di nương muốn gài tang vật hãm hại An Quốc công, còn có Tiêu Viễn Trình lúc này còn vui mừng, hai người này bây giờ mặt đã trắng bệch, thật là làm người ta sáng khoái!

Bọn họ cho là để cho Chiến Dã tức giận, An Quốc công phủ kia chắc chắn sẽ gặp xui xẻo, nhưng bọn họ làm sao nghĩ được Hoàng Bắc Nguyệt sẽ nhảy ra nói muốn đem chuyện này giao cho Đình Úy tự xử lý!

Cảnh Trung đơn giản chính là một khối đá! Lãnh khốc lại cứng rắn! Hắn mà nhúng tay vào chuyện đã xảy ra trong phủ Trưởng công chúa thì tất cả mọi chuyện đều sẽ được vạch trần hết.

Chương 300: Trả lại gấp mười lần (4)

Đến lúc đó, không chỉ riêng là phóng hỏa giết người đơn giản như vậy, mà còn tham ô tư tàng, những chuyện này một cái cũng chạy không thoát, nói không chừng, ngay cả chuyện nhiều năm nay Hoàng Bắc Nguyệt chịu khổ trong phủ cũng có thể để lộ ra ngoài.

Điều này làm cho bọn họ sao có thể an tâm?

Từ Tiêu Viễn Trình, đến Cầm di nương, Tuyết di nương, các tiểu thư mới vừa rồi còn làm bộ làm tịch, giờ phút này mặt ai cũng xám như tro.

Chiến Dã lưu lại một đội Hắc Sắc kỵ binh bảo vệ bên ngoài phủ trưởng công chúa, đuổi người phủ An quốc công đi, liền dẫn người của mình rời đi.

Cầm di nương được Tiêu Trọng Kỳ đỡ, từ dưới đất đứng lên, còn chưa đứng vững, liền bị một bạt tai của Tiêu Viễn Trình hướng tới.

“Đều do ngươi tự chủ trương.” Tiêu Viễn Trình hét lớn, nhưng vừa nghĩ đến Hoàng Hắc Nguyệt đứng bên cạnh, cũng không dám nói nhiều, chỉ có thể thở phò phò chấp tay sau lưng rời đi.

Cầm di nương bị một cái tát kia đánh cho khóe miệng chảy máu, rơi nước mắt, nhiều năm nay theo hấn, chuyện gì cũng vì hấn mà tính, hôm nay chỉ vì chuyện còn con như vậy mà đánh nàng?

Tuyết di nương lạnh lùng nói: “Cầm muội muội, trước khi làm việc,

suy nghĩ thật kỹ rồi hãy làm, để tránh hại người hại mình“.

Nói xong, cười lạnh một tiếng, nhìn về Hoàng Bắc Nguyệt, ôn nhu nói: “Tam cô nương hôm nay bị kinh sợ không nhỏ, thân thể người vốn không tốt, chỗ ta có chút thuốc bổ, một lát để Nhị tỷ người mang qua uống, ngủ một giấc, sáng mai dậy sẽ tốt “

“Làm phiền Tuyết di nương “. Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cự tuyệt, gật đầu một cái, liếc nhìn đám người Cầm di nương, liền dẫn Đông Lăng về Dung Nguyệt hiên nghỉ ngơi.

Dung Nguyệt hiên này không giống như Lưu Vân các, là nơi hoang phế nhất trong phủ trưởng công chúa, Dung Nguyệt hiên cùng Bích Thủy viện mà Tuyết di nương ở chỉ có một ao nhỏ ngăn cách, hai mặt đối nhau, tiện đường đi lại.

Trên đường đi, Đông Lăng không yên lòng nói: “Tại sao tiểu thư lại đáp ứng uống thuốc Tuyết di nương đưa tới? Ta xem nàng nhất định không có ý tốt“

“Ta tự nhiên biết nàng không có ý tốt, chỉ là ta đoán nàng cũng không đàn như vậy, nếu nàng ta hạ độc trong thuốc, ta uống vào rồi chết, nàng ta cũng ăn không hết đau khổ đâu, chuyện ngu xuẩn như vậy, sợ rằng Tuyết di nương làm không được”.

“Tiểu thư đã cân nhắc, vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?“

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười nói: “Trước đừng đả thảo kinh xà, một lát xem nàng đưa tới thứ gì “

“Vẫn là tiểu thư lợi hại.“ Đông Lăng tự hào nói, giống như khen ngợi tiểu thư, lại tựa như khích lệ nàng, “chờ ngày mai, Cảnh Trung đại nhân của Đình Uy phủ tra ra rõ ràng mọi chuyện, đến lúc đó, chúng ta

một chút cũng không được mềm lòng.“

Nụ cười bên khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt từ từ biến mất, khuôn mặt thanh tú bỗng nhiên hiện lên buồn bã, “tra rõ ràng rành mạch, ta tự nhiên vui mừng, muốn hại người của ta, thiên đao vạn quả cũng không quá đáng, nhưng nếu như...”

“Tiểu thư ngàn vạn đừng nghĩ loạn“ Đông Lăng ý thức được nàng đang nghĩ gì, lập tức sợ hết hồn, “mặc dù lão gia đối với tiểu thư không tốt, nhưng mà hễ dũ không ăn thịt con.“

“Đã đến mức độ này, nói thật ta đã không còn quan tâm đến tình thân, đối với ta, trước giờ chưa từng có tình thân, nếu hấn bất nhân, đừng trách ta bất nghĩa.” Hoàng Bắc Nguyệt dừng bước, đánh một quyền trên cột gỗ hành lang, lập tức trên cột gỗ liền xuất hiện dấu tay nhàn nhạt.

Chương 301: Trả lại gấp mười lần (5)

Đông Lăng nhìn nàng, trong lòng vô cùng đau xót. Tại sao lão gia không thương yêu tiểu thư như Nhị tiểu thư và Tứ tiểu thư, như vậy thì tốt biết bao?

Tại sao tiểu thư tốt như vậy lão gia lại không yêu thương nàng, không thích nàng thậm chí còn muốn...

Kiểm tra một lần Dung Nguyệt Hiên xong cũng không cảm thấy có chỗ nào khảnghi, Hoàng Bắc Nguyệt mới trở về phòng thì Đông Lăng đã đem đồ thu xếp xong. Nơi này so với Lưu Vân các thì lớn hơn cũng sang trọng hơn không ít.

“Tam cô nương, cô nương nhà chúng ta mang cho tới cho người bắt thuốc.” Bên ngoài có người gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt liếc Đông Lăng một cái, Đông Lăng liền đi mở cửa.

Quả nhiên là Tiêu Vận tự mình bưng bát thuốc đi vào, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở bên giường, liền cười nói: “Tam muội muội đang muốn đi ngủ sao? Mau uống bát thuốc này đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười tiếp nhận, vừa ngửi thấy mùi vị kia liền nhíu mày, quả nhiên là không có độc. nhưng mà cẩn thận ngửi lại có thể thấy được mùi vị của dược liệu.

Thân thể của nàng bách độc bất xâm, uống cái này cũng không có vấn đề gì, liền bày đặt làm trò trước mặt Tiêu Vận mặt uống một ngụm.

“Đã trễ thế này còn làm phiền Nhị tử tử, thật sự là không yên tâm.”

Tiêu Vận nhìn thấy nàng uống một ngụm, tảng đá trong lòng liền được đặt xuống. Ban đầu còn lo lắng Hoàng Bắc Nguyệt phòng bị mà không chịu uống nhưng bây giờ đã hoàn toàn thả lỏng

“Tam muội muội sao lại nói vậy? Ta là tử tử tự nhiên phải chăm sóc người.” Tiêu Vận cười nói, “Đêm đã khuya, ta không quấy rầy Tam muội muội nghỉ ngơi.”

“Đông Lăng, nhanh tiễn Nhị tử tử.”

“Không cần.” Tiêu Vận khoát khoát tay, mang theo nha hoàn Hạ Ny đi ra ngoài.

Nàng vừa đi, Hoàng Bắc Nguyệt cầm bát thuốc, đem toàn bộ canh vừa uống nôn ra.

Đông Lăng trợn to hai mắt, cười nói: “Tiểu thư từ nơi nào học được kỹ thuật này vậy? Miệng ngậm canh mà vẫn có thể nói chuyện.”

“Lần sau dạy người.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười: “Ta đi ra ngoài một chút.”

Cầm lấy áo choàng khoác lên, ẩn núp đi ra ngoài.

Tiêu Vận mang theo Hạ Ny, vội vã về tới Bích Thủy viện, trước đóng cửa nhìn chung quanh một chút, bộ dạng cảnh giác, không phải là có tật giật mình sao?

Thân ảnh màu đen Hoàng Bắc Nguyệt vô thanh vô tức ở trên nóc nhà, nghe thanh âm, lấy ra một mảnh ngói, nhìn vào trong, đúng là

phòng Tuyết di nương.

Tuyết di nương mới vừa tắm sạch, đang ở trong phòng trang điểm, tự mình cầm lược chải tóc, tất cả nha hoàn đều bị đuổi ra ngoài.

“Nương, nàng uống!” Tiêu Vận vui mừng đi qua, ôm bả vai Tuyết di nương: “Lần này, cuối cùng có thể kê cao gối không lo.”

“Người chính mắt nhìn nàng uống?” Tuyết di nương vẫn có chút không yên lòng, như thế nào thuận lợi như vậy? Hoàng Bắc Nguyệt không phải rất thông minh sao?

“Đúng!” Tiêu Vận như chém đinh chặt sắt nói: “Ta xem nàng chắc là hôm nay bị kinh sợ không nhỏ.”

Tuyết di nương lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười: “Uống thuốc này xong, nàng cũng sẽ giống như Trương công chúa, cho dù là thần tiên cũng không cứu được, cuối cùng thổ huyết mà chết.”

Nghe được Tuyết di nương nhắc tới nguyên nhân chết của Trương công chúa Huệ Văn, Hoàng Bắc Nguyệt trong mắt ánh sáng lạnh chợt lóe! Quả nhiên, năm đó đúng là nàng hạ độc Trương công chúa, mới để cho Trương công chúa thân thể luôn luôn khỏe mạnh đột nhiên chết bất đắc kỳ tử!

Nữ nhân ác độc! Vong ân phụ nghĩa! Lòng lang dạ sói!,

Tiêu Vận chớp chớp mắt, tò mò hỏi: “Nương, thuốc này lợi hại như vậy sao, thật sự ngự y cũng tra không được sao?”

“Đó là tự nhiên, thuốc này rất bí ẩn, coi như là luyện dược sư, cũng nhìn không ra.” Tuyết di nương âm lãnh cười rộ lên.

“Nương, thuốc lợi hại như vậy, ngươi là như thế nào có được?”

Chương 302: Trả lại gấp mười lần (6)

Sắc mặt Tuyết di nương đột nhiên nghiêm lại, thản nhiên cười cười, xoay người vỗ vỗ tay Tiêu Vận: “Vận nhi, việc này không nên hỏi nhiều, mau đi ngủ đi.”

Tiêu Vận bĩu môi: “Ngay cả ta mà nương cũng gạt!”

“Không phải nương muốn dấu diếm người, chuyện này biết rồi, đối với người cũng không có lợi gì.” Tuyết di nương ôn nhu nhỏ nhẹ khuyên, rồi cuộc đêm Tiêu Vận lừa đi ngủ.

Trong phòng yên tĩnh, huân hương lượn lờ trong không khí mùi thơm vẫn nhẹ lan ra bên ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chăm chăm Tuyết di nương, chỉ thấy nàng xem gương đồng khẽ vuốt một chùm tóc cười lạnh ra tiếng: “Trường công chúa điện hạ, người thành quý cũng không cần trách ta, muốn trách thì trách chính người mệnh số không tốt!”

Nói xong, Tuyết di nương đứng lên, tắt đèn, lên giường đi ngủ.

Hoàng Bắc Nguyệt đem mái ngói để trở về, gió lạnh ban đêm thổi tới, nàng chỉ cảm thấy toàn thân đều như băng lạnh thấu xương, lạnh yên không một tiếng động trở lại Dung Nguyệt hiên, Đông Lăng đưa mắt nhìn nàng, ngẩng đầu nhìn thấy sắc mặt nàng không tốt, liền hô nhỏ một tiếng: “Tiểu thư, xảy ra chuyện gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng đen, bỏ vào nệm giới, lắc lắc đầu,

ở bên giường ngồi xuống, uống một ly trà nóng.

“Không có việc gì, Đông Lăng, người biết nhiều chuyện hơn so với ta, nhớ kỹ trước kia, mẫu thân có đắc tội qua người nào lợi hại không? Hoặc là, có kẻ thù gì?”

Đông Lăng không biết nàng tại sao đột nhiên hỏi cái này, trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái, tuy nhiên tiểu thư nếu hỏi, nàng cũng nói hết những gì mình biết.

“Trưởng công chúa nhân hậu thiện lương, dân chúng trong nước ai cũng yêu quý nàng, thậm chí các cường quốc khác ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, như là Bắc Diệu, Tây Nhung, Đông Ly, đối trưởng công chúa điện hạ cũng rất yêu thích. Phần lớn cường giả trên đại lục cũng bội phục trưởng công chúa điện hạ, trưởng công chúa điện hạ có việc, tất nhiên sẽ hỗ trợ. Đông Lăng từ trước đến giờ cũng không nghe nói trưởng công chúa điện hạ có kẻ thù gì.”

“Như vậy sao?” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhân phẩm của trưởng công chúa Huệ Văn đúng là rất tốt. Mặc dù nàng qua đời nhiều năm như vậy, khi dân chúng nhắc tới nàng cũng đều cảm kích vô cùng.

Trong trí nhớ hồi nhỏ của nàng, cũng chưa từng có nghe nói qua trưởng công chúa đắc tội qua người nào.

Vậy hôm nay lời nói của Tuyết di nương là ý gì? Là ai hại nàng trưởng công chúa?

Vấn đề này, trong đầu Hoàng Bắc Nguyệt vẫn rất khó hiểu, cả buổi tối lăn qua lộn lại ngủ không được, sáng sớm hôm sau, đôi mắt gấu mèo mà rờn rờn.

Chuyện phủ Trưởng công chúa cháy, thái tử Chiến Dã đã giao cho

Đình Úy Tự đến xử lý, Đình Úy Tự không dám chậm trễ, sáng sớm liền phái người đến.

Bởi vì là phủ đệ của trưởng công chúa, năm đó Đình Úy Cảnh Trung này là do trưởng công chúa dốc sức tiến cử lên mới có thể ngồi vững vị trí Đình Úy, nếu không lấy loại người ngay thẳng, bướng bỉnh không biết nhún nhường như Cảnh Trung, thì không biết đã dắc tội bao nhiêu người quyền quý mà bị kéo xuống rồi.

Cho nên sáng sớm, Đình Úy Cảnh Trung cũng tự mình đến, sớm muốn thỉnh an Bắc Nguyệt quận chúa.

Trong lòng Tiêu Viễn Trình mặc dù không thoải mái, nhưng Cảnh Trung hẳn dắc tội không nổi. Vì vậy cũng chỉ có thể theo cấp bậc lễ nghĩa chu đáo mời đến tiền sảnh uống trà, cho người đi tới mời Hoàng Bắc Nguyệt ra.

Hoàng Bắc Nguyệt một đêm ngủ không ngon, sắc mặt tự nhiên nhìn không tốt, được Đông Lăng dìu đi ra, thân thể vốn nhỏ nhắn xinh xắn gầy yếu, lại càng có vẻ tiều tụy tái nhợt.

Tiêu Vận nhăn tình sáng lên, trong lòng âm thầm bật cười, thuốc của nương quả nhiên rất lợi hại!

Cảnh Trung là một nam nhân hơn ba mươi tuổi tuần lãng, vẻ mặt nghiêm túc, thân hình cao lớn, một thân đầy khí chất uy vũ nhiều năm chưởng quản hình ngục (các hình phạt trong ngục).

Chương 303: Trả lại gấp mười lần (7)

Cảnh Trung là một nam nhân hơn ba mươi tuổi tuấn lãng, vẻ mặt nghiêm túc, thân hình cao lớn một thân đầy khí chất uy vũ nhiều năm chưởng quản hình ngục, bởi vậy cả người cũng lộ ra một loại uy nghiêm cùng hơi thở lãnh khốc, người đứng ở trước mặt hắn, cũng không dám có chút cử động xấu nào.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi vào, Cảnh Trung cơ hồ liếc mắt một cái liền nhìn ra rằng đúng là Bắc Nguyệt quận chúa, lập tức đứng lên, tiến lên đi, chỉnh vạt áo, quỳ trên mặt đất, hành đại lễ.

“Đình Úy Cảnh Trung, tham kiến Bắc Nguyệt quận chúa!”

“Đình Úy đại nhân mau mời đứng dậy!” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng nói, Đình Úy là chức quan thật lớn, mặc dù nàng là quận chúa, nhưng mà cũng không cần hành lễ lớn như thế!

Cảnh Trung nhất định phải hoàn tất cấp bậc lễ nghi mới bằng lòng đứng lên, hành động này làm cho tất cả mọi người trong tiền đình rất không hài lòng, trong lòng thầm hận.

“Chuyện phóng hỏa lần này, tại hạ nhất định sẽ tra ra manh mối, cho quận chúa một câu trả lời công bằng!” Cảnh Trung nghiêm túc nói, ánh mắt lạnh lẽo óc độc hướng mọi người trong sảnh quét quá một vòng, tất cả mọi người rùng mình một cái, nhất tề đều rụt người lại.

“Làm phiền Đình Úy đại nhân.” Hoàng Bắc Nguyệt cúi người một chút.

“Vì quận chúa cố gắng sức lực là điều phải làm.” Cảnh Trung vừa nói, từ nạp giới trong tay trong xuất ra một cái hộp gấm: “Đây là hai viên An Túc đan, quận chúa sợ hãi trong lòng, không an thì đem hai viên An Túc đan này để trong lô hương, có tác dụng định khí ngưng thần trấn tĩnh thư giãn đầu óc.”

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận cười nói: “Làm sao có thể không biết xấu hổ mà nhận không vật của đại nhân? Đông Lăng, đem Bạch Ngọc Tuyết Tham đan ngày hôm trước lão gia tử tặng đến, tặng cho Đình Úy đại nhân.”

Cảnh Trung vội vàng đứng lên: “Quận chúa không thể, tại hạ không thể nhận được”

“Cảnh thúc thúc, đây cũng không phải là hối lộ, lúc mẫu thân còn sống thường nhắc tới người, Bắc Nguyệt vẫn vô duyên nhìn thấy, lần này coi như là lễ gặp mặt, là Bắc Nguyệt hiếu kính Cảnh thúc thúc một chút lễ vật, nếu như Cảnh thúc thúc không nhận, đó chính là không xem Bắc Nguyệt là người một nhà.”

Nàng một tiếng gọi ‘Cảnh thúc thúc’ này làm trong lòng Cảnh Trung nóng lên, lại nghe đến nàng nhắc tới trưởng công chúa, càng lại xúc động tâm thần, thở dài một tiếng: “Hôm nay người đã lớn như vậy, cũng hiểu chuyện, Cảnh thúc thúc qua nhiều năm như vậy cũng không có chiếu cố tốt cho người, thậm chí với mẫu thân người.”

“Cảnh thúc thúc ngàn vạn đừng nói như vậy, lúc này đây, đã rất làm phiền ngài.”

Cảnh Trung nghiêm túc nói: “Chuyện này, ta nhất định điều tra thật tốt, tuyệt sẽ không lơ là!”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, Cảnh Trung này mặc dù là được trưởng công chúa tiến cử đi lên, chỉ bất quá bây giờ là điều tra phủ trưởng công chúa cùng An Quốc công phủ. An Quốc công phủ còn tốt, chỉ là trong phủ trưởng công chúa có Phò mã Tiêu Viễn Trình, tốt xấu cũng là phụ thân Hoàng Bắc Nguyệt, hấn điều tra bọn họ, tự nhiên sẽ bị trói buộc một chút.

Chỉ là Hoàng Bắc Nguyệt nhắc tới trưởng công chúa, Cảnh Trung khó tránh khỏi sẽ nhớ tới năm đó Trưởng công chúa đột nhiên qua đời một cách kỳ lạ, hơn nữa tận mắt thấy nàng gầy gò tiêu tụy như thế, Cảnh Trung một đầu nhiệt huyết nổi lên, không hề cố kỵ mà điều tra!

Người của Đình Ủy Tự đến điều tra, bọn họ tự nhiên cũng đều xin nghỉ, không đi Linh Ương Học Viện, ngay cả Tiêu Viễn Trình cũng không cần đi trong quân.

Lưu Vân các bị lừa thiêu một nửa, lúc này thoạt nhìn hết sức tiêu điều, thi thể Chu quán gia được mang ra, Bội Ngọc quý trên mặt đất khóc lớn không ngừng.

Tiêu Viễn Trình tận mắt thấy thi thể Chu quán gia, trong lòng mới thật sự yên tâm.

Chuyện phủ Trưởng công chúa cháy lớn như vậy, ở trong thành Lâm Hoài tự nhiên cũng đều truyền ra, tới giữa trưa, Lạc Lạc thiếu gia của gia tộc Bố Cát Nhĩ tự mình mang người tới nhà thăm, hấn vừa mở cửa vào, sau lưng công chúa Anh Dạ cũng tới.

Chương 304: Trả lại gấp mười lần (8)

Công chúa giá lâm, lại gây sức ép một lần nữa, người trong phủ Trưởng công chúa liền quỳ xuống hành lễ.

Công chúa Anh Dạ sắc mặt không được vui cho lắm, cầm tay của Hoàng Bắc Nguyệt ra tiền thính ngồi xuống ở vị trí chủ vị, đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng nhìn lướt qua Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương, lạnh lùng nói: “Hôm nay tin tức cũng đã truyền khắp ra bên ngoài, chuyện của Tiêu phò mã gia thật đúng là làm cho người ta ngạc nhiên!”

Bởi vì hôm nay người của phủ Trưởng công chúa đều không đi ra ngoài, cho nên Tiêu Viễn Trình cũng không biết chính xác bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, thấy công chúa Anh Dạ tức giận như vậy, thật không hiểu chuyện gì, liền nói: “Kẻ bề tôi ngu dốt, xin công chúa điện hạ dạy bảo.”

Công chúa Anh Dạ hung hăng vỗ bàn một cái, đứng lên, tức giận đến nỗi không kiềm chế được nói: “Người ngu dốt? Người không những ngu dốt, mà còn rất ngu xuẩn! Người đúng là gan to bằng trời, tài sản trong phủ Trưởng công chúa mà người cũng dám tham ô cất giấu!”

Tiêu Viễn Trình vừa nghe, trong lòng trầm xuống, chuyện này như thế nào mà ngay cả công chúa Anh Dạ đều biết? Hắn bị dọa thật không nhẹ, liền vội vàng quỳ xuống: “xin công chúa điện hạ minh xét, thần là bị oan uổng!”

“Oan uổng? Hừ, chuyện này ta mới vừa thông báo với Đình Úy Cảnh

Trung,nói hấn cùng nhau điều tra, oan uổng thì oan uổng, tra xét rồi cũng sẽ rõ!”

Tiêu Viễn Trình trong lòng hoàn toàn phát lạnh, trên trán mồ hôi toát ra, hai tay hai chân đều run rẩy.

Lạc lạc ngồi ở trên ghế khách uống trà, khó trầm tĩnh được cười nói: “Ta nghe nói Nam Dục quốc đối với tội tham ô thì xử phạt rất nặng, Tiêu phò mã gia, người đã là phò mã gia, tài sản trong phủ Trưởng công chúa không phải là của người sao, cần gì phải mạo hiểm tham ô đây? ”

Lạc Lạc này, gia tộc Bố Cát Nhĩ mặc dù không phải là thành viên hoàng thất, nhưng gia tộc Bố Cát Nhĩ lực lượng quá mức khổng lồ, Tiêu Viễn Trình cũng không thể đắc tội nổi, cho dù bị châm chọc khiêu khích, cũng chỉ có thể lúng túng cười cười.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Tiêu Viễn Trình, chậm rãi nói: “Nếu không điều tra rõ ràng trước thì không thể vu oan cho phụ thân, phụ thân đứng lên rồi ngồi xuống đi.”

Công chúa Anh Dạ tự mình phân phó người của Đình Úy tự điều tra chuyện tình tham ô trong phủ Trưởng công chúa, Tiêu Viễn Trình làm sao còn có thể ngồi không? Cộng thêm chuyện không biết tại sao lại bị truyền ranoài, giấc mơ lên chức của hấn chỉ sợ là không có khả năng rồi.

Tiêu Viễn Trình được hạ nhân đỡ, nơm nớp lo sợ ngồi không xuống, quả thực là như đứng trên đồng lửa, ngồi trên đồng than.

“Bắc Nguyệt, người chính là giống hoàng cô ta, thiện lương thanh khiết, chonên mới có người dám gây khó dễ cho người!” Công chúa Anh Dạ hôm nay quyết tâm quét sạch phủ Trưởng công chúa.

Buổi sáng nghe được chuyện Tiêu Viễn Trình tham ô tài sản trong phủ Trưởng công chúa, nàng tức giận không kiềm chế nổi, cộng thêm trước kia nghe đủ thứ tin đồn liên quan tới Bắc Nguyệt Quận chúa, nàng làm sao còn có thể ngồi yên không để ý đến?

Hoàng cô không còn ở đây, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn là hoàng tộc! Những người này dám gây khó dễ cho nàng, vậy trong tương lai chẳng phải đều phải phản hết sao?

Lời của nàng chính là cố ý nói để Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương kia nghe, Cầm di nương vừa nghe, trong lòng không khỏi nói thầm: Thiện lương thanh khiết? Nếu chính mắt công chúa Anh Dạ thấy Hoàng Bắc Nguyệt giết chết tên gia đình kia thì còn nói Hoàng Bắc Nguyệt thiện lương thanh khiết không?

Công chúa Anh Dạ nhìn mấy vị di nương đang đứng ở một bên kia, lạnh lùng nói: “Lần này trong phủ Trưởng công chúa xuất hiện chuyện tham ô, xem ra ngoài Tiêu Phò mã thì ai cũng chạy không thoát tội, người trong phủ này đều phải điều tra hết cho ta!”

Cầm di nương, Tuyết di nương sắc mặt trắng bệch, công chúa Anh Dạ không cho bọn họ thanh minh, nói tiếp: “Hôm nay vừa đúng lúc Đình Úy Cảnh đại nhân cùng người của gia tộc Bố Cát Nhĩ – Lạc Lạc cũng ở đây, ta sẽ cho Cảnh đại nhân cầm lệnh bài, để cho Lạc Lạc thiếu gia điều tra tài khoản trong ngân hàng tư nhân của mọi người trong phủ một lượt.”

Chương 305: Trả lại gấp mười lần (9)

“Nguyện ý cống hiến sức lực.” Lạc Lạc cười nói, tuy rằng luôn luôn cùng công chúa Anh Dạ đối nghịch, nhưng lần này lại nghe lời.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bọn họ, không cần đoán cũng biết hai người gianhất định là ở bên ngoài đã thương lượng xong, cho nên mới cùng đi.

Bọn họ sợ tiểu cô nương mười hai tuổi như nàng xử lý không tốt chuyện lớn như vậy, sẽ bị gây khó dễ, ý tốt hết sức chân thành, thật làm chonàng cảm động.

Công chúa Anh Dạ cũng không để ý phản ứng của mọi người, kêu người đi tìm Đình Úy Cảnh Trung cầm lệnh bài, sau đó giao cho người của gia tộc Bố Cát Nhĩ, để cho bọn họ đi thăm dò tài khoản cá nhân của di nương cùng các tiểu thư, thiếu gia.

Cầm di nương thấy hoa mắt, trong đầu vô cùng choáng váng, chân cũng đứng không vững, ngã vào lòng Tiêu Trọng Kỳ.

Công chúa Anh Dạ thấy vậy, liền để cho Vô Song mang cái ghế ra, cho Cầm di nương ngồi.

Tiếp theo, công chúa Anh Dạ cũng không nói gì nhiều, để cho nha hoàn đem điểm tâm trong cung đã chuẩn bị sẵn lấy ra.

“Các vị dùng một chút điểm tâm đi, Người của gia tộc Bố Cát Nhĩ kiểm tra cũng phải mất một khoảng thời gian.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không khách khí, dù sao nàng cũng đang chờ xem trò vui, trong lòng thoải mái, ăn liền mấy khối điểm tâm.

Không lâu lắm, công chúa Anh Dạ phái người đi ra hỏi thăm, Vô Song đi ra ngoài nghe rồi quay trở lại nói với công chúa Anh Dạ mấy câu.

Ba — —

Công chúa Anh Dạ liền đập ly trà trong tay xuống đất, quát lên: “Ngươi đâu, đem hai ả tiện phụ kia bắt lại, lôi ra ngoài trượng tử!”

“Công chúa điện hạ tha mạng!” Cầm di nương đang ngồi trên ghế lập tức quỳ xuống đất xin tha mạng.

Tuyết di nương cũng kinh hãi quỳ xuống đất van xin.

Đôi mắt công chúa Anh Dạ đảo qua, lạnh lùng cười nói: “Tha mạng? Chỉ bằng các ngươi cũng xứng để xin ta tha mạng? Ngươi dám to gan tham ô tài sản, thế nào lại không suy nghĩ một chút rằng khi bại lộ sẽ khó giữ được tính mạng? Mang đi cho ta!”

Trừ muội muội của đương kim Hoàng Thượng Hi Hòa công chúa ra, Anh Dạ công chúa chính là một vị công chúa có quyền thế nhất, là con của hoàng hậu, lại là người được Hoàng Thượng sủng ái nhất.

Nàng càng uy càng làm cho người trong phủ Trưởng công chúa kinh hãi, tối hôm qua Thái tử Chiến Dã đã lưu lại mấy Hắc Sắc kỵ binh liền lập tức đi vào, kéo Cầm di nương cùng Tuyết di nương cùng đi ra ngoài.

Tiêu Viễn Trình đã sớm bị dọa sợ cho đến cả người run rẩy, một chữ cũng không dám nói ra.

“Công chúa điện hạ, xin hãy tha cho mẹ ta đi!” Tiêu Vận quỳ xuống, ôm chặt lấy hông của Tuyết di nương, không để cho Hắc Sắc kỵ binh kéo đi ra ngoài.

“Xin công chúa điện hạ hạ thủ lưu tình!”

Tiêu Trọng Kỳ cũng quỳ xuống, hẳn là nam tử hán dĩ nhiên sẽ không khóc nhưng thanh âm có phần sợ hãi.

Tiêu Nhu, Tiêu Trọng Lỗi cũng rối rít quỳ xuống vì mẫu thân của mình mà cầu xin tha thứ.

Còn lại những đứa trẻ con của các di nương cũng núp ở trong lòng mẫu thân mình không dám nói lời nào, không khí thật là căng thẳng, người nào nói nhiều một chữ đều sẽ chết!

Chỉ có Tiêu Linh là cảm thấy mình may mắn, mẫu thân của nàng là một người đầu gối, những chuyện tham ô thế này chắc chắn sẽ không làm, nếu không, hôm nay lo lắng sợ hãi, chính là nàng!

Nghe mỗi một tiếng cầu xin tha thứ, sắc mặt công chúa Anh Dạ càng ngày càng lạnh, càng ngày càng khó nhìn.

“Ai là mẫu thân của các ngươi? Trong phủ này đương gia chủ mẫu chỉ có hoàng cô của ta Trương công chúa Huệ Văn! Nàng mới là mẫu thân của các ngươi! Những di nương này chỉ là nô tỳ hạ tiện! Thì ra nhiều năm như vậy trong phủ Trương công chúa không có quy củ như vậy, đúng là Phò mã gia quản giáo không nghiêm!

Sắc mặt Tiêu Viễn Trình cũng khó coi như sắc mặt người chết, môi

run run lấp bắp, hẳn không thể giống như đối với Hoàng Bắc Nguyệt lấy thân phận phụ thân giáo huấn nàng, trước mặt hẳn hiện tại là công chúa Anh Dạ.

Chương 306: Trả lại gấp mười lần (10)

“ Công chúa dạy bảo rất đúng, là hạ thần thất trách, không dạy bảo tốt người nhà. ”

Tiêu Vận cũng cực kỳ sợ hãi, nhiều năm như vậy bọn họ sớm đã có thói quen gọi mẹ mình là mẫu thân, Trưởng công chúa Huệ Văn không có ở đây, người nào sẽ quản bọn họ?

Nhưng mà bây giờ mới đột nhiên phát hiện, gọi như vậy đúng là không hợp quy củ, đem địa vị của mấy vị dinương này so với trưởng công chúa đúng là rất bất kính!

“Còn không mau mang xuống! Chỉ là mấy di nương cũng dám lớn lối như thế, lấy trượng đập chết, không cho an táng, không được vào từ đường!” Công chúa Anh Dạ tức giận liếc mắt nhìn các vị di nương.

Hắc Sắc kỵ binh không dám chậm trễ, lập tức kéo Cầm di nương cùng Tuyết di nương đi ra ngoài, ở trong sân hung hăng đánh.

Trượng tể chính là đánh cho tới tắt thở thì mới thôi!

Có lệnh bài của Đình Úy Cảnh Trung, người của gia tộc Bố Cát Nhĩ kiểm tra tài khoản cá nhân biết được các nàng tham ô nhiều năm như vậy.

Cầm di nương cùng Tuyết di nương tâm như tro tàn, bị công chúa Anh Dạ tự mình xử lý, còn có Đình Úy Cảnh Trung ở chỗ này, các nàng thế nào cũng không trốn được kiếp nạn này!

Cây gậy đánh xuống, thanh âm hai người gào thảm vang vọng khắp trong phủ Trưởng công chúa.

“ Tam tỷ tỷ, cầu xin tỷ hãy nói một câu, xin công chúa tha cho di nương của ta đi.” Tiêu Nhu quỳ xuống bên chân Hoàng Bắc Nguyệt, khóc cầu xin nài, Tiêu Nhu này cũng không đành, biết chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt ra mặt, nhất định công chúa Anh Dạ sẽ hạ thủ lưu tình.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh ngồi xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn không lộ vẻ đồng tình, chẳng qua là rất lạnh nhạt.

Đôi mắt liếc mắt nhìn Tiêu Nhu, nàng từ từ mở miệng: “Tứ muội muội, việc làm của Cầm di nương cùng Tuyết di nương đã bị bại lộ, chứng cứ lại vô cùng xác thực, cho tới bây giờ ngươi nên đi khuyên nhủ Cầm di nương đi, để xem nàng còn cất giấu cái gì không, nói hết ra, có lẽ công chúa điện hạ sẽ tha cho cái mạng của nàng.”

Tiêu Nhu trên mặt tràn đầy nước mắt, biết Hoàng Bắc Nguyệt buộc nàng phải quyết định, lúc này không khuyên mẫu thân nàng nói ra những thứ cất giấu đó thì nàng cũng chỉ có thể nhìn Cầm di nương bị trượng đập chết mà thôi!

“Vốn là di nương sợ người làm trong phủ tay chân không sạch sẽ, vì vậy cầm một phần đồ giấu đi, tương lai là muốn giao lại cho Tam tỷ tỷ, tối hôm qua di nương đã nói cho ta biết, dặn dò ta phải nói cho Tam tỷ tỷ biết!”

Lập tức, Tiêu Nhu liền đem tất cả những gì mình biết nói ra, Cầm di nương cất giấu đồ ở nơi nào, ẩn giấu những gì, vân vân.

Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt nghe, gật gật đầu nói: “Vẫn là Cầm di nương biết cách làm việc.” Vừa nói, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua

sắc mặt tái nhợt của Tiêu Vận.

Người Tiêu Vận run lên, chẳng lẽ, chẳng lẽ cũng muốn nàng bán đứng mẫu thân? Những thứ đồ bị cất giấu được nói ra, Hoàng Bắc Nguyệt thật sự có thể tha cho bọn họ sao?

Nghe thanh âm Tuyết di nương kêu thảm thiết bên tai một lần lại một lần, cả người Tiêu Vận đều sợ hãi phát run, căn bản là không có thời gian chonaàng suy nghĩ nhiều, nàng suy nghĩ lâu một chút thì có khi mẫu thân nàng đã bị đánh chết!

Nàng chỉ mới mười sáu tuổi, Hoàng Bắc Nguyệt này hai lần sống lại, đời trước là sát thủ thiên tài, trải qua vô số chuyện cùng những người xảo quyệt? Đùa giỡn tâm cơ hay đùa giỡn tâm lý, Tiêu Vận cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng!

Nghe thanh âm Tuyết di nương gào thảm dần dần yếu ớt, Tiêu Vận cũng chỉ còn cách quỳ gối cầu khẩn.

“Tam muội muội, ta cũng sẽ nói, cầu xin người nể tình di nương từ trước đến nay đối đãi người không tệ, làm ơn tha cho nàng đi!”

“ Nhị tỷ tỷ chịu nói, là tốt quá rồi, nhưng xin Nhị tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng giấu giếm.”

Chương 307: Trả lại gấp mười lần (11)

“ Nhị tỷ tỷ chịu nói, là tốt quá rồi, nhưng xin Nhị tỷ tỷ ngàn vạn lần đừng giáu giếm, Đình Úy đại nhân đang ở trong phủ, nếu để cho hắn tra được người gạt ta, như vậy ta cũng không cứu được Tuyết di nương.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Tiêu Vân này không giống Tiêu Nhu nhẹ dạ cả tin, cũng là một nữ nhân giáo hoạt, ngàn vạn lần không thể coi thường.

“ Yên tâm, ta nhất định sẽ nói ra toàn bộ.” Tiêu Vân khóc, cũng khai báo ra toàn bộ mọi chuyện, người của Đình Úy phủ nhất nhất ghi lại.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu lên, đối với công chúa Anh Dạ nói : “Công chúa, Cầm di cùng Tuyết di nhiều năm như vậy sống cũng không dễ dàng, ta xem tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó thoát, nể tình hai người cùng hầu hạ phụ thân ta nhiều năm như vậy, hay là nhất bọn họ vào địa lao trong phủ trưởng công chúa đi. ”

Đương nhiên là công chúa Anh Dạ tôn trọng ý nguyện của nàng, hướng bên ngoài phất tay một cái: “ Được rồi!”

Cầm di nương cùng Tuyết di nương bị đánh chỉ còn dư lại nửa cái mạng, nằm trên mặt đất kêu thảm, y phục hoa lệ trên người đều là vết máu.

“Bắc Nguyệt quận chúa hiền lành, tha cho các người một mạng, còn không mau tạ Bắc Nguyệt quận chúa!” Công chúa Anh Dạ lạnh giọng

nói.

“Tạ ơn Bắc Nguyệt quận chúa.....” Tuyết di nương còn có thể cắn răng nóira một câu, mà Cầm di nương mới vừa mở miệng ra thì đã ngất đi.

Hoàng Bắc Nguyệt phát tay một cái với đám người Tiêu Vận: “Đem hai vị di nương đưa đến địa lao đi.”

Tiêu Trọng Kỳ nhìn thấy Cầm di nương bị đánh nặng như vậy, cắn răngnói: “ Bắc Nguyệt quận chúa, hai vị di nương bị thương nặng như vậy, xinngười mời một vị đại phu xem cho bọn họ chút đi!”

“Chỗ ta cóchút đan dược chữa thương, lát nữa sẽ chuyển cho hai vị di nương, đại ca ca không cần lo lắng. ” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt nói.

Tiêu Trọng Kỳ biết là nàng cố ý muốn gây khó khăn cho bọn họ, nhưng cũng không thể làm gì được, hôm nay xem như là Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toànrở mình, nếu muốn đối phó với nàng như trước e là không có khả năng.

Nhưng mà quân tử báo thù mười năm không muộn! Hắn không tin Hoàng Bắc Nguyệt có thể phách lối cả đời!

Nhìn Cầm di nương cùng Tuyết di nương bị khiêng xuống dưới, công chúaAnh Dạ liền ngồi xuống, nhìn về phía Tiêu Viễn Trình, nói: “vốn là chuyện của phủ trưởng công chúa, ta không nên hỏi tới, chẳng qua là trận hỏahoạn đêm qua là đốt cháy Lưu Vân các của Bắc Nguyệt quận chúa, việc nàykhông biết sao lại truyền đến tai phụ hoàng, phụ hoàng giận dữ, sợ rằngsẽ trút giận lên Tiêu phò mã, đến lúc đó mà để phụ hoàng tự mình xử lýviệc của phủ trưởng công chúa thì e là Tiêu phò mã sẽ phải chịu tội nênviệc này bốn công chúa đành

xen vào rồi.”

“Dạ, đa tạ công chúa điện hạ thông cảm cho hạ thần.” Tiêu Viễn Trình run rẩy nói.

“Thông cảm thì không phải, chỉ là bổn công chúa muốn khuyên Tiêu phò mã một câu, mọi việc không nên quá phận, đừng tưởng rằng lừa gạt mọi người, trên đời này, không có giấy nào có thể gói được lửa!” Công chúa Anh Dạ lạnh lùng nói.

“Dạ.” Tiêu Viễn Trình vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Đi xuống đi, ta có mấy câu muốn nói với Bắc Nguyệt quận chúa.”

Tiêu Viễn Trình không dám chậm trễ, vội vàng mang theo gia quyến trong tiền thính đi ra ngoài.

Trong tiền thính lập tức an tĩnh lại, công chúa Anh Dạ mới đau lòng nói: “Ta không nghĩ tới phủ trưởng công chúa lại không có quy củ như vậy, Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương kia dám hành sự lỗ mãng, Bắc Nguyệt, nhiều năm như vậy tại sao người không cung bẩm báo mọi chuyện với phụ hoàng?”

“Chẳng qua là chút chuyện nhỏ trong nhà thôi, sao có thể quấy nhiễu Hoàng thượng?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, với tính tình trước kia của Hoàng Bắc Nguyệt, căn bản sẽ không dám vào cung tố cáo.

Thân thể nàng không tốt, ngự y đều nói là có thể lây bệnh cho người khác, sao nàng dám ra khỏi cửa đây?

Chương 308: Trả lại gấp mười lần (12)

Công chúa Anh Dạ thấy nàng lạnh nhạt như vậy, cũng không ở đây nhiều lời, chỉ khẽ cười cười, nói: “Lần này, tiểu tử Lạc Lạc ra chủ ý không tồi, nếu không, cũng không biết làm thế nào để thu thập đám tiện phụ can đảm kia!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Lạc Lạc, hóa ra là chủ ý của hắn, tối hôm qua nàng lấy thân phận Hí Thiên đến gia tộc Bồ Cát Nhĩ, chỉ là muốn Lạc Lạc nghĩ biện pháp giúp nàng chuẩn bị chứng cứ chuyện Cầm di nương cùng Tuyết di nương tư tàng kim khố, không nghĩ tới hắn cơ trí như vậy, có thể nương theo lúc Đình Úy Tụ đến phủ trưởng công chúa điều tra, để cho công chúa Anh Dạ đem mọi chuyện giải quyết.

Lạc Lạc ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, “Ha ha, kỳ thật, ta được cao nhân chỉ điểm, mới nghĩ đến biện pháp này.”

“Cao nhân nào?” Công chúa Anh Dạ tò mò hỏi.

Lạc Lạc vốn đơn thuần lạnh lùng miệng vô tình nói ra khỏi miệng, đột nhiên nghĩ đến không thể nói, vội vã nói: “Quốc Tử Giám còn có lớp, ta đi trước!”

“Này, ngươi chờ ta, ta cũng có chương trình học!” Công chúa Anh Dạ quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt, không nên sợ hãi, có ta, có hoàng huynh, còn có phụ hoàng, hai ngày nữa, thái hậu cùng Hi Hòa cô cô cũng trở về, nhiều người như vậy đứng về phía ngươi, sẽ không ai dám ức hiếp ngươi.”

“Không ai có thể ức hiếp ta, công chúa yên tâm đi thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, hiện tại chỉ có nàng ức hiếp người khác thôi!

Nhìn công chúa Anh Dạ và Lạc Lạc rời đi, nụ cười trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt cũng chậm rãi biến mất, “Đông Lăng, chúng ta đến địa lao.”

Từ tiền đình đi ra ngoài, nhìn thấy Tiêu Viễn Trình đứng ở cuối hành lang, mặt như xám như tro, vốn cũng được coi như một nam nhân anh tuấn, giờ phút này thoáng cái như già mấy chục tuổi, hốc mắt hãm sâu xuống, vẻ mặt có chút đáng thương nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt dừng bước chân, nhìn hắn nói: “Phụ thân, Đình Uy đại nhân còn chưa có tra ra cái gì ở đây, người không cần lo lắng, nhanh về nghỉ ngơi cho tốt, đừng tự hành hạ bản thân.”

“Bắc Nguyệt...” Tiêu Viễn Trình thanh âm khàn khàn mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý tới hắn nữa, cùng Đông Lăng đi đến địa lao.

Địa lao phủ Trưởng công chúa hàng năm âm u ẩm ướt, Cầm di nương thích trừng phạt người, hễ người nào làm nàng không thuận mắt là đem người đó giam vào địa lao.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị giam qua mấy lần, bởi vậy đối với địa lao này coi như quen thuộc, gia đình trông coi địa lao giờ cây đuốc ở phía trước dẫn đường, địa lao này không lớn, đi vài bước, đã đến phòng giam.

Cầm di nương cùng Tuyết di nương đối đầu nhau nên không giam cùng một chỗ, Cầm di nương ở một gian bên ngoài, Tuyết di nương

ở sâu bên trong.

Cầm di nương đau đến kêu ầm ĩ, Tiêu Trọng Kỳ trước kia cũng là một thiếu gia, cũng tích trữ được vài viên Sinh Cơ đan, giờ phút này đều lấy ra để cho Cầm di nương dùng. Tiêu Nhu ở bên cạnh khóc suốt suốt.

Trong lòng Cầm di nương đã biết Tiêu Nhu bán đứng nàng với Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vậy một tay đẩy Tiêu Nhu ra, đau lòng gần chết, thất vọng cực độ.

“Nương, ta...”

“Không cần nhiều lời, nếu ngươi cảm thấy đi theo nàng có tiền đồ, thì không cần đến đây nữa!”

Tiêu Nhu đang muốn giải thích, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, liền vội vàng ngậm miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Cầm di đừng nóng giận, Tứ muội muội cũng là vì tốt cho ngươi, sợ ngươi không biết thức thời mới đồng ý ra chỉ chứngươi. Cầm di yên tâm, ta sẽ không giết ngươi.”

Cầm di nương nghiến răng nghiến lợi nhìn nàng, bởi vì trên người đau đớn cũng không thể phát hỏa được, chỉ có thể dựa vào Tiêu Trọng Kỳ chảy nước mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn bọn họ một cái, không để ý tới nhiều làm gì, đi vào bên trong xem Tuyết di nương.

Chương 309: Trả lại gấp mười lần (13)

Tuyết di nương cũng là mới vừa thoa thuốc, yếu ớt dựa vào trong lòng của Tiêu Vận.

Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, bà lập tức mở to hai mắt, vội vàng ngồi dậy, chết cũng không nghĩ được ở trước mặt nha đầu này đánh mất hết mặt mũi!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười, từ nạp giới lấy ra một cái lư hương đưa cho Đông Lăng đốt, nàng tự mình cầm lư hương, mở cửa phòng giam ra đi vào trong.

“Bắc Nguyệt vẫn biết Tuyết di thích huân hương, trong phòng giam này vừa lạnh lại vừa thối, Tuyết di cũng không thể sống quen được, trong lòng Bắc Nguyệt không yên tâm, dù sao Tuyết di từ trước đến giờ đối xử với ta rất tốt.”

Nàng đem lư hương đặt ở trong phòng giam, mở nắp lư hương bỏ một viên đan dược vào, nhất thời, khắp phòng giam đột nhiên nổi lên mùi vị tanh tưởi dơ bẩn khiến người ta ngửi thối mà cũng muốn nôn mửa!

Trong lư hương toàn là than đen, châm chút lửa thì khói dày đặc bốc lên khiến người hít phải không ngừng ho khan.

“Người làm gì vậy? Chỉ với cái lư hương này mà người cho rằng có thể làm khốn ta sao?” Tiêu Vận đứng lên, tung một cước ra muốn đem lư hương đá bay, nhưng một cước này giống như đá vào thiết bản,

đau đến nàng muốn ứa nước mắt.

“Người...” nàng hoảng sợ nhìn cái kia lư hương, Hoàng Bắc Nguyệt này ở lư hương lại bố trí nguyên khí cấm chế!

Điều này sao có thể? Chỉ có triệu hoán sư mới có thể bố trí nguyên khí cấm chế, hơn nữa phải ít nhất là triệu hoán sư ngũ tinh gia tăng cấm chế mới có thể làm khó được nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt không phải chỉ là chiến sĩ sao? Hoàng kim chiến sĩ mặc dù lợi hại, nhưng thủy chung chỉ là chiến sĩ!

Lúc trước, bản thân Tiêu Vận là triệu hoán sư nên vẫn còn cảm thấy có chút hơn người, nhưng là hiện tại....

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường nhìn nàng một cái, đúng là đồ ngọc không có đầu óc!

Nàng cũng không nhìn tới vẻ mặt khiếp sợ của Tiêu Vận, chỉ nhìn Tuyết di nương, thản nhiên cười: “Tuyết di thích cái mùi này không?”

“Khụ khụ...” Tuyết di nương suy yếu ho khan, ngửi mùi vị này, mà đột nhiên dựng đứng lên: “Mùi vị kia...”

“Ồ trong lư hương ta bỏ thêm một viên nhất phẩm Hủ Huyết đan nhất phẩm, nhất phẩm dược tính cũng không mạnh mẽ, mùi vị bốc lên, hít vào người trong thời gian dài, thân thể chậm rãi hư thối rữa nát từ trong ranoài, ngay cả xương cũng có thể hủ hóa, cuối cùng biến thành một vũng máu loãng.”

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc giải thích, sau đó chậm rãi đi ra bên ngoài phòng giam, Đông Lăng vội vàng cầm cây quạt ở chung quanh phẩy phẩy.

“Người thật ác độc!” Tiêu Vận kêu to, đột nhiên lao tới, muốn cùng Hoàng Bắc Nguyệt liều mạng.

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt sắc lạnh chợt hiện, cười lạnh lui xuống từng bước, thân hình trong nháy mắt lóe lên, vọt đến phía sau Tiêu Vận, một chưởng bổ vào gáy nàng, đem nàng đánh cho hôn mê.

“Vận nhi!” Tuyết di nương bò đến.

“Yên tâm, nàng là Nhị tỷ tỷ của ta, ta sao có thể giết nàng?” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm xuống, nhìn Tuyết di nương vẻ mặt trắng bệch.

Tuyết di nương ngẩng đầu, âm lãnh nhìn nàng cười: “Hừ! Hoàng Bắc Nguyệt, nhiều năm như vậy ta thật sự là xem thường ngươi! Tuy nhiên ngươi cũng chớ đắc ý, ngươi cho rằng giết ta, ngươi liền có thể sống yên ổn sao? Không mất bao lâu, ngươi cũng sẽ đến Địa ngục gặp mẫu thân ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt chậm chọc nhìn bà, cảm thấy bà có chút đáng thương, đến bây giờ còn mơ mộng hão huyền, tưởng rằng có thể kéo nàng làm đệm lưng.

“Tuyết di, chắc ngươi không biết, thể chất của ta là bách độc bất xâm, thật đáng tiếc, ngươi tính toán nhiều năm như vậy đều mất trắng rồi.”

Tuyết di nương khiếp sợ nhìn nàng: “Người, người sao có thể...”

“Sao ta biết được à? Mỗi ngày ngươi đưa thuốc cho ta, dược liệu trong thuốc là độc dược mãn tính, ngày ngày phá hỏng thân thể, ngày hôm qua ngươi rút cuộc không nhịn được, bắt đầu hạ dược mạnh hơn.”

Chương 310: Trả lại gấp mười lần (14)

“Sao ta biết được à? Mỗi ngày người đưa thuốc cho ta, dược liệu trong thuốc là độc dược mãnh liệt, ngày ngày phá hỏng thân thể, ngày hôm qua người rút cuộc không nhịn được, bắt đầu hạ dược mạnh hơn, loại độc dược này cũng độc trước đó kết hợp, là có thể để cho ta bị chết không minh bạch, có đúng hay không?”

Khuôn mặt Tuyết di nương trắng bệch, ngây ngẩn cả người trong một lúc ngẩn ngui rồi cười rộ lên đầy thâm lương.

“Quả nhiên là ta đã xem thường người ...”

“Tuyết di bây giờ mới phát hiện, quả là hơi chậm một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ khoé môi lên, tươi cười như là có một tầng hàn băng, “Tuy nhiên, Tuyết di vẫn chưa được thấy được ngày mà Nhị tỷ tử nở mày nở mặt, có phải không muốn chết hay không?”

“Hừ, người muốn thế nào?”

“Muốn thế nào ư, ta chỉ muốn biết, vì sao người lại phải hại mẫu thân của ta? Người nào khiến người có lá gan to đến như vậy?”

Tuyết di nương kinh ngạc nhìn nàng, không nghĩ tới, không nghĩ tới ngay các cái này nàng cũng biết! Nha đầu kia, đến tột cùng từ khi nào đã bắt đầu tính kế bà? Như vậy mà bà lại bị lừa bịp đến nhiều năm như vậy!

“Hoàng Bắc Nguyệt, người muốn biết? Có chết ta cũng không nói

cho người!”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trên mặt đều là vẻ lạnh lẽo, một cước đem Tuyết di nương đá biến vào trong, “Không biết tốt xấu!”

Tuyết di nương giãy dụa đứng lên, cười điên cuồng: “Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi cho rằng ta là kẻ ngu sao? Cho dù ta nói cho ngươi biết, ngươi cũng sẽ không bỏ qua cho ta! Ta thà rằng chết, cũng sẽ kéo ngươi chết theo!”

“Quả nhiên có cốt khí, Tuyết di cùng người bên ngoài kia thật là khác nhau!” Hoàng Bắc Nguyệt âm độc nói, “Không sai, cho dù ngươi nói, ta vẫn muốn giết ngươi! Tuy nhiên, nếu như ngươi đồng ý nói, ta sẽ cho ngươi toàn thân, nếu như không chịu nói...”

“Cũng chỉ có đường chết, có cái gì khác nhau?” Tuyết di nương ngoan cố, trong lư hương toát ra khói bụi khiến bà không ngừng ho khan.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn bà: “Tốt lắm, tiện nhân, Hủ Huyết đan này ít nhất là một tháng mới có thể hoàn toàn ăn mòn sạch sẽ ngươi, trong lúc này, Tuyết di nếu như chống giữ không được, thì hãy mau tự sát đi.”

Nàng sẽ không cho Tuyết di nương một cái chết thoải mái, như vậy thì quá tiện nghi cho bà ta rồi, cho bà ta nếm thử mùi vị của Hủ Huyết đan, giống như nhiều năm qua Hoàng Bắc Nguyệt cũng chịu sự hành hạ của đủ loại độc dược!

Thậm chí so với trước đó còn tàn nhẫn gấp vô số lần!

Người đắc tội với nàng, nàng sẽ trả lại cho kẻ đó gấp bội lần!

Hoàng Bắc Nguyệt ở bên ngoài phòng giam của Tuyết di nương bỏ thêm nguyên khí cấm chế, mới mang theo Đông Lăng rời đi.

Tiêu Vận trên mặt đất hôn mê trong chốc lát, mới chậm rãi chuyển người tỉnh lại, lập tức nhào tới phòng giam, vỗ như thế nào cũng không thể mở cửa, hô to: “Nương! Nương sao rồi?”

“Vận nhi...” Tuyết di nương bò đến, hai mắt đăm lẹ, muốn nắm lấy tay Tiêu Vận, nhưng lại bị nguyên khí cấm chế ngăn cách, như thế nào cũng không nắm lấy được.

“Nương, ta cứu ngươi! Ta tới cứu ngươi!” Tiêu Vận xuất ra băng vũ, ý đồ đem nguyên khí cấm chế kiên cố này đánh vỡ.

Tuyết di nương lắc đầu, nói: “Vô dụng, Vận nhi, đừng lo lắng, nương sẽ không khinh địch như vậy, sẽ không tiểu nhân đánh ngã! Còn có người có thể cứu ta, hiện tại, vẫn có một người có thể cứu ta...”

Tiêu Vận sục sùi mũi hỏi: “Là ai, là ai? Là phụ thân sao?”

“Hừ, phụ thân ngươi? Ngay cả bản thân mình hắn cũng không giữ được!” Giờ phút này nhắc tới Tiêu Viễn Trình, Tuyết di nương chỉ thấy mặt hèn mọn, nữ nhân của mình cũng không thể bảo vệ được, thì làm sao tính là nam nhân?

“Người mà nương nói, Hoàng Bắc Nguyệt tuyệt đối không thể trêu vào! Chỉ cần một câu nói, nương sẽ không có việc gì.” Tuyết di nương vẻ mặt tự tin, có chút bệnh tật cười rộ lên.

Chương 311: Trả lại gấp mười lần (15)

Tiêu Vận giống như là có hy vọng, hỏi: “Người đó là ai?”

Tuyết di nương mở miệng, vừa định nói, nhưng là chợt nhớ tới chuyện đáng sợ đó, đột nhiên lắc đầu: “Không thể nói! Không thể nói!”

Bộ dáng của nàng, coi bộ đã sắp điên lên, trên mặt dần dần xuất hiện vẻ thống khổ, nàng vỗ cửa lao nói với Tiêu Vận: “Vận nhi, người mau đi, thứ này người ngửi đã lâu, thật sự là không tốt.”

“Nhưng còn nương...”

“Không có việc gì, nhất định nương sẽ được cứu!” Hai mắt Tuyết di nương mở lớn, vừa là oán độc, vừa là thống khổ, chậm rãi lùi vào góc phòng giam, trong màn khói đặc của hương, không ngừng ho khan.

Bên ngoài địa lao, ánh mặt trời sáng lạn, chiếu rọi mọi nơi, nhưng không hề có cảm giác ấm áp dù chỉ một chút.

“Tiểu thư...” Đông Lăng nhìn bộ dáng hậm hực của nàng, có chút không yên lòng.

Hôm nay nàng mới biết được, hóa ra trường công chúa điện hạ qua đời, không chỉ có Tuyết di nương làm hại, sau lưng Tuyết di nương còn có người sai khiến!

“Người đứng ở phía sau sai khiến, nhất định ta sẽ tìm ra!” Hoàng Bắc

Nguyệt kiên định nói.

Hốc mặt Đông Lăng đỏ lên, cúi đầu khóc nức nở vài tiếng.

“Đông Lăng, đừng khóc.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói.

Đông Lăng nghẹn ngào nói: “Đông Lăng không muốn khóc, nhưng mà....”

“Cái gì mà nói không muốn khóc, chỉ cần trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức mặc kệ phát sinh chuyện gì, nước mắt cũng không được phép rơi xuống!” Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt trong suốt mà kiên định.

“Vâng!” Đông Lăng lau khô nước mắt, thật sự đã ngừng khóc.

“Quận chúa!” Một gia đình vội vã đã chạy tới.

Đông Lăng cả giận nói: “Có chuyện gì mà lại hô to gọi nhỏ?”

Hiện tại gia đình trong phủ nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đều sợ hãi, bởi vậy cung kính nói: “Kính vương điện hạ phái người đến tặng lễ, nói muốn tạ lỗi với quận chúa, còn có, còn có....”

“Còn có cái gì? Lề mà lề mề, còn gì nữa?!” Đông Lăng trừng mắt.

Gia đình lập tức nói: “Còn có, Đình Úy đại nhân đã bắt lão gia lại, hiện tại xin mời quận chúa đi một chuyến.”

Tay Hoàng Bắc Nguyệt được Đông Lăng đỡ đột nhiên nắm chặt, trong lòng Đông Lăng cũng đột nhiên đau nhói, nhưng trên mặt vẫn vô cùng trấn tĩnh.

“Biết rồi, sai người đi đáp lễ Kính vương điện hạ, nói quận chúa tối hôm quabị kinh hãi, đang ở trong phòng tĩnh dưỡng, lúc này rất bất tiện để đigặp khách, hẹn ngày khác sẽ lại chuẩn bị ít lễ mọn đến bái kiến Kinhvương.”

“Tuân lệnh” gia đình được ra lệnh, cũng không dám ở lại lâu trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt một thân sát khí lạnh như băng, vội vàng rời đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đông Lăng tái nhợt, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt: “Tiểu thư, chúng ta...”

“Nếu Đình Úy đại nhân cho mời, chúng ta mau qua đó.” Hoàng Bắc Nguyệt vừa mở miệng, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, nghe không ra cái gì khôngđúng.

Đông Lăng không thể làm gì khác hơn là gật đầu, đỡ tay Hoàng Bắc Nguyệt, chậm rãi hướng tới Lưu Vân các.

Đình Úy Tự đem người bao vây Lưu Vân các, bất luận kẻ nào cũng không thể tới gần, chỉ có người của Đình Úy Tự mới có thể đi vào để điều tra.

Mà lúc này, bên ngoài Lưu Vân các đã bắt không ít người của Tiêu gia quỳ trên mặt đất thảm vấn.

Đình Úy Cảnh Trung này thật đúng là một nhân vật tàn nhẫn, ban ngày ban mặt như vậy mà để cho người của Đình Úy Tự hành hình với người của Tiêu gia, roi quật đều không nhẹ, nếu gặp phải ngoan cố, trực tiếp dùng đại hình!

Trong không khí phảng phất mùi máu tươi cùng huyết nhục cháy sém, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp.

Cảnh Trung ôm tay lạnh mắt nhìn, nghe được có người báo lại Bắc Nguyệt quận chúa đã tới, liền lập tức vẫy tay, lệnh cho những người đó đem những người đang bị hành hình mang đi, không nên ở chỗ này làm kinh hãi tới Bắc Nguyệt quận chúa.

“Cảnh thúc thúc.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua những người đó, không phát hiện thấy Tiêu Viễn Trình.

Chương 312: Trả lại gấp mười lần (16)

Nhiều người ở đây, Cảnh Trung khụ một tiếng thấp giọng nói: “Mời quận chúa đến chỗ khác nói chuyện.”

Hoàng Bắc Nguyệt đi theo Cảnh Trung tới nơi ít người, thấy Cảnh Trung muốn nói lại thôi, vẻ mặt rối rắm, liền nhẹ giọng nói: “Cảnh thúc thúc, chuyện này có liên quan đến cha tay hay không.”

Cảnh Trung ngẩng đầu, có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua tiểu nha đầu mười hai tuổi này, âm thầm sợ hãi than nàng thông minh miễn cảm.

“Quận chúa, chuyện này định đoạt như thế nào tại hạ không dám tự mình quyết định, vẫn xin quận chúa bảo cho biết.” Cảnh Trung thấp giọng nói, việc này liên quan tới danh dự của phủ trưởng công chúa, liên lụy đến thân tình cha con của Bắc Nguyệt quận chúa, hẳn là người ngoài, chính là theo lẽ công bằng chấp pháp, cương trực công chính nhưng cũng không đành lòng.

Chứng kiến Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ như vậy, trong lòng vẫn là bực động, nếu như trưởng công chúa Huệ Văn còn sống, đứa nhỏ này sao phải chịu khổ như thế?

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, lập tức thần nhiên cười nói: “Nên làm như thế nào, Cảnh thúc thúc hãy quyết định đi, việc này là việc công, Bắc Nguyệt không dám nhúng tay.”

Cảnh Trung thở dài một tiếng, quả nhiên là người trưởng công chúa

Huệ Văn giáo dục, đều thông tuệ hiểu chuyện.

“Cảnh thúc thúc.” Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, lại mở miệng nói: “Ta muốn gặp mặt hấn, không biết có gì bất tiện không.”

“Đương nhiên là không sao, người ở chỗ này chờ ta, ta đem hấn tới đây.”

Cảnh Trung trở về dẫn người tới, Đông Lăng đứng ở xa nhìn nàng, nghĩ đi tới, Hoàng Bắc Nguyệt lại hướng nàng phát phát tay, ý bảo nàng không nên lại đây.

Rất nhanh, Tiêu Viễn Trình đã được hai người của Đình Ủy Tụ mang tới đây, đại khái là nhìn thấy thủ hạ của hấn bị hành hình, phỉakia máu tanh rất khủng khiếp, cho nên hấn sợ đến mức hai chân như nhũnra, đứng cũng đứng không vững, không ai dìu nên trực tiếp ngã nhào trênmặt đất.

Hoàng Bắc Nguyệt trên cao nhìn xuống nhìn hấn, lạnh lùng gọi một tiếng: “Phụ thân.”

Tiêu Viễn Trình cả người run run, lập tức ngẩng đầu lên, duỗi tay muốn bắtlấy quần áo của Hoàng Bắc Nguyệt, lại bị nàng nhẹ nhàng tránh ra, vẻ mặt chán ghét, làm như tay của hấn rất bẩn, thật ghê tởm?

Tiêu ViễnTrình lão lệ tung hoành nói: “Phụ thân bị oan, Bắc Nguyệt, phụ thân sao có thể sẽ hại người? Phụ thân thật sự bị oan!”

“Nếu đúng là bị oan, phụ thân nên tìm Đình Ủy đại nhân để làm sáng tỏ, nói với ta làm cái gì? Ta không phải Đình Ủy, không thể định tội của người.” Hoàng BắcNguyệt lạnh nhạt nói.

Tiêu Viễn Trình tâm tàn ý lạnh, biết lần này chính mình phải chịu hiềm nghi như thế nào cũng không tẩy sạch được, Cảnh Trung là một rất nhân vật lợi hại, hẳn tìm được chứng cứ, như vậy tuyệt đối không để cho hắn có cơ hội thoát thân!

Trong lòng hắn quay cuồng, chậm rãi so đo tự hỏi, rốt cuộc nước mắt giàn giụa, đầu cúi trên mặt đất.

“Bắc Nguyệt, phụ thân thật sự không muốn hại ngươi, thậm chí đem Chu Quảng gia diệt trừ, nhưng sao có thể nghĩ đến kẻ được phái đi lại vô dụng như vậy, thế nhưng...”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, lấy cớ rất tốt! Đem tội danh đẩy toàn bộ cho người khác, trở thành sai lầm của người khác, còn hắn một chút cũng không sai.

Tới nước này rồi mà, thân tình cha con của hai người lúc đó đã mong manh như vậy, Tiêu Viễn Trình còn muốn vặn hỏi cái gì? Nàng không phải là Hoàng Bắc Nguyệt trước kia ngây thơ không hiểu chuyện, đơn thuần nhu nhược, bị bọn họ hại chết cũng còn không biết!

“Phụ thân, hôm nay gọi ngươi một tiếng phụ thân, là bởi vì ta và ngươi huyết mạch tương liên, nếu như không có một tầng này, lấy mọi việc mà ngày xưa ngươi đối xử với ta, hơn nữa chuyện xảy ra hôm nay, vô luận như thế nào ta cũng không bỏ qua cho ngươi!”

Tiêu Viễn Trình ngẩng đầu, hung hăng nuốt nước miếng, gật mạnh đầu nói: “Đúng, đúng! Ta là phụ thân thân sinh ra ngươi, Bắc Nguyệt, chẳng lẽ ngươi nhẫn tâm nhìn cha của mình bị chém đầu sao?”

Chương 313: Trả lại gấp mười lần (17)

“Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì phải đòi mạng, đây là điều hiển nhiên!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, đột nhiên bên khóe miệng cong lên lãnh khốc nói, “Phụ thân, ta cũng là con gái của ngươi, vì sao có thể đối xử với tanh hãn tâm như thế?”

Môi Tiêu Viễn Trình run rẩy, mấy lần há mồm, cũng nói không ra lời.

Cũng đúng là nữ nhi của hắn, nhưng đối đãi với Tiêu Vận cùng Tiêu Nhu hắn là một phụ thân hiền lành, còn đối với Hoàng Bắc Nguyệt thì sao đây? Trừ việc đem oán hận của hắn đối trưởng công chúa chuyển dời lên trên người nàng, hắn chưa từng có nghĩ qua trách nhiệm của một phụ thân!

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn, lạnh nhạt cười rộ lên, chậm rãi nói: “Tiêu Viễn Trình, ngươi quả nhiên là súc sinh! Mẩu thân của ta năm đó mất bị mù, mới gả cho ngươi!”

Cả người Tiêu Viễn Trình ngẩn ra, người vốn co rúm lại vì run rẩy, nhưng lại đột nhiên kích động lên, sắc mặt trắng bệch nói: “Mẩu thân ngươi, mẩu thân ngươi gả cho ta, cũng không có một ngày là thật tâm! Nếu như không phải năm đó ta bị che mắt hai tròng mắt, nhất định sẽ không lấy nàng!”

Hoàng Bắc Nguyệt cả người run lên, nhú mày hỏi: “Ngươi nói cái gì?”

“Nàng gả cho ta, cũng là bởi vì, bởi vì” Tiêu Viễn Trình kích động dần

dần giảm xuống, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền ngậm mồm không nói.

Nhìn sắc mặt hần trắng bệch, vẻ mặt dữ tợn thống khổ, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn cảm thấy nam nhân này có chút đáng thương, không cần hần nói ra mồm, nàng cũng biết, trưởng công chúa Huệ Văn gả cho hần, tuyệt đối không phải bởi vì coi trọng hần.

Tiêu Viễn Trình hèn nhát như thế, lại hèn hạ vô sỉ, người như vậy, làm sao trưởng công chúa Huệ Văn có thể để ý hần?

Trong này nhất định là có ẩn tình mà nhiều người không biết, có lẽ là liên quan tới chính trị, hoặc có thể là cái khác.

Nhưng mà, mặc kệ là cái gì, có thể trách trưởng công chúa sao? Là do Tiêu Viễn Trình tham vinh hoa, chỉ vì lợi ích trước mắt, mới lựa chọn cưới trưởng công chúa làm vợ để làm phò mã.

Phàm là hần có một chút cốt khí, cũng không trở thành người nửa đời cũng không có một chút tôn nghiêm!

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt của hần, một chữ nói: “Phụ thân, chuyện người làm, ta có thể không truy cứu, nhưng ta hỏi người một việc, người nhất định phải thành thật trả lời ta!”

“Chuyện, chuyện gì?” Tiêu Viễn Trình lắp bắp nói, đột nhiên tiếp xúc với ánh mắt trong suốt lạnh như băng của Hoàng Bắc Nguyệt, lông tơ trên người cũng dựng thẳng đứng lên.

Qua vài chục năm, như thế nào mà hần cho tới bây giờ cũng không có phát hiện Hoàng Bắc Nguyệt có ánh mắt đáng sợ tới như vậy?

“Mẫu thân của ta qua đời như thế nào?” Đôi tay nhỏ nhắn của Hoàng

Bắc Nguyệt hung hăng cầm lấy cầm hấn, ngăn cản hấn bởi vì sợ hãi mà dời ánh mắt đi chỗ khác.

Tiêu Viễn Trình run rẩy nói: “Bệnh, chết vì bệnh ”

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt hàn quang chợt lóe, lạnh lùng nói: “Ngươi nói láo!”

“Ta, vì sao ta phải nói dối? Năm đó nàng bệnh nặng, trong cung phái tới mười mấy ngự y, cũng bó tay không có cách nào, cho đến khi nàng chết vẫn có thái y chăm sóc, nguyên nhân nàng ra đi, hơn mười vị ngự y đều nói là do bệnh, chuyện này ai ai cũng biết ”.

Trong đầu Tiêu Viễn Trình đột nhiên hiện lên cái gì đó, đột nhiên ngẩng đầu, trợn to mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, lạnh lùng nói: “Chẳng lẽ ngươi, chẳng lẽ ngươi hoànghi là ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, chẳng lẽ chuyện này, Tiêu Viễn Trình cũng không biết dù chỉ một ít?

Nàng thông thạo cách quan sát vẻ mặt của một con người, hiểu được tâm lý học, biết một người lúc nói dối, là bộ dáng gì.

Tiêu Viễn Trình là một người ngu ngốc, hấn nói dối cũng không có khả năng cao minh đi, không có khả năng thoát được ánh mắt của nàng!

Nhìn nàng ngơ ngẩn, Tiêu Viễn Trình thoáng cái giật người ra khỏi tay nàng, đột nhiên trở nên có cốt khí.

Chương 314: Trả lại gấp mười lần (18)

“Vì sao ta lại phải hại nàng?! Ta, ta như vậy, thích nàng như vậy....” Thanh âm từ kích động chậm rãi trở nên yếu ớt, Tiêu Viễn Trình chán nản quỳ rạp xuống đất.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đứng lên, thần sắc có chút hoảng hốt, chuyện mưu hại trưởng công chúa, Tiêu Viễn Trình đúng là không biết rõ tình hình, cũng cho nàng một chút an ủi.

Nếu như Tiêu Viễn Trình này có thể làm chuyện hại nữ nhi, giết vợ, như vậy chân chính là đồ heo chó không bằng súc sinh!

“Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt, chẳng lẽ ngươi không tin tưởng ta sao? Ta không mưu hại mẫu thân ngươi, nàng là chết bệnh, năm đó ngươi y cũng có thể làm chứng!” Tiêu Viễn Trình đột nhiên đứng thẳng dậy, sợ hãi lôi kéo góc áo Hoàng Bắc Nguyệt, sợ hãi nàng sẽ đem chuyện này đi cáo trạng với hoàng thượng.

Hắn không mưu hại trưởng công chúa, nhưng chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt nói với Hoàng thượng, lấy tình ý của Hoàng thượng đối với trưởng công chúa, hẳn đương nhiên một con đường sống cũng không có!

Tiêu Viễn Trình vô cùng sợ hãi, gắt gao túm lấy quần áo Hoàng Bắc Nguyệt quần áo không chịu buông tay.

“Tiêu Viễn Trình! Không được làm càn!” Xa xa truyền đến tiếng quát khê của một nam tử thanh nhã, sau đó một bóng dáng đột nhiên lại

gần, một tay đẩy Tiêu Viễn Trình ra.

Tiêu Viễn Trình sợ đến mức lên tiếng kêu to, hộ vệ của Đình Úy đứng ở cách đó không xa tùy thời quan sát động tĩnh bên lập tức chạy tới, nhìn thấy người đến liền lập tức hành lễ.

“Tham kiến Tiêu Dao vương!”

Xiêm y lục sắc lướt qua, Tiêu Dao vương xoay người, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt mơ hồ mang theo chút đau lòng: “Nguyệt nhi, không có việc gì chứ.”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, xem ra Tiêu Dao vương đúng là hiểu lầm, mới vừa rồi Tiêu Viễn Trình chẳng qua là lôi kéo y phục của nàng cầu cứu, cũng không phải nghĩ đổi nàng thế nào. Tuy nhiên, nàng không nhân rồi để tâm giải thích cho Tiêu Viễn Trình.

Giờ phút này trong lòng nàng đại loạn, về nguyên nhân cái chết của trưởng công chúa, càng ngày càng là một bí ẩn, bí ẩn này giải mãi cũng chưa ra, trong lòng nàng cũng không thể an bình.

“Đem hấn dẫn đi, giao cho Đình Úy Cảnh đại nhân xử trí!” Tiêu Dao vương lạnh lùng ra lệnh, sau đó tiến lên vỗ vỗ bả vai của nàng: “Đừng đau lòng, Nguyệt nhi, trừ người nhà ra ở ngoài người còn có ta.”

Chuyện tình của phủ Trưởng công chúa, hấn đã nghe nói, mới vừa rồi lúc tới gặp người của Đình Úy Tự, tên khốn Tiêu Viễn Trình này vậy mà lại dám phóng hỏa nghĩ mưu hại Bắc Nguyệt quận chúa, hấn cũng biết!

Trong lòng trừ bỏ đau lòng vẫn là đau lòng, vừa nghĩ tới nhiều năm như vậy nàng phải ở trong hang sói lớn lên, tâm tình của hấn làm sao

bình thường được.

Tiêu Viễn Trình đã dự định ám sát nàng, trước đó, nàng chịu khổ chắc chắn càng nhiều!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn hẩn một cái, kỳ thật trong lòng nàng không có đau lòng như vậy, dù sao Tiêu Viễn Trình cũng không phải phụ thân chính của nàng, chỉ là đại khái trên người có cùng một huyết thống, cho nên như thế nào cũng không có cách làm cho trong lòng lạnh lùng như không.

Bị chính phụ thân của mình âm mưu đoạt gia sản, lại mưu hại tính mạng, loại chuyện này nhớ tới có một chút đau lòng cùng bi ai.

“Bắc Nguyệt quận chúa không cần buồn, loại người không đáng như hẩn, trong lòng không cần để tâm tới.” Thanh âm nhã nhặn trầm ấm chậm rãi vang lên, Phong Liên Dục một thân bạch y đi tới.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hẩn một cái, trong tròng mắt đen nhánh có chút quang mang hiện lên, đột nhiên mở miệng hỏi: “Dục vương tử, năm đó phụ hoàng đem ngươi đưa tới Nam Dục quốc làm con tin, ngươi có hận hẩn không?”

Phong Liên Dục ngăn ra, nhưng con ngươi màu tím nhạt lại bình tĩnh không gợn sóng, “Cảm giác đó, đã sớm đã quên.”

Đã quên? Nói thì nghe dễ dàng lắm, đến hiện tại nàng cũng nhớ kỹ năm đó cùng trưởng công chúa ra khỏi thành đi nghênh đón Cửu hoàng tử đến Nam Dục quốc làm con tin.

Chương 315: Phù Quang rừng rậm (1)

Nói thì nghe dễ dàng lắm, đến hiện tại nàng cũng nhớ kỹ năm đó cùng trưởng công chúa ra khỏi thành đi nghênh đón Cửu hoàng tử đến Nam Dục quốc làm con tin, khi đó tuổi của hắn vẫn còn nhỏ, không khóc, nhưng nhìn sứ giả hộ tống hắn đến đây cũng không quay đầu lại, lạnh lùng rời đi thì trong ánh mắt hắn, vẫn có hận ý!

Tại sao có thể không hận? Lòng của nàng dù kiên cường, cũng không dung được kẻ phản bội!

“Vương gia, hôm nay trong phủ có nhiều chuyện, chiêu đãi không được chu toàn, lần sau sẽ bồi tội với vương gia.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng vội vã nói xong, liền mang theo Đông Lăng rời đi.

Tiêu Dao Vương nhìn bóng lưng nàng, lắc đầu thở dài, nàng thủy chung vẫn chỉ là một tiểu cô nương, cho dù kiên cường như thế nào, cũng sẽ phải chịu thương tổn.

“Có phải ta lỡ nói sai cái gì rồi không?” Phong Liên Dục cười nhạt hỏi.

Tiêu Dao vương giật mình, đột nhiên hỏi “Thật không có cảm giác sao?”

“Không có.” Phong Liên Dục đơn giản dứt khoát trở lại, ảm đạm cười cơ hồ làm cho người ta mê hoặc.

Tiêu Dao vương nhìn hắn một chút, lắc đầu, có đôi khi, thật nhìn

không thấu nổi người này.

“Ta muốn tiến cung gặp mặt Hoàng thượng, người cũng mau chóng trở về đi.”

“Được.” Phong Liên Dục cười nhìn Tiêu Dao vương rời đi, khuôn mặt tươi cười mới chậm rãi biến mất, chiết phiến ở trong lòng bàn tay vỗ vỗ hai cái, nhưng lại xoay người hướng tới nơi Hoàng Bắc Nguyệt vừa rời đi.

Hôm nay trong phủ trưởng công chúa ai ai cũng cảm thấy bất an, rối ren không thôi, khắp nơi đều là người của Đình Uy Tụ đang đi lại, nhưng thật ra không có ai chú ý tới hắn.

Trong hậu viện phủ trưởng công chúa là chỗ ở của gia quyến, Đình Uy phủ đã điều tra qua, giờ phút này mọi người đều ở đây, hắn đi vào cũng bất tiện, chỉ ở bên ngoài nhìn một chút.

“Dục vương tử còn chưa đi, có chuyện gì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau đi tới, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Phong Liên Dục có chút có chút kinh ngạc, như thế nào mà nàng lại ở phía sau hắn?

“Là ta tới tìm ngươi.” Hắn ăn ngay nói thật, có cố gắng lấy cớ cũng không lừa được nha đầu thông minh này.

Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt như không, chỉ là lạnh lùng hỏi: “Tìm ta làm cái gì?”

Ngữ khí mặc dù lạnh, tuy nhiên cũng không có thấy nàng muốn đuổi hắn rời đi, Phong Liên Dục thoáng bớt buồn phiền.

“Thương Hà viện trưởng đã quyết định, ngày kia sẽ cho những lão sư có tư lịch(tư cách và sự từng trải) trong học viện, mang theo đệ tử tứ giai trờ lên đã thăng tỷ thí tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện.”

Phong Liên Dực thản nhiên cười nhìn nàng: “Trong phủ trưởng công chúa xảy ra nhiều chuyện như vậy, ta nghĩ Bắc Nguyệt quận chúa đại khái cũng không có tâm tình đi rèn luyện.”

“Ta có đi hay không liên quan gì tới ngươi?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn.

Phong Liên Dực cười nói: “Việc ngươi đi tìm dược liệu để cho ta điều chế Tẩy Tuỷ đan như thế nào lại không liên quan tới ta đây?”

“Dược liệu ta nhất định sẽ tìm cho ngươi, rèn luyện trong Phù Quang rừng rậm, ta cũng đi!”

Phong Liên Dực thường thức nhìn nàng: “Xảy ra chuyện lớn như vậy, tâm tư một chút cũng không loạn, ý nghĩ rõ ràng, mục tiêu minh xác, Bắc Nguyệt quận chúa thật làm cho người bội phục.”

“Quá khen, ngươi nói xong hết rồi có thể đi, hôm nay phủ trưởng công chúa không tiếp khách!”

Nhanh như vậy đã hạ lệnh trục khách, Phong Liên Dực khó tránh khỏi có chút thất bại, nhìn khuôn mặt băng lãnh vô tình của nàng, cảm thán một tiếng: “Trong lòng ta buồn phiền lo lắng cho ngươi, xem ra có chút dư thừa.”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt trong trẻo nhưng lạnh lùng liếc, “Tại sao phải để tâm tới ta?”

“Bởi vì....” Hắn kéo dài trường âm, trên khuôn mặt tuấn mỹ đang tươi

cười dần dần trở nên yêu nghiệt giảo hoạt, “Lần sau sẽ nói cho người biết.”

“Hừ! Không nói thì đi nhanh một chút!” Hoàng Bắc Nguyệt tâm tình buồn bực, bỏ rơi hắn đi nhanh về phía trước.

Chương 316: Phù quang rừng rậm (2)

Phong Liên Dực cười âm lãnh, ở phía sau nói “ Bắc Nguyệt quận chúa, ta thay mặt lão sư dạy đánh đàn, cùng Quách viện sĩ phụ trách mang học sinh tiến vào Phù Quang rừng rậm lần này, đến lúc đó, người cũng không thể đối với ta không lễ phép như vậy”.

Hắn phụ trách mang đội? Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, vội quay đầu lại, lại phát hiện sau lưng đã sớm không còn bóng dáng bạch sắc của y.

Động tác thật nhanh.

Trở lại Dung Nguyệt Hiên, Hoàng Bắc Nguyệt bắt đầu lên kế hoạch chuẩn bị đi Phù Quang rừng rậm, lần rèn luyện này, ít nhiều cũng đi nửa tháng, mọi chuyện trong nhà, đều phải dựa vào một mình Đông Lăng gánh vác.

Hôm nay Cầm di nương kiêu ngạo cùng Tuyết di nương tâm cơ thâm trầm đã bị giam trong địa lao, Tiêu Viễn Trình cũng bị Đình Úy tự bắt, trong phủ tạm thời không có gì gây nên phong ba.

Nàng mới lập uy, cũng không sợ có người dám đối đầu với Đông Lăng, chỉ là Đông Lăng tuổi còn nhỏ, vẫn cần có người giúp đỡ mới được.

Ở trong phủ, có thể tạm tin nhiệm, chỉ có Phương di nương!

Phương di nương biết nàng là Hí Thiên, bằng với uy thế này,

Phương di nương sẽ tuyệt đối trung thành với nàng, từ đó có thể giúp đỡ Đông Lăng.

Phân phó một ít chuyện với Đông Lăng, nàng lại cùng Đông Lăng đến Thúy Trúc Uyển gặp Phương di nương, đem ý tứ của nàng truyền đạt cho Phương di nương.

Phương di nương thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà kinh sợ), vội nói: “Quận chúa, một nhà lớn như vậy giao cho ta, ta sợ rằng....”

“Phương di, trừ ngươi ra, trong phủ cũng không có ai khiến ta tin nhiệm, chuyện này, ngươi nhất định phải đồng ý”.

Phương di nương do dự một chút, còn chưa mở miệng, Tiêu Linh lại cười kéo tay Phương di nương, dáng vẻ hiếu thuận thân thiết “di nương, tam muội tín nhiệm ngài như vậy, ngài đáp ứng đi, đừng để tam muội thất vọng”.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc Tiêu Linh, nể tình Phương di nương, nàng mới không làm gì Tiêu Linh, bắt quá chuyện vong ân phụ nghĩa, tiểu nhân gió chiều nào che chiều ấy, nàng cũng không bỏ qua cho được!

Phương di nương cũng là có ý này, đối với nữ nhi của mình nàng rõ ràng hơn ai hết, Tiêu Linh là người mê quyền lực, bản tính trời sinh hư vinh kiêu ngạo, nếu nàng giúp Hoàng Bắc Nguyệt xen vào chuyện phủ trưởng công chúa, lúc đó Tiêu Linh ra ngoài còn phách lối đến mức độ nào?

Pủ Trưởng công chúa này, cũng không thể bị nàng bôi nhọ danh tiếng.

Không phải Phương di nương không có tình cảm với nữ nhi này, đây

là con ruột của nàng, sao nàng có thể không suy nghĩ, cho dù Tiêu Linh làm cho người ta lạnh tâm, nhưng cũng là nang mang thai mười tháng sinh ra.

Nhưng tình mẫu tử là một chuyện, nàng ngàn vạn không muốn Tiêu Linh được thế phách lối, chỉ hy vọng tương lai tìm một nam nhân bình thường đem Tiêu Linh gả đi, tốt nhất là người có thể áp chế tính tình của nàng!

Phượng di nương suy nghĩ một chút rồi nói “như vậy đi, ta không biết quản gia, nhưng ta nhiều tuổi hơn Đông Lăng, chuyện đã thấy cũng nhiều, mấy ngày quận chúa không có ở nhà, chuyện trong nhà để Đông Lăng cô nương quản, ta chỉ ở bên cạnh giúp đỡ một chút”.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe được lời của nàng, ngược lại có chút bội phục Phượng di nương, quả nhiên năm đó trưởng công chúa đối tốt với nàng, ánh mắt nhìn người không sai, Phượng di nương này là người có thể tin.

Chỉ tiếc, sinh ra một nữ nhi không tốt.

“Nương, phủ trưởng công chúa lớn như vậy, giao cho tiểu nha đầu Đông Lăng, có phải là không ổn không?” Tiêu Linh vội vàng nói, trong lòng hận mẫu thân không biết tranh giành.

Chương 317: Phù quang rừng rậm (3)

Chuyện tình đặt trên tay nàng, núi vàng núi bạc, quyền thế giàu sang, nàng lại không biết quý trọng, không trách nhiều năm như vậy chỉ có thể ở Thúy Trúc uyển nhonhỏ này chịu uất ức!

Phương di nương nói: “Đông Lăng có nương thông minh, là người của quận chúa, nàng quản gia tự nhiên người người tâm phục”.

Tiêu Linh nói không được Phương di nương, hừ một tiếng, vẻ mặt khinh bỉ, làm người ta đau lòng!

Phương di nương không yên tâm nhìn nàng, cảnh báo một chút, tránh cho việc nàng ra ngoài cáo mượn oai hùm.

“Hai ngày nay Quận chúa giam Cầm di nương cùng Tuyết di nương, trong phủ không ai không phục, chỉ sợ sau này ai dám noi theo hai người đó, thì kết quả cũng như vậy!”.

Hoàng Bắc Nguyệt hiểu ý Phương di nương, cười nhạt: “Ta không thích dưới mắt có người không sạch sẽ, sau này bắt được tuyệt không có đường sống! Ta muốn chỉnh đốn trật tự trong phủ, làm phiền Phương di nương”.

“Quận chúa khách khí, ta chỉ giúp đỡ, quản gia chân chính là Đông Lăng cô nương”.

Đông Lăng cười, nhẹ phúc thân: “Sau này còn nhờ di nương chỉ điểm”.

Tiêu Linh nhìn ba người kẻ xướng người họa, trong lòng gấp gáp, Cầm di nương cùng Tuyết di nương không ở đây, Tiêu Vận, Tiêu Nhu, Tiêu Trọng Kỳ không còn phách lối, tại sao nàng vẫn không được nổi danh?

“Đại tỷ” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Tiêu Linh “ta rời đi nửa tháng, Cầm di nương cùng Tuyết di nương trong lao, xin tỷ quan sát giúp”.

Tiêu Linh ngẩn ra, vội cười gật đầu:” Tam muội yên tâm, ta nhất định quan sát kỹ bọn họ! ”.

Phương di nương bất đắc dĩ nhìn nữ nhi của mình, lắc đầu thở dài, đều cùng một cha, Tiêu Linh ngu ngốc tưởng rằng chiếm tiện nghi có thể dọn dẹp Cầm di nương và Tuyết di nương, nàng tìm bọn họ phiền toái chọc người hận, cũng không tốt gì cho mình.

Nhưng nàng cũng không có biện pháp, nếu thông minh một chút, làm sao Hoàng Bắc Nguyệt sẽ dễ yên?

Giao phó chuyện này xong, Hoàng Bắc Nguyệt trở về Dung Nguyệt Hiên, sắc trời đã tối, lại một ngày trôi qua, độc trong người Chiến Dã chưa hết, nàng còn muốn đi Phù Quang rừng rậm, trong một ngày nàng tìm đâu ra giải dược?

Tâm tình không tốt, cơm tối cũng không muốn ăn, mở cuốn “Bách Luyện Kinh” lật qua lật lại, cũng không có manh mối, tâm tình càng phiền não không dứt.

“Hoàng Bắc Nguyệt, không cần tìm, dù Độc Cô Dược Thánh có lợi hại, nhưng hắn vẫn là người, một thân học vấn cũng không đấu lại Thôn Thiên Hồng Mãng, đó là thần thú mà”.

Yếm yên lạng lâu nay, rớt cục cũng mở miệng.

“Thần thú? Con rắn này cắn ta, lại hại Chiến Dã trúng độc, ta nhất định không bỏ qua!” tay Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng vỗ lên mặt bàn.

Mấy ngày nay phiền não chuyện nhà, tính tình có chút mất khống chế.

Yếm hả hê nói: “Chỉ bằng người muốn cùng Thôn Thiên Hồng Mãng đấu, còn non lắm! Nhưng mà nếu người biết bí mật của Vạn Thú Vô Cương, có lẽ lại khác”.

“Hừ! lão yêu quái, ngày đêm mong ta báỉ sư, ta báỉ ông ta làm thầy, người vui sao?”

Chương 318: Phù quang rừng rậm (4)

“Cũng không phải vui, dầu gì cũng tá túc trong thân thể người, cũng không nhẫn tâm nhìn người quá yếu, vạn nhất gặp đối thủ mạnh, cũng đừng liên lụy ta, đánh không lại thì chạy”.

Yểm lo lắng là có đạo lý, chờ khi vào Phù Quang rừng rậm, đó là một thế giới khác, mặc dù chỉ rèn luyện ở ngoài, nhưng cũng không phải vạn vô nhất nhất (đề phòng mọi chuyện có thể xảy ra), biết đâu xui xẻo, gặp phải sào huyệt thần thú, đúng là không dễ chơi.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh “ Lão yêu quái vô dụng, người không có chút tin tức nào của Vạn Thú Vô Cương? “.

“ Này, này, đừng có lúc nào cũng gọi ta là lão yêu quái được không? Ta cũng không có già!” Yểm oán trách.

“ Bớt xàm ngôn đi! rốt cuộc người có biết hay không?” Hoàng Bắc Nguyệt rống to.

Yểm uất ức ngậm miệng, nói: “Cái khác không biết, nhưng Vạn Thú Vô Cương cùng người đó có liên quan, nhất định là phù chú thuật, trong phù chú thuật có một loại là triệu hồi phù, triệu hồi phù này so với triệu hồi thuật mạnh hơn, triệu hồi thuật chỉ có thể thông qua kí kết ước cùng linh thú, lợi dụng lẫn nhau, mà triệu hồi phù, chỉ cần người có bản lĩnh luyện chế được triệu hồi phù đẳng cấp cao thì có thể tùy ý triệu hồi linh thú thậm chí thần thú! “.

“ Chậc chậc” Hoàng Bắc Nguyệt nghe mà hâm mộ, triệu hồi phù này,

có công hiệu giống như nàng hàng phục rồi không chế linh thú.

Chỉ là, nàng hàng phục linh thú, đầu tiên phải gặp được nó, mà triệu hồi phù thì không giống, chỉ cần người có bản lãnh thì có thể triệu hồi linh thú tứ phương.

Nàng nóng lòng muốn thử, hận không thể lập tức nắm giữ triệu hồi phù này.

Yểm có thể thấy biểu tình khát vọng trên mặt nàng, cười hắc hắc, tiếp tục dụ dỗ: “Trong phù chú thuật, cũng không phải chỉ có triệu hồi phù, còn căn cứ vào các loại nguyên khí để luyện chế phù chú, cấp bậc càng cao, uy lực càng mạnh”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt “ Nguyên khí, lão gia hỏa ngươi trong thân thể ta, ta đi đâu mà tìm nguyên khí?”

“Phù chú thuật đều có pháp môn (phương pháp, cách thức), ngươi có thể bái Linh Tôn làm sư phụ, tự nhiên sẽ biết.” Yểm cười hắc hắc.

“Tốt, chúng ta tìm Linh Tôn” Hoàng Bắc Nguyệt lấy áo choàng, lên ra ngoài.

“Đi thật à?” Yểm hưng phấn.

Hoàng Bắc Nguyệt gọi ra Bãng Linh Huyền Điểu, không bay hướng Linh Ương Học Viện, mà bay hướng biệt viện của thái tử Chiến Dã.

“Không phải tìm Linh Tôn sao?” Yểm hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý hắn, quanh quẩn một vòng trên biệt viện của Chiến Dã, không đáp xuống.

Trong biệt viện chỉ có một gian phòng sáng, qua cửa sổ nhìn thấy Chiến Dã đang đọc sách bên trong, khoác áo choàng đen, lộ ra khuôn mặt nhợt nhạt.

Ngoài cửa sổ gió thổi, hắt ho khan mấy tiếng, tiểu thái giám vội khép cửa lại.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn cửa sổ một lát, nói với Băng Linh Huyền Điểu:”Đi thôi, đến Thất Tháp “

“Hắc hắc, thì ra đây mới là quyết định, Hoàng Bắc Nguyệt, thái tử Chiến Dã cứu ngươi một lần, ngươi tận tâm tận lực giúp hắn, làm người ta nghĩ không ra“ Yểm ý vị thâm thường nói.

“Ngươi không phải là người, làm sao hiểu!“ Hoàng Bắc Nguyệt khinh bỉ nói, khiến Yểm nghe mà muốn tự sát.

Hừ! lão yêu quái muốn giểu cợt nàng? Còn kém lắm!

Chương 319: Phù Quang rừng rậm (5)

Ban đêm, rừng cây phụ cận Thất Tháp vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có một bóng người. Khung cảnh vẫn giống y như lần trước nàng tới, u ám mà trang nghiêm, trong không khí tràn ngập khí tức nguy hiểm.

Hoàng Bắc Nguyệt xe nhẹ đường quen, rất nhanh đã tiến vào bên trong Thất Tháp. Nguyên khí cấm chế trên cửa sổ không biết đã mở ra từ lúc nào, xem ra Linh Tôn đã biết trước nàng nhất định sẽ đến.

Lần này nàng không có ý định đi bộ xuống nữa mà trực tiếp để Băng Linh Huyền Diệu thu nhỏ lại, từ cánh cửa u ám chỗ bậc thang bay thẳng xuống!

Đi tới trước cánh cửa đá to lớn, nàng dùng sức kéo cơ quan được giấu ở góc khuất, đem cửa đá mở ra. Nhất thời, một mảnh liệt diễm nóng rát khiến người ta không mở nổi mắt đập thẳng vào mặt nàng.

Lần giáo huấn thâm trầm trước đó vẫn còn in sâu trong ký ức của nàng, cái địa phương quỷ quái này giống như là địa ngục vậy, nếu có thể, cả đời này nàng cũng không muốn đến lần thứ hai!

” Băng, tiến vào.”

Nhìn biển lửa đang cuồn cuộn thiêu đốt, Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói. Nàng xoay người nhảy lên lưng của Băng Linh Huyền Diệu, một người một chim nhanh chóng bay vào bên trong biển lửa.

Vừa mới bay không được bao lâu, một cái bóng màu đen chậm rãi bay đến trước mặt nàng. Nó trông giống một loại phi cầm nào đó, hình thể không lớn như Băng Linh Huyền Diệu nhưng toàn thân đen nhánh, tỏa ra hơi thở âm lãnh, thoát nhìn phi thường khủng bố.

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, chiến ý trên người nhanh chóng tản mát ra.

Băng Linh Huyền Diệu bỗng nhiên truyền âm nói: ” Chủ nhân không cần lo lắng, nó là Hắc Dực Ưng, chuyên phụ trách truyền thông tin trong thế giới Linh thú bọn ta. Tốc độ của bọn chúng vô cùng nhanh, bình thường sẽ không chủ động công kích, nhưng nếu có ai muốn cướp đi tin tức từ trong tay bọn họ, năng lực chiến đấu của bọn họ sẽ bùng nổ, phi thường khủng bố a.”

Hắc Dực Ưng sao? Đây là lần đầu tiên nàng nghe nói qua về loại Linh thú này. Nguyên lai trong thế giới Linh thú cũng tồn tại loại nhân vật như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi thu hồi chiến ý trên người, từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu đứng lên, khoanh tay lẳng lặng nhìn đầu Hắc Dực Ưng kia chậm rãi bay tới.

Hắc Dực Ưng dừng lại, quả cầu thủy tinh phong ấn một đoàn hỏa diễm nho nhỏ từ trên móng vuốt của nó bay về phía Hoàng Bắc Nguyệt. Linh thú không thể trao đổi cùng với nhân loại, bởi vậy nàng chỉ có thể trông cậy vào Băng Linh Huyền Diệu mà thôi.

” Chủ nhân, hắc nói Linh Tôn không có ở đây. Hắc ta nói hắc sẽ chờ người từ Phù Quang Sâm Lâm trở về rồi mới cử hành nghi thức bái sư. Trong quả cầu thủy tinh này có phong ấn một ít Trừng phạt chi hỏa, chủ nhân trước dùng nó cứu Thái tử Chiến Dã. Còn nữa, quả cầu thủy tinh này ngoài trừng phạt chi hỏa ra còn có chứa một ít phù

chú thuật đơn giản, hi vọng có thể giúp được chủ nhân.”

” Không phải nói Linh Tôn sẽ không rời khỏi Thất Tháp sao? Hẳn đến cùng là đi nơi nào vậy a?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi xong, lại phát hiện đầu Hắc Dực Ưng kia đã quay đầu đi mất.

Quả nhiên là tận tâm với nghề nghiệp mà, ngoài truyền tin ra, cái gì cũng không quản!

Cũng không sao, dù gì cũng đã lấy được Trùng phạt chi hỏa, như vậy là có thể cứu Chiến Dã rồi, Linh Tôn đi hay ở thì liên quan gì đến nàng chứ. Chuyện tình bá sư nàng mới không thêm để ý!

” Băng, chúng ta đi!”

Cặp băng dực trắng như tuyết của Băng Linh Huyền Diệu khẽ vẩy một cái, từ trên biển lửa bay vụt đi, xuyên qua cửa đá cùng tầng tầng bậc thang u ám, đi thẳng tới bên ngoài Thất Tháp.

Nàng ngồi trên bãi cỏ dăm chiêu suy nghĩ, thời gian Trùng phạt chi hỏa thiêu đốt đại khái khoảng nửa canh giờ (1 tiếng), quá trình này phi thường thống khổ, chắc hẳn Chiến Dã cũng không hi vọng nàng nhìn thấy.

Nàng lấy phần phù chú thuật đơn giản ra, đem quả cầu thủy tinh chỉ còn chứa Trùng phạt chi hỏa giao cho Băng Linh Huyền Diệu để nó mang đến cho Chiến Dã.

Sau khi Băng Linh Huyền Diệu rời khỏi, nàng chậm rãi đi về phía phủ đệ của Bố Cát Nhĩ gia tộc. Ngày kia là nàng phải đi Phù Quang rừng rậm rồi, thời gian rèn luyện ở đó ắt hẳn không ngắn, bởi vậy trước đó nàng phải hảo hảo dạy dỗ Lạc Lạc một phen, để hẳn ở lại luyện tập cho thật tốt.

Đêm khuya tĩnh mịch, một tiếng kêu thảm thiết truyền đến từ ngoại vi
Lâm Hoài thành khiến ai nghe được cũng đều lông tóc dựng đứng!

Chương 320: Phù Quang rừng rậm (6)

Cước bộ của Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên dừng lại, sắc mặt nàng trong nháy mắt cũng trở nên lạnh lẽo. Một cỗ uy áp cường đại từ phương hướng kia điên cuồng phóng tới nơi này. Uy áp vô cùng mạnh mẽ, trong phút chốc, nàng cảm giác trái tim mình như bị thứ gì đó bóp nghẹt, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Lúc nàng thành công thoát ra khỏi cỗ uy áp cường đại kia, nàng lại phát hiện ra nó đang có xu hướng muốn rời đi.

Mi tâm Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu lại, nàng nhanh chóng đuổi theo phương hướng nó di chuyển!

Trong Lâm Hoài thành làm sao có thể có loại cao thủ cấp bậc cao như thế này? Không có khả năng a!

Uy áp mạnh như vậy e là đã vượt qua cấp bậc Cửu Tinh, tiến vào bốn cấp bậc kia rồi (nhắc lại: 4 cấp bậc này theo thứ tự từ cao xuống thấp là Thiên, Địa, Huyền, Hoàng)! Trên Tọa Nhĩ Tháp đại lục, cao thủ thuộc bốn cấp bậc đó rất ít ỏi, ở Nam Dục quốc căn bản là không tồn tại!

Nàng trời sinh là cao thủ trong việc ẩn nấp hành tung, một chút khí tức cũng không lộ ra đã lặng yên không một tiếng động áp sát cỗ uy áp kia.

” Hừ! Đúng là một lão gia hỏa mạnh miệng, giết ngươi đi là tốt nhất!” Một giọng nữ băng lãnh vô tình từ đằng xa truyền đến.

Sau đó, một đoàn lôi quang đột nhiên nổ mạnh, chiếu sáng cả nửa vùng trời! Thân thể khổng lồ của Bạo Nộ Thất Vĩ Long lại lớn thêm mấy lần, ở trên bầu trời trầm thấp rít gào. Tiếng gầm tựa như lôi minh (sấm nổ), phong vân cuồn cuộn, không khí xung quanh theo đó mà lay động kịch liệt!

” Ta đã xem thường ngươi rồi! Ngươi là ai mà lại dám cuồng vọng như thế trên lãnh thổ Nam Dực quốc chúng ta!” Tiếng hô khàn khàn nhưng tràn ngập phần nộ từ trong lôi điện truyền đến.

Trên lưng Bạo Nộ Thất Vĩ Long, một nam nhân tay cầm trọng kiếm đang đứng, trên thân kiếm có lôi điện bao phủ. Gương mặt hắn lộ ra vẻ dữ tợn, xem ra hắn đã hoàn toàn tiến vào trạng thái bạo phát, ngay cả tóc trên đầu cũng đều dựng đứng cả lên!

Người đó chính là Tư Mã Quy Yển, là Cửu Tinh Triệu hoán sư số một số hai tại Nam Dực quốc! Thực lực của hắn không tầm thường chút nào, từng được xưng là “thần thoại bất bại” của Nam Dực quốc, có thể nói là vô địch.

Nhưng dưới cổ uy áp này, Tư Mã Quy Yển cùng Bạo Nộ Thất Vĩ Long dưới trạng thái hoàn toàn bạo phát lại có vẻ vi bất túc đạo! (nhỏ bé không đáng kể)

” Lên đi, Bạo Nộ Thất Vĩ Long, hãy để cái tên này nếm thử một chút về sự lợi hại của chúng ta!” Tư Mã Quy Yển rống to, cưỡi Bạo Nộ Thất Vĩ Long đột nhiên lao xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi cau mày, cái tên Tư Mã Quy Yển đúng là một gã đầu gổ mà. Gặp phải đối thủ mạnh như vậy thì phải nghĩ cách làm sao để chạy trốn, lùi một bước để bảo toàn bản thân mới là thượng sách, hắn thế nào lại còn hung hăng nhào tới?

Cũng không phải Hoàng Bắc Nguyệt sợ hãi địch nhân cường đại, chẳng qua dựa vào độ mạnh của uy áp này, không cần nghĩ cũng biết kẻ địch cùng mình chênh lệch quá lớn, nếu cứ ngu ngốc lao đầu vào thì chính là lấy trứng chọi đá, căn bản là cái chết không cần thiết!

” Người đã muốn tìm chết vậy thì ta sẽ thành toàn cho người.” Thanh âm thanh lãnh mang theo vẻ ngông cuồng ngạo mạn.

” Hồng Liên, nếu không có tin tức thì chúng ta đi đi, không cần thiết phải gây phiền toái tại Nam Dục quốc đâu.” Một thanh âm càng thêm lạnh lẽo vang lên, là giọng của một nam tử trẻ tuổi. Trong thanh âm mang theo vẻ lười biếng tản mạn nhưng lại khiến người nghe cảm thấy trong lồng ngực một mảnh lạnh buốt.

” Đợi ta giải quyết xong tiểu nhân vật này rồi đi, bận rộn gì đâu chứ, cũng chỉ là nhắc tay một cái thôi mà.”

Thanh âm ngạo mạn vừa dứt, nữ tử kia quả thật giơ tay lên. Động tác của nàng thực sự là nhanh đến mức khó tin, chỉ thấy một đạo thanh hàn kiếm quang lóe lên, đầu Bạo Nộ Thất Vĩ Long khổng lồ đang lao xuống kia đã bị kiếm quang chém làm đôi!

Chương 321: Phù Quang rừng rậm (7)

” Ngao ngao ngao...” Tiếng rít gào thê thảm vang lên, không khí xung quanh nó cũng bị chấn đến mức run rẩy không ngừng!

Tur Mã Quy Yến vẻ mặt đờ đẫn, trên gò má của hắn dính không ít máu tươi. Thời điểm kiếm quang chém Bạo Nộ Thất Vĩ Long thành hai nửa, dư âm của kiếm quang đã xẹt qua trái tim hắn.

Một chiêu!

Chỉ một chiêu mà thôi!

Tur Mã Quy Yến cùng Bạo Nộ Thất Vĩ Long phối hợp tác chiến, dưới trạng thái bạo phát, hơn nữa đã chuẩn bị kỹ lưỡng, vậy mà vẫn bị người ta miểu sát (một chiêu giết chết)!

Thực lực đó không khỏi quá biến thái đi!

” Thứ người không biết điều.” Người kia ngạo mạn bỏ lại một câu rồi nhanh chóng theo người phía trước rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở góc tường khuất trong bóng tối, cau mày nhìn một màn trước mắt. Nàng đứng cách bọn họ một khoảng, một nam một nữ kia đứng đưa lưng về phía nàng, hơn nữa lại ngược sáng, nàng cũng không thấy rõ người động thủ kia rốt cục là ai.

Nàng chậm rãi đi ra ngoài, sau khi nhìn kỹ thì lại thấy một đầu mãng xà to lớn màu đỏ thẫm theo sau lưng thiếu nữ kia!

Thôn Thiên Hồng Mãng!

Chỉ cần liếc mắt một cái nàng đã có thể kết luận đó là Thôn Thiên Hồng Mãng. Lần trước bị ấu xà của Thôn Thiên Hồng Mãng cắn rồi trúng độc hôn mê, nàng từng nằm mơ thấy một đầu Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành. Thân hình to lớn giống y như đúc con hồng mãng kia!

Thôn Thiên Hồng Mãng là siêu cấp Linh thú, sau khi trưởng thành sẽ tiến nhập hàng ngũ Thần thú!

Thực lực của nó khủng bố không cách nào tưởng tượng được, Triệu hoán sư không đồng đẳng cấp căn bản không có cách nào ký kết bản mệnh cùng nó!

Dựa vào tình hình lúc này xem ra, thực lực của nữ tử vừa động thủ giết người kia quả thực không phải là chuyện đùa, chỉ cần một kiếm đã có thể miểu sát Tư Mã Quy Yến cùng Bạo Nộ Thất Vĩ Long, thực lực như vậy, ngay cả nàng cũng phải tự than thở không bằng a.

Hừ! Rốt cuộc là ai?

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi về phía trước, liếc mắt nhìn Bạo Nộ Thất Vĩ Long rơi trên mặt đất. Nó chỉ còn chút hơi tàn, tình huống như vậy căn bản là không cứu được nữa.

” A...” Tư Mã Quy Yến còn có thể phát ra chút thanh âm yếu ớt, tuy nhiên, tính mạng của Triệu hoán sư và Triệu hoán thú vốn có liên hệ chặt chẽ với nhau, Bạo Nộ Thất Vĩ Long không sống nổi, Tư Mã Quy Yến đương nhiên cũng sắp không xong rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, đem Tư Mã Quy Yến từ trên mặt đất đỡ

dậy, trầm giọng hỏi: ” Bọn họ là ai?”

Tur Mã Quy Yển nhìn nàng một cái, sau khi thấy nàng là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi thì gương mặt hấn tràn ngập tuyệt vọng cùng bi thương. Một tiểu cô nương thì có thể giúp gì cho hấn chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng cái nhìn ra ý nghĩ trong đầu hấn. Tên này hấn là muốn tìm một người đáng tin cậy để truyền tin tức ra ngoài, một tiểu cô nương đương nhiên là không có tác dụng gì rồi.

” Ta là Hí Thiên.” Thanh âm khàn khàn chậm rãi vang lên.

Tur Mã Quy Yển trợn to hai mắt, rõ ràng có chút không thể tin, đây chỉ là một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi a! Sao có thể là Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên đã đánh bại hấn được chứ!

Hiện tại Băng Linh Huyền Diệu không có ở đây, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể lấy ra đấu bông khoác lên người, đem vành nón kéo xuống thật thấp. Sau đó, nàng lại vận dụng Vạn Thú Vô Cương, mái tóc đen nhánh chậm rãi trở thành màu lửa đỏ, từ trong vành nón phiêu tán bay ra.

” Hí...Hí Thiên...” Tur Mã Quy Yển run rẩy nói ra danh tự này, trong lòng như cũ vẫn khó có thể tin được chuyện này, nhưng sự thực đã xảy ra trước mắt, hấn cũng không thể không tin!

Không nghĩ tới, thực sự không nghĩ tới, thì ra Cửu Tinh Triệu hoán sư nắm giữ Băng Linh Huyền Diệu – Hí Thiên lại chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi!

Khoan đã, tiểu cô nương này nhìn có chút quen mắt nha.

” Người là...người là...” Bàn tay run rẩy đem vành nón kéo xuống một chút, Tư Mã Quy Yển khiếp sợ nói: ” Người là Bắc Nguyệt quận chúa...”

Chương 322: Phù Quang rừng rậm (8)

“Không sai, ta là Hoàng Bắc Nguyệt”. Hoàng Bắc Nguyệt kéo khăn trùm đầu xuống, mái tóc đỏ rực như lửa, khuôn mặt tinh xảo lạnh lùng như sương, lại mang vẻ cao quý hơn người.

Tư Mã Quy Yển kéo cánh tay mảnh khảnh của nàng, nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn, quả nhiên không phải người thường!

Hắn giống như bắt được hy vọng, kích động run rẩy, càng run rẩy vết thương ở tim chảy máu càng nhiều.

“Mau nói ta biết, bọn họ là người nào?” Hoàng Bắc Nguyệt vội nói, nhìn hắn thế này, rõ ràng sắp không được!

“khụ khụ...” Tư Mã Quy Yển chật vật phát ra thanh âm “ Ta cũng không biết bọn họ.....”

“Người không biết, vậy vì sao bọn họ lại xuất thủ với ngươi?”

Tư Mã Quy Yển khó khăn nói: “ Bọn họ, bọn họ là đến tìm một vật.... ...”

Tìm đồ? Loại cao thủ trình độ đó muốn tìm thứ gì?

“ Tìm cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn ánh mắt dần tan rã của hắn, vội vàng đưa tay đặt trên vết thương “ nói mau! Bọn họ muốn tìm thứ gì?”

Tur Mã Quy Yển há hốc mồm, khuôn mặt biểu lộ dữ tợn, miệng mấp máy lâu sau mới nói được bốn chữ không rõ ràng.

“ Vạn..... Thú..... Vô Cương.....”

“Hả, cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt tựa như không nghe rõ, hỏi lại lần nữa.

Nhưng thực ra, bốn chữ này mỗi chữ nàng đều nghe rõ, chỉ là không dám tin mà thôi!

“ Quy Yển các hạ, Quy Yển các hạ!” Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc thân thể Tur Mã Quy Yển, nhưng hắn đã không còn hơi thở.

Có tiếng người chạy tới từ đằng xa, cuộc chiến này động tĩnh dù lớn, nhưng chỉ diễn ra trong nháy mắt, cho nên chậm một chút mới có người chạy tới.

Hoàng Bắc Nguyệt không muốn phiền toái, cũng không muốn tiết lộ tin tức Vạn Thú Vô Cương cho bất kì ai, khối hắc ngọc chỉ một mình nàng biết, Nam Dục quốc căn bản không ai biết Vạn Thú Vô Cương là vật gì.

Bất kể hai người kia có mục đích gì, Vạn Thú Vô Cương là của nàng, ai cũng đừng hòng cướp!

Để thi thể Tur Mã Quy Yển xuống, Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng rời đi.

Tại gia tộc Bồ Cát Nhĩ

Hoàng Bắc Nguyệt như mọi lần trực tiếp lên vào nơi Lạc Lạc luyện võ, trong ánh trăng thấy một thiếu niên mồ hôi đầm đìa luyện kiếm,

trong lòng dâng lên chút an ủi.

Thân ảnh vô thanh vô tức xuất hiện phía sau hắn, chỉ tay hắn cầm kiếm nhẹ bắn một cái “Luyện không tệ”

Lạc Lạc xoay người vui vẻ nói: “ Sư phụ, người đến rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, vì chuyện vừa rồi, tâm tình nàng thế nào cũng không tốt, lại nghĩ đến chuyện sắp tới sẽ đi Phù Quang rừng rậm luyện tập, thời gian dạy Lạc Lạc không còn nhiều, nên không muốn nói nhiều, trực tiếp lấy Viêm Hỏa Trảm lần trước Tiêu Khải Nguyên cho nàng ra.

“Kiếm quyết này, ngươi từ từ học, gần đây ta có chút chuyện, sợ là không thể tới, ngươi nhất định không được lười biếng.”

Lạc Lạc vừa nghe sắc mặt liền sụp xuống: “Sư phụ, người muốn đi đâu?”

“Có chút chuyện quan trọng, nhất định phải giải quyết”

Lạc Lạc đảo cặp mắt, thấp giọng: “Sư phụ, người nhất định phải mau trở lại”

“Không thành vấn đề” Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, lại nói: “Hôm nay ngươi cùng công chúa Anh Dạ xử lý chuyện phủ trưởng công chúa rất tốt.”

Nghe khích lệ, Lạc Lạc có chút xấu hổ gãi gãi đầu, ngại ngừng nói: “Nhờ sư phụ chỉ điểm, nếu không ta cũng không nghĩ ra.”

Chương 323: Phù Quang rừng rậm (9)

“Là người thông minh, không cần sự phụ phí tâm cũng làm tốt như vậy”. Hoàng Bắc Nguyệt thật tâm khích lệ, hôm nay một chiều kia cuối cùng cũng đối phó xong Cầm di nương cùng Tuyết di nương, bây giờ thật thoải mái.

Hoàn toàn ở thế chủ động, có thân phận công chúa Anh Dạ, có ngân hàng của Bồ Cát Nhĩ đưa chứng cứ, dưới áp chế của hai ngọn núi lớn, Cầm di nương cùng Tuyết di nương một nửa năng lực phản bác cũng không có!

Lạc Lạc cười cười, rồi lại không cười được, “Sự phụ, Bắc Nguyệt quận chúa rất đáng thương, Tiêu Viễn Trình là người cha không tốt, nhất định nàng chịu rất nhiều đau khổ, sự phụ, cảm giác bị người thân nhất phản bội như thế nào? Nhất định rất khó chịu”

Đôi mắt dưới áo choàng khẽ nâng, nhìn thiếu niên đơn thuần này, trong lòng có cảm giác khó tả.

Hắn thương tâm thay Hoàng Bắc Nguyệt, không nghĩ tới Lạc Lạc từ nhỏ nhận vô vàn súng ái, cũng có thể hiểu tiếng lòng của Hoàng Bắc Nguyệt.

“Lạc Lạc, đáng thương cũng không có tác dụng, nếu nàng ta là một người kiên cường, cũng sẽ không để người ta ức hiếp, người cũng vậy, chỉ khi mình cường đại, kẻ nào cũng không tổn thương được người! Nếu không, đồng tình hay đáng thương nhiều hơn nữa cũng không thay đổi được gì.”

Lạc Lạc kinh ngạc nghe, rồi kiên định gật đầu: “Ta hiểu sư phụ, ta nhất định trở nên mạnh mẽ! người yên tâm!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười, không biết tại sao nàng chợt kích động, nói nhiều với Lạc Lạc như vậy.

Chuyện hôm nay tạo nên bóng ma không nhỏ trong lòng nàng, để cho nàng thấy không phải cái gì cũng có thể tin, quan hệ cha con mà còn có thể xuống tay giết hại!

Ý nghĩ tiêu cực này ảnh hưởng quá lớn tới nàng, nhất định tiêu trừ sớm được.

Rời khỏi gia tộc Bồ Cát Nhĩ, Băng Linh Huyền Diệu cũng vừa về tới, Chiến Dã có trừng phạt chi hòa, cũng không cần lo lắng quá, bây giờ nàng chỉ nghĩ đến chuyện Tư Mã Quy Yển trước khi chết nói.

Ngồi trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt ở trong lòng nói với Yểm: “Yểm, ngươi có biết lai lịch hai người kia không?”

Một hồi yên lặng, thanh âm của Yểm mới vang lên: “Nữ nhân kia chính là chủ nhân của Thôn Thiên Hồng Mãng, trên đời này chỉ có một người!”

“Người nào?”

“ Hồng Liên của Quang Diệu điện”

“Hồng Liên?” Hoàng Bắc Nguyệt chưa từng nghe qua cái tên này.

“Hồng Liên không phải là tên, là một danh hiệu, do Thánh quân Quang Diệu điện ban cho người mạnh nhất! Hồng liên thế hệ này

triệu hồi Thiên Hồng Mãng trưởng thành bằng thực lực của chính nàng ấy, sâu không lường được.

Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi, Hồng Liên, người mạnh nhất, là trình độ vừa rồi đối phó với Tư Mã Quy Yển sao?

Bọn họ muốn Vạn Thú Vô Cương làm gì?

Yểm cười nói: “Vạn thú vô cương, vượt qua cả đại lục Tạp Nhĩ Tháp, tất cả pháp thuật, triệu hồi thuật, võ đạo, ảo ảnh thuật, thuật chế thuốc, so với Vạn Thú Vô Cương mệnh mông thì chỉ là một thế giới nhỏ, đều không coi là gì, thứ như thế này chẳng lẽ lại không có ai muốn cướp đoạt?”

“Hừ, đây là đồ của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay cầm hắc ngọc đeo trên cổ, đây là lá bài lớn nhất trong tay nàng, ai cũng đừng hòng cướp.

Yểm trầm mặc chốc lát, lại nói: “Người của Quang Diệu điện đã xuất hiện, sau này làm việc cẩn thận một chút, bọn họ là cường giả có uy danh cao trong các nước.”

Thân phận Hí Thiên mặc dù thần bí, nhưng có Băng Linh Huyền Diệu, còn quá mức phô trương, sau này làm việc khiêm tốn một chút đi.

Trước khi nàng chân chính mạnh mẽ, cũng không hy vọng gặp gỡ đối thủ quá mạnh!

Chương 324: Phù Quang rừng rậm (10)

Trước khi nàng chân chính trở nên mạnh mẽ, không hi vọng gặp phải đối thủ quá mạnh mẽ! Giống như Tư Mã Quy Yến chết không minh bạch.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Sau khi tỷ thí tài nghệ mỗi năm của Linh Ương Học Viện kết thúc, sẽ chọn lựa ra những người xuất sắc thành lập tiểu đội, rồi từ trong học viện chọn ra những lão sư có thực lực phụ trách mỗi đội tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện.

Có thể nói, mỗi một năm có thể tham gia vào tiểu đội này đều là cao thủ xuất sắc của Linh Ương Học Viện, chỉ có cao thủ tứ giai trở lên mới có thể gia nhập tiểu đội này.

Năm nay Hoàng Bắc Nguyệt đã bại Lâm Uyển Nghi là bạch ngân chiến sĩ, lại đã bại Lâm Tử Thành đã sắp tiến vào cấp bậc hoàng kim chiến sĩ, cho nên trực tiếp được trở thành cao thủ cấp bậc hoàng kim, có thể gia nhập tiểu đội tiến vào Phù Quang rừng rậm.

Năm nay tiểu đội có khoảng hơn trăm người, Quốc Tử Giám cũng chỉ có hai người là Hoàng Bắc Nguyệt và công chúa Anh Dạ, đây là trình độ lớn nhất từ trước đến nay của Quốc Tử Giám, cho nên Quách viện sĩ phá lệ vui mừng, trừ chính mình mang đội còn mời thêm lão sư cầm nghề là cửu hoàng tử của Bắc Diệu quốc Phong Liên Dục.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ không ra, chẳng qua Phong Liên Dực chỉ là lão sư cầm nghề, hành động nguy hiểm như vậy sao có thể để cho hắn gia nhập?

Nhìn ra thắc mắc trên mặt nàng, công chúa Anh Dạ cười nói:

“Nguyên khí của Dực vương tử là phong thuộc tính một loại nguyên khí rất ôn hòa, có khả năng chữa thương, cũng vô cùng hiếm thấy, cho nên nhiều năm qua như vậy, Thương Hà viện trưởng vẫn mời Dực vương tử theo tiểu đội đi Phù Quang rừng rậm.”

“Phong thuộc tính” hóa ra nguyên khí của hắn là phong thuộc tính, nghe nói phong thuộc tính mặc dù có tác dụng chữa thương, nhưng năng lực công kích so với những thuộc tính khác thì yếu hơn rất nhiều.

Một vị triệu hoán sư cửu tinh phong thuộc tính, e là chỉ có thể đánh ngang tay với triệu hoán sư thất tinh thuộc tính khác.

Nhưng mà Phong Liên Dực có yếu như vậy sao? Thực lực của hắn còn làm cho nàng cảm thấy đau đầu kìa! Hơn nữa cho đến bây giờ vẫn chưa nghe nói Phong Liên Dực là chiến sĩ hay là triệu hoán sư, nhìn bộ dáng thanh nhã của hắn, tựa như quý công tử trong đế đô, căn bản không thể liên hệ với hình tượng là một kẻ có thực lực mạnh.

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn về phía Phong Liên Dực đang nói chuyện với Quách viện sĩ, hắn giống như phát hiện, quay đầu lại mỉm cười với nàng.

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt, giống như căn bản không nhìn thấy hắn, tự nhiên mà quay đầu đi.

Người nào đó lại buồn bực

Trong tiểu đội lần này Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Vận cũng trúng cử, Tiêu Vận là lần đầu được chọn vào, tuy rằng hưng phấn nhưng có bóng mà là Tuyết di nương nên làm thế nào cũng không vui vẻ được.

Trên trăm vị cao thủ trong Linh Ương Học Viện tập trung tại quảng trường, náo nhiệt vô cùng.

Chuyện xảy ra trong phủ trưởng công chúa, bởi vì Hoàng Bắc Nguyệt cố ý truyền bá nên đã sớm ồn ào huyên náo trong thành Lâm Hoài.

Phò mã ở rể tại phủ trưởng công chúa cùng hai vị di nương mưu đoạt tài sản của phủ trưởng công chúa chưa nói làm gì, Tiêu phò mã còn muốn dùng một mối lửa thiêu chết Bắc Nguyệt quận chúa, ác độc như thế thật sự làm cho người ta kích động không thôi!

Hiện tại hai di nương kia đã bị nhốt trong đại lao của phủ trưởng công chúa, nếu không phải Bắc Nguyệt quận chúa rộng lượng thì kết cục của các nàng tuyệt đối là bị trượng tể!

Hôm qua Tiêu Viễn Trình kia cũng đã bị nhốt vào đại lao của Đình Ủy tự, việc này âm ỉ quá lớn, ngay cả Hoàng Thượng cũng giận dữ, liên tiếp hạ hai đạo ý chỉ muốn lập tức chém đầu Tiêu Viễn Trình, sau đó nhờ có Tiêu Khải Nguyên cầu tình nên kéo dài tới mùa thu năm sau.

Có chuyện này, quý tộc trong thành Lâm Hoài sao còn dám quan hệ với người của Tiêu gia?

Chương 325: Phù Quang rừng rậm (11)

Có chuyện này, quý tộc trong thành Lâm Hoài sao còn dám quan hệ với người của Tiêu gia? Những người ngày thường giao hảo với Tiêu Vận bây giờ đều tránh nàng không kịp.

Tiêu vận chưa từng gặp việc bị xa lánh như vậy, cùng Tiêu Trọng Kỳ thật giống như hai con chó bị vứt bỏ, đáng thương đứng ở một bên, nhìn những cao thủ đi tới, đều chào hỏi với Hoàng Bắc Nguyệt.

Cao thủ cấp bậc hoàng kim, ở Linh Ương Học Viện coi như là cường giả đứng đầu, bởi vậy ánh mắt của những người đó nhìn nàng nhiều thêm một phần tôn kính.

Tiêu Vận nhìn thấy tức đến nghiến răng nghiến lợi, lại còn nghe thấy những lời nghị luận bên cạnh nàng!

“Kia chính là Tiêu Vận, là nữ nhi của di nương tham ô trong phủ trưởng công chúa! Hừ, nhìn bộ dáng của nàng cũng không có điểm nào giống thứ tốt!”

“Chắc chắc, di nương của nàng hiện tại còn bị nhốt trong địa lao, ngược lại nàng còn có thể tham gia tiểu đội của chúng ta đi rèn luyện, quả nhiên là người vô tâm vô phế!”

“Sao có thể trách nàng? Di nương của nàng trước kia có bao nhiêu uy phong, địa vị gần như chính thất phu nhân, núi vàng núi bạc để nàng dựa vào, hiện tại thì sao? Chỗ dựa vững chắc sụp đổ, nàng chỉ có thể dựa vào chính mình!”

“Ha ha ha, chỉ là một thứ nữ do di nương sinh, còn vọng tưởng có thể bay lên càn cao sao? Thật sự là nực cười!”

Những người đó nghị luận hoàn toàn không kiêng kị nàng, đứng ở nơi cách nàng không xa, cố ý để cho nàng nghe thấy, chọc giận nàng!

Tiêu Vận cắn răng, quay đầu nhìn chăm chăm đám nữ nhân lăm miện kia: “Nói đủ chưa!?”

“A! Mau cẩn thận, nàng muốn giết người đó! Lần trước thủ đoạn giết nha hoàn của nàng trên đường cái thật sự rất ngoan độc!”

“Trước mặt nhiều người như vậy mà nàng cũng dám làm càn?”

“Người biết cái gì? Loại người không có giáo dưỡng này, bên đường giết người, còn trước mặt mọi người không biết thẹn mà cởi quần áo dụ dỗ Tiêu Dao vương, có chuyện gì mà nàng không dám làm?”

Những người đó líu ríu nói xong, bộ dáng sợ hãi một chút cũng không có, căn bản là không nghĩ tránh né.

Bọn họ sợ cái gì, hiện giờ Tiêu Vận đã không được lòng mọi người, nếu nàng dám động thủ thì bao nhiêu người sẽ không buông tha cho nàng đâu!

Thời điểm Tiêu Vận tức giận đến mặt mày xanh mét, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi tới, mỉm cười nhìn thoáng qua mấy tiểu thư quý tộc đang nói chuyện kia.

Thái độ của mấy vị tiểu thư kia lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ, ý cười trong suốt, nịnh hót lấy lòng.

“Bắc Nguyệt quận chúa, chúc mừng ngươi năm nay cũng gia nhập tiểu đội rèn luyện, ngươi là đội viên ít tuổi nhất tuổi năm nay, thật sự là thiên tài!”

“Đúng vậy, đại biểu cho Quốc Tử Giám ra ngoài, Quách viện sĩ mỗi ngày đều khen ngợi quận chúa.”

“Thật không hổ là huyết thống hoàng tộc, thiếu niên thiên tài, những kẻ tài trí bình thường sao có thể so sánh được?” Tiểu thư nói chuyện kia có ý tứ liếc mắt nhìn thoáng qua Tiêu Vận sắc mặt hết đỏ lại xanh, nở nụ cười.

“Có thể cùng mọi người rèn luyện, ta cũng thật vui vẻ.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nói, khí độ cao quý bất tri bất giác khiến cho người khác bị thuyết phục.

Nàng một trận chiến thành danh, hiện tại là cường giả, cường giả đều có tư cách để cho khác tôn kính!

Nghe xong lời thối phồng của một đám người, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía Tiêu Vận, thản nhiên mỉm cười như trước, nói: “Nhị tỷ tử, ta không nghĩ tới ngươi cũng sẽ theo tiểu đội đi rèn luyện.”

“Ta trúng cử bằng chính thực lực, vì cái gì không đi?” Tiêu vận lớn tiếng nói, hận không thể để tất cả mọi người nghe được!

Ở trong tỷ thí tài nghệ nàng cũng đã bại đối thủ, lấy được cơ hội tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện!

Hoàng Bắc Nguyệt cười đến khóe miệng cong cong, “Đương nhiên ta biết nhị tỷ tử lợi hại, chỉ là hiện giờ Tuyết di nương còn bị giam giữ trong địa lao.”

Chương 326: Phù Quang rừng rậm (12)

Hoàng Bắc Nguyệt cười đến khóe miệng cong cong, “Đương nhiên ta biết nhị tỷ tỷ lợi hại, chỉ là hiện giờ Tuyết di nương còn bị giam giữ trong địa lao, thân mình lại không tốt, nhị tỷ tỷ đi lần này chỉ sợ chưa đến nửa tháng sẽ không trở về, Tuyết di nương không có tri kỉ hầu hạ, ngày tháng trong địa lao cũng không dễ chịu đâu.”

Sắc mặt Tiêu Vận đỏ lên, rồi từ từ tái mét, nhớ tới Hoàng Bắc Nguyệt để cái lư hương trên mặt đất ở địa lao, trong lòng khó chịu giống như bị mèo cào!

Đương nhiên nàng biết mẫu thân trong địa lao không được ai chăm sóc, dù sao thì Tiêu Trọng Lỗi cũng là nam hài tử, lại không hiểu chuyện, không thể bầu bạn bên cạnh mẫu thân, mẫu thân bị hại như vậy, sau nửa tháng cũng không biết bị Hủ Huyết đan tra tấn thành bộ dáng gì nữa!

Thế nhưng hôm nay trước khi đi, Tuyết di nương dặn dò nàng nhiều lần là phải tiến vào Phù Quang rừng rậm rèn luyện, tăng cường thực lực, cái gì cũng không xen vào, chỉ cần trở thành cường giả, bọn họ sẽ còn có hy vọng!

“Chuyện của nương ta, tự nhiên ta đã an bài tốt mới đi, huống chi còn có đệ đệ của ta!” Tiêu vận lớn tiếng nói.

“Nhị tỷ tỷ đã an bài, hẳn là tốt nhất rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt đăm cười nói: “Chờ Nhị tỷ tỷ rèn luyện trở về, thực lực tăng nhiều, mặt mũi Tuyết di nương cũng được chút vẻ vang!”

“Đương nhiên.” Tiêu Vận tự tin cười, nàng vẫn rất tin tưởng vào thực lực của chính mình, trải qua lần rèn luyện trong Phù Quang rừng rậm này, khẳng định sẽ nâng cao thêm một bước!

Mấy vị tiểu thư ở bên cạnh nhìn thoáng qua nhau, thấp giọng nói: “Vì thực lực, ngay cả an nguy của di nương sinh ra mình cũng không quan tâm.”

“Quả nhiên là người lang tâm cầu phế!”

Tiêu vận giận dữ, đang muốn quay đầu lại mắng thì thanh âm to lớn của Thương Hà viện tưởng từ bên kia vang lại đây.

“Chuẩn bị xuất phát!”

Một tiếng này rung động lòng người, lập tức làm cho trên tram vị cao thủ trong quảng trường vỗ tay hoan hô!

Xuất phát! Phù Quang rừng rậm, con đường để bọn họ rèn luyện! Chỉ có người can đảm mới có thể bước vào nơi nguy hiểm! Chính là thiên đường của lính đánh thuê và mạo hiểm giả!

Phù Quang rừng rậm!

Tiếng hoan hô đầy nhiệt huyết vang vọng trên bầu trời Linh Ương Học Viện, vô số trái tim của thiếu nam thiếu nữ vì cuộc mạo hiểm sắp tới mà hưng phấn đến run rẩy!

Xuất phát đi rèn luyện cho nên không giống như quý tộc đi du lịch mà ngồi xe ngựa, tất cả triệu hoán sư đều triệu hồi ra linh thú của chính mình, tự điều khiển chúng đi phía trước mở đường, đệ tử Quốc Tử Giám cùng nhóm luyện thuật sư cưỡi ngựa đi phía trong, cuối cùng

là những cao thủ của Võ đạo viện.

Đội ngũ chậm rãi đi ra ngoài thành Lâm Hoài, dọc theo đường đi vô số dân chúng tuôn ra để chiêm ngưỡng.

Phù Quang rừng rậm, là một khu rừng sâu với diện tích vô ngần, chiếm cứ vị trí trung tâm tại đại lục Tạt Nhĩ Tháp, bởi vì ma thú cùng thần thú thường xuyên lui tới, còn có các loại nguy hiểm không thể biết trước, cho nên tạo thành sự khó khăn để các quốc gia giao lưu với nhau.

Không ai dám đơn độc đi qua Phù Quang rừng rậm, cho dù là tổ đội của một đám cao thủ thì nguy hiểm vẫn thật nhiều, cho nên rất nhiều người thà rằng đi đường cũ ở bên ngoài, tốn thời gian hơn mấy chục lần, cũng không chịu đi thẳng qua Phù Quang rừng rậm.

Ở Nam Dục quốc, bên ngoài Phù Quang rừng rậm cũng nguy hiểm như vậy, Mê Vụ Sâm Lâm hàng năm sương mù vây quanh, đi xuyên qua Mê Vụ Sâm Lâm là có thể đến bên ngoài Phù Quang rừng rậm.

Đối với những cao thủ mới xuất hiện mà nói, Mê Vụ Sâm Lâm đã rất nguy hiểm, rừng rậm này diện tích đồng dạng nhưng thường xuyên có lính đánh thuê cùng mạo hiểm giả đi vào tìm kiếm thiên tài địa bảo, dược liệu trân quý, bởi vậy có mấy đường là tương đối an toàn, hơn nữa trước đây Băng Linh Huyền Diệu từng ở trong này phóng thích cường đại uy áp một lần.

Chương 327: Phù Quang rừng rậm (13)

Bởi vậy có mấy lối đi là tương đối an toàn, hơn nữa trước đây Băng Linh Huyền Diệu từng ở trong này phóng thích cường đại uy áp một lần, đóng băng một vùng Mê Vụ Sâm Lâm làm cho không ít linh thú cũng chạy đến Phù Quang rừng rậm.

Vì thế nên hiện tại đi qua con đường này ở Mê Vụ Sâm Lâm, so với lần trước an toàn hơn nhiều.

“Phía trước là Nguyệt Lạc Cốc, đi xuyên qua Nguyệt Lạc Cốc, sẽ tiến vào Phù Quang rừng rậm.” Công chúa Anh Dạ cưỡi ngựa cùng Hoàng Bắc Nguyệt đi song song, sợ nàng không biết đường đi, bởi vậy kiên nhẫn giảng giải cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đối với vùng này coi như quen thuộc, tuy nhiên, đối với Phù Quang rừng rậm thì quả thực là không biết.

Phù Quang rừng rậm, đúng như tên, bởi vì cây cối trong rừng rậm rạp, không biết ngày đêm, hàng năm không có ánh mặt trời chiếu vào, bởi vậy trong rừng từ từ xuất hiện một loài vật tên “Phù Quang” thuộc cấp bậc linh trùng, tỏa ra ánh sáng, chiếu sáng khắp khu rừng tối tăm.

“Phù Quang” cấp bậc rất thấp, cũng không có tính công kích, nhưng nếu xuất hiện cả một đàn, thì vẫn có chút nguy hiểm, linh trùng này thích hút máu, bị một đám vây quanh thì cũng có chút khủng bố.

Bởi vậy khu rừng mới có tên là Phù Quang rừng rậm, ở nơi đó, cao

cấp linh thú có thể tùy ý thấy được nên ở bên ngoài cũng đã rất nguy hiểm, truyền thuyết nói bên trong, mỗi một chỗ đều có thần thú hoặc là ma thú trú ngụ, bọn họ phân chia lãnh thổ, người nào cũng không thể vi phạm, nếu không, chính là một cuộc đại chiến kinh thiên động địa!

Bọn họ ở Mê Vụ Sâm Lâm cũng đã gặp phải một số linh thú cấp bậc không cao, lực công kích mạnh mẽ hơn nữa cũng là kết thành một bầy như Lam Biên Bức hay Hồng Biên Bức là chính, lúc này, các lão sư đem đệ tử chia ra làm các tiểu đội đi đối phó với linh thú này, lão sư đứng ở một bên nhìn, nếu bị thương hoặc nguy hiểm đến tính mạng, sẽ ra cứu giúp.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng công chúa Anh Dạ, hơn nữa lại cùng Tiết Triệt chia làm một đội, ba người chung một đội, thực lực cũng tính không tồi, bởi vì Tiết Triệt có Hồng Chu là linh thú thập giai, vui vẻ khoe khoang trước mặt công chúa Anh Dạ, vì vậy phần lớn thời gian, đều là hấn ở cùng linh thú chém giết.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm một cái roi cho có, nếu có linh thú không biết sống chết mà tiến đến, mới ra tay giải quyết một chút.

Đem so sánh thì Tiết Triệt cùng công chúa Anh Dạ xem như chiến công hiển hách, đi qua nơi nào cũng có không ít thi thể của Lam Biên Bức, mà Hoàng Bắc Nguyệt tựa hồ có vẻ như thực lực yếu hơn một chút.

Thành thật mà nói, nơi này gặp phải đều là linh thú cấp bậc quá thấp, một chút lực khiêu chiến cũng không có, nàng phát huy thực lực tuyệt đối là một chiêu giết hết trong nháy mắt, tuy nhiên như vậy cũng rất lộ liễu, hơn nữa, muốn chừa chút cơ hội cho cao thủ gà mờ như Tiết Triệt khoe khoang.

“Bắc Nguyệt quận chúa! Xem ra kinh nghiệm thực chiến của ngươi còn ít, tuy nhiên ngươi gặp may mắn, được phân cùng một tổ với ta, ngươi cùng công chúa không cần lo lắng, chỉ cần đi phía sau ta là được rồi!” Tiết Triệt tự đại đứng ở trên lưng Hồng Chu, cười lên ha hả.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc hẳn một cái, cho ngươi một chút cơ hội ngươi đã đắc ý như vậy, xem ta đùa với ngươi đây!

“Tiết Triệt công tử thực lực cùng kinh nghiệm chiến đấu cũng rất lợi hại, có ngươi ở phía trước mở đường, ta cùng công chúa cũng giảm đi không ít việc, nhưng con Lam Biên Bức này, thật đúng là vừa nhiều vừa khùng bố!” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, cười lạnh.

Ngũ quan xinh xắn kia, trước kia chưa từng phát hiện ra nó lại kinh diễm như vậy, Tiết Triệt thấy trái tim nháy mãnh liệt, đột nhiên thấy hối hận trước kia đã từ hôn với nàng.

Khi đó không biết kỳ thật Hoàng Bắc Nguyệt không phải phế vật, nàng lại có sắc đẹp tuyệt trần như thế, đúng là thê tử tốt nhất trong lòng hắn.

Chương 328: Phù Quang rừng rậm (14)

Khi nghe phụ thân nói, vừa lỡ mắt một cô gái như vậy, vừa đắc tội với phủ Trưởng công chúa, khiến cho sau này An Quốc công phủ liên tục gặp xui xẻo.

Chẳng may lúc này Bắc Nguyệt quận chúa đối với hắn, còn vài phần tình ý thì sao?

Nghĩ tới đó, Tiết Triệt tinh thần rung lên, nói: “Quận chúa không cần sợ hãi, đợi ta đi phía trước mở đường cho các người!”

Tiết Triệt nói xong, khống chế thập giai linh thú Hồng Chu, anh dũng xông lên phía trước, dọc theo đường đi đám Lam Biên Bức đám xông tới, tất cả đều ở dưới lôi quang dữ dội của Hồng Chu mà chết thảm.

Công chúa Anh Dạ nhìn khẽ nhíu mày, nói: “Bắc Nguyệt, như thế nào mà ngươi lại cho tên khốn này cơ hội?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, khẽ chớp chớp mắt: “Công chúa chưa nghe nói qua, thương đánh chim đầu đàn (đại khái là hung hăng thì chết sớm) à?”

Vừa nói, đã âm thầm niệm chú ngự thú quyết, thông qua cường đại tinh thần lực khống chế Hồng Chu, Hồng Chu đã từng bị nàng đánh bại, bởi vậy đối với nàng cực kỳ sợ hãi, cảm nhận được tinh thần lực của nàng liền cả người co rúm lại, sau đó nhanh chóng trốn vào không gian linh thú của Tiết Triệt.

Đang cùng một đám Lam Biên Bức chém giết, vốn là kịch chiến, Lam Biên Bức này gặp phải lôi quang của Hồng Chu căn bản không thể ngăn cản, đúng lúc hấn đang hăng hái, nhưng đột nhiên lại không có Hồng Chu trợ giúp. Nhất thời, cả người Tiết Triệt hoàn toàn bị Lam Biên Bức tấn công, sau một lúc sửng sốt, Tiết Triệt còn có thể dựa vào thực lực của triệu hoán sư tứ tinh cùng Lam Biên Bức khổ đấu, hơn nữa cố gắng đem Hồng Chu triệu hồi ra.

Nhưng mà thử nhiều lần, Hồng Chu đã cùng hấn chặt đứt liên lạc! Như thế nào cũng không có cách nào thông qua khe ước cùng nó bắt được liên lạc!

Tiết Triệt trong lòng hoảng hốt, biết không thể đánh lâu, lập tức đã muốn lui về, nhưng Lam Biên Bức vừa rồi bị hấn đánh cho thất linh bát lạc (tan tác, lộn xộn), đã bị chọc giận, lúc này nhìn thấy hấn đột nhiên không có Hồng Chu trợ giúp thì chen chúc bay lại!

Song quyền nan địch tứ thủ (hai tay khó địch bốn tay), Lam Biên Bức mặc dù hình thể nhỏ, lực công kích không đủ mạnh, nhưng nói như thế nào cũng đều là thập giai linh thú, một con hai con vẫn dễ đối phó, một đám như vậy quá đáng sợ!

Tiết Triệt kêu thảm một tiếng, chạy trốn chết, Lam Biên Bức chỉ để ý hướng phía trên người hấn mà mãnh liệt công kích, máu chảy xuống thì liều mạng hút, thịt xuất hiện thì liều mạng cắn thịt!

Bên này đột nhiên xảy ra chuyện khiến các đội khác lắp bắp kinh hãi, bọn họ không cuồng vọng giống như Tiết Triệt, cũng không ỷ vào thực lực đưa tới nhiều Lam Biên Bức, phần lớn đều đã giải quyết hết, giờ phút này nhìn thấy Tiết Triệt thảm bại thì không khỏi sửng sốt, nhưng sau đó thì vui vẻ đứng một bên thưởng thức.

Các lão sư cũng sừng sốt một lúc mới nghĩ đến việc phải cứu người, với thực lực của Tiết Triệt, bọn họ căn bản là không lo lắng, cho nên vừa rồi cũng không chú ý đến bên này lắm, không nghĩ tới sẽ phát sinh chuyện lớn như vậy!

Tuy Lam Biên Bức hình thể nhỏ, nhưng bị tấn công như vậy thì không thể nói giỡn, làm không tốt thì chỉ chốc lát sẽ bị ăn sạch chỉ còn lại đồng xương cốt!

Vài vị lão sư cùng tiến lên, triệu hoán sư cùng cao thủ Võ đạo viện cũng tới, rất nhanh đã đem một đám Lam Biên Bức thanh trừ sạch sẽ, đem Tiết Triệt cứu ra.

“Dực vương tử, nhờ người!” Một vị lão sư vội vàng đem Phong Liên Dực mời tới.

Phong Liên Dực nhìn thoáng qua Tiết Triệt, đôi mắt ngược lên, nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt như có điều suy nghĩ, sau đó mới mở hai tay ra, có thể dùng hai mắt nhìn thấy một luồng phong nguyên khí ở trong tay hắn chậm rãi tản ra.

Phong nguyên khí biến thành một lá chắn trong suốt, bao phủ trên người Tiết Triệt.

Chương 329: Ấu thú Thần cấp (1)

Phong nguyên khí biến thành một lá chắn trong suốt, bao phủ trên người Tiết Triệt, tay hắn chỉ là đơn giản giơ lên vài cái, phong nguyên khí chữa thương, cuồn cuộn không ngừng mà đưa vào trong thân thể Tiết Triệt.

Cứ như thế, thần nhiên tựa như nước chảy mây trôi, kết hợp với một thân bạch y tinh khiết, không biết bao nhiêu cô gái nhìn mà trong lòng rung động, gương mặt ửng đỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Phong Liên Dục sử dụng nguyên khí, trừ động tác của hắn ở ngoài, vẫn đối với loại phong nguyên khí chữa thương này âm thầm động tâm.

Nàng tu luyện phù chú thuật trong Vạn Thú Vô Cương thì có thể tùy ý điều động nguyên khí trong thiên địa, đến lúc đó phong thuộc tính nàng cũng có thể sử dụng, loại nguyên khí chữa thương này ắt không thể thiếu!

Nhìn vết thương trên người Tiết Triệt dần dần khép lại, không chảy máu nữa, Phong Liên Dục mới chậm rãi thu hồi phong nguyên khí, khụ một tiếng, bộ dáng có chút yếu ớt.

“Làm phiền Dục vương tử.” Phụ trách lần này của đội là Nam Cung trưởng lão ôm quyền cảm ơn, Bắc Diệu Quốc Cửu hoàng tử này mặc dù chỉ là con tin, nhưng nhân phẩm cùng năng lực thì làm cho mọi người tâm phục khẩu phục.

“Không sao, dẫn hắn đi nghỉ ngơi đi.” Phong Liên Dục thản nhiên nói, trên mặt không có nửa điểm kiêu ngạo, càng lại làm cho người ta bội phục.

Năng lực của hắn mặc dù rất đặc thù, tuy nhiên thoát nhìn, tựa hồ không thể tùy ý vận dụng, ý tứ của trường lão cũng là không phải trong tình huống bất đắc dĩ thì không nên dùng năng lực của Phong Liên Dục.

Lần này cũng là ngoài dự liệu, người nào cũng nghĩ chỉ là ở trong Mê Vụ Sâm Lâm đối mặt với một ít lực công kích của linh thú, không nghĩ sẽ xuất hiện thương vong lớn như thế.

Lần này xem như Tiết Triệt không thể cùng tiến vào Phù Quang rừng rậm với bọn họ, may mà tiến vào chưa lâu, đưa về cũng tiện lợi.

Mấy vị trường lão cho người đem Tiết Triệt ra ngoài, sau đó tổ chức đội ngũ, tiếp tục đi tới, rốt cuộc tới bên ngoài Phù Quang rừng rậm mới hạ trại nghỉ ngơi.

Lần này là truyền thống của Linh Ương Học Viện đã truyền nhiều năm nay, bởi vậy nhóm lửa nấu cơm, xây dựng cơ sở tạm thời, hết thảy công việc cũng được phân phối được đâu vào đấy.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng công chúa Anh Dạ cùng nhau đóng lều vải, rồi một người đi ra ngoài, xem trước tình hình bên ngoài của Phù Quang rừng rậm một chút.

Luyện chế Tẩy Tủy đan cần có một vài loại dược liệu, không biết có thể tìm ở bên ngoài Phù Quang rừng rậm hay không.

Vì để phòng ngừa đệ tử tò mò một mình chạy vào Phù Quang trong rừng rậm nên mấy vị lão sư phải thay phiên nhau tuần tra, Hoàng

Bắc Nguyệt cũng không muốn bị phiền toái, chỉ thoáng đứng ở xa xa nhìn trong chốc lát.

Lúc này, trong Phù Quang rừng rậm không biết thế nào đột nhiên xuất hiện rất nhiều linh thú hoảng sợ chạy đến.

Tất cả mọi người dù bận rộn đều ngừng tay trong chốc lát, ngẩng đầu nhìn về phía sâu thẳm trong rừng, ngẫu nhiên có Phù Quang lóe ra từ sâu trong rừng rậm.

Chuyện gì đã xảy ra? Cảm giác giống như rất nhiều linh thú cùng nhau cuồn cuộn chạy tới! Hơn nữa ít nhất đều là thập giai!

Nam Cung trưởng lão vội vã từ doanh trướng đi ra, híp mắt nhìn trong chốc lát, trầm giọng hỏi: “Người đi dò la tin tức phía trước đã trở về chưa?”

“Trưởng lão, hẳn chưa trở về!” Một người tuổi còn trẻ lo lắng nói, “Trưởng lão, tình hình này có gì đó không đúng, trước hết để cho các học sinh rút lui đi!”

Nam Cung trưởng lão cũng đang có ý đó, nhóm người này đều là đệ tử tinh anh của Linh Ương Học Viện trong mấy năm qua, bọn họ tổn thất thì biết tính sao!

Chương 330: Ấu thú Thần cấp (2)

Vừa định hạ lệnh, sâu trong Phù Quang rừng rậm chợt có một đội nhân mã chạy như điên ra, trong đội người kia có triệu hoán sư, có chiến sĩ, nhìn qua là một Dong Binh Đoàn thực lực không tầm thường!

“Ta nói rồi! Lão đại, ở đây thật là nhiều thỏ con đáng chết” Một thanh âm tục tăng từ xa vang lên, khiến nhóm tinh anh của Linh Ương học viện rớt rít bất mãn.

Ra khỏi Phù Quang rừng rậm, Dong Binh đoàn kia thoát nhìn cũng thoải mái không ít, một con Báo Phong Viên to lớn đi tới, cùng nhóm người Linh Ương học viện bên ngoài rừng rậm đối mặt.

Trên vai Báo Phong Viên, là một tên râu ria rậm rạp phách lối, đôi mắt như chuông đồng đảo qua nhóm học sinh trước mặt, cuối cùng rơi trên mặt Nam Cung trưởng lão.

“Các ngươi là người Nam Dục quốc?” mở miệng mang theo khinh thường, một đám tiểu hài tử mà thôi, chỉ là có mấy cao thủ, thoát nhìn có vẻ là huấn luyện của học viện Nam Dục quốc.

Đám học sinh này, nhìn dáng vẻ chính là dê béo!

Nam Cung trưởng lão đi ra, Nam Dục quốc là nước lớn, không thể mất phong phạm quốc gia, vì vậy ôm quyền nói: “ Chúng ta là Nam Dục quốc Linh Ương học viện, xin hỏi quý đoàn là....?”

“Hừ! Linh Ương học viện? Chưa từng nghe qua” tên râu rậm phách lối nói, “ Chúng ta là đệ nhất Dong Binh Đoàn nước Đông Ly – Tứ Hải Dong Binh Đoàn! Từ phía đông Phù Quang rừng rậm tới!”

Tứ Hải Dong Binh Đoàn quả thật có chút uy danh trên đại lục, là Dong Binh đoàn đứng thứ hạng cao ở đại lục Tạp Nhĩ Tháp, đoàn trưởng bọn họ không phải triệu hoán sư, mà là một vị tiến vào cấp bậc cao thủ trong truyền thuyết võ đạo Chiến Thần!

Tên râu ria rậm rạp ngồi trên vai Bạo Phong Viên, chắc hẳn không phải đoàn trưởng.

Khiến đám người Nam Cung trưởng lão khiếp sợ không phải danh tiếng Tứ Hải Dong Binh đoàn, mà là tên râu ria rậm rạp nói, bọn họ từ phía đông xuyên qua Phù Quang rừng rậm tới được!

Trong Phù Quang rừng rậm nguy hiểm tứ phía, các loại linh thú hung mãnh xông ra, muốn từ phía đông xuyên qua, phải có thực lực rất mạnh!

Gã râu ria rậm rạp kia lãnh đạo dong binh đoàn khoảng hơn ba mươi người, mặc dù người người đều vóc dáng to cao, đều là cường giả trải qua thân chinh bách chiến, nhưng bọn họ thật có thể xuyên qua Phù Quang rừng rậm sao?

“Trưởng lão, nhìn những người này không phải là loại hiền lành” Lão sư trẻ tuổi thấp giọng nói.

Mặt Nam Cung trưởng lão trầm xuống, quát nhỏ: “ Không được nói lung tung! Không xung đột với bọn họ là được!”

Nói xong, Nam Cung trưởng lão ngẩng đầu cười nói: “Nếu quý đoàn xuyên qua Phù Quang rừng rậm tới đây, có thể nói cho chúng ta biết

trong rừng rớt cuộc xảy ra chuyện gì hay không?”

Thanh âm linh thú chạy như điên vẫn tiếp tục, cảm giác nguy hiểm càng ngày càng gần.

“Hừ! Đây chính là linh thú bạo động! Ngay cả điều này cũng không biết, còn dám tới Phù Quang rừng rậm xông xáo? Người Nam Dực các ngươi thực buồn cười!” tên râu ria rậm rạp vừa nói, liền cùng người của mình hahaha cười lớn.

Mày liễu của công chúa Anh Dạ nhướn lên, tay đặt trên bảo kiếm, trong lòng không nhẫn nhịn được, những người này vừa mở miệng liền khinh thị Nam Dực quốc, nàng là công chúa, làm sao có thể ngồi yên không để ý?

“Công chúa” Hoàng Bắc Nguyệt đè tay nàng lại, nhẹ nhàng lắc đầu thấp giọng “ Không vội, một lát chúng ta sẽ dạy dỗ bọn chúng còn hơn thế.”

Nam Cung trưởng lão muốn dẫn lui học sinh, linh thú bạo động, nghe tựa hồ rất lợi hại, không thích hợp ở lâu.

Sắc mặt Nam Cung trưởng lão cũng khó coi, Tứ Hải Dong Binh đoàn này cũng quá cuồng vọng!

Linh thú bạo động? Bình thường linh thú bạo động trong một phạm vi điên cuồng tàn sát lẫn nhau, nào có như bây giờ, hướng một chỗ chạy trốn chết như điên?

Chương 331: Ấu thú Thần cấp

(3)

Cũng không kịp nghĩ tới những thứ này, nhanh dẫn học viên rời đi mới là thượng sách, vì vậy Nam Cung trưởng lão cũng không so đo nhiều, để cho các lão sư mang theo học sinh của mình nhanh chóng rút khỏi Mê Vụ Sâm Lâm.

Tên to con kia thấy đám học sinh đều là dê béo, gặp được tuyệt đối không bỏ qua, ngoắc tay người của mình theo sau.

Lui về Nguyệt Lạc Cốc hạ trại, Linh Ương học viện ở cạnh bên trái sông nhỏ, Dong Binh đoàn do tên to con lãnh đạo ở bên phải.

Trời tối, mọi người ngồi giữa lều trại ăn cơm, lắng lắng chờ thanh âm của linh thú bạo động ổn định lại.

Bên kia trong chủ trương của Tứ Hải Dong Binh đoàn, tên to con gặm một cai chân thỏ mập mập.

“Viên lão đại, đám người kia là Linh Ương học viện đệ nhất Nam Dục quốc, chỉ sợ không dễ trêu, các người thật muốn đánh cướp họ sao?” Trong đám thú hạ toàn hung thần ác sát, có một tên gầy yếu trắng trẻo nói.

“La Thuần, chẳng lẽ ngươi sợ? Dù gì chúng ta cũng hoành hành trong Phù Quang rừng rậm mà qua, tên to con gọi là Viên lão đại cắn một khối thịt lớn, nhai rắc rắc vang dội, mỡ cũng chảy ra.

Nam nhân trắng trẻo tên La Thuần nói: “ lần này, là vì con thần thú

phía đông giận dữ, linh thú xung quanh cũng trốn, chúng ta ẩn ẩn núp núp mới có thể xông qua thuận lợi....”

“Bậy bạ!” Viên lão đại hung hăng vút chân con thỏ vào đồng lửa, nhất thời ánh lửa văng khắp nơi, người xung quanh bị dọa sợ rít rít né ra, La Thuần ngược lại trấn tĩnh không loạn, chẳng qua chân mày khẽ nhíu.

“La Thuần, làm sao ngươi có thể nghĩ như vậy? Lần này chúng ta xuyên qua Phù Quang rừng rậm, cũng săn giết mấy con linh thú, đây cũng không phải chỉ là vận may!” Một đại hán thấy lão đại tức giận vội nói.

Viên lão đại hừ hừ tức giận nói: “Tiểu tử La Thuần ngươi, cảm thấy chúng ta không có thực lực đúng không? Hừ! lần này nếu không phải thúc thúc nhờ ta chiếu cố ngươi, lão tử mới không mang loại vô dụng mặt trắng ra ngoài rèn luyện!”

La Thuần sắc mặt giận dữ nói: “Hừ, đừng có lời thúc thúc của ta ra mà nói, nếu các ngươi thật có bản lĩnh thì đừng động đến đám đệ tử kia, vào Phù Quang rừng rậm, hàng phục thần thú kia rồi hãy nói!”

“Ngươi ____” Viên lão đại tức giận đứng lên, cầm chân thỏ chỉ vào hắn “Tiểu tử ngươi thật tốt! Từ khi nào lão tử làm việc đến lượt một thằng nhóc như ngươi khoa tay múa chân! Lão tử thích thì cướp, sao nào? Trong đám đệ tử đó có rất nhiều thiếu nữ xinh đẹp, lão tử cướp tới đây thoải mái một chút, tiểu tử ngươi có thể làm gì?”

“Hừ! hèn hạ vô sỉ, làm mất danh tiếng Tứ Hải dong binh đoàn!” La Thuần gầm lên, khuôn mặt trắng noãn cũng đỏ bừng.

“Ha ha ha ha.....” Viên lão đại ngửa đầu cười to, “danh tiếng Tứ Hải dong binh đoàn, La Thuần ơi là La Thuần, ngươi tưởng rằng Tứ hải

dong binh đoàn hôm nay còn là đệ nhất dong binh đoàn Đông Ly quốc như trước kia sao? Thúc thúc ngươi cái lão già đó đã sắp không trụ được, chúng ta phân ra mỗi ngả giải tán đi!”

“ Thúc thúc ta sẽ khá hơn, ngươi đừng đắc ý!” La Thuần phẫn hận nói xong, không muốn cùng đám mãng phu chung sống một chỗ, nổi giận đùng đùng hướng bên ngoài đi.

“La Thuần thiếu gia, ở đây có thịt thỏ đã nướng xong, có muốn ăn một miếng không?” lính đánh thuê bên ngoài đồng lửa thấy hắn, nhiệt tình đứng lên mời.

La Thuần khách khí lắc đầu rồi bước đi.

Chương 332: Ấu thú Thần cấp

(4)

Nói thế nào đi nữa, La gia ở Đông Ly quốc cũng là gia tộc số một số hai, Tứ Hải dong binh đoàn La gia, cũng uy danh hiển hách trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, vì vậy người La gia rất được tôn kính.

Nhưng kể từ một tháng trước, thúc thúc hấn, đoàn trưởng Tứ Hải dong binh đoàn gặp phải tên biến thái Quang Diệu điện Hồng Liên, đánh một trận dù may mắn không chết, nhưng cũng trọng thương khó trị, cũng chỉ sợ là.....”

Nhóm người Tứ Hải dong binh đoàn nghe tin tức này, liền ngu xuẩn hành động, ý đồ tạo phản, hấn là huyết mạch còn sót lại của La gia, La Tuyệt thúc thúc vì bảo vệ hấn, mới để cho Viên lão đại mang hấn rời đi.

Nhưng Viên lão đại cũng không phải là thứ tốt lành gì, dù trong lòng đối với La gia còn tồn tại chút tình cảm, nhưng hấn là người thô tục vô sỉ, dọc đường chỉ cần gặp dong binh đoàn yếu hơn hoặc đội thám hiểm, đều phải nghĩ biện pháp cướp bóc, còn lấy danh hiệu Tứ Hải dong binh đoàn, thật là đồ vô sỉ!

“Thần thú, thì ra các người bị thần thú đuổi ra ngoài.” Thanh âm trong trẻo lạnh lùng phía sau vang lên, mang theo một ít giễu cợt.

“Người nào?” La Thuần xoay người, chỉ nhìn thấy bóng đen nhỏ nhắn phía sau lều cỏ lóe lên, hấn chưa thấy rõ ràng, bóng đen kia đã biến mất.

“La Thuần thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì?” lính đánh thuê tuần tra nghe giọng La Thuần, vội chạy tới nhìn.

“Không có, không có gì” La Thuần cũng không dám khẳng định, vừa rồi không phải ảo giác chứ? Động tác nhanh như vậy, chột lóa liền mất.

“Nhất định là La Thuần thiếu gia mệt mỏi, hay là trước nghỉ một chút, tối nay Viên lão đại muốn dẫn chúng ta làm một vụ lớn, cướp sạch của đám đệ tử đối diện!” lính đánh thuê kia đã nóng lòng muốn thử.

La Thuần chán ghét nhíu mày, chẳng qua hẳn chỉ là khách của đội dong binh đoàn này, chuyện của họ khó mà nói nhiều.

Linh Ương Học Viện kia không phải là nơi có thể trêu trọc, dám mang theo nhóm lớn học sinh đi ra như vậy, nhất định có lão sư thực lực cao cường bảo vệ, Viên lão đại cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt, cứ để bọn đi ném trái đi!

Chẳng qua là, từ đó trở đi, Tứ Hải dong binh đoàn đặc tội người Nam Dục quốc, sợ rằng phiền toái không ít.

Để dàng tránh thoát sự tuần tra của đám lính đánh thuê, phương thức phòng vệ cổ xưa này nàng không để vào mắt.

Tự do tự tại dạo một vòng bên sông nhỏ, mới từ từ trở về lều.

Mười đệ tử nghỉ ngơi trong một lều, nhưng đái ngộ với công chúa Anh Dạ lại không giống, nàng thân phận tôn quý, tự nhiên không thể nhét chung một chỗ với đám đệ tử kia, để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Vì cùng có quan hệ tốt cùng Bắc Nguyệt quận chúa nên công chúa

Anh Dạ kéo nàng qua ở chung.

Vén màn liểu đi vào, nhìn thấy Phong Liên Dực cũng ở trong, từ từ đưa ly trà lên uống, cùng công chúa Anh Dạ nói chuyện.

“Bắc Nguyệt, ngươi đã về?” Công chúa Anh Dạ ngẩng đầu thấy nàng, liền nói, “Chẳng phải nói đi hóng gió một chút sao? Sao đi lâu thế?”

Cặp mắt tím của Phong Liên Dực cũng nhìn về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói: “Đi dọc theo sông một hồi, bất tri bất giác đi xa, cho nên về muộn.”

“Bên kia bờ sông là nơi Tứ Hải dong binh đoàn hạ trại, Bắc Nguyệt quận chúa một mình đi dọc bờ sông, không sợ bọn họ đột nhiên tập kích sao?” Phong Liên Dực cười nói.

Lời hắn nói, ngoài mặt là quan tâm nàng, thực tế lại mang theo giễu cợt, biết nàng nói dối công chúa Anh Dạ!

Chương 333: Ấu thú Thần cấp

(5)

Đọc theo bờ sông tản bộ, nếu nàng an phận thủ thường, thế giới đại khái sẽ thái bình rất nhiều.

“Ta đã an an ổn ổn trở lại, vậy chúng tỏ Dực vương điện hạ lo lắng dư thừa.” Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc nói, nhìn cặp mắt đặc thù màu tím của hắn, bên trong mang theo một điểm vui vẻ.

“Đúng vậy, Bắc Nguyệt quận chúa thông minh lanh lợi, luôn có thể hóa dữ thành lành, không cần lo lắng.”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía hắn lạnh vài phần, người này nếu còn tiếp tục nói như vậy, nàng liền giết hắn!

“Đêm hôm khuya khoắt, Dực vương điện hạ ở lại trong lều công chúa Anh Dạ, sợ là sẽ ảnh hưởng không tốt, mời ngài trở về đi!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

“Bắc Nguyệt, Dực vương tử cùng Vũ Văn đại nhân là Nam Cung trưởng lão phái tới bảo vệ chúng ta, trưởng lão nói đám Dong binh đoàn ở đối diện sông nhìn không giống người tốt, vì phòng tránh, còn phái lão sư thực lực cao cường ở trong mỗi lều bảo vệ các đệ tử.” Công chúa Anh Dạ vội nói.

Đây là Nam Cung trưởng lão ra lệnh, sau khi Bắc Nguyệt ra ngoài mới thông báo tới.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nam tử trẻ tuổi bên cạnh Phong Liên Dực,

nàng đối với Vũ Văn Địch, ấn tượng so với Phong Liên Dục tốt hơn nhiều.

Lần đầu tiên ở bên ngoài phủ của con tin thấy mặt hắn, chính nghĩa lẫm liệt, trung thành ngay thẳng, sau thí ở Linh Ương học viện, người chặn ngựa bị Lâm Uyển Nghi thu mua cũng là bị hắn bắt trở lại.

Hoàng Bắc Nguyệt là người, dù một chút xíu ân tình cũng sẽ ghi tạc trong lòng, hơn nữa nàng đối với người chính trực cũng đặc biệt kính trọng.

“Thì ra là vậy, vậy thì làm phiền Vũ Văn đại nhân.” Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp xoay người, khom lưng ôm quyền với Vũ Văn Địch, hoàn toàn không để ý đến Phong Liên Dục.

“Quận chúa quá lời, đây vốn là việc ta phải làm” Vũ Văn Địch cũng ôm quyền thi lễ, mặc dù không hiểu tại sao Bắc Nguyệt quận chúa chỉ hướng hắn cảm tạ, mà không chút để ý chủ tử của hắn, nhưng mà nếu Bắc Nguyệt quận chúa đã nói ra, hắn cũng không thể không nhìn.

Phong Liên Dục nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, miệng từ từ cong lên, nụ cười cũng lớn hơn, tựa như càng nhìn càng thấy hứng thú.

Công chúa Anh Dạ ở giữa nhìn ánh mắt hai người quét qua quét lại, trong lòng chỉ cảm thấy không biết làm thế nào, bình thường Bắc Nguyệt cũng là một cô nương lễ phép, không biết tại sao lại có địch ý với Dục vương tử, cũng may Dục vương tử không thèm để ý.

“Ta xem tối nay vì đề phòng dong binh đoàn đối diện tới quấy rầy, là không ngủ được.” Công chúa Anh Dạ cau mày nói.

Vũ Văn Địch vội vàng nói: “ Tại hạ sẽ canh giữ ở ngoài, công chúa điện hạ cứ yên tâm nghỉ ngơi.”

Công chúa Anh Dạ ngẩng đầu cười ngọt ngào với hắn: “Canh chừng một đêm, sẽ rất cực khổ?”

“Ta cùng Vũ Văn đại nhân thay phiên nhau đi” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nói, vừa nói, đã cất bước ra ngoài: “Trước nửa đêm ta canh chừng được rồi, các người cứ ngủ đi.”

Trong lều có Phong Liên Dục, nàng ở cũng không yên.

“Bắc Nguyệt...” công chúa Anh Dạ đứng lên, muốn đuổi theo ra ngoài, một cô nương nửa đêm làm sao có thể ra ngoài làm thủ vệ đây!

“Công chúa, chi bằng chúng ta chia làm hai tổ, nửa đêm một tổ sau nửa đêm một tổ thay phiên nhau.” Phong Liên Dục cười nói, “sau nửa đêm ta cùng Bắc Nguyệt quận chúa canh chừng, công chúa yên tâm nghỉ ngơi.”

Công chúa Anh Dạ đỏ mặt, hắn nói hắn ở ngoài canh chừng để nàng yên tâm nghỉ ngơi, có hắn coi chừng nàng tự nhiên yên tâm, nhưng mà.....

“Dục ca ca, thật ra bình thường Bắc Nguyệt đối với mọi người rất tốt, nàng không phải người lạnh lùng vô lễ như vậy, người ngàn vạn đừng để trong lòng.”

Chương 334: Ấu thú Thần cấp (6)

Phong Liên Dực tinh thần phấn khởi nói: “Ta biết, công chúa nghỉ ngơi đi, Địch, người ở ngoài canh chừng, chớ ngủ quá sâu.”

“Vâng” Vũ Văn Địch khom người đáp ứng.

Lúc này Phong Liên Dực mới ra ngoài, ở ngoài lều gió đêm thổi tới, lửa trong chậu lách tách vang dội, ngoài đồng lửa Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay ngồi trên chiếu, thân thể nhỏ nhắn yêu kiều khí thế, tựa như rất quen thuộc với việc gác đêm

Hắn ngồi xuống bên kia đồng lửa, quay đầu nhìn nàng cười: “Ta đã làm ngươi tức giận?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nhìn hắn, chỉ lạnh lùng nói: “Dực vương tử đánh giá bản thân quá cao rồi, người có thể khiến ta tức giận, cũng không nhiều.”

Nghe lời này nụ cười trên khóe miệng Phong Liên Dực càng sâu, con ngươi màu tím chợt lóe, thậm chí có thể thấy vui vẻ lan tràn trong ánh mắt.

Dù nàng không thừa nhận, nhưng nàng là thật sự tức giận.

“Mới vừa rồi ngươi đi đâu?” Phong Liên Dực mỉm cười hỏi.

“Ta có cần thiết phải báo cho ngươi không?” Nàng lạnh lùng đáp lại.

Phong Liên Dực sờ mũi cười nói: “Không cần thiết, nhưng ta rất tò mò, làm đồng minh, hỏi một chút cũng không quá đáng chứ?”

“Đồng minh?” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hắn, đôi mắt đen nhánh nheo lại, ánh lên chút giảo hoạt thoáng qua, “Dực vương điện hạ, nếu là đồng minh, vậy chức nghiệp của ngươi là gì còn chưa nói ta biết!”

“Là do ngươi không hỏi!” Phong Liên Dực nâng mắt, để ánh lửa trong chậu chiếu vào đôi con ngươi, trong nháy mắt màu tím chói sáng vô cùng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn có chút ngơ ngẩn, chỉ chốc lát hồi thần, ho nhẹ dờn tầm mắt, kiên định nói: “Bây giờ ta hỏi!”

“Vậy ngươi muốn nghe ta nói thật, hay nói dối đây?”

“Nói nhảm!” Hoàng Bắc Nguyệt tức giận nói, “Ta muốn nghe nói dối, còn cần hỏi ngươi sao?”

“Cũng đúng” Phong Liên Dực cười nói “ Ta là triệu hoán sư, Phong thuộc tính.”

“Linh thú ngươi triệu hồi là gì?” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghe, quả nhiên không ngoài dự đoán, hắn căn bản không giống bề ngoài văn nhược tao nhã, là một triệu hoán sư thâm tàng bất lộ, rất lợi hại.

Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn sao giăng đầy trời: “Ở đây đông người, lần sau ta sẽ cho ngươi xem.”

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, nụ cười dần dần hiện trên mặt, nói: “Ngươi là triệu hoán sư, bí mật này có bao nhiêu người biết?”

“Uhm, ngươi là người thứ ba biết.”

Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi, có chút gian trá nói: “Ngươi có sợ ta đem bí mật của ngươi nói ra không?”

Phong Liên Dực nhìn nàng, hơi giật mình, không nghĩ tới nàng dùng chiêu này uy hiếp, đúng ra mà nói, cao thủ đều là người quang minh lỗi lạc.....

“Ngươi sẽ không làm vậy?” Lời nói có mấy phần không xác định, đối với tiểu nha đầu này, hẳn cũng không hiểu rõ lắm.

“Có hay không, liền xem biểu hiện của ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt tính toán trong lòng.

Vừa rời ở bên ngoài lều Tứ Hải dong binh đoàn, nghe được Viên lão đại nói chuyện cùng thủ hạ, nàng biết động tĩnh quý dị hôm nay không phải là linh thú bạo động, mà là bên ngoài Phù Quang rừng rậm có một con thần thú!

Mặc dù không biết vì sao thần thú kia lại ra ngoài Phù Quang rừng rậm, nhưng mà loại cơ hội ngàn năm có một này, cũng không phải ngày ngày đều gặp!

Trước kia, muốn gặp thần thú, không chỉ có thực lực siêu cường tuyệt đối, còn phải có đầy đủ vận khí! Mà lần này không phải là một cơ hội tốt hay sao?

Chương 335: Ấu thú Thần cấp (7)

Thần thú kia đi ra bên ngoài, đúng lúc đem linh thú xung quanh dọa chạy, lúc này tiến vào Phù Quang rừng rậm, nhất định thuận lợi rất nhiều.

Nếu như vận khí tốt, có thể nhìn thấy thần thú, vận khí mà tốt hơn nữa, nói không chừng có thể thu phục thần thú.

Nếu có một con thần thú, vậy thì Hồng Liên của Quang Diệu điện với nàng mà nói cũng không phải là nhân vật uy hiếp gì lớn.

Hồng Liên sở hữu thần thú, nàng cũng có, thêm chút thủ đoạn nhỏ, giết chết ả cũng không phải việc gì khó!

Chẳng qua hàng phục thần thú chỉ là một giả thiết hoa mỹ mà thôi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám nghĩ nhiều, nàng dựa vào Vạn Thú Vô Cương mặc dù mạnh, thuần phục Băng Linh Huyền Diệu thì không sao, nhưng thần thú cũng không phải dễ dàng.

Hơn nữa, ở trong kia là thần thú đẳng cấp gì còn chưa biết.

Lần này nàng muốn vào Phù Quang rừng rậm, là vì muốn sớm tìm được ba loại dược liệu luyện chế Tẩy Tủy đan, những chuyện khác chỉ là tiện tay.

Vạch tốt kế hoạch, nàng nhìn qua Phong Liên Dực, nhìn biểu lộ có chút kinh hoàng của hắn, cười nói: “Thực lực Dực vương điện hạ không tầm thường, chi bằng chúng ta lên vào Phù Quang rừng rậm

một lần xem sao!”

Phong Liên Dực cau mày nói “Lá gan ngươi thật lớn, bên trong là thời kỳ linh thú bạo động, là thời điểm linh thú hung mãnh nhất, đi vào đó, không phải là muốn chết chứ?”

“Ta không tin, ngươi cũng nghĩ rằng bên trong là linh thú bạo động?”
Hoàng Bắc Nguyệt nói “ nói cho ngươi biết, bây giờ chúng ta vào đó là an toàn nhất, hoàn toàn không lo lắng bị linh thú tập kích.”

“Làm sao ngươi biết?” Phong Liên Dực hí mắt “ Làm đồng minh, bí mật của ta đã nói cho ngươi, ngươi còn gạt ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên chỉ phía sau, “Người bên kia nói ta biết, bên ngoài Phù Quang rừng rậm có một con thần thú, vì vậy những con linh thú kia bị dọa chạy trốn chết.”

“Thần thú?” Phong Liên Dực bình tĩnh ung dung, cũng không nhìn được hít một hơi lạnh.

Bên ngoài Phù Quang rừng rậm có một con thần thú, đó nghĩa là gì?

“Thế nào? Có muốn cùng ta vào xem một chút không?”

“Ta được lựa chọn sao?” Phong Liên Dực cười khổ, không phối hợp nàng liền đem bí mật của hắn nói ra, nếu hắn không đi, không chừng ngày mai toàn bộ Nam Dực quốc đều biết bí mật của hắn.

Hắn không chút hoài nghi việc nàng nói được thì làm được.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, nàng cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, hắn nói có thể đi thì đi, không đi thì không đi. Tiến vào Phù Quang rừng rậm, nàng không quen thuộc với địa hình bên trong, nếu

không có người quen thuộc nó, quá nguy hiểm!

Mặc dù nàng mạnh, nhưng không phải loại thiếu đầu óc, mọi việc đều cẩn thận suy nghĩ tính toán, nếu không đến lúc hối hận không kịp!

Nếu quyết định đi, dĩ nhiên không thể đợi lâu, chuyện như vậy lát sau sẽ có người biết, lúc đó một đám đi vào, cũng không dễ chơi chút nào.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người, thêm một tầng nguyên khí cấm thuật ngoài lẽ, Phong Liên Dực nhìn thấy nhú mày, nàng lại có thể sử dụng nguyên khí cấm chế, chẳng lẽ nàng là triệu hoán sư?

“Đi thôi” Hoàng Bắc Nguyệt nói một tiếng, bước qua trước mặt hắn, giống chú mèo biến mất sau lều cỏ.

Phong Liên Dực cũng theo sau.

Dừng lại ở ranh giới giữa Mê Vụ Sâm Lâm và Phù Quang rừng rậm, đã qua mấy canh giờ, nhưng vẫn có thể nghe được thanh âm chạy trốn trong rừng rậm của linh thú, không ít linh thú đã trốn vào Mê Vụ Sâm Lâm.

“Cẩn thận một chút, sau khi vào trong tận lực tránh sử dụng nguyên khí.”

Chương 336: Ấu thú Thần cấp

(8)

“Cẩn thận một chút, sau khi đi vào tận lực không nên sử dụng nguyên khí, Phù Quang mắt không nhìn thấy, bọn chúng thông qua cảm giác dao động của nguyên khí, sẽ phát động công kích.” Phong Liên Dực thấp giọng nói.

“Chẳng trách cho dù là siêu cấp cường giả, cũng không dám tùy tiện tiến vào Phù Quang rừng rậm, không được sử dụng nguyên khí, gặp phải linh thú thì phiền.” Hoàng Bắc Nguyệt nói.

Chỉ là, nàng tạm thời không có lý do để lo lắng việc này, bản thân nàng không thể ngưng tụ nguyên khí, trên người cũng không có nguyên khí dao động, có thể tạm thời không cần lo lắng về đám Phù Quang này.

“Người không có vấn đề gì, thì đi vào thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Phong Liên Dực khẽ cười, bước vào trước nàng, trong Phù Quang rừng rậm thật u ám, nhiệt độ trong không khí lập tức giảm xuống rất nhiều.

Bởi vì có Phù Quang, nên dù trời tối cũng không lo lắng tình huống dưới chân, đi rất yên ổn, xung quanh yên tĩnh, hai người trước sau đi rất cẩn thận.

Trên đường đi, thỉnh thoảng có thanh âm linh thú từ xung quanh truyền tới, nhưng vào lúc này, những linh thú kia cũng không để ý

việc công kích người ngoài, chỉ lo chạy trốn mới là thượng sách.

Mấy lần tránh né bầy linh thú chạy trốn, đã từ từ có thể cảm giác uy áp thần thú phía trước.

Điều khiến họ ngạc nhiên là uy áp kia cũng không mạnh mẽ như tưởng tượng, mà là lúc mạnh lúc yếu, nhưng dù không mạnh, vẫn có thể cảm giác được sát khí mãnh liệt trong không trung.

Không trách đám linh thú kia lại muốn chạy trốn, loại thần thú này cho dù không thể tản ra uy áp cường đại, nhưng chỉ một thân sát khí cũng đủ làm người ta sợ.

Tâm Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được, rất muốn đi một chút xem đây là dạng thần thú gì.

“Chờ đã” Đang muốn đi tiếp vào trong, Phong Liên Dực chột giờ tay lên, nhỏ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt vểnh tai, cứ tưởng linh thú cường đại xuất hiện, nhưng cẩn thận nghe lại không thấy gì, ngẩng đầu nhìn Phong Liên Dực thấy hấn hướng nàng vẫy tay, sau đó vòng theo một hướng khác.

“Này.....” Hoàng Bắc Nguyệt nhỏ giọng gọi, hấn không nghe được, nàng chỉ có thể đi theo phía sau.

Không tới một khắc đồng hồ, ánh sáng trước mặt ngày càng nhiều, càng lúc càng sáng, nhưng không chói mắt mà vô cùng nhu hòa, lại lạnh như băng, dần dần, có cảm giác lông tơ sau lưng đều dựng lên.

Sau những ánh sáng kia là một hồ nước nhỏ, sóng gợn lăn tăn, ánh sáng chiếu xuống như mộng như ảo, trong ao nước một đóa sen bầy

sắc nở rộ.

Thất Sắc Đan Biện Liên!

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh đến, quả nhiên là dược liệu nàng muốn tìm để luyện Tủy Tủy đan, thuộc tính thủy Thất Sắc Đan Biện Liên!

Phong Liên Dực nhỏ giọng: “Vận khí thật tốt, linh thú bảo vệ nơi này bị con thần thú kia dọa chạy, nếu không đối phó với linh thú bảo vệ, cũng tốn một phen công phu đây.”

“Làm sao người biết nơi này có Thất Sắc Đan Biện Liên?” Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng, biết trong ao không có gì nguy hiểm liền sải bước đi xuống, nước ở đây chỉ đến đầu gối, nàng hái Thất Sắc Đan Biện Liên xuống bỏ vào nạp giới.

Thất Sắc Đan Biện Liên bị hái xuống, đám Phù Quang trôi lơ lửng phía trên mặt nước tựa hồ cảm giác được, từ từ bay xuống.

Đám Phù Quan bay xuống, vòng tới vòng lui bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Những con Phù Quang này có thân rất dài, trên đầu bằng phẳng có sừng giống long giác, thân phía sau dài giống kỳ lân, mềm nhũn ôn nhu, toàn thân đều là dịch trong suốt, ánh sáng tự nhiên phát ra từ trong thân thể.

Chương 337: Ấu thú Thần cấp (9)

Nếu như không biết chúng là linh thú hung tàn, nhất định sẽ cảm thấy loại sinh vật này đáng đấp rất xinh đẹp.

Hoàng Bắc Nguyệt im lặng, nhìn về Phong Liên Dực, Phong Liên Dực ra hiệu đừng lên tiếng, từ trong nạp giới lấy ra một cây đàn cổ, một thân bạch y khẽ ngồi xuống, tay đặt trên huyền cầm, nhất thời thanh âm êm ái vang lên.

Tiếng đàn du dương, thanh âm vang xa, đầu ngón tay hấn giống như mây bay từ từ tản mạn, khi cao khi thấp, lúc gần lúc xa.

Thanh âm giống như mang theo ma lực, những con Phù Quang kia nghe tiếng đàn của hấn, đồng loạt ngẩn ra, sau đó từ từ rời khỏi người Hoàng Bắc Nguyệt, đến bên Phong Liên Dực, ở bên cạnh hấn di chuyển phiêu diêu theo điệu nhạc.

Phù Quang say mê tiếng đàn, dần dần Phù Quang ở xung quanh cũng bắt đầu điệu múa nhẹ nhàng trong không gian mờ tối, Phong Liên Dực cúi đầu đánh đàn, y phục màu trắng bị Phù Quang mang theo gió nâng lên, đôi mắt màu tím chợt ẩn chợt hiện.

Mặt mũi tinh xảo yêu nghiệt, ở giữa đám Phù Quang lơ lửng lộ ra mờ ảo.

Trong thời gian ngắn, tiếng đàn động, gió nổi lên, mưa bay bay, lưu quang xào xạc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn không chớp mắt, tiếng đàn đánh vào tâm, trong thời gian ngắn quên luôn việc mình đang trong hiểm cảnh.

Tình cảnh này, nhiều năm sau nhớ lại, vẫn như cũ cảm thấy hoảng hốt không giống thật, giống như nằm mơ, là giấc mơ đẹp nhất đời này.

Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn mình, cũng ngẩn ra, huyền âm trong tay, bất tri bất giác liền sai một đoạn.

Tiếng đàn vừa loạn, những con Phù Quang kia tựa như lập tức có phản ứng, chớp mắt sau, thanh âm “xì xì” phát ra, sau đó liền hướng hẳn phát động công kích.

“Chạy mau” Phong Liên Dực thu lại cổ cầm, cầm lấy tay Hoàng Bắc Nguyệt từ trong nước kéo ra, sau đó vung ống tay áo, ngưng tụ vô số Phong nguyên khí thành lưỡi dao sắc bén liền bay ra ngoài.

Những con Phù Quang đuổi theo toàn bộ bị gió đánh trúng rồi rít rơi xuống đất, trong thân thể chảy ra chất lỏng lấp lánh ánh quang.

Mấy con Phù Quang chết, phía sau liền lập tức con khác đuổi theo, nối tiếp nhau, không chết không ngừng!

Hoàng Bắc Nguyệt thềm mắng, ghét nhất thể loại này, thân hình nhỏ mà số lượng nhiều, lại là linh thú hung mãnh càng khó đối phó.

Thừa lúc chúng chưa tới nhiều, chi bằng giải quyết một lần!

Ý niệm vừa động, Phong Liên Dực liền ôm ngang hông nàng, đem nàng vào trong ngực, chuyển thân thể, trốn vào trong hốc tối của một cái cây.

Hốc cây không lớn, lại có chút hẹp, nòng như muốn co rúc trong ngực của hắc, hai người mới miễn cưỡng chui vừa.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng nói “Người làm gì?”

“Không được dạo động nguyên khí, những con Phù Quang kia rất nhạy bén, nếu người giải phóng một lượng lớn nguyên khí, bọn chúng nghĩ sẽ không ngừng đuổi theo người, rất phiền toái.” Phong Liên Dục thấp giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, dù không tình nguyện, nhưng cũng biết những con Phù Quang kia không dễ đối phó, chẳng qua hai người núp ở nơi chật hẹp như vậy, không khỏi có chút....kì quái!

Chương 338: Ấu thú Thần cấp (10)

Hơn nữa hốc cây này không biết là nơi linh thú nào ở, vừa trơn vừa ướt, bên trên có giọt nước lạnh băng nhỏ xuống cổ áo nàng, khiến nàng phải rùng mình một cái.

“Đừng sợ, bọn chúng không phát hiện được.” Phong Liên Dục thanh âm mềm mại, tay ôm hông nàng xiết chặt.

“Người nào sợ?” Thanh âm lạnh như băng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên, “Buông tay!”

Phong Liên Dục sửng sốt, từ từ buông tay, trong bóng tối ho khan một tiếng nói: “ngượng ngùng.....mới vừa rồi, nhất thời không chú ý, âm luật liền sai....”

Nếu như không đàn sai âm luật, sẽ thuận lợi trấn an đám Phù Quang kia xuống, sau đó dẫn chúng rời đi.

Nhớ tới chuyện vừa rồi, trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt phỉếm hồng, cũng may là đang ở trong bóng tối, hẳn không nhìn thấy.

Gặp quý, nàng cũng không phải là thiếu nữ mơ mộng, dù gì mình cũng ở trong giới sát thủ nhiều năm, nhân vật gì mà chưa từng thấy qua, so với hẳn đẹp mắt hơn yêu nghiệt hơn lại còn phong độ hơn nữa!

Đại minh tinh Tô Cách kia điểm lệ tuyệt sắc, còn có Hắc Thái Tử đại danh鼎鼎, nào có ai kém hơn hẳn? Nàng thấy những người này

cũng không chút nháy mắt.

Kì lạ là vừa mới nhìn thấy hấn mắt liền không thể rời đi! Thật là khó giải thích!

Nghĩ đến những thứ này, Hoàng Bắc Nguyệt lạnh băng nói “Kỹ thuật chưa tốt, cũng đừng ra tay!”

Trong bóng tối Phong Liên Dục cúi đầu nhìn nàng, cười khổ lặng lẽ nói trong lòng, trước đây hấn cũng chưa có mắc sai lầm mà!

Lần này là do.....

Hai người lúng túng trầm mặc trốn trong hốc cây một lúc, thanh âm “Xuy xuy” bên ngoài dần bình tĩnh lại, đợi chừng hai phút, Hoàng Bắc Nguyệt mới bước ra ngoài.

Những Phù Quang kia đều đã an tĩnh lại, lẳng lặng trôi phía trên rừng rậm, gom thành năm ba nhóm, óng ánh ánh sáng trong rừng sâu u ám, rất quý dị.

“Đi thôi” gọi Phong Liên Dục một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt hướng phía trước đi.

Luyện chế Tẩy Tủy đan cần ba loại dược liệu, trong đó đã tìm được một loại, còn hai loại, cần phải phí chút thời gian.

“Có một loại Thổ thuộc tính Địa Linh Mẫu, sinh trưởng ở trong lòng đất, rất khó tìm, nhưng nơi Địa Linh Mẫu sinh trưởng, thổ những sẽ tản ra mùi thơm, tất cả linh thú đều thích hoạt động quanh đó, linh thú đẳng cấp thấp không đầy đủ linh thức, sẽ lưu lại rất nhiều nước bọt quanh nơi Địa Linh Mẫu sinh trưởng, một lát tìm được nơi có nhiều nước bọt, lưu ý một chút.”

Phong Liên Dực vừa đi vừa nói với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, liền bắt đầu cẩn thận quan sát thổ thướng xung quanh.

Vậy mà lúc này, phía trong rừng rậm truyền tới một cơn địa chấn, khiến hai người có chút đứng không vững, mấy con linh thú phát ra tiếng kêu thảm thiết liền im lặng.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu liếc Phong Liên Dực, dù không nói gì, hai người đều hiểu.

Con thần thú kia khẳng định ở phía trước.

Hai người lập tức nhắc chân chạy, lấy tốc độ nhanh nhất chạy hướng phát ra chấn động, càng đi về phía trước, số lượng Phù Quang càng nhiều, ánh sáng càng thịnh, một cỗ lực lượng nóng rực cũng nhích tới gần.

Ngao _____

Tiếng gầm gừ cuồng bạo có chút yếu ớt, chỉ kêu nhỏ một tiếng rồi nặng nề thờ gấp...

Chương 339: Ấu thú Thần cấp (11)

Một đoàn lửa từ phía trước phun ra ngoài, đem rừng cây xung quanh lập tức đốt cháy, đám Phù Quang rối rít chạy trốn.

Hoàng Bắc Nguyệt núp ở phía sau đại thụ to lớn, tránh một đoàn lửa, ghé đầu nhìn về phía trước, nhất thời bị cảnh tượng trước mắt làm kinh hãi.

Một con hổ màu vàng to lớn nằm trên đám là cây màu xanh phía trước, trên lưng có bốn cái cánh màu vàng, lông mao rất đẹp, khiến người lóa mắt!

Uy áp thần thú tạo thành một bình chướng vàng nhạt quanh nó, bình chướng trong không trung có sát khí mãnh liệt, tuyệt đối không có linh thú nào dám lại gần!

Kim Mao Hổ dáng vẻ có chút suy yếu, mở nửa ánh mắt, bên trong con ngươi là màu vàng nhạt, đôi mắt hiện lên thần sắc thống khổ, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn bụng, sau đó phát ra tiếng kêu đáng thương trong yết hầu.

Dây leo màu xanh lá bao bọc nửa người nó lại, phát ra ánh sáng màu xanh, đều là nguyên khí thuộc tính Thổ, bị Kim Mao Hổ không ngừng hấp thu vào thân thể.

Có những khuyên khí kia tầm bỗ, nó liền gào lên một tiếng, thống khổ gãy dựa lẫn lộn giữa đám dây leo.

Phong Liên Dực theo kịp, đứng sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng “Nó thế nào? bị thương?”

“Không, nó đang sinh nở” Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói, nam nhân chính là nam nhân, đối với chuyện này một chút khái niệm cũng không có.

Nghe được hai chữ “sinh nở” Phong Liên Dực mắt tự nhiên ho khan một tiếng, âm thầm bội phục nha đầu này, tuổi còn nhỏ mà cái gì cũng hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt từ từ nói: “Nó bị khó sinh, không nghĩ tới thần thú cũng sinh khó, nhìn tình hình, nó đã kiệt sức, nếu như không sinh được thì một xác hai mạng.”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hẳn nói: “Người muốn giúp một tay?”

Phong Liên Dực cười cười, mắt chớp chớp: “thần thú dù cao quý hung mãnh, nhưng là linh thú thông minh, cũng rất trọng ân tình, người giúp nó, tự nhiên nó cũng sẽ giúp người.”

“Ta cũng nghĩ vậy” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không so đo, nàng muốn giúp con Kim Mao Hồ kia, cũng là hi vọng lấy được trợ giúp của thần thú.

Ít nhất, phải giúp nàng tìm được hai loại thuốc luyện chế Tủy Tủy đan.

Phong Liên Dực cười nói “mặc dù nghĩ như vậy, nhưng người có thể giúp sao? Hơn nữa bây giờ nó đang mất bình tĩnh, bình chương kia người cũng không phá được.”

“Thử một chút xem sao” Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, vừa nghĩ hỏi: “thanh âm người đàn, có tác dụng trấn an linh thú phải không? Vậy đối với thần thú cũng có tác dụng chứ?”

“Cái này, ta chưa thử.”

“Vậy thì thử bây giờ đi” nói xong nàng từ sau đại thụ đi ra, Phong Liên Dực cũng lập tức lấy ra cổ cầm, đặt trên đầu gối, chặn rãi gảy đàn.

Nghe được thanh âm, Kim Mao Hồ lập tức ngẩng đầu, mở to ánh mắt, con người màu vàng phát ra tức giận mãnh liệt.

Tức giận hướng người xâm nhập bên ngoài gầm thét, nhe răng nhếch miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt không hoảng hốt loạn bước, hướng bên ngoài bình chướng đi tới, con người đen nhánh chống lại cặp mắt màu vàng, ánh mắt thiếu nữ lạnh lùng trong trẻo, dưới đôi mắt cường đại màu vàng, không chút lùi bước!

Kim Mao Hồ sững sốt, đột nhiên mở miệng nói: “Tiểu nữ oa, người tới tìm chết sao?”

Chương 340: Ấu thú Thần cấp (12)

Thanh âm uy mãnh dũng dục, tựa như cơn gió quét qua, trong nháy mắt làm không khí lung lay kịch liệt gió lớn nổi lên!

Dưới chân Hoàng Bắc Nguyệt cũng lung lay một chút, thật vất vả mới đứng vững, trong lòng thầm sợ hãi than, không hổ là thần thú, chỉ là thanh âm đã sinh ra thực lực cường đại như thế!

Chỉ là, nàng cũng không phải người dễ dàng lùi bước!

Nắm chặt Vạn Thú Vô Cương trong tay, nhanh chóng hướng bên cạnh lui một bước, tránh ra thanh âm mang sóng xung kích của Kim Mao Hồ.

Dù động tác của nàng nhanh như vậy, vẫn bị trận gió kia xẹt qua cổ, lưu lại một vết máu tinh tế!

Kim Mao Hồ đang sinh nở nên đặc biệt nóng nảy, đối với bất kì sinh vật nào dám tới gần cũng tuyệt không lưu tình.

Thấy thân thủ Hoàng Bắc Nguyệt nhanh nhẹn, trong mắt Kim Mao Hồ đột nhiên ngưng tụ, một tia ánh sáng kim sắc bắn ra, tốc độ rất nhanh, phát ra thanh âm dữ dội trong không khí.

“Cẩn thận!” Phong Liên Dục ở phía sau hô một tiếng, tiếng đàn đột nhiên tăng cao, ống tay áo của hắn vung lên, Phong nguyên tố quay cuồng tựa sóng lớn lao tới, đập vào kim quang bắn ra từ mắt Kim Mao Hồ.

Ầm_____

Va chạm mãnh liệt, trong không khí hình thành một xoáy khí, giăng co hồi lâu, mới xông lên trời, phá vỡ rừng cây rậm rạp vốn che khuất bầu trời.

Khí còn sót lại quét qua bốn phía tựa gió, thổi ngã mấy thân cây.

Chờ lúc gió ngừng lại, Phong Liên Dục đưa mắt nhìn, nhưng không thấy bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt.

Trong lòng giật mình, Phong Liên Dục đột nhiên đứng dậy.

“Không được ngừng!” trên đầu truyền tới thanh âm lạnh lùng trong trẻo, ánh sáng của Phù Quang phát ra bị che khuất, một con băng loan điểu to lớn từ phía trên bay qua, hàn băng khí trên người phát ra, lập tức xoa dịu khí nóng xung quanh!

Trên lưng Băng Linh Huyền Điểu, một cô gái tóc đỏ như lửa đứng lên, nắm trong tay băng vũ trắng như tuyết, nhẹ quay đầu lại, đôi mắt đen nhánh trong trẻo lạnh lùng!

Đây làBăng Linh Huyền Điểu của Hí Thiên.

Trong thành Lâm Hoài, gần đây nổi danh ma nữ tóc đỏ, triệu hoán sư cửu tinh thần bí khổng chế một trong ngũ linh thú, Hí Thiên!

Khiếp sợ trong chốc lát, Phong Liên Dục cười nhạt, nha đầu này, luôn khiến người ta bất ngờ!

Mười hai tuổi là triệu hoán sư cửu tinh, còn có Băng Linh Huyền Điểu!

Điều này hoàn toàn áp đảo chân chính thiên tài thái tử Chiến Dã, tại sao nhiều năm nay lại bị coi như là phế vật?

Đám người Tiêu gia, đúng là có mắt không trông!

“Giao cho ngươi!” thấy thân phận nàng cường hãn như vậy, Phong Liên Dực liền không còn lo lắng, Băng Linh Huyền Diệu không phải thần thú, nhưng cũng là siêu cấp linh thú, đối mặt với thần thú suy nhược vì sinh nở, cũng không quá lo lắng.

Hoàng Bắc Nguyệt gạt đầu, vung băng vũ trong tay, hấn khí xen lẫn trận trận hàn khí, như nước sông ngược dòng, mãnh liệt xông vào lá chắn màu vàng bên ngoài Kim Mao Hồ.

Kim Mao Hồ đột nhiên gào một tiếng, thân thể suy nhược đứng lên, trong miệng điên cuồng gào thét, hỏa diễm mãnh liệt bắn ra.

Hoàng Bắc Nguyệt không định đối mặt cùng thần thú, lập tức khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay lên cao, cùng lúc đó, lá chắn màu vàng nhạt vì công kích của nàng vỡ thành mảnh nhỏ, tán loạn rơi xuống.

“Nhân loại đáng chết” Kim Mao Hồ hoàn toàn nổi giận, lá chắn thần thú lại bị một triệu hoán sư loài người phá đi.

Nó không kìm chế được tức giận, màu vàng trên thân thể bốc lên hỏa diễm rừng rực.

Chương 341: Ấu thú Thần cấp (13)

Nó không kèm chế được cơn giận, trên thân thể màu vàng nhất thời bốc lên từng luồng hỏa diễm mãnh liệt, thế lửa ngày càng vượng, cuối cùng hoàn toàn biến thành màu vàng kim.

Thần thú trở nên cuồng bạo, móng vuốt sắc nhọn hướng phía trước vung một cái, ngọn lửa màu vàng trên người trong nháy mắt đều phóng ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời cảm nhận được một cỗ áp lực cực lớn, giống như có ngàn cân cự thạch đang đè xuống người nàng, ép tới mức lồng ngực nàng cũng có chút ê ẩm.

Băng Linh Huyền Diệu truyền âm nói: “Chủ nhân, nó đang ở trong trạng thái suy yếu do việc sinh nở, lực công kích không mạnh, ta có thể đỡ giúp người một chút!”

“Không được, người còn đang bị thương, vẫn chưa hồi phục, mau rời đi trước đi!” Hoàng Bắc Nguyệt trấn định nói rồi đột nhiên từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống.

Hành động này của nàng không chỉ khiến Băng Linh Huyền Diệu cảm thấy khiếp sợ mà ngay cả người đang xem cuộc chiến là Phong Liên Dực cũng lấy làm kinh hãi, nàng muốn làm gì đây? Một thân một mình xông vào phạm vi công kích của Thần thú, nàng không muốn sống nữa sao?

“Băng thuẫn, khai (lá chắn băng, mở ra)!” Hoàng Bắc Nguyệt khế

quát một tiếng, nhất thời, mười hai đạo băng thuẫn tầng tầng lớp lớp ngăn trước người nàng.

Mười hai đạo băng thuẫn là công kích mạnh nhất của nàng hiện tại. Lúc trước, nàng dùng băng thuẫn cũng chỉ có thể cản trở Linh Tôn trong chốc lát, thực lực của Thần thú Kim Mao Hồ này tuy không bằng Linh Tôn, nhưng bây giờ nó đang ở trạng thái giận dữ, dưới tình huống lấy tính mạng đặt cược, lực bộc phát của nó cũng tương đối kinh người, nàng đương nhiên không dám khinh thường.

Khi ngọn lửa màu vàng trên người Kim Mao Hồ đụng vào băng thuẫn, sáu đạo băng thuẫn trước nhất lập tức vỡ vụn, sáu đạo băng thuẫn phía sau cũng bắt đầu xuất hiện tiếng nứt vỡ.

Một kích không thành công, Kim Mao Hồ lập tức bắt đầu đợt công kích thứ hai. Ngọn lửa màu vàng kim tựa như vũ bão vọt mạnh tới.

Hoàng Bắc Nguyệt quát một tiếng, một đạo nguyên phù trắng như tuyết chợt xuất hiện trong tay nàng. Nguyên phù bay đến giữa không trung, ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt khẽ đảo qua một cái, hai tay nhanh chóng kết ấn!

Đây là phù chú thuật đơn giản mà Linh Tôn lưu lại cho nàng, vận dụng rất dễ dàng, chỉ cần kết hợp với nguyên khí Băng thuộc tính là có thể tạo ra mối liên kết với nó, chỉ là, nàng còn chưa có cơ hội thử qua uy lực của nó.

“ Băng thuẫn, khai!” Khi ngọn lửa màu vàng kim của Kim Mao Hồ phá vỡ mười hai đạo băng thuẫn ban đầu, một loạt băng thuẫn nữa lại được triệu hồi ra, đạo phù chú trắng như tuyết cũng được nàng dán lên đó!

“ Hừ! Người cho rằng những thứ này có thể chống đỡ được công

kích của ta sao?” Kim Mao Hồ thấy nàng tiếp tục sử dụng băng thuẫn, không chút cố kỵ hừ lạnh một tiếng.

Ngọn lửa màu vàng dần dần ngưng kết, hội tụ thành một đoàn hỏa diễm mạnh mẽ. Móng vuốt không ngừng vũ động trên không trung, ba đạo hỏa diễm điên cuồng xông tới đập vào băng thuẫn. Băng thuẫn phía trước tựa như bị lôi điện bổ trúng, trong nháy mắt vỡ nát.

Đạo băng thuẫn được gia trì phù chú kịch liệt rung động, quang mang màu tuyết trắng trên băng thuẫn chợt lóe, lưu quang tỏa ra rực rỡ, ba đạo băng thuẫn phía trước triệt để vỡ vụn, chín đạo băng thuẫn còn lại thì tựa như cố nhợc kim thang (hình dung thành trì hoặc trận địa vô cùng chắc chắn, ở đây mang nghĩa những đạo băng thuẫn còn lại rất chắc chắn, không thể phá vỡ).

Một kích vừa xong, Kim Mao Hồ không khỏi thất kinh. Nó không dám tin nhìn vào chín đạo băng thuẫn còn sót lại.

Làm sao có thể như vậy được? Xích Kim Liệt Diễm của nó lại không phá vỡ được băng thuẫn của một tên Triệu Hoán Sư tầm thường sao?

Đường đường là Thần thú lại gặp phải đả kích như vậy, nó cơ hồ muốn hộc máu. Chấn động trong bụng liên tục truyền tới, nó chỉ có thể cố nén đau đớn, bắt đầu ngưng tụ Xích Kim Liệt Diễm thực hiện lần công kích thứ ba!

Thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nhảy lên trên băng thuẫn, khoanh tay nhìn Kim Mao Hồ: “ Không lẽ ngươi muốn dùng hết nguyên khí để chiến đấu với ta, sau đó cùng ấu thú trong bụng chết đi sao? ”

“ Cái này thì có quan hệ gì với ngươi? Nhân loại đáng chết, hôm nay

ta nhất định phải giết chết ngươi!” Thần thú Kim Mao Hồ ngửa mặt lên trời gầm thét.

Khóe môi Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt cong lên, cười nói: “ Ngươi giết ta thì sẽ không còn ai có thể giúp ngươi đâu nha!”

Chương 342: Ấu thú Thần cấp (14)

Kim Mao Hồ hơi do dự một chút, cơn đau từ việc sinh nở khiến cho toàn thân nó đều run rẩy, hai chân đang miễn cưỡng chống đỡ thân thể cũng lay động không ngừng. Nó có thể kiên trì lâu như vậy, dùng thực lực cường hãn của mình chiến đấu với nàng đã lợi hại lắm rồi.

Nhìn thấy sự do dự trong mắt nó, Hoàng Bắc Nguyệt tiếp tục nói: “Ta không muốn tiếp tục chiến đấu với ngươi nữa, nếu cứ như vậy, ấu thú trong bụng ngươi sẽ không có hy vọng sinh ra được.”

“Hừ, ta sẽ không tin tưởng đám nhân loại các ngươi...” Kim Mao Hồ thở hỗn hển, thân thể lộ rõ sự mệt mỏi cùng chán nản.

“Ngươi sẽ tin tưởng ta!” Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái nói.

Kim Mao Hồ giương mắt nhìn nàng: “Dựa vào cái gì?”

“Dựa vào cái này!” Nàng giơ tay lên, Vạn Thú Vô Cương nằm gọn trong lòng bàn tay của nàng. Màu đen thuần chính hùng hậu, bên trên có khắc những văn lộ (vết khắc hoặc hoa văn) cổ xưa, phảng phất mang theo một cỗ hơi thở thần bí nào đó, ngay cả Thần thú như Kim Mao Hồ cũng phải lui về phía sau nửa bước.

“Thân là Thần thú, ngươi hẳn có thể cảm giác được lực lượng của khối cổ ngọc này. Lấy trạng thái bây giờ của ngươi, nếu ta thật sự muốn đối phó ngươi thì cũng chẳng tốn chút sức lực nào.”

Hoàng Bắc Nguyệt ung dung trấn định nói. Lời của nàng mặc dù có

chút khoa trương, nhưng lực lượng của Vạn Thú Vô Cương thật sự là không thể khinh thường nha. Linh thú càng cường đại thì cảm nhận về cổ lực lượng này càng sâu sắc.

Nàng bây giờ chẳng qua là không biết cách sử dụng thôi, mới vừa rồi biểu lộ một chút lực lượng của nguyên phù đơn giản cũng đủ để cho Kim Mao Hồ tin tưởng rồi.

Ánh sáng màu trắng trên băng thuần thoáng hiện, bộ lông mềm mại sáng chói của Kim Mao Hồ dần dần ảm đạm đi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên băng thuần nhảy xuống, hơi giơ tay lên, nhẹ giọng nói: “Đừng lo lắng, ta chỉ muốn giúp ngươi mà thôi.”

Nàng nhẹ giọng trấn an, kết hợp với tiếng đàn cách đó không xa của Phong Liên Dục, tâm tình của Kim Mao Hồ dần bình tĩnh lại, nhưng khi Hoàng Bắc Nguyệt đang định đến gần, nó chợt ngẩng đầu lên.

“Hướng trời lập lời thề đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng, không chút do dự nâng hai ngón tay chỉ lên trời, lập lời thề: “Ta Hoàng Bắc Nguyệt xin thề, nếu ta có nửa điểm gây thương tổn cho Kim Mao Hồ cùng ấu thú thì sẽ bị thiên lôi đánh, không được chết tử tế!”

Lời thề vừa hoàn thành, bầu trời vốn tràn đầy phong quyển do Phong Liên Dục cùng Kim Mao Hồ gây ra lại có một đạo sấm sét thoáng hiện.

Lời thề đã lập, không thể vi phạm, nếu không sẽ bị thiên lôi đánh!

Kim Mao Hồ thoáng yên tâm, thân thể to lớn không chịu nổi nữa liền gục xuống đám thanh lục sắc đằng mạn (dây leo màu xanh lá), nặng

nề thờ hỗn hển.

Một trận đánh ngắn ngủi vừa rồi làm nó tiêu hao quá nhiều nguyên khí, bây giờ nó chỉ có thể dựa vào thanh lục sắc nguyên khí không ngừng từ đằng mạn truyền đến để chống đỡ.

“ Nhân loại, người tên là Hoàng Bắc Nguyệt sao?” Kim Mao Hồ suy yếu hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy đấu bông màu đen từ trong nạp giới ra đập lên người của Kim Mao Hồ, tay đặt trên bụng nó nhẹ nhàng ấn, nàng có thể cảm giác được ấu thú đang ngộ nguậy trong bụng của nó.

“ Ân, ta tên là Hoàng Bắc Nguyệt.” Nàng nhẹ nhàng đáp lời. Ấu thú vẫn còn ngộ nguậy, như vậy coi như cũng yên tâm phần nào: “ Ấu thú coi như may mắn, chỉ là, người còn có thể cố gắng được không?”

Linh thú cấp bậc càng cao khi sinh nở lại càng khó khăn và nguy hiểm, Thần thú giống như Kim Mao Hồ lại càng khó hơn.

“ Có thể! Hải nhi của ta nhất định phải thuận lợi ra đời!” Kim Mao Hồ thấp giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt mím chặt môi, lúc này, Phong Liên Dực cũng từ phía sau đi tới. Cảm giác được hơi thở của hắn, Kim Mao Hồ gầm nhẹ một tiếng.

“ Hắn là người bên mình.” Hoàng Bắc Nguyệt trấn an một tiếng.

Chương 343: Ấu thú Thần cấp (15)

“Hắn là người một nhà.” Hoàng Bắc Nguyệt trấn an một tiếng, ngừng đầu đối Phong Liên Dực nói: “Người đi xung quanh tuần tra, đừng cho bất cứ kẻ nào tới gần nơi này!”

Phong Liên Dực gật đầu, rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt quay người lại nói: “Ấu thú đã thành hình ở trong bụng người to quá mức bình thường, khiến cho người khó sinh, bây giờ ta sẽ dùng tay lôi nó ra, người nhịn đau một chút.”

Kim Mao Hồ gật gật đầu, há to mồm, cắn vào một cây dây thô to, nhắm mắt lại, giao toàn bộ mọi chuyện cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Từ sau khi phát ra lời thề, thần thú không còn hoài nghi gì nữa!

Thấy tình hình này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám khinh thường, từ trong nạp giới lấy rượu ra. Thứ này mỗi một đệ tử khi đi Phù Quang rừng rậm rèn luyện đều phải chuẩn bị, mục đích chính là khi gặp phải linh thú mạnh mẽ thì uống rượu để thêm can đảm!

Ý nghĩ này mặc dù có chút tức cười, tuy nhiên cũng là một biện pháp tốt, ít nhất, hiện tại nàng quả thật muốn uống một ngụm rượu để có thêm can đảm.

Ngửa đầu giơ bình uống một hớp lớn, sau đó đem rượu còn lại rửa tay. Lúc nàng được huấn luyện ở thế kỉ 21, từng thấy qua sư phụ đổ dẻ cho ngựa dùng rượu để trừ độc. Mặc dù thần thú không nhất định

phải sợ bệnh gì đó tuy nhiên cẩn thận sẽ giữ được thuyền vạn năm, nàng vẫn là nên học theo.

Một tay chậm rãi đi vào bên trong cơ thể Kim Mao Hồ dò xét, cấu tạo cơ thể của các loài thú đều giống nhau không sai biệt nhiều lắm, hiện tại tử cung của Kim Mao Hồ đã mở ra, vốn là có thể thuận lợi sinh hạ ấu thú nhưng không ngờ rằng cơ thể ấu thú lại lớn như vậy hoàn toàn không giống với những ấu thú bình thường!

Ở trong cơ thể mẹ dò xét chốc lát, cuối cùng cũng tìm ra vị trí của ấu thú, Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng đem vị trí bào thai sắp xếp lại, làm cho đầu ấu thú xuống phía dưới, sau đó nắm lấy hai chi trước, làm cho cơ thể nó cuộn lại chậm rãi lòi ra ngoài.

Trong quá trình này, trong cơ thể Kim Mao Hồ chảy rất nhiều máu, nguyên khí trên dây không ngừng bị nó hút vào trong cơ thể nhưng vẫn như trước không có gì giảm bớt khiến Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi đầu đầy mồ hôi.

Chẳng lẽ đây là kiểu băng huyết giống như khi nữ nhân sinh hài tử?

Trống ngực đột nhiên đập nhanh hơn, khi nàng ở dưới kéo ấu thú ra thì đồng thời Kim Mao Hồ cũng đã dùng sức, mỗi lần nó dùng sức, máu tươi chảy càng nhiều, Hoàng Bắc Nguyệt khẩn trương nói: “Chảy máu, làm sao bây giờ?”

“Dùng sức!” Kim Mao Hồ gầm nhẹ một tiếng, hiển nhiên cực kỳ thống khổ.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, mắt thấy ấu thú từng chút từng chút từ trong cơ thể mẹ đi ra. Đầu tiên hai chi trước màu vàng đi ra ngang liền vui sướng hô: “Đã ra! Đã nhìn thấy chi trước.”

Kim Mao Hồ vui mừng, giữa hồ mẹ và hồ con có chút ánh sáng kim sắc hiện lên.

Kế tiếp, đầu ấu thú cũng chậm rãi xuất hiện, mọc ra lông tơ nhỏ màu vàng, trên người có ngọn lửa màu vàng vây quanh.

Đầu đã đi ra, còn lại bộ phận thân thể cũng tương đối dễ dàng đi ra. Hoàng Bắc Nguyệt đầu đầy mồ hôi, dùng áo choàng bọc ấu thú nhỏ lại sau đó nói: “Bằng hữu của ta là triệu hoán sư phong thuộc tính, hẳn có thể chữa thương, ta đi gọi hẳn lại đây.”

“Hoàng Bắc Nguyệt.” Kim Mao Hồ nhìn ấu thú của mình, chậm rãi mở miệng nói: “Không cần, ngày hôm qua ta ở phía tây Phù Quang rừng rậm, cùng một con Bách Mộc Hàn Thiềm trưởng thành chiến đấu qua, đã bị trọng thương, bằng hữu của ngươi không cứu được ta.”

Bị trọng thương?

Hoàng Bắc Nguyệt hai mắt trợn to. Trọng thương trong khi sinh, chẳng trách vừa rồi nó lại hư nhược như vậy!

“Vậy làm sao để cứu ngươi? Ấu thú còn nhỏ như vậy, nếu để nó ở trong Phù Quang rừng rậm, chỉ cần linh thú có thực lực mạnh mẽ hơn một chút là có thể giết chết nó!”

Chương 344: Ấu thú Thần cấp (16)

Ấu thú vừa mới từ trong cơ thể mẹ ra, trên người mặc dù có lá chắn thần thú bảo vệ, tuy nhiên nếu là linh thú cường đại cũng có thể không cần phải để ý tới lá chắn bảo vệ, lúc này nó vừa được sinh ra sẽ không xui xẻo tới nỗi vừa sinh ra đã trở thành cô nhi chứ?

“Hoàng Bắc Nguyệt, ta tên là Xích Kim Thánh Hổ! Đây là hài nhi của ta, ngươi cùng hấn ký kết khế ước đi!” Kim mao hổ ngẩng đầu lên, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Nếu không phải gặp được người này, nó cũng không thể thuận lợi sinh hạ ấu thú, cho dù miễn cưỡng sinh hạ được nhưng một khi nó chết đi, ấu thú vừa mới sinh này cũng khó tránh được việc ở trong Phù Quang rừng rậm này bị linh thú cường đại tấn công.

Ở trong Phù Quang rừng rậm này chính là một thế giới mạnh được yếu thua!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, cùng một con thần thú thời kì ấu thú ký kết khế ước? Nói chính xác là nàng có một con thần thú làm triệu hồi thú?

Món tiền lớn từ trên trời rơi xuống này làm cho nàng có chút choáng váng, tuy nhiên nàng luôn là người tinh táo lạnh nhạt, có thần thú làm triệu hồi thú nàng đương nhiên rất vui, tuy nhiên sẽ không vì vui vẻ quá mà quên đi tình hình.

“Nó vẫn còn nhỏ như vậy, không có quyền được lựa chọn, ta sẽ

không cùng nó ký kết khế ước.” Kim Mao Hổ có chút khiếp sợ nhìn nàng một cái, người bình thường, nghe được có thể cùng thần thú ký kết khế ước, đều là vô cùng vui mừng, lập tức sẽ hành động, nhưng cô gái này lại từ chối?

Khiếp sợ trôi qua, Kim Mao Hổ không khỏi có chút tán thưởng tính cách của nàng, nói: “Được, người giúp ta dưỡng dục nó lớn lên, nếu nó sau này đồng ý ký kết khế ước với người thì không có gì tốt hơn nữa, còn nếu không thể ta có một vật khác bồi thường cho người.”

Vừa nói, Kim Mao Hổ vừa hé miệng, một viên tinh thể màu vàng rơi ra, bị nó vung móng vuốt lên liền bay đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút giật mình: “Đây là thú hạch của người!?”

Thú hạch này, nàng cũng là lần đầu tiên gặp qua, bởi vì chỉ có thần thú mới có thể ngưng tụ thú hạch. Thú này bề ngoài nhìn nhiều nếp nhăn, lớn khoảng bằng quả táo, nhưng vì Kim Mao Hổ là hỏa thuộc tính nên nó tỏa ánh vàng rực rỡ tựa hỏa diễm.

Trong thú hạch ngưng tụ lực lượng của thần thú, sau khi phun ra thú hạch, thần thú cũng không cách nào thu lại được. Lực lượng trong thú hạch có thể được hấp thu nhưng để hấp thu được bao nhiêu chỉ có thể dựa vào tu vi bản thân mà quyết định.

Nếu như cấp bậc quá thấp, ví dụ như một triệu hoán sư tam tinh, cho dù chiếm được một thú hạch của thần thú, cũng chỉ có thể trợ giúp tăng lên một tinh tới triệu hoán sư tứ tinh thôi. Nhưng nếu như một triệu hoán sư có thực lực mạnh mẽ, như vậy thu hoạch có thể lớn đến không tưởng tượng nổi!

“Dù sao ta đã không thể làm gì nữa, người đã từng phát lời thề sẽ

không làm hại đến con ta, đây coi như là tạ lễ của ta.” Kim Mao Hồ cúi đầu, dùng cái mũi cọ xát một chút tiểu ấu thú còn chưa mở mắt.

Nghe giọng điệu này, có lẽ Kim Mao Hồ đã quyết định như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nhiều lời, đưa tay cầm lấy thú hạch chậm rãi nói: “Vừa rồi ngươi mới nói là Bách Mục Hàn Thiềm ở phía tây Phù Quang rừng rậm đánh ngươi trọng thương?”

“Không sai, đó là lục giai thần thú, thực lực quá mạnh mẽ, ta sắp tới lúc sinh nở, không địch lại nó, bị nó đánh trọng thương.”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tay khoe miệng cong lên: “Đến khi thực lực của ta mạnh mẽ hơn, nhất định sẽ giết nó thay ngươi báo thù!”

Kim Mao Hồ thường thức nhìn nàng một cái: “Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi là con người trượng nghĩa nhất ta từng thấy.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Nhận tiền của người thì phải thay người trừ họa đây là điều trước kia có người dạy ta.”

Kim Mao Hồ trầm mặc nhìn thoáng qua ấu thú của chính mình, đem hân giao cho Hoàng Bắc Nguyệt: “Mang hài nhi của ta đi đi.”

Chương 345: Ấu thú Thần cấp (17)

Hoàng Bắc Nguyệt ôm ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ vào lòng. Nó còn chưa mở mắt trên người lông tơ màu vàng kim nhạt bao bọc quanh thân thể nhỏ nhắn, nó còn chưa mở mắt nằm ngủ say sưa, bộ dạng ngủ say trông như cún con rất đáng yêu.

“Lần này chúng ta vào đây muốn tìm vài thứ dược liệu, không biết người có thể giúp ta không?”

“Dược liệu gì, người nói đi.”

“Thổ thuộc tính Địa Linh Mẫu, còn có lôi thuộc tính Ngưu Giác Thạch.”

“Địa Linh Mẫu.” Kim Mao Hồ vừa nói, móng vuốt ở trên dây leo nhẹ nhàng quét qua, vậy mà một đám dây rậm rạp biến mất lộ ra một mảnh đất màu xanh thẫm, trên mặt đất có một tầng nước dinh dính của nước miếng linh thú.

Ở phía dưới tầng nước miếng trong suốt có thể thấy được hào quang màu xanh lục của như ẩn như hiện của dược liệu thổ thuộc tính Địa Linh Mẫu!

Thật sự là đi mòn gót giày tìm không thấy, khi tìm thấy rồi chẳng mất tí sức nào!

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này nháy xuống, dùng băng vũ quét qua đem nước miếng cùng cây cỏ dẹp ra một bên, sau đó lấy Địa Linh Mẫu.

“Ngưu Giác Thạch lồi thuộc tính, các người đi về hướng đông sẽ nhìn thấy một bãi đá lộn xộn, nơi đó sẽ có.”

“Đa tạ.” Lấy được những thứ mình muốn, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Kim Mao Hồ cáo biệt, sau đó ôm ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ, đi ra bên ngoài gặp lại Phong Liên Dục.

Nhìn thấy nàng ôm ấu thú đi ra, Phong Liên Dục thoáng giật mình, ngẩng đầu nhìn qua chỗ của Kim Mao Hồ, chỉ thấy ở bên kia vốn là cây dây xanh biếc đang héo rũ trong lòng đã hiểu rõ mọi chuyện.

“Địa Linh Mẫu đã có, đi về hướng đông là có thể tìm được Ngưu Giác Thạch.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nhìn hắn một cái mặt không chút đổi sắc nói xong liền hướng về hướng đông đi.

Phong Liên Dục theo kịp nói: “Ấu thú này bây giờ người định làm thế nào?”

“Nuôi!”

“Người định nuôi một con thần thú?” Phong Liên Dục lạnh nhạt cười nói: “Người ôm nó đi ra ngoài, không ai hoài nghi lai lịch của nó sao? Hơn nữa ở trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, có được một con thần thú ấu thú, là việc vô cùng nguy hiểm đó.”

“Ta đây tự nhiên biết, chỉ cần nghĩ cách để nó che giấu đi bản chất thần thú là được thôi!” Nàng từng xem trong Bách Luyện Kinh của Độc Cô Dục Thánh thấy qua một loại đan dược sau khi ăn xong có thể tạm thời thay đổi dung mạo.

Cái này đối loài người hữu dụng, đối linh thú hần là cũng hữu dụng, đan dược này luyện chế cũng không khó chỉ là dược liệu hơi trân

quý mà thôi. Nàng đã sớm muốn thử bởi vậy mấy hôm trước đã sai Đông Lăng đi mua dược liệu sau đó tìm một chỗ lặng lẽ luyện chế một lúc lâu mới được.

Phong Liên Dục nghe nàng nói tự tin như thế, biết nàng chắc chắn có biện pháp, không khỏi đối nàng càng thêm tò mò, đến cùng là có chuyện gì có thể làm khó được nàng?

Quả nhiên hướng phía đông đi không lâu, liền nhìn thấy một bãi đá lộn xộn, nơi này Phù Quang tụ tập tương đối nhiều, mọi thứ trên bãi đá cũng được chiếu sáng thấy rõ hết.

Trên bãi đá này ngẫu nhiên có chỗ nhìn thấy lôi quang chắc là nơi cất giấu Ngưu Giác Thạch.

“Ngưu Giác Thạch ta đến tìm, người đi nghĩ biện pháp đem bản chất thần thú này che giấu đi xong rồi chúng ta trở về.” Phong Liên Dục rộng lượng nói.

Mặc dù có được Hoàng Kim Thánh Hồ, Phong Liên Dục cũng có chút công lao. Tuy nhiên, nhìn dáng vẻ của hắn một chút cũng không có biểu hiện ra bộ dạng thèm thường gì Hoàng Kim Thánh Hồ, nhìn về phía thần thú mà vẫn có thể bình tĩnh như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn có chút bội phục hắn.

“Như vậy khổ cực người.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói xong liền ôm Hoàng Kim Thánh Hồ đi vào một bên rừng cây bên cạnh bãi đá.

Phong Liên Dục nhìn bóng lưng nàng rời đi thản nhiên cười. Tiểu nha đầu, cuối cùng đối hắn cũng có chút lễ phép.

Chương 346: Thần cấp ấu thú (18)

Linh thú xung quanh đều bị uy áp của Kim Mao hổ quét sạch, trên cơ bản là xung quan tương đối án toàn, Hoàng Bắc Nguyệt tìm một gốc cây đại thụ ngồi xuống, đem ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ đặt ở bên chân, sau đó ở chung quanh liên tục tạo ra ba mươi sáu đạo băng thuẫn, vây quanh nàng.

Như thế này thì trong lúc nàng chế thuốc phải vận dụng nguyên khí sẽ không sợ bị Phù Quang tấn công.

Ba mươi sáu đạo băng thuẫn tuy có chút lãng phí, tuy nhiên vì để cho đảm bảo, không thể keo kiệt, dù sao, dược liệu này cũng rất quý.

Lấy ra Tử Kim lò, bắt đầu đem năm loại dược liệu đặt vào, sau đó trong tay hấp thu nguyên khí, hình thành hỏa diễm, bên trong Tử Kim lò bốc cháy lên.

Trước kia chế thuốc đã rất nhiều lần, cho nên lúc này rất quen thuộc, dựa theo phương pháp ghi lại trong Bách Luyện Kinh, lại càng có công hiệu gấp rưỡi, đại khái hơn nửa canh giờ, đan dược luyện chế lên cũng tốt lắm.

Loại đan dược này, tên là Ngân Xà đan, trong đó trọng yếu nhất cũng là một loại dược liệu đất đỏ, đó là Ngân Xà, Ngân Xà không là cao giai linh thú, nhưng là một loại rắn hết sức hiếm thấy, sinh trưởng trong cao nguyên tuyết vực, hàng năm sinh hoạt trong cách đồng tuyết bị đóng băng, bởi vậy toàn thân đều là màu ngân bạch, xinh đẹp vô cùng.

Ngân Xà đan, nghe nói trước kia có một ít phụ nữ quý tộc ăn vào, có thể bảo vệ được nét đẹp thanh xuân ít nhất trong ba, năm năm.

Hoàng Bắc Nguyệt luyện chế Ngân Xà đan, cũng giống các phu nhân ấy nhưng khác nhau, nàng dựa theo ghi chép của Bách Luyện Kinh, luyện chế ra Ngân Xà đan cùng các phu nhân khác ăn khác nhau về bản chất.

Ngân Xà đan, có thể thay đổi dung mạo, đương nhiên cũng thay đổi cả khí tức đặc thù trên cơ thể!

Hoàng Bắc Nguyệt đem Ngân Xà đan bỏ vào miệng ấu thú Hoàng Kim Thánh Hổ, tiểu gia hỏa này trực tiếp nuốt xuống, Hoàng Bắc Nguyệt sợ đến một thân mồ hôi lạnh, ấu thú mới vừa sinh ra, sẽ không nghẹn chết đấy chứ!

Tuy nhiên trên thực tế nàng lo lắng đúng là dư thừa, ăn Ngân Xà đan vào nhưng ấu thú Hoàng Kim Thánh Hổ vẫn ngủ say đáng yêu như cũ, chỉ màu vàng kim trên người dần biến mất, lớp lông tơ màu vàng hoa lệ kia cũng chậm rãi lột xác thành hoa văn của hổ bình thường.

Quả nhiên là hữu dụng! Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng vui vẻ, xem như đã có thể quang minh chính đại nuôi nó.

Chuyện thành công, nàng cũng không để cho Phong Liên Dực đợi lâu, vội vàng phá bỏ ba mươi sáu đạo băng thuẫn, ôm Hoàng Kim Thánh Hổ từ trên cây nhảy xuống.

Vừa đi được vài bước, phía sau vang lên một tiếng hô vô lễ: “Là ai ở đây? Mau rút ra đây!”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ chau mày, trong Phù Quang rừng rậm lại có

người! Không có bị uy áp của Kim Mao hổ hù dọa, khẳng định cũng là cao thủ!

Nàng đứng xoay người, người phía sau đã bước đi lên, nghe những tiếng bước chân kia, đảm bảo số người không dưới mười!

“Thì ra là một tiểu nha đầu! Hù chết đại gia ta!”

“Này, một nha đầu bình thường làm sao dám một mình xông vào Phù Quang rừng rậm? Ta thấy hơn phân nửa là một cao thủ nguy trang! Đinh Kỳ, ngươi cũng đừng khinh địch!”

“Hoàng Thiệu đại ca nói rất đúng, bây giờ nha đầu toàn không phải hạng bình thường! Nhìn xú nữ nhân Hồng Liên kia thì biết, hừ, nhắc đến là bực mình!”

Người tên Đinh Kỳ kia chính là người đã hô quát, lúc này nghe xong hai người đồng bạn nói, cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, không thể khinh địch, tiểu nha đầu này nhất định có gì đó kỳ quái! Này, Tiểu nha đầu, ngươi từ đâu tới đây?”

Chương 347: Hồng Liên tôn thượng

Bọn họ có mười người, hơn nữa đều là cao thủ, đối mặt một tiểu nha đầu bí ẩn nhưng lại phòng bị như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi một cái, những người này có lai lịch gì? Tại sao lại nhắc tới Hồng Liên? Hơn nữa nghe cơn tức này, tựa hồ đối với Hồng Liên kia còn có chút quen thuộc!

Nàng không có lên tiếng, Đinh Kỳ liền đi tiến lên, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, vừa nhìn Đinh Kỳ, hắn đã vô cùng sợ hãi, lập tức sắc mặt biến đổi, nhất thời, một luồng khí lạnh lướt qua sống lưng, hắn rùng mình một cái, cũng không tự chủ được lui về phía sau mấy bước, sau đó hét một tiếng, ngã nhào trên mặt đất.

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, nàng dễ dọa người như vậy sao?

Những người đi cùng hắn, nhìn thấy hành động này, tưởng hắn thấy đối thủ cường đại, cũng đều lấy ra vũ khí, trong mười mấy người này còn có bốn triệu hoán sư!

Hơn nữa bốn người đều là thất tinh trở lên, đều triệu hồi linh thú trên thập giai ra ngoài!

Còn lại vài người, cũng đều là Hoàng Kim chiến sĩ trở lên! Thậm chí còn có một gã sơ cấp Kiếm Thánh!

Chung quanh đằng đằng sát khí, tên ngã nhào trên mặt đất kia đột nhiên hô to: “Đừng động thủ! Không được làm càn!”

Hắn vừa hô lên, tất cả mọi người nhìn nhau, Hoàng Thiệu nói: “Đinh Kỳ, ngươi sao thế?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng là không hiểu ra sao, nói đánh là đánh, nói không đánh là không đánh. Nàng vừa vịn xoa tay, chuẩn bị thi triển một chút quyền cước.

Đinh Kỳ đứng lên, bò đến chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, quỳ lấy lòng nói: “Hồng Liên tôn thượng, tại sao ngài lại ở chỗ này? Tiểu nhân mới vừa rồi có mắt như mù không nhìn thấy Thái Sơn, đắc tội, đắc tội!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, Hồng Liên tôn thượng?

Những người khác nghe được Đinh Kỳ nói, cũng đều chấn động, sắc mặt biến đổi, vội vàng thu hồi vũ khí, chạy tiến lên nhìn, lập tức quỳ xuống.

“Hồng Liên tôn thượng, tiểu nhân biết sai rồi! Biết sai rồi! Cầu ngài khai ân, tha chúng ta đi!”

“Tha chúng ta đi, lần sau cũng không dám nữa, tôn thượng ngang với trời, thọ cùng đất! Tung hoành tứ hải! Ai dám tranh phong!”

“Tung hoành tứ hải! Ai dám tranh phong!”

“Tôn thượng vạn tuế! Vạn tuế!”

Trong nháy mắt, những người mới vừa rồi còn đòi động thủ với nàng, giờ phút này tất cả đều quỳ gối trước mặt nàng, lấy lòng cầu xin tha thứ, quá là vô lý!

Giờ phút này Hoàng Bắc Nguyệt tóc đỏ rực, bộ dáng băng lãnh vô

tình, càng lại làm cho những người này e ngại không thôi.

Trong lòng âm thầm nghĩ, tại sao bọn họ gọi nàng là ‘Hồng Liên tôn thượng’? Chẳng lẽ, nàng rất giống Hồng Liên người giết Tư Mã Quy Yển trong nháy mắt đó?

Không đúng, ngày đó Tư Mã Quy Yển nhìn thấy nàng một ít bộ dáng giật mình kinh ngạc cũng không có? Chẳng lẽ, ngày đó ngay cả Tư Mã Quy Yển cũng không nhìn thấy bộ dáng của Hồng Liên?

Hồng Liên là người của Quang Diệu Điện, mà Quang Diệu Điện nổi danh là nơi thần bí khó lường, người của bọn họ, tự nhiên sẽ không dễ dàng lộ diện trên thế gian!

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm yên tâm, nếu những người này đem nàng nhận nhầm, như vậy đâm lao phải theo lao, giả bộ một chút cũng không sao!

Nàng mặt không chút thay đổi nhìn những người này, nghĩ tới hành động cùng ngữ điệu cao ngạo khi nói chuyện của Hồng Liên ngày đó.

Chương 348: Hồng Liên tôn thượng (2)

“Hừ, chỉ bằng các người cũng dám ở sau lưng nói ta nói bậy, quả nhiên là chán sống!”

Thanh âm lạnh như băng vừa dài ra, mấy người kia cả người run run.

Hoàng Thiệu lúc này vội vàng nói: “Tôn thượng xin bớt giận, bọn tiểu nhân nói sai rồi, nhất định sẽ chịu phạt!”

“Chịu phạt? Được! Trước tiên đều cắt một ngón đi!” Hoàng Bắc Nguyệt bên khốe miệng cong lên ngạo mạn.

Đám người Hoàng Thiệu sắc mặt tái nhợt, nhưng Hồng Liên nói phải cắt, bọn họ sao dám cãi lời?

Hồng Liên tôn thượng là người của Quang Diệu Điện, trừ Thánh quân là người mạnh nhất, cả đại lục Tạt Nhĩ Tháp cũng không có người dám trêu nàng?

Những triệu hoán sư cứu tinh lợi hại, Hồng Liên tôn thượng chỉ cần một kiếm lập tức giết đến không còn mảnh giáp!

Những tiểu nhân vật như bọn họ, nào có tư cách cãi lời Hồng Liên tôn thượng?

Hơn nữa Hồng Liên tôn thượng tính tình hung tàn, nếu như không dựa theo nàng nói mà làm, kết quả sợ rằng sẽ thảm hại hơn!

Mười mấy người cũng biết rõ ràng đạo lý này, chỉ còn có thể thuận theo lời Hồng Liên tôn thượng, tự cắt một ngón tay, mới có thể tránh được một kiếp!

Bởi vậy mỗi người lấy ra chủ thủ hoặc là vũ khí của mình, cắt bỏ ngón út của mình.

Nhất thời, vài tiếng rên vang lên trong Phù Quang rừng rậm.

Phù Quang đang bay trong không trung cũng bị chấn động, tựa hồ người thấy được mùi máu tươi, làm bọn chúng có một chút chút hưng phấn, hơn nữa mới vừa rồi mọi người một lúc ngẩn ngui nguyên khí lộ ra, bởi vậy rất nhiều Phù Quang vây lại đây, bay tới bay lui tại nơi ngón tay bị đứt.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, thật đúng là một đám ngốc biết nghe lời, bởi vậy có thể thấy được, Hồng Liên đúng là một nhân vật lợi hại, nhìn những người này đối với lời của nàng một chút cũng không dám nghi ngờ, thậm chí tự mình hại mình, liền có thể tưởng tượng bình thường Hồng Liên có bao nhiêu uy phong!

“Hồng Liên tôn thượng, xin ngài nguôi giận.” Hoàng Thiệu mặc dù đau đến đầu đầy mồ hôi, tuy nhiên vẫn lấy lòng nói với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng hừ lạnh: “Máu tanh thật làm cho người ta kinh tởm!”

“Đúng vậy! Đúng vậy!” Nghe nàng nói như vậy, Hoàng Thiệu lập tức dùng tay bới đất che đi vết máu, những người khác nhìn thấy, cũng đều làm theo.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới hài lòng, tán mạn mà cao ngạo hỏi:

“Các người, sao lại tới đây?”

Hoàng Thiệu lập tức nói: “Thưa tôn thượng, ngày hôm qua ngài sai chúng ta đến Phù Quang rừng rậm, tìm kiếm thần thú bị thương, chúng ta đi vào hồi lâu cũng không có phát hiện tung tích, xế chiều hôm nay, rốt cuộc nghe được thanh âm các linh thú chạy trốn ở phía đông rừng rậm, nghĩ tới đúng là thần thú xuất hiện, vì vậy chúng ta chạy tới.”

Hóa ra là vì Kim Mao hổ bị thương nặng, Kim Mao hổ từng nói, hấn là ở phía tây rừng rậm bị Bách Mục Hàn Thiềm làm trọng thương, Hồng Liên ngày hôm trước còn đang trong thành Lâm Hoài, nhanh như vậy đã biết động tĩnh trong Phù Quang rừng rậm, quả là cao thủ.

Nàng đúng là một người một ngựa xuyên qua Phù Quang rừng rậm, hay là đi cùng với nam nhân xuất hiện ngày đó?

Chương 349: Hồng Liên tôn thượng (3)

Mặc kệ nói như thế nào, loại thực lực này, cũng có chút quá kinh khủng đi!

Ở dưới tình huống linh thú đang chạy loạn, trong Phù Quang rừng rậm mỗi một chỗ đều tràn ngập nguy hiểm, trước mắt nàng cũng không có ý nghĩ muốn xuyên qua rừng rậm.

Hồng Liên kia, quả thật rất lợi hại!

“Vậy hiện tại như thế nào? Tìm được thần thú kia không?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng hỏi, trong lòng nàng Hoàng Kim Thánh Hồ còn đang ngủ say, hoàn toàn không có dấu hiệu tỉnh lại, nàng dùng áo choàng bao bọc bên ngoài, những người này cũng nhìn không ra là vật gì.

“Hồi tôn thượng, chúng ta vừa mới chạy đến nơi thần thú phát ra uy áp, nhưng lại phát hiện con thần thú hỏa tính kia đã chết, cho nên....” Hoàng Thiệu vừa nói, thanh âm thấp xuống, vô cùng sợ hãi bị trách phạt.,

“Vậy thú hạch đâu?” Hoàng Bắc Nguyệt nhãn quang thoáng nhìn, lạnh lùng, trên người nàng phát ra hơi thở mạnh mẽ, lập tức làm cho này mấy nam nhân cao lớn cúi người xuống thật thấp, chỉ kém không dán người trên mặt đất.

Hoàng Thiệu nơm nớp lo sợ nói: “Thú hạch, thú hạch....”

“Hử? Không có sao?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hỏi, “Sau khi thần thú chết, sao lại có thể không có thú hạch? Có phải mấy người các ngươi tư tàng rồi ...!?”

“Tôn thượng minh xét, chúng tiểu nhân tuyệt đối không có cái lá gan này!” Hoàng Thiệu run rẩy nói to, “Chúng ta ... thời điểm chúng ta chạy đến thần thú đã chết, thú hạch cũng không thấy, nhưng hiện trường có dấu vết đánh nhau, chỉ sợ... là... là bị người nhanh chân đến trước!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe thấy buồn cười, mấy người này nếu biết người nhanh chân đến trước chính là nàng, mà bọn họ còn ở nơi này quỳ xuống cầu xin nàng tha thứ, chẳng phải là muốn tức chết rồi sao?

“Chuyện này, ta sẽ điều tra rõ ràng, các ngươi nếu dám có một chữ lừa gạt, hử...biết hậu quả ra sao rồi?”

“Dạ, dạ, đa tạ tôn thượng khai ân!” Hoàng Thiệu và đám người liên quan lập tức dập đầu bái tạ.

“Đứng lên đi.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng vung tay lên.

Đám người Hoàng Thiệu đứng lên,Đinh Kỳ lập tức nịnh nọt vuốt mông ngựa nói: “Tôn thượng, tóc này màu sắc diễm lệ, đặt trên người ngài thật minh diễm không thể tả!”

Mọi người đều gật đầu như gà mổ thóc, chưa từng có gặp qua Hồng Liên tôn thượng một đầu màu đỏ rực rỡ như vậy, còn hơn trước tóc đen, càng có vẻ kiêu ngạo tươi đẹp, không ai bì được!

Hoàng Bắc Nguyệt mắt lạnh đảo quanh, nói: “tóc này, là một chuyện ngoài ý muốn, sau này ai dám nhắc lại, giết không tha!”

Nàng dùng uy hiếp lớn như thế, cũng là bởi vì sợ những người này đem chuyện gặp qua nàng nói ra ngoài, đến lúc đó bị Hồng Liên chân chính biết, nàng ngày ngày không thể yên ổn!

“Vâng!” Nhóm người kia lập tức khom người trả lời, ngẫm lại cũng đúng, Hồng Liên tôn thượng từ trước thích nhất mái tóc đen nhánh xinh đẹp, mặc dù hôm nay thay đổi tóc đỏ cũng là sặc sỡ loá mắt, nhưng không phải chuyện ngoài ý muốn, sao nàng có thể thay đổi màu sắc tóc mà mình yêu thích?

Bọn họ mà làm Hồng Liên tôn thượng mất thể diện thì ..., sau này nhất định phải ngậm chặt miệng lại, tuyệt đối không thể nói lung tung, nếu không, khó giữ được cái mạng nhỏ này!

Nơi này đang nói chuyện, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo một bóng dáng màu trắng tinh khiết lúc sáng lúc tối từ trong ánh sáng của Phù Quang đi tới.

Mấy người Hoàng Thiệu lập tức tiến lên, để biểu hiện lòng trung tâm, dũng cảm không sợ chết che Hoàng Bắc Nguyệt ở sau lưng, một bộ dạng thấy chết không sờn.

Bước chân của bóng dáng màu trắng dừng lại, nhìn thấy tình cảnh này cũng thoáng lấp bắp kinh hãi, đôi mắt màu tím dưới ánh sáng của Phù Quang hiện lên mấy phần mê ly.

Hoàng Bắc Nguyệt thầm nghĩ trong lòng: không xong, sao Phong Liên Dực lại tới đây?

Chương 350: Hồng Liên tôn thượng (4)

Nàng vừa định mở miệng nói hai câu nhắc nhở Phong Liên Dực, lấy sự thông minh của hắc hắc là sẽ không nói lung tung, nhưng nàng còn chưa có mở miệng, Hoàng Thiệu đứng phía trước thấy rõ bộ dáng Phong Liên Dực, liền giật mình hô một tiếng:

“Tu La thành...! Là người của Tu La thành!”

“Hoàng đại ca, người có ý tứ gì?” Đinh Kỳ sợ hãi hô một tiếng.

Hoàng Thiệu không để ý tới hắc hắc, quay đầu lạng lẽ đối Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Tôn thượng, kia là người của Tu La thành, tiểu nhân tận mắt thấy qua, nên làm như thế nào?”

“Tu La thành...”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nhớ tới, như có điều suy nghĩ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phong Liên Dực, hắc hắc sắc lạnh nhạt, không có cái vẻ gì ngạc nhiên.

Tu La thành là tổ chức hắc ám âm trầm khủng bố nhất trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, đó là nơi còn đáng sợ hơn cả địa ngục, mỗi người trong Tu La thành đều tàn nhẫn khát máu, lãnh khốc vô tình, nếu có dũng khí chọc giận bọn họ, coi như là một quốc gia, cũng bị diệt sạch!

Một nơi kinh khủng như thế, trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, mỗi người nghe thấy liền biến sắc, nhưng đồn đại vẫn là đồn đại, bộ dáng chân

chính của Tu La thành như thế nào căn bản không ai biết.

Phong Liên Dực, thực sự là người của Tu La thành?

“Người xác định không nhận làm?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng hỏi.

Hoàng Thiệu vội vàng nói: “Hồi tôn thượng, người này trong đám quái vật ở Tu La thành nổi bật như vậy, tiểu nhân làm sao có thể nhận làm?”

Phong Liên Dực lớn lên khuynh quốc khuynh thành, người từng gặp qua hẳn dù chỉ một cái liếc mắt cũng suốt đời khó quên.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, lại nhìn Phong Liên Dực liếc mắt một cái, gặp hẳn như cũ bất vi sở động, nói: “Người này lai lịch không nhỏ, thực lực sợ rằng sâu không lường được, các người không đối phó được, đi đi.”

Đám người Hoàng Thiệu vừa nghe, liền mừng rỡ: “Tôn thượng thần võ! Đa tạ tôn thượng!”

Người người trong Tu La thành đều rất khó đối phó, tuy nhiên có Hồng Liên tôn thượng ở đây, bọn họ cũng yên tâm hơn nhiều.

“Xin tôn thượng hãy cẩn thận!” Hoàng Thiệu vừa nói, chính mình cùng một đám huynh đệ từ từ lui lại phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn thẳng Phong Liên Dực, lúc này mới thản nhiên mở miệng, có vài phần đùa giỡn: “Tu La thành, Dực vương tử lai lịch cũng thật lớn.”

Phong Liên Dực cũng chậm rãi cười rộ lên: “Còn hơn Hồng Liên các hạ, ta được cho là cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng: “Hừ, chớ ở trước mặt ta làm bộ làm tịch, sớm biết ngươi không phải thứ tốt, không nghĩ tới thật sự đúng là không phải thứ tốt!”

Phong Liên Dục sờ sờ cái mũi, cười đến rất là sung sướng: “Lại tức giận?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhả quang chột trở nên lạnh lẽo, hung hăng nhìn hắn.

Phong Liên Dục lập tức nói: “Quên đi, lần sau ngươi muốn biết cái gì, cứ việc hỏi ta, ta quyết không giấu diếm”

“Ai muốn biết cái gì của ngươi? Ngươi là ai, có quan hệ gì với ta?”
Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói xong, ôm ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ rời đi.

Hắn bị giọng điệu lạnh như băng của nàng đã kích, trong lòng có chút mất mát, Phong Liên Dục nghiêng đầu nhìn nàng, nụ cười yêu nghiệt mới chậm rãi thu lại một ít: “Mấy người kia thấy qua bộ dáng của ta, giữ lại là một tai họa, ta đi giải quyết chúng.”

Chương 351: Hồng Liên tôn thượng (5)

“Hừ, loại chuyện này còn muốn ta động thủ sao?” Hoàng Bắc Nguyệt tràn ngập tư thái của nữ vương nói.

“Hiểu.” Phong Liên Dực gật đầu, không dám tiếp tục quấy rầy nữ vương, thân hình chợt lóe, liền biến mất.

Đám người Hoàng Thiệu chuồn đi rất nhanh, lát nữa Hồng Liên tôn thượng đánh nhau với người của Tu La thành sẽ đưa tới vô số Phù Quang, đối với bọn họ cũng không có lợi, trong cuộc chiến này bọn hắn cũng chỉ như những con tôm con tép có thể làm gì đây? Tốt nhất là nên trốn xa một chút.

“Hoàng đại ca, ta cảm thấy Hồng Liên tôn thượng hôm nay có chút kỳ quái.” Đinh Kỳ một bên bước nhanh, một bên nghi hoặc nói.

Một người khác cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Hình như Mặc Liên tôn thượng không đi cùng nàng.”

Hoàng Thiệu nói: “Đại khái là tóc của Hồng Liên tôn thượng có chút kỳ quái, cho nên chúng ta cảm thấy khác nhau đi. Hơn nữa Mặc Liên tôn thượng cũng không thích hành động cùng Hồng Liên tôn thượng.”

“Hoàng đại ca nói cũng đúng, nếu như không phải kiến thức đời sống của Mặc Liên tôn thượng quá kém thì cũng sẽ không đi cùng Hồng Liên tôn thượng.” Đinh Kỳ gãi gãi đầu, rốt cuộc tiêu tan nghi ngờ cười rộ lên.

“Hy vọng Hồng Liên tôn thượng thuận lợi giải quyết người của Tu La thành kia.”

Sắc mặt Hoàng Thiệu nghiêm trọng nói: “Chỉ sợ người kia không dễ giải quyết như vậy, lần trước ta nhìn thấy hấn, hấn chính là...”

“Hoàng đại ca cẩn thận!” Đinh Kỳ đột nhiên hô to một tiếng, vậy mà không kịp rồi, hấn mới vừa hô lên, đầu của Hoàng Thiệu đã lăn xuống đất!

Vô thanh vô tức! Vô hình vô dạng!

Chỉ có một trận gió nhẹ thổi qua, trong rừng rậm u ám âm trầm này, vô cùng quỷ dị!

“Là ai?” Đinh Kỳ xoay người hét lớn, chỉ là chung quanh hư không u ám, căn bản là hấn không nhìn thấy cái gì!

Phù Quangkhê nhúc nhích, mấy con Phù Quangthật dài bay đến, ở trước mặt Đinh Kỳ bay tới bay lui, Đinh Kỳ vô cùng tức tức giận, kiếm trong tay chém vào đám Phù Quang.

Đầu của đồng bạn ngay tại bên chân, hấn cũng bất chấp sống chết, cao thủ đang ẩn dấu này khẳng định sẽ không bỏ qua cho bọn họ!

Nhưng hấn vừa nâng kiếm lên, Phù Quangđột nhiên ‘xì xì’ một tiếng, cả thân rung động, sau đó há miệng cắn cổ của hấn!

Mà mấy con Phù Quangkhác cũng bắt đầu hút máu hấn!

“Đinh lão nhị!” mọi người đều hô to, lấy ra vũ khí cùng triệu hồi thú, tiến lên tấn công đám Phù Quang.

Tốc độ hút máu của Phù Quang cực nhanh, còn khủng bố hơn Lam Biên Bức rất nhiều, mới chỉ trong chốc lát mà Đinh Kỳ đã bị hút đến hấp hối, ngã trên mặt đất.

“Mẹ nó! Rốt cục là người nào?!” Một người không nhìn được, đứng lên hét lớn, đột nhiên một trận gió xẹt qua mặt, sau đó hấn trợn tròn mắt, đầu cũng từ trên cổ lăn xuống đất.

“Quý, có quý!” Mấy người chứng kiến tình cảnh này cũng thất kinh, xoay người bỏ chạy, không chạy được vài bước, bốn phương tám hướng tuôn ra một trận kinh phong, trong gió kia giống như mang theo tiếng gào khóc thảm thiết, truyền đến vô số tiếng hét, mang theo vô số đao phong sắc bén, nhanh chóng xoay tròn, người chạy trốn mặc kệ là triệu hoán sư, triệu hồi thú, hay là cao thủ võ đạo, tất cả kêu thảm rồi đều bị cắn nát!

Trong cuồng phong xoay tròn máu tươi bắn ra, trên mặt đất máu thịt lẫn lộn, vô cùng thê thảm!

Khoảng khắc lúc đó, mười mấy triệu hoán sư thất tinh, hoàng kim chiến sĩ, hơn nửa sơ cấp Kiếm Thánh, toàn bộ chết thảm! Còn lại một đồng cặn bã!

Đinh Kỳ trên mặt đất co quắp hai cái, bởi vì cổ bị Phù Quang cắn đứt

Chương 352: Hồng Liên tôn thượng (6)

Đinh Kì trên mặt đất co quắp hai cái, bởi vì cổ bị Phù Quang cắn đứt nên hiện tại kêu không ra tiếng, máu chảy ra bên ngoài như nước.

Hắn mở to hai mắt nhìn một đám Phù Quang, một thân bạch y chậm rãi đi tới, trong tay phải gió vô hình ngưng tụ thành một thanh kiếm.

Trong mắt Đinh Kì dần lộ vẻ hoảng sợ, nhìn một thân bạch y, một thanh kiếm, trong miệng nói ra một ngụm máu, hàm hồ phun ra vài chữ: “Người.... Phải.. Phải... Vương....”

Không đợi hắn nói xong, Phong Liên Dực nhẹ nhàng vung kiếm, thân thể Đinh Kì liền bị chém đứt làm hai.

Kiếm trong tay biến thành một trận gió tiêu tán vô hình, Phong Liên Dực lạnh lùng liếc mắt một cái qua thi thể, khuôn mặt tuyệt sắc bao phủ một tầng lạnh lẽo.

“Giải quyết chưa?” Phía sau truyền đến thanh âm thanh thúy của Hoàng Bắc Nguyệt.

Vẻ lạnh lẽo trên mặt Phong Liên Dực lập tức biến mất, con người màu tím hiện ra quang mang ôn nhu, mang theo ý cười.

“Người đừng tới đây, nhìn thấy sẽ không thoải mái.” Phong Liên Dực cười xoay người đi ra, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàng Bắc Nguyệt mang vẻ lãnh khốc, ý cười thật sâu: “Đợi lâu rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, đối sự tận lực lấy lòng cùng quan tâm của hắn làm như không thấy, xoay người thẳng lưng rời đi.

Sau khi hai người rời đi một lúc lâu, đống máu thịt vô cùng thê thảm bị Phù Quang vây lại ăn hết sạch sẽ, sau khi ăn sạch chỗ đó, mục tiêu của Phù Quang chuyển về hướng Đỉnh Kì đã bị chém thành hai nửa.

Thời điểm hào quang lóng lánh tụ tập lại, một đạo nguyên khí màu đen sẫm đột nhiên đánh qua, Phù Quang đung tới nguyên khí màu đen, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Một bóng dáng màu đen, lặng yên không một tiếng động đi tới bên người Đỉnh Kì, thoạt nhìn qua bóng dáng tuổi cũng không lớn, bộ dáng mười mấy tuổi, mặc một bộ y phục màu đen vô cùng tinh xảo, áo choàng không che khuất mặt, khuôn mặt lộ ở bên ngoài kia âm trầm quý dị, có chút trắng bệch mất tự nhiên.

Nếu là không trắng bệch quý dị như vậy, vẫn có thể xem là một gương mặt tuấn mỹ thanh tú.

Hai mắt hắn rất lớn, rất sâu, thật đen, mang vài phần làm cho người ta có cảm giác tóc gáy dựng thẳng, nhìn kỹ đồng tử mắt gần như là bất động, nói cách khác, cái gì hắn cũng không nhìn thấy!

Chỉ là mắt bị mù, động tác cũng rất lộn xộn, ngời xồm xuống bên người Đỉnh Kì, cái tay tái nhợt từ trong áo choàng vươn ra, đặt ở trên đầu Đỉnh Kì.

Khóe miệng khẽ động, thanh âm lạnh như hàn tuyến không có âm sắc gì dao động, trong trẻo nhưng lạnh lùng đến quý dị, lặng lẽ thì thầm: “Trường nhân thiên nhận, thập nhật đại xuất, hồn hê quy lai!” (một câu trong thuật chiêu hồn của Mặc Liên, cũng không biết giải thích sao nên để nguyên Hán Việt)

Đinh Kì vốn đã chết đi, con người đột nhiên chuyển động, miệng đầy máu, đúng là hắn đã sống lại!

Chỉ là nửa đoạn thân thể bị chém đứt đau đớn, làm cho hắn thống khổ kêu thét lên, nội tạng huyết nhục từ trên người chảy xuống, nhìn vừa khủng bố lại vừa kinh tởm!

Ánh mắt tan rã chậm rãi ngược lên, nhìn thấy bóng đen quỷ dị phía trước, trong mắt hào quang lóe ra: “Mặc, Mặc Liên tôn thượng....”

“Người nào hạ thủ?” bóng hình của thiếu niên mở miệng, giọng nói lạnh như băng.

“Tu, Tu La thành cùng... Tóc đỏ Hồng Liên tôn thượng....” Đinh Kì thống khổ nói, vẻ mặt khẩn cầu vẻ, “Cứu, cứu cứu ta...”

“Rất đau sao?” con người vô thần của Mặc Liên chuyển động.

“Đau, rất đau....” Đinh Kì tê tâm liệt phế bi thảm khóc, bị Phong Liên Dực một kiếm chém thành hai đoạn, người đã chết, sẽ không biết đau, nhưng lại bị Mặc Liên dùng chiêu hồn thuật khiến cho sống lại, thân thể không trọn vẹn, lại cảm thấy đau nhức đến thấu tim can!

Chương 353: Hồng Liên tôn thượng (7)

Mặc Liên nghiêng đầu, khuôn mặt trắng bệch, khóe miệng dần dần hiện lên một nụ cười quỷ dị tàn nhẫn: “Đau? Chết sẽ hết đau!”

Nói xong, hắn nhẹ nhàng khoát tay, vô số Phù Quang đột nhiên lao xuống, nhào về phía thân thể Đinh Kỳ, Đinh Kỳ kêu thảm, trong nháy mắt ngay cả xương cũng không còn!

Mặc Liên đứng lên, kéo lại áo choàng, quay đầu đi, tựa hồ nhìn thoáng qua chỗ sâu trong rừng rậm.

Phía dưới mắt trái của hắn, có một hình xăm hình đóa hoa kết ngạnh*, nổi bật trên khuôn mặt tái nhợt, hết sức quỷ dị.

Hoa kết ngạnh (cát cánh): Cát Cánh

“Tóc đỏ ... Hồng Liên?”

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tới bên ngoài Phù Quang rừng rậm, bước chân của Hoàng Bắc Nguyệt chợt dừng lại, cảm giác có điềm xấu này lên trong lòng.

Phong Liên Dực đang chạy cũng quay đầu nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

“Mấy người kia, giết hết rồi chứ?” Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhú mày.

Phong Liên Dực cười nói: “Người không tin ta?”

“Hừ, tốt nhất là toàn bộ đều chết!” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, đi nhanh về phía trước, lúc sắp đến gần nơi Linh Ương Học Viện dừng lều, bỗng nhiên phía trước truyền đến thanh âm.

“Chúng ta ở chỗ này đi, hắc hắc, nơi này không có ai sẽ tiện lợi làm việc.”

“Hắc hắc, được, vậy nơi này đi!”

“Vận khí thật không tồi, cô nương này thật là một cực phẩm! Hắc hắc hắc hắc ”

Vài tiếng cười hèn mọn truyền đến, vừa nghe đã biết là đám lính đánh thuê của Tứ Hải dong binh đoàn.

Nghe khẩu khí bọn hắn, không biết vừa làm được việc xấu gì, nhất định có liên quan đến Linh Ương Học Viện, Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù lạnh lùng, Linh Ương Học Viện bị diệt cũng không liên quan đến nàng, nhưng mà nàng đặc biệt không vừa mắt đám Tứ Hải dong binh đoàn kia!

Bọn họ có thể làm chuyện ác, nhưng làm chuyện ác trước mặt nàng thì tuyệt đối là xui xẻo của bọn chúng!

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ, ánh mắt càng ngày càng lạnh, ôm chặt Hoàng Kim Thánh Hồ, đang muốn đi qua, lúc này, một tiếng nữ tử kêu thảm từ bên trong mấy người kia lính đánh thuê phát ra.

“Các người làm gì? Cút ngay! Các người là thứ hạ lưu, tránh ra! Các người có biết ta là ai hay không?”

Thanh âm thê lương này, sao nghe quen thuộc như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt sừng sốt, bước chân dừng lại, phía sau Phong Liên Dực cũng đi theo, liền bị nàng duỗi tay ngăn cản.

Mấy kẻ lính đánh thuê hèn mọn cười nói: “Tiểu mỹ nhân, đừng sợ, gia sẽ thương ngươi, nhất định sẽ làm cho ngươi thích!”

“Hắc hắc, đúng rồi, tin tưởng kỹ thuật của các ca ca đi, hắc hắc, đến, trước hôn một cái ~”

“Biến!” nàng phẫn nộ hô to một tiếng, nàng kia rõ ràng muốn chạy, lại bị vài người cùng nhau kéo lại.

“Hừ! Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nữ nhân như vậy chúng ta đã thấy nhiều! Hiện tại nói không muốn, chốc nữa sẽ cầu các đại gia sủng ngươi!”

“Thiên Tuyết Miêu! Đi ra!” Hét lớn một tiếng, lúc sau Thiên Tuyết Miêu cả người trắng như tuyết xuất hiện tại cánh rừng, meo meo ô một tiếng, như hổ rình mồi nhìn mấy người kia.

“Ai u, không nghĩ tới còn là một triệu hoán sư cơ đấy! Chắc chắc, đại gia ta thích nhất nữ triệu hoán sư!”

“Nhìn thực lực đi, triệu hoán sư tam tinh cơ đấy! Chắc chắc, thật không tồi!”

“Hừ! Biết ta là triệu hoán sư, còn không mau rút đi! Lát nữa ta đánh các ngươi tè ra quần!”

Nhìn thấy Thiên Tuyết Miêu, Hoàng Bắc Nguyệt không còn hoài nghi

gì nữa, người bị bắt được hóa ra là Tiêu Vận!

Phong Liên Dực liếc nhìn nàng một cái, thấp giọng nói: “Hình như là người của phủ trưởng công chúa.”

“Đúng vậy, là nhị tỷ tỷ của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt liếm liếm khóe miệng, ôm Hoàng Kim Thánh Hồ lui lại về phía rừng cây ngồi xuống.

Chương 354: Hồng Liên tôn thượng (8)

“Đúng vậy, là nhị tỷ tỷ của ta.” Hoàng Bắc Nguyệt liếm liếm khóe miệng, ôm Hoàng Kim Thánh Hồ lui lại về phía rừng cây ngồi xuống, thuận tiện hướng Phong Liên Dục vẫy vẫy tay: “Lại đây.”

“Người không định ra tay sao?” Phong Liên Dục đi qua, ngồi xuống bên người nàng, xuyên qua đám thực vật cành lá xum xuê dày đặc, có thể nhìn thấy thân thể khổng lồ của Thiên Tuyết Miêu.

Hoàng Bắc Nguyệt vuốt một lọn tóc, nói: “Nhị tỷ tỷ ta là triệu hoán sư tam tinh, rất lợi hại, sao lại cần ta ra tay đây?”

Lời nói này âm dương quái khí (Vũ: ý nói kì quái), Phong Liên Dục nhìn nàng, trong lòng âm thầm nghĩ, rốt cuộc nàng ở trong nhà phải chịu khổ sở gì mà có thể đối với thân tình lạnh nhạt như vậy?

Meo meo ô ~

Bên kia Thiên Tuyết Miêu đột nhiên kêu thảm một tiếng, bay ngược ra ngoài về phía sau, nặng nề ngã nhào trên mặt đất. Đúng ở nơi mà nó vừa đứng thẳng, Hoa Ban Báo lôi thuộc tính hùng dũng oai vệ ngồi xổm xuống.

Hoa Ban Báo lôi thuộc tính, thập giai linh thú!

Trong nhất mắt sắc mặt Tiêu Vận trắng bệch, từng bước lui về phía sau: “Người, các người đừng làm vậy, các người có biết ta là ai không? Cha ta phò mã đương triều của trưởng công chúa – Tiêu

Viễn Trình ”

“A, phò mã của trưởng công chúa? Ngươi là nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn, Bắc Nguyệt quận chúa?” Một tên lính đánh thuê đột nhiên hỏi.

Tiêu Vận hiện không rõ ràng tình huống cho lắm, không dám tùy tiện nhận bừa, ngây người một chút, tên lính đánh thuê hung thần ác sát nói: “Hừ! trưởng công chúa Huệ Văn năm đó làm hại đại ca của ta chết thảm, ta còn không tìm nàng tính sổ! Hôm nay nàng nữ nhi của nàng rơi vào tay ta, thật sự là báo ứng!”

Tiêu Vận vừa nghe, sắc mặt trắng bệch, lại vừa dấy lên một chút hy vọng, trong lòng âm thầm nghĩ tới, hoàn hảo mới vừa rồi không có giả mạo nàng còn tưởng rằng Huệ Văn trưởng công chúa thật sự hiền huệ, một cái cừu nhân cũng không có, hiện tại xem ra, cũng không hẳn vậy!

“Ta, ta đương nhiên không phải nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn! Nương ta làm sao có thể là cái loại tiện phụ không biết xấu hổ, là nàng đoạt cha ta khiến cho nương ta phải làm tiểu thiếp, làm ta biến thành thứ nữ, ta cũng hận chết nàng!” Tiêu Vận vội vàng nói.

Tên lính đánh thuê hừ lạnh: “Muốn lừa gạt ta, không có dễ dàng như vậy!”

“Là thật! Ta thật không phải là Bắc Nguyệt quận chúa! Thực ra Bắc Nguyệt quận chúa lần này cũng cùng đi theo chúng ta, ngươi muốn báo thù, ta có thể mang ngươi đi tìm nàng!” Tiêu Vận cấp bách vội vã quỳnh quáng nói, vì bảo vệ tính mạng, cái gì cũng có thể làm!

“A, Bắc Nguyệt quận chúa cũng tới?” Tên lính đánh thuê vừa nghe, lập tức vượt cảm suy tư.

Người xung quanh nói: “Hoắc lão lục, người tính sao? Cô nương này trắng trẻo vậy, sao không đùa giỡn nữa rồi?”

“Sao có thể chứ?” Hoắc lão lục cười hắc hắc, nói: “Cô bé, vậy Bắc Nguyệt quận chúa lớn lên như thế nào? Có xinh đẹp hơn người không?”

“Đẹp! So với ta đẹp hơn nhiều!” Lúc này, Tiêu Vận hoàn toàn không muốn hơn Hoàng Bắc Nguyệt về tư sắc, dùng hết từ ngữ để hình dung Hoàng Bắc Nguyệt, “Thành Lâm Hoài người cũng biết, Bắc Nguyệt quận chúa cùng trưởng công chúa Huệ Văn quả thực là một cái khuôn mẫu khắc ra! Trưởng công chúa Huệ Văn năm đó đã là đại mỹ nhân số một số hai tại đại lục, Bắc Nguyệt quận chúa sao có thể kém?”

Chương 355: Hồng Liên tôn thượng (9)

Hoắc lão lục nghe xong, mắt phóng ra tinh quang, đối người của chính mình nói: “Thế nào? Có muốn nắm giữ tư vị tôn quý của quận chúa hay không?”

Những lính đánh thuê trời sinh liền đi chung quanh hoành hành, trong mắt cũng không có quy củ cùng luật pháp, vừa nghe có mặt hàng rất tốt, cũng rục rịch.

“Hoắc lão lục, có Bắc Nguyệt quận chúa, cô nương này cũng không có thể bỏ qua, Bắc Nguyệt quận chúa kia bất quá mười hai mười ba tuổi, sao có thể giống như vưu vật* tiêu hồn này?” Một tên lính đánh thuê đi tới bên người Hoắc lão lục, đề thấp thanh âm nói.

*vưu vật: báu vật, tuyệt diệu, ở đây mang ý chỉ những cô gái xinh đẹp

Hoắc lão lục cũng cười gian thấp giọng nói: “Tự nhiên, cô nương này cũng sẽ không bỏ qua, chờ bắt Bắc Nguyệt quận chúa, cùng hưởng dụng cả hai!”

Vừa nói, Hoắc lão lục ngẩng đầu lên: “Người dẫn chúng ta đi tìm Bắc Nguyệt quận chúa, đại gia tin tưởng người không xảo trá hãm hại chúng ta?”

Tiêu Vận hung hăng nói: “Ta sẽ không hãm hại các người! Ta cũng hận nha đầu kia, đoạt hết thầy nhưng thứ vốn nên thuộc về ta! Nói thật cho các người biết, trưởng công chúa Huệ Văn là do một chén

dược của mẫu thân ta độc chết! Hoàng Bắc Nguyệt kia ta cũng ước gì nàng chết càng sớm càng tốt!”

“Hắc hắc, thì ra là thế, tiểu mỹ nhân, ngươi với nương ngươi, đều rất là độc ác! Đại gia ta thật thích!” Hoắc lão lục cười cười nhìn Tiêu Vận, trên gương mặt trắng nõn của nàng véo một cái.

Tiêu Vận miễn cưỡng cười.

Hoàng Bắc Nguyệt trốn ở cách đó không xa đột nhiên hung hăng nắm đứt một cành cây, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo dữ dội!

Tiêu Vận, ngươi muốn chết!

“Kẻ nào ở đó?” Động tĩnh lập tức khiến cho các các tên lính đánh thuê trời sinh có tính cảnh giác phát hiện, mấy người kia đều là cao thủ trong Tứ Hải dong binh đoàn, không phải triệu hoán sư thì cũng là cao thủ võ đạo.

Hoắc lão lục nháy mắt một cái, hai tên lính đánh thuê lập tức hướng nơi này đi tới.

“Bị phát hiện, đi trước đi.” Phong Liên Dục vỗ nhẹ bả vai của nàng một cái.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, đặt Hoàng Kim Thánh Hồ vào lòng Phong Liên Dục, rồi ngẩng đầu bước ra ngoài.

“Nhị tỷ tỷ, vừa mới không gặp, sao tỷ đã chạy đến đây?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng mở miệng, ánh mắt khinh thường đảo qua trên người đám lính đánh thuê.

Hừ! Một đám cặn bã!

Tiêu Vận nhìn thấy nàng, đầu tiên là sững sốt, sau đó trong đầu vừa chuyển, nghĩ thầm Hoàng Bắc Nguyệt bất quá là một hoàng kim chiến sĩ, liền quay mắt về phía đám lính đánh thuê quạt gió thổi lửa!

Có chết, cũng phải kéo một cái đệm lưng!

“Đúng là nàng! Nàng chính là Bắc Nguyệt quận chúa!” Tiêu Vận chỉ vào nàng, đối Hoắc lão lục hô to.

Hoắc lão lục là một hán tử vóc người khôi ngô tráng kiện, lưng hùm vai gấu, vừa rồi thập giai linh thú Hoa Ban Báo lôi thuộc tính là do hắn triệu hồi!

“Quả nhiên là tuyệt sắc!” Hoắc lão lục nhìn Hoàng Bắc Nguyệt từ trên xuống dưới, trong ánh mắt không chút nào che lấp mà chỉ toàn hèn mọn cùng tham lam.

Bốp — —

Một tiếng vang thật lớn, Hoắc lão lục thân thể cao lớn đột nhiên bay ra ngoài, thẳng tắp đánh lên một thân cây, thân cây bị đụng phải lập tức gãy đôi! Có thể thấy Hoắc lão lục phải chịu bao nhiêu khổ!

“Phụt — —” từ trên cây té xuống, Hoắc lão lục lập tức hộc ra một ngụm máu, triệu hồi thú Hoa Ban Báo nhìn thấy kế ước giả của bản thân ở chính dưới mí mắt của mình mà bị đánh thành như vậy, lập tức tính chất hung ác nổi lên, ở phía sau Hoàng Bắc Nguyệt kêu rống một tiếng, muốn nhào lên.

Ngao ~

Một tiếng ấu thú non nớt gầm nhẹ, yếu ớt, như là thanh âm của tiểu

hài tử vừa ngủ dậy phát ra.

Hoa Ban Báo kia vốn đang muốn nhào lên nghe thấy thanh âm này, giật mình một cái, sau đó nhanh chóng lui về phía sau.

Chương 356: Hồng Liên tôn thượng (10)

Hoa Ban Báo vốn đang định đánh tới, nhưng khi nó nghe thấy thanh âm này thì bất chợt ngừng ra. Sau một thoáng thất thần, nó ba chân bốn cẳng thối lui về phía sau, cuối cùng trực tiếp lui đến bên người Hoắc lão lục, cuộn mình run lẩy bẩy, chỉ trong chốc lát đã tiến vào trong không gian Linh thú.

Thì ra tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đã tỉnh lại, trách không được Hoa Ban Báo lại sợ thành như vậy. Trước mặt Thần thú, một đầu thập giai Linh thú nho nhỏ nào dám phát uy.

Ngoại hình bắt mắt của Thần thú thì có thể ẩn dấu, nhưng vấn đề khí tức Thần thú có vẻ không được rồi. Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ cũng đã tỉnh dậy, xem ra lần sau nàng phải dạy dỗ hẳn một phen, để cho hẳn biết phải giả trang thành một con hổ bình thường cho thật tốt, không thể tùy tiện vận dụng khí tức của Thần thú đi hù dọa con người và Linh thú!

Phong Liên Dục ôm Hoàng Kim Thánh Hồ đi tới, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn chăm chăm vào Hoắc lão lục đang bị trọng thương. Vạt áo màu trắng trên người hắn còn đang phấp phới, hiển nhiên lúc nãy hắn vừa sử dụng nguyên khí xong.

Mấy tên dong binh chứng kiến bộ dáng thê thảm của Hoắc lão lục, trong lòng không khỏi sợ hãi. Hoắc lão lục là người có thực lực cường hãn nhất trong đám bọn họ, bây giờ hắn lại một chiêu đánh trọng thương, vậy bọn họ thì tính là cái gì đây?

Không biết bạch y nam nhân này có lai lịch như thế nào, không ngờ hắn ta lại lợi hại như vậy. Hơn nữa hắn còn ôm một con tiểu hổ trong lòng, chẳng lẽ hắn là Triệu hoán sư?

Đám dong binh đều lui về phía sau, khi đến gần Hoắc lão lục, một tên dong binh nói: “Hoắc lão lục, ta thấy người này có lai lịch không tầm thường đâu, hay là chúng ta trốn trước đi!”

“Trốn sao?” Hoắc lão lục còn chưa kịp mở miệng, Hoàng Bắc Nguyệt đã cười lạnh một tiếng: “Đang ở trong tay ta mà các ngươi còn muốn trốn sao?”

Đám dong binh này vẫn chưa thấy Hoàng Bắc Nguyệt xuất thủ, bởi vậy cũng không mấy sợ nàng, một tên dong binh cứng cổ nói: “Hừ! Tứ Hải dong binh đoàn của chúng ta đều là cao thủ, Viên lão đại của chúng ta cũng không phải là người dễ chọc đâu.”

“Tên to con đó dám vũ nhục Nam Dục quốc chúng ta, ta sớm muộn gì cũng sẽ làm thịt hắn! Tuy nhiên hiện tại ta sẽ làm thịt các ngươi trước!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, hướng qua Phong Liên Dục nói: “Bớt lo chuyện của người khác đi!”

“Ừ.” Tầng sương lạnh trên mặt Phong Liên Dục thoáng cái đã tan ra, hắn cười nói.

Lúc này Hoắc lão lục dùng ánh mắt càn rỡ nhìn chăm chăm vào nàng, việc đó khiến hắn nhất thời mất hứng, bởi vậy mới ra tay.

Lòng tự ái của nha đầu này rất mạnh, hơn nữa vô cùng kiêu ngạo, thời điểm nàng động thủ chinh người, hắn đương nhiên sẽ không xuất thủ, tránh lại làm cho nàng tức giận.

Đám dong binh kia vừa nghe nàng nói liền lộ vẻ mặt khinh thường:

“Chỉ bằng một tiểu nha đầu như ngươi sao?”

Tên dong binh kia còn chưa nói hết câu, bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt đã hiện ra ngay trước mặt hắn, nắm đấm không chút lưu tình đánh ra. Tên dong binh vừa mới nói chuyện lập tức bay ra ngoài, răng hòa lẫn với máu theo đó văng tung tóe. (My: đại khái là răng môi lẫn lộn đấy:D)

Nhãn quang lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt khẽ đảo qua đám người vẫn còn đang sửng sờ, khoái đao trăm loạn ma (Dạ: ý chỉ việc làm quả quyết, có thể nhanh chóng chọn lựa các biện pháp hữu hiệu để giải quyết những vấn đề phức tạp), một thanh Băng Vũ màu trắng chợt xuất hiện trong tay nàng, đám dong binh còn chưa kịp định thần đã bị Băng Vũ quét qua, nhất thời, thanh âm thảm thiết liên tiếp vang lên, một đám người tính cả Hoắc lão lục đang trọng thương đều té lăn trên mặt đất!

Ta kháo! Nha đầu này cũng quá lợi hại đi!

Mấy tên dong binh lồm cồm bò dậy, vội vàng triệu hoán Triệu hoán thú của mình ra, chỉ là, có Thần thú Hoàng Kim Thánh Hổ ở đây, Linh thú nào lại dám can đảm bước ra?

Mấy tên triệu hoán sư lập tức hoảng hốt, mấy tên cao thủ võ đạo thì may mắn hơn, bọn họ không cần triệu hoán Linh thú, trực tiếp lấy ra vũ khí, ý đồ xông lên chiến đấu với Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Lấy trứng chọi đá, thật là một đám người không biết tự lượng sức mình!”

Ba tên cao thủ võ đạo cùng nhau xông lên, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đứng ở nơi đó không hề nhúc nhích, khóe miệng có chút giương lên, ý cười lãnh khốc như ẩn như hiện.

Chương 357: Chim sẻ ở đằng sau (1)

“A...” Đám người phía sau Tiêu Vận đột nhiên kêu thảm một tiếng, tay chân mềm nhũn quỳ sụp xuống đất.

Đám cao thủ võ đạo thoáng sửng sốt, trong lúc bọn họ còn chưa kịp phản ứng, một tên Triệu hoán sư ở phía sau chọt hô to: “Băng Linh Huyền Diệu! Là Băng Linh Huyền Diệu – một trong Ngũ Linh!”

“Trốn, chạy nhanh đi! Nàng ta ít nhất cũng là Cửu Tinh Triệu hoán sư đó!”

Mấy tên Triệu hoán sư biến sắc bò về phía sau chạy trốn, chỉ đáng thương cho đám cao thủ võ đạo không biết sống chết kia. Bọn hắn còn chưa kịp quay đầu lại chiêm ngưỡng “dung nhan” của một trong Ngũ Linh – Băng thuộc tính Băng Linh Huyền Diệu thì đã bị nó há miệng nuốt vào trong bụng.

“Một tên cũng không cho chạy thoát!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng hạ lệnh.

“Vâng, thưa chủ nhân!” Băng Linh Huyền Diệu chỉ mới ăn vài người, còn chưa có thỏa mãn, băng dực vỗ một cái, thân thể lập tức hướng về phía đám Triệu hoán sư đang chạy trốn bay tới.

Nó rõ ràng đang chơi trò mèo vờn chuột, đem đám người này chơi đùa đến mức ngay cả ý định tự sát cũng có, sau đó lại từ từ nuốt bọn họ vào bụng.

Băng Linh Huyền Điều từ khi nào lại nghịch ngợm như vậy nhỉ?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn trong chốc lát rồi mới xoay người hướng Tiêu Vận đi tới.

Tiêu Vận hai chân mềm nhũn quỳ trên mặt đất, lúc này lại nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, nàng ta nhất thời cảm thấy khó thở, cả trái tim cũng sợ đến mức muốn vọt ra khỏi cổ họng.

“Tam... Tam muội, ta mới vừa rồi chỉ là sử dụng quyền nghi chi kế (Dạ: ý chỉ vì đối phó tình huống nào đó mà tạm thời chọn lựa biện pháp không đúng đắn), nói lung tung mà thôi...” Tiêu Vận thấy Băng Vũ trong tay nàng, trong lòng cảm thấy một trận thiên hôn địa ám, trước mắt như tối sầm đi.

Đến lúc này, nếu nàng vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra thì nàng đúng là một tên ngốc rồi!

Nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt này không phải là phế vật, càng không phải là cái gì mà Hoàng Kim chiến sĩ, nàng là...nàng là Cửu Tinh Triệu hoán sư Hí Thiên có được Băng Linh Huyền Điều!

Trách không được, trách không được mẫu thân nhiều lần chuẩn bị những phần lễ lớn, nhờ đám dong binh giao cho Hí Thiên đại nhân, hy vọng hắn nhận mình làm đồ đệ, nhưng lần nào lễ vật cũng đều bị trả về.

Bọn họ chỉ cho là Hí Thiên đại nhân là cao thủ, bởi vậy tính tình cao ngạo, không thu lễ cũng không thu đồ đệ, như vậy cũng không sao, nhưng bây giờ nàng mới hiểu, thì ra lúc trước nàng và mẫu thân buồn cười đến cỡ nào!

Bọn họ cư nhiên lại đi cầu một phế vật mà trước giờ đều xem

thường!

Hoàng Bắc Nguyệt khẳng định đang cười nhạo bọn họ. Không chỉ cười nhạo, nàng ta còn bày ra thiên la địa võng, sắp đặt cho mẹ con nàng rơi vào bẫy!

Nghĩ đến những điều này, Tiêu Vận hận đến nghiến răng nghiến lợi! Nhưng khi nghĩ đến sự thật Hoàng Bắc Nguyệt chính là Hí Thiên, nàng lại cảm thấy sợ hãi!

“Quyền nghi chi kế?” Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở trước mặt nàng, cư cao lâm hạ (Dạ: ngạo nghễ nhìn người khác) nhìn Tiêu Vận đang ngả nhào trên đất, thản nhiên nói: “Nếu như hôm nay không nghe được Nhị tử nói ra quyền nghi chi kế, ta sợ rằng còn không biết thì ra Nhị tử hận ta như vậy.”

“Không có, tuyệt đối không có chuyện đó!” Tiêu Vận vội vàng lắc đầu giải thích: “Ta và ngươi là thân tử muội, trên người đều chảy cùng một dòng máu, ta sao lại hận ngươi chứ? Những lời lúc nãy, ngươi cứ coi như không có nghe thấy là được!”

“Nhưng ta lỡ nghe thấy rồi, muốn quên cũng quên không được nha, hơn nữa Nhị tử còn nói, mẫu thân của ta qua đời là do uống một chén thuốc độc của Tuyệt di...”

“Không!” Tiêu Vận kêu to, đôi chân mềm nhũn nhưng vẫn ráng quỳ xuống: “Tam muội, chuyện đó tuyệt đối không phải là sự thật đâu! Mẹ con chúng ta cho dù có to gan đến cỡ nào thì cũng không dám mưu hại người Hoàng tộc a!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, trong đôi con ngươi lạnh như băng lóe ra quang mang chán ghét nồng đậm: “Tiêu Vận, ngươi có chút cốt khí có được hay không? Ngươi như vậy thật khiến ta xem thường đó!”

Tiêu Vận ngấn ra, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Ta...không có, thật sự không có mà...”

Chương 358: Chim sẻ ở đằng sau (2)

Hoàng Bắc Nguyệt một chân đá văng nàng ra, sau đó ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn nàng: “Nhị tỷ, ngươi có biết lúc ấy tại sao lúc đó ta lại cho ngươi đấu giá được Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu không? Một phần của Linh thú ở nơi nào, Triệu hoán sư cũng sẽ biết được tất cả động tĩnh nơi đó, những chuyện mà ngươi cùng Tuyết di nương làm, ngươi tưởng rằng có thể qua mặt được ta ư?”

Tiêu Vận cả người lạnh như băng. Nàng nhớ lại chuyện tình ngày đó trong đấu giá hội, thì ra mọi chuyện đều là cố ý an bài, trách không được, một vị Cửu Tinh Triệu hoán sư làm sao lại có thể đem lông vũ của Linh thú của mình đi đấu giá đây!

Hoàng Bắc Nguyệt căn bản là đang tính kế nàng! Để cho nàng cầm Băng Vũ của Băng Linh Huyền Diệu, nàng cứ nghĩ thực lực của mình sẽ được đề cao, nhưng trên thực tế, mọi hành động của nàng đều bị Hoàng Bắc Nguyệt giám thị!

“Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi...ngươi điên rồi...” Tiêu Vận thì thào nói.

“Không tàn nhẫn thì làm sao đấu lại các ngươi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khế: “Ngươi cùng Tuyết di ít nhất cũng có thể làm ta tổn chút tâm tư, coi như cũng tận hứng, nhưng kế tiếp ngươi cũng đừng trách ta trả thù. Ta đối đãi với địch nhân, thứ nhất chính là vô tình, thứ hai chính là vô nghĩa, thứ ba chính là trả lại gấp mười lần!”

“Ngươi...ngươi muốn như thế nào đây? Ngươi ác độc như thế không sợ người khác biết sao?”

Tiêu Vận từng bước lui về phía sau, quay đầu chạy về phía Phong Liên Dực cầu cứu.

Vị này là Bắc Diệu Quốc Cữu hoàng tử, không phải thường hay đồn đãi hẳn là người ôn nhã thiện lương sao? Hẳn sẽ không thấy chết mà không cứu, chỉ cần hẳn đồng ý giúp nàng một tay, như vậy thì nàng sẽ có hi vọng rồi!

Tiêu Vận nào biết được, dưới lớp vỏ bọc ôn nhu của Phong Liên Dực lại cất giấu một trái tim lạnh như băng.

Hắn ôn nhu vuốt ve bộ lông mềm mại của ấu thú Hoàng Kim Thánh Hồ, bên môi hàm chứa ý cười ôn nhu nhìn bọn họ, giống như đang nhìn một tiết mục tỷ muội tình thâm.

“Dực vương tử, Dực...” Tiêu Vận giọng nói hàm chứa sự đáng thương.

Hoàng Bắc Nguyệt tiến lên, một phát chớp lấy cổ áo nàng, hung hăng nói: “Coi như ngươi may mắn, bị người ta bắt đến đây làm nhục, nào ngờ lại không thành công, không sao, ta đổi lại phương thức khác là được! Người biết cái gì gọi là sống không bằng chết không?”

Tiêu Vận lắc đầu, bi thảm khóc: “Ta không biết, không biết...”

“Không biết? Tốt lắm, người rất nhanh sẽ biết thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, hơi nghiêng đầu, hướng Băng Linh Huyền Diệu hỏi: “Đầu Hoa Ban Báo kia đâu rồi?”

Đám người vừa rồi đã bị ăn sạch, chỉ còn lại một tên Hoắc lão lục, Linh thú của hắn là Hoa Ban Báo, hiện tại vẫn còn đang núp trong không gian Linh thú.

Băng Linh Huyền Diệu đi tới bên người Hoắc lão lục, kéo Hoắc lão lục vốn đã bị dọa mất hồn qua đây, lại đuổi Hoa Ban Báo từ trong không gian Linh thú ra ngoài.

Thập giai Linh thú ở trước mặt Băng Linh Huyền Diệu giống như là một con tôm nhỏ vậy. Nó nằm rạp trên mặt đất, không ngừng run lẩy bẩy.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Tiêu Vận ném qua, cười nói: “Bảo nó đem Nhị tử của ta đưa đến doanh địa của Tứ Hải dong binh đoàn đi, nói là Hoắc lão lục tặng cho họ một phần đại lễ.”

“Ta không muốn!” Tiêu Vận tê tâm liệt phế kêu lên, nhào tới ôm lấy chân của Hoàng Bắc Nguyệt: “Tam muội, ta biết sai rồi! Mẫu thân của ta cũng đã sai rồi! Xin người hãy tha cho ta đi, ta từ nay về sau không dám nữa đâu!”

“Nhị tử, người đừng cầu xin ta, hôm nay cho dù người có dập đến vỡ đầu thì ta cũng sẽ không tha thứ cho người. Người cho rằng đến bây giờ ta mới biết chuyện các người mưu hại mẫu thân của ta sao? Hừ, ta đã sớm biết rồi, sở dĩ ta vẫn chưa xuống tay với người là vì ta đang suy nghĩ, nghĩ xem đến tột cùng phải dùng cách nào mới có thể khiến cho người sống không bằng chết!”

Hai tròng mắt chứa đầy vẻ hoảng sợ của Tiêu Vận trợn lên, biết được cầu khẩn cũng là vô ích, quang mang âm độc từ trong đáy mắt nàng lóe lên, Băng Vũ chợt xuất hiện trong tay, nàng hô to một tiếng: “Người bất nhân thì cũng đừng trách ta bất nghĩa! Đi chết đi!”

Chương 359: Chim sẻ ở đằng sau (3)

Tiếng nói vừa dứt, nàng lấy toàn bộ Băng nguyên khí ngưng tụ thành một đoàn bạo tuyết! Bạo tuyết thoáng cái đã xuất hiện trên lưng của Hoàng Bắc Nguyệt, động tác mau lẹ như vậy, rõ ràng nàng ta đã sớm chuẩn bị xong!

Một tên Tam Tinh Triệu hoán sư sử dụng toàn bộ Băng nguyên khí muốn cùng nàng đồng quy vu tận (Dạ: đại khái là cùng chết), uy lực này tuyệt đối sẽ không nhỏ chút nào!

Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhíu mày, ả Tiêu Vận này quả nhiên giống y như Tuyết di nương, chưa tới sông Hoàng Hà tâm còn chưa chết mà (Dạ: ý bảo hai người này chưa xuống sông Hoàng Hà thì vẫn còn có ý định xấu, tương tự câu Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ ấy)!

Nữ nhân phiền toái!

Trong mắt Tiêu Vận chớp động quang mang điên cuồng, thay vì bị Hoàng Bắc Nguyệt ném tới doanh địa Tứ Hải dong binh đoàn nhận hết khuất nhục rồi chết, chi bằng bây giờ ở chỗ này cùng nàng ta đồng quy vu tận!

Bạo tuyết trong tay đã đặt lên lưng Hoàng Bắc Nguyệt, nàng khẽ quát một tiếng: “Phá!”

Nàng mới hô được một nửa, người vốn đang bị nàng ôm chặt đột nhiên biến mất!

Đang lúc Tiêu Vận sửng sốt, bạo tuyết đột nhiên nổ tung. Nàng kêu thảm một tiếng, bị nổ bay rời nặng nề ngã trên mặt đất. Nàng miễn cưỡng đứng lên, miệng phun máu tươi.

Tiêu Vận ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đứng yên ở nàng mới vừa mới đứng!

“Ngươi...” Tiêu Vận tiếp tục phun thêm một ngụm máu tươi.

Nàng không cam lòng! Tại sao Hoàng Bắc Nguyệt một chút vết thương cũng không có? Mà nàng, vừa hao hết tất cả nguyên khí trong thân thể, vừa tổn thương đan điền, sợ rằng sau này ngay cả việc ngưng tụ nguyên khí cũng trở nên khó khăn.

“Trong võ đạo có một loại công pháp đặc thù tên là “di hình hoán ảnh”, ta gọi nó là “thuấn di”. Cấp bậc Kiếm Thánh trở lên mới có thể tu luyện, Nhị tỷ, muốn giết ta sao? Tỷ vẫn còn quá non đó.” Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc nói.

Tiêu Vận khóc rống lên: “Ta không cam lòng! Ngươi dựa vào cái gì mà lúc nào cũng tốt hơn ta? Dựa vào cái gì? Ta chăm chỉ cố gắng hơn mười năm mà vẫn còn kém ngươi. Đến tột cùng là tại sao chứ?”

“Không có tại sao gì cả. Giống như Tuyết di đã nói đó, đừng có trách ta, muốn trách thì phải trách số mệnh ngươi không tốt!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong cũng không quản đến Tiêu Vận nữa. Nàng hướng Băng Linh Huyền Điều vẫy vẫy tay, đem Tiêu Vận giao cho hắn, còn bản thân thì xoay người đi về phía Phong Liên Dục, đem Hoàng Kim Thánh Hồ ôm vào lòng.

“Hoàng Bắc Nguyệt! Ngươi sẽ bị báo ứng!! Ngươi nhất định sẽ bị báo ứng! Ta nguyện rửa ngươi! Ta nguyện rửa ngươi sẽ không được chết từ tế! A a...!!” Tiếng thét thê lương của Tiêu Vận càng ngày

càng xa.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, báo ứng sao? Nếu thật sự có báo ứng, vậy thì Tiêu Vận cùng Tuyết di nương cũng sẽ gặp trước!

Không biết tại sao, sau khi hung hăng trừng phạt Tiêu Vận xong, tâm tình của nàng lại có chút nặng nề. Nàng phiền muộn thay cho Trương công chúa, phiền muộn thay cho Hoàng Bắc Nguyệt chân chính, tại sao bọn họ lại thua trên tay một đám người như vậy chứ?

Nhất là Trương công chúa, nàng là một nữ tử phong hoa tuyết đại đến mức nào? Đáng tiếc, nàng lại chết trên tay của kẻ tiểu nhân hèn hạ!

Hoàng Kim Thánh Hồ vừa mới tỉnh dậy tò mò nhìn nàng, đôi mắt to tròn đen nhánh khẽ chớp chớp. Hình như nó rất thích hơi thở trên người nàng, cứ liên tục cọ cọ vào ngực nàng. (Dạ: Nguyệt tỷ bị ăn đậu hủ, bị một con hổ ăn đậu hủ)

Hoàng Bắc Nguyệt không thích thân cận với người khác, động vật cũng vậy. Mặc dù tiểu ấu thú này rất đáng yêu, thế nhưng nàng vẫn kiên quyết kéo hẳn ra khỏi ngực mình.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ phát ra thanh âm bất mãn, nó quay đầu nhìn Phong Liên Dục, đôi mắt nhỏ xíu mang mang theo ý tứ cáo trạng.

Phong Liên Dục nhìn thoáng qua sắc mặt lạnh lẽo của Hoàng Bắc Nguyệt, có chút đau lòng. Nàng vừa đối phó với thân tỷ tỷ, hơn nữa lại biết chuyện mẫu thân mình qua đời có ẩn tình, hẳn biết trong lòng nàng nhất định không dễ chịu chút nào.

Sinh ra trong đại gia tộc là như vậy, có nhiều chuyện thật khiến cho

người cảm thấy bất đắc dĩ.

Hắn vỗ vỗ đầu Hoàng Kim Thánh Hồ, cười nói: “Đừng nháo nữa, tâm tình của nàng ấy hiện tại không tốt.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ.(My: Hoàng Kim Thánh Hồ thực dễ thương a, ta thích>_<)

Chương 360: Chim sẻ ở đằng sau (4)

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ nghiêng cái đầu nhỏ, suy nghĩ một chút rồi quay đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, lè lưỡi liếm liếm tay nàng, sau đó ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của nàng, không nào loạn nữa.

Nàng hơi mím môi ôm lấy Hoàng Kim Thánh Hồ, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ là thần sắc có chút ảm đạm. Trong mắt Phong Liên Dực cũng có chút ánh sáng nhàn nhạt khẽ lóe lên.

Sau vài giây trầm mặc ngắt ngụi, Phong Liên Dực đưa tay vỗ vỗ bả vai nàng, nhẹ giọng nói: “ Ta biết ngươi là người rất kiên cường, nhưng nếu như cảm thấy khổ sở thì cũng đừng nên giấu trong lòng.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu nhìn hắn, trong đôi con ngươi đen nhánh lạnh nhạt không có bất kỳ biến hóa nào, chẳng qua cảm giác xa cách có hơi nhạt đi một ít.

Hắn đang quan tâm nàng sao? Mặc dù giọng nói rất nhẹ, nhưng nàng biết hắn thật lòng, không phải là hư tình giả ý.

Nàng tuy cường ngạo nhưng cũng không phải là dạng người không biết phân biệt. Ai thật tâm đối tốt với nàng, ai giả vờ đối tốt với nàng, nàng đều có thể nhận ra rõ ràng.

“Cám ơn ngươi đã quan tâm.” Đôi môi xinh đẹp hơi cong lên, đây coi như là thái độ tốt nhất trong mấy lần nàng gặp hắn rồi.

Phong Liên Dực không khỏi cười rộ lên, trong đôi con ngươi màu tím

bất tri bất giác mang theo vẻ sùng nịch (cứng chiều): “ Người cười lên rất đẹp nha, tại sao bình thường không thường xuyên cười một chút?”

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lạnh đi. Nghe được lời khích lệ của người khác phái, nàng không hề có chút biểu tình ngượng ngùng của thiếu nữ, nàng chỉ cảm thấy lời nói như vậy giữa hai người có chút thân mật quá mức.

“ Ta không thích cười trước mặt người mà ta không thích.” Nàng lạnh lùng nói xong, lại phát hiện vẻ mặt có chút thất bại của hắn, trong lòng nàng không hiểu sao có chút sáng khoái.

“ Dực vương tử, có phải người cảm thấy cách làm vừa rồi của ta quá tàn nhẫn hay không?”

“ Ta chỉ biết, nếu có thể làm cho người hận đến mức như vậy, vậy thì việc nàng làm trước đây so với cái này còn quá đáng hơn.” Phong Liên Dực cười nhạt nói.

Tàn nhẫn sao? Hắn không cảm thấy tàn nhẫn chút nào, đổi lại là hắn, nếu như người kia dám giết mẫu thân hắn, hắn sẽ đem kẻ đó băm thây vạn đoạn! Con cháu của người đó cũng đừng mong được sống an ổn!

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt không chút biểu cảm nhưng trong lòng lại có chút vui mừng, bất quá nàng chợt nghĩ đến, hắn là người của Tu La thành a. Tu La thành vốn nổi danh máu lạnh vô tình như thế, hắn đương nhiên cũng không phải là hạng người hiền lành gì.

“ Ấu thú (thú non) sau khi sinh ra sẽ có cảm giác ỷ lại rất lớn đối với người đầu tiên mà nó tiếp xúc, xem ra nó rất thích ngươi nha.” Không muốn để cho nàng tiếp tục suy nghĩ đến chuyện tình của Tiêu Vận

nữa, Phong Liên Dục vội chuyển đề tài.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn qua tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, sắc mặt nhu hòa đi một chút. Tiểu tử này quả thật làm cho người ta vừa nhìn liền nhin không được mà yêu thích, hơn nữa lại còn rất hiểu chuyện.

“ Cái này gọi là tình tiết sồ điếu (chim non vừa mới nở). Nó mở mắt ra thấy người nào đầu tiên thì sẽ coi người đó là cha mẹ nó.”

“ Nhưng người đầu tiên nó nhìn thấy là ta nha.” Phong Liên Dục đột nhiên cười lên.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cau mày, trong giọng nói có chút mùi vị tranh sủng với Phong Liên Dục: ” Nhưng nó thích thân cận với ta hơn!” (tranh sủng với tiểu Hổ kìa, kyaa~)

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ ngẩng đầu lên, vui sướng cọ cọ cánh tay Hoàng Bắc Nguyệt rồi lại quay đầu hướng Phong Liên Dục kêu “ô ô” vài tiếng lấy lòng, bộ dáng hạnh phúc.

Phong Liên Dục cười nói: “ Có lẽ nó xem chúng ta là cha mẹ của nó rồi.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ giống như nghe hiểu được lời của bọn họ, lập tức “ô ô” hai tiếng tỏ vẻ hết sức tán đồng.

Mặt của Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt tối sầm lại, lạnh lùng nói: “Bớt nói nhảm đi! Đây là Thần thú của ta, không có chút quan hệ nào với người hết!”

Nói xong, nàng ôm Hoàng Kim Thánh Hổ sai bước đi về phía trước, trong lòng âm thầm quyết định, sau này phải cho Hoàng Kim Thánh Hổ cách xa Phong Liên Dục một chút. Người đầu tiên tiểu tử này

nhìn thấy là hấn, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện “tình tiết sồ điều” đối với hấn a.

Chương 361: Chim sẻ đằng sau (5)

Nói xong, nàng ôm Hoàng Kim Thánh Hồ sải bước đi về phía trước, trong lòng âm thầm quyết định, sau này phải cho Hoàng Kim Thánh Hồ cách xa Phong Liên Dục một chút. Người đầu tiên tiểu tử này nhìn thấy là hắc, khó tránh khỏi sẽ xuất hiện “tình tiết sò điếu” đối với hắc, nhưng sau này chỉ cần để cho bọn họ ít tiếp xúc với nhau, hình tượng của hắc trong lòng ấu thú tự nhiên sẽ mờ nhạt đi.

Phong Liên Dục cười cười nhìn theo bóng lưng nàng rồi nhanh chóng theo sau.

Dọc đường, Hoàng Bắc Nguyệt chuyên tâm dạy cho Hoàng Kim Thánh Hồ cách ẩn giấu khí tức Thần thú. Nó nghe hiểu được lời nàng nói, hơn nữa còn phi thường thông minh, nàng chỉ cần dạy một lát là nó đã lĩnh hội được hết thảy. Nó từ từ che dấu khí tức của mình, ngụy trang thành dáng vẻ của một con hổ bình thường.

Ánh trăng từ trên tán cây rậm rạp của Nguyệt Lạc Cốc rọi xuống, lẳng lẳng soi sáng một hàng lều cỏ bên bờ sông.

Nơi Linh Ương học viện hạ trại hiện tại là một mảnh an bình. Mặt trăng treo cao trên bầu trời, giờ khắc này, đệ tử và lão sư đều đang ngủ say, chỉ có đội ngũ tuần tra vẫn còn ở chung quanh cảnh giới. Lửa trong chậu than kêu lách tách không ngừng, ánh lửa lúc bùng lên, lúc lại hạ xuống khiến cho mặt mũi của đám người tuần tra lúc sáng lúc tối.

Lúc này, không ai chú ý tới mấy bóng người màu đen đang lặng lẽ từ

dưới sông ngoi lên, đám người đó không hề phát ra một chút động tĩnh nào. Thân pháp của mấy cao thủ võ đạo này vô cùng nhanh nhẹn, hành động thoải mái như cá gặp nước, chỉ thoáng xông lên đã đem vài tên đệ tử đang tuần tra ở phụ cận bổ nhào xuống đất, đánh hôn mê bất tỉnh.

” Chi chi...” Vài thanh âm mô phỏng theo tiếng chim kêu vang lên, lại thêm mấy người nữa từ dưới sông bơi tới.

Vô số bóng đen lén lén lút lút từ địa phương phòng vệ yếu ớt nhất trong doanh địa đột nhập vào trong.

Hoàng Bắc Nguyệt và Phong Liên Dực đều đứng ở một chỗ cao, dưới ánh trăng sáng, sự việc xảy ra nãy giờ ở nơi đóng quân đều rơi vào trong mắt bọn họ.

” Hừ, quả nhiên đã tới!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng.

Phong Liên Dực cười nói: ” Nam Cung trưởng lão cũng đã tính trước sẽ có chuyện như vậy xảy ra, bởi vậy hắn đã âm thầm chuẩn bị hết cả rồi. Đám đệ tử và Anh Dạ công chúa sẽ không xảy ra việc gì đâu, người yên tâm đi.”

” Những người này quá mức kiêu ngạo, lúc sáng lại còn dám ăn nói lỗ mãng, bây giờ ta phải giáo huấn bọn họ một chút!” Hoàng Bắc Nguyệt liếm môi, lộ ra nụ cười khát máu.

Phong Liên Dực vừa trông thấy bộ dáng này của nàng liền biết nha đầu này sớm đã có diệu kế (âm mưu quỷ kế thì có:))), hắn mỉm cười hỏi: ” Người chuẩn bị làm gì?”

” Đường lang bộ thiên, hoàng tước tại hậu! (bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau)” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong liền ôm tiểu Hoàng Kim

Thánh Hồ xoay người, nhanh chóng tiến vào trong rừng, từ một hướng khác xâm nhập vào doanh địa đang trong tình trạng gần như khuyh sào xuất động (ý chỉ việc điều động toàn bộ nhân mã, binh lực) của dong binh đoàn Tứ Hải.

Đám dong binh này phải gọi là thổ phỉ mới đúng, vừa nghe thấy sắp phải đi cướp bóc, bọn họ so với người khác còn tích cực hơn, đương nhiên sẽ không có ai nguyện ý ở lại trông coi doanh địa. Đùa sao, thứ tốt cũng không có chân, không thể tự chạy tới chỗ của người a!

Như vậy vừa vặn lại hợp ý của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt thực môn thực lộ (quen cửa quen nẻo, ý chỉ việc hiểu rõ tình huống, rất có kinh nghiệm), âm thầm đi vào. Lúc này đã tới qua một lần, lấy tính tình cẩn thận của nàng đương nhiên sớm đã quen thuộc mọi thứ ở đây.

Nàng men theo mấy ngôi lều cỏ chậm rãi đi tới, vừa đi vừa không ngừng đem bột phấn của một loại thực vật nào đó rải xuống đất. Đi hết toàn bộ doanh địa, bột phấn kia cũng đã dùng không sai biệt lắm, lúc này Hoàng Bắc Nguyệt mới thỏa mãn cười, phỉ phỉ tay.

Phong Liên Dục hơi ngửi một chút hương vị trong trong không khí, trên mặt lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: “Đây là Khổng Tước Thảo.”

“Không chỉ là Khổng Tước Thảo thôi đâu, đây là Khổng Tước Thảo giống cái nha.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười.

Loại Khổng Tước Thảo này được ghi trong Bách Luyện Kinh, đây là một loại dược thảo đặc thù, được chia ra làm giống cái và giống đực. Mặc dù đều là cùng một loại, thế nhưng Khổng Tước Thảo giống đực có thể chỉ huyết sinh cơ (cầm máu và sinh ra thịt mới), trị liệu được

rất nhiều căn bệnh đột ngột phát sinh, là dược liệu cần thiết trong việc luyện chế sơ cấp đan dược.

Chương 362: Chim sẻ ở đằng sau (6)

Khổng Tước Thảo giống cái lại hoàn toàn khác hẳn. Trong thời gian Khổng Tước Thảo giống cái nở hoa, hương vị mà nó tỏa ra sẽ làm Linh thú phát điên, ùn ùn kéo tới, tác dụng này có chút tương tự với Thôi Tình Dược của Linh thú. (Thôi Tình Dược còn gọi là Xuân Dược, chỉ là, Linh thú cũng sử dụng Xuân Dược sao?)

Cũng bởi vì Khổng Tước Thảo giống đực và Khổng Tước Thảo giống cái quá giống nhau, rất khó phân biệt qua vẻ bề ngoài, cho nên trên thị trường có rất nhiều thương nhân lòng dạ đen tối, toàn đem Khổng Tước Thảo giống cái bán ra cho những người không biết xem hàng.

Lúc trước nàng có sai Đông Lăng đi mua dược liệu luyện chế Sinh Cơ Đan, nha đầu Đông Lăng này lại không rõ ràng trong việc phân biệt dược liệu, thế là mua nhầm rất nhiều Khổng Tước Thảo giống cái, tổn thất mất một khoản tiền. Việc này đã khiến Hoàng Bắc Nguyệt đau lòng không thôi.

Nào ngờ Đông Lăng đánh bậy đánh bạ mua nhầm dược liệu lại khiến cho đám Khổng Tước Thảo giống cái này có cơ hội “tỏa sáng”!

Một lúc nữa, Tứ Hải dong binh tay trắng trở về, vậy thứ chờ đợi bọn họ chính là.... hắc hắc, nhất định là rất thú vị nha!

Phong Liên Dược nhìn biểu tình có chút đắc ý của nàng, lắc đầu một cái, những ai đắc tội nha đầu này sẽ có kết cục vô cùng khủng bố a.

” Đi thôi.” Chuyện xấu đã làm xong, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn tiếp tục ở lại mà chuẩn bị lạng lẽ ly khai.

” Các người là ai!?” Đang lúc muốn đi, một tiếng quát to bỗng nhiên vang lên dọa Hoàng Bắc Nguyệt giật nảy mình. Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong một túp lều nơi góc tối, một nam nhân trẻ tuổi da thịt trắng nõn đi ra.

Nàng nhận thức người này, lần đầu nàng tới có nghe thấy hắn đang cãi nhau với Viên lão đại gì gì đó, tên của hắn hình như là La Thuần.

Tên La Thuần này coi như cũng có chút lương tâm, lúc này hắn có khuyên Viên lão đại không nên động thủ đối với đệ tử của Linh Ương học viện, kết quả lại bị Viên lão đại nhục nhã một trận!

Ánh lửa bập bùng, La Thuần cũng đã thấy rõ một nam một nữ ở trước mặt. Nam nhân một thân bạch y cực kì sạch sẽ, đôi mắt tím tràn ngập vẻ yêu dị, bộ dạng tuyệt sắc vô song! Cô gái tuy còn hơi nhỏ nhưng vẫn mang dáng dấp tinh xảo thanh lệ, sau này lớn lên tuyệt đối là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành!

Hắn không khỏi sửng sốt, hai người này từ trước tới giờ hắn chưa từng gặp qua a! Lẽ nào là do Viên lão đại vụng trộm bắt cóc từ doanh địa của Linh Ương học viện qua đây?

Lúc này hắn có nghe nói đám người Hoắc lão lục vừa mới bắt được một nữ đệ tử, không biết hiện tại đã đi nơi nào “khoái hoạt” (đại khái là “đi vui vẻ” đó) rồi. Hắn quả thực vô cùng đau lòng, những đệ tử tốt đó lại bị bọn họ điểm ô, những thứ súc sinh này có khác gì so với đám thổ phỉ chứ?!

Nghĩ rằng hai người này cũng là đệ tử bị bắt đến, sắc mặt La Thuần cũng có phần dịu lại. Hắn nhìn hai bên một chút, thấy không có ai

mới nhỏ giọng nói: ” Các người cũng bị bọn hắc bắt đến đây đúng không? Không cần phải sợ, bọn họ hiện tại không còn ở đây đâu, ta thả các người đi, nhưng các người cũng không thể chạy từ phía trước ra, bằng không chút nữa bọn họ quay về sẽ phát hiện các người.”

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Phong Liên Dực đồng loạt ngẩn ra, nhưng bọn họ nhanh chóng hiểu ra vấn đề. Xem ra nam nhân da trắng này tâm địa thiện lương, cho rằng bọn họ là đệ tử bị bắt cóc.

Như vậy cũng vừa khéo, hiểu nhầm thì cứ hiểu nhầm đi, cứ để hắc dẫn bọn họ ra ngoài, thuận tiện cũng cứu tên đáng thương này một mạng, chứ nếu để hắc ở lại chỗ này, khẳng định chút nữa sẽ bị Linh thú gặm đến mức chẳng còn một mẩu xương!

” Nếu đã như vậy, chúng ta xin đa tạ vị đại ca này!” Hoàng Bắc Nguyệt nói cảm ơn với hắc, Phong Liên Dực cũng khẽ gật đầu.

” Không cần phải cảm tạ ta.” La Thuần hiền lành nở nụ cười, xoay người mang theo bọn họ từ một phương hướng khác chạy ra khỏi doanh địa: ” Mọi người khắp bốn biển đều là huynh đệ, đây chính là tôn chỉ của Tứ Hải dong binh đoàn chúng ta!”

Nghe xong lời này, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi có chút buồn cười, một dong binh đoàn không khác gì thổ phỉ như vậy có chỗ nào phù hợp với câu “mọi người khắp bốn biển đều là huynh đệ” đây?

La Thuần đi ở phía trước ngượng ngùng quay đầu lại nhìn bọn họ, nói: ” Kỳ thực, Tứ Hải dong binh đoàn chân chính không phải như vậy đâu. Đám người được Viên lão đại dẫn theo vốn toàn là dân liều mạng, sau khi Tứ Hải dong binh đoàn xảy ra chuyện, bọn họ liền đi theo Viên lão đại lẩn lộn.”

Chương 363: Chim sẻ ở đằng sau (7)

” Tứ Hải dong binh đoàn của các người rốt cục đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt giả vờ không hiểu hỏi.

Lúc này ở ngoài lều, nàng có nghe được cuộc tranh cãi giữa La Thuần và Viên lão đại, hình như đoàn trưởng của Tứ Hải dong binh đoàn đã xảy ra chuyện gì đó, vì vậy mới dẫn đến việc dong binh đoàn chia năm xẻ bảy.

La Thuần đi ở phía trước cước bộ thoáng dừng lại, thanh âm chua chát nói: ” Thúc thúc của ta là đoàn trưởng của Tứ Hải dong binh đoàn, hãn tên là La Tuyết. Một tháng trước, hãn gặp phải Hồng Liên của Quang Diệu Điện, bị đánh trọng thương, đến nay vẫn chưa khôi phục lại, việc này ngày sau chỉ sợ sẽ gây chấn động lớn ở Đông Ly quốc.”

Nói đến sự việc của thúc thúc, tâm trạng của La Thuần trở nên âm đạm hãn. Hãn là do thúc thúc nuôi lớn, nhưng khi thúc thúc gặp nạn, hãn lại không thể giúp được việc gì.

Ai bảo hãn là kẻ yếu? Nếu như thiên phú của hãn cao một chút thì chắc chắn hãn sẽ không trơ mắt nhìn Tứ Hải dong binh đoàn chia năm xẻ bảy như hiện tại.

Nghe được ba chữ Quang Diệu Điện, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt và Phong Liên Dực cũng có chút nghiêm trọng.

Lần này không biết Quang Diệu Điện có ý đồ gì, cứ liên tiếp phái

người đi đối phó với cao thủ của các nước, hình như bọn chúng đang tìm thứ gì đó.

Mấy ngày trước, Bất Bại Tướng Quân của Nam Dục quốc là Tư Mã Quy Yển cũng bị giết, việc này khiến cho Hoàng Thượng vô cùng khiếp sợ. Tư Mã Quy Yển vừa chết, như vậy chứng tỏ toàn bộ Nam Dục quốc, người có thể cùng vị Hồng Liên thần bí kia đánh một trận cũng chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Việc này mặc dù đã được Hoàng Thượng cực lực ẩn giấu, nhưng vẫn có không ít tin tức tiết lộ ra ngoài, làm cho dân chúng bàng hoàng kinh hãi.

” Tại sao bọn họ lại muốn đối phó thúc thúc của ngươi?” Phong Liên Dục hỏi.

La Thuần lắc đầu một cái: ” Thúc thúc không nói cho ta biết, nhưng e rằng trong đó ẩn giấu một bí mật lớn.”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng may La Tuyết không nói ra.

Nhưng nàng cũng tin tưởng nam nhân tên là La Tuyết kia cũng không biết Vạn Thú Vô Cương là thứ gì.

Đã đã rời xa doanh địa của Tứ Hải dong binh đoàn, La Thuần dừng lại nói: ” Các ngươi từ nơi này trở về đi, nhưng tạm thời đừng trở về doanh địa của các ngươi.”

” Chúng ta đã biết, cảm ơn ngươi.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, cười nói.

Nụ cười xán lạn kia thoáng qua trước mắt khiến đầu óc La Thuần

choáng váng. Hắn còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ thấy sau gáy một trận đau đớn, trước mắt đã tối đen.

” Phía trước có một cái sơn động, chúng ta để hắn vào đó đi, để tránh chút nữa Linh thú đến đây gặm sạch hắn.”

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Phong Liên Dực một trước một sau nâng La Thuần lên đặt vào trong sơn động, lại bày thêm một tầng nguyên khí cấm chế ở bên ngoài rồi mới rời đi.

Trong doanh địa của Linh Ương học viện giờ khắc này là một mảnh đèn đuốc sáng trưng, Nam Cung trưởng lão cùng mấy vị lão sư đều đi ra đứng trên bãi đất trống, sắc mặt uy nghiêm nhìn bờ sông phía đối diện.

Bọn học sinh cũng rối rít đi ra tập hợp, tất cả đều mang vẻ mặt cùng chung mối thù, hướng bờ sông đối diện mắng chửi: ” Hừ! Thú hèn hạ vô sỉ, các ngươi xứng là đệ nhất dong binh đoàn của Đông Ly quốc sao?”

” Hừ! Ta đã sớm biết bọn chúng không có ý tốt rồi, đám người này đúng là lưu manh thổ phỉ mà!”

” Ta kháo! Ta thật hi vọng đám người Nam Cung trưởng lão giáo huấn bọn họ một trận thật tốt!”

” Dám ở trên đất của Nam Dực quốc chúng ta làm xằng làm bậy, các ngươi thật sự coi Nam Dực quốc chúng ta là chỗ không người sao?”

...

Tiếng mắng chửi theo gió đêm bay tới bờ sông bên kia, quanh quẩn bên từng túp lều. Viên lão đại thân hình đẫm máu dẫn theo mấy vị

huynh đệ khập khiễng trở về lều.

Mẹ nó chứ! Không nghĩ tới đội ngũ chỉ do đám đệ tử tạo thành lại có thực lực mạnh mẽ như vậy!

Bọn họ không hề biết, Linh Ương học viện hàng năm đều tổ chức các cuộc rèn luyện ở ngoại vi Phù Quang rừng rậm. Những cuộc rèn luyện này chính là một trong những chuyện đại sự của Linh Ương học viện, hàng năm bọn họ đều phái các lão sư có thực lực cao cường đi theo hộ tống, hơn nữa còn có một vị trưởng lão âm thầm bảo vệ trong cả cuộc hành trình!

Chương 364: Chim sẻ ở đằng sau (8)

Làm sao có thể dễ dàng để cho một đám thổ phỉ đánh cướp được chứ? Đây không phải là làm mất mặt của Linh Ương học viện sao?

Nam Cung trưởng lão uy nghiêm nâng nâng tay hỏi: “ Tất cả đệ tử đã đến đông đủ chưa?”

Công chúa Anh Dạ và Vũ Văn Địch cùng nhau đi đến bên cạnh nói: “Trưởng lão, Bắc Nguyệt quận chúa và Dục vương tử không có ở đây.”

“Cái gì?” Nam Cung trưởng lão hơi có vẻ kinh ngạc, phong thuộc tính của Phong Liên Dục dùng cho công kích cũng không mạnh mẽ, nếu như hấn bị người của Tứ Hải dong binh đoàn bắt, như vậy thì phiền toái rồi.

Hơn nữa còn có Bắc Nguyệt quận chúa, ai mà không biết nàng được Hoàng Thượng và Thái Hậu vô cùng thương yêu, nếu nàng cũng bị bắt vậy khi bọn họ trở về sẽ càng thêm bi thảm.

Tiêu Trọng Kỳ trông vô cùng sốt ruột cũng vội vã đi tới nói: “Trưởng lão, Tiêu Vận muội muội của ta cũng không thấy ở đây!”

Mặc dù từ nhỏ cùng Tiêu Vận cũng không thân thiết lắm, tuy nhiên tốt xấu gì cũng là huynh muội chảy cùng dòng máu, huống chi lúc này tình hình Cầm di nương cùng Tuyết di nương đang không tốt lắm, hấn cùng với Tiêu Vận nên đoàn kết một chút, nếu không làm sao có thể đối đầu cùng với nha đầu khôn khéo Hoàng Bắc Nguyệt kia đây?

“Trưởng lão, xem ra là người của Tứ Hải dong binh đoàn lén lén vào bắt bọn họ đi!” Quách viện sĩ to tiếng nói, Hoàng Bắc Nguyệt bây giờ là đệ tử đặc ý nhất của hắn, hắn không muốn nàng gặp phải chuyện gì dù là nhỏ nhất cũng không được!

“Trưởng lão, Tiêu Vận nói là ra ngoài đi dạo, có lẽ đi hơi xa nên chưa kịp trở lại.” một học sinh nữ cùng lều với Tiêu Vận mở miệng nói, những người khác cũng đều gật đầu.

“Tiêu Vận là triệu hoán sư, nếu như gặp phải người của Tứ Hải dong binh đoàn, cho dù đánh không lại, nàng cũng sẽ có cách để báo cho chúng ta biết được!”

“Không phải đã nói không cho phép bất cứ ai rời khỏi đây sao?” Lôi viện sĩ tức giận hét lớn, làm cho Tiêu Trọng Kỳ sợ đến nổi rụt cổ lại.

Nam Cung trưởng lão phát phát tay nói: “ Bình tĩnh một chút, đừng có nóng nảy, để ta đi qua đó đòi người.”

Vừa nói, Nam Cung trưởng lão liền nhanh hướng bờ sông đi đến.

“Trưởng lão!” Ở phía sau mọi người bỗng vang lên âm thanh thanh nhã lạnh nhạt của Phong Liên Dục, giống như gió mùa xuân vừa mới lướt qua làm cho tâm trạng mọi người đang phần nộ kích động cũng cảm thấy dễ chịu thoải mái.

“Dục ca ca! Bắc Nguyệt!” Anh Dạ công chúa xoay người nhìn thấy bọn họ, lập tức vui mừng chạy đến: “Các người đi nơi nào? Làm cho chúng ta lo lắng gần chết!”

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ yên lặng không nói lời nào, Phong Liên Dục ôn nhu cười nói: “Mới vừa rồi Bắc Nguyệt

quận chúa thấy một con hổ nhỏ chạy qua, nhất thời nghịch ngợm chạy theo nhìn, ta thấy lo lắng nên cũng đi theo, cũng cách doanh trại không xa, xảy ra chuyện gì sao?”

Công chúa Anh Dạ cũng thấy trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt ôm một con hổ con khoẻ mạnh kháu khỉnh hai mắt sáng lên: “Oa! Thật đáng yêu!”

Vừa nói, vừa vươn tay định sờ sờ vuốt vuốt con hổ nhỏ một chút, nào ngờ tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ lập tức hung hăng ‘ô’ một tiếng, rõ ràng không muốn cho người khác chạm vào mình!

Công chúa Anh Dạ có chút hoảng sợ rút tay về, có chút tủi thân nói: “Nó không thích ta.”

“Tiểu gia hỏa này hình như không có cha mẹ, đối với con người có chút sợ hãi, đợi nó quen thì sẽ tốt thôi.” Phong Liên Dực nói cực kỳ tự nhiên.

Gương mặt công chúa Anh Dạ có chút phớt hồng, gật đầu, “Nói cũng đúng.”

Đang khi nói chuyện, Nam Cung trưởng lão đã xoay người đi trở về. Nhìn thấy hai người bọn họ quả thật một cọng tóc cũng không tổn hại liền thoáng yên tâm.

“Bắc Nguyệt quận chúa, nhị tỷ Tiêu Vận của ngươi mất tích, không biết các ngươi có nhìn thấy hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút ngây thơ chớp chớp mắt, nói: “Mới vừa rồi trong lúc rời khỏi doanh trại có thấy nhị tỷ từ trong lều vải đi ra hình như là đi tản bộ.”

Nàng nói thật, khi nàng đi doanh trại của Tứ Hải dong binh đoàn tìm hiểu tin tức quả thật nhìn thấy Tiêu Vận từ trong lều vải đi ra không biết là đi đâu.

Chương 365: Chim sẻ ở đằng sau (9)

Lúc ấy nàng vội vàng đi tìm hiểu tin tức, cũng chẳng quan tâm để ý tới Tiêu Vận, không nghĩ tới, nàng ta một mình chạy ra khỏi doanh trại vừa đúng lúc gặp bọn Hoắc lão lục, đại khái là một người chạy ra doanh địa, vừa lúc để cho Hoắc lão lục gặp được nên mới bị bắt.

Cái này thì có thể trách ai được? Có trách thì trách nàng ta khinh thường không chịu tuân thủ quy tắc!

“Nếu đúng là Tiêu Vận đã đi ra ngoài, thì lúc người của Tứ Hải dong binh đoàn dốc toàn bộ lực lượng đến chỗ chúng ta mà không có được chút lợi ích gì ra về, hẳn là không bắt được Tiêu Vận.” Lôi viện sĩ vuốt râu phân tích nói: “Trưởng lão, hiện nay linh thú bạo động cũng đã bình tĩnh trở lại, không bằng phái người đi xem xét một chút xem sao.”

Lôi viện sĩ phân tích vô cùng có đạo lý, Người của Tứ Hải dong binh đoàn dốc toàn bộ lực lượng đến doanh trại đều lo cướp đoạt đồ vật, làm gì có ai rảnh rỗi mà đi bắt Tiêu vận chứ?

Hơn nữa, sự thật cũng là như thế, Tiêu Vận sớm đã bị bọn Hoắc lão lục bắt.

Nam Cung trưởng lão nghe xong cũng thấy có lý, liền gật đầu, ra lệnh cho một vài lão sư cùng các đệ tử có cấp bậc cao ra ngoài xem xét, những người còn lại cũng dọn dẹp lều trại, đến bên ngoài Phù Quang rừng rậm.

Linh thú bạo động đã ngừng, bọn họ thừa dịp bóng đêm mà đi, nói không chừng có thể bắt được các linh thú đi riêng lẻ nữa.

Nghe nói nhờ trại rời khỏi nơi này, Hoàng Bắc Nguyệt là người vui vẻ nhất, vừa rời nàng còn lo lắng nếu như không rời khỏi nơi này, trong chốc lát ở bên phía Tứ Hải dong binh đoàn bị bột phấn của giống cái Khổng Tước thảo dụ tới một đồng linh thú, tai họa lớn như vậy bọn họ phải đối phó ra sao?

Ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ, đi theo đại đội ngũ phía trước vào trong Phù Quang rừng rậm, vừa mới ra khỏi Nguyệt Lạc cốc chỉ cảm thấy mặt đất dưới chân rung động dữ dội.

“Không thể nào, linh thú bạo động còn chưa có chấm dứt sao?” Phía trước có người người hô to!

“Thanh âm này, hình như là ở Nguyệt Lạc Cốc!”

Nghe nói như thế, mọi người liền vội vàng quay đầu lại, ở phía trước Nguyệt Lạc Cốc, nhìn thấy một đàn linh thú điên cuồng hướng đến nơi mà bọn họ đã từng hạ trại, nói chính xác hơn là hướng về phía bên kia sông nơi Tứ Hải dong binh đoàn! Những linh thú to lớn này làm ngã cả những cây to trong Nguyệt Lạc cốc, tất cả thực vật đều bị đàn linh thú điên cuồng này phá hỏng!

Bạo Phong Viên thân thể to lớn đứng trước doanh trại, dậm ngực dậm chân gầm lớn. Nhưng mà ở trong đàn linh thú điên cuồng này có không ít con thân thể to lớn, mãnh liệt xông lên chẳng mấy chốc đã đem Bạo Phong Viên giẫm ở dưới chân! Sau đó ở trong Nguyệt Lạc cốc xuất hiện một loạt tiếng kêu thảm thiết náo loạn cả lên.

Chúng đệ tử Linh Ương Học Viện hai mắt nhìn nhau, cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Quách viện sĩ mở to hai mắt, sợ hãi than một tiếng: “Quả thật là báo ứng!”

Hắn vừa thốt lên xong, tất cả mọi người đều phụ họa, báo ứng! Thật sự là báo ứng! Mới vừa rồi nghĩ đến cướp bóc bọn họ, hiện tại tốt lắm, toàn quân bị diệt!

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ, ôn nhu sờ sờ đỉnh đầu mềm mại của nó, khoe miệng có chút cong lên, ngẩng đầu, vừa vặn gặp được con người màu tím của Phong Liên Dục nhìn qua.

Ánh mắt hai người ở không trung ngăn ngủi va chạm, ngay trong lúc đó đều có thể nhìn thấy trong ánh mắt đối phương có ẩn ý cười. Hết sức ăn ý, chỉ là ngăn ngủi va chạm sau đó cả hai đều dời tầm mắt giống như chưa từng xảy ra chuyện gì.

Công chúa Anh Dạ cảm thán nói: “May mà chúng ta rời đi nhanh, nếu không, không chừng lại trở thành thức ăn cho bọn linh thú cũng nên.”

“Đúng vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười. Tiêu Vận giờ phút này hẳn là đã ở trong Tứ Hải dong binh đoàn, vận khí của nàng luôn không có gì đặc biệt lần này chỉ sợ là không sống được.

Chương 366: Chim sẻ ở đằng sau (10)

Nhị tử tử, đi đường bình an, người biến thành thành quỷ mà muốn đến tìm ta trả thù thì cứ đến đây, để xem thù người có thể có một ngày đánh bại được ta không!

Nam Cung trưởng lão đứng ở trên một khối cự thạch nhìn về phía, râu dài phát phơ trông như thần tiên tại Lâm Giang.

Trong không khí thổi qua, có một mùi máu tanh, hình như trong đó còn có kèm theo một hương thơm đặc thù.

Nam Cung trưởng lão cẩn thận xem xét, đột nhiên trong mắt tinh quang chợt lóe: Khổng tước thảo!

Còn là Khổng Tước Thảo giống cái, có khả năng hấp dẫn linh thú, hơn nữa còn có khả năng chọc giận linh thú!

Cẩn thận nghĩ, Nam Cung trưởng lão liền rõ ràng, nhất định là có người len lén lén vào bên doanh trại của Tứ Hào dong binh đoàn, đem bột của Khổng Tước thảo bỏ xuống nơi bọn chúng hạ trại cho nên mới đưa tới một đồng linh thú như thế này!

Là ai lại nghĩ ra chiêu hay như vậy? Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ ở đằng sau! Thần không biết quỷ không hay thật là cao chiêu!

Mặc dù có chút âm hiểm, tuy nhiên đối phó với đám người Tứ Hải dong binh đoàn này mà nói đến đạo nghĩa thì đúng là làm nhục hai chữ đạo nghĩa!

Đối phó với bọn chúng chỉ có ăn miếng trả miếng!

Ánh mắt già nua của Nam Cung trưởng lão ở trên người đám đệ tử quét qua một lượt, cuối cùng dừng ở trên người Hoàng Bắc Nguyệt đang đứng yên lặng ôm con hổ con trong đám đệ tử.

Trên bầu trời ánh trăng lẳng lẳng chiếu trên người nàng, quanh thân mình của tiểu cô nương mười hai tuổi này xuất hiện một vòng sáng tự nhiên quanh quẩn. Khí chất của nàng có thể so được với ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng sáng tỏ.

Đây là Bắc Nguyệt quận chúa của phủ Trưởng công chúa, từ trước vẫn được đồn đãi là một phế vật, nhưng là ở trên lôi đài Linh Ương Học Viện, đánh bại và giết Tiết Mộng mà thanh danh lên cao, được đông đảo đệ tử tôn kính.

Sau đó, ở trong tỉ thí tài nghệ của Linh Ương Học Viện, lại đánh bại Lâm Uyển Nghi cùng Lâm Tử Thành, nếu nói nàng dựa vào vận khí đó là việc hoàn toàn không có khả năng.

Nhưng nếu nói nàng có thực lực cũng không ai dám khẳng định, dù sao lúc trước nàng đã mang cái danh phế vật mà sống mười hai năm!

Hơn nữa nàng cũng chưa từng tham gia kiểm tra nhập học của Linh Ương học viện, bởi vậy thực lực của nàng như thế nào là một bí ẩn chưa ai biết được.

Chuyện lần này, là nàng làm sao?

Mặc dù chưa từng tiếp xúc qua, nhưng Nam Cung trưởng lão mơ hồ cảm nhận được ở trên người tiểu cô nương mười hai tuổi này có một

loại khí chất thông minh khó nói bằng lời được.

“Trưởng lão, người của Tứ Hải dong binh đoàn bị diệt, đỡ cho chúng ta một nỗi lo, chúng ta có thể yên tâm ở trong Phù Quang rừng rậm rèn luyện.” Một vị sư phụ đi qua cung kính nói với Nam Cung trưởng lão.

“Chuyện lần này thật sự là may mắn, chúng ta vừa rời khỏi là linh thú điên cuồng tới, ha ha ha, đáng đời bọn xui xẻo!”

“Trời cao cũng chiếu cố Nam Dục quốc chúng ta!”

Một vị sư phụ nói xong rồi cười rộ lên.

Chỉ riêng Nam Cung trưởng lão vuốt chòm râu, mỉm cười nói: “Đúng là may mắn thật, đi thôi, chúng ta nên nhanh lên thôi.”

Lập tức, tiểu đội rèn luyện của Linh Ương Học Viện, cũng không tiếp tục dừng lại, bắt đầu hướng mục đích phía trước của bọn họ đi tới!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Trời mờ mịt đã lộ ra tia sáng, ánh dương từ những đám mây rọi xuống, xuyên qua những phiến lá làm rừng rậm có vẻ thần bí.

Đội ngũ mệt mỏi chạy đi rất cực cũng tới bên ngoài Phù Quang rừng rậm. Đêm qua trì hoãn rất nhiều thời gian, gặp phải Tứ Hải dong binh đoàn vô lại các đệ tử và sư phụ đều không nghỉ ngơi tốt, lúc này đều nhìn thấy sự uể oải mệt mỏi trên mặt mọi người.

Chương 367: Dệt mộng chi thú

1

Lần đầu tiên bước vào Phù Quang rừng rậm nguy hiểm trong truyền thuyết, không ít đệ tử đang uể oải tinh thần cũng trở nên hưng phấn, tò mò đánh giá mọi thứ xung quanh.

Phù Quang trôi lơ lửng, phương xa u ám không nhìn thấy được có cảm giác thần bí, còn có từ xa xa truyền đến tiếng linh thú kêu rống.

Lão sư đã dặn dò qua không thể vận dụng nguyên khí, chuyện này không thể đem tính mạng ra đùa, ai cũng không dám khinh thường, áp chế nguyên khí trong cơ thể, thật cẩn thận bước đi.

Tiến vào trong Phù Quang rừng rậm, căn cứ vào kinh nghiệm, Nam Cung trưởng lão tìm một chỗ tương đối an toàn để cho bọn họ hạ trại nghỉ ngơi và hồi phục.

“Buồn ngủ quá”, sau khi dừng lại, chỉ nghe đến không ít đệ tử bắt đầu oán giận ngáp mấy cái.

Mà ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm thấy hai tròng mắt híp lại, ý nghĩ hỗn loạn.

Lều vải quần tới một nửa, công chúa Anh Dạ liền tựa vào bả vai của nàng, mệt mỏi nói: “Ta buồn ngủ quá, Bắc Nguyệt, ta chớp mắt một lát.”

Vừa nói xong, thanh âm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng, đầu nghiêng sang một bên, cứ thế mà thiếp đi.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút chống đỡ không được, trên thân thể, giống như mỗi một tế bào đều la hét mệt mỏi quá buồn ngủ quá, đều mơ muốn nghỉ ngơi, trong đại não một ít ý thức thanh tỉnh cũng không có.

Ngước mắt nhìn lại, hơn một trăm một học sinh, cộng thêm lão sư, giờ phút này đều là lười biếng ngồi hết xuống, nếu không phải ngồi chộp mắt thì trực tiếp nằm xuống ngủ, chỉ có Nam Cung trưởng lão là cực lực cùng tranh đấu cơn buồn ngủ.

Hoàng Bắc Nguyệt hí mắt, trong lòng âm thầm có chút cảnh giác, tình huống này không đúng! Sao tất cả mọi người đều mệt mỏi như thế này? Hoàn toàn không có đạo lý.

Ý thức của nàng rất mạnh mẽ, ở dưới trạng thái hưng phấn thật không dễ dàng cảm giác mệt mỏi, đặc biệt là những đệ tử này mới tiến vào Phù Quang rừng rậm, thời điểm này hẳn là cảm thấy mới mẻ tò mò nhất!

Ở một nơi xa lạ, tiềm thức của con người sẽ tiến hành tìm kiếm đối với bên ngoài, theo lý mà nói, tất cả mọi người không thể cứ không có phòng bị gì mà ngủ như vậy.

Không đúng, tình huống này không đúng!

Hoàng Bắc Nguyệt giãy dụa một chút, đang muốn ngồi xuống, nhưng lại đột nhiên cảm giác được một ít hình ảnh vỡ nát từ trước mắt thoáng qua!

Đó là hình ảnh lúc bé, người một nhà đầm ấm vui vẻ ở trên sườn núi ăn cơm dã ngoại, nàng mặc váy có nơ con bướm, nhìn thấy trên bãi cỏ, một con rắn màu đen ngẩng đầu, tò mò nhìn nàng.

Một chút nàng cũng không sợ, vươn mập mạp tay nhỏ bé, đem con rắn cầm lên, để nó bàn ở cánh tay của mình, sau đó liền đi trở về giống như tranh công chạy về, đối ba ba mẹ mẹ nói: “Nhìn! Có rắn!”

Mẹ mẹ kinh kêu một tiếng, vẫn là động tác của ba ba nhanh, như như tia chớp vừa ra tay đã cầm chỗ bảy tấc của con rắn, xách lên vút qua một bên.

Hoàng Bắc Nguyệt còn nhỏ tức giận nói: “Nó sẽ bị đau!”

“Bảo bối, đó là rắn, sẽ cắn người, sau này con không được động đến nó!” Mẹ mẹ lòng vẫn còn sợ hãi, ôm nàng mà nói không ngừng.

“Hừ, nó sẽ không cắn con!” Tiểu Hoàng Bắc Nguyệt trề môi nói.

Lúc này, có một người đàn ông mặc một bộ đồ màu trắng, tóc màu đen giống như tơ tằm gấm vóc buông nhẹ trên vai đi đến, đem con rắn màu đen trên mặt đất nhặt lên, quay đầu lại, đôi mắt hẹp dài liếc bọn họ một cái, ánh mắt tôn quý kiêu căng kia cơ hồ làm cho người ta muốn quỳ bái với hắn.

Hắn để con rắn trên tay, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt đầu con rắn, lạnh lùng hừ một tiếng, nói: “Đại nạn sắp tới, cũng nên tôn trọng sinh linh một chút đi.”

Chương 368: Dệt mộng chi thú

2

Lời hắn nói thật không may mắn, nhưng nhưng khí chất của người này làm người khác cảm thấy thật thoải mái, không thể phản bác hắn, bởi vậy ba ba chỉ khách khí cười cười với hắn, nói: “Con rắn này hù dọa đến con gái tôi, tình thế cấp bách mới khiến nó bị thương, thật sự xin lỗi.”

Người nọ tựa hồ đối với sự hạ mình của ba ba rất hưởng thụ, cúi đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hỏi: “Cháu không sợ nó sao? Nó là loại rắn độc nhất trên thế giới này, được xưng là ‘độc vương’, giết người vô hình.”

Tiểu Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, mắt to nháy một chút, dứt khoát nói: “Không sợ!”

Khóe miệng người kia có chút cong lên, giống như là cười với nàng, rồi cũng không nói gì nữa, mang theo con rắn rời đi.

“Thật sự là người kỳ quái, lại đi nuôi loại rắn độc này.” Mụ mụ nhìn bóng lưng của hắn, vẫn còn có chút sợ hãi.

Ba ba cười nói: “Người kì lạ trên đời này nhiều không kể xiết, đại khái thì anh ta cũng là một trong số đó!”

Mụ mụ cau mày nói: “Anh ta nói đại nạn sắp hạ xuống, là ý có ý gì?”

Vừa mới dứt lời, bầu trời xuất hiện một tiếng sấm, ầm vang giữa trời, tiếp theo mưa to tầm tã rơi xuống.

Ba ba cười khở nói: “Nhìn, đây không phải là đại nạn hạ xuống sao?”

Người một nhà vội vàng từ trên sườn núi rời đi, chạy vào trong xe đỗ bên đường, mới vừa lên xe, trên máy tính trong xe có tín hiệu vang lên, ba ba máy tính ra, trên màn hình là một sĩ quan tuổi còn trẻ, thi một cái lễ nói: “Tur lệnh, nhà sinh vật học Ái Đức Sâm chạy trốn tới Bắc Mỹ bị bắt được, trên người hắn mang theo vi khuẩn ‘X— độc trùng’ đã bắt đầu sinh trưởng, có thể sẽ khuếch tán, xin mời ngài quay về tổng bộ chỉ huy hành động!”

Ba ba sắc mặt nghiêm trọng gật đầu, nói: “Tôi biết rồi.”

Nói xong, đóng máy tính lại, đối tiểu Hoàng Bắc Nguyệt xin lỗi nói: “Nguyệt, xin lỗi, ngày nghỉ lần này ba ba phải đi trước rồi, con theo mẹ mẹ phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?”

“Ba ba đi bắt người xấu, người là đại anh hùng!” Tiểu Hoàng Bắc Nguyệt hiểu chuyện nói.

Ba ba và mẹ mẹ cùng nhau cười.

Xe chạy ở trong trời mưa to, thời gian mà lần cuối cùng người một nhà bên nhau bị nước mưa làm cho ướt hết, giống như có một tầng sương mù bao phủ vận mệnh bọn họ phía trước.

Trên tấm kính trong nhà trẻ, một tầng sương mù mỏng manh ngưng tụ, tiểu Hoàng Bắc Nguyệt dùng ngón tay vẽ một khuôn mặt tươi cười thật to ở phía trên.

Nước mưa cọ rửa khuôn mặt tươi cười trên tấm kính, bóng dáng ba ba chậm rãi chạy tới gần.

Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, mặc kệ cô giáo vẫn đang giảng bài chạy ra bên ngoài.

“Ba ba!” Hô to một tiếng rồi nhào vào trong lòng ba ba, ba ba đem nàng ôm lấy, lập tức xoay người lên xe.

Nàng líu ríu nói chuyện, không có chú ý đến sắc mặt tái nhợt của ba ba.

“Lần này sao trở về nhanh như vậy?” Mụ mụ tiến ra, còn chưa đi gần bọn họ, đột nhiên âm thanh tiếng súng vang lên, mụ mụ gục ngã trong vũng máu.

Ba ba gầm nhẹ một tiếng, móc súng ra hướng nơi phát ra tiếng súng bắn một phát.

Có người lên tiếng rồi ngã xuống, nhưng mà càng có nhiều tiếng súng điên cuồng bắn phá phía sau!

Ba ba đem nàng bảo vệ trong ngực, máu tươi tràn ra, “Nguyệt, con phải kiên cường!”

“Kẻ phản nghịch đã chết! Nhiệm vụ hoàn thành, thu đội!” Phía sau là thanh âm lạnh như băng.

Nước mắt trào ra như trút, nàng giãy ra từ trong lòng ba ba, khóc hô to: “Các ông là đồ chó má vong ân phụ nghĩa, tôi muốn giết các ông!”

Thanh âm vừa rơi xuống, băng vũ chợt xuất hiện trong tay, từng đợt khí lạnh lan tràn, những tay súng bắn tĩa này sừng sốt, đột nhiên toàn bộ cũng biến mất.

Phù Quang lập lòe, đột nhiên bên tai vang lên từng trận chém giết!

Chương 369: Dệt mộng chi thú

3

“Hừ! Ta mới là mạnh nhất! Các người đều chết đi!”

“Đồ tiện nhân người! Nghĩ rằng lớn lên xinh đẹp hơn ta sao, dám vênh váo đắc ý như thế! Đoạt người mà ta thích, ta giết người!”

“Ta là thứ nữ thì làm sao? Ta có chỗ nào không mạnh bằng người? Người đừng đắc ý!”

Bốn phía đều là thanh âm hỗn loạn, mọi người thi triển toàn thực lực, tự giết lẫn nhau!

Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, đột nhiên được đôi cánh tay gắt gao ôm lấy, ác mộng ở chỗ sâu, hay là cảnh tượng đáng sợ làm cho nàng không an tĩnh được, tê tâm liệt phế hô to muốn báo thù!

“Hoàng Bắc Nguyệt! Tỉnh táo lại!”

“Buông ta ra! Ta muốn giết đám chó mà vong ân phụ nghĩa này! Giết bọn họ!”

“Đó là ảo cảnh, tỉnh lại!” Thanh âm lo lắng càng không ngừng ở bên tai, sau đó đột nhiên ấu thú ‘ngao’ một tiếng, móng vuốt hổ nhỏ ở trong không khí trào ra một đạo kim sắc phong ngân, phong ngân hướng phía sau Hoàng Bắc Nguyệt đảo qua, bỗng một vật nhỏ lăn từ trên cây xuống.

“A! Ô ô ô!” tiếng kêu kỳ quái hoảng sợ vang lên, vật nhỏ trên mặt đất

lăn qua lăn lại, bị tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ cắn ở trong miệng, giãy dụa vài cái thì an tĩnh.

Cùng lúc đó, Hoàng Bắc Nguyệt phát điên đột nhiên sững sốt, rồi an tĩnh lại, thân thể mềm mại ngã vào trong lòng Phong Liên Dục.

Hai mắt mờ mịt ngược lên, không phải trong đô thị mưa to tầm tã mà là rừng rậm âm u, cùng Phù Quang quỷ dị.

Trước mắt là một gương mặt xinh đẹp tuấn mỹ, trên mặt lộ ra lo lắng, nhìn nàng: “Không có việc gì chứ?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn, môi run nhẹ hai cái, hốc mắt chậm rãi đỏ lên, một tầng nhợt nhạt lộ ý hiện ở bên trong.

Qua nhiều năm như vậy, lần đầu tiên nàng lộ ra vẻ yếu ớt như vậy, hận không thể khóc lớn một hồi.

Phong Liên Dục đau lòng nhìn nàng, trong lòng đau đớn ê ẩm, chậm rãi đem nàng kéo vào trong lòng, vỗ lưng của nàng, ôn nhu nói: “Không có việc gì, chỉ là cảnh trong mơ mà thôi.”

“Cảnh trong mơ” Hoàng Bắc Nguyệt thanh âm run rẩy nói, “Đây không phải là cảnh trong mơ!”

Phong Liên Dục nhẹ giọng nói: “Đó là ảo cảnh mà Chúc mộng thú tạo ra, có thể đem hoàn cảnh thâm nhất trong lòng người tái hiện lại, để cho bọn họ không dám đối mặt quá khứ, hăm sâu trong đó, cuối cùng bởi vì ảo cảnh mà chết đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi hít thở thật sâu, hung hăng nuốt một ngụm nước miếng, thân thể vẫn đang không ngừng run rẩy.

“Chúc mộng thú chết tiệt!” Một màn nàng không muốn nhớ đến kia mà nó xuất hiện trực tiếp trước mặt!

Chúc mộng thú đã bị tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ cắn ở miệng, những Chúc mộng thú còn lại nhìn thấy thần thú xuất hiện, cũng đều sợ tới mức chạy trốn hết.

Đệ tử cùng lão sư tự giết lẫn nhau cũng yên tĩnh trở lại, ngã trên mặt đất, giống như ngủ thiếp đi.

Ngay cả Nam Cung trưởng lão cũng là bất ngờ, vậy mà vừa rồi hẳn cũng bị trúng chiêu, ở trong ảo cảnh suýt chút nữa ra tay giết một người đệ tử!

May là Hoàng Kim Thánh Hồ kịp thời bắt được Chúc mộng thú, nếu không, lần này sẽ gặp thật nhiều thương vong!

Trên mặt đất ngổn ngang người nằm, trên người hoặc nhiều hoặc ít đều mang theo vết thương.

Đẩy Phong Liên Dực ra, Hoàng Bắc Nguyệt đã khôi phục vẻ trong trẻo nhưng lạnh lùng bình thường, chỉ là sắc mặt có chút trắng bệch mất tự nhiên như trước.

Xoay người, từ trong miệng Hoàng Kim Thánh Hồ cầm Chúc mộng thú nho nhỏ lại, Chúc mộng thú chỉ lớn hơn so với nắm tay một chút, thân mình tròn tròn bị vài cánh hoa gì đó bao lại, lộ ra hai tròng mắt rất lớn, hết sức lo sợ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Chương 370: Dệt mộ chi thú 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Ô ô ô!! Chi chi chi!!!” Chúc mộng thú vừa mở miệng, phát ra thanh âm vô cùng chói tai, trực tiếp muốn đem nó ném xuống!

“Câm miệng!” Hoàng Bắc Nguyệt khế quát một tiếng, cầm theo thứ tương tự cánh hoa gì đó, nhắc Chúc mộng thú lên, tiểu viên cầu này trên người dĩ nhiên còn có tay cùng chân ngăn ngừa.

Loại này linh thú trước kia ở trong sách có ghi lại, không có mấy người chân chính gặp qua, vốn tưởng rằng bọn chúng hẳn là tuyệt tích, bằng không chính là ở chỗ sâu trong Phù Quang rừng rậm, sẽ không dễ dàng đi ra, sao có thể nghĩ đến ở bên ngoài mà đã gặp?

Bị thanh âm hét lớn của nàng hù dọa, Chúc mộng thú uất ức ngậm miệng, cũng không dám nữa lên tiếng.

Phong Liên Dực thấy nàng vẫn nhìn chăm chăm Chúc mộng thú, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, nhưng tựa hồ không có dự định giết Chúc mộng thú.

“Bọn chúng có thể tạo ảo cảnh trong mơ, đều là thật chẳng?” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi.

“Xem năng lực bản thân của bọn chúng mà định, nhưng chỉ cần từng trải qua một lần thì nó có thể tái hiện lại.”

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ trong chốc lát, con người trong suốt nhìn chăm chăm Chúc mộng thú, trong mắt ánh sáng lạnh lùng thoáng hiện, vật nhỏ vẫn đáng thương sợ hãi đến ô ô nức nở.

Phong Liên Dực nhìn không khỏi buồn cười, nói: “Bọn chúng lá gan rất nhỏ, bởi vậy chỉ dám trốn từ một nơi bí mật gần đó.”

“Bọn chúng thuộc về linh thú, chỉ cần ký kết khế ước là có thể cùng bọn họ trao đổi sao?”

Phong Liên Dực có chút sững sốt, chẳng lẽ nàng muốn cùng Chúc mộng thú ký kết khế ước? Chúc mộng thú này mặc dù năng lực không tồi, nhưng mà nếu như sớm có phòng bị, cũng không phải dễ dàng có thể làm cho người trúng chiêu như vậy.

“Cách thức trao đổi ngôn ngữ của chúng rất đặc biệt, linh thú thuộc về tâm trí, rất khó trao đổi.”

“Có đúng không?” Hoàng Bắc Nguyệt có hơi híp mắt, “Mặc kệ ngôn ngữ thông không thông, trên thế giới có một loại trao đổi, đúng là vạn năng, đó chính là đe dọa!”

Vừa nói, nhẹ buông tay, đem Chúc mộng thú ném xuống đất, đối tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ nói: “Cẩn nó!”

Một tiểu cầu giao động trước mắt, tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ lập tức hưng phấn, xem nó như quả cầu len mà nhào lên, dùng miệng còn chưa có răng ngậm lấy Chúc mộng thú gặm a gặm!

“Chi chi chi!!!” Chúc mộng thú sợ đến hồn phi phách tán, càng không ngừng ‘Chi chi chi’ kêu thảm.

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không chút thay đổi nhìn, Phong Liên Dực thì

cảm thấy buồn cười, lắc đầu, bị thần thú như vậy gặm, Chúc mộng thú không bị hù chết mới là lạ!

Gặm trong chốc lát, Chúc mộng thú bắt được một cơ hội từ miệng tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ chạy ra ngoài, vội vàng dùng cái chân nhỏ nhỏ chạy trốn chết.

Nhưng cái chân nhỏ nhỏ kia sao có thể chạy nhanh? Mới vừa trốn ra được, đã bị Hoàng Bắc Nguyệt đuổi chân đá trở lại!

“A ô ô ô!!” Chúc mộng thú phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị gặm đầy người đều là nước miếng, biết trốn không thoát, mắt to bắt đầu nháy chớp, đáng thương nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, hướng nàng cầu cứu.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm xuống đi, kêu ngạo nhìn: “Nghe ta lời, không cho trốn.”

“A a! Chi chi!”

“Không được ‘a’ cũng không cho phép ‘chi’, ta nghe không hiểu, đồng ý nháy mắt, không đồng ý cũng đừng chớp.”(Dạ: tỷ quá bá đạo
[Click để xem ảnh](#)
)

Chúc mộng thú trợn mắt sừng sốt một chút, đột nhiên Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt âm lãnh xuống tới, nó lập tức nháy mắt lia lịa.

Hoàng Bắc Nguyệt khước miệng cong lên, nói với tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ: “Thả nó.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ hé miệng đem Chúc mộng thú tròn nhãn bóng nhổ ra, nó quỳ rạp trên mặt đất.

Chương 371: Dệt mộng chi thú

5

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ há miệng, đem Chúc Mộng Thú tròn vo phun ra. Nó quỳ rạp trên mặt đất, hai tròng mắt đen láy tràn ngập vẻ linh động nhìn chăm chăm vào Chúc Mộng Thú, tùy thời gặm lấy nó một lần nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng Chúc Mộng Thú lên, vừa cầm một cái khăn lau khô nước miếng trên người nó vừa liếc nhìn đám người đang nằm ngổn ngang trên mặt đất, nói: “Làm cho bọn họ tỉnh lại đi.”

Chúc Mộng Thú rất nghe lời chớp chớp mắt, sau đó cánh hoa trên người nó mở ra, lộ ra cả thân thể tròn vo, trên đỉnh đầu nó còn có một cọng hành hơi nhọn màu xanh biếc.

Cọng hành lay động trong không khí, phát ra những thanh âm lổ tai không tài nào nghe được. Những thanh âm đó có chút giống như sóng siêu âm, từng đợt từng đợt nhọn nhọn tỏa ra.

Theo thanh âm này phát ra, đệ tử cùng sư phụ vốn đang ngã trên mặt đất cũng chậm rãi tỉnh dậy.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Chúc Mộng Thú thu vào trong hành lý, sau khi dặn dò nó không được lộn xộn, nàng mới đi qua đỡ Anh Dạ công chúa từ trên mặt đất ngồi dậy.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh Dạ công chúa mở to mắt, sắc mặt tái nhợt, chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Sau cơn ác mộng, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, ánh mắt nhìn bốn phía đều mang theo vẻ mờ mịt.

“Tĩnh lại là tốt rồi.” Chứng kiến Anh Dạ công chúa không bị thương, Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút yên tâm, thời điểm bị vây trong cơn ác mộng, nàng hình như đã động thủ với Anh Dạ công chúa – người đứng gần nàng nhất.

Cũng may có Phong Liên Dực kịp thời kéo nàng lại, bằng không, dưới trạng thái nổi điên đó, Anh Dạ công chúa sao có thể chống lại nàng đây?

Nhắc tới mới nhớ, lúc này cũng chỉ có Phong Liên Dực và hộ vệ Vũ Văn Địch của hắn là không có bị ảo cảnh của Chúc Mộng Thú lừa gạt. Rốt cục là tại sao? Mọi người đều cùng nhau vào, hơn nữa cũng không ai biết trước chuyện Chúc Mộng Thú sẽ đi ra quái phá!

Việc này tựa hồ có điểm kỳ quái, chẳng lẽ người của Tu La thành có bí pháp đặc thù gì hay sao? Bọn họ căn bản sẽ không bị ảo cảnh của Chúc Mộng Thú lừa gạt, hơn nữa, hắn còn biết trước Chúc Mộng Thú sẽ xuất hiện!?

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn nhặt liếc Phong Liên Dực một cái, vẻ hoài nghi trong ánh mắt không che giấu. Nàng không tin hắn, hoàn toàn không tin hắn, cái con người này căn bản không hề cho người ta cảm giác có thể tin nhiệm được!

Phong Liên Dực sững sốt, nụ cười trên môi cũng chậm rãi biến mất. Hắn đem tầm mắt dời đi chỗ khác, không nhìn nàng, chỉ cúi đầu ôn nhu hướng Anh Dạ công chúa thăm hỏi.

Quả nhiên có vấn đề!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía đám đệ tử cùng sư phụ đã tỉnh táo lại.

“Trưởng lão, đây hẳn là do Chúc Mộng Thú gây ra!” Lôi viện sĩ cùng vài vị lão sư khác lúc này cũng rơi vào ảo cảnh, giờ phút này bộ dáng của bọn họ có chút chật vật, lại có chút xấu hổ.

Chúc Mộng Thú có thể có thể đem sự việc mọi người không muốn đối mặt nhất hiện ra, mới vừa rồi nhiều người như vậy đều làm ra hành động luống cuống, những sư phụ ngày thường ra vẻ đạo mạo tự nhiên trong lòng sẽ có chút thấp thỏm.

Sắc mặt của Nam Cung trưởng lão cũng có chút xấu hổ, chòm râu dài cũng rối loạn không ít. Hắn ho nhẹ một tiếng, nói: “Không nghĩ tới ở ngoại vi Phù Quang rừng rậm lại có Chúc Mộng Thú xuất hiện, lần này lịch lãm thật sự là khúc chiết nặng nề a!”

Quách viện sĩ đi tới, trên người hắn có nhiều vết thương tương đối nghiêm trọng. Vừa rồi bị ảo cảnh của Chúc Mộng Thú lừa gạt, hắn đã cùng Lôi viện sĩ khai chiến. Hai người không ai chiếm được tiện nghi, đều bị thương, bởi vậy giờ phút này cũng không dám đối mặt với đối phương.

“Trưởng lão, những học sinh này bị thương tương đối nhiều, đa số đều là trọng thương, các sư phụ cũng bị thương rất nghiêm trọng, lần lịch lãm này chỉ sợ là...”

Nam Cung trưởng lão đứng lên, ngẩng đầu nhìn bốn phía. Trên mặt đất lúc này quả thật là một mảnh hỗn độn.

Chương 372: Dệt mộng chi thú

6

Nam Cung trưởng lão đứng lên, ngẩng đầu nhìn bốn phía. Trên mặt đất lúc này quả thật là một mảnh hỗn độn, có đệ tử trực tiếp bị chém mất một cánh tay, người bị trọng thương nằm khắp nơi, tiếng kêu khóc vang lên không ngớt.

Nam Cung trưởng lão nhíu mày, cảm thấy mình có chút già đi, lần này chỉ sợ là lần xuất ngoại lịch lãm tổn thất thảm trọng nhất từ khi Linh Ương Học Viện sáng lập cho tới nay!

Chức Mộng Thú kia mặc dù nhỏ nhưng lực sát thương quả thật vô cùng kinh người!

Bọn chúng là ác ma có thể khơi gợi lên địa phương đen tối nhất trong lòng của con người!

“Chữa thương trước đi, những ai không bị thương thì tạo thành vài tiểu đội đi tuần tra!” Nam Cung trưởng lão uy nghiêm nói: “Vì phòng ngừa Chức Mộng Thú trở lại tập kích, mọi người tốt nhất hãy đem thần thức phong bế lại, chỉ trao đổi với nhau bằng động tác thôi!”

“Vâng!” Vài vị lão sư không bị thương dẫn một đám đệ tử đi tuần tra.

Sau khi Phong Liên Dực giúp những đệ tử cùng sư phụ bị thương nghiêm trọng chữa trị xong, Nam Cung trưởng lão đi tới, nói: “Chúng ta mới tiến vào Phù Quang rừng rậm không bao lâu mà đã gặp phải Chức Mộng Thú, tình huống này quả thật rất không bình thường, Dực vương tử có ý kiến gì không?”

Phong Liên Dực nhàn nhạt cười: “Ta đoán việc này có liên quan tới vụ Linh thú bạo động lần trước.”

Nam Cung trưởng lão gật đầu, nói: “Ta cũng nghĩ vậy. Mấy năm gần đây Phù Quang rừng rậm cũng không yên bình, xảy ra rất nhiều biến hóa, ngay cả Chúc Mộng Thú còn chạy ra vùng ngoại vi thế này, nếu đi tiếp vào trong, chỉ sợ sẽ có uy hiếp càng thêm kinh khủng a!”

“Vậy trưởng lão dự định làm sao đây?” Phong Liên Dực hỏi, đi ra ngoài lịch lãm, mọi việc đều do Nam Cung trưởng lão định đoạt.

Nam Cung trưởng lão sắc mặt nghiêm trọng nói: “Lấy tình huống trước mắt, chúng ta chỉ có thể một con đường là trở về mà thôi.”

Phong Liên Dực có chút nhíu mày, kết quả như thế hẳn cũng không ngờ tới, xem ra lần lịch lãm này sẽ không được viên mãn rồi.

Đệ tử cùng lão sư bị thương rất nhiều, cuộc hỗn chiến vừa rồi mọi người đều rơi vào ác mộng, bọn họ thấy mình đang đối mặt với địch nhân mà mình hận nhất, đương nhiên sẽ dốc hết sức mà chém giết!

Khi đó nguyên khí ba động quá lớn, Phù Quang chung quanh bị hấp dẫn lại đây cũng không ít, có người còn bị Phù Quang tấn công, bởi vậy tổn thất rất thê thảm.

“Dực vương tử.” Nam Cung trưởng lão hình như nghĩ tới điều gì, đột nhiên thấp giọng hỏi: “Lúc nãy bị vây khốn trong ảo cảnh, Bắc Nguyệt quận chúa có động thủ với người nào không? Thực lực của nàng như thế nào?”

Tròng mắt màu tím nhạt hơi chuyển, Phong Liên Dực cũng không khỏi kinh ngạc, ngay cả Nam Cung trưởng lão cũng bắt đầu chú ý

đến nha đầu kia, xem ra việc tiếp tục giả heo ăn thịt hổ của nàng sẽ không còn dễ dàng rồi đây.

“Ta vừa rồi cũng bị Chúc Mộng Thú vây khốn, không thấy được cái gì, nhưng Anh Dạ công chúa ở gần Bắc Nguyệt quận chúa không có bị thương, bởi vậy ta nghĩ thực lực của nàng cũng chỉ trong phạm vi có thể tưởng tượng được mà thôi.”

Nam Cung trưởng lão vuốt vuốt chòm râu, thần sắc có chút thất vọng. Thực lực của Bắc Nguyệt quận chúa chỉ ở trong phạm vi có thể tưởng tượng được thôi sao? Hắn vẫn mong chờ nha đầu này sẽ cho hắn một cái kinh hỉ, chẳng lẽ là hắn đoán sai?

“Hôm nay may mà có Dực vương tử, chờ thương thế của bọn hắn ổn định lại thì chúng ta lập tức lên đường trở về.”

“Không sao, chỉ là một cái nhắc tay thôi mà.” Phong Liên Dực khiêm tốn cười cười, cùng Nam Cung trưởng lão tán gẫu vài câu rồi cũng đi ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt không có bị thương nên tự động xin đi tuần tra chung quanh. Nàng càng nghĩ càng cảm thấy tình huống vừa rồi không đúng.

Phù Quang lóe lên trong rừng rậm u tối, tiểu đội tuần tra lúc này đều bị Chúc Mộng Thú dọa cho chết khiếp, giờ phút này quả thật là thảo mộc giai bình (Dạ: chỉ trạng thái quá mức lo lắng, nghi thần nghi quỷ, cỏ cây lay động một cái cũng tưởng là địch nhân tấn công), mỗi người đều cảm thấy bất an.

Chương 373: Dệt mộng chi thú

7

“Đừng có đi xa quá, rừng rậm này thật sự là càng ngày càng khủng bố.” Có người ở trong đội ngũ nhỏ giọng nói.

Không có bị thương, bọn họ ít nhiều cũng cảm thấy may mắn.

“Này này, lúc này các người mơ thấy cái gì vậy?”

“Đừng nói nữa! Loại chuyện này có cái gì tốt để nói chứ? Đều là ảo cảnh Chúc Mộng Thú tạo ra mà thôi!”

“Không phải nha, nếu chưa từng trải qua, Chúc Mộng Thú có muốn cũng không tạo ra ảo ảnh được.”

“Các người nói xong chưa, bây giờ là lúc đi tuần tra đó. Ta thấy lần lịch lãm này của chúng ta xem ra không thể tiến hành nữa rồi, thật mất hứng mà!”

“Không tiến hành nữa thì càng tốt! Phù Quang rừng rậm kỳ quái như vậy, ta cũng không dám ở lại nữa đâu, dù sao sau này chúng ta cũng không phải làm dong binh, cũng không cần đến Phù Quang rừng rậm nữa!”

“Người thật không có tiền đồ mà!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe những người này nói chuyện, tâm tình phiền muộn không thôi. Nàng vốn đi cuối cùng, giờ phút này liền thả chậm cước bộ, lặng lẽ cách xa đội ngũ, xoay người tìm một phương

hướng khác rời đi.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ thấy nàng mắt húng, tâm tình của nó cũng sa sút. Nó cọ cọ tay nàng, phát ra thanh âm mềm mại nũng nịu giống như đang lấy lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn nó: “Người àm ỉ cái gì, đói bụng thì tự mình đi kiếm ăn đi.”

Nói xong, nàng đem Hoàng Kim Thánh Hồ đặt xuống đất, lại vỗ vỗ cái mông của nó, ý bảo nó đi phụ cận tìm thức ăn.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ chạy hai bước rồi quay đầu chạy về phía Hoàng Bắc Nguyệt, quẩn quít bên người nàng không buông.

“Không đi kiếm ăn, chút nữa đói bụng ta cũng mặc kệ người.” Nàng đang buồn bực, nào có tâm tình chơi đùa với nó?

“Nó mới sinh ra có một ngày, còn chưa biết tự mình kiếm ăn.” Thanh âm ôn nhuận tựa như nước chảy vang lên.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ tinh thần phấn chấn, vui sướng đứng lên, lon ta lon ton chạy về phía sau. Phong Liên Dục khom lưng đem nó ôm lấy, lấy một miếng thịt từ trong nạp giới ra đưa cho nó, nhìn nó ăn say sưa, hần cười nói: “Người còn chưa đặt tên cho nó, sau này phải gọi như thế nào đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên mặt đất đứng lên, chậm rãi xoay người, ánh mắt lạnh lùng nhìn hần: “Người tới đây làm gì?”

“Thấy người ở một mình, ta không yên tâm.” Hần tỉ mỉ nói: “Ta biết tâm tình của người không tốt, nhưng cũng không thể cầm tánh mạng của mình ra đùa giỡn như vậy được, trong Phù Quang rừng rậm có

rất nhiều nguy hiểm.”

“Phong Liên Dực, người luôn giả nhân giả nghĩa, làm bộ làm tịch như vậy sao?” Nghe xong lời của hắn, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt càng thêm lạnh lùng, dùng ngữ điệu châm chọc nói: “Mang mặt nạ mang lâu như vậy, người không chán sao?”

Phong Liên Dực hơi ngần ra, nói: “Ta không có giả vờ với người.”

“Người có! Đừng giả vờ không hiểu trước mặt ta!” Thanh âm lãnh khốc, bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt chớp động, trong nháy mắt đã tới trước mặt của Phong Liên Dực, một quyền đánh ra!

Quyền phong còn chưa đánh vào người, một trận áp lực đã đập vào mặt, Phong Liên Dực vội vàng hướng bên cạnh tránh qua, nhanh chóng đem tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đặt xuống đất rồi mới giơ tay lên, đỡ lấy quyền phong sắc bén của Hoàng Bắc!

“Tại sao không tin ta?” Thanh âm của hắn cũng lạnh xuống, mang theo cảm giác phiền não cùng phẫn nộ vì không được tín nhiệm!

“Hừ! Tin người? Vậy người nói cho ta biết, Chúc Mộng Thú kia là chuyện gì? Người dám giải thích sao?” Hoàng Bắc Nguyệt đồng dạng cũng không yếu thế, hắn mạnh, nàng cũng sẽ không yếu hơn so với hắn!

Hai người cứ người một quyền ta một cước, không hề dùng nguyên khí, đánh nhau giữa đám Phù Quang chập chờn.

Một quyền một cước, không ai nhường ai!

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ ở một bên nhìn, nghiêng đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một chút rồi lại xoay sang nhìn Phong Liên Dực một tẹo.

Chương 374: Dệt mộng chi thú

8

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ ở một bên nhìn, nghiêng đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một chút rồi lại xoay sang nhìn Phong Liên Dực một tẹo. Nó hết sức ưu sầu, hết sức buồn bực, tựa hồ không biết mình phải đi giúp ai.

Nó thấp giọng đáng thương kêu vài tiếng, ngay cả thịt cũng ăn không vô nữa.

“Chức Mộng Thú xuất hiện cũng không phải là ta muốn hại người!” Phong Liên Dực trầm giọng nói, lúc ấy hắn vẫn ở bên người nàng chính là vì bảo vệ nàng!

Lãnh quang thoáng hiện trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt: “Người thừa nhận Chức Mộng Thú là do người mang đến! Nói, người nhìn thấy cái gì rồi? Người từ trong giấc mộng của ta thấy cái gì?!”

Nàng giống như một đầu mãnh thú tức giận, khí thế hung hăng, lực lượng ẩn chứa trong quyền cước lại mạnh hơn, tốc độ cũng nhanh thêm vài phần. Quyền ảnh nặng nề, nhanh đến mức làm người ta choáng ngợp!

Phong Liên Dực lui về sau mấy bước, nhíu mày nói: “Ta không có nhìn mộng cảnh của người!”

“Người nghĩ rằng ta sẽ tin lời của người nói sao? Lúc ấy người làm cái gì thì cũng chỉ có một mình người biết!”

“Tại sao người vẫn không tin ta!” Phong Liên Dực cũng nổi giận, hấn vòng qua, đem chưởng phong của nàng triệt tiêu, lại phi thân tiến lên, thiếu chút đã bắt được bả vai của nàng.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại giống như một con cá linh hoạt, kinh nghiệm cận chiến ở hiện đại của nàng vô cùng phong phú, sao có thể dễ dàng bị người bắt như vậy được!

Thân thể linh hoạt chợt lóe đã tránh được, nụ cười lạnh lẽo trên khóe miệng càng sâu: “Người không nhìn mộng cảnh người khác, vậy người dùng Chúc Mộng Thú để làm gì?”

Câu nói này đã hoàn toàn kích phát cơn giận của hấn. Sắc mặt hấn trầm xuống, cảm thấy cơn tức giận như phô thiên cái địa ập tới. Đời này, người nào hiểu lầm hấn, không tin hấn, hấn cũng không quan tâm!

Nhưng là...hấn lại quan tâm đến việc nàng có tin hấn hay không!

“Hoàng Bắc Nguyệt, người trời sinh là người đa nghi như vậy sao? Người từ trước tới giờ chưa từng tin tưởng bất luận kẻ nào sao?!” Một lần bắt không được nàng, Phong Liên Dực liền xuất thủ lần thứ hai, lần này hấn cũng không còn hạ thủ lưu tình nữa, bóng dáng giống như cơn gió, trong nháy mắt đã biến mất.

Trong lúc Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, hấn đã xuất hiện sau lưng nàng, song chưởng duỗi ra từ phía sau đem nàng ôm lấy, lại chế trụ hai cánh tay của nàng, khiến cho nàng không thể động thủ được nữa.

“Tên hỗn đản khốn kiếp!” Hoàng Bắc Nguyệt tức giận mắng một tiếng, dưới chân dùng sức, đôi chân dẻo dai có thể so với vận động viên thể thao đá lên trên, thiếu chút nữa đã đá trúng mặt hắn.

Sắc mặt Phong Liên Dục trầm xuống, ôm nàng té xuống đất, ngay tại chỗ lăn một vòng, sau đó đem nàng đè dưới thân, gắt gao giữ chặt hai tay cùng hai chân của nàng. (Dạ: *máu mũi tuôn trào*

[Click để xem ảnh](#)

)

“Người còn cử động nữa, ta sẽ không khách khí với người!” Phong Liên Dục phẫn nộ tới cực điểm, không nghĩ tới đối phó một nữ nhân lại phiền toái như vậy.

Dùng toàn lực đánh lại sợ tổn thương nàng, chính mình cũng sẽ đau lòng.

Nhưng không dùng toàn lực, nha đầu kia so với mãnh thú còn hung ác hơn, bất cẩn một chút là mình sẽ thua trong tay nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt gắt gao nhìn chăm chăm hắn, hung hăng cắn răng, từng chữ từng chữ phun ra: “Người muốn giết ta sao?”

“Nếu ta muốn giết người, lúc này đã không hạ thủ lưu tình rồi.”

Phong Liên Dục thật vất vả mới áp chế được cơn giận, con người màu tím bao trùm một tầng phẫn nộ, cơ hồ hóa thành một vòng xoáy thôn phệ hết thảy!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt như vậy sao lại có thể xuất hiện trên người của một tiểu cô nương mười hai tuổi đây?

“Người bây giờ có thể bắt nạt ta, nhưng hai năm sau, ta muốn cho người đẹp mắt!”

Phong Liên Dực giận quá hóa cười: “Hoàng Bắc Nguyệt, người thật sự chưa từng tín nhiệm ai sao?”

“Người đáng tin tự nhiên ta sẽ tin!”

“Người lấy cái gì để kết luận là đáng tin hay không đáng tin?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn: “Nhìn hành vi, hành vi quang minh lỗi lạc tự nhiên sẽ đáng tin!”

Triệt để bị hạ gục.(Dạ: câu này không biết của tác giả hay tiếng lòng của Dực ca nên ta cứ thêm vào:3)

Chương 375: Dệt mộng chi thú

9

“Ta thừa nhận, ta có chút không quang minh lỗi lạc, nhưng sao người lại nói là ta bắt nạt người?” Phong Liên Dục vừa nói vừa khẽ thở dài một tiếng: “Lúc này ta quả thật không có xem mộng cảnh của người, ta triệu hồi Chúc Mộng Thú chẳng qua là muốn tìm một thứ đồ.”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đi tới, nhìn tư thế kỳ quái hai người bọn họ (Dạ: trời ơi, ta chết cười mất), nghiêng đầu nhìn nửa ngày vẫn không hiểu mô tê gì, đành kêu “ô ô” vài tiếng, chạy tới cọ cọ vào mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

“Tránh ra!” Hoàng Bắc Nguyệt cau mày hô một tiếng.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ sợ đến rụt cổ, nhưng thấy nàng không phải thật sự tức giận, nó lại lấy hết can đảm tiếp tục chạy tới cọ cọ vào người nàng, cọ a cọ, động tác làm nũng đáng yêu thế kia thật làm cho người khác không cách nào nổi giận.

Phong Liên Dục cúi đầu cười nói: “Ta nói cho người biết, người đừng tức giận nữa.”

“Ta mà tức giận sao, buông ta ra!” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh một tiếng.

Phong Liên Dục cũng cảm thấy làm hành động này với một thiếu nữ cũng có chút quá phận, nếu không phải vừa rồi không trị được nàng, hẳn cũng sẽ không làm ra cái hạ sách này. Giờ phút này hẳn có chút ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng, chậm rãi buông tay nàng ra, từ trên

người nàng đứng lên.

Hoàng Bắc Nguyệt xoa xoa cái tay bị giữ chặt đến mức có chút bủn rủn, lãnh máu khế liếc hắt, đột nhiên thừa dịp hắt không phòng bị, một quyền nện lên mặt hắt.

Phong Liên Dục bị đánh ngã về phía sau, bưng cái mũi chảy máu ngẩng đầu lên nói: “Người...người, không phải người nói người không tức giận sao?” (My: Nguyệt tử thực bạo lực a T.T hồng mắt cái mặt đẹp choai của anh Dục rồi!!! Dục ca của ta a a a a...)

(Dạ: đọc khúc này thấy buồn cười quá, tính trẻ con của Nguyệt tử bùng phát đây mà:))

“Ta nói ta sẽ không tức giận, nhưng chưa từng nói ta sẽ không đánh người nha!” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, phui phui bụi trên người: “Tiện nghi của Hoàng Bắc Nguyệt ta há lại dễ chiếm như vậy sao?”

Nàng không chút thẹn thùng nói ra những lời này, ngược lại lại làm cho Phong Liên Dục có chút xấu hổ: “Ta...ta cũng không có chiếm tiện nghi của người.” (Dạ: Nguyệt tử thân nữ nhi còn ko xấu hổ, người xấu hổ cái gì)

“Chiếm hay không chiếm ta không quan tâm, ta chỉ hỏi người, người dùng Chức Mộng Thú là muốn tìm cái gì?”

Phong Liên Dục chậm rãi ngồi dậy, lấy tay khăn che cái mũi chảy máu, buồn bực lên tiếng: “Đây là bí mật của Tu La thành, không phải ta không muốn nói cho người, chỉ là...”

“Bí mật của các người ta cũng ta cũng không để ý, chẳng qua, nghe nói Hồng Liên của Quang Diệu Điện cũng đi ra tìm một thứ, mục tiêu của các người chẳng lẽ cũng giống bọn họ?” Hoàng Bắc Nguyệt

vòng vo hỏi thăm.

Phong Liên Dực cũng không biết nàng đã cùng Tư Mã Quy Yển nói chuyện qua, biết được Hồng Liên của Quang Diệu Điện đang đi tìm Vạn Thú Vô Cương, Hoàng Bắc Nguyệt lợi dụng cái sơ hở này, dụ hấn đi vào tròng.

“Không sai, chúng ta đều đi tìm cùng một thứ.” Phong Liên Dực gật đầu: “Linh Ương Học Viện truyền thừa mấy ngàn năm, mấy vị trưởng lão cũng nắm giữ không ít tin tức trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, ta muốn mượn năng lực của Chức Mộng Thú đi dò thám mộng cảnh của Nam Cung trưởng lão.”

“Vậy dò xét được không?”

Phong Liên Dực lắc đầu: “Thực lực Nam Cung trưởng lão không thấp, lại có Linh Ương Học Viện trợ giúp, ý thức bọn họ đều có công xiềng, muốn dò thám cũng không phải dễ dàng như vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, không dò thám được là tốt rồi.

Nàng sợ hấn từ trong mộng cảnh của Nam Cung trưởng lão biết được tin tức của người thần bí mười hai năm trước đã phong ấn Yểm ở trong thân thể nàng, người nọ cùng Hoàng Bắc Nguyệt có liên hệ, nói không chừng nàng sẽ bị đám người kia hoài nghi.

“Ta quả thật rất muốn biết, đến tột cùng là bảo bối hiếm lạ gì mà có thể làm cho Quang Diệu Điện cùng Tu La thành đều mơ tưởng tới?” Hoàng Bắc Nguyệt chế nhạo nói.

“Cái này, nếu sau này có cơ hội, ta nhất định sẽ nói cho người biết.” Phong Liên Dực cười nói, cái mũi bị nàng đánh vẫn còn rất đau,

nàng xuống tay quả thật là không chút lưu tình.

Chương 376: Dệt mộng chi thú

10

“Sau này sao? Sau này thì ta không còn hứng thú nữa.” Hoàng Bắc Nguyệt đá nhẹ tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ: “Còn không mau đi đi, thật là không có tiền đồ mà!” (tỷ nữ lòng nào đá tiểu Hồ, huhu TT^TT)

Thân thể tròn tròn những thịt là thịt của tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ bị nàng đá một phát lập tức lăn tròn trên đất, lăn mấy vòng xong nó lại ngồi dậy, ngây ngô hướng nàng chạy đến, bộ dáng trung thành vẫy vẫy đuôi. (trời ơi, tiểu Hồ, nhóc có cần dễ thương như vậy không hả <3)

Hoàng Bắc Nguyệt khinh bỉ nhìn hấn: “Này này, ngươi đến cùng có phải là Thánh Hồ hay không vậy? Sao ta nhìn thế nào cũng giống chó thế?”

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ “ư ừ” một tiếng, thân thể tròn trịa trong nháy mắt xiu xuống, tựa như vừa rồi đã chịu phải đả kích không nhỏ.

Phong Liên Dục an ủi sờ sờ cái đầu nhỏ của nó. Máu mũi của hấn cũng đã ngừng chảy, sau khi dùng khăn tay lau lại thì trên mũi chỉ còn lưu lại một vết xanh tím, chỉ là, cái vết này đã đem vẻ đẹp tuyệt sắc của hấn kéo xuống một bậc.

“Hoàng Bắc Nguyệt, giấc mộng lúc nãy, ngươi đã trải qua chuyện gì vậy?” Phong Liên Dục cúi đầu nhìn tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ, đột nhiên hỏi.

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt lập tức tràn ngập sát khí âm lãnh

khủng bố, ngay cả Phong Liên Dực đang cúi đầu cũng có thể cảm giác được. Hấn ngẩng đầu nhìn nàng: “Quá khư làm người thống khổ như vậy, ta thật hi vọng người có thể quên đi.”

Hấn đang quan tâm nàng, không phải đang giả bộ, hấn thật lòng.

“Chuyện của người khác người đừng có quản tới.” Giọng nàng vẫn lạnh như băng, cũng không phải nàng không cảm kích hấn, chỉ là, những việc liên quan tới quá khứ chính là những việc nàng không muốn đề cập tới nhất. Tình thân, nó luôn là chỗ mềm yếu nhất trong lòng của nàng.

Bởi vì từ nhỏ đã mất đi tình thân nên nàng vô cùng khát vọng nó, nhưng càng khát vọng, nàng lại càng không thể chiếm được nó.

Nhìn thấy Tiêu Viễn Trình đối xử tệ bạc đủ điều với Hoàng Bắc Nguyệt, lấy tính cách lạnh lùng của nàng vốn sẽ không hỏi đến, nàng không quan tâm đến những chuyện đó, nhưng mà thân là cha, làm sao hấn có thể làm chuyện độc ác như vậy? Hổ dữ không ăn thịt con, nàng hận nhất là loại người bại hoại luân thường, đạo đức tiêu vong giống như súc sinh!

Tiêu Viễn Trình hấn đã vũ nhục hai chữ “phụ thân” này!

Nàng ôm lấy tiểu Hoàng Kim Thánh Hổ, đang chuẩn bị rời đi thì tiểu Chúc Mộng Thú vốn đang ở trong túi xách lại vươn cái đầu ra, kêu “chi chi” một tiếng, kéo kéo y phục của nàng, vẻ mặt đáng thương nhìn nàng.

“Sao vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn con vật nhỏ này, lại nhớ tới cơn ác mộng vừa rồi, sắc mặt nàng thoáng cái trầm xuống.

Chúc Mộng Thú nhăn tình sợ hãi, giơ ngón tay út ngăn ngăn lên chỉ

về một phía, đôi mắt to long lanh.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn theo hướng tay nó, chỉ thấy trong vùng rừng rậm u ám, dưới ánh sáng chập chờn của đám Phù Quang, vài đầu Chúc Mộng Thú hơi lớn đang lấp ló nhìn sang đây.

Khóe miệng nàng hơi nhếch lên, đây hẳn là người nhà của nó rồi! Tới đây làm gì đây? Trả thù sao? Muốn đem đứa nhỏ này trở về? Hừ, nghĩ hay lắm!

Đồ đã rơi vào tay nàng lại còn muốn trở về sao?

Hoàng Bắc Nguyệt dùng tay túm lấy cọng hành màu xanh (chắc là một cái chỏm/sợi màu xanh, bản tiếng trung ghi hành nên thôi ta cứ ghi hành) trên đầu Chúc Mộng Thú, nhắc hẳn lên vung vẩy trên không trung hai cái. Chúc Mộng Thú sợ đến mức kêu “chi chi nha nha”, hai cái tay nhỏ xíu vội vàng ôm lấy cánh hoa của mình, run lẩy bẩy, nước mắt lưng tròng, bộ dáng hết sức đáng thương.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng ngón tay cái chỉ chỉ mình, nói: “Nó là của ta.”

Đám Chúc Mộng Thú ẩn núp trong rừng cây thấy hành động này của nàng cũng sợ đến mức run lập cập, bọn chúng kéo kéo cánh hoa nhỏ, vẻ mặt đáng thương cầu xin nàng.

“Bọn chúng chỉ muốn chào tạm biệt hẳn một chút mà thôi.” Phong Liên Dục thấy hành động vừa cường thế lại vừa ngây thơ của nàng, lại nhìn qua đám Chúc Mộng Thú sợ đến sắp khóc kia, đành phải lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hoài nghi liếc hẳn một cái.

Phong Liên Dực nói: “Bọn họ muốn người giơ cao đánh khế. Hài tử của bọn họ đã rơi vào tay người, vậy cứ để nó đi theo người ra ngoài rèn luyện. Bọn chúng hi vọng nó có thể trưởng thành hơn.”

Chương 377: Thái hậu hồi chiều 1

Thì ra Chúc Mộng Thú cũng không phải là không có linh trí (đại khái là trí thông minh), bọn chúng chỉ hơi khác với Linh thú bình thường, bởi vậy việc giao lưu với bọn chúng tương đối khó khăn.

Nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của bọn chúng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đại phát thiện tâm, nhưng nàng là người thù dai, Chúc Mộng Thú làm cho nàng thống khổ như vậy, nàng đương nhiên sẽ không để nó dễ chịu rồi.

Nàng ngoắc ngoắc tay bảo tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đi tới, lại đem Chúc Mộng Thú cho nó ngậm trong miệng, dặn dò nó: “Trông chừng nó cho tốt, đừng để nó chạy trốn biết không?”

Được Hoàng Bắc Nguyệt ủy thác trọng trách quan trọng, tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ cảm thấy vô cùng quang vinh. Nó hưng phấn gật gật đầu, sau đó vừa chảy nước miếng vừa vui sướng chạy tới chỗ đám Chúc Mộng Thú kia.

Tiểu Chúc Mộng Thú đáng thương toàn thân ướt đẫm nước miếng, run lẩy bẩy. Mỗi lần hàm răng của Hoàng Kim Thánh Hồ hơi run lên, đám Chúc Mộng Thú liền vội tới mức đứng ngòai không yên, “chi chi nha nha” không ngừng.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ mở miệng ra, đem Chúc Mộng Thú ném xuống đất. Chúc Mộng Thú lăn một vòng trên mặt đất, vừa ngòai dậy đã lập tức chạy tới bên cạnh cha mẹ mình, cụp mắt gạt lệ tố khổ.

Chức Mộng Thú ma ma (CMT mẹ, nhưng ta thấy để ma ma đáng yêu hơn) chua xót, cầm lấy cánh hoa của bản thân lau nước mắt. Nó sờ sờ đầu của tiểu Chức Mộng Thú, “chi chi nha nha” một hồi, sau đó đem một cái túi nhỏ đeo lên cổ cho tiểu Chức Mộng Thú.

Tiểu Chức Mộng Thú lập tức há mồm khóc lớn, bộ dáng tràn ngập ủy khuất!

Hoàng Bắc Nguyệt ở phía sau nhìn, tuy rằng nàng không hiểu những lời bọn nó nói, nhưng nàng có thể suy đoán được, tiểu Chức Mộng Thú khẳng định đang kháng nghị với cha mẹ của nó, xin bọn họ đừng giao nó cho một chủ nhân hung ác như nàng.

Chức Mộng Thú ma ma và Chức Mộng Thú ba ba đều chảy nước mắt, một đám tiểu Chức Mộng Thú khác cũng ở bên cạnh khóc lớn, thanh âm cãi nhau “chi chi nha nha” kia thật sự làm người khác bực bội!

“Xong chưa!” Hoàng Bắc Nguyệt hô một tiếng, tiểu Chức Mộng Thú vừa nghe đã sợ đến mức muốn chạy trốn.

Chức Mộng Thú ma ma hướng tới nàng “chi chi nha nha” nói gì đó, Hoàng Bắc Nguyệt không hiểu, chỉ đành nhìn về phía Phong Liên Dục. Phong Liên Dục thấy vậy cười nói: “Nó nói đây là hài tử nhỏ nhất của nó, rất ngốc, hi vọng người có thể đối xử với con nó tốt một chút, đừng để cho Linh thú bên ngoài khi dễ nó.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, mặc dù bên ngoài nàng tỏ vẻ bất mãn, thế nhưng trong lòng vẫn thoáng xúc động. Hài tử phải rời bỏ cha mẹ, cha mẹ của nó chắc hẳn sẽ rất nhớ nó a.

Nó còn là đứa nhỏ nhất, hơn nữa cũng là đứa ăn nói vụng về nhất.

“Nếu nó nghe lời, ta đương nhiên sẽ bảo vệ nó thật tốt.”

Chức Mộng Thú ma ma nghe vậy liền vỗ vỗ đầu tiểu Chức Mộng Thú, lại “chi chi nha nha” dận dò nó một phen, Chức Mộng Thú ba ba cũng “chi chi nha nha” một hồi, sau đó mới phất phất tay, ra hiệu cho tiểu Chức Mộng Thú đi đi.

Tiểu Chức Mộng Thú ôm cái túi nhỏ, nước mắt tràn mi, sau khi “chi chi nha nha” mấy tiếng, nó mới lưu luyến xoay người, vừa vặn trông thấy tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ khổng lồ đang đứng đó, nó bị dọa đến mức hồn phi phách tán.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ nghịch ngợm há miệng ra, làm bộ muốn đem hấn ngậm vào. Tiểu Chức Mộng Thú “chi nha” hét thảm một tiếng, vội vàng ôm lấy cái túi nhỏ liều mạng dùng mấy cái chân ngăn ngừa hương về phía Hoàng Bắc Nguyệt lao nhanh tới.

Thân hình tròn vo, cánh hoa nhỏ cứ mở ra khép lại, tiếng kêu “chi nha” quái dị, nước mắt bay bay về phía sau. Nhìn từ xa, nó giống như một quả cầu len đang lăn tròn vậy.

Dáng vẻ hài hước kia lập tức khiến cho tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ hưng phấn, nó hình như thật sự cho rằng tiểu Chức Mộng Thú là một quả cầu len đang lăn tròn, hào hứng đuổi theo.

Tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ ở phía sau há miệng, nhiệt khí tản ra làm cho tiểu Chức Mộng Thú sợ gần chết, “chi nha” một tiếng, rồ cục chạy đến bên chân Hoàng Bắc Nguyệt, nó cuống quýt ôm chân của nàng cầu cứu.

Chương 378: Thái hậu hồi chiều 2

Hoàng Bắc Nguyệt thò tay đem nó xách lên, vung vẩy mấy cái trước mặt tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ, làm nó mấy lần nhảy dựng lên, thiếu chút đã cắn được tiểu Chúc Mộng Thú. (hai đứa đều xưng là “nó”, lắm lúc sợ mọi người không biết đứa nào với đứa nào, mọi người có ý kiến gì không a~)

Một đứa hưng phấn không thôi, một đứa lại sợ đến mức kêu thảm thiết không ngừng.

Một đám Chúc Mộng Thú bên kia cũng sợ hãi vạ phần, khẩn trương nhìn chăm chăm bên này.

“Ha ha!” Hoàng Bắc Nguyệt cười to hai tiếng, đem tiểu Chúc Mộng Thú bỏ vào trong hành lý, lại vỗ vỗ đầu tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ, nói: “Không tòi không tòi, trở về ta sẽ cho ngươi ăn thịt!”

Tiểu Chúc Mộng Thú cũng từ trong túi ló đầu ra, đôi mắt ngập nước. Nó giơ cái tay ngắn ngủn lên, hướng người nhà vẫy vẫy, thấp giọng “chi nha” vài tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhìn về phía bên kia, nói: “Yên tâm đi, Linh thú của ta, ai cũng không dám bắt nạt!”

Trong lòng lại âm thầm bổ sung một câu: “Đương nhiên chỉ có ta mới có thể bắt nạt bọn chúng!” (Nguyệt tử quá hắc, quá hắc mà:)))

Đám Chúc Mộng Thú chậm rãi li khai, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người

nhìn Phong Liên Dực: “Lần sau nếu còn dám sử dụng ám chiêu đùa giỡn ta, ta tuyệt đối sẽ không buông tha ngươi!”

Phong Liên Dực nâng nâng tay, có lần giáo huấn này, hẳn đương nhiên sẽ không làm như vậy nữa, đã thấy bộ dáng thống khổ của nàng trong mộng cảnh, hẳn cũng rất hối hận, nếu biết trước như vậy thì hẳn đã nhắc nhở nàng trước rồi.

“Bắc Nguyệt quận chúa, các ngươi ở chỗ này sao? Thật là hù chết chúng ta mà!” Nữ lão sư dẫn đội tuần tra vội vàng vàng đi tới bên này, trông thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền thở phào một hơi.

Người nào mất tích cũng được, nhưng Bắc Nguyệt quận chúa vạn vạn lần không thể mất tích nha!

Nữ lão sư nói xong ngẩng đầu lên, vừa vặn nhìn thấy Phong Liên Dực, gương mặt lập tức phủ thêm một tầng đỏ ửng, thanh âm ngay lập tức trở nên ôn nhu: “Dực Vương tử, ngươi cũng ở nơi đây sao?”

Vị Cửu hoàng tử phong hoa tuyệt đại của Bắc Diệu quốc này có lực sát thương rất lớn đối với phái nữ của Nam Dực quốc.

Bình thường thoạt nhìn hẳn ôn nhã nhẹ nhàng, giống như một quý công tử, nhưng kỳ thật hẳn cũng rất khó đến gần, dưới bề ngoài ôn nhuận như ngọc là sự lạnh lùng từ chối người ngoài ngàn dặm.

Thời điểm thường ngày muốn tới gần hẳn cũng rất khó, bây giờ đột nhiên gặp phải, nữ lão sư vô cùng khẩn trương.

Phong Liên Dực ôn hòa cười nói: “Là ta có chút chuyện muốn nói với Bắc Nguyệt quận chúa, bởi vậy mới kêu nàng tới, gây phiền toái cho ngươi rồi, thật xin lỗi.”

“Không sao không sao, chỉ là chuyện nhỏ thôi mà.” Vị nữ lão sư kia ngược ngàng nói, vờ vịt bắt chuyện: “Nghe nói thân thể Dực vương tử gần đây không tốt, không biết hiện tại như thế nào?”

Phong Liên Dực hơi mỉm cười nói: “Chỉ là chút chuyện mà thôi, đa tạ người đã lo lắng, Tôn lão sư có phải có chuyện muốn tìm Bắc Nguyệt quận chúa hay không?”

Không chút dấu vết kết thúc cuộc trò chuyện, hơn nữa lại còn làm cái vị Tôn lão sư kia cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được sủng ái mà lo sợ), trong lòng còn thầm nghĩ: “Hắn vẫn nhớ ta họ Tôn, xem ra trong mắt hắn, ta cũng không phải vô hình.”

“Là Nam Cung trưởng lão muốn mọi người tập hợp lại, chuẩn bị nhỏ trại trở về.”

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nói: “Nhanh như vậy sao? Chúng ta mới tới không có bao lâu mà, không phải nói là rèn luyện nửa tháng sao?”

” Quận chúa, lần này Chức Mộng Thú đã tạo thành thương tổn quá lớn, bởi vậy Nam Cung trưởng lão mới hạ lệnh trở về. Chuyện tình lịch luyện chỉ sợ sẽ phải chờ kế hoạch lần tiếp theo thôi.” Tôn lão sư kiên nhẫn giải thích.

Thì ra là như vậy, vì sự an nguy của các đệ tử, Nam Cung trưởng lão cũng chỉ còn cách này, dù sao thời đại này vẫn rất coi trọng những đệ tử có thiên phú.

Võ giả vi tôn, trong lúc bọn hắn còn nhỏ yếu, học viện phải bảo vệ bọn hắn cho thật tốt!

“Đã hiểu, vậy chúng ta đi thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt hướng Tôn lão sư

nở nụ cười, ôm lấy tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đi trước.

Chương 379: Thái hậu hồi chiều 3

Phong Liên Dục có chút bất đắc dĩ, nha đầu này cũng quá giáo hoạt đi, đây rõ ràng là đem hấn đẩy vào trong hố lửa mà...

“Dục Vương tử, ta rất ngưỡng mộ trình độ cầm nghệ của ngươi, nhà ta mặc dù là võ đạo gia truyền, thế nhưng phụ thân ta hi vọng...” Tôn lão sư ngưỡng ngừng nói.

Phong Liên Dục mỉm cười, bỗng nhiên ngẩng đầu lên, khẽ gọi một tiếng: “Tôn lão sư.”

Tôn lão sư đang ngưỡng ngừng không thôi ngẩng đầu lên nhìn hấn, vừa vặn thấy được hai tròng mắt màu tím nhạt. Nàng sững sốt một chút, ánh mắt trong phút chốc trở nên đờ đẫn.

Phong Liên Dục lần nữa nhếch môi, nói: “Tôn lão sư, ngươi vừa mới nói Nam Cung trưởng lão kêu chúng ta trở về tập hợp sao?”

“Hả? À...ừ!” Tôn lão sư sau chốc lát thất thần, rốt cục mờ mịt gật đầu.

“Vậy thì đi thôi.” Phong Liên Dục lễ phép hướng nàng cười cười, sau đó đi trước.

Tôn lão sư nhìn theo bóng lưng hấn, trong đầu hoàn toàn không nhớ rõ chuyện vừa rồi, chỉ cảm thấy mơ hồ có chút hối hận, cơ hội tốt như vậy sao mình lại không nói vài câu với hấn chứ!

Hoàng Bắc Nguyệt đi được vài bước, quay đầu lại thì trông thấy Phong Liên Dực đã theo kịp. Nàng hơi giật mình, âm thầm bội phục thủ đoạn cao cường của hắn. Tên này nhanh như vậy đã giải quyết xong một nữ nhân ái mộ hắn.

Trong con ngươi của Phong Liên Dực bao phủ một tầng ý cười đậm nã, nói: “Ngươi còn nhỏ mà đã tinh quái như vậy, xem ra ta không thể xem thường ngươi nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhướng nhướng mày, hừ nhẹ một tiếng, ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đi về nơi hạ trại.

Nhìn đội ngũ đã được chỉnh đốn tốt, trong lòng nàng không khỏi có chút thất vọng, vốn tưởng rằng lần này đến Phù Quang rừng rậm sẽ có thể thu hoạch không ít, nào ngờ lại phải trở về sớm như vậy.

Ài, kế hoạch không theo kịp biến hóa a! Nhưng không sao, so với những người khác, thu hoạch của nàng cũng coi như khá phong phú rồi.

Một con Thần thú Hoàng Kim Thánh Hồ giai đoạn ấu thú, một con Chúc Mộng Thú hiếm thấy, tùy tiện đem một cái ra cũng sẽ khiến người khác đổ kị tới mức đỏ mắt!

“Tam muội!” Trông thấy nàng, Tiêu Trọng Kỳ nhanh chân đi tới, kéo nàng qua một bên.

“Đại ca có chuyện gì không?” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười hỏi.

Tiêu Trọng Kỳ sắc mặt khó coi, nghẹn một hồi mới thấp giọng nói: “Đến bây giờ ta còn chưa có tin tức của Nhị muội, Nam Cung trưởng lão đã hạ lệnh trở về, lẽ nào chúng ta phải bỏ Nhị muội một mình ở lại nơi này sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt giả vờ kinh ngạc: “Nhị tử còn chưa trở lại sao?”

Tiêu Trọng Kỳ ngưng trọng gật đầu: “Nói thế nào cũng là huynh muội chung huyết thống, ngươi là quận chúa được Hoàng Thượng sủng ái nhất, chỉ cần ngươi nói một câu với Nam Cung trưởng lão, Nam Cung trưởng lão nhất định sẽ phái người đi tìm.”

“Nhị tử là đệ tử của Linh Ương học viện, nàng mất tích, Nam Cung trưởng lão tự nhiên sẽ phái người đi tìm. Bây giờ chuyện liên quan đến mọi người, chúng ta cũng không thể bắt mọi người chờ một mình Nhị tử nha, nhiều người như vậy, ai sẽ đồng ý đây?”

Tiêu Trọng Kỳ cũng nghĩ tới điểm này, dù sao hiện tại mọi người đều lấy an nguy của bản thân làm trọng, ai lại rảnh rỗi đi quan tâm người khác? Bởi vậy hắn mới đi tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nhờ nàng suy nghĩ biện pháp.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn dáng vẻ do dự của hắn, cười nói: “Đại ca yên tâm đi, tuy Nam Cung trưởng lão đã hạ lệnh ly khai, thế nhưng chắc chắn hắn vẫn sẽ lưu lại vài người tiếp tục tìm kiếm Nhị tử. Ngươi bây giờ vốn là nê Bồ Tát quá giang (ý chỉ một người ngay cả mình cũng không bảo vệ được, sao còn có hơi sức để ý tới việc cứu người khác), bây giờ lại vì Nhị tử đắc tội người ta, cái này đáng sao?”

“Nói thế nào cũng đều là huynh muội chung gốc mà!” Tiêu Trọng Kỳ còn chưa chịu tán đồng.

Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười: “Nếu như đổi lại người mất tích là ngươi, ngươi nghĩ Nhị tử có nóng nảy muốn đi tìm ngươi hay không?”

Tiêu Trọng Kỳ thủy chung vẫn là con của Cầm di nương, tính tình

cũng không khác mấy, ngoài mặt phách lối, kỳ thực nội tâm lại rất mềm yếu!

Chương 380: Thái hậu hồi chiều 4

Tiêu Trọng Kỳ đương nhiên cũng hiểu, Tiêu Vận cùng Tuyết di nương đều là một dạng người, lòng dạ độc ác, nếu như hôm nay người mất tích là hắn, Tiêu Vận phỏng chừng cũng chẳng để tâm.

Chẳng qua ở trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, hắn cũng không muốn bị coi thường.

Trong lòng hắn nghĩ gì, Hoàng Bắc Nguyệt sao lại không nhìn ra, vì Tiêu Vận, nàng đương nhiên sẵn sàng cho hắn một cái bậc thang để leo xuống.

“Đại ca, ta biết ngươi tốt bụng, nhưng có một số việc không phải cứ tốt bụng là được. Ngươi vẫn nên suy nghĩ cho bản thân nhiều một chút đi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, nói xong liền ôm tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ bỏ đi.

Đây coi như là cho Tiêu Trọng Kỳ một cái cớ, giúp hắn không phải áy náy về hành động bỏ rơi muội muội trong hiểm cảnh của mình. Tiêu Trọng Kỳ nghe được, ho khan một tiếng, cũng không nghĩ thêm nữa.

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ** **

Lần rèn luyện thanh thể thật lớn nhưng lại phải vội vã kết thúc. Mọi người ai cũng ôm một bầu nhiệt huyết mà đi, ai ngờ nhiệt huyết còn chưa kịp biểu đạt thì máu đã chảy trước rồi, thiếu chút đã mất luôn cái mạng nhỏ!

Trên mặt mọi người ít nhiều vẫn có mấy phần thất vọng, chỉ là gặp phải ác mộng của Chúc Mộng Thú, ai cũng không thể nói thêm cái gì.

Lần xuyên qua Mê Vụ rừng rậm này so với lần trước khó hơn không ít, Linh thú từ Phù Quang rừng rậm chạy qua đây “định cư” quá nhiều, cũng may đẳng cấp không quá biến thái, Nam Cung trưởng lão để cho đám đệ tử không bị thương tạo thành một đội ngũ đi đối phó bọn chúng, coi như cũng thuận lợi giải quyết.

Trong Phù Quang rừng rậm không rèn luyện được, không nghĩ tới bọn họ lại thu hoạch được chút ít trong Mê Vụ rừng rậm.

Ngày thứ ba, khi từ Mê Vụ rừng rậm đi ra ngoài, nhìn khung cảnh trời cao đất rộng, bầu không khí ngọt ngào trong mấy ngày qua rốt cuộc được giải tỏa, không ít đệ tử đều thở phào nhẹ nhõm.

“Này, đội ngũ trên quan đạo trước mặt là của ai vậy?” Một đệ tử bỗng nhiên chỉ vào đội ngũ mênh mông cuồn cuộn, trang nghiêm túc mục trên quan đạo, hỏi.

Đội ngũ hùng vĩ hoa lệ như vậy nhất định là hoàng thân quốc thích trong triều rồi.

Nam Cung trưởng lão đưa mắt nhìn sang, sắc mặt bỗng nhiên nghiêm lại, nói: “Là cò xí của Thái hậu!”

“Thái hậu hồi triều!” Không ít người lập tức cao hứng.

Đương triều Thái hậu cũng rất có danh vọng trong dân gian. Trước kia tiên đế băng hà sớm, lưu lại Thái tử tuổi còn rất nhỏ, lúc đó đất nước lại trong thời kì chiến loạn, ngoài có cường địch, trong có nịnh thần, quốc gia lung lay không chịu nổi. Tất cả là nhờ vị Thái hậu này kiên quyết đưa Thái tử đăng cơ, lâm triều hay thân chinh tiền tuyến

bà cũng mang Thái tử theo, cùng chống lại cường địch.

Lúc Thái hậu dẫn theo Hoàng Đế còn nhỏ vừa đến tiền tuyến, quân tâm lập tức đại chấn, tinh thần lên cao, thừa thế xông lên đánh lui địch quốc.

Trong chiến dịch kia, Hoàng Đế bất hạnh bị bắt giữ, Thái hậu vẫn trấn định không loạn, một người chỉ huy đại quân, cùng quân địch đàm phán chu toàn, mà Huệ Văn Trưởng công chúa lúc đó mới có mười bảy tuổi đã một người một ngựa xông vào thủ phủ của địch quốc, đem Hoàng Đế cứu về.

Vì một trận chiến này, Huệ Văn Trưởng công chúa được dân chúng Nam Dục quốc tôn vinh là nữ thần, tượng trưng cho quang minh và hi vọng.

Tại niên đại hỗn loạn kia, Nam Dục quốc đều dựa vào hai nữ nhân này mà vực dậy. Sau này, Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời, Thái hậu tuổi già sức yếu, Hoàng Đế là một quốc chủ anh minh, quốc thái dân an, nhưng chuyện năm đó vẫn là một dấu ấn khó phai mờ trong lòng dân chúng Nam Dục quốc!

Vĩnh viễn khắc ghi sự anh dũng thiện lương của Huệ Văn Trưởng công chúa!

Vĩnh viễn khắc ghi hành động ngăn cơn sóng dữ của Văn Đức Thái hậu!

“Là Hoàng tổ mẫu trở về!” Anh Dạ công chúa kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt, cao hứng nói.

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt cũng có một tia mừng rỡ, Thái hậu rốt cục đã trở lại, nàng chờ đợi ngày này đã lâu lắm rồi!

Chương 381: Thái hậu hồi chiều 5

Đám học sinh đồng lứa những năm nay đều là nghe đời cha kể chuyện xưa mà lớn lên, chuyện năm đó của Văn Đức Thái hậu có ảnh hưởng rất lớn tới những thiếu niên thiếu nữ trong lòng tràn đầy mơ ước này, vì vậy khi thấy đội ngũ của Văn Đức Thái hậu hồi triều, bọn họ đương nhiên muốn đi lên bái kiến.

Nam Cung trưởng lão vui mừng vượt râu dài, khẽ mỉm cười, những hài tử này quả là trụ cột đời sau của Nam Dục Quốc.

“Anh Dạ công chúa, hay là người đi thông báo cho Thái hậu một tiếng, để bọn học sinh thấy từ nhan của người có được không?” Nam Cung trưởng lão hướng Anh Dạ công chúa hỏi thăm.

“Xin trưởng lão chờ một chút, ta sẽ đi ngay.” Anh Dạ công chúa tư thái thoải mái cỡi ngựa tiến lên, rất nhanh đã vượt qua đội ngũ của Thái hậu, thị vệ thấy nàng ngay lập tức hướng Thái hậu thông báo.

Anh Dạ công chúa cỡi ngựa đến gần chiếc xe ngựa trang nghiêm kia, cúi người cười nói mấy câu, cung nữ bên ngoài xe ngựa liền giơ tay lên, ý bảo đội ngũ dừng lại.

Sau đó cung nữ kia vào xe ngựa, chỉ chốc lát sau liền đỡ một vị lão nhân khí thế đoan trang đi ra, đây cũng chính là Văn Đức Thái hậu của Nam Dục Quốc.

Văn Đức Thái hậu quần áo tố nhã (Dạ: trang nhã, giản dị), trang sức trên đầu cũng không hoa lệ cầu kì, lấy bạc làm chủ, khuôn mặt hiền

từ mang theo nụ cười, rất có phong thái của hoàng tộc.

Nhìn thấy Thái hậu đi ra, những học sinh kia liền kích động tiến lên, rối rít quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên hết đi, các người đều là nhân tài tương lai của Nam Dục quốc, lần này khổ cực cho các người rồi.” Thái hậu hiền lành nói.

Cùng năm đó kim qua thiết mã (Dạ: dùng để hình dung chiến tranh, cũng hình dung sự oai hùng của chiến sĩ cầm súng cưỡi ngựa), thiết huyết chiến sa trường không còn giống nhau nữa, Văn Đức Thái hậu bây giờ tu tâm dưỡng tính, không còn hỏi tới quốc gia đại sự, một lòng một dạ vì quốc gia cầu phúc, thích cuộc sống ẩn dật, ăn chay lễ phật.

Không còn nhuệ khí lúc trẻ, trên người lão nhân hiền từ lúc này lại có một loại phật tính, khiến người ta cảm thấy rất an tâm.

Nam Cung trưởng lão từ trên lưng ngựa xuống, đi lên quỳ một chân, giọng nói mang theo sự kính trọng: “Hoan nghênh Thái hậu hồi triều!”

“Nam Cung trưởng lão mau đứng lên đi, người hành lễ như vậy ai gia sao có thể nhận nổi?” Thái hậu tự mình đem Nam Cung trưởng lão đỡ dậy, liếc mắt nhìn những học sinh kia rồi hỏi rõ chuyện đã xảy ra trong Phù Quang rừng rậm.

Nam Cung trưởng lão nhất nhất nói hết ra, sắc mặt Thái hậu liền ngưng trọng lại: “Chức Mộng Thú sao? Đã mấy trăm năm rồi chưa từng nghe tin Chức Mộng Thú xuất hiện.”

Nam Cung trưởng lão khó hiểu, nghi ngờ nói: “Linh thú Ảo thuật hệ, trên đại lục cơ hồ đã tuyệt chủng, lần này lại đột nhiên xuất hiện, quả thật làm người ta bất an mà.”

“Nam Cung trưởng lão nghi ngờ cái gì ư?” Thái hậu hỏi.

Nam Cung trưởng lão thấp giọng nói: “Tu La thành.”

Văn Đức Thái hậu sắc mặt hơi đổi, nghe được ba chữ Tu La thành này, trong lòng bà nhảy lên một cái: “Tu La thành cũng đã hơn mười năm không có tin tức gì.”

Nàng có thể hiểu suy nghĩ trong lòng Nam Cung trưởng lão, nếu không phải bỗng dưng nghĩ đến Tu La Thành, có điều sợ hãi đối với cỗ lực lượng ẩn bóng tối đã biến mất hơn mười năm này, Nam Cung trưởng lão cũng không dễ dàng mang tiểu đội đang rèn luyện trở về như vậy.

Tu La Thành, xem ra chúng ta phải thật cẩn thận rồi!

“Hoàng tổ mẫu, Tu La Thành kia sao còn xuất hiện nữa nha, không phải bọn họ đã biến mất rồi sao?” Anh Dạ công chúa ngây thơ hỏi.

Thái hậu sờ đầu nàng một cái, cười nói: “Không phải biến mất, bọn chúng chẳng qua chỉ ẩn núp đi mà thôi.”

“Vậy lần này bọn chúng xuất hiện là có ý gì? Hơn nữa lại còn hạ thủ với chúng ta, nhất định là bọn chúng có mưu đồ khác!” Anh Dạ công chúa phẫn hận nói.

Nhớ tới thời điểm bị Chức Mộng Thú đưa vào ảo cảnh, thiếu chút nữa nàng đã động thủ với Bắc Nguyệt rồi, chỉ cần nghĩ đến việc mình chẳng may đã thương Bắc Nguyệt, trong lòng nàng lập tức lạnh toát.

Chương 382: Thái hậu hồi chiều 6

Nam Cung trưởng lão cũng chính vì thế mới cảm thấy rầu rĩ, bọn họ chẳng qua chỉ là một đám đệ tử mà thôi, người của Tu La thành động thủ với bọn họ, đến tột cùng là có ý gì?

Đây mới là thứ làm người ta lo lắng nhất!

“Chuyện này trở về bàn lại sau.” Thái hậu nói: “Hôm nay đám đệ tử cũng đã mệt mỏi rồi, truyền ý chỉ của ai gia xuống, lần này đệ tử nào đi rèn luyện cũng đều có ban thưởng.”

“Đa tạ Thái hậu!” Nam Cung trưởng lão thay mặt các học sinh tạ ơn.

Cung nữ đang định đỡ Thái hậu trở về, Anh Dạ công chúa vội đuổi theo, cười nói: “Hoàng tổ mẫu, có một người nãy giờ rất muốn gặp người nha.”

“A, là ai? Hoàng huynh của người sao?” Thái hậu hiền lành cười hỏi.

Anh Dạ công chúa nở nụ cười xinh đẹp: “Người trở về trước đi, ta sẽ nhanh chóng mang nàng ấy tới gặp người.”

“Nha đầu này, lại còn thần bí như vậy!” Thái hậu hướng Tô ma ma bên cạnh cười nói.

Tô ma ma cười nói: “Mấy năm không thấy, Anh Dạ công chúa cũng đã cao lên không ít, như vậy Thái tử điện hạ hẳn cũng càng thêm anh tuấn tiêu sái rồi, năm nay cũng mười sáu tuổi, là tuổi tác có thể

cười hỏi.”

Văn Đức Thái hậu vừa nghe cũng bật cười, mấy nếp nhăn trên mặt hơi rung động, vui mừng nói: “Đúng vậy, Chiến Dã năm nay cũng mười sáu tuổi rồi, cũng nên để mẫu hậu hẳn xem xét nữ nhi tốt nhà danh giá, định ra hôn sự cho hẳn.”

“Hoàng hậu nương nương chọn, vạn nhất lại không hợp ý Thái tử điện hạ.” Tô ma ma cúi đầu nói: “Thái hậu, nô tỳ cảm thấy hôn sự của Thái tử điện hạ để ngài làm chủ là thỏa đáng nhất, nô tỳ không đành lòng nhìn thấy một cuộc hôn nhân chính trị.”

“Tô ma ma.” Thái hậu chột lên tiếng: “Bạn già của ta ơi, việc này người không cần để tâm quá mức.”

“Nô tỳ thất lễ.” Tô ma ma gạt một ít nước mắt trên khóe mi, vội vàng nói: “Nô tỳ nhìn Thái tử điện hạ lớn lên, điện hạ là đứa bé ngoan, nội tâm nhân hậu, nếu cả đời hẳn không vui, Thái hậu người có thể vui vẻ sao?”

Thái hậu ngồi lên xe ngựa than nhẹ một tiếng: “Ai gia làm sao nguyện ý để cho Chiến Dã không vui, nhưng người mẫu thân kia của hẳn sẽ không cho phép hẳn tùy tiện chọn một cô nương hẳn thích để cưới đâu. Nếu không có tài sản cùng bối cảnh, không có ích lợi, mẫu thân và cứu cứu của hẳn sẽ không đồng ý.”

Tô ma ma mặt mũi buồn bã, thân ở chốn thâm cung, đã thấy nhiều cuộc hôn nhân bất đắc dĩ, bà có biện pháp gì đây?

Thái hậu hôm nay đã đã rời xa triều chính, quyền lực trong tay cũng đã hoàn toàn giao cho Hoàng thượng, hôm nay mặc dù vẫn được người người kính yêu, Hoàng thượng cũng hiếu thuận, nhưng quốc gia đại sự nhiều lúc cũng không phải chỉ một mình Hoàng Thượng là

có thể quyết định được.

Tô ma ma trong lòng suy nghĩ, cũng không dám tiếp tục nhiều lời, bà thoáng đẩy một góc rèm ra, nhìn bên ngoài một chút. Anh Dạ công chúa đang dẫn một thiếu nữ áo đỏ đi tới, bà dụi dụi mắt, tựa hồ có chút hoa mắt, run rẩy nói: “A..a, kia không phải là Trưởng công chúa sao?”

Ngón tay Thái hậu chợt run lên, hỏi: “Tô ma ma, người nói cái gì?”

“Người đó... người đó là Huệ Văn Trưởng công chúa.” Tô ma ma đem rèm vén lên để cho Thái hậu cũng có thể nhìn ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt đến gần xe ngựa, ngẩng đầu lên, vừa vận nhìn thấy khuôn mặt hiền lành của Thái hậu, sống mũi nàng có chút cay cay, vội vàng quỳ xuống: “Bắc Nguyệt thỉnh an Thái hậu.”

“Cái này...” Thái hậu ngẩn ra nhìn nàng, hồi lâu vẫn không nói ra lời.

Anh Dạ công chúa cười nói: “Hoàng tổ mẫu, đây là Bắc Nguyệt đó, Bắc Nguyệt Quận chúa, con của Hoàng cô.”

“Là Bắc Nguyệt Quận chúa a!” Tô ma ma phản ứng đầu tiên, khóe mắt ướm át: “Đều đã lớn như vậy, Thái hậu, ngài xem một chút, mấy năm không gặp, Bắc Nguyệt Quận chúa cùng Trưởng công chúa năm đó quả thật rất giống nhau!”

Chương 383: Thái hậu hồi chiều 7

Thái hậu cũng phục hồi tinh thần lại, gật đầu một cái, lầm bầm nói: “Giống, thật sự rất giống, Bắc Nguyệt, ngươi vào đây để cho Hoàng tổ mẫu nhìn một chút.”

“Vâng.” Bắc Nguyệt nghe lời vén rèm xe ngựa đi vào, Thái hậu ngoắc ngoắc tay với nàng, ý bảo nàng ngồi cạnh mình.

“Ngươi chịu khổ rồi, sao lại gầy thành như vậy?” Khóe mắt Thái hậu đỏ lên, khuôn mặt mặc dù đã được bảo dưỡng rất tốt, nhưng năm tháng không buông tha người nào, vài nếp nhăn thật sâu khiến người ta nhìn vào cảm thấy đau lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt sụt sịt mũi, cảm nhận lúc này mới thật sự là tình thân. Tổ mẫu hiền lành xa cách nhiều năm, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng luôn luôn tưởng niệm, hôm nay rốt cục cũng có thể gặp mặt.

“Bắc Nguyệt không có chịu khổ, ngược lại, Hoàng tổ mẫu người có khỏe không?”

“Hào, Hoàng tổ mẫu rất khỏe mạnh.” Thái hậu mím mím môi, thật lâu vẫn không nói ra lời.

Anh Dạ công chúa thấy Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì, liền mở miệng: “Hoàng tổ mẫu, Bắc Nguyệt không muốn để người lo lắng nên mới cố ý giấu giếm đó, nàng nào có cuộc sống tốt chứ? Chuyện này mấy ngày trước đã truyền khắp đế đô rồi, Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương kia cũng không phải hạng người đơn giản!”

“Công chúa.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, Anh Dạ công chúa này quả thật bướng bỉnh quen rồi, Thái hậu vừa mới hồi triều, còn chưa tới đế đô, đường dài phong trần mệt mỏi, nàng ấy như thế nào lại còn hướng lão nhân gia tố khổ chứ.

Trong trí nhớ của Hoàng Bắc Nguyệt, Thái hậu là người rất hiền lành, đối với nàng một mực quan tâm bảo hộ, lúc Huệ Văn trưởng công chúa về cõi tiên, Thái hậu rất thương tâm, bệnh nặng đến mấy tháng. Bây giờ thân thể cuối cùng cũng khỏe mạnh hơn một chút, sao có thể để người thương tâm lo lắng thêm lần nữa đây?

“Anh Dạ, ngươi vừa mới nói gì?” Lời đã nói ra, Thái hậu đương nhiên nghe được, trên mặt mơ hồ xuất hiện chút tức giận: “Tiêu Viễn Trình kia làm sao?”

Anh Dạ công chúa chu cái miệng nhỏ nhắn, liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thấp giọng nói: “Tiêu Viễn Trình cùng mấy di nương trộm tài vật của phủ Trưởng công chúa đem bán. Mấy ngày trước còn cho người đốt Lưu Vân Các của Bắc Nguyệt, muốn hại chết nàng ấy.”

“Hỗn xược.” Thái hậu vỗ mạnh tay vịn: “Người đâu, đem Tiêu Viễn Trình kia bắt lại cho ta!”

“Hoàng tổ mẫu, lúc đó người không có ở đây, ta đã tự làm chủ, mời Cảnh Trung đại nhân của Đình Úy Tự điều tra, chứng cứ có đủ, đã đem Tiêu Viễn Trình cùng mấy vị di nương nhốt vào ngục hết rồi.” Anh Dạ công chúa lè lưỡi, cười nói.

“Anh Dạ công chúa thật thông minh cơ trí!” Tô ma ma khen một tiếng.

Thái hậu gật đầu một cái, vui mừng nói: “Anh Dạ làm tốt lắm, Tiêu Viễn Trình kia không ngờ lại lớn mật đến thế, ai gia năm đó đã nhìn

làm hấn rồi!”

Thái hậu hít sâu vài hơi, bộ dáng tức giận không ít, Hoàng Bắc Nguyệt vốn định nói chuyện Huệ Văn trưởng công chúa năm đó không phải bị bệnh qua đời mà là bị người hạ độc, nhưng cuối cùng vẫn không nhẫn tâm nói ra.

Hôm nay Anh Dạ công chúa gấp gáp nói trước nàng một bước, đoán chừng Thái hậu cũng tức giận không nhẹ. Người đã già, không chịu nổi đá kích quá lớn, nàng phải tìm biện pháp uyển chuyển nói ra mới được.

“Bắc Nguyệt, để người chịu ủy khuất lớn như vậy, ai gia thật xin lỗi người, nếu năm đó ai gia cũng mang người cùng đi thì tốt rồi. Ài, ta sợ đi đường lắc lư khó chịu, người còn nhỏ, hấn là cần một nơi bình yên lớn lên, ai ngờ lại để cho người...” Thái hậu kích động nói, càng về phía sau, thanh âm càng chuyển thành ghen ngào.

“Hoàng tổ mẫu, lớn lên trong nghịch cảnh chưa chắc là chuyện xấu. Trải qua chuyện này, ta biết được lòng người hiểm ác, sau này xử sự sẽ càng thêm cẩn thận.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói.

Tô ma ma ngăn người, ngay cả Thái hậu cũng thất thần trong nháy mắt. Hai người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nàng, tựa hồ không nghĩ tới một hài tử mười hai tuổi sẽ nói ra những lời như vậy.

Chương 384: Thái hậu hồi chiêu

8

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu mỉm cười: “Có lẽ là ta suy nghĩ quá nhiều, nhưng ta thế nào cũng không nghĩ tới, phụ thân của ta lại đi hại ta, dù sao hổ dữ cũng không ăn thịt con, hẳn thật không xem ta là con gái của hắn.”

“Bắc Nguyệt, ngươi cũng đừng đau buồn nữa, Tiêu Viễn Trình kia căn bản không xứng là phụ thân của ngươi!” Anh Dạ công chúa thấy nàng thương tâm như vậy liền lên tiếng an ủi.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu không nói, nàng đương nhiên biết Tiêu Viễn Trình không xứng làm phụ thân của nàng, nàng nói vậy chỉ là muốn thử dò xét một chút phản ứng của Thái hậu, xem thử bà có thái độ gì đối với Tiêu Viễn Trình.

Nghe nói Phò mã của Huệ Văn Trưởng công chúa là do Thái hậu tự mình chọn lựa, hôm nay Tiêu Viễn Trình làm ra chuyện lớn như vậy, Thái hậu khó tránh khỏi sẽ cảm thấy áy náy, nhưng một người có địa vị cao như vậy sẽ dễ dàng thừa nhận sai lầm của mình sao?

Mới vừa rồi Thái hậu hạ lệnh cho người đem Tiêu Viễn Trình bắt lại, không giống Hoàng Thượng vừa nghe tin đã lập tức hạ lệnh chém đầu, sự khác biệt có chút vi diệu này cũng chỉ có người tính cách đa nghi như nàng mới có thể nhận ra được.

Cho nên nàng mới nói ra lời kia.

“Tiêu Viễn Trình này quả thật đã cô phụ ý tốt của ai gia, chuyện này

cứ giao cho Đình Ủy TỰ toàn quyền xử lý đi.” Thái hậu thất vọng thờ dãi, mệt mỏi lắc đầu, day day cái trán: “BẮC NGUYỆT, người không cần phải lo lắng nữa, sau này ai gia sẽ chăm lo cho người.”

“Đa tạ Thái hậu.” Nghe được Thái hậu nói như vậy, Hoàng BẮC NGUYỆT mới thật sự yên tâm, kể từ khi đến đây tới giờ, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy trong lòng không còn nặng nề nữa.

Thái hậu hồi triều, dân chúng trong Lâm Hoài thành đều đã sớm nhận được tin tức, bọn họ từ rất sớm đã đi ra chờ, ai cũng mang vẻ mặt nồng nhiệt. Rất nhiều dân chúng bên đường cầm theo hoa quả, cùng nghênh đón vị Thái hậu vì quốc gia mà đi ra ngoài cầu phúc nhiều năm này.

Nhìn đám người náo nhiệt bên ngoài, Hoàng BẮC NGUYỆT trong lòng không khỏi âm thầm bội phục vị Thái hậu này, có thể được lòng dân như thế, lúc bà còn trẻ hẳn cũng là một vị nữ anh hùng không thua gì đáng mày râu.

Cửa thành, minh hoàng tinh kỳ treo cao (Dạ: cờ vàng rực, ở đây chắc là một loại cờ riêng của vị Hoàng Đế này, xuất hiện ở đâu thì treo lá cờ ở đó), ở trên thành trì pháp phới tung bay, trùng trùng điệp điệp đến mấy dặm.

Hắn là Hoàng Đế tự mình ra khỏi thành nghênh đón!

Nhìn thấy đội ngũ của Thái hậu ngày một đến gần, Chiến Dã liền cưỡi hắc mã đi ra. Hắn chạy vội đến bên xe ngựa của Thái hậu, cúi người nói: “Hoàng tổ mẫu cực khổ rồi.”

Rèm xe ngựa xốc lên, xuất hiện không phải là gương mặt của Tô ma ma như dự tính mà lại là vẻ mặt mỉm cười của Hoàng BẮC NGUYỆT: “Thái tử điện hạ cũng cực khổ rồi.”

Chiến Dã hơi ngẩn ra, nhìn thấy nàng mắt ngọc mày ngài, hai cái lúm đồng tiền như hoa nở rộ, hấn thất thần trong chốc lát, sau đó cũng hơi nhếch môi, nói: “Bắc Nguyệt quận chúa cũng cực khổ rồi.”

“Hoàng huynh, ta cũng cực khổ nha, sao ngươi lại không thèm an ủi ta một tiếng gì hết vậy?” Anh Dạ công chúa nghịch ngợm ló đầu ra nhìn vị huynh trưởng luôn luôn lãnh khốc của mình, cố ý trêu ghẹo nói.

Chiến Dã nhìn nàng một cái, sắc mặt có chút nghiêm lại: “Anh Dạ, đừng hồ nháo nữa.”

“Ta hồ nháo chỗ nào chứ? Rõ ràng là Hoàng huynh thiên vị!” Anh Dạ công chúa nói xong khẽ hừ nhẹ một tiếng, buông rèm đi vào trong xe ngựa nói với Thái hậu: “Hoàng tổ mẫu, ngài cũng nghe thấy rồi đó, Hoàng huynh dạo gần đây quả thật rất thiên vị nha!”

“Anh Dạ, nha đầu nhà ngươi, ngươi đừng có quậy phá Hoàng huynh của ngươi nữa.” Thái hậu hiền lành cười, sau đó lại dùng thanh âm to hơn một chút, hướng Chiến Dã bên ngoài nói: “Chiến Dã, lúc ai gia không có trong đế đô, nghe nói ngươi lại có tiến bộ.”

Mới vừa rồi Anh Dạ công chúa trêu chọc, Chiến Dã có vài phần xấu hổ khi đối mặt với Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng khi nghe được Thái hậu nói như vậy, hấn vội vàng nghiêm mặt nói: “Làm phiền Hoàng tổ mẫu lo lắng, chỉ là một chút thành tựu nho nhỏ mà thôi, không đáng nhắc đến.”

Chương 385: Thái hậu hồi chiều 9

Ý cười bên khóe miệng của Hoàng Bắc Nguyệt ngày càng nồng, trở thành Cửu Tinh Triệu hoán sư, triệu hoán ra Tử Diễm Hòa Kỳ Lân, thành tựu như vậy mà nói là không đáng nhắc đến, vậy những người khác không phải sẽ xấu hổ muốn chết sao.

“Người đứng là một hài tử khiêm nhường, Hoàng tổ mẫu rất thích, người trở về nói cho phụ hoàng của người biết, đi đón tiếp cũng không cần phải giống trống khua chiêng như vậy đâu, tiêu hao tiền của lắm.” Thái hậu cười nói.

“Vâng.” Chiến Dã gật đầu, liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, cấp cho nàng một nụ cười rồi xoay người giục ngựa trở về hướng Hoàng thượng bẩm báo.

Bởi vì Hoàng thượng muốn tự mình tới nghênh đón Thái hậu, cho nên Hoàng Bắc Nguyệt cùng Anh Dạ công chúa không tiện ngồi trong xe ngựa nữa. Hai người đành ra ngoài cỡi ngựa, cùng Thái hậu đi gặp Hoàng thượng.

Anh Dạ công chúa ngồi trên lưng ngựa, cười cười nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Bắc Nguyệt, người cảm thấy Hoàng huynh của ta như thế nào?”

“Thái tử điện hạ siêu quần bạt tụy (trác tuyệt hơn người), là thiên chi kiêu tử (con cưng của trời).” Hoàng Bắc Nguyệt rất công bằng nói.

“Đây là cách nhìn của người ngoài, ta muốn hỏi cảm nhận của người

a!” Đôi mắt to của Anh Dạ công chúa vũng vàng nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt so với nàng sống lâu hơn một đời, hơn nữa kiếp trước cũng đã trưởng thành, lối suy nghĩ cũng không còn ngây thơ nữa, ý tứ dò xét trong lời nói của Anh Dạ công chúa, nàng rất nhanh đã hiểu ra.

Tâm tư vừa chuyển, nàng cũng cười nói: “Cách nhìn của ta và mọi người cũng giống nhau nha, Thái tử điện hạ xuất sắc như thế, còn có ai cho rằng hắn không tốt đây?”

Nói xong liền giục ngựa đi.

Anh Dạ công chúa ngẩn ra, sau đó tức giận vung roi, nàng cũng không phải muốn hỏi Bắc Nguyệt có thành kiến với Hoàng huynh hay không! Nàng chỉ muốn biết, trong lòng Bắc nguyệt có một chút ý tứ gì đó hay không...

*** ** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ** ** **

Nguyệt Lạc Cốc.

Đêm khuya yên tĩnh, thỉnh thoảng lại có vài tiếng Linh thú rít gào từ trong rừng sâu truyền tới, khiến cho người nghe không khỏi sợ hãi.

Ánh trăng lẳng lẳng phủ xuống bên bờ sông nhỏ. Đây là địa phương mà cả linh hồn và thể xác đều bị chà đạp, khắp nơi đều là thi thể huyết nhục mơ hồ, thê thảm đến mức khiến người ta không nở nhìn.

Dòng sông nhỏ trong veo dưới ánh trăng sáng tỏa ra chút quang mang mờ ảo, vài đầu Linh thú cấp bậc thấp đang tìm kiếm bên trong đồng thi thể, ngẫu nhiên lại kéo ra một cỗ thi thể tùy ý cắn xé.

Răng rắc răng rắc.

Thanh âm cơ thể bị xé rách trong bóng tối vang lên. Đám Linh thú này cấp bậc không cao nhưng trong đôi mắt đỏ bừng đều mang theo vẻ khát máu!

Mùi hôi thối từ trên thi thể tản ra, phiêu tán trong không khí, truyền tới những nơi xa hơn, lại hấp dẫn thêm càng nhiều Thực Thi Linh thú (Dạ: Linh thú ăn xác) đến đây tranh đoạt.

Mắt thấy Linh thú kéo tới càng ngày càng nhiều, một nữ nhân đầu tóc rối bù núp sau một túp lều cỏ đã hư hại hơn phân nửa. Nàng ôm hai chân run lẩy bẩy, đôi môi bị cắn tới mức trắng bệch, trong mắt lộ ra vẻ tuyệt vọng và sợ hãi. (Dạ: ả Tiêu Vận này đúng là tiểu Cường mà, sống dai thấy ghê luôn)

Cứu mạng, cứu mạng a...

Nàng chỉ dám hò hét trong lòng, không dám phát ra âm thanh, chỉ cần một chút tiếng động thôi, đám Linh thú sẽ lập tức phát hiện ra nàng, sau đó đem nàng ăn tươi nuốt sống!

Nàng không muốn chết, không muốn chết ở chỗ này a...

Nàng đang chờ trời sáng, chỉ cần trời sáng, đám Thực Thi Linh thú này ăn no tự nhiên sẽ trở về nghỉ ngơi, tới lúc đó nàng có thể từ trong đồng thi thể ghê tởm này rời đi.

Chỉ là, một mình trải qua một đêm dài dằng dặc ở Mê Vụ rừng rậm đâu có dễ như thế!

Ngay lúc nàng sợ hãi nhất, một đầu Linh thú màu đen to lớn đột nhiên từ trên đỉnh đầu nàng bay qua. Toàn thân nó đen nhánh, đôi

cánh to lớn hơi mỏng nhưng lại tràn ngập lực lượng quý dị!

“Huyền...Huyền Linh Thú?” Nàng nơm nớp lo sợ nhỏ giọng nói.

Huyền Linh Thú, loại Linh thú này chỉ được ghi lại bên trong sách cổ mà thôi, nghe nói là Lục giai Thần thú!

Chương 386: Thái hậu hồi chiều 10

Trong sách cổ ghi lại cũng chỉ có một vài thông tin, nghe nói mấy trăm năm trước nó đã từng xuất hiện qua, có người từng vẽ sơ lại bộ dáng của nó, rất giống con đang bay trên đỉnh đầu nàng!

Không ngờ lại có Thần thú xuất hiện trong Mê Vụ rừng rậm!

Tiêu Vận bị dọa sợ đến mức ngậm chặt miệng, một chữ cũng không dám thốt ra!

Tuyệt đối không thể bị phát hiện, bị Linh thú phát hiện còn tốt, nhưng nếu như bị Thần thú phát hiện, vậy nàng quả thật chỉ có một con đường chết!

Nhưng là, cho dù nàng đã che miệng lại, Huyền Linh Thú trên kia hình như đã phát hiện ra sự tồn tại của nàng. Nó cao ngạo cúi đầu liếc nàng một cái, trong ánh mắt lười biếng lại lộ ra sát ý vô tận!

“Ô ô.” Tiêu Vận sợ đến mức bật thốt ra vài tiếng nức nở, thanh âm này lập tức thu hút sự chú ý của đám Thực Thi Linh thú, nhưng khi bọn chúng ngẩng đầu lên thì lại trông thấy Huyền Linh Thú to lớn!

Uy áp mạnh mẽ từ trên người Huyền Linh Thú phát ra lập tức dọa đám Linh thú cấp thấp này chạy trốn. Huyền Linh Thú vẫy nhẹ cặp cánh, một đạo lôi quang quý dị đánh xuống, đám Linh thú trong nháy mắt liền hóa thành bột phấn.

Huyền Linh Thú ở phía trên đồng thi thể bay quanh vài lần, sau đó

mới đáp xuống bờ bên kia của con sông nhỏ.

Lúc này Tiêu Vận mới nhìn rõ ràng, trên lưng của Huyền Linh Thú không ngờ lại có một thiếu niên mặc đồ đen đang ngồi. Phương hướng hắn đáp xuống vừa vặn đối mặt với nàng, thiếu niên kia ngẩng đầu lên, sắc mặt hắc trắng bệch, đôi mắt vô thần. Tiêu Vận hoảng sợ hét lên một tiếng, ngã nhào vào trong trướng bông.

Con người của thiếu niên hơi chuyển, bên mắt phải của hắn có hình xăm hoa cát cánh, vừa quỷ dị lại vừa diễm lệ.

Hắn từ trên lưng Huyền Linh Thú nhảy xuống, đi tới bên sông nhỏ vốc một ít nước định uống. Mùi hôi thối trong không khí phiêu đảng truyền đến, hắn ngửi thấy liền chán ghét đổ nước đi.

Huyền Linh Thú ở phía sau bất đắc dĩ nhìn hắn.

Thiếu niên thấp giọng nói: “Đói bụng.”

Huyền Linh Thú nhìn hắn, tỏ vẻ chính mình cũng không có cách nào. Hắn đói bụng, nhưng nó lại là thú nha, muốn nó giúp hắn giết địch xưng bá thì không thành vấn đề, nhưng việc tìm thức ăn đối với nó lại là một vấn đề nan giải.

Tiêu Vận lén lút bò ra ngoài. Mặt mày của nàng vô cùng bẩn thỉu, chật vật giống như một tên khất cái (ăn mày), trên người lại toàn là bùn đất và máu khô, vừa bẩn lại vừa thối.

Đám Thực Thi Linh thú đã bỏ đi, hơn nữa thiếu niên đi cùng Huyền Linh Thú kia hình như cũng không có ác ý với nàng, nghĩ tới đây, lá gan của Tiêu Vận cũng lớn hơn. Nàng giống Tuyết Di nương, là một người dám đánh cược, dù sao bây giờ cũng đã lâm vào tuyệt cảnh, chỉ cần có một tia hy vọng, nàng nhất định sẽ nắm chặt lấy!

“Người đói, ta...ta có cách tìm thức ăn cho người.” Tiêu Vận nhỏ giọng nói, trong lòng run sợ nhìn người thiếu niên kia.

Thiếu niên nghe được thanh âm của nàng, cũng không có ngẩng đầu xem, hẳn không cần phải nhìn, bởi vì hẳn có nhìn cũng không thấy.

“Nơi nào?” Thiếu niên đơn giản hỏi.

Tiêu Vận nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Ta...ta cho người ăn, người...người đem ta ra khỏi Mê Vụ rừng rậm, thế nào?”

Cùng một người lợi hại như vậy đặt ra điều kiện, nếu là lúc bình thường, nàng nhất định sẽ có cảm giác rằng mình bị điên rồi, nhưng hiện tại nàng quả thật không còn sự lựa chọn nào khác, trừ người này ra, nàng căn bản không biết tìm ai trợ giúp!

“Ta cũng lạc đường.” Thiếu niên mặt không đổi sắc nói, dáng vẻ lãnh khốc quý dị chứng tỏ hẳn đang rất mất hứng.

Nếu như biết đường đi ra ngoài thì hẳn cũng sẽ không đói đến mức như vậy.

Tiêu Vận trong lòng trầm xuống, người này đang rất tức giận, nhất định không thể nhiều lời, chỉ là hình như trong lời nói lúc nãy của hẳn có mang theo một chút bất đắc dĩ.

Hắn nói lạc đường, chẳng lẽ hẳn cũng không thể từ trong Mê Vụ rừng rậm đi ra sao?

“Ta...ta biết đường đi! Nếu người muốn ra ngoài thì có thể mang ta theo, ta chỉ đường cho người.”

Chương 387: Màu mực này liên 1

“Ta...ta biết đường đi! Nếu người muốn ra ngoài thì có thể mang ta theo, ta chỉ đường cho người.” Tiêu Vận vội vàng nói, giống như đã bắt được một tia ánh sáng hy vọng.

“Có thể.” Thiếu niên rất sáng khoái đáp ứng.

Tiêu Vận lập tức cao hứng đứng lên, thiên ân vạn tạ nói với hắn: “Cám ơn người, cảm ơn người!”

“Ăn.” Thiếu niên trả lời.

“Tốt, người chờ một chút!” Tiêu Vận đem cái lều cỏ rách nát vén lên, bên trong có một bọc quần áo. Quần áo mặc dù dính không ít máu nhưng một chút đồ giấu bên trong vẫn còn ăn được.

Nàng lội qua dòng sông, đem bọc quần áo đưa cho hắn.

“Cho người, ăn đi.” Trong bao quần áo có thịt khô và lạc bính (Dạ: một loại bánh nướng thường dùng làm lương khô đi đường, mọi người hay thấy trong phim ấy), còn có một cái túi da trâu đựng đầy nước.

Nàng vừa đến gần, thiếu niên kia liền nhú mày, trên khuôn mặt trắng bệch lộ ra thần sắc chán ghét.

“Cút.” Giọng nói lạnh như băng mang theo khẩu khí ra lệnh.

Tiêu Vận lập tức lui về phía sau, lui đến sát dòng sông nhỏ mới dám dừng lại, thấp thỏm bất an nhìn hấn.

Trên người nàng có mùi hôi thối, đây là do nàng ngâm ngốc quá lâu trong đồng thi thể mà ra, không cần nói ai khác, ngay cả chính nàng cũng tự cảm thấy mình vô cùng ghê tởm, chỉ là, nàng cũng không có biện pháp nào.

Trước đây, nàng là Đại tiểu thư được nuông chiều từ bé, ngày ngày tắm trong cánh hoa, dùng phấn hương cùng tinh dầu thượng hạng nhất, đi tới nơi nào thì nơi đó tràn ngập hương thơm, lúc đó, có biết bao nhiêu công tử ái mộ nàng.

Nhưng bây giờ...

Nàng ủy khuất ngậm miệng lui đến dòng sông nhỏ, thừa dịp thiếu niên kia cúi đầu nghiên cứu thức ăn trong bao quần áo, nàng nhanh chóng dùng nước tắm rửa một trận.

Nàng không dám cởi quần áo, chỉ có thể tùy tiện xối nước bên ngoài, cố gắng đem mùi xác chết trên người loại bỏ.

Lúc xoay người lại, nàng phát hiện thiếu niên kia không ăn thứ gì cả, thịt khô cùng lạc bích dính máu bị hấn ném qua một bên.

Hấn chỉ uống một chút xíu nước trong túi da trâu mà thôi.

“Người không thích ăn những thứ này, ta sẽ tìm cho người thứ khác.” Tiêu Vận lập tức nói, nàng sợ hấn không ăn thì sẽ không mang mình rời đi.

“Không ăn, đi.” Thiếu niên đứng lên, đem Huyền Linh Thú thu hồi vào trong không gian Linh thú, sau đó xoay người rời đi.

Tiêu Vận từ trong nước đi lên, kéo một thân ướt sũng nước vội vàng theo sau hắn.

Thiếu niên cúi đầu, cô độc đi về phía trước, màu đen trên người hắn cơ hồ hòa làm một thể cùng với sương mù bên trong rừng rậm, mang theo một cỗ khí tức lạnh lẽo thấu xương.

Tiêu Vận nghe hắn lầm bầm cái gì đó nhưng lại không rõ hắn đang nói tới cái gì, vì muốn dẫn đường cho thật tốt, nàng đành phải đi tới trước mặt thiếu niên kia. Lúc này, nàng rất cục cựa cũng nghe được hắn nói.

“Tóc đỏ, tóc đỏ.”

Tiêu Vận rung mình, hắn muốn tìm người có mái tóc đỏ sao? Tóc đỏ!

Theo nàng biết, người có mái tóc đỏ, cả Nam Dục Quốc này cũng chỉ có một người.

“Người, người có quan hệ gì với người có mái tóc đỏ?” Tiêu Vận nhỏ giọng hỏi.

Thiếu niên ngẩng đầu lên, sắc mặt lãnh lệ, biểu tình kia giống như đang cảnh cáo nàng: “Bớt can thiệp vào chuyện của người khác đi.”

Tiêu Vận sợ hết hồn, hung hăng nuốt vài ngụm nước bọt, nhưng đây là hy vọng báo thù của nàng, nàng tuyệt đối sẽ không buông tha.

“Người có mái tóc đỏ, ta biết một người, người đó đang ở Nam Dục Quốc.” Nàng nhỏ giọng nói, hy vọng có thể mượn tay của tên thần bí này thay nàng báo thù.

Hí Thiên! Kẻ có mái tóc đỏ, đó chẳng phải là hí Thiên sao.

Mà hí Thiên lại chính Hoàng Bắc Nguyệt.

Sợ rằng không ai nghĩ tới, hí Thiên lợi hại như vậy lại là Hoàng Bắc Nguyệt, một tên phế vật.

Hừ! Người lợi hại thì sao? Người chẳng qua chỉ có một con Băng Linh Huyền Diệu mà thôi. Băng Linh Huyền Diệu dù cường đại thì vẫn chỉ là một con Linh thú, mà Triệu hoán thú của thiếu niên thần bí này lại là một con Thần thú cấp bốn.

Chương 388: Màu mực này liên 2

Trong hai người, ai lợi hại hơn? Cái này còn phải nói sao?

Nghe được lời của nàng, sắc mặt thiếu niên rốt cục cũng có một tia ba động: “Ở nơi nào?”

“Người... người tìm nàng làm gì?”

“Giết!” Thiếu niên nói ngắn gọn.

Tiêu Vận trong lòng vui mừng, quả nhiên là vậy! Hoàng Bắc Nguyệt kia quá kiêu ngạo, ngay cả người thần bí như vậy cũng muốn đi đổi phò nàng.

Báo ứng! Đây chính là báo ứng a!

“Nàng đang ở phủ Trưởng công chúa! Người và ta cùng tới Nam Dục Quốc, ta sẽ dẫn người đi tìm nàng.” Tiêu Vận vui mừng nói.

Thiếu niên không nói thêm lời nào, lẳng lặng đi theo Tiêu Vận ra khỏi Mê Vụ rừng rậm.

Hôm nay là ngày Thái hậu hồi triều, cũng là một ngày trọng đại đối với dân chúng Lâm Hoài Thành.

Hoàng Thượng thiết yến trong cung, hơn nữa còn cho bắn pháo hoa trong Hoàng Thành để dân chúng đế đô cùng nhau ăn mừng.

Bởi vậy khi đêm xuống, Lâm Hoài Thành liền náo nhiệt hẳn lên, dân chúng đều treo đèn lồng đỏ trước cửa, bày tỏ sự vui mừng của mình.

Có dân chúng như vậy, quốc gia này nhất định sẽ vô cùng giàu mạnh!

Tiêu Vận bị lạnh đến cả người phát run, rốt cục nàng cũng đã về tới Lâm Hoài Thành rồi, nhìn quang cảnh quen thuộc, nàng cơ hồ kích động muốn bật khóc.

Trở về, rốt cục cũng trở về rồi.

Thiếu niên kia không nhìn thấy được cái gì, chỉ nghe được tạp âm liên tiếp vang vọng bên tai, hẳn cau mày nói: “Ở nơi nào?”

Hắn nói chuyện luôn ngắn gọn, có thể tiết kiệm chữ nào liền tiết kiệm chữ đó, tới bây giờ cũng chưa từng nói nhảm một chữ, thật may là Tiêu Vận nghe hiểu, người thiếu niên này muốn tìm chính là Hoàng Bắc Nguyệt, dẫn hắn tới gặp nàng, nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia còn có đường sống sao?

Tiêu Vận nhìn xung quanh, nghe được những lời nghị luận của dân chúng xung quanh, nàng rất nhanh đã biết tin tức Thái hậu hồi triều. Sắc mặt nàng có chút khó coi, Thái hậu đối với Hoàng Bắc Nguyệt phi thường sủng ái, Thái hậu trở về, biết được chuyện tình của phủ Trưởng công chúa nhất định sẽ rất giận dữ.

Nàng nhất định phải nhanh chóng trừ khử Hoàng Bắc Nguyệt mới được, nhất định không thể xảy ra một chút sai sót nào.

“Bộ dạng này của ngươi quá gây chú ý, ngươi chờ ta một chút, ta đi tìm cho ngươi một bộ y phục bình thường.” Tiêu Vận biết đầu phố bên kia có một cửa hàng bán y phục.

Thiếu niên này mặc một thân y phục đen tuyền, tinh xảo hoa lệ nhưng lại quá mức quý dị, không giống trang phục của Nam Dục Quốc. Hôm nay lại là ngày Thái hậu hồi triều, nếu cứ mang hấn nghênh ngang đi lại trên đường cái, sợ rằng sẽ làm cho Hắc Sắc Kỳ Binh chú ý, như vậy sẽ nguy to.

Hơn nữa nàng cũng muốn đổi một bộ y phục khác, cải trang một chút, Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn giết nàng, ngàn vạn lần không thể để cho nha đầu kia biết nàng đã trở lại.

Tiêu Vận thấy hấn vẫn đứng im, nàng biết người này sẽ không dám chạy loạn, muốn tìm được người tóc đỏ, hấn cũng chỉ có thể dựa vào nàng.

Nghĩ vậy, Tiêu Vận lập tức yên tâm đi tới cửa hàng bán y phục.

Nàng đi một hồi, thiếu niên kia vẫn đứng bất động. Hấn đứng ở góc tường, thực lực của hấn quả thật rất mạnh, nhưng bởi vì hấn là người mù nên người qua đường cũng không ai chú ý tới hấn.

Hấn đứng một hồi, nghe được bụng mình vang lên tiếng “ọ ọ”. Hấn rất đói, thời điểm ở Mê Vụ rừng rậm hấn đã rất đói rồi, đi một đoạn đường dài như vậy, hấn lại càng đói bụng hơn.

“Vần thẩn, vần thẩn đây.” Một người bán hàng rong đứng ở góc tường rao lên, mùi vần thẩn thơm phức liền bay sang.

Thiếu niên không chút do dự đi tới, đứng ở trước quầy bán vần thẩn. Người bán hàng nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch của hấn, phản ứng đầu tiên là hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy y phục đắt tiền của hấn, vẻ mặt liền biến thành tươi cười: “ Vị công tử này, tới ăn một chén vần thẩn đi!”

Thiếu niên gặt đầu một cái.

“Tốt.” Người bán hàng lập tức múc một bát vằn thắn từ trong nồi ra, cho thêm hành lá xắt nhỏ cùng vài món gia vị khác, sau đó đưa cho hắn.

Chương 389: Màu mực này liên 3

Thiếu niên bưng chén, cầm lấy đôi đũa, tay chân luống cuống bày ra bộ dáng không biết nên làm như thế nào. Người bán hàng rong nhìn hắn, cười nói: “Công tử, người dùng đũa ăn đi!”

Vừa nói, hắn vừa đứng một bên đánh giá vị thiếu niên này từ trên xuống dưới. Thiếu niên mặc một thân quần áo quái dị, nhìn qua không giống người của Nam Dục Quốc, chẳng lẽ là gian tế nước khác phái tới?

Nhưng gian tế sao lại có dáng vẻ ngơ ngác giống vậy nha?

“Đôi đũa!” Thiếu niên suy nghĩ kỹ nửa ngày mới nhận ra thứ đang cầm trong tay là một đôi đũa. Đối với một người không nhìn thấy gì như hắn, việc dùng đũa quả thật là vô cùng phiền phức.

Hắn đã rất đói, cũng không quan tâm động tác cầm đũa của mình là đúng hay sai, cứ một tay cầm đũa, một tay cầm chén vẫn thần nóng hổi, miệng thổi thổi, tay lua lua, rất nhanh đã ăn hết một chén.

“Muốn nữa.” Hắn cầm chén đưa qua, người bán hàng rong vừa cười vừa múc cho hắn thêm một chén nữa. Hắn ăn liền một mạch bốn bát, lúc này mới có chút thỏa mãn buông bát xuống, xoay người rời đi.

Người bán hàng rong vốn mặt mày hớn hở, nhưng vừa thấy hắn xoay người, vẻ mặt tên đó trong nháy mắt trầm xuống, từ trong quầy hàng nhanh chóng chạy tới cản đường.

“Công tử, người còn chưa có trả tiền!” Một thân quần áo tốt như vậy, nhìn qua không giống người không có tiền nha!

“Tiền?” Thiếu niên nghi hoặc hỏi: “Đó là thứ gì?”

Người bán hàng rong lập tức sa sầm nét mặt: “Công tử, ta nói người này, ta đây là người làm ăn nhỏ, người cũng đừng đùa giỡn ta! Ăn xong thì phải trả tiền, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa, người đừng nói với ta đây là lần đầu tiên người xuất môn nha!”

Ăn cái gì phải trả tiền cái đó, quan niệm này quả thật là lần đầu tiên vị thiếu niên này nghe thấy!

Hắn mờ mịt, hắn căn bản không biết thứ gọi là tiền này là cái gì, thì ra muốn ăn cái gì còn phải dùng một loại đồ vật khác để trao đổi!

Từ khi đi theo Hồng Liên cho đến bây giờ, hắn chưa bao giờ phải băn khoăn về phương diện này!

“Không có tiền!” Hắn dứt khoát nói.

“Hắc hắc! Ta nói người này, đã không có tiền sao còn dám chạy tới chỗ này ăn! Người cố tình đùa giỡn ta có phải không? Nhìn người ăn mặc cũng giống người phú quý, thật không ngờ lại là một tên giang hồ bịp bợm!”

Thanh âm của người bán hàng rong này quá lớn, thoáng một cái xung quanh đã chật kín người vây xem.

Nhìn gã thiếu niên gầy yếu đứng đó, mọi người cũng bắt đầu chỉ chỉ trỏ trỏ. Hầu hết đám người này đều là những người buôn bán nhỏ, bình thường cũng có qua lại giúp đỡ nhau, khi chứng kiến người bán vẫn thản bị thua thiệt, bọn họ đương nhiên cũng không thể khoan

tay đứng nhìn.

“Hài tử, người từ đâu tới đây? Không có tiền mà còn dám đi ăn! Nam Dực Quốc chúng ta không phải là nơi có thể tùy tiện lừa gạt đâu, hôm nay nếu như người không trả tiền thì, vậy chúng ta cùng nhau đi gặp quan phủ!”

“Đúng đúng! Hôm nay là ngày vui lớn, tên tiểu tử nhà người nháo cái gì mà nháo? Người thấy bọn ta nghèo khổ nên khi dễ bọn ta có phải không?” Một hán tử to lớn từ đoàn tạp kỹ đi tới, lớn tiếng nói.

Những âm thanh xì xào nhốn nháo xung quanh đa số đều là công khai lên án hắn. Bản tính của hắn vốn âm tà độc ác, chỉ có điều hắn ra đời chưa lâu, không hiểu cách đối nhân xử thế!

Nhưng từ nhỏ đến lớn, chưa có ai dám nói chuyện như vậy với hắn!

Những người này...muốn chết!

Hắn vừa mới đưa tay lên, một thanh âm thanh thúy để nghe đột nhiên vang lên bên cạnh hắn: “Hắn chỉ là một hài tử, còn chưa hiểu chuyện, xin mọi người thủ hạ lưu tình, đừng nên làm khó hắn!”

Chủ nhân của thanh âm này là một cô gái thanh lệ mặc một bộ váy màu xanh (lục la quần), yêu kiều vui vẻ, làm cho những người bên cạnh không khỏi rung động. Nha hoàn xinh đẹp bên người nàng vừa cười vừa đem một kim tệ đặt vào trong tay người bán văn thẩn.

Lục La QuầnLục la quần nó hao hao thế này nha mọi người

“Vị đại ca này, xin bớt nóng giận!”

Người bán hàng rong trợn trừng hai mắt nhìn mai kim tệ này. Một

kim tệ, số tiền này hẳn phải mất một tháng mới kiếm được a!

“Tiểu cô nương! Người muốn dùng tiền mua người sao? Có tiền đúng là không gì không mua được nha!” Vị đại hán từ tạp kỹ lớn tiếng nói.

Chương 390: Màu mực này liên 4

Cô gái mặc váy xanh cười nói: “Có tiền thì đương nhiên là không gì không mua được, chẳng qua đứa nhỏ này một thân một mình, trên người lại không có tiền, đói bụng nên phải tìm thứ để ăn, ta tin hẳn cũng không phải cố ý, mọi người khoan dung độ lượng, không nên bắt ép một tiểu hài tử như vậy lên quan phủ!”

Thanh âm nàng trong suốt, vui vẻ động lòng người, chỉ mấy câu đã khiến vị đại hán kia trầm mặc. Hắn ho khan một tiếng, nói: “Tiểu cô nương, miệng lưỡi người thật là lợi hại, ta chịu thua, chỉ là tên tiểu tử này sau này đừng đi ra ngoài ăn quịt như vậy nữa, mọi người đều là buôn bán nhỏ, cuộc sống cũng không dễ dàng gì!”

“Điều này là tất nhiên, có một lần giáo huấn như thế, hẳn nhất định sẽ nhớ kỹ.” Cô gái mặc váy xanh nói xong, hướng nha hoàn cười cười: “Đông Lăng, người giúp ta đi mua đồ, tập hợp ở chỗ cũ!”

“Vâng.” Đông Lăng cười rời đi.

Cô gái váy xanh này đúng là Hoàng Bắc Nguyệt, nàng xoay người vỗ vỗ bả vai thiếu niên nói: “Lần sau ra ngoài nhớ mang theo tiền!”

Nói xong nàng hướng đám người bán hàng rong cười cười, sau đó lẫn vào đám đông đi mất.

Thiếu niên sững sốt một chút rồi cũng trầm mặc đi theo. Trên phố xá đông đúc, hắn vẫn gắt gao theo sát phía sau nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đi dạo một vòng, khi đến lương đình bên bờ hồ mới xoay người nhìn thiếu niên kia, cười hỏi: “Người đi theo ta làm gì?”

“Tại sao?” Thiếu niên dùng thanh âm lãnh khốc hỏi.

“Tại sao cái gì?”

“Giúp ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hẩn rồi xoay người ngồi xuống bệ gỗ bên trong lương đình. Nàng tựa người vào thành lan can, một tay buông thõng ở bên ngoài, nghiêng nghiêng đầu nhìn mặt hồ, chậm rãi nói: “Thời điểm ta cô đơn nhất, ta luôn hi vọng có một người sẽ ra tay giúp ta, nếu được vậy, ta cũng sẽ không sợ hãi đến thế!”

“Vậy có người nào giúp người không?”

“Không có!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Thiếu niên kia hơi nhíu mày: “Vậy tại sao... lại giúp ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Vì ta thích!”

Thiếu niên nhẹ mím môi, con ngươi vô thần hơi chuyển, cuối cùng vẫn bảo trì trầm mặc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhắc tay, khế đung đưa trước mặt hẩn, thấy hẩn không có phản ứng, nàng mới hiểu rõ, thì ra hẩn thật sự không nhìn thấy, người như vậy sao lại một mình đi ra ngoài thế này?

Nhìn hẩn cũng không giống là kẻ yếu, thế nhưng ngay cả việc ăn xong phải trả tiền cũng không biết, điểm này quả thật có chút bất khả

tư nghị.

“Người tên là gì? Nhà ở đâu? Ta có thể đưa người về nhà!”

“Nhà?” Thiếu niên mê mang hỏi: “Đó là cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt chống cằm nhìn hấn nửa ngày, cuối cùng thở dài một tiếng: “Ta nên nói người đơn thuần hay là gốc nghềch đây?”

Thiếu niên mím chặt môi, rõ ràng là đang tức giận, hình xăm hoa cát cánh trên khóe mắt càng thêm quý dị, chỉ là, mặc dù đang tức giận, nhưng hấn lại không có bất kỳ cảm giác phẫn nộ nào cả.

“Ngay cả nhà cũng không biết là gì, vậy người sống trên đời này còn có ý nghĩa gì nữa?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt.

Nàng là người trời sinh có tính ỷ lại, chỉ là thực tế quá tàn khốc, nàng không được phép ỷ lại, bởi vậy nàng từ từ thay đổi. Chỉ là, nỗi khát vọng có được một mái nhà của nàng vẫn chưa bao giờ biến mất!

Có người nói, khi con người đứng ở trên cao thì họ càng hi vọng có người bên cạnh để bầu bạn.

Lời nói đó quả thật không sai, khi nàng đứng ở đỉnh của tòa tháp sắt Đông Phương, gió lạnh tịch liêu, trời cao bát ngát, phía dưới là đô thị phồn hoa, biển người mênh mông, mà nàng thì lại lẻ loi một mình. Thời điểm đó, nàng cảm nhận được cảm giác cô độc thấu xương.

Thiếu niên nhú mày, cảm thấy khó hiểu, khi hấn đang muốn mở miệng nói chuyện, một tiếng “đoàng” đột nhiên nổ vang trên bầu trời. Thiếu niên cả kinh, lập tức xoay người, giơ tay lên, làm động tác chuẩn bị chiến đấu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng: “Quý nhất gan! Đó là pháo hoa, người chưa từng thấy qua pháo hoa bao giờ sao?”

Chương 391: Màu mực này liên 5

Lời vừa nói ra, nàng có chút mơ hồ hối hận, thiếu niên này mắt không nhìn thấy, đương nhiên là chưa từng thấy qua pháo hoa rồi.

“Pháo hoa?” Hắc làm bầm hỏi, giọng điệu có chút vội vàng: “Đó là cái gì?”

“Người lại đây, ta dẫn người đi xem.” Hoàng Bắc Nguyệt gọi hắc tiến vào trong lương đình: “Nhắm mắt lại!”

“Nhắm mắt lại thì càng không thể nhìn thấy mà!” Thiếu niên có chút hốt hoảng nói.

“Nghe lời ta, nhắm mắt lại!” Thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt có chút mềm mại, có cảm giác như đang dỗ ngọt tiểu hài tử vậy.

Tâm lý kháng cự của thiếu niên dần dần biến mất, hắc nghe lời nàng, nhắm mắt lại.

Lúc này, một tiếng “đoàng” lại vang lên, vang vọng thật lâu trên bầu trời. Bầu trời được nhuộm sáng bởi màu sắc hoa mỹ của pháo hoa, ngay cả những vì sao phía xa xa kia cũng trở nên ảm đạm vô quang.

Dân chúng đồng loạt hoan hô rối rít.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Pháo hoa có rất nhiều màu sắc, thời điểm chúng nở rộ trên bầu trời, tất cả màu sắc theo đó tỏa ra, trong nháy mắt đó, người cảm giác như tất cả những chuyện tốt đẹp

mà người có thể tưởng tượng ra đều xuất hiện vậy.”

“Màu sắc, không thấy được.” Hấn lắc đầu, trước mắt vẫn chỉ là một mảnh hắc ám.

“Có, người từ từ nhìn xem!” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng đem hai tay che trên đôi mắt đờ đẫn của hấn: “Chỉ có người mới có thể chứng kiến những màu sắc đó, rất đẹp phải không?”

Đoàng...

Trên bầu trời lại vang lên tiếng nổ của pháo hoa, ánh sáng đầy màu sắc chiếu lên gương mặt tái nhợt của thiếu niên.

Hấn đưa tay lên trời, thì thào nói: “Rất nhiều màu sắc!”

Có vài màu sắc, người chỉ có thể dùng tâm để cảm nhận.

Cùng lúc pháo hoa đang nở rộ, một mảnh bông tuyết cũng từ trên bầu trời chậm rãi rơi xuống, vừa vụn rơi lên tay của thiếu niên, hấn cả kinh, vội hỏi: “Là cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua, cười nói: “Tuyết rơi!”

“Tuyết có màu gì?”

“Màu trắng.”

“Tại sao lại không có màu sắc?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bầu trời đêm, giữa lúc pháo hoa đang nở rộ thế này, những bông tuyết trắng noãn rất dễ bị người ta quên lãng.

“Bởi vì từ trên trời rơi xuống là một quá trình rất dài, dài đến mức ngay cả chính nó cũng quên mất mình có màu gì, giống như người vậy...”

Thiếu niên trầm mặc nâng bông tuyết không màu lên, lòng bàn tay ấm áp khiến cho bông tuyết nhanh chóng tan ra, hắn có chút thể lượng nói: “Nó biến mất!”

“Đúng vậy, pháo hoa cũng đã biến mất, những thứ xinh đẹp thường rất ngắn ngủi. Khi pháo hoa nở rộ, hay khi bông tuyết lạc xuống nhân gian, bọn chúng đều biết rõ, cuộc đời bọn chúng cũng đã tới hồi kết!”

Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, đem tay dờ đi khỏi tầm mắt hắn, cười nói: “Người còn chưa nói cho ta biết người tên gì.”

“Mặc.” Hắn nhẹ nhàng phun ra một chữ: “Người?”

Hắn nói chuyện đúng là đủ đơn giản, Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Người có thể gọi ta là Nguyệt!”

Nói xong, Đông Lăng cũng vừa vắn mang theo một đồng đồ đi tới, ở đằng xa gọi: “Tiểu thư, đã tới lúc trở về rồi.”

Mặc Liên bắt lấy bàn tay của nàng, lo lắng hỏi: “Người đi đâu vậy?”

“Ta phải về nhà rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bờ vai của hắn: “Mặc, thế giới này phức tạp hơn rất nhiều so với người tưởng tượng, không thích hợp với người. Người từ đâu tới đây, tốt nhất vẫn nên trở về nơi đó đi thôi!”

Nàng mơ hồ cảm thấy thiếu niên này không đơn giản, chưa tiếp xúc với thế giới bên ngoài nhiều nhưng thực lực lại cực kỳ lợi hại. Người như thế chỉ sợ là đến từ một thế lực to lớn!

Mặc Liên dùng đôi mắt vô thần nhìn chăm chăm nàng: “Ta muốn gặp lại ngươi!”

“Nếu hữu duyên, tự nhiên chúng ta sẽ gặp lại.”

Chương 392: Màu mực này liên 6

“Nếu hữu duyên, tự nhiên chúng ta sẽ gặp lại.” Hoàng Bắc Nguyệt rút tay ra, sau đó từ trong nạp giới lấy ra một túi kim tệ đưa cho hắn: “Cái này chính là tiền, ngươi muốn ăn cái gì thì dùng tiền ở bên trong mua. Nếu lần sau còn ăn quýt nữa thì sẽ không có ai tới cứu ngươi đâu!”

Nói xong nàng lại vỗ vỗ bờ vai của hắn, sau đó xoay người đi ra khỏi lương đình.

Trên bầu trời, những bông tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi xuống, Đông Lăng che ô tới đón nàng. Nàng đi đến dưới tán ô, quay đầu lại, nhìn thấy thiếu niên có khuôn mặt tái nhợt kia vẫn chậm rãi theo nàng đi ra. Bộ dạng hắn giống như một con cún nhỏ đi lạc, thập phần đáng thương.

“Tiểu thư, hắn thoát nhìn đáng thương quá!” Đông Lăng nhỏ giọng nói.

“Nhà của chúng ta đã có một con hổ và một con Chức Mộng Thú rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt không thể không nhắc nhở Đông Lăng.

Từ khi tiểu Xích Kim Thánh Hồ và Chức Mộng Thú tới, Đông Lăng quả thật không còn chút thời gian rảnh rỗi, nàng vừa phải chiếu cố hai tiểu gia hỏa, lại vừa phải giúp bọn chúng giải hòa khi xảy ra mâu thuẫn.

Tiểu Xích Kim Thánh Hồ trời sinh tính khí bá vương, chứng kiến “quả

bóng len” yếu ớt này, hẳn đặc biệt thích khi dễ nó.

Dùng lời nói của Đông Lăng là, răng của tiểu Xích Kim Thánh Hồ đang mọc dài, muốn tìm đồ vật để mài răng, Chúc Mộng Thú bộ dáng khả ái vừa vặn hợp ý của nó...

Đông Lăng suy nghĩ một hồi, hai con Linh thú ở nhà đã làm cho nàng sút đầu mẻ trán, thiếu niên này vừa nhìn đã biết tuyệt đối còn đau đầu hơn so với Linh thú.

“Là do ta quá dễ đồng tình, tiểu thư nói rất đúng, chúng ta không có năng lực giúp hẳn.” Đông Lăng có chút tiếc hận nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Đông Lăng một chút, lại quay sang nhìn Mặc Liên, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng, cất giọng nói: “Mặc, người đến đây một mình hay vẫn còn có đồng bạn nào khác?”

Nghe được thanh âm của nàng, trên mặt Mặc Liên hiện lên một tầng ý cười nhàn nhạt: “Có đồng bạn.”

“Bọn họ sẽ đến tìm người chứ?”

“Sẽ.” Mặc Liên gật đầu, hẳn không biết nói dối.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút rồi nói: “Nếu người chắc chắn đồng bạn sẽ đến tìm người, vậy trước hết ta tìm cho người một chỗ nghỉ chân, được không?”

Mặc Liên lập tức gật đầu. Hẳn cho rằng mình sẽ được đi theo nàng, bởi vậy nhanh chóng đi tới trước mặt nàng, gương mặt trắng bệch lộ ra một nụ cười quái dị.

“Không biết cười thì đừng cười!” Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt mang

theo ý cười: “Ta biết người muốn cảm tạ ta, nhưng người chỉ cần có ý trong lòng là được rồi!”

Nói xong, nàng xoay người mang theo Mặc Liên đi vào một khách điểm trong Lâm Hoài Thành, thuê một gian phòng hảo hạng, ứng trước nửa tháng tiền phòng, lại tiếp tục dọn dò chương quỹ mỗi ngày ba bữa đúng hạn đưa tới cho hắn, hơn nữa hắn có yêu cầu gì thì cứ việc làm theo.

Chương quỹ thấy tiền lập tức gật đầu không ngừng, vội vã dẫn bọn họ đi nhận phòng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn một chút, không gian không tệ, cũng không ủy khuất hắn: “Người có hài lòng với nơi này không?”

Mặc Liên nhìn nàng hỏi: “Người nghỉ ngơi ở đâu?”

“Ta về nhà.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của hắn, lại đánh mắt với Đông Lăng một cái, Đông Lăng thức thời lập tức nói: “Mặc công tử, người an tâm ở lại đây đi, tiểu thư lúc rảnh rồi sẽ đến thăm người.”

Nghe nói thế, Mặc Liên lại hỏi: “Lúc nào?”

“Lúc rảnh rồi sẽ tới!” Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cầu khẩn, hy vọng lần này mình đừng chọc vào một cái phiền toái!

“Lúc rảnh rồi là lúc nào?”

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nói: “Mặc, người phải học cách dựa vào chính mình, không ai có thể cho người dựa vào cả đời đâu.”

Mặc Liên trầm mặc, xoay người bước vào phòng, giống như lòng tự

ái có chút bị đả kích, hấn đi đợc vài bước đã quay đầu lại, thấp giọng nói: “Ta chưa bao giờ dựa vào người khác!”

Chương 393: Màu mực này liên 7

Nói xong, Mặc Liên đóng cửa phòng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn qua Đông Lăng, Đông Lăng thấy vậy gãi gãi đầu, nói: “Vị Mặc công tử này chắc là rất ít tiếp xúc với người khác đây mà.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn cánh cửa đóng chặt, lắc đầu mỉm cười: “Quên đi, chúng ta đi thôi.”

Phủ Trưởng công chúa.

Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Đông Lăng cùng đi xuống địa lao “thăm hỏi” Cầm di nương cùng Tuyết di nương. Mấy ngày qua bị Tiêu Linh chơi đùa, Cầm di nương chỉ cần thấy có người đi vào là lập tức hoảng sợ, núp trong địa lao run lẩy bẩy.

“Quả là phong thủy luân chuyển, ngày xưa Cầm di nương phong quang bao nhiêu, ai biết một khi thất bại lại rơi vào kết quả như vậy?” Đông Lăng chế nhạo hai tiếng, dìu Hoàng Bắc Nguyệt đi vào phòng giam của Tuyết di nương trước.

Bởi vì nàng có bố trí nguyên khí cấm chế nên Tiêu Linh không có cách nào chơi đùa Tuyết di nương, nhưng lưu hương “Hủ Huyết Đan” còn đang bốc khói kia cũng không phải để không. Thân thể Tuyết di nương đang mềm nhũn nằm trên đống rơm, ả cố gắng ngẩng đầu nhìn người tiến vào, thất khiếu đều có vết máu chảy xuống, cử động vô cùng khó khăn.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở ngoài phòng giam nói: “Tuyệt di, ta hôm nay tới là muốn thông báo cho ngươi một việc, Nhị tỷ sợ rằng vĩnh viễn sẽ không thể trở lại gặp ngươi nữa rồi.”

Tuyệt di nương nâng mắt lên, gắt gao nhìn chằm chằm vào nàng: “Ngươi...ngươi hạ độc thủ!”

“Thông minh!” Hoàng Bắc Nguyệt khen một tiếng: “Nhị tỷ nàng số mệnh không tốt, bị mấy tên lính đánh thuê bắt, ý đồ nhục nhã nhưng không thành, ta chỉ là thuận nước giong thuyền, đem nàng ném vào trong đại bản doanh của dong binh đoàn mà thôi.”

“Ngươi...!” Tuyệt di nương nổi điên nhào tới: “Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi thật là ngoan độc!” (My: bà còn nhấn tâm hơn gấp mấy lần =__= có tư cách để nói người khác sao?)

“Ng ngoan độc, cái này mà gọi là ngoan độc sao? Tuyệt di nương ngươi không khỏi xem nhẹ ta quá đó.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khế: “Ta trước đó có rắc bột phấn Khổng Tước Thảo giống cái vào trong dong binh đoàn, dẫn tới Linh thú bạo động, trong vòng một đêm san bằng dong binh đoàn, Nhị tỷ giờ phút này không biết đã thành bữa ăn trong bụng Linh thú nào nữa nha?”

“A...a...Hoàng Bắc Nguyệt! A...” Tuyệt di nương tê tâm liệt phế rú lên, thân thể hư nhược bị Hủ Huyết Đan ăn mòn lão đảo nhào tới cửa lao, trong mắt chảy ra huyết lệ: “Ta thành quỷ cũng sẽ không tha cho ngươi!”

“Đừng nói thành quỷ, ngươi hiện tại là người thì ta cũng không buông tha cho ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt âm độc nhìn nàng: “Tuyệt di, ngươi bây giờ chỉ còn lại Nhị ca thôi đó, nếu như ngươi nói cho ta biết ai là người sai ngươi hạ độc với mẫu thân ta, nói không chừng ta

sẽ nới lòng từ bi bỏ qua cho Nhị ca, để người lưu lại một cái huyết mạch.”

Tuyết di nương môi run rẩy: “Lỗi nhi, Lỗi nhi của ta.”

Nàng đã mất đi đứa con gái mà nàng tự hào nhất, chỉ còn lại một đứa con trai này thôi.

“Đúng vậy, Nhị ca năm nay mới có bao nhiêu tuổi nha? Người nhẫn tâm để cho hấn chết thê thảm giống như Nhị tỷ sao?”

“Ta...” Ngón tay rách nát của Tuyết di nương nắm lấy song gỗ phòng giam, lưu lại trên đó vài vệt máu. Tròng mắt đẫm máu chuyển động không ngừng, tựa hồ đang suy tư cái gì.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng chăm chăm, lặng lẽ lấy Chức Mộng Thú ra cầm trên tay. Tiểu Chức Mộng Thú ngẩng đầu liếc mắt nhìn Tuyết di nương, nó hết sức e ngại bộ dáng khủng bố của ả, thân thể nhỏ nhắn co rụt lại.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu nó, nói: “Mau nhìn.”

Chức Mộng Thú lập tức “chi” một tiếng, cọng hành màu xanh biếc trên đầu lập tức lay động.

Năng lực của Chức Mộng Thú có thể thi triển vào một đối tượng cụ thể, chỉ cần nó nguyện ý, nó có thể tạo ra mộng cảnh của bất kỳ kẻ nào.

Tuyết di nương ngẩn ra một chút, hai mắt chậm rãi nhắm lại. Nàng chỉ là người bình thường, năng lực của Chức Mộng Thú đương nhiên sẽ phát huy hiệu quả nhanh hơn.

Chương 394: Màu mực này liên 8

Rất nhanh, Tuyết di nương đã ngã nhào trên mặt đất, tiểu Chúc Mộng Thú xoay người nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, đem mộng cảnh của Tuyết di nương truyền lại cho nàng.

Nhắm mắt, nàng lại nhìn thấy căn phòng quen thuộc. Căn phòng không có bao nhiêu vật trang trí, trang nhã mà giản dị, chỉ có một bức bình phong in hình hoa phi thiên trọng, mộ vân thiên điệp. (Dạ: đại khái là hình hoa bay mây trôi đấy mà)

Hiểu âm vô lại tự cùng thu, đậm yên lưu thủy họa bình u. (tạm dịch: Thanh âm buổi rạng đông mơ hồ tựa ngày thu, sương mờ nước chảy vẽ nên bức tranh vắng vẻ)

“Trưởng công chúa điện hạ, chén thuốc này, ngài tốt nhất hãy uống hết đi.” Thanh âm uyển chuyển nhu mì đột nhiên vang lên.

Đây đúng là thanh âm của Tuyết di nương!

Hoàng Bắc Nguyệt bước tới vài bước, đi qua tấm bình phong thì thấy một Tuyết di nương vẫn còn trẻ tuổi, hai tay ả ta cầm một cái chén sứ đi tới bên mép giường.

Trên giường, Huệ Văn Trưởng công chúa sắc mặt tái nhợt đang nửa ngồi, một đầu tóc đen rủ xuống lộ ra gương mặt khéo léo tinh xảo. Mặt nàng có vài phần bi ai, thân thể tựa vào trong lòng thị nữ Tiễn Thu, đôi mắt sáng hàm chứa lệ quang nhìn chằm chằm vào Tuyết di nương.

“Vì sao? Ta đối đãi người cũng không tệ mà.”

So với bộ dáng ôn nhu trong trí nhớ, bộ dáng bây giờ của Huệ Văn trưởng công chúa lại nhiều hơn vài phần thống khổ, điều này không khỏi làm cho Hoàng Bắc Nguyệt đau xót.

Tuyết di nương lúc này tự nhiên là trẻ hơn không ít so với hiện tại. Nàng lớn lên xinh đẹp như hoa, chỉ là biểu tình lúc này quá mức dữ tợn làm cho người khác cảm thấy ghê tởm!

“Trưởng công chúa điện hạ đúng là đối đãi ta không tệ chút nào, nhưng như vậy thì sao chứ? Người làm chủ việc này dù sao cũng không phải là một tiện tỳ như ta.” Tuyết di nương tiến lên phía trước, dâng chén thuốc lên: “Mau uống đi, Trưởng công chúa.”

Huệ Văn trưởng công chúa quay mặt vào trong lòng Tiễn Thu, thấp giọng nức nở: “Bắc Nguyệt...Bắc Nguyệt của ta đâu? Gọi nàng đến, ta muốn thấy mặt nàng lần cuối...”

“Trưởng công chúa điện hạ! Nếu ngài còn không chịu uống thuốc, như vậy Bắc Nguyệt quận chúa cũng đừng mong còn có thể gặp mặt được ai.” Tuyết di nương âm lãnh cười.

Huệ Văn trưởng công chúa thống khổ chảy xuống hai hàng nước mắt, tay run rẩy lấy cầm chén độc dược, buồn bã liếc mắt một cái, sau đó nhẹ giọng nói: “Tuyết Lâm, xin người hãy nỗ lực tỳ muội nhiều năm mà giúp ta chiếu cố Bắc Nguyệt, chờ nàng lớn lên, người hãy nói nàng rời xa chốn thị phi, đừng nên dẫn thân vào nhà Đế Vương...”

“Yên tâm đi, người chết rồi, ta sẽ chiếu cố Bắc Nguyệt quận chúa thật tốt.” Tuyết di nương nở nụ cười giả tạo!

Huệ Văn Trưởng công chúa liếc nhìn nàng một cái, đương nhiên biết nàng không nói thật, tay run lên muốn đem chén thuốc ném đi.

Tuyết di nương vẫn luôn nhìn chăm chăm vào nàng, vừa thấy nàng có động tác này, ả ta lập tức đoạt lấy chén thuốc, nhào tới định đổ thuốc vào miệng Huệ Văn Trưởng công chúa.

Tiền Thu quát: “Làm càn! Sao ngươi lại dám vô lễ với Trưởng công chúa như vậy!”

“Tiền Thu cô nương, thuốc này nàng ta dám không uống sao? Ngươi cũng biết người đó lợi hại đến mức nào mà, các ngươi có gan kháng lệnh sao?” Tuyết di nương uy hiếp nói.

Tiền Thu vẻ mặt thê lương, cúi đầu rơi lệ: “Công chúa, người mau uống đi, nô tỳ sẽ phụng bồi ngài lên đường...”

Huệ Văn Trưởng công chúa nhắm mắt lại, cảm thấy vô cùng thống khổ, nàng vừa khóc vừa cười: “Ta cả đời này hy sinh nhiều như vậy, rốt cục cũng chỉ có thể đổi lấy kết cục này...Đến tột cùng...đến tột cùng là tại sao...”

Tuyết di nương bưng chén thuốc lên đổ hết vào miệng nàng, vừa đổ vừa cười to: “Ngươi chết đi! Chết rồi thì sẽ không còn đau khổ nữa!”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt hai đấm, tròng mắt đỏ ửng, nhất thời có xung động muốn xông lên.

Tiểu Chức Mộng Thú “chi nha” một tiếng, lập tức cắt đứt ảo cảnh, đem nàng từ trong mộng cảnh đi ra.

Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng thờ dốc, oán hận nói: “Còn gì nữa

không? Là ai sai nàng ta?!”

Tiểu Chúc Mộng Thú “chi nha chi nha” lắc đầu, trong đôi mắt to lóe ra quang mang vô tội.

“Cảnh tiếp theo không nhìn thấy sao? Cảnh tiếp nữa lại có cái gì?”

Chương 395: Màu mực này liên 9

Tiểu Chúc Mộng Thú chỉ có thể không ngừng lắc đầu.

Đông Lăng ngồi xổm xuống đỡ nàng lên: “Tiểu thư, hay là chúng ta suy nghĩ biện pháp khác đi.”

“Tại sao lại không nhìn thấy được, chẳng lẽ trong mộng cảnh cũng có cấm chế?”

Tiểu Chúc Mộng Thú không ngừng gật đầu, tỏ vẻ việc này không phải lỗi của nó.

“Cấm chế...” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía Tuyết di nương, xem ra đây quả thật là một âm mưu rất lớn, cái chết của Huệ Văn trưởng công chúa rốt cục đã trải qua bao nhiêu kế hoạch đây?

Tuyết di nương mơ màng tỉnh lại, trên trán vẫn còn chảy đầy mồ hôi lạnh, giấc mộng vừa rồi không ngờ lại là chuyện năm đó.

Mặc dù đã qua nhiều năm, thế nhưng khoảnh khắc Huệ Văn trưởng công chúa chết đi năm đó vẫn luôn xuất hiện trong cơn ác mộng của nàng.

Báo ứng, chẳng lẽ thật sự có báo ứng sao? Bây giờ Vận nhi, nữ nhi duy nhất của nàng cũng đã chết...

“Tuyết di, trên đời này không có bức tường nào mà không lọt gió, chuyện này ta nhất định sẽ điều tra rõ ràng, nếu như người không

nói, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó mang tiểu Chức Mộng Thú cùng Đông Lăng rời đi.

Bọn họ đi được một lúc, Tuyết di nương vẫn ngây ngốc ngồi trong phòng giam. Ngửi mùi Hủ Huyết Đan gay mũi, nàng biết tánh mạng cùng thân thể của mình đang từng chút từng chút bị thôn phệ, sợ hãi trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

“Nương.” Một tiếng kêu từ phía sau vang lên.

Tuyết di nương cho là mình vẫn còn trong ác mộng, hoảng sợ quay đầu lại, vừa vặn thấy được gương mặt tiều tụy của Tiêu Vận, ả ta nhất thời kinh hô một tiếng.

“Nương! Nói nhỏ một chút!” Tiêu Vận lập tức nói, cảnh giác liếc nhìn bốn phía. Nơi này tuy là địa lao của phủ Trưởng công chúa nhưng cũng chỉ có một ít gia đình canh gác, phòng vệ tương đối lỏng lẻo, lấy thực lực Tam Tinh Triệu hoán sư của nàng rất nhanh đã lẻn vào được.

Tuyết di nương trừng to đôi huyết mâu nhìn nàng, một hồi lâu mới run rẩy vươn tay: “Vận...Vận nhi?” (My: sống dai đã man =__=)(Dạ: mụ này cầm tinh con gián rồi)

“Là ta, nương, ta tới cứu ngươi ra ngoài!” Tiêu Vận vừa nói vừa chậm rãi đi tới.

Tuyết di nương nước mắt tràn mi, thê thảm khóc: “Vận nhi, nương cứ tưởng ngươi đã...”

“Hừ, tiện nhân Hoàng Bắc Nguyệt đó nói ta chết rồi có đúng không?” Tiêu Vận cười lạnh: “Nương, hai mẹ con chúng ta phúc lớn mạng

lớn, không dễ chết như vậy đâu! Cho dù chết, chúng cũng phải kéo nàng theo làm cái đệm lưng!” (My: cứ ảo tưởng đi:D)

Tuyết di nương lau nước mắt, cầm lấy song gỗ nói: “Để nương nhìn kỹ người một chút.”

“Nương, chờ ra ngoài rồi hãy nhìn, bây giờ chúng ta rời đi trước.”
Tiêu Vận nhỏ giọng nói, vừa nói, nàng ta vừa sờ soạng cửa lao bị Hoàng Bắc Nguyệt bố trí nguyên khí cấm chế.

Tuyết di nương nhìn nàng, lo lắng nói: “Nguyên khí cấm chế này có thể giải khai được sao?”

“Gia gia từng đã dạy ta, nếu dùng Băng thuộc tính bố trí nguyên khí cấm chế, vậy Triệu hoán sư Băng thuộc tính sẽ dễ dàng giải khai hơn.” Tiêu Vận nghiêm túc sờ soạng, ngón tay cảm ứng được một chỗ nguyên khí yếu ớt nhất, nội tâm không khỏi vui mừng.

Nàng lấy một chuỗi hạt từ trong nạp giới ra, làm bầm niệm mấy tiếng khẩu quyết, sau đó đem chuỗi hạt đánh tới chỗ nguyên khí cấm chế yếu ớt nhất!

“Rầm” một tiếng, nguyên khí cấm chế ba động một chút nhưng vẫn không bị phá giải, Tiêu Vận lại thử lần thứ hai, cấm chế vẫn sừng sững như cũ.

Dùng năng lực Tam Tinh Triệu hoán sư của nàng mà muốn phá giải cấm chế nguyên khí do Cửu Tinh Triệu hoán sư bố trí quả thật có chút khó khăn.

Tuy nhiên Tiêu Vận vẫn không từ bỏ, sau khi thử liên tục năm lần, nguyên khí cấm chế rốt cục dần dần yếu đi, sau đó quang mang chợt lóe, trong nháy mắt đã tiêu thất.

Tiêu Vận lộ ra nụ cười nhẹ nhõm, cầm bảo kiếm chém gãy cửa lao, đem Tuyết di nương đỡ ra ngoài.

Chương 396: Màu mực này lien 10

“Nương, người chịu khổ rồi.” Tiêu Vận ôm lấy thân thể suy nhược của Tuyết di nương, sống mũi cay cay, mắt nhòe lệ.

“Đừng khóc, Vận nhi, chúng ta nhanh chóng rời khỏi chỗ này trước đã.” Tuyết di nương vỗ vỗ lưng Tiêu Vận. Vận nhi không có chết, thật tốt!

Tuyết di nương cũng biết mình không dễ chết như vậy!

Tiêu Vận lau khô nước mắt, gạt đầu, dìu Tuyết di nương từ địa lao đi ra ngoài. Lúc đi ngang qua phòng giam Cầm di nương, Tuyết di nương dừng lại, ánh mắt lạnh lẽo nhìn Cầm di nương đang run rẩy trốn trong góc.

“Hừ, Cầm muội muội, ta và người tranh đấu nhiều năm như vậy, không nghĩ tới cuối cùng lại rơi vào cái kết cục này.”

Cầm di nương ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nói: “Người đừng có đắc ý vội, kết cục của người có thể còn thảm hơn so với ta nữa đó!”

Tuyết di nương khinh thường cười lạnh: “Ta bây giờ đã thoát ra ngoài, về phần người, nhiều năm qua người luôn rù quyển để lão gia rời xa ta, phần “nhân tình” này hôm nay ta cũng nên tính toán với người rồi! Vận nhi.”

“Ta biết rồi, nương.” Tiêu Vận cười lạnh một tiếng, sau khi để Tuyết di nương dựa vào tường đứng vững, nàng dùng bảo kiếm chém đứt

xích sắt cửa lao, đi tới túm lấy tóc của Cầm di nương kéo lên!

“Cầm di, trên đường đi xuống Hoàng Tuyền nếu có gặp phải Huệ Văn Trưởng công chúa, người nhớ nói cho nàng một tiếng, bảo là con gái của nàng rất nhanh sẽ xuống làm bạn với nàng!” (My: chị này ảo tưởng ghê quá >.<)

Trong mắt Cầm di nương hơi ngấn lệ, song lại không có bao nhiêu sợ hãi, nàng chỉ cất tiếng cười to: “Tốt! Trên đường đi tới Hoàng Tuyền, ta cũng chờ các người tới làm bạn!”

Tiêu Vận âm độc cười, một kiếm cắt đứt cổ của nàng!

Máu tươi bắn tung tóe đầy đất, Cầm di nương té xuống đồng cỏ khô, hai tròng mắt mang theo vẻ không cam lòng vẫn như cũ nhìn chăm chăm vào bọn họ.

Nhìn thấy ánh mắt như vậy, Tuyết di nương trong lòng phát lạnh, nhưng nghĩ đến việc cừu nhân nhiều năm của mình rốt cục đã được diệt trừ, tâm tình của nàng trong nháy mắt thoải mái hẳn lên!

“Nương, đi thôi, ta đã liên lạc với gia gia, hẳn sẽ phái người tới tiếp ứng chúng ta.” Tiêu Vận đi qua, cẩn thận đỡ Tuyết di nương dậy, cùng nhau rời đi.

“Vận nhi, người mới nói Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh sẽ xuống Địa ngục, như vậy là có ý gì?” Tuyết di nương suy yếu hỏi.

Tiêu Vận tự tin nói: “Nương, người cứu ta lần này là một người rất lợi hại đó nha, Triệu hoán thú của hắn là Lục giai Thần thú Huyền Linh Thú! (Dạ: lần đầu nói Lục giai, sau thành Tứ giai, giờ lại thành Lục giai, tác giả thật là...). Hơn nữa người này lại muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt!”

“Hoàng Bắc Nguyệt sao lại đắ tội một người lợi hại như vậy?” Thân thể Tuyết di nương bị ăn mòn nhưng đầu óc của nàng vẫn còn rất tốt, trong nháy mắt đã nhận ra điểm mấu chốt.

“Chuyện này chút nữa ta sẽ giải thích rõ cho người, Hoàng Bắc Nguyệt này quả thật không đơn giản chút nào!” Nghĩ đến thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt, Tiêu Vận phần hận không thôi, hận không thể ngay tại chỗ đem nàng giết chết!

Tuyết di nương nghe giọng điệu của nàng liền biết chuyện này không đơn giản, hai ba câu không nói hết được, bởi vậy cũng không hỏi tiếp.

Địa lao thông tới phía sau hòn giả sơn, nhìn Tuyết di nương và Tiêu Vận cùng nhau rời đi, hai bóng người mới chậm rãi xuất hiện.

“Tiểu thư, cứ để cho bọn họ trốn đi như vậy sao?” Đông Lăng lo lắng hỏi.

Dưới ánh trăng, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lúc sáng lúc tối, thâm sâu khó dò: “Không thả mồi ra thì làm sao câu được cá lớn?”

“Nhưng, vạn nhất Tiêu Vận tiết lộ thân phận của tiểu thư ra thì làm sao bây giờ?”

“Xá bất đắ hài tử sáo bất hoa lang (Dạ: dùng để tỷ dụ việc nếu muốn đạt được một mục đích nào đó, ta phải bỏ ra một cái giá tương ứng), huống hồ, cho dù bọn họ có biết rồi thì sao nào? Ta không tin lão già Tiêu Khải Nguyên kia có dũng khí giống trống khua chiêng nói ra chuyện này.”

Có lần giáo huấn trước của Linh Tôn, trong lòng Tiêu Khải Nguyên

luôn cảm thấy e ngại, huống chi nếu nói ra thân phận của nàng thì chỉ làm cho người khác càng thêm tôn kính nàng hơn, không có ích lợi gì với bọn họ cả.

Chương 397: Tẩy tủy đan 1

Sơ suất duy nhất của Hoàng Bắc Nguyệt chính là nàng vẫn chưa biết Quang Diệu Điện Mặc Liên đã được Tiêu Vận dẫn đến, nếu biết nàng cũng sẽ không quyết định như vậy.

Nàng cùng Đông Lăng trở lại Dung Nguyệt Hiên, vừa về tới, tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ đã lon ton chạy đến, vui sướng chạy vòng vòng quanh chân của Hoàng Bắc Nguyệt.

Đông Lăng thấy vậy cười nói: “Tiểu Hồ, người đừng làm rộn nữa, đi, ta mang người đi ăn cái gì đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt đang định đi về phòng chợt dừng cước bộ, quay đầu lại nói: “Tiểu Hồ?”

Đông Lăng ngược ngùng nói: “Chỉ là thuận miệng gọi mà thôi, Đông Lăng vẫn đang chờ tiểu thư cho đặt tên cho nó đây.”

“Vậy gọi Tiểu Hồ đi, rất tốt mà.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua bộ dáng hoạt bát của tiểu Hoàng Kim Thánh Hồ, cảm thấy cái tên Tiểu Hồ này rất hợp với khí chất của hắn.

Quay đầu định đi về phòng, nàng tình cờ thấy được bóng dáng nhỏ nhắn của tiểu Chức Mộng Thú ngồi trên bệ cửa sổ. Nó lấy một hạt mầm màu đen từ trong cái túi nhỏ ra, dùng đôi tay ngắn ngủn cầm chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm về phương hướng của Phù Quang rừng rậm sục sục vài cái, hai tròng mắt ngập nước.

Mới đến một ngày thôi mà đã nhớ nhà đến mức như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nó, nhớ lần đầu tiên bị sư phụ mang đi, nàng cũng từng len lén nhìn về phương hướng nhà mình như vậy.

Nàng đi tới vỗ nhẹ vào đầu tiểu Chúc Mộng Thú làm nó “chi” một tiếng nhảy dựng lên, ôm chặt lấy hạt mầm, vịn phần khăn trương nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt buồn cười hỏi: “Ngươi có tên không?”

“Có thì nháy mắt, không có thì đừng nháy mắt.”

Tiểu Chúc Mộng Thú trợn to đôi mắt, không dám chớp lấy một cái.

“Không có tên sao? Vậy ta đây đặt cho ngươi một cái.”

Tiểu Chúc Mộng Thú chớp chớp mắt nhìn nàng, tựa hồ đối với việc có tên phi thường chờ mong.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút nói: “Ngươi cả ngày cứ “chi chi nha nha”, vậy cứ dùng mấy từ đó làm tên đi. Ngươi thích Chi Chi hay là Nha Nha?” (My: Nguyệt tỷ, tỷ đặt tên sáng tạo chút đi có được không =__=)(Dạ: Thể loại người mù đặt tên là đây:)))

Tiểu Chúc Mộng Thú chớp chớp mắt, “chi chi nha nha” kêu vài tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt biết là không thể cùng hấn trao đổi, bởi vậy nói: “Thích Nha Nha thì nháy mắt, thích Chi Chi thì không nháy mắt.”

Tiểu Chúc Mộng Thú lập tức trợn mắt.

Xem ra là thích Chi Chi rồi. Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng khẽ nhếch, đột nhiên nổi ý muốn trêu đùa nó: “Ngươi thích Chi Chi sao?”

Ta lại thấy Nha Nha tương đối dễ nghe hơn.”

Tiểu Chúc Mộng Thú dùng mấy cái chân ngắn ngắn lon ton đi đến, đem khối hạt mầm màu đen cẩn thận đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt, “chi chi nha nha” vài tiếng, bộ dạng kia rõ ràng là muốn lấy lòng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt rốt cục cười rộ lên: “Chi Chi, ta không hiểu người đang nói gì nha.”

Tiểu Chúc Mộng Thú thất vọng, cánh hoa trên người cũng sụp xuống, bày ra bộ dáng ủ rũ.

Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu nó: “Được rồi, không phải ta vẫn gọi người là Chi Chi sao? Nếu người không vui, ta sẽ lấy lại cái tên đó.”

Cánh hoa trên người tiểu Chúc Mộng Thú lập tức mở ra, lộ ra cái mặt tròn tròn đang ngây ngốc cười. (My: ta thik bé này quá đi >__ “Tốt lắm, người cũng đi ăn cái gì đi.” Thấy nó cao hứng, không còn nhớ nhà, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cần lo lắng nữa.

Chi Chi đi được hai bước, chuẩn bị từ trên bàn nhảy xuống, hình như nhớ ra cái gì, nó lại xoay người trở về, đem hạt mầm đặt trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, chớp chớp mắt cười với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy hạt mầm nhìn một chút, không biết đây là hạt mầm của thực vật gì, so với ngón cái của nàng thì lớn hơn một chút, đen nhánh, bởi vì được Chi Chi lấy ra chơi đùa mỗi ngày nên vỏ ngoài của nó thập phần nhẵn bóng.

Chương 398: Tẩy tủy đan 2

“Ừ, cảm ơn người.” Mặc dù không biết đây là cái gì, nhưng nhìn bộ dáng chờ mong của Chi Chi, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn tỏ vẻ cảm tạ.

Chi Chi vui vẻ, lúc này mới từ trên bàn nhảy xuống bỏ đi. Hoàng Bắc Nguyệt đem hạt mầm thu vào trong nạp giới, sau đó chống cằm ngồi bên cửa sổ.

Hồi tưởng lại mộng cảnh của Tuyết di nương, trong lòng nàng lại nổi lên một trận nghi hoặc.

Câu “rời xa chốn thị phi, đừng nên dẫn thân vào nhà Đế Vương” của Huệ Văn trưởng công chúa quả thật là ý vị thâm trường, cẩn thận nghĩ nghĩ, nàng chợt phát hiện, không lẽ chuyện này có liên quan đến người trong hoàng thất?

Có thể dùng một chén thuốc độc hại chết Trưởng công chúa, cả Nam Dục quốc này có mấy người có năng lực như vậy đây?

Càng cẩn thận suy nghĩ, nội tâm nàng lại càng lạnh lẽo cùng thể lương.

Huệ Văn Trưởng công chúa, nàng ấy cả đời không làm gì chuyện xấu, tại sao lại phải có kết cục như vậy?

Mặc dù không phải là con ruột, nhưng chính mắt nhìn thấy tất cả, trong lòng nàng làm sao quên được, hết thảy những ảo tưởng tốt đẹp trong lòng dường như cũng từ từ sụp đổ.

Hoàng Bắc Nguyệt tâm tình buồn khổ đi ra ngoài, lấy áo choàng màu đen phủ lên người, triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu bay lên bầu trời đêm.

“Hoàng Bắc Nguyệt, có một số việc biết càng nhiều lại càng thống khổ, chi bằng cái gì cũng không biết, như vậy sẽ tốt hơn.” Yểm ở trong thân thể nàng, nàng buồn đương nhiên hẳn cũng có thể cảm nhận được, bởi vậy mới đi ra nói hai ba câu khuyên nhủ nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía trước, trong ánh mắt che một tầng bóng ma không dễ thấy: “Ta đã nhìn thấy, sao có thể giả vờ không biết được!”

“Biết rồi thì thế nào đây? Nếu quả thật là do người trong hoàng thất gây ra, vậy ngươi dự định làm thế nào?”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc không nói, chính bởi vì nghĩ đến những thứ này, lòng nàng mới càng thêm buồn bực.

Càng đến gần chân tướng, nàng lại càng có cảm giác chán nản, tâm tình của Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó sẽ như thế nào? Người hại nàng không ngờ lại là thân nhân của nàng!

Gió đêm vù vù thổi qua gò má nàng, xen lẫn vài mảnh bông tuyết, mùa đông của Lâm Hoài Thành cũng đã bắt đầu rồi.

“Yểm, mặc kệ chân tướng cuối cùng là như thế nào, ta tuyệt đối sẽ không trốn tránh!”

Thanh âm kiên định vang vọng trong gió, ẩn chứa khí thế sắc bén.

Yểm ngẩn ra, không biết nên nói thế nào mới tốt. Hẳn rồi cuộc phải bội phục sự dũng cảm quả quyết của nàng, hay là phải thờ dài trước

sự cố chấp quật cường của nàng đây?

Cô gái này quá cao ngạo, trong ánh mắt không dung được một hạt cát nào!

“Băng, đi Chết Tử Phủ.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay phủi đi bụi tuyết trên gương mặt, lần nữa khôi phục thần sắc trong trẻo lạnh lùng, hướng Băng Linh Huyền Diệu hạ lệnh.

Băng Linh Huyền Diệu lập tức vỗ cánh, hướng phía Chết Tử Phủ bay đi.

Mấy năm nay Nam Dục quốc cùng Bắc Diệu Quốc chung sống hoà bình, không có chiến sự phát sinh, bởi vậy việc canh gác đối với chết tử (Dạ: con tin) của Bắc Diệu Quốc cũng không quá nghiêm mật.

Hoàng Bắc Nguyệt tránh né tai mắt xung quanh, rất nhanh đã hạ xuống. Nàng để cho Băng Linh Huyền Diệu rời đi, còn mình thì chậm rãi tiến vào địa phương có ánh đèn.

Tiếng đàn “trang tranh” đột nhiên vang lên, khoan thai nhã nhặn, khiến kẻ khác không khỏi mê mẩn.

Tiếng đàn này rất bình thản, lại giống như tiên âm, chỉ tùy ý gảy cầm huyền vài cái, giai điệu đã xâm nhập vào lòng người, như dương liễu xuân phong (Dạ: cành liễu trong gió xuân), lơ đãng thổi tới nơi mềm mại nhất trong lòng người.

Nàng chậm rãi theo tiếng đàn đi qua, chỉ thấy bên ngọn đèn có một người đang ngồi, bạch y trắng tuyết, mặt mày như họa.

“Đinh” một tiếng, tiếng đàn đã dừng lại. Phong Liên Dục ngẩng đầu lên, nhìn thấy nàng liền mỉm cười: “Người đã đến rồi.”

Chương 399: Tẩy tủy đàn 3

Khẩu khí bình thản, giống như nàng chính là người nhà mình, mới đi ra ngoài một chuyến trở về vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hẩn một cái, lạnh nhạt nói: “Sao không đàn nữa?”

“Một người độc tấu, cảm thấy không thú vị.” Ngón tay thon dài của Phong Liên Dục nhẹ nhàng xẹt qua trên dây đàn, ống tay áo thật dài tựa như lưu vân tán lạc (Dạ: tùy ý vương vãi) trên cổ cầm, càng khiến hẩn thêm vài phần cảm giác tao nhã như trích tiên hạ phàm.

“Dục vương tử tài đánh đàn cao siêu, khúc cao cùng quả (khúc điệu quá cao thâm), đương nhiên chỉ có thể một người độc tấu.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói.

Phong Liên Dục khẽ cười: “Cũng không hẩn vậy, trước đây không lâu từng có một người thần bí, dùng tiêu cùng ta hợp tấu một khúc, tình cảnh hôm ấy quả thật suốt đời khó quên.”

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không chút thay đổi nhưng trong đầu lại nhớ tới một khúc cầm tiêu hợp tấu lúc ấy. Một lần đó, nàng cũng suốt đời khó quên, tiếng đàn của hẩn siêu phàm thoát tục, đương thời tuyệt đối không có người thứ hai.

Tiếng tiêu kia của nàng cũng chỉ là thổi lung tung một phen, so sánh với hẩn quả thật là tự bêu xấu.

Phong Liên Dục nhìn nàng đột nhiên trầm mặc, trên mặt mang theo

vài phần vui vẻ hỏi: “Không biết Bắc Nguyệt quận chúa có tinh thông loại nhạc khí nào không?”

“Cái gì cũng không tinh thông.” Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh nói: “Ta đối với âm luật, một chữ cũng không biết.”

“Thì ra là như vậy?” Phong Liên Dục ôn nhã gật đầu: “Hôm nay tuyết rơi, quang cảnh rất đẹp, Bắc Nguyệt quận chúa nếu có nhã hứng, không bằng để cho ta dạy cho người đánh đàn đi?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hẩn một cái, biết hẩn muốn chuyển dời trọng tâm câu chuyện, không để cho nàng lúng túng. Dù sao cũng là nàng đột nhiên xông vào nhà hẩn, hẩn không có tức giận, ngược lại còn đối đãi nàng như khách quý, như vậy đã rất tốt rồi, nàng đương nhiên sẽ thức thời làm khách.

“Dục vương tử hăng hái như vậy, ta tự nhiên sẽ phụng bồi.” Nàng đi qua, Phong Liên Dục đứng lên, đem vị trí nhường lại cho nàng ngồi xuống.

Hẩn khom người xuống, vì nàng tỉ mỉ giảng giải tri thức trụ cột trong việc đánh đàn cùng chỉ pháp cơ bản (Dạ: đại khái là cách dùng ngón tay gảy đàn). Thanh âm trầm thấp của hẩn chậm rãi vang lên, giống như âm phù khiến cho người khác cảm thấy tâm thần yên ổn.

Ngón tay của Hoàng Bắc Nguyệt tùy tiện gảy nhẹ dây đàn, âm thanh réo rất liên tiếp phát ra.

Thật ra nàng cũng có chút hiểu biết về cầm kỹ (Dạ: kỹ thuật đàn), sư phụ nàng là một kỳ nhân lục nghệ tinh thông, cái gì cũng biết, cái gì cũng tinh, là một người hoàn hảo không chút tỳ vết.

Sư phụ cũng có dạy nàng đánh đàn, chỉ là nàng không có thiên phú

ở môn này, không thể đạt được trình độ xuất thần nhập hóa.

Phong Liên Dục nhìn thoáng qua chỉ pháp nàng dùng khi gảy cầm huyền liền biết nàng cũng tinh thông cầm kỹ, bởi vậy cũng không giải thích nhiều nữa: “Quận chúa thông minh hơn người, mới đó đã học xong.”

“Đây là do Dục vương tử dạy tốt.” Hoàng Bắc Nguyệt hiếm khi khiêm tốn một hồi: “Mới vừa rồi khi tiến vào ta có nghe được Dục vương tử đàn một khúc, rất êm tai, không biết khúc đó tên là gì?”

Phong Liên Dục ngẩn ra, trong nụ cười có chút trốn tránh: “Đây chỉ là một khúc nhạc ta tự phổ trong lúc rảnh rỗi, vẫn chưa có hoàn thành, làm cho quận chúa chê cười rồi.”

“Ta thấy rất hay, Dục vương tử mặc dù chỉ là tùy ý gảy đàn, nhưng phần tình cảm bao hàm trong tiếng đàn đó quả thật làm người khác động dung.” Mi mắt Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong, quay đầu nhìn hắn, nụ cười mang theo vẻ giảo hoạt: “Trong khúc nhạc ấy, hình như mang theo ý tương tư nha?”

Phong Liên Dục nheo mắt, trong nụ cười có vài phần mất tự nhiên: “Quận chúa nói đùa, ta nào có tương tư, chỉ là nhất thời có chút cảm khái mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt dùng tay chống cằm, nhìn bộ dáng xấu hổ lúng túng của người này, trong lòng bỗng nhiên có chút đắc ý. Người này biết rất nhiều bí mật của nàng, bởi vậy khi ở trước mặt hắn, nàng cũng không cần phải ngụy trang thành hình tượng tiểu thư khuê các rụt rè.

Chương 400: Tẩy tuyết đàn 4

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Vài bông tuyết từ trên bầu trời rơi xuống mắc trên tóc nàng, Phong Liên Dục ngẩng đầu nhìn thấy, liền duỗi tay phủi phủi bông tuyết đi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Chẳng lẽ là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình?”

Nàng đúng là cố ý trêu ghẹo hắn, không nghĩ tới vẻ mặt hắn thật sự thay đổi, Hoàng Bắc Nguyệt “phốc xuy” một tiếng, ghé vào cổ cầm cười rộ lên.

Cầm huyền bị xúc động, phát ra những âm thanh réo rắt còn thanh hơn cả tiếng đàn.

Phong Liên Dục cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng cười vui vẻ như thế, phần buồn bực lúc nãy phảng phất như bị quét sạch, chính hắn cũng cười rộ lên.

Bông tuyết phiêu đảng, sương đêm quạnh hiu, nửa đêm trăng khuyết, đối ứng thành đôi.

Tình cảnh này, nếu như đổi một loại tâm cảnh cùng thời gian khác, như vậy nó sẽ trở thành một cảnh đẹp, tựa như hoa mỹ quyền.

“Điện hạ, khúc Nguyệt Phách vừa nãy ta đã cho nhạc công ghi lại rồi, quả thật là ý cảnh tuyệt đẹp, khúc điệu thiên miên.”

Trong lúc hai người đang cười to, Vũ Văn Địch tay cầm một tờ hoa tiên vội vã đi tới, vừa thấy có người khác, hấn không khỏi ngây ngẩn. (Dạ: bóng đèn trong truyền thuyết là đây

[Click để xem ảnh](#)

))

Hoa Tiên Hoa tiên là giấy có in hoa như thế này, viết chữ đề lên, rất đẹp nha~

Phong Liên Dục thu lại nụ cười, sai bước đi tới, trong nháy mắt đã chộp được tờ hoa tiên trong tay Vũ Văn Địch, nhanh chóng thu vào trong ống tay áo.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người lại, Vũ Văn Địch nhìn thấy nàng cũng ho nhẹ một tiếng, có chút lúng túng nói: “Không biết Bắc Nguyệt quận chúa ở đây, thất lễ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc hấn một cái, nụ cười trên mặt cũng thu lại. Thì ra khúc nhạc tràn ngập ý tương tư kia gọi là Nguyệt Phách.

Phong Liên Dục nhớ tới lời viện cớ mới vừa rồi, không khỏi có chút xấu hổ. Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nụ cười trên mặt mặc dù đã biến mất, thế nhưng sự lạnh nhạt bình thường cũng đã nhạt đi.

“Ta đêm khuya bái kiến chỉ là muốn hỏi Dục vương tử một tiếng, vật ta muốn đã có chưa?” Ngữ khí của nàng đã không còn vẻ thân cận như ban nãy.

Phong Liên Dục trong lòng có chút đau xót, một tia thất vọng trong nháy mắt xẹt qua mi mắt tuyệt sắc, hấn nhanh chóng xoay người, trong nháy mắt đã khôi phục lại dáng vẻ phong đạm vân khinh.

“Mấy ngày nữa chính là thời cơ tốt nhất.”

“Vậy thì tốt, ta sẽ chờ hồi âm của Dục vương tử.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên vòng qua cổ cầm, hướng Phong Liên Dục cùng Vũ Văn Địch khẽ gật đầu: “Cáo từ.”

Phong Liên Dục nhất thời nóng lòng nói: “Bắc Nguyệt.”

Hoàng Bắc Nguyệt không quay đầu lại, chỉ nhàn nhạt đáp: “Dục vương tử vẫn nên xưng hô với ta một tiếng quận chúa đi, như vậy mới hợp quy củ.”(Dạ: Ài, mới có cảnh thân mật một tí mà lại dẫu trở về đó nữa rồi TT^TT)

Nói xong, nàng gọi Băng Linh Huyền Diệu đến, nhảy lên lưng nó, trong nháy mắt đã khuất bóng.

“Quy củ sao?” Phong Liên Dục có chút khổ sở cười.

Vũ Văn Địch len lén liếc hắt một cái, có chút xấu hổ nói: “Điện hạ, có phải là do ta lúc nãy...”

“Nàng rất thông minh, sớm muộn cũng sẽ biết.” Phong Liên Dục thờ dãi, lấy tờ hoa tiên từ trong ống tay áo ra, cười nói: “Người cũng rất có lòng nha, còn bảo nhạc công nhớ kỹ.”

“Một khúc này của Điện hạ thật sự quá tuyệt diệu, không nhớ kỹ thì rất đáng tiếc.”

“Nhớ kỹ thì có ích lợi gì? Quả thật là hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình.” Phong Liên Dục đem hoa tiên đặt trên cổ cầm, xoay người đi vào trong phòng, đóng cửa lại.

Vũ Văn Địch sững sốt, làm bầm nói: “Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình? Chẳng lẽ khúc Nguyệt Phách này của Điện hạ, chữ “Nguyệt” là chỉ Bắc Nguyệt quận chúa?”

Nghĩ như vậy, Vũ Văn Địch liền đi đến trước cửa, gõ hai cái, nói: “Điện hạ không nên lo lắng như thế, có lẽ không phải là nước chảy vô tình đâu, chẳng qua là Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn quá nhỏ, chưa hiểu rõ sự tình.”

Chương 401: Tây Tủy đan 5

Vũ Văn Địch rụt cổ, hấn biết hấn đang xen vào việc của người khác, chỉ là thấy điện hạ chán nản như thế, hấn không đành lòng nên mới lẩm miệng nói mấy câu. (Dạ: hình như bị thiếu nhi, ta nghĩ là Dục ca bảo Địch lẩm lời nên Địch mới ỉu xìu vậy)

“Vâng.” Vũ Văn Địch lặng lẽ đi ra.

Trong phòng, Phong Liên Dục ngồi bên cạnh cửa sổ.

Một vầng trăng khuyết treo lơ lửng trên trời. Đôi con ngươi màu tím của hấn phản chiếu ánh trăng, lộ ra quang mang mê ly, mê hoặc tâm hồn người khác.

“Ta biết ngươi hiểu, nhưng tâm của ngươi, ta lại không hiểu được nửa phần.” Thanh âm trầm thấp tựa như một tiếng thở dài vang vọng trong đêm khuya.

Trong bóng đêm, Băng Linh Huyền Diệu cưỡi gió bay cao, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên lưng nó, sắc mặt nàng vẫn như cũ trong trẻo lạnh lùng, tâm tình không chút gợn sóng.

Yểm trầm mặc một lát, chợt bật cười: “Tương vương hữu mệnh, thần nữ vô tâm (Dạ: tỷ dụ về sự tương tư đơn phương), Cửu hoàng tử của Bắc Diệu Quốc thật là một người thú vị nha, không ngờ lại nảy sinh tình cảm yêu đương với một nha đầu độc ác như ngươi.”

Hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe lãnh quang, khóe miệng cong lên, dùng giọng điệu giọng mỉa mai nói: “Ngươi ghen tỵ sao? Lão

quái vật, người sống lâu như vậy, đã có ai vì người xuất ra một mảnh chân tình chưa?”

Yểm hừm một tiếng, có chút kiêu ngạo mà nói: “Trước khi bị phong ấn, trên trời dưới đất đều chỉ có mình ta duy ngã độc tôn, khi đó, người trên thế gian nào có ai có thể cùng ta sánh vai, phong tư của ta lúc đó, nha đầu nhà người sao có thể tưởng tượng ra được?”

“Hắc hắc, người không phải đang nói khoác đó chứ? Dáng vẻ của người khi ở trong Hắc Thủy Cấm Lao có điểm nào gọi là phong tư sao?” Hoàng Bắc Nguyệt trào phúng nói.

“Hừ! Dáng vẻ đó chỉ là hình thái sau khi ta bị phong ấn mà thôi, chờ ta ra ngoài được thì...”

“Người không thoát ra được đâu!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh:
“Người là lão quái vật vô dụng, người không giúp ta được cái gì hết, suốt ngày chỉ biết châm chọc khiêu khích, có quỷ mới cho người thoát ra ngoài! Chờ ta tìm ra bí mật của Vạn Thú Vô Cương, ta nhất định sẽ giết chết người!”

“Người... người đã đáp ứng thả ta ra ngoài nha!” Yểm nóng nảy nói.

“Đáp ứng rồi thì sao? Đối với loại người như người, dù không giữ chữ tín thì ta cũng không cảm thấy mất thể diện!”

Yểm hít sấu mấy hơi, tức đến mức hô hấp không thông, nếu không phải giờ phút này đang bị phong ấn, hẳn nhất định sẽ đem nha đầu kia đánh cho một trận!

Quá không nghe lời! Quá kiêu ngạo rồi!!!

Hoàng Bắc Nguyệt cười lớn. Nghe thấy tiếng cười cuồng ngạo này,

Yểm không khỏi cẩn thận suy nghĩ lại, hình như hẳn bị nàng chơi một võ rồi!

Mới rồi đang nói chuyện của nàng, hẳn có nói Phong Liên Dực này sinh tình cảm với nàng, nha đầu này chắc hẳn ngưng ngưng nên mới chuyển đề tài, đùa cợt hẳn!

Hừ, thật là một nha đầu giáo hoạt mà!

“Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi năm nay thật sự chỉ mới mười hai tuổi thôi sao?”

“Hừ, mười hai tuổi thì sao?” Nàng đương nhiên không phải mười hai tuổi! Chỉ là, lúc nàng mười hai tuổi cũng chẳng thua kém bao nhiêu so với hiện tại!

“Ta sống nhiều năm, gặp qua vô số thiếu niên thiên tài, phàm là người lợi hại từ nhỏ, bản tính đều âm ngoan lãnh khốc, quả thật chưa bao giờ thấy qua nha đầu nào so với quý còn ranh mãnh hơn như ngươi!”

“Đó là do ngươi cô lậu quả văn! Không biết tuổi càng nhỏ càng dễ thành tinh sao? Lão quái vật, ngươi quá khinh thường người khác, sớm muộn gì cũng sẽ thua trên tay ta mà thôi!” Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra một tia lạnh lẽo.

Yểm nhẹ giọng hừ một tiếng: “Ta chỉ là người ăn nhờ ở đậu, không thèm đấu miệng với ngươi nữa!”

Hắn thừa nhận là tài miệng lưỡi của mình không bằng nha đầu này, mỗi lần đấu người thua đều là hẳn.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng, nói: “Yểm, đến tột cùng trước

kia người là thứ gì, lợi hại như thế vậy mà vẫn bị người khác phong ấn sao?”

Nhắc tới chuyện cũ, Yểm không khỏi thở dài một hơi: “Nếu không phải nhất thời khinh thường, ta cũng sẽ không luân lạc đến mức này! Hoàng Bắc Nguyệt, người thả ta ra đi, ta chỉ giúp người, tuyệt đối sẽ không hại người đâu!”

Chương 402: Tẩy tủy đan 6

“Chuyện này về sau hãy nhắc lại.” Hoàng Bắc Nguyệt cắt đứt lời của hắn: “Yểm, ta muốn ngươi đem hết thảy chuyện tình của Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành nói cho ta biết, hai địa phương này chính là uy hiếp lớn nhất đối với ta hiện tại!”

“Nói cho ngươi, ta cũng không có chỗ tốt gì nha...” Yểm nhỏ giọng nói thầm. Trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, hắn căn bản không thể nói điều kiện, nha đầu kia hoàn toàn nắm quyền chủ động, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, nàng muốn biết cái gì thì phải nói cho nàng biết.

Nếu không may chọc nàng mất hứng, vậy hắn sẽ bị nàng uy hiếp ngay.

“Chỗ tốt có rất nhiều, nhưng phải xem biểu hiện của ngươi thế nào nữa.” Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi mỉm cười.

Yểm không có cách nào, không thể làm gì khác hơn ngoài việc biết gì nói nấy, đem hết thảy tin tức về hai tổ chức mạnh mẽ nhất trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp là Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành nói cho nàng.

Khoảng hơn ba trăm năm trước, Quang Diệu Điện mới xuất hiện trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, khi đó, Tu La Thành đã là một tổ chức hắc ám xưng bá đại lục từ lâu. Bọn họ vô cùng cường đại và thần bí, đã có vô số người mạo hiểm không sợ chết muốn đi thăm dò Tu La Thành, song kết quả đều là một đi không trở lại.

Tu La Thành rất thần bí, thủ đoạn làm việc của bọn họ vô cùng kín kẽ, làm cái gì cũng không lưu lại dấu vết.

Tục truyền từng nói, người của Tu La Thành đều là quái vật, không phải đầu trâu mặt ngựa, đầu người thân rắn, thì là đầu người thân sư tử, hình dạng cực kỳ đáng sợ. Hơn nữa bọn họ còn uống máu người, ăn thịt người, cùng ngọc quý (Dạ: quý đời) ở Địa ngục trong truyền thuyết không khác gì.

Đã từng có một quãng thời gian, mọi người trên đại lục Tạt Nhĩ Thập đều vô cùng hoang mang, bởi vì người của Tu La Thành sẽ tùy thời xuất hiện bắt đi những hài tử tuổi còn nhỏ hoặc các thiếu niên thiếu nữ có diện mạo xinh đẹp. Khi những người bị bắt này trở về, bọn họ không phải bị chặt đầu chết thảm thì cũng là hoảng sợ quá độ, hoàn toàn biến thành si ngốc.

Bầu không khí khủng hoảng này bao trùm đại lục hơn mấy trăm năm, sau đó, Quang Diệu Điện đã xuất hiện.

Sự xuất hiện của Quang Diệu Điện giống như một ngọn đèn thần thánh, hoàn toàn đối nghịch với Tu La Thành. Tu La Thành làm điều ác thì bọn họ làm việc thiện, Tu La Thành bắt người thì bọn họ cứu người.

Lúc ấy, Hồng Liên cùng Mặc Liên đời thứ nhất đã xuất hiện, bọn họ là một cặp tỷ muội sinh đôi, thực lực cường đại, phong mang không người nào dám khinh thường. Quãng thời gian này, người Tu La Thành gặp các nàng cũng phải nhượng bộ lui binh.

Quang Diệu Điện tựa như chúa cứu thế giáng xuống trần gian, thế nhưng hào quang thần thánh của bọn họ lại không kéo dài được mấy năm. Một ngày kia, bọn họ bỗng dưng đi lung sục những người có thực lực cường đại ở mỗi nước, sau đó đánh bại, giết chết rồi cướp

đoạt Linh thú của họ.

Không ai biết nguyên nhân bọn họ làm như vậy, chỉ biết Quang Diệu Điện thần thánh đã không còn đối nghịch cùng với Tu La Thành, ngược lại cấu kết với nhau, làm ra những chuyện càng vô nhân đạo hơn, điều này rốt cục đã triệt để chọc giận các nước.

Hơn một trăm năm trước, một thiên tài kinh tài tuyệt điểm đã ngang trời xuất thế. Hắn là Triệu hoán sư, nhưng lại sử dụng một loại thuật pháp chưa ai thấy qua, đầu tiên là đánh bại Hồng Liên cùng Mặc Liên của Quang Diệu Điện, sau đó lại một người một ngựa xông vào Tu La Thành, giết chết mười hai đại cao thủ của Tu La Thành!

Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành liên thủ, phái ra mấy trăm cao thủ cùng nhau vây công người nọ, chẳng qua lực chiến của người kia trăm quân khó phá! Mấy trăm cao thủ đều vẫn lạc trong tay hắn.

Từ đó về sau, Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành đều ẩn cư trong bóng tối, không dám lộ mặt ra, truyền thuyết về hai nơi này cũng chậm rãi mờ nhạt theo thời gian.

Hoàng Bắc Nguyệt nằm ở trên giường, nhắm mắt lắng nghe thanh âm của Yểm, chờ hắn tự thuật hết mới mở miệng nói: “Tu La Thành thật sự giống như người nói, bên trong đều là quái vật sao?”

Nàng nhớ tới Phong Liên Dực, hắn cũng là người của Tu La Thành, nhưng trên người hắn chẳng có điểm nào có thể liên hệ với hai chữ quái vật hết.

Chương 403: Tẩy tủy đan 7

“Thế nhân cũng cho rằng đó chỉ là lời đồn bậy, nhưng chờ người thấy tận mắt tự nhiên sẽ rõ.” Yểm lười nhắc nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú nhú mi, từ chối cho ý kiến, hiện giờ có chút hiểu rõ đối với hai địa phương này, sau này nàng làm việc cũng tiện lợi hơn một ít.

Trên người nàng có Vạn Thú Vô Cương, điều này sợ rằng không bao lâu nữa Quang Diệu Điện cùng Tu La Thành cũng sẽ đoán ra được, sau này tất sẽ có ngày giao thủ với nhau, hiện tại thực lực của nàng còn chưa đủ mạnh mẽ, cho nên chỉ có thể thu thập tình báo trước, làm tốt việc chuẩn bị!

“Tiểu thư!” Đông Lăng gõ gõ cửa rồi đi vào, giọng nể lên nói: “Bên ngoài đang có thiên tượng dị biến, tiểu thư ngàn vạn lần không nên đi ra ngoài.”

Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên ngồi dậy, đi tới mở cửa sổ ra, nhìn thấy chín vì sao đang từ từ xếp thành một đường thẳng phía sau vàng trắng khuyết!

Trong thiên địa có nguyên khí ba động, mặc dù rất yếu ớt, người bình thường không cảm giác được, nhưng nàng thân là Triệu hoán sư, hấp thụ thiên địa nguyên khí để tu luyện nên cảm nhận vô cùng rõ ràng!

“Đây là Cửu Tinh Liên Châu!” Nàng thấp giọng nói.

Yểm ở trong lòng nàng nói: “Sau khi Cửu Tinh Liên Châu sẽ là lúc vật đổi sao dời, nhật nguyệt luân chuyển, thời cơ để luyện chế Tẩy Tủy Đan chính là một hai ngày sau!”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tay, khoe miệng mơ hồ hiện ra vẻ mỉm cười, đợi lâu như vậy rốt cục cũng đã tới!

“Tiểu thư, người đừng đứng ở nơi đó, đêm nay ánh trăng chiếu đến sẽ mang lại điềm xấu đó.” Đông Lăng vội vàng kéo nàng ra chỗ khác.

“Đây là loại thuyết pháp gì vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt tâm tình tốt, tò mò hỏi.

Đông Lăng thấp đèn sáng, sau đó cười nói: “Cái này là do trước kia có một vị lão nhân nói, Cửu Tinh Liên Châu hơn một trăm năm mới xuất hiện một lần, mỗi lần xuất hiện đều là mở đầu cho loạn thế, người nào bị ánh trăng của Cửu Tinh Liên Châu chiếu đến ở sẽ bị gặp nạn trong thời loạn.”

“Sự mở đầu cho loạn thế sao?” Hoàng Bắc Nguyệt chống cằm cười khê: “Cửu Tinh Liên Châu chỉ là một hiện tượng thiên văn mà thôi, các người cũng quá mê tín rồi đó.”

“Đều là do lão nhân nói mà, huống chi, hơn một trăm năm trước, đại lục Tạp Nhĩ Tháp xảy ra đại loạn, mỗi nước đều không ngừng chinh phạt, liên tục chiến tranh, đó cũng là do Cửu Tinh Liên Châu xuất hiện nha!”

“Hiện tại mỗi nước đều an ổn, Nam Dục quốc lại càng minh quân lý chính (Dạ: vua tốt, luật lệ nghiêm), muốn loạn cũng không dễ như vậy đâu.”

Đông Lăng cười nói: “Tiểu thư nói rất đúng, làm sao lại dễ dàng xuất

hiện loạn thế như vậy được? Đều là Đông Lăng suy nghĩ nhiều rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng xinh đẹp của Đông Lăng khi cười, lại nghĩ đến nàng chỉ là người bình thường, nếu ở trong thời loạn thì làm sao có thể sống sót đây?

“Đông Lăng, mấy bộ kiếm pháp trước đây ta dạy, ngươi học ra sao rồi?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi. Trước kia rảnh rỗi, nàng có đem một ít kỹ xảo cách đấu cùng kiếm pháp đã học lúc trước dạy cho Đông Lăng, hy vọng nàng có thể học thật tốt, ít nhất cũng có thể phòng thân.

“Đông Lăng vẫn đang học, chỉ là Đông Lăng quá ngốc, học không tốt.” Vừa nói tới cái này, Đông Lăng cũng có chút hưng phấn.

“Ngươi sao mà ngốc được.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khẽ, Đông Lăng trước kia đã có nền tảng vững chắc, thiên phú cũng không tệ, nàng tin việc học sẽ không quá khó khăn.

“Ta chỉ hy vọng mình học thật tốt, tương lai không trở thành gánh nặng của tiểu thư, không liên lụy tiểu thư là tốt rồi.” Đông Lăng chất phác nói.

Hiện tại sự thật tiểu thư là Hí Thiên vẫn chưa có người nào biết, mọi người đều cho rằng tiểu thư là Hoàng Kim chiến sĩ, nhưng dù sao giấy vẫn không thể gói được lửa, tới lúc đó, thân phận Hí Thiên bị mọi người phát hiện, cây to đón gió lớn, không biết sẽ có bao nhiêu người muốn xuống tay với tiểu thư.

Chương 404: Tẩy tủy đan 8

Có nhiều người tính cách tiểu nhân hèn hạ, làm việc không quang minh lỗi lạc, nếu người để cho hắn bắt được nhược điểm, vậy thì hắn sẽ cắn đến chết cũng không buông!

Nàng biết tiểu thư tâm tính thiện lương, cho nên nàng tuyệt đối không muốn bởi vì thực lực không đủ, tương lai trở thành nhược điểm của tiểu thư.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười cười, trong đầu Đông Lăng nghĩ cái gì, chẳng lẽ nàng không biết. Đông Lăng hiện tại đối với nàng giống như là người nhà vậy, luôn thành tâm đối đãi nàng, tất cả nàng đều biết hết.

“Đông Lăng, ngươi sẽ không trở thành gánh nặng cho ta đâu, đừng lo lắng, hãy luyện tập cho tốt những gì ta đã dạy ngươi đi, đây đều là kiến thức cơ bản, nắm chắc một chút, tương lai nó sẽ đem lại cho ngươi không ít chỗ tốt đâu.”

“Vâng!” Đông Lăng vui mừng đáp ứng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bên ngoài một chút, hỏi: “Tiểu Hồ cùng Chi Chi đã ngủ rồi sao?”

“Đã ngủ rồi, ta sợ Tiểu Hồ khi dễ Chi Chi nên đã đem ổ của Chi Chi chuyển đến giường ta.” Đông Lăng có chút đau lòng nói. Thấy bộ dáng sợ đến cả người run rẩy của Chi Chi khi bị Tiểu Hồ bắt nạt, nàng cũng chỉ có thể đem bọn nó tách ra.

Hoàng Bắc Nguyệt bật cười: “Tiểu Hồ vừa mới sinh, cái gì cũng không hiểu, chờ khi trưởng thành, nó sẽ biết không được khi dễ đồng bạn. Huống chi, giữa bọn chúng cũng phải có một giai đoạn chuyển tiếp chứ, cứ từ từ chung sống, bọn chúng mới có thể ý thức được bọn chúng có quan hệ đồng bạn.”

Đông Lăng gật đầu, cảm thấy nàng nói rất có lý.

“Người cũng đi nghỉ ngơi đi, ngày mai ta sẽ tự mình đi tới Linh Ương Học Viện, người không cần đi theo.”

“Vâng, tiểu thư cũng nên đi nghỉ sớm một chút.” Đông Lăng đi ra ngoài, suy nghĩ một chút lại xoay người vào nói: “Tiểu thư, ngày mai Thái hậu muốn người vào cung thỉnh an, thuận tiện cùng Thái hậu dùng bữa, người nhớ về nhà sớm một chút, chúng ta còn phải chuẩn bị để tiến cung.”

Kể từ khi thấy được mộng cảnh của Tuyết Di Nương, biết người hại Huệ Văn Trưởng công chúa có khả năng là người trong hoàng thất, Hoàng Bắc Nguyệt tâm lý sinh ra một chút bài xích với Hoàng tộc.

Nhưng khi nghĩ đến từ nhan của Thái hậu, cảm nhận được sự quan tâm sâu sắc của bà nhiều năm qua, nàng vẫn cảm thấy thân tình trọng yếu hơn.

“Được rồi, à, Đông Lăng này, ngày mai người đi hỏi thăm một chút, xem thử tại sao Hi Hoà công chúa lại không về cùng Thái hậu.”

Nghe được điều này, trên mặt Đông Lăng thoáng hiện vẻ ưu sầu: “Hôm nay ta đi mua đồ có nghe người ta nói, thời điểm Thái hậu cùng Hi Hoà công chúa đi tới biên cảnh đã gặp phải Thái tử Đông Ly Quốc. Hắn thấy mũ mạo của Hi Hoà công chúa nên muốn cầu thân, chỉ là bị Hi Hoà công chúa cự tuyệt. Thái tử Đông Ly Quốc liền phái

người lên vào chỗ ở của Hi Hoà công chúa, ý đồ bắt cóc công chúa đi, may nhờ thị vệ của Hi Hoà công chúa phát hiện sớm, đem đám người đó đánh lui. Thái tử Đông Ly không chịu bỏ qua, nhiều lần dây dưa không có kết quả, hấn liền rải lời đồn, nói là Hi Hoà công chúa không tuân thủ nữ tắc, dẫn dụ hấn, Hi Hoà công chúa trong cơn tức giận đã đánh hấn trọng thương...”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi biến sắc: “Sao lại có cái lý này, Thái tử Đông Ly Quốc dám kiêu ngạo như vậy sao?”

“Vâng, lại còn ở trên quốc thổ của Nam Dục Quốc chúng ta nữa chứ, thật sự là vô pháp vô thiên mà!” Đông Lăng tức giận nói.

“Vậy hiện tại Hi Hoà công chúa đang ở nơi nào?”

“Hi Hoà công chúa lo lắng nếu trở về Lâm Hoai thành sẽ làm người của Đông Ly Quốc lấy cớ gây khó dễ cho chúng ta, bởi vậy nàng đã lưu lại biên cảnh, tạm thời không trở lại.”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cắn răng, Hi Hoà công chúa từ nhỏ đã đối xử với nàng rất tốt, cái tên Thái tử Đông Ly Quốc không có mắt nhà ngươi, ngươi muốn chết có đúng không?

Đông Lăng nhìn thấy sát ý trong mắt nàng, vội vàng nói: “Tiểu thư, bây giờ không thể bị xung động, vạn nhất Thái tử Đông Ly Quốc chết, tội danh của Hi Hoà công chúa sẽ trở thành thật mất.”

“Yên tâm, ta không dễ xung động như vậy đâu.”

Chương 405: Tẩy tủy đan 9

“Yên tâm, ta không dễ xúc động như vậy đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười: “Chỉ là nghe nói Thái tử Đông Ly Quốc không lâu sau sẽ tới Lâm Hoài thành, ta muốn xem thử hẳn đến tột cùng hạng người gì mà lại có thể vô sỉ đến như vậy!”

Đông Lăng cười rộ lên, nhìn bộ dạng này của tiểu thư, hơn phân nửa là nàng đã có âm mưu quỷ kế gì rồi.

Cũng tốt, Thái tử Đông Ly Quốc kia cũng quá mức vô sỉ, dám làm vậy với Hi Hoà công chúa, giáo huấn hẳn một chút cũng không có gì xấu!

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Chịu ảnh hưởng của thiên tượng Cửu Tinh Liên Châu, đường phố của Lâm Hoài thành cũng vắng vẻ hơn, phần lớn dân chúng đều là người mê tín, đều vì sự an nguy bản thân mà tuân theo quy tắc “thà tin là có chứ đừng tin là không”.

Hôm qua là ngày Thái hậu hồi triều, vốn là phải ăn mừng trong vài ngày, nhưng bởi vì thiên tượng này, ai cũng không dám ra khỏi cửa.

Trải qua một đêm, đường phố đã được phủ một tầng tuyết mỏng, Lâm Hoài thành là một thành thị bốn mùa ấm áp, cho dù tuyết rơi cũng sẽ không đến mức quá lạnh, nhiều lắm cũng chỉ giống như bây giờ rơi vài bông tuyết, không có gió to mưa lớn làm người ta khó chịu.

Tuyết trước cửa Linh Ương Học Viện đã được quét dọn sạch sẽ. Các học sinh mới trải qua sinh tử trong Phù Quang rừng rậm gặp nhau trước cổng, không nhận được cùng tụ lại một chỗ, líu ríu thảo luận chuyện tình mấy ngày đó.

Hôm nay phủ Trưởng công chúa chỉ có một mình Hoàng Bắc Nguyệt tới, tối hôm qua Tuyết di nương được Tiêu Vận cứu ra, Tiêu Trọng Lỗi cũng không biết chạy đi đâu mất, Cầm Di Nương thì bị giết, Tiêu Trọng Kỳ cùng Tiêu Nhu đều ở nhà lo tang sự cho mẫu thân, đương nhiên là không thể tới Học viện.

Bớt đi đám người này, lỗi tai nàng cũng được thanh tịnh không ít.

Hoàng Bắc Nguyệt lên lớp học về binh pháp, lớp học đa số đều là nam tử, nhìn một tiểu cô nương ngồi nghe say mê như nàng đều không khỏi kinh ngạc.

Liêu viện sĩ dạy chương trình học binh pháp nhìn thấy nàng thì rất vui, vuốt vuốt chòm râu nói: “Bắc Nguyệt quận chúa học giỏi như vậy, tương lai sẽ giống như Huệ Văn Trưởng công chúa, là nữ anh hùng không thua kém đáng mà râu của Nam Dục quốc ta!”

Liêu viện sĩ vừa nói thế, các nam đệ tử cũng lập tức lên tiếng tán dương. Vị Bắc Nguyệt quận chúa này gần đây danh tiếng tăng cao, nàng xuất thân cao quý, hơn nữa thực lực lại mạnh mẽ, là đối tượng tốt để tuyển làm thê tử tương lai trong lòng đám thiếu niên quý tộc này.

Sau khi tan học, mấy tên thiếu niên can đảm liền đi tới rủ nàng cùng ăn cơm trưa, kiếp trước Hoàng Bắc Nguyệt cũng là tình nhân trong lòng nam nhân, đối phó với loại chuyện này nàng rất có kinh nghiệm.

Nói vài câu, không đắc tội người nào mà vẫn có thể đuổi bọn họ đi,

lại còn lưu lại ấn tượng rằng mình là tiểu thư rụt rè có gia giáo, điều này càng làm cho bọn họ động tâm không thôi.

“Này, các người đừng có cản trở nàng nữa!”

Lạc Lạc không biết từ nơi nào chạy đến, thấy mấy tên thiếu niên ngang nhiên gạ gẫm Hoàng Bắc Nguyệt, hấn lập tức đại nghĩa lẫm nhiên đi tới.

Trải qua chuyện tình trong phủ Trưởng công chúa, trong lòng Lạc Lạc đã đem nàng xem thành hảo hữu, nhìn thấy nàng gặp nạn, hấn tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn!

Lạc Lạc đi tới đứng trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ngẩng đầu nhìn mấy người cao hơn mình một cái đầu kia, từ sau khi bá Hí Thiên làm sư phụ, hấn chẳng còn e ngại đám người này nữa.

“Các người đừng thấy nàng còn nhỏ thì có thể khi dễ nàng, còn có bổn thiếu gia ở chỗ này!”

Mấy người thiếu niên quý tộc kia tự nhiên biết hấn là thiếu gia của gia tộc Bố Cát Nhĩ, là nhân vật không thể trêu vào, tuy nhiên bọn hấn đều là thiếu gia được nuông chiều từ nhỏ, nghe giọng nói kiêu ngạo như vậy đương nhiên cũng có mấy phần tức giận.

“Chúng ta chỉ cùng Bắc Nguyệt quận chúa kết giao bằng hữu, việc này có quan hệ gì với người? Tránh ra tránh ra!”

Chương 406: Tẩy tủy đan 10

“Chúng ta chỉ cùng Bắc Nguyệt quận chúa kết giao bằng hữu, việc này có quan hệ gì với ngươi? Tránh ra tránh ra!” Bọn họ biết bối cảnh cường đại của Lạc Lạc, thế nhưng dù sao hấn vẫn chỉ là phế vật mà thôi, không có gì phải sợ cả.

Lạc Lạc tức giận đến mức khuôn mặt đỏ bừng lên, nghĩ đến mấy chiêu sư phụ Hí Thiên đã dạy, hấn quyết định thử dọa bọn người này một phen.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn sơ qua động tác của hấn liền biết hấn muốn làm cái gì. Hấn chỉ mới luyện tập có vài ngày, vẫn chưa đủ để đối phó với đám thiếu niên to lớn này.

“Lạc Lạc, bọn họ thật sự không có ác ý, ngươi không cần lo lắng.” Nàng vội vàng nói. Đám người này đều dùng thái độ nho nhã lễ độ để nói chuyện với nàng, nàng không hy vọng bọn họ xảy ra xung đột với Lạc Lạc.

Nếu quả thật có đánh nhau, đương nhiên nàng sẽ giúp đỡ của mình rồi.

“Có thật không?” Lạc Lạc nhìn nàng, lại quay sang nhìn đám người kia, cuối cùng vẫn quyết định kéo nàng rời đi.

“Tiểu tử thúi kia là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, hừ, có gì đặc biệt hơn người đâu chứ? Cũng chỉ là một phế vật!”

“Hấn có gia tộc Bồ Cát Nhĩ làm chỗ dựa, đương nhiên có thể phách

lối, chúng ta tốt nhất đừng gây chuyện!” Một người thiếu niên có chút sợ hãi đối với gia tộc Bồ Cát Nhĩ nói.

“Hừ, gia tộc Bồ Cát Nhĩ thì thế nào? Ta cũng không tin gia tộc Bồ Cát Nhĩ có thể vĩnh viễn bảo vệ được hần! Chúng ta tìm cơ hội giáo huấn hần một trận đi!”

Mấy thiếu niên nhìn bóng lưng bọn Lạc Lạc, bắt đầu len lén lên kế hoạch.

“Bắc Nguyệt quận chúa, ngươi vẫn chưa biết rõ về đám người kia, bọn họ không phải là thứ tốt lành gì đâu, ngươi đừng bị vẻ ngoài của bọn họ lừa gạt.” Lạc Lạc hảo tâm nhắc nhở nàng.

“Ừ, ta biết rồi, cảm ơn ngươi.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hần cười nói.

Lạc Lạc gãi gãi đầu, có chút ngượng ngùng nhìn nàng: “Cảm ơn gì chứ, chúng ta không phải là bằng hữu sao?”

“Ừ, chúng ta là bằng hữu.” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, nhìn thấy Vũ Văn Địch ở phía trước. Hần cũng không đến gần nàng, chỉ là đứng ở phía xa nhìn sang.

Nàng biết Vũ Văn Địch có chuyện muốn nói, bởi vậy liền cùng Lạc Lạc từ biệt, sau đó đi qua, chấp tay hỏi: “Vũ Văn đại nhân có chuyện gì sao?”

Vũ Văn Địch nói: “Điện hạ nói, đêm nay có thể luyện chế Tẩy Tủy Đan, Bắc Nguyệt quận chúa nếu như có hứng thú thì có thể đi qua đó nhìn một chút.”

Nàng cảm thấy rất hứng thú với quá trình luyện chế Tẩy Tủy Đan, chỉ là sau khi trải qua chuyện tình đêm qua, nàng ở cùng Phong Liên

Dực sẽ có cảm giác lúng túng, hơn nữa đêm nay còn phải đi thỉnh an Thái hậu, ý tốt của hắn, nàng chỉ có thể cự tuyệt thôi.

“Giúp ta chuyển cáo Dực vương tử, nói rằng ta rất cảm kích hắn giúp ta, sau khi luyện chế Tẩy Tủy Đan thành công, chuyện tình Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh ta sẽ không truy cứu nữa, coi như làm quà tạ lễ đi.”

Vũ Văn Địch ngẩn ra một lúc, trên gương mặt anh tuấn hiện lên vẻ không cam lòng: “Bắc Nguyệt quận chúa, trên người Điện hạ mặc dù có nhiều bí mật, nhưng hắn đối quận chúa là thực tâm thực ý a.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu một cái, giả vờ nghe không hiểu: “Người nói cái gì?”

Vũ Văn Địch chỉ cảm thấy một quyền của mình lại đánh vào bông, có một loại cảm giác vô lực, ài, quả nhiên là Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn quá nhỏ, chưa hiểu chuyện yêu đương rồi!

“Không...không có gì, ta chỉ là hy vọng Bắc Nguyệt quận chúa có thể làm bằng hữu cùng Điện hạ.” Vũ Văn Địch vô lực nói.

“Chúng ta đã là bằng hữu rồi mà, Vũ Văn đại nhân cứ yên tâm.”
Hoàng Bắc Nguyệt cười cười: “Tẩy Tủy Đan luyện xong, ta sẽ cho người đi lấy.”

Nói xong, nàng lễ phép gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Vũ Văn Địch hai tay chấp sau lưng, trái suy phải nghĩ nhưng cũng không rõ, vậy rốt cục là Bắc Nguyệt quận chúa cố ý tránh xa Điện hạ, hay là nàng thật sự nghe không hiểu lời hắn nói đây?

Xế chiều, từ Linh Ương Học Viện trở về, Đông Lăng đã chuẩn bị cho tốt hết thảy mọi thứ cho việc tiến cung, nàng chỉ cần thay đổi quần áo

là có thể chuẩn bị xuất môn.

Chương 407: Hoàng hậu oai

Đúng lúc này, Tiêu Nhu đột nhiên khóc sụt sùi chạy tới, vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, nàng ta liền quỳ xuống: “Tam tỷ, xin người hãy giúp chúng ta đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt một thân chức cấm cung trang (Dạ: cung trang bằng gấm thêu), đây là trang phục chính thức khi tiến cung gặp mặt Thái hậu, phục sức phức tạp nhưng không quá khoa trương, hoa lệ tôn quý. Nàng cúi đầu nhìn thoáng qua Tiêu Nhu, hỏi: “Tứ muội làm sao vậy?”

“Tiêu Vận! Hung thủ nhất định là Tiêu Vận!” Tiêu Nhu khóc lớn, gương mặt vẫn còn vương lệ tích (Dạ: vết nước mắt) giờ lại tiếp tục bị phủ lên một tầng nước mắt mới.

“Là Tiêu Vận cứu Tuyết di nương, thuận tiện xuống tay với nương của ta, kiếm pháp của nàng ta nhận ra được, tuyệt đối không sai đâu!”

Hoàng Bắc Nguyệt từ tốn ngồi xuống ghế: “Nhưng bây giờ Tiêu Vận cùng Tuyết di nương trốn tới chỗ nào ta còn không biết, sao có thể giúp được người đây?”

Nghe nàng nói như vậy, Tiêu Nhu lập tức thấy được hi vọng, nàng vội vàng lau nước mắt nói: “Bọn họ khẳng định đang ở chỗ của lão gia tử! Ta nghe hạ nhân nói sáng nay bọn họ đã chứng kiến Tiêu Trọng Lỗi lén lén lút lút từ cửa sau của Tiêu gia đi ra ngoài!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không mấy ngạc nhiên, chuyện đám người

Tiêu Vận bỏ trốn khỏi Tiêu gia nàng sớm đã biết.

“Tiêu Vận sát hại Cầm di nương, nàng coi như đã là hung thủ giết người rồi, việc này cứ giao cho Đình Úy Tụ đi.”

Tiêu Nhu khóc nức nở nói: “Nhưng có lão gia tử che chở, Đình Úy Tụ sao có thể bắt người được đây?”

“Cảnh trung đại nhân luôn công bằng chấp pháp, người hoài nghi hẳn không làm được sao?”

“Không!” Tiêu Nhu vội vàng lắc đầu, nàng biết Dung Nguyệt Hiên chỉ có người của Hoàng Bắc Nguyệt nên mới dám nói ra: “Ta...ta có một việc, không biết có nên nói hay không.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của nàng liền biết nàng có chuyện lớn không muốn để người khác biết, bởi vậy hướng Đông Lăng nháy mắt. Đông Lăng rất thức thời, nhanh chóng đi ra ngoài canh gác. Lúc này, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhìn Tiêu Nhu nói: “Nói đi Tứ muội, có ta làm chủ cho ngươi.”

Tiêu Nhu hiện tại chỉ có thể đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người Hoàng Bắc Nguyệt, trừ nha đầu này ra, cả thế giới này không ai có thể giúp được nàng hết.

“Tam tỷ, ta cũng không biết lúc đó mình có bị hoa mắt không. Vào lễ mừng năm mới của năm ngoái, ta theo phụ thân đi Tiêu phủ thỉnh an lão gia tử, khi đó ta còn nhỏ, không hiểu chuyện, thích chạy nhảy khắp nơi, nương không giữ được ta, chỉ đành để ta tự mình chơi đùa trong hậu viện của lão gia tử.”

Tiêu Nhu đang nói thì ngừng một chút, tựa hồ sợ có người nghe lén, sau khi xác định nơi này an toàn thì mới dám nói tiếp.

“Ta ở trong hậu viện của lão gia tử bắt gặp vài người của Đông Ly Quốc, bọn họ mặc dù mặc quần áo của Nam Dục Quốc chúng ta, thế nhưng thân hình cao lớn kia chính là đặc thù người Đông Ly. Bọn họ nói chuyện cũng dùng ngôn ngữ của Đông Ly, ta nghe không hiểu lời bọn họ đang nói.”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, cánh tay đặt trên bàn nhẹ nhàng gõ gõ: “Ý người là trong nhà của lão gia tử có người của Đông Ly Quốc?”

“Ta mới đầu cũng không dám xác định, nhưng là sau này ta có nghe được thương nhân Đông Ly Quốc nói chuyện trong Bồ Cát Nhĩ phùng thị, quả thật rất giống với ngôn ngữ ngày đó bọn họ sử dụng trong hậu viện của lão gia tử!”

“Tứ muội, Nam Dục Quốc chúng ta không bao giờ giao hảo cùng Đông Ly Quốc, cũng nghiêm cấm người trong nước qua lại với người Đông Ly, nếu như lời người nói là sự thật, vậy thì Tiêu gia sẽ mang tội danh thông đồng với địch bán nước.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói.

Tiêu Nhu tiếp tục chảy nước mắt, khóc không thành tiếng: “Tam tỷ, ta cũng không biết có phải là do mình còn nhỏ nên mới nhìn lầm hay không nữa, nhiều năm rồi ta không dám nói với ai cũng là vì sợ...”

“Ta nghe nói mấy ngày nữa sẽ có sứ giả của Đông Ly Quốc đến, lấy cớ đi ngoại giao bày tỏ thiện ý, muốn đến Nam Dục quốc học tập, ta lo lắng bọn họ có thể có quan hệ cùng lão gia tử...”

Chương 408: Hoàng hậu oai 2

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm nhếch lên, trách không được Đông Ly Quốc lại mặc danh kỳ diệu phái người đến Nam Dục Quốc, sợ rằng việc này không tránh khỏi có liên quan với Tiêu gia!

“Tứ muội, chuyện này rất là nghiêm trọng, người ngàn vạn lần không được truyền ra ngoài, ta sẽ tự mình tra rõ ràng.”

“Ta biết rồi Tam tỷ, ta tin tưởng người, người nhất định phải giúp chúng ta.”

“Yên tâm, người đứng lên trước đi, ta bây giờ phải vào cung, người hiện tại còn đang để tang, mấy hôm nay tốt nhất nên ít ra ngoài một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên chuẩn bị đi ra ngoài.

Tiêu Nhu ở phía sau chợt hô một tiếng: “Tam tỷ, chuyện lần trước người nói, về việc Hi Hòa công chúa...”

Hoàng Bắc Nguyệt đảo tròn mắt: “Hiện tại Hi Hòa công chúa chưa trở về đế đô, chuyện này ta không tự làm chủ được, chờ Hi Hòa công chúa trở về rồi tính tiếp. Tứ muội người gấp cái gì nha? Thứ là của người thì chắc chắn sẽ thuộc về người, thứ không phải là của người, vĩnh viễn sẽ không đến tay người.”

Sau khi nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không để ý đến nàng nữa mà bước nhanh ra ngoài.

Đông Lăng đứng ở cửa, nhìn thấy gương mặt mang theo nụ cười chế nhạo của nàng liền hỏi: “Tiểu thư cười cái gì?”

“Có người lòng tham không đáy, lại dám một ngụm nuốt trời, không sợ nghẹn chết sao?”

Đông Lăng rất thông minh, vừa nghĩ đã biết rõ chuyện gì. Chắc hẳn nha đầu Tiêu Nhu kia vẫn còn chưa chết tâm, vẫn còn tư tưởng đến chuyện Hi Hòa công chúa thu nghĩa nữ. Cầm di nương chết đi, Tiêu Nhu đương nhiên phải tìm một chỗ dựa cường đại khác, Hi Hòa công chúa là hy vọng duy nhất của nàng.

“Người như nàng, Hi Hòa công chúa đương nhiên sẽ không thích.” Đông Lăng cười nói. Nàng dìu Hoàng Bắc Nguyệt lên xe ngựa, sau đó chính mình cũng leo lên, phân phó xa phu vội vàng tiến cung.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Dục Tường Cung.

Kể từ khi Huệ Văn trưởng công chúa đi về cõi tiên, Thái hậu xuất cung vì Nam Dục quốc cầu phúc, Hoàng Bắc Nguyệt đã rất lâu chưa ghé lại Dục Tường Cung của Thái hậu.

Ấn tượng trong trí nhớ đã có chút mơ hồ, được ma ma dẫn đi, nàng bắt đầu ngẩng đầu đánh giá cung điện chung quanh. Cung điện tràn ngập sắc thái trang nghiêm, không có thứ nào là không lộ ra uy nghiêm của hoàng thất.

Trong trí nhớ của nàng, nơi này là một nơi ấm áp, có tổ mẫu hiền lành, mẫu thân ôn nhu cùng với cô cô Hi Hòa hoạt bát linh động, đây là địa phương mà Hoàng Bắc Nguyệt lúc nhỏ thích nhất.

Nhưng không hiểu tại sao, hiện tại đi tới, nàng chỉ có một loại cảm giác lạnh lẽo từ tận đáy lòng.

Là do Thiên gia uy nghiêm, ngoại nhân như nàng không thể thích ứng được, hay là do nghĩ đến nguyên nhân cái chết của Huệ Văn trưởng công chúa, nàng cảm thấy thất vọng đối với Hoàng gia đây?

“Bắc Nguyệt quận chúa rốt cục đã tới rồi, Thái hậu nhiều lần bảo nô tỳ đi ra canh chừng, bên ngoài trời lạnh, ngàn vạn không được để cho quận chúa bị lạnh.”

Tô ma ma thường túc trực bên người Thái hậu đứng ở cửa đại điện, vừa nhìn thấy nàng liền nhanh chóng đi tới, hành lễ với nàng.

“Làm phiền Tô ma ma rồi, trời lạnh thế này mà phải để ngài đứng ở bên ngoài.” Hoàng Bắc Nguyệt tỏ vẻ thân thiết, tiến lên nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Tô ma ma.

Hốc mắt Tô ma ma có chút đỏ lên, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, bà liền nhớ tới Huệ Văn trưởng công chúa được bà một tay nuôi lớn, sao có thể không đau lòng đây?

“Tô ma ma, Thái hậu vẫn chờ bên trong, ngài mau dẫn quận chúa vào đi thôi.” Đông Lăng hành lễ, cười nói.

“Ôi, nhìn ta này, lớn tuổi mau quên, đáng đánh đáng đánh, quận chúa, mau vào thôi.” Tô ma ma vội vàng nói.

Đông Lăng giúp Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng trên người. Nàng đi vào trong điện, nghe được tiếng cười nói từ trong điện vọng ra liền hỏi: “Tô ma ma, còn có ai ở bên trong sao?”

Chương 409: Hoàng hậu oai 3

“Hoàng hậu nương nương qua đây thỉnh an Thái hậu, Anh Dạ công chúa cùng Thái tử điện hạ cũng vừa tới, bọn họ bây giờ đang ngồi trò chuyện ở bên trong.” Tô ma ma cười nói.

Đang nói, Anh Dạ công chúa đã từ trong điện chạy ra, vừa nhìn thấy nàng liền nở nụ cười: “Ta vừa nghe giọng đã biết là người mà.”

“Tham kiến công chúa.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi cúi người hành lễ.

“Nhìn người kia, vào cung thật đúng là nhiều quy củ mà, ai cần người hành lễ chứ? Đi, đi vào thôi.” Anh Dạ công chúa tiến lên kéo tay nàng, cùng nhau đi vào bên trong.

Ở trong cung không thể so với ở bên ngoài, đương nhiên sẽ có nhiều quy củ hơn, cho dù nàng không thích đi chẳng nữa thì cũng phải giả bộ một chút.

Bên trong điện, Thái hậu đang dựa vào ghế đệm mềm ở vị trí chủ vị, bên người là Thái tử Chiến Dã, Hoàng hậu thì ngồi ở phía dưới.

Xem ra Thái hậu thiên vị Chiến Dã không ít, đối với Hoàng hậu thì có vẻ lạnh lùng hơn.

Thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, Chiến Dã cũng ngẩng đầu lên nhìn nàng một cái, khóe môi lãnh khốc hơi cong lên, hướng nàng nở nụ cười.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng mỉm cười đáp trả. Nụ cười nhàn nhạt vốn

chỉ mang tính thăm hỏi, song khi rơi vào mắt Hoàng hậu lại mang một ý vị khác. Nàng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một chút, sau đó lại quay sang nhìn Chiến Dã, mắt phượng vốn ẩn chứa uy nghiêm mẫu nghi thiên hạ, giờ phút này lại càng thêm nghiêm khắc.

Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên sẽ không chú ý tới chi tiết nhỏ này, nàng đi tới trước, quỳ xuống cái đệm mà Tô ma ma đưa đến, hướng Thái hậu thỉnh an.

Thái hậu hiền lành cười, vẫy vẫy tay: “Hài tử ngoan, lại đây với tổ mẫu.”

Hoàng Bắc Nguyệt theo lời đi qua, ngồi xuống bên trái Thái hậu. Thái hậu kéo kéo tay nàng, ân cần hỏi han hồi lâu, nàng đều khéo léo trả lời hết thảy.

Anh Dạ công chúa ngồi ở bên người Hoàng hậu, thân mật dựa vào bả vai mẹ mình, nhỏ giọng nói: “Mẫu hậu, ngài nhìn Hoàng huynh xem, hình như huynh ấy có vẻ vui hơn lúc nãy nha.”

Hoàng hậu nhìn thoáng qua Chiến Dã, sắc mặt hẩn hơi nhu hòa, không còn vẻ lãnh khốc khó gần, chứ như thường ngày, người làm mẹ như nàng cũng sẽ bị hẩn dùng thái độ có chút xa cách mà đối xử.

Nhưng ở trước mặt Thái hậu, Chiến Dã luôn luôn hiểu chuyện nghe lời, bởi vậy Hoàng hậu cũng không có suy nghĩ nhiều, chỉ gật đầu một cái.

Anh Dạ công chúa thấp giọng cười nói: “Ta đoán là vì Bắc Nguyệt quận chúa tới.”

“Đừng nói bậy.” Đôi mắt phượng của Hoàng hậu trầm xuống, nhỏ giọng nói một câu, trong giọng nói hàm chứa vài phần uy nghiêm.

Anh Dạ công chúa nghĩ rằng Mẫu hậu uy nghiêm như vậy là vì cần nhắc tới thân phận nữ tử khuê các của Bắc Nguyệt quận chúa, sợ tổn hại sự trong sạch của nàng, bởi vậy liền nói tiếp.

“Ta không có nói bậy nha? Hoàng huynh đối xử với Bắc Nguyệt quận chúa bất đồng với người khác, nhiều lần còn xuất thủ cứu giúp, cung yến một lần này, còn có một lần trên lô đài của Linh Ương Học Viện nữa. Lúc đó Hoàng huynh rất là khẩn trương nha. Lần trước phủ Trưởng công chúa bị phóng hỏa, Hoàng huynh vừa nhận được tin tức liền lập tức chạy đến, con chưa từng thấy qua Hoàng huynh gấp như thế bao giờ.”

Anh Dạ công chúa nói rất trôi chảy, giống như đã thuộc lòng vậy, dù sao mỗi việc đều đã khắc sâu trong lòng nàng.

Mà Hoàng hậu ở một bên nghe, sắc mặt càng lúc càng khó coi. Hiện tại vẫn còn đang ở Dục Tường Cung, nàng vẫn cố gắng duy trì sắc mặt bình thường, chỉ là vẻ mặt húng vẫn dễ dàng cảm nhận được.

“Anh Dạ, người cũng là nữ nhi chưa lập gia đình, suốt ngày cứ nghĩ tới những việc như vậy, thật không biết xấu hổ!” Hoàng hậu nghiêm khắc nói, mặc dù thanh âm đã được ép tới mức thấp nhất, thế nhưng Thái hậu ngồi một bên vẫn nghe thấy được.

“Hoàng hậu, người sao lại mắng Anh Dạ? Anh Dạ tuổi còn nhỏ, làm việc, nói chuyện khó tránh khỏi sai sót, người làm mẫu thân thì nên dạy bảo nàng nhiều hơn, sao lại chỉ biết mắng nàng như thế?”

Chương 410: Hoàng Hậu oai 4

Thái hậu thấy thần sắc có chút kinh hoàng của Anh Dạ công chúa, mất hứng nói.

Hoàng hậu vội vàng đứng lên thi lễ một cái: “Mẫu hậu bớt giận, thần thiếp chẳng qua chỉ dạy cho Anh Dạ hiểu chút quy củ mà thôi, dù sao cũng sắp thành đại cô nương rồi, nếu suốt ngày cứ chạy nhảy khắp nơi thì sẽ khiến cho đám đại thần chê cười.”

Sắc mặt Thái hậu vẫn như cũ mang theo vẻ mất hứng. Thái độ của bà đối với Hoàng hậu rất phức tạp, tựa hồ như không thích, thế nhưng lại mang theo một chút áy náy, không đành lòng trách móc nàng nặng nề.

“Anh Dạ tính tình đơn thuần hoạt bát, Hoàng thượng rất thích, hơn nữa muốn nàng sửa cũng không dễ, người cần gì phải miễn cưỡng nàng?”

“Vâng vâng, sau này thần thiếp không dám nữa.” Vừa nghe Hoàng thượng yêu thích Anh Dạ, trong lòng Hoàng hậu hình như rất vui mừng, vội vàng ôn nhuận đáp lại.

Sắc mặt Thái hậu lúc này mới có chút hòa hoãn, cười cười nhìn Anh Dạ công chúa: “Anh Dạ, Mẫu hậu người chấp chương sáu cung, công việc bề bộn, người đừng chọc cho Mẫu hậu người mất hứng nữa.”

“Vâng, Anh Dạ sau này sẽ hiểu chuyện hơn, Mẫu hậu, người đừng nóng giận nữa.” Anh Dạ công chúa nhu thuận lanh lợi, lập tức

chuyển sang làm nũng với Hoàng hậu, khiến chân mày nàng cũng giãn ra.

“Nhớ kỹ, sau này không thể nói lung tung nữa.” Hoàng hậu ôn nhu vỗ vỗ tay nàng, đối con gái mình, nàng đương nhiên vẫn thương yêu nhất, nữ nhi dù sao vẫn gần gũi với mẹ hơn là con trai.

“Vâng.” Anh Dạ chu cái miệng nhỏ nhắn đáp ứng, lén lút ngẩng đầu nhìn thoáng qua Chiến Dã, hướng hẳn nở nụ cười nghịch ngợm.

Chiến Dã sừng sốt một chút, nhưng trong nháy mắt đã hiểu ra. Hẳn có chút bất đắc dĩ liếc nàng một cái, sau đó làm bộ không biết gì quay mặt đi.

Hoàng Bắc Nguyệt một mực nói chuyện cùng Thái hậu nhưng vẫn luôn tinh tế đánh giá thần sắc của Hoàng hậu, nàng phát hiện mỗi lần Hoàng hậu nhìn qua nàng, trong ánh mắt đều mang theo một chút hàn ý.

Mặc dù không rõ nguyên nhân, nhưng ánh mắt như vậy lại làm nàng để ý.

Thái hậu kéo tay nàng tán gẫu việc nhà một phen, sau đó lại sai người truyền thiện (Dạ: đem thức ăn dọn lên, dùng từ này cho nó mang phong cách hoàng cung một chút, hi hi), sau đó dẫn mọi người vào chỗ ngồi. Món ăn vô cùng phong phú đặc sắc, thế nhưng hiện tại ăn vào lại không có mùi vị gì.

Anh Dạ công chúa vừa mới bị Hoàng hậu giáo huấn nên cũng không dám nghịch ngợm, chỉ im lặng ăn cơm.

Ăn xong, Thái hậu để cho Hoàng Bắc Nguyệt đi tản bộ nhưng lại không cho bọn người Hoàng hậu đi theo.

Bóng đêm vừa mới phủ xuống, bởi vậy chân trời vẫn còn chút ráng hồng, phong cảnh xinh đẹp lại mang theo vẻ thê lương.

Thái hậu dù sao cũng lớn tuổi, thân thể mặc dù cường tráng, thế nhưng đi được vài bước cũng đã cảm thấy có chút mệt mỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt dìu bà ngồi xuống ghế đá trong sân, nàng sợ ghế đá lạnh cho nên đã cởi áo khoác của mình ra, trải lên phía trên.

Nhìn cử động này của nàng, tinh thần Thái hậu có chút hoảng hốt, nói: “Người và mẫu thân người rất giống, làm việc gì cũng suy nghĩ vì người khác, tâm tư nhân nhụ.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, dìu Thái hậu ngồi xuống rồi nói: “Thái hậu là thân tổ mẫu của ta, ta đương nhiên phải vì tổ mẫu mà suy nghĩ.”

Thái hậu vui mừng cười cười, lại hỏi: “Bắc Nguyệt, năm nay người mười hai tuổi có đúng không?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, con người trong suốt vừa chuyển liền hỏi: “Hoàng tổ mẫu, lúc mười hai tuổi, mẫu thân của ta đang làm gì?”

“Lúc mười hai tuổi, nàng đã theo Tiên đế ra chiến trường, nàng còn nhỏ không thể ra trận giết địch, cho nên ở trong quân làm y quan, chiến sĩ bị thương đều là do nàng chữa.”

Nói đến chuyện cũ, vẻ mặt của Thái hậu lại mang theo vẻ nhu hòa hiền lành, điều này khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy trong lòng một trận ấm áp.

Bởi vì nàng có thể cảm giác được, sự yêu thích Huệ Văn Trường

công chúa của Văn Đức Thái hậu là phát ra từ nội tâm. Bà vì con gái mình mà cảm thấy vẻ vang, cho dù nàng đã mất, thế nhưng mỗi lần nhắc đến nàng, phần kiêu ngạo đó vẫn không thay đổi.

Thi xong thiệt là hạnh phúc mà:3, phần bù tối thiểu Dạ đăng lên nhé, bù mỗi ngày một chút nga~

Chương 411: Hoàng hậu oai 5

“Bắc Nguyệt, chuyện tình của phụ thân ngươi, ngươi cũng không cần phải suy nghĩ nhiều nữa, Hoàng thượng đã vì ngươi làm chủ, ngươi cứ an tâm sống cho thật tốt, sau này còn có Hoàng tổ mẫu ở đây.” Thái hậu đưa tay chậm rãi vuốt đầu nàng, động tác mang theo một tia thương tiếc.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nói: “Vâng, hết thảy đã có Hoàng tổ mẫu cùng Hoàng thượng làm chủ.”

Thái hậu nói: “Ai gia nghe nói ngươi có biểu hiện rất tốt trong cuộc thi của Linh Ương Học Viện. Ngươi đã có thiên phú như vậy thì phải cố gắng tu luyện cho thật tốt, tương lai trở thành một vị nữ anh hùng của Nam Dục quốc, để cho mẫu thân ngươi vì ngươi mà cảm thấy kiêu ngạo.”

“Vâng, Bắc Nguyệt nhớ kỹ.”

“Trời đêm lạnh rồi, ngươi đỡ ai gia trở về đi thôi.” Thái hậu hít một hơi không khí lạnh lẽo, run rẩy đứng lên.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng dìu Thái hậu trở về. Đám người Hoàng hậu vẫn luôn đứng chờ ở cửa đại điện, không dám rời đi, vừa nhìn thấy Thái hậu tản bộ trở về, Hoàng hậu liền đi xuống cầu thang dìu bà vào trong.

Hoàng Bắc Nguyệt thối lui sang một bên, cùng Anh Dạ công chúa đứng chung một chỗ, Anh Dạ công chúa lặng lẽ hỏi: “Hoàng tổ mẫu đã nói cái gì với ngươi vậy?”

“Cũng không có gì, chỉ là an ủi ta mấy câu.” Một phen nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt lúc này là vì Thái hậu không muốn nàng tiếp tục nghĩ đến chuyện tình của phủ Trưởng công chúa nữa. Bà chỉ mong nàng có được một cuộc sống đơn giản là tốt rồi.

Mặc dù trong lòng đã hiểu, thế nhưng bản tính quật cường của nàng lại không cho phép nàng bỏ qua chuyện tình của phủ Trưởng công chúa.

Vừa vào trong điện ngòi một chút, hạ nhân đã vội vã chạy tới thông báo, nói là có Nghi phi mang theo Kính vương tới thỉnh an Thái hậu.

Hoàng hậu vừa nghe, khuôn mặt vốn đang tươi cười trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo. Nàng sửa sang lại vạt áo, phong thái đoan trang ngòi xuống.

Thái hậu cười cười cho người truyền Nghi phi và Kính vương tiến vào. Kính vương là Đại hoàng tử, cũng là đứa cháu trai đầu tiên của Thái hậu, bởi vậy bà cũng rất yêu thương hẳn.

Thái giám đi ra ngoài truyền lời, chỉ một lát sau, một phu nhân xinh đẹp mặc yên hà sắc chực cầm cung trang đi vào (Dạ: cung trang bằng gấm thêu màu yên hà), bên người nàng là Kính vương khí vũ hiên ngang.

Nghi phi cùng Kính vương đi tới thỉnh an Thái hậu trước, tiếp đến hướng Hoàng hậu thi lễ, sau đó mới ngòi xuống.

Nghi phi mặc dù lớn hơn Hoàng hậu vài tuổi nhưng vẻ đẹp lại không hề thua kém nàng, về phần đại khí phượng nghi (Dạ: khí thế giống của bậc mẫu nghi thiên hạ) ngược lại còn nhỉnh hơn Hoàng hậu một ít.

Đôi mắt đẹp của Nghi phi khẽ đảo một vòng trên người Hoàng Bắc Nguyệt, nhãn thần mang theo vẻ bất mãn nhưng nàng vẫn nở nụ cười: “Đây là Bắc Nguyệt quận chúa sao? Nhiều năm không gặp, Bắc Nguyệt quận chúa càng ngày càng có phong phạm của Huệ Văn Trưởng công chúa năm đó nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe được trong lời nói mang theo ý tứ châm chọc, bởi vậy không khỏi nhíu mày, thần sắc của nàng thoáng cái trở nên nghiêm nghị hơn: “Nghi phi nương nương, Hoàng tổ mẫu vừa mới hồi cung không lâu, trên đường vất vả mệt nhọc, tâm tình khó khăn lắm mới tốt lên được một ít, không ngờ ngài lại nói về mẫu thân của ta, đây không phải là cố ý làm cho Hoàng tổ mẫu thương tâm sao?”

Sắc mặt Thái hậu quả nhiên có chút không vui, năm đó Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời, Thái hậu thương tâm đến mức ngã bệnh. Nhiều năm như vậy, mọi người nếu muốn nhắc đến Huệ Văn Trưởng công chúa trước mặt Thái hậu đều luôn thật cẩn thận, Nghi phi lại cứ thẳng thắn nói ra như thế, đây không phải là cố ý làm cho Thái hậu không thoải mái hay sao?

Nghi phi lập tức quỳ xuống, sợ hãi nói: “Xin Thái hậu bớt giận, là do nô tì nhanh mồm nhanh miệng, nói lời không nên nói, xin Thái hậu trách phạt!”

Đôi môi đỏ mọng của Hoàng hậu có chút nhếch lên, nhiều năm rồi mới thấy được bộ dáng kính sợ của Nghi phi, Bắc Nguyệt quận chúa này quả thật là một nha đầu linh hoạt khéo léo, tâm tư quỷ dị mà.

“Được rồi, đứng lên đi.” Thái hậu lạnh lùng nói, “Ai gia thì không sao, ai gia chỉ sợ Bắc Nguyệt đau lòng mà thôi. Nghi phi, người làm trưởng bối, nói chuyện với tiểu bối cũng phải chú ý một chút.”

Chương 412: Hoàng hậu oai 6

“Vâng, thần thiếp nhớ kỹ.” Nghi phi chậm rãi đứng lên, trở về chỗ ngồi xuống. Nàng chỉ là nhất thời kích động, ai bảo Hoàng Bắc Nguyệt lại dám đem con dâu tương lai tốt của nàng hại thành như vậy chứ.

Lâm Uyển Nghi đã được đưa trở về Thượng thư phủ, tuy mạng sống được bảo toàn, thế nhưng khuôn mặt bị phá hủy chỉ sợ rất khó phục hồi lại như cũ, cộng thêm nàng ta còn bị ngựa đạp vào ngực, nửa đời sau xem như bị phế, không thể tu luyện được.

Hơn nữa, những chuyện tình không thể chấp nhận do Lâm Uyển Nghi làm cũng đã được truyền bá ra ngoài, thanh danh bị phá hủy, nàng tuyệt đối không có khả năng trở thành Kính vương phi.

Kế hoạch kết giao với An Quốc công lần này xem như đã bị Hoàng Bắc Nguyệt triệt để phá hủy!

Nghi phi bất mãn đối với Hoàng Bắc Nguyệt, thế nhưng Kính vương thì ngược lại. Hắn rất có hảo cảm với nàng, từ khi thấy được sự thông minh cơ trí của nàng trong lần đầu tiên gặp mặt, trong lòng hắn vẫn luôn tưởng nhớ không thôi.

Hắn vốn không thích Lâm Uyển Nghi, chỉ là, việc hôn sự cũng không phải thứ mà hắn có thể làm chủ được.

Mặc dù lần này Hoàng Bắc Nguyệt đã phá hủy đại sự của hắn, thế nhưng hắn không hề có một chút cảm giác tức giận nào với nàng cả.

Hắn chỉ cảm thấy kinh ngạc về thực lực của nàng mà thôi.

Kính Vương cũng biết mẫu phi của mình nhiều lúc hay gây sự bức ép người, mà ứng đối của Hoàng Bắc Nguyệt, mặc dù khiến cho Nghi phi rất chật vật, nhưng cũng không có gì quá đáng.

Hắn ngẩng đầu, hướng Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhàn nhạt gật đầu một cái, xem như lễ phép đối đãi.

Kính vương có chút thất vọng, chẳng qua khi nghĩ đến thái độ của nàng cũng lạnh lùng như thế trong lần đầu gặp mặt, trong lòng hắn cũng thoải mái trở lại.

Vừa trải qua một hồi phong ba, Nghi phi cũng không dám nói lung tung nữa, chỉ cẩn thận ngồi một bên trò chuyện cùng Thái hậu.

Lúc này, thái giám ở bên ngoài đi tới, quỳ xuống đất thỉnh an: “Khởi bẩm Thái hậu, đây là tấu chương “xin Thái tử điện hạ tuyển phi” do các đại thần dâng lên, Hoàng thượng bảo nô tài đem qua đưa cho Thái hậu cùng Thái tử điện hạ xem qua.”

Chiến Dã nhíu mày, khoát tay nói: “Không cần xem.”

Thái hậu mặt mũi hiền lành cười nói: “Xem, ai gia phải xem chứ!”

Thái giám vội vàng đem tấu chương trình lên, Thái hậu vừa xem vừa nói: “Ai gia cũng đã sớm muốn nhắc tới chuyện này, Chiến Dã cũng không còn nhỏ nữa, dựa theo tập tục của Nam Dục quốc, hiện tại cũng nên định ra hôn sự rồi.”

Hoàng hậu cũng vui mừng cười phụ họa: “Đúng đúng, thần thiếp cũng sớm nghĩ đến việc này, chỉ là mẫu hậu chưa trở về đế đô, thần thiếp cũng không dám tự mình làm chủ.”

“Nói vậy là người đã chọn được người tốt rồi sao? Ai gia biết người là người có chủ kiến, nói đi, là tiểu thư nhà ai, xem xem Chiến Dã có hợp ý hay không.” Thái hậu cười nói.

Chiến Dã vội nói: “Mẫu hậu, người đã đáp ứng để chuyện này cho nhi thần tự mình quyết định rồi mà.”

Hoàng hậu ngẩn ra, có Nghi phi ở đây, nàng tự nhiên không thể dùng thái độ lạnh lùng nói chuyện với Chiến Dã, bởi vậy chỉ có thể khuyên nhủ: “Mẫu hậu quả thật đã đáp ứng, nhưng loại chuyện này tốt nhất vẫn nên để Hoàng tổ mẫu cùng phụ hoàng của người quyết định a.”

Nghi phi cũng nói: “Đúng vậy, Thái tử điện hạ, hôn sự của người chính là đại sự của Nam Dục Quốc, không thể làm qua loa được đâu.”

Thái hậu nói: “Hôn sự của Kỳ Thái cũng không được qua loa, Nghi phi cũng nên xem xét một vị Vương phi cho Kỳ Thái đi.”

“Vâng, thần thiếp nhất định sẽ xem xét thật tốt.”

Thái hậu nhìn tấu chương, nói: “Có đại thần nói Mộ Ảnh Tư của Tĩnh An vương phủ tuổi tác thích hợp, tài đức hơn người, là một ứng cử viên tốt cho vị trí Thái tử phi.”

Trên mặt Hoàng hậu hơi lộ ra thần sắc vui mừng, Tĩnh An vương phủ chính là nhà mẹ đẻ của nàng, năm đó chiến công hiển hách nên được phong Vương, mà Mộ Ảnh Tư lại là chất nữ của nàng, trong lòng nàng đương nhiên cũng hy vọng Mộ Ảnh Tư làm con dâu của mình.

Chương 413: Hoàng hậu oai 7

“Hoàng tổ mẫu, ta cảm thấy loại chuyện này vẫn nên hỏi ý tứ của Hoàng huynh trước thì hơn.” Anh Dạ công chúa mở miệng nói, để tránh bị Hoàng hậu quở mắng lần nữa, nàng nói chuyện uyển chuyển hơn một ít: “Nói không chừng trong lòng Hoàng huynh đã có ý trung nhân thì sao.”

Thái hậu “a” một tiếng, ngẩng đầu hỏi: “Chiến Dã, điều Anh Dạ nói có phải là sự thật hay không?”

“Mẫu hậu, Anh Dạ tuổi còn nhỏ nên ăn nói lung tung đó thôi, mấy năm nay Chiến Dã đều bận rộn tu luyện, nào có cơ hội tiếp xúc với nữ tử bên ngoài.” Hoàng hậu cướp lời, trừng mắt nhìn Anh Dạ công chúa một cái.

Anh Dạ công chúa lo lắng nhìn về phía Chiến Dã: “Hoàng huynh, người nói một câu đi.”

Sau khi nói xong, Anh Dạ công chúa ngây thơ còn quay sang nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái.

Hoàng hậu lập tức nói: “Mẫu hậu, chuyện này cũng không gấp, hay là chúng ta chờ Chiến Dã từ từ suy nghĩ rồi quyết định sau đi.”

Thái hậu cũng là người khôn khéo, vừa nghe Anh Dạ công chúa nói mấy câu, lại nhìn động tĩnh của nàng thì trong lòng bà liền hiểu rõ. Bà thu hồi mấy quyển tấu chương lại, dựa vào đệm mềm nói: “Cũng được, Chiến Dã cứ từ từ mà quyết định, hôm nay ai gia mệt mỏi rồi, các người cũng trở về đi.”

Thái hậu đã lên tiếng, mọi người cũng không nán lại lâu, ai nấy đều quỳ xuống thỉnh an rồi lục tục kéo nhau ra ngoài.

Lúc gần đi, Thái hậu hướng Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt, lúc rảnh rồi phải tiến cung thăm hoàng tổ mẫu biết không?”

“Vâng.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng đáp ứng, chậm rãi lui ra ngoài. Đông Lăng ở bên ngoài đang giúp nàng phủ thêm áo choàng thì một tiểu cung nữ bỗng dưng đi tới, nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, Hoàng hậu nương nương mời ngài qua Phụng Tường Cung ngồi một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, sau đó cười nói: “Xin mời dẫn đường.”

Cung nữ xoay người, cúi đầu đi trước dẫn đường. Từng bông tuyết nhỏ phiêu phiêu rơi xuống, Đông Lăng cầm một cái ô, đi theo phía sau cung nữ kia.

Đường đến Phụng Tường Cung, nàng vẫn còn chút ấn tượng, mà con đường cung nữ đang chỉ rõ ràng không phải đường đi Phụng Tường Cung, hơn nữa càng đi càng vắng vẻ.

Đông Lăng cảm thấy không đúng, đang muốn mở miệng hỏi thì lại bị Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay cản lại.

Muốn giờ trò quỳ? Ở dưới mí mắt nàng, đám người này có thể gây ra bao nhiêu sóng gió đây?!

“Xin quận chúa chờ ở chỗ này, Hoàng hậu nương nương sẽ nhanh chóng tới thôi.” Nơi cung nữ mang bọn họ đến là một cái lỗ thông gió (thông phong khẩu, tiểu Dạ cũng không biết chỗ này là chỗ nào trong cung nữa), đây là địa phương gió thổi rất mạnh, lại còn mang theo

băng tuyết, muốn có bao nhiêu lạnh thì có bấy nhiêu lạnh.

Bắt nàng chờ ở loại địa phương này, đây không phải là cố ý hành hạ nàng hay sao?

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Vị tỷ tỷ này, thỉnh người nói cho Hoàng hậu nương nương một tiếng, việc ta tiến cung chắc hẳn Hoàng thượng cũng biết, bởi vậy lát nữa ta còn phải đi thỉnh an Hoàng thượng.”

Thần sắc cung nữ hơi đổi, không đợi nàng lên tiếng, thanh âm tràn ngập uy nghi của Hoàng hậu liền từ phía sau truyền đến: “Bắc Nguyệt quận chúa mời đi theo ta, nơi này gió lớn, không khéo lại khiến người nhiễm bệnh.”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên, chậm rãi đi qua. Hoàng hậu ở trong cung điện phía sau lỗ thông gió, cung nữ nấu một bình rượu, nàng ta đang từ từ thưởng thức.

Hoàng Bắc Nguyệt thi lễ, Hoàng hậu ngẩng đầu lên nhìn nàng, thần sắc lạnh nhạt nói: “Quận chúa thông minh cơ trí, Bốn cung vô cùng bội phục.”

“Hoàng hậu nương nương phong nghi uy nghiêm, Bắc Nguyệt không dám.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói.

Đã sớm biết Hoàng hậu có ấn tượng không tốt đối với nàng, nàng cũng không cần phải làm bộ làm tịch.

“Nghe Anh Dạ nói, Bắc Nguyệt quận chúa cùng Thái tử ở bên ngoài cung đã sớm quen biết?”

“Thái tử nhiều lần chiếu cố, Bắc Nguyệt vô cùng cảm kích.”

Hoàng hậu đứng lên, xoay người nhìn nàng: “Bắc Nguyệt quận chúa, bởi vì cảm kích, nên ngươi sinh ra tình ý đối với Thái tử?”

Lời này vô cùng trắng trợn, ngay cả Hoàng hậu cũng cảm thấy có chút quá đáng, nhưng mỗi khi nghĩ đến nụ cười ban nãy của Chiến Dã, trong lòng Hoàng hậu lại cảm thấy lo sợ bất an.

Chương 414: Hoàng hậu oai 8

Đôi mi thanh tú của Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhú lại, thần sắc trong nháy mắt lạnh đi, nàng vốn cảm thấy mình nên tuân thủ quy củ trong cung, dù sao bây giờ nàng có thân phận là Bắc Nguyệt quận chúa, không thể để cho người khác chê cười!

Nhưng lời này này của Hoàng hậu quả thật đã khiến nàng tức giận!

“Hoàng hậu nương nương, người nói như vậy không khỏi vũ nhục Thái tử điện hạ, vũ nhục ta rồi! Thân là quốc gia chi mẫu (Dạ: mẹ của một quốc gia), người nên cân nhắc kỹ ngôn ngữ trước khi nói ra!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói. Nàng ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt lóe ra từng trận quang mang khiến cho Hoàng hậu không khỏi chột dạ.

“Người dám giáo huấn Bản cung!” Hoàng hậu quát khế.

“Giáo huấn? Hoàng hậu nương nương nói đùa rồi, Hoàng hậu ngôn hành (Dạ: hành động cùng lời nói) không hợp thì tất sẽ có Hoàng thượng, Thái hậu cùng văn võ bá quan quan khán, Bắc Nguyệt sao dám giáo huấn người? Ta chỉ xin khuyên người một câu, Thái tử điện hạ muốn làm cái gì thì đó là ý nguyện của hắn, người là mẫu thân ruột thịt của hắn, không phải là chúa tể có thể chi phối hắn theo ý người!”

“Người...” Hoàng hậu giận dữ, giơ tay lên định tát nàng, chỉ là tay còn chưa kịp hạ xuống thì đã bị một bàn tay khác hung hăng bắt lại.

Hoàng hậu đau nhức hô một tiếng, ngẩng đầu lên, trong ánh mắt

bỗng nhiên xuất hiện thần sắc kinh hoàng, vội vàng quỳ xuống đi:
“Tham kiến Hoàng thượng!”

“Trong mắt ngươi còn biết Trẫm là Hoàng thượng hay sao?” Hoàng thượng hất tay của Hoàng hậu ra, không có nửa phần thương tiếc.

Hoàng hậu ngẩng đầu lên, trong hốc mắt tràn ngập nước mắt:
“Hoàng thượng, thần thiếp chỉ là...”

“Không cần tìm cớ! Trẫm vô cùng thất vọng về ngươi!” Hoàng thượng cả giận nói: “Ngươi cho rằng không nói thì có thể che giấu được Trẫm hay sao? Bắc Nguyệt của Trẫm mỗi lần muốn tiến cung, vì sao ngươi lại phải người cản trở?”

“Bắc Nguyệt quận chúa thân nhiễm trọng bệnh, không thể tiến cung, thần thiếp chỉ tuân theo quy củ làm việc mà thôi.”

“Quy củ sao?” Hoàng thượng cười lạnh. Nổi tức giận bị do bị lừa gạt nhiều năm giờ bùng phát ra, hẳn không cảm thấy điên cuồng, chỉ cảm thấy thất vọng. Nhiều năm như vậy, không ngờ mình lại nhìn lầm người rồi!

“Ngự y nào năm đó đã chẩn đoán bệnh của Bắc Nguyệt sẽ lây, chuyện này Trẫm nhất định sẽ tra rõ!”

Trong nháy mắt, sắc mặt Hoàng hậu trở nên tái nhợt, hai mắt đẫm lệ:
“Hoàng thượng, người không tin thần thiếp sao?”

“Tin tưởng ngươi? Ngươi có cái gì để cho Trẫm tin tưởng đây?” Hoàng thượng chỉ vào nàng: “Ngươi nói đi, ngươi rõ ràng biết thân thể Bắc Nguyệt không tốt, tại sao ngươi còn bắt nàng đứng ở lỗ thông gió chờ ngươi? Ngươi có chuyện gì không thể nói trước mặt mẫu hậu mà phải đem nàng gọi vào loại địa phương này để nói?”

Hoàng hậu cắn răng, nước mắt tuôn trào, một người kiên cường như nàng cũng sẽ khóc, chỉ là không khóc ra tiếng mà thôi. Bộ dáng cắn chặt môi kia của nàng quả thật làm cho người ta có vài phần thương xót.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy, nghĩ đến dù sao nàng ta cũng là mẫu thân của Chiến Dã, bởi vậy mở miệng nói: “Xin Hoàng thượng bớt giận, Hoàng hậu chỉ là muốn nói một ít chuyện riêng với Bắc Nguyệt nên mới gọi ta đến đây, huống chi ta cũng không có đứng ở lối thông gió mà.”

Hoàng thượng lúc này mới chuyển mắt nhìn nàng, vẻ mặt tràn đầy đau lòng, khiến ai nhìn thấy cũng sẽ động dung.

“Nguyệt nhi, người không nên quá thiện lương như vậy, sự thiện lương này đã hại người biết bao nhiêu năm.”

Nhớ tới tình cảnh thê lương lúc chết của Hoàng Bắc Nguyệt chân chính, lại nhớ đến Huệ Văn Trường công chúa bị người ta hạ độc giết chết, sống mãi Hoàng Bắc Nguyệt cay xè.

Hoàng thượng tiến lên, đem nàng nhẹ nhàng ôm vào lòng, nói: “Đừng sợ, sau này Trẫm sẽ không để cho người khác khi dễ người nữa.”

Hoàng hậu đột nhiên cất giọng nói: “Hoàng thượng, tình ý nhiều năm của ngài cùng thần thiếp so ra vẫn kém xa một chút ủy khuất của Bắc Nguyệt quận chúa sao?”

“Đủ rồi!” Hoàng thượng trầm giọng quát: “Từ hôm nay người ở trong Phượng Tường Cung đóng cửa tự suy ngẫm về sai lầm của mình, chuyện lục cung người cũng không cần quan tâm nữa, giao hết cho

Nghi phi đi!”

Chương 415: Hoàng hậu oai 9

Hoàng hậu trợn to hai mắt, gương mặt mang theo vẻ không thể tin được, thê lương bật cười: “Nhiều năm như vậy nhưng ngài vẫn không thay đổi, chỉ cần nàng ta chịu khổ một chút, ngài liền hận không thể làm cho cả thế giới phải chôn cùng nàng, có phải hay không?”

“Nương nương, đừng nói nữa!” Lão ma ma bên người Hoàng hậu vội vàng chạy tới, quỳ gối bên người nàng khuyên nhủ.

Đôi mắt sắc bén của Hoàng thượng nhìn thoáng qua nàng, trong ánh mắt có chút sát ý thoáng qua: “Người không xứng nhắc tới nàng, cắt cho trầm!”

“Đúng vậy! Thần thiếp không xứng, thần thiếp hết thảy cộng lại vẫn không bằng một sợi tóc của nàng ta! Hoàng thượng, thần thiếp chờ đợi nhiều năm như vậy không lẽ chỉ là vô ích hay sao?” Hoàng hậu khóc lớn, điên cuồng kêu lên.

Ma ma vội vàng ôm lấy Hoàng hậu, không cho nàng nói tiếp nữa.

“Hoàng thượng bớt giận, nương nương gần đây tinh thần hoảng hốt, không biết mình đang nói cái gì đâu.”

“Mang đi!” Hoàng thượng lạnh lùng nói, hai chữ kia hàm chứa sự tức giận không hề che giấu.

Lão ma ma vội vàng đỡ Hoàng hậu dậy, cùng mấy cung nữ nhanh chóng rời đi.

Vài bông tuyết từ trên trời rơi xuống, từng trận gió lạnh không biết từ nơi nào thổi qua đây.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng đẩy Hoàng thượng ra, có chút sợ sệt ngẩng đầu. Nàng mở miệng nói chuyện, thanh âm không hiểu sao trở nên khàn khàn: “Làm cho Hoàng thượng lo lắng rồi.”

“Nguyệt nhi.” Hoàng thượng vươn tay ra.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng tránh đi: “Mẫu thân của ta đã đi rồi, vĩnh viễn đi rồi, Hoàng thượng cũng nên buông tâm sự đi thôi.”

Nói xong, nàng cũng không biết mình nên nói cái gì tiếp nữa, trong đầu hiện tại là một mảnh mờ mịt, trong lòng cũng chỉ còn lại cảm giác hốt hoảng không tên. Đồ vật trước mắt cứ chao đảo, bên tai vang lên những thanh âm tựa như cuồng phong gào thét.

Nàng cảm giác mình đứng không vững, cước bộ có chút lảo đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt cường đại, Hoàng Bắc Nguyệt ngạo thị thiên hạ, nhưng vào giờ phút này, nàng cảm thấy mình ngay cả đứng cũng đứng không vững nữa.

“Tiểu thư.” Đông Lăng vội vã tiến đến đỡ nàng.

“Về nhà, về nhà đi.” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, mặc kệ Hoàng thượng vẫn còn đứng phía sau, nàng hiện tại chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bởi vì nguyên do tuyết rơi nên mặt đất rất lạnh, chân nàng đi trên đó lại cảm giác như cơn lạnh cũng thấm thấu vào trong lòng.

Dọc đường, Đông Lăng phải dùng hết sức mới có thể đỡ lấy nàng. Tiểu nha hoàn đầu đầy mồ hôi đem nàng đỡ lên xe ngựa, sau khi ngồi xuống liền phân phó xa phu vội vàng về nhà.

“Tiểu thư, người không sao chứ?” Đông Lăng lo lắng hỏi. Trong lòng nàng sợ đến nháy dựng lên, đã lâu lắm rồi không nhìn thấy bộ dáng kinh hoàng, sắc mặt tái nhợt như thế của tiểu thư.

Hoàng Bắc Nguyệt hưng hăng nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Không sao.”

“Tiểu thư, có phải người nghĩ đến cái gì hay không?” Đông Lăng rất là khó hiểu, tiểu thư mới vừa rồi còn rất tốt, không hiểu sao đột nhiên lại biến sắc, chẳng lẽ Hoàng hậu nương nương nói cái gì không đúng sao?

“Đông Lăng, tình cảm của mẫu thân ta cùng Hoàng thượng vẫn luôn tốt như vậy sao?” Chuyện tình trong trí nhớ của nàng quả thật rất mơ hồ.

Đông Lăng gật đầu: “Trưởng công chúa từ nhỏ đã luôn yêu mến Hoàng thượng, mà Hoàng thượng cũng vô cùng kính trọng Trưởng công chúa, nhiều năm qua, chỉ cần có người nói xấu Trưởng công chúa một câu, Hoàng thượng sẽ lập tức mất hứng.”

“Nguyên lai là như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói.

Có câu nói “người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê”, nàng hiện tại cũng xem như là người đứng xem. Từ xưa đến nay, chuyện tình như vậy cũng không thiếu, cho nên nàng đương nhiên sẽ rõ ràng hơn so với ai hết.

“Là cái gì?” Đông Lăng hỏi, mới vừa rồi nàng không có nghe rõ.

“Không có gì, Đông Lăng, ngươi về trước đi, ta còn có chút chuyện.”

Chương 416: Hoàng hậu oai

10

Đông Lăng gật đầu, loại tình huống này đã sớm thành thói quen, hề có chuyện gì là tiểu thư sẽ lặng lẽ rời đi như thế.

Hoàng Bắc Nguyệt phủ thêm áo choàng đen, xốc rèm xe ngựa lên nhìn ra bên ngoài, thấy ngã tư đường yên tĩnh không bóng người, thân hình nàng liền lóe lên, tựa như quý mị vọt ra ngoài.

Đông Lăng nhìn bóng lưng nàng, trong lòng không biết tại sao lại có cảm giác lo lắng.

Biệt viện của Thái tử.

Ngôi biệt viện này cơ hồ không có phòng vệ, giống như để cho người khác tùy ý ra vào vậy. Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh đã có thể vượt qua tường rào, bóng dáng màu đen chậm rãi đi tới ngoài cửa phòng Chiến Dã, vươn tay gõ cửa.

Tiếng bước chân vang lên, cửa rất nhanh đã được mở ra, khuôn mặt có chút uể oải của Chiến Dã xuất hiện, nhưng vừa trông thấy nàng, vẻ mặt mọi lập tức thay bằng một nụ cười.

“Hí Thiên, đã lâu rồi ngươi không tới đây!”

“Ta có chút việc phải đi ra khỏi thành một chuyến.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, đôi mắt dưới áo choàng lặng lẽ quan sát hắn: “Độc của ngươi đã giải hết rồi chứ?”

“Trùng phạt chi hỏa mà ngươi sai Bằng Linh Huyền Diệu đưa tới, ta đã dùng để trừ khử hết độc tố rồi, Hí Thiên...” Chiến Dã có chút lo lắng nhìn nàng: “Ngươi làm sao lấy được Trùng phạt chi hỏa vậy?”

Ngày đó tiến vào lòng đất bên dưới Thất Tháp, bọn họ đã tận mắt thấy được sự lợi hại của Linh Tôn, muốn lấy được Trùng phạt chi hỏa từ trong tay hắn quả thật là không phải dễ.

Không biết Hí Thiên đã dùng phương pháp gì, nếu như nàng vì vậy mà bị thương, vậy hắn thà trúng độc chết còn hơn!

“Chuyện này ngươi cứ yên tâm đi, Linh Tôn mặc dù bá đạo nhưng cũng không phải người lãnh huyết vô tình.” Hoàng Bắc Nguyệt xoay người đi vào sân, ngồi xuống bên cạnh bàn đá: “Chuyện tình của phủ Trưởng công chúa, đa tạ ngươi và Anh Dạ công chúa đã trợ giúp.”

“Bắc Nguyệt quận chúa là nữ nhi của Hoàng cô, ta giúp nàng là việc đương nhiên, ngươi không cần phải cảm tạ.” Chiến Dã đi theo nàng, từ phía sau, bóng lưng nàng nhìn có chút gầy gò.

Trong lòng của hắn có chút rung động, cảm giác như thế trước kia chưa từng có. Sau khi Hoàng tổ mẫu nói ra chuyện tình đại hôn, hắn lại càng muốn biết thân phận thật sự của Hí Thiên.

“Ta nghe nói nguyên nhân cái chết của Huệ Văn Trưởng công chúa rất kỳ quặc, chuyện này ta muốn điều tra thêm, ngươi có đầu mối gì không?” Ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt gõ gõ mặt bàn đá, trong lòng có chút phiền não.

Chiến Dã nói: “Chuyện tình của Hoàng cô ta cũng có phải người đi điều tra qua, năm đó người đi đưa thuốc cho Trưởng công chúa phủ là Trương thái y của Thái Y Viện, chỉ là sau khi Hoàng cô mất, không lâu sau thì Trương thái y cũng bệnh chết.”

“Quả nhiên là thuốc từ trong cung ra.” Thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt trở nên lạnh lùng: “Nói như vậy, Huệ Văn Trưởng công chúa đã bị thân nhân của mình hại chết?”

“Người hoài nghi ai?”

“Ta không dám kết luận vội.”

Chiến Dã đi tới bên người nàng, cư cao lâm hạ nhìn nàng: “Người hoài nghi...mẫu hậu của ta?”

“Khi sự việc còn chưa được xác minh rõ ràng, ai ta cũng hoài nghi!” Nàng chính là người như vậy, thời điểm cần lý trí, nàng sẽ lý trí hơn so với ai hết, lục thân bất nhận!

“Hí Thiên, việc Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời cũng chỉ là việc ngoài ý muốn mà thôi, không đến nỗi tàn khốc như người tưởng đâu.”

“Không có khả năng!” Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên đứng lên: “Chuyện này nếu không tra ra rõ ràng thì ta sẽ không cam lòng!”

Chiến Dã trầm mặc một hồi, cảm thụ được sự quật cường của nàng, hẳn có chút bất đắc dĩ nói: “Hí Thiên, ta thật sự muốn biết người là ai? Người đến tốt cùng là người nào?”

“Quân tử chi giao đạm như nước, ta là ai cũng không quan trọng.” Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay vỗ vai hắn: “Chiến Dã, người là Thái tử tôn quý của Nam Dục Quốc, mà ta, ta chỉ là một người phiêu bạt, có lẽ rất nhanh sẽ rời khỏi Nam Dục Quốc, thế nhưng điều đó không có nghĩa là tình bạn của chúng ta sẽ chấm dứt.”

Giải nghĩa “Quân tử chi giao đạm như nước”: giao tình giữa quân tử thành lập dựa trên đạo nghĩa trụ cột, bởi vậy nó sẽ cao nhã tinh khiết, thanh đạm như nước. Quân tử đều mang lòng thản nhiên, bởi vậy giữa quân tử với nhau không nên có lòng đề phòng, không cần quá đa lễ, không cần dùng khách sáo ngữ nhiều, không cần quá mức nhún nhường. Cứ thoải mái tự nhiên, tâm cảnh trong suốt như nước là được.

Chương 417: Bỏ mình bí ẩn 1

“Người muốn rời đi sao? Không phải người đã nói sẽ...”

“Trời đất bao la, ta muốn đi du ngoạn khắp nơi, Nam Dục quốc không thể lưu được ta.” Hoàng Bắc Nguyệt cắt đứt lời của hắn, chậm rãi nói.

Chiến Dã ấn bả vai của nàng, hắn có xúc động muốn cởi bỏ cái mũ áo choàng của nàng ra, xem xem bên dưới đến tột cùng là cất giấu một người như thế nào. (Dạ: Huynh dám làm ta mới sợ, hắc hắc)

“Cái gì mới có thể lưu người lại đây?” Chiến Dã bật thốt, sau khi nói xong mới phát hiện hành vi của mình có chút thất lễ, bởi vậy liền buông tay ra.

“Ta muốn một mái nhà, một mái nhà có thể che chở ta, vĩnh viễn không phản bội ta...” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, trong thanh âm khàn khàn ẩn chứa một tia ghen ngào.

Trong lúc Chiến Dã ngẩn ra, bóng dáng màu đen của nàng đã tựa như một trận sương mù biến mất trước mắt hắn.

Hắn xoay người, mờ mịt nhìn bóng đêm, đáy lòng đau nhói, có chút buồn bã vô cơ.

Kiếp trước không có được, cho nên một đời này nàng càng muốn đuổi theo, nhưng cuối cùng lại phát hiện, nàng căn bản vẫn không chiếm được!

Nàng không phải là thần, không phải là quý, cũng không phải là súc sinh, nàng không thể nào lãnh huyết vô tình, nàng không thể không có mong ước. Đáy lòng nàng cũng có nơi mềm yếu, đôi khi nửa đêm tỉnh mộng, chợt nhớ tới thảm cảnh khi chết của người nhà, lòng nàng rất đau, rất đau.

Kiếp trước nàng khổ sở tìm kiếm Vạn Thú Vô Cương chính vì lực lượng nghịch chuyển thời không, siêu thoát sinh tử của nó. Nếu như cho nàng thêm một cơ hội, nàng nhất định sẽ ngăn cản hết thảy mọi chuyện phát sinh!

Chưa đứng trên đỉnh thế giới thì nỗi sợ hãi vẫn sẽ mãi tồn tại.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút mờ mịt đi trên đường cái, nàng đã thu hồi áo choàng màu đen, khôi phục lại hình dáng của một cô gái bình thường.

“Ghi ra nguyện vọng đi nào, hứa nguyện đăng (Dạ: đèn ước nguyện) này là bách thử bách linh đó nha (Dạ: trăm lần thử trăm lần linh nghiệm)!”

Bờ sông phía trước đã rực rỡ ánh đèn từ bao giờ, không ít hứa nguyện đăng đang trôi nổi trên sông, rất nhiều nam nữ vây quanh hai bên bờ, ánh mắt mang theo mong ước dõi theo hứa nguyện đăng mà mình thả.

“Cô nương, người mua một cái hứa nguyện đăng đi, chỉ có mười đồng thôi! Mua rồi thả thì tâm nguyện nhất định sẽ thành sự thật!” Một người bán đèn đi tới, nhìn thấy quần áo của nàng không tồi liền đề cử với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua hứa nguyện đăng màu sắc rực rỡ trong tay hắn, lại nhìn về mặt phong sương của hắn, nàng biết

những tiểu thương này làm ăn không dễ dàng, bởi vậy liền đưa cho hắn một ngân tệ, tiện tay cầm lấy một cái hứa nguyện đăng.

Người bán hàng rong ở sau lưng nàng cười nói: “Cô nương, người hãy ước điều gì đi, sau đó đốt đèn thả vào giữa sông, Hà Thần sẽ nghe thấy nguyện vọng của người!”

Hà Thần sao?

Nếu trên thế giới này quả thật có thần linh, vậy chắc chắn bọn họ sẽ bị phiền chết, mỗi ngày phải nghe ngàn vạn nguyện vọng không nói, đăng này còn phải giúp bọn hắn thực hiện.

Thần sao? Điều này cũng quá buồn cười đi!

Thế giới của nàng từ trước tới nay chưa từng có thần, chỉ có chính nàng mà thôi!

Đi tới bờ sông, nàng tiện tay dùng đá đánh lửa thấp sáng hứa nguyện đăng, sau đó vút vào dòng sông.

Nếu Hà Thần thật sự tồn tại, vậy nàng tình nguyện để cho hắn thanh tịnh.

Hứa nguyện đăng của nàng trôi đến giữa dòng sông, đột nhiên lại đụng vào một cái hứa nguyện đăng khác. Một trận gió thổi qua làm hứa nguyện đăng của nàng lật nhào, ngọn lửa bên trong lan ra làm hứa nguyện đăng bốc cháy.

Mà cái hứa nguyện đăng còn lại kia cũng không thoát khỏi số phận, rất nhanh đã bị ngọn lửa cắn nuốt sạch sẽ.

Mặc dù bên trong hứa nguyện đăng không có ghi nguyện vọng,

nhưng khi thấy nó bị đốt, trong lòng nàng vẫn có vài phần khó chịu.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, con ngươi lạnh lùng nhìn về phía bờ bên kia, đèn kia là ai thả ra?

Dưới ánh đèn mờ ảo, một bạch y nam tử ẩn hiện trong dòng người, khuôn mặt tuyệt sắc mang theo nụ cười như có như không, đôi mắt màu tím sáng chói cũng nhìn về phía nàng.

Nụ cười kia, như đã cách xa mấy đời.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng khẽ động, rất nhanh xoay người, men theo bờ sông đi ra.

Bonus mấy cái hứa nguyện đăng cho mọi người xem:3

Chương 418: Bỏ mình bí ẩn 2

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đi qua một cây cầu, sau lưng nàng lại nhiều thêm một người, vạt áo trắng của hắn tùy ý phiêu động trong gió.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc về phía sau một cái, lạnh lùng nói: “Đêm nay không phải Dục vương tử sẽ luyện dược sao? Như thế nào còn có thời gian thoải mái đi thả đèn thế này?”

“Người luyện dược không phải là ta.” Phong Liên Dục thản nhiên cười nói, so với vẻ lạnh nhạt của Hoàng Bắc Nguyệt, hắn có vẻ thông dong hơn rất nhiều.

“Đèn của ta chỉ là tiện tay thả mà thôi, không có ghi ước nguyện gì bên trong, không ngờ lại đụng phải đèn của ngươi, thật xin lỗi.” Phong Liên Dục mỉm cười nói: “Ta không ngờ ngươi cũng ra bờ sông thả hứa nguyện đăng nha.”

“Ta không có ước nguyện.”

“Chúng ta giống nhau, thật khéo.”

“Người nào giống nhau với ngươi.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc hắn một cái: “Đừng có đi theo ta nữa.”

Phong Liên Dục nói: “Con đường này là đường về phủ của ta a, quận chúa nếu muốn về phủ Trương công chúa hắn là phải đi hướng

bên kia mới đúng.”

Hoàng Bắc Nguyệt tức giận đến mức ngực phập phồng liên hồi, lạnh lùng nói: “Ai nói với ngươi ta muốn hỏi phủ Trưởng công chúa, sắc trời còn sớm, ta muốn đi dạo phố!”

“A, thật đúng lúc nha, ta cũng muốn tản bộ một chút, không bằng chúng ta cùng nhau đi đi.” Phong Liên Dục nói rất tự nhiên, giống như hai người là lão bằng hữu lâu ngày gặp lại vậy.

Cước bộ của Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dừng lại, nàng xoay người, trong đôi con ngươi trong suốt lộ ra hàn quang nhìn hấn: “Phong Liên Dục, ngươi muốn thế nào?”

“Nhìn ngươi có chút khổ sở nên ta muốn cùng ngươi đi dạo một chút.” Hấn biết nàng không thích bị người khác lừa gạt, cho nên hấn cũng không giấu diếm mà nói thẳng ra ý đồ của bản thân. (My: ta yêu Dục ca chết mất >.<)

“Ngươi nhìn lầm rồi, ta không có khổ sở!” Hoàng Bắc Nguyệt nói nhanh, vì không muốn cùng hấn nhiều lời nên nàng xoay người bỏ đi.

Nào ngờ vừa mới xoay người, chân nàng đột nhiên giẫm phải một viên đá, Phong Liên Dục vội vàng vươn tay đỡ lấy nàng, Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói: “Buông tay!”

Phong Liên Dục cúi đầu nhìn nàng, nhàn nhạt cười, vẫn không có ý định buông tay: “Nếu ta buông tay, ngươi sẽ ngã xuống đó.”

Vừa nói, hấn vừa ôm eo của nàng đi tới một tảng đá bên bờ sông, sau đó đặt nàng ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Hoàng Bắc Nguyệt đã vô tình đẩy Phong Liên Dục

một cái, hấn nhất thời vô ý, thoáng cái đã ngã nhào trên mặt đất, hai tay chống phía sau nhìn nàng cười nói: “Người khác đối xử tốt với người, người sẽ thật tâm cảm kích họ, còn ta một mực đối xử tốt với người, tại sao người một chút cũng không quan tâm đến?”

Những lời này lập tức chạm đến nỗi đau trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt, hấn luôn tìm cách lấy lòng nàng, còn nàng lại luôn lấy oán trả ơn, thế nhưng chỉ cần người khác đối tốt với nàng một chút, nàng sẽ đối tốt với bọn họ gấp mười lần!

Chuyện này nàng cũng không biết phải giải thích như thế nào, bởi vậy chỉ có thể mím môi, hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang chỗ khác.
(My: vì tỷ thích Dục ca chứ sao nữa

[Click để xem ảnh](#)

)

Phong Liên Dục thấy vẻ ưu sầu nhàn nhạt trên mi tâm của nàng cũng không đành lòng làm khó nàng nữa. Hấn đi tới trước mặt nàng, quỳ một gối xuống, vươn tay chạm vào chân nàng.

“Không cần.” Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay cản hấn lại, nhưng khi thấy đôi mắt màu tím của hấn, nàng có chút thất thần nói: “Không có sao đâu.”

Phong Liên Dục rút tay về, chậm rãi đứng lên nói: “Ta cùng người đi dạo một chút đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc một chút, cuối cùng vẫn đứng lên, thanh âm không chút dao động: “Không cần, ta cần phải trở về rồi.”

Nàng chậm rãi xoay người, mắt cá chân có chút đau, tuy nhiên cơn đau này vẫn ở trong phạm vi có thể chịu được, bởi vậy nàng cũng làm như không có việc gì rời đi.

“Bắc Nguyệt quận chúa, ta phải đi rồi.” Phong Liên Dực nhìn bóng lưng của nàng trong chốc lát, sau đó đột nhiên mở miệng.

“Ừ, ngươi cũng trở về đi, sắc trời cũng không còn sớm nữa.”

Chương 419: Bỏ mình bí ẩn 3

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn hấn một cái, chỉ thấy trên gương mặt tuấn mỹ của hấn tràn ngập vẻ tiếc nuối, nàng không khỏi sửng sốt: “Người phải về nơi nào?”

“Bắc Diệu Quốc.”

Trong nháy mắt, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy đầu mình trở nên trống rỗng, có chút mờ mịt không biết phải làm sao, hấn phải về Bắc Diệu Quốc, cũng có nghĩa là hấn sẽ không còn ở Nam Dục Quốc nữa sao?

Trái tim một trận trống trải, Hoàng Bắc Nguyệt khô khốc mở miệng: “Chúc mừng người, người có thể về nhà rồi.”

“Nơi đó không phải là nhà.” Phong Liên Dục bật cười, chỉ là nụ cười đó lại không hề có nửa phần tình cảm.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hấn, nàng có thể nhìn thấy phần bất đắc dĩ cùng đau khổ hàm chứa trong nụ cười đó. Từ khi còn nhỏ đã bị đưa tới Nam Dục quốc làm con tin, cố quốc đối với hấn mà nói, đến tột cùng có còn chút ý nghĩa nào hay không?

Đã sinh ra trong hoàng thất thì phải chịu mệnh thân bất do kỷ, điều này cũng không thể trách ai.

“Không sao, khi trở về, người sẽ nhanh chóng tìm lại được cảm giác thân thuộc thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt tận lực làm cho thanh âm của mình nhẹ đi một chút: “Ta sẽ đi du lịch thiên hạ, khi đi đến Bắc Diệu

Quốc, ta sẽ đi thăm ngươi một chút.”

Phong Liên Dực trong lòng khẽ động, nha đầu này mạnh miệng nhưng lại mềm lòng, ngoài miệng mặc dù không thềm để ý, thế nhưng trong giọng nói vẫn bao hàm vẻ quan tâm, điều này làm cho hắn rất cảm động.

“Được, một lời đã định, ta ở Bắc Diệu Quốc chờ ngươi.”

“Một lời đã định!” Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay, cùng hắn vỗ tay ước hẹn.

Từng ngọn hứa nguyện đặng từ xa chậm rãi trôi tới, ánh lửa chói lóa khẽ chiếu lên hai gương mặt trẻ tuổi, vô cùng sống động.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Ba ngày sau, sứ giả Bắc Diệu Quốc và sứ đoàn của Thái tử Đông Ly quốc cùng nhau tiến vào Lâm Hoài thành.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, tứ đại cường quốc cùng tồn tại, các tiểu quốc còn lại chỉ có thể phụ thuộc vào tứ đại quốc gia để sinh tồn. Vài chục năm nay, tứ quốc nghỉ ngơi lấy sức, chiến loạn không có xảy ra, thế nên mậu dịch rất phát triển, các quốc gia thường xuyên qua lại trao đổi với nhau.

Lần này Đông Ly quốc phái Thái tử đến, lấy lý do là ngưỡng mộ nền văn hóa của Nam Dực quốc, hy vọng xúc tiến mối quan hệ giữa hai quốc gia.

Mà Bắc Diệu Quốc lần này tới chính là đi nghênh đón Cửu hoàng tử làm con tin ở Nam Dực quốc tròn mười năm trở về. Hai nước trao đổi con tin, hiện nay tứ hải thái bình, cũng tới lúc phải đem con tin trở

về.

Nghe nói cách đây không lâu, Hoàng thượng cũng đã phái sứ giả đi Bắc Diệu Quốc, nghênh đón Tam hoàng tử làm con tin ở Bắc Diệu Quốc trở về.

Sứ giả mà Bắc Diệu Quốc phái tới là Quyền vương đương triều. Quyền vương quyền cao chức trọng, tay cầm trọng binh, là thân thúc thúc của Phong Liên Dực, cũng là đại Triệu hoán sư đức cao vọng trọng của Bắc Diệu Quốc!

Phái một nhân vật lợi hại như vậy đến đây, có thể thấy được Bắc Diệu Quốc cũng rất coi trọng vị Cửu hoàng tử này.

Quyền Vương của Bắc Diệu Quốc xe ngựa đơn giản, so sánh với sự kiêu ngạo phách lối của sứ đoàn Thái tử Đông Ly quốc thì quả thật khiêm tốn hơn rất nhiều.

Để biểu đạt thành ý, Hoàng thượng cũng phái Thái tử Chiến Dã cùng Tĩnh An vương đi ra nghênh đón, trước đem sứ giả đón vào dịch quán, sau đó buổi tối lại thiết yến ở trong cung để khoản đãi.

Dịch quán của Lâm Hoài thành được xây dựng vô cùng xa hoa, bởi vì người được tiếp đãi đa số đều là khách quý của mỗi nước, đây là nơi dùng để biểu thị phong phạm của đại quốc, tự nhiên là không thể keo kiệt rồi.

Sứ giả của Bắc Diệu Quốc cùng Đông Ly quốc chia ra ở dịch quán phía nam và phía tây, chỉ cách nhau một cái hoa viên.

Thái tử Đông Ly quốc vừa vào dịch quán liền lấy cờ đi đường mệt mỏi, đóng cửa nghỉ ngơi.

Lần này, Đông Ly quốc phái rất nhiều cao thủ đi theo Thái tử, Cửu tinh Triệu hoán sư có đến hai vị, còn lại đều là cường giả thực lực không tầm thường!

Mặc dù như vậy, bóng dáng quý dị của Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhẹ nhàng né qua đám cao thủ đang thủ vệ bên ngoài, lặng lẽ đến bên ngoài căn phòng của Đông Ly Thái tử.

Chương 420: Bỏ Mình Bí Ẩn 4

“Điện hạ, địa phương lúc này chúng ta mới đi qua chính là Linh Ương Học Viện của Nam Dục Quốc, tòa tháp cao vút trong mây đó là Thất Tháp, trong đó tầng cao nhất – tầng thứ bảy chính là nơi cư ngụ của Linh Tôn trong truyền thuyết.” Một thanh âm cẩn thận vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật nảy, Linh Tôn? Những người này là vì Linh Tôn mà tới sao?

Thanh âm cẩn thận lại nói tiếp: “Điện hạ, lần này nếu chúng ta có thể bắt sống được Linh Tôn kia, vậy ngài nhất định sẽ trở thành tồn tại vô địch trên toàn bộ Tạp Nhĩ Tháp đại lục này.”

“Lão sư, Linh Tôn là Thần thú đó, Thần thú làm sao dễ dàng đối phó như vậy nha?” Thanh âm lười biếng vang lên, có vẻ chờ mong, thế nhưng cũng không ôm bao nhiêu hy vọng.

“Điện hạ, ta và Thu Minh Liệt đều là Cửu tinh Triệu hoán sư, Thu Minh Liệt lại sắp đột phá Cửu tinh, trở thành Hoàng cấp Triệu hoán sư, hơn nữa chúng ta còn có pháp bảo, đối phó một con Sơ cấp Thần thú còn không phải dễ như trở bàn tay sao?”

“Nếu như lão sư đã tin tưởng như vậy, bản Thái tử cũng an tâm, chỉ cần bắt sống được đầu Thần thú kia, bản Thái tử liền phong người làm Quốc sư, chờ khi bản Thái tử đăng cơ, sẽ cùng lão sư người ngồi ngang hàng!” Đông Ly Thái tử vui vẻ nói. (My: mấy anh này ảo tưởng ghê quá)(Dạ: nguyên câu cứ bản Thái tử này bản Thái tử nọ, nghe bực cả mình)

“Đa tạ Thái tử điện hạ!”

Hoàng Bắc Nguyệt ở bên ngoài nghe được, khóe miệng cũng không khỏi co quắp. Đám người Đông Ly quốc này đầu óc có phải bị nước vào hay không, lại vì bắt sống Linh Tôn mà đến đây?

Cái gì mà Sơ cấp Thần thú? Ngay cả việc Linh Tôn là cấp bậc gì còn chưa rõ mà đã dám đến, không sợ đá trúng thiết bản hay sao? (Dạ: đá trúng thiết bản, ý bảo chọc vào thú/nhân vật không vừa)

Tuy nhiên, sau khi nghe Đông Ly Thái tử nói mấy câu, nàng đã biết đám người này là một đám ngu ngốc!

Không biết bọn họ từ nơi nào nghe được chuyện tình của Linh Tôn. Linh Tôn là Thần thú thủ hộ của Linh Ương Học Viện, chuyện này có rất ít người biết, tuy nhiên từ lần trước Linh Tôn ra khỏi Thất Tháp, dùng Trùng phạt chi hỏa giáo huấn Tiết Triệt, sự tồn tại của Linh Tôn cũng không còn là bí mật gì.

Đám người Đông Ly quốc có gan mà đến, vậy chỉ sợ cũng đã có chuẩn bị hết rồi.

Bảo bối lúc nãy người nọ nói tới, đến tột cùng là thứ gì đây?

Nàng mặc dù không thích Linh Tôn, nhưng sau này Linh Tôn sẽ là người chỉ dạy cho nàng, nàng không có khả năng trơ mắt nhìn người khác đem hấn bắt đi!

Cửu tinh Triệu hoán sư nàng có thể miễn cưỡng đối phó một chút, trong lúc Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân khiến nàng nhất thời cảnh giác. Tiếng người từ phía sau bật thốt: “Người...”

Thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt giống như một tia chớp nhào qua, người kia còn chưa kịp nói hết câu đã bị nàng vịn gậy cổ!

“Răng rắc” một tiếng, cổ người kia đã đứt lìa. Hành động của nàng gọn gàng dứt khoát, phần hung tàn cùng ngoan độc kia, cho dù quý có thấy thì cũng sẽ sợ hãi ba phần!

Giết người nọ xong, Hoàng Bắc Nguyệt mới phát hiện thân phận người này. Tên này chỉ sợ là cận vệ bên người của Thái tử Đông Ly Quốc, bởi vì hắn mặc khôi giáp màu đen, trên đầu lại còn mang thiết khôi không nhìn thấy mặt.

Đông Ly Thái tử là một người thích phô trương, phục sức của đám cận vệ bên người muốn bao nhiêu uy phong thì có bấy nhiêu uy phong. Được một đám cận vệ uy phong như vậy bao quanh, hẳn chắc chắn sẽ khí phách hơn bất cứ Thái tử của một quốc gia nào.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên, cơ hội tốt!

Nàng cởi khôi giáp trên người cận vệ, nhanh chóng mặc lên người của mình. Khôi giáp này mặc dù đẹp mắt, thế nhưng lại vô cùng nặng nề, đi trên đường sẽ phát ra thanh âm “leng keng”, cho nên lúc này người này vừa tới gần đã bị nàng phát hiện.

Tuy nhiên thể lực của nàng rất tốt, khôi giáp cồng kềnh này thì tính là cái gì?

Một cước đem thi thể đá vào trong một bụi cỏ ven đường, nàng mang thiết khôi nghênh ngang đi ra ngoài.

Dáng dấp của người nọ cũng thấp bé, bởi vậy một là thực lực của hắn không tồi, hai là hắn có bối cảnh lớn, chỉ như vậy mới có thể trở

thành cận vệ của Thái tử.

Chương 421: Bỏ mình bí ẩn 5

Hoàng Bắc Nguyệt không có chút sơ hở gì khi giả mạo hắn.

Nàng vừa mới đi ra thì gặp một người cũng mặc khôi giáp giống nàng, hắn mang vẻ mặt nịnh hót chạy tới nói: “Cổ công tử, ngày đó nợ tiền của ngươi, hai ngày nữa ta trả có được không? Ta, a ha ha, tối nay Thái tử tiến cung, huynh đệ chúng ta hẹn nhau đi thanh lâu ở Nam Dục Quốc dạo chơi một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này có nghe Cổ công tử nói một chữ nên biết thanh âm của hắn thuộc dạng lạnh lạnh, bởi vậy nàng không cần phải ngụy trang, chỉ cần cho giọng nhẹ đi một chút là được.

“Hừ, ngươi luôn nợ tiền ta không trả, ngươi cho là ta dễ bị khi dễ sao?”

“Ta nào dám. Cổ công tử ngài là người tốt, kẻ nào không biết ngài là cháu ruột của Cổ đại nhân, vừa có tiền lại vừa có quyền, mấy đồng tiền ít ỏi này sao có thể lọt vào mắt ngài đây?” Người nợ vội vàng nịnh nọt, sợ nàng lại tiếp tục đòi tiền hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ hừ một tiếng, nữ tính mười phần, thế nhưng người kia cũng không để ý, tựa hồ đã quá quen với việc này.

“Tiền còn nợ ta ngươi tốt nhất phải nhớ kỹ một chút, nếu không ta sẽ không khách khí với ngươi đâu đó!”

“Nhất định nhất định, à phải rồi, Cổ công tử, Cổ đại nhân vừa mới tìm ngài đấy, ngài ấy bảo ngài vào phòng của ngài ấy chờ!”

“Ừ!” Hoàng Bắc Nguyệt đáp, liếc xéo hắn một cái, sau đó chuẩn bị đi.

Người nọ vội vàng nói: “Phòng của Cổ đại nhân được an bài ở phía trước, ngài không quen đường, để tiểu nhân dẫn đường cho ngài.”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định đáp ứng thì lại thấy một người trung niên có tướng mạo anh tuấn từ trong phòng của Thái tử bước ra. Hắn vừa nhìn thấy nàng đã mở miệng nói: “Lân nhi, đi theo ta!”

Thì ra người này chính là Cổ đại nhân, người vừa rồi ở bên trong nói chuyện với Thái tử chính là hắn, Thái tử gọi hắn là lão sư, xem ra thực lực của hắn cũng không tầm thường.

Hoàng Bắc Nguyệt không nói một lời, lẳng lặng đi theo hắn.

Cổ đại nhân vừa vào phòng đã đóng cửa lại. Hắn xoay người, cười hắc hắc, xoa xoa tay đi về phía nàng: “Lân nhi, vài ngày đi đường chúng ta không có ở cùng nhau, có phải ngươi rất nhớ thúc thúc hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt nổi hết da gà, trong lòng thầm mắng một tiếng lão biến thái.

Thời điểm nàng cởi quần áo của Cổ Lân thì đã biết được hắn là nam tử, tuyệt đối không phải là nữ phần nam trang. Tên Cổ đại nhân này không ngờ lại là đoạn tụ. (Dạ: đoạn tụ là nam yêu nam nga~)

Hắn không ngờ còn có quan hệ mờ ám với cả cháu mình!

Nghe lời này của hắn, xem ra hai người này đã thông đồng từ lâu, hơn nữa tên Cổ Lân kia cũng không bài xích hắn.

Trong lòng dâng lên một cỗ kinh tởm, thân thể Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe đã vòng qua sau cái bàn, liếc nhìn hần, u oán nói: “Hừ, nhiều ngày như vậy không có để ý tới ta, hiện tại muốn bá vương ngạnh thượng cung sao, không có cửa đâu!”

Dạ: bá vương ngạnh thượng cung ý chỉ một người muốn kiên quyết muốn làm chuyện gì đó, hiện nay còn dùng để hình dung hành động một người bức bách, cưỡng ép một người khác làm chuyện gì đó, trong bài hiểu theo nghĩa số hai.

Cổ đại nhân cười hắc hắc: “Ai da, tâm can bảo bối của ta ơi, từ khi nào mà ngươi học được cái tính khí hờn dỗi này vậy. Ngoan nào, thúc thúc sẽ “yêu thương” ngươi thật tốt mà!”

Vừa dứt lời, hần lập tức giống như hổ đói vồ mồi nhào về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm một ly trà ném qua, thanh âm lạnh hần đi: “Ban ngày ban mặt mà không biết xấu hổ! Hừ, già rồi mà còn không đứng đắn, ta không đùa với ngươi nữa!”

“Lân nhi, Lân nhi, đừng nóng giận mà. Hai ngày nay ta lạnh nhạt với ngươi, là ta sai, thế nhưng tất cả ta làm đều là vì đại sự nha!” Cổ đại nhân thấy nàng tức giận, cũng không dám nhào tới nữa, chỉ có thể đứng từ xa buông lời ngon ngọt dụ dỗ nàng.

“Đại sự, đại sự, trong mắt ngươi lúc nào cũng chỉ có đại sự mà thôi, ngươi đặt ta ở đâu hả? Cho dù đại sự có thành thì ngươi đạt được cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt âm dương quái khí nói, cảm thấy trên người mình nổi hết cả da gà.

“Lân nhi, ngươi còn không biết nha, bắt sống được Linh Tôn thì chúng ta sẽ có chỗ tốt rất lớn đó!”

“Nhưng Linh Tôn là Thần thú, các người không nghe ngóng cho tốt đã tùy tiện xông vào, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì ta phải làm sao bây giờ?”

Chương 422: Bỏ mình bí ẩn 6

“Nhưng Linh Tôn là Thần thú, các người không nghe ngóng cho tốt đã tùy tiện xông vào, ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì ta phải làm sao bây giờ?” Hoàng Bắc Nguyệt mườì phần nữ tính giậm chân một cái, hờn dỗi nói.

“Hắc hắc, không nắm chắc làm sao chúng ta dám tới?” Cổ đại nhân bày ra biểu lộ ham muốn.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhẹ hắc một cái: “Ý người là cái bảo bối kia sao?”

Thần sắc của Cổ đại nhân lập tức nghiêm lại, hỏi: “Làm sao người biết?”

“Hừ!” Hoàng Bắc Nguyệt phong tình vạn chủng hừ lạnh một tiếng: “Người ngủ mơ nói ra, còn dám nghi ngờ ta sao?”

Cổ đại nhân lập tức cười lấy lòng: “Không dám không dám, chẳng qua đây là chuyện cơ mật, Hoàng thượng phân phó không thể để cho bất luận kẻ nào biết.”

“Thì ra ta cũng nằm trong số “bất luận kẻ nào”, thật không có lương tâm mà, ta đi theo người nhiều năm như vậy, nào ngờ người vẫn không tin tưởng ta!”

“Không có, không có, sao có thể như vậy được.” Cổ đại nhân đau lòng, định đi qua đỡ ngọt nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hàm hừ nói: “Cút ngay, ta không muốn nghe người giải thích!”

“Được rồi được rồi mà, ta cho người xem một chút là được chứ gì, nhưng người tuyệt đối không được nói cho bất kỳ ai biết.” Cổ đại nhân cuối cùng cũng thỏa hiệp, nhìn thấy tâm can bảo bối của mình như thế, hẳn sao có thể nhẫn tâm phớt lờ nàng được.

Hoàng Bắc Nguyệt giả bộ cao hứng, giọng nói cũng nhu hòa hơn không ít: “Giữa ta với người như thế nào, chẳng lẽ người còn sợ ta hại người hay sao?”

Cổ đại nhân nhất thời mừng rỡ, trên mặt nở hoa. Hắn kéo kéo ống tay áo, từ trong nạp giới cao cấp trên ngón trỏ bên phải lấy ra một thứ có hình dáng giống cái chuông, cẩn thận đặt lên bàn.

Cái chuông vừa lấy ra, nguyên khí xung quanh liền kịch liệt ba động.

Đây là một Bảo khí, không, sợ rằng đã đạt tới ngưỡng Thần khí rồi.

“Đây là cái gì?”

Cổ đại nhân trả lời: “Cái này gọi là “Tòa Hồn Chung”, là thượng cổ Thần khí. Vật này có thể khắc chế Thần thú, mặc kệ bọn nó mạnh đến mức nào, chỉ cần bị nhốt trong cái chuông này, bảy bảy bốn mươi chín ngày sau bọn nó sẽ hoàn toàn nghe lệnh của chúng ta, ha ha, cái này tương đương với tuần thú (Dạ: thuần hóa thú) nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt híp mắt, Thần khí sao? Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy Thần khí, nguyên khí xung quanh cũng bị lực lượng cường hãn này chấn động không ngớt, ngay cả nội tâm cũng bị cỗ lực lượng này ảnh hưởng, khiến cho người ta không nhin được mà run rẩy.

Tỏa Hồn Chung!

Có thể nhất được Thần thú, lại khiến cho chúng thuần phục mình, năng lực này cũng tương đối giống với năng lực của bản thân nàng, chỉ là Tỏa Hồn Chung tựa hồ mạnh hơn một chút, đơn giản là vì lúc này nàng căn bản không thể thuần phục được Thần thú.

Cổ đại nhân này rất cẩn thận, chỉ lấy Tỏa Hồn Chung ra một chút rồi nhanh chóng thu hồi lại, hần cười lấy lòng nói với nàng: “Lân nhi, có Tỏa Hồn Chung này, sau khi ta khiến Linh Tôn thuần phục ta, tên Hoàng đế Đông Ly Quốc kia thì tính là cái gì? Ta sẽ một cước đạp hần ra khỏi ngôi vị hoàng đế, sau khi lên ngôi, ta nhất định sẽ phong ngươi là Hoàng hậu!”

Lông mắng trên người Hoàng Bắc Nguyệt gần như đã có thể đâm thủng áo giáp, cứ nghĩ đến việc một nam nhân lại muốn phong một nam nhân khác làm Hoàng hậu, cái cảm giác này thật sự rất...

“Ngày đó không biết bao giờ mới đến.” Hoàng Bắc Nguyệt thuận miệng nói, đôi mắt dưới giáp sắt bắt đầu quan sát căn phòng. Lão già này là Cửu tinh Triệu hoán sư, trên người còn có Thần khí, phải làm sao thoát thân mà không khiến hần nghi ngờ đây?

Thấy sắc trời bên ngoài từ từ tối đi, Cổ đại nhân dường như nhớ tới điều gì, vội nói: “Lân nhi, hôm nay ta phải cùng tên Thái tử ngu ngốc kia vào cung, có một việc cần ngươi giúp ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe hần nói như vậy, đương nhiên không thể nào từ chối: “Có chuyện gì?”

“Ta ở đây có một phong thư, ngươi giúp ta đưa đến Tiêu phủ đi.”

Tiêu phủ? Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, quả nhiên có gì đó mờ ám giữa lão hồ ly Tiêu Khải Nguyên cùng người của Đông Ly Quốc!

Chương 423: Bỏ mình bí ẩn 7

“Tại sao lại để ta đưa? Ta cũng không phải là chân chạy của người nha.”

“Lân nhi, tâm can bảo bối của ta ơi, đây không phải là ta chỉ tin tưởng một mình người hay sao? Trừ người ra, loại chuyện đại sự cơ mật này ta nào có thể yên tâm giao cho người khác chứ?” Cổ đại nhân vội vàng nói.

“Hừ, đưa đây.” Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay, Cổ đại nhân lập tức cung kính đem một phong thư đặt lên tay nàng.

“Ai nha, Lân Nhi, mấy ngày không gặp, tay người như thế nào lại càng trắng ra thế này...” Cổ đại nhân vừa nói vừa sờ tay nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt trở tay tát hấn, quát lên một tiếng: “Đồ không đứng đắn!”, sau đó cầm thư đi ra ngoài.

Cổ đại nhân sờ sờ mặt của mình. Bàn tay nhỏ bé mềm mại kia đánh một chút cũng không đau, cảm giác như đang vuốt nhẹ vậy, hấn vừa nghĩ vừa say mê sờ mặt mình, bộ dáng hạnh phúc ngọt ngào.

Hoàng Bắc Nguyệt sau khi đi ra vẫn cảm thấy toàn thân ghê tởm, vô cùng khó chịu.

Nàng cầm thư tiến vào trong một hẻm nhỏ không người. Cổ đại nhân rất có lòng tin đối với Cổ Lân, bởi vậy phong thư này chỉ dùng chá ấn bình thường để niêm phong, có thể dễ dàng mở ra.

sealing wax Chá ấn Chá ấn là cái này, mọi người xem phim thường thấy nha, nó dùng để niêm phong mấy bức thư ấy.

Trước kia Hoàng Bắc Nguyệt không biết đã xem trộm bao nhiêu phong thư được niêm phong bằng chá ấn, bởi vậy nàng làm vô cùng thoải mái, thiên y vô phùng (Dạ: áo trời không vết vá, ý chỉ không có chút dấu vết), người khác tuyệt đối không nhận ra phong thư đã bị mở từ trước.

Nàng mở chá ấn, đem bức thư bên trong lấy ra nhìn kỹ, chẳng trách Cổ đại nhân lại yên tâm như vậy, bức thư này chỉ là một phong thư thăm hỏi bình thường, chỉ ghi vài ba câu tán gẫu.

Tuy nhiên từ trong mấy câu này nàng vẫn tìm ra được một ít dấu vết, Cổ đại nhân có nói khi nào mình rời khỏi Nam Dục Quốc, đây chẳng phải là để cho Tiêu Khải Nguyên chuẩn bị trước sao?

Hoàng Bắc Nguyệt đem bức thư bỏ lại vào trong bì thư, cẩn thận sửa lại chá ấn, sau đó hướng Tiêu phủ đi tới.

Cổ đại nhân tin tưởng thân thủ của nàng có thể lén vào trong Tiêu phủ đưa tin cho Tiêu Khải Nguyên, bởi vậy mới bảo nàng đi.

Hoàng Bắc Nguyệt tất nhiên không có làm nhọc sức mạng, lén lút đi vào. Khôi giáp nặng nề khiến việc đi lại trở nên bất tiện, bởi vậy nàng chỉ có thể cẩn thận dán vào góc tường mà đi.

“Mẫu thân, chúng ta thật sự không đi cứu phụ thân sao? Hai ngày nữa phụ thân sẽ bị xử trảm a.”

Mới đi được mấy bước, Hoàng Bắc Nguyệt đã nghe được một thanh âm quen thuộc, nàng dừng lại, từ trong đám hoa cỏ trên tường rào nhìn ra ngoài, quả nhiên thấy được Tiêu Vận cùng Tuyết di nương

đang ở trong hoa viên.

Tuyết di nương đang ngồi trên xe lăn, sắc mặt khô héo, dù sao bị Hủ Huyết Đan hành hạ trong thời gian dài như vậy, thân thể nàng ta đã sớm không chịu nổi nữa.

“Vận nhi, hôm nay chúng ta chỉ là thân ăn nhờ ở đậu, làm sao có năng lực đi cứu phụ thân của ngươi.” Tuyết di nương vô lực nói.

“Nhưng mà...” Tiêu Vận sứt sứt mũi: “Phụ thân từ nhỏ đã luôn yêu thương ta, ngày đó, ta muốn đi đưa tiễn người.”

“Vận nhi, nếu như bị Hoàng Bắc Nguyệt phát hiện, ngươi sẽ...”

“Mẫu thân yên tâm, tới lúc đó ta sẽ cải trang một chút, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện ra ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi, tuyệt đối sẽ không có ai phát hiện, ngươi chắc chắn sao?

“Ai? Từ nơi nào tới?” Một tiếng quát to từ sau lưng vang lên, nàng bị người phát hiện rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt không hoảng hốt cũng không vội vàng, dù sao nàng căn bản cũng không muốn ả núp, chẳng qua đang ở dưới chân tường nên thuận tiện nghe được thôi.

Nàng từ từ xoay người, lấy một tấm lệnh bài từ bên hông ra quơ quơ: “Ta muốn gặp gia chủ của các ngươi.”

Người nọ thấy lai lịch của nàng không nhỏ, lập tức đi thông báo ngay cho Tiêu Khải Nguyên, cùng lúc đó, Tiêu Vận cũng từ trên tường rào bay xuống, nhìn thấy một người thần bí toàn thân được khôi giáp bao

bọc, mắt nàng hơi co rụt: “Người là ai?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không để ý tới nàng, chỉ lẳng lặng đi tới dựa vào cây cột, chờ Tiêu Khải Nguyên tới.

Tiêu Vận nhìn thân hình nhỏ bé của nàng, lại nhìn một thân khôi giáp thần thần bí bí, trong đầu ngay lập tức nghĩ đến Hoàng Bắc Nguyệt cùng Hí Thiên.

Chương 424: Bỏ mình bí ẩn 8

Tiêu Vận nhìn thân hình nhỏ bé của nàng, lại nhìn một thân khô giáp thần thần bí bí, trong đầu ngay lập tức nghĩ đến Hoàng Bắc Nguyệt cùng Hí Thiên, bởi vậy quát lên: “Bỏ thiết khô xuống cho ta nhìn một chút!”

Thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đứng trơ ra đó, Tiêu Vận nổi giận, tiến lên chuẩn bị động thủ, thế nhưng nàng mới vừa đưa tay lên thì đã bị bắt lại, cùng lúc đó, thanh âm tức giận của Tiêu Khải Nguyên cũng vang lên: “Cần rỡ!”

“Gia gia!” Tiêu Vận sợ hết hồn, hôm nay nhìn thấy Tiêu Khải Nguyên, nàng cũng không còn làm nũng như trước nữa, trên mặt chỉ có thần sắc kính sợ.

“Cút! Đây là khách quý của ta, ai cho ngươi làm cần như vậy!” Tiêu Khải Nguyên lạnh lùng quát.

Tiêu Vận vội vàng nói: “Gia gia, ta thấy người này thần bí như vậy nên chỉ muốn xem một chút mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Không nghĩ tới quý phủ đối đãi khách nhân như thế, đã như vậy, ta cũng nên trở về hồi báo với thúc thúc của ta.”

“A, ngươi là Lân Nhi đúng không, nhiều năm không gặp, không ngờ ngươi đã lớn như vậy rồi. Nha đầu này là tiện tỳ trong phủ, ngươi không cần phải so đo với nàng làm gì.” Hấn vừa nói vừa sai người kéo Tiêu Vận đi.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên, xem ra Tiêu Vận cùng Tuyết di nương chạy trốn tới Tiêu phủ, cuộc sống cũng không được tốt lắm.

Tiêu Khải Nguyên tiếp lời: “Chúng ta đi vào thư phòng nói chuyện.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không từ chối, đi theo Tiêu Khải Nguyên đến thư phòng. Sau khi đóng cửa phòng, xác định kỹ không có ai nghe trộm, Tiêu Khải Nguyên mới lo lắng nói: “Lân nhi, hiền đệ của ta có khỏe không?”

“Rất khỏe mạnh, chẳng phải bây giờ hấn còn bảo ta tới đưa tin cho người sao?” Hoàng Bắc Nguyệt đem thư đưa cho hấn.

Tiêu Khải Nguyên vội vàng mở thư, nhanh chóng xem hết, trên mặt lộ ra thần sắc mừng rỡ: “Hiền đệ của ta quả nhiên là có tình có nghĩa.”

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Thúc thúc ta gần đây có chuyện, trong khoảng thời gian này người cũng nên chuẩn bị tốt đi.”

“Đây là việc phải làm, à, người chờ ta một chút, ta đi viết cho hấn một phong thư.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, Tiêu Khải Nguyên thấy vậy liền đi đến bên bàn đọc sách viết thư.

Hoàng Bắc Nguyệt quan sát mấy bức thư họa mà Tiêu Khải Nguyên cất giấu trong thư phòng, đột nhiên hỏi: “Ta nghe nói thiếu gia của quý phủ là Phò mã đương triều, quyền cao chức trọng.”

Tiêu Khải Nguyên sừng sốt, lộ ra thần sắc chỉ tiếc rèn sắt không

thành thếp: “Quyền cao chức trọng? Hừ, không tới hai ngày nữa là nó bị xử trăm rồi.”

“A? Vì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt tỏ ra rất có hứng thú.

Tiêu Khải Nguyên cười lạnh nói: “Lân Nhi, người mặc dù nhỏ tuổi nhưng hẳn đã nghe nói qua Huệ Văn Trưởng công chúa rồi chứ?”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật mình, gật đầu một cái: “Đã nghe nói qua, Trưởng công chúa điện hạ – người tôn quý nhất Nam Dục Quốc.”

“Hừ! Tôn quý? Ngoại nhân luôn ca ngợi nàng là tốt đẹp, nhưng thực ra...” Tựa hồ ý thức được việc này nói ra cho người thiếu niên trước mặt nghe thì không ổn lắm, Tiêu Khải Nguyên kịp thời im miệng, ho khan một tiếng, nói: “Tóm lại, năm đó ta không tán thành việc Viễn Trình cưới nàng, nhưng tiểu tử kia lại bị mỹ nhân cùng công danh lợi lộc làm mờ mắt, không chịu nghe ta khuyên bảo.”

Hoàng Bắc Nguyệt đáp: “Vì sao Huệ Văn Trưởng công chúa qua đời nhiều năm như vậy rồi mà Phò mã lại còn bị chém đầu?”

“Còn không phải là do nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt kia sao! Quả nhiên không phải huyết mạch của mình thì không nhờ vả được!” Tiêu Khải Nguyên cười lạnh một tiếng.

Tay Hoàng Bắc Nguyệt ở dưới khôi giáp chột siết chặt, thanh âm vẫn như cũ không chút ba động: “Thì ra Nam Dục Quốc còn giấu giếm một chuyện xấu xa như thế, người được Huệ Văn Trưởng công chúa sinh hạ lại không phải là huyết mạch của Tiêu gia các người? ”

“Hừ! Chuyện này còn phải nói sao, tiểu tử thói nhà ta bắt quá chỉ là một tấm bia đỡ đạn mà thôi!” Tiêu Khải Nguyên có chút không cam

lòng: “Nhưng Huệ Văn Trưởng công chúa cũng đã gặp báo ứng, nhận được một kết cục thê thảm như vậy.”

Ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt lạnh như băng, nàng mơ hồ cảm thấy, Tiêu Khải Nguyên này chắc chắn biết điều gì đó.

Chương 425: Bỏ mình bí ẩn 9

“Huệ Văn Trường công chúa bị bệnh nhiều năm mà qua đời, thật đáng tiếc.”

Tiêu Khải Nguyên cười có chút quỷ dị: “Bị bệnh qua đời, sao lại bị bệnh qua đời được?”

“A, chẳng lẽ trong đó còn có ẩn tình gì?”

“Vừa rồi người có thấy một nữ nhân ngồi xe lăn trong vườn hoa không, năm đó Huệ Văn Trường công chúa chết chính là do nàng ta hạ độc, sau lưng nàng còn có người chỉ điểm, thế nhưng nàng một mực không chịu khai, nàng sợ lão phu một mình chạy trốn, vứt bỏ mẹ con nàng lại.”

“Quả nhiên là tối độc phụ nhân tâm! Hơn nữa bọn họ chỉ là gánh nặng, mang theo làm cái gì? Lỡ như làm liên lụy đến chúng ta, vậy thì không ổn rồi.”

“Lân nhi, người quả nhiên là thông minh, hiền đệ của ta xem như không có uổng phí công sức dạy dỗ người.”

Hoàng Bắc Nguyệt đáp: “Cái này có là gì? Độc phụ kia có thể hại người khác, làm sao biết được nàng sẽ không hại chúng ta đây?”

Tiêu Khải Nguyên ngưng trọng gật đầu: “Nói rất đúng, hai mẹ con kia quả thật rất ác độc, không thể lưu lại được!”

“Tốt lắm, sắc trời không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt thấy việc khích tướng có hiệu quả, cũng không nấn ná lâu nữa. Nàng nhận lấy phong thư của Tiêu Khải Nguyên, được hấn tự mình đưa tiễn ra tận cửa sau.

Nàng vừa rời đi, Tiêu Khải Nguyên liền gọi đám người Tiêu Nguyệt tới, thấp giọng phân phó mấy câu.

Tiêu Nguyệt hơi kinh ngạc: “Lão gia tử, Vận nhi là huyết mạch của Tiêu gia ta!”

Tiêu Khải Nguyên cau mày, có chút khổ sở nói: “Đem Vận nhi đưa đi, trước giải quyết mẫu thân nàng, độc phụ kia tâm cơ thâm trầm, giữ lại chỉ sợ sẽ rước họa vào thân.”

Đám người Tiêu Nguyệt đều là người của Tiêu gia, tự nhiên biết phải làm thế nào mới đem lại kết quả tốt nhất cho Tiêu gia. Bọn họ gật đầu một cái, ra ngoài thi hành mệnh lệnh.

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra ngoài, sau khi cởi thiết khôi cùng mũ giáp ra, nàng mới cảm giác được toàn thân có chút vô lực.

Thì ra Hoàng Bắc Nguyệt thật sự không phải là nữ nhi của Tiêu Viễn Trình, bí mật này chỉ sợ Tiêu Viễn Trình đã sớm biết, nếu không hấn cũng sẽ không đối xử với Hoàng Bắc Nguyệt độc ác như vậy.

Hấn cũng chỉ là kẻ xui xẻo. Hấn cưới Trưởng công chúa, nào ngờ hài tử được Trưởng công chúa sinh hạ lại là cốt nhục của người khác, đương nhiên hấn sẽ không cam lòng, nhưng đó lại là công chúa, hấn có thể nói được gì, chỉ có thể uất ức mà đội cái nón xanh này trên đầu, oán hận bất bình cũng chỉ dám nuốt xuống bụng.

Đáng thương! Tiêu Viễn Trình, cả đời này của ngươi quả thật là vô cùng uất ức.

Tối nay là cung yến nghênh đón sứ giả của Đông Ly Quốc cùng Bắc Diệu Quốc, phủ Trưởng công chúa cũng được mời, Hoàng Bắc Nguyệt không muốn gặp mặt Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nên đành lấy lý do thân thể không thoải mái mà từ chối.

Hôm nay nàng trở về nghỉ ngơi sớm một chút. Đông Lăng cùng hai tiểu thú rất nhớ nàng, vừa thấy nàng trở về, Tiểu Hồ cùng Chi Chi đều mừng rỡ muốn chạy ra đón, chỉ là Chi Chi vẫn rất sợ Tiểu Hồ, thấy nó nhảy ra liền không dám nhúc nhích, chỉ có thể đáng thương nhìn Tiểu Hồ nhảy vào lòng Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, sờ đầu Chi Chi một cái: “Hai tên nhóc các ngươi nếu có thể lớn nhanh một chút thì tốt rồi.”

Chi Chi “chi” một tiếng, không biết muốn biểu đạt cái gì.

Đông Lăng cười nói: “Nếu bọn chúng lớn lên thì sẽ không còn nghịch ngợm cả ngày nữa, như vậy cũng không phiền đến tiểu thư rồi.”

Cọng hành trên đầu Chi Chi run lên, chớp chớp mắt nhìn khuôn mặt buồn bực không vui của Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt đặt Tiểu Hồ xuống, đi vào phòng, Đông Lăng sắp xếp chu đáo cho hai tiểu thú rồi cũng theo vào sau.

“Tiểu thư có tâm sự gì mà lại phiền não như vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt tựa đầu trên bả vai nàng, thấp giọng nói: “Đông Lăng, ngươi bây giờ giống như là thân nhân duy nhất của ta vậy.”

Đông Lăng cười nói: “Tiểu thư nói bậy gì đó, người còn có Thái hậu, còn có Hi Hòa công chúa mà.”

Khóe môi Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong cong, nhàn nhạt nói: “Những người này cộng lại so ra vẫn kém hơn phần tình cảm cùng nhau lớn lên của chúng ta.”

Chương 426: Bỏ mình bí ẩn

10

Có một số việc, tốt nhất vẫn không nên nói cho Đông Lăng biết, cứ để nha đầu này sống một cuộc sống đơn thuần vui vẻ là tốt rồi.

Đông Lăng cảm động, hai tròng mắt đỏ lên: “Tiểu thư, sao đột nhiên người lại nói những lời như thế?”

“Người không thích nghe sao? Nếu không thích thì sau này ta sẽ không nói nữa!”

Đông Lăng vội vàng nói: “Sao lại không thích chứ? Đông Lăng rất cao hứng, chỉ là, tiểu thư nói ra những lời này, trong lòng hẳn là rất khó chịu đi, có thể để cho Đông Lăng vì người phân ưu hay không?”

“Người cứ chiếu cố tốt cho Tiểu Hồ cùng Chi Chi là đã giúp ta phân ưu rồi, thôi, sắc trời không còn sớm nữa, người mau về phòng ngủ đi.” Hoàng Bắc Nguyệt nói hai ba câu đã đuổi Đông Lăng đi ngủ, chính mình cũng nằm trên giường chậm rãi nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Sứ đoàn Bắc Diệu Quốc không có nán lại Lâm Hoài thành quá lâu, sau khi cùng Nam Dục Quốc hoàn thành nghi thức trao đổi con tin, ngày thứ hai, bọn hắn đã mang theo Cữu hoàng tử Phong Liên Dục – người làm con tin mười năm ở Nam Dục quốc trở về nước.

Ngoài thành tinh kỳ phát phối, gió thổi mây bay. Anh Dạ công chúa tự

mình cưỡi ngựa tiễn Phong Liên Dục, cứ mưởi dậm lại thêm mưởi dậm, khóc nức nở không thôi.

“Dục ca ca, khi ta trưởng thành, ta nhất định sẽ đi Bắc Diệu Quốc thăm ngươi.”

“Trở về đi thôi, đừng làm cho người khác lo lắng.” Phong Liên Dục xuống ngựa, ngồi vào trong xe, hướng Anh Dạ công chúa ôn nhu nói.

Anh Dạ công chúa nước mắt chảy dài, dùng chủy thủ cắt một lọn tóc của mình, cho vào trong túi gấm nhét vào tay hấn.

“Dục ca ca, ngươi chờ ta lớn lên có được hay không?” Nàng đứng ở dưới xe ngựa, nhón chân khẽ hôn lên mu bàn tay hấn, giọt nước mắt rơi trên bàn tay, không hiểu sao có chút nóng rát.

“Anh Dạ, ta...” Hấn vẫn luôn đối xử với nàng như muội muội, chưa bao giờ nghĩ tới việc sẽ tiến thêm một bước nữa.

Anh Dạ công chúa sục sục mũi, xoay người lên ngựa, hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn hấn một cái, sau đó liền hung hăng vung roi ngựa, chạy như bay.

“Điện hạ, chúng ta phải mau chóng lên đường thôi, đoạn đường này chỉ sợ ngài sẽ phải cực khổ rồi.” Thị vệ của Quyên vương chạy đến nói.

“Không sao.” Phong Liên Dục quay đầu lại, nhìn thoáng qua Lâm Hoài thành sừng sững nơi xa. Hấn nghĩ đến một người, nghĩ tới việc có thể nàng sẽ đột nhiên xuất hiện, thế nhưng đã đi xa như vậy mà vẫn chưa thấy gì, đại khái nàng sẽ không tới rồi.

“Điện hạ, ngài đang chờ cái gì sao?” Thị vệ nhìn thấy ánh mắt xa

xăm của hắn, không khỏi mở miệng hỏi.

Phong Liên Dực chậm rãi thu hồi ánh mắt, lắc đầu nói: “Không có gì, lên đường đi.”

“Vâng.” Thị vệ kia giục ngựa đi về phía trước.

Vũ Văn Địch chậm rãi giục ngựa tiến lên, khom người xuống nói: “Điện hạ, ngày tháng còn dài, tương lai hai người chắc chắn sẽ còn gặp lại.”

Phong Liên Dực nhìn hắn một cái, buông màn xe xuống. Hắn cúi đầu quan sát túi gấm của Anh Dạ, sau đó nhẹ nhàng đặt qua một bên.

Trong xe ngựa có đặt một cây đàn, hắn vươn tay gảy nhẹ cầm huyền, đôi con ngươi màu tím nhạt chậm rãi hiện lên ý cười khổ sở.

“Hoàng Bắc Nguyệt, chúng ta sẽ còn gặp lại.”

Anh Dạ công chúa giục ngựa đi tới bên ngoài Lâm Hoài thành. Đại lao của Đình Úy Tự ở phụ cận nơi này, nàng vốn định đi đường vòng, thế nhưng một bóng dáng màu đen có chút quen thuộc bỗng xuất hiện trong tầm mắt nàng. Hắn đang từ đại lao lướt ra ngoài.

Nàng định thần nhìn lại, sau đó hét lớn: “Hí Thiên!”

Thân ảnh màu đen quay đầu lại nhìn nàng một cái, sau đó túm chặt người trong tay, xoay người chạy thật nhanh vào trong thành.

“Đứng lại! Người bắt người nào đó?” Anh Dạ công chúa mơ hồ cảm thấy bóng người bị Hí Thiên bắt rất quen. Khi nhìn kỹ lại, nàng không khỏi cả kinh, đây không phải là Tiêu Viễn Trình sao?

Chương 427: Chân tướng hiện lên 1

Anh Dạ công chúa giục ngựa đuổi theo, nhưng mới vừa vào thành, bóng dáng của Hí Thiên đã không còn tung tích!

“Người đâu.” Anh Dạ công chúa sắc mặt ngưng trọng gọi một tên thị vệ tới: “Đi thông báo cho Hắc sắc kỵ binh, bảo bọn họ nhất định phải gia tăng thủ hộ cho buổi giảng bài hôm nay của Linh Ương học viện.”

“Vâng.” Thị vệ lập tức đi truyền lệnh.

Anh Dạ công chúa nhìn con đường yên tĩnh phía trước, sắc mặt càng lúc càng âm trầm.

Nàng không phải cố ý nhằm vào Hí Thiên, nàng chỉ cảm thấy người này quá mức thần bí nên có chút không yên lòng mà thôi. Huống hồ, tại sao Hí Thiên lại muốn bắt Tiêu Viễn Trình chứ? Qua vài ngày nữa thì Tiêu Viễn Trình sẽ bị chém đầu rồi mà.

...

Thái tử Đông Ly Quốc dẫn dắt sứ đoàn đi tới Nam Dục quốc chính là vì muốn học tập tinh hoa văn hóa của ở đây, còn nơi học tập, đó đương nhiên là Linh Ương học viện rồi.

Ngày thứ hai, mấy vị viện sĩ đức cao vọng trọng trong Quốc Tử Giám của Linh Ương học viện bắt đầu khai đàn giảng bài, quảng bá nền văn hóa của Nam Dục quốc. Trong đó, lấy Hoàng thượng cùng Thái hậu dẫn đầu, hoàng tộc cùng quý tộc cơ hồ không có người nào

vắng mặt.

Bầu trời buổi sớm trong xanh mát mẻ, tuyết cũng đã ngừng rơi. Nhóm người của Thái tử Đông Ly Quốc đã có mặt đầy đủ trong quảng trường của Linh Ương học viện. Mấy vị viện sĩ thay phiên giảng bài, biện luận, dẫn kinh cư điển (Dạ: giảng giải những câu nói hoặc cố sự trong sách, có dẫn chứng), miêng nói đến mức nở hoa, đám người Đông Ly Quốc ngu ngốc nghe được cũng không ngừng vỗ tay khen hay.

Hoàng thượng cao hứng cười nói: “Tốt, mấy vị viện sĩ hôm nay quả thật đã khiến cho Trẫm đại khai nhãn giới! Mẫu hậu, người nói có đúng không?”

Thái hậu vui mừng nói: “Hoàng thượng nói rất đúng, mấy năm nay thiên hạ thái bình, nền văn hóa của Nam Dục quốc ngày càng rạng rỡ, quả là bách gia tranh minh.”

Bách gia tranh minh: Thời đại Xuân Thu chiến quốc, xã hội xảy ra biến hóa kịch liệt, nhiều vấn đề nảy sinh, dẫn đến việc ra đời của các loại tư tưởng lưu phái như nho, pháp, đạo,... Bọn họ đều tự cho là đúng, luận chiến lẫn nhau, bởi vậy xuất hiện cảnh tượng học thuật phồn vinh, vì thế, người đời sau thường ví cảnh tượng văn hóa phồn vinh là “bách gia tranh minh”.

Hoàng hậu ngồi một bên, thần sắc có chút bất ngờ nhưng vẫn cười nói: “Đây đều là nhờ Hoàng thượng biết cách trị quốc.”

Hoàng thượng liếc nàng một cái, sắc mặt lạnh lùng. Nếu như không phải trường hợp này không thể thiếu Hoàng hậu, hẳn sao lại để cho nàng đến đây được, chỉ nhìn thôi cũng đã cảm thấy chướng mắt.

“Bắc Nguyệt đâu?” Hoàng thượng quét mắt một vòng nhưng vẫn

không nhìn thấy bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Thái hậu nói: “Hoàng thượng, Anh Dạ cùng Bắc Nguyệt đều không có đến.”

“A, Anh Dạ cũng không có đến?” Hoàng thượng lúc này mới phát hiện ra.

Sắc mặt Hoàng hậu có chút khó coi, nghiêng đầu hỏi Chiến Dã bên cạnh: “Chiến Dã, Anh Dạ đang ở đâu?”

Chiến Dã nói: “Hôm nay Cửu hoàng tử của Bắc Diệu Quốc trở về nước, chắc là Anh Dạ đi tiễn hán rồi.”

“Anh Dạ từ nhỏ đã cùng hán lớn lên, đi đưa tiễn cũng là việc nên làm.” Thái hậu cười nói, chợt nghiêng đầu nhìn phía đối diện. Nhìn thấy nơi đó có chút náo động, Thái hậu cau mày hỏi: “Nơi đó làm sao vậy?”

Chiến Dã đứng lên nhìn thoáng qua, khóe miệng lãnh khốc hơi mím lại: “Có người xông vào.”

“Thời điểm này mà còn có người dám xông vào?” Hoàng thượng hơi giận nói: “Chiến Dã, ngươi đi xuống xem một chút, đừng để cho bọn họ làm loạn.”

“Vâng.” Chiến Dã khẽ gật đầu, đang định đi xuống, thế nhưng một tiếng hô to từ trong đám người náo loạn kia vang lên khiến hán không khỏi dừng bước: “Hoàng thượng, thần thật sự oan uổng, thần không có hạ độc hại chết Trưởng công chúa!”

Thanh âm này quá lớn khiến cho mấy vị viện sĩ đang giảng bài cũng phải ngừng lại, sau một thoáng an tĩnh, mọi người trong sân bắt đầu

rối rít bàn tán.

Một người mặc áo tù, tóc tai tán loạn bị thị vệ đè lại vẫn không ngừng hô to oan uổng.

“Là ai ở dưới đó gây rối ồn ào? Còn không mau dẫn đi!” Thanh âm tràn đầy vẻ uy nghiêm của Thái hậu vừa vang lên, đám thị vệ cũng không dám chậm trễ nữa, mạnh mẽ lôi người kia đi xuống.

“Hoàng thượng! Thần Tiêu Viễn Trình không phục! Thần không có hạ độc hại chết Trương công chúa, thần oan uổng a!”

“Đứng lại!” Hoàng thượng đột nhiên đứng lên, đi đến phía trước, chỉ vào người kia hỏi: “Người nói cái gì? Buông hắn ra, để cho hắn trả lời!”

Đám thị vệ không dám chậm trễ, lập tức buông tay ra, để nam nhân mặc áo tù kia quỳ trên mặt đất.

Chương 428: Chân tướng hiện lên 2

Đám thị vệ không dám chậm trễ, lập tức buông tay ra, để nam nhân mặc áo tù kia quỳ trên mặt đất: “Hoàng thượng, thần thật sự oan uổng, thần tuyệt đối không có hạ độc hại chết Huệ Văn Trưởng công chúa a...”

“Người nói cái gì? Hoàng tử của ta không phải là bệnh chết sao?” Hoàng thượng dùng đôi tay run rẩy chỉ vào hắn, ngay cả thanh âm cũng có chút bất ổn.

Hoàng hậu vội vàng đi tới: “Hoàng thượng, người này điên rồi, lời của hắn sao ngài lại tin chứ?”

“Cút ngay!” Hoàng thượng vung tay, không chút lưu tình đem Hoàng hậu hất sang một bên, sau đó chỉ vào Tiêu Viễn Trình nói: “Người tiếp tục nói, biết cái gì thì nói hết ra!”

“Hoàng thượng, hiện tại là thời điểm để tra khảo sao? Trước tiên đem người này giải đi, chờ lúc hồi cung rồi tra khảo cũng chưa muộn mà!”

Vẫn là Thái hậu biết lấy đại cục làm trọng, ở đây có nhiều người như vậy, hơn nữa còn có Thái tử và sứ thần Đông Ly Quốc, sự tình của Hoàng gia sao có thể lộ ra trước mắt bao nhiêu người như vậy?

“Mẫu hậu, người không nghe thấy sao? Hoàng tử không phải bệnh chết, nàng...nàng là bị...” Hoàng thượng đau lòng không thôi, nội tâm hoàn toàn bị phần nộ cùng khiếp sợ chiếm cứ.

Thái tử Đông Ly Quốc lúc này cũng đã mang người đi tới. Vị Thái tử Đông Ly Quốc này lớn lên thoát nhìn rất thật thà, ngũ quan cũng coi như đẹp mắt, không có cảm giác gian trá âm hiểm, so với vị Cổ đại nhân kia thì tốt hơn nhiều.

“Hoàng thượng Nam Dục, nếu các người muốn xử lý gia sự, vậy chúng ta cũng sẽ không quấy rầy nữa. Ta có thể dẫn người đi dạo xung quanh Linh Ương học viện không? Linh Ương học viện của quý quốc làm ta rất là ngưỡng mộ đó.” Thái tử Đông Ly nho nhã lễ độ nói.

“Đi thông thả.” Hoàng thượng quay đầu, kiềm nén tức giận nói.

Thái tử Đông Ly hành lễ một cái, sau đó liền mang người của mình đi tham quan Linh Ương học viện.

Hoàng thượng nhìn về phía Tiêu Viễn Trình nói: “Đem hấn mang lại đây, Trẫm muốn đích thân thẩm vấn!”

“Hoàng thượng!”

“Mẫu hậu không cần nhiều lời, chuyện này Trẫm nhất định sẽ tra rõ ràng, tuyệt đối không để cho Hoàng tử chết oan!” Hoàng thượng kiên quyết nói.

Thị vệ đem Tiêu Viễn Trình dẫn tới, Tiêu Viễn Trình quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu, nước mắt như mưa, đem chuyện tình “Trưởng công chúa qua đời là do uống một chén độc dược của Tuyết di nương” nói ra.

Chuyện này lúc đầu hấn cũng không biết rõ lắm, nhưng ngày đó nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt đã khiến hấn bắt đầu hoài nghi.

Xem ra năm đó Huệ Văn trưởng công chúa không phải là bệnh chết mà là bị người khác hại chết!

Hôm nay Hí Thiên đi vào đại lao Đình Uy Tụ đã nói cho hần biết, tội danh độc hại Trưởng công chúa không ngờ đã bị đổ lên đầu hần. Vốn hần nghĩ mình chỉ bị hậu thu vấn trăm (Dạ: câu “hậu thu vấn trăm” này tiểu Dạ chịu, ai biết thì nhớ cmt cho tiểu Dạ nhé), nói không chừng sau này Hoàng thượng bớt giận, nể mặt người Tiêu gia thì có thể thả cho hần một con đường sống.

Thế nhưng, nếu như cái tội danh mưu hại Huệ Văn Trưởng công chúa này đổ lên đầu hần, như vậy chờ đợi hần chỉ có một kết quả duy nhất – ngũ mã phân thân!

Hần sao có thể không sợ được? Cực hình ngũ mã phân thân tàn khốc bao nhiêu, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng đủ làm hần tay chân run rẩy.

“Hoàng thượng, Hoàng thượng, thật sự không phải là thần đâu, có cho thần mười cái lá gan đi chẳng nữa thì thần cũng không dám mưu hại Trưởng công chúa a!”

Hoàng thượng ngực phập phồng liên tục, tức giận đến mức môi cũng run rẩy: “Tiện phụ kia đang ở đâu?”

“Hồi bẩm Hoàng thượng, tiện phụ kia đã bỏ trốn, muốn đem cái tội danh này đổ lên đầu thần!” Tiêu Viễn Trình dập đầu cầu xin tha thứ.

“Hắc sắc kỵ binh nghe lệnh! Lập tức lùng sục khắp thành, bắt tiện phụ kia lại cho trảm, bắt sống!” Hoàng thượng phẫn nộ rống to. Một đám văn võ bá quan, hoàng hoàng thân quốc thích bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng quỳ xuống hô to: “Hoàng thượng bớt giận”.

“Không cần lục soát, nàng ta ở đây.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng từ phía sau đám người vang lên. Đám quý tộc vội vàng tránh qua một bên, lộ ra một con đường. Bắc Nguyệt quận chúa chậm rãi đi tới, trong tay kéo theo một bóng dáng khô gầy.

Về quảng cáo

Chương 429: Chân tướng hiện len 3

“Bắc Nguyệt quận chúa! Thật sự là Bắc Nguyệt quận chúa!”

“Người mà nàng đang kéo là ai? Trông thật là khủng khiếp, người xem khuôn mặt kia đi, thật quá đáng sợ mà!”

...

Đám quý tộc xông xáo nghị luận, mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt kéo Tuyết di nương đi tới, đem thân thể đã bị Hủ Huyết Đan ăn mòn của nàng ném xuống đất.

“Bắc Nguyệt?” Hoàng thượng không khỏi cả kinh, vừa định đi xuống thì Hoàng Bắc Nguyệt đã lạnh lùng mở miệng trước: “Hoàng thượng, đây là di nương thứ hai của Tiêu phò mã, cũng là kẻ đã hạ độc Huệ Văn Trường công chúa – mẫu thân của ta.”

Tiêu Viễn Trình quay đầu lại, nhìn thấy bộ dạng khủng bố của Tuyết di nương, hấn nhất thời sợ đến mức ngã nhào xuống đất, mười phần uất ức nhìn nàng!

“Ta...ta...” Tuyết di nương quỳ rạp trên mặt đất, không dám ngẩng đầu lên. Bị loại ánh mắt tràn đầy cừu hận của hoàng tộc cùng quý tộc xung quanh nhìn chăm chăm, Tuyết di nương cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Hoàng thượng trừng mắt nhìn Tuyết di nương, không kèm được giận dữ: “Là người gây nên sao? Tiện phụ to gan! Người đâu, phán tử

hình, đem ả tiện phụ này ra thiên đao vạn quả cho trẫm!”

“Hoàng thượng.” Hoàng Bắc Nguyệt trấn định mở miệng, thanh âm trong trẻo lạnh lùng, không hề có một tia bối rối.

Hoàng thượng nhìn về phía nàng: “Bắc Nguyệt, ngươi có điều gì muốn nói sao?”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt quét qua đám người quyền cao chức trọng đang ngồi trên khán đài, trên đó đều là những khuôn mặt quen thuộc, có Hoàng hậu, Thái hậu, Tiêu Dao Vương, Tĩnh An vương, Bình Bắc hậu,...

Cũng có những người nàng chưa bao giờ gặp qua, giờ phút này, bọn họ đều chăm chú nhìn nàng. Nàng cũng không e dè, nhìn thẳng về phía họ, ánh mắt kiên định lại mang theo ý dò xét!

“Tuyệt di nương chỉ có một người, sao nàng ta lại có can đảm mưu hại Trưởng công chúa chứ, sau lưng nàng nhất định là có người chỉ điểm!”

Lời nói vừa dứt, đám hoàng tộc trên khán đài liền rối rít đứng lên. Lời nói này của Bắc Nguyệt quật chúa rõ ràng là có ý ám chỉ bọn hắn.

“Bắc Nguyệt quật chúa, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói thì không thể nói bừa.” Tĩnh An vương khí thế uy nghiêm chậm rãi mở miệng, trong lời nói mang theo ý tứ cảnh cáo.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: “Ta không phải chỉ mặt gọi tên ngài, Tĩnh An vương ngài sao phải gấp gáp như vậy?”

“Ngươi...” Tĩnh An vương là người đa mưu túc trí, tâm cơ thâm trầm, ấy vậy mà cũng bị lời nói của nàng chọc giận, sắc mặt đỏ bừng

lên.

Trước mặt nhiều người mà nói như thế, đây chẳng phải là muốn đổ lỗi cho Tĩnh An vương phủ bọn họ sao!

Tĩnh An vương lập tức hướng con gái của mình – Hoàng hậu đương triều nháy mắt một cái, muốn nàng giải thích một chút, thế nhưng sắc mặt Hoàng hậu lúc này là một mảnh tái nhợt, sầu khổ lắc đầu, tỏ vẻ mình cũng không thể làm gì được.

Hoàng thượng căn bản sẽ không nghe lời nàng. Hoàng Bắc Nguyệt là nữ nhi do Trương công chúa sinh ra, nha đầu kia chỉ cần nói một câu, cho dù Hoàng thượng có phế truất ngôi vị Hoàng hậu của nàng thì cũng không có gì kỳ quái.

Tĩnh An vương không thể làm gì khác hơn ngoài việc tự mình đứng ra, quỳ trên mặt đất nói: “Hoàng thượng, xin ngài hãy minh xét việc này, lão thần luôn trung thành và tận tụy với ngài, nào dám làm chuyện xấu sau lưng Bắc Nguyệt quận chúa chứ!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi cười lạnh, nàng nhìn phản ứng của đám người trong hoàng tộc này, quả thật là không người nào giống người nào nha.

Thanh âm của Hoàng thượng cũng trở nên lạnh lẽo, chỉ cần là việc liên quan đến Huệ Văn Trương công chúa, Hoàng thượng một chút cũng không lưu tình.

“Tĩnh An vương yên tâm, người trong sạch thì vẫn sẽ trong sạch, Trẫm sẽ không để bất cứ người nào bị oan uổng.”

Tĩnh An vương đứng lên, xoa xoa mồ hôi trên trán, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Xú nhà đầu nhà người, phần “ân tình”

này, ngày sau ta sẽ chậm rãi tính sổ với ngươi!

Hoàng thượng nói: “Truyền Cảnh Trung đến, Trẫm muốn nghiêm hình tra hỏi tiệp phụ này ngay tại đây!”

Chương 430: Chân tướng hiện len 4

Tuyết di nương cả người run rẩy, cắn chặt răng, bộ dáng dù có chết cũng không khuất phục.

Lúc này người cũng có chút cốt khí đấy, nhưng không biết cốt khí của người có thể chống cự được bao lâu nha.

“Hoàng thượng, ngài không cần làm phiền Cảnh Trung đại nhân, ta cũng có thể thẩm vấn, hơn nữa nhất định có thể làm cho ả nói ra sự thật!” Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn Tuyết di nương, tự tin nói.

Hoàng thượng có chút không dám tin nhìn nàng. Thái hậu cũng ngạc nhiên nói: “Bắc Nguyệt, người tuổi còn nhỏ, hay là cứ giao cho Cảnh Trung đi.”

“Hoàng tổ mẫu, với thủ đoạn của Cảnh Trung sợ rằng cũng không tra ra được cái gì, xin cứ giao cho ta đi.” Hoàng Bắc Nguyệt quỳ một chân xuống đất, thành khẩn thỉnh cầu.

Trong lúc Thái hậu còn đang do dự, Hoàng thượng đã gật đầu nói: “Được, người hãy nhanh làm ả khai ra đi!”

“Vâng!” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đi tới trước mặt Tuyết di nương. Nàng ngồi xổm xuống, ghé sát vào tai Tuyết di nương nói: “Tuyết di nương, người quan trọng nhất đối với người chính là Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Lỗi đúng không?”

Tuyết di nương ngẩng khuôn mặt gầy như đã bị thổi rửa lên, run run

hỏi: “Người...người muốn làm gì?”

“Người cũng biết ta ngoan độc bao nhiêu mà, hơn nữa, ta cũng không sợ để người khác biết Hoàng Bắc Nguyệt ta là một người tâm ngoan thủ lạt đâu! Năm đó người hại mẫu thân ta, khiến ta trở thành cô nhi, hôm nay ta tìm người để trả nợ, như vậy cũng không hề quá đáng chút nào!”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch lên. Nàng liếc ả ta một cái, sau đó ngẩng đầu nhìn về một phía nói: “Mang ra đây!”

Quý tộc bên kia cùng nhìn về phía sau, sau đó đồng loạt tách ra một con đường.

Một nha hoàn xinh xắn đáng yêu ôm một con hổ con khả ái đi tới, phía sau nàng là mấy tên tùy tùng đang chia ra áp giải hai người khác.

Theo sau đám tùy tùng là mấy hán tử thân thể to lớn, bọn họ vác một cái nôi lớn đi tới, dựng một đồng củi ngay giữa sân rồi đặt cái nôi lên trên.

Đông Lăng cười cười đem Tiểu hổ giao cho Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó xoay người nhìn hai người đang bị trói chặt kia.

“Nhị tiểu thư, Nhị thiếu gia, xem ra hôm nay các người phải chịu chút đau khổ rồi!”

Hai kẻ đang bị trói chặt kia đúng là Tiêu Vận và Tiêu Trọng Lỗi. Sắc mặt bọn họ tái nhợt, lộ ra sự kinh hoàng, vừa nhìn thấy Tuyết di nương, hai người họ liền khóc ầm lên.

“Đừng khóc, còn chưa bắt đầu hành hình mà!” Đông Lăng cười nói,

phân phó đám tùy tùng châm lửa, nấu một nồi nước sôi.

“Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi muốn làm cái gì?” Tuyết di nương nhìn hai đứa con của mình, rốt cục không nhịn nổi nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm Tiểu Hồ, khẽ vuốt ve bộ lông mềm mại của nó, hai tròng mắt trong suốt, lộ ra vẻ thiên chân vô tà: “Tuyết di, trong “Hiếu Kinh” có một điển cố được gọi là cắt nhục uy mẫu (cắt thịt cho mẹ), ngươi đã nghe nói qua chưa?”

Hiếu Kinh: Tác phẩm được cho là văn bản viết vào khoảng thời kỳ Tần-Hán, là một luận thuyết kinh điển của Nho giáo, đưa ra lời khuyên về lòng hiếu thảo (làm thế nào để đối xử với một bậc trưởng thượng, chẳng hạn như cha, anh trai, hay cấp trên). Một trong mười ba tác phẩm kinh điển được Nho học đề cao. Tương truyền là do Khổng Tử viết, thế nhưng thời Nam Tống đã có người hoài nghi đây là do hậu nhân viết ra.

Sắc mặt Tuyết di nương chợt trở nên kinh hoàng: “Ngươi...ngươi...”

“Ta biết Nhị tử và Nhị ca hiếu thuận nhất với Tuyết di nương, cho nên ta muốn giúp bọn họ có một cái danh “hiếu tử”.”

Đông Lăng tiếp lời: “Lát nữa đem y phục của Nhị tiểu thư và Nhị thiếu gia cởi ra, để cho đồ phụ (Dạ: người bán thịt) dùng một tấm lưới quấn chặt bọn họ lại, để cho da thịt của bọn họ lòi ra khỏi mắt lưới. Sau đó dùng vỏ sò cắt xuống chín trăm chín mươi tám khối thịt, bỏ vào nước sôi luộc chín hiếu kính cho Tuyết di nương.” (Dạ: Nguyệt tử uy vũ, Lăng tử uy vũ, cơ mà hành hình kiểu này cũng quá ghê rợn đi >.<)

Hoàng tộc quý tộc ngồi trên khán đài vừa nghe được lời này, sắc mặt liền lộ ra vẻ ghê tởm, có người còn trực tiếp chạy trốn mất dạng.

Cắt thịt hài tử ruột thịt của mình rồi bắt mình phải ăn, cái cực hình này quả thật quá kinh khủng rồi!

Ngay cả Hoàng thượng cũng lộ ra vài phần ngoài ý muốn cùng khiếp sợ, Hoàng hậu thấy vậy cũng mềm lòng, vội vàng nói: “Hoàng thượng, Bắc Nguyệt quận chúa sử dụng cực hình tàn khốc như vậy trước mặt bao nhiêu người, việc này nếu truyền ra ngoài e rằng sẽ gây bất lợi đối với quyền uy của Hoàng thượng!”

Chương 431: Chân tương hiện lên 5

Sắc mặt Hoàng thượng âm trầm, cũng không phản bác lại Hoàng hậu. Thế nhưng vừa nghĩ tới việc Hoàng tử của mình bị ả tiện phụ này độc chết, hấn chợt cảm thấy việc sử dụng hình phạt nghiêm khắc cũng không có gì quá đáng!

“Bắc Nguyệt tự có tính toán của mình, bất cứ người nào cũng không được phép cản trở!” Hoàng thượng trầm giọng nói.

Hoàng hậu nghe vậy, dù đau lòng nhưng cũng không ra mặt nữa.

Chiến Dã chậm rãi đi tới phía trước, từ trên cao nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Lúc này, hấn cảm thấy nàng vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Giống như cảm nhận được ánh mắt của hấn, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi con ngươi trong suốt như có quang mang lưu chuyển, khiến cho người ta cảm thấy đau lòng.

Hai ánh mắt chỉ giao nhau trong chốc lát, Hoàng Bắc Nguyệt đã quay đầu đi, lạnh lùng nói: “Đông Lăng, không cần nói nhảm nữa, hành hình đi.”

“Vâng.” Đông Lăng đáp một tiếng, phất phất tay với đám tùy tùng: “Nhị tiểu thư da thịt mềm mại hơn, vậy bắt đầu từ Nhị tiểu thư trước đi.”

Đám tùy tùng nhanh chóng đi qua, cũng không quản người trước mắt chính là Nhị tiểu thư ngày xưa uy phong nhất trong phủ Trưởng công

chúa. Bây giờ Tiêu Viễn Trình đã sắp bị chém đầu, Tuyết di nương kia lại càng không cần phải nói!

Nghe nói lão gia tử của Tiêu phủ là Tiêu Khải Nguyên cũng không quan tâm tới hai mẹ con này, còn hạ lệnh muốn giết họ, vậy tự nhiên bọn họ cũng không cần cố kỵ điều gì.

Đám người bắt đầu động thủ cởi bỏ y phục của Tiêu Vận. Tiêu Vận bị trói, sợi dây trói lại được làm từ gân trâu, càng giã giũa thì thít chặt. Hơn nữa Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã động tay chân vào sợi dây, khiến cho nàng không thể vận dụng nguyên khí.

“Nương! Nương! Cứu ta với, nương! Ta không muốn, buông ra, buông ra!” Tiêu Vận điên cuồng gào thét, thanh âm vang vọng khắp cả quảng trường, mang theo nỗi sợ hãi tột cùng.

“Tỷ tỷ!” Tiêu Trọng Lỗi xoay người, quỳ xuống trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt: “Tam muội, chúng ta đều có chung dòng máu, đây là huynh đệ tương tàn a!”.

Hắn biết bây giờ ai cũng không thể giúp được bọn hắn, muốn cầu thì cũng chỉ có thể cầu phước vật mà ngày xưa bọn họ luôn xem thường này thôi!

Hoàng Bắc Nguyệt miễn cưỡng nhìn hắn một cái, nói: “Thay vì cầu xin ta, không bằng người cầu xin mẫu thân của người đi, nàng chỉ cần nói một câu là có thể cứu được Nhị tỷ của người rồi.”

Tiêu Trọng Lỗi đi tới, quỳ xuống trước mặt Tuyết di nương: “Nương, người hãy nói đi, chẳng lẽ người nhẫn tâm nhìn tỷ tỷ bị bọn họ nấu sống hay sao?”

Tuyết di nương lệ rơi đầy mặt, thần sắc sợ hãi nhìn thoáng qua khán

đài, rốt cục vẫn không dám mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhạy cảm đến mức nào chứ, hành động nhỏ này của nàng ta vẫn không thoát khỏi mắt nàng. Hai mắt khẽ nhú lại, xem ra vẫn còn chưa đủ tàn nhẫn.

“Nhị tỷ, người cũng đừng có trách ta, ngay cả máu thân ruột thịt của người cũng không cứu người, người còn mong ta sẽ hạ thủ lưu tình sao?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói.

Thân thể Tuyết di nương run lên, đột nhiên khóc lớn nhào về phía Tiêu Vận. Thân thể bị tàn phá kia không biết lấy khí lực từ đâu, thoáng cái đã đẩy ngã hết đám gia đình chung quanh, đem nữ nhi của mình ôm vào trong ngực.

Thần sắc Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, lạnh giọng quát: “Kéo ả ra!”

Đám tùy tùng lập tức tiến lên, hai nữ nhân không có chút năng lực phản kháng làm sao có thể chống lại đám người to lớn thô kệch kia, thoắt cái đã bị tách ra.

“Vận nhi! Vận nhi!” Tuyết di nương vùng vẫy mấy lần nhưng vẫn không thể tới gần con gái của mình. Mắt thấy Tiêu Vận sắp bị cắt thịt, nàng đột nhiên giãy thoát khỏi đám người, xoay người chạy về hướng khán đài.

Mọi người cho rằng nàng muốn chạy đến chỗ Tiêu Viễn Trình, cầu hắn cứu giúp.

Nhìn bộ dáng điên cuồng cộng với khuôn mặt khủng bố của nàng, đám quý tộc trên khán đài đều vội vàng lui về phía sau.

Tuyết di nương cứ chạy được một bước thì té một cái, đến lúc không

còn sức lực đứng lên nữa, nàng ta mới nằm dài trên mặt đất, giờ
cánh tay khô gầy gàn như chỉ còn xương lên, hô to một tiếng.

Chương 432: Chân tướng hiện lên 6

“Thái hậu! Xin Thái hậu khai ân!”

Thanh âm thê lương vang vọng dưới bầu trời tĩnh lặng của Linh Ương học viện.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng trầm xuống, ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu trên đài. Thân ảnh có chút già nua kia chợt lui về phía sau một bước, từ từ ngồi lên ghế.

Tròng mắt đen láy như mất đi tiêu cự, nàng cảm thấy thân thể không còn chút khí lực, hai tay buông thõng, ngay cả Tiểu Hồ đang ôm trong ngực cũng bị rơi xuống đất. Nó phát ra một tiếng “hức hức” tràn ngập ủy khuất, sau đó lại bò dậy, chạy tới cọ cọ chân nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt không còn cảm giác được gì nữa. Trong ngực nàng là một mảnh trống rỗng, bên tai như vang vọng câu nói trước khi chết của Huệ Văn trưởng công chúa.

“Rời xa chốn thị phi, đừng nên dẫn thân vào nhà Đế Vương...”

Tuyết di nương té ngã nhưng vẫn ráng bò dậy, tiếp tục chạy tới chỗ Thái hậu, bộ dáng điên cuồng kia khiến người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi.

Đám thị vệ cũng bị nàng hù dọa, ngây ngẩn cả người. Tiêu Dao vương ở phía trên thấy vậy liền quát một tiếng: “Sợ cái gì? Người phụ nữ này điên rồi, các ngươi còn không mau lôi ả xuống đánh chết,

muốn để ả đả thương Thái hậu sao?”

Đám thị vệ kia lúc này mới phản ứng lại, nguyên một đám rối rít xông lên, ngăn cản Tuyết di nương.

Tuyết di nương điên cuồng hô to: “Thái hậu, Thái hậu, người thật sự thấy chết không cứu sao...”

Lời còn chưa nói hết, thanh trường kích của một tên thị vệ đã nặng nề đập xuống đầu Tuyết di nương. Máu tươi từ trên trán Tuyết di nương chảy xuống, nàng từ từ ngẩng khuôn mặt ghê rợn lên, con ngươi vạm phần đáng sợ nhìn chăm chăm Thái hậu trên khán đài.

“Ô...ô...” Trong cổ họng phát ra một vài âm thanh mơ hồ, thân thể Tuyết di nương từ từ ngã xuống, nằm dài trên nền đất lạnh như băng.

“Giảo thố tử... tàn cầu phanh... cao điệu tận... lương cung tàn... nếu mệnh của nàng đã là như vậy, vậy tại sao không cho ta...”

Giảo thố tử, tàn cầu phanh, cao điệu tận, lương cung tàn: Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ làm thịt; chim bay cao đã hết, cung tốt bị vứt bỏ, đây là một điển tích, ý nói khi người/thú/vật hết giá trị lợi dụng thì sẽ bị vứt bỏ.

Sau khi nói xong, trong hốc mắt Tuyết di nương chảy ra huyết lệ, đầu nàng ngẹo sang một bên, rớt cục cũng tắt thở.

Tiêu Vận cùng Tiêu Trọng Lỗi đồng thanh khóc lớn, Tiêu Viễn Trình cũng liên tục đập đầu trên sàn nhà, vừa đập vừa khóc.

Một trận gió lạnh bỗng nhiên thổi qua quảng trường trống trải, bốn phía yên tĩnh không tiếng động. Đám người Hoàng tộc cùng quý tộc

đều trầm mặc nhìn Bắc Nguyệt quận chúa, không ai dám nói một câu.

Tay chân Hoàng thượng lạnh như băng, ngã người dựa vào thạch lan của khán đài. Hắc cúi đầu, không ai có thể thấy sắc mặt hắc lúc này. Một lát sau, Hoàng thượng mới mở miệng.

“Chiến Dã.” Hắc gọi tên Thái tử.

“Phụ hoàng.” Chiến Dã đi lên phía trước, có chút lo lắng nhìn Hoàng thượng.

Mặc dù không có nói rõ, thế nhưng cái chân tướng này quả thật khiến hắc cảm thấy vô cùng rung động.

Hoàng thượng hít sâu một hơi, sau đó nói: “Buổi giảng bài hôm nay kết thúc ở đây, ngươi bảo mọi người trở về đi.”

“Vâng.” Chiến Dã gật đầu một cái, đi tới hạ lệnh cho thống lĩnh của Hắc sắc kỵ binh. Thống lĩnh kia lập tức mang theo người của mình, đem những người không có phận sự trong quảng trường đuổi ra ngoài.

Người vẫn chưa đi hết, Hoàng Bắc Nguyệt đã từ trung tâm quảng trường chậm rãi đi tới.

Thân ảnh gầy gò đi trên khoảng đất trống càng lộ rõ vẻ cô đơn.

“Tại sao?” Vừa đi, thanh âm trong trẻo lạnh lùng như băng tuyết cũng vang lên. Ánh mắt nàng thẳng tắp nhìn về phía Văn Đức Thái hậu trên khán đài: “Hoàng tổ mẫu, xin hãy cho ta biết lý do.”

Thái hậu ngồi trên ghế, cả người như già đi mấy chục tuổi. Đôi mắt

bà nhắm chặt, khóe môi run rẩy mấy cái, thế nhưng rốt cục vẫn không nói gì.

Chương 433: Thiên hạ là địch

1

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Cao diệu tận, lương cung tàn sao? Nàng là nữ nhi ruột thịt của người đấy.”

“Nguyệt nhi, có một số việc...” Tiêu Dao vương từ trên khán đài đi xuống, đau lòng nhìn bộ dạng của Hoàng Bắc Nguyệt.

“Không cần giải thích!” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh một tiếng, thanh âm khàn khàn ẩn chứa chút nghẹn ngào: “Hồ dũ không ăn thịt con, Hoàng tổ mẫu, đến hồ dũ còn không ăn thịt con nó, người có biết hay không!!!”

Đám quý tộc rối rít quay đầu lại, hiếu kỳ muốn biết đến tột cùng đã phát sinh chuyện gì, thế nhưng bọn họ lại bị Hắc sắc kỵ binh nghiêm nghị xua đi.

Hoàng thượng chán nản xoay người, vô lực hỏi: “Mẫu hậu, tại sao lại như vậy?” Lời vừa ra khỏi miệng, hốc mắt của hắn đã ươn ướt, hắn là vua của một nước, nhưng bây giờ, ai sẽ đi quản chuyện này chứ.

Thái hậu vẫn như cũ không nói lời nào, chỉ có Tô ma ma mở miệng lên tiếng: “Hoàng thượng, ngài phải hiểu nỗi khổ tâm của Thái hậu, tất cả những gì Thái hậu làm đều là vì Nam Dục Quốc chúng ta.”

“Nam Dục Quốc? Vì Nam Dục Quốc nên Mẫu hậu mới phải tự tay giết chết Hoàng tử sao? Hoàng tử đã làm sai cái gì?”

“Sai lầm của nàng sao? Sai lầm của nàng chính là vì nàng quá tốt.”

Thái hậu rốt cục cũng mở miệng nói chuyện, thanh âm run rẩy, hai hàng nước mắt theo gò má già nua chảy xuống: “Nàng quá tốt, tốt tới mức khiến cho lão thiên (Dạ: ông trời) cũng phải ghen tỵ”

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn bà, có chút không hiểu, lời này là có ý gì? Chỉ vì Hoàng tử quá tốt nên mẫu hậu mới đoạt đi tính mạng của nàng sao?

Thái hậu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, cái loại ánh mắt vừa đau khổ lại vừa thương tiếc kia càng khiến người khác cảm thấy khó chịu.

“Thái hậu, người có biết trước khi chết, mẫu thân đau khổ đến mức nào không? Người cũng đủ độc ác, ngay cả việc để nàng nhìn nữ nhi của mình một lần cuối cũng không cho, cứ như vậy hạ độc giết chết nàng.” Hoàng Bắc Nguyệt từ từ nói.

Nàng đổi cách xưng hô với Thái hậu, từ “Hoàng tử mẫu” thành hai chữ “Thái hậu”.

“Người có biết, sau khi nàng qua đời, nữ nhi duy nhất của nàng sống thế nào hay không? Ta không cần biết lý do, cũng không cần biết người là vì cái “đại nhân đại nghĩa” gì cả, ta chỉ biết chính người đã giết chết nàng.”

Hoàng Bắc Nguyệt chột tăng nhanh cước bộ, sắc mặt nàng âm lãnh, một thân khí chất quý dị thẳng tắp hướng về phía Thái hậu trên khán đài đi tới.

“Nguyệt nhi, người bình tĩnh một chút!” Tiêu Dao vương cách nàng gần nhất lập tức tiến lên ngăn trở.

Tay Hoàng Bắc Nguyệt nặng nề vung lên, Tiêu Dao Vương chẳng

qua chỉ là một Luyện dược sư, ngay lập tức bị hất bay ra ngoài, phun ra một ngụm máu.

Trông thấy hành động đó của nàng, Hoàng thượng cũng không kịp phản ứng, chỉ có Hoàng hậu tỉnh táo, lập tức đỡ Thái hậu dậy, vội vàng nói: “Mẫu hậu, Bắc Nguyệt Quận chúa hình như có chút không đúng, người mau rời khỏi đây trước đi.”

Thái hậu cũng không có rời đi, chỉ lẳng lặng đứng trên khán đài nhìn Hoàng Bắc Nguyệt từ từ tiến đến, nói: “Bắc Nguyệt, ngươi không muốn nghe Hoàng tổ mẫu giải thích chuyện này sao?”

“Không cần, ta chỉ cần biết cái kết quả này là đủ rồi! Bất kể lý do là gì, ta cũng không bao giờ tha thứ cho người!”

Thị vệ chạy tới ngăn trở tất cả đều bị nàng dùng song quyền đánh bay, những người kia trước mặt nàng căn bản không chịu nổi một kích.

Sắc mặt Thái hậu buồn bã, lùi lại mấy bước.

“Bắc Nguyệt Quận chúa!” Thân ảnh Chiến Dã nhanh chóng lao tới, đánh ra một chưởng ngăn trở quyền phong bén nhọn của nàng.

Hàn quang chợt lóe trong mắt, quyền thứ hai của Hoàng Bắc Nguyệt lập tức hướng ngược Chiến Dã đánh tới: “Đừng hòng ngăn cản ta!”

“Ngươi muốn mang tội danh đại nghịch bất đạo sao?” Chiến Dã ngăn được một quyền kia nàng, chỉ là hổ khẩu (Dạ: phần giữa ngón cái và ngón trỏ) có chút đau đớn. Trong lòng hắn âm thầm kinh ngạc, rốt cục nàng có bao nhiêu lực lượng, sao lại có thể lợi hại như vậy.

“Đại nghịch bất đạo?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Tội danh hạ độc

hại chết nữ nhi ruột thịt của mình chẳng phải còn nghiêm trọng hơn sao?”

Chương 434: Thiên hạ là địch

2

Quyền chưởng của hai người lần lượt giao phong, cận thân chiến đấu. Vừa nãy, trong lúc nói chuyện, bọn họ đã giao thủ với nhau cả mấy chục chiêu. Hoàng Bắc Nguyệt cường hãn không sợ chết, sử dụng đủ các chiêu thức khiến Chiến Dã nhanh chóng lâm vào thế hạ phong.

Chiến Dã chợt nhớ cấp bậc của nàng là Hoàng Kim chiến sĩ, võ thuật tự nhiên rất lợi hại, nếu cứ đấu như vậy thì sẽ không ngăn được nàng. Vì không muốn để nàng tiếp tục phạm sai lầm, mi tâm Chiến Dã nhíu lại, thầm niệm Ngự thú quyết. “Ầm” một tiếng, ngọn lửa mãnh liệt cùng nguyên khí trong nháy mắt bùng phát.

Ngọn lửa tím vọt thẳng lên trời, khí thế lẫm liệt khiến những người xung quanh không tự chủ được mà phải lui về phía sau mấy bước.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị khí thế kia chấn bay ra ngoài. Thấy Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đột nhiên xuất hiện trong quảng trường, đôi mắt lạnh như băng của nàng nhìn về phía Chiến Dã.

“Người muốn đánh với ta?”

Chiến Dã trầm giọng nói: “Ta chỉ là không muốn người tiếp tục phạm sai lầm.”

“Sai lầm? Vậy người nói cho ta biết, cái gì mới là đúng!” Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng lướt qua những người trên khán đài: “Đám người dối trá này mới là đúng sao?”

Chiến Dã nhíu mày. Người của Hoàng tộc đấu đá, tự giết lẫn nhau cũng không ít, vì bảo toàn địa vị của chính mình, những chuyện như phụ tử phản bội, huynh đệ tương tàn cũng không phải là hiếm thấy.

Đối trá sao, trên đời này quả thật không có kẻ nào đối trá hơn so với người của Hoàng tộc.

Nhìn dáng vẻ thương tâm cùng điên cuồng của nàng, trong lòng hần cũng rất là khó chịu, đừng nói là nàng, ai sẽ nghĩ tới người đứng sau lưng chuyện hạ độc Huệ Văn Trưởng công chúa lại là Thái hậu đây?

Đả kích này đối với nàng quá lớn, nàng mất bình tĩnh trong khoảng thời gian ngắn cũng là chuyện bình thường, nhưng nếu để nàng hạ thủ với Thái hậu, như vậy việc này sẽ trở sai lầm lớn, tương lai nhất định nàng sẽ hối hận.

“Chiến Dã, không nên thương tổn nàng.” Hoàng thượng trên khán đài hét lớn.

Chiến Dã gật đầu, hần cũng không muốn tổn thương nàng, hần chỉ muốn ngăn cản hành động này của nàng lại mà thôi.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hình thành một đường cong quý dị, nhẹ nhàng vẫy tay. Đông Lăng ở phía sau lập tức mang một cái túi nhỏ tới. Một quả cầu nhỏ lạnh lợi liền từ cái túi nhảy ra, cánh hoa trên người nó nở rộ, lộ ra thân thể béo mập mềm mại, cọng hành màu xanh trên đầu khế rung rinh.

“Chi nha” một tiếng, Chi Chi dùng bốn cái chân nhỏ chạy đến bên người Hoàng Bắc Nguyệt. Lần này nguy hiểm tới gần, Tiểu Hồ cũng không đuổi theo nó nữa, chỉ dùng ánh mắt cừu địch nhìn về phía Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, nhe răng nhếch miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm Chúc Mộng Thú, lạnh lùng nhìn đám người xung quanh: “Người nào cản ta, chết!”

“Chúc Mộng Thú!” Nam Cung trưởng lão đứng trên khán đài cùng với Thương Hà viện trưởng, vừa nhìn thấy Chúc Mộng Thú xuất hiện, sắc mặt lão ta nhất thời đại biến.

Thương Hà viện trưởng cũng cả kinh, trong mắt lộ ra quang mang tàn khốc, quát lớn: “Người cùng Tu La thành có quan hệ như thế nào?” (Dạ: tiểu Dạ không nhận được, tiểu Dạ phải chửi đây. Mụ nội ông, lão già Thương Hà, lão có não không vậy, cứ có Chúc Mộng Thú thì có liên hệ với Tu La Thành à, động não tí đi, grào grào. Phù, giải tỏa xong, mọi người thứ lỗi a~)

“Ta có quan hệ gì đều cần phải báo cáo với người sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng: “Chi Chi, cho bọn họ một chút vui vẻ đi.”

“Chi...” Chi Chi kêu một tiếng, cọng hành trên đầu chợt lay động, một cỗ âm ba con người không thể nghe thấy lập tức theo không khí truyền ra ngoài.

Thương Hà viện trưởng quát: “Mau phong bế năm giác quan! Cẩn thận, nếu không sẽ lọt vào ảo cảnh!”

Lão vừa mới dứt lời, không ít người cấp bậc thấp đã mơ màng ngã xuống, chỉ có cao thủ từ lục tinh trở lên mới có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Bởi vì được Thương Hà viện trưởng nhắc nhở, những người này đã có phòng bị từ trước.

“Xích Vĩ Hạc!” Thương Hà viện trưởng thấy Chúc Mộng Thú cũng

không dám chậm trễ. Chúc Mừng Thú cùng Tu La Thành có quan hệ sâu xa, Chúc Mừng Thú xuất hiện, như vậy có nghĩa là người của Tu La thành cũng ở gần đây.

Tại ương mà Tu La thành tạo nên vào khoảng ba trăm năm trước vẫn còn là cơn ác mộng in sâu trong trí nhớ mọi người, bởi vậy phàm là thứ có liên quan đến Tu La thành, hết thảy đều phải trăm thảo trừ căn.

Chương 435: Thiên hạ là địch

3

Cường phong nổi lên, một con tiên hạc có phần đuôi màu đỏ theo đó xuất hiện sau lưng của Thương Hà viện trưởng. Tiên hạc ngâm dài, phóng lên cao, đuôi hạc mang theo gió lốc cuồng loạn, bay quanh mấy vòng trên đỉnh đầu Hoàng Bắc Nguyệt, ý đồ dùng bạo phong bao vây nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng ngẩng đầu nhìn, trong mắt không hề có một tia sợ hãi. Đám Triệu hoán sư xung quanh cũng đồng loạt gọi ra Linh thú của mình, có ý muốn gây bất lợi cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Tiểu Hồ đứng dưới chân của Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy liền gầm nhẹ một tiếng, thanh âm có chút non nớt. Vuốt hổ nhỏ khẽ đánh vào không khí, trong nháy mắt đã làm bức tường gió do Xích Vĩ Hạc tạo ra rách một vết dài. (Dạ: tiểu Hồ phát uy, quá ngẫu mà:3)

Thương Hà viện trưởng sửng sốt, trong lòng thầm suy đoán cấp bậc của Tiểu Hồ? Linh thú này sao lại lợi hại như thế, rõ ràng chỉ là ấu thú, thế nhưng một trảo kia không ngờ lại có thể xé rách tường gió của Xích Vĩ Hạc, quá lợi hại!

Phải biết rằng Xích Vĩ Hạc là Linh thú Phong thuộc tính cấp mười hai, uy lực của nó đương nhiên là không cần phải nói.

Thương Hà viện trưởng khẽ quát một tiếng, hất vạt áo nhảy lên lưng Xích Vĩ Hạc. Trong tay Hoàng Bắc Nguyệt có Chúc Mộng Thú, năng lực của nó lại hết sức đặc thù, trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục gần như không có phương pháp khắc chế, chỉ có thể phong bế năm giác

quan, thế nhưng như vậy cũng đồng nghĩa với việc hoàn toàn phơi bày sơ hở của mình trước mắt địch nhân, không có chút năng lực đánh trả.

Hoàng Bắc Nguyệt này đến tột cùng có lai lịch gì? Sao nàng lại có được một con Chúc Mộng Thú? Rốt cục nàng có quan hệ gì với Tu La Thành?

Mấy vị trưởng lão của Linh Ương học viện vội vàng đi tới, rồi rít nói: “Viện trưởng, Hoàng thượng hạ lệnh không được phép làm tổn thương Bắc Nguyệt Quận chúa!”

“Ta đương nhiên sẽ không làm hại nàng, chỉ cần bắt sống nàng là được.” Thương Hà viện trưởng hạ lệnh, mấy vị trưởng lão lập tức gật đầu, bày ra trận thế vây khốn Hoàng Bắc Nguyệt.

Thấy cuộc chiến sắp sửa bùng phát, Chiến Dã nhanh chóng cưỡi Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân chạy tới, đem Hoàng Bắc Nguyệt che ở phía sau.

“Thương Hà viện trưởng, Bắc Nguyệt Quận chúa chỉ là nhất thời kích động, không có phạm sai lầm lớn, xin Viện trưởng hạ thủ lưu tình!”

“Thái tử điện hạ, ngài không hiểu, con Chúc Mộng Thú kia là tà vật!” Thương Hà viện trưởng than thở, những người trẻ tuổi này không có trải qua chuyện năm đó nên không thể hiểu được.

“Nếu nàng có quan hệ với Tu La Thành, vậy thì ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ loại bỏ nàng!”

Chiến Dã nắm chặt quả đấm, trên gương mặt anh tuần lãnh khốc lộ ra vẻ đần đo.

“Thái tử điện hạ không cần bảo hộ ta, con người ta một khi đã làm

việc thì tuyệt đối sẽ không làm liên lụy đến bất kì kẻ nào!” Hoàng Bắc Nguyệt từ sau lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân đi ra.

Nàng vốn tính toán sẽ triệt để giải quyết mọi chuyện trong ngày hôm nay, dù sao nàng cũng chẳng có gì lưu luyến đối với Nam Dục Quốc cả, chỉ khi nào hoàn toàn đoạn tuyệt tất cả quan hệ với nơi này, nàng mới có thể an tâm cao chạy xa bay.

Có ân báo ân, có cừu báo cừu.

Đã chiếm cứ thân thể Hoàng Bắc Nguyệt thì nàng nhất định sẽ thay Hoàng Bắc Nguyệt báo thù. Sau khi trả hết phần ân tình này, vậy Hoàng Bắc Nguyệt sẽ là Hoàng Bắc Nguyệt, không còn là Quận chúa của phủ Trưởng công chúa nữa.

Từ nay về sau, nàng cùng Hoàng tộc của Nam Dục Quốc không còn quan hệ.

Chiến Dã cúi đầu nhìn nàng, cảm nhận hơi thở quyết tuyệt trên người nàng, thấp giọng hỏi: “Người muốn báo thù?”

“Những người trước kia đã làm tổn thương mẫu thân ta, chẳng lẽ không nên để họ chịu báo ứng sao?”

“Nhưng Hoàng tổ mẫu cũng là thân nhân máu mủ của người!”

“Thái tử điện hạ, nếu chỉ có lời nói của Thái hậu, vậy làm sao có thể bức tử Trưởng công chúa được? Những kẻ có quyền có thế kia mới thực sự là hung thủ!”

Tĩnh An Vương trên khán đài vốn không bị năng lực của Chúc Mộng Thú ảnh hưởng. Lời này của Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói ra, trong mắt hắn chợt lóe quang mang ngoan lệ, hướng về tên cao thủ bên

cạnh nháy mắt một cái.

Chương 436: Thiên hạ là địch

4

Thừa dịp người của Linh Ương Học Viện đang vây khốn Hoàng Bắc Nguyệt, người của hắn sẽ bắt thành linh đi ra, giải quyết nha đầu kia!

Chuyện này cũng không thể trách hắn lòng dạ độc ác. Trong tay nha đầu kia có một con Chúc Mộng Thú, chỗ lợi hại của nó bọn họ vô cùng rõ ràng, vạn nhất bị nàng bắt được, vậy bọn họ nhất định sẽ chết không nhắm mắt!

Mất thấy càng ngày càng có nhiều người vây quanh, Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, những người này không khỏi quá coi thường năng lực của Chi Chi rồi!

Phảng phất như bị vũ nhục, Chi Chi bất mãn “chi nha” một tiếng, tần suất rung động của cộng hành màu xanh trên đầu càng nhanh hơn.

“Có bản lĩnh thì hãy phong bế năm giác quan lại, bằng không, các ngươi cứ chơi đùa cùng Chúc Mộng Thú đi!” Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn không đặt đám người này vào trong mắt.

Dưới tình huống bình thường, bị nhiều người vây quanh như vậy, có lẽ nàng sẽ có một chút sợ hãi, dù sao nàng cũng chỉ có một mình, thực lực của nàng còn chưa đạt tới trình độ lấy một địch mười.

Nhưng bây giờ có Chúc Mộng Thú, nàng hoàn toàn không cần phải lo lắng, cuộc chiến đấu này căn bản không hề công bằng, nàng muốn đùa giỡn, muốn giở thủ đoạn, những người này có thể qua được nàng sao?

“Viện trưởng...” Có mấy vị trưởng lão đã sắp chống đỡ không nổi, lão đảo đứng trên lưng Linh thú, tầm mắt cũng bắt đầu mơ hồ.

Năng lực của Chức Mộng Thú quả thật quá kinh khủng. Nếu bọn họ phong bế năm giác quan, bọn họ chỉ có thể mặc cho người ta chém giết, nhưng nếu không phong bế, vậy bọn họ cũng chỉ có thể bị Chức Mộng Thú thao túng.

Vài vị trưởng lão thực lực không mạnh lắm đã bắt đầu rơi vào ảo giác, không phân biệt rõ người trước mắt là địch nhân hay là người bên mình.

Chứng kiến tình cảnh như thế, Thương Hà viện trưởng bất đắc dĩ thở dài một tiếng, rốt cục cũng không mềm lòng nữa: “Không cần hạ thủ lưu tình, toàn lực tiến công đi! Mối họa như thế ngàn vạn lần không thể lưu lại được!”

“Vâng!” Các trưởng lão nhận lệnh, cùng nhau tấn công về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

“Các người đánh về phía nào vậy? Ta ở chỗ này cơ mà.” Thanh âm mang theo ý cười của Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau vang lên.

Trên trán Thương Hà viện trưởng toát ra một tầng mồ hôi mỏng, thầm nghĩ: Trúng kế!

Mấy vị trưởng lão cũng hai mặt nhìn nhau. Bọn họ lao qua, phát hiện hướng đó không ngờ lại là người của mình, thiếu chút nữa là gây ra đại họa rồi!! (Dạ: hừ, thấy Nguyệt tử tốt bụng nhắc nhở chưa, vậy mà còn ở đó sống chết đòi bắt Nguyệt tử)

“Viện trưởng, xin hãy mời Linh Tôn ra đi!” Nam Cung trưởng lão lau

mồ hôi trên trán, nheo mắt lại, miễn cưỡng thấy rõ người trước mắt là ai.

“Linh Tôn nếu muốn đi ra thì đã sớm đi ra!” Thương Hà viện trưởng trầm giọng nói: “Chuyện này là nội loạn bên trong Hoàng tộc, chỉ sợ Linh Tôn sẽ không nhúng tay vào!”

“VẬY...VẬY phải làm thế nào?”

Thương Hà viện trưởng nhắm mắt lại, sau một lát lại mở ra, giống như rớt cục cũng hạ quyết tâm: “Các người cố chống đỡ một lúc, ta đi một chút rồi sẽ về ngay.”

Nam Cung trưởng lão trợn to mắt, kinh ngạc nói: “Viện trưởng, chẳng lẽ ngài muốn...”

“Đã đến nước này...còn có lựa chọn nào khác sao?” Thương Hà viện trưởng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt có chút thương tiếc.

Đứa nhỏ này cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi, nhiều năm trôi qua, đến bây giờ mới biết được cái chết của Huệ Văn trưởng công chúa là do một tay Thái hậu thao túng, trách không được nàng lại phẫn hận điên cuồng như vậy.

Đối lại là người khác thì cũng sẽ như thế, ai có thể giữ được tinh táo trong hoàn cảnh này đây?

“LỆ!”

Cường phong bốn phía nổi lên, Xích Vĩ Hạc ngâm một tiếng, nhanh chóng mang Thương Hà viện trưởng một thân tiên phong đạo cốt từ trên quảng trường rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt híp mắt, lão gia hỏa này không biết muốn đi làm cái gì. Mặc kệ, trước tiên phải đánh một trận ở nơi này đã, nàng thầm nghĩ, ánh mắt không khỏi nhìn về hướng Thất Tháp.

Lão gia hỏa, ngươi rốt cục muốn làm cái gì đây?

Chương 437: Thiên hạ là địch

5

Nếu động tác không nhanh một chút, ta sẽ mặc kệ ngươi!

“Hoàng Bắc Nguyệt, mau nhanh chóng cúi đầu chịu trời, ta sẽ tha ngươi một con đường sống!” Nam Cung trưởng lão quát to.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: “Ngay cả ta ở đâu còn không biết mà dám xuất khẩu ngông cuồng?”

Chẳng qua nàng chỉ muốn tạo ra ảo ảnh, làm cho mấy vị trưởng lão kia lạc ở bên trong, cũng không muốn lấy đi tính mạng của bọn họ, nhưng...Tĩnh An vương lại phái người tới, nàng cũng sẽ không khách khí!

Quay người lại, mấy triệu hoán sư dưới trướng của Tĩnh An vương trông như hổ rình mồi, bởi Chúc Mộng thú ảnh hưởng, rõ ràng mấy người này cũng không chịu nổi, nhìn thấy nàng xoay người, đồng loạt lùi về phía sau từng bước.

Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn lên, khinh thường mỉa mai bọn họ: “Một triệu hoán sư cứu tinh, hai triệu hoán sư bát tinh, thậm chí có cả một hoàng kim chiến sĩ, vậy mà vẫn muốn ngăn cản ta?”

Mấy người cao thủ nhìn nhau, nói: “Nếu ngươi mà không có Chúc Mộng thú, hà cớ gì chúng ta lại phải sợ ngươi?”

“Nực cười! Nếu ta không có Chúc Mộng thú, các ngươi cũng bốn đầu một, vậy mà vẫn còn mặt mũi? Huống chi, ta không có Chúc

Mộng thú, các người cũng chỉ là những tiểu lâu la, chả cần ta phải để vào mắt!”

Cho dù kia là triệu hoán sư cứu tinh lợi hại, cùng lắm cũng chỉ có linh thú cấp mười một mà thôi, Băng Linh Huyền Diệu vừa ra lập tức giết hẳn trong nháy mắt!

Huống chi, thần thú Tiểu Hồ còn chưa có phát uy, chỉ coi những người này như một bữa ăn sáng!

“Nhóc con, ăn nói ngông cuồng!” triệu hoán sư cứu tinh nổi giận.

“Cuồng? Nào có ngông cuồng như các người? Nếu mỗi một người đều là cao thủ, vậy thì thử nhìn một chút, xem ai lợi hại hơn đi!”
Hoàng Bắc Nguyệt cười lớn, Chi Chi vô cùng hưng phấn rung cọng hành trên đầu.

Nét mặt mấy người kia xuất hiện vẻ hoảng sợ, sau phút chốc ánh mắt đại ra, chợt đại khai sát giới tiến phía đối phương!

Một triệu hoán sư cứu tinh, hai triệu hoán sư bát tinh, còn cả hoàng kim chiến sĩ, trận chiến này, chắc chắn sẽ có nhiều phần đặc sắc!

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt không có tâm tình thương thức, Thương Hà viện trưởng có thể trở về bất cứ lúc nào, nàng muốn biết rõ ràng một chuyện!

Giấu Chức Mộng thú xong, mang theo Tiểu Hồ nhảy lên khán đài, thái hậu, Hoàng thượng, hoàng hậu đều mê man, bảy đến tám người cũng nằm trên mặt đất, nhảy qua bọn họ, khom lưng nâng thái hậu dậy.

Thái hậu phát ra một tiếng ưm, mơ hồ ngẩng đầu lên, nhìn thấy đúng

là nàng, hốc mắt đỏ lên nói: “Bắc Nguyệt ...”

“Có lời gì, giữ lại đợi một lát nói đi.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh như băng nói.

Thái hậu không biết nàng muốn đem mình tới nơi nào, nhưng lúc này một chút cũng không sợ, cũng không có phản kháng gì.

Báo ứng thủy chung đều phải tới, trong bốn năm, mỗi ngày mỗi đêm bà đều ra ngoài cầu phúc, thường bầu bạn với Thanh đảng và Phật kinh, tưởng rằng cuối cùng trong lòng cũng đã bình ổn, nhưng giờ khơi lại chuyện năm đó, trong lòng lại cảm thấy đau nhói không chịu nổi.

Rốt cuộc bà cũng là hung thủ!

“Hoàng Bắc Nguyệt!” Phía sau Chiến Dã đã đuổi theo kịp, do năng lực của Chức Mộng thú, hắn cũng không dễ chịu hơn là bao, chẳng qua là hắn có Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân rất lợi hại thuộc “Ngũ linh”, mạnh hơn hắn so với một linh thú, vì vậy có thể mang hắn ra ngoài.

Đi ra thấy Hoàng Bắc Nguyệt muốn mang thái hậu đi, lập tức đuổi theo.

Hoàng Bắc Nguyệt không quay đầu lại, chỉ dìu thái hậu đi thẳng về phía trước, tất cả mọi người vẫn bị Chức Mộng thú giam giữ trong mơ vẫn chưa tỉnh lại, bởi vậy phía trước căn bản là không có ai ngăn cản nàng!

Chiến Dã nhức đầu xoa trán, chợt có chút không chịu được, từ trên lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân té xuống.

“Hoàng Bắc Nguyệt, đó là thân tổ mẫu của ngươi!”

Chương 438: Thiên hạ là địch

6

Thân tổ mẫu, nàng không quan tâm! Nàng muốn biết sự thật!

“Tiểu thư!” Đông Lăng tiến lên hội hợp cùng nàng, đôi mắt vừa khóc sưng húp lại, hít mũi một cái, có chút oán hận, rồi lại sợ hãi nhìn thoáng qua thái hậu.

“Đừng khóc, chúng ta đi.”

Đông Lăng gật đầu, cùng nàng đỡ thái hậu.

“Nguyệt nhi, ta sẽ đi cùng ngươi.” Sau lưng bỗng có một thanh âm ôn nhu, lúc nghe có mấy phần khàn khàn cùng thê lương.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn thoáng qua, thấy Tiêu Dao Vương đứng ở phía sau, bên khóe miệng còn lưu lại chút vết máu.

Trong con ngươi có một ánh sáng lạnh lùng thoáng qua, lòng cảm thấy ớn lạnh, Tiêu Dao Vương hơi ngần người, chua xót nói: “Ngươi muốn biết chuyện gì, ta có thể nói cho ngươi biết.”

“Tại sao ta phải tin tưởng ngươi?” Hoàng Bắc Nguyệt không chút khách khí nói, trải qua sự việc hôm nay, nàng sẽ không dễ dàng tin tưởng bất cứ người nào nữa!

Lòng người khó đoán, có vài thứ, không phải người ngu nên không thấy, mà căn bản là người không dám suy nghĩ đến nó!

“Vậy cái này được không?” Tiêu Dao Vương lấy từ trong ống tay áo ra một hộp gấm: “Đây là đồ của Dực trước khi đi nhờ ta giao cho người, hẳn tin tưởng ta, vậy người cũng tin tưởng ta một lần được không?”

Nhìn cái hộp gấm kia, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt có chút rung động.

Hắn đi rồi, thì ra hôm nay là ngày hắn rời đi.

“Đông Lăng, ra nhận đi.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng phân phó Đông Lăng, sau đó lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiêu Dao Vương: “Người có thể đi theo, nhưng nếu người hành động thiếu suy nghĩ, ta sẽ hạ thủ không lưu tình.”

“Ta biết.” Tiêu Dao Vương đau khổ nói, đến mức này, hắn làm sao còn có thể toàn tâm toàn ý trông cậy vào nàng không có chút phòng bị mà tin tưởng hắn đây?

Hắn đã không còn tư cách như vậy.

Trong lòng vừa chua xót vừa đau đớn, rồi lại không thể làm gì.

Hắn đi lên phía trước, từ trong tay Hoàng Bắc Nguyệt nhận lấy Thái hậu, tự mình đỡ, Hoàng Bắc Nguyệt đề phòng xung quanh, vài người vội vã rời đi.

Anh Dạ công chúa cảm thấy quang trường thật yên lặng, Hoàng Bắc Nguyệt cùng bọn họ rời đi đã lâu, chứng kiến người người ngổn ngang ngã ra đất, Anh Dạ công chúa hoảng sợ.

Vội vàng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, Anh Dạ công chúa chạy đến khán đài, nhìn thấy Hoàng thượng cùng Hoàng hậu nằm trên mặt

đất, còn có Chiến Dã!

Ngay cả Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cũng hấp hối trên mặt đất, yếu ớt thờ hủn hển.

“Phụ hoàng! Mẫu hậu! Hoàng huynh!”

Nàng nhìn từng người, nhưng lại phát hiện Hoàng thượng cũng hoàng hậu đang ngủ rất say, đúng là ngủ thiếp đi, vẫn còn thở, mạch đập vẫn bình thường.

Nàng nhẹ nhõm thở phào một hơi, vừa mới vào nhìn thấy mọi người ngã lãn trên mặt đất, thật sự là bị dọa đến nhảy dựng lên!

“Anh Dạ...” Một thanh âm suy yếu từ phía sau Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân vang đến, Anh Dạ công chúa vội vàng chạy đến, nhìn thấy Chiến Dã mệt mỏi dựa vào vách tường.

“Hoàng huynh! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hoàng tổ mẫu ở đâu? Tại sao không thấy người?” Anh Dạ ngẩng đầu nhìn xung quanh, quả thật là không có thấy thái hậu.

“Là Chức Mộng thú...” Chiến Dã ngáp ngừng nói.

“Chức Mộng thú!” Anh Dạ hô nhỏ một tiếng, chợt nhớ ở trong Phù Quang rừng rậm trải qua hết thảy mọi chuyện, lại vừa ở ngoài thành chứng kiến Hí Thiên từ Đình Úy Tụ đem Tiêu Viễn Trình trong đại lao ra ngoài nói chuyện.

“Có phải chính Hí Thiên giờ trò ma quỷ?” Anh Dạ công chúa cắn răng, nàng vừa mới tiến vào đây, cũng thấy Tiêu Viễn Trình.

Vậy Hí Thiên nhất định đã tới nơi này, cho nên Tiêu Viễn Trình cũng

ở đây!

“Hí Thiên?”

Chương 439: Thiên hạ là địch

7

“Hí Thiên?” Chiến dã nao nao, trong con ngươi màu đen bỗng nhiên hiện ra một tia sáng rất nhỏ.”Vì sao lại là Hí Thiên?”

“Thời điểm vừa rồi ta đến, thấy nàng đến đại lao của Đình Úy tự cướp Tiêu Viễn Trình ra, không biết muốn làm gì, nơi này xảy ra chuyện khẳng định không thoát được can hệ với hắn!” Anh Dạ phần nộ nói, Hí Thiên kia nàng sớm biết không phải người tốt!

“Muội nói, là Hí Thiên cướp Tiêu Viễn Trình đi?”

Anh Dạ công chúa khẳng định gật đầu, nói: “Hoàng huynh, lần này huynh nhất định phải tin tưởng ta, ta tuyệt đối không gạt huynh, Hí Thiên kia quả thật không phải thứ tốt gì!”

Chiến Dã trầm mặc một lát, trên khuôn mặt tuấn tú chỉ có một vẻ lãnh khốc, nhìn không ra biểu tình dư thừa gì.

“Hoàng huynh, Chúc Mộng thú này xuất hiện từ đâu?” Anh Dạ công chúa hỏi.

“Đừng hỏi gì nữa, Anh Dạ, Bắc Nguyệt quận chúa mang theo Hoàng tổ mẫu rời khỏi, muội mau đuổi theo bọn họ.”

Anh Dạ công chúa hơi sừng sốt, nói: “Bắc Nguyệt lại hiếu thuận như vậy, trước tiên đưa Hoàng tổ mẫu rời đi.”

Trong mắt Chiến Dã có một tia đau đớn kịch liệt hiện lên, cũng không

muốn giải thích nhiều, đẩy nhẹ Anh Dạ công chúa một cái nói: “Mau đi đi, bọn họ rời đi theo phương hướng kia.”

Anh Dạ công chúa đứng lên, nói: “Hắc sắc kỵ binh bên ngoài, ta đã phân phó bọn họ tiến vào hộ giá.”

Chiến dã gật gật đầu, thấy Anh Dạ công chúa xoay người định đi, lại mở miệng nói: “Anh Dạ.”

“Chuyện gì vậy hoàng huynh?” Anh Dạ công chúa xoay người, trên khuôn mặt nhỏ nhắn, còn mang theo chút vẻ trẻ con thuần khiết, thiên chân vô tà.

Anh Dạ như vậy, giống như trái ngược với Hoàng Bắc Nguyệt. Anh Dạ đơn thuần, Hoàng Bắc Nguyệt thông minh, nếu trường công chúa Huệ Văn không phải qua đời sớm như vậy, có lẽ Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ đơn thuần ngây thơ như vậy.

Hắn nhìn gương mặt Anh Dạ, rốt cục vẫn nói: “Thời điểm mọi người nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt thì cẩn thận một chút.”

Trong lòng Anh Dạ nhảy dựng, cau mày hỏi: “Hoàng huynh, huynh có ý tứ gì?”

“Hoàng tổ mẫu là bị nàng bắt cóc đi, trận đại loạn hôm nay cũng là do nàng tạo ra, Chúc Mộng thú kia, cũng là của nàng.”

“Sao có thể?” thâm âm thanh thúy của Anh Dạ tại một nơi xung quanh yên tĩnh như vậy, có vẻ thực trong trẻo, “Thời điểm chúng ta ở Phù Quang rừng râm, từng cùng bị Chúc Mộng kia tập kích……”

Nói tới đây, Anh Dạ công chúa cũng sợ run một chút, bỗng nhiên hốt mắt đỏ ửng xoay người, “Ta tin tưởng nàng sẽ không hại ta!”

“Anh Dạ!” Chiến Dã gọi nàng một tiếng, Anh Dạ công chúa lại không nghe gì hết, nhảy lên lưng ngựa rời đi.

***** bắc nguyệt hoàng triều *****

Hoàng lăng Nam Dục quốc

Một ngọn núi cũng được đào ra để xây dựng lăng mộ của Hoàng tộc, đế vương cùng hoàng hậu của các triều đại đều được an tang tại đây.

Lăng mộ của trưởng công chúa Huệ Văn cũng ở bên trong, một ngọn xanh tươi như vậy nhưng phía dưới cùng lại là lăng mộ âm lãnh sâu thẳm.

Tướng sĩ bảo vệ lăng mộ thấy Thái hậu, không dám ngăn trở mà nhanh chóng mở cửa lăng mộ ra cho bọn họ đi vào.

Thái hậu đã tỉnh lại, ảo cảnh của Chức Mộng thú có thể tự do khống chế, tùy ý đều có thể cho con người rơi vào ảo cảnh.

Đi trong lăng mộ u ám, không khí rét lạnh xung quanh khiến cho tóc gáy người ta dựng thẳng lên, hai bên thấp Trường Minh đăng (loại đèn đốt ngày đêm trước tượng Phật), trong ánh lửa kia không hề có chút ấm áp mà chỉ cảm thấy u lãnh.

Xuống mộ thất, phải đi qua một đoạn bậc thang rất dài, Thái hậu cùng Tiêu Dao vương đi ở phía trước, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Đông Lăng theo sau.

“Thái hậu, lão nhân gia người đi trong mộ của trưởng công chúa, trong lòng có cảm giác gì đây?” Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lên

tiếng.

Chương 440: Thiên hạ là địch

8

Thân ảnh Thái hậu run lên, Tiêu Dao Vương nói: “Nguyệt nhi, không nên vô lễ như vậy.”

“Không sao.” Thái hậu khoan dung nói, “Ai gia tới nơi này, như là một giấc mộng, năm đó cũng là ai gia tự mình đưa nàng vào đây.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, cắn môi: “Giấc mộng, nói vậy thái hậu nửa đêm cũng sẽ bị bừng tỉnh đi.”

“Không sai.” Thái hậu ngẩng đầu, nhìn cửa mộ trước mắt, đẩy cửa mộ đi vào, đó là mộ thất dành riêng cho công chúa, ở bên trong là linh cữu trường công chúa Huệ Văn.

Bước chân của Thái hậu dừng một chút, thanh âm có chút nghẹn ngào: “vì sao Huệ Văn chết, ngươi muốn biết không?”

“Ta sẽ biết.” Nàng có Chức Mộng thú, chỉ cần đi vào cảnh trong mơ của thái hậu, có thể chứng kiến hết thảy.

Thái hậu nao nao, cũng là nghĩ đến nàng có Chức Mộng thú, liền cười lắc đầu: “Không cần Chức Mộng thú, ai gia tự mình nói cho ngươi biết.”

“Thái hậu, để thần nói.” Tiêu Dao Vương nói.

Thái hậu lắc đầu, nói: “Chuyện này, ta muốn chính miệng nói.”

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ nắm chặt hai tay, tiến lên duỗi tay đẩy ra cửa mộ thất dành cho các công chúa, nhưng mà bàn tay vừa động vào lại do dự một chút, rồi thu hồi tay lại chậm rãi xoay người nhìn thái hậu.

“Nói xong thì vào.”

Thái hậu nở nụ cười, trên mặt nếp nhăn bất tri bất giác thêm không ít, làm cho khuôn mặt nguyên bản hiền lành mặt thoát nhìn có loại cảm giác thâm lương đáng thương.

Trong mộ thất âm lãnh, thanh âm thái hậu thông thả, giống như thơ tự sự, chậm rãi nói ra hoàng tộc Nam Dục quốc nhiều năm trước không muốn người biết chuyện cũ chua xót.

Năm đó trưởng công chúa Huệ Văn phong hoa tuyệt đại, thông tuệ lanh lợi, lại văn võ song toàn, ở thái bình thịnh thế, nàng sẽ là một vị công chúa vô ưu vô tư, sau khi trưởng thành tìm Phò mã thành thân vừa lòng đẹp ý, sau đó con cái thành đàn, an hưởng niềm vui gia đình.

Nhưng nàng bất hạnh sinh ra ở thời đại bất ổn, lúc đó Nam Dục quốc cùng các quốc gia xung quanh thường xuyên chiến tranh, cùng Đông Ly quốc đánh một trận, hao tổn hơn phân nửa binh lực.

Trong quân đối phương có võ tướng xuất sắc, nhưng về phía Nam Dục quốc võ tướng có thể đảm đương chuyện lớn này lại chưa xuất hiện, dưới tình thế nghiêm trọng như thế, tiên hoàng chỉ có thể tự mình xuất chiến, mà quốc gia lúc ấy đành phải giao cho hoàng hậu Văn Đức và thái hậu chưởng quản.

Niên đại chiến loạn, đại bộ phận tài phú của quốc gia đều đầu nhập vào trong chiến tranh, không chỉ nói dân chúng, cho dù hoàng tộc

cùng quý tộc cuộc sống cũng rất khổ cực, mọi người trong quốc gia toàn bộ đều lên chiến trường.

Thậm chí ngay cả phụ nữ, đều phải ở phía sau trợ giúp tiền tuyến.

Hoàng thượng từ nhỏ chưa từng thấy qua phụ hoàng, ấn tượng đối với mẫu hậu lại càng ít, từ nhỏ hẳn được trưởng công chúa Huệ Văn nuôi lớn, khi đó trưởng công chúa Huệ Văn ôn nhu, xinh đẹp, trong lòng thiếu niên Hoàng thượng đối với nữ tử tốt đẹp nhất này động lòng. (My: loạn luân a, loạn luân @@)

Hoàng thượng mười bốn tuổi muốn chọn phi, vì quốc gia, thái hậu chọn lựa những người nắm trong tay binh quyền ở Nam Dục quốc, xưng bá một phương là Tĩnh An vương phủ, quận chúa Mộ thị làm phi.

Hoàng thượng thà chết không chịu lấy Mộ thị cũng càng không cho Tĩnh An vương phủ thanh danh, chộc giận nữ nhi mà Tĩnh An vương thương yêu.

Mộ thị ái mộ Hoàng thượng, không phải hẳn thì quyết không lấy chồng, mà Hoàng thượng ái mộ trưởng công chúa Huệ Văn, biết rõ là thân tỷ tỷ của chính mình, nhưng cũng không phải nàng thì không cưới.

Tĩnh An vương vì thành toàn cho nữ nhi, phái một mật thám thì tra ra chuyện này, giận tím mặt, xông vào trong cung tố cáo trưởng công chúa Huệ Văn là loại bại hoại luân thường, thân là trưởng công chúa nhưng lại dẫn dụ chính thân đệ đệ của mình! (My: dẫn dụ cái đầu ông ý >_<)

Lúc đó trưởng công chúa Huệ Văn tuổi trẻ khí thịnh, tuy rằng nàng biết tâm ý của Hoàng thượng, nhưng nàng đối với Hoàng thượng lại

không hề có ý gì.

Chương 441: Thiên hạ là địch (9)

Lúc đó trưởng công chúa Huệ Văn tuổi trẻ khí thịnh, tuy rằng nàng biết tâm ý của Hoàng thượng, nhưng nàng đối với Hoàng thượng lại không hề có ý gì, làm sao có thể chịu uất ức như thế, vì vậy mà nổi lên tranh chấp với Tĩnh An vương.

Tĩnh An vương giận dữ trở về, tiền tuyến chiến sự đang căng thẳng, hấn tay cầm binh quyền, ai cũng không dám đắc tội. Sau khi Thái hậu biết chuyện này, vừa đau lòng lại vừa bất đắc dĩ, nhiều năm như nàng thiếu quan tâm đến chuyện của Hoàng thượng, không nghĩ tới sẽ gây ra bi kịch như vậy. Vì trấn an Tĩnh An vương, thái hậu chỉ có thể ở trong con dòng cháu giống chọn lựa một người, để gả trưởng công chúa đi. Việc này tự nhiên là gạt Hoàng thượng mà tiến hành, thừa dịp Hoàng thượng đi tuần tra bắc bộ, hôn lễ vội vàng tiến thành. Vì sao lại chọn Tiêu Viễn Trình? Bởi vì lúc ấy trưởng công chúa Huệ Văn đã nói rõ là chỉ là cuộc hôn nhân trên danh nghĩa, chỉ cần tương lai Hoàng thượng đại hôn, thì hừ nàng đi. Cưới vợ là trưởng công chúa, tương lai một bước lên mây, nơi này là thời đại cường giả vi tôn, Tiêu Viễn Trình lại không có thiên phú, chỉ có thể dựa vào con đường làm quan mới có thể trở nên nổi bật. Trưởng công chúa Huệ Văn thông minh, biết hấn là hạng người gì, mới chọn hấn. Đây là kế Chu Du đánh Hoàng Cái*, một người nguyện đánh, một người nguyện chịu đòn, không có gì để nói, chỉ là một cuộc giao địch mà thôi. * Tục ngữ có câu “Chu Du đánh Hoàng Cái”

, vừa muốn đánh, vừa muốn chịu đòn, ấy gọi là khổ nhục kế vốn được lưu truyền.

Xem thêm tại đây Hôn lễ rất thuận lợi hoàn thành, chờ Hoàng thượng chạy về, ván đã đóng thuyền, trưởng công chúa từ trong cung đi ra ngoài, tiến vào phủ trưởng công chúa. Mà Tiêu Viễn Trình từ Tiêu gia là một thiếu gia không ai biết đến, biến hóa nhanh chóng thành Phò mã trưởng công chúa, ở thành Lâm Hoài thoáng cái thành người có quyền thế. Hoàng thượng đối hẳn hận thấu xương, nhưng đối với phía trưởng công chúa, lại không thể làm gì, được trưởng công chúa khuyên, Hoàng thượng cũng rút cuộc đáp ứng lấy đại cục làm trọng, cưới quận chúa Tĩnh An vương phủ làm vợ. Muốn bảo vệ cho một người nam nhân, trước phải lấy được người của hắn, sau phải đoạt được tim của hắn, nhưng mà hoàng hậu trừ đạt được người của hoàng thượng ra, nhưng làm như thế nào đều không có khả năng đoạt được trái tim của hoàng thượng. Cuộc sống hôn nhân mấy năm cũng không thoải mái, hoàng thượng lãnh đạm cùng tận lực xa lánh đều khiến cho Hoàng hậu thương tâm, nàng là một người phụ nữ cứng cỏi, sẽ không dễ dàng buông tha như vậy, tưởng rằng chỉ cần chờ đợi, rút cuộc có một ngày hoàng thượng sẽ đáp lại tấm lòng của nàng. Nhưng là mắt thấy hậu cung mỗi ngày đều có những khuôn mặt mới phong phú đi vào, mặc kệ là vì Nam Dục quốc, hay là Hoàng thượng cố ý, phụ nữ cho dù không mĩ mạo bằng nàng, không gia thế cao quý bằng nàng, Hoàng thượng đều ân sủng vô hạn. Hoàng hậu nhìn ở trong mắt, thương trong lòng, mà thống khổ nhất là mỗi lần trưởng công chúa Huệ Văn tiến cung, ánh mắt hoàng thượng luôn để ở trên người nàng, cái loại ý nghĩ nồng đậm yêu thương quyến luyến sủng ái, so với nhìn Hoàng thượng cùng các tần phi khác ân ái còn làm cho nàng thống khổ hơn. Nói cũng kỳ quái, trưởng công chúa Huệ Văn thành thân nhiều năm, nhưng vẫn không hoài thai, ngược lại Tiêu Viễn Trình lại lấy thêm vài phòng di nương trước sau đều mang thai, sinh hạ hài tử. Mà trưởng công chúa Huệ Văn không để ý, nàng không thường ở đế đô, hàng năm tự động xin đến tiền tuyến giết giặc, số lần trở về cũng rất ít có thể đếm được. Nguyên vốn tưởng rằng, cuộc sống yên tĩnh như vậy cũng tốt, thái hậu yên tâm, hoàng hậu cũng dần dần thoải mái, Tĩnh An vương

thấy chuyện như vậy phát triển cũng không thể nói gì hơn. Nhưng mà mùa đông năm ấy, đại tướng Đông Ly quốc kia uy danh hiển hách lãnh quân binh cùng tiên hoàng giao chiến, tiên hoàng trúng kế bỏ mình, đại tướng quân một đường lãnh binh đánh vào đô thành Lâm Hoài của Nam Dục quốc, bắt thái tử trẻ tuổi làm tù binh. Trưởng công chúa Huệ Văn dưới sự giận dữ, một người một ngựa đuổi theo đại quân Đông Ly quốc, đoạt thái tử đang bị bắt làm tù binh trở về, nhưng lúc này đây đã xảy ra chuyện.

Chương 442: Thiên hạ là địch (10)

Đại tướng quân của Đông Ly quốc Ngụy Võ thần là một kẻ tiểu nhân đê tiện, nhưng người này trên mặt quân sự chiến lược thật sự là nhân tài, tuy rằng làm nhiều việc ác, nhưng Hoàng đế Đông Ly vẫn nhắm một mắt mở một mắt cho hắn, chỉ cần hắn đánh thắng trận thì hắn muốn cái gì cho cái đó!

Ngụy Võ Thần thấy trưởng công chúa Huệ Văn trên chiến trường, chỉ thoáng nhìn cũng thấy kinh ngạc, tâm sinh một loại tình cảm ái mộ, vốn bày tỏ với trưởng công chúa Huệ Văn nhưng không được chấp nhận nên thẹn quá thành giận. Trong trận chiến ấy Ngụy Võ Thần giết hoàng đế của Nam Dục quốc, lại đánh vào đô thành của Nam Dục quốc, còn bắt thái tử Nam Dục quốc làm tù binh, có thể nói đã khiến Nam Dục quốc tan rã từ trong ra ngoài một nửa! Hắn đúng là thiên tài khủng bố, cho đến bây giờ ở thành Lâm Hoài mỗi khi có người nhắc tới Ngụy võ Thần của Đông Ly quốc, mọi người vẫn mang vẻ mặt kinh hoàng sợ hãi. Ngụy võ thần muốn dụ trưởng công chúa Huệ Văn ra ngoài, một kế này tự nhiên là thực hiện được, chỉ là hắn thật không ngờ, sự giận dữ của trưởng công chúa Huệ Văn lại đáng sợ như vậy! Đoạn đường nàng đi qua gặp tướng trăm tướng gặp lính giết lính, lại khống chế một con thần thú! Ngụy võ thần tuy lợi hại, nhưng nào có thể cùng thần thú đối kháng? Thần thú là một con hắc long quý dị khủng bố, đại quân Đông Ly quốc cơ hồ sụp đổ tan tành, những cao thủ tử thương vô số, ngay cả Ngụy Võ Thần cũng chặt đứt một cánh tay mới có thể chạy thoát! Một trận chiến này làm cho Ngụy Võ Thần thẹn quá hóa giận, bản tính tiểu nhân hèn hạ hoặc là không làm nếu đã làm phải làm đến cùng, bắt thái tử nuốt một viên Ngọc Cốt đan, ném tới một cái khe núi, sau đó chính mình

mang người chạy trốn. Ngọc Cốt đan là đan dược do luyện dược sư tà ác nghiên cứu chế tạo ra, lấy dược tính là 'chí tà chí ác, loạn âm độc' khiến cho một số quý tộc rất tán thưởng. Ngọc Cốt đan chỉ có một giải dược duy nhất, chính là phụ nữ, hơn nữa phải là phụ nữ cùng chung huyết thống....

(My: @@ oa oa mọi chuyện sẽ đi về đâu) Nếu không, sau một canh giờ thất khước (gồm: hai mắt, hai tai, hai lỗ mũi, miệng) chảy máu mà chết. Trưởng công chúa Huệ Văn thành tâm muốn cứu đệ đệ của chính mình, sao có thể nghĩ đến vậy Ngụy Võ Thần sẽ dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ như vậy. Nàng nghĩ cả đời mình chưa từng làm chuyện xấu, vậy mà phải nhận báo ứng như vậy.

(My: tử mới giết mấy ngàn người đó nha @@) Sau khi trở lại thành Lâm Hoài, thái tử đăng cơ, không lâu sau trưởng công chúa Huệ Văn mang thai, Tiêu Viễn Trình cùng trưởng công chúa Huệ Văn vẫn một mực trong sạch chưa có làm chuyện gì, hẳn tự nhiên biết đứa nhỏ này không có khả năng là của hắn. Hắn vừa tức vừa giận, vợ chồng danh nghĩa thì như thế nào? Cảm tình nhiều năm như vậy, từ trước đến nay hắn cùng nữ nhân này ở cùng một chỗ, trong lòng sao lại không có cảm tình? Ngay cả khi biết trưởng công chúa không có tình cảm với hắn, nhưng mà trong lòng vẫn có một an ủi: tốt xấu gì nàng cũng là thê tử danh chính ngôn thuận của mình. Từ điểm này, hắn so với bất cứ nam tử nào ái mộ trưởng công chúa Huệ Văn đều có ưu thế hơn. Nhưng mà, thế nào cũng không nghĩ đến trưởng công chúa Huệ Văn sẽ mang thai sau lưng hắn? Đứa bé kia là của ai, hắn mấy lần ép hỏi, nàng cũng không chịu nói, thậm chí thái độ đối với hắn cũng càng ngày càng lạnh nhạt, Tiêu Viễn Trình rất sợ hãi, nghĩ đến tiền đồ của mình, liền buộc chính mình phải đem cái nón xanh này đội ở trên đầu. Năm ấy Hoàng Bắc Nguyệt được sinh ra, đúng lúc thắng một trận chiến, Hoàng thượng long nhan vui vẻ, sắc phong quận chúa, có đất phong, còn đại xá thiên hạ, hoàng tử cùng công chúa chân chính cũng không có đãi ngộ như vậy.

Chương 443: Thiên hạ là địch (11)

Hoàng hậu buồn bực không vui, cũng khiến cho Tĩnh An vương mấy lần hướng Hoàng thượng góp lời, nói không hợp quy củ, bởi vì trong lúc nói năng có nhiều bất kính với trưởng công chúa Huệ Văn, Hoàng thượng giận dữ, đuổi Tĩnh An vương tới biên cương làm thủ vệ!

Hành động kia làm mọi người khiếp sợ, Tĩnh An vương là ai? Quyền cao chức trọng, trong tay lại nắm trọng binh, trong gia tộc nhân tài xuất hiện lớp lớp, cao thủ vô số, ngay cả tiên hoàng năm đó đối với Tĩnh An Vương còn phải nể mặt ba phần.

Việc lần này của Hoàng thượng không thể nghi ngờ làm Tĩnh An vương tức giận, Tĩnh An vương mang theo cao thủ trong gia tộc đi biên cương, trên danh nghĩa là bảo vệ biên cương kì thực lại chiêu binh mãi mã, chiếm cứ một phương.

Hoàng thượng căn cơ chưa ổn, quốc gia cùng lúc loạn trong giặc ngoài, hành động này của Tĩnh An vương không khác gì muốn làm phản.

Khi đó may là có Thái hậu suy nghĩ chu toàn, vừa ban ân vừa uy hiếp, ép Tĩnh An vương không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Rồi sau đó Tĩnh An vương gửi mật tin cho thái hậu, nói trưởng công chúa Huệ Văn là yêu tà chuyển thế, hại nước hại dân, một ngày nàng còn sống, Nam Dục quốc nhất định không được an bình.

Nhìn thấy thư này thái hậu giận không kìm được, nữ nhi đáng tự hào

của bà, tự nhiên bà biết nữ nhi của mình là hạng người gì, Tĩnh An vương sợ hãi danh vọng của trưởng công chúa Huệ Văn ở trong lòng dân chúng vang xa, sợ hãi sẽ có một ngày nữ nhi của hấn ngay cả quyền lợi của mẫu nghi thiên hạ cũng không còn.

Đối với thư này Thái hậu không nói một từ, Tĩnh An vương nhiều lần đưa thư đến, cuối cùng thái hậu chỉ có thể đồng ý, một ngày mà bà còn sống thì Mộ thị vĩnh viễn là hoàng hậu, ngày sau hoàng gia cùng Mộ gia nhất định trọn đời giao hảo, vĩnh viễn có mối quan hệ thông gia! Tĩnh An vương cũng là cáo già, tự biết tính tình cuồng ngạo không câu nệ của Hoàng thượng, trưởng công chúa lại quả quyết thông minh, nếu như tương lai Văn Đức thái hậu qua đời, Mộ gia bọn họ tuyệt đối không có kết cục tốt.

Suy nghĩ mãi, Tĩnh An vương phủ quyết định cử binh đánh vào thành Lâm Hoài, hấn binh hùng tướng mạnh, ở biên cương nghị ngại lấy sức nhiều năm, bồi dưỡng cao thủ vô số, mà Nam Dục quốc đã trải qua đại chiến cùng Đông Ly quốc, hơn nữa tiểu quốc xung quanh thịnh thoảng khiêu khích xâm phạm, đã sa cơ lỡ vận.

Tình thế bấp bênh, chính quyền của hoàng gia Nam Dục bất cứ lúc nào cũng có thể bị hủy trong tay cường địch, còn bị ngoại thích thay thế.

Văn Đức thái hậu ở từ đường quỳ một ngày một đêm, cuối cùng viết một phong thư, cho người đưa cho Tĩnh An vương, rồi sau đó trong đêm mưa, thái hậu tự mình xuất cung, cùng Tĩnh An vương mật đàm nửa đêm.

Binh mã của Tĩnh An vương bí mật đóng quân ở ngoài thành Lâm Hoài, án binh bất động.

Sau đó thái hậu mời Tiêu Dao vương tới, xin hấn luyện chế độc

được vô sắc vô vị, ăn vào giống như ngã bệnh mà chết bất đắc kỳ tử, cho dù ngự y cũng nhìn không ra.

Mục đích sử dụng thuốc này, Tiêu Dao vương cũng không biết, chỉ biết là thái hậu phân phó, hẩn liền làm theo.

Sau khi được được luyện xong, thái hậu tự mình phân phó Tuyết di nương đưa trưởng công chúa Huệ Văn uống, đêm hôm đó không có gió cũng không có mưa, thái hậu đem Hoàng Bắc Nguyệt tiến cung, đứa bé kia vừa ngủ, mà thái hậu ở trong hoa viên của Dục Tường cung đứng một đêm, không hề chớp mắt, thẳng đến ngày thứ hai tin trưởng công chúa Huệ Văn đã chết truyền đến

Sau đó Tĩnh An vương lặng lẽ lui binh, Hoàng thượng nổi giận, thái hậu bệnh không dậy nổi, Tiêu Dao vương biết được việc này vừa sợ vừa giận, bi thống vô hạn, tự mình đến nước khác.

Ai cũng không biết chân tướng năm đó trưởng công chúa Huệ Văn chết đi, thái hậu thẹn với lòng, nhiều năm không dám quay lại đế đô, cũng không dám đối mặt cùng Hoàng Bắc Nguyệt.

Việc này là bí mật của Nam Dục quốc, trừ thái hậu cùng Tiêu Dao Vương, không người nào biết, thậm chí ngay cả Hoàng thượng cũng bị dấu diếm.

Hoàng thượng sao có thể biết đây? Mẫu thân của hẩn lại hại chết người mà hẩn yêu nhất.

Chương 444: Thiên hạ là địch (12)

Trong thông đạo của một thất vấn âm lãnh sâu thẳm, hỏa quang nháy lên chiếu vào khuôn mặt thái hậu, như ẩn như hiện làm người ta nhìn không chân thật.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đứng lên, dưới chân mềm nhũn, dựa vào vách tường mộ thất lạnh như băng.

“Nguyệt nhi, dưới tình huống ấy thái hậu không có lựa chọn.

”

Tiêu Dao vương chậm rãi mở miệng, thanh âm vang trong khắp mộ đạo.

Hoàng Bắc Nguyệt mở hai tròng mắt đen nhánh, con ngươi trong suốt luôn là ánh sáng kiên định, nhưng hiện tại, lại nhuộm thêm vài phần lệ ý mông lung.

Bị lừa gạt lâu như vậy nàng thật sự không thể dễ dàng tiếp nhận, nếu như được lựa chọn một lần nữa, nàng sẽ không cần biết sự thật tàn khốc như vậy.

“Trước khi nàng chết, từng nói không muốn ta tiến vào gia tộc đế vương.

”

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi quay đầu lại nhìn Hoàng thái hậu “Nàng sớm đã biết, người hạ độc nàng, là thái hậu.

”

Thái hậu hai tay ôm mặt, thấp giọng khóc lên.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, vành mắt chung quanh có một chút hồng, khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng nói: “Nam Dục quốc Tĩnh An vương, Đông Ly quốc Ngụy Võ Thần, ta đều nhớ kỹ.

”

“Nguyệt nhi?”

Tiêu Dao Vương nhìn nàng, vẻ mặt lo lắng, “Người muốn làm gì?”

“Thiếu nợ thì trả tiền, giết người thì đền mạng!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói hết, nhanh chóng từ cầu thang đi xuống, dùng sức đẩy ra cửa của mộ thất.

“Tiểu thư!”

Đông Lăng ôm Tiểu Hồ cùng Chi Chi theo kịp.

“Chớ vào.

”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, chính mình đi vào bên trong mộ thất âm lãnh, khép cửa mộ lại.

Thời gian mộ thất được xây dựng cũng chưa lâu, bên trong còn không có loại không khí quý dị tích lũy sau thời gian dài, ở hiện đại nàng từng một lần tiến vào một cỗ mộ thời Chiến quốc, đến nay trong lòng nàng vẫn còn có loại cảm giác sợ hãi âm hàn.

Có lẽ là nữ nhi của trưởng công chúa Huệ Văn, cho nên đi vào trong mộ thất, trừ chung quanh không khí có chút âm lãnh, trong lòng cũng không có chút cảm giác sợ hãi nào.

Bốn phía trên vách tường vẽ bích họa màu sắc rực rỡ, miêu tả sự tích cả đời huy hoàng của trưởng công chúa Huệ Văn, chẳng vách tường lạnh như băng, cho dù màu sắc có sặc sỡ như thế nào đi nữa, cũng chỉ có thể làm cho người ta cảm giác bi thương mà thôi.

Quan tài để ở giữa mộ thất, dựa theo tập tục Nam Dục quốc, quan tài phía trên lát gốm vóc cùng tơ lụa hoa lệ, màu sắc tươi đẹp, giống như người chết đi vẫn được mặc hoa phục.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua, phía trước quan tài, trên mặt đất có một bó hoa sen đã khô, màu sắc còn chưa phai tàn, mơ hồ có thể tưởng tượng ra khi hoa nở là cỡ nào thanh lệ thoát tục.

Quan tài của trưởng công chúa sau khi an tang trong mộ thất thì hoàn toàn bị phong bế, bên ngoài có người thủ lãng, tuyệt đối không cho phép có người đi vào.

Bó hoa này, là ai để ở chỗ này? Hoàng Bắc Nguyệt quỳ xuống trước quan tài, ngẩng đầu nhìn quan tài được bao bọc trong tơ lụa hoa lệ, thấp giọng nói chuyện.

“Trưởng công chúa Huệ Văn, cho đến nay, ta đã giúp con gái của ngươi lấy lại công đạo, những kẻ hại chết nàng, ta cũng đã để cho bọn họ bị báo ứng, ngươi ở dưới cửu tuyền, có thể yên nghỉ chứ?”

Thanh âm của nàng rất thấp, quanh quẩn trong mộ thất bị phong bế.

“Nhiều năm như vậy, người ôm hận mà chết, hôm nay ta trả lại người một cái công đạo, người hại người, ta cũng sẽ để cho bọn họ phải trả thật lớn!”

Hoàng Bắc Nguyệt từ nạp giới lấy ra chủ thủ, đem một đoạn tóc dài cắt bỏ, cột lại bằng dải băng nhẹ nhàng đặt ở trên quan tài.

“Chỗ tóc này xem như nữ nhi của người đi, nó sẽ làm bạn với người.

”

Chương 445: Thiên hạ là địch (13)

“Cả đời người không làm sai chuyện gì, tại sao phải nhận báo ứng như vậy?”

“Trương công chúa Huệ Văn, nếu như có thể, ta cũng nguyện ý gọi người một tiếng ‘mẫu thân’, thân thể này là người ban cho, vì người làm chuyện gì cũng đều là điều phải làm.”

“Nếu như trên thế giới thật sự có linh hồn, hiện tại người đã gặp lại Bắc Nguyệt quận chúa chứ, hy vọng ở thế giới kia, không có phản bội, không có thống khổ, không có thân bất do kỷ.”

“Yên nghỉ đi, còn lại giao cho ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt dập đầu lạy ba cái, đứng lên, nhìn quan tài một cái rồi chậm rãi xoay người đi ra ngoài. Bên ngoài thái hậu ngẩng đầu nhìn thấy nàng, hốc mắt khóc sưng đỏ, thương tâm nói: “Bắc Nguyệt, mẫu thân người có ổn không?”

“Nàng tốt lắm, không nhọc thái hậu quan tâm.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, “Vong linh đã yên nghỉ, thái hậu thông cảm, không nên đi quấy rầy.”

Nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt đưa Đông Lăng cùng hai ấu thú, dọc theo cầu thang đi lên. “Nguyệt nhi, người muốn đi đâu?”

Tiêu Dao vương ở phía sau hô. “Vương gia, ta cũng không trách

người, chuyện tình năm đó xin hãy quên đi, cho dù người có hối hận đến chết, cũng không thể thay đổi chuyện đã xảy ra.”

Burds chân Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngừng lại. Nhìn thần sắc Tiêu Dao Vương trong lúc đó, có thể thấy chuyện tình năm đó hẳn cũng tự trách và hối hận, đặc biệt hiện tại thấy Hoàng Bắc Nguyệt, nàng lớn lên kiên cường tự tin như vậy càng làm cho hắn cảm giác xấu hổ vô cùng. “Ta đáp ứng mẫu thân người, chiếu cố người thật tốt.”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cong lên một chút, nói: “Ta vốn là người trôi dạt, không có chỗ nào cố định, Vương gia chiếu cố tốt chính mình là được, từ nay về sau, Nam Dục quốc không có Bắc Nguyệt quận chúa.”

“Nguyệt nhi....”

Tiêu Dao vương cả kinh nói. Thái hậu cũng bỗng nhiên xoay người: “Bắc Nguyệt, người muốn hoàng tổ mẫu trả giá lớn thế nào cũng được, người tuổi nhỏ như vậy, nghìn vạn lần không nên tùy hứng!”

“Lòng ta đã quyết, xin thái hậu không nên ngăn trở.”

Hoàng Bắc Nguyệt kiên quyết nói, cũng không quay đầu lại nữa, không cần nhìn lại những thân nhân này, bọn họ đã là quá khứ. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu đi về phía trước, bóng lưng hiu quạnh dứt khoát, nước mắt thái hậu rơi xuống như mưa, quỳ rạp xuống đất “Là ai gia gây nghiệp chướng...”

Gió bắc hiu quạnh, tuyết rơi nặng hạt từ bầu trời phiêu tán xuống, vài bông tuyết bay lả tả, giống như lời cáo biệt. “Tiểu thư, chúng ta đi nơi nào?”

Đông Lăng khóc đến hốc mắt đỏ bừng, hiện tại nước mắt không

ngừng lại được, có chút bất lực nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời, nhẹ giọng nói: “Đông Lăng, có rượu không?”

“Rượu?”

Đông Lăng gật mình một cái, vội vàng gật đầu, “Có.”

Đông Lăng có một cái nạp giới cấp thấp, sáng nay Hoàng Bắc Nguyệt phân phó nàng mang một đồ hỗn tạp, rượu làm ấm người, nàng cũng bỏ vào vài hũ. Lấy ra một vò rượu, mở nắp ra, thuận tiện cầm một cái chén rượu, rót một chén, đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt. “Tiểu thư, muốn làm cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười, kéo quần áo quỳ xuống, nói với Đông Lăng: “Đông Lăng, ngươi cũng quỳ xuống.”

Đông Lăng gật đầu, quỳ xuống theo nàng, chính mình cũng rót một chén rượu. Hoàng Bắc Nguyệt giơ chén rượu lên, đối với phương hướng lăng mộ trưởng công chúa Huệ Văn, nhìn trời chậm rãi thì thầm: “Mây trắng trên cao, lấy mùi hương của bầu trời, hoàng thổ một nắm, rót rượu tế cửu tuyền, danh thụ phồn hoa, nhân thế tុ tán.”

Nói xong, lấy một nắm hoàng thổ (đất ý) để vào trong chén rượu, sau đó vẩy lên trời cao.

(My: thế là tỷ ấy đã dứt áo ra đi báo hiệu một huyền thoại sẽ ra đời:3
* tung bông *)

Chương 446: Thiên hạ là địch (14)

Đông Lăng cũng học theo nàng, đem rượu đổ đi, hiểu Hoàng Bắc Nguyệt đang tế bái trường công chúa Huệ Văn, nhất thời nước mắt không ngừng rơi xuống.

“ Trường công chúa điện hạ, ngài yên nghỉ đi, Đông Lăng sẽ cố gắng phục vụ tốt tiểu thư, cho dù tan xương nát thịt, Đông Lăng cũng sẽ che ở phía trước cho tiểu thư!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, nhẹ giọng cười nói: “Bớt nói nhảm, đi theo ta, làm sao có thể để người tan xương nát thịt?”

Đông Lăng khịt khịt cái mũi nói: “ Điều Đông Lăng nói là sự thật! Bây giờ tiểu thư muốn làm gì, Đông Lăng cũng sẽ đi theo, tiểu thư ở đâu, Đông Lăng cũng ở đấy!”

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bả vai của nàng, đã sớm biết tính cách Đông Lăng là như vậy, mặc kệ là trong hoàn cảnh nào đều không rời bỏ nàng, cho nên không nghĩ tới việc đuổi Đông Lăng đi. Hướng chi có Đông Lăng bên mình cũng là một chuyện tốt, nàng từ nhỏ cô đơn một mình lớn lên, vẫn rất hy vọng có người bên cạnh giúp đỡ, hơn nữa Đông Lăng sẽ chiếu cố Tiểu Hồ cùng Chi Chi, xem như là trợ thủ đắc lực của nàng. “ Nếu không sợ chịu khổ thì có thể theo.”

Đông Lăng nghe nàng nói như vậy, biết là nàng đã đồng ý, lập tức vui vẻ gật đầu: “Cho dù cực khổ thế nào Đông Lăng cũng không sợ!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, từ nạp giới lấy ra hộp gấm mà Tiêu

Dao Vương đưa, mở ra, bên trong có hai viên đan dược màu tím vàng, phía trên màu vàng thoáng hiện hoa quang, lực lượng nguyên khí mạnh mẽ từ bên trong đan dược thẩm thấu ra ngoài.

Chỉ là nhìn như vậy, cũng có thể cảm giác được một loại áp lực, đặc biệt Đông Lăng chỉ là người có thiên phú bình thường, nhất định trong trái tim cảm thấy bị áp bách nặng nề. “Tiểu thư, đây là vật gì vậy?”

Đông Lăng tò mò hỏi, đôi mắt mở rất to, cho tới bây giờ vẫn chưa từng thấy qua loại đan dược này! “Đây là Tẩy Tủy đan.”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, từ trong hộp gấm lấy ra một viên Tẩy Tủy đan: “Đây là cho ngươi, Đông Lăng, ở thời đại này không nên làm người yếu, sau này chúng ta sẽ có càng nhiều nguy hiểm, ngươi nhất định phải cố gắng.”

Đôi mắt của Đông Lăng nhìn thẳng, ngơ ngác nhìn Tẩy Tủy đan lóe quang hoa, khiếp sợ không kiềm chế được. “Tiểu thư, người lấy được Tẩy Tủy đan từ chỗ nào vậy?”

Mặc dù Đông Lăng chỉ là nha hoàn thiên phú bình thường, nhưng là đối với loại bảo bối làm người ta mơ ước như Tẩy Tủy đan, vẫn có nghe đến. Tẩy Tủy đan khó có thể luyện chế, trên cả đại lục này ai cũng biết là không biết cách bao nhiêu năm mới nghe nói có luyện dược sư luyện chế ra Tẩy Tủy đan. Cho dù là cầm núi vàng hay núi bạc cũng không mua được, làm sao tiểu thư thoáng cái đã có hai viên? Kể từ khi biết Hoàng Bắc Nguyệt chính là Hí Thiên, Đông Lăng đã vô cùng sùng bái Hoàng Bắc Nguyệt, biết nàng có năng lực rất lớn, ở trong mắt nàng thì Hoàng Bắc Nguyệt là không gì không làm được. Nhưng thoáng cái đã có hai viên Tẩy Tủy đan, đó quả là điều không thể tin được! Nhìn vẻ mặt Đông Lăng ngu ngơ, Hoàng Bắc Nguyệt không muốn giải thích nhiều, Tẩy Tủy đan này là của Phong

Liên Dực cho, nàng không thích nhắc lại chuyện này. “Sau này giải thích với người sau, giữ cho chắc, một lát nữa tìm một chỗ an tĩnh để người nghỉ ngơi, đem Tẩy Tủy đan ăn hết, ta muốn đi làm một chút chuyện.”

Đông Lăng lập tức cầm tay nàng: “Tiểu thư, người muốn đi đâu? Người đừng bỏ Đông Lăng để đi một mình?”

“Ta đã đồng ý sẽ mang người đi cùng, nhất định sẽ không nuốt lời, chỉ là trong thành Lâm Hoài có việc ta không hoàn thành không được, ta không muốn mang theo tiếc nuối rời đi!”

Đông Lăng thấp thỏm gật đầu.

Chương 447: Thiên hạ là địch (15)

Đông Lăng thấp thỏm gật đầu, trong lòng âm thầm thề, sau khi nàng ăn Tẩy Tủy đan, nhất định phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, có thể trở thành người trợ giúp cho tiểu thư, sẽ không để tiểu thư một mình đối mặt tất cả mọi chuyện!

Thu dọn đồ đạc xong, bỗng chân núi truyền đến một tiếng vó ngựa dồn dập, bọn họ đứng từ trên cao, nhìn xuống thấy được một người cưỡi ngựa rất nhanh chạy đến phía hoàng lăng.

“Tiểu thư, là Anh Dạ công chúa!”

Đông Lăng chỉ vào người phía dưới nói.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn thoáng qua, phía dưới một cô gái mặc hồng y giục ngựa chạy như điên, đúng là Anh Dạ công chúa.

Hơi ngần người một chút, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Chúng ta đi thôi.”

”

Đông Lăng ba bước thành hai bước theo kịp, xoa đầu Tiểu hổ, nói: “Anh Dạ công chúa tâm địa thiện lương, mặc dù tính cách có hơi điều ngoa, nhưng nàng đối rất tốt với tiểu thư.”

”

Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì cả, nàng hiểu rõ tính tình công chúa Anh Dạ, giống như Đông Lăng nói, lại nói tiếp, Anh Dạ công chúa và Chiến Dã cùng là một loại người.

Bề ngoài nhìn chung sống không tốt, phong thái cao quý, khó có thể đến gần, trên thực tế, chỉ cần tiếp xúc qua sẽ hiểu, thật ra bọn họ đều là người rất tốt.

Chỉ là, hôm nay đã xảy ra chuyện này, nàng cùng Anh Dạ và Chiến Dã, khó có thể giống như trước đây.

Cũng không nhìn Anh Dạ công chúa nữa, Hoàng Bắc Nguyệt tăng nhanh bước chân, cùng Đông Lăng đến đô thành.

Tìm một nhà trọ ở ngoài thành, để Đông Lăng vào ở trước, Hoàng Bắc Nguyệt lại lên vào trong thành một lần nữa.

Lâm Hoài thành vẫn yên bình như thế, dân chúng vẫn sống bình thường như chưa có gì, chuyện xảy ra ở Linh Ương Học Viện chưa truyền tới.

Những hắc sắc kỵ binh rất nhanh đã đưa người của hoàng tộc bị Chúc Mộng thú tấn công bên trong Linh Ương Học Viện bình an vô sự trở về.

Linh Ương Học Viện giờ đây luôn trong tình trạng phòng thủ, nghe lên được mấy lão sư của Linh Ương Học Viện nói chuyện, Hoàng Bắc Nguyệt mới biết, hóa ra là người của Đông Ly Quốc muốn đến thăm Linh Ương Học Viện, kết quả là bây giờ vẫn chưa thấy đi ra.

Thương Hà viện trưởng phái người vào tìm, kết quả là một đám sứ giả của Đông Ly quốc như đã bốc hơi, hoàn toàn không thấy! Nếu như thái tử của Đông Ly quốc xảy ra chuyện gì ở Nam Dục quốc,

hậu quả có thể rất nghiêm trọng.

Hoàng Bắc Nguyệt biết nhất định nhóm người kia đi về hướng Linh Tôn, đặc biệt ở trong tòa tháp thứ bảy.

Hừ! Đám người ngu ngốc này, muốn đến tháp thứ bảy bắt Linh Tôn, không biết lượng sức mình.

Linh Tôn cường đại như vậy, tự có biện pháp đối phó những người Đông Ly quốc đó, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không lo lắng, nàng phủ một chiếc áo choàng màu đen, đi về hướng phủ Tĩnh An vương.

Trong thư phòng phủ Tĩnh An vương Tĩnh Anh vương vừa mới tỉnh dậy, đầu đau như muốn nứt ra, nhưng lúc này cũng không dám trì hoãn mà chỉ trong chốc lát, Tĩnh An vương nóng nảy mời các cao thủ mật đàm ở trong thư phòng.

“Vương gia, Hoàng Bắc Nguyệt có Chức Mộng thú, nhất định nàng không thoát được việc liên quan đến người của Tu La thành, lai lịch của nàng không hề nhỏ!”

Một lão giả hạc phát đồng nhan (tóc bạc nhưng mặt hồng hào) nói, hẳn chính là vị cao thủ lợi hại nhất trong phủ Tĩnh An vương.

“Khúc tiên sinh, ngay cả ngươi cũng nói vậy, thì chắc là thế rồi?”

Tĩnh An vương buồn bã lo lắng nói.

Khúc tiên sinh cùng mấy vị cao thủ kia nhìn nhau, sau đó đều lắc đầu, nói: “Vương gia, Tu La thành kia là nơi nào, chắc ngài cũng biết rõ, mặc dù chúng ta được cho là cao thủ ở Nam Dực quốc, nhưng trước mặt của người Tu La thành, triệu hoán sư cứu tinh chỉ giống như một tiểu hài tử không chịu nổi một kích.

Chương 448: Thiên hạ là địch (16)

Nghe xong những lời như thế, Tĩnh An vương không khỏi mất hứng: “Nuôi quân ba năm, dụng quân một giờ! Chẳng lẽ các ngươi muốn trơ mắt đứng nhìn ta bị nha đầu kia giết chết sao?”

Khúc tiên sinh là một cao thủ, mặc dù trong Tĩnh An vương phủ chỉ là môn khách, thế nhưng khi đi ra Tạp Nhĩ Tháp đại lục, thân là Triệu hoán sư, bọn họ cho dù đi đến đâu cũng được mọi người tôn trọng.

Bọn họ không phải nô bộc do Tĩnh An vương phủ nuôi, tuy rằng ngày thường cũng có chút tôn trọng đối với Tĩnh An vương, nhưng đó là do vị thế hoàng thân quốc thích của hắn ở Nam Dục Quốc mà thôi! Tôn trọng thì tôn trọng, nhưng điều này không có nghĩa là bọn họ nguyện ý làm tay sai cho Tĩnh An vương tùy ý sai khiến! “Vương gia!”

Khúc tiên sinh lạnh lùng nói: “Năm đó ngươi nắm giữ nhiều quyền lực, vì nữ nhi mà ép buộc Thái hậu hạ độc sát hại Huệ Văn Trưởng công chúa.

Hôm nay Bắc Nguyệt quận chúa ra tay báo thù, đây là việc nhà của các ngươi, theo lý mà nói thì ngoại nhân chúng ta tốt nhất không nên xen vào.”

“Ngươi nói cái gì?”

Tĩnh An vương cả giận nói: “Sự việc năm đó chẳng lẽ các ngươi không có phần hay sao?”

Hừ! Một lũ cao thủ giả nhân giả nghĩa, nếu không phải lúc đầu đám người này góp gió thổi phồng sự việc, hấn làm sao có thể làm ra loại chuyện tình bức cung này! Khúc tiên sinh cũng tức giận nói: “Năm đó đều là do Vương gia khư khư cố chấp! Giờ thì thế nào? Muốn đem chúng ta kéo xuống nước hay sao?”

Những lời này của Khúc tiên sinh mang tính khiêu khích rất lớn, có phúc thì chúng ta cùng hưởng, thế nhưng có họa thì tự người gánh lấy đi! Tĩnh An vương này cũng không phải là hạng người anh minh khiến cho người khác tâm phục khẩu phục. Những cao thủ này theo Tĩnh An vương phủ thực chất cũng chỉ là do nhìn thấy quyền thế của Tĩnh An vương phủ ở Nam Dục Quốc mà thôi! Nếu không, người như Tĩnh An vương sao có thể xứng để cho bọn họ đi theo chứ? “Vương gia, việc nhà của Hoàng tộc, chúng ta sẽ không xen vào, tránh sau này người khác bàn tán!”

“Đúng vậy Vương gia, quốc có quốc pháp, gia có gia quy, ngài lại thân là quốc cửu, lại là ngoại công của Thái tử điện hạ, Bắc Nguyệt quận chúa chắc chắn sẽ hạ thủ lưu tình, ngài cứ thả lỏng, đến lúc đó nói lời xin lỗi là được rồi.”

Đám cao thủ đều đồng loạt đứng lên, biểu lộ lập trường của chính mình.

Bọn họ đồng tâm hiệp lực như vậy, hoàn toàn không còn bộ dáng lục đục như bình thường! Nói đùa, đó là người của Tu La thành đó, bọn họ còn muốn sống lâu thêm mấy năm nữa nha, tuyệt đối không thể nhảy vào vũng nước đục này, nếu không sẽ mất cả chì lẫn chài! Tĩnh An vương tức giận đến mức thổi râu trợn mắt.

Hấn nhìn đám cao thủ, ghen một bụng lửa giận nhưng lại không dám phát ra, chỉ có thể cố gắng kìm chế: “Các vị, ngày thường bốn

vương cũng không có làm phiền gì đến các vị, nhưng hôm nay, xin các vị hãy lưu lại giúp ta một tay đi! Khúc tiên sinh cười nói: “Vương gia, lời cũng đã nói đến mức này, để tránh tổn thương hòa khí, tốt nhất bọn ta vẫn nên ra ngoài thôi, còn ngài, ngài nên chuẩn bị tốt một chút, nếu Bắc Nguyệt quận chúa mà đến thì còn có thể dĩ hòa vi quý!”

Khúc tiên sinh nói xong liền xoay người đi ra ngoài, đám người còn lại lấy hấn làm chủ, đương nhiên cũng đồng loạt ra theo.

Tĩnh An vương trừng mắt, hai tay run rẩy.

Hấn không nghĩ tới, năm đó từng người từng người đều giựt dây khiến hấn đi bức cung, thế mà bây giờ vừa nghe đến cái tên Tu La Thành, đám người này đều bị dọa thành rùa đen rụt đầu cả! “Hừ! Vô dụng! Một đám ăn bám! Quả nhiên là ngày dài mới biết lòng người mà!”

Tĩnh An vương tức giận gạt hết đồ vật trên bàn sách xuống đất, ngay cả cái bàn cũng bị hấn đá ngã lăn.

“Người đâu!”

Tĩnh An vương cất giọng nói: “Bổn vương muốn vào cung gặp Hoàng thượng và Thái tử, mau chuẩn bị kiệu!”

Kêu nửa ngày mà vẫn không thấy ai trả lời, Tĩnh An vương giận dữ bước ra ngoài, quát lên: “Người đâu? Đều chết hết cả rồi hay sao? Thật là một đám vô dụng!”

“Két”

một tiếng, cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy ra, ánh sáng bên ngoài

nhANH CHóNG TRàn VÀO PHÒNG, ÔM LẤY THÂN HÌNH NHỎ NHẮN CỦA THIẾU NỮ.

Chương 449: Thiên hạ là địch (17)

“Vương gia đang muốn gọi ai vậy? Hôm nay người trong phủ mệt mỏi, giờ phút này đều đã đi nghỉ ngơi hết rồi.”

Một thân ảnh từ trong vầng sáng chậm rãi bước ra, khí chất quý dị khiến cho người khác không cảm nhận được sự ấm áp của ánh mặt trời!

Bước ra khỏi vầng sáng, thiếu nữ đứng trước mặt Tĩnh An vương, ngẩng đầu nhìn hắn, đôi con ngươi trong suốt lạnh lẽo mang một tầng ý cười.

Tĩnh An vương lui về phía sau một bước, trong lòng nhất thời giống như rơi vào hồ băng sâu vạn trượng, lạnh đến mức thân thể hắn không ngừng run rẩy! “Người...người tới nơi này làm cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cười cười, bộ dáng thập phần xinh đẹp.

Nàng xoay người ngồi lên ghế, một chân lại gác lên một cái ghế khác, ánh mắt kiêu ngạo nhìn về phía Tĩnh An vương.

“Làm gì à? Đương nhiên là báo thù rồi, đem người thiên đao vạn quả, giải mối hận trong lòng ta!”

Sắc mặt Tĩnh An vương tái nhợt, sau đó lập tức giận dữ.

Hắn đường đường là Tĩnh An vương, cả Nam Dục Quốc này trừ

Hoàng thượng và Thái hậu ra thì người nào dám không tôn kính hẳn? Nha đầu kia cuồng vọng như thế, thật là đáng hận mà! “Hừ! Hoàng Bắc Nguyệt, người đừng có ngông cuồng! Nghe nói người cũng là cao thủ cấp bậc Hoàng Kim, có dám cùng bốn vương đánh một trận hay không?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày nhìn hẳn.

Cái tên Tĩnh An vương không có đầu óc này, hẳn thực sự muốn cùng nàng đánh một trận sao? “Điều kiện tiên quyết là không được sử dụng Chức Mộng Thú, người dám không? Mẫu thân người khi còn sống uy phong lợi hại, căn bản khinh thường loại thủ đoạn sử dụng Chức Mộng Thú này!”

Tĩnh An vương dùng phép khích tướng, chỉ cần nha đầu này không sử dụng Chức Mộng Thú, vậy thì hẳn có cái gì phải sợ? Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt rất khó chịu, nàng ghét nhất là bị người khác mang Huệ Văn Trưởng Công chúa ra uy hiếp.

Nàng vô cùng tôn kính Huệ Văn Trưởng công chúa, không cho phép bất luận kẻ nào vũ nhục nàng! “Không dùng thì không dùng, lão thất phu, người nghĩ ta sợ người sao?”

“Hừ! Vậy thì thử một chút xem nào!”

Tĩnh An vương tiên phát chế nhân (Dạ: đánh nhau trước tiên phải chế trụ địch nhân), nhanh chóng lấy một thanh Loan Nguyệt Thương nặng năm trăm cân từ trong nạp giới ra! (Dạ: hiện tại 1 cân bằng 500g, nhưng thời xưa thì bằng 800g => cây thương này một là nặng 250kg, hai là nặng 400kg, cái này tùy theo tác giả, nhưng theo ta thì là 250kg, 400kg thì đánh đấm nổi gì:3) Lúc còn trẻ, hẳn đều là dựa vào thanh Loan Nguyệt Thương huyền cấp này mà chấn nhiếp địch quốc, lập nên biết bao nhiêu công lao hãn mã! Hôm nay đối thủ chỉ là

một tiểu nha đầu, vậy hãy để cho nàng ta mở mang tầm mắt một chút đi! Loan Nguyệt Thương vừa ra, Tĩnh An vương lập tức tăng thêm không ít khí phách, chỉ nghe hấn quát lớn một tiếng, Loan Nguyệt Thương đã biến thành từng đạo bóng ảnh liên tục vung vẩy, thoát cái đã hình thành một trận gió lốc, vọt mạnh đến chỗ mà Hoàng Bắc Nguyệt đang ngồi! “Tĩnh An vương ý lớn hiếp nhỏ, thủ đoạn hèn hạ, thật khiến cho người khác xem thường!”

Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên.

Nàng lười biếng nhìn từng đạo thương ảnh, một thanh chủy thủ màu đen chợt lóe đã xuất hiện trong tay nàng.

Thanh chủy thủ này là do lão già Tiêu Khải Nguyên hiếu kính nàng lúc trước, không thể không thừa nhận, thanh chủy thủ này thật sự là một món đồ tốt! Thanh chủy thủ dài gần bằng cánh tay của nàng.

Nàng thoáng trở tay, vừa vặn đỡ được Loan Nguyệt Thương, chỉ là ngay sau đó, một cỗ lực lượng cường hãn theo cây thương truyền đến.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, tên Tĩnh An vương này quả nhiên cũng có mấy phần thực lực! Nàng nhíu mày, Tĩnh An vương đương nhiên cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu.

Sau lần giao thủ này, hấn biết thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt không đơn giản chỉ là cấp bậc Hoàng Kim chiến sĩ! Chẳng lẽ người ở Tu La thành đều lợi hại như vậy sao? Sau một lần giao thủ, cái ghế mà Hoàng Bắc Nguyệt vừa ngồi cũng đã bị vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Nàng đứng lên rất đúng lúc, nhanh chóng lao về phía trước.

Tĩnh An vương cũng lui về phía sau mấy bước, nhìn thấy một lỗ

hồng sâu hoắm trên Loan Nguyệt Thương, hấn liền biến sắc! Đây chính là vũ khí huyền cấp đó! Thứ nha đầu kia đang cầm trong tay là cái thứ quái quỷ gì vậy? “Xem ra lão gia hỏa Tiêu Khải Nguyên kia đã tặng ta một món bảo bối rồi!”

Thanh chủ thủ ở trong bàn tay xinh đẹp của Hoàng Bắc Nguyệt quay quay mấy vòng.

Chương 450: Thiên hạ là địch (18)

Tĩnh An vương trừng mắt, bước về phía trước một bước, sà nhà dưới chân hấn lập tức nứt vỡ! “Kiếm kỹ: Nguyệt Phá Cửu Tiêu! Thức thứ ba!”

Loan Nguyệt Thương trên không vung một cái, nguyên khí từ trên người của Tĩnh An vương cuồn cuộn trào ra, hội tụ trên cây thương, nguyên khí đậm đặc đến mức gần như biến thành thực chất, dần dần biến thành hình dáng loan nguyệt! (Dạ: hình trăng khuyết) “Hoàng Kim hậu kỳ?”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nheo mắt, đột nhiên cười rộ lên: “Thực lực không tồi!”

“Hừ! Bây giờ mới biết bốn vương lợi hại sao? Ta rất nhanh sẽ đột phá Hoàng Kim hậu kỳ, trở thành người đầu tiên đạt được danh hiệu Kiếm Thánh trên đại lục này!”

“Kiếm Thánh sao? Trước khi giấc mộng này thực hiện được, ta đã đem ngươi bóp chết rồi!”

“Cuồng vọng!”

Tĩnh An vương hét lớn một tiếng, Loan Nguyệt Thương vẽ ra một mảnh thương ảnh sắc bén, nguyên khí cũng theo đó mà chuyển động, trong giây lát đã đánh thẳng về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Hắn phi thường tự tin đối với kiếm kỹ Nguyệt Phá Cửu Tiêu này của

mình! Hiện tại hắn đã tu luyện thức thứ ba, uy lực vô cùng cường đại, ngay cả Khúc Nghiệp cường đại cũng không dám dễ dàng cùng hắn đối chiến! Về phần nha đầu này, hắn sẽ trực tiếp giết chết nàng, thần không biết quỷ không hay, hơn nữa lại còn trù được mối họa lớn trong lòng! Loạn Nguyệt Thương vừa ra, nguyên khí điên cuồng lưu chuyển, đồ vật bày biện trong thư phòng đều rơi xuống đất, những món đồ cổ, trân bảo quý giá cũng vỡ nát hết cả! Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhận thấy sát khí ẩn chứa trong nguyên khí liền một cước đạp lên cái ghế, thân thể lửng không nháy lên, giống như linh miêu phóng qua đỉnh đầu của Tĩnh An vương.

Một chiêu kia của Tĩnh An vương lập tức mất đi mục tiêu, đánh vào trên tường, khiến vách tường ầm ầm sụp đổ! Quả thật là có thực lực, trách không được năm đó hắn lại có thể nắm được trọng binh, điều binh mưu phản, uy hiếp Thái hậu giết chết Huệ Văn trưởng công chúa! Việc này không thể gây nên động tĩnh quá lớn, nếu đưa tới Hắc sắc kỵ binh, còn có người của Linh Ứng Học Viện, vậy thì phiền toái rồi! Tốc chiến tốc thắng! Hoàng Bắc Nguyệt trầm mi quát lên: “Băng!”

“Ầm ầm...”

Vách tường phía sau đổ sầm xuống, thân ảnh đằng đằng sát khí của Băng Linh Huyền Diệu theo đó vọt tới, nguyên khí dũng mãnh nhanh chóng dựng lên một bức tường băng, đem mấy bức tường bị sập phong bế lại.

Tĩnh An vương một kích không trúng, đang muốn thử lại lần hai, thế nhưng vừa ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một con quái vật lớn như vậy, nhất thời bị dọa đến ngây dại! “Băng... Băng Linh Huyền Diệu?”

Tĩnh An vương lắp bắp nói.

Đây là một trong Ngũ Linh – Băng Linh Huyền Diệu! “Coi như người cũng có hiểu biết!”

Hoàng Bắc Nguyệt ở sau lưng hần cười lạnh: “Người hiện tại chắc đã biết, người đã chọc nhầm người rồi!”

Tĩnh An vương cũng coi như là người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, vừa nhìn thấy cảnh này, hần đã biết tình huống trở nên bất lợi đối với mình.

Băng Linh Huyền Diệu là Triệu hoán thú của một người thần bí luôn mặc áo choàng – Hí Thiên! Thực lực của nàng rất đáng sợ, trận đấu với Tư Mã Quy Yến trong buổi cung yến, Tĩnh An vương cũng tận mắt chứng kiến! Lấy thực lực của Tư Mã Quy Yến vậy mà vẫn chật vật bại dưới tay nàng, thực lực của hần hôm nay sao có thể chống lại đây? Chênh lệch giữa Chiến sĩ và Triệu hoán sư quả thật là rất nghiêm khắc! Ngàn vạn lần tính toán cũng không ngờ tới, Hoàng Bắc Nguyệt – phế vật đại danh鼎鼎 của Lâm Hoài Thành lại là cường giả thần bí Hí Thiên kia! Thân hình Tĩnh An vương vừa chuyển đã lập tức hướng thư phòng phía bên kia mà bỏ chạy.

Trong nhà của quý tộc thường sẽ có mấy cái mật đạo, giống như tàng bảo thất trong thư phòng của An Quốc công vậy, bên trong đều là cơ quan! Tĩnh An vương muốn nhân cơ hội này trốn vào trong mật đạo, sau đó lợi dụng các cơ quan bên trong để ngăn cản bước chân của Hoàng Bắc Nguyệt cùng Băng Linh Huyền Diệu!

Chương 451: Thiên hạ là địch (19)

Lão gia hỏa này, cũng quá coi thường nàng! “Băng thuẫn! Mở!”

trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xuất hiện băng vũ với ánh quang rạng rỡ, phá không bay lên, trong nháy mắt ba đạo băng thuẫn kiên cố che ở trước mặt Tĩnh An vương!

Băng thuẫn này ngay cả Linh Tôn cũng có thể chặn được một lúc, mặc dù chỉ có ba đạo, tuy nhiên Tĩnh An vương muốn lập tức tiến lên thì không có khả năng! Trong cơn giận dữ, Tĩnh An vương đột nhiên quát lớn một tiếng, đoạn đầu của Loan Nguyệt Thương trong tay đột nhiên rời ra, một đoạn xích sắt nối liền cây thương đã tách ra làm hai đoạn.

“Kiếm kỹ: Nguyệt Phá Cửu Tiêu! Thức thứ tư!”

Loan Nguyệt được hấn điều khiển bay đến, lôi nguyên khí ngưng tụ ở phía trên bộc phát ra mãnh liệt lôi quang, vô cùng chói mắt.

Lúc lôi quang sắp đến gần Hoàng Bắc Nguyệt, đột nhiên nổ tung, sau đó bắn nhanh ra, giống như sấm sét, ở trong không khí tiếng ầm ầm tuôn ra tiếng đình tai nhức óc.

Tĩnh An vương khuôn mặt dữ tợn, hai tròng mắt hung hăng trừng mắt, “Đi tìm chết đi!”

Băng Linh Huyền Diệu tròng mắt thật lớn, đột nhiên cánh băng thật lớn vẩy một cái, mang theo khí âm hàn tựa dòng sông băng xông lên

phía trước! Lôi quang cùng băng xuyên va chạm, nhất thời không khí xung quanh rung lên, Tĩnh An vương kêu thảm một tiếng, bị băng xuyên đụng phải bay ra ngoài, hung hăng đập ở trên vách tường, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

“Muốn giết Bồn vương, Bồn vương cũng sẽ không cho người sống yên ổn!”

(My: ây gù, bồn vương cứ ở đó mà mơ tưởng nhóe:3) Tĩnh An vương hô tiếng gào thét lớn, từ cao giai nẹp giới của chính mình lấy ra ba hạt châu màu đen, quý dị cười ha hả.

“Chủ nhân, đó là Bạo Lôi thuộc tính lôi, rất nguy hiểm!”

Băng Linh Huyền Diệu hô to một tiếng, Bạo Lôi không phải là lôi đạn bình thường, cái loại đồ vật này một khi nổ tung, trong mấy chục dặm xung quanh đều bị tàn phá hết! Mà người bên cạnh Bạo Lôi, sẽ càng bị nổ tan xương nát thịt! Băng Linh Huyền Diệu muốn tiến lên, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại ra cho nó: “Rời đi!”

Băng Linh Huyền Diệu khó hiểu, mắt thấy Hoàng Bắc Nguyệt tay cầm băng vũ, đột nhiên một đầu tóc đen biến thành màu đỏ như lửa, khuôn mặt tinh xảo lạnh lùng, một đám khí màu đen từ cánh tay nàng bay xuống băng vũ! Băng Linh Huyền Diệu thấy vậy ngây dại, chưa từng thấy qua Hoàng Bắc Nguyệt chân chính hóa thành bộ dáng Hí Thiên tóc đỏ, đúng là vừa đẹp đẽ vừa có khí thế! Băng vũ giơ lên, rồi nhanh chóng há xuống, hắc khí cùng hàn khí tuôn ra nhằm phía Tĩnh An vương.

Tĩnh An vương đang cười to bỗng kêu thảm một tiếng, cánh tay nắm Bạo Lôi đột nhiên từ trên vai rơi xuống, máu tươi văng khắp nơi trong không trung, cánh tay bay ra ngoài.

“Băng lao! Mở!”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng quát khế, trong tay rất nhanh làm động tác bắt quyết.

Cánh tay bay đi trong nháy mắt đã được băng lao bao phủ lại, hàn khí um tùm, trầm trọng đập trên mặt đất, bên trong Bạo Lôi đã bắt đầu nổ mạnh.

Trong băng lao trong suốt trắng như tuyết, từ giữa lửa đỏ nháy mắt cháy ra, khiến cả băng lao cũng ánh lên màu đỏ rực! Hoàng Bắc Nguyệt lui về phía sau một cái cột, băng lao phía trên, lại bỏ thêm mười hai đạo băng thuẫn phòng hộ, băng lao bị nổ tung, mảnh băng nhỏ bay lên phía băng thuẫn, uy lực thật không nhỏ, mặt ngoài của băng thuẫn cứng rắn cũng xuất hiện từng vết rạn! Âm âm tiếng sấm, tất cả cũng chậm rãi quay về yên tĩnh, chỉ có âm thanh kêu lên thảm thiết của Tĩnh An vương còn đang quanh quẩn trong thư phòng.

Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau cây cột chậm rãi đi ra ngoài, tóc màu đỏ rực ở trong không khí lạnh giá đó, hết sức chói mắt, có loại diễm lệ tuyệt sắc kinh diễm thiên hạ.

Nhưng mà tuyệt sắc như vậy, trong mắt Tĩnh An vương, so với ác quỷ Địa ngục còn khiến cho người ta sợ hãi hơn!

Chương 452: Thiên hạ là địch (20)

“Chuyện năm đó, là do thái hậu hạ độc, không thể trách Bốn vương!”

Tĩnh An vương sắc mặt tái nhợt, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt từng bước một tới gần, thân thể của hắn run rẩy lùi về phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt thở hổn hển, đối phó một người sắp vào hàng ngũ Kiếm Thánh, quả nhiên hao phí không ít thể lực của nàng.

May mà Tĩnh An vương này không có bảo khí gì, nếu không, hôm nay chỉ sợ là một hồi khổ chiến! “Không trách người thì trách người nào?”

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, chủ thủ màu đen ở trong tay, nặng nề mà đâm vào bả vai Tĩnh An vương, “Dám làm không có can đảm nhận! Kẻ bất lực như ngươi còn sống làm gì?”

“Bốn vương là hoàng thân quốc thích!”

Tĩnh An vương đau đến kêu rống.

“Hoàng thân quốc thích? Như vậy để cho tất cả mọi người trong thành Lâm Hoài nhìn xem cái gì là hoàng thân quốc thích đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt từ nạp giới lấy ra sợi dây thừng tiến đến, buộc vào cổ Tĩnh An vương, kéo hắn ra ngoài.

Tĩnh An vương bị buộc cổ, chỉ có thể phát ra những thanh âm không

rõ ràng, khổ không thể tả.

“Hiện tại ngươi biết sợ rồi? Lúc đầu ngươi nắm giữ binh lực, nhìn tiên hoàng rơi vào tay địch cũng mặc kệ không cứu giúp, ngươi có biết người khác cũng sẽ sợ hãi hay không? Năm đó Hoàng thượng bị bắt, ngươi tư oán quá nặng không muốn xuất binh cứu giúp ngươi có nghĩ đến hẳn cũng sẽ sợ hãi? Ngươi để cho một mình trưởng công chúa Huệ Văn xông vào địch doanh, ngươi có nghĩ tới nàng sẽ sợ hãi hay không? Ngươi có biết nàng bị người của Đông Ly quốc dùng gian kế nhục nhã, ngươi có biết nàng có bao nhiêu sợ hãi hay không? Năm đó ngươi mang binh bức vua thoái vị, khiến cho thái hậu phải hạ độc giết thân nữ nhi của chính mình, ngươi có biết thái hậu có bao nhiêu sợ hãi hay không? Một chén độc được trưởng công chúa Huệ Văn uống vào trong bụng, ngươi có thể tưởng tượng qua nàng cũng là người! Cũng sẽ sợ hãi! Thế gian lưu lại sức sinh như vậy có tác dụng gì? Sớm giết vì dân trừ hại!”

Lúc này bên ngoài sắc trời đã đen, Hoàng Bắc Nguyệt kéo thân thể Tĩnh An vương, để cho Băng Linh Huyền Diệu đưa ra ngoài thành, treo hẳn trên tường thành! Đồng thời dùng vải trắng dính máu tươi của Tĩnh An vương, trần thuật rõ ràng tội trạng của hắn, kể nhiều năm qua làm việc thiên tư trái pháp luật, tham ô hối lộ, hãm hại trung lương! Đề dán ở trên tường! Ngày thứ hai lúc mặt trời ló dạng, dân chúng vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy một thi thể được treo trên tường thành máu chảy đầm đìa! “Đó là Tĩnh An vương!”

Một dân chúng hô to một tiếng, sau đó dân chúng ở xung quanh cũng bùng nổ, nhìn huyết thư vạch trần tội trạng, đều nghị luận ầm ỹ.

Tĩnh An vương bị treo ở tường thành một đêm, máu trên người lại bị lấy để viết huyết thư, đã bị giết chết đến không thể thảm hơn! Rất nhanh tin tức truyền khắp thành Lâm Hoài, hoàng hậu rất là bi thống, một nhà Tĩnh An vương dâng tấu cầu xin Hoàng thượng nghiêm tra

việc này, nhất định phải tìm ra kẻ đã hành hung, sau đó thiên đao vạn quả! Hoàng thượng không đáp lại, thái hậu cũng tỏ vẻ trầm mặc, u cư (kiểu như ẩn cư ấy) trong thâm cung, tuyệt đối không nhúng tay việc này.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều ***** Mà lúc này trong Linh Ương Học Viện, một đám trưởng lão cũng tề tụ một chỗ, thương nghị chuyện quan trọng.

“Viện trưởng, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Tu La thành nhất định có liên quan, nhưng ngày hôm qua nàng chỉ dùng Chức Mộng thú khiến cho chúng ta ngủ say, cũng không ra tay thương tổn.

”

Quách viện sĩ rất công chính nói, tư tâm vẫn có chút thiên vị Hoàng Bắc Nguyệt.

Thương Hà viện trưởng vẻ mặt ngưng trọng gật đầu: “Cái nha đầu kia, là vì báo thù mà tới.

”

“Ài, nghĩ không ra chuyện năm đó là như vậy, viện trưởng, Linh Ương Học Viện chúng ta có nhúng tay vào việc này không?”

“Tĩnh An vương đã chết, nói vậy Bắc Nguyệt quận chúa cũng sẽ không tiếp tục báo thù.

”

Chương 453: Thiên hạ là địch (21)

“Tĩnh An vương đã chết, nói vậy Bắc Nguyệt quận chúa cũng sẽ không tiếp tục báo thù.

”

Thương Hà viện trưởng suy nghĩ một chút, “Nhưng mà chuyện nàng cùng Tu La thành có liên hệ, nhất định cần phải điều tra rõ ràng.

”

“Xin viện trưởng phân phó, chúng ta nghe lệnh ngài!”

“Ta đã muốn mở ra Thiên Tuyệt trận, mời mười hai vị trưởng lão đi theo ta.

”

Mười hai vị trưởng lão của Linh Ương Học Viện đứng lên, nhất tề ôm quyền nói: “Mặc cho viện trưởng sai phái!”

Trên đường cái trong thành Lâm Hoài, bởi vì Tĩnh An vương gặp chuyện, không ít dân chúng vẫn cảm giác vui mừng, phố lớn ngõ nhỏ cũng đang đàm luận, đến tột cùng là người nào lợi hại như vậy, có thể xông vào phòng thủ chu đao trong Tĩnh An vương phủ, giết Tĩnh An vương, thần không biết quỷ không hay mà đem thi Thể tĩnh An vương, treo ở trên tường thành! Tuyệt đối là một vị cao thủ thông minh tuyệt đỉnh, giúp cho lòng người hả hê! Tiêu Vận ở trên đường

cái trốn trốn tránh tránh, đi một ngày, mọi người đều hỏi qua, nhưng người nào cũng chưa từng thấy thiếu niên làn da tái nhợt, khóe mắt có kết ngạnh hoa màu đen.

Không cam lòng! Người kia ở nơi nào? Nhất định phải tìm được hấn, chỉ có hấn mới có thể vì mình báo thù! Nhớ tới mẫu thân chết thảm, trong lòng Tiêu Vận không cam lòng, hôm nay lại biết tin Tĩnh An vương chết lại càng làm cho lòng nàng lo sợ bất an, Hoàng Bắc Nguyệt tâm ngoan thủ lạt, mình nhất định sẽ không khinh địch bỏ qua nàng! Tuy nhiên trước đó, nàng cũng sẽ không ngồi chờ chết! “Vị công tử này, ta đã nói qua, thật không có thấy vị cô nương kia tới, ngài ngày nào cũng hỏi nhiều lần, ta thấy nàng tới có thể không nói cho ngài sao? Ở khách điểm, chưởng quỹ bắt đắc dĩ nói xong, liền phát tay áo rời đi, mang theo tiểu nhị chuẩn bị đi chợ mua một vài thứ đồ ăn.

“Nàng nói qua sẽ đến.

”

Phía sau một tay cường ngạnh đặt lên trên vai chưởng quỹ, chưởng quỹ kia thoáng cái đau nhức đến nhe răng trợn mắt.

“Ôi chao ta nói công tử rồi mà! Ngài hãy bỏ qua cho ta đi, ta là một người bình thường mở cửa tiệm, nào dám lừa gạt đại nhân vật như ngài! Cô nương kia quả thật chưa từng tới, ôi chao này!”

Chưởng quỹ hét thảm một tiếng, thiếu niên kia cũng quá dùng sức! Hấn là một người bình thường, bả vai cũng xem chút nữa bị bóp nát! “Ta nói người này, sao không nói đạo lý như vậy? Ngài cũng không ngẫm lại, ngay cả ngài cũng không nhận ra vị cô nương kia, ta đến nơi đâu cho ngài tìm? Huống chi, cô nương kia nói không chính xác là tiểu thư trong đại gia tộc nào, nhất thời hảo tâm giúp ngài mà thôi,

nói không chừng đã sớm quên ngài rồi! Ngài cần gì phải như vậy?”

Chưởng quỹ nhất thời tức giận, không giữ mồm giữ miệng lại nói tiếp.

Thiếu niên kia càng tức giận, khí âm trầm quỷ dị trên người làm cho mọi người chung quanh vây xem lùi đi rất xa, ngón tay tái nhợt hữu lực của hắn hung hăng nắm bả vai chưởng quỹ.

“Lời của ngươi, không tin!”

“Ôi chao ôi chao, công tử ngài tha ta đi!”

Chưởng quỹ kêu lên thảm thiết giống như tiếng heo bị chọc tiết.

Tiêu Vận ở xa xa tập trung nhìn vào, nhất thời đuôi lông mày lộ ra vui mừng, thật sự là đập phá thiết hài vô mịch xử (đi mòn gót sắt tìm không thấy), hóa ra hắn ở chỗ này! “Công tử, công tử!”

Tiêu Vận đẩy đám người ra chạy tới, ở trước mặt thiếu niên kia lớn tiếng nói, “Là ta, ngươi còn nhớ ta không? Là ta đưa ngươi tới nơi này!”

Tròng mắt vô thần của thiếu niên chuyển động, trên gương mặt tái nhợt không có bất cứ vẻ mặt gì, hiển nhiên căn bản là không nhớ rõ.

Tiêu Vận vội vàng nói: “Ngươi người muốn tìm đang ở phụ cận, nếu ngươi không đi, nàng sẽ chạy mất!”

Thiếu niên nhất thời buông bả vai chưởng quỹ ra, thanh âm lạnh như băng trong thoáng chốc có chút kích động: “Nơi nào?”

“Theo ta đi, ta đưa ngươi đi tìm nàng!”

Tiêu Vậ hưng phần mà nói.

Chương 454: Thiên hạ là địch (22)

Thiếu niên không để ý đến chưởng quầy nữa, như hài tử mới ra đời chưa hiểu chuyện, liền đi theo Tiêu Vận.

Chưởng quầy mặc dù thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhưng là mơ hồ có chút lo lắng: “Nữ nhân kia nhìn không giống người tốt, vị công tử kia đơn thuần không hiểu chuyện, sẽ không gặp cái gì không may đi?”

“Chưởng quầy, ngài vẫn lo lắng cho hần? Ôn thần đó sớm đi ngày nào thì tốt ngày đó! Hần ở tại nơi này, khách điểm chúng ta chưa từng có sinh ý (việc buôn bán, làm ăn)! Ai cũng không dám đi vào!”

“Cũng phải, mỗi ngày hần đằng đằng sát khí ngồi ở trong điểm chờ vị cô nương kia đến như vậy, ngồi cả ngày, cũng chờ không được, khách nhân nhìn thấy hần thì sợ hãi, ảnh hưởng tài lộ của ta, sớm đi cũng tốt!”

Vì vậy chưởng quầy mang theo tâm tình may mắn rời đi.

Mặc Liên đi theo Tiêu Vận ra ngoài thành, đi về hướng Mê Vụ Sâm Lâm, trên đường trầm mặc cũng không chớp mắt một cái, Mặc Liên hỏi: “Người quen biết, Nguyệt?”

“Nguyệt?”

Tiêu Vận sững sốt, hỏi: “Người không phải muốn tìm người tóc đỏ sao? Hiện tại ta đưa người đi tìm!”

“Tóc đỏ, Hồng Liên”

sắc mặt Mặc Liên chậm rãi âm lãnh lên, tựa hồ nhiều ngày như vậy, lần đầu tiên nhớ tới, mơ hồ trong sắc mặt xuất hiện sát khí.

Tiêu Vận nhìn hưng phấn không thôi, vội vàng nói: “Đôi mắt người không nhìn thấy, lát nữa ta chỉ cho người xem, người để ý xuống tay với nàng là được! Người này rất lợi hại, người nhất định phải xuống tay thật nặng, nếu không, sợ rằng người cũng không đối phó được nàng!”

(My: ta ghét mắt bánh bèo này quá:v) “Hừ”

Mặc Liên mặt không chút thay đổi hừ lạnh, sắc mặt tái nhợt làm cho hắn thoát nhìn nhiều ra vài phần hơi thở biến hoá kỳ lạ.

Người đắc tội Quang Diệu Điện, không cần biết hắn lợi hại bao nhiêu, cũng chỉ có một kết quả — — chết! Tiêu Vận tự nhiên là sẽ không lo lắng thiếu niên thần bí không đối phó được Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt chọc người này, đó chính là vận may của nàng chấm dứt! Tiến vào Phù Quang rừng rậm, sương mù nặng nề từ bốn phía hiện lên, Mặc Liên khẽ nhíu mày, hắn có thể cảm giác được hư vô mờ mịt sương mù, hắn rất không thích loại cảm giác này, giống như là vây hắn ở trong một mê cung không đi ra được.

Tiêu Vận nhìn xung quanh, Mê Vụ Sâm Lâm rất lớn, không biết Hoàng Bắc Nguyệt ở nơi nào, nhưng mà nàng có thể khẳng định tuyệt đối chính là ở chỗ này! Nàng để Tiêu Trọng Lỗi ở Linh Ương Học Viện nghe ngóng, Thương Hà viện trưởng muốn bắt Hoàng Bắc Nguyệt, là hướng phía Mê Vụ Sâm Lâm mà đến, đi theo Thương Hà viện trưởng nhất định sẽ không sai! Vậy Hoàng Bắc Nguyệt không chạy thoát được đâu! Mê Vụ Sâm Lâm là nơi tiếp giáp cùng Phù Quang rừng rậm, Hoàng Bắc Nguyệt đi Đông Lăng đến phía sau

một lùm cây rậm rạp nghỉ ngơi.

Dùng Tủy Tủy đan xong, Đông Lăng trải qua cả đêm cải tạo, kinh mạch sớm đã khác với người bình thường, chỉ là được lực của Tủy Tủy đan có chút mạnh mẽ, Đông Lăng thân thể nhỏ yếu, trong khoảng thời gian ngắn có chút không thừa nhận được, bởi vậy nhìn có vẻ suy yếu.

“Tiểu thư, chúng ta ở chỗ này chờ người nào?”

“Chờ một người, hẳn nói ở chỗ này gặp mặt.

”

Hoàng Bắc Nguyệt dìu Đông Lăng ngồi xuống, đem Tiểu Hồ cùng Chi Chi thả trên mặt đất, rồi đứng lên quan sát động tĩnh chung quanh.

Linh Ương Học Viện không dễ dàng hãy bỏ qua cho nàng như vậy, đoạn đường lúc tới, nàng có thể cảm giác được phía sau có người ở đuôi tới, đây là ý thức cảnh giác mà một sát thủ nhiều năm bồi dưỡng được.

Nàng không muốn đối nghịch cùng Linh Ương Học Viện, bọn họ không có ân oán gì, đối nghịch cũng là lãng phí thời gian.

Nhưng chuyện tình Tu La thành nàng cũng không nói rõ ràng, Chức Mộng thú trong tay nàng, hơn nữa nàng đột nhiên từ một phế vật trở nên mạnh như vậy, nàng nói như thế nào thì mấy lão già này sẽ hoài nghi nàng!

Chương 455: Thiên hạ là địch (23)

Đột nhiên phía xa xa trong Mê Vụ Sâm Lâm, một đám Lam Biên Bức khát máu bay lên, giống như bị cái gì kinh hoàng.

Hoàng Bắc Nguyệt mặt mày trầm xuống, lui đến bên người Đông Lăng, nhắm mắt lại, tinh tế cảm nhận nguồn gốc thanh âm kia.

Linh thú? Một con linh thú cấp mười hai!

“Tiểu thư, có chuyện gì vậy?”

Đông Lăng lo lắng hỏi.

“Có một con linh thú cấp mười hai ở gần chúng ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi hợt nói, là linh thú không có gì, nàng có biện pháp đối phó, mấu chốt là, Thương Hà viện trưởng truy đuổi mà đến, tựa hồ cách nơi này càng ngày càng gần!

Bây giờ còn chưa thể mang theo Đông Lăng chạy đến hướng Phù Quang rừng rậm, nàng vừa mới bị Tẩy Tủy đan thay đổi cốt tủy, thiên phú triệu hồi sư đã từ từ lộ ra, nguyên khí trên người không ngừng bị ngưng tụ, sau đó lại phóng ra, là một quá trình rèn luyện xương cốt, là mấu chốt của việc luyện xương cốt.

Nếu như tiến vào Phù Quang rừng rậm, nguyên khí trên người nàng sẽ đưa tới rất nhiều Phù Quang, vậy thì càng tổn thất thảm trọng!

Linh Tôn chưa tới, bọn họ chỉ có thể tạm thời án binh bất động!

Đã thấy bộ dáng nàng nắm chắc mọi việc, Đông Lăng cũng không còn lo lắng như vậy, chuyên tâm để nguyên khí rèn luyện thân thể của chính mình.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, xuyên qua lá cây nhìn thấy bầu trời, có chút âm trầm, hôm nay tựa hồ không phải là một ngày yên ổn.

Nàng ngồi xổm xuống, ở bên người Đông Lăng bỏ thêm nguyên khí cấm chế, nói: “Đừng ra ngoài, Tiểu Hồ, trông coi thật tốt.”

Tiểu Hồ gật đầu, nhảy qua tay nàng, Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu Tiểu Hồ, nói: “Ngươi như thế nào cũng là thần thú, thời điểm máu chốt, nhờ vào ngươi.”

“Hừ ~”

Tiểu Hồ non nớt hừ một tiếng, thoát nhìn bộ dáng tin tưởng gấp trăm lần.

Chi Chi cũng nhảy qua, mắt to ngập nước nhìn nàng, giống như cầu an ủi.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Nếu Tiểu Hồ không được, còn có ngươi đây, ta rất tin tưởng của ngươi!”

Chi Chi vui sướng cười rộ lên, bị Tiểu Hồ một cước đá văng, trên mặt đất lăn một vòng đứng lên, mặt xám mày tro, xoa xoa mặt, tận lực cách xa Tiểu Hồ bạo lực một chút.

(My: cute quá

Chương 456: Thiên hạ là địch (24)

“Một cao thủ xa lạ có Lôi thuộc tính, người này rất cường đại, tính uy hiếp rất lớn.”

Thương Hà viện trưởng lắng nghe âm thanh từ trong gió truyền đến, nói: “Còn có Hỏa thuộc tính nữa, là Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân!”

“Thái tử điện hạ!”

Mấy vị trưởng lão đều kinh ngạc.

“Tại sao Thái tử điện hạ lại tới đây?”

“Không biết điện hạ tính toán thế nào, chắc là sẽ giúp đỡ Bắc Nguyệt quận chúa, thế nhưng Tĩnh An vương mà Bắc Nguyệt quận chúa giết chết lại chính là ngoại công của Thái tử điện hạ a!”

Thương Hà viện trưởng giơ tay ngăn mấy vị trưởng lão tiếp tục bàn luận.

Lão suy tư một chút rồi mới mở miệng: “Các vị trưởng lão, chúng ta hãy mở ra Thiên Tuyệt Trận đi, ta sẽ dẫn dụ Bắc Nguyệt quận chúa đến, nhớ kỹ, tuyệt đối không được tổn thương nàng.”

“Viện trưởng yên tâm đi, Bắc Nguyệt quận chúa chỉ là một tiểu hài tử mà thôi, chúng ta sẽ không xuống tay với nàng đâu.”

Thương Hà viện trưởng gật đầu, khống chế Xích Vĩ Hạc xoay người

bay đi.

Xích Vĩ Hạc là Linh thú Phong thuộc tính, bởi vậy tốc độ phi thường nhanh, hơn nữa nhờ vào năng lực “thính phong biện vị”

(Dạ: nghe gió xác định vị trí), Thương Hà viện trưởng rất nhanh đã đến gần Hoàng Bắc Nguyệt!

Một chạy một đuổi, mục tiêu căn bản cũng không khó đuổi theo, nhưng ngay khi thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt mơ hồ xuất hiện, phía Bắc của Mê Vụ rừng rậm bỗng nhiên vang lên một tiếng cự long rống giận! Tiếng gầm này khiến cho mặt đất run rẩy không ngừng.

Nghe được thanh âm này, cước bộ của Hoàng Bắc Nguyệt thoáng dừng lại, trong lòng lập tức trầm xuống.

Đây là tiếng của Linh Tôn!

Thương Hà viện trưởng đương nhiên cũng nhận ra chủ nhân của thanh âm này, lão cũng dừng lại, khống chế Xích Vĩ Hạc bay lên cao, dõi mắt nhìn về phía xa.

Phía Bắc của Mê Vụ rừng rậm chính là Linh Ương Học Viện, lúc này, bên kia là một mảnh khói bụi dày đặc, hoàn toàn ngăn trở tầm mắt của mọi người!

Mà phương hướng khói bụi bốc lên lại chính là Thất Tháp!

Thương Hà viện trưởng cũng ngây ngẩn cả người, tiếng gầm vừa rồi là của Linh Tôn, chẳng lẽ ngài ấy đang tức giận ư? Người nào lại có lá gan lớn như thế, dám xông vào Thất Tháp chọc giận Linh Tôn?

Linh Tôn mà nổi giận thì hậu quả phi thường khủng bố a!

“Người Đông Ly Quốc quả nhiên không phải thứ tốt lành gì.”

Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên trong rừng rậm tĩnh mịch.

Thương Hà viện trưởng cúi đầu nhìn nàng, thấy nàng cũng không có chạy trốn, ngược lại nhảy lên một gốc cây cao, nhìn qua phương hướng Thất Tháp.

“Quận chúa làm sao biết đây là do người của Đông Ly Quốc gây ra?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, thờ ơ nhìn hẳn: “Ta nghe được bọn họ mật đàm với nhau.”

Thái tử Đông Ly Quốc, Cổ đại nhân, còn có một người tên là Thu Minh Liệt nữa, lần này bọn họ đến đây là muốn bắt sống Linh Tôn, tăng cường thực lực của bản thân.”

Thương Hà viện trưởng giận dữ nói: “Đông Ly Quốc, đồ vô sỉ! Linh Tôn há có thể dễ dàng bắt được như vậy ư? Kết quả của việc chọc giận một con Thần thú, bọn họ chẳng lẽ không biết?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn đám khói bụi mù mịt, trong lòng có chút bất an: “Cổ đại nhân có mang theo một món bảo khí phi thường lợi hại, gọi là Tỏa Hồn Chung! Thương Hà viện trưởng có nghe nói qua chưa?”

“Tỏa Hồn Chung?!”

Thương Hà viện trưởng cả kinh, nhất thời cảm giác được có điều không ổn: “Quả nhiên bọn họ có chuẩn bị mà đến!”

“Đó là đương nhiên, nếu không, đã biết đối phương là Thần thú mà còn dám tới chịu chết, đây chẳng phải là kẻ ngu sao?”

Thương Hà viện trưởng hít sâu một hơi, cặp mắt già nua nhưng lại mang thần thái sáng láng nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt: “Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu hôm nay dẫn người truy đuổi người là muốn làm rõ một việc.”

“Ta không có quan hệ gì cùng với Tu La Thành.”

Không chờ Thương Hà viện trưởng mở lời, Hoàng Bắc Nguyệt đã ngắt gọn nói trước.

Chương 457: Thiên hạ là địch (25)

“Ta không có quan hệ gì cùng với Tu La Thành.”

Không chờ Thương Hà viện trưởng mở lời, Hoàng Bắc Nguyệt đã ngắn gọn nói trước: “Thương Hà viện trưởng, thay vì lo lắng cho ta, không bằng ngài lo lắng cho Linh Tôn đi, nếu thật sự để cho đám người Đông Ly Quốc bắt sống được Linh Tôn, hơn nữa còn thuần phục hẳn, vậy đó sẽ là một trường họa kiếp đối với Nam Dực Quốc!”

“Quận chúa là nữ nhi của Huệ Văn Trưởng công chúa, người nói không có, như vậy lão phu liền tin tưởng người, chỉ là, lai lịch của đầu Chúc Mộng Thú kia, vẫn xin quận chúa nói rõ cho ta biết.”

“Chi Chi là ta vô tình có được trong lần đi rèn luyện ở Phù Quang rừng rậm do Học viện tổ chức.”

Hoàng Bắc Nguyệt không cần thiết phải giấu diếm: “Lần trước chính là nó đã tập kích đệ tử cùng lão sư, nhưng khi đó ta cũng trúng chiêu.”

Thương Hà viện trưởng trầm ngâm, tựa hồ đang suy nghĩ những chuyện đã xảy ra.

Hoàng Bắc Nguyệt lẳng lặng chờ hẳn suy tư, dù sao chuyện trong Phù Quang rừng rậm cũng không có quan hệ gì với nàng, nàng không cần chột dạ.

Đúng lúc này, nguyên khí chung quanh đột nhiên sôi trào, giống như

bị người khác từ bốn phương tám hướng ép lại đây, khí thế bàng bạc cường đại! Hoàng Bắc Nguyệt phản ứng phi thường nhanh, thân hình lập tức từ trên nhánh cây phóng lên trên, phía trên chính là nơi nguyên khí ba động yếu nhất, cũng chính là đường ra duy nhất vào lúc này! Tuy nhiên, thân thể nàng chỉ mới bay được nửa đường thì trên đỉnh đầu đã truyền đến một thanh âm trầm thấp hùng hậu.

“Thiên Tuyệt! Hợp!”

Nguyên khí ba động mãnh liệt, cấp tốc đè xuống phía dưới, thân hình của Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh chóng bị ép xuống nhánh cây lúc này.

Cùng lúc đó, cờ gấm màu đỏ đột nhiên từ bốn phương tám hướng bay ra, trên mặt mỗi lá cờ đều có thêu năm loại đồ án nguyên khí tượng trưng cho “Băng, Hỏa, Lôi, Phong, Thổ”

! Trên đồ án mơ hồ có năm loại nguyên khí bất đồng lưu chuyển, ánh sáng rực rỡ khiến cho người khác không dám nhìn thẳng! Cờ gấm tổng cộng có mười hai lá, phân biệt do mười hai vị trưởng lão có thuộc tính khác nhau nắm giữ, mà Thương Hà viện trưởng khổng lồ Xích Vĩ Hạc đứng ở nơi mười hai lá cờ gấm hội tụ, tay vung lên không trung, một thanh trường kiếm màu đen chợt lóe đã xuất hiện trong tay lão! Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn bọn họ, nhãn quang trong trẻo chuyển hướng sang Thương Hà viện trưởng.

“Thương Hà viện trưởng, ngươi đây là có ý gì? Ngươi không tin lời ta nói hay sao?”

Thương Hà viện trưởng trầm giọng nói: “Lời của Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu đương nhiên tin tưởng, nhưng hôm nay vẫn xin quận chúa đi theo lão phu một chuyến, tiếp nhận điều tra.”

(Dạ: ta nhờ vào, quá mức vô sỉ mà) “Nếu như ta không đi thì sao?”

“Nếu như Bắc Nguyệt quận chúa phản kháng, lão phu cũng chỉ có thể ra tay thật nặng, đến lúc đó nếu như có đả thương quận chúa, vậy xin quận chúa thứ lỗi.”

Thương Hà viện trưởng chậm rãi nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh: “Lão thất phu, ngươi đang uy hiếp ta?”

“Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi chớ có vô lễ! Cho dù là Huệ Văn Trưởng công chúa, ở trước mặt viện trưởng cũng phải kính cẩn ba phần!”

Nam Cung trưởng lão nghiêm túc quát.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn, lạnh lùng cười rộ lên: “Lão muốn bắt ta, muốn hại người của ta, vậy mà các ngươi còn muốn ta phải kính cẩn ba phần với hắn sao? Lão đầu, đầu óc của ngươi bị nước vào, cũng không có nghĩa là ta cũng thế!”

“Ngươi...nha đầu nhà ngươi...”

Nam Cung trưởng lão tức giận đến mức râu ria dựng đứng.

Thương Hà viện trưởng giơ tay lên, ngăn cản Nam Cung trưởng lão đang nổi nóng lại.

Lão biết Hoàng Bắc Nguyệt là người tinh ranh, nếu Nam Cung trưởng lão bị nàng chọc tức giận, động thủ trước với nàng, như vậy Thiên Tuyệt Trận sẽ lộ ra điểm yếu, khiến cho nàng có cơ hội chạy thoát.

Bắc Nguyệt quận chúa tuổi còn nhỏ mà đã thông minh như thế,

tương lai lớn lên không biết sẽ kinh tài tuyệt diệu đến mức nào đây
“Bắc Nguyệt quận chúa, hôm nay chúng ta thật sự không muốn động
thủ với ngươi, ngươi theo lão phu đi một chuyến, lão phu sẽ không
làm khó dễ ngươi nữa.”

Chương 458: Thiên hạ là địch (26)

“Ta đã nói sẽ không quay về, các người còn muốn ta nói lại lần thứ hai sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói vừa bất động thanh sắc quan sát trận pháp.

Khi còn ở hiện đại, nàng đã từng chiến đấu cùng một vị Ngũ Hành cao nhân, bị Ngũ Hành Trận của hắn vây khốn ba ngày ba đêm, nghe nói trận pháp kia cũng không phải bản hoàn chỉnh mà chỉ là bản thành phẩm, nhưng nếu như không phải sư phụ kịp thời chạy tới, chỉ sợ nàng đã bị vây khốn đến chết rồi.

Trận pháp là một môn học bác đại tinh thâm.

Sau lần đó trở về, nàng liền dốc lòng nghiên cứu, cũng có hỏi thăm thêm từ sư phụ, nhưng những điều sư phụ nói thật sự quá mức tinh diệu, nàng còn chưa kịp học hết thì đã xuyên tới cái thế giới này rồi.

Tuy nhiên trận pháp nào cũng đều có sinh môn cùng tử môn, tử môn không được đụng tới, trong khi sinh môn lại chính là đường ra! Mà Thiên Tuyệt Trận này là do năm loại nguyên khí chống đỡ mà dựng lên, trong đó ẩn chứa thuyết Ngũ Hành tương sinh tương khắc, thiên biến vạn hóa, mặc kệ từ phương hướng nào đột phá đều sẽ bị các trưởng lão khác nhanh chóng chạy tới, đem nàng vây khốn! Thiên Tuyệt Trận lúc này còn chưa có phát động, nếu không, một khi mười hai vị trưởng lão cùng lúc phát ra năm loại nguyên khí, đến lúc đó kinh lôi đánh xuống, liệt hỏa thiêu đốt, hàn băng giam cầm, hắc thổ

chôn sống, tạt phong cắt yết hầu, nàng làm sao có đường sống đây? Ánh mắt của nàng xẹt qua người mười hai vị trưởng lão nhưng lại không phát hiện ra chút sơ hở nào! Thương Hà viện trưởng biết nàng là người thông minh, bởi vậy nhanh chóng nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, trong Thiên Tuyệt Trận có một chữ “tuyệt”

, nghĩa là không có lối thoát, không có sinh môn, trời cũng tuyệt cả đường lui của ngươi! Nếu muốn đi ra ngoài, trừ phi lão phu tự mình giải trận pháp, nếu không, trận pháp sẽ đem ngươi vây khốn cả đời!”

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, từ từ ôm hai cánh tay ngồi xuống, hai chân buông thõng, khẽ dung đưa.

“Tốt, mắc kẹt thì mắc kẹt, dù sao ta trẻ hơn đám già các ngươi nhiều lắm, ta sẽ chờ, chỉ cần một người trong các ngươi chết già thì ta có thể đi ra ngoài rồi.

Xem thử xem, rốt cục là các ngươi vây chết ta, hay là ta kéo các ngươi chết theo!”

Lúc cần vô lại, nàng cũng kém hơn ai! Huống chi nàng thật sự phải chờ mà.

Hừ, chờ Linh Tôn tới, để xem mấy lão gia hỏa này còn ai dám vây khốn nàng nữa không! (My: tỳ đúng là rất vô lại nha:)) Xương sống không đủ cứng rắn mà cũng dám đấu với nàng ư!? “Nha đầu kia!”

Một vị trưởng lão khác râu tóc dựng ngược, giận dữ trừng mắt nhìn nàng.

Vấn đề tuổi tác chính là chỗ đau lớn nhất của mấy vị trưởng lão này! Đáng tiếc Thương Hà viện trưởng đã có lệnh, không thể động thủ với nha đầu này, nếu không, bọn họ cũng không ngại cho nàng ném thử

tư vị của Thiên Tuyệt Trận! Thương Hà viện trưởng nhíu mày nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Thương Hà viện trưởng, hiện tại bên trong Thất Tháp đang xảy ra chiến sự liên miên, cũng không biết Linh Tôn có thể địch nổi lực lượng của Tòa Hồn Chung hay không nữa đây? Ta nghe nói Tòa Hồn Chung là Thần khí đó nha! Ngay cả Thần thú cũng có nguy cơ ăn thiệt thòi, nếu Linh Tôn bị người Đông Ly Quốc bắt được, hắc hắc, Linh Ương Học Viện thiếu một đầu Thần thú bảo vệ thì không nói, nhưng nếu để Đông Ly Quốc có thêm một đầu Thần thú, đến lúc đó tấn công Nam Dực quốc thì... Ha ha ha.”

Mi tâm của Nam Cung trưởng lão giật giật, động tĩnh lúc này của Thất Tháp đương nhiên bọn họ cũng cũng biết, chỉ là bọn họ không nghĩ đến đó là người của Đông Ly Quốc đến quấy rối! “Viện trưởng, lời nha đầu này nói là sự thật sao?”

“Hơn phân nửa là thật.”

Sắc mặt của Thương Hà viện trưởng phi thường ngưng trọng, động tĩnh bên Thất Tháp liên tiếp truyền tới, khiến trái tim của hắn không khỏi thít chặt! Hoàng Bắc Nguyệt tiếp tục cười nói: “Thất Tuyệt Trận của các ngươi lợi hại như vậy, không dùng để đối phó cường địch Đông Ly Quốc, ngược lại lại dùng để đối phó ta, có phải ta nên cảm thấy vinh hạnh hay không đây?”

Chương 459: Thiên hạ là địch (27)

Mười hai vị trưởng lão Linh Ương Học Viện đều đi đến nơi này bày trận, vậy cũng có nghĩa Linh Ương Học Viện hiện tại không có cao thủ tọa trấn, đám người Đông Ly Quốc hoàn toàn không cần kiêng kỵ điều gì, có thể chuyên tâm đối phó Linh Tôn.

Thương Hà viện trưởng gian nan suy tính, mười hai vị trưởng lão cũng lo lắng nhìn lão, đều chờ lão hạ lệnh.

“Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu chịu ân của tiên đế, cho nên phải vì Nam Dục Quốc cùng thiên hạ thương sinh mà cân nhắc, hôm nay Linh Tôn gặp nạn, lão phu không thể thấy chết mà không cứu, nhưng chuyện tình của Tu La Thành, lão phu cũng không thể dễ dàng buông tha.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu đánh giá lão giả tiên phong đạo cốt trước mắt.

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, hai quả đấm siết chặt.

Lão đầu tử này... “Đắc tội.”

Thương Hà viện trưởng hơi ôm quyền, sau đó chậm rãi giơ thanh trường kiếm màu đen trong tay lên.

Phong nguyên khí xoay tròn dọc theo thân kiếm, cuối cùng ngưng tụ trên mũi kiếm.

“Phong Tuyết, mở trận!”

Tiếng nói vừa dứt, bên trong Thiên Tuyết Trận lập tức nổi lên cuồng phong, cờ gấm của mười hai vị trưởng lão đều bị gió thổi phất phật.

Tiếng gió tựa như tiếng ma quỷ rít gào.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng hai tay vịn chặt lấy thân cây, khó khăn lắm mới khiến cho thân thể của mình không bị ngã xuống.

“Băng thuẫn! Mở!”

“Hoàng Bắc Nguyệt, đừng liều mạng, hiện tại ngươi vẫn chưa thể đối phó với Thiên Tuyết Trận này đâu!”

Trong nháy mắt cuồng phong nổi lên, thanh âm của Yểm cũng vang lên trong lòng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cá giận nói: “Không liều mạng, chẳng lẽ ngươi bảo ta chờ chết sao!”

“Hừ! Để ta ra đi, năm đó ta cũng có đánh một trận với Thiên Tuyết Trận này rồi, nó còn chưa đủ để ta xem trọng đâu!”

“Lão yêu quái, ngươi cũng đừng có mạnh miệng nữa! Ngươi bây giờ đang là trạng thái phong ấn, thực lực còn chưa đến một phần trăm nữa là!”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa dùng băng thuẫn ngăn cản cuồng phong, vừa nhanh chóng rút lui về phía sau.

Thiên Tuyết Trận lấy năm loại nguyên khí phối hợp với Ngũ Hành, thiên biến vạn hóa, hơn nữa trận pháp còn tự kiến tạo ra một không

gian vô cùng vô tận, cho dù có lui bao xa đi nữa thì cũng không thoát khỏi phạm vi của Thiên Tuyệt Trận.

“Tuy thực lực của ta không bằng lúc trước, thế nhưng dù sao ta cũng hiểu rõ Thiên Tuyệt Trận hơn người, ta cũng không muốn chết chung với người đâu!”

Trong lúc bọn họ nói chuyện, trận pháp thứ hai đã mở ra.

Lôi quang từ trên người một vị trưởng lão chọt lóe, theo cờ gấm lao ra.

Lôi điện tựa như một con cự long gào thét, đem mười hai đạo băng thuẫn chấn nát! Lôi quang đánh đến mức long trời lở đất.

Triệu hoán sư bị vây trong Thiên Tuyệt Trận tương đối thua thiệt, bởi vì khi đó bọn họ không thể triệu hồi ra Linh thú của mình.

Đây chính là chỗ cường đại của trận pháp! Lôi quang theo sát ở phía sau không buông, Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng, trong nháy mắt lấy ra Vạn Thú Vô Cương, đem tất cả nguyên khí trong thân thể truyền vào khối hắc ngọc.

Xoáy nước màu đen ở trung tâm khối hắc ngọc xoay tròn, một trận cười to quý dị vang lên, một bóng người thon dài chậm rãi ngưng tụ, trong tay cầm một thanh lưỡi hái thật lớn quét một cái! Ầm... Lôi quang trong nháy mắt đã bị chém thành hai nửa, bóng người kia giống như từ trong tranh thủy mặc đi ra, nhanh chóng chuyển động trong không khí, mang theo tiếng cười quý dị xông về phía trước.

Thương Hà viện trưởng cả kinh, tựa hồ cũng không ngờ tới biến hóa như vậy, trường kiếm trong tay lão nhanh chóng vũ động.

Trận pháp thứ ba, trận pháp thứ tư trong nháy mắt mở ra! “Thương Hà tiểu nhi, mấy năm không gặp, ngươi càng ngày càng kiêu ngạo rồi đó!”

Thân ảnh của Yểm còn hung mãnh hơn tạt phong mấy phần, trong nháy mắt đã lao tới trước mặt Thương Hà viện trưởng.

Thương Hà viện trưởng ngẩng đầu lên, thần sắc bình thản trong nháy mắt biến thành hoảng sợ: “Là...là ngươi!”

Chương 460: Thiên hạ là địch (28)

“Đã nhìn thấy ta còn không mau rút đi! Còn chờ ta động thủ sao?”

Yểm kiều ngạo nói, lưỡi hái do hắc khí ngưng tụ thành ở trong tay hần quay quay mấy vòng, bộ dáng cường hãn bá đạo.

(My: hắc hắc, cuối cùng Yểm cũng hiện hình:) trong truyện tranh giống hệt con cáo làm ta bức xúc dã man >.

Chỉ là một hư ảnh ngưng tụ từ hắc khí thôi mà Thương Hà viện trưởng đã cố kỵ như thế, vậy nếu Yểm thật sự đứng ở chỗ này thì sẽ như thế nào đây? Hoàng Bắc Nguyệt ở phía sau nhìn, lần đầu tiên ý thức được thực lực của Yểm rất khủng bố, bất quá nàng cũng có chút bất ngờ.

Lúc trước nàng tưởng rằng Yểm là thú cơ, bởi vì cặp mắt thú to lớn bên trong Hắc Thủy Cấm Lao để lại ấn tượng quá sâu sắc trong lòng nàng.

Thế nhưng hiện tại mới phát hiện, người này không ngờ lại mang hình dáng của nhân loại! Hần là thú cấp bậc gì đây, không phải giống như Linh Tôn đều là Thần thú đó chứ? Chỉ có Thần thú mới có thể biến ảo thành hình người a! Mấy vị trưởng lão lấy Thương Hà viện trưởng làm chủ cũng im lặng không dám động, ánh mắt nhìn về phía Yểm mang theo một cỗ sợ hãi sâu sắc.

Thương Hà viện trưởng nói: “Không nghĩ tới sau lưng của Bắc Nguyệt quận chúa lại có một vị cao thủ như tôn giá thể này, Linh

Ương Học Viện chúng ta tự biết thực lực không đủ, không thể đối kháng với tôn giá, tuy nhiên chuyện tình Tu La Thành, chúng ta nhất định sẽ tiếp tục điều tra!”

Tôn giá: Cách nói chung chung về các loại xe ngòi thời xưa, đặc biệt chỉ đến xe của các bậc đế vương, còn có ý sâu xa là để chỉ đế vương.

Tôn giá là kính xưng khi nói về một người, trong trường hợp chúng ta không dám gọi trực tiếp tên họ của đối phương (vì đối phương quá cao quý chẳng hạn), chỉ có thể dùng từ “tôn giá”

để chỉ.

“Người tra hay không tra, ta mặc kệ, nhưng nếu các người dám động vào người của ta, vậy cũng đừng trách ta không khách khí!”

Yểm cảnh cáo một câu, dù gì hấn cũng không đặt đấm lão đầu này vào mắt! Thương Hà viện trưởng rõ ràng rất là e ngại hấn, cho dù có chút không cam lòng, nhưng thấy hấn ở đây, lão cũng chỉ có thể ra lệnh cho mười hai vị trưởng lão thu hồi Thiên Tuyệt Trận.

Nguyên khí ba động trong nháy mắt yên tĩnh trở lại, luồng áp lực cường đại từ bốn phương tám hướng cũng đã biến mất, Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới âm thầm thở phào một hơi.

Thời điểm máu chốt, không ngờ Yểm còn có chút tác dụng, tư thái xông lên như thế chẻ tre mới vừa rồi thật sự là quá mạnh mẽ, giống như thiên quân vạn mã lao vào chỗ không người vậy! Không nghĩ tới Yểm vừa ra trận, còn chưa kịp động thủ thì cái nguy cơ lớn này đã được giải quyết hoàn hảo, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng thầm nói: “Lão gia hòa, may mà có người!”

Yểm quay đầu lại nhìn nàng, cười hỏi: “Ta già? Ta già hơn họ sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt “phốc xuy”

một tiếng, bật cười, khiến cho sắc mặt của mười hai vị trưởng lão trong nháy mắt còn đen hơn cả đít nồi.

Thương Hà viện trưởng mang theo mấy vị trưởng lão rút đi, vừa đi được mấy bước đã quay đầu lại, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu kính nể Huệ Văn Trưởng công chúa, hơn nữa là bậc sư trưởng, lão phu khuyên người một câu, Tu La Thành từ trước đến nay đều rất hung tàn, đừng dính dáng gì đến bọn họ.”

(Dạ: đọc câu này bức muốn chết à, rõ ràng lão thiếu não này cứ thích tự cho mình là đúng, hừ hừ) “Đa tạ viện trưởng đã nhắc nhở, thế nhưng ta không thích người khác xen vào chuyện tình của ta!”

Nàng cùng Tu La Thành vốn không có quan hệ gì, Thương Hà viện trưởng đã không tin nàng, vậy nàng cũng không cần phải giải thích nhiều! Nàng nói chuyện, cho tới bây giờ đều chỉ nói một lần! Thấy thái độ của nàng cuồng vọng như thế, Thương Hà viện trưởng cũng chỉ có thể thờ dài, lòng người khó dò, mệnh trời khó phạm, có một số việc, hần không thể quản được! Đoàn người Linh Ương Học Viện vừa rời khỏi, thân thể do hắc khí biến thành của Yểm chậm rãi xoay người, từng bước từng bước đi tới, nhìn qua vô cùng chân thực.

Yểm mặc một thân trường bào, tóc đen phiêu dật, cả người tràn ngập một loại hơi thở trộn lẫn giữa khí phách cùng quý dị, ma tính rất nặng, vừa nhìn liền biết không hạng người lương thiện! Đây chỉ là một loại hình thái do hần biến ảo từ hắc khí, bởi vậy diện mạo của hần hết sức mơ hồ, không thể thấy rõ, nhưng nếu từ hình dáng thì đại khái cũng có thể nhận ra, chân thân của hần nhất định sẽ là một

mỹ nam tuyệt sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ một tiếng, đôi mi lãnh ngạo chớp chớp: “Thoải mái không? Thoải mái rồi thì mau ngoan ngoãn vào lại Hắc Thủy Cấm Lao đi.”

Chương 461: Thiên hạ là địch (29)

Yểm nhìn nàng, trên gương mặt mơ hồ dường như mang theo một tia tiếu ý: “Nhìn người ở góc độ này, cảm giác rất khác.”

Giọng nói của hắn thuộc loại hoa lệ âm nhu, không hề nữ khí, nhưng lại có một loại cảm giác tà ác quỷ dị không nói rõ được.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay, khóe miệng nhếch lên một đường cong tà ác: “Lão yêu quái, người cũng đừng có nhìn trúng ta nha, bằng không cuối cùng chết như thế nào cũng không biết đó.”

Thân thể do hắc khí ngưng tụ của Yểm nghiêng đầu, nhẹ nhàng cười một tiếng rồi đột nhiên ngã xuống. Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, vươn tay đi đỡ, nhất thời quên mất hắn chỉ là một cái bóng hư ảo mà thôi.

“Yểm!”

Ngón tay xuyên qua đoàn hắc khí, trong lòng nàng cả kinh.

Hắc khí mới vừa rồi còn ngưng tụ thành hình dáng loài người giờ phút này tán loạn thành một đoàn khói, chậm chạp men theo tay của nàng chui vào trong Vạn Thú Vô Cương.

Lần trước Yểm đi ra chiến một trận với Tư Mã Quy Yến, sau đó cũng có chút suy yếu.

Lần này ra lại quét ngang Thiên Tuyệt Trận, khí thế hung hăng, tiêu

tốn quá nhiều nguyên khí, cho nên bây giờ mới suy yếu như thế này.

Phù chú phía trên Hắc Thủy Cấm Lao lóe lên một cái, gia cố lực lượng của cấm chế, sau khi Yểm đi vào liền vô thanh vô tức mà im bật.

“Yểm?”

Hoàng Bắc Nguyệt thử gọi một tiếng, mặc dù bình thường luôn đấu võ mồm với hắn, nhưng tốt xấu gì lần này hắn cũng đã giúp nàng giải vây, cũng coi như là chiến hữu đồng minh tác chiến của nàng rồi.

“Ở trong Hắc Thủy Cấm Lao, chỉ cần ngươi không chết, ta sẽ không có chuyện.”

Yểm nhẹ giọng nói.

Thanh âm này của hắn hoàn toàn khác với lúc nãy, ở trong Hắc Thủy Cấm Lao, thanh âm của Yểm càng thêm quý dị âm lãnh, còn khi ra ngoài, giọng điệu của hắn sẽ trở nên âm nhu hoa lệ.

“Không chết là tốt, lão yêu quái ngươi còn có chút tác dụng, ta cũng không hi vọng ngươi xảy ra chuyện.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi mỉm cười.

Yểm hừ một tiếng, nói: “Ngươi mới rồi cũng đã nhìn thấy, ta già chỗ nào hả? Chờ ta đi ra, ngươi thấy ta rồi, tim đừng có mà loạn nhịp đó nha.”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường cười vài tiếng: “Ngươi cho dù có đẹp hơn bao nhiêu đi nữa thì cũng là một tên yêu quái mà thôi.”

Yểm tức đến nỗi không nói nên lời, giận dữ chạy đến nơi sâu nhất trong Hắc Thủy Cấm Lao để trị thương, Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cười lớn một tiếng, đem Vạn Thú Vô Cương cất đi.

Nàng nhảy lên một cái cây thật cao, dõi mắt về phía Thất Tháp, khói bụi mù mịt ở bên đó đã dần dần tiêu tán, cuộc chiến hình như cũng đã đến hồi kết.

Linh Tôn rốt cục như thế nào rồi? Bảo nàng chờ ở đây, vì sao đến bây giờ còn chưa tới? Đối với năng lực của Linh Tôn, trong lòng nàng kỳ thực cũng không mấy lo lắng, hẳn không phải người cuồng vọng, bảo nàng chờ ở đây, vậy thì nhất định hẳn sẽ đến, cho nên nàng chỉ cần chờ là được.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên cây nhảy xuống, chạy về phía của Đông Lăng.

Nàng không biết, giờ phút này ở trong Mê Vụ rừng rậm, tên Mặc Liên quý dị muốn giết chết Hồng Liên tóc đỏ kia đang được Tiêu Vận dẫn đường, từng bước từng bước tiếp cận nàng.

Mà ở trong Phù Quang rừng rậm, một người càng nguy hiểm hơn cũng đang chạy về phía này.

“Ta nói này Hồng Liên, nếu như để cho Thánh Quân biết ngươi làm “mất”

Mặc Liên, sau khi trở về khẳng định sẽ trừng phạt ngươi rất nặng đó.”

Giọng nam lạnh lùng mang theo một chút ý vị hả hê.

“Hừ, đâu phải là ta làm “mất”

hắn đâu, là hắn tự làm “mất”

mình đó chứ! Nói đến cũng kỳ quái, rõ ràng là người cái gì cũng không biết, vậy mà còn tự mình đi mất, hại ta phải chạy khắp nơi để tìm hắn thế này!”

Thiếu nữ tóc đen nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên.

Khuôn mặt hết sức tinh xảo và kiều ngạo đó dưới ánh sáng nhẹ nhàng của Phù Quang lại tản mát ra vẻ mê ly mờ ảo, ánh mắt mang theo một cỗ cuồng ngạo khiến cho người ta khiếp đảm không thôi.

Chương 462: Thiên hạ là địch (30)

“Nếu không phải người làm cho hấn chán ghét thì làm sao hấn lại tự mình rời đi chứ, suy cho cùng, trách nhiệm này vẫn là của người.”

Giọng nam lạnh lùng đó cười rộ lên.

“Mạnh Kỳ Thiên, người còn nói thêm một chữ nữa là ta sẽ giết người ngay đó!”

Hồng Liên giận dữ xoay người, một sợi roi màu đỏ hung hấn quất ra.

Nam tử tuấn mỹ được gọi là Mạnh Kỳ Thiên kia thân hình tựa như nước chảy trượt về phía sau, nói: “Hong Liên, chính là vì người không nói lý lẽ nên Mặc Liên mới ghét người đấy.”

“Hấn ghét ta hay không thì có liên quan gì đến người? Người còn không câm miệng thì đừng trách ta không khách khí!”

Hồng Liên giận dữ nói, sát khí nồng đậm phủ đầy trên khuôn mặt tinh xảo.

“Rồi rồi, ta không nói nữa.”

Mạnh Kỳ Thiên biếng nhác cười một cái, đột nhiên nghiêng tai lắng nghe âm thanh trong gió: “Phía trước có nguyên khí dao động thật lớn... A? Làm sao có thể!?”

“Giả thần giả quỷ, có cái gì sao?”

Hồng Liên trợn mắt nhìn hấn: “Phía trước có người bày trận mà thôi, người ít thấy cảnh đời đến thế à!”

Trên gương mặt lạnh nhạt của Mạnh Kỳ Thiên tràn ngập vẻ kinh ngạc, nói: “Không phải, Thiên Tuyệt Trận kia thì tính là cái gì? Hình như ta cảm giác được một cỗ lực lượng rất khủng bố đã xuất hiện!”

Hồng Liên nheo mắt nhìn hấn, Mạnh Kỳ Thiên này là người được Thánh Quân đặc biệt phái tới giúp bọn họ tìm kiếm Vạn Thú Vô Cương, thực lực chỉ cỡ bậc trung, chẳng qua người này học thức uyên bác, cái gì cũng biết, lực lượng khủng bố mà hấn cảm thấy, nhất định là rất khủng bố! “Là lực lượng khủng bố gì, chúng ta đi xem thử chẳng phải là biết ngay hay sao!”

Hồng Liên vừa nói vừa xoay người tiến về phía trước.

“Hong Liên, lực lượng đó mạnh hơn người rất nhiều, người đừng nên vọng động!”

Mạnh Kỳ Thiên ở phía sau gọi một tiếng.

Hấn biết Hồng Liên tính tình cuồng ngạo, tự cao tự đại, gặp loại cao thủ gì cũng dám khiêu chiến một phen.

Cũng may nàng ta xuất thân từ Quang Diệu Điện, một thân thực lực đều là do Thánh Quân ban cho, trên Tọa Nhĩ Tháp đại lục gần như chưa từng gặp phải cường địch, vì vậy chưa từng nếm qua tư vị của việc thất bại! Bây giờ chưa từng thất bại, nhưng điều đó không có nghĩa sau này nàng cũng sẽ không bại! “Hừ! Lực lượng khủng bố cỡ nào, ta cũng muốn kiến thức thử một chút!”

Khuôn mặt Hồng Liên tràn ngập biểu tình cuồng vọng không sợ trời

không sợ đất, triển khai cước bộ đi nhanh về phía trước.

Mạnh Kỳ Thiên đi theo, nói: “Hồng Liên, việc đi tìm Mặc Liên vẫn quan trọng hơn mà.”

“Dù gì chúng ta cũng phải tiến lên phía trước, chẳng lẽ chỉ vì lực lượng khủng bố kia mà chùn bước sao? Ngươi cũng quá nhát gan rồi đó!”

Hồng Liên khinh thường liếc hắt một cái.

Nàng ghét nhất khi phải đi chung với loại người làm việc gì cũng cẩn thận từng ly từng tí, ngó trước nhìn sau như thế này.

Phiền phức! Mạnh Kỳ Thiên biết nàng cố chấp, căn bản khuyên không được, chỉ có thể thờ dài một tiếng rồi đi theo phía sau.

Tiến lên không được bao lâu, Mạnh Kỳ Thiên đột nhiên nhíu mày nói: “Kỳ quái, lực lượng khủng bố kia đột nhiên biến mất rồi...”

“Ngươi nói cái gì?”

Hồng Liên quay đầu nhìn hắt: “Biến mất rồi? Làm sao có thể chứ?”

“Thật sự biến mất rồi, đột nhiên xuất hiện, lại đột nhiên biến mất, kỳ quái!”

Mạnh Kỳ Thiên cũng vô cùng khó hiểu.

Theo lý mà nói, một cỗ lực lượng khủng bố đột nhiên xuất hiện, muốn biến mất cũng phải có một quá trình, trước giờ chưa từng thấy việc đột nhiên biến mất như thế này cả.

“Ta thật sự muốn nhìn xem đó là thứ gì nha.”

Hồng Liên càng ngày càng cảm thấy hứng thú, lập tức tăng nhanh cước bộ, từ trong Phù Quang rừng rậm đi ra ngoài.

Không khí bên ngoài Phù Quang rừng rậm quả thật trong lành và mát mẻ hơn bên trong rất nhiều, mặc dù sương mù lớp lớp, nhưng ít nhất vẫn khiến người khác cảm thấy thoải mái hơn! Hồng Liên hít sâu một hơi, đột nhiên phát hiện bụi cây bên cạnh phát ra tiếng xào xạc, trong lúc nàng đang lấy làm lạ, một con chim chín đầu to lớn đột nhiên từ trong bụi cây chui ra.

Chương 463: Sơ chiến Hồng Liên (1)

Chín cái đầu xấu xí vặn vẹo xoắn xít giống như rắn, nước dãi từ trong miệng chảy tong tong xuống đất, bộ dạng muốn bao nhiêu buồn nôn thì có bấy nhiêu buồn nôn.

Gương mặt Hồng Liên lộ vẻ ghê tởm: “Đáng ghét, vừa đi ra đã gặp ngay cái thứ này!”

Mạnh Kỳ Thiên đi theo phía sau nhìn thấy chim chín đầu liền cười nói: “Đây là Cửu Đầu Điểu, là Linh thú cấp mười hai, con này mọc đủ chín đầu, vậy cũng có nghĩa nó đã là trạng thái trưởng thành rồi.”

“Linh thú cấp mười hai mà thôi, đối với người khác còn hiếm lạ chứ đối với Quang Diệu Điện chúng ta thì chả là cái gì.”

Hồng Liên cuồng ngạo nói.

Mạnh Kỳ Thiên nói: “Quả thật chẳng là gì, tuy nhiên thực lực của Cửu Đầu Điểu cấp mười hai này cũng không tầm thường, Thôn Thiên Hồng Mãng của người đang trong giai đoạn tiến hóa thành Thần Thú, nếu như cắn nuốt thêm con Cửu Đầu Điểu này thì có thể nắm chắc mấy phần tiến hóa thành công rồi.”

“Thật không?”

Mắt Hồng Liên sáng lên, liếm liếm môi.

Sau khi Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành sẽ có giai đoạn tiến

hóa thành Thần Thú, nhưng quá trình tiến hóa lại có chút chậm chạp và gian nan, nàng đã chờ hai năm rồi mà nó vẫn chưa tiến hóa thành công.

“Ta gạt ngươi làm gì?”

Mạnh Kỳ Thiên nói: “Để cho Thôn Thiên Hồng Mãng đi ra, tiến hành cắn nuốt đi.”

Một con Linh thú cấp mười hai, ở trước mặt Thôn Thiên Hồng Mãng trưởng thành căn bản không có năng lực phản kháng, chỉ có nước chờ chết mà thôi.

Hồng Liên triệu hồi Thôn Thiên Hồng Mãng ra.

Thân thể to lớn đỏ thẫm tươi đẹp chói mắt của nó nhẹ nhàng uốn lượn, từng miếng vẩy sắc bén như lưỡi dao lại mang theo kịch độc chết người.

Thôn Thiên Hồng Mãng vừa ra liền gầm nhẹ một tiếng, đôi mắt to lớn nhìn chăm chăm vào Cửu Đầu Điều bên kia.

Cửu Đầu Điều vừa nhìn thấy con siêu Linh thú mạnh hơn mình rất nhiều này liền bắt đầu chậm rãi thối lui.

Hồng Liên cuồng vọng cười nói: “Thật vô dụng, Xích Luyện, đuổi theo!”

Thôn Thiên Hồng Mãng trầm thấp gầm rống.

Đây lần đầu tiên nó không hề nghe theo mệnh lệnh của Hồng Liên, chỉ ở nguyên tại chỗ uốn éo thân thể, giống như đang cố kị điều gì.

Hồng Liên ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp giận dữ trừng nó: “Sao vậy? Lời của ta ngươi cũng không nghe sao? Con sâu chín đầu nho nhỏ kia mà ngươi cũng sợ sao?”

Thôn Thiên Hồng Mãng cúi thấp đầu, mắt rấn màu đỏ thẫm nhìn chăm chăm vào Hồng Liên.

Hồng Liên thấy vậy không vui nói: “Ngươi nhìn ta làm cái gì? Bảo ngươi nuốt Cửu Đầu Điều là để ngươi tiến hóa, không ngờ ngươi ngay cả cái này cũng sợ, đồ vô dụng!”

Thôn Thiên Hồng Mãng có chút phần nộ khịt khịt mũi, trầm thấp rống giận.

Mạnh Kỳ Thiên nói: “Hồng Liên, bên kia hình như có gì đó không đúng, chúng ta qua đó xem thử đi.”

Hắn chỉ vào nơi Cửu Đầu Điều đứng khi nãy.

Vừa rời Cửu Đầu Điều cũng đang quanh quẩn gần đó, hình như không dám đến gần.

Bây giờ Thôn Thiên Hồng Mãng cũng giống vậy, chẳng lẽ nơi đó có cái gì cổ quái ư? Hồng Liên cũng biết, lấy đẳng cấp của Thôn Thiên Hồng Mãng, ở trên Tọa Nhĩ Tháp đại lục còn chưa gặp được địch thủ nào, thứ có thể khiến nó kiêng kỵ như thế sợ rằng cũng không đơn giản! Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, nắm sợi roi màu đỏ chậm rãi đi về nơi Cửu Đầu Điều vừa đứng.

Phía sau đám bụi cây um tùm rậm rạp, mười hai đạo băng thuẫn lẳng lẳng đứng, hình thành một cái vòng bảo hộ, hàn khí từ nó thẩm thấu ra khiến Linh thú xung quanh không dám đến gần.

Hồng Liên sửng sốt, đây là cái gì? Nàng bảu sinh lớn mật, không chút e sợ đã bước nhanh tới.

Thấy băng thuẫn cản đường, nàng liền vung roi lên, nguyên khí màu lửa đỏ ngưng tụ lại, hung hãn quát xuống.

Băng thuẫn kiên cố, một roi của nàng cũng chỉ tạo ra mấy vết nứt mà thôi! Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, dùng thêm mấy phần khí lực, quát thêm một lần đã đánh vỡ băng thuẫn! Mười hai đạo băng thuẫn, thế nhưng phương hướng phía trước của nàng lại chỉ có hai đạo mà thôi!

Chương 464: Sơ chiến Hồng Liên (2)

Phía sau băng thuấn, một thiếu nữ yếu đuối đang nhìn nàng với ánh mắt hoảng sợ! “Tiểu... thư?”

Đông Lăng khẽ hô một tiếng.

Hồng Liên hơi nghiêng đầu: “Tiểu thư?”

Tiểu Hồ nhe răng, hung dữ phát ra vài tiếng rống giận, chỉ tiếc thân thể nó quá nhỏ quá non, rống cỡ nào cũng không ra nổi khí thế.

Chi Chi thì khiếp đảm nằm nhoài trên bả vai của Đông Lăng, sợ đến mức cả người run bần bật.

Nhìn thấy phản ứng của Tiểu Hồ, Đông Lăng lập tức xác định thiếu nữ xinh đẹp trước mắt không phải là Hoàng Bắc Nguyệt.

Dung mạo quả thật giống nhau như đúc, thế nhưng khí chất rõ ràng có chút khác biệt! Đông Lăng ôm lấy Tiểu Hồ, lùi về sau một bước, nói: “Người là ai?”

“Ta là ai?”

Hồng Liên cuồng ngạo cười một tiếng: “Người có xứng để biết không?”

Nói đến cuồng ngạo, ở một mức độ nào đó, Hồng Liên và Hoàng Bắc Nguyệt xác thực rất giống nhau.

Sắc mặt Đông Lăng tái nhợt, người này là ai? Tại sao lại giống tiểu thư đến thế? Nàng biết Chi Chi là Chức Mộng Thú, có năng lực đặc thù khiến người khác rơi vào ảo cảnh, đây quả thật là giết người trong vô hình! Nhưng thời điểm những người này đến gần, Chi Chi cũng đã bắt đầu chế tạo ảo cảnh, thế nhưng chỉ có con Cửu Đầu Điều kia trúng chiêu, còn đám người tới sau này, một chút phản ứng cũng không có! Vì vậy nàng mới sợ hãi như thế, tiểu thư để nàng chờ ở đây, còn giao cả Tiểu Hồ lẫn Chi Chi cho nàng, nàng đương nhiên phải bảo vệ bọn chúng cho tốt! Ánh mắt của Hồng Liên đảo một vòng trên người Đông Lăng, nhíu mày: “Cũng không có gì ghê gớm, xem ra cái con Xích Luyện kia càng ngày càng buông thả rồi!”

Lúc này Mạnh Kỳ Thiên cũng đi tới, đứng ở phía sau nàng quan sát Đông Lăng, quả thật không có gì đáng ngại, nhưng khi nhìn thấy Chi Chi trên vai Đông Lăng, hấn lập tức “a”

một tiếng.

“Chức Mộng Thú?”

Thấy Hồng Liên nhìn về phía mình, Mạnh Kỳ Thiên cười nói: “Không nghĩ tới ở chỗ này cũng gặp phải người của Tu La Thành, thật là oan gia ngõ hẹp nha!”

“Người nói nàng ta là người của Tu La Thành sao?”

Hồng Liên lại quay sang nhìn Đông Lăng thêm một lần nữa, nhưng nhìn thế nào cũng thấy đây chỉ là một nha đầu bình thường mà thôi, chẳng có chút gì dính dáng tới loại địa phương như Tu La Thành cả.

Mạnh Kỳ Thiên cũng có chút khó tin, ngón tay nhẹ nhàng vuốt cằm nói: “Chức Mộng Thú là đồ vật của Tu La Thành, ngoại trừ Tu La

Thành ra, ai có thể thu phục được bọn chúng đây?”

“Hừ! Vậy quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, chẳng qua thực lực của nàng ta thoát nhìn rất yếu nha.”

Hồng Liên bắt đầu cảm thấy hứng thú, đi mấy bước về phía Đông Lăng nhưng vẫn không nhìn ra chỗ nào đặc biệt.

“Mặc dù thực lực của nàng rất yếu, thế nhưng còn có một con Chúc Mộng Thú, cộng thêm...hắc hắc, một con Thần Thú.”

Ánh mắt của Mạnh Kỳ Thiên dừng lại trên người Tiểu Hồ, thờ dài nói: “Xích Kim Thánh Hồ, Thần Thú cấp bốn đấy!”

Hồng Liên vừa nghe, hai mắt cũng bắt đầu tỏa sáng: “Thật sự là Thần Thú sao?”

“Ta mà nhìn sai sao?”

Mạnh Kỳ Thiên cười nói: “Chỉ có điều nó vẫn là một con Thần Thú còn non, chẳng trách vừa rồi Thôn Thiên Hồng Mãng không dám tới gần, thì ra là có Thần Thú ở đây.”

“Ta thấy con hồ đó rất là bình thường mà.”

Hồng Liên lại tiếp tục soi mói.

Đông Lăng thấy vậy ôm chặt Tiểu Hồ, mà Tiểu Hồ cũng không yếu thế, liên tục nhe răng nhếch miệng phát uy với nàng, thế nhưng Hồng Liên sao lại sợ cho được? “E rằng có một người lợi hại đã dùng đan dược áp chế khí tức và bề ngoài Thần Thú của nó, để nó trông giống một con hồ bình thường, có điều đặc trưng Thần Thú của nó vẫn không tránh khỏi mắt ta.”

Hồng Liên cười nhìn Mạnh Kỳ Thiên, nói: “Mạnh Kỳ Thiên, chỗ lợi hại nhất của ngươi chính là đôi hỏa nhãn kim tinh kia của ngươi đó!”

“Hong Liên tôn thượng, quá khen.”

Mạnh Kỳ Thiên cười nói.

Chương 465: Sơ chiến Hồng Liên (3)

Hồng Liên xoay người, chậm rãi đi từng bước về phía Đông Lăng:
“Thần Thú là thứ chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Thần Thú cấp bốn nếu không tự thần phục thì Triệu hoán sư trên cơ bản đều không thể sai khiến nó, nhưng ấu thú thì khác, chỉ cần được huấn luyện bồi dưỡng từ nhỏ, vậy quả thật là quá tốt rồi.”

“Ngươi muốn làm gì? Đây không phải là đồ của ngươi!”

Đông Lăng ôm chặt Tiểu Hồ hung hăng nói, lúc này nàng không thể thua kém về mặt khí thế được! “Thứ ta nhìn trúng thì chính là của ta!”

Hồng Liên hừ lạnh một tiếng: “Xích Kim Thánh Hồ và Chúc Mộng Thú, ta đều muốn! Còn ngươi, ngươi không cần thiết phải tồn tại nữa.”

(Dạ: khúc này thiệt không nhịn được mà, con mắt Hồng Liên này đúng là cái thứ xấu xa, xấu xí, xấu....

grừ grừ) Trong lòng Đông Lăng rất sợ hãi, cánh tay đang bế Tiểu Hồ cũng run rẩy không ngừng.

Tiểu Hồ là ấu thú, thực lực hiện tại rất thấp kém, Chi Chi cũng là ấu thú, ảo cảnh mà nó tạo ra không có ảnh hưởng gì đối với hai người kia.

Nếu như chỉ là Linh thú bình thường tới thì tự nhiên không có gì phải

sợ, thế nhưng cái người này không ngờ lại là một tên cao thủ lợi hại quý dị như thế! Đông Lăng chậm rãi lùi về phía sau, vừa lùi vừa nhỏ giọng nói với Tiểu Hồ: “Tiểu Hồ, người mang theo Chi Chi rời đi, biết chưa?”

Tiểu Hồ không tình nguyện kêu lên một tiếng, sau đó phần nộ trùng mắt nhìn Hồng Liên.

Vuốt hồ nho nhỏ hươ một cái, trảo ấn màu vàng nhạt xé rách không khí bổ thẳng về phía ả ta.

Hồng Liên giờ roi lên, vừa chặn mấy cái trảo ấn vừa cười nói: “Thật không hổ là Thần Thú!”

Con Huyền Linh thú của Mặc Liên khiến nàng đỏ mắt từ lâu, bây giờ chỉ cần có con Thần Thú non này thì nàng đã có thể sánh vai với Mặc Liên rồi.

Nàng chậm rãi giờ tay lên, miệng niệm Ngự Thú Quyết đem Thôn Thiên Hồng Mãng khổng lồ triệu hồi tới. Bóng ảnh của cự xà chậm rãi bao phủ lấy thân thể thiếu nữ đáng thương.

Đông Lăng bị dọa đến mức cả mặt trắng bệch, nàng nắm chặt tay, thử ngưng tụ đám nguyên khí vô cùng hỗn loạn trong thân thể.

Nguyên khí vàng nhạt chậm rãi xoay tròn trên đầu ngón tay của nàng, dần dần biến thành một đoàn nguyên khí hình cầu nho nhỏ.

Ngay lúc Hồng Liên không kịp phòng bị, nàng đột ngột ném đoàn nguyên khí đó qua, sau đó bất chấp tất cả mà xoay người bỏ chạy.

“Xú nha đầu chết tiệt!”

Hồng Liên quát roi đánh bay đoàn nguyên khí đó ra, phần nộ giậm chân một cái! Mạnh Kỳ Thiên ở phía sau cười nói: “Hồng Liên tôn thượng, nha đầu kia còn chưa tới đẳng cấp Nhất Tinh nữa đó.”

“Không cần ngươi nhắc, ta tự nhiên sẽ xử lý nàng ta!”

Hồng Liên nói xong liền xoay người nhảy lên cái đầu to lớn của Thôn Thiên Hồng Mãng, cắn hận nói: “Đuổi theo! Giết chết nha đầu đó cũng không sao, ta chỉ cần Xích Kim Thánh Hồ và Chức Mộng Thú thôi!”

Thôn Thiên Hồng Mãng thè lưỡi răn “tê tê”

hai tiếng, thân hình chuyển động, nhanh chóng đuổi theo Đông Lăng ở phía trước.

Mạnh Kỳ Thiên cười cười, cũng gọi ra Triệu hoán thú của mình.

Đó là một con Độc Giác Thú toàn thân trắng như tuyết, trên lưng còn có thêm một cặp cánh cùng màu! Nhảy lên lưng Độc Giác Thú xong, hắn liền cười nói: “Đuổi theo xem kịch vui đi.”

Đông Lăng chạy như điên về phía trước, cho dù phía sau có âm thanh kinh khủng đến cỡ nào đi nữa thì nàng cũng không dám quay đầu nhìn! Bất kể ra sao, nàng tuyệt đối không thể giao Tiểu Hồ và Chức Mộng Thú ra! Hồng Liên ở phía sau cười lạnh một tiếng: “Để xem ngươi có thể chạy được đến đâu!”

Nói xong, Hồng Liên liền quát roi, một đoàn liệt diễm xuất hiện, vọt thẳng về phía lưng của Đông Lăng! Bị lửa của nàng đốt, nha đầu này còn sống nổi sao? Ngọn lửa nóng rực đã ở ngay phía sau, trong lòng Đông Lăng trầm xuống, nhắm mắt không dám nhìn, chỉ có thể dựa vào bản năng mà tiếp tục chạy! Ngay khi ngọn lửa sắp đốt tới lưng

Đông Lãng, một đoàn lửa tím cũng từ một hướng khác lao ra, bắn về phía đám lửa của Hồng Liên.

Song phương giăng co kịch liệt trong không khí, trong chốc lát chọt nổ tung, ngọn lửa hùng hực từ trong rừng cây vọt thẳng lên trời!

Chương 466: Sơ chiến Hồng Liên 4

Hồng Liên biến sắc nhìn về phía ngọn lửa màu tím lao ra, mảy liễu dựng thẳng: “Là ai?”

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân toàn thân được bao phủ trong ngọn lửa tím chậm rãi đi ra khỏi rừng cây.

Thái tử Chiến Dã mím chặt môi, lạnh lùng giương mắt lên, nhưng khi nhìn thấy Hồng Liên, hấn lại hơi ngẩn ra.

“Hoàng huynh, ả ta không phải là Bắc Nguyệt!”

Anh Dạ công chúa ở phía sau cưỡi ngựa tiến lên, vừa liếc Hồng Liên một cái đã lập tức xác định.

Chiến Dã cũng không coi Hồng Liên thành Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ là khuôn mặt giống nhau đó khiến hấn có chút kinh ngạc mà thôi.

Anh Dạ công chúa nhìn thoáng qua Đông Lăng đang ở phía trước, thất thanh nói: “Đó là nha hoàn Đông Lăng bên cạnh Bắc Nguyệt!”

Đông Lăng lúc này đã ngã nhào trên mặt đất, sợ hãi đến mức đờ đẫn, vừa nghe thấy thanh âm của Anh Dạ công chúa, nàng ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng nói: “Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ, người này muốn cướp đồ của tiểu thư!”

“Bắc Nguyệt đâu?”

Anh Dạ công chúa chỉ nhìn thấy Đông Lăng, trong lòng có chút khẩn trương.

“Tiểu thư có chuyện, bảo ta ở phía trước chờ nàng, nào ngờ lại gặp phải người này...”

“Xú nha đầu! Người tưởng rằng tìm được trợ thủ thì ta không thể làm gì người nữa sao? Hồng Liên ta cho tới bây giờ cũng chưa từng sợ bất cứ người nào!”

Hồng Liên cuồng ngạo nói, ánh mắt liếc về phía Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của Chiến Dã.

Ngọn lửa màu tím vừa rồi va đập với ngọn lửa của nàng không ngờ lại có uy lực lớn đến thế.

Mạnh Kỳ Thiên cười Độc Giác Thú tiến lên nói: “Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, Hỏa Linh thú – một trong Ngũ linh, xem ra vị này chắc hẳn là Thái tử điện hạ của Nam Dục Quốc rồi.”

Chiến Dã lạnh lùng nhìn hắn một cái, lãnh khốc nói: “Người là ai?”

“Ta là ai không quan trọng, người chỉ cần biết vị này là Hồng Liên tôn thượng của Quang Diệu Điện là được.”

Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười chỉ vào Hồng Liên.

Hồng Liên vô cùng thích loại giới thiệu tâng bốc như thế này, vênh váo cười rộ lên: “Thái tử của Nam Dục Quốc sao, cũng chỉ là một tên Cửu Tinh Triệu hoán sư còn con mà thôi.”

Anh Dạ công chúa vừa nghe lập tức không vui, cất giọng nói: “Hồng Liên là cái gì? Ta chưa từng nghe nói qua!”

“Vậy ngươi là cái thứ gì?”

Hồng Liên thoáng chốc đã bị chọc giận.

“Ta là Anh Dạ công chúa của Nam Dục Quốc, trên Tạt Nhĩ Tháp đại lục có người nào lại không biết bốn công chúa?”

Anh Dạ công chúa khinh thường liếc Hồng Liên một cái: “Thứ như ngươi, được nói chuyện với bốn công chúa là vinh hạnh của ngươi đó.”

(Dạ: há há, iu Anh Dạ quá đi <3)

“Anh Dạ.”

Chiến Dã nhàn nhạt nói, Anh Dạ rất hay kiêu ngạo như thế, nhưng vào thời điểm này, hẳn lại không hề muốn trách mắng nàng.

Người của Quang Diệu Điện hẳn đương nhiên biết, khi nghe thấy cái tên Hồng Liên, trong lòng cũng có chút kinh hãi, người của cái tổ chức thần bí này tại sao lại xuất hiện ở Nam Dục Quốc đây?

“Hồng Liên, đi bắt Thần Thú của ngươi đi, vị này là Thái tử điện hạ, từ lâu ta đã muốn được giao lưu một chút với hắn rồi.”

Mạnh Kỳ Thiên cười Độc Giác thú đi lên: “Mười sáu tuổi đã là Cửu Tinh Triệu hoán sư, cái này thật sự khiến cho người khác có ham muốn hủy diệt nha.”

Hồng Liên nhìn hắn một cái, cười lạnh: “Ngươi đang nhớ tới bản thân của ngươi sao? Năm đó ngươi cũng đột phá Cửu Tinh ở năm mười sáu tuổi, được khen là thiên tài tuyệt thế.”

“Ở trước mặt Hồng Liên tôn thượng, một chút thành tựu này đã tính là cái gì.”

Thanh âm của Mạnh Kỳ Thiên dần dần lạnh xuống.

Hồng Liên nói: “Người đối phó hắn đi, còn nha đầu công chúa gì đó thì cứ để lại cho ta, ta lấy được Thần Thú sẽ qua đó xử lý nàng!”

“Người bớt cuồng vọng đi!”

Anh Dạ công chúa rút bảo kiếm ra, đang muốn tiến lên thì lại bị Chiến Dã vươn tay ngăn cản: “Lùi lại, người không phải đối thủ của nàng!”

Vừa dứt lời, Mạnh Kỳ Thiên bên kia đã nhanh chóng cưỡi Độc Giác Thú bay tới, bàn tay vừa lật, một thanh trường thương trắng như tuyết lập tức xuất hiện trong tay hắn!

Chương 467: Sơ Chiến Hồng Liên 5

Vừa dứt lời, Mạnh Kỳ Thiên bên kia đã nhanh chóng cưỡi Độc Giác Thú bay tới, bàn tay vừa lật, một thanh trường thương trắng như tuyết lập tức xuất hiện trong tay hắn, tiên phát chế nhân, trường thương vũ động, Phong nguyên khí xung quanh cấp tốc ngưng tụ tạo thành một cái lốc xoáy càng ngày càng lớn.

Lốc xoáy lấy thế như mãnh hổ xuống núi điên cuồng lao về phía Chiến Dã.

Sắc mặt Chiến Dã lãnh khốc, điều khiển Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nhảy lên trên.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân khinh thường cúi đầu nhìn hắn một cái, miệng há ra, ngọn lửa màu tím giống như vạn mã chạy chồm nhào về phía Mạnh Kỳ Thiên!

Trận chiến bên này vừa mới bắt đầu, Hồng Liên đã đi tới trước mặt Đông Lăng, hung hãn vung roi quấn lấy thân thể của Đông Lăng.

“Xú nha đầu, vừa rồi ngươi dám ám toán ta, bây giờ ta sẽ cho ngươi biết kết cục của việc chọc vào ta!”

Tiểu Hồ giận dữ gầm rống, hình thái lão hổ dần dần rút đi, trên người bắt đầu phát tán ra hào quang màu vàng nhạt, tuy vẫn là vóc dáng của ấu thú nhưng nó vẫn vô cùng hung mãnh thần thánh.

Hổ trào khế hươ vào không khí, sợi roi của Hồng Liên đã lập tức đứt

lìa!

Đông Lăng rơi xuống đất, Tiểu Hồ và Chi Chi thì bị văng ra rất xa.

Hồng Liên không kèm được cơn giận, nàng biết nếu không giết chết cô gái này, hai con Thần Thú kia chắc chắn sẽ không khuất phục nàng!

Nàng để cho Thôn Thiên Hồng Mãng dùng đuôi quấn lấy thân thể gầy yếu của Đông Lăng, sau đó đưa lên cao.

Cửu Đầu Điều vẫn lơ lửng trên không trung, miệng liên tục phát ra tiếng kêu khiến da đầu người ta tê dại!

Hồng Liên âm lãnh cười nói: “Đói thế à, vậy ta sẽ để cho ngươi no bụng!”

Trong mắt Đông Lăng lóe lên vẻ sợ hãi, nàng thấp thoáng thấy được một bóng dáng quen thuộc đang ở trong rừng rậm đằng xa cấp tốc chạy về bên này.

“Xích Luyện, ném qua!”

Hồng Liên cười lạnh hạ lệnh, Thôn Thiên Hồng Mãng không chút do dự, lập tức ném thân thể của Đông Lăng về phía Cửu Đầu Điều.

“Tiểu thư...!!!”

Đông Lăng thê thảm hét lên một tiếng, thân thể ở giữa không trung đã bị Cửu Đầu Điều quắp lấy.

Anh Dạ công chúa che miệng phát ra tiếng kêu thất thanh, bất chấp tất cả xông lên, nhưng nàng chỉ xông được một nửa thì đã nghe

được một âm thanh khác.

“Đông Lãng!”

Trong rừng rậm đằng xa, Băng Loan màu trắng đột nhiên vỗ cánh bay ra, đôi cánh băng to lớn gần như muốn che lấp cả bầu trời.

Trên lưng Băng Loan, một thiếu nữ cầm Băng Vũ hung hăng vẫy động về phía Cửu Đầu Điều.

Cửu Đầu Điều vừa tóm lấy Đông Lãng thì một con Linh thú cường đại hơn nó rất nhiều đột nhiên xuất hiện, nó không dám đối kháng, chỉ có thể tóm lấy Đông Lãng hốt hoảng xoay người bỏ chạy!

Băng Vũ chém lên đầu nó, một cái đầu trong nháy mắt liền bị chặt mất!

Cửu Đầu Điều đau đớn kêu thảm không thôi, càng không dám ham chiến, chỉ có thể bỏ chạy.

Mắt Hoàng Bắc Nguyệt đỏ ngầu, nhìn thấy Đông Lãng bị móng vuốt của Cửu Đầu Điều cào đến mức toàn thân đầm máu, trong đầu nàng trống rỗng, nhanh chóng nắm lấy Vạn Thú Vô Cương.

Trong chớp mắt, giống như có ma pháp xuất hiện, mái tóc đen tung bay trong gió bỗng nhiên biến thành màu đỏ chói mắt.

“Muốn chết!”

Hắc khí tụ tập trong Băng Vũ, lần thứ hai đánh về phía Cửu Đầu Điều!

Người phía dưới lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy biến hóa đột nhiên

xuất hiện này, ai nấy đều trở nên ngây ngẩn.

Ngay cả Chiến Dã và Mạnh Kỳ Thiên đang chiến đấu kịch liệt cũng đều dừng lại.

Nhìn thấy đầu Băng Linh Huyền Diệu quen thuộc kia, Chiến Dã hơi ngẩn ra, đến khi nhìn thấy thiếu nữ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, con người của hắn trong nháy mắt mở to, tim đập mạnh một cái, đau đớn từ ngực bắt đầu lan tràn.

Không có sự che chắn của áo choàng, khuôn mặt dưới mái tóc màu đỏ lửa kia cũng hoàn toàn bại lộ!

Anh Dạ công chúa kính hô: “Bắc...Bắc Nguyệt!”

Chương 468: Sơ chiến Hồng Liên (6)

“Hí Thiên...”

Chiến Dã thì thào.

“Đó là ai?”

Hồng Liên quay đầu hỏi Mạnh Kỳ Thiên, tên này chẳng phải được mệnh danh là học sâu biết rộng, thế gian không gì không biết sao?

Mạnh Kỳ Thiên nhìn thiếu nữ tóc đỏ trên bầu trời, cũng muôn phần khó hiểu, người này rốt cục là ai vậy? Tư liệu của mọi cao thủ trên Tọa Nhĩ Tháp đại lục, hẳn đều thuộc nằm lòng, tùy tùy tiện tiện là có thể nói ra.

Hắn là người chuyên môn phụ trách việc tình báo của Quang Diệu Điện, Thánh Quân cấp cho hắn đặc quyền này để cho hắn có thể thăm dò mọi thứ.

Nhưng thiếu nữ xa lạ này... “Nghe nói Nam Dục Quốc gần đây có xuất hiện một người rất lợi hại, dân gian gọi nàng là ma nữ tóc đỏ, có lẽ chính là người này đi.”

Mạnh Kỳ Thiên hơi trầm ngâm, nói: “Nguyên khí của người này rất kỳ quái, có loại khí tức rất đặc thù đang dao động, Hồng Liên, có lẽ nàng ta có quan hệ với Vạn Thú Vô Cương đó, mau bắt lấy nàng!”

“Vạn Thú Vô Cương!”

Hồng Liên vừa nghe lập tức hưng phấn không thôi. Thời gian dài như thế không nghe ngóng được một chút manh mối nào, nàng cũng sắp phiền chết rồi! Bây giờ rốt cục đã có được tin tức của Vạn Thú Vô Cương, tinh thần của Hồng Liên lập tức tăng cao gấp trăm lần! “Tự mình xông vào thì cũng đừng có trách ta không khách khí!”

Hồng Liên hưng phấn, ngay cả chuyện tình về Thần Thú cũng quên mất, điều khiển Thôn Thiên Hồng Mãng vọt lên bầu trời, nhanh chóng lấy ra một thanh bảo kiếm từ trong nạp giới! Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đang đuổi theo Cửu Đầu Điều.

Con chim thối này đã bị nàng chặt đứt bốn cái đầu, đau đến kêu oai oái, thế nhưng vẫn nhất quyết không chịu bỏ Đông Lăng ra, cứ túm chặt mà bỏ chạy như thế! Cửu Đầu Điều là Linh thú Phong thuộc tính, trước giờ đều là lấy tốc độ thủ thắng, tốc độ của nó vô cùng nhanh, chớp mắt đã bay đi rất xa, nhưng Băng Linh Huyền Điều cũng không hề yếu thế, vẫn gắt gao đuổi theo! “Cẩn thận phía sau!”

Yểm đang ở trong Hắc Thủy Cấm Lao đột nhiên hô lên một tiếng.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt căng thẳng, Băng Vũ trong tay đã biến thành chiến đao màu trắng tuyết, hàn quang lăm liệt lấp lóe, đàng đàng sát khí! Tiếng “tê tê”

vang lên từ phía sau, mang theo cả âm thanh kêu căng cuồng vọng của Hồng Liên: “Đừng đuổi nữa, hãy ngoan ngoãn đi theo ta đi!”

Vừa nói, Hòa nguyên khí trên kiếm lập tức bùng lên đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, từ bên hông hung hăng đánh cho nàng một kích! Hoàng Bắc Nguyệt không hề phản kích, tốc độ cũng không giảm chút nào, vẫn gắt gao bám sát con Cửu Đầu Điều kia, lúc công kích của Hồng Liên sắp tới, nàng chỉ điều khiển Băng Linh Huyền Điều lách người

tránh sang một bên, thế nhưng cặp cánh bằng của nó vẫn bị ngọn lửa rực cháy đó đập vỡ mấy mảnh, động tác thoáng chậm lại.

Tâm tình hiện giờ của Hoàng Bắc Nguyệt giống như đang bị lửa thiêu vậy! Rõ ràng Đông Lăng đã ở ngay trước mặt, chỉ chút xíu nữa thôi là có thể đuổi kịp, vậy mà ả Hồng Liên chết tiệt này lại xông ra phá rối ngay lúc này! “Cút ngay!”

Hoàng Bắc Nguyệt quát một tiếng, chiến đao màu trắng tuyết ngưng tụ nguyên khí màu đen bổ về phía Hồng Liên! Nàng không có nửa điểm hạ thủ lưu tình, trong lòng hiện giờ chỉ muốn giết chết cái người đang cản đường này, bất chấp đó là ai! Hồng Liên bị đánh phải lùi lại phía sau, ngay cả nàng cũng không dám đối kháng chính diện với nguyên khí màu đen kia! Thôn Thiên Hồng Mãng “tê tê”

thè lưỡi răn, âm lãnh nhìn chăm chăm vào Hoàng Bắc Nguyệt.

“Không nghĩ tới ngươi thật sự lợi hại như vậy!”

Trong mắt Hồng Liên lóe qua ánh sáng nhạt, càng cảm thấy ngứa tay: “Ta thích nhất đánh với cường giả, chờ khi hoàn toàn phá hủy ngươi, tâm tình của ta nhất định sẽ rất sáng khoái!”

Nói xong, hai tay nàng lập tức bắt thủ quyết, khẽ kêu một tiếng: “Liệt Diễm Phần Không!”

Thôn Thiên Hồng Mãng há cái mồm to lớn, liệt hỏa hùng hực từ trong miệng trào ra, lấy tốc độ khó tin thiêu đốt cả nửa vùng trời.

Ngọn lửa nhanh chóng lan tràn, trực tiếp chặn ngay trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt và Băng Linh Huyền Diệu, hình thành một cái vòng vây có quy mô khổng lồ!

Chương 469: Sơ chiến Hồng Liên (7)

Thân hình của Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên khựng lại, ngọn lửa bốc cháy phía trước kia khiến nàng ngay cả việc mở mắt cũng thấy khó khăn! Sau màn lửa, nàng thấp thoáng nhìn thấy Cửu Đầu Điều kia càng bay càng xa, mà Đông Lăng dưới móng vuốt nó đang nhìn nàng với ánh mắt thê lương sợ hãi cũng càng ngày càng xa...

Còn nàng thì lại chỉ có thể đứng ở đây mà không thể xông ra được! Đến cái thế giới này, đây là lần đầu tiên nàng cảm giác được mùi vị của sự đau lòng hối hận, nếu như lúc đó nàng không để Đông Lăng lại một mình thì tốt rồi! Nếu như lúc đó không để con Thần Thú là Tiểu Hồ ở bên cạnh Đông Lăng thì tốt rồi! Như vậy sẽ không khiến cho đám người của Quang Diệu Điện này chú ý! Ả Hồng Liên chết tiệt này! “Lão tử thề không đội trời chung với người của Quang Diệu Điện!”

(Dạ: Nguyệt tử phải xưng là lão nương chứ nhỉ:))) Hoàng Bắc Nguyệt khàn giọng gào to, đột ngột xoay người, giơ chiến đao màu trắng tuyết mang theo ngàn vạn hàn băng chi khí chém về phía Hồng Liên! Hồng Liên ngẩng đầu cười lớn: “Rất cực cũng chịu đánh với ta rồi, bức ngươi đến đường cùng, hãy để ta xem ngươi mạnh đến cỡ nào!”

Nói xong, Hồng Liên cũng xông tới, bảo kiếm cùng chiến đao của Hoàng Bắc Nguyệt va vào nhau! Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy hồ khẩu tê dại, suýt nữa làm rớt tuyết sắc chiến đao, nhưng tâm tính nàng vô cùng kiên cường, càng ở lúc thế này thì nàng càng phải mạnh! Vũ khí của hai người vừa chạm vào nhau đã nhanh chóng

tách ra, sau đó lại tiếp tục va chạm! Liệt diễm và hàn băng đối đầu, uy lực được kích phát ra khiến đám người phía dưới đều chấn động không thôi.

“Hoàng huynh, chúng ta đi cứu Đông Lăng đi!”

Anh Dạ công chúa nhìn thấy bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt điên cuồng chiến đấu với Hồng Liên trong vòng vây của ngọn lửa, đột nhiên nước mắt không kìm được mà tuôn trào.

Lúc biết được Hoàng Bắc Nguyệt chính là Hí Thiên, nàng đã không còn quan tâm đến cái gì nữa, nàng biết Bắc Nguyệt coi Đông Lăng như người thân, trơ mắt nhìn Đông Lăng bị Cửu Đầu Điều mang đi, trong lòng Bắc Nguyệt sẽ có bao nhiêu đau khổ đây? “Các người muốn đi cứu người cũng phải hỏi xem ta có đồng ý hay không đã chứ.”

Mạnh Kỳ Thiên nhìn trận chiến đấu kịch liệt giữa không trung một cái, sau đó liền đưa ánh mắt nhìn Chiến Dã đang lãnh khốc đứng đó.

Chiến Dã nắm chặt tay, lạnh lùng nói: “Các hạ tốt nhất đừng nên quản chuyện của Nam Dục Quốc!”

“Quang Diệu Điện bọn ta muốn quản cái gì thì sẽ quản cái đó.”

Mạnh Kỳ Thiên âm trầm thương xuống đất, liếc mắt nhìn Chiến Dã: “Người không dám chiến một trận với ta hay sao?”

“Người đừng có dùng cách khích tướng! Hoàng huynh của ta sẽ không mắc câu đâu!”

Anh Dạ công chúa phẫn nộ lớn tiếng nói.

Mạnh Kỳ Thiên lạnh lùng nói: “Cách kích tướng nếu không dùng được, vậy ta đây cũng chỉ có thể tiên hạ thủ vi cường mà thôi!”

Trường thương trong tay vũ động thành một đoàn tàn ảnh, một cái vòng xoáy của nguyên khí dần dần xuất hiện ở trong trung tâm của nó.

“Thái tử Nam Dục Quốc được mệnh danh là thiên tài, vậy hãy để ta kiến thức một chút thực lực chân chính của ngươi đi!”

Mạnh Kỳ Thiên vừa nói vừa xông lên, không cho Chiến Dã cơ hội từ chối đã mạnh mẽ khai chiến! Chiến Dã đưa tay lên đỡ, đem Anh Dạ công chúa bảo vệ ở sau lưng, sau đó tiến lên đón lấy công kích của Mạnh Kỳ Thiên! Cuộc chiến trên mặt đất và trên không trung đều kịch liệt như nhau.

Chỉ khác ở chỗ, cuộc chiến trên mặt đất cũng xem như là so đấu giữa hai cường giả đồng đẳng cấp, mà trận đấu trên không trung rõ ràng là vượt cấp chiến đấu, bởi vì thực lực song phương cách nhau quá xa! Lấy năng lực hiện tại của Hoàng Bắc Nguyệt mà đi chiến đấu với Hồng Liên, một trong những người mạnh nhất Quang Diệu Điện, dĩ nhiên là lòng có thừa mà lực không đủ, nàng đang bị sự phẫn nộ chi phối, cho nên chiến đao kia mỗi lần chém xuống đều mang theo sức lực thô bạo hung hãn, không dùng đến kỹ xảo, chỉ dựa vào lực lượng cường hãn hết lần này đến lần khác đánh cho Hồng Liên lùi về phía sau! Lần cuối cùng Hồng Liên thối lui, bước chân mạnh mẽ vạch ra một đạo tàn ảnh ở trong không khí! “Trình độ ngươi chỉ đến thế thôi sao?”

Hồng Liên cười nhạo: “Ta sẽ cho ngươi xem thử lực lượng của Thôn Thiên Hồng Mãng! Xích Luyện, thôn thiên!”

Chương 470: Sơ chiến Hồng Liên (8)

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt run lên, đột nhiên nhớ tới giấc mộng sau khi trúng độc ở dưới Thất Tháp ngày đó, trong mộng, Thôn Thiên Hồng Mãng thật sự đã nuốt chửng bầu trời!

Nghe thấy mệnh lệnh của Hồng Liên, Thôn Thiên Hồng Mãng liền chậm rãi há cái miệng to lớn, lưỡi rắn đỏ tươi thè ra ngoài, cái bụng đột nhiên hóp lại, sau đó, Thôn Thiên Hồng Mãng bắt đầu nuốt chửng hết thảy mọi thứ xung quanh vào trong bụng! Không khí, nguyên khí, hỏa diễm, thậm chí từng cái cây bên trong Mê Vụ Sâm Lâm phía dưới cũng đều bật gốc, bị hút vào bụng của nó! Hoàng Bắc Nguyệt điều khiển Băng Linh Huyền Diệu khổ sở chống đỡ lực hút cường đại kia, mắt thấy sắp bị hút vào trong bụng Thôn Thiên Hồng Mãng rồi, còn Hồng Liên đứng ở trên đầu Thôn Thiên Hồng Mãng thì nhìn nàng cười như điên.

Cầu sinh trong nghịch cảnh, nàng từ trước tới nay chưa thua bao giờ! Lần này cũng sẽ như thế! “Băng thuần! Mở!”

Mười hai đạo băng thuần to lớn vừa xuất hiện đã bị Thôn Thiên Hồng Mãng hút qua, băng thuần to lớn chặn ở bên miệng Thôn Thiên Hồng Mãng, lực hút mãnh liệt trong khoảnh khắc đó lập tức yếu bớt.

Thừa dịp này, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức cưỡi Băng Linh Huyền Diệu bay vào trong rừng rậm, dọc đường liên tục thi triển bốn năm lần băng thuần ở phía sau.

Trải qua một trận chiến với Hồng Liên, hiện tại lại liên tiếp sử dụng

băng thuẩn, thân thể vốn không thể ngưng tụ nguyên khí của nàng đã rơi vào tình trạng nổ mạnh hết đà.

Không thể cứng rắn chống chọi, nếu không tình thế sẽ trở nên bất lợi với mình, dù sao thực lực của nàng và Hồng Liên chênh lệch quá lớn, chống cự cũng chỉ làm nàng chết oan chết uổng! Nàng cũng không có ngốc như thế! Quân tử báo thù mười năm chưa muộn! Hôm nay nàng đã bại, nhưng tương lai sẽ có một ngày... Hồng Liên, người chờ đó! Sau khi tiến vào rừng rậm, Băng Linh Huyền Diệu bị thương không nhẹ vô cùng tự trách mà nói: “Chủ nhân, ta quá vô dụng rồi.”

“Trận chiến này thực lực chênh lệch quá lớn, người không cần tự trách.”

Hoàng Bắc Nguyệt ôm ngực, nguyên khí và lực lượng trong thân thể giống như đều bị rút sạch, đây là lần đầu tiên nàng cảm thấy mình không thể tiếp tục chiến đấu được nữa.

Sau khi xử lý xong mấy chục đạo băng thuẩn, Hồng Liên lập tức đuối xuống dưới, Thôn Thiên Hồng Mãng vẫn tiếp tục lấy lực lượng thôn phệ của mình đem hết thảy mọi thứ phía trước hút vào trong bụng! Hồng Liên vung trường kiếm, Hỏa nguyên khí hùng hậu trên thân kiếm nhanh chóng đánh về phía lưng của Hoàng Bắc Nguyệt! Băng Linh Huyền Diệu nghiêng người, giúp Hoàng Bắc Nguyệt né tránh, thế nhưng một bên cánh của nó lại bị gãy mất một nửa! Hoàng Bắc Nguyệt đỏ mắt, thấp giọng mắng một câu: “Mẹ nó!”

, sau đó nắm lấy Vạn Thú Vô Cương, hít sâu một hơi.

Lần cuối cùng rồi, đây là lần cuối cùng có thể dùng nguyên khí phát huy lực lượng của Vạn Thú Vô Cương! Hàn băng chi khí ngưng tụ trong tay, từng tia màu đen chậm rãi lưu chuyển ở trong hàn băng,

tuyệt sắc chiến đao chậm rãi giơ lên, Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt, khi mở mắt ra, thân thể vừa chuyển, hai tay nắm chiến đao bổ về phía sau! Hồng Liên vừa nhìn thấy nguyên khí màu đen ngưng tụ trong chiến đao liền lập tức mang theo Thôn Thiên Hồng Mãng tránh ra, hắc khí quỷ dị này vừa rồi nàng đã được lĩnh giáo, vô cùng cường đại, là một loại lực lượng mà nàng hoàn toàn không biết! Nếu cứng rắn đỡ trọn một chiêu này, cho dù là nàng thì cũng sẽ cảm thấy khí huyết cuộn trào trong ngực! Bọn họ nhanh chóng tránh ra, nhưng đây là một kích cuối cùng mà Hoàng Bắc Nguyệt dốc toàn lực để đánh, sao có thể để cho bọn họ dễ dàng né tránh như vậy được? Hắc khí mang theo hàn băng chi khí trên chiến đao, sượt qua thân thể của Thôn Thiên Hồng Mãng, khóe miệng Hồng Liên hơi nhếch lên, may mà tránh được.

Nhưng nụ cười của nàng còn chưa hoàn chỉnh thì một tiếng xé gió đột nhiên từ phía sau đã truyền đến!

Chương 471: Sơ chiến Hồng Liên (9)

Hắc khí kia không ngờ lại có thể vòng ngược trở lại! Nhưng Hồng Liên là ai cơ chứ, nàng là một trong những người mạnh nhất của Quang Diệu Điện! Bất kể trong dạng tình huống gì, phản ứng đầu tiên của nàng đều là ngăn cản, hiện tại không thể né tránh, nàng chỉ có thể giơ kiếm ngăn kháng với luồng hắc khí quỷ dị kia!

Trong nháy mắt hắc khí đánh lên kiếm của nàng, Hồng Liên cảm giác lồng ngực có chút buồn bực, cổ họng ngòn ngọt (Dạ: muahaha, ói máu nha con), phải liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới có thể chặn được luồng hắc khí kia! Hồng Liên đặt tay trên lồng ngực, ánh mắt phần nộ lộ ra vẻ không cam lòng, quay đầu lại, thế nhưng Băng Linh Huyền Diệu cùng Hoàng Bắc Nguyệt đã nhân cơ hội rời đi từ lúc nào.

“Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Hồng Liên hung hăng nói, nhảy phốc lên đầu của Thôn Thiên Hồng Mãng: “Tìm nàng, lần này ta muốn đem nàng chém làm tám khúc!”

Thôn Thiên Hồng Mãng nhanh chóng di chuyển bên trong rừng cây, nó đi qua nơi nào, cây cối nơi đó lập tức đổ gục, sau đó nhanh chóng héo rũ.

Kịch độc trên người nó quả thật khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi.

Trúng mấy đòn nghiêm trọng của Hồng Liên, Hoàng Bắc Nguyệt cũng

không chịu nổi nữa, phun ra mấy ngụm máu, thân thể lao đảo đi sâu vào trong rừng rậm.

Cánh của Băng Linh Huyền Diệu đã bị chặt đứt một nửa, lúc này muốn bay lên cũng có chút khó khăn, hơn nữa hiện tại nếu bay lên trời thì mục tiêu quá lớn, nhất định sẽ bị phát hiện ngay lập tức.

Cho nên Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát thu hồi Băng Linh Huyền Diệu, dùng chiến đao chống đỡ, tìm cách tránh né trong rừng rậm.

Linh Tôn ở Thất Tháp, mặc kệ hiện tại hấn như thế nào, trong đầu nàng lúc này cũng chỉ có một suy nghĩ duy nhất: Người của Quang Diệu Điện quá mạnh, Hồng Liên kia lại càng thuộc cấp bậc biến thái! Lấy thực lực hiện tại của nàng đương nhiên là không có biện pháp cùng nàng ta đối kháng, thế nhưng có Linh Tôn ở đây thì mọi chuyện sẽ khác.

Yểm ở trong lòng nàng suy yếu nói: “Cũng may chỉ có một mình Hồng Liên, nếu Mặc Liên cũng tới đây, vậy hôm nay sợ rằng chúng ta sẽ không có cách nào trốn thoát.”

“Hừ, lão thiên cũng sẽ không để ta chết dễ dàng như vậy đâu.”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa mới nói xong, hai chân đột nhiên mềm nhũn, ngã nhào xuống đất “Hoàng Bắc Nguyệt!”

Yểm lo lắng nói: “Người còn chịu đựng được không?”

“Yên tâm, ta sao có chết dễ dàng như vậy được...”

Hoàng Bắc Nguyệt chưa dứt lời đã cảm thấy cổ họng ngòn ngọt, một ngụm máu không kìm được, chậm rãi từ bên khóe miệng tràn ra ngoài.

Cả đời này, đây là lần đầu tiên nàng bị đánh đến mức chật vật như vậy.

Từ sau khi từ biệt sư phụ ra ngoài xông xáo, nàng không hề gặp bất lợi nào, cũng không có gặp phải đối thủ mạnh hơn bản thân nhiều như vậy.

Trừ Linh Tôn, Hồng Liên chính là người thứ nhất khiến nàng bị thương nặng đến thế.

Hoàng Bắc Nguyệt vịn lấy thân cây khô đứng lên, thở dốc vài cái, vừa định tiếp tục đi, phía trước đột nhiên có tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước càng lúc càng gần, sau đó nàng nghe thấy một cái thanh âm mà hiện tại nàng rất không muốn nghe thấy! “Tìm được rồi! Chính là nàng!”

Đó là thanh âm vô cùng hưng phấn của Tiêu Vận, tựa như hải tặc đi trên biển mấy tháng trời, rốt cục cũng tìm thấy cái đảo nhỏ chứa kho báu vậy! Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lại thêm tái nhợt vài phần, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Tóc nàng màu đỏ rực, chính là Hồng Liên tóc đỏ mà người nói đó!”

Tiêu Vận quay đầu nhìn về phía thiếu niên tái nhợt quý dị đang chậm rãi từ trong sương mù đi ra.

Hình xăm hoa cát cánh bên khóe mắt trong làn sương mờ ảo lại càng thêm vẻ lạnh buốt thê lương.

Ánh mắt vô thần chậm rãi chuyển động, nhìn về phía Hoàng Bắc

Nguyệt, thần sắc băng lãnh vô tình.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, khi nhìn thấy hắn thì cũng có chút sửng sốt, đây chẳng phải là thiếu niên tên Mặc mà ngày đó nàng đã giúp giải vây ở trong Lâm Hoài Thành sao? Không nghĩ tới lại gặp nhau vào lúc này, nàng cũng không có cái cảm giác vui sướng khi gặp lại cố nhân, càng không hề chờ mong hắn sẽ vì báo ân mà giúp nàng.

Chương 472: Sơ chiến Hồng Liên (10)

Không nghĩ tới lại gặp nhau vào lúc này, nàng cũng không có cái cảm giác vui sướng khi gặp lại cố nhân, càng không hề chờ mong hắn sẽ vì báo ân mà giúp nàng.

Người này thoát nhìn quý dị, so với lần trước còn âm lãnh và khát máu hơn vài phần.

Đặc biệt là mấy câu nói vừa rồi của Tiêu Vận, nó đã làm nàng từ bỏ hết thảy hy vọng rồi.

Thiếu niên tên là Mặc này muốn tìm Hồng Liên tóc đỏ, mà cái người tóc đỏ giả mạo Hồng Liên kia chẳng phải là nàng sao? Mặc dù không biết tại sao hắn lại biết được chuyện tình ngày đó, nhưng nếu hắn đã tìm tới cửa, lại còn mang theo một thân sát khí nồng đậm, vậy thì chắc chắn nàng là địch nhân của hắn rồi.

Trước kia nghe kể chuyện xưa về người nông phu và con rắn, nàng luôn cười nhạo người nông phu kia quá mềm lòng, cuối cùng tự đào mồ chôn mình.

Nhưng bây giờ người nên bị cười nhạo lại chính là nàng.

Nàng cầm thật chặt tuyệt ảnh chiến đao trong tay, chuẩn bị khai chiến.

Loại nhân vật như Tiêu Vận này cũng không khó giải quyết, thế nhưng thiếu niên thoát nhìn âm u quý dị, hết sức khủng bố, lai lịch lại

không rõ kia chỉ sợ không phải là hạng người dễ đối phó.

Yểm trầm mặc một chút, sau đó mới chậm rãi nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, xem ra vận khí của ngươi đã hết rồi.”

“Tại sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm đáp lại.

Thanh âm của Yểm vô cùng ngưng trọng: “Thiếu niên có làn da tái nhợt kia chính là Quang Diệu Điện Mặc Liên.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cắn đôi môi có vài phần tái nhợt.

Mặc Liên... Mặc... Nàng thật sự đã bỏ sót điểm này rồi! Thế nhưng có ai ngờ đến, Mặc Liên vô cùng lợi hại của Quang Diệu Điện lại là một người mù, hơn nữa còn là một người không hề biết gì về cuộc sống bên ngoài.

“Thực lực của Mặc Liên còn cao hơn Hồng Liên rất nhiều, Triệu hoán thú của hắn là lục giai Thần thú hệ Huyền Thuật – Huyền Linh Thú.

Có lời đồn hắn là con trai của Thánh Quân Quang Diệu Điện, huyết thống hoàn toàn di truyền từ Thánh Quân, rất khủng bố.”

Yểm là người tự phụ, thường rất ít khích lệ người khác, bởi vậy khi nghe hắn đánh giá cao Mặc Liên như vậy, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt lại lạnh hơn mấy phần.

Đây thật sự là cái tình huống “trước có mãnh hổ, sau lại sói đói”

mà.

Cho dù có lựa chọn thế nào thì cũng chỉ có một con đường chết.

Trong rừng rậm phía sau Hoàng Bắc Nguyệt, tiếng sột soạt khi di chuyển của Thôn Thiên Hồng Mãng cùng với thanh âm bén nhọn của Hồng Liên nhanh chóng truyền tới: “Xú nha đầu, ta mà bắt được ngươi thì ta nhất định sẽ chém ngươi thành tám khúc!”

Mặc Liên chậm rãi ngẩng đầu, nghe thấy thanh âm kia, hấn lạnh lùng nói: “Hồng Liên.”

Tiêu Vận nhìn bộ dáng chật vật của Hoàng Bắc Nguyệt, lại thêm vết máu bên khóe miệng cùng với thanh âm đang từ phía sau vọng lên, nhất thời có chút hả hê cười: “Hoàng Bắc Nguyệt, xem ra hôm nay thật sự là ngày chết của ngươi rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười cười, giơ tay lên lau vết máu trên khóe miệng: “Nhị tỷ, ngươi đang cao hứng cái gì đấy? Hôm nay có chết ta cũng phải kéo ngươi xuống địa ngục làm đệm lưng cho ta.”

Nghe được giọng nói của nàng, Mặc Liên đột nhiên ngẩng đầu lên, cặp mắt vô thần nhìn về phía nàng.

Tiêu Vận hừ lạnh: “Ngươi cho rằng ngươi có bản lĩnh kia sao? Hoàng Bắc Nguyệt, ta nhất định sẽ sống lâu hơn ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cầm chặt chuôi chiến đao, ngón tay có chút run rẩy.

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Tiêu Vận.

Tiêu Vận trong lòng run lên, lập tức lui ra sau lưng của Mặc Liên, nói: “Ngươi không phải muốn giết nàng sao? Nàng chính là Hồng Liên tóc

đỏ đó, hiện giờ nàng đang bị trọng thương, người không cần tốn sức là đã có thể giết được nàng rồi!”

(Tuyết: *gào thét* tránh xa tiểu Mặc của ta!!!!) Mặc Liên từng bước đi về phía trước, trên gương mặt tái nhợt không có bất cứ biểu cảm nào, đóa hoa cát cánh trên khóe mắt giờ phút này như chân chính nở rộ, lộ ra một cỗ hơi thở quý dị.

Chương 473: Phong khởi Lâm Hoài (1)

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt chuôi đao, chuẩn bị sẵn sàng! Mặc Liên chậm rãi giơ tay lên, đầu ngón tay tái nhợt, từng ngón tay tựa như bạch ngọc ngưng tụ thành, thế nhưng đó lại là một màu trắng thê lương, thiếu đi vẻ ôn nhuận của bạch ngọc.

Lôi quang chợt lóe trong mắt hắn, thế nhưng cặp mắt vô thần vẫn không lộ ra bất cứ thần sắc gì.

Đôi mắt của Tiêu Vận chậm rãi trợn to, có chút hưng phấn nhìn động tác của Mặc Liên, giống như đã thấy được tràng cảnh chết thảm của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng thiếu chút đã cười ra tiếng! Nhưng lôi quang đột nhiên lại đổi hướng chiếu vào mắt nàng.

Nụ cười của Tiêu Vận trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, chiếc cổ mảnh khảnh không ngờ lại bị Mặc Liên hung hăng nắm trong tay.

Tiêu Vận lộ ra bộ dáng không thể tin được, liều mạng lắc đầu nhìn hắn.

Không phải nàng, không phải nàng! Người hắn muốn giết không phải có mái tóc đỏ sao? Không phải là Hoàng Bắc Nguyệt sao? Thần sắc của Mặc Liên lạnh như băng, ngón tay hơi siết chặt, lôi quang đột nhiên từ trên tay hắn lan đến toàn thân Tiêu Vận, khiến nàng thống khổ kêu lên thảm thiết.

“Hoàng Bắc Nguyệt!!! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi! A!!!”

Tiêu Vận thể lương thét lên, lòi quang khiến cho máu thịt trên người nàng nhanh chóng rơi xuống, thoát nhìn vô cùng thâm thảm.

Lúc Mặc Liên buông tay, nàng ta đã biến thành một khối thi thể khô quắt rơi xuống đất, hai mắt vẫn trợn to nhìn chăm chăm về phía Hoàng Bắc Nguyệt! Kiểu chết như thế này, người nào tận mắt nhìn thấy chắc chắn sẽ không nhịn được mà nổi da gà, thế nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ hơi cau mày mà thôi, tâm tình cũng không có biến hóa quá lớn.

Mặc Liên chậm rãi đi tới trước mặt nàng, đưa tay dìu nàng, thanh âm rất thấp, hoặc cũng có thể nói là rất nhỏ, thế nhưng vẫn không thể che giấu được nét hưng phấn bên trong.

“Nguyệt.”

Hoàng Bắc Nguyệt nâng mắt nhìn hắn: “Tại sao lại giúp ta?”

Mặc Liên ngẩn ra, sau đó nói: “Người tứ cố vô thân, ta giúp người.”

Dừng lại một chút, Mặc Liên lại hỏi: “Sợ sao?”

“Ta sao có thể sợ hãi được?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay mặt đi, mặc dù mắt hắn không nhìn thấy, nhưng nàng vẫn không muốn nhìn vào cặp mắt kia.

Đêm hôm đó nàng đã nói với hắn, thời điểm nàng cô đơn nhất, nàng luôn hi vọng có một người sẽ ra tay giúp nàng, nếu được vậy, nàng cũng sẽ không còn sợ hãi.

Lúc đó nàng chỉ thuận miệng nói như thế mà thôi, nàng chưa từng

nghĩ tới sẽ có người ra tay giúp mình. Từ nhỏ sư phụ đã dạy, trên đời này chúng ta vĩnh viễn chỉ có thể dựa vào chính mình, nếu dựa vào người khác, vậy cuối cùng chúng ta sẽ trở thành kẻ yếu.

Nàng luôn nhớ kỹ lời sư phụ nói, cả đời đều phải dựa vào hai bàn tay của chính mình, tuyệt đối không thuận theo hoặc dựa vào bất cứ kẻ nào.

Nhưng thiếu niên mới gặp mặt có một lần này lại nhớ kỹ lời của nàng, lúc nàng bị cô lập không có ai giúp đỡ, hẳn lại đưa tay ra giúp nàng.

Khí tức của Thôn Thiên Hồng Mãng càng ngày càng đến gần, xem ra Hồng Liên cũng sắp đuổi tới rồi.

Mặc Liên nói: “Ta mang ngươi đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt gạt tay hẳn ra, nói: “Ta còn có chuyện, không thể cứ đi như vậy được.”

Nàng muốn cùng Linh Tôn tụ hợp, còn muốn đi tìm Tiểu Hồ và Chi Chi, còn có Đông Lăng nữa.

“Ta đi ngăn cản nàng, chờ ta.”

Mặc Liên nhẹ nhàng cười với nàng, rất ôn nhu.

Hắn không hề có ý nghĩ gây khó khăn cho nàng, nàng nói cái gì thì chính là cái đó.

Nàng gặp nguy hiểm, hẳn sẽ mang nàng đi, nếu nàng không muốn đi, vậy hẳn sẽ đem cái người uy hiếp nàng giải quyết sạch sẽ! (Tuyết: bá đạo O.O) Hoàng Bắc Nguyệt tựa vào thân cây khô, xoay người

nhìn hẳn: “Mặc Liên.”

Thân ảnh của Mặc Liên thoáng dừng lại, chậm rãi quay đầu, trên gương mặt tái nhợt có một tia lo âu nhàn nhạt: “Người biết.”

“Ta biết người là Quang Diệu Điện Mặc Liên, mà người đang đuổi giết ta chính là Quang Diệu Điện Hồng Liên.”

Chương 474: Phong khởi Lâm Hoài (2)

“Ta biết ngươi là Quang Diệu Điện Mặc Liên, mà người đang đuổi giết ta chính là Quang Diệu Điện Hồng Liên.”

Thanh âm lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt vang lên.

Loại lãnh đạm này khiến cho Mặc Liên có chút sợ hãi, vội vàng nói: “Ta không giết ngươi.”

“Nguyên nhân ngươi muốn giết ta chính là vì ta có khuôn mặt giống hệt như Hồng Liên, hơn nữa ta còn giả mạo nàng, giết người của Quang Diệu Điện.”

“Không liên quan.”

Mặc Liên lắc đầu, những người đó không có liên quan gì đến hắn, hắn cũng không hề quan tâm đến họ.

Kể cả Hồng Liên cũng vậy! Hoàng Bắc Nguyệt nhìn vẻ mặt của hắn, khóe miệng hơi nhếch lên: “Không ngờ Mặc Liên tôn trọng của Quang Diệu Điện lại là người như vậy, trước giờ thật sự là không có nghĩ tới nha.”

“Ngươi chán ghét ta?”

Thanh âm của Mặc Liên càng thấp hơn, âm sắc vốn băng lãnh cứng nhắc, nay lại có thêm một loại cảm giác thô lương.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, nhưng chợt nhớ mắt hấn không nhìn thấy, bởi vậy lên tiếng: “Không có, hôm nay rất cảm ơn người giúp ta.”

“Người cũng giúp ta.”

Thanh âm của hấn từ từ trở nên ấm áp hơn, câu cú đơn giản, hấn muốn nói nhiều hơn, thế nhưng lại phát hiện mình không biết phải nói cái gì.

“Mặc Liên, người là một người tốt.”

Chỉ hy vọng sau này bọn họ không trở thành địch nhân với nhau.

Trở thành địch nhân với người như vậy quả thật rất đáng tiếc, cũng rất khùng bố! “Chờ ta.”

Mặc Liên có chút cao hứng, khoe miệng hơi cong lên, lập tức triệu hồi ra Huyền Linh Thú.

Thần thú có cặp cánh màu đen ở trước mặt hấn cũng không hề tỏ vẻ kiêu ngạo, thoải mái để cho hấn leo lên người, sau đó vỗ cánh, hướng về phía Hồng Liên mà đi! Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thân ảnh từ từ biến mất trong sương mù của hấn, ho nhẹ vài tiếng, sau đó dùng chiến đao chống đỡ thân hình, lao đảo đi về phía trước.

Yểm hỏi: “Người không đợi hấn sao?”

“Không cần thiết, đao bất đồng bất tương vi mưu, hấn thủy chung vẫn là người của Quang Diệu Điện.”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói. Đao bất đồng bất tương vi mưu: Không cùng chí hướng thì sao có thể cùng bàn công việc.

Yểm cười rộ lên: “Thật là một nha đầu tinh táo đến đáng sợ, ta còn tưởng ngươi đã bị hấn làm cảm động rồi chứ.”

(Tuyết: ta cũng tưởng vậy á!) (Dạ: mi tu:3) “Ta là người dễ bị cảm động như vậy sao?”

Mặc dù nói vậy, thế nhưng thời điểm nghe được những lời Mặc Liên nói, trong lòng nàng quả thật có chút có chút xúc động.

Lúc nàng tứ cố vô thân, rốt cục cũng đã có người tới giúp nàng rồi.

“Hắc hắc, Hoàng Bắc Nguyệt, dường như thần may mắn cũng không có hoàn toàn rời bỏ ngươi nha.”

“Thần xui xẻo cũng đang đi theo ta đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng nói: “Lão yêu quái, ngươi đừng có nói nhảm nữa, ngươi không biết ta bây giờ ngay cả việc nói chuyện cũng cảm thấy mệt hay sao?”

“Vậy sao, ha ha ha.”

Ta nghỉ ngơi này giờ, đã khôi phục lại một chút nên rất muốn nói chuyện nha.”

Yểm vừa khôi phục được một chút nguyên khí liền biến thành cái bộ dáng đáng đánh như lúc trước.

Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát lơ hấn, dùng chiến đao chống đỡ thân thể, từng bước từng bước đi vào Mê Vụ rừng rậm.

Hồng Liên hùng hổ khống chế Thôn Thiên Hồng Mãng một đường

đuổi theo, thế nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại dễ tìm như vậy sao? Nàng là cao thủ ẩn dấu hành tung, càng ở lúc nguy cấp, nàng càng không dễ dàng bại lộ chính mình! Cho nên một đường đi tới, Hồng Liên vẫn không phát hiện ra cái gì.

Hồng Liên tức giận, đứng trên đầu Thôn Thiên Hồng Mãng gầm thét! “Xú nha đầu chết tiệt! Đừng để cho ta bắt được ngươi!”

Thôn Thiên Hồng Mãng dường như cảm nhận được uy hiếp, thân thể cao lớn đột nhiên lui về phía sau, lưỡi rắn phun ra nuốt vào, “tê tê”

vài tiếng.

Hồng Liên dựng mi, giận dữ nói: “Đồ vô dụng! Cái gì lại khiến ngươi sợ hãi như vậy?”

Nàng vừa nói vừa ngẩng đầu, một đạo tia chớp màu đen vừa vắn lọt vào tầm mắt của nàng.

Thấy tia chớp trong nháy mắt đã tới trước mặt mình, Hồng Liên kinh hãi nắm chặt kiếm, bày ra bộ dáng phòng thủ.

“Mặc Liên?!”

Hồng Liên ngẩng đầu, đột nhiên phát hiện ra Mặc Liên.

Nàng lấp bắp kinh hãi, thế nhưng thần sắc nhanh chóng chuyển thành vẻ mừng rỡ: “Tại sao ngươi lại ở chỗ này? Rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi rồi!”

Chương 475: Phong khởi Lâm Hoài (3)

Thần sắc của Mặc Liên không chút thay đổi, căn bản không hề quan tâm đến những lời nàng nói, chỉ lạnh lùng mở miệng: “Làm gì?”

“Ta tới nơi này để bắt một nữ nhân, nàng dám đắc tội với ta, ta nhất định phải chém nàng thành tám khúc!”

Hồng Liên cùng Mặc Liên sống chung đã lâu, đối với cách nói chuyện “tiếc chữ như vàng”

của Mặc Liên, nàng đã thích ứng rồi.

Bởi vậy cho dù hắn không nói rõ ràng, nàng vẫn hiểu hắn muốn hỏi cái gì.

Nghe nàng nói như vậy, trên mặt Mặc Liên lộ ra vẻ không vui, sắc mặt vốn đã tái nhợt quý dị nay lại phủ thêm một tầng sương lạnh.

Hồng Liên chớp chớp mắt: “Ngươi làm sao vậy? Ngươi vừa rồi mới từ bên kia tới đây, có nhìn thấy người nào không?”

“Không.”

Mặc Liên ngắn gọn nói.

Hồng Liên buồn bực, bên kia không có ai sao? Nàng không chút nghi ngờ lời nói của Mặc Liên, nhiều năm ở chung như vậy, chẳng lẽ nàng còn không rõ tính cách của Mặc Liên hay sao? Người này chợt đến

chợt đi, cái gì cũng không hiểu, ngay cả việc nói dối cũng không biết, à không, kỳ thật không phải không biết nói dối, mà là hấn khinh thường việc đó.

(Tuyết: thế mới nói vì tình yêu cái gì tiểu Mặc cũng không màng:v)
Hấn giống như một trang giấy trắng không bị ô nhiễm, cho dù có dùng mực thì cũng không thể nào vấy bẩn hấn, làm hấn thay đổi được.

“Xú nha đầu kia không biết đã chạy đi đâu rồi nữa? Nếu ta mà bắt được nàng, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!”

Hồng Liên hung tợn nói, sau đó quay đầu nhìn Mặc Liên, trên mặt mang theo nét cười tươi tắn của thiếu nữ: “Mặc Liên, lần này tự mình bỏ đi chắc ngươi cũng đã gặp rất nhiều đau khổ đúng không?”

Mặc Liên không thèm để ý tới nàng, chỉ lẳng lặng ngồi trên lưng Huyền Linh Thú đen nhánh.

Hấn một thân y phục màu đen, không hề có một chút màu sắc pha tạp.

Hấn lớn lên quả thật rất đẹp, chỉ là làn da tái nhợt cộng với khí tức quý dị khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi mà thôi.

“Đi nơi khác tìm.”

Mặc Liên mở miệng nói.

Hồng Liên thấy hấn không thèm nhìn mình, cho dù đó là thói quen của hấn trong nhiều năm qua thì nàng vẫn cảm thấy trong lòng có chút mất mát.

Nàng quay đầu xem xung quanh một chút: “Nha đầu kia sẽ ở nơi nào đây? Thật là phiền toái!”

Mặc Liên khống chế Huyền Linh Thú bay về một hướng khác, Hồng Liên vừa nhìn động tác của hắn đã biết, hắn là đang nói với nàng, hắn sẽ lục soát hướng bên này, bên còn lại sẽ giao cho nàng.

Hồng Liên cắn môi, nhẹ nhàng cười một tiếng: “Rời khỏi ta vài ngày, rốt cục cũng biết chăm sóc ta một chút.”

Nàng vô cùng cao hứng, khống chế Thôn Thiên Hồng Mãng quay đầu, hướng về phía bên kia của Mê Vụ rừng rậm tìm kiếm.

Mà Mặc Liên cũng chỉ tùy tiện đi một chút liền quay trở lại, vội vàng chạy tới chỗ vừa cùng Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện.

Nhưng nơi đây sớm đã không còn ai.

Mặc Liên từ trên lưng Huyền Linh Thú nhảy xuống, đôi mắt vô thần đảo một vòng chung quanh, hắn không thể nhìn thấy, chỉ có thể cảm thụ hơi thở ở xung quanh mà thôi.

“Nguyệt?”

Mặc Liên nhẹ nhàng hô một tiếng, thế nhưng xung quanh vẫn không có ai trả lời.

Mặc Liên trong lòng trầm xuống, gương mặt tái nhợt không chút che giấu thần sắc mất mát cùng khổ sở.

“Không có chờ ta...”

Hắn dùng âm thanh mà người khác căn bản nghe không rõ thì thào

nói.

Hắn kỳ thật muốn nói: “Tại sao người không chờ ta?”

Sương mù mờ ảo tràn ngập xung quanh, Mặc Liên rũ mắt, đóa hoa cát cánh màu đen nơi khóe mắt giống như đang rơi lệ.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Hoàng Bắc Nguyệt đi thật lâu trong Mê Vụ rừng rậm, đợi đến khi không còn nghe thấy thanh âm của Thôn Thiên Hồng Mãng nữa, nàng mới dừng lại để nghỉ ngơi.

Trên người nàng đều là mồ hôi, làn chạt vật chạy trốn chết này có ảnh hưởng rất lớn đối với sinh mạng sau này của nàng! Nàng đã đến bên ngoài Mê Vụ rừng rậm rồi, không bao lâu nữa là có thể đi ra ngoài.

Chương 476: Phong khởi Lâm Hoài (4)

“Ài, không biết Dực vương tử đã đi tới chỗ nào rồi, Quyền vương chắc sẽ sớm động thủ thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt ẩn thân trong một mảnh đằng mạn rậm rạp màu xanh biếc, bên ngoài có một cái đường nhỏ, thường xuyên sẽ có dong binh cùng mạo hiểm giả đi qua.

Mà lúc này, bên ngoài vừa vặn có vài tên dong binh tự do đang đi tới, nhìn trang phục thì hẳn không phải người của Nam Dực Quốc mà là từ ngoại quốc tới, khẩu âm tựa hồ rất giống với người của Bắc Diệu Quốc.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn cũng không để ý, thế nhưng khi nghe bọn họ nhắc đến ba chữ “Dực vương tử”

, nàng không nhịn được mà lắng tai nghe ngóng.

“Việc triều chính của Bắc Diệu Quốc đang rung chuyển dữ dội nha.

Quốc gia này chưa lập Thái tử, bởi vậy từ sau khi Hoàng thượng băng hà, mấy vị vương tử có quyền thế bắt đầu tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, huynh đệ tương tàn, thật khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo trong lòng!”

“Ta nghe nói, Nhã hoàng hậu sinh ra Cửu hoàng tử và Thập Nhất hoàng tử cũng có không ít người ủng hộ, chỉ tiếc Cửu hoàng tử ở Nam Dực Quốc mười năm làm con tin, nếu không, lần tranh đoạt

ngôi vị hoàng đế này cũng không có gì căng thẳng rồi.”

“Cửu hoàng tử đang ở Nam Dục Quốc mà vẫn có nhiều thế lực ủng hộ như vậy, đó mới là điều khiến Nhã hoàng hậu lo lắng a! Lần này quần thần thượng tấu, thỉnh cầu trao đổi lại con tin với Nam Dục Quốc, đem Cửu hoàng tử nghênh đón trở về, việc này khiến Nhã hoàng hậu cực kỳ mất hứng.”

“Cửu hoàng tử với Thập Nhất hoàng tử đều là do nàng sinh ra, dù ai làm hoàng đế thì nàng vẫn là Thái hậu cơ mà!”

“Lăng huynh, người có điều không biết rồi, Thập Nhất hoàng tử chính là do Nhã hoàng hậu cùng Quyền vương tư thông sinh hạ, bởi vậy Nhã hoàng hậu rất thiên vị hắn.

Nay Quyền vương nắm giữ triều cương, hắn đương nhiên muốn đỡ con trai của mình đăng cơ làm Hoàng Đế rồi.”

“Nói như vậy, lần này Quyền vương đích thân tới đón Cửu hoàng tử là vì...”

“Không sai, sợ rằng hiện giờ đã động thủ rồi, Quyền vương tự mình đến, đó chính là nắm chắc mười phần!”

“Ài, Cửu hoàng tử cũng là người có vận mệnh nhấp nhô, lúc còn nhỏ bị đưa tới Nam Dục Quốc làm con tin, hôm nay thật vất vả mới có thể trở về nước thì không ngờ lại rơi vào bẫy rập, ngay cả mẫu thân ruột thịt cũng vì đệ đệ mà hại hắn, thật là đáng thương.”

“Chúng ta chỉ là dân chúng, những việc này cũng không thể xen vào, chỉ mong Quyền vương đại phát từ bi, đừng động thủ ở Nam Dục Quốc rồi giá họa cho bọn họ, khiến cho thế cục yên ổn của hai nước bắt đầu có rung chuyển.”

Giọng nói của những người đó dần dần đi xa.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào một mảnh đăng mạn, trên gương mặt dính máu và bùn đất có chút buồn bã vô cơ.

Phong Liên Dục, đường về nước của người rớt cục phải đối mặt với những thứ gì vậy? Nàng chậm rãi từ trong đám đăng mạn đi ra, lấy áo choàng màu đen phủ lên người, sau đó xoay người định đi.

Đúng lúc này, trong đám đăng mạn sau lưng lại truyền đến vài tiếng “sột soạt”

, nàng tò mò quay đầu lại.

Một cái đầu nhỏ màu vàng nhạt từ trong bụi đăng mạn chui ra, vừa cố gắng thoát khỏi đám thực vật màu xanh biếc đang quấn quanh người, vừa ngẩng đầu nhìn nàng kêu “ô ô”

vài tiếng.

“Tiểu Hồ!”

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng đi tới, gạt hết đám đăng mạn xung quanh ra.

Tiểu Hồ không bị cản trở, thoáng cái đã nhảy vào trong lòng của nàng, dùng đầu cọ cọ bờ vai nàng, “ô ô”

như đang khóc.

Chức Mộng Thú cũng từ trong bụi đăng mạn bò ra, cánh hoa trên người đã bị rơi mất mấy cánh, mặt mày lem luốc.

Nó mím chặt miệng nhìn nàng, nước mắt lưng tròng.

“Chi Chi.”

Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu của nó, tâm tình có chút phức tạp.

Tiểu Hồ và Chi Chi đều bình an vô sự, nhưng còn Đông Lăng thì sao? Hai tiểu tử này vẫn luôn được Đông Lăng chăm sóc, bây giờ mất đi Đông Lăng, cả hai đều rất đau đớn khổ sở.

Chương 477: Phong khởi Lâm Hoài (5)

Tiểu Hồ cúi đầu, hình như nó đang tự trách vì mình sơ ý nên mới để cho Đông Lăng gặp chuyện không may.

“Tiểu Hồ, chuyện này cũng không thể trách người.”

Ngay cả nàng cũng không ngờ người của Quang Diệu Điện sẽ xuất hiện, Hồng Liên kia hoàn toàn là việc ngoài ý muốn.

Tiểu Hồ “ô”

một tiếng rồi ngẩng đầu, đôi mắt hết sức chân thành nhìn nàng, Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu một cái rồi nói: “Chờ người trưởng thành, những chuyện tương tự sẽ không xảy ra nữa.”

Có lẽ Tiểu Hồ vẫn không hiểu, thế nhưng, trên đại lục này, hết thảy mọi việc đều phải dùng thực lực để nói chuyện.

Nàng ôm lấy Tiểu Hồ cùng Chi Chi, hướng về phía bên ngoài rừng rậm mà đi.

Sắc trời dần dần tối đi, sương mù trong Mê Vụ rừng rậm ngày càng dày đặc, quỷ dị lơ lửng, ngay cả ánh trăng cũng không thể chiếu xuống, bóng tối âm lãnh khiến cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Sương mù phía trước đột nhiên có chút ba động, Tiểu Hồ chột vểnh tai, cảnh giác nhìn chăm chăm về phía trước, trong miệng phát ra âm thanh cảnh cáo tràn ngập nguy hiểm.

Nó là Thần thú, tuyệt đối không có một con Linh thú nào ở trong mảnh rừng rậm này dám tới gần.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào một thân cây, hiện tại nàng bị thương rất nặng, nếu như người tới là một cao thủ, vậy nàng hoàn toàn không cần chiến đấu nữa, cứ trực tiếp nhận thua cho xong.

Sương mù từ từ tản ra, một bộ y phục màu đen chậm rãi xuất hiện.

Khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng, khí chất cao quý xa cách trong làn sương mờ ảo càng khiến cho người khác cảm thấy sợ hãi.

Mặt mày sâu sắc, sóng mắt lãnh đạm, nhìn thấy nàng, hắc chỉ lạnh lùng liếc qua một cái rồi dời mắt đi.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, chậm rãi nói: “Người trì hoãn lâu như vậy, xem ra tư vị của Tòa Hồn Chung cũng không dễ chịu đi.”

“Còn người? Kẻ nào làm người bị thương nặng như vậy?”

Linh Tôn đã sớm thấy dáng vẻ trọng thương của nàng, sở dĩ không hỏi là bởi vì hắc chỉ không bao giờ chủ động hỏi thăm người khác.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắc chỉ, hai người đều không muốn giải thích nhiều về những chuyện đã xảy ra.

Linh Tôn thoạt nhìn bình an vô sự, so với bộ dáng trọng thương chật vật của Hoàng Bắc Nguyệt thì tốt hơn nhiều lắm.

“Ăn đi.”

Linh Tôn tiện tay ném một viên đan dược màu xanh biếc cho nàng,

cũng không giải thích gì thêm, lẳng lặng đi tới một bên.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không hỏi gì thêm, nàng biết lão gia hỏa này mặc dù lạnh lùng nhưng sẽ không hại nàng.

Người đáng tin tưởng, nàng sẽ không hoài nghi.

Nàng há miệng, đem viên đan dược màu xanh biếc nuốt vào, nhất thời, một cỗ lực lượng ấm áp từ cổ họng chảy xuống, lưu động toàn thân.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy toàn thân thoải mái, mỗi kinh mạch trong thân thể đều có cảm giác thông suốt, một ngụm máu ứ đọng trước ngực cuối cùng cũng phun ra ngoài.

Tiểu Hồ “ô”

một tiếng, nó tưởng Linh Tôn định hại Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vậy quay đầu hung hăng trợn mắt nhìn hắn.

Mặc dù nó là lục giai Thần thú, thế nhưng khi đứng trước mặt Linh Tôn, nó vẫn luôn có một loại áp lực vô hình, chính điều này đã khiến nó không dám vọng động.

Hoàng Bắc Nguyệt khoát khoát tay, nói: “Tiểu Hồ, ta không sao.”

Sau khi ăn đan dược, thân thể nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu, nói chuyện cũng không còn hữu khí vô lực như lúc trước nữa.

“Tốt lắm, chuẩn bị lên đường đi.”

Linh Tôn lạnh lùng nói, rõ ràng không muốn tiếp tục trì hoãn.

“Ta vẫn còn chút việc.”

Thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt có chút khàn khàn.

“Hoàng Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa đã an toàn trở về Lâm Hoài Thành rồi.”

Linh Tôn lạnh nhạt nói.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nàng cũng hơi lo lắng về việc này, nàng sợ Hồng Liên không tìm thấy nàng sẽ trở về đối phó với Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa, bây giờ có thể an tâm rồi.

Nhưng mà... Linh Tôn liếc nàng một cái, nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, lấy năng lực hiện tại của ngươi thì có thể báo thù hay sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt mím chặt môi, sống mũi có chút chua xót: “Ta hiểu.”

Đến hẳn cũng nói như vậy, xem ra thực sự không có hi vọng rồi.

Chương 478: Phong khởi Lâm Hoài (6)

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, hít sâu một hơi, thanh âm có chút run rẩy: “Đông Lăng, ta xin lỗi, nhưng ngươi yên tâm, mối thù này, ta nhất định sẽ báo! Hồng Liên của Quang Diệu Điện, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Linh Tôn nhàn nhạt liếc nàng một cái: “Không cần phải kích động như thế, ngươi có Vạn Thú Vô Cương, thù này sớm muộn gì cũng sẽ báo được thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi, đột nhiên quỳ xuống đất: “Ta, Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay nguyện bái Linh Tôn làm thầy, xin sư phụ từ nay về sau hãy nghiêm khắc chỉ bảo!”

Linh Tôn rốt cục cũng xoay người nhìn nàng, khuôn mặt lạnh lùng bị sương mù bao phủ, dù có chút mơ hồ nhưng vẫn không che giấu được một tia vui mừng.

Chính điều này đã làm bại lộ sự cao hứng trong lòng hắn.

“Đứng lên đi!”

Linh Tôn chậm rãi nói: “Cái này cho ngươi, là lễ vật khi bái sư.”

Nói xong, một cái chuông vẻ ngoài cổ xưa đã xuất hiện trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng ngẩn ra, sau đó bật thốt: “Tòa Hồn Chung!”

“Người đã thấy qua?”

Linh Tôn cũng không có vẻ gì là ngoài ý muốn cả, nha đầu này thần thông quảng đại, có cái gì mà nàng không biết chứ.

“Ta từng thấy qua ở chỗ Cổ đại nhân của Đông Ly Quốc.”

Ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi vuốt ve Tỏa Hồn Chung, đây là một món Thần khí, Linh Tôn phải xuất lực rất lớn mới có được nó, không ngờ lại đưa cho nàng dễ dàng như vậy.

Vị sư phụ này ra tay cũng quá rộng rãi đi! Giống như biết được suy nghĩ trong lòng nàng, Linh Tôn thản nhiên nói: “Thứ này không có tác dụng với ta, còn không bằng cho người dùng.”

“Đa tạ sư phụ!”

Sau khi bái sư, lập lời thề, nàng liền đối đãi với hắn như sư phụ của mình.

Nàng là người có nguyên tắc, một khi đã nghiêm túc đáp ứng chuyện gì thì nhất định sẽ không thay đổi! Linh Tôn vẫn luôn lãnh đạm đối với nàng, nghe thấy nàng cảm tạ, hắn cũng không có phản ứng gì quá lớn, chỉ xoay người đi về phía trước, để cho nàng đi theo.

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi Tỏa Hồn Chung, ôm lấy Tiểu Hồ cùng Chi Chi đuổi theo hắn.

Nàng không biết hắn muốn đi đâu, bởi vậy chỉ có thể lẻo đẻo theo hắn từ trong Mê Vụ Sâm Lâm đi ra ngoài.

Trên lối đi bên ngoài, một đoàn người đang vội vã lên đường, thần

sắc có chút hoảng loạn, dáng dấp như vậy ắt hẳn là đang chạy trốn rồi.

Mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn rất rõ trong đêm tối, vừa nhìn thấy một chiếc xe ngựa hoa lệ được đám hộ vệ mặc khôi giáp màu đen vô cùng uy phong vây quanh, nàng đã biết được lai lịch của bọn chúng.

“Người của Đông Ly Quốc?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, đôi mắt đen nhánh giống như Tử Thần nhìn chằm chằm vào đám người đó.

“Bọn họ gây chuyện ở Nam Dục quốc, không thể làm gì khác ngoài việc nửa đêm bỏ trốn.”

Linh Tôn nhìn thoáng qua, thản nhiên nói.

“Sur phụ cùng bọn họ đánh một trận, vậy bọn họ tổn thất như thế nào?”

Linh Tôn nói: “Mấy cao thủ đều chết hết.”

Hoàng Bắc Nguyệt hí mắt, nói: “Sur phụ chờ ta một chút.”

Nói xong, thân ảnh của nàng giống như một tia chớp lao thẳng tới chỗ đoàn người kia, trong lúc chạy, nàng không quên lấy áo choàng ra phủ lên người.

“Là ai?”

Một thị vệ mặc khôi giáp phát hiện ra nàng, chỉ kịp hô to một tiếng thì đã từ trên lưng ngựa té xuống, cổ họng bị rạch một vết sâu.

Có khôi giáp hộ thân mà còn bị cắt đứt yết hầu, vậy vũ khí sử dụng nhất định không phải dạng tầm thường.

“Bảo vệ Thái tử điện hạ.”

Đám người xung quanh rối rít tập hợp, vây quanh chiếc xe ngựa, trận hình nghiêm ngặt đến mức ngay cả một giọt nước cũng không lọt! Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, chiến đao màu trắng tuyết trong nháy mắt đã xuất hiện trên tay.

Hôm nay bại trong tay Hồng Liên, nàng đã ghen một bụng lửa giận, những người của Đông Ly Quốc đến rất đúng lúc, vừa vặn làm nơi để nàng phát tiết.

Đao phong sắc bén đảo qua, đám binh lính mặc khôi giáp của Đông Ly Quốc đã ngã xuống một mảng lớn, cơ hồ không có người nào có thể ngăn cản thế tấn công hung mãnh của nàng!

Chương 479: Phong khởi Lâm Hoài (7)

Giải quyết nhóm người trước mặt, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nhảy lên xe ngựa, một đao chém xe ngựa làm đôi.

Thái tử tôn quý của Đông Ly Quốc đang ngồi bên trong, được hai cung nữ xinh đẹp ôm, vừa thấy nàng liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

“Tha mạng! Xin cao nhân tha mạng!”

“Mạng của ngươi, ta không thêm động thủ!”

Hoàng Bắc Nguyệt chán ghét nói.

Người như vậy mà trở thành hoàng đế tương lai của Đông Ly Quốc, đây chỉ sợ là một hồi tai kiếp của đất nước này.

Giữ hấn lại, so với giết chết hấn thì tốt hơn nhiều.

Nghe nàng nói như vậy, thái tử Đông Ly Quốc mới dám hé một con mắt, sợ hãi nhìn người thần bí mặc áo choàng màu đen trước mắt.

“Vậy... vậy ngươi muốn làm gì?”

Chẳng lẽ muốn bắt hấn lại làm con tin sao? Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch lên: “Ngươi trở về chuyển lời cho Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần của các ngươi, nói rằng ta muốn đầu của hấn, bây giờ tạm thời gửi lại trên cổ hấn, một ngày nào đó ta sẽ đến lấy!”

Thái tử Đông Ly Quốc ngây dại, người thần bí này muốn lấy đầu của Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần? “Nhất định phải chuyển lời, nếu không chuyển được, vậy thì ta sẽ lấy đầu của ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt uy hiếp, sau đó xoay người, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Đến vô ảnh, đi vô tung, thân pháp này quá mức quý dị! Thái tử Đông Ly Quốc ngây người nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, hấn chớp chớp đôi mắt nhỏ, âm hiểm nở nụ cười: “Muốn lấy đầu Đại tướng quân sao? Hắc hắc, ngươi biết Đại tướng quân hiện tại đã là cấp bậc gì chưa, hắc hắc hắc....”

Hoàng Bắc Nguyệt cởi bỏ áo choàng trên người, đứng bên cạnh Linh Tôn, ngẩng đầu nhìn hấn cười một cái.

“Sur phụ, ta bái người làm thầy nhưng còn chưa biết tên của người là gì nha.”

“Điều này rất trọng yếu sao?”

Linh Tôn liếc nàng một cái, thần sắc lạnh lùng.

“Đương nhiên là trọng yếu rồi! Biết được tên của sur phụ, vậy mỗi ngày ta sẽ thắp hương cầu nguyện cho ngươi!”

Trong con ngươi của Linh Tôn thoáng hiện ra ánh sáng lạnh như băng: “Ngươi muốn ta chết?”

Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt: “Không phải ta muốn lập bài vị cho ngươi, chẳng qua, muốn cảm tạ sur phụ thì cũng phải có cái tên chứ.”

Linh Tôn đi lên phía trước, bóng lưng cao ngạo thanh mạc: “Ta tên... Quân Ly.”

“Quân Ly...”

Hoàng Bắc Nguyệt lầm bầm đọc lại.

Quân, là chỉ ánh sáng mặt trời.

Rời khỏi quang minh, vĩnh viễn đọa lạc trong hắc ám, sống ở nơi sâu nhất trong Thất Tháp. Quân Ly: quân trong ánh sáng, ly trong rời bỏ => rời bỏ ánh sáng.

Tại sao lại có cái tên người khiến cho người khác cảm thấy âm u đè nén như vậy? Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy lồng ngực buồn bực, hô hấp không thông thuận.

Xuyên qua một mảnh rừng cây không mấy rậm rạp, bọn họ đã đứng trên một tòa núi cao.

Từ nơi này, bọn họ có thể nhìn thấy hết thảy Lâm Hoài thành.

Đêm khuya yên tĩnh, thỉnh thoảng chỉ có vài ngọn đèn dầu lung lay trong bóng đêm.

Linh tôn một thân y phục màu đen, chấp tay sau lưng ngẩng nhìn thành thị xa xa phía trước.

Vầng trăng tỏa ra ánh sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, lưu động quanh người hắn, nhưng lại không cách nào tới gần hắn.

Trên người hắn luôn có một loại cảm giác lạnh nhạt xa cách, bất kể thứ gì cũng không thể tới gần.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở phía sau, nhìn bóng lưng này, trong lòng chợt động, nàng liền lấy ra cây tiêu ngọc của Huệ Văn Trưởng công chúa, đặt trên môi chậm rãi thổi.

Tiếng tiêu trầm thấp, giống như linh hồn bên bờ biển ngạn, mờ mịt không biết phải về đâu, cứ phiêu phiêu đãng đãng.

Linh Tôn vẫn im lặng nhìn về phía trước.

Một trận gió đột nhiên nổi lên, tiếng tiêu theo gió bay xa, thiên hời bách chuyển, khiến người nghe cảm xúc dạt dào.

Hôm nay Thái tử của Đông Ly Quốc đã gây chuyện ở Nam Dục Quốc, điều này nhất định sẽ làm Nam Dục Quốc tức giận, giữa hai nước chỉ sợ sẽ không thể yên ổn nữa rồi.

Mà Cửu hoàng tử của Bắc Diệu quốc – Phong Liên Dục đang được sứ giả nghênh đón về nước, nghe nói trên đường gặp phải một đám cường đạo tập kích, Quyền vương bị trọng thương, thế nhưng Phong Liên Dục vẫn bình yên vô sự.

Chương 480: Phong khởi Lâm Hoài (8)

Sau khi trải qua chuyện này, Cửu hoàng tử trở về Bắc Diệu quốc sẽ nhắc lên một hồi tinh phong huyết vũ thế nào đây?

Tinh phong huyết vũ: gió tanh mưa máu Để vị chi tranh, cốt nhục thương tàn.

Vì Vạn Thú Vô Cương, Quang Diệu Điện và Tu La Thành vốn yên lặng nhiều năm nay cũng không nhịn được mà phái người đi ra.

Sự thắng bằng duy trì nhiều năm hiện tại đã bị đánh vỡ, Tạt Nhĩ Tháp đại lục sợ rằng sẽ không còn yên ổn nữa rồi.

Một cơn gió không biết từ đâu tới, thổi bay mái tóc đen như mực của Linh Tôn.

Linh Tôn buông tầm mắt, khẽ giọng đọc: “Quá nhãn khô sơn, quái đô tự cự thì tăng thức.

Hoàn ký đặc mộng trung hành biến, giang nam giang bắc.

Cố nhân kính tu huề chi khứ, năng tiêu ki lưỡng bình sinh kịch.

Tiểu trần lao tuế tuế niên niên phi, trường vi khách.

Sang di địa, đông nam sách, anh hùng sự, bi ca khắp; bị tây phong xuy tận, liễu vô trần tích.

Lâu quan phủ tư nhân dĩ khứ, tinh kỳ vị quyển đầu tiên bạch.

Thán nhân sinh, ai nhạc chuyển tương tầm, kim do tích.”

(Dịch thơ: Nhìn ngắm non sông,

Thật là lạ,

Đều như quen thuộc.

Nhớ trong mơ,

Ngược xuôi khắp nẻo,

Sông nam sông bắc.

Cảnh đẹp cần chống gậy tới thăm,

Mặc cuộc đời rách bao nhiêu dép.

Cười nhọc mình,

Ba chín tuổi trở trâu,

Dài làm khách.

Miền Ngô Sở,

Đông nam chia cách.

Chuyện anh hùng,

Tào Lưu đối địch,

Ngọn gió cuốn sạch lầu,

Không còn vết tích.

Lầu gác xây xong người mất hút,

Gươm đao chưa rảnh đầu đã bạc.

Ôi! Vui buồn,

Bám mãi với đời người,

Giờ đâu khác.

Nguồn: Tống từ, Nguyễn Xuân Tảo, NXB Văn học, 1999 Bài này là
Mãn giang hồng – Giang hành hoạ Dương Tế Ông vận của Tân Khí
Tật.

Bài này tác giả làm khi đi thuyền trên sông Tố 溯江 dời Dương Châu 揚州.) Âm thanh trầm thấp chậm rãi theo gió bay đi, thổi về phía ngàn
vạn hộ gia đình trong Lâm Hoài Thành, cùng những ánh đèn kia khế
lung lay trong gió.

Gió nổi lên ở Lâm Hoài Thành, chậm rãi khuếch tán trên Tạp Nhĩ
Tháp đại lục.

Thổi xong một khúc, Hoàng Bắc Nguyệt bỏ ngọc tiêu xuống, lặng lẽ
nhìn bóng lưng của Linh Tôn.

Nàng nghĩ tới những lời mà hần nhẹ giọng thì thào ban nãy, trong
lòng không khỏi có cảm giác bi thương.

Linh Tôn liếc Lâm Hoài thành một cái cuối cùng rồi xoay người, trong nháy mắt đã khôi phục lại dáng vẻ xa cách lạnh nhạt của mọi khi:
“Không cáo biệt với ai sao?”

“Không có người cần cáo biệt.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng mặt lên cười, lúc mang theo Đông Lăng bỏ đi, nàng đã không hề nghĩ tới việc cáo biệt.

Linh Tôn không nói gì, thân hình chợt lóe đã như một làn sương mù biến mất trước mắt nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi sửng sốt, lập tức thi triển thân pháp đuổi theo hành tung của Linh Tôn.

Sau khi vượt qua một mảnh rừng, nàng đã chạy đến một bờ sông rộng rãi.

Đây là mạch nước lớn nhất của Nam Dục Quốc, có tên là Ngọc Thủy, quanh năm chảy xiết, chỉ khi chảy đến phụ cận Lâm Hoài thành, thế nước mới dần dần chậm lại mà thôi.

Gió từ khắp nơi thổi tới, trời vừa có tuyết rơi nên rất lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn quanh bốn phía, bóng dáng của Linh Tôn không thấy đâu, thế nhưng phía sau lại có tiếng vó ngựa truyền tới.

Sống lưng nàng cứng đờ, có chút bất đắc dĩ xoay người lại.

Thiếu niên tuấn mỹ mặc cẩm y hắc bào cưỡi ngựa từ trong rừng cây phía sau chậm rãi đi ra, vẻ mặt lãnh khốc.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ mím môi, tuy trong lòng không tình nguyện nhưng nàng vẫn ngẩng đầu lên nhìn Chiến Dã.

Chiến Dã từ trên lưng ngựa nhảy xuống, vừa định cất bước tiến về phía nàng, Hoàng Bắc Nguyệt đã lạnh lùng mở miệng: “Đừng tiến lên.”

Bước chân của hắn khựng lại, cách một khoảng nhìn nàng, âm thanh có chút chua chát: “Người muốn đi đâu?”

“Trời đất bao la, nơi nào cũng có thể đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói: “Thái tử điện hạ xin trở về đi, Bắc Nguyệt xin cáo biệt từ đây.”

Nói xong, nàng xoay người muốn rời khỏi.

“Hí Thiên!”

Chiến Dã thấp giọng kêu lên: “Người đã từng nói bất luận đi đến chỗ nào cũng đều không quên ta, lời này chẳng lẽ không còn tác dụng nữa hay sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc ngẩng đầu, nàng đúng là đã từng nói như vậy, thế nhưng lời này nói lúc mọi thứ đều chưa xảy ra, lúc đó nàng cũng không ngờ đến kết quả sẽ trở thành thế này.

Hít sâu một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói: “Từ nay trở đi, trên thế giới này không còn người nào tên là Hí Thiên nữa, Thái tử điện hạ, ngài hãy quên nàng đi.”

“Người từng xuất hiện, ta làm sao có thể quên đây?”

Chiến Dã sai bước đi tới.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người, tuyết sắc chiến đao đột nhiên xuất hiện trong tay.

Nàng vung mạnh một cái, giữa bọn họ lập tức xuất hiện một bức tường băng cao bằng nửa người.

Chương 481: Phong khởi Lâm Hoài (9)

“Lấy đây làm ranh giới, đừng tới gần thêm chút nào nữa!”

Hoàng Bắc Nguyệt cắn chặt môi: “Hoàng Chiến Dã, ta không muốn trở thành kẻ địch với ngươi.”

Chiến Dã cách tường bằng một đoạn, kinh ngạc nhìn nàng.

Màu sắc của lớp băng phản chiếu vào trong con ngươi đen nhánh của hắn, hiện ra một màu thủy lam u buồn.

“Vì sao ngươi không thể tha thứ cho bọn họ? Sống trong thù hận ngươi cũng sẽ không vui vẻ gì đâu!”

“Ta nghĩ ta vẫn chưa thành thực đến mức có thể tha thứ cho kẻ phản bội.”

Hoàng Bắc Nguyệt buông tầm mắt, hướng hồ, nàng cũng không có sống trong thù hận, hết thảy những gì mà nàng làm đều là điều nên làm, làm xong, cũng đến lúc nàng nên rời khỏi.

Chiến Dã nhìn nàng với ánh mắt đau thương.

Đây là lần đầu tiên thiếu niên lãnh khốc này cảm thấy trong lòng đau khổ như thế, người muốn níu kéo nhất đang ở trước mặt, thế nhưng hắn lại bất lực, căn bản không thể giữ được nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn nói: “Có lẽ rất nhiều năm sau,

khi gặp lại nhau, chúng ta vẫn sẽ là bằng hữu, quân tử chi giao, không phải chính là như thế này sao? Ca ca.”

Một tiếng “ca ca”

vừa thốt lên, hốc mắt của Chiến Dã lập tức đỏ ửng, có chút lúng túng cúi đầu, không biết nên ứng đối thế nào.

Hắn trước giờ đều là người kiên cường, nhưng trong khoảnh khắc này hắn đã hiểu rõ, từ sau khi gặp nàng, trái tim của hắn đã không thể cứng rắn được nữa.

Hắn từng xây dựng một thành lũy không thể phá hủy ở trong lòng, thế nhưng từ khi nàng tiến vào, nó liền nhanh chóng sụp đổ.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn hắn với sắc mặt bình thản, lạnh lùng trong trẻo, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Có một số chuyện, thay vì để nó phát triển đến mức không thể khống chế, không bằng thẳng tay bóp nát nó ngay từ đầu! Nàng vẫn luôn là người lý trí và thông minh như thế, về chuyện tình cảm, có lúc nàng rất ngốc nghếch, cũng có lúc nàng rất máu lạnh.

Nàng từ trong nẹp giới lấy ra một cái hộp gấm, thả qua tường băng cho Chiến Dã, nói: “Xin giúp ta đưa cho Lạc Lạc – Bố Cát Nhĩ, nói với hắn ta rất xin lỗi.”

Chiến Dã bắt lấy hộp gấm, rớt cục cũng nén được đau đớn trong ngực xuống, hỏi: “Người có cái gì muốn đưa cho ta không?”

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu: “Xin lỗi.”

“Không cần nói xin lỗi.”

Chiến Dã có chút tự giễu nhếch môi: “Nhưng ta có thứ muốn đưa cho ngươi.”

Hắn vừa nói vừa đi đến bờ Ngọc Thủy, từ trong nạp giới lấy ra một cái ly bằng đồng, múc một ly nước lạnh như băng, tự mình uống trước một ngụm, sau đó đưa cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc cái ly đó một cái, ngực có chút bức bối, thế nhưng nàng vẫn đi qua, đón lấy cái ly đó rồi uống một ngụm nước lạnh thấu xương kia.

“Ta và ngươi cùng nhau uống nước sông mẹ, hi vọng có một ngày, ngươi sẽ trở lại vùng đất này.”

Chiến Dã trầm giọng nói: “Ta hi vọng ngươi có thể trở lại.”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc một chút, đột nhiên tiến lên, vươn tay đặt lên vai Chiến Dã, kê trán trên hõm vai của hắn.

“Cảm tạ sự chiếu cố của ngươi từ trước đến nay, nếu có thể, ta sẽ trở về, bởi vì ở đây là nhà của ta, mặc dù nó cũng không hoàn toàn viên mãn.”

Nói xong, nàng liền ngẩng đầu, vẫy vẫy tay với hắn: “Sau này còn gặp lại.”

Chiến Dã thống khổ nhíu mày, giọng khàn khàn: “Sau này còn gặp lại.”

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người, tiêu sái vẫy tay về phía sau.

Bóng dáng nàng dần dần đi xa, rời khỏi tầm mắt của hắn, cũng đi ra

khỏi trái tim niên thiếu của hắn.

Linh Tôn đứng ở một bên khác của sông Ngọc Thủy, sương mù phiêu tán trên mặt sông, nếu không nhìn kĩ, căn bản không ai có thể phát hiện ra thân ảnh của hắn.

Chương 482: Phong khởi Lâm Hoài (10)

Ánh mắt của nam nhân khẽ quét qua người Chiến Dã, bờ môi góc cạnh rõ ràng có chút nhếch lên.

“Không phải bất kỳ người nào cũng có thể có được nàng, nàng rất cục vẩn là hùng ưng muốn độ sức với bầu trời, sẽ không dừng lại ở mặt đất quá lâu.”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** “Mặc Liên, ngươi mau lên một chút đi mà, không khéo lại bị lạc nữa bây giờ!”

Bên ngoài Phù Quang rừng rậm.

Bởi vì không bắt được Hoàng Bắc Nguyệt, tâm tình Hồng Liên cực kỳ khó chịu, Mạnh Kỳ Thiên lại liên tục thúc dục bọn họ mau chóng trở về Quang Diệu Điện, Hồng Liên đương nhiên lại càng không vui! Quay đầu, nàng thấy Mặc Liên không có đi theo bọn họ, trái lại vẫn đứng trên tảng đá lớn bên ngoài rừng rậm, đưa lưng về phía họ, không biết đang nhìn cái gì.

Hồng Liên lẩm bẩm trong lòng: Rõ ràng mắt ngươi không nhìn thấy, vậy mà còn đứng nơi đó quan sát cái gì không biết.

Những lời này nàng tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng, thứ nhất là vì thực lực của Mặc Liên hơn xa nàng, thứ hai, nàng sao nữ nói đến chuyện này trước mặt hắn đây? Nàng gọi một tiếng, thế nhưng Mặc Liên không có nghe thấy, hắn vẫn cô đơn đứng đó, có chút cố chấp, giống như hoàn toàn không định theo bọn họ rời đi vậy.

“Mặc Liên, chúng ta phải đi rồi, Thánh Quân còn đang chờ chúng ta đấy, đi xuyên qua Phù Quang rừng rậm cũng phải cần thời gian rất dài.”

Hồng Liên không thể làm gì khác hơn ngoài việc vừa nói vừa đi đến bên cạnh Mặc Liên.

Nàng nhảy lên tảng đá to lớn kia đứng chung với hắn, bắt chước hắn nhìn về phía đó, bên kia chính là phương hướng của Lâm Hoài thành, trong thành thị lúc này có một vài đốm lửa sáng.

Hắn ở Lâm Hoài thành có mấy ngày mà đã có cảm tình sâu sắc như thế với Lâm Hoài thành sao? “Mặc Liên...”

Nàng vừa định nói chuyện, Mặc Liên đột nhiên quay đầu, đôi mắt vô thần nhìn nàng, thấp giọng hỏi: “Mặt của ngươi.”

Hồng Liên ngẩn ra, sau khi suy nghĩ câu nói của hắn, gương mặt nàng liền đỏ bừng lên, dịu giọng hỏi: “Mặt của ta làm sao?”

“Như thế nào?”

Mặt Hồng Liên càng đỏ hơn, lộ ra dáng vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ: “Sao đột nhiên ngươi lại hỏi cái này? Mặt của ta như thế nào, chẳng phải ngươi dùng tay sờ thử một cái là biết hay sao...”

Nàng mặc dù nói như thế, nhưng đây cũng chỉ là nói chơi mà thôi, con người Mặc Liên trời sinh tính tình cổ quái, đừng nói sờ mặt của nàng, hắn ngay cả chạm cũng không muốn chạm vào nàng một cái.

Hắn là người bẩm sinh cô độc, từ trước đến nay đều không cho người khác tiếp cận mình, luôn luôn lạnh lẽ, không nói chuyện, cũng

không làm gì, bởi vậy cái gì hấn cũng không học được, cứ như một đứa trẻ vậy.

Nàng căn bản chưa từng nghĩ đến Mặc Liên sẽ thật sự sờ mặt của nàng, cho nên khi hấn giơ tay lên, Hồng Liên sợ hết hồn, tim đập thình thịch, đứng yên ở đó không dám nhúc nhích.

Tay của Mặc Liên rất lạnh, đầu ngón tay mảnh khảnh, khớp xương thon dài, từng chút một lướt qua trên mặt nàng, từ trán, đến mi mắt, đến sống mũi, trượt xuống gò má, sau đó chậm rãi chuyển đến bờ môi.

Tim của Hồng Liên đập như đánh trống, mặt nóng hừng hực, ngay cả bàn tay lạnh băng của hấn cũng bị hơi nóng này làm cho ấm lên.

“Là thế này.”

Mặc Liên thì thào nói, ngón tay vẫn quyến luyến không nỡ rời đi, vẫn cứ dừng lại trên gò má của Hồng Liên: “Thì ra...là thế này.”

Khuôn mặt giống y như đúc, nàng và Hồng Liên.

Trái tim của Hồng Liên đập mạnh đến mức chính nàng cũng không chịu nổi nữa, lắp ba lắp bắp nói: “Ta...ta có chút không thoải mái!”

Sau đó lập tức nhảy xuống tầng đá lớn, xoay đầu bỏ chạy.

Tay của Mặc Liên dừng ở giữa không trung một chút, sau đó chậm rãi buông xuống.

“Mạnh Kỳ Thiên, ngươi cái gì cũng biết, mau nói cho ta, Mặc Liên làm sao vậy? Có phải hấn đột nhiên thông suốt, đối với ta...”

Hồng Liên đỏ mặt, nhỏ giọng hỏi.

Mạnh Kỳ Thiên dựa vào thân cây, lạnh lùng nói: “Ta có thể biết trời biết đất, nhưng thứ duy nhất không biết...chính là lòng người.”

Chương 483: Năm năm sau (1)

Hồng Liên ngần ra, có chút không hiểu, Mạnh Kỳ Thiên cũng không giải thích gì thêm, chỉ dùng ánh mắt thâm thúy nhìn thân ảnh thiếu niên đang đứng cô độc bên ngoài rừng rậm.

Hồng Liên đỏ mặt hỏi: “Này, người nói xem, có phải là hắn đã thích ta rồi hay không?”

Mạnh Kỳ Thiên quay đầu nhìn nàng: “Việc này người phải đi hỏi hắn mới đúng chứ.”

“Ta có thể hỏi hắn thì đã sớm đi hỏi rồi!”

Hồng Liên bực bội nói: “Thích cũng không sao, dù gì Quang Diệu Điện cũng không phải nơi đoạn tình tuyệt ái như Tu La Thành.”

Mạnh Kỳ Thiên ngẩng đầu cười lớn: “Nữ nhân thật đúng là một loài động vật kỳ quái mà!”

“Kỳ quái chỗ nào?”

Hồng Liên bất mãn hỏi.

Mạnh Kỳ Thiên nói: “Lúc trước nhìn thái độ của người đối với Mặc Liên, ta còn tưởng người chán ghét hắn, không ngờ là ngược lại.”

Hồng Liên bị nói trúng chỗ đau, lập tức trừng mắt: “Người đừng có xen vào chuyện của người khác nữa!”

“Ta không có xen vào chuyện của người khác nha, là làm đồng bạn với nhau, ta chỉ muốn khuyên người một câu, đa tình luôn bị vô tình chọc tức đấy.”

Trên đầu Hồng Liên hiện ra hai dấu hỏi: “Nghĩa là gì?”

Mạnh Kỳ Thiên lắc lắc đầu: “Không có gì.

Đi thôi, Phù Quang rừng rậm buổi tối sẽ càng nguy hiểm hơn đó.”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Năm năm sau.

Sâu bên trong Phù Quang rừng rậm có một tòa sơn cốc gần như cách trở với thế giới bên ngoài.

Tại nơi này, cây xanh rợp bóng, Mạn Đẳng rậm rạp quấn lên thân cây, giống như từng con rắn, thân thể tùy theo sự phiêu động của Phù Quang mà di động. Phần ngọn của Mạn Đẳng giống như một khuôn mặt người nho nhỏ đang ngâm mình trong ánh sáng của Phù Quang, lộ ra vẻ hưởng thụ.

Trong rừng núi sâu thẳm thỉnh thoảng vang lên tiếng chim hót, giọng hót ưu mỹ lúc xa lúc gần đó tựa như đang hát một bài ca dịu dàng, khiến cho Mạn Đẳng màu xanh cũng say sưa không thôi.

Hoàn cảnh an bình tốt đẹp như thế chính là thời điểm thích hợp nhất cho việc nghỉ trưa.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hét chói tai đột nhiên vang lên, không khỏi khiến da đầu người khác tê rần! Đám Mạn Đẳng màu xanh vốn đang say ngủ đột nhiên bừng tỉnh, rối rít trườn xuống thân cây, nhanh chóng chui vào trong đất, chỉ lộ ra phần ngọn giống như một khuôn mặt người nho nhỏ cảnh giác nhìn xung quanh.

Âm thanh chói tai kia vẫn chưa ngừng lại, lúc Đông lúc Tây, sau đó rất nhanh đã hướng bên này chạy tới! Mạn Đăng màu xanh lập tức rúc luôn cả cái đầu vào trong đất! “Không hổ là Thổ Độn Thủ giỏi chạy trốn nhất trong Phù Quang rừng rậm, Tiểu Hồ, đánh bọc sườn, tối nay ngươi có thịt ăn rồi đó!”

Một âm thanh trong trẻo vang lên.

Sau đó, một đạo thân ảnh màu vàng đột nhiên nhào về phía mảnh rừng sâu mới rồi còn đang yên tĩnh, đàn Phù Quang bị dọa sợ, hoảng hốt bay lên cao, còn đám Mạn Đăng xanh trốn dưới đất thì trực tiếp hét ầm lên! Hào quang màu vàng chói mắt nhanh chóng tản ra, chiếu sáng bốn phía, vượt hồ sắc bén đè lên một khối đất, bên trong lập tức lại vang lên từng tiếng thét chói tai.

Một cái đầu nhọn màu xám lập tức trồi lên khỏi mặt đất, hai cái răng cửa lộ ra bên ngoài, bộ dáng trông có chút xấu xí.

Tiểu Hồ khinh thường liếc nó một cái, cắn đầu nó lôi ra khỏi mặt đất, sau đó ngẩng đầu lên, bộ dáng tranh công nhìn thiếu nữ tóc đỏ đang mặc một thân trường bào tinh xảo màu đen ngồi trên thân cây phía bên kia.

Thiếu nữ tóc đỏ giơ ngón tay cái: “Tốt lắm!”

Tiểu Hồ lập tức cao hứng không thôi, vô thức há miệng ra, con Thổ Độn Thủ ranh mãnh giảo hoạt kia lập tức nhân cơ hội chui ra khỏi miệng nó, chạy như bay vào trong rừng sâu.

Tiểu Hồ muốn đuổi theo, thế nhưng đã không còn kịp rồi.

Chương 484: Năm năm sau (2)

Tiểu Hồ muốn đuổi theo, thế nhưng đã không còn kịp rồi.

Thổ Độn Thử am hiểu nhất chính là việc chạy trốn, vừa rồi bọn họ đã phải dùng sức chín trâu hai hổ mới bức được nó tới nơi này.

Tâm tình thất bại xông tới, Tiểu Hồ cúi thấp đầu, hai cái lỗ tai bông xù sụp xuống, không dám nhìn thẳng về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên cành cây khoanh tay, nhìn nó cười cười, một lát sau mới mở miệng nói: “Tiểu Hồ.”

Tiểu Hồ ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn nàng một cái, Hoàng Bắc Nguyệt dùng cằm chỉ về phía sau nó.

Tiểu Hồ chậm rãi quay đầu lại, không nhìn thì thôi, vừa nhìn, hai cái lỗ tai của nó lập tức dựng lên! Thổ Độn Thử vừa rồi còn đang chạy trốn thực mạng không ngờ đã ngoan ngoãn trở lại! Nó giống như một gã đàn ông say rượu, cứ nghiêng nghiêng ngả ngả tiến về phía này.

Tiểu Hồ vô cùng hưng phấn, lập tức chạy qua há miệng cắn lấy, lần này nó tuyệt đối sẽ không mở miệng ra nữa! Hoàng Bắc Nguyệt bật cười, cúi đầu vươn tay ra.

Một viên cầu tròn tròn từ phía sau nhảy lên tay nàng, cánh hoa trên người nở rộ, lộ ra khuôn mặt tròn siêu cấp đáng yêu đang toét miệng cười.

Hình thể của Chức Mộng Thú sẽ không quá lớn, nhiều năm như thế

mà cũng chỉ to hơn lúc trước cỡ một vòng mà thôi, không giống Tiểu Hồ, chưa tới mấy năm mà đã cao hơn cả nàng rồi.

Trước kia Tiểu Hồ còn thích nhào lên người nàng, bây giờ nếu nó còn dám nhào tới, vậy thì nàng tuyệt đối sẽ một cước đạp nó văng ra ngoài...(Dạ: cảnh này đáng yêu a~) “Vẫn là Chi Chi lợi hại hơn, Tiểu Hồ, lát nữa người phải chia một miếng thịt cho Chi Chi đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt xoa đầu Chi Chi, cười nói.

Tiểu Hồ vô cùng bất mãn trừng mắt nhìn Chi Chi, cái dáng vẻ hung hãn kia có lực uy hiếp rất lớn.

Chi Chi hoảng sợ khẽ “chi”

một tiếng, kéo kéo ống tay áo của Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc nói: “Tiểu Hồ, ta không cho phép người bắt nạt Chi Chi nữa, Chi Chi cũng có một nửa công lao trong việc bắt được Thổ Độn Thủ.”

Tiểu Hồ không thể làm gì khác ngoài việc gật đầu một cái, thế nhưng nó vẫn len lén liếc nhìn Chi Chi, không biết trong lòng lại có mưu đồ xấu xa gì đây.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên cành cây nhảy xuống.

Thân hình cao gầy ưu mỹ, lúc đáp xuống mặt đất, đôi chân thon dài hơi cong lại, sau đó liền đứng lên, bộ trường bào màu đen càng tôn lên khí chất cao quý thanh lãnh của nàng.

Mái tóc dài màu lửa đỏ hơi gợn sóng, buông xõa trên vai, so với lúc nhỏ còn xinh đẹp hơn vài phần, ngũ quan tinh xảo, thế nhưng phần

băng lãnh giữa mi tâm của nàng lại có thể khiến tim người đối diện ngừng đập.

Nàng có một đôi mắt đen nhánh thanh lãnh bẩm sinh, giống như những vì tinh tú trên bầu trời vậy, sóng mắt lưu chuyển, lộ ra một cổ sát khí lãnh ngạo.

Trường bào màu đen u tối không hề làm giảm đi sự mỹ lệ của nàng, loại màu sắc đại khí này chính là màu thích hợp với nàng nhất, chỉ có nó mới có thể lột tả được vẻ cao ngạo từ tận xương tủy của nàng.

Dáng vẻ này của nàng giống y như đúc so với Hoàng Bắc Nguyệt khi ở hiện đại.

Đôi chân thon dài cất bước, nàng đi đến trước mặt Tiểu Hồ, vỗ vỗ đầu của nó: “Ta đã nói với ngươi rất nhiều lần rồi, con mồi đã đến miệng thì ngàn vạn lần không thể nhả ra, cho dù một phát cắn chết nó cũng được, tuyệt đối không thể để cho nó có cơ hội vùng vẫy chạy thoát.”

Bất luận là săn thú hay đối địch, không động thì thôi, chậm rãi kéo dài, chậm rãi đùa giỡn, nhưng một khi động thì phải là một kích tất sát! Tiểu Hồ gật đầu, miệng hơi dùng sức, Thổ Độn Thủ chỉ kịp rít lên một tiếng thì đã tắt thở.

“Chính là như thế.”

Hoàng Bắc Nguyệt khen ngợi, sau đó quay đầu đánh giá hoàn cảnh xung quanh, khi nhìn thấy một bụi Mạn Đằng màu lục, nàng liền đi qua, tỉ mỉ nghiên cứu: “Đây chính là Tác Mệnh Đằng mà sư phụ nói sao?”

Loại thực vật này trong Phù Quang rừng rậm cũng thuộc loại có tính

công kích mạnh.

Chương 485: Năm năm sau (3)

Loại thực vật này trong Phù Quang rừng rậm cũng thuộc loại có tính công kích mạnh, nếu không cẩn thận động phải chúng, càng giãy dụa thì sẽ càng bị cuốn chặt, cuối cùng ngạt thở mà chết, trở thành đối tượng cho bọn chúng cắn nuốt.

Tác Mệnh Đằng là thực vật thuộc tính Thổ, cũng là tài liệu tốt dùng để luyện chế vũ khí cao cấp, chẳng qua bọn chúng vô cùng hiếm thấy trong Phù Quang rừng rậm, phải có vận khí rất tốt mới có thể gặp được.

Mà Linh thú thuộc tính Thổ cấp mười hai Thổ Độn Thử lại rất thích gặm rễ cây Tác Mệnh Đằng, có thể nói Thổ Độn Thử chính là khắc tinh của Tác Mệnh Đằng, chỉ cần đi theo Thổ Độn Thử là có thể tìm thấy được Tác Mệnh Đằng.

Hoàng Bắc Nguyệt tiến về phía sợi dây leo hình mặt người đang lộ ra khỏi mặt đất, khòe miệng hơi giương lên, có chút tà ác cười cười.

Nàng nâng tay lên, ngón giữa cùng ngón trỏ khép lại, nhanh chóng viết từng chuỗi ký hiệu xóc xếch vào trong không khí.

Đầu ngón tay của nàng ngưng tụ nguyên khí trong suốt, thời điểm lướt đi trên không khí, do tốc độ quá nhanh nên ký hiệu được viết bằng nguyên khí cũng xuất hiện trên không trung.

“Ngự Thổ Phù! Lui!”

Thanh âm vừa dứt, đầu ngón tay nàng hươ lên một cái, ký hiệu kia

chợt lóe ánh sáng màu vàng nhạt đại biểu cho thuộc tính Thổ.

Pháp tắc lập, bùa thành.

Ký hiệu trong không trung nhanh chóng chui vào trong đất, chỉ một thoáng sau, đất đá giống như thủy triều, rối rít chảy sang hai bên.

Tác Mệnh Đằng lập tức bạo lộ, từng sợi dây leo màu xanh lá diên cuồng vũ động, thoát nhìn như những con rắn, mặt người trên đỉnh dây leo trở nên dữ tợn, bộ dạng có chút khó coi.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra Tuyết Ảnh Chiến Dao, nhanh chóng xông tới, bắt đầu chém đứt từng sợi Tác Mệnh Đằng.

Đám Tác Mệnh Đằng kia cũng không phải thứ dễ trêu, bọn chúng lập tức phản kích, rối rít quấn quanh thân thể của Hoàng Bắc Nguyệt.

Tiểu Hồ đứng ở bên cạnh thấy vậy lập tức xông lên gầm nhẹ một tiếng, đám Tác Mệnh Đằng bị uy lực của Thần thú dọa sợ, rối rít lui lại, muốn trốn về lòng đất.

Nhưng phần đất che chở bọn chúng lúc này đã sớm không thấy đâu, bọn chúng chỉ có thể hoảng loạn lay động, cuối cùng toàn bộ đều bị Hoàng Bắc Nguyệt chém đứt.

Tác Mệnh Đằng dù bị cắt thành từng đoạn nhưng vẫn còn động đậy, chẳng qua lực công kích đã yếu đi rất nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt đem bọn chúng trói lại, sau đó đặt lên lưng Tiểu Hồ.

Đôi lúc nàng cũng muốn để Tiểu Hồ tập luyện một chút, tránh để nó quá mập.

“Chỉ là một cái Ngự Thổ Phù cấp một mà đã mạnh như thế, vậy Nguyên phù cấp hai, cấp ba, cấp bốn sẽ tạo ra uy lực mạnh mẽ đến cỡ nào đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi âm thầm mừng rỡ.

Linh Tôn dạy phù chú thuật cho nàng nhiều năm như vậy, bí mật của Vạn Thú Vô Cương nàng cũng đã biết một biết hai.

Rốt cục nàng cũng thấy được, ở trung tâm khối hắc ngọc nho nhỏ này cất giấu một thế giới rộng lớn vô biên đến dường nào.

Năm năm qua, nàng đã hoàn toàn bỏ qua phương pháp tu luyện dựa vào ngưng tụ nguyên khí.

Nàng tu luyện chỉ cần lợi dụng nguyên khí, dùng phù chú thuật câu thông cùng thiên địa quy tắc là được!

Đây là một cách tu luyện khác, hoàn toàn không giống với tất cả các cách tu luyện trên đại lục Tịch Nhĩ Tháp, nó là một loại pháp môn khác, không thuộc về Triệu hoán thuật, Luyện thuật, Võ đạo hay Huyền thuật.

Hơn nữa tu luyện phù chú thuật còn có một chỗ tốt, đó chính là nàng có thể có nhiều thuộc tính, không giống những cao thủ khác chỉ có một thuộc tính.

Trong thân thể nàng không có chút nguyên khí nào, nhưng nàng vẫn có thể thông qua phù chú thuật để sử dụng cả năm loại thuộc tính.

Nói cách khác, thân thể của nàng không có thuộc tính, thế nhưng nàng lại có thể đồng thời sử dụng được cả năm loại thuộc tính là

Hòa, Băng, Phong, Lôi, Thổ.

Phù chú thuật này đã hoàn toàn phá vỡ toàn bộ quy tắc trên đại lục, sáng tạo ra một loại kỹ năng cường đại hơn rất nhiều.

Chương 486: Năm năm sau (4)

Phù chú thuật này đã hoàn toàn phá vỡ toàn bộ quy tắc trên đại lục, sáng tạo ra một loại kỹ năng cường đại hơn rất nhiều.

Người sáng lập ra phù chú thuật năm đó ắt hẳn là một vị siêu cấp thiên tài.

Nhưng người có thể tu luyện phù chú thuật cũng phải là một thiên tài tuyệt đỉnh, bất kể là thân thể hay năng lực lĩnh ngộ đều phải là hạng nhất.

Nếu không, một khi sử dụng năm loại thuộc tính không tốt, bọn họ nhất định sẽ bị phù chú phản phệ.

Ở trung tâm Phù Quang rừng rậm có một cái thung lũng giống như tiên cảnh, ôn tuyền ngập tràn, khí hậu quanh năm đều vô cùng ấm áp.

Từ trên cao nhìn xuống, thung lũng này tràn ngập hơi nước màu trắng mờ, cây cối xanh um, hoa nở rục rở, mấy con bạch hạc thấp thoáng bay lượn sau làn hơi nước.

Dao thai tiên trì, như mộng như ảo.

Nơi này đã từng là nơi ở của một con Thần thú cấp tám, thế nhưng kể từ khi Linh Tôn mang nàng tới đây, đầu Thần thú kia cũng không còn xuất hiện nữa.

Dọc theo con đường nhỏ giữa rừng cây đi về phía sơn cốc, hơi nước

Ấm áp lơ lửng xung quanh, mang theo hương hoa nhè nhẹ khiến tâm tình người ta cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi thật sâu, con ngươi trong trẻo lạnh lùng chợt híp lại, lộ ra một tia hàn quang.

Cùng lúc đó, một tiếng xé gió đột nhiên vang lên trong không khí, một cây roi mảnh màu đỏ tươi quất về phía gò má của nàng.

Thân thể Hoàng Bắc Nguyệt chợt ngửa về phía sau, cái eo mềm dẻo gần như đã cong thành hình vòng cung, chờ khi sợi roi đã thu hồi lại, nàng mới lộn một vòng về phía sau, sau đó đứng lên.

“Ngự Hỏa Phù!”

Ngón tay nàng nhanh chóng vẽ lên không khí, khi nguyên khí thoáng hiện ra ánh sáng màu hỏa hồng, phù chú lập tức biến ảo thành vô số ngọn lửa.

Ngọn lửa trong nháy mắt đem nàng vây lại, liệt diễm quanh người bùng lên, hóa thành một đôi Hỏa Diễm Chi Dực sau lưng nàng.

Hỏa Diễm Chi Dực sau khi khai triển dài chừng hơn ba thước, vừa đập một cái đã mang thân thể nàng bay vọt lên.

Khi xẹt qua mảnh rừng hoa đào nở rộ, nàng dễ dàng nhìn thấy Linh Tôn đang ngồi thưởng thức rượu dưới tán hoa đào.

Hắn mặc một thân hắc y, thân hình bất động, ngồi vững như núi, đầu ngón tay vân vê một cái chén bạch ngọc nhỏ, rượu ủ trong chén khẽ dao động, một tay khác của hắn hơi nâng lên, sợi roi mảnh lại một lần nữa hiện ra.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, ngón tay khẽ vung, một cổ liệt diễm liền nương theo thân roi đốt lên, trong nháy mắt đã đốt tới đầu ngón tay của Linh Tôn.

Hắn hơi cau mày, ngón tay búng ra, một cây roi màu đỏ khác, lại tiếp tục quất về phía khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt.

(Dạ: Linh Tôn có sở thích đánh mặt:)))

“Sur phụ, người khinh thường người quá đáng!”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ một tiếng, lần này không thềm dùng lửa đốt nữa mà trực tiếp đưa tay mạnh mẽ bắt lấy cây roi của Linh Tôn, hung hăng kéo một cái, mượn lực lượng của Hỏa Diễm Chi Dực bay lên không trung.

Cây roi mảnh màu đỏ nhất thời trở nên căng cứng, cơ hồ muốn đứt lìa.

Thân thể Linh Tôn chỉ hơi lung lay một cái, sau đó lại vững vàng ngồi xuống, ngón tay thứ ba khẽ búng một cái, một cây roi khác lại xuất hiện, vẫn tiếp tục hướng về phía khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt đánh tới.

Đại nhân vĩnh viễn chỉ đánh một chỗ như Linh Tôn căn bản không vì nàng là nữ nhân mà nương tay.

Thời điểm vừa mới bắt đầu, ngày ngày nàng đều bị hắn đánh lên mặt, buổi tối trước khi ngủ nhìn mấy vết sẹo trên mặt, nàng không nhìn được mà có chút thương cảm.

Nhưng bây giờ còn muốn đánh mặt của nàng sao, không có cửa đâu!

Một chân của Hoàng Bắc Nguyệt nâng lên, quấn lấy cây roi thứ ba, sau đó xoay một vòng, tung ra một cú đá mạnh mẽ, cây roi cơ hồ trong nháy mắt đã đứt lìa.

Mà thân thể Linh Tôn vẫn như cũ, chỉ hơi lung lay một chút mà thôi.

Chương 487: Năm năm sau (5)

Mà thân thể Linh Tôn vẫn như cũ, chỉ hơi lung lay một chút mà thôi, giống như một ngọn núi cao vững chãi, cho dù lực lượng mạnh mẽ như thế nào cũng đều không thể lay chuyển được.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi híp mắt, lẩm bẩm vài câu trong miệng, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Linh Tôn, nở nụ cười quỷ dị.

Con người thâm thúy của Linh Tôn hơi chuyển động, tựa như hiểu ra cái gì, đang muốn đứng lên thì bất chợt cảm thấy dưới chân hụt hẫng, mặt đất dưới chân không ngờ đã tách ra hai bên.

Ngay cả băng đá hấn đang ngồi cũng không thấy đâu, Linh Tôn luôn vững như Thái sơn lúc này cũng không khỏi chao đảo, cũng may hấn là cao thủ chân chính, năng lực ứng biến mạnh tới mức biến thái, hắc y tung bay, cơ thể nhẹ xoay một vòng đã có thể vững vàng đáp xuống phía mặt đất phía bên kia.

Cái chén bạch ngọc trong tay hấn lung lay mấy cái, rượu bên trong cũng vẩy ra ngoài không ít, làm ướt cả ngón tay của hấn.

Linh Tôn liếc mắt nhìn chén rượu kia, nhàn nhạt mỉm cười, đem chỗ rượu còn dư uống hết, sau đó ba ngón tay khẽ vẩy, cây roi màu đỏ bỗng biến mất.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy liền biết lần này mình đã thắng.

Nàng hưng phấn cười lớn, nhanh chóng thu hồi Hỏa Diễm Chi Dực, đứng trên mặt đất nhìn thẳng vào mắt Linh Tôn.

“Sur phụ, nhiều năm như vậy cuối cùng ta cũng có thể khiến cho rượu của người văng ra ngoài.”

“Từ khi nào mà người đã học được cách thi triển phù chú thuật mà không cần vẽ phù rồi?”

Linh tôn không để ý đến vấn đề của nàng, chỉ nhàn nhạt hỏi.

“Dùng nhiều lần thì sẽ học được thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cần khiêm tốn.

Sử dụng phù chú thuật thành thạo thì nàng có thể tỉnh lược được quá trình niệm chú và vẽ bùa, vừa tiết kiệm thời gian vừa khiến cho kẻ địch không có cơ hội phòng bị.

Nghe nàng nói vậy, trong mắt Linh Tôn chợt lóe một tia kinh ngạc, thế nhưng đã nhanh chóng biến mất.

Hắn bình đạm nói: “Có thể ngự phù bằng tâm, vậy cũng có nghĩa người đã đột phá cảnh giới Tứ Nguyên Thiên.”

Cấp bậc của phù chú thuật được chia từ Nhất Nguyên Thiên đến Cửu Nguyên Thiên, thời điểm ở Nhất Nguyên Thiên nhất định phải dựa vào lá bùa để vẽ phù, hơn nữa người đó cũng chỉ có thể sử dụng nguyên phù một loại thuộc tính mà thôi.

Đến cảnh giới Nhị Nguyên Thiên, hai loại thuộc tính trong thân thể sẽ dần dần dung hợp, cuối cùng tạo ra Phù Nguyên.

Phù Nguyên là căn bản của phù chú thuật, nguyên khí của phù chú sư không thể lưu trữ trong thân thể mà phải hấp thu nguyên khí từ

thế giới bên ngoài.

Phần nguyên khí này sẽ tiến vào bên trong Phù Nguyên để rèn luyện, sau đó sinh ra các loại nguyên khí có thuộc tính bất đồng.

Vì vậy, có Phù Nguyên cũng đồng nghĩa với việc có thể cùng lúc tu luyện cả năm loại thuộc tính.

Tới cảnh giới Tam Nguyên Thiên thì không cần dùng tới lá bùa nữa mà có thể trực tiếp vẽ bùa lên không khí, hơn nữa năm loại nguyên khí trong thân thể cũng bắt đầu dung hợp, tạo thành thế cân bằng.

Đây là cảnh giới mấu chốt của phù chú thuật, tu luyện không tốt rất có khả năng sẽ bị nguyên phù phản phệ.

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn cẩn thận, lại có Linh Tôn chỉ dạy, cuối cùng vẫn vượt qua được cái quá trình khó nhai này.

Hôm qua, nàng nhìn thấy phù nguyên trong thân thể đã từ từ có sắc thái của năm loại thuộc tính, quan sát bọn chúng bình yên xoay tròn, nàng liền biết mình rốt cục cũng thoát khỏi cảnh giới Tam Nguyên Thiên, tiến vào cảnh giới Tứ Nguyên Thiên sơ cấp.

“Sur phụ, đạt được cảnh giới Tứ Nguyên Thiên, vậy chắc hẳn ta có thể sử dụng Ngự Thú Phù rồi đúng không?”

Hoàng Bắc Nguyệt cao hứng nói.

Linh Tôn gật đầu một cái: “Về cơ bản là có thể.”

“Vậy lúc nào người mới dạy ta?”

Nàng có chút nóng lòng, nàng muốn xem thử một chút về uy lực của

Ngự Thú Phù a.

“Người phải tự học.”

Khẩu khí của Linh Tôn rất nhạt, tuyệt không cho phép người khác thương lượng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, nói: “Người không dạy ta sao?”

“Người đã cùng Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ, có thể tùy ý ra vào thăm dò không gian bên trong nó.

Sau cảnh giới Tứ Nguyên Thiên, ta sẽ không dạy người nữa.”

Chương 488: Năm năm sau (6)

Linh Tôn nói xong khẽ phất y bào màu đen, thoáng cái đã đi xa.

Rừng hoa đào tràn ngập hơi nước, phiêu miểu hư ảo tựa như tiên cảnh, mà hẳn chính là vị tiên nhân tại nơi này, hồng trần mười trượng cũng không thể vấy bẩn hẳn dù chỉ một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng chạy theo, ở phía sau hỏi: “ Sư phụ, người còn chưa có nói cho ta biết lý do tại sao người không dạy ta nữa nha.

Mặc dù lúc đầu ta quả thật không tình nguyện bái người làm thầy, thế nhưng nhiều năm như vậy, ta đã thật sự xem người là sư phụ của ta, thật lòng hy vọng người có thể chỉ dạy cho ta.”

Nàng nói rất thành khẩn.

Nàng cũng không phải là loại người hay tự ái, đối với Linh Tôn, một ngày làm thầy, nàng vẫn luôn mang theo bảy phần kính ý.

“Người nghĩ rằng bởi vì người không tình nguyện bái ta làm thầy nên ta mới không dạy người nữa hay sao?”

Linh Tôn vẫn không quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói.

“Sư phụ đương nhiên có nguyên nhân của sư phụ!”

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Mà ta nhất định phải biết cái nguyên nhân này!”

Cước bộ Linh Tôn đột nhiên dừng lại, một luồng hơi nước đột nhiên thổi qua mi tâm của hắn, vẻ đẹp hư ảo mộng lung ấy khiến cho người ta rung động không thôi.

Hắn ngẩng đầu, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, vô số cánh hoa hồng nhạt từ trên cây rơi xuống.

Trong cơn mưa hoa, quần áo Hoàng Bắc Nguyệt vương đầy cánh hoa, nhưng trên người Linh Tôn một cánh cũng không thấy.

Hắn lãnh đạm nói: “Người xem những bông hoa này, chỉ cần tới thời điểm thì sẽ phải rụng xuống, cho dù người có muốn thế nào đi nữa thì cành cây vẫn mãi mãi không thể giữ nó lại.”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút sợ hãi, khuôn mặt Linh Tôn trong mưa hoa tại sao lại lộ ra một tia ưu thương? “Ta không tin giới hạn của người là ở chỗ này!?”

Hoàng Bắc Nguyệt kích động nói: “Lý do này không thuyết phục được ta!”

“Đây không phải là giới hạn của ta, mà là giới hạn của ta đối với Vạn Thú Vô Cương.”

So sánh với vẻ kích động của nàng, Linh Tôn giống như là một tòa băng sơn ngàn năm, cho dù trời sụp đất nứt thì mặt hắn cũng không chút đổi sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn nhìn hắn chờ đợi câu trả lời.

“Sau khi đạt được cảnh giới Tứ Nguyên Thiên, chỉ có người đã nhỏ máu nhận chủ với Vạn Thú Vô Cương mới có thể đi vào, ta không

thể đi vào được nữa.”

Linh Tôn vừa nói, con người thanh lãnh tựa như một ao xuân thủy hơi gợn sóng: “Bắc Nguyệt, năm năm rồi, chẳng lẽ người chưa từng nghĩ tới việc rời khỏi ta sao?”

“Ta...”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi do dự.

Trong năm năm, ở cái nơi ngăn cách với bên ngoài thế này, nàng quả thật đã nhiều lần nghĩ tới việc khi nào mình mới có thể đi ra khỏi đây.

Nàng do dự chính là đáp án tốt nhất rồi, Linh Tôn thấy vậy cũng không nói gì nữa, lặng lẽ xoay người rời đi.

Hắn vừa đi, mưa hoa trong nháy mắt đã ngừng lại, trên mặt đất phủ một tầng cánh hoa thật dày, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không đành lòng đạp lên.

Nàng đứng ngây người một hồi, sau đó mới chậm rãi trở về gian nhà gỗ nhỏ của mình.

Thời điểm bọn họ tới, trong sơn cốc này cái gì cũng không có, ba gian nhà gỗ này chính là do nàng đem từng khúc gỗ về xây nên.

Nói đến năng lực sinh tồn, Linh Tôn quả thật không bằng nàng.

Dù sao nàng cũng từng chịu qua đặc huấn ở thế kỷ hai mươi mốt, để làm một tên sát thủ xuất sắc, nàng phải hiểu được rất nhiều lĩnh vực, kiến trúc cũng là một trong số đó.

Khi đó Linh Tôn so với đại gia còn đại gia hơn, cái gì cũng không chịu làm, chỉ có nàng cùng Băng Linh Huyền Diệu bận rộn chạy qua chạy lại.

Thời điểm nhà xây xong, hẳn lại vô tư chọn gian phòng lớn nhất mà vào ở.

Bây giờ nghĩ lại, phần kinh nghiệm xây nhà kia, cứ coi như đó là một loại lịch lãm đi.

Hoàng Bắc Nguyệt đi vào nhà gỗ, đem y phục trên người cởi ra, chỉ mặc độc một chiếc áo đơn mỏng manh. Nàng đi tới phía sau nhà gỗ, nơi này có một cái ôn tuyền, đây cũng là nàng do đích thân thiết kế.

Vừa bước vào ôn tuyền, thân thể nàng đã được bao phủ trong một dòng nước ấm áp.

Chương 489: Năm năm sau (7)

Thân thể ngâm trong ôn tuyền, hơi nước ấm áp tràn ngập lên, một tia nguyên khí qua làn hơi ấm áp đi vào cơ thể nàng, lưu động tại các vùng kinh mạch cuối cùng chạy vào trong phủ nguyên.

Nguyên khí của năm loại thuộc tính bắt đầu hiện ra màu sắc vốn có của nó, xoay tròn một chỗ.

Đối với người tu luyện thì ôn tuyền này là sự trợ giúp rất lớn.

Vừa có thể gia tăng nguyên khí ở trong thân thể vừa rèn luyện tốc độ, dần dần tiến lên, trợ giúp nàng rất nhiều. Lúc đây Linh Tôn chọn chỗ này, nhất định là có nguyên nhân. Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, để cho ôn tuyền chậm rãi bồi dưỡng thân thể, vốn nghĩ nên chuyên tâm một chút, nhưng lại nghĩ đến lời nói của Linh tôn trước đó, nên không tự chủ được bản thân mà thất thần, nghĩ đến việc lần đầu cùng Vạn Thú Vô Cương lấy máu nhận chủ. Nhỏ máu nhận chủ với Vạn Thú Vô Cương, là một quá trình rất rườm rà, Linh Tôn ở bên cạnh niệm một đoạn chú ngữ, mở Vạn Thú Vô Cương ra, sau đó nàng dùng một giọt máu nhỏ xuống phía trên.

Nếu như Vạn Thú Vô Cương bắt đầu xuất hiện tia sáng màu vàng nhạt, chứng tỏ việc nhận chủ thành công. Đúng lúc này nàng lại nhớ tới lúc máu của nàng rơi xuống Vạn Thú Vô Cương, khóe miệng Linh Tôn đột nhiên nhếch một chút, tinh tế mang chút ý cười. Vậy nụ cười đó đại diện cái gì? Nàng để lại một phần tâm.

Mỗi lần sử dụng Vạn Thú Vô Cương, cũng thật cẩn thận, nhưng đã năm năm, không có biến hóa gì, nàng chỉ có càng ngày càng mạnh,

Linh Tôn cũng luôn tỏ vẻ lãnh đạm. Cho nên nàng hoài nghi có phải lúc đầu đã nhìn nhầm hay không? Hoặc là, do nàng từ nhỏ đến lớn đã quen với cuộc sống cẩn thận nên đối với người nào cũng có thái độ hoài nghi. Đúng là sâu trong đáy lòng, nàng không dễ dàng tin tưởng bất kì kẻ nào! Do tâm tình có chút buồn bực, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không chú tâm tu luyện.

Từ từ đứng lên, mặc quần áo, nghĩ đến Linh Tôn dặn dò nàng đi tìm mạng đăng còn chưa giao cho hắn, đi tìm Tiểu Hồ. Tiểu Hồ thích ý nằm úp sấp trên một nơi đầy hoa tươi bên nhà gỗ, bộ dáng lười biếng thật khiến cho người nhìn muốn đá cho hắn một cái.

Mấy năm gần đây, Tiểu Hồ rất béo, nguyên nhân chính là do người này thật sự rất lười. Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, vừa lúc nhìn thấy bụi cỏ hơi động, sau đó cái đầu vàng nhạt của Chi Chi thò ra, lục hành trên đỉnh đầu lay động một chút, bước chân nhỏ chạy nhanh đến trước mặt Tiểu Hồ. Tiểu Hồ uể oải, nửa mắt cũng không thèm liếc nhìn nó.

Chi Chi cũng không bỏ cuộc, đứng ở dưới mũi Tiểu Hồ, rút từ trong người ra cái bọc nhỏ, bới rồi lại bới, bới ra được một khối thịt rất nhỏ. Vì thịt quá nhỏ, đại khái như ngón cái lớn vậy, nhưng mà khi ở trong tay Chi Chi lại rất lớn, hai tay của nó đang cầm đưa tới dưới cái mũi của Tiểu Hồ. Chóp mũi Tiểu Hồ rung động, ngửi ngửi rồi hơi há miệng, sau đó Chi Chi vui vẻ mà đút miếng thịt nhỏ xíu kia vào trong miệng nó, sau đó như sợ hãi chính mình sẽ bị Tiểu Hồ ăn tươi, vội vàng lui về phía sau.

(Tuyết: tội tiểu Chi:”

)) Khối thịt này Tiểu Hồ cũng không thèm xé một chút, trực tiếp nuốt xuống luôn, như thể nó không đủ để nhét kẽ răng! Ăn thịt mà Chi Chi dâng lên, Tiểu Hồ cũng không thèm để ý tới nó, nhắm nửa con mắt

dưỡng thần. Chi Chi lại tiếp tục bới rồi lại bới cái túi nhỏ của nó, lấy ra một thứ trái cây trong veo như nước đưa cho Tiểu Hồ ngửi, Tiểu Hồ theo thường lệ lại há miệng ra, để cho Chi Chi đút trái cây vào miệng nó. Sau khi ăn xong, Tiểu Hồ vẫn không để ý tới nó. Chi Chi có chút mờ mịt, chớp chớp hai con mắt tròn nhẵn bóng, tiếp tục từ trong bao nhỏ bới, lần này móc ra một cục xương! Tiểu Hồ hé miệng mong, Chi Chi đem khúc xương bỏ vào miệng Tiểu Hồ.

Tiểu Hồ vừa định nuốt, đột nhiên khúc xương bị mắc lại, lập tức mở to mắt, hung ác trừng mắt nhìn Chi Chi.

Chương 490: Năm năm sau (8)

Chi Chi vốn đang mang vẻ mặt tươi cười mong chờ nhìn nó, đột nhiên thấy ánh mắt khác lạ của nó, biết ngay là sắp không xong rồi, quay bước chân định bỏ chạy!

Tiểu Hồ đằng đằng sát khí đứng lên, ói ra khúc xương kia, bắt đầu đuổi theo Chi Chi. Hoàng Bắc Nguyệt ở một bên nhìn, cười đến đau cả bụng.

Chi Chi đáng thương, mỗi lần nghĩ đến lấy lòng Tiểu Hồ, đều có kết quả hoàn toàn trái lại, bị Tiểu Hồ bắt nạt, rất thâm. Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm khuyên nó buông tha, nhưng là Chi Chi vẫn bám riết không tha, nhất định phải khiến cho Tiểu Hồ cũng thích nó, không còn bắt nạt nó nữa. Hai cái chuyện tình thú nàng rất ít khi nhúng tay, loại tình huống này cũng không phải lần đầu tiên phát sinh, Tiểu Hồ mặc dù hung hãn, nhưng lúc xuống tay cũng rất có chừng mực, sẽ không khiến Chi Chi bị trọng thương. Nàng đi tới trên cỏ, ôm lấy một đám mạng dặng đã được buộc lại, đi đến nhà gỗ nhỏ của Linh tôn. Ở bên ngoài, nàng gõ lên cửa vài cái nhưng bên trong không có phản ứng. “Sur phụ?”

Trong lòng có một chút dự cảm bất an, bản tính Linh tôn nàng rất rõ, luôn luôn không thích bị quấy nhiễu, nếu như hắn không muốn trả lời của nàng, nhất định sẽ đáp lời, không giống bây giờ, một ít động tĩnh cũng không có. “Sur phụ, ta vào đây.”

Hoàng Bắc Nguyệt một tay đẩy ra cửa ra, đi tới trước. Bên trong nhà gỗ rất đơn giản, bên ngoài có cái bàn làm bằng trúc, một tấm bình phong cũng bằng trúc, ngăn cách phòng trong với gian ngoài. Gian

ngoài không có cái gì cả, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi vào phòng trong, vừa đi qua bình phong thì nhìn thấy Linh tôn đưa lưng về phía nàng ngã vào bên giường, một tay chống ván giường, giống như đang cố gắng đứng lên. Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, vội vàng đi tới dìu hắn: “Sur phụ, người làm sao vậy?”

Chỉ thấy Linh tôn sắc mặt trắng bệch, trên trán chảy ra rất nhiều mồ hôi, giống như đang chịu một cái gì đó rất thống khổ. Bây giờ nàng cảm thấy bất an là chuyện bình thường, thử nghĩ Linh tôn cường đại như vậy, không hiểu sao đột nhiên ngã ở trong phòng.

Nàng hoài nghi, có lẽ có cường địch lợi hại hơn vừa vào đây! Nàng đã chuẩn bị cho gọi Bằng Linh Huyền Diệu đi ra, lúc này Yểm trong thân thể đột nhiên nói một câu: “Rời khỏi hắn!”

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, trong khoảng thời gian ngắn không rõ lời nói của Yểm có ý gì, chỉ là sau đó Yểm đột nhiên hô to: “Hoàng Bắc Nguyệt, rời khỏi hắn!”

Đối với tốc độ phản ứng nguy hiểm, so với người bình thường nàng luôn nhanh hơn mấy lần, nghe được âm thanh sột ruột như vậy của Yểm, nàng lập tức tự buông tay, chuẩn bị ra lui về phía sau. Ngay tại lúc này, Linh tôn đột nhiên ngẩng đầu, cả hai tròng mắt đang nhắm đột nhiên mở! Ánh mắt của hắn đỏ như máu, trông quý dị khủng bố vô cùng, bên trong thoáng hiện lạnh như băng hàn, hắn vươn tay ra nhanh chóng chụp lấy cổ Hoàng Bắc Nguyệt. Khoảng cách giữa Hoàng Bắc Nguyệt và hắn thật sự quá gần.

Cho dù phản ứng linh mãnh nhưng trong nháy mắt vẫn bị đầu ngón tay của Linh tôn chém ra một đường máu ở trên cổ nàng! Thành linh xảy ra làm cho Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn chấn động, không còn tự hỏi cái gì đang diễn ra.

Một đường sáng xuất hiện, Tuyết Ảnh chiến đao nằm gọn trong tay nàng.

Cùng lúc đó, trong tay Linh tôn cũng xuất hiện một thanh chiến đao màu đen! Trước đây nàng chưa từng thấy qua chiến đao này! Một đoạn ánh sáng thoáng hiện, trong lúc đó Linh tôn đột nhiên đứng lên, màu đen trên chiến đao ngưng tụ một đường xích hồng, không chút lưu tình bổ về phía Hoàng Bắc Nguyệt! Đây không phải là bọn họ đang huấn luyện bình thường, cũng không phải hẳn có ý muốn kiểm tra nàng! Đây chính xác là chiến đấu! Từ chiến đao của Linh tôn truyền đến sát khí lạnh như băng, tiến vào sâu trong nội tâm của nàng! Mặc dù không rõ là chuyện gì xảy ra, nhưng hiện tại không có con đường thứ hai có thể đi.

Điều duy nhất nàng có thể làm, chính là — — ứng chiến!

Chương 491: Năm năm sau (9)

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không yếu thế chút nào, chiến đao vung lên, cắt ngang phía trước, cứ như vậy mà ngăn trở một đao hung mãnh của Linh Tôn.

Miệng nàng cơ hồ lập tức liền phun ra một búng máu, chấn động từ chiến đao khiến ngũ tạng nàng như muốn nổ tung.

Nàng phản ứng thần tốc, trong điện quang hỏa thạch, một cái tay khác bắt ấn quyết, vỗ vào trên Tuyết Ảnh chiến đao.

“Ngư lôi thuật! Lôi thuận!”

Nhất thời, lôi quang bạo vang từ trên Tuyết Ảnh chiến đao thấp thoáng hiện ra, chặn chiến đao của Linh Tôn lại.

Hoàng Bắc Nguyệt lùi thật xa về phía sau, lau vết máu ở trên khóe miệng, hô lớn! “Sur phụ!”

Linh Tôn căn bản là không nghe được, đôi mắt đỏ như máu chợt lóe, tựa như biển máu vực sâu, nhìn thấy nàng lui về phía sau, đầu ngón tay liền bắn ra ba cái roi nhỏ màu đỏ về hướng Hoàng Bắc Nguyệt! Lúc trước roi của Linh Tôn chỉ biết đánh vào mặt của nàng, nhưng lúc này đây, là hướng đến thân thể của nàng, rõ ràng là muốn trói buộc nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhắc Tuyết Ảnh chiến đao lên, lôi quang trên lưỡi đao mở ra một đạo lôi võng, lôi điện như sét đánh nổ mạnh, chống lại roi nhỏ màu đỏ của Linh Tôn.

“ Bịch”

một tiếng! Hoàng Bắc Nguyệt một lần nữa buộc phải lui về phía sau, lần này sau lưng là một bức tường, nàng thở dốc thật sâu mấy hơi, đôi mắt lạnh lùng ngược lên, nhìn Linh Tôn.

“ Chết tiệt! Lão quái vật ngươi uống nhầm thuốc rồi!”

Trong con ngươi đỏ như máu của Linh Tôn hiện lên thân ảnh của nàng, huyết sắc quang mang có chút dao động.

“Tại sao ngươi muốn rời khỏi ta?”

Hắn trầm giọng hỏi, khác với thanh âm hòa bình kia, bình thường hắn nói chuyện rất lạnh đậm, nhưng giờ thật âm độc, giống như Tu La ác quỷ từ Địa ngục.

Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ nói: “Không phải ngươi để cho ta rời đi sao?”

“Không được rời đi! Người nào cũng không được phép có được ngươi, chỉ có mình ta là có thể!”

Linh Tôn khẽ quát một tiếng, nâng chiến đao hắc ám, lại một lần nữa tấn công tới đây.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng hoàn toàn bị chọc giận, không hiểu ra sao tự dưng bị đánh khiến nàng nổi trận lôi đình.

Thu hồi Tuyết Ảnh chiến đao, hai tay nàng nhanh chóng bắt ấn quyết, trong miệng bình tĩnh thì thầm: “Thiên đạo, địa đạo, nhân đạo, súc sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Tu La đạo! Lục Đạo Thiên Nguyên phù!”

Miệng niệm quyết xong, quyết ấn trong tay cũng đã hoàn thành, hai tay nàng tạo thành chữ thập, lại chợt tách ra, trong lòng bàn tay nàng hiện ra sáu ngôi sao màu đỏ thẫm, hai tay nàng đẩy về phía trước, sáu ngôi sao đó cứ thế bay đến chân Linh Tôn.

Bước chân hẳn dừng lại, sáu ngôi sao quang mang đại thịnh, trong nháy mắt đã bao vây hẳn lại.

Linh Tôn gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên dùng chiến đao chống đỡ cho thân thể, từ từ quỳ xuống, một ngụm máu đen từ trong miệng hẳn phun ra, chiến đao hắc ám trong tay hẳn giống như hư ảnh từ từ biến mất.

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt tái nhợt, nuốt một ngụm nước miếng, nhìn bộ dáng Linh Tôn tựa hồ đã khôi phục bình thường.

“Sur phụ....

”

Nàng thử gọi một tiếng.

Mất đi chiến đao chống đỡ, Linh Tôn cứ thế ngã xuống rồi đụng vào bình phong làm bằng trúc.

Hoàng Bắc Nguyệt lão đảo chạy đến, nâng hẳn dậy từ trên mặt đất, nhìn thấy nặt mũi hẳn toàn mờ hôi, nhưng hai ánh mắt đã không còn đỏ như máu khiến người khác cảm thấy khủng bố như trước nữa.

Con người đen nhánh đảo một cái, nhìn về phía nàng: “Người bị thương?”

“Một chút thôi.

”

Vừa nói thì thấy ngực đau xót, thân thể có chút như nhũn ra, trước kia nàng đã bị thương vô số lần, lần này, cùng lắm chỉ là bên trong bị thương nặng hơn một chút mà thôi.

“Người đã tiêu hao năng lượng khi sử dụng Thiên Nguyên phù, đó mới chính là tổn hại lớn, người mới đột phá Tứ Nguyên Thiên mà thôi...”

“Ta không sao, dù sao chỉ là thử xem, phát hiện hiệu quả thật không tồi.

”

Chương 492: Năm năm sau (10)

“Ta không sao, dù sao chỉ là thử xem, phát hiện hiệu quả thật không tồi.”

Mặc dù lực lượng phản phê cũng thật lớn, tuy nhiên tốt xấu gì cũng làm cho Linh Tôn khôi phục bình thường, nói chung cũng có lời.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng Linh Tôn dậy, lão đảo lung lay, muốn đỡ hẳn lên giường, Linh Tôn cố gắng dùng một cánh tay đẩy nàng ra. “Bắc Nguyệt, rời khỏi ta đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngẩn ra, lập tức nói “Ngươi vừa mới làm sao vậy? Tại sao lại đột nhiên....”

“Đừng hỏi.”

Khẩu khí của Linh Tôn rất lạnh nhạt, một chút tình nghĩa thầy trò cũng không nói: “Hôm nay những gì cần học ngươi đều đã hoàn thành, đi ra ngoài rèn luyện đối với ngươi cũng có chỗ tốt.”

Ngươi bị như thế này làm sao ta có thể đi chứ? Dù gì thì ta cũng đã bái ngươi làm thầy.”

“Chuyện của ta không cần bất luận kẻ nào quan tâm.”

Linh Tôn lãnh đạm liếc nàng một cái, tự mình đứng lên, đứng vững dựa vào tường: “Ta sẽ không tiễn ngươi, lần này, chính ngươi từ Phù Quang rừng rậm đi ra ngoài đi.”

“Sur phụ....”

Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói. “Người có thể không nhận ta làm thầy nữa, điều ta muốn làm đã hoàn thành, không nợ nần gì với bất cứ kẻ nào nữa.”

Linh Tôn vừa nói, từng bước từng bước đi về hướng nội thất. Nhìn cái bóng lưng cô tuyệt đó, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng cảm thấy một nỗi phiền muộn mà trước đây chưa bao giờ có. Mới vừa rồi đánh một trận mặc dù không hiểu, nhưng rõ ràng nhìn bộ dáng bất bình thường của Linh Tôn, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì? Từ năm đó, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng kia của Linh Tôn, nói thành thật, nàng cũng bị dọa sợ hết hồn. “Hắc hắc....”

Trong thân thể, Yểm đột nhiên nở nụ cười quỷ dị. Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày hỏi: “Người cười cái gì? “Không có gì, người bị thương, cũng không cho phép ta cười sao?”

Yểm rất chậm biếm nói. Hoàng Bắc Nguyệt không thềm để ý tới hắn, có chút trầm ngâm, thấp giọng nói: “ Chẳng lẽ hắn bị tinh thần phân liệt hay sao?”

Yểm cười nói: “Mặc kệ thế nào, rốt cuộc có thể rời khỏi Quân Ly, đây quả là một chuyện tốt.”

“Người sợ hắn như vậy, đương nhiên là sẽ vui rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, vỗ vỗ lồng ngực có chút buồn bực. “Ai nói ta sợ hắn?”

Yểm lập tức phản bác. “Không sợ, tại sao mỗi lần gặp hắn, người đều không dám nói tiếp nữa?”

Từ khi tới nơi này, Yểm rõ ràng kiệm lời hơn so với trước rất nhiều, có Linh Tôn ở đó, căn bản dù thế nào cũng không mở miệng nói chuyện. Nội liễm như vậy thật sự là không giống như Yểm trước đây luôn thích tranh cãi với nàng. “Hừ, chỉ có hấn là không muốn nói chuyện mà thôi.”

Yểm tự phụ nói. Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười, định xoay người đi thì Linh Tôn từ trong nội thất đi ra, thanh âm trầm thấp: “Bắc Nguyệt.”

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức quay đầu lại nhìn hấn, đôi mắt trong trẻo mang vẻ hào quang rực rỡ. “Thú phong ấn trong Hắc Thủy Cấm Lao, người còn chưa đạt tới Thất Nguyên Thiên thì không nên động đến nó”

. Yểm nặng nề “hừ”

một tiếng. Linh Tôn tiếp tục nói: “Nếu như hấn nhân cơ hội người suy yếu mà phản kháng, người có thể dùng Tỏa Hồn chuông tạm thời phong ấn hấn, chờ ta tới.”

“Nếu như người không đến thì sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi, đến lúc đó cách nhau vạn dặm, Linh Tôn làm sao biết Yểm chạy ra ngoài. “Nếu hấn xuất thế, tất sinh dị biến, bất kể ở nơi nào ta cũng sẽ tới, mặc dù người không cần hấp thụ nguyên khí vào cơ thể, nhưng vì phong ấn hấn, người cần hấp thụ nguyên khí để gia cố cho Hắc Thủy Cấm Lao.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nghĩ đến chuyện sắp tới, có vài lời muốn nói.

Sau khi Linh Tôn nói xong, liền xoay người đi vào, không có gì để nói

với đồ đệ duy nhất là nàng.

Chương 493: Già dạ vương

(1)

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thờ dài một tiếng, nàng đã trời sinh lạnh lùng, không nghĩ tới Linh Tôn so với nàng còn lạnh hơn, lạnh đến mức một chút tình thân cũng không có.

*****Bắc Nguyệt hoàng triều***** Ngày hôm sau rời đi sơn cốc đã ở lại năm năm, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Băng Linh Huyền Diệu cùng Tiểu Hổ, Chi Chi đi vào Phù Quang rừng rậm. Lúc đầu tiến vào, dọc theo đường đi có Linh Tôn che chở, coi như thần thú muốn đối đầu bọn họ đều nhượng bộ lui binh. Mà bây giờ đi ra, các loại uy hiếp đều rớt rít xuất hiện, đếm không xuể linh thú hung mãnh truy đuổi nàng như âm hồn không tan.

Không thể gọi Băng Linh Huyền Diệu ra, mà bay ở giữa không trung lại càng dễ dàng trở thành mục tiêu để công kích. Nàng chỉ có thể đi dọc theo đường và dựa vào uy của thần thú Tiểu Hổ áp dọa một vài linh thú, nhưng cũng không thể thường xuyên thả Tiểu Hổ ra, dù sao trong Phù Quang rừng rậm có rất nhiều thần thú cường đại, nếu không cẩn thận mà lọt vào lãnh địa của một thần thú cao cấp nào đó, vậy thì coi như xong rồi. Phù Quang rừng rậm rất rộng lớn, từ bên trong đi thẳng ra ngoài, đường xá xa xôi, ba ngày ba đêm, vẫn có cảm giác ở sâu trong rừng. Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi nghi ngờ là nàng có phải bị lạc đường hay không. Đêm hôm nay, Hoàng Bắc Nguyệt tìm một cây to chắc, dự định nghỉ ngơi trên cành của nó, vừa mới nằm xuống, chợt nghe thấy cách đó không xa có tiếng bước chân truyền đến. Nàng lập tức ngồi dậy, đây là tiếng bước chân của con người! Chẳng lẽ ở trong Phù Quang rừng rậm này, dong binh đoàn có thể vào được sao? Không biết thực lực của đám dong binh

đoàn này mạnh mẽ cỡ nào mới có thể can đảm xông vào chỗ này sâu đến vậy? Dù sao hiện tại nàng cũng đang bị lạc đường, lạng lế theo phía sau đám dong binh đoàn này, không chừng có thể đi ra ngoài. Nghĩ như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt từ tán lá rậm rạp nhìn ra ngoài, chỉ thấy phía dưới có cây đuốc chập rây tới gần đây, tổng cộng có bốn cây đuốc, từ bốn hán tử da ngăm đen giơ lên. Bốn người kia đều vây quanh một lão giả tóc hoa râm đang đi tới, trên người lão giả chỉ mặc duy nhất trường bào màu xám, trên áo choàng thần bí có đồ đặng hội họa, bởi vì trời quá tối nên nhìn cũng không rõ lắm. “Tộc trưởng đại nhân, ngài nói với người kia, liệu hắn có giúp chúng ta không?”

Trong đó, một đại hán cẩn thận hỏi, thoạt nhìn trên khuôn mặt có chút lo lắng. “Cũng chỉ có thể thử một lần, hắn đã trở về trong rừng rậm, ngoài hắn ra, không còn ai có thể đối phó với lục giai thần thú.”

Cái lão râu mép hoa râm kia âu sầu nói, ngẩng đầu nhìn một chút về phía trước: “Nhanh đi thôi, đường còn xa.”

“Tộc trưởng, chờ chúng ta trở về, còn có thể cứu bọn họ sao?”

Một đại hán lau khước mắt, thanh âm cũng nghẹn ngào. Tộc trưởng đó cũng buồn bã lo lắng, không nắm chắc mọi chuyện. Hoàng Bắc Nguyệt ở trên nhánh cây nghe, trong lòng buồn bực, hóa ra không phải dong binh đoàn mạo hiểm, mà là dân bản địa trong Phù Quang rừng rậm. Nghe nói trong Phù Quang rừng rậm có một bộ lạc với hơn một nghìn năm lịch sử, người trong tộc bọn họ đều rất lợi hại, toàn tộc đều trời sinh trở thành triệu hoán sư, bọn họ có một lãnh địa ở trong Phù Quang rừng rậm, đại vị ngang hàng cùng với các thần thú khác. Mà đó chỉ là lời đồn thổi thôi, bởi vì không ai dám đi vào sâu bên trong Phù Quang rừng rậm như thế này, mà những người của bộ lạc cũng chưa bao giờ từ trong Phù Quang rừng rậm đi ra ngoài. Xem ra, hôm nay nàng đã gặp được cái bộ lạc thần bí đó,

nghe bọn họ nói chuyện, có lẽ bị thần thú lợi hại uy hiếp, không còn cách nào khác, chuẩn bị đi tìm cứu binh. Chuyện này cũng chẳng liên quan tới nàng, Hoàng Bắc Nguyệt chuẩn bị nằm xuống, tiếp tục nghỉ ngơi. Nhưng vào lúc này, giữa đỉnh đầu nhánh cây, đột nhiên truyền đến một âm thanh khiến lòng người lạnh ngắt.

Chương 494: Già dạ vương

(2)

Hoàng Bắc Nguyệt mở to mắt, nhìn thấy một con rắn rất lớn từ trong cành lá chui đến. Trên cái đầu màu đen rất lớn, hai tròng mắt gắt gao nhìn nàng, trong miệng phun ra xà tín, giống như muốn quét mặt của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, trong mắt thoáng qua tinh mang, lạnh lùng hừ một tiếng: “Muốn chết!”

Sau đó thân thể từ trên nhánh cây nhẹ nhàng hạ xuống, trong tay lấy ra Đạo Nguyên phù vung ra, vừa kịp dán vào đầu của hắc xà, ngọn lửa lóe lên, trong chốc lát lửa đã khiến cho thân thể khổng lồ của hắc xà bốc cháy. Hắc xà kêu la một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt một thân hắc y, vũng vàng rơi trên mặt đất, thản nhiên tự đắc, giống như chuyện gì đều không có phát sinh. Động tĩnh phát ra thật lớn, khiến cho đoàn người đi đường kia cùng tộc trưởng râu bạc hoảng sợ, bốn đại hán cầm cây đuốc xoay người lại, không nói điều gì, rút ra vũ khí chuẩn bị chiến đấu. “Dừng tay!”

Tộc trưởng râu tóc hoa râm giơ tay lên, rất có uy nghiêm hô một tiếng, bốn người đại hán lập tức cung kính lui từng bước. Một đại hán thấp giọng nói: “Tộc trưởng, xin ngài cẩn thận một chút, người này trông rất quý dị!”

Trông Hoàng Bắc Nguyệt là một nữ hài tử tuổi còn trẻ, dáng dấp xinh đẹp động lòng người, nhưng lại mặc một hắc y phục âm trầm, mái tóc màu đen cột lại buông xuống ở trên vai, khuôn mặt lạnh như băng, bất cầu ngôn tiếu (kẻ trầm mặc ít nói cười, kẻ nghiêm túc) Y

phục của nàng có mấy chỗ bị rách, dính một chút nước bùn, xem ra là ở trong Phù Quang rừng rậm bên ba rất lâu mới tới được đây. Thử hỏi, một nữ hài tử ở cái tuổi còn trẻ, làm sao có thể một người một ngựa xuất hiện tại Phù Quang rừng rậm? Nơi này cũng không phải là cái chợ! Ở đây mỗi một chỗ đều có nguy hiểm, tùy thời tùy nơi mà có thể mất đi tính mạng. Cho dù nàng có là một vị triệu hoán sư thực lực mạnh mẽ cũng không thể tiến vào Phù Quang rừng rậm sâu đến vậy! Cho nên thân phận nàng rất là khả nghi! Trong Phù Quang rừng rậm không thiếu thiên kì bách quái (những thứ kì lạ và quái gở), ai biết nàng là cái thứ gì! Hoàng Bắc Nguyệt tai thính mắt tinh, đại hán vừa rồi nói chuyện không thật sự hạ thấp giọng, nàng tự nhiên có thể nghe thấy được. “Quý dị! Chẳng lẽ con đường này các người đi không được? Ta đi được thì thành quý dị?”

Lạnh lùng châm chọc lại, Hoàng Bắc Nguyệt đi một bước sang bên cạnh, thân thể con hắc xà kia bị lửa thiêu cháy sạch còn dư lại một đống xương, từ trên nhánh cây rớt xuống. Tộc trưởng râu bạc vừa nhìn, nhất thời kinh hãi, ngẩng đầu, kích động nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Người từ đâu tới đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn dáng dấp hắc sắc hắc sắc có vẻ hiền lành, hơn nữa là một lão gia gia, nếu đối với hắc sắc không khách khí cũng không tốt, nên nói: “Ta từ ở giữa Phù Quang rừng rậm, đang muốn ra bên ngoài.”

Nàng vừa thốt lên xong, mấy người kia lập tức mở to hai mắt, vẻ mặt hoài nghi nhìn nàng. “Tiểu cô nương, lời này không nên nói lung tung, ở giữa Phù Quang rừng rậm, làm sao có thể có người dễ dàng đi vào đi ra?”

Một đại hán sắc mặt nghiêm túc hơn những người khác nói. Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn hắc sắc, nói: “Vì sao ta phải nói lung tung? Các người vào không được, không có nghĩa người khác cũng không

vào được.”

Nói xong, mặc kệ những người này, cứ thế tránh ra, dự định tìm một chỗ nào đó để nghỉ ngơi. “Cô nương xin dừng bước!”

Tộc trưởng râu bạc lo lắng hô một tiếng, sau đó thân thể già nua vội vàng đi tới, dĩ nhiên ôm quyền khom lưng đối với nàng. Hoàng Bắc Nguyệt lập tức mau tránh ra, nói: “Lão tiên sinh, không nên đa lễ, bình thủy tương phùng (bèo nước gặp nhau), việc này không cần lễ nghĩa quá mức như vậy!”

“Không, không, có thể một mình xông vào Phù Quang rừng rậm, tuyệt đối không phải người tầm thường, cấp bậc lễ nghĩa này, cô nương đáng được nhận.”

Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt có chút chột lóe, khẩu khí lão tộc trưởng này rõ ràng ý muốn mượn sức nàng.

Tại sao? Là bởi nàng mới vừa rời chế phục hắc xà kia khiến hấn nhìn ra cái gì sao?

Chương 495: Già dạ vương

(3)

Lập tức về mặt Hoàng Bắc Nguyệt không thay đổi, hỏi: “Lão tiên sinh có gì chỉ giáo?”

“Chỉ giáo thật không dám, lão phu là tộc trưởng Hách Na Lạp trong rừng rậm, các hạ lẻ loi một mình, không bằng làm khách đến bộ lạc chúng ta hai ngày, trong bộ lạc chúng ta gần đây xảy ra một chuyện lớn, khẩn cầu các hạ giúp đỡ.”

Tộc trưởng Hách Na Lạp thành khẩn nói. Quả nhiên là muốn mượn sức mạnh của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, nàng luôn không thích xen vào chuyện của người khác, tìm phiền toái cho mình, tuy lão tộc trưởng này nói với thái độ thành khẩn, nhưng nàng muốn nhanh chóng ra khỏi rừng rậm, không muốn trì hoãn thời gian ở chỗ này lâu thêm nữa. Nàng nghĩ như vậy, mấy người đại hán bên kia liền tỏ vẻ lo lắng, nói: “Tộc trưởng đại nhân, hay là chúng ta nhanh chóng mời vị cao thủ mà ngài nói đi, cần gì quan tâm tiểu cô nương này!”

“Đúng vậy, tộc trưởng đại nhân, Bách Mục Hàn Thiềm cũng không phải dễ đối phó, là lục giai thần thú đó!”

“Tộc nhân của chúng ta đã bị nó sát hại nhiều như vậy, không thể mạo hiểm nữa!”

Tộc trưởng Hách Na Lạp phát phát tay, nói: “Đừng nói nữa, việc này ta tự có quyết định!”

Dứt lời liền nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nói: “Mong các hạ không lấy làm phiền lòng, bọn họ chỉ là lo lắng cho tộc nhân.”

Hoàng Bắc Nguyệt vốn không định xen vào chuyện của người khác, nhưng vừa nghe đến “Bách Mục Hàn Thiềm”

, trong lòng đột nhiên nhớ lại chuyện cũ.

Năm đó gặp mẫu thân của Tiểu Hồ – Hoàng Kim Thánh Hồ bị Bách Mục Hàn Thiềm đánh cho trọng thương, sau khi mới sinh Tiểu Hồ thì lập tức qua đời. Năm đó nàng đã hứa với Hoàng Kim Thánh Hồ, sau này gặp Bách Mục Hàn Thiềm, nhất định vì nàng mà báo thù! Chẳng phải đây là một thời cơ sao? “Lão tộc trưởng, vậy tại sao Bách Mục Hàn Thiềm kia lại chạy đến lãnh địa của các ngươi?”

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi. Tộc trưởng Hách Na Lạp nghe Hoàng Bắc Nguyệt hỏi vậy, liền biết là có hy vọng, lập tức nói: “Các hạ có điều không biết, Bách Mục Hàn Thiềm vốn đã chiếm cứ Noãn Tuyền trong cốc ở Phù Quang rừng rậm, năm năm trước bỗng từ nơi đó di chuyển ra, muốn xâm chiếm lãnh địa của chúng ta, trong năm năm, tộc nhân của chúng ta đã chiến đấu với nó không biết là bao lần, chết thảm vô cùng nhiều, lần này nó đánh lén bộ lạc chúng ta, đã bắt đi mấy hài tử rồi.”

Chiếm cứ Noãn tuyền trong cốc..... Hoàng Bắc Nguyệt nghe đến đó, liền có chút dờ khóc dờ cười, là tai họa của tộc Hách Na Lạp, hay nguyên nhân là do chính bọn họ. Năm đó Linh Tôn đi đến Noãn Tuyền, quả thật là có một thần thú chiếm cứ ở nơi này, nhưng sợ hãi khí lực của Linh Tôn, liền lặng lẽ lẩn trốn, cũng không dám trở về nữa. Hóa ra đó là Bách Mục Hàn Thiềm! Quả là oan gia ngõ hẹp, trời cao cũng muốn nàng đi báo thù. Tinh thần Hoàng Bắc Nguyệt rung động, tu luyện tới năm năm, còn chưa chân chính đối đầu với cường địch, Bách Mục Hàn Thiềm thật xui xẻo, đúng lúc giúp nàng luyện tập

thêm. “Lão tộc trưởng, lúc này đây có lẽ ta có thể giúp các người!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói. Tộc trưởng Hách Na Lạp lập tức phấn khởi nói: “Các hạ có thể giúp ta, thật vô cùng cảm kích!”

Bốn người đại hán kia nghe được Hoàng Bắc Nguyệt lại có thể đáp ứng, không khỏi cảm thấy choáng váng, tiểu cô nương này chẳng lẽ không có nghe rõ sao? Đây chính là lục giai thần thú đó! “Hừ! Tiểu cô nương, người đừng có mà khoác loác, chuyện này không có thể đùa giỡn như vậy!”

Một đại hán nói. “Cát Khắc, không được vô lễ!”

Tộc trưởng Hách Na Lạp quát một tiếng. Đại hán được gọi là Cát Khắc kia không phục nói: “Tộc trưởng đại nhân, Cát Khắc ta chỉ tôn kính cường giả, đối với tiểu cô nương lai lịch không rõ ràng, xin thứ lỗi cho ta không thể tâm phục khẩu phục đối với nàng!”

Hoàng Bắc Nguyệt miễn cưỡng liếc mắt nhìn hắn: “Người muốn tâm phục khẩu phục?”

Chương 496: Già dạ vương

(4)

“Không sai!”

Cát Khắc lớn tiếng nói.

Khóe miệng Hoàng Bắc Miệng nhếch lên, vươn một tay ra, nói: “Có gan thì tới đây.

”

Cát Khắc sừng sốt, cũng hiểu Hoàng Bắc Nguyệt đang khiêu chiến hấn, thấy dáng vẻ nàng lãnh tĩnh ung dung, nắm chắc mười phần như thế, trong lòng không khỏi có chút chột dạ.

Chẳng qua hấn là người của tộc Hách Na Lạp, là dũng giả trời sinh, đối mặt với bất cứ kẻ địch nào cũng tuyệt đối không e sợ! Quát lớn một tiếng, trong hai tay ánh chớp lóe qua, tay trái nắm chiến phủ (rìu, búa hay chùy để chiến đấu), tay phải nắm chiến chùy, thể hình hấn vạm vỡ, vóc người cao lớn, vũ khí này vừa vặn thích hợp hấn! Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng quét mắt một cái, chỉ thấy phía sau hấn còn có một con sư tử có bờm chặm rãi đi ra.

Linh thú cấp mười hai, Bá Vương Sư! Quả nhiên là có mấy phần thực lực, bằng không sao có thể sinh tồn ở trong Phù Quang rừng rậm.

“Băng!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng trầm giọng quát một tiếng, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, băng loan diệu màu trắng to lớn vừa xuất hiện, người gọi là Cát Khắc kia liền ngẩn ra một chút.

Tộc trưởng Hách Na Lạp lập tức liền nói: “Đây là Băng Linh Huyền Diệu một trong ‘Ngũ Linh’ đấy!”

Băng Linh Huyền Diệu? Mọi người đồng loạt ngẩn ra, Cát Khắc có chút kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Tới đây, đừng thất thần nhé!”

Nói xong, thân hình lưu loát nhảy lên lưng của Băng Linh Huyền Diệu, một tay nắm chiến đao, bay thấp tới, lướt qua phía trên đỉnh đầu Cát Khắc, chiến đao chém nghiêng một cái, Cát Khắc vô cùng dũng mãnh mà giơ chiến phủ chống đỡ, chiến chùy bên tay kia thì đập lên sống đao của nàng.

Lực lượng thuộc về triệu hoán sư! Một búa này nện xuống, nếu như là người thực lực hơi kém một chút, sợ rằng đao đã tuột khỏi tay và văng đi rồi.

Nhưng người mà hấn đối mặt là Hoàng Bắc Nguyệt! Nàng há là người có thể dễ dàng đối phó? Trong khoảnh khắc chiến chùy đập lên, khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch, tay không nắm chiến đao nhẹ nhàng tạo một cái quyết ấn, nhỏ giọng nói một câu: “Ngữ lời phù, lời võng!”

Sau đó liền cấp tốc lùi lại, Cát Khắc vừa định đuổi theo, đồng bạn phía sau đột nhiên hét một tiếng: “Cẩn thận phía trên!”

Cát Khắc thân kinh bách chiến, lập tức lăn xuống đất, muốn lăn sang một bên, nhưng thân thể của hắn vừa chạm đất, đất đai trên đó đột nhiên biến mất một cách thần kỳ! Thân thể của hắn bị vây khốn ở

trong một cái hố đất, một tấm lưới võng lập lòe ánh chớp từ trên đỉnh đầu đè xuống! Bao trùm hẳn ở trong.

Một trận chiến đấu cứ như thế kết thúc, chưa tới nửa phút ngắn ngủi mà thôi! Tộc trưởng Hách Na Lạp vẫn chưa kịp phản ứng, ba đại hán còn lại cũng mang bộ mặt đờ đẫn, Cát Khắc bị vây trong hố đất còn trợn lớn mắt, giống như hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, một tay nâng chiến đao, một tay đặt trên đầu gối đã được co lên, tiêu sái mà hỏi: “Thế nào, phục chưa?”

Cát Khắc ngơ ngác, tròn mắt xoay một chút, lẩm bẩm mà nói: “Phục, phục rồi...”

Tộc trưởng Hách Na Lạp vội vàng tiến lên, cung kính nói: “Đa tạ các hạ thủ hạ lưu tình.

”

Mặc dù chênh lệch thắng thua hiển nhiên như thế, nhưng tộc trưởng Hách Na Lạp vẫn nhìn thấy rất rõ, tiểu cô nương này đã thủ hạ lưu tình rồi, nếu không, lưới võng kia hoàn toàn có thể vây chết Cát Khắc! “Lão tộc trưởng, tộc nhân của ông đều rất lợi hại.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy xuống từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, để cho Băng Linh Huyền Diệu trở lại không gian linh thú, cũng cất chiến đao đi, khôi phục thành thiếu nữ lạnh nhạt mặc một bộ hắc y kia.

“Quá khen rồi.

”

Tộc trưởng Hách Na Lạp tự hào cười một cái, vội vàng nói: “Các hạ, xin đi theo lão phu cùng vào trong bộ lạc đi.

”

Chương 497: Già dạ vương

(5)

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Vừa rồi ta nghe các người nói, muốn đi tìm một vị cao nhân, không tìm nữa sao?”

“Ôi, nói thật, vị cao nhân đó, lão phu cũng không chắc hẳn có ra tay giúp đỡ hay không, hơn nữa hành tung của hắn bất định, chưa chắc có thể tìm được.

”

Tộc trưởng Hách Na Lạp lo âu nói.

“Thì ra như thế.

”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, sự bất đắc dĩ và sốt ruột của những người này, nàng cũng có thể cảm giác được.

Nếu như là gia viên của nàng bị xâm chiếm, tộc nhân bị bắt đi, nàng cũng nôn nóng như vậy.

Cát Khắc kia được thả ra khỏi lồi vũng, mặt mày đầy bụi đất, đi đến trước mặt nàng, cúi thấp đầu, chậm rì mà nói: “Các hạ, vừa rồi... đã thất lễ!”

“Người không biết vô tội.

”

Hoàng Bắc Nguyệt hờ hững nói.

Cát Khắc lập tức ngẩng đầu, quỳ một gối xuống, tay nắm thành quyền, đặt ngang ở trên ngực, nói: “Thưa các hạ tôn kính, ta là dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp, ngài đã đánh bại ta, xin cho phép ta đem sinh mạng giao cho ngài!”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút khó hiểu mà nhìn về phía tộc trưởng Hách Na Lạp, người sau vuốt râu cười nói: “Cát Khắc, ngươi quyết định xong rồi?”

“Vâng, thưa tộc trưởng! Ta tâm phục khẩu phục!”

Cát Khắc kiên định nói.

Tộc trưởng Hách Na Lạp bấy giờ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nói: “Cát Khắc là đệ nhất dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp bọn ta, tộc bọn ta có cái quy định, phàm là người có thể chiến thắng đệ nhất dũng sĩ, hẳn liền sẽ hiến sinh mạng cho người đó!”

Hoàng Bắc Nguyệt hiểu ra, vội vàng nói: “Ta cũng không phải người của tộc Hách Na Lạp, quy định này, ngươi có thể không tuân thủ, ta không cần tính mạng của ngươi.

”

Cát Khắc ngẩng đầu lên, mang vẻ đã chịu khuất nhục, đột nhiên cầm lấy một thanh chủ thủ vắt ngang trên cổ: “Các hạ nếu không cần, ta sẽ hiến sinh mạng cho rừng rậm vô biên nơi đây!”

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng giơ tay ngăn cản hẳn, dờ khóc dờ cười

mà nói: “Người bình tĩnh một chút, ta chấp nhận là được, người nếu đã giao sinh mạng cho ta, vậy quyền quyết định nằm ở ta, ta muốn người giữ lại tính mạng, sau này tận trung cho ta!”

Cát Khắc lập tức mừng hóm, hai tay ôm quyền, âm thanh vang dội mà nói: “Vâng!”

Tộc trưởng Hách Na Lạp mừng rỡ cười lên: “Các vị, chúng ta về bộ lạc đi.

”

Ba đại hán kia liền đi đến, tới tấp ôm quyền với Hoàng Bắc Nguyệt, thái độ khác hẳn, bây giờ bọn họ đã bội phục tiểu cô nương trẻ tuổi này từ tận đáy lòng.

Không chỉ bởi vì nàng có thực lực, con người của nàng cũng đáng kính nể! Một đoàn người vội vàng chạy về bộ lạc của tộc Hách Na Lạp, Hoàng Bắc Nguyệt cứ cảm thấy rất lạ, bọn họ quanh năm sinh sống trong Phù Quang Sâm Lâm, phải ăn phải uống, phải đi ra săn bắt, bọn họ là làm sao né tránh công kích của những phù quang kia đây? Sau khi hỏi tộc trưởng Hách Na Lạp mới biết, thì ra bọn họ phát hiện một loại thực vật tên là Tước Ti Thảo, có mùi rất đặc thù, khiến cho Phù Quang ghét vô cùng.

Bọn họ dùng Tước Ti Thảo nấu nước, tắm lên y phục, Phù Quang người thấy sẽ tránh xa.

Hoàng Bắc Nguyệt sau khi nghe xong rất là kinh thán, trong lòng dự tính sau này nhất định phải mang chút Tước Ti Thảo, sau này khi vào Phù Quang rừng rậm sẽ tiện hơn nhiều.

Bộ lạc Hách Na Lạp nằm ở phía sau một gò núi, có một con sông

nhỏ trong veo vắt ngang qua bộ lạc, bọn họ xây dựng nhà cửa bên con sông, cư trú từ đời này đến đời khác.

Vốn ở đây được xem như là một cái thế ngoại đào nguyên, bởi vì hoàn hoàn toàn toàn cách tuyệt với thế giới bên ngoài, phong cảnh ưu mỹ, bầu khí mộc mạc, nhưng sau năm năm từ khi Bách Mục Hàn Thiềm tới, cả bộ lạc đã bị phá hủy mấy lần, bây giờ nhìn lại, là một mảnh tiêu điều.

Cư dân trong bộ lạc đều trốn ở trong nhà, không dám đi ra, khắp nơi trong bộ lạc đều đốt đuốc, trên quảng trường ở giữa còn có một đồng lửa thịnh vượng.

Chương 498: Già dạ vương

(6)

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn quanh bốn phía, trầm ngâm nói: “Tộc trưởng, Bách Mục Hàn Thiềm kia sợ ánh sáng?”

Tộc trưởng Hách Na Lạp bội phục nhìn nàng một cái, nói: “Không sai, trên người nó có quá nhiều mắt, nếu có ánh sáng chiếu xạ, mắt của nó sẽ mở không ra được.

”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, rồi tiếp tục nghe ngóng rất nhiều chuyện liên quan đến Bách Mục Hàn Thiềm từ tộc trưởng Hách Na Lạp, sau đó mới nghỉ ngơi một lát ở trong căn nhà gỗ nhỏ mà tộc trưởng Hách Na Lạp an bài.

Nhắm mắt nghỉ ngơi một hồi, bên ngoài liền vang lên tiếng gõ cửa, Hoàng Bắc Nguyệt đứng dậy đi mở cửa, thấy Cát Khắc đứng bên ngoài, còn có mấy thanh niên trai tráng trong thôn, ai nấy trông lên đều là người tài giỏi! “Các hạ, đây đều là những cao thủ trong bộ lạc bọn ta, tự nguyện đi theo ngài đối phó con Bách Mục Hàn Thiềm kia!”

Cát Khắc nhiệt huyết mà nói.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt quét qua từng khuôn mặt trẻ tuổi mang đầy vẻ mong chờ này, bọn họ đại khái đều đã nghe Cát Khắc nói về chuyện của nàng, bởi thế ai nấy đều vô cùng kính nể mà nhìn nàng.

“Đi theo ta thì được, chẳng qua, ta muốn các người chuẩn bị cho ta một số thứ.

”

Mọi người nghe nàng đáp ứng, lập tức hoan hô một tiếng, Cát Khắc kia cao hứng hỏi: “Thứ gì? Bọn ta lập tức đi chuẩn bị!”

“Đá thạch anh màu trắng và hàn đồng, cộng với một số huỳnh thạch, càng nhiều càng tốt.

”

Cát Khắc ngẩn ra một chút, nói: “Những vật liệu này đều rất dễ tìm được, nhưng chúng ta đối phó Bách Mục Hàn Thiềm, cần những thứ này sao?”

“Chúng ta cần một số đạo cụ đặc thù, phải dùng mấy vật liệu này luyện chế.

”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không ẩn giấu, những người này đi theo nàng, nàng tự nhiên sẽ sử dụng triệt để! Cát Khắc giật mình mà há hốc miệng, nói: “Luyện, luyện khí... chẳng lẽ các hạ ngài còn là luyện thuật sư?”

Luyện thuật sư đấy! Một vị luyện thuật sư trẻ tuổi như thế? Nàng có Băng Linh Huyền Diệu, là triệu hoán sư trẻ tuổi có thực lực cường hãn, đã khiến người rất ghen tị rồi, nhưng nàng vậy mà còn là một luyện thuật sư! Người này là trời sinh đến để đả kích những người có tư chất bình thường như bọn họ sao? “Không sai, mau đi chuẩn bị đi, chúng ta sáng mai sẽ xuất phát.

”

Lúc Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện, có loại khí chất lãnh đạo trời sinh, khiến những người kia từ đáy lòng phục tùng nàng.

Cát Khắc gật đầu, một đoàn người trẻ tuổi cũng bị chấn động như hấn xoay người rời khỏi, đi được mấy bước, lại quay đầu qua, nhỏ giọng hỏi: “Các hạ, ta, ta có thể hỏi ngài một cái vấn đề không?”

“Hỏi đi.

”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu.

Cát Khắc nuốt một ngụm nước miếng, mới hỏi: “Ngài, năm nay quý canh của ngài là bao nhiêu vậy?”

Quý canh? Trên đầu Hoàng Bắc Nguyệt bốc ra một đường đen, bình thường quý canh là dùng để hỏi trưởng bối lớn tuổi, mới dùng ‘quý canh’ đi? Nhưng nàng còn nhỏ tuổi hơn Cát Khắc nữa kìa! Nàng bất đắc dĩ nói: “Ta mười bảy tuổi.

”

“Mới mười bảy?”

Cát Khắc không khỏi bật thốt, “Ngài không có thay đổi bề ngoài chứ?”

Có một số triệu hoán sư thực lực rất mạnh, sẽ trông rất trẻ, hoặc dùng một số thủ đoạn để thay đổi bề ngoài của mình, để cho mình trông lên vĩnh viễn trẻ tuổi.

Cát Khắc liền cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt là người như vậy.

“Ta rất thích bề ngoài của mình.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, rồi xua xua tay với bọn họ, “Mau đi đi.

”

Nói xong liền đóng cửa lại.

Đám người Cát Khắc ở bên ngoài, đối mặt nhìn nhau, vẻ mặt như ăn phải quả đắng.

“Ôi, thật là người so với người chỉ muốn tức chết, ta đã hai mươi tuổi rồi, mới có một chút xíu tiến bộ như vậy thôi, ở trước mặt nàng ta, đầu cũng ngẩng lên không nổi.

”

“Bọn ta cũng vậy nè, Cát Khắc đại ca!”

Mà lúc này, ở trong phòng của tộc trưởng Hách Na Lạp, một chén đèn dầu lơ mờ chiếu ra bóng người già nua ở trong góc từ đường.

Chương 499: Già dạ vương

(7)

Tộc trưởng Hách Na Lạp quỳ ở trên đất, hai tay cầm một viên châu trơn bóng, trong miệng lầm nhảm đọc chú ngữ thật dài.

Chốc lát sau, viên châu trong tay lão, phát ra hào quang màu đỏ chói mắt, hào quang đó trong chớp mắt chiếu sáng căn phòng tối tăm, trong ánh sáng, có thể nhìn thấy trên vách tường mà tộc trưởng Hách Na Lạp đang quỳ phía trước, có một bức họa màu sắc tươi đẹp.

Phía trên bức họa, có một thiếu niên tuấn mỹ mặc một bộ trường bào màu đen, mái tóc ngắn màu đỏ lửa giống như hỏa diễm rực cháy, tay hấn cầm chiến đao màu đen, trên lưng mọc ra đôi cánh lửa, uy phong凛冽, thần tình cao ngạo, giống như thần linh mà ai cũng không thể lãng mạ.

Tộc trưởng Hách Na Lạp ngẩng đầu, hào quang viên châu trong tay phát tán ra chiếu rõ vết nhăn khắc sâu trên mặt lão, trong đôi mắt hơi đục của lão lấp lánh ánh nước kích động, môi mấp máy.

“Thiếu nữ đó, là người mà ngài phái tới sao?”

Tộc trưởng Hách Na Lạp vô cùng kích động, âm thanh cũng run rẩy, không biết là muốn khóc, hay là muốn cười, “Lão phu lần đầu tiên nhìn thấy nàng, liền nhớ ngay tới phong thái của ngài năm đó, hai người giống nhau như thế...”

Người trong tranh tự nhiên sẽ không có động tĩnh, nhưng tộc trưởng

Hách Na Lạp vẫn nhìn hẩn đầy súng kính, một tay nắm quyền đặt ngang trước ngực, khoe miệng giơ lên nụ cười hân hoan.

“Phụng ngài vi tôn, Già Dạ Chi Vương!”

***** bắc nguyệt hoàng triều ***** Trải qua một đêm, chế tạo xong vũ khí, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ ngủ sơ một canh giờ, đã bò dậy, dùng nước lạnh rửa mặt, tinh thần lại lên gấp trăm.

Lúc trước ở hiện đại, vì để hoàn thành nhiệm vụ, ba ngày ba đêm không chớp mắt cũng không sao, hiện giờ tự nhiên cũng không vấn đề.

Nàng đi ra khỏi căn nhà gỗ, những người trẻ tuổi lấy Cát Khắc làm chủ đã tổ thành đội ngũ, chinh tề đứng ở bên ngoài chờ nàng, ai nấy đều hùng hùng hổ hổ, dị thường hưng phấn.

Người trong bộ lạc đều đi ra, lúc này đều đứng ở cửa nhà mình, mang vẻ mặt tò mò nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt một cái, một tay nắm chiến đao, kê lên trên vai, rất có khí thế mà nói: “Không sợ chết thì đi theo ta!”

“Không giết cường địch, thề chết không về!”

Một câu của nàng, lập tức nhóm lửa cho những thanh niên sôi trào nhiệt huyết kia, tới tấp giơ vũ khí trong tay quát lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt dẫn đầu cất bước ra ngoài, lúc này, trên một cái cây bên đường, đột nhiên có một cái đầu thò xuống, xoay mặt qua một cách nhanh nhạy, chớp chớp mắt với nàng.

“Ta rất sợ chết, chỉ muốn đi theo xem thử, được không?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn một cái, đột nhiên vỗ chiến đao lên mặt hấn, nói: “Biết đây là cái gì không?”

“Là đao!”

Người đó lập tức nói.

“Đao là để làm gì?”

Người đó ngần ra một chút, nói: “Để chiến đấu!”

“Không sai, một thanh đao là dùng để chiến đấu, thời điểm một người bảo vệ gia viên, cũng là vì để chiến đấu mà tồn tại, người thì sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt mặt mày lãnh liệt thanh hàn, không giận mà uy.

Người đó chớp mắt một cái, liền trở người, từ trên cây nhảy xuống một cách lưu loát, quỳ một gối xuống đất.

“Ta hiểu rồi, xin để ta đi theo!”

Ngữ khí nói chuyện hết sức thành khẩn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn động tác và thân thủ của hấn, đã biết đây cũng là một cao thủ, liền vẫy tay về sau, nói: “Đi tìm Cát Khắc đi.

”

Người đó cũng không đứng lên, thân thể thoáng cái đã không thấy, chốc lát sau, liền nghe thấy hấn nói chuyện với Cát Khắc.

“Cát Khắc đại ca, ta cũng đi theo các người tiêu diệt kẻ địch!”

Cát Khắc nói: “A Tát Tô, người đừng phá rối, bọn ta lần này không phải đi chơi!”

Chương 500: Già dạ vương

(8)

“Cát Khắc đại ca yên tâm, ta đi phía trước dò đường cho các huynh!”

Vừa nói, A Tát Lô đã biến mất nhanh như một trận gió.

Thân thủ quá nhanh! “Cậu ta là triệu hoán sư thuộc tính phong à?”

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

Cát Khắc lập tức nói: “Đúng vậy, linh thú của cậu ấy là hai con chuột độn thổ dưới chân, lực chiến đấu mặc dù không mạnh, nhưng khả năng chạy trốn trong Phù Quang rừng rậm này là lợi hại nhất, bọn tôi gọi cậu ấy là ‘trộm phong giả’.

”

“Trộm phong giả, đúng là một danh xưng oai hùng!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

**** Quả nhiên là vị trí của Bách Mục Hàn Thiềm, cũng là do A Tát Lô phát hiện mà đưa tin về.

Bách Mục Hàn Thiềm này cuốn đi mấy đứa trẻ trong bộ lạc, nó ẩn núp ở một cái ao âm u lạnh lẽo trong tít rừng sâu.

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi rõ ràng vị trí ao cùng tình huống xung quanh, liền bắt đầu bố trí phương án tác chiến.

Nàng dùng một cành cây vẽ lại địa hình trên mặt cát, phân công cho mọi người vị trí của mình, hơn nữa còn dùng cành cây với dây quấn vào người, nguy trang theo kiểu của bộ đội đặc chủng ở thế kỷ hai mươi mốt.

Đám người Cát Khắc vô cùng khâm phục khả năng phán đoán của nàng, ngay cả A Tát Lô cũng phục nàng sát đất, hấn chẳng qua chỉ nói qua loa một vài cảnh trí nơi cái ao kia, không ngờ nàng có thể nhìn ra tất cả mặt lợi và hại của nơi đó.

Một tiểu cô nương tuổi nhỏ như vậy, làm sao có thể lợi hại đến thế? Trong ánh sáng của đá phát quang, khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra một loại khí chất trời sinh cao quý, trong trẻo nhưng lạnh lùng, ngũ quan xinh xắn nhưng đầy sự trầm ổn, khiến cho mấy thiếu niên đã ở trong rừng rậm Phù Quang lẫn lộn bao nhiêu năm như bọn họ cũng có cảm giác bị áp chế đến nỗi không thể hít thở như bình thường.

“Tốt lắm, mọi người chia nhau vào vị trí, chờ tín hiệu hành động.

”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, ném đi cành cây, liếc mắt một vòng, “Nghe rõ rồi chứ.

”

“Ừm... Rõ ràng, khụ khụ...”

Cát Khắc bị nàng nhìn chăm chăm vội vàng đứng lên, có chút ngượng ngùng làm bộ ho khan vài tiếng, khuôn mặt tuấn tú hơi đỏ lên.

Những người khác cũng vội vàng gặt đầu, nhanh chóng đi tìm vị trí của mình, sợ sẽ phạm sai lầm.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua người cuối cùng còn lại là A Tát Lô, A Tát Lô đầy vẻ chờ mong nhìn nàng: “Các hạ, ta sẽ làm gì?”

“Nhiệm vụ của cậu rất quan trọng, cũng là nguy hiểm nhất, cậu có sợ không?”

“Đùa sao? Nếu sợ, ta cũng không theo mọi người đến đây rồi!”

A Tát Lô khẳng khái nói.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch môi, có phần gian xảo cười một tiếng, vẫy tay với hắn: “Lại đây.

”

A Tát Lô nhất thời rùng mình một cái, có cảm giác vận rủi đang dần dần bao phủ xuống người mình.

Xung quanh ao là một vùng tước tia thảo, bởi vậy ánh sáng phù quang cũng không thể chiếu tới nơi đó, xung quanh tối tăm lạnh lẽo, khó mà có thể nhìn thấy, nhưng đối với những người hàng năm sinh sống tại Phù Quang rừng rậm mà nói, thị lực của bọn họ thị lực khác hẳn người thường, cảnh vật ở đây, đại khái cũng có thể nhìn thấy.

Bách Mộc Hàn Thiềm đang ườn người nằm trong ao, thân thể khổng lồ của nó chìm dưới lớp bùn, chỉ lộ ra một cái mũi vẫn phì phò theo nhịp.

Mấy đứa trẻ bị nó bắt đi đều bị trói chặt ở trên một cái cây bên cạnh

ao, bởi vì vừa lạnh vừa đói, bọn chúng căn bản đã không thể phát ra tiếng khóc nữa, chỉ có thể hấp hối dựa vào nhau.

Trong bóng tối, một thân ảnh linh hoạt lặng lẽ chuyển động, giống như chú mèo đã quen đi lại về đêm, không phát ra dù chỉ là một tiếng động.

Thị lực của Hoàng Bắc Nguyệt trong đêm cũng chẳng hề thua kém, nhìn thân ảnh đang di chuyển cũng không khỏi âm thầm trầm trồ khen ngợi, bước chân rất chính xác, không kém nàng là bao, hơn nữa có chuột độn thổ trợ giúp, nếu như so sánh với nàng, thậm chí có thể vượt qua nàng! Người như vậy, nếu trở thành người dưới trướng nàng, tuyệt đối sẽ là một trợ thủ đắc lực.

Chương 501: Già dạ vương

(9)

Ý nghĩ xây dựng một thế lực chỉ thuộc về mình càng ngày càng trở nên mãnh liệt, đợi đến khi ra khỏi Phù Quang rừng rậm, phải đối mặt chính là cả đại lục Tạp Nhĩ Tháp này.

Quang Diệu Điện đầy rẫy cao thủ, Tu La thành thần bí khó lường, rồi những đại gia tộc bao đời uy phong nơi đại lục Tạp Nhĩ Tháp, và cả tứ đại cường quốc hùng bá một phương! Nàng so với các thế lực này, thật sự rất nhỏ bé, cho nên, nàng cần phải có được nhân tài! Nhìn thấy A Tát Lôi đã đến gần bọn trẻ, khoe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khế cong lên.

Bây giờ bọn trẻ đều như chim sợ cành cong, đột nhiên có người tới gần, một đứa bé sợ hãi kêu một tiếng, A Tát Lôi vội vàng che miệng nó lại, hấn bị dọa tới nỗi mồ hôi lạnh ròng ròng chảy xuống.

Bách Mục Hàn Thiềm nghe được động tĩnh, ở trong ao giặt mình một cái, mở ra con mắt trên lưng, nhìn về phía bọn trẻ, xác nhận không có biến động gì, mới tiếp tục nhắm mắt ngủ tiếp.

A Tát Lôi thở phào một hơi, đi ra khỏi bóng tối, gấp rút dùng dao găm cắt dây trói cho bọn trẻ, ôm lấy hai đứa bé nhỏ tuổi nhất, giơ tay ra hiệu, để bọn nó đi theo mình.

Mấy đứa bé kia cũng biết phải làm thế nào, chẳng ai bảo ai cùng ngậm chặt miệng, cẩn thận theo sát A Tát Lôi chạy trốn.

Còn chưa đi được vài bước, đột nhiên trong ao truyền đến một tiếng

rống đình tai nhức óc, ngay sau đó, trong ao đầm có cái gì vùng vẫy đứng lên, là Bách Mục Hàn Thiềm đã tỉnh lại! “Chạy mau!”

A Tát Lôi hét to một tiếng, vội vàng đẩy bọn trẻ chạy về phía trước, mình thì cản ở phía sau.

Bách Mục Hàn Thiềm mở to đôi mắt trên đầu, trong bóng tối, hai con mắt mở lớn lóe sáng không thôi, trợn mắt hung ác nhìn qua, thân thể to lớn chậm rãi bò ra từ trong ao, ‘grừ grừ’ gầm nhẹ, chân trước vung lên, mạnh mẽ đập nát mặt đất dưới chân! A Tát Lôi là triệu hoán sư phong thuộc tính, lực chiến đấu của hắn tuy không mạnh, nhưng động tác rất nhanh nhẹn, nếu là bình thường, hắn đã sớm nhanh như chớp biến mất, Bách Mục Hàn Thiềm chỉ có thể giương mắt nhìn theo tốc độ của hắn mà thôi, thế nhưng lúc này lại vướng víu bọn nhóc này, bọn nó chân vừa ngăn lại chạy quá chậm chạp, hắn không còn cách nào khác ngoài chờ mình đứng đó! Mắt thấy mình sắp bị móng vuốt của Bách Mục Hàn Thiềm cào thành một bãi máu loãng, A Tát Lôi rốt cuộc không nhịn được gào lên: “Các hạ, người phải ra ngoài đi chứ! Muốn thấy ta chết sao!”

“Không phải tới rồi ư? Gấp cái gì?”

A Tát Lôi sững sốt, nhìn về phía bên cạnh, Hoàng Bắc Nguyệt không biết từ khi nào đã đứng ngay sát hắn, mái tóc tung bay trong gió, có thể thấy được tốc độ nàng phóng tới đây nhanh đến nhường nào! Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhã nhìn hắn một cái, nói: “Còn không chạy đi?”

“Không thành vấn đề! Giao cho người!”

A Tát Lôi nhất thời cảm thấy vô cùng an tâm, mặc dù chỉ mới gặp nhau không bao lâu, nhưng trên người thiếu nữ này có một sức mạnh khiến cho người ta bất tri bất giác tin phục không chút ngờ

vực! Thấy dáng vẻ tự tin của nàng, nhất định sẽ theo bản năng mà cảm thấy nàng có thể giải quyết tất cả mọi việc! A Tát Lôi dẫn bọn trẻ chạy về hướng ngược lại, bóng dáng của bọn họ vừa khuất, thì cũng là lúc Bách Mục Hàn Thiềm giương cao cái móng vuốt khổng lồ đánh tới, đồng thời Hoàng Bắc Nguyệt cũng cầm Tuyết Ảnh chiến đao lên, thành linh chém tới! Máu tươi tanh tưởi lạnh buốt bắn ra tung tóe từ móng vuốt của Bách Mục Hàn Thiềm, nó gầm to một tiếng, lùi về sau hai bước.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh nhẹn xoay mình sang bên cạnh, trên người không dính một giọt máu.

Vạt áo máu đen tung bay, chân phải nhẹ nhàng xoay từng bước, thiếu nữ lạnh lùng giơ tay, ngón trỏ tràn đầy khiêu khích nói: “Đúng là muốn chết, lại đây.

”

Kiều ngạo như vậy, nhất thời làm cho trên lưng người tộc Hách Na Lạp vẫn mai phục xung quanh ướn đấm mồ hôi.

Chương 502: Già dạ vương (10)

Thế này, thế này cũng quá ngạo nghễ đi! Nói thế nào thì Bách Mục Hàn Thiềm cũng là lục giai thần thú đó! Nàng sao có thể không coi nó ra gì như thế được!

Tuy nhiên sự kiêu ngạo của thiếu nữ này, quả thật là khí phách quá đi! Đủ gan dạ sáng suốt! Hoàng Bắc Nguyệt phách lối như vậy, hoàn toàn khiến cho Bách Mục Hàn Thiềm đã quen thói hoành hành ngang ngược ùng ùng nổi giận, hai con mắt trên đỉnh đầu bùng lên sáng chói, đột nhiên từ trong mắt phóng ra một tia sáng trắng sắc bén.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ tung mình nhảy về phía trước, bắt lấy một cành cây, xoay người nhảy lên, nơi nàng vừa đứng đã trở thành một cái hố to sâu hoắm tự lúc nào! Hít vào một hơi, thật không hổ là lục giai thần thú! Mới vừa rồi nếu như nàng di chuyển hơi chậm một chút, có khi ngay cả xương cũng bị đốt thành tro bụi rồi ấy! Mọi người mai phục xung quanh toát mồ hôi lạnh, tưởng chừng đến trái tim cũng phải ngừng đập.

Bách Mục Hàn Thiềm khinh thường liếc nàng một cái, bỗng mở miệng phun ra giọng người: “Loài người yếu ớt cũng dám khiêu chiến ta, ngươi đúng là muốn chết!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng trả lại nó một ánh nhìn thản nhiên, cười lạnh nói: “Ai chết còn không biết đâu.

”

Vừa dứt lời, trong mắt Bách Mục Hàn Thiềm lóe lên ánh sáng, một lần nữa bắn ra tia sáng trắng giống hệt ban nãy, tốc độ nhanh còn hơn chớp giạt, nhoáng cái đã đến bên cạnh nàng! Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng phi người ra khỏi cành cây, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, Băng Linh Huyền Diệu lập tức xuất hiện giữa không trung, hai cái cánh khổng lồ phất về phía trước, một hàng băng tuyết tức thì che kín khoảng không phía trước Bách Mục Hàn Thiềm! Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, nhân cơ hội này bay đến chỗ cao nhất, Bách Mục Hàn Thiềm cũng không hề bị băng tuyết ngăn cản, ánh sáng trong mắt chợt lóe, băng tuyết trong chốc lát đã đua nhau tan rã! Băng Linh Huyền Diệu cao ngạo như vậy cũng không nhịn được sợ hãi than một tiếng: “Quả là một kẻ địch mạnh!”

“Đúng vậy, nó là lục giai thần thú, Băng, không cần giao chiến trực tiếp với nó, chỉ cần làm thế nào cho nó mở ra tất cả mắt trên người là được!”

Hoàng Bắc Nguyệt ra lệnh, sở dĩ nó có tên Bách Mục Hàn Thiềm, là bởi vì trên mình nó khắp nơi đều có mắt, nói thì có chút ghê tởm, một con cóc khổng lồ mọc chi chít mắt trên mình, nhìn thôi đã cảm thấy lông tơ dựng đứng rồi.

Một trăm con mắt, nếu như mỗi một con đều khủng bố nhường này, lại cũng có thể phóng ra thứ ánh sáng trắng lợi hại như vậy, nói không nguy hiểm thì đúng là lừa mình dối người.

Tuy nhiên theo những lời tộc trưởng tộc Hách Na Lạp nói, Bách Mục Hàn Thiềm mặc dù có một trăm con mắt, nhưng lợi hại nhất, chỉ có con ở trên đầu, những con còn lại, uy lực cũng rất mạnh, cũng không lợi hại như vậy.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng, nàng chưa bao giờ ra tay mà

không nắm chắc chiến thắng cả! Băng Linh Huyền Diệu biết nàng luôn hành sự cẩn trọng, suy nghĩ kín kẽ, kế hoạch lập ra hoàn hảo, nàng nói thế nào nhất định có lý của nàng, là linh thú đã được nàng thuần phục, Băng Linh Huyền Diệu chưa bao giờ nghi ngờ hiệu lệnh của chủ nhân! “Được!”

Băng Linh Huyền Diệu đáp ứng một tiếng, xoay mình lượn lên lượn xuống trên đỉnh ao, thỉnh thoảng lại ra vài chiêu công kích Bách Mộc Hàn Thiềm, nhưng cũng không xuất lực công kích quá lớn, Bách Mộc Hàn Thiềm mấy lần bắn ra tia sáng cũng không có cách nào chạm tới Băng Linh Huyền Diệu! Bách Mộc Hàn Thiềm đã giận tới cực điểm hét to: “Con chim thối tha, ngươi cho rằng ta chỉ có một con mắt này thôi sao? Ta cho ngươi biết thế nào mới là lợi hại!”

Nó vừa nói xong, tức thì vươn mình đứng lên khỏi ao, nước bùn loang lổ trên thân thể nó thi nhau chảy xuống, sau đó từng con mắt trên mình lần lượt thức giấc.

Băng Linh Huyền Diệu đánh với nó một trận, đã có phần mất sức, dù sao đó là lục giai thần thú, không phải con cóc bình thường gì cho cam!

Chương 503: Già dạ vương

(11)

Khi tất cả con mắt vừa mở, khí thế của Bách Mục Hàn Thiềm hoàn toàn biến đổi! Oai phong thần thú lúc này mới bắt đầu phát ra.

Nếu như nói vừa rồi nó so với Băng Linh Huyền Diệu mạnh hơn vài phần, vậy thì bây giờ, đã không còn cùng một đẳng cấp nữa! Oai phong mãnh liệt như sóng lớn, ùn ùn ập đến, mấy người đang núp đều là triệu hoán sư, nhưng cấp bậc cũng không quá cao, trong chốc lát, tất cả đều cảm thấy cả người phát run, trên người mồ hôi lạnh tuôn ra ào ạt, chân cũng mềm nhũn không thể động đậy.

Từng đôi mắt hiện lên trong bóng tối chẳng khác nào mắt quỷ nơi Địa ngục tu la, vừa quỷ dị lại ghê tởm.

Đột nhiên Chi Chi ở trong không gian linh thú bất an lăn lộn một vòng, lo lắng kêu lên ‘chít chít, chít chít’ vài tiếng, lục hành trên đầu lúc ẩn lúc hiện.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng bọn nó sớm chiều ở chung, đã có thể hiểu được phần nào ngôn ngữ tứ của Chi Chi, nghe được tiếng của nó, liền lập tức hô to: “Tất cả mọi người nhắm mắt lại!”

Những người đó đang bị khí thế thần thú của Bách Mục Hàn Thiềm dọa cho nơm nớp lo sợ, nghe được thanh âm Hoàng Bắc Nguyệt, đầu tiên là sửng sốt, sau đó đều theo lệnh nhắm tịt mắt lại.

Có người không kịp phản ứng, đột nhiên kêu thảm một tiếng, từ chỗ núp rơi thẳng vào trong ao, hai tay che mắt giãy dụa, càng lún càng

sâu, cuối cùng bị đằm lầy nuốt chửng.

Hoàng Bắc Nguyệt thầm giật mình, thì ra những con mắt khác của Bách Mục Hàn Thiềm, mặc dù không thể bắn ra tia sáng lợi hại, nhưng cũng đáng sợ không kém, cho dù không trực tiếp tấn công, nhưng chỉ cần nhìn vào, cũng sẽ bị thương! Con Bách Mục Hàn Thiềm này là dân ảo thuật đấy ư? Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, trong tay thi triển thuật pháp, nói: “Ngự băng phù, mười trượng băng lao!”

Một đạo bùa mang theo tuyết trắng ánh lên, bên mình Bách Mục Hàn Thiềm đột nhiên mọc lên băng lao cao mười trượng, hoàn toàn giam cầm nó ở trong đó, cũng ngăn lại cái nhìn của những con mắt đáng sợ.

Chính là lúc này! “Chuẩn bị cho tốt, chúng ta bắt đầu!”

Hoàng Bắc Nguyệt điều khiển Băng Linh Huyền Diệu ha cánh xuống thấp, quắp lấy người vừa rơi vào ao, chỉ còn lộ ra một cánh tay, vút lên phía rừng rậm bên cạnh.

Cùng lúc đó, những chàng thiếu niên vẫn đang sợ hãi run rẩy nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dùng mười trượng băng lao giam giữ Bách Mục Hàn Thiềm, tức thì tinh thần chấn động, đưa tay kéo xuống miếng vải đen bọc ngoài tấm chắn! Trong nháy mắt, ánh sáng lan tỏa khắp nơi! Vì bảo vệ quê hương, quyết không lùi bước! Tấm chắn tỏa ra ánh sáng chói lọi, tất cả mọi người dùng miếng vải đen che lại đôi mắt, sau đó đồng loạt hướng tấm chắn về phía Bách Mục Hàn Thiềm! Một trăm con mắt của Bách Mục Hàn Thiềm đã hoàn toàn mở ra, mười trượng băng lao của Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể giữ chân nó một lát, đã bị nó đánh cho nát bấy! Thế nhưng, phá xong mười trượng băng lao, còn có một thứ ghê ghớm hơn ở ngoài chờ nó! Một trăm con mắt chạm trán với ánh sáng chói lòa đến từ bốn phương

tám hướng, lập tức không thể chống chịu được bao lâu, Bách Mục Hàn Thiềm cũng sợ hãi thụt lùi trở lại trong ao, phát ra tiếng gào vừa phần nộ vừa đau khổ.

“Loài người! Người cho rằng ta dễ dàng nhận thua như vậy sao?”

“Người muốn nhận thua, cũng không có cơ hội!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Hôm nay mục đích chúng ta tới đây chỉ có một, chính là giết chết người!”

Sau khi nói xong, mọi người đều thi triển thuật pháp của chính mình, hỏa, băng, lôi, phong, thổ, tất cả thi nhau đánh về phía những con mắt của Bách Mục Hàn Thiềm! Bách Mục Hàn Thiềm gầm lên lui về phía sau từng bước, rốt cuộc không chịu được, hét lớn một tiếng: “Thiên nhãn! Mở!”

Chỉ một thoáng, một trăm con mắt trên mình nó, tất cả đều nhắm lại, chỉ có con mắt trên đầu, là sáng rực trở lại.

Chương 504: Già dạ vương (12)

Chỉ một thoáng, một trăm con mắt trên mình nó, tất cả đều nhắm lại, chỉ có con mắt trên đầu, là sáng rực trở lại, sau đó hai tròng mắt đột nhiên trợn trừng, hình thành một cái động tối om thật lớn trên đầu!

Bên trong lỗ đen kia có hai vệt trắng đen thoát ẩn thoát hiện, càng ngày càng mở rộng vòng tròn, cuối cùng biến thành một vũng xoáy nhìn không thấy đáy! Nó chớp mắt một cái, không gian xung quanh dường như cũng quay cuồng theo, hùng mạnh đến nỗi đến mặt đất cũng rung chuyển dữ dội.

“Không gian năng lực?”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ thều thào, thì ra con mắt trên đầu nó không chỉ có thể phóng ra ánh sáng đáng sợ, còn có cả năng lực khủng bố hơn! Nếu như thật sự nó có thể thay đổi không gian, nhất định sẽ có người bị hút vào trong không gian của nó, vĩnh viễn cũng ra không được! Hoàng Bắc Nguyệt trầm ngâm suy nghĩ, đúng là lúc này.

“Tiểu Hồ.

”

Nhẹ nhàng kêu một tiếng, đột nhiên từ bên người nàng thoát ra một tia sáng vàng, một tiếng hổ gầm lên, thân thể Tiểu Hồ nhanh chóng hiển ra rõ ràng, to lớn không kém gì Bách Mục Hàn Thiềm.

Cả mình được phủ một lớp vàng kim thần thánh không thể xâm

phạm! Cùng là thần thú như nhau, nhưng khí thế của Tiểu Hồ hơn ở chỗ còn có thể làm cho người sinh lòng e ngại! (My: tiểu hồ đã trở lại và lợi hại hơn xưa TTvTT) “Thần thú!”

“Đúng là thần thú rồi!”

“Thần thú ở đâu ra cơ chứ? A! Chẳng lẽ là của vị các hạ kia? Trời ạ!”

“Đó là hoàng kim thánh hổ! Thuộc tính hỏa, xem ra còn chưa trưởng thành, vậy mà đã lợi hại thế ư!”

Người xung quanh đều kéo lên mảnh vải che trên mặt, trợn mắt há mồm nhìn Hoàng kim thánh hổ cùng Bách Mục Hàn Thiềm đối đầu! Phải biết hai thần thú đối đầu ở trong Phù Quang rừng rậm là cực kỳ hiếm thấy! Tiểu Hồ uy phong凛冽, như một vị tướng quân đã sẵn sàng ra trận, cực kỳ khác biệt với hình ảnh hiền lành đáng yêu khi thu nhỏ, toàn thân nó tỏa ra sát khí có thể làm cho người ta nhận ra sự phần nộ không thể kiềm chế! Bách Mục Hàn Thiềm nhìn nó, khinh thường nói: “Hừ, Hoàng kim thánh hổ, năm đó ta cũng đã từng giết qua một con Hoàng Kim thánh hổ!”

Tiểu Hồ thấp giọng rít gào một tiếng, trên mình bùng lên lửa nóng, giương cao móng vuốt khổng lồ vung về phía trước, một đám lửa đỏ biến thành lưỡi dao sắc bén, đánh về phía Bách Mục Hàn Thiềm! Bách Mục Hàn Thiềm không né cũng không tránh, chỉ là trên đỉnh đầu mở ra hai tròng mắt xoay tròn, sau đó lửa của Tiểu Hồ bị nó nuốt chửng, không thừa lại một mảnh! Tiểu Hồ sừng sốt, lập tức ảnh lửa trên mình càng thêm rừng rực, gầm nhẹ một tiếng, miệng phun ra vô số tia lửa, đốt cháy cả vùng ao xung quanh! Thứ nước thường thì sao có thể ngăn được lửa của thần thú, trong nháy mắt đã bốc hơi hết, Bách Mục Hàn Thiềm sợ nóng, mà lửa cháy vô cùng mạnh mẽ, khiến cho nó cực kỳ khó chịu, thân thể to lớn dần dần đau đớn, chợt thấy nó cúi đầu, đôi mắt trên đỉnh đầu mở ra hướng về phía Tiểu Hồ.

Hoàng Bắc Nguyệt vội nói: “Tiểu Hồ, không được nhìn về phía con mắt kia!”

Nàng vừa dứt lời, thân thể bốc lửa ngàn ngọn của Tiểu Hồ đã biến mất, nó phóng đi như chớp, xông về phía sau Bách Mục Hàn Thiềm, há miệng cắn vào cổ Bách Mục Hàn Thiềm, dùng sức xé rách, một mảng thịt dày đã bị nó cắn xuống! Nhất thời, mùi tanh hôi tràn ngập mọi nơi.

Bách Mục Hàn Thiềm điên cuồng rống to, xoay đầu một cái, liền từ miệng Tiểu Hồ biến mất! Nó lợi dụng lực lượng không gian bỏ chạy! Tuy nhiên, hiển nhiên Bách Mục Hàn Thiềm không hề biết cách sử dụng thành thạo không gian năng lực này này, trên không trung có ánh sáng chợt lóe, không gian trở nên méo mó, sau đó nó hiện ra phía sau Tiểu Hồ, giơ lên móng vuốt to lớn, xem chừng là muốn đánh lén! Tiểu Hồ này bình thường mặc dù lười biếng, nhưng lúc được Hoàng Bắc Nguyệt huấn luyện, nó cũng tuyệt đối nghiêm túc thi hành.

Chương 505: Già dạ vương

(13)

Tiểu Hồ này bình thường mặc dù lười biếng, nhưng lúc được Hoàng Bắc Nguyệt huấn luyện, nó cũng tuyệt đối nghiêm túc, năng lực phản ứng của nó xét trong cả khu vực Phù Quang rừng rậm có thể sánh với danh vua thần thú!

Móng vuốt mới giờ lên, Tiểu Hồ lập tức quay lại cắn phập vào móng vuốt của Bách Mục Hàn Thiềm, nhân cơ hội đó Tiểu Hồ vung lên cái móng sắc bén nhắm thẳng vào bụng Bách Mục Hàn Thiềm mà cào, móng vuốt mang theo lửa cháy hừng hực, Bách Mục Hàn Thiềm bụng huyết nhục mơ hồ. “Gào——”

nổi giận gầm lên một tiếng, Bách Mục Hàn Thiềm nhanh chóng bắn ra ánh sáng từ trong mắt, Tiểu Hồ cũng né nhanh không kém, nhưng bởi vì khoảng cách quá gần, vẫn bị thứ tia sáng đó sượt qua vai.

(để ‘bạch quang’ nghe có được không!!!!) Dường như ngay lập tức, trên vai Tiểu Hồ nhỏ xuống máu, động tác cũng hơi chậm lại.

(My: tội tiểu hồ chưa:’) Nói tới giao chiến trực diện, dưới sự huấn luyện của Hoàng Bắc Nguyệt, cho dù Tiểu Hồ còn chưa trưởng thành, cũng sẽ không bại bởi bất cứ thần thú nào, nhưng bây giờ rõ ràng không phải giao chiến trực diện, Tiểu Hồ dù trưởng thành hơn so với trước, nhưng đối thủ của nó lại là Bách Mục Hàn Thiềm có kinh nghiệm tu luyện nhiều năm. Nhìn thấy nó bị thương chảy máu, Chi Chi nhảy ra từ trong không gian linh thú vẫn đứng một bên, nó nằm trên đầu Băng Linh Huyền Diệu nức nở khe khẽ, đôi mắt rung rung nhìn Tiểu Hồ.

(My: @@ 2 đứa này có gian tình với nhau không biết sẽ đẻ ra con z:3) Chi Chi quay đầu, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt với vẻ khẩn cầu giúp đỡ. Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Trận chiến này, để cho nó đánh hết mình đi.”

Trận đấu kéo dài thêm mười phút, Bách Mục Hàn Thiềm mở ra Thiên nhãn, muốn nuốt chửng Tiểu Hồ, hơn nữa tia sáng đáng sợ như vậy, Tiểu Hồ ngoại trừ ra thỉnh thoảng có thể đáp trả nó hai cái, thì chỉ phải cực lực tránh né công kích. Tứ giai thần thú cùng lục giai thần thú chênh lệch rất lớn, có thể đánh Bách Mục Hàn Thiềm chật vật thành như vậy, chưa trưởng thành như Tiểu Hồ đã là rất khá rồi! Hai thần thú đánh nhau, oai phong vô tận, mạnh mẽ uy nghiêm làm cho mấy người ở ngoài xem cũng không chịu nổi, đều lui ra phía sau, chỉ có thể đứng nơi xa ngó vào cuộc chiến. Hồ gầm cóc thét, tiếng gào rít không ngừng vang lên, trong không khí cũng tràn ngập mùi tanh hôi của máu, không khí chấn động, tia sáng trắng cùng lửa đỏ rùng rục xuất hiện ở đâu là tan hoang ở đó, xung quanh ao hoàn toàn bị phá nát! Mắt thấy chiến cuộc đã đến tình cảnh bất phân thắng bại, Hoàng kim Thánh hổ và Bách Mục Hàn Thiềm cũng cực kỳ mệt mỏi, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi cong môi, nhẹ giọng nói: “Xem ra hôm nay đúng là ngày chết của ngươi rồi.”

Nàng chấp tay đứng dậy từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, bắt đầu niệm chú. Bách Mục Hàn Thiềm khôn khéo nhường nào, tu luyện nhiều năm còn thông minh hơn cả loài người! Nó vẫn biết chiến đấu với Hoàng kim Thánh hổ chắc chắn sẽ hao tổn rất nhiều nguyên khí, mặc dù có tia sáng lợi hại, thế nhưng mỗi một lần phóng ra, đều phải dùng tới không ít nguyên khí, hiện giờ nó đã hồng học thở không ra hơi, xung quanh lại có gương đặc chế, khiến cho những con mắt trên người nó không mở ra được, duy nhất có thể trông cậy vào, chính là năng lực không gian của Thiên nhãn. Vốn nó còn chưa tu thành công Thiên nhãn, năm năm trước nó có tìm được một nơi lữ Noãn Tuyền

cốc, vẫn hy vọng dựa vào ôn tuyền cùng nguyên khí đầy đủ nơi đây có thể giúp mình đột phá Thiên nhãn, ai ngờ nửa đường đột nhiên xuất hiện một con thần thú vô cùng lợi hại! Ngay cả lục giai thần thú như nó cũng phải e ngại sức mạnh cường đại quá mức của tên kia, cho nên vội vàng chạy ra chỗ khác, tới cái ao này tu luyện, năm năm, chỉ cần thêm một ít thời gian nữa là có thể đột phá, nếu đột phá được Thiên nhãn, nó nhất định có thể từ lục giai thần thú phi thăng lên thất giai thần thú, đến lúc đó, trong Phù Quang rừng rậm này có thần thú nào đối đầu được với nó!

Chương 506: Già dạ vương

(14)

Vậy mà loài người chết tiệt này đột nhiên xuất hiện, còn mang theo một con siêu cấp linh thú, một con tứ giai thần thú, cả một con linh thú huyền thuật còn chưa tung ra! Mà bản thân thiếu nữ loài người này, còn sở hữu năng lực mà nó chưa từng thấy qua!

Phù chú thuật, chẳng lẽ nàng có quan hệ gì với người đó sao? Nghĩ đến đây, Bách Mục Hàn Thiềm đã biết mình phen này tuyệt đối không thể hiếu chiến, nếu không đạo hạnh ngàn năm sẽ bị hủy trong chốc lát! Con mắt to lớn trên đỉnh đầu mở ra, hai màu đen trắng nhanh chóng xoay chuyển, hình thành một cái dòng xoáy khổng lồ, thân mình của Bách Mục Hàn Thiềm dần dần thu nhỏ, chậm rãi bị dòng xoáy đó nuốt chửng! “Muốn trốn sao, không dễ thế đâu!”

Tay trái Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng vẽ một phù chú phức tạp lên không trung, sau đó tung người, phù chú kia liền phủ xuống ngay đầu Bách Mục Hàn Thiềm.

“Không gian phong ấn!”

Oành một tiếng, phần lớn thân thể đã tiến vào trong con mắt quái dị đang xoay chuyển kia, nhưng một phong ấn vừa phủ xuống, thân thể của Bách Mục Hàn Thiềm liền bật ra khỏi đó, bắn thẳng trở lại mặt đất.

“Gào —” Bách Mục Hàn Thiềm phần nộ gầm rống, không trốn được, đương nhiên cũng không thể ngồi chờ chết, chỉ có thể liền chết một phen! Nó nhảy lên, nhắm chuẩn vào thân thể đang ở trên không của

Hoàng Bắc Nguyệt, hào quang màu trắng lóe lên, đột ngột bắn tới! Ánh sáng trắng xuyên qua thân thể Hoàng Bắc Nguyệt, Bách Mục Hàn Thiềm phát ra tiếng cười đắc ý khiến cho người nghe rùng mình run rẩy: “Loài người, cuối cùng ta vẫn hơn ngươi một bậc.

”

Mặc dù bị Hoàng Kim Thánh Hồ đả thương rất nặng, nhưng chỉ cần giải quyết thiếu nữ loài người khó lường này, là có thể dễ dàng đối phó Hoàng Kim Thánh Hồ này, giết Thánh Hồ xong, lấy thú hạch của nó, cũng có ích lợi rất lớn đối với tu luyện của mình, nói không chừng có thể một hơi luyện thành thiên nhãn! Nhưng nụ cười của Bách Mục Hàn Thiềm cũng không có duy trì quá lâu, liền dần dần dừng lại, bởi vì nó phát hiện, thiếu nữ loài người bị ánh sáng trắng của nó xuyên thấu thân thể, cũng không có biến thành một đồng thịt vụn, mà là đang đứng trước mặt nó với lông tóc nguyên vẹn.

“Đây, điều này làm sao có thể?”

Bách Mục Hàn Thiềm phát ra một tiếng la hét khó có thể tin.

Âm thanh đùa giỡn vang lên phía sau: “Làm sao không thể?”

Bách Mục Hàn Thiềm xoay người lại, phát hiện phía sau cũng có một thiếu nữ loài người giống y như đúc người trước, đang khoanh tay mang nụ cười giễu cợt nhìn nó! Hai người? “Ngươi, ngươi biết thuật phân thân?”

Bách Mục Hàn Thiềm tức giận, cho dù biết phân thân thuật, nó cũng có thể giải quyết từng đũa một! Cự nhãn trên đỉnh đầu mở ra, ánh sáng trắng liên tiếp bắn ra, muốn bắn cho thiếu nữ loài người kia thành cái rây! “Chết đi! Ta xem ngươi có chết hay không!”

“Thuật phân thân? Là người hoa mắt mà thôi, ta ở đây cơ!”

Âm thanh véo von vang lên ở trên đỉnh đầu, Bách Mục Hàn Thiềm kia vẫn chưa kịp ngẩng đầu nhìn, đột nhiên có thứ rơi vào trong cự nhãn trên đỉnh đầu nó.

Mắt của nó có thể nuốt chửng mọi thuật pháp, cho nên thuật pháp gì cũng không thể làm hại được nó, vừa rồi Tiểu Hồ cũng chỉ có thể dựa vào lực lượng làm trọng thương nó! Nhưng thứ rơi vào trong mắt nó lại không làm sao nuốt chửng được, lúc nó đang kinh hoàng, trong con mắt kia đột nhiên bộc phát ngọn lửa cháy bùng! “Oa ... Ngáo!!!”

Tiếng kêu rống thê thảm chấn cho cả Phù Quang rừng rậm đều giống như lung lay, ngọn lửa trong cự nhãn trên đỉnh đầu nó vọt lên trời, giống như núi lửa phun trào! Bách Mục Hàn Thiềm đau đớn lăn lộn trên mặt đất, sau đó ra sức đập đầu lên một gốc đại thụ thô to, ý định dập tắt ngọn lửa trong mắt.

Chương 507: Già dạ vương (15)

Bách Mục Hàn Thiềm đau đớn lẫn lộn trên đất, sau đó ra sức đập đầu lên một gốc đại thụ thô to, ý định dập tắt ngọn lửa trong mắt, nhưng phát hiện đây chỉ là uổng công, ngọn lửa kia còn khủng bố hơn cả hoàng kim liệt diễm của Hoàng Kim Thánh Hồ, mắt của nó căn bản không thể nuốt chửng!

“Loài người chết tiệt! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Bách Mục Hàn Thiềm rống to, đột nhiên không còn sợ hãi ánh sáng mãnh liệt của tám chấn xung quanh bắn ra nữa, từng con mắt trên người lần lượt mở ra. Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt, Tuyết Ảnh chiến đao đặt ngang trước ngực, đánh một chưởng lên trên! “Ngự băng phù! Băng tiễn*!”

*Mũi tên băng Băng tiễn ngập trời từ trong Tuyết Ảnh chiến đao bắn ra, giống như có trăm vạn đại quân đang phóng tên công thành, chỉ có điều tòa thành đó đổi thành Bách Mục Hàn Thiềm! Từng mũi tên nhọn giống như có mắt, không cái nào bắn trật, toàn bộ đều hướng về phía con mắt quý dị trên người Bách Mục Hàn Thiềm! Băng tiễn chưa vào trong mắt, thoáng cái đã ngưng tụ thành hàn băng, phong tỏa mắt của nó! Bởi vì sợ hãi tám chấn, những con mắt kia của nó không thể phát huy ra uy lực thật sự, nếu như không có ánh sáng của các tám chấn xung quanh, để một trăm con mắt của nó phát uy, thì thật là khó đối phó! Một trăm con mắt tất cả đều bị hàn băng phong bế, trên đầu Bách Mục Hàn Thiềm bốc lửa ngùn ngụt, vừa hung dữ vừa sợ hãi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. “Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai?”

“Cũng sắp chết rồi, ta sẽ đại phát từ bi để cho người biết tên của ta, tránh cho người mơ hồ, làm oan hồn cũng không tìm được người để báo thù!”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nâng cằm, nụ cười trên mặt tự tin sáng chói, giống như ánh mặt trời rạng rỡ trên cao, có thể làm lóa mắt người. Nàng vươn tay ra, kéo cái nơ màu đen buộc trên tóc, tức thì những sợi tóc buông xuống như thác nước, mềm mại tản mát ở trên vai. Hoàng kim liệt diễm bốc cháy trên mặt đất mang đến từng cơn gió yếu ớt thổi bay sợi tóc của nàng, dần dần, những sợi tóc kia biến thành màu đỏ rực như lửa! “Tên ta là Hoàng Bắc Nguyệt! Nhớ cho kỹ!”

Nàng giơ Tuyết Ảnh chiến đao to lớn, nhón mũi chân một cái, nhảy vọt về phía Bách Mộc Hàn Thiềm! Tóc đỏ tựa lửa, tiêu sai tung bay, y hệt ngọn lửa đang thiêu đốt cự nhãn của Bách Mộc Hàn Thiềm, phản chiếu bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt, càng ngày càng gần. Mái tóc đỏ như lửa kia, so với uy lực của đám lửa này còn nóng bỏng hơn! Hoàng Bắc Nguyệt quát lớn một tiếng, hai tay nắm Tuyết Ảnh chiến đao, mạnh mẽ đâm vào trong cự nhãn Bách Mộc Hàn Thiềm, cho đến khi ngập luôn cả chuôi đao. Bách Mộc Hàn Thiềm trợn trừng con mắt, phản chiếu khuôn mặt gần trong gang tấc của Hoàng Bắc Nguyệt, khóe miệng nàng kêu ngạo cong lên, sợi tóc tung bay chậm rãi hạ xuống. “Già, Già Dạ Chi Vương...”

Bách Mộc Hàn Thiềm phun ra mấy chữ.

Cự nhãn dần dần âm đạm đi, sau đó chậm rãi biến thành trạng thái nham thạch cứng rắn, rồi lan ra cả thân thể, kể đến toàn bộ thân mình đều biến thành nham thạch cứng rắn. Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đạp một cước vào mắt của nó, dùng sức rút Tuyết Ảnh chiến đao ra, thân thể nhẹ nhàng rơi xuống đầm lầy khô cạn, ở phía sau nàng,

từ trên cự nhãn của Bách Mục Hàn Thiềm từ từ xuất hiện khe nứt, sau đó lan đến toàn thân, cuối cùng răng rắc mà vỡ vụn. Hoàng Bắc Nguyệt vác Tuyết Ảnh chiến đao lên vai đầy phóng khoáng, giờ ngón cái với Tiểu Hồ đã bị thương đang nằm trên đất ở phía trước, toàn thân đều là máu. Tiểu Hồ “ngao”

một tiếng, tâm tình có chút sa sút, ử dột kê cằm ở trên móng. Chi Chi từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, chạy đến bên cạnh nó, không biết từ đâu lấy ra một mảnh khăn tay, lau vết máu còn lưu lại trên người Tiểu Hồ, sụt sịt cái mũi, trông còn buồn hơn cả khi chính nó bị thương.

Chương 508: Già dạ vương (16)

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nhóc con Chi Chi này, rất có tình cảm, người chung sống lâu với nó, nó đều sẽ bất giác coi thành người nhà.

Cho dù bình thường bị Tiểu Hồ bắt nạt thảm như thế, ở thời khắc máu chốt.

vẫn luôn lo lắng cho Tiểu Hồ. Hơn nữa... trong cái túi nhỏ của nó làm sao cái gì cũng có? Nàng từng thấy nó lấy ra chén bát từ trong túi, dao găm từ trong túi, kim chỉ từ trong túi, nôi niêu từ trong túi... Bây giờ ngay cả khăn tay cũng có, hôm nào phải chôm cái túi của nó qua xem thử, bên trong rốt cuộc còn có thứ gì mới được! Tiểu Hồ tương đối sĩ diện, lại còn là thần thú, không muốn lộ ra vẻ yếu đuối trước mặt Chi Chi, bởi thế dùng móng đẩy nó ra, lặng lẽ tự liếm vết thương. Chi Chi nhìn nó, miệng oa oa khóc lên, Tiểu Hồ ngẩng đầu liếc nó một cái, có chút không biết nói gì, dáng vẻ đó giống như đang nói: “Khóc cái gì? Bị thương cũng đâu phải người!”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nhìn hai đứa này, sau đó nhớ tới việc Bách Mục Hàn Thiềm đã bị giết chết, những người nàng mang tới sao vẫn không có ai đi ra hoan hô một cái? Ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở xung quanh đầm lầy, những thanh niên kia đều chậm rãi vây tới, ánh mắt chấn động mà nhìn Hoàng Bắc Nguyệt cùng mái tóc đỏ tung bay. Vẻ mặt của mọi người đều ngẩn ngơ, giống như không biết nên phản ứng thế nào. Biểu tình của những người kia có chút kỳ quái, hoàn toàn không giống dáng vẻ khi đã giết chết được cường địch, ánh mắt của nàng dần dần chuyển sang Cát Khác gần nàng nhất.

Cát Khắc ngẩn ra, sau đó đột nhiên đặt một tay ở trước ngực, quỳ xuống, hô lớn: “Già Dạ Chi Vương! Già Dạ Chi Vương của chúng ta!”

Hắn vừa quỳ, những người khác cũng tới tấp quỳ xuống giống như hiệu ứng domino, đặt một tay ở trước ngực, hô lớn lên theo: “Già Dạ Chi Vương!”

“Già Dạ Chi Vương!”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, Già Dạ Chi Vương? Hình như, vừa rồi Bách Mục Hàn Thiềm kia trước khi chết, cũng đã nói “Già Dạ Chi Vương”

gì đó, chỉ là nàng không có để ý. Bây giờ xem ra, Già Dạ Chi Vương này là chỉ nàng? “Cát Khắc, đây là chuyện gì?”

Nàng cất giọng hỏi. Cát Khắc vẫn chưa mở miệng, A Tát Lô đã nhanh nhẩu hơn ai hết vui sướng chạy đến trước mặt nàng, thẳng cái kết lại, đặt một tay trước ngực, cung kính nói một tiếng: “Già Dạ Chi Vương, ngài là thủ hộ thần của tộc Hách Na Lạp bọn ta.”

“Ta không phải thần gì cả.”

Hoàng Bắc Nguyệt nói, nàng đến đối phó Bách Mục Hàn Thiềm, cũng là có lòng riêng, nếu không, nàng trước giờ vẫn không có lòng đồng cảm lớn như thế đâu. “Ngài đương nhiên không phải thần linh, Già Dạ Chi Vương cũng không phải thần linh, nhưng ngài từng bảo vệ tổ tiên của chúng tôi, giống như việc ngài làm hôm nay.”

A Tát Lô nói chuyện với nàng, giọng điệu tràn ngập kính nể, cũng không hề hèn mọn, chỉ là đầy lòng sùng kính với nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Các vị quên rồi sao? Hết thầy của hôm nay, không phải công lao của một mình ta, các vị cũng đều có phần.”

Nàng mặc dù cường ngạo, nhưng cũng biết, hôm nay nếu không có những thanh niên này giúp khắc chế uy lực một trăm con mắt của Bách Mục Hàn Thiềm, nàng sẽ không thắng dễ dàng như thế. “Không có ngài, cả bộ tộc bọn ta đều sẽ gặp phải nguy cơ diệt vong, Già Dạ Chi Vương, cảm tạ ngài!”

“Cảm tạ ngài!”

“Cảm tạ ngài!”

Những tiếng cảm tạ nối tiếp vang lên, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có tiếp tục khách sáo giả tạo mà坦然 thừa nhận những lời cảm tạ thuần phác này. Cát Khắc mang theo người lao xuống, vô cùng hưng phấn mà nói: “Già Dạ Chi Vương, chúng ta trở về bộ lạc thôi! A Tát Lô, người về trước mang tin tức này cho tộc trưởng!”

Chương 509: Già dạ vương

(17)

“Không thành vấn đề!” A Tát Lôi đáp một tiếng, nhanh như gió phi thân ra ngoài.

Mọi người cười ha hả, cảm giác phấn khích khi chiến thắng cường địch nhanh chóng lan tỏa, tất cả mọi người đều là người phóng khoáng cởi mở, không câu nệ tiểu tiết, cùng nhau vây quanh Hoàng Bắc Nguyệt trở về bộ lạc. “Chít chít chít chít!”

Chi Chi ở phía sau lo lắng kêu lên vài tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, thấy trên tay nó cầm một hạt trân châu trong suốt như tuyết chạy tới, biểu tình kích động đưa cho nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cúi người cầm lên, nhìn thoáng qua, nói: “Đây là thú hạch của Bách Lục Hàn Thiềm.”

May là lúc cuối cùng, Bách Mục Hàn Thiềm không lựa chọn đồng quy vu tận với thú hạch, nếu không thì đã lớn chuyện rồi, nàng chỉ có nước chạy chối chết ấy chứ! Đám người Cát Khắc khát khao nhìn viên thú hạch, phải biết là đây chính là thú hạch của thần thú đấy, vừa trợ giúp tu luyện, lại vừa có thể tăng vọt mấy cấp. Nhưng bọn hắn cũng biết rõ, thú hạch này nên thuộc sở hữu của Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ có thực lực mạnh mẽ giống nàng, mới có thể thực sự khống chế được sức mạnh thú hạch của lục giai thần thú. Hoàng Bắc Nguyệt đối với cái thứ từ trên mình Bách Mục Hàn Thiềm cũng chẳng thích thú gì, bây giờ trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nhớp nháp vẫn còn khiến nàng cực kỳ khó chịu, nàng giữ lại thú hạch này, cũng sẽ tuyệt đối không hấp thu lấy lực lượng bên trong nó, tốt hơn hết là cho người cần thiết dùng. Tiện tay ném qua một bên, thú hạch

rơi vào tay Cát Khắc, Cát Khắc phân vân một hồi, cuối cùng vẫn nói:
“Già Dạ Chi Vương, cái này...”

“Không phải đưa cho ngươi.”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc ngón tay, khiến cho Cát Khắc xấu hổ đỏ bừng mặt, nàng mới cười cười nói: “Là cho đệ nhất dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp!”

Mọi người sững sốt, lập tức cũng cười rộ lên, đều tiến lên vỗ vai Cát Khắc nói: “Cát Khắc đại ca, huynh hoàn toàn xứng danh đệ nhất dũng sĩ của Hách Na Lạp ta!”

Khuôn mặt tuần tú của Cát Khắc cũng đỏ ửng lên, lấp ba lấp bấp nói:
“Già Dạ Chi Vương.

Thứ này rất quý, ta....”

Là thú hạch của thần thú đó! “Dù là bảo bối quý giá nhường nào, nếu không có người biết dùng thì cũng chỉ là một thứ rác rưởi.”

Hoàng Bắc Nguyệt phẩy tay, ra hiệu cho hấn không cần khách khí. Cát Khắc nắm chặt thú hạch trong tay, đột nhiên bước lên từng bước, quỳ xuống trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Già Dạ Chi Vương, Cát Khắc có thể hiến cái mạng quèn này cho ngài chính là vinh quang lớn nhất đời ta!”

Câu nói của hấn mang theo nhiệt huyết bừng bừng, mặt khác các thiếu niên xung quanh cũng bị kích thích, từ nhỏ bọn họ đã lớn lên giữa Phù Quang rừng rậm, rất muốn đi ra ngoài nhìn ngắm thế giới bên kia, thế nhưng bao nhiêu thế hệ của bọn hấn đều ẩn cư nơi đây, chẳng mấy ai biết về thế giới bên ngoài, nên mới không dám tùy tiện xông pha. Hiện giờ, một cao thủ như vậy đã tới đây, tuổi còn nhỏ,

nhưng có thực lực hùng mạnh cùng khả năng thống trị bậc này, cũng khiến cho họ khuất phục từ tận đáy lòng. Nghĩ đến các vị tiền bối từng nói đến tư thế hào hùng, đời người tiêu sái, tất cả bọn họ đều rung động! “Già Dạ Chi Vương, hãy cho chúng ta đi theo ngài đi! Đi ra thế giới bên ngoài, vì ngài vào sinh ra tử, xả thân bảo vệ!”

“Đúng! Già Dạ chi Vương, ta cũng nguyện ý đi theo ngài!”

“Ta cũng nguyện ý!”

“Ta cũng nguyện ý!”

Những người có mặt ở đây đều quỳ xuống, vẻ mặt đầy nhiệt huyết chờ mong, chờ Hoàng Bắc Nguyệt lên tiếng. Hoàng Bắc Nguyệt không nghĩ tới một lần hợp tác hành động, lại ngoài ý muốn được nhiều người sẵn lòng đi theo như vậy, làm cho nàng nhớ đến mong muốn bồi dưỡng một thế lực riêng cho bản thân trước kia, từng bước kế hoạch như hiện ra trước mắt. “Ta đồng ý đưa các người ra bên ngoài, sau khi ra ngoài, thế giới rộng lớn, có vô số thế lực hùng mạnh khác, các người có thể tự mình chọn lựa đường đi, ta nhất định sẽ không miễn cưỡng.”

Hoàng Bắc Nguyệt đưa ánh mắt rét buốt nhìn từng khuôn mặt trẻ tuổi, ngừng một lúc lại nói tiếp: “Nhưng mà, một khi đã lựa chọn đi theo ta, thì tuyệt đối không được phản bội, nếu không...”

Chương 510: Già dạ vương

(18)

“Ta đồng ý đưa các người ra bên ngoài, sau khi ra ngoài, thế giới rộng lớn, có vô số thế lực hùng mạnh khác, các người có thể tự mình chọn lựa đường đi, ta nhất định sẽ không miễn cưỡng.

”

Hoàng Bắc Nguyệt đưa ánh mắt rét buốt nhìn từng khuôn mặt trẻ tuổi, ngừng một lúc lại nói tiếp: “Nhưng mà, một khi đã lựa chọn đi theo ta, thì tuyệt đối không được phản bội, nếu không...”

Những lời còn lại, không cần phải nói cũng rất rõ ràng, tin là mọi người ở đây đều hiểu.

Vừa rồi khi nàng đối phó Bách Mục Hàn Thiềm, loại bản lĩnh cùng khí phách này tuyệt đối đã khắc sâu ấn tượng quyết đoán thiết huyết vào lòng bọn hắn, thủ đoạn của nàng như thế nào, trong lòng mỗi người đều có thể hiểu được một hai.

Nói như vậy cũng không phải cảnh cáo hay uy hiếp, mà là nói trước một tiếng, đời này của nàng, căm ghét nhất là bị phản bội, thà rằng cái gì cũng không có, cũng không muốn sau khi có được tất cả, lại bởi vì phản bội mà bị cướp đi, nói vậy cũng là, nàng sẽ không từ thủ đoạn hủy diệt những kẻ phản bội đó! “Già Dạ Chi Vương, chúng ta thề đi theo ngài, tuyệt đối không phản bội!”

Mấy thiếu niên đồng thanh thề, Già Dạ Chi Vương trong bộ lạc bọn họ, có địa vị cao quý đến nhường nào, có thể đi theo nàng, là vinh

hạnh cả đời bọn hần! Tuyệt đối không phản bội! Lời thề một khi đã lập, là không bao giờ đổi ý! Hoàng Bắc Nguyệt để cho bọn họ đứng lên, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo tràn ngập khí thế tự tin, nói: “Đi theo ta, cũng sẽ không để các ngươi thiệt thòi!”

Đối với lời của nàng, ai trong số những người này cũng không hề hoài nghi! Ngẫm lại mà xem, thú hạch của lục giai thần có thể tiện tay ném bừa cho Cát Khắc, bọn họ còn phải lo sau này sẽ thiệt thòi sao? Hơn nữa cho dù cái gì cũng không có, chỉ cần có thể đi theo Già Dạ Chi Vương được thế hệ tổ tiên tôn thờ thôi, cũng là cực kỳ đáng giá đối với bọn họ! Đoàn người chậm rãi trở về bộ lạc, A Tát Lô đã mang tin vui loan về trước, cả bộ lạc Hách Na Lạp đều sôi trào, người dân mỗi nhà cũng đi ra, đem cả những vật tốt nhất trong nhà mình, đứng sẵn ở hai bên đường, chờ Già Dạ Chi Vương trong miệng A Tát Lô xuất hiện! Tâm tình kích động, không lời nào có thể miêu tả được, chỉ có thể hóa thành những tiếng ca êm tai, vang vọng không ngớt trên bầu trời Phù Quang rừng rậm.

Tộc trưởng Hách Na Lạp hưng phấn đến run rẩy cả người, kéo lấy A Tát Lô hỏi hết lần này đến lần khác: “A Tát Lô, cháu thật sự nhìn thấy sao?”

“Ông nội, cháu có thể nhìn nhầm được sao? Nàng ấy sử dụng thuật pháp, giống hệt như những gì người đã nói vậy, thần bí quý dị, nhưng cũng cực kỳ lợi hại! Hơn nữa, nàng có một mái tóc đỏ rực, khiến cho hai con mắt của người ta không thể mở ra!”

Tộc trưởng Hách Na Lạp kích động đến nỗi trong đôi mắt rung rung, ông vừa ngẩng đầu, đã thấy trên con đường nhỏ dẫn vào thôn, một đám thiếu niên đang hò reo ầm ĩ, vây quanh một cô gái tóc đỏ mà phấn khởi đi tới.

Màu đỏ chói mắt như vậy, dưới ánh sáng phản chiếu của Phù Quang

rừng rậm, dường như đối với bọn ông mà nói, chính là thứ ánh sáng trân quý nhất! Tộc trưởng Hách Na Lạp không khỏi nhớ lại, khi đó ông vẫn là một đứa bé, nhưng đối với phong thái tuyệt thế của Già Dạ Chi Vương, mặc kệ là qua bao nhiêu năm, đều không thể quên!
“Không sai, không sai!”

Tộc trưởng Hách Na Lạp cảm khái, được A Tát Lôi dìu đỡ, bước nhanh về phía trước nghênh đón, khi chỉ còn cách Hoàng Bắc Nguyệt vài bước chân, liền quỳ xuống.

“Già Dạ Chi Vương, hoan nghênh ngài trở về!”

Dưới sự dẫn dắt của tộc trưởng, mọi người trong bộ lạc cũng đều quỳ xuống, mang theo tâm tình kích động và tôn thờ nhìn nàng.

“Già Dạ Chi Vương! Hoan nghênh ngài trở về!”

Chương 511: Già dạ vương (19)

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng bước tới, đỡ tộc trưởng Hách Na Lạp lên, nói: “Tộc trưởng, hãy để mọi người đứng lên đi.

”

Tộc trưởng Hách Na Lạp cười ha hả, cả mặt hồng hào mà nói: “Già Dạ Chi Vương, đây là lòng thành của con dân bộ lạc chúng ta, xin cứ để bọn họ biểu đạt lòng cảm tạ và tôn kính với ngài.

”

Nói xong, tộc trưởng Hách Na Lạp xoay người, lùi lại một bước, khom lưng cúi đầu, hô lớn một tiếng.

“Phụng ngài vi tôn, Già Dạ Chi Vương!”

“Phụng ngài vi tôn!”

“Phụng ngài vi tôn!”

Trên sơn cốc tức thì vang vọng tiếng hô lớn hùng hực đầy khí thế.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt cũng có phần xúc động, một cảm giác tự hào trào dâng ra toàn thân, được người tin cậy, dựa dẫm, thứ cảm giác thế này, thật sự rất tốt! Tộc trưởng Hách Na Lạp cười nhìn nàng, nói: “Già Dạ Vương, lần này đã khiến ngài vất vả rồi, mời ngài nghỉ ngơi trước, buổi tối chúng tôi đã chuẩn bị sẵn một bữa tiệc, xin

ngài đại giá quang lâm.

”

Trước đó phải chạy qua chạy lại mấy ngày liên tục trong rừng rậm, bởi vì một thân một mình, cho nên không làm sao nghỉ ngơi được, mà hôm qua vì để luyện chế những tấm chắn kia, chỉ ngủ một căn giờ, thân thể nàng có làm bằng sắt đi chẳng nữa cũng chịu không nổi nữa rồi, lúc này tộc trưởng Hách Na Lạp vừa nói, nàng đúng là cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Không thành vấn đề, ta nhất định đến!”

Hoàng Bắc Nguyệt hào phóng nói, nhìn những người con trai bị bắt đi đã trở về bên cạnh cha mẹ mình, cũng vui vẻ hơn so với mọi ngày.

Dọc đường nàng trở về, cư dân bộ lạc hai bên đường đều tặng cho nàng những thứ tốt nhất mà họ có được, bế đứa trẻ được nàng cứu về tiến đến hôn lên tay nàng tỏ lòng thành kính.

Cát Khắc ở phía sau thì mặt mày hớn hờ giúp nàng tiếp thu đồ vật, trông bộ dạng đó, có khi còn cao hứng hơn cả nàng nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt được đưa đến một phòng nhỏ, vừa đặt người xuống giường đã chìm vào giấc ngủ, ở giữa một bộ lạc thuần phác trung hậu này, có thể an tâm ngủ một giấc ngon lành, thành thật mà nói, đã lâu lắm rồi nàng không được ngủ một cách say sưa đến vậy.

Ngay cả Yểm cũng nhin không được cười mỉa nàng: “Hoàng Bắc Nguyệt, người đa nghi như thế, lại có thể an tâm ngủ ở nơi xa lạ này, thật sự khiến ta giật mình đấy.

”

“Nơi này, cho ta cảm giác có thể tháo bỏ tất cả những toan tính đề phòng, không biết là vì sao nữa?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng trầm tư mà nói.

“Có lẽ có liên quan đến Già Dạ Chi Vương kia.

”

Yểm lười biếng nói: “Người không cảm thấy kỳ lạ sao? Tên Già Dạ Chi Vương đó, có mái tóc đỏ giống người, cũng sử dụng thuật phù chú, người chẳng lẽ không cảm thấy hắn có quan hệ gì với mình ư?”

Lời của Yểm, giống như đang nhắc nhở gì đó.

Nhưng nàng hiện giờ thực sự quá mệt mỏi, chỉ mơ màng nghe được vài câu, cũng chẳng biết tiếp đi tự lúc nào.

Yểm bất đắc dĩ cười cười: “Chỉ mong là người tỉnh lại còn nhớ, ta nói chuyện trước nay không nói đến lần thứ hai.

”

*** Bữa tiệc tối được cử hành ở trên khoảng sân lớn của bộ lạc Hách Na Lạp, tất cả người của bộ lạc đều đã đông đủ, vây quanh đồng lửa nướng dê, heo đủ loại, vừa múa vừa hát, còn náo nhiệt hơn những ngày lễ.

Hoàng Bắc Nguyệt thay một bộ quần áo như những nữ tử khác trong bộ lạc, loại y phục màu sắc diễm lệ như này, trang sức đi kèm muôn màu muôn vẻ, từng lọn tóc màu đỏ gợn sóng tùy ý buông ở trên vai, những nữ nhi thuần phác kia còn đội cho nàng một chiếc mũ nhỏ tinh

xảo bằng bạc, vừa ngồi xuống ở đó, vốn là hơi thở mạnh mẽ, khí phách mỹ lệ, lúc này càng giống một nữ vương, chỉ là không có nữ vương nào tiêu sái hào hiệp, không câu nệ tiểu tiết như nàng.

Cầm một chén rượu lớn, cũng chẳng khác nào những đại hán hào sảng, một hơi uống cạn! Điều này khiến cho đám người Cát Khắc vốn còn lo lắng cho nàng giờ đây lại càng thêm sùng kính bội phục, trong lòng thầm nghĩ: trên thế gian làm sao có thể có một nữ tử chói mắt như nàng này đây?

Chương 512: Già dạ vương (20)

Trong bộ lạc có mấy tiểu cô nương trẻ tuổi, cũng nhìn nàng đầy ngưỡng mộ cùng kính nể, nàng xinh đẹp, hào phóng, mạnh mẽ, khí phách, trong lòng bọn họ, có ai không mơ ước trở thành người như vậy cơ chứ!

Chốc lát sau, A Tát Lôi dẫn theo một tiểu cô nương tầm mười lăm mười sáu tuổi đi tới, tiểu cô nương có khuôn mặt quả táo, hai mắt to tròn, có hơi mập, vừa nhìn thấy nàng thì đỏ mặt, có vẻ rất thẹn thùng sợ sệt.

“Già Dạ Chi Vương, đây là muội muội A Lệ Nhã của ta, nó rất sùng bái ngài.

”

A Tát Lôi ôm vai em gái mình một cách yêu thương, làm chỗ dựa ủng hộ nàng tiếp lời.

A Lệ Nhã có chút sợ sệt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt cười với nàng một cái, nàng lập tức cúi gằm mặt xuống, miệng mấp máy, nhưng không nói ra lời nào.

A Tát Lôi cười nói: “A Lệ Nhã từ nhỏ đã nhát gan, nhưng nó cũng là một triệu hoán sư tính thổ có thiên phú không tệ, mẫu thân của ta hy vọng nó có thể cùng ta, đi theo ngài.

”

“Nàng còn nhỏ như vậy.

”

Hoàng Bắc Nguyệt có cảm giác như đang nhìn một muội muội nhà bên, “Đi theo ta sẽ phải chịu khổ.

”

“Muội không sợ chịu khổ!”

A Lệ Nhã ngẩng đầu, thanh âm yếu ớt, nhưng rất kiên quyết.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm một miếng táo, nhìn thấy vẻ mặt chờ mong của A Tát Lô, còn có tộc trưởng Hách Na Lạp bên cạnh cũng nói: “Già Dạ Vương, để cho A Lệ Nhã đi theo ngài đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm ngâm một hồi, ném quả táo trong tay xuống, cười nói: “Đi theo ta cũng không phải không có khả năng, chẳng qua ta trước giờ chỉ thích những người dũng cảm, muội có đủ dũng cảm không?”

“Muội...”

A Lệ Nhã thiếu tự tin nói, trong các trận chiến, vẫn luôn có cha mẹ và huynh trưởng bảo vệ, nàng cũng rất muốn dũng cảm.

“Để ta xem thử dũng khí của muội đi.

”

Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay chỉ về phía đồng lửa, nói: “Muội xuống đó

đi, hát một bài với chàng thiếu niên mà muội thích, cùng nhảy múa với người đó, nhớ hát phải lớn tiếng lên, nếu ta mà không nghe thấy, thì muội cũng không thể đi theo ta.

”

Mặt của A Lệ Nhã lập tức đỏ lên: “Muội không có người thích...”

“Vậy thì hát cùng với Cát Khắc đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt vẫy vẫy tay, ra hiệu cho Cát Khắc đi xuống.

Cát Khắc gãi đầu gãi tai, thật thà cười nói: “Như vậy... thật khiến ta ngại quá!”

A Tát Lôi vỗ vai A Lệ Nhã nói: “Đi đi, để cho Già Dạ Vương nhìn thấy, con gái của tộc Hách Na Lạp chúng ta, là người dũng cảm thế nào!”

A Lệ Nhã nắm tay chặt hai tay, đặt trên ngực, hô hấp có chút rối loạn vì sợ hãi, trong lòng đã hạ quyết tâm, cắn răng một cái, đi xuống phía dưới.

Những người trẻ tuổi bên cạnh đồng lứa nhìn thấy A Lệ Nhã đi xuống, đều tự động tản ra, nhìn nàng thân mật cười rộ lên.

A Lệ Nhã ngẩng đầu liếc về phía Cát Khắc đang đứng ở bên cạnh đồng lứa cười với nàng, trên mặt hồng rục một mảng, cố lấy dũng khí, rớt cuộc từ từ mở miệng, hát lên một khúc ca, vừa hát vừa vung lên tay áo đầy màu sắc rục rỡ, nhảy múa quanh Cát Khắc.

Người xung quanh đều là lần đầu tiên nghe thấy A Lệ Nhã ca hát, càng là lần đầu tiên nhìn thấy nàng nhảy múa, cô bé nhát gan yếu ớt này, lần đầu tiên xuất hiện công khai trước mặt mọi người không ngờ

lại xinh đẹp mỹ miều đến như vậy! Lúc mới đầu, tiếng ca của A Lệ Nhã còn rất nhỏ rất mềm, càng về sau, thì trở thành cao vút mạnh mẽ.

Ca khúc nàng hát là bài ca miêu tả một chiến sĩ xuất chinh, là khúc ca của thê đưa tiễn trượng phu, ca khúc là hùng tâm tráng khí của đấng trượng phu, niềm kiêu ngạo xưng vương ngàn dặm, cùng nỗi lòng lưu luyến không rời của người thê tử, đau khổ ôm ấp tình cảm chờ phu quân trở về, tất cả đều phiêu đảng trong tiếng ca của nàng.

Không ít thiếu niên trong bộ lạc đã quyết chí đi theo Hoàng Bắc Nguyệt ra ngoài Phù Quang rừng rậm để rèn luyện, người nhà của bọn họ nghe thấy tiếng ca này, đều bị cảm động đến nước mắt lã chã, mà những thiếu niên kia, thì chí khí ngút trời!

Chương 513: Dong binh vương lệnh (1)

Tiếng ca này đã khiến rất nhiều người cảm động, chờ đến khi A Lệ Nhã hát xong, xung quanh an tĩnh một lát, làm thiếu nữ này thấp thỏm sợ sệt nhắm mắt không dám nhìn ai, chốc lát sau, tiếng vỗ tay như sấm rền vang lên ầm ỹ!

Trong lòng A Lệ Nhã run lên, lông mi run rẩy, đang muốn mở mắt ra, đột nhiên Hoàng Bắc Nguyệt từ chỗ ngồi sải bước đi tới, ôm lấy vai của nàng, xoa đầu nàng, cười nói: “Hát hay lắm!”

A Lệ Nhã mở mắt, không biết là cảm động hay kích động, nước mắt tí tách rơi xuống, mặt đỏ bừng, cúi đầu thẹn thùng, nhưng khóe miệng lại thấp thoáng giương lên ý cười. A Tát Lô mặt đầy cảm khái nhìn em gái của mình, trước giờ chưa từng nhìn thấy một A Lệ Nhã hướng nội lại có thể tỏ ra dũng cảm, phấn khích như vậy. Già Dạ Chi Vương, trên người của ngài quả nhiên có một sức mạnh thần kỳ! “Ngay bây giờ, dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp chúng ta, sẽ đi theo Già Dạ Vương ra thế giới bên ngoài thực hiện hoài bão, hãy cạm ly vì dũng sĩ của chúng ta!”

Tộc trưởng Hách Na Lạp giơ chén rượu lên, tuy lớn tuổi nhưng vẫn hào phóng hăng hái lớn tiếng hô vang, không hề thua kém người trẻ tuổi chút nào! Người trong bộ lạc tới tấp đứng lên, giơ cao chén rượu hô to: “Cạm ly vì Già Dạ Chi Vương! Cạm ly vì dũng sĩ!”

Hoàng Bắc Nguyệt một tay ôm vai A Lệ Nhã, cũng đưa một ly rượu cho nàng, nói: “Uống nào!”

A Lệ Nhã vội vàng đón lấy, không dám có một chút phản kháng nào đối với mệnh lệnh của Già Dạ Vương, nhắm tịt mắt lại, uống vào một hơi, sau đó, thân thể hồn nhiên ngã xuống. Mọi người đều cười lên ha hả. Đêm nay đích thị là một đêm chè chén tới sáng, vì để ăn mừng cuộc săn giết thành công Bách Mục Hàn Thiềm lâu nay vẫn là mối nguy với bộ lạc! Vì để ăn mừng Già Dạ Chi Vương lần nữa trở về bộ lạc! Vì để đưa tiễn những dũng sĩ sắp đi xa! Người của bộ lạc Hách Na Lạp, tối nay không say không về! Đến tận đêm khuya, tất cả mọi người đã say khướt, nằm ngổn ngang trên mặt đất, trong cả bộ lạc, người duy nhất tỉnh táo, chỉ có tộc trưởng Hách Na Lạp. Hoàng Bắc Nguyệt cũng là người có tửu lượng cực tốt, bất luận ở buổi tiệc xã giao nào, căn bản không ai có thể chuốc say nàng, bởi vậy lúc này cũng chỉ nghiêng người nằm ở chỗ ngồi, cười nói: “Tộc trưởng, vẫn chưa hỏi ông, Già Dạ Chi Vương, rốt cuộc là ai?”

“Chuyện này, lão phu sớm đã muốn nói cho ngài.”

Tộc trưởng Hách Na Lạp đứng lên, tiện tay cầm một bó đuốc, nói: “Già Dạ Vương, xin đi bên này.”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, theo sau tộc trưởng, chậm rãi đi dọc theo con đường nhỏ an tĩnh, trong rừng rậm rất ít có gió, chỉ là quanh năm không thấy ánh mặt trời, nên không khí ở đây mới mát mẻ sáng khoái như vậy. “Năm đó, tộc Hách Na Lạp chúng tôi, là một dân tộc sinh sống nơi biên giới của Bắc Diệu quốc và Tây Nhung quốc, lúc ấy đời sống loạn lạc, khắp nơi đều là chiến tranh, dân chúng lầm than, tộc Hách Na Lạp chúng tôi bởi vì nhiều thế hệ mang trong mình huyết thống của triệu hoán sư, liền trở thành đối tượng bị Bắc Diệu quốc cùng Tây Nhung quốc ra sức tranh giành, bọn họ ai cũng muốn bắt người trong tộc chúng tôi, nguyên cả một đô thành, dần dần chỉ còn lại những người già yếu bệnh tật và trẻ con, bọn họ vẫn không chịu buông tha, ngay cả trẻ con cũng bắt đi.”

Tộc trưởng Hách Na Lạp nói đến đây, cảm thán một tiếng: “Năm đó, lão cũng chỉ là một đứa trẻ, mới sáu tuổi, đã bị bắt ép ra nhập vào quân đội Tây Nhung quốc, vụ sự của Tây Nhung quốc dùng huyền thuật mê hoặc chúng tôi, khiến chúng tôi phục tùng, lại dùng những thứ thảo dược đặc biệt, ý đồ để cho chúng tôi trưởng thành sớm, cố gắng hiến sức lực bản thân cho bọn họ.

Thế nhưng loại thảo dược đó, một thời gian sau khi sử dụng, người sẽ biến thành quái vật, lão tận mắt nhìn thấy những bằng hữu của lão từng người một biến thành quái vật tàn bạo khát máu, lúc đó lão rất sợ hãi, may mắn tìm được cơ hội mới có thể trốn ra.”

Chương 514: Dong binh vương lệnh (2)

“Tây Nhung quốc đã phái rất nhiều người đến bắt lão, lão chạy đến bên vách núi tưởng rằng đã phải chết chắc rồi, hôm đó là một đêm trăng sáng, đột nhiên ngay lúc ấy, mọi ánh sáng trên trời đều biến mất, sau đó từng ngọn lửa bùng lên trong không trung, rồi một người giống như thiên tiên kia xuất hiện! Trên lưng người đó có đôi cánh hỏa diễm, chiến đao đen tuyền vung lên, người của Tây Nhung quốc lập tức chết sạch không còn một mống!”

“Người đó đã cứu ta, lấy sức một người đánh bại một đội quân của Tây Nhung quốc, những đứa trẻ bị biến thành quái vật, cũng nhờ giải dược của người đó luyện chế mà khôi phục, ngài mang theo bộ lạc chúng tôi đi vào Phù Quang rừng rậm đầy rẫy nguy hiểm này, dọc đường đi quét sạch chướng ngại, đưa chúng tôi đến nơi sơn cốc yên bình này định cư, dạy chúng tôi sử dụng Tước Ti thảo né tránh phù quang, truyền thụ cho chúng tôi thuật pháp tinh thần cùng kiếm quyết, biến nơi đây thành quê hương mới của bộ lạc Hách Na Lạp chúng tôi.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nghe một cách nhập thần, thì ra là một câu chuyện xưa như vậy, người của tộc Hách Na Lạp mang ơn người kia, cho nên tôn xưng y là vua.

“Vây danh xưng Già Dạ Chi Vương...”

Tộc trưởng Hách Na Lạp nói: “Nói đến thì cũng rất kỳ lạ, mỗi khi ngài

khai chiến, đều có một luồng khí đen từ người tuôn ra, che mây lấp trắng, cho nên, chúng tôi tôn xưng ngài là ‘Già Dạ Chi Vương!’”

“Khí đen tuôn trào?”

Tim Hoàng Bắc Nguyệt đập mạnh một cái, nghĩ đến Vạn Thú Vô Cương của mình, mỗi lần sử dụng cũng có khí đen quý dị, chẳng lẽ, hai chuyện này có liên quan gì đến nhau sao? Vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đã đến nhà của tộc trưởng, tộc trưởng đẩy cửa ra, mang nàng đến một căn phòng trông như từ đường, ánh đuốc chiếu sáng mọi thứ trong từ đường, bày biện rất đơn giản, trên một cái bàn ở chính giữa, đặt một tấm bài vị, phía trên không có bất cứ chữ nào, là một tấm bài vị không tên.

Tộc trưởng Hách Na Lạp cầm lấy một hạt châu từ trên bàn, sau đó lặng lẽ niệm mấy câu, hạt châu đó liền tỏa ra ánh đỏ chói mắt, ở trong ánh sáng đó, một bức họa trên vách tường không biết từ đâu hiện ra trong tầm mắt nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy người trong bức họa đó thì giật mình một cái, không khỏi tiến lên phía trước vài bước, muốn nhìn cho thật kỹ.

Mái tóc đỏ như lửa không khác nàng là bao, chiến đao màu đen trong tay y tỏa ra ánh sáng đỏ rực, hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt hơi hơi nhấp nháy, trong lòng dâng lên cảm giác lạ thường.

Chiến đao màu đen đó, khi mà Linh Tôn đột nhiên biến thành một người khác giống, trong tay nắm chiến đao y hệt cái này! Thiếu niên trong bức họa rất trẻ tuổi, dung mạo tuấn mỹ, thần thái ung dung, kiêu ngạo tự tin, giống như hào quang toàn thế gian đều vây quanh y, đây tuyệt đối là một người có tài năng tuyệt thế! Nhưng vì sao trẻ tuổi như thế, đã được lập bài vị ở đây? “Yểm?”

Trong lòng nàng khẽ lên tiếng gọi Yểm, cũng mang theo một tia run rẩy.

Yểm trong thân thể, không có hồi đáp, vô thanh vô tức, thanh âm của nàng âm vang dội lại, dưới đáy lòng là một hồi trống rỗng.

“Yểm?”

Nàng thử gọi thêm một tiếng, cũng không có bất cứ lời đáp nào.

Tên Yểm này không biết đang làm gì nữa? “Khi lão phu lần đầu tiên nhìn thấy ngài, ngài sử dụng phù chú, hệt như Già Dạ Chi Vương lúc đó, lão phu đã hoài nghi, ngài và người nhất định là quan hệ, giờ đây, đã có thể xác định rồi, ngài đích xác là do người phái tới.

”

Tộc trưởng Hách Na Lạp kích động nói.

Hoàng Bắc Nguyệt lại không có bao nhiêu cảm giác, chỉ nhìn chăm chăm vào người trong bức họa, tâm tình có hơi rối rắm mà thôi.

Thế nhưng, bất luận thế nào, tâm tình của nàng vẫn hờ hững thản nhiên, trong lòng, cũng dần dần bình tĩnh lại, đứng nơi không gian yên tĩnh này, rất khó bị lay động.

“Người đó vì sao qua đời?”

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh hỏi.

Chương 515: Dong binh vương lệnh (3)

Tộc trưởng Hách Na Lạp thở dài một tiếng, nói: “Nói đến việc này, ngay cả chúng tôi cũng không biết, khi ấy lúc người rời khỏi từng nói, nếu ba năm sau người không trở lại, vậy thì có nghĩa là người đã qua đời rồi.”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhíu mày: “Từ đó trở đi người đó không còn trở lại nữa sao?”

“Đúng vậy.”

Tộc trưởng Hách Na Lạp xúc động nói, “Lão cũng không nhớ nổi mình năm nay bao nhiêu tuổi nữa, nhưng người vẫn mãi không trở về.”

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi trầm mặc, nhìn người trong bức họa, nàng tiến lên phía trước, đốt lên một nén nhang, vái ba lạy với bài vị, rồi cắm nhang vào lư hương, trong lòng lặng lẽ nói: “Ngài có lẽ là chủ nhân tiền nhiệm của Vạn Thú Vô Cương, bất luận ngài và ta có quan hệ gì, ta đều phải cảm tạ ngài.

Nhưng ngài nếu đã qua đời, vậy thì từ nay về sau, chúng quy ta có thể thật sự tiêu diêu tự tại, không còn trói buộc nữa.”

Nhìn hành động của nàng, hốc mắt của tộc trưởng Hách Na Lạp liền đỏ lên, hai tay chấp lại mặc niệm một hồi, sau đó run rẩy vươn tay di chuyển bức họa đó ra, để lộ một cái lỗ hổng hình vuông, ông từ trong đó lấy ra một tấm lệnh bài điêu khắc bằng gỗ màu đen đã ố vàng,

dâng hai tay đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt. “Ngài là tân Già Dạ Chi Vương, xin nhận lệnh bài đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc qua lệnh bài, nói: “Đây là vật gì?”

“Vương lệnh của lính đánh thuê!”

Âm thanh của tộc trưởng Hách Na Lạp trở nên vang dội, “Là thứ mà người đã để lại, có lệnh bài này, người có thể ra lệnh cho bất cứ đoàn lính đánh thuê nào trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp! Chỉ cần bọn họ từng đăng ký ở công hội lính đánh thuê!”

Ra lệnh cho bất cứ đoàn lính đánh thuê nào trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp!? Dù là người học nhiều hiểu rộng như Hoàng Bắc Nguyệt, nghe thấy lời lẽ khí thế như vậy, cũng không nhịn được hít một ngụm khí lạnh. “Đây cũng là của người đó để lại?”

“Không sai.”

Tộc trưởng Hách Na Lạp gật đầu, “Vương lệnh lính đánh thuê mặc dù chỉ là một thứ tồn tại trong truyền thuyết của đại lục Tạp Nhĩ Tháp, người chân chính từng sở hữu nó, ngài là người thứ ba.”

Hoàng Bắc Nguyệt đưa hai tay nhận lấy tấm lệnh bài gỗ đen đó, xem xét kỹ lưỡng hoa văn cổ xưa phía trên, có chút quen mắt, hoa văn này hình như có chút tương tự với đường vân trên Vạn Thú Vô Cương. Không phải nghĩ nhiều, chỉ cần là người trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, đều hiểu tấm vương lệnh lính đánh thuê này tượng trưng cho cái gì, thứ này chẳng khác nào, có sức mạnh ngang với tất cả đoàn lính đánh thuê trên đại lục, sau này sẽ trở thành lực lượng của nàng! Loại vận may đột nhiên từ trên trời rơi xuống này, vẫn có phần khiến nàng cảm thấy trở tay không kịp. “Tộc trưởng, ta đáp ứng ông, có được tấm lệnh bài này, tuyệt đối sẽ không làm điều ác, tuyệt đối

không lạm dụng nó!”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói. Trong lòng tộc trưởng Hách Na Lạp cũng đang muốn nói như vậy, nhưng vẫn chưa nói ra, nàng đã nói trước một bước rồi, điều này khiến trong lòng ông già như ông hết sức mừng rỡ. “Già Dạ Chi Vương, xin ngài lần nữa che lấp đêm đen, mang đến ánh sáng cho chúng tôi!”

Tộc trưởng Hách Na Lạp quỳ xuống, “Chúng tôi hết đời này đến đời khác đều không thôi hy vọng, mong cho thiên hạ có một ngày sẽ trở nên thái bình, không còn chiến tranh và giết chóc, người trong tộc chúng tôi cũng có thể đặt chân ra ngoài.”

Bởi vì trên người chảy dòng máu đặc thù, chỉ cần ở loạn thế, người trong tộc Hách Na Lạp sẽ vĩnh viễn không có ngày yên ổn, bọn họ đã trốn tránh vô số năm ở trong Phù Quang rừng rậm, kỳ thực người người vẫn luôn mong ngóng, có một ngày có thể đi ra, chân chính nhìn thấy thứ ánh sáng không bị che khuất. Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng vươn tay đỡ tộc trưởng dậy, kiên định nói: “Tộc trưởng yên tâm, ta nếu có khả năng, nhất định sẽ cho các người một đất nước thái bình thịnh thế!”

Trong mắt tộc trưởng Hách Na Lạp lấp lánh ánh sáng, nghẹn ngào nói: “Phụng ngài vi tôn, chúng tôi mãi mãi tin tưởng ngài!”

Chương 516: Dong binh vương lệnh (4)

Bất tri bất giác, bên ngoài trời đã sáng, nhưng sâu thẳm trong Phù Quang rừng rậm vẫn chìm trong khung cảnh u ám, chỉ có ánh sáng Phù Quang vĩnh viễn trôi bồng bềnh trên không trung rừng rậm.

Người say rượu cũng đã tỉnh táo lại, họ nhìn nhau, nghĩ đến vùng đất của mình đã an toàn, không còn bị uy hiếp, không hẹn mà cùng nhau cất vang tiếng cười.

Trong bộ lạc bắt đầu bận bịu lên, mọi người vui vẻ chuẩn bị đưa tiễn Già Dạ Chi Vương cùng các dũng sĩ của bọn họ lên đường.

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt dẫn theo tất cả 15 người, đều là những chàng thiếu niên cao thủ có thiên phú trong bộ lạc, trong đó Cát Khắc là có thực lực mạnh nhất, bởi vậy đương nhiên hắn trở thành thống lĩnh dẫn dắt đoàn thiếu niên này.

Mười lăm người sau khi cùng người nhà lưu luyến chia tay, thì hành lễ cùng những người trong bộ lạc, mỗi người tự triệu hồi ra triệu hoán thú, lập trận thế chờ ở ven đường.

Hoàng Bắc Nguyệt từ cuối con đường nhỏ đi tới, bọn họ nhìn thấy tức thì giơ lên vũ khí trong tay reo hò ầm ĩ.

“Già Dạ Chi Vương, mong ngài có thể sớm ngày trở về!”

Dân chúng xung quanh tới tấp chúc phúc.

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh qua trước mặt bọn họ, trời sinh đã có khí tức vương giả, không cần phải nói bất cứ lời nào, cũng khiến cho người ta cảm thấy tràn ngập hy vọng! Nàng triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, cưỡi lên, vẫy tay tạm biệt những người phía sau, Cát Khắc hô to: “Xuất phát!”

Đội ngũ mười lăm cao thủ cùng linh thú, đúng là cực kỳ tráng lệ, hùng dũng oai nghiêm bay bay vụt đi trên bầu trời bộ lạc, bởi vì tác dụng của Tước Ti Thảo, nên ánh sáng Phù Quang không dám tới gần, còn khắp nơi trốn tránh.

Vung tay tạm biệt bộ lạc nơi mình lớn lên, mang theo hy vọng của mọi người trong tộc, bọn họ từng bước bay vào nơi sâu thẳm trong Phù Quang rừng rậm! “Vương, chúng ta đi đâu?”

Được một đoạn đường, Cát Khắc tiến lên hỏi.

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt đã khôi phục lại một đầu tóc đen, thắt thành một bím, nàng tuổi còn nhỏ, dung mạo trong veo như nước, thoạt nhìn không hề giống một cao thủ mạnh mẽ đến mức biến thái, mà hết như một tiểu muội muội nhà bên mà thôi, nếu không phải trên khuôn mặt nàng không che giấu nổi nét tự tin cuồng ngạo, nhất định là Cát Khắc này không thể bình thản gọi một tiếng ‘Vương’ như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay, nhìn về phía trước, nhíu mày trầm ngâm, cuối cùng vẫn là quyết định thản nhiên nói: “Kỳ thật trước kia, ta đã bị lạc ở trong rừng rậm này đến ba ngày.

”

Cát Khắc giật mình một cái, lập tức nở nụ cười, không phải có ý cười nhạo, chỉ là trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp.

Vương của bọn họ có thể thản nhiên nói cho họ bọn biết loại chuyện mất hết thể diện như bị lạc ở trong rừng rậm đến ba ngày, chứng tỏ nàng thật sự tin tưởng bọn họ.

Dường như thoáng cái đã thu hẹp khoảng cách giữa mọi người, Hoàng Bắc Nguyệt vốn nhỏ tuổi hơn bọn hắn rất nhiều, hắn phải như A Lệ Nhã được bọn họ chăm sóc mới phải, nhưng sau khi tận mắt nhìn thấy thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, thì ý nghĩ muốn được chăm sóc cho nàng tức thì tan thành mây khói.

Bọn họ đối với nàng chỉ một lòng sùng bái! Mà hiện giờ nghe câu nói đó của nàng, tình cảm của anh chàng nam tử hán như Cát Khắc lập tức trào dâng! Cũng đúng, nếu như một đám nam tử lúc nào cũng bị một tiểu cô nương trấn áp, về lâu về dài mà nói, nhất định trong lòng sẽ không có ý nghĩ tốt đẹp.

Nàng dẫn dắt bọn họ, không phải muốn sai phái bọn họ chẳng khác nào một lũ nô tài, mà là hy vọng có thể chung sống với nhau như những đồng đội thực sự, trong hạm đội này, mọi người tự do thoải mái một chút cũng không sao, chỉ cần đến thời khắc mấu chốt, có thể xuất hết bản lĩnh ra là được! Mọi người bên kia, nghe được tiếng cười của Cát Khắc, cũng cười rộ lên theo, có mấy người cố lấy can đảm hô to: “Vương, ngài yên tâm giao cho chúng tôi đi! Chúng tôi đều là cao thủ trong rừng rậm đó!”

“Vậy ta phải nhờ các ngươi rồi!”

Chương 517: Dong binh vương lệnh (5)

“Vậy ta phải nhờ các người rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng tùy ý cười tiếp lời, không thể không nói, tính cách này của nàng, tiêu sái không câu nệ, khiến cho người ta có muốn không bội phục cũng không được!

Cát Khắc mang theo vài người đi trước dẫn đường, bọn họ có linh thú, không cần lo bị phù quang quấy nhiễu, hơn nữa những người của tộc Hách Na Lạp, đều là những tay lão luyện quanh năm sinh sống trong rừng rậm, biết nơi nào có nguy hiểm, nơi nào có thể an toàn đi qua.

Cho nên đoạn đường này không hề gặp phải chuyện gì, chỉ sau một ngày một đêm, họ đã ra được bên ngoài của Phù Quang rừng rậm, 5 năm sống trong Phù Quang rừng rậm, rốt cuộc đã được ra ngoài, loại cảm giác đó hết như cuối cùng cũng buông xuống được một tảng đá lớn vẫn đè nặng trên người! Cách đó không xa đã có thể nhìn thấy ánh nắng mặt trời len lỏi chiếu vào, mọi người đều phấn khích không thôi! Những chàng thiếu niên từ nhỏ đến lớn, cho tới bây giờ chưa từng được ngắm nhìn ánh mặt trời còn hưng phấn hơn cả nàng, người nào người nấy đều không thể đợi thêm mà muốn xông ra phía ngoài kia! “Vương!”

Đi lên phía trước dò đường xong, A Tát Lô phi tới như một cơn lốc, trên khuôn mặt cũng không giấu nổi nét phấn khởi.

“Có chuyện gì?”

“Trước mặt có một đội lính đánh thuê, có khoảng chừng một trăm ba mươi người, xem thực lực đều là lực tinh trở lên! Còn có không ít chiến sĩ đẳng cấp thượng thừa!”

A Tát Lô ti mỉ miêu tả, lần đầu tiên bọn họ đi ra, cái gì cũng không biết, đương nhiên có chuyện gì cũng phải chờ quyết định của Hoàng Bắc Nguyệt.

“Đoàn lính đánh thuê hơn một trăm người, còn có thực lực mạnh như vậy.

”

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng trầm ngâm, hỏi: “Có nghe thấy bọn họ nói muốn làm gì không?”

A Tát Lô nói: “Ta không dám đến quá gần, chỉ loáng thoáng nghe thấy bọn họ hình như nói muốn đi Bắc Diệu quốc, tham gia Đại hội Liên minh lính đánh thuê gì đó!”

“Đại hội Liên minh lính đánh thuê?”

Tâm tư Hoàng Bắc Nguyệt khẽ động, lính đánh thuê trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp đều là mạnh ai nấy làm, thỉnh thoảng còn còn chiến đấu tranh đoạt địa bàn và linh thú lẫn nhau, không hề có ý chung sống hòa thuận.

Đừng nói là liên minh, có lúc ở trên đường hai đoàn lính đánh thuê tình cờ chạm mặt, cũng có thể dẫn đến một hồi chiến trận! Nàng mới rời khỏi 5 năm mà thôi, thế giới bên ngoài sao đã đảo lộn lên hết rồi, lính đánh thuê mà cũng thành lập liên minh cơ đấy? Tuy nhiên, có thể khiến cho lính đánh thuê các nước liên minh với nhau, 5 năm qua

bên ngoài nhất định đã xảy ra chuyện lớn! Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh suy nghĩ xong, phân phó nói: “Mọi người thu linh thú lại, cải trang thành một tiểu đội lính đánh thuê đang tập huấn trong rừng rậm, chúng ta cũng đến cái Đại hội Liên minh lính đánh thuê kia xem thử một lần nào!”

Lần đầu tiên ra ngoài đã có chuyện thú vị như thế, mọi người vừa nghe xong chẳng khác nào được chích máu gà, tất cả đều thu lại linh thú, vì để đóng giả thành dân tập huấn giống thật một chút cho nên xé luôn y phục, ai nấy ra sức trát đầy bụi đất lên mặt.

Dù sao một đoàn lính đánh thuê hơn mười người từ trong Phù Quang rừng rậm đi ra, nếu không may mắn tổn thương gì, còn sạch sẽ gọn gàng, thì ai mà tin cho được! Hoàng Bắc Nguyệt cũng thay một bộ y phục màu đen đơn giản, tóc buộc cao, rồi lục lọi trong nấp giới, rốt cuộc tìm được một cây quạt rách, phe phẩy vài cái, định giả làm một thư sinh văn nhã.

Nàng vừa xuất hiện trước mặt mọi người với bộ dạng như thế, những thiếu niên luôn tự cho mình là anh tuấn kia cũng không nhịn được xấu hổ một phen! Vương của bọn họ quả thật là có tiềm năng mà! Lúc mặc nữ trang thì mỹ lệ đến muốn đoạt hồn người ta, lúc mặc nam trang cũng anh tuấn tiêu sái như vậy, phải nói là mặt mày tựa ngọc, tuấn mỹ vô trù! Chỉ nhìn như thế này thôi, cũng quá xinh đẹp chói mắt rồi! “Khụ khụ!”

Cát Khắc ho khan hai tiếng, nói: “Vương, dáng vẻ này của ngài, thu hút chú ý quá đi.

”

Hoàng Bắc Nguyệt vuốt vuốt cằm, nói: “Chẳng lẽ muốn ta ăn ngân xà đan?”

Ngân xà đan có thể thay đổi dung mạo, chỉ tội là hơi khó nuốt thôi.

Chương 518: Dong binh vương lệnh (6)

“Vương...”

A Lệ Nhã nhỏ giọng nói, cúi đầu chậm rãi đi tới, vươn hai tay ra, có chút thấp thòm mà đưa tới một cái mặt nạ quý dị màu trắng.

Mặt nạ này nhìn qua giống như một cái đầu lâu, phía trên vẽ đầy màu sắc rực rỡ, thoạt nhìn vô cùng dọa người, có điều phong cách này, lại đúng là sở thích của nàng.

“A Lệ Nhã, cảm ơn muội!”

Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy mặt nạ, đeo lên mặt, tức thì, thiếu niên tuấn mỹ dung mạo tựa ngọc, chớp mắt đã biến thành ác quỷ chui ra từ địa ngục Tu La.

Oai phong! Vẫn rất oai phong! Ở trong mắt những người sùng bái Già Dạ Chi Vương này, cho dù Vương của bọn họ có cái trang thế nào, cũng là oai phong nhất! Hoàn mỹ nhất! A Lệ Nhã nhìn nàng sùng bái, chiếc mặt nạ này là do khi nàng còn nhỏ rất nhát gan, phụ thân vì để khiến nàng can đảm hơn, đã làm cho nàng cái mặt nạ này, ca ca vẫn thường đeo lên hù dọa nàng.

Mặc dù lá gan nàng cũng không có lớn hơn bao nhiêu, nhưng ý tốt của phụ thân và huynh trưởng, lại khiến nàng âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định không được yếu đuối thêm nữa! Mọi người đều cải trang xong, đội ngũ mười mấy người nhanh chóng biến thành một tiểu đội tập huấn nơi rừng sâu mà người ta thường thấy, đoàn người

đi ra ngoài, quả nhiên gặp ngay đội ngũ lính đánh thuê hơn một trăm người ở bên ngoài rừng rậm! Bọn họ là đoàn lính đánh thuê có quy mô lớn, đang tạm thời cắm trại nghỉ ngơi ngoài này, bên cạnh doanh trại của họ còn phấp phới một lá cờ, trên lá cờ là hàng chữ màu đen khí thế “Lính đánh thuê Tứ Hải”

! Hoàng Bắc Nguyệt “Chậc”

một tiếng, không ngờ lần đầu tiên đi ra sau 5 năm, đã gặp ngay đối thủ cũ, đoàn lính đánh thuê Tứ Hải này đừng nói là chỉ treo cờ lính đánh thuê, nhưng vẫn là lũ cường đạo đi khắp nơi cướp bóc chiếm đoạt đấy nhé? Nếu như vẫn theo Viên lão đại, Hoắc lão lục năm đó, nàng không ngại thay trời hành đạo một lần nữa đâu! Bọn họ đứng ở đây, người của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải kia sớm đã phát hiện ra bọn họ, ở trong rừng rậm gặp phải tiểu đoàn lính đánh thuê đi tập huấn vốn cũng không kỳ quái, nhưng mười mấy người này thoạt nhìn có chút khác thường, những cặp mắt kia, căn bản không giống những tên lính đánh thuê sống trên đầu thương ngọn giáo, mà cứ trông như đám thiếu niên ngu ngơ lần đầu tiên ra khỏi nhà vậy.

“Các người làm gì ở đây?”

Một người trong đoàn lính đánh thuê Tứ Hải bước lên, chỉ vào bọn họ, hỏi bằng giọng điệu vô cùng ngạo mạn.

Tính tình Cát Khắc vốn cương trực, nghe thấy giọng điệu như vậy, nếu là bình thường thì còn không sao, nhưng lúc này, Già Dạ Chi Vương của bọn họ đang ở đây, tên nhãi này ăn nói quá càn rỡ rồi! Đang muốn nổi giận, A Tát Lô đã nhanh trí kéo hẳn lại, cười nói với người bên kia: “Bọn ta chỉ đi loanh quanh bên ngoài Phù Quang rừng rậm một chút mà thôi, không dám so sánh với đại đội lính đánh thuê các người!”

A Tát Lô nói chuyện, luôn khiến cho người ta thoải mái, người kia vừa nghe xong liền cười, chỉ vào A Tát Lô nói: “Ta thấy các người cũng không giống người lợi hại gì, chỉ mới đi bên ngoài thôi mà cũng chật vật đến thế! Sau này tốt hơn là đừng ra ngoài xông xáo nữa, chỉ thêm bẽ mặt!”

Lời này khiến A Tát Lô cũng không nhịn được nhíu mày, trong lòng thầm tức giận, một đám thanh niên nhiệt huyết phía sau hẳn sớm đã không nhịn được nữa, ai nấy đều nắm tay thành quyền, chuẩn bị ăn thua với những người của đoàn lính đánh thuê kia! Bọn họ cũng không tin, chẳng lẽ người bên ngoài đều vô lễ cuồng ngạo như vậy sao? Người nói chuyện kia còn đang định tiếp tục cười nhạo, thì một nam tử áo xanh tuấn tú từ phía sau đi ra, nói: “Lãnh Nhị, người lại ngứa miệng nói năng linh tinh gì hả?”

Lãnh Nhị kia vừa nhìn thấy nam tử áo xanh, ánh mắt lập tức trở nên cung kính hẳn, cười nói: “Thiếu chủ, ta cũng chỉ là nói đùa mà thôi, ngài đừng tức giận!”

Nam tử áo xanh kia nhìn hẳn một cái, ánh mắt lại chuyển về phía đám người Hoàng Bắc Nguyệt.

Chương 519: Dong binh vương lệnh (7)

Mười mấy thiếu niên, xem ra tuổi còn rất trẻ, nhưng chỉ mười mấy người mà dám xông vào Phù Quang rừng rậm, nói thế nào thực lực cũng sẽ không yếu.

Quan trọng nhất chính là, ở giữa những người đó có một hắc y nhân đeo mặt nạ quý, mặc dù người kia chỉ khoanh tay đứng một cách tùy ý, nhưng trên người vẫn tỏa ra một thứ khí tức khiến người sợ hãi, không dám đến gần, vô cùng quý quái.

Người này e rằng chính là thủ lĩnh đoàn lính đánh thuê mười mấy người này.

Nam tử áo xanh tiến lên mấy bước, chấp tay nói: “Tại hạ là La Thuần của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải, đây đều là người trong đoàn lính đánh thuê bọn ta, nếu có đắc tội, xin các vị bỏ quá cho.

”

La Thuần, người này vừa xuất hiện, Hoàng Bắc Nguyệt đã nhận ra hắn, hắn chính là cháu trai của Đoàn trưởng lính đánh thuê Tứ Hải, La Tuyệt, khi ở trong Mê Vụ Sâm Lâm năm đoạ cũng có mặt cùng bọn Viên lão đại, người này chính nghĩa ngay thẳng, tâm địa không tệ, còn từng giúp nàng một lần.

Không ngờ sau 5 năm, La Thuần này từ một thiếu niên không có thực quyền, chỉ có thể đi theo Viên lão đại trải qua cuộc sống cướp bóc năm đó bây giờ đã trở thành Thiếu chủ một đoàn lính đánh thuê,

nghe giọng điệu nói chuyện của Lãnh Nhị kia với hẳn, dường như người này rất có tiếng nói trong đoàn lính đánh thuê Tứ Hải.

Hơn nữa ánh mắt người này cũng rất tốt, rõ ràng người dẫn đầu là Cát Khắc, nhưng hẳn liếc một cái đã nhìn ra địa vị của Hoàng Bắc Nguyệt trong đội ngũ, mấy câu kia cũng là đối diện nàng mà nói.

“Thì ra là đoàn lính đánh thuê Tứ Hải tiếng tăm lừng lẫy, ngưỡng mộ đã lâu.

”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt mà mở miệng, giọng điệu hờ hững không cảm xúc, càng phù hợp với khí chất lãnh khốc của nàng khi đeo mặt nạ quý.

“Không dám nhận, xin hỏi các hạ là...”

La Thuần thấy bọn họ không có cờ hiệu, hẳn không phải là đoàn lính đánh thuê nổi tiếng nào trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, người này rất quý dị, sợ là không phải nhân vật nhỏ gì.

Nhưng đám người Lãnh Nhị kia vừa nghe thấy hẳn xưng hô với một tên tiểu tử trong cái đoàn lính đánh thuê bé tí này là “các hạ”

, cũng giật mình không thôi! Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Ta gọi là Nguyệt Dạ, nghe nói lần này lính đánh thuê có tổ chức Đại hội Liên minh, nên cố ý muốn đi tham gia.

”

“Trùng hợp quá, bọn ta cũng đang tới Đại hội Liên minh lính đánh thuê!”

La Thuần vỗ tay một cái cười nói.

“Ồ? Bọn ta từ phương xa đến, không biết Đại hội Liên minh lính đánh thuê đó được tổ chức là để làm gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc vu vơ nói, loại khí thế này khiến cho người ta không thể cự tuyệt.

La Thuần chỉ có thể theo sự thật mà nói: “Đại hội Liên minh lính đánh thuê lần này, được diễn ra ở Bắc Diệu quốc, tất cả đoàn lính đánh thuê trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp đều đã ghi danh tham dự, lúc đó sẽ tổ chức tỷ thí trên lôi đài, chọn ra những cao thủ trong các đoàn lính đánh thuê lớn, tạo thành một tiểu đội liên minh.

”

Thì ra còn phải tỷ thí, đây chính là một trận chiến so tài giữa các đoàn lính đánh thuê lớn rồi! Hoàng Bắc Nguyệt có chút nghi hoặc: “Tạo thành tiểu đội liên minh để làm gì?”

Ngay cả các đoàn lính đánh thuê cũng bắt đầu hợp tác với nhau, thói đời xoay chuyển, đúng là ba ngày biển cả đã hóa thành nương dâu* mà! *Chỉ sự thay đổi lớn lao, khác hẳn ngày trước.

“Chẳng hay các hạ có nghe nói đến Tu La thành?”

La Thuần hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, nàng mang mặt nạ, nên không ai có thể nhìn thấy một tia kinh ngạc lướt qua trên mặt nàng: “Đương nhiên biết.

”

“Mấy năm nay, người của Tu La thành bắt đầu xuất hiện dồn dập ở trên đại lục, tội ác rõ ràng, khiến cho dân chúng lầm than, lần này, Các đại gia tộc và đoàn lính đánh thuê lớn cùng nhau quyết định, sẽ chọn ra những cao thủ bậc nhất, tạo thành liên minh, chinh phạt Tu La thành!”

“Chinh phạt Tu La thành?”

Vẻ mặt của Hoàng Bắc Nguyệt có chút khác thường, chỉ có điều không ai biết được, “Quy mô Liên minh lần này thật không nhỏ.

”

“Không sai!”

La Thuần tự tin cười nói: “Lần này, hoàng thất Bắc Diệu quốc còn cực lực đứng ra ủng hộ, trận tỷ thí trên lôi đài, sẽ do đích thân Tề Vương làm giám khảo.

”

Chương 520: Dong binh vương lệnh (8)

“Tề Vương?”

Đã 5 năm rồi, nàng thật sự có rất nhiều thông tin vẫn chưa thể nắm bắt.

Nói đến Tề vương, La Thuần còn cảm khái một phen, cười nói: “Tề Vương này, chính là người đã làm con tin mười năm ở Nam Dục quốc, Cửu hoàng tử Phong Liên Dục.

”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhướng mày: “Ý ngươi là, Phong Liên Dục là giám khảo của cuộc tỷ thí liên minh lính đánh thuê? Vậy đến lúc chinh phạt Tu La thành, hắn có đi không?”

“Tỷ thí lôi đài, tổng cộng có tám vị giám khảo, đều người có uy tín nhất trong các nước, tỷ như Thương Hà viện trưởng của Nam Dục quốc, Tề Vương của Bắc Diệu quốc, Mạnh Kỳ Thiên của Quang Diệu Điện và một số người khác, chờ tới khi tỷ thí kết thúc, tạo được liên minh, những người này đều sẽ đi cùng liên minh, cùng nhau chinh phạt Tu La thành!”

Ngay cả Quang Diệu Điện cũng tham gia, Quang Diệu Điện và Tu La Thành vẫn luôn không đội trời chung, nhiều năm đối địch lẫn nhau, cuộc chinh phạt Tu La thành, Quang Diệu Điện đương nhiên là không thể thiếu phần.

Nhưng điều khiến nàng không thể hiểu nổi là, Phong Liên Dực vậy mà cũng tham gia liên minh lần này? Hắn như vậy chẳng phải là tự mình ra tay đánh sập hang ổ của bản thân sao? Chẳng lẽ là, hắn có kế hoạch gì khác? Tập trung tất cả cao thủ các nước lại, sau đó dẫn đến Tu La thành, rồi làm một mẻ lưới hết trơn? Đây mặc dù đúng là biện pháp nhất lao vĩnh diệt*, nhưng đối mặt với hàng loạt những thế lực khổng lồ trên đại lục, chắc chắn Tu La thành cũng sẽ bị tổn hại, đến lúc đó, chẳng phải là dang sẵn tiện nghi cho Quang Diệu Điện sao? *Một lần vất vả, ngàn năm suối đời.

Nàng tin Phong Liên Dực không phải là người làm việc không biết suy nghĩ như vậy, cho nên, Đại hội Liên minh lính đánh thuê này khẳng định có vấn đề! Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt xoay chuyển một lúc mấy ý nghĩ, nhưng trên mặt vẫn tĩnh rụi, giả vờ tỏ vẻ đến lúc này mới ngộ ra: “Thì ra là như thế, xem ra Liên minh lính đánh thuê lần này thật sự là quy mô lớn chưa từng có rồi!”

La Thuần cười nói: “Nguyệt Dạ các hạ, Liên minh lính đánh thuê, dành cho nhân tài khắp nơi, nếu các hạ có hứng thú, cũng có thể tham gia.

”

Lãnh Nhị kia ở phía sau hắn nói: “Đúng thế, chỉ cần có năng lực, làm Minh chủ của Liên minh cũng không thành vấn đề!”

Lời này phần nhiều mang ý mỉa mai trào phúng, Hoàng Bắc Nguyệt sao lại không hiểu, nhưng thần sắc vẫn duy trì vẻ hờ hững, con người nàng ưa thích công bằng, so đo với đối thủ quá yếu hơn mình, chẳng có nghĩa lý gì.

Bởi vậy nàng không nói không rằng, chỉ lạnh lùng quay người, mang theo đám Cát Khắc đi sang một bên để nghỉ ngơi.

Cát Khắc bất bình nói: “Vương, cái tên kia quá vô lễ! Có cần mấy người chúng tôi dạy dỗ hấn một chút không?”

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay nói: “Không cần, Cát Khắc, người tính tình xúc động, ở trước mặt mọi người, người là thống lĩnh, cũng là đại ca của bọn họ, bọn họ sẽ phải nhìn vào người mà làm việc.

”

Cát Khắc hổ thẹn cúi đầu, mình quả nhiên quá non nớt, làm việc thiếu cân nhắc, nhớ lại sự xúc động vừa rồi, chỉ chăm chăm nghĩ phải làm thế nào để ra mặt cho Già Dạ Chi Vương, căn bản không nghĩ tới mọi người cũng sẽ hành động theo hấn! Nếu như hấn mạnh động, những người còn lại ắt sẽ noi theo, đến lúc đó nổi lên hỗn loạn, bọn họ ít nhiều sẽ phải chịu thiệt.

Già Dạ Chi Vương tuổi còn trẻ, nhưng tâm tư kín kẽ, đầu óc tinh táo, trong tình huống này vẫn trầm tĩnh không dao động, thật là khiến hấn không bội phục cũng không được! “Thưa vâng, Vương, về sau ta nhất định sẽ cố gắng sửa cái tật xấu này!”

Cát Khắc kiên định nói.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, kỳ thực những thiếu niên này đều là vì chưa trải qua sự đời cho nên mới dễ dàng nổi nóng mà thôi, không như nàng, trải qua hai đời, nếu vẫn còn xúc động, thì hết thuốc chữa thật chứ chẳng đùa.

“Vương, cái Đại hội Liên minh lính đánh thuê mà tên La Thuần kia vừa nói, hình như ngài không tin tưởng lắm thì phải?”

Với sự thông minh của A Tát Lô không lý nào không nhận ra sự khác

lạ trong ngữ khí của Hoàng Bắc Nguyệt, vì vậy không nén nổi tò mò mà lập tức hỏi han.

Chương 521: Dong binh vương lệnh (9)

“Ta cũng chỉ hơi nghi ngờ chút thôi, Đại hội Liên minh lính đánh thuê lần này đầy rẫy cạm bẫy, đến lúc đó mọi người nhất định phải cẩn thận.”

Hoàng Bắc Nguyệt dặn dò.

“Còn cả người của Quang Diệu Điện nữa, không nên dây vào.”

A Tát Lôi lập tức gật đầu, nói: “Ta nghe ông nội từng nói qua, trên đại lục Tạt Nhĩ Thập chỉ có Quang Diệu Điện có thể đối đầu với Tu La thành, cao thủ như mây, hơn nữa mỗi người đều là triệu hoán sư có cấp bậc cao đến biến thái!”

“Không giấu các ngươi làm gì, năm năm trước, ta chính là bị Hồng Liên của Quang Diệu Điện đánh đến nỗi phải bỏ chạy trốn chết.”

Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ nói.

Đối với lịch sử bại trận, nàng không hề cảm thấy xấu hổ gì cả, cứ thản nhiên nói ra như thế. Mọi người hít vào một hơi, trên mặt mỗi người đều lộ ra một tia sợ hãi. Ngay cả Già Dạ Chi Vương lợi hại như vậy, cũng bị Hồng Liên đánh đến chạy chối chết? Vậy thì bọn họ... Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bọn hắn lộ ra thần sắc kinh hoàng, không nhịn được cười rộ lên, tiếp tục nói: “Thế nhưng năm năm trước, thực lực của ta chỉ là cửu tinh, có độc Băng Linh Huyền Diệu, hơn nữa cũng không am hiểu chú thuật.”

Mọi người đồng thời trợn mắt, nhất thời ‘A’ lên một tiếng, A Tát Lôi cười nói: “Vương, đừng dọa người khác như vậy có được không! Vừa rồi làm chúng ta lo lắng chết đi được!”

“Đúng vậy, nếu như đến tận bây giờ Vương còn bị nàng đánh đến chạy chối chết, chắc chúng ta chỉ còn nước dắt nhau về Phù Quang rừng rậm luôn mất!”

“Không biết bây giờ Vương đối đầu với Hồng Liên kia thì kết quả sẽ như thế nào nhỉ, hay là chúng ta tới Đại hội Liên minh gì đó báo thù rửa hận đi!”

Người tung kẻ hứng bàn luận lẫn nhau, tất cả mọi người đều cười ha hả, vui vẻ không thôi. Cát Khắc gãi đầu gãi tai, ‘Ồ’ một tiếng, hỏi: “Vương, ý của ngài là.

trong năm năm, ngài từ cửu tinh triệu hoán sư, đã trở thành đẳng cấp như bây giờ?”

Hắn thật sự không muốn nói là cấp bậc của nàng bây giờ quá biến thái, nhưng nhớ tới trận chiến cùng Bách Mục Hàn Thiềm hôm ấy, lại không nhịn được len lén nuốt nước bọt. Một lời này làm bọn hắn đang trong giấc mộng bỗng nhiên bừng tỉnh, mọi người không ai bảo ai cùng ngừng cười nói, trợn tròn hai mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Không thể nào, năm năm, chỉ trong năm năm! Có thể nói, trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, triệu hoán sư cửu tinh đã thuộc vào giới hạn cao nhất rồi, nếu muốn tiến thêm một bước, nói thẳng ra là khó hơn cả lên trời, có rất nhiều thiên tài triệu hoán sư tuổi còn trẻ đã đạt cửu tinh triệu hoán sư, nhưng nếu muốn đạt được Địa cấp triệu hoán sư thì chí ít cũng phải mất vài chục năm, có người cả đời cũng không thể đột phá. Cho nên, Địa cấp triệu hoán sư được xưng là ‘cấp bậc ác ma’, bởi vì một người bình thường căn bản không thể đạt được cấp bậc này. Mà Vương của bọn họ, năm năm trước, cùng lắm mới 12

tuổi, đã là cứu tinh triệu hoán sư! Và bây giờ sau năm năm, thực lực của nàng đã đột phá Địa cấp? Hơn nữa, nàng còn có trong tay phù chú thuật quý dị thần bí! Trời ạ, nàng rốt cuộc đã tu luyện như thế nào? A Tát Lôi ngã nhào xuống đất, lăn qua lộn lại đến cuồng loạn: “A a a, quá đả kích người!, quá đả kích người mà!”

“Vương, truyền thụ cho chúng ta chút kinh nghiệm đi, chúng ta cũng muốn nhanh chóng thăng cấp nữa!”

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay, ngồi ngay ngắn một chỗ, nói: “Chăm chỉ!”

“Chăm chỉ!”

Mọi người đồng thanh hô to, sau đó ra sức gật đầu “Chúng tôi đã hiểu!”

Hoàng Bắc Nguyệt vươn một ngón tay, lắc lắc, nói: “Đã nghe câu này bao giờ chưa? Thiên tài được tạo nên là do một phần chăm chỉ cộng thêm chín mươi chín lần may mắn.”

Mọi người sửng sốt, sau đó đồng loạt ngã ngửa! A Lệ Nhã cười lên khúc khích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Chương 522: Dong binh vương lệnh (10)

A Lệ Nhã cười lên khúc khích, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cúi đầu nói: “Hôm qua lúc chuẩn bị đi ngủ, muội còn nhìn thấy Vương vẫn đang tu luyện, Vương chăm chỉ như vậy, mới có được thực lực như hôm nay.

”

“Không sai! Trước kia là chúng ta ham chơi, bắt đầu từ hôm nay, cũng nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện!”

“Đúng! Chăm chỉ!”

Nhiệt huyết của mọi người lại bắt đầu bùng cháy, xúc động hét to, khiến cho đoàn lính đánh thuê Tứ Hải ở phía xa cũng đảo dác đưa mắt nhìn về phía này.

“Thiếu chủ, đám người kia rất kỳ lạ, có cần điều tra xem bọn chúng đến tột cùng có lai lịch gì hay không?”

Lãnh Nhị cau mày bầm báo.

La Thuần nói: “Tất cả mọi người đều là lính đánh thuê, rộng rãi một chút đi.

”

Lãnh Nhị nói: “Tính tình thiếu chủ vẫn lương thiện như vậy! Đến khi

tham gia vào Đại hội Liên minh lính đánh thuê, Thiếu chủ vạn lần không thể hiền lành quá, chúng ta là lính đánh thuê Tứ Hải, đến đây vì cái ghế Minh chủ!”

“Chưa chắc chúng ta đã có thể lên làm Minh chủ, Tu La thành thần bí khó lường, cho tới giờ chưa từng có ai bước vào mà còn toàn mạng trở ra, lấy thực lực cùng tư chất của ta, không đủ khả năng để ngồi lên vị trí Minh chủ.

”

La Thuần là người tương đối khiêm tốn, đối với thực lực của bản thân không hề giấu diếm.

Lạnh Nhị không vui chút nào! Thiếu chủ khoan dung độ lượng như vậy là chuyện tốt! Nhưng khi gặp chuyện lớn sẽ không thể ra tay dứt khoát, thật là không có một chút phong thái của đội trưởng La Tuyết năm đó tí nào! Suy cho cùng vẫn chỉ là cháu, không phải con ruột!
“Được rồi, Lạnh Nhị, chúng ta có lẽ cũng nghỉ ngơi đủ, nói mọi người chuẩn bị lên đường đi.

”

La Thuần ngồi dậy, đứng ở bên rìa rừng rậm, nhìn ra phía xa, từ nơi này đến Bắc Diệu Quốc, còn một đoạn đường rất dài! Hắn quay đầu nhìn thoáng qua mùi mấy người đội lính đánh thuê kia, xuất phát từ cấp bậc lễ nghĩa, hắn là nên nói với họ một tiếng tạm biệt, bất quá vừa nhìn đến người mang mặt nạ quý, hắn lại bỏ ngay suy nghĩ này, mang người của mình nhanh chóng rời khỏi.

Đoàn người Hoàng Bắc Nguyệt nghỉ ngơi thêm một hồi, cũng đứng dậy rời đi, muốn ra khỏi hết Phù Quang rừng rậm, phải đi qua một con đường núi quanh co dài dằng dặc, vừa ra bên ngoài, quay đầu

nhìn lại rừng rậm sâu thẳm, tất cả mọi người đều thở dài một tiếng, tâm trạng khi xa nhà không thể không đọng lại chút phiền muộn.

Đại hội Liên minh lính đánh thuê được tổ chức rất long trọng, cho nên trên đường có không ít những đoàn lính đánh thuê to nhỏ khác nhau, rồi thì tiểu đội tập huấn, cùng với đội ngũ của các đại gia tộc, tất cả đều hướng tới kinh đô Huy Kinh của Bắc Diệu Quốc.

Một vài triệu hoán sư còn trực tiếp ngồi trên triệu hồi thú của mình, ở trên đường khoe khoang năng lực, khiến cho không ít cao thủ khác khó chịu! Triệu hoán sư là thứ nghề nghiệp mà ai ai ở trên đại lục cũng phải hâm mộ, chỉ tiếc, cực kỳ cần tài năng thiên bẩm! Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở ven đường nhìn ngó một lúc, cảm thấy mười mấy triệu hoán sư đồng hành cùng nhau, có vẻ hơi hơi khác thường, hơn nữa còn là mười mấy triệu hoán sư cấp bậc không thấp, nếu như huênh hoang đi lại khắp nơi, sợ là sẽ rước về không ít phiền toái.

Chưa kể đến Băng Linh Huyền Diệu của nàng rất chi là phách lối, nếu cưới hoàng kim thánh hổ thì càng ghê ghớm hơn! Vì vậy đám người Cát Khắc liền đề nghị, có thể tới trấn nhỏ phía trước mua mấy con ngựa.

Đi bộ đến trấn nhỏ, hai ngày nay cái trấn nhỏ này cũng vô cùng náo nhiệt, khó khăn lắm, mới tìm được một tửu quán ngồi xuống, Cát Khắc mang theo bốn năm người đi mua ngựa, để mấy người Hoàng Bắc Nguyệt chờ trong tửu quán.

Bởi vì đây là lần đầu tiên A Lệ Nhã ra ngoài, nên đối với cái gì cũng cảm thấy mới lạ, nàng lớn lên rất đáng yêu, khuôn mặt tròn nhỏ như trái táo, lại rụt rè nhát gan, mấy tên lính đánh thuê bàn bên cạnh trông thấy nàng, thi nhau ngả ngớn huýt sáo trên ghẹo.

“Tiểu muội muội, muội từ đâu tới vậy? Lại đây bồi các ca ca uống vài chén đi!”

A Lệ Nhã nghe vậy sợ hãi nép vào người A Tát Lôi.

Chương 523: Gặp lại cố nhân (1)

Mấy tên lính đánh thuê kia không những không biết điều mà còn đùa giỡn:

“Ai ui, thì ra là đã có tình lang!”

Lời này khiến A Tát Lô giận dữ, hấn đập bàn đứng lên, lớn tiếng nói: “Các ngươi ăn nói cho cẩn thận! Đây là muối muối của ta!”

“Vậ hóa ra là anh vợ tương lai!”

Mấy tên đó nhìn A Tát Lô tuổi còn trẻ nên càng không kiêng nể gì, thì nhau cười lên ha hả. Tên lính đánh thuê ngồi ở phía trước đang há miệng cười to, không biết từ đâu một cái chén rượu bỗng nhiên bắn vào miệng hắn, xem thì chặn ngang cổ họng! Hắn cúi người giãy dụa, nôn khan không ngừng. Mặt khác, mấy tên lính đánh thuê còn lại cũng lập tức đứng lên: “Là ai? Là kẻ nào ném? Dám gây chuyện với bọn này ư?!”

Y phục mà bọn người này mặc trên người có hơi khác biệt so với đoàn lính đánh thuê bình thường: trang phục chỉnh tề, vũ khí trang bị nhìn là biết do thợ lành nghề chế tạo riêng, rất sắc bén.

Cả tửu quán không ai dám lộ ra thái độ bất mãn đối với bọn họ, cho dù chỉ là một chút. Xem ra, không phải người của các đại gia tộc mà là thuộc vào binh đoàn lính đánh thuê lớn! Bọn họ vừa trừng mắt, người xung quanh đã vội vàng quay đầu nhìn về nơi khác, ai nấy trở về làm chuyện của mình, không dám rước thêm phiền toái. Cả tửu

quán yên ắng lạ thường. Tên lính đánh thuê thứ nhất hô to nhưng không nghe được người nào đáp lại, càng thêm kiêu ngạo mà hét lớn: “Có gan thì đứng ra, rứt đầu rứt cổ....”

Lời còn chưa nói hết, một chén rượu khác nhoáng cái đã lại ném vào trong miệng hắn, đùng phải hàm răng của hắn thì vỡ nát, tanh bành đầy miệng, máu chảy đầm đìa! (Tuyết: Người xưa có câu: cái miệng hại cái thân, há há! =)) Đám lính đánh thuê còn lại giật nảy mình, là ai mà có thể vô thanh vô tức đem hai cao của thủ bọn họ biến thành như vậy? Đang suy nghĩ, bỗng để ý thấy phía trước đôi huynh muội bàn bên kia vẫn còn một thiếu niên mặc đồ đen đang đưa lưng về phía bọn họ.

Hắn chậm rãi quay đầu, mặt nạ giống như tu la ác quỷ khiến cho toán lính đánh thuê nọ nhất thời hoảng hốt. Tên đeo mặt nạ quỷ nhìn bọn hắn chăm chăm, âm thanh lạnh lùng nói: “Còn ai ăn nói không sạch sẽ nữa? Ta sẽ cho hắn thêm một chén.”

Hơi thở của người này rất âm ngoan tàn bạo, thật sự làm cho người ta có chút sợ hãi.

Mấy tên lính đánh thuê liếc mắt nhìn nhau, đều nhận thấy nhóm A Tát Lô chỉ có vài người, hơn nữa nhìn trang phục cũng không giống người của các đại gia tộc, khẳng định không có gì phải kiêng dè! Nghĩ tới đây, sống lưng liền thẳng lên một chút, nhưng vẫn không dám nói chuyện hay làm càn như vừa rồi.

Dù sao cũng là một cao thủ, mà thực lực bọn hắn thì chỉ bình thường mà thôi. “Này, người có biết chúng ta là ai không? Người dám gây sự với bọn ta sao?”

Một tên lính đánh thuê kiêu ngạo nói. Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, cười lạnh nói: “Hừ, cho dù các người có là người của gia

tộc Bố Cát Nhĩ, cũng chỉ là mấy tên tiểu lâu la.

Ta không thể trêu vào Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ, chẳng lẽ cũng không thể động đến đám tiểu lâu la các ngươi?”

Lời này vừa nói ra, mọi người trong tửu lâu đã xì xầm đầy trào phúng.

Người này mặc dù nhìn thì quý dị, thế nhưng lời nói ra lại khiến bọn họ tán thành vô cùng! Thật sự như nói hết những lời từ trong đáy lòng bọn họ! Mà mấy cái tên này mặc dù là người của gia tộc Bố Cát Nhĩ, nhưng cũng chỉ là mấy tên tay sai mà thôi! Ý vào uy thế của gia tộc Bố Cát Nhĩ, ra ngoài điều võ dương oai, thật là làm mất thể diện của lính đánh thuê! Hừ! Chó cậy gần nhà gà cậy gần chuồng, thật may là có người đến để giáo huấn bọn họ! Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nhìn khuôn mặt mấy người kia hết xanh lại trắng, liền đắc ý cười thầm: Bố Cát Nhĩ Lạc Lạc còn là đồ đệ của ta đấy, mấy người các ngươi thì là cái thá gì?! “Hừ, biết chúng ta là người của gia tộc Bố Cát Nhĩ, thế mà vẫn dám to gan càn rỡ như thế, đúng là chán sống!”

Một tên lính đánh thuê thẹn quá hóa giận hét lên một tiếng đứng bật người dậy. “Ai chán sống?”

Thanh âm trong sáng của một thiếu niên từ trên cầu thang tửu lâu truyền đến, mang theo ba phần cao quý, bảy phần uy nghiêm!

Chương 524: Gặp lại cố nhân (2)

Tất cả mọi người sững sốt, mấy tên lính đánh thuê kia lập tức đi ra phía trước, cung kính nói:

“Thiếu gia, có người cả gan làm loạn, đã thương người của chúng ta.

”

“Hừ! Hắn còn không đem gia tộc Bồ Cát Nhĩ chúng ta để vào mắt! Thật sự là ghê gớm!”

Nghe bên kia thêm mắm thêm muối cáo trạng, Hoàng Bắc Nguyệt có chút hoảng hốt, từ biệt năm năm, không ngờ ngày gặp mặt lại rơi phải tình cảnh thế này.

A Tát Lô đi tới, thấp giọng nói: “Vương, hình như là người rất có thế lực, ta cũng nghe ông nội nói qua, gia tộc Bồ Cát Nhĩ cực kỳ hùng mạnh, có phải là chúng ta nên lùi một bước trước hay không? Đâu cần phải đắc tội người của đại gia tộc vào lúc này, càng thêm chậm trễ thời gian.

”

“Vương, là lỗi của muội.

”

A Lệ Nhã sắc mặt trắng bệch nghẹn ngào nói, trong lòng thật sự áy

này, chỉ vì nàng nên mới gây ra chuyện.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lau đi vệt nước bên khóe mắt nàng, nhẹ nhàng nói: “Đừng khóc, có ta ở đây.

”

Vừa nói, thân thể lười biếng cũng chuyển hướng quay về phía cầu thang, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng khế ngược, nhìn theo bóng dáng một thiếu niên anh đang từ từ bước xuống.

Mới cách năm năm, Lạc Lạc đã trưởng thành tới nỗi nàng xém chút không còn nhận ra, vẫn là thân hình cứng cáp, vẫn là gương tuấn tú như xưa, nhưng thiếu vài phần nhu hòa vốn có, lại nhiều hơn vài phần lạnh lùng nghiêm nghị đầy cao quý.

Hắn mặc một thân trường bào màu xám tinh xảo, bên hông lộ ra đoản kiếm khảm bảo thạch, trên chân đi một đôi giày da hươu, thiếu niên năm nay đã tròn mười tám, cao lớn mạnh mẽ, khí chất cũng trầm ổn không ít.

Lạc Lạc nhìn thoáng qua bên này, đột nhiên chạm phải cặp mắt sáng rỡ của Hoàng Bắc Nguyệt, giật mình một cái, liền bước về phía đó.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi yên một chỗ không hề động đậy, nắm tay chống lên bàn, động tác kia có chút uể oải cao ngạo, dường như căn bản không đem vị thiếu gia của đệ nhất gia tộc thiếu gia này để vào mắt.

Những người khác trong tửu lâu nhìn thấy nàng có động tác như vậy, cũng âm thầm toát mồ hôi hột thay nàng, mới vừa rồi Hoàng Bắc Nguyệt nói một câu, khiến cho những tên lính đánh thuê luôn coi bốn biển là nhà có ấn tượng tốt với nàng, cho nên bấy giờ cũng không có

bao nhiêu người hy vọng nàng bị làm sao.

Bởi vậy xung quanh đã có người lục tục nhỏ giọng xì xào bàn tán:
“Rõ ràng là gia tộc Bồ Cát Nhĩ mấy người gây sự trước, giờ lại còn vu khống cho người, thật sự là không biết xấu hổ!”

“Đúng vậy, là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ thì có thể đổi trắng thay đen sao? Muốn ỷ đông hiếp yếu sao?”

Mấy tên lính đánh thuê gây sự bên gia tộc Bồ Cát Nhĩ nghe được tức đến mặt mũi đỏ bừng, trợn mắt hướng về phía người nói chuyện, quát to: “Các người nói bậy bạ gì đó? Có tin chúng ta...”

“Đủ rồi!”

Lạc Lạc đi được nửa đường đột nhiên trầm giọng mở miệng, vốn chỉ biết mấy người này đã gây ra chuyện, vừa rồi thấy đối phương có một cô bé thút thít đứng ở nơi đó, hẳn biết ngay là xảy ra chuyện gì.

Bây giờ nghe được người chung quanh nghị luận, trong lòng càng thêm chắc chắn! Mấy tên lính đánh thuê kia lập tức im bật, cúi đầu đứng ở trước mặt hắn, Lạc Lạc lạnh lùng quét mắt qua bọn họ, nói: “Trước khi ra ngoài ta nói như thế nào? Nếu không nghe lời của ta, thì còn đứng ở đây làm gì, cút đi!”

“Thiếu gia!”

Đám lính đánh thuê lập tức quỳ xuống: “Xin thiếu gia minh giám, chúng ta cũng là vì gia tộc Bồ Cát Nhĩ...”

“Dám lấy gia tộc Bồ Cát Nhĩ làm cớ gây sự, đã là tội danh không thể tha thứ, nếu không cút khỏi đây, cũng đừng trách ta không nói nể tình!”

Lạc Lạc lạnh lùng ra lệnh không cho phép có người phản kháng.

Trong nháy mắt mấy tên kia mặt xám như tro tàn, ngẩng đầu oán hận nhìn thoáng qua đám người Hoàng Bắc Nguyệt, liền vội vàng đứng lên, không dám lè mề dù chỉ một khắc, cùng nhau chạy biến! Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt dưới mặt nạ hơi cong lên, thật sự là kẻ sĩ ba ngày không gặp, đã phải nhìn bằng con mắt khác xưa!

Chương 525: Gặp lại cố nhân

(3)

“Các hạ, người của ta đã đắc tội với người, ta đã trục xuất bọn họ ra khỏi gia tộc, xin các hạ thứ lỗi.

”

Lạc Lạc lễ phép khom lưng hành lễ.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hắn, ngạo mạn hỏi: “Người là...”

Thanh âm nghe y như nam tử thực thụ, một sát thủ xuất sắc, thì kỹ xảo nguy trang, cũng tuyệt đối thuộc hàng đẳng cấp! “Tại hạ Lạc Lạc Tố Cát Nhĩ.

”

Lạc Lạc không vì ngữ điệu khinh thường trong giọng nói của nàng mà tức giận, đa số các đại cao thủ đều có tính cách cổ quái khác thường, hắn đã sớm không thấy kỳ lạ.

Chẳng qua là, đối mặt với người này, trong lòng hắn luôn có một tia cảm giác rất lạ lùng, một thứ cảm giác khiến hắn không thể nói nên lời.

Rõ ràng có giọng nói dễ nghe như vậy, thân hình nhìn cũng cao ráo lịch lãm, tại sao phải đeo lên cái mặt nạ quý dị khác người như thế? Loại cảm giác này, cùng trước kia... Nàng ấy, rất giống nhau! Lạc Lạc ngẩng đầu, nhìn thoáng qua đôi mắt sau mặt nạ, chỉ cảm thấy vô

cùng trong trẻo, mang theo sắc sảo lạnh nhạt, làm cho người ta không thể nhìn thấu.

Trong lòng Lạc Lạc khẽ chuyển, muốn nhìn tiếp, nhưng lại phát hiện nàng như có như không nghiêng đầu một cái, mặc dù là động tác cực kỳ nhỏ bé, nhưng cảm giác không kiên nhẫn và mất hứng của nàng, vẫn dễ dàng khiến cho người ta có thể nhận ra.

Nhìn chăm chăm vào người ta như vậy quả thật rất không lễ phép, Lạc Lạc ngượng ngùng ho một tiếng, nói: “Xin hỏi các hạ là...”

“Nguyệt Dạ.

”

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ đơn giản nói qua loa một tiếng, cũng không có ý tán gẫu thêm.

Lạc Lạc sờ sờ cái mũi, cử chỉ này vẫn hờn nhiên ngây thơ y hệt năm đó, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cười, đang muốn mở miệng nói chuyện, thì từ phía cầu thang lại có một cô gái xinh đẹp đi xuống, mặc y phục cưới ngựa màu đỏ tươi, tư thế oai phong cầm một cái roi ngựa.

Nàng đi gần hết bậc thang, nhìn thấy Lạc Lạc, liền dừng đứng mày liễu, nói: “Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ, không phải nói sẽ khởi hành ngay sao? Người còn đứng ì ra đó làm gì?”

Trên mặt Lạc Lạc lập tức hiện vẻ mất hứng, toát ra vài phần thiếu niên tranh cường háo thắng, cùng phong thái uy nghiêm cao quý của đại thiếu gia gia tộc Bố Cát Nhĩ vừa rồi hoàn toàn khác nhau.

Miệng còn than thở: “Lúc đến cầu xin ta mang theo thì nói như thế

nào? Bây giờ hết hô to lại gọi nhỏ, kêu căng quá thể!”

“Người nói cái gì?”

Cô gái xuống tới nơi, thanh âm dễ nghe giống như chim hoàng oanh liu lo mỗi sáng, mọi người trong tửu lâu đều đồng loạt quay đầu.

Vừa nhìn, thật sự là một nữ tử tuyệt sắc! Mặc dù có chút điêu ngoa tùy hứng, nhưng càng như vậy thì càng có vẻ xinh đẹp đáng yêu! Bình thường những vị tiểu thư kêu căng phách lối của các đại gia tộc, sẽ chỉ khiến người ta sinh ra cảm giác chán ghét, nhưng nhìn người thiếu nữ này hờn dỗi trừng mắt, lại chỉ làm cho người ta cảm thấy vui vẻ mà thôi! “Người quan tâm lời ta nói làm cái gì? Quản trời quản đất, hay là muốn quản ta đại tiện thối lắm!”

Lạc Lạc cau mày nói một câu cực kỳ thô tục, khiến cho người trong tửu lâu cười to.

Cô gái kia lập tức đỏ mặt, đại khái đời này chưa từng nghe người khác nói năng thô tục ở trước mặt nàng như thế.

“Người thật sự là thô tục không chịu được!”

“Ta thô tục thì có làm sao? Nào dám so với kim chi ngọc điệp như người!”

Lạc Lạc không thèm quan tâm, vừa quay đầu, nhìn thấy người mang mặt nạ quý đang nhìn bọn họ cãi nhau không chớp mắt, nhất thời cũng thấy xấu hổ.

“Anh Anh, người còn ồn ào, ta sẽ đưa người trở về.

”

Lạc Lạc trừng mắt nhìn cô gái kia, ý bảo nàng thu liễm một chút.

Cô gái mặc dù không tình nguyện, nhưng nghe lời hắn nói, vẫn phải không cam lòng ngậm miệng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt chăm chú nhìn bọn họ đấu võ mồm, trong lòng có chút hoảng hốt, cảnh tượng này, xa cách năm năm, nhưng vẫn giống y như đúc chuyện của ngày hôm qua.

Chương 526: Gặp lại cố nhân

(4)

Cô gái tên Anh Anh này, không phải chính là Anh Dạ công chúa năm đó sao?

Tính cách thẳng thừng kiêu ngạo như vậy, qua mấy năm, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Anh Dạ công chúa quay đầu, cũng nhìn thấy nàng, không hề bị mặt nạ quý dị dọa cho sợ hãi, chỉ hơi nhíu mày một chút, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Ghét nhất những tên suốt ngày đeo cái mặt nạ trên mặt, giả dối!”

Anh Dạ công chúa khinh thường nói.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, mơ hồ thốt lên: “Đôi khi mang mặt nạ, là xuất phát từ bất đắc dĩ.

”

“Còn bất đắc dĩ, ngay cả người thân nhất cũng có thể lừa gạt sao?”

Anh Dạ công chúa cự cãi, thanh âm đã chút có chút nghẹn ngào, hốc mắt bỗng nhiên ửng hồng.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc không nói lời nào.

Lạc Lạc vội vàng nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người đừng tức giận, đây

là biểu muội của ta, lần đầu tiên ra ngoài, ở trong nhà đã kiêu căng thành thói, nói chuyện hay làm mất lòng người ta, hơn nữa....

”

Lạc Lạc vừa nói, vừa đưa tay chỉ chỉ vào đầu mình.

Hoàng Bắc Nguyệt cười khế, Anh Dạ công chúa thì tức tối xoay người, nổi nóng vung lên cán roi trong tay, chuẩn bị ra roi quất xuống trên người Lạc Lạc.

Lạc Lạc cười hì hì hai tiếng, nhún chân một chút, thân thể nhanh nhẹn lui về phía sau, thoáng cái đã tới trước cửa tửu lâu, thân pháp kia, động tác kia, tuyệt đối có thể xếp vào hàng cao thủ! “Anh Anh, nói bao nhiêu lần rồi, hiện giờ người căn bản không đánh lại được ta.

”

Lạc Lạc ngẩng đầu tươi cười, muốn bao nhiêu trẻ con có ngàn đấy.

Anh Dạ công chúa thu roi, hừ lạnh một tiếng, nói: “Không phải ăn có mấy viên Tẩy Tủy đan chó má gì đó thôi sao, có gì hơn người?!”

“Đương nhiên là hơn, đó là sư phụ cho ta!”

Lạc Lạc kiêu ngạo nói.

Anh Dạ công chúa trầm mặt xuống: “Sư phụ, sư phụ, người coi nàng là sư phụ, nàng cũng không coi người là đồ đệ đâu!”

“Này, không được nói xấu sư phụ ta!”

Lạc Lạc cũng nổi lên cơn tức.

“Ta cứ nói đấy, ngươi làm gì được ta nào?”

Anh Dạ công chúa không kiêng dè gì, không sợ trời không sợ đất nói tiếp: “Nếu nàng có coi ngươi là đồ đệ, thì tại sao bao nhiêu năm nay cũng chưa từng xuất hiện? Sợ là sớm đã quên mất một người như ngươi rồi!”

Lạc Lạc hít sâu vài hơi, ánh mắt vừa rời còn toát ra ánh sáng rực rỡ, lúc này đã trở nên tàn lụi, chậm rãi cúi đầu.

Anh Dạ công chúa cũng biết mình đã quá lời, lại chạm phải chỗ đau của hấn, nhìn hấn lộ ra vẻ mặt buồn rầu mất mát như vậy, cũng áy náy không yên.

“Ta chỉ thuận miệng nói dăm ba câu chơi mà thôi, ngươi bày cái vẻ mặt này là có ý gì đây?”

“Ngươi quản ta làm gì.

”

Lạc Lạc bĩu môi, không nhịn được nói, “Ngươi nghỉ ngơi đúng không? Đủ rồi thì lên đường.

”

“Đủ rồi mà.

”

Anh Dạ công chúa nhỏ giọng nói.

“VẬY ĐI THÔI.

”

Lạc Lạc đứng ở cửa tửu lâu, khẽ gật đầu với Hoàng Bắc Nguyệt khẽ, xem như chào từ biệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng gật đầu đáp lại, đúng vào lúc này, mấy người Cát Khắc cũng mua ngựa trở về, mười mấy con ngựa dàn thành hàng dài bên ngoài tửu lâu, Hoàng Bắc Nguyệt cùng đám A Tát Lôi đi ra ngoài, Cát Khắc lập tức dắt một con ngựa toàn thân trắng xóa đến trước mặt nàng.

“Vương, đây là giống ngựa của vùng tuyết vực, ngày phi ngàn dặm.

”

Hoàng Bắc Nguyệt vuốt ve bộ lông trắng muốt của con ngựa kia, vô cùng thích thú, nàng xoay người sai bước, nắm lấy dây cương, động vật cũng có linh tính của động vật, nó cảm nhận được hơi thở trấn áp cường đại từ trên người nàng, vì vậy cũng rất nghe lời, cho dù là một người xa lạ, cũng không dám lộn xộn một tí nào.

Bên kia Lạc Lạc ngồi vào xe ngựa, lại xốc lên màn xe, hỏi: “Nguyệt Dạ các hạ, ngươi là triệu hoán sư?”

“Xem như thế đi.

”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Lạc Lạc nhìn thoáng qua đám người người Cát Khắc, phát hiện mỗi

người đều chia nhau cưỡi một con ngựa, tò mò hỏi: “Trong đội ngũ của ngươi, không có triệu hoán sư sao?”

“Có.

”

Hoàng Bắc Nguyệt qua loa nói.

Chương 527: Gặp lại cố nhân

(5)

Lạc Lạc khẽ gật đầu, trong lòng vẫn cảm thấy kỳ lạ, những nơi thế này, nếu có triệu hoán sư, đương nhiên cũng sẽ không gọi ra linh thú của mình, đúng là không giống triệu hoán sư bình thường chút nào.

“Các người cũng cưỡi ngựa, không bằng đồng hành cùng chúng ta đi.”

Lạc Lạc thiện ý nói, gia tộc của bọn họ đông người, quy củ nghiêm ngặt, không cho phép triệu hoán sư khoe khoang kiêu ngạo, bởi vậy có đi đâu cũng đều cưỡi ngựa.

“Cũng được.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đi cùng người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, có thể tránh được không ít phiền toái.

Dọc theo con đường này có rất nhiều binh đoàn lính đánh thuê cùng các đại gia tộc khác nhau, đội ngũ hơn chục người của bọn họ rất dễ trở thành kẻ yếu trong mắt người khác, có thể gặp phải những phiền phức không đáng có.

Mặc dù nàng không sợ phiền phức, nhưng cũng không muốn lãng phí thời gian ở trên đường.

Lạc Lạc lập tức vui vẻ ra mặt, từ trong xe ngựa đi ra, cũng cưỡi một con ngựa, cùng nàng đồng hành.

Đội ngũ chậm rãi lên đường, quả nhiên, có cờ mang gia huy chữ thập của gia tộc Bồ Cát Nhĩ phấp phới trong gió, binh đoàn lính đánh thuê trên đường nhìn thấy cũng phải nhường sang một bên, ai cũng không dám cản đường.

Lạc Lạc vừa đi vừa nói: “ Nguyệt Dạ các hạ, đây là lần đầu tiên người tới Bắc Diệu Quốc sao? ”

“ Ta cùng tộc nhân của ta từ trước tới giờ đều sinh sống trong rừng rậm.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt đáp lời.

“Thì ra là cao thủ ẩn dật.”

Lạc Lạc cảm khái nói, “Nếu có thể, ta cũng hy vọng được tránh xa thế sự, không bị những chuyện vụn vặt phàm trần này ràng buộc, thật ra ngẫm lại, có được nhiều thứ cũng không hẳn là có ý nghĩa.

”

“Lạc Lạc thiếu gia tuổi còn trẻ, tại sao có thể có ý nghĩ như vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng lấy làm kinh hãi.

Lạc Lạc khẽ mỉm cười, có chút mát mát nói: “Bởi vì có một người, nàng không thích cuộc sống như thế, nếu như có thể, ta cũng muốn làm theo nàng.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt dây cương, ánh mắt nhìn về phía xa xăm, “Làm sao người biết nàng không thích? Có lẽ nàng thích, chẳng

qua là không nói ra lời mà thôi.”

“ Có lẽ là vậy, nhưng ta cảm thấy, trong lòng nàng nhất định phải đau đớn lắm, cho nên bao nhiêu năm nay cũng không xuất hiện.”

Thanh âm của Lạc Lạc từ từ nhỏ dần, “Nếu như lúc ấy ta có năng lực, nhất định sẽ mang nàng cao chạy xa bay.

”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hấn, nếu không có mặt nạ cản trở, thần sắc giật mình trên mặt nàng chắc chắn sẽ hiện ra rõ ràng.

“Rất buồn cười phải không?”

Lạc Lạc tự giấu cười lên một tiếng, gãi gãi đầu, “Nàng rất mạnh mẽ, căn bản không cần đến ta.”

“Không có gì buồn cười, dù có mạnh hơn nữa, cũng sẽ cần dựa vào người khác, bởi vì nàng cũng không phải là thần.”

Ánh mắt của Lạc Lạc sáng lên, nhìn nàng nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người nói rất đúng!”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cong môi, nói tiếp: “Nhưng là không phải ai cũng có thể khiến cho nàng dựa vào, thế giới to lớn như này, người để nàng dựa vào cũng chưa chắc đã xuất hiện.”

Lạc Lạc ngẩn ra, trên gương mặt tuấn tú thoáng ửng đỏ, cúi đầu cười cười: “Cũng đúng.”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu liếc nhìn Anh Dạ công chúa đang ngồi trong xe ngựa, cười hỏi: “Vị cô nương trong xe ngựa kia thật đẹp.”

“Đúng vậy, nàng chính là Nam Dực Quốc công ... khụ khụ ... đại mỹ nhân!”

Lạc Lạc chột dạ, thiếu chút nữa lỡ miệng nói ra.

Cũng không thể để cho Nguyệt Dạ các hạ biết thân phận của Anh Dạ là công chúa, dù sao Anh Dạ là lén chạy đến đây, bót đi một người biết thì càng bót đi một phần nguy hiểm.

Hơn nữa, nếu biết Anh Dạ là công chúa, ở cạnh nhau cũng buộc phải cung kính có lễ, như vậy không biết thì tốt hơn nhiều.

Hắn có ý muốn kết giao với vị Nguyệt Dạ các hạ này, cho nên, hay là tạm thời giữ bí mật trước.

Chương 528: Gặp lại cố nhân

(6)

Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm biết thân phận của Anh Dạ, thấy Lạc Lạc không nói, cũng hiểu trong lòng hẳn nghĩ gì nên không hỏi gì thêm, chỉ cười nói:

“Có mỹ nhân ở bên, Lạc Lạc thiếu gia lại đi theo người mặt quỷ này, Anh Dạ tiểu thư sẽ không vui đâu.

”

Lạc Lạc đỏ mặt, vội vàng khoát tay nói: “Ngươi, ngươi đừng nói lung tung, nàg, nàg, trong lòng nàg đã có người...”

Sợ bị Anh Dạ công chúa nghe thấy, Lạc Lạc còn cẩn thận quay đầu liếc nhìn qua xe ngựa.

Nếu công chúa điều ngoa kia nghe được, hẳn sẽ chết chắc! “À?”

Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt kéo dài, mang theo vài phần đùa giỡn: “Cho dù trong lòng có người, có thể tính là hoa đã có chủ, ngươi vẫn có thể đi đập chậu cướp hoa mà.”

“Dạ Nguyệt các hạ, ngươi đừng trêu ta nữa, ta và Anh Dạ ư, đó là ai cơ chứ! Nàng tựa như muội muội của ta vậy!”

“Ha ha ha!”

Hoàng Bắc Nguyệt tiêu sái cười vang, nheo mắt nhìn hẳn, “Anh Dạ?”

“A không! Anh Anh!”

Lạc Lạc vội vàng nói, trong lòng thầm nghĩ, Dạ Nguyệt này đúng là người xảo quyệt, mới nói mấy câu đã khiến cho hắn quay cuồng, thứ không nên nói cũng nói hết ra rồi! Trong lòng Lạc Lạc có phần buồn bực, tuy nhiên nghe được tiếng cười của nàng, lại không còn cảm thấy tức giận, hắn vốn không phải loại người hay so đo tính toán, vì vậy cũng cười cười cho qua chuyện.

“Dạ Nguyệt các hạ, không gạt ngươi, Anh Anh trong xe ngựa, chính là Anh Dạ công chúa của Nam Dục quốc, nàng lén lút trốn ra ngoài, cho nên, xin ngươi giữ bí mật cho nàng có được không?”

Lạc Lạc thấp giọng nói, trong lòng đã biết vị Dạ Nguyệt này rất thông minh, khẳng định là không thể lừa gạt được nàng.

“Đường đường là công chúa của một nước, vì sao phải lén trốn đi?”

“Chuyện này ... là do Tề vương điện hạ của Bắc Diệu Quốc.”

Lạc Lạc ngược ngàng nói, “Năm đó Tề vương ở Nam Dục Quốc làm con tin, cùng Anh Dạ công chúa là thanh mai trúc mã, hai trẻ vô tư, kể từ sau khi Tề vương về nước, Anh Dạ công chúa vẫn buồn bực không thôi, Hoàng thượng đã ra chiếu chỉ hôn cho Anh Dạ công chúa, nàng không chịu, liền lén lút trốn đi, hy vọng có thể có được một câu trả lời rõ ràng.”

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng khẽ động, lầm bầm nói: “Câu trả lời ...”

“Bắc Diệu quốc không lập Thái tử, Tề vương chính là lựa chọn tốt nhất, nhưng trong tay Quyền vương cùng Hoàng hậu có binh mã, Tề vương muốn lên ngôi thuận lợi phải cùng Nam Dục Quốc hòa thân,

có được sự ủng hộ của Nam Dục Quốc, chính là biện pháp tốt nhất.”

Lạc Lạc nói thẳng lý do.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe cũng cảm thấy có lý, từ xưa tới nay, chuyện của Hoàng thất chính là người lừa ta gạt, lợi dụng lẫn nhau, trong hoàng tộc không có tình người, cũng không có tình thân, lại càng không thể có tình yêu. Phong Liên Dục cưới Anh Dạ công chúa, chỉ có lợi mà không có hại, cho dù hẳn không thành thân cùng Anh Dạ công chúa, cũng sẽ cưới công chúa nước khác, hoặc là tiểu thư trong đại gia tộc nào đó của Bắc Diệu quốc.

Chọn tới chọn lui, cùng Anh Dạ công chúa vẫn là tốt nhất, thanh mai trúc mã từ nhỏ, hai trẻ vô tư, thật tốt ... “Trúc mã cưới ngựa tre, thanh mai, đúng là một mối nhân duyên tốt.”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói, ra roi thúc ngựa phi như điên về phía trước.

“ Dạ Nguyệt các hạ! ”

Lạc Lạc kêu một tiếng, không biết tại sao nàng lại phóng đi như vậy, đang muốn đuổi theo thì đám người Cát Khắc giục ngựa đi lên nói: “Lạc Lạc thiếu gia, để chúng ta đuổi theo, ngài ở lại bảo vệ Anh Anh tiểu thư đi.”

Lạc Lạc bất an hỏi: “Có phải ta nói sai cái gì không? ”

“ Ngài không nói sai gì cả, chỉ là tính tình của công tử chúng ta có chút khép kín, xin đừng để tâm.”

Cát Khắc nói xong, cũng phóng đi.

Chương 529: Gặp lại cố nhân

(7)

Lạc Lạc kinh ngạc nhìn thân ảnh gầy gò phi ngựa như điên trước mặt, áo choàng đen tung bay, cảm giác cô độc đó, không hiểu tại sao lại khiến hấn phiền muộn không thôi?

Anh Dạ từ trong xe ngựa ló đầu ra hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Không có gì.”

Lạc Lạc lắc đầu, cho ngựa đi chậm lại, song song với nàng, nói: “Công chúa, nếu như lần này đi, mà biết được Tề vương đã có người trong mộng thì phải làm sao bây giờ?”

“Người đừng có nói gở!”

Anh Dạ trợn mắt nhìn hấn, “Dục ca ca không phải là loại người có mới nói cũ, ham mê nữ sắc như vậy!”

Nàng ôm trong lòng hy vọng nóng bỏng nhất đời này, tình yêu nồng đậm nhất, từ nhỏ đến lớn, vẫn chưa từng đổi thay, không hề nghi ngờ một khắc.

Nàng tin rằng người đó nhất định sẽ chờ nàng, hoặc phải nói là, nàng hy vọng người ấy sẽ chờ nàng, giải thoát nàng khỏi ngục giam Hoàng thất đó, nàng không muốn gả cho người mình không thích, không hy vọng cả đời mình cũng giống như người mẫu hậu đáng thương.

Chờ đợi, vĩnh viễn không có hồi kết.

Lạc Lạc chạm trúng chỗ đau của nàng, ngại ngùng sờ mũi nói: “Ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi mà.”

“Thuận miệng cũng không được! Không cho phép người nói xấu Dực ca ca dù chỉ một chữ!”

Anh Dạ công chúa điệu ngoa nói.

“Hừ! Vậy người nói xấu sư phụ ta làm gì?”

Lạc Lạc không phục liền bật lại.

Anh Dạ công chúa sừng sốt một chút, vung tay hạ màn ngồi trở lại trong xe, dường như đang tức giận.

Lạc Lạc trừng mắt nhìn chằm chằm xe ngựa.

Tức giận? Tức giận cái gì? Lẽ ra người tức giận phải là hấn chứ! Một lúc sau, hấn cũng từ từ nguôi giận, thì Anh Dạ công chúa bỗng nhiên vén rèm xe, ánh mắt phiếm hồng, rưng rưng nói: “Ta cũng muốn nàng trở lại mà! Đồ đáng ghét!”

Nói xong lại hạ rèm xe xuống lần nữa, hoàn toàn không để ý tới hấn.

Lạc Lạc mở miệng định nói, cuối cùng vẫn không thốt được lời nào.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Lên
đường được hai ngày, cuối cùng cũng tới kinh đô của Bắc Diệu quốc, bên ngoài thành đã có không ít binh đoàn lính đánh thuê tự mình hạ trại, bởi vì có quá nhiều người tới, hơn nữa đều là lính đánh thuê các nước cùng người của các đại gia tộc, cho nên Quyền vương hạ lệnh,

binh đoàn lính đánh thuê và người của các đại gia tộc phải hạ trại ở ngoài thành, cuộc tỉ thí trên lôi đài vào mấy ngày sau, cũng diễn ra ở khu bình nguyên ngoài thành.

Một khi triệu hoán sư đã tung ra chiêu thức thì phạm vi ảnh hưởng của nó cực kỳ to lớn, nếu như ở trong thành đấu, quả thật rất bất tiện, lính đánh thuê đều hiểu được mệnh lệnh của Quyền vương, vì vậy cũng bằng lòng hạ trại theo lời truyền đạt của sứ giả Bắc Diệu quốc phái tới.

Địa vị của gia tộc Bồ Cát Nhĩ ở các quốc gia rất đặc biệt, là đệ nhất gia tộc trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, ở Bắc Diệu quốc cũng có thế lực không nhỏ, vì thế họ không gặp bất cứ trở ngại nào khi vào thành.

Mặc dù Lạc Lạc tiếp tục ngỏ ý đồng hành, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn từ chối ý tốt của hắn, hạ trại ở bên ngoài, có thể thám thính càng nhiều tin tức, nếu đã vào thành e là sẽ không thể đi lại lung tung được nữa.

Hướng chi bọn họ ở đây cũng có thể vào thành, chỉ là không được phép xâm phạm vào khu vực đóng quân mà thôi.

Sau khi Lạc Lạc thất vọng rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt sai mấy người Cát Khắc đóng trại cẩn thận, sau đó chuẩn bị vào thành xem qua một chút.

Loại binh đoàn lính đánh thuê chỉ có mười mấy người như bọn họ, chỉ được sắp xếp ở nơi hẻo lánh heo nhất, cùng với vài binh đoàn lính đánh thuê cấp thấp ở chung một chỗ.

Vừa dựng trại xong, đã có người tới chào hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, thấy người vừa tới là một người đàn

ông trung niên dáng dấp khôn khéo, mặt chuột mũi khoằm, hấn cũng chỉ mang theo một tiểu đội khoảng hơn hai chục lính đánh thuê, nhìn thoáng qua cũng đủ biết thực lực chẳng có là bao.

“Vị này chính là đội trưởng của đoàn có phải không?”

.

Chương 530: Gặp lại cố nhân

(8)

“Vị này chính là đoàn trưởng của đoàn có phải không?”

Người đàn ông trung niên kia coi như cũng có mắt nhìn, vừa đi tới, thấy Hoàng Bắc Nguyệt mang mặt nạ đã biết là thủ lĩnh của đám lính đánh thuê khác.

“Đây là Dạ Nguyệt công tử của chúng ta.”

Cát Khắc nói, “ Xin hỏi các hạ có gì chỉ giáo? ”

Người đàn ông trung niên kia cũng không khách khí, với những tiểu đoàn lính đánh thuê kiểu này, sao phải câu nệ cái gì, dù sao mọi người đều có cấp độ thấp giống nhau.

Trên đất lát một tấm thảm mỏng, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi phía trên, nam tử kia liền tự giác ngồi sang phía đối diện nàng, xoa xoa tay nói: “Ta tên là Tông Nam, là đội trưởng của đoàn lính đánh thuê Thập Hồ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt gật đầu, không nói câu nào.

Tông Nam nói tiếp: “Dạ Nguyệt, ta thấy người của ngươi cũng không nhiều, hai ngày sau đã bắt đầu tổ chức tỷ thí lôi đài rồi, các ngươi ít người, tham gia tỷ thí sợ là cũng chỉ được vài ba người, hơn nữa chưa chắc đã có thể thắng được những cao thủ trong đoàn lính đánh thuê có thực lực khác, hay là...”

“Không cần.”

Hoàng Bắc Nguyệt không đợi hắn nói xong đã thẳng thừng cự tuyệt: “Tông Nam đội trưởng, ta mang người tới xem náo nhiệt mà thôi, có lên lôi đài hay không cũng không có vấn đề.”

Tông Nam sừng sốt, có chút giật mình: “ Các người đến xem chơi ư? Chậc chậc, thật đáng tiếc! Các người không biết bên trong Tu La thành có bao nhiêu bảo bối cực kỳ quý giá sao? Đó chính là một nơi vô cùng tốt, nếu như có thể dẫn theo người gia nhập Liên minh cùng đi đến đấy, chúng ta chẳng cần chiến đấu, mà vẫn có thể âm thầm lấy được những vật dụng hiếm có bên trong đó, rồi khi bán đi, ha ha...”

Thì ra đoàn lính đánh thuê Thập Hồ là một đám buôn lậu, loại đoàn gian thương này thông thường không có cao thủ gì mấy, nhưng đa số đều là những người có mắt nhìn đồ không tệ, biết đâu là bảo bối, đâu là vớt đi.

Bọn họ thường xuyên tự mình mạo hiểm kiếm chác, hoặc rình mò quanh Công hội lính đánh thuê, khi có cao thủ nào cần có một đoàn lính đánh thuê cùng làm nhiệm vụ cao cấp, bọn họ sẽ đi theo cao thủ tham gia, nhân tiện nhặt nhanh vật phẩm.

“Nơi hiểm dữ như Tu La thành, các người cũng dám đi?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

“ Không vào hang cọp sao bắt được cọp con! Huống chi còn có vô số các đại cao thủ của binh đoàn lính đánh thuê lớn mạnh, lại càng an toàn ấy chứ.”

Tông Nam vô sỉ cười nói.

Sắc mặt của Hoàng Bắc Nguyệt sau mặt nạ hoàn toàn trầm xuống, nói: “Người thích chịu chết, thì cứ đi, đừng kéo theo ta.”

Tông Nam hừ một tiếng: “Nhát gan như chuột! Mấy người các người thì đợi đến bao giờ mới làm nên việc lớn? Một đám tiểu tử thối vặt mũi chưa sạch!”

“Tiểu tử thối vặt mũi chưa sạch?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, “Tốt nhất người nên cầu nguyện lên lôi đài chớ gặp phải người của ta!”

Tông Nam đứng lên, cũng khinh bỉ cười một tiếng: “Người bót xàm ngôn loạn ngữ đi, có giỏi thì ra mà quyết đấu với đệ nhất binh đoàn lính đánh thuê xem nào!”

“ Người cho rằng ta ngu ngốc giống người sao? Đệ nhất binh đoàn lính đánh thuê cũng chẳng đặc tội gì với ta, tại sao ta phải ra mặt khiêu chiến với họ?”

“ Đừng có hối hận đấy! Không hợp tác cùng bọn ta, có ai thêm để ý tới loại vô danh vô tiếng như các người!”

Tông Nam lên tiếng giễu cợt, ngẩng đầu ưỡn ngực xoay người trở về bản doanh của mình.

Đi được nửa đường, có mấy người che mặt mặc trường bào màu xanh, hằm hằm sát khí đi tới, bởi vì phần lớn mấy người này vóc dáng nhỏ nhắn, nên ắt hẳn là một đoàn thiếu nữ, Tông Nam kia nghĩ vậy thì không để ý họ, trực tiếp đi qua.

Mắt thấy sắp đụng phải thiếu nữ đi trước, ngay lúc đó lóe lên một tia

sáng hình chữ thập, trên lồng ngực Tông Nam kia lập tức xuất hiện hình chữ thập nhuộm đầy máu tươi! Quần áo cũng rách nát không còn nguyên vẹn! Những người xung quanh cũng thi nhau hít một ngụm khí lạnh, rối rít nói: “Thập Huyết Quang! Tổ chức Đệ nhất sát thủ của đại lục Tạp Nhĩ Tháp!”

Tên Tông Nam không biết đã té xuống đất từ bao giờ, bị dọa sợ đến nỗi run rẩy co quắp người lại.

Chương 531: Gặp lại cố nhân

(9)

Người rút kiếm, chính là một trong mấy cô gái đi phía sau, họ đeo khăn che mặt, lạnh lùng nói:

“Đồ không có mắt, không nhìn thấy thiếu cung chủ của bọn ta sao? Hôm nay tâm tình thiếu cung chủ chúng ta tốt, nên tha cho nhà ngươi một mạng đấy!”

“Đa... Đa tạ thiếu cung chủ, tiểu nhân không dám nữa...”

Toàn thân Tông Nam lạnh run, đúng là mắt mù mới gặp phải một tên tổ tông thế này! Cô gái đi đầu tiên, cũng chính là người được bọn họ cung kính gọi là thiếu cung chủ, nàng chẳng thèm liếc hắt lấy một cái, ở đây đều là những đoàn lính đánh thuê nhỏ xíu không được tích sự gì, căn bản không đáng lọt vào mắt nàng.

Nhưng ở nơi người này vừa đi khỏi, lại có một người rất kỳ quái ngồi đó, mang mặt nạ quý trên mặt, lạnh lùng thoát tục, giống như bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng không thể khiến nàng mảy may chú ý.

Cho dù vừa rồi ở đây xảy ra chuyện, nàng hình như cũng không buồn liếc mắt qua một cái.

Người này, sao lại có thể lạnh lùng bình tĩnh đến thế? Lạnh nhạt tới nỗi... Thiếu cung chủ kia vừa quay người, đang muốn đi về bên này, đột nhiên phía trước có người hô lên: “Tề Vương tới!”

Người của mấy đoàn lính đánh thuê nhỏ bên này cũng lập tức vội vàng đứng lên, rồi rít nhìn về phía trước.

Thiếu cung chủ kia cũng thu hồi ánh mắt, mang theo người của mình rời khỏi.

“Vương, hình như mấy vị giám khảo của cuộc tỷ thí lần này đều đến rồi.

”

A Tát Lô chạy tới thông báo tin tức, mang theo nụ cười gian: “Người được xưng Tề Vương kia trông thật là, ờ... Tuyệt sắc khuynh thành.

”

“Tiểu tử ngươi, rốt cuộc là đi xem cái gì vậy hả!”

Cát Khắc trừng mắt nhìn một cái.

A Tát Lô cười hì hì, nói: “Không nhìn không được mà, những cô nàng lính đánh thuê kia chen lấn như điên như dại, ta chỉ tò mò nhìn sơ qua vài cái mà thôi.

”

“Không có tiền đồ!”

Hoàng Bắc Nguyệt hờ hững lắng nghe, không có phản ứng gì quá lớn, thuận miệng hỏi: “Giám khảo có những ai?”

“Theo ta được biết, Bắc Diêu quốc có Tề Vương và Quyền Vương, Nam Dục quốc có Thương Hà viện trưởng, Tây Nhung quốc có quốc

sư Thiên Đại Mê Ly, còn có người đồng hành với chúng ta ban này, Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ, cũng là một trong những giám khảo.

”

“Lạc Lạc vậy mà cũng là giám khảo?”

Hoàng Bắc Nguyệt bất giác nhếch khóe miệng, tốt xấu gì đồ đệ của nàng cũng không làm mất mặt nàng, chẳng qua Lạc Lạc cũng là đại biểu cho cả gia tộc Bố Cát Nhĩ khổng lồ.

“Còn có một vị giám khảo chưa tới, nghe nói là Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần của Đông Ly quốc!”

A Tát Lôi bổ sung, “Còn lại thì không biết.

”

“Ngụy Vũ Thần?”

Hoàng Bắc Nguyệt nguy hiểm mà nheo mắt, không ngờ lại gặp gỡ tên khốn đó ở ngay đây! A Tát Lôi gật đầu, nói: “Vương, chúng ta không qua đây xem thử sao?”

“Các người muốn xem thì cứ đi đi, ở đây ngọt ngào quá, ta ra ngoài đi loanh quanh một chút.

”

“Vâng, Vương, xin ngài cẩn thận!”

Mấy người này đều là lần đầu tiên ra ngoài, nghe thấy có thể hoạt động tự do, bọn họ đều rất cao hứng.

Một mình Hoàng Bắc Nguyệt đi ra bên ngoài doanh địa của lính đánh thuê, nơi đây là một vùng bình nguyên, vào buổi tối, có gió đêm chầm chậm thổi tới và ánh hoàng hôn ở đằng xa cùng cây cối xanh tươi, thật có mấy phần thơ mộng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngả mình trên một tảng đá rất lớn mà nàng tìm được, để cho gió thổi lên mặt mình, vừa định lấy mặt nạ xuống cho thoáng khí, thì cách đó không xa đột nhiên có tiếng bước chân vang lên.

Tiếng bước chân đó đi đến phía sau tảng đá lớn liền dừng lại, sau đó một tiếng bước chân nhón nhờ tựa đặc khác cũng từ một bên khác đi tới.

“Tề Vương điện hạ, xin nhất định phải đến chỗ hện, công chúa chờ ngài!”

Một thanh âm trong trẻo của thiếu nữ truyền tới.

Hoàng Bắc Nguyệt nhướng mày, Tề Vương? “Nhất định phải tới!”

Thiếu nữ nói xong, vội vàng rời khỏi, giống như sợ bị người khác nhìn thấy.

Gió đêm từ phương xa thổi tới, mang theo làn hương cỏ xanh thoang thoảng, tiếng bước chân của người kia vẫn chưa rời khỏi.

Chương 532: Gặp lại cố nhân (10)

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngồi dậy từ trên tảng đá, hai tay chống ra sau, hơi nghiêng đầu, nhìn nam tử trẻ tuổi mặc bạch y đứng sau tảng đá.

Người đó cũng nghe thấy động tĩnh của nàng, lập tức xoay người, đôi mắt màu tím nhạt nhìn chăm chăm vào nàng, có chút sắc bén.

Dung mạo tuyệt sắc, vẫn câu hồn đoạt phách như xưa.

“Người là ai?”

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình ngẩn ngơ, hơi nheo mắt, không dùng giọng giả, chỉ thản nhiên nói: “Ta theo hẹn mà đến.

”

Người kia nhíu mày, hiển nhiên nghe không hiểu, đang định ngưng thần suy nghĩ kỹ lại, có phải là đã từng tiếp xúc với người mặt quỷ quái này ở đâu đó hay không.

Hắn còn chưa nghĩ xong, thì một luồng khí mang theo hàn băng lạnh lẽo đã đánh lên lồng ngực của hắn, vừa nhanh vừa chuẩn! Tề Vương kia vội vàng lùi lại, trên mặt nổi lên vẻ sắc bén, có chút hung ác, thấy không thể tránh né hàn băng, liền vươn tay một cái, một thanh loan nguyệt đao tức thì xuất hiện trong tay, mũi đao lóe sáng, sẵn sàng nghênh đón hàn băng kia! BANG -- Một tiếng vang lên,

hàn băng bị loan nguyệt đao chặn đứng, nhưng thân thể của Tề Vương kia cũng bị đẩy mạnh về phía sau, hấn loạn choạng vài bước, khiếp sợ ngẩng đầu nhìn người đeo mặt nạ quý này! “Người là ai?”

Hấn lạnh lùng quát, thực lực người này hùng mạnh như thế, chẳng lẽ là người trong đoàn lính đánh thuê lớn nào? Vì sao trước nay hấn chưa từng nghe nói có cao thủ kỳ quái như vậy xuất hiện? “Vấn đề này phải là ta hỏi người mới đúng.

”

Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt xuất ra một chiêu, thì không tiếp tục ra tay nữa, chỉ khoanh tay, đứng thẳng người trên tảng đá lớn, dùng tư thế cao cao tại thượng nhìn xuống cái người tự xưng “Tề Vương”

này! Sắc mặt Tề Vương đỏ cứng đờ, nói: “Ta là Tề Vương của Bắc Diệu quốc, người là ai mà lại dám vô lễ với bốn vương?”

“Đường đường là Tề Vương, ngay cả một chiêu của ta cũng đỡ không nổi, thực lực yếu ớt đến nỗi khiến cho người ta thất vọng quá.

”

Trên khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt đã có chút âm u.

Người đó sừng sốt, có chút không tự nhiên mà nói: “Bốn vương từ nhỏ thân thể đã yếu đuối, không giỏi tập võ, thực lực không thể so sánh với cao thủ có thiên phú!”

Ánh mắt của Hoàng Bắc nguyệt đã lạnh đến cực điểm, trong giọng nói cũng tràn ngập sát khí: “Ta cảnh cáo người, nếu người còn dám mạo nhận hấn, ta sẽ lập tức giết người.

”

Đối với lời của nàng, người kia vẫn có mấy phần sợ hãi, dù sao sau một chiêu vừa rồi, hắn đã biết được thực lực của người này thật là sâu không thể lường, vô cùng khủng bố! Nàng nói muốn lấy mạng hắn, đó tuyệt đối không phải nói giỡn! “Các hạ rốt cuộc là ai? Chuyện của Bắc Diêu quốc chúng ta, xin các hạ đừng hỏi nhiều!”

Dưới tình thế bất đắc dĩ, người kia chỉ có thể nói như vậy.

Lời này chẳng khác nào đã thừa nhận, hắn không phải Phong Liên Dực! Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lóe lên hàn quang, trong lòng chẳng hiểu sao lại trở nên gắt gỏng: “Ta cứ thích hỏi nhiều, người làm gì được ta nào?”

“Người...”

Người đó phẫn nộ, lại chuyển sang uy hiếp, “Các hạ, đừng quên đây là Bắc Diêu quốc!”

“Uy hiếp ta? Người chán sống rồi!”

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt toát ra sát khí, thành linh duỗi tay vung ra một sợi băng vũ, ánh sáng lạnh lẽo bang giá chỉ trong chớp mắt đã khiến không khí xung quanh giảm đi mấy độ! Người kia vội vàng lùi lại, trong mắt là nỗi sợ hãi tột cùng, gương mặt hắn lúc này giống hệt biểu cảm Phong Liên Dực ngày đó như đúc, thật có chút buồn cười.

Bất luận là hình tượng quý công tử nhẹ nhàng thoát nhìn phong nhã tuấn dật, hay là hình tượng cao thủ Tu La thành âm độc thần bí, tất cả đều mang một vẻ như mây bay gió thoảng, dù trời long đất lở

cũng không thể khiến ánh mắt hắn có một chút thay đổi.

Người này giả cũng quá không giống rồi! “Người, người vì sao lại có...”

Người kia vừa mở miệng định hỏi, băng vũ trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đã biến thành tuyết ảnh chiến đao!

Chương 533: Giả mạo Tề vương (1)

Rạch một nhát đao giữa không trung, từng miếng băng sắc bén thi nhau trời lên từ mặt đất.

Mặc kệ người kia có lùi lại bao nhiêu bước, những mảnh băng kia vẫn cứ đuổi theo hắn! Mà hắn chỉ có thể hết lần này đến lần khác vung loan nguyệt đao tứ tung, dùng thuộc tính hỏa của đao hết lần này đến lần khác chặt đứt tảng băng! Nhưng thực lực của hắn yếu hơn Hoàng Bắc Nguyệt rất nhiều, thoáng chốc đã không chống đỡ nổi những tảng băng kia, dưới chân chỉ khựng lại một cái, đột nhiên một cây băng đã xuyên từ dưới đất qua một bắp chân của hắn! Hắn ngã nhào xuống đất, bất chấp tất cả, cũng lo không nổi việc động tĩnh quá lớn có thể dẫn tới đám lính đánh thuê ở trong doanh địa bên kia, người mang mặt nạ quý này thực sự quá biến thái, nếu không triệu hoán linh thú ra thì chỉ có nước chết! “Hỏa Mục Đại Băng Điều!”

Một ánh lửa bùng bùng sượt qua, người kia đã được ngọn lửa bao lấy, quần lên giữa không trung, những tảng băng kia hung hãn dựng lên từ mặt đất, suýt chút nữa thôi, thân thể của hắn đã bị những mũi băng nhọn hoắt chọc thủng rồi! Người nọ toát mồ hôi lạnh.

Hỏa Mục Đại Băng Điều là linh thú cấp mười hai thuộc tính hỏa, toàn thân tắm trong ngọn lửa hừng hực, đôi mắt đỏ thẫm một màu, nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Nguyệt mà ré lên một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh: “Linh thú cấp mười hai cũng dám hò hét trước mặt ta? Băng Linh Huyền Điều!”

Nếu không phải mấy ngày nay Tiểu Hồ tâm tình sa sút, và đang trong giai đoạn dưỡng thương, thì một khi Xích Kim Thánh Hồ đã ra tay, linh thú cấp mười hai này tuyệt đối phải lao mình chạy về không gian linh thú luôn ấy chứ! Sự khác biệt của thần thú và linh thú, nói là một trời một vực cũng không ngoa! Có điều, Băng Linh Huyền Diệu là một trong “ngũ linh”

, cũng là siêu cấp linh thú, đối mặt với linh thú cấp mười hai thì chẳng hề gì! Băng Linh Huyền Diệu mang theo một làn khí lạnh thấu xương, chưa xuất hiện đã phóng ra một trận gió tuyết cuồng bạo bổ nhào về phía Hỏa Mục Đại Băng Diệu! Đại bàng rú một tiếng, vừa lùi về sau, vừa không chịu yếu thế mà đáp trả bằng một đám lửa cuồn cuộn.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tuyết ảnh chiến đao ngăn chặn, ngọn lửa kia lập tức bị chặt thành hai mảnh, nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, xuyên qua trung tâm ngọn lửa.

“Đừng đánh nữa! Ngài là Bắc Nguyệt quận chúa!”

Người kia cũng rất gian nan mà xuyên ra khỏi cơn lốc băng tuyết của Băng Linh Huyền Diệu, vừa nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đang đờ đờ sạt khí, liền lập tức hét lớn! Hoàng Bắc Nguyệt hơi sửng sốt, lại có thể dựa vào Băng Linh Huyền Diệu đã nhận ra nàng? Căn cứ vào tin tức mà hai ngày nay nghe ngóng được, gần như không có ai biết chuyện Bắc Nguyệt quận chúa chính là Hí Thiên, cái ngày nàng đã bộc lộ thân phận, chỉ có Hồng Liên và Mạnh Kỳ Thiên của Quang Diệu điện, còn có Chiến Dã và Anh Dạ ở đấy.

Hai nhóm người này đều sẽ không rảnh đến mức tuyên truyền chuyện của nàng cho toàn thiên hạ đều biết, trừ Anh Dạ công chúa đã nói cho Lạc Lạc, cái thân phận này của nàng vẫn là bí mật.

Nhưng ngoại trừ những người này, người biết thân phận nàng chỉ có

Phương di nương và Phong Liên Dực mà thôi! Phương di nương thì không dám nói lung tung, người này cũng không phải Phong Liên Dực, vậy hẳn, là người của Phong Liên Dực? Hoàng Bắc Nguyệt dừng lại, liếc xéo hẳn: “Người là ai?”

“Là ta!”

Người kia nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu xong đã hoài nghi rồi, bây giờ nghe nàng hỏi như thế, liền hoàn toàn xác định thân phận của nàng.

Trên khuôn mặt của Phong Liên Dực kia, tức thì lộ ra thần sắc mừng rỡ, hẳn vươn tay, xé mặt nạ trên mặt xuống, lộ ra một gương mặt trẻ tuổi tuấn tú.

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt nhìn hẳn một hồi, nói: “Vũ Văn Địch?”

“Bắc Nguyệt quận chúa còn nhớ tới ta, thật tốt quá, ta...”

Người phía sau mặt nạ, quả nhiên chính là người luôn trung thành đi theo Phong Liên Dực khi còn ở Nam Dực quốc năm đó, Vũ Văn Địch!

Chương 534: Giả mạo Tề vương (2)

“Đi trước đã!”

Động tĩnh quá lớn đã khiến những lính đánh thuê bên kia chú ý, có khí tức của rất nhiều người đang di chuyển sang bên này, Hoàng Bắc Nguyệt bỏ lại một câu, liền cưỡi Băng Linh Huyền Đế bay ra chỗ khác.

Vũ Văn Địch đã xé mặt nạ xuống, đương nhiên không thể để ai nhìn thấy, cho nên cũng lập tức đi theo. Bọn họ vừa mới đi khỏi, ngay sau đó đã có một toán lính đánh thuê chạy tới, nhìn thấy một đồng hàn băng nhọn hoắt trên mặt đất, đều lộ ra thần sắc kinh ngạc. “Xem ra vừa rồi có cao thủ đã chiến đấu ở đây! Nhìn những lớp băng kia, trình độ này tuyệt đối là dấu tích của cửu tinh triệu hoán sư!”

“Còn có vệt lửa cháy đen lưu lại, cũng là dấu tích của cửu tinh triệu hoán sư!”

“Trận chiến của hai vị cửu tinh triệu hoán sư.

Đây... Đây là cao thủ của phe nào chứ, còn chưa lên lôi đài đã đấu riêng trước rồi?”

Mọi người quay đầu nhìn nhau, các đoàn lính đánh thuê lớn đều biểu thị mình vô can, cao thủ của bọn họ đâu có dễ dàng ra tay chiến đấu chứ? “Chắc chắc, băng này, ối...”

Một người vươn tay sờ miếng băng kia, tức thì rút tay lại, lật ngón

tay, nó đã bị khí lạnh cực hàn cắt qua làm máu chảy như nước! Mọi người đều giật mình hãi hùng, đây, đây là hàn băng gì vậy? Sao có thể lợi hại như thế? “Thương Hà viện trưởng! Ngài đến xem bên này!”

Mấy lính đánh thuê của Nam Dực quốc dẫn theo Thương Hà viện trưởng râu dài phát phơ, tiên phong đạo cốt đi tới. Lính đánh thuê ở đây đều lộ ra thần sắc tôn kính, cho dù không phải người của Nam Dực quốc, nhưng đối với cường giả đức cao vọng trọng như thế, mọi người đều vô cùng kính trọng. Thương Hà viện trưởng cúi đầu nhìn lớp băng, ông vươn ngón tay, đầu ngón tay được xoay quanh bởi khí xoáy, lướt qua từng cây băng, cuối cùng hơi nhíu mày lại. “Băng Linh Huyền Diệu?”

Ông thì thầm một tiếng, bởi vì không chắc chắn, nên không muốn tạo nghi hoặc cho mọi người xung quanh. Nhưng thiếu cung chủ Thánh Huyết cung đứng gần ông nhất cũng đang nhìn những miếng băng kia, vừa định vươn tay ra, đã nghe thấy tiếng của Thương Hà viện trưởng, âm thanh rất nhỏ, nàng không nghe rõ lắm, nhưng vẫn ngẩn ra. “Thương Hà viện trưởng?”

Thiếu nữ lạnh lùng cất tiếng, rõ ràng là giọng điệu đầy nghi ngờ. Thương Hà viện trưởng vội vàng ngẩng đầu, nói: “Quả thật là một vị cao thủ thực lực không tầm thường!”

“Có phải Viện trưởng đã nhận ra ai rồi không?”

Thiếu cung chủ kia hỏi. “Cao thủ mang thuộc tính băng nhiều như thế, lão phu sao có thể nhận ra được?”

Thương Hà viện trưởng lắc đầu. Mặc dù như thế, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi phân vân lưỡng lự. Linh thú có thuộc tính băng thông thường rất khó có thể nhận ra, nhưng Băng Linh Huyền Diệu

một trong “ngũ linh”

, vẫn có dấu vết để nhận biết, người sống đã hàng chục năm nay, hơn nữa lại từng trải, có kinh nghiệm phong phú như Thương Hà viện trưởng, đương nhiên ánh mắt phải tốt hơn người khác. Chỉ là cửu tinh triệu hoán sư Hí Thiên nổi danh ở thành Lâm Hoài năm đó, về sau lại mai danh ẩn tích, chưa từng xuất hiện lần nào nữa, ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cũng biến mất cùng hắn. Trên cả đại lục Tạt Nhĩ Tháp, không còn một chút tin tức nào liên quan đến Hí Thiên và Băng Linh Huyền Diệu nữa. Có người nói Hí Thiên có lẽ đã bị người của Quang Diệu Điện âm thầm dẹp bỏ rồi, dù sao thì chuyện Tư Mã Quy Yển năm đó, cũng đã khiến cho lòng người hoảng hốt không thôi. Nhưng hôm nay trong miếng băng này ẩn chứa cực hàn chi khí cường đại, vô cùng giống với Băng Linh Huyền Diệu năm đó! Nhưng giống thì giống, cũng đâu thể nào chắc chắn được! Thiếu cung chủ kia nghi hoặc nhìn ông, đằng sau lớp khăn đen che mặt, hình như thấp thoáng nhìn thấy một đôi mắt rét buốt đóng đầy thù hận. Thương Hà viện trưởng ngẩn ra, sau đó cười nói: “Chuyện này vẫn là trở về xin Tề Vương điều tra lại thôi, Liên minh Lính đánh thuê là chuyện quan trọng, nếu đã muốn lập lời đài tử thí, thì quyết không cho phép lén lút so đấu tay đôi thế này!”

Chương 535: Giả mạo Tề vương (3)

“Thương Hà viện trưởng nói phải!”

Mọi người nhao nhao gật đầu đồng ý, sau đó vây quanh Thương Hà viện trưởng cùng nhau đi về phía doanh địa, định xin Tề Vương điều tra.

Chỉ còn người của Thánh Huyết cung vẫn ở nguyên tại chỗ, mấy đệ tử đi tới, nhìn thiếu cung chủ đang ngẩn ngơ xuất thần bên cạnh lớp băng, hỏi: “Thiếu cung chủ, người có phát hiện gì sao?”

“Có lẽ người mà ta muốn tìm đã xuất hiện rồi.”

Thiếu cung chủ kia lạnh lùng nói, ngón tay dưới tay áo hung hăng nắm chặt. Một đệ tử cười nói: “Chúc mừng thiếu cung chủ! Tìm được người này, nên làm thế nào đây?”

“Tuyệt đối không hạ thủ lưu tình!”

Giọng nói âm độc vang lên. “Vâng!”

Mấy tên đệ tử cao hứng gật đầu. Đến một sơn cốc không người, Hoàng Bắc Nguyệt tháo mặt nạ xuống, đã bị nhận ra rồi thì đeo mặt nạ cũng vô nghĩa. Vũ Văn Địch đi ở phía sau nhìn thấy khuôn mặt của nàng thì hơi sửng sốt, nói: “Thật giống!”

“Giống Hồng Liên?”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch khóe môi, năm đó nàng cũng đã thấy Hồng Liên, dung mạo kia quả thật vô cùng giống nàng, mà theo tuổi tác dần lớn, nàng hẳn là càng ngày càng giống Hồng Liên. Bởi vì tướng mạo của Hồng Liên chính là dáng vẻ của nàng sau khi lớn lên! Vũ Văn Địch gật đầu, nói: “Người của Quang Diệu Điện cũng tới, năm năm qua, thực lực của Hồng Liên cũng tăng lên đáng kể, Thôn Thiên Hồng Mãng đã tiến hóa thành thần thú, nghe nói Thánh Quân của Quang Diệu Điện đặc biệt coi trọng nàng ta, ban cho nàng không ít bảo khí.”

“Hồng Liên này, sớm muộn gì ta cũng sẽ xử lý ả!”

Vũ Văn Địch đương nhiên biết Hoàng Bắc Nguyệt không phải người hiền lành gì, Hồng Liên lợi hại bao nhiêu, thì tin rằng sau năm năm Hoàng Bắc Nguyệt cũng chẳng hề thua kém. Đang nghĩ như thế, về mặt Vũ Văn Địch có chút ngưng trọng, đã năm năm rồi... Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hẳn: “Vì sao phải giả mạo hẳn?”

“Ta cũng là bất đắc dĩ, Bắc Diệu quốc không thể không có Tề Vương!”

Vũ Văn Địch nặng nề nói. Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, Vũ Văn Địch nói như thể Phong Liên Dực không có mặt tại Bắc Diệu quốc này vậy! “Hắn đang ở đâu?”

“Tu La thành!”

Vũ Văn Địch nói: “Một tháng trước, Tề Vương đã đi Tu La thành, từ đó không trở lại nữa.

Nhưng Tề Vương trước khi đi từng căn dặn ta, nếu mười ngày sau hẳn không quay về, thì bảo ta giả dạng hẳn trấn giữ Bắc Diệu quốc, không được để cho Quyền Vương và Hoàng hậu phát hiện!”

“Y người là, trước khi hấn đi, đã biết mình có khả năng không thể trở về?”

Vũ Văn Địch gật đầu, hai tay nắm chặt: “Bắc Nguyệt quận chúa, ta có bản đồ của Tu La thành, bởi thế mới lấy danh nghĩa của Tề Vương tổ chức Đại hội Liên minh lính đánh thuê lần này, hi vọng có thể lợi dụng cao thủ của các nước, xông vào Tu La thành...”

“Người muốn đi cứu hấn?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười một tiếng: “Người có từng nghĩ tới người của Tu La thành vì sao muốn cầm tù hấn không?”

“Ta không rõ, theo lý mà nói, Âm Hậu sẽ không làm thế với hấn, dù sao thì...”

Vũ Văn Địch ra sức cắn răng, ngẩng đầu liếc Hoàng Bắc Nguyệt một cái, nói: “Tề Vương sinh ra ở Tu La thành, cũng không phải hoàng tộc chính thống của Bắc Diệu quốc.”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu, ánh mắt hờ hững: “Chẳng trách, Hoàng hậu Bắc Diệu quốc lại đối xử với hấn như thế.”

Vũ Văn Địch cười khổ một tiếng: “Hoàng hậu vốn không hay biết chuyện này, sở dĩ nàng tàn nhẫn với Tề Vương, là bởi vì Tề Vương không mang một nét nào giống nàng, cộng thêm tư tình của Hoàng hậu và Quyền Vương, cho nên Tề Vương mới bị đưa đến Nam Dục quốc làm con tin.”

“Tranh đấu trong hoàng tộc, chẳng qua do hấn xui xẻo, nên mới trở thành một vật hi sinh.”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ thở dài một tiếng, trong lòng có chút buồn bực, “Liên minh lính đánh thuê, thật sự có thể xông vào Tu La thành ư?”

Chương 536: Giả mạo Tề vương (4)

“Trừ ra như vậy, ta nghĩ không ra biện pháp khác, trong Tu La thành có không ít cơ quan cùng trận pháp, giờ đây năm loại nguyên khí phối hợp với nhau mới có thể mở ra, cho nên, lấy liên minh lính đánh thuê đi vào đúng là biện pháp tốt nhất, bởi vì cao thủ đông đảo, hơn nữa tất cả mọi người bất đồng thuộc tính, đến lúc đó có thể hợp tác.”

Vũ Văn Địch đem kế hoạch của chính mình nói ra, nhìn về mặt Hoàng Bắc Nguyệt, chậm rãi cười nói: “Đám lính đánh thuê này biết có thể xông vào Tu La thành, không biết sẽ vui mừng biết bao nhiêu, trong Tu La thành bảo vật phong phú, có những thứ trân quý mà bọn họ mới chỉ được nghe qua mà thôi, nếu tùy tiện chiếm được một cái, bọn họ cũng là có lời.”

“Giao dịch công bằng mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết sở dĩ đám lính đánh thuê này tích cực như vậy còn không phải vì trong Tu La thành có nhiều bảo vật hay sao. Tựa như Tông Nam của Thập Hổ dong binh đoàn! Vũ Văn Địch cung cấp bản đồ và bọn họ cung cấp nhân lực, theo như yêu cầu mà thôi. “Bắc Nguyệt quận chúa, lúc này ngươi có thể gia nhập liên minh hay không?”

Vũ Văn Địch có chút chờ mong hỏi. Vị Bắc Nguyệt quận chúa này tính tình cao ngạo lãnh đạm, giống như ngọn gió phiêu tán khắp nơi, năm năm đến một ít tin tức cũng không có, thật sự đoán không ra nàng có chút tình cảm nào với Tề vương hay không. Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mím môi, trầm mặc một chút, nói: “Bảo vật của Tu

La thành ta không cần, hơn nữa nơi nguy hiểm như vậy, không đáng để ta đi chịu chết.”

Vẻ mặt Vũ Văn Địch trong nháy mắt trở nên vô cùng thất vọng, trong lòng ngũ vị tạp trần, thật sự chờ đợi nhiều năm của Tề vương như vậy cảm thấy không đáng! “Bắc Nguyệt quận chúa không tham gia, ta cũng không miễn cưỡng.”

Vũ Văn Địch gật đầu, trong lòng mang theo cảm giác chua xót và thất vọng, thật sự là so với Phong Liên Dục còn cảm thấy khổ sở hơn! May mà hôm nay ở chỗ này không phải Tề vương, nếu không nghe được lời tuyệt tình như thế có lẽ đã thương tâm muốn chết! Hoàng Bắc Nguyệt uể oải dựa vào một thân cây trong sơn cốc, trong tay cầm mặt nạ, chậm rãi đeo lên trên mặt, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên.

“Năm năm trước ta đã đáp ứng hần, sẽ đến Bắc Diệu quốc gặp hần, lần này ta đến là để phó ước.”

Ngữ khí thản nhiên, nghe không ra có thâm ý gì. Vũ Văn Địch sửng sốt một chút, tựa hồ không hiểu rõ. Hoàng Bắc Nguyệt đã đeo lên mặt nạ, chậm rãi hướng về phía bên ngoài sơn cốc vừa đi vừa tản mạn nói: “Mặc kệ hần ở nơi nào, ta đều đi gặp hần một lần, ta không thích thất ước.”

Lời đã nói xong rõ ràng như vậy, Vũ Văn Địch sao có thể còn không rõ, trong lòng vừa xa sút nháy mắt đã nháy nhót lên, chỉ kém không nháy dựng lên! “Bắc Nguyệt quận chúa, Tề vương nhìn thấy ngươi, nhất định sẽ rất vui mừng!”

“Có đúng không?”

Hoàng Bắc Nguyệt từ chối cho ý kiến, “Không biết ta gặp hần có thể

vui vẻ hay không.”

Vũ Văn Địch gãi gãi đầu, cười đến tí cả mắt, nhanh chóng đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, nói: “Quận chúa, còn nhớ rõ năm đó người xông vào phủ con tin, nghe được Tề vương đàn một khúc 《Nguyệt Phách》 không?”

Hoàng Bắc Nguyệt không phải người thích nói dối, tính tình sáng khoái dũng cảm, nói dối đối với nàng mà nói là không có khả năng, nên đáp: “Nhớ kỹ.”

Vũ Văn Địch cười nói: “Đó là Tề vương sáng tác cho người, khúc phổ đầy đủ Tề vương vẫn bảo tồn, ta đến đây đưa cho người, đó là tâm ý của tề vương điện hạ.”

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xoay người, ngón tay nhẹ nhàng chạm vào vành tai, cười nhẹ hỏi: “Năm đó ta mới mười hai tuổi, Tề vương của các người đối với ta là có tâm ý gì?”

Người trong cuộc không có ở đây, nàng muốn vui đùa cũng không cần cấm kỵ gì, cho dù là đùa giỡn chính bản thân mình cũng không có cảm giác gì.

Chương 537: Giả mạo Tề vương (5)

Hơn nữa, tính cách nàng trong trẻo lạnh lùng, cũng rất hiếm khi cười mở vui đùa như vậy.

Vì thế, trái tim Vũ Văn Địch nhất thời loạn nhịp, mặt đỏ bừng, có vài phần xấu hổ nói: “ Cái kia, quận chúa nghe xong, tự sẽ rõ “. Nói xong ho khan một tiếng: “ Liên minh bên kia còn có chuyện, ta đi trước một bước”

. Một lần mang lên mặt nạ Phong Liên Dục, Vũ Văn Địch ho nhẹ một tiếng, hướng Hoàng Bắc Nguyệt cười nham nhảm, rồi bước đi. Gió thổi qua, lòng hắn có chút lo âu, lúc này chuyện Tề vương bị nhốt phát sinh quá đột biến, hắn nghĩ mãi không ra, đến tột cùng là tại sao bọn họ lại đối xử với Tề vương như vậy. Tu La thành đúng là nơi đoạn tình tuyệt ái, chẳng lẽ bên trong còn che dấu điều gì? Vũ Văn Địch cùng Hoàng Bắc Nguyệt một trước một sau quay lại doanh địa lính đánh thuê, không ít người đã thấy nàng và Tề vương cùng nhau nói lời từ biệt, cách đối đãi với nàng trở nên vô cùng hữu lễ tôn kính. Không ít người bồn chồn: “Người kia đến tột cùng lai lịch thế nào? Tại sao ngay cả Tề vương cũng đối với nàng ba phần nhượng bộ? “ Hoàng Bắc Nguyệt trở lại trong doanh địa, ai cũng tò mò nhưng không ai dám hỏi, chỉ có A Tát Lô luôn thẳng thắn, hỏi: ”

Vương, Tề vương kia, hình như ngươi có quen biết hắn? “ Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “ Không tính là quen biết, trước kia có vài phần giao tình thôi “ “Tề vương là nhân vật tuyệt thế vô song, cùng vương của chúng ta, thật sự rất xứng đôi!”

A Tát Lôi đột nhiên cười rộ lên, xoay người hỏi vài người phía sau, “Các người xem ta nói có đúng không?” Mọi người thi nhau gật đầu, bỗng liên tưởng đến Hoàng Bắc Nguyệt trong bộ dáng nữ trang xinh đẹp khuyh thành rất hợp với bộ dáng yêu nguyệt tuyệt sắc của Tề vương! Đúng chung một chỗ đúng như là trời đất tạo nên, trai tài gái sắc.

Tuy nàng tính tình cổ quái nhưng bọn họ biết vương là một nhân vật xuất sắc đến bậc nào. “Vương, tương lai người làm hoàng hậu Bắc Diệu quốc, chúng ta cũng sẽ đi theo làm quan!” “Đúng! Đến lúc đó ta muốn theo vương, làm thủ vệ cũng không sao!”

“Vương, chúng ta rất sung bái người!” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, đang cầm một ly trà nghe thấy vậy, bỗng nhiên ngẩng đầu cười hai tiếng.

“Các người nằm mơ đi, cẩn thận ta mang các người ném về rừng rậm” “Vương! Người không nên nhỏ mọn như vậy! Người làm hoàng hậu sao có thể đem chúng ta ném trở về?!”

A Tát Lôi cười nói. Mọi người cùng nhau cười to, không nghĩ ra bình thường vương lạnh lùng nghiêm túc lại có thể chế nhạo người như vậy, hơn nữa miệng lưỡi còn rất thâm độc nữa! “Đi đi, các người đừng ở đây hồ đồ nữa, vương chúng ta tôn quý như thế sao có thể đành làm hoàng hậu của một quốc gia? Chỉ có bá chủ thiên hạ mới xứng”. Cát Khắc ngưỡng mộ Hoàng Bắc Nguyệt đều xuất phát từ nội tâm, nghe bọn họ đùa giỡn như thế bèn đi tới dội nước lã. Vị trí hoàng hậu mặc dù tôn quý, nhưng Già Dạ Chi Vương với khí phách cùng thực lực như thế mà chỉ làm hoàng hậu thì không thực đáng. Hoàng Bắc Nguyệt đang uống trà, bỗng dừng lại một chút chỉ vào Cát Khắc nói: “Lời này, ta thích nghe!”

Chương 538: Giả mạo Tề vương (6)

Đám người A Tát Lô sững sốt một chút, sau đó mọi người cũng kịp phản ứng.

Đúng vậy! Già Dạ Chi Vương của bọn họ, trí tuệ cùng khí phách như thế, chỉ là ngôi vị hoàng hậu thì sao xứng được? Mặc dù trước đây chưa từng có chuyện nữ nhân xưng vương xưng bá, nhưng cũng không thể nói là phụ nữ thì không làm được! Nhóm nam nhân này hoàn toàn bội phục Già Dạ Chi Vương, tương lai nàng trở thành vua, bọn họ sẽ tuyệt đối ủng hộ! “ Cát Khắc đại ca vẫn là hiểu chuyện nhất! ”

A Tát Lô giơ ngón tay cái lên.

Cát Khắc ha ha cười lớn một tiếng nói: “Dù thế nào đi chăng nữa, ta cũng tuyệt đối ủng hộ Già Dạ Chi Vương! Thề chết theo ngài, không rời không bỏ! ”

“Chúng ta cũng vậy! Thề chết theo ngài, không rời không bỏ! ”

Những thanh niên trong lều cũng rít phát thề.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bọn họ cười, nói: “ Xem ra vì các ngươi, sau này ta phải cố gắng mới được.”

A Tát Lô nói: “ Vương, thật ra thì ngươi làm hoàng hậu cũng không sao, nếu chán thì đập tên hoàng đế xuống, chính mình làm lão đại!”

“Đúng! Ha ha ha ! ”

Ít khi tâm tình tốt như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cười lên cùng bọn họ, sau đó bèn đứng lên nói: “Ăn cơm xong, chúng ta sẽ vào thành một chuyến, chỉ cần A Lệ Nhã đi theo ta là được, những người khác ở lại canh giữ, nhớ không được phép gây chuyện.

”

“Vương, ta cũng muốn đi!”

Cát Khắc vội vàng nói.

“Thế nào, còn lo lắng ta có chuyện gì sao?”

“Không

Cát Khắc gãi gãi gáy, thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ ai cũng không dám hoài nghi, có thể đối phó với thần thú lục giai, lần này vào Huy Kinh còn có gì phải lo lắng? “Nghe nói người của Quang Diệu Điện đang ở trong thành, xin người hãy cẩn thận.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, giơ tay với A Lệ Nhã: “Đi thôi.

”

Hai người cùng nhau hướng về phía nội thành, một người đeo mặt nạ quý dị mặc áo bào đen, một thiếu nữ áo xanh thanh lệ đi chung hoàn toàn có sự khác biệt rất lớn.

Giống như một người ở trong bóng tối, một người đứng dưới ánh mặt trời, quả là một tổ hợp rất kỳ quái.

Dọc theo đường đi có không ít người quay đầu nhìn bọn họ, A Lệ Nhã lần đầu tiên ra ngoài rất sợ bị nhiều người nhìn chăm chăm như vậy, có chút xấu hổ.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “ Ngay cả ánh mắt của người khác cũng sợ, sao có thể trở thành cường giả hùng bá một phương? ”

Ngực A Lệ Nhã phập phồng, cắn môi, nặng nề gật đầu: “Dạ!”

Sau đó ngẩng đầu uốn ngực đi theo nàng, cũng không quan tâm những ánh nhìn kia nữa.

Vào thành, độ phồn hoa của Huy Kinh không thua kém gì thành Lâm Hoài, ngã tư đường rộng lớn, cửa hàng san sát, hai ngày qua trong thành đến không ít lính đánh thuê, náo nhiệt hơn cả lễ hội.

Lúc này sắc trời đã tối, nhà nhà đều lên đèn, không ít trẻ con còn cầm đèn lồng ra ngoài chơi đùa.

Hoàng Bắc Nguyệt dừng chân tại một tửu lâu đông khách, bên trong cũng mau chóng kín chỗ, đều là lính đánh thuê đến từ nhiều quốc gia, có người đang lớn tiếng nghị luận cuộc so tài trên lôi đài hai ngày nữa.

Không ít cao thủ cũng được đem ra thảo luận cực kì kịch liệt.

Những thứ A Lệ Nhã nghe được mặc dù rất đặc sắc, chẳng qua đều là về cao thủ của nhà khác, người của bọn họ đều không được nhắc qua, nàng cũng không hiểu, vương rất có hứng thú với cao thủ nhà khác sao? Dường như nhìn ra được nghi ngờ của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói: “Nghe cho kĩ vào, những người bọn họ nhắc đến không chừng sẽ là đối thủ của ngươi trên lôi đài.

”

A Lệ Nhã lập tức ngồi thẳng người, vội vàng gật đầu, thì ra dụng ý của vương là như vậy. Mỗi binh đoàn lính đánh thuê đều căn cứ vào nhân số để lấy danh sách dự thi, đội ngũ hơn chục người của bọn họ đại khái chỉ có ba bốn ứng cử viên, cho nên nghe qua hoàn cảnh của đối thủ thì ra tay sẽ có lợi hơn.

Chương 539: Giả mạo Tề vương (7)

Nghĩ tới điều này, A Lệ Nhã cũng chuyên tâm nghe, những món ăn trên bàn cũng không đụng đũa.

Một lúc sau, người trong tửu lâu cũng rời đi phân nửa, trên phố có rất nhiều trẻ con xách đèn lồng theo để chơi đùa.

“Ui da!”

Một đứa trẻ đột nhiên hô lên, đèn lồng cũng rơi trên mặt đất.

Nghe thấy tiếng kêu kia, nhiều người cũng quay đầu lại nhìn, Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở bên cửa sổ của tửu lâu, ngẩng đầu đã có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Một đứa trẻ đang đùa bỡn không cẩn thận liền đụng vào chân của một người, người kia khí thế cường đại, mặc áo bào đen tinh xảo đắt tiền đang xoay lưng về phía bên này, đứa bé kia ngay lập tức bị đụng ngã, móng đau phải xoa liên tục.

Một đám trẻ con đang chơi ở đó thấy vậy, đỡ lấy bạn mình, đều là loại ghé con không sợ cọp, nhảy đến trước mặt người nọ: “Nhà người không có mắt à?”

Người nọ hơi quay đầu, trên người tản mát sát khí lãnh đạm.

“A? Thật sự là người mù!”

“A, người mù người mù!”

Lũ trẻ dường như phát hiện cái gì mới lạ, xách theo đèn lồng chạy quanh hẻm, vừa gọi vừa cười, lũ nhóc nào biết cái gì là làm tổn thương người khác, chỉ biết rằng chúng sẽ không bỏ qua người đã đụng vào đồng vào bạn của mình.

Người này dáng dấp cao lớn, bọn họ đánh không lại, nhưng lại có thể cười nhạo hẻm! “Những đứa trẻ kia quá ghê tởm!”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Lệ Nhã đỏ lên, tức giận muốn đi ra ngoài.

“Chúng ta có thể giúp hẻm được cả đời sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ ngồi một bên, một tay đặt phía sau tai, một tay xoay chén rượu, khẩu khí rất thản nhiên.

“ Nhưng.....”

A Lệ Nhã hiền lành mềm lòng, nhìn thấy người khác bị bắt nạt, nàng không nhìn được nên muốn đi giúp đỡ.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nói: “Có lẽ hẻm đã sớm quen với thế giới này, loài người nhẫn tâm, sao sẽ có người kịp thời xuất hiện giúp hẻm đây?”

Ánh mắt của A Lệ Nhã có chút phiếm hồng, hít mũi một cái: “Từ khi còn bé, thần cũng luôn bị người khác cười nhạo, thần không thích như vậy, nếu như có thể giúp tại sao lại không làm đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, A Lệ Nhã đã xoay người đi ra ngoài, nha đầu này

so với nàng năm đó còn nhiệt tình hơn.

Nàng trời sinh lạnh lùng, sao có thể để tâm đến những thứ như vậy.

Huống chi Mặc Liên, người không thể hiểu chuyện một chút sao? Biết rõ rằng mình cái gì cũng không hiểu, cũng không thể nhìn thấy, tại sao luôn đến tìm ta? Khẽ thở dài, Hoàng Bắc Nguyệt trả tiền rượu, đi ra ngoài.

“Người mù người mù!”

Những đứa trẻ kia vẫn không buông tha hô lên, A Lệ Nhã vừa ra khỏi đó, liền thả ra một nguyên khí thuộc tính thổ, những đứa trẻ kia bị hù dọa lập tức sợ hãi bỏ chạy.

Ngực A Lệ Nhã phập phồng, có chút xấu hổ ngẩng đầu lên, đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt kia, nhất thời sợ hết hồn, lui về sau một bước.

Mặc Liên rất nhạy cảm với cảm xúc của người khác, cảm giác được nàng đang sợ hãi, có chút tức giận, lạnh lùng nói một chữ: “Cút!”

A Lệ Nhã vốn là người nhát gan, bị cử chỉ lãnh khốc quỷ dị này dọa sợ đến mức không dám cử động.

“Vừa có chuyện gì xảy ra ở đây vậy? Người ta có lòng tốt giúp người, Người không cảm ơn còn dọa người khác?”

Thiếu niên anh tuấn từ trên tiểu lâu đi xuống, chính là Lạc Lạc.

Lạc Lạc thấy A Lệ Nhã có chút quen mắt, đi tới, ngẩng đầu thấy Mặc Liên, sắc mặt rất khó coi.

Chương 540: Giả mạo Tề vương (8)

“ Không trách được, ra là người của Quang Diệu Điện.”

Lạc Lạc nói không khách khí.

Dám cùng người của Quang Diệu Điện nói chuyện cũng chỉ có Lạc Lạc thiếu gia của gia tộc Bố Cát Nhĩ, vì thế lực quá mạnh mẽ nên không sợ bất luận kẻ nào, cho nên người ta nói đầu thai chính là một môn nghệ thuật.

Mặc Liên cũng không phải là người có tính tình tốt, nghe được lời của Lạc Lạc, sát khí trên người liền nòng nặc thêm mấy phần, có chút nguy hiểm ngẩng đầu lên, ánh đèn dầu ven đường chiếu lên đoá hoa kết ngạnh bên đuôi mắt, sắc thái có mấy phần mê ly.

Mắt thấy dường như sắp có tranh chấp, A Lệ Nhã vội vàng nói: “ Đa tạ Lạc Lạc thiếu gia, công tử nhà ta đang trong tửu lâu, ngài có muốn trò chuyện cùng công tử không? Trong lúc đồng hành có thể cảm giác được Lạc Lạc rất thích vương của bọn họ, có ý muốn kết giao.

“ Sao? ”

Lạc Lạc nghe được, với tính cách thẳng thắn không thêm để ý đến Mặc Liên nữa, sai bước hướng phía tửu lâu, vừa mới tới cửa đã nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi ra.

“ Dạ Nguyệt các hạ, người cũng tới? ”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu cười, ngẩng đầu liếc nhìn A Lệ Nhã, A Lệ Nhã cắn môi, nàng không biết thiếu niên mù này là người của Quang Diệu Điện, nếu sớm biết cũng sẽ không lỗ mãng đi ra như vậy.

Quả nhiên là kiến thức của vương rất rộng rãi, biết chuyện gì nên quản, chuyện gì không nên, nàng quá ngốc nghếch, gì cũng không biết, muốn làm chuyện tốt lại gây nên một đống phiền toái.

Nghĩ tới đây, A Lệ Nhã có chút áy náy, liếc nhìn thiếu niên quý dị có sắc mặt tái nhợt kia, cúi đầu nói: “ Lần sau người không nên ra ngoài một mình, rất nguy hiểm.

”

Thái độ của Mặc Liên hết sức lãnh đạm, giống như không thèm để vào tai.

Lạc Lạc ở bên kia xoay đầu lại, nói: “A Lệ Nhã cô nương, không cần nói với loại người như vậy, người giúp hắn nhưng hắn lại không biết cảm ơn người!”

“ Mặc Liên sẽ không gây chuyện, các người bắt nạt nhằm người rồi! ”

thanh âm phách lối từ xa truyền tới, một lát sau, Hồng Liên của Quang Diệu Điện đã tới.

Khuôn mặt giống Hoàng Bắc Nguyệt như đúc kia khiến A Lệ Nhã gật mình, vội vàng xoay người nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nếu như không biết vương đang đi cùng nàng, nàng nhất định sẽ làm nữ nhân kia chính là Già Dạ Chi Vương của bọn họ! Mặc dù mặt mũi giống nhau nhưng người kia cao ngạo phách lối hơn, bộ dáng coi trời bằng vung, vương của bọn họ nhất định sẽ không như vậy! Trong con người ẩn sau mặt nạ của Hoàng Bắc Nguyệt thoáng qua một tia hàn quang,

sắc mặt âm trầm lạnh xuống.

Hồng Liên, xa cách nhiều năm, có vẻ như người vẫn khỏe! Hồng Liên sải bước đi lên, đứng bên người Mặc Liên, phách lối liếc nhìn mọi người, cuối cùng hướng phía Lạc Lạc: “ Ra là người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, không trách lớn lối như vậy! ”

Lạc Lạc thấy nữ nhân này thì càng tức giận, căm ghét nhất khuôn mặt giống sư phụ này khiến hắn lần đầu tiên nhìn thấy nàng liền nhận lầm.

Hừ, nữ nhân như vậy cũng xứng có khuôn mặt giống sư phụ sao? “Hừ, gia tộc Bồ Cát Nhĩ chúng ta sao có thể cùng Quang Diệu Điện so sánh đây? Hồng Liên các hạ, người hãy mang theo Mặc Liên các hạ trở về đi, ở Bắc Diệu quốc, các người cũng gây ra không ít cừu hận rồi! ”

Lạc Lạc không thèm nhìn nữ nhân kia, khinh thường nói.

Hồng Liên cười như không cười nhìn chằm chằm hắn: “ Lạc Lạc thiếu gia, tại sao lần này gặp ta thái độ khác trước vậy? Lần trước ai đã kích động đến mức quỳ xuống trước mặt ta đây? ”

Mặt Lạc Lạc lập tức liền đỏ lên, phẫn hận nhìn chằm chằm nàng: “ Người mau câm miệng!”

“Người dám ra lệnh cho ta? Ta càng muốn nói đấy!”

Chương 541: Giả mạo Tề vương (9)

“Người dám ra lệnh cho ta? Như vậy ta càng muốn nói!”

Hồng Liên đắc ý nói, có thể bắt được điểm yếu của một người, tại sao không lợi dụng cho tốt?

“Không phải người gọi ta là sư phụ hay sao? Đồ nhi thông minh, lần này cũng đừng khóc, ha ha ha!”

Hồng Liên bừa bãi cười ha hả. Lạc Lạc tức giận không nhẹ, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, duỗi tay cầm một thanh bảo kiếm phát ra thanh quang: “Kiếm quyết! Lôi Quang Trảm!”

“Muốn đánh nhau?”

Hồng Liên cuồng vọng, nắm chặt cái roi trong tay. Nàng chưa từng sợ hãi khi đánh nhau, có người nào là đối thủ của nàng đây? Lúc này, tới linh đánh thuê, kể cả Thương Hà viện trưởng của Nam Dục quốc cũng không phải đối thủ của nàng! Bốc Cát Nhĩ Lạc Lạc lại càng không cần phải nói, năm năm trước còn là một phế vật! “Đánh thì đánh! Cái loại phụ nữ như người không xứng so sánh với sư phụ ta!”

Lạc Lạc đã ra tay, trên thân kiếm, lôi nguyên khí ngưng tụ thành một thứ lớn hơn cả kiếm! Nhô lên cao rồi chém xuống. Ba – Roi trong tay Hồng Liên đánh tới, trong không khí xuất hiện một tiếng bạo vang, thanh âm nàng cuồng tiếu, ngực lồi trên thân kiếm của Lạc Lạc bùng lên lôi quang.

Một roi đánh tới, Lôi Quang Trảm được mở ra. Thực lực Hồng Liên, hôm nay càng thêm mạnh mẽ, Lạc Lạc làm sao có thể là đối thủ của nàng? Triệu hoán sư cấp bậc khác biệt cũng chính là thực lực khác biệt, hơn nữa mỗi một cấp khoảng cách cũng là vô cùng to lớn. Lạc Lạc năm năm chăm chỉ tu luyện, nhưng so sánh với Hồng Liên, chắc chắn là không bằng! Lôi Quang Trảm bị Hồng Liên một roi đánh tan, Lạc Lạc trên mặt có chút giật mình, đang muốn gọi linh thú ra, nhưng đã bị Hồng Liên tốc độ phi thường đánh tới! Lúc này rõ ràng là muốn cho Lạc Lạc nhục nhã một chút, roi cứ thế hướng phía mặt Lạc Lạc đánh tới! “Lạc Lạc thiếu gia!”

A Lệ Nhã thét một tiếng kinh hãi. Lúc này, trên đường cái đã không còn người nào, một đám cao thủ bọn họ ở chỗ này căn bản không ai kịp tới ngăn cản. Người Quang Diệu Điện đứng phía sau xem kịch vui, người Lạc Lạc mang đến vẫn chưa kịp chạy tới, mắt thấy thiếu gia tôn quý của mình sắp bị nhục nhã. Đột nhiên một đạo thân ảnh màu đen quỷ dị bay đến, tất cả mọi người cảm giác mắt hoa lên, liền có một người che ở trước mặt Lạc Lạc, một đạo hỏa quang bay lên trời, ở trước mặt bọn họ dựng thẳng lên một tấm lá chắn. Ba – Roi quất lên lá chắn, hỏa diễm cũng phát ra một tiếng bạo vang, lá chắn hỏa diễm lung lay một chút, nhưng vẫn như cũ chắc chắn ngăn cản vật phía trước. Hồng Liên lấp bắp kinh hãi, có thể ngăn được một roi của nàng, vậy tuyệt đối sẽ là một cao thủ trên cửu tinh! Cách đạo hỏa diễm lá chắn, chỉ thấy loáng thoáng một thân ảnh cao gầy, một thân hắc y, trên mặt còn che đậy một chiếc mặt nạ làm người ta vô cùng chán ghét. “Người là ai?”

Hồng Liên phần nộ hỏi, dám làm hỏng chuyện tốt của nàng, người này tuyệt đối không thể bỏ qua! “Ý mạnh ăn hiếp yếu, người Quang Diệu Điện thì ra là như thế này”

Há mồm nói chuyện, thanh âm từ tính, giống như nam lại không phải

nam, nữ không phải nữ, nghe có chút quái dị. Tuy nhiên đi kèm là một chiếc mặt nạ quỷ dị, tuyệt không có vẻ kì quái! Mặc Liên ngẩng đầu, bên kia vẫn không có động tĩnh gì, ánh mắt vô thần hướng bên này nhìn lướt qua, khuôn mặt tái nhợt không có cảm xúc. Hồng Liên nhăn mi: “Chuyện của Quang Diệu Điện chúng ta người dám quản?”

“Chuyện của Quang Diệu Điện ta không xen vào, nhưng chuyện liên minh đại hội và Lạc Lạc thiếu gia ta có thể quản.”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng nói, từ sau mặt nạ khuôn mặt Hồng Liên âm lãnh cùng nàng giống nhau như đúc.

Chương 542: Giả mạo Tề vương (10)

Hồng Liên sửng sốt một chút, không biết ý nàng là gì, chỉ thấy rất tức giận: “Người nói bậy cái gì vậy?”

“Nàng ta không có nói bậy.

”

Mạnh Kỳ Thiên từ phía sau chậm rãi đi lên, nói: “Bố Cát Nhĩ Lạc Lạc là một trong những giám khảo của thi đấu lần này, có quyền hủy bỏ quyền tham gia của một số người.

”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười.

Lạc Lạc thoáng cái đã phản ứng, lập tức lớn tiếng nói: “Không sai! Hôm nay Tề vương cũng mới nói, không cho phép thi đấu riêng, nếu không sẽ hủy bỏ quyền tham gia thi đấu!”

Hồng Liên trợn lớn mắt, quay đầu liếc Mạnh Kỳ Thiên, Mạnh Kỳ Thiên gật đầu, Hồng Liên hừ một tiếng: “Coi như tiểu tử người may mắn! Chờ thi đấu lùi đài xong, ta sẽ xử lý người sau!”

Vừa nói vừa liếc nhìn người mặt quỷ quái dị kia, lạnh lùng nói: “Cả người nữa!”

“Xin chào đón bất cứ lúc nào.

”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không yếu thế, cách bởi mặt nạ, nhưng loại khí tức thanh ngạo kia vẫn phát tán ra rất rõ ràng.

Hồng Liên siết roi, trong lòng thầm nói: Kỳ quái, người này rõ ràng là nguyên khí hỏa thuộc tính, vì sao lại khiến người cảm thấy một cỗ khí tức âm hàn đây? Theo lý thuyết, một triệu hoán sư bẩm sinh chỉ có thể chứa nguyên khí của một loại thuộc tính, có thể chứa hai loại thuộc tính, đều là thiên tài tuyệt thế! Nhiều năm qua như vậy, trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, thiên tài đồng thời chứa hai loại thuộc tính nguyên khí chỉ có một mình Mặc Liên đi! Chẳng lẽ, người mặt quý này cũng là thiên tài có song trọng thuộc tính? Hừ! Nàng ghét nhất loại thiên tài này! “Hong Liên tôn thượng, hay là đi thôi, chuyện riêng thì chờ thi đấu kết thúc rồi giải quyết sau đi.

”

Mạnh Kỳ Thiên tiến lên nói.

Hồng Liên hừ một tiếng, ánh mắt lạnh lùng trừng vào Hoàng Bắc Nguyệt: “Không sai, không thể vì việc nhỏ mà lỡ mất việc lớn, so với Tu La thành, nàng ta tính là gì?”

Nói xong, liền quay đầu đi, trên mặt lộ ra nụ cười duyên: “Mặc Liên, chúng ta đi thôi.

”

Mặc Liên chậm rãi đi lên, lúc đi ngang qua Hoàng Bắc Nguyệt, thoáng dừng lại một chút, hình như có chút nghi hoặc mà quay đầu.

Màn chắn hỏa diễm ngăn cản hẳn, ngoại trừ cảm giác bỏng rát kia, khí tức gì cũng không cảm giác được.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thoáng động, thầm nghĩ Mặc Liên này không có nhạy bén đến thế chứ, người ta vẫn thường nói người mắt nhìn không thấy, nhưng giác quan khác đều sẽ nhạy bén hơn người thường rất nhiều.

Mặc Liên này, chẳng lẽ đã cảm giác được cái gì không đúng rồi? Lạc Lạc nói: “Mặc Liên các hạ, ngươi cũng muốn khiêu chiến hay sao?”

Hồng Liên đi tới, cười lạnh: “Đối phó nàng ta, mình ta là được, cần gì Mặc Liên ra tay? Mặc Liên, đi thôi, lần sau ta sẽ làm gỏi nàng ta!”

Mặc Liên bị kéo đi, chậm rãi mà đi, trong lòng lại có loại cảm giác kỳ quái.

Nàng cứ như thế đứng ở trước mặt hẳn, mà hẳn lại không biết gì cả.

Đi được mấy bước, Mặc Liên mới nói: “Lai lịch?”

“Gã người mặt quỷ kia không biết có lai lịch gì, chẳng qua không có nghe nói đoàn lính đánh thuê lớn hay đại gia tộc nào có người kỳ quái như vậy, ta thấy có lẽ là người trong đoàn lính đánh thuê nhỏ.

”

Hồng Liên vô cùng kiên nhẫn mà giải thích: “Mặc Liên, có cái gì không đúng sao?”

“Cao thủ.

”

Mặc Liên chỉ là hờ hững nói hai từ, rồi liền mím môi, trông có vẻ rất không vui, bộ dạng rất mất mát.

Hồng Liên nhìn hấn, quay đầu liếc nhau với Mạnh Kỳ Thiên, có chút không hiểu, hấn làm sao đột nhiên không vui rồi? Trước kia, bởi vì mắt nhìn không thấy, sắc mặt lại tái nhợt như thế, có chế nhạo chê cười gì mà chưa từng chịu qua, nếu như Mặc Liên biết buồn, hấn sẽ không hết lần này đến lần khác đều cố chấp tự mình chạy ra ngoài.

Mạnh Kỳ Thiên nhún vai, biểu thị hấn cũng không biết.

Chương 543: Đại tái đối chiến

(1)

Mặc Liên là loại người trông thì đơn thuần, nhưng kỳ thực lại là người không thể nhìn thấu.

“Mặc Liên, chúng ta đi ăn vằn thắn có được không? Người thích vằn thắn lắm mà!”

Hồng Liên thấy hắn không vui liền nói.

Mặc Liên khế nhú mày, nói: “Không muốn!”

Nói xong liền tự mình bước nhanh tiến lên, không ngó ngang bất cứ người nào nữa.

“Này, người đừng cứ chạy một mình nữa, ngày nào ta cũng tìm người mệt lắm!”

Hồng Liên bĩu môi hô lên, nhưng Mặc Liên không hề đứng lại, khiến nàng càng thêm tức giận! “Người cứ làm quen đi, hắn vốn đã ghét đi chung với người.

”

Mạnh Kỳ Thiên cười rộ lên.

“Người câm miệng! Ai nói hắn ghét ta? Hắn mới không ghét ta!”

Hồng Liên hung dữ trừng hắn một cái, tự mình bước nhanh đuổi theo

Mặc Liên.

Mạnh Kỳ Thiên cười lắc lắc đầu, chậm rãi tiến lên mấy bước, không nhìn được quay đầu liếc cái người đeo mặt nạ quý phía sau một cái.

Kỳ lạ, vì sao từ trên thân một người cảm giác được nguyên khí của hai loại thuộc tính đây? Chẳng lẽ nàng ta thật sự là thiên tài giống như Mặc Liên? Nếu như phải, người như thế nếu không thể trở thành người của Quang Diệu Điện, vậy thì phải... thủ tiêu! “Nguyệt Dạ các hạ, lần này đa tạ người.

”

Lạc Lạc vô cùng cảm kích nói, thực lực của hắn không bằng Hồng Liên, hắn biết điều đó, vừa rồi có chút xung động, hắn trước sau vẫn chưa đủ chín chắn.

“Không cần cảm tạ.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, nói: “Có thể nhìn thì nhìn, nếu không thể nhìn, thì dù phải chơi đũa cũng không được để mình chịu thiệt.

”

Lạc Lạc ngẩn ra một chút, ngay sau đó cười ha ha: “Nguyệt Dạ các hạ nói thật hay!”

“Đi đêm nhiều sẽ không sợ gặp quý nữa.

”

Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý cười cười, “Trời không còn sớm nữa, Lạc Lạc thiếu gia trở về đi.

”

“Đang chuẩn bị về đây, ra ngoài mua đồ cho Anh Dạ, lá ngọc cành vàng mà, đi đến đâu cũng được chiều chuộng.

”

“Nàng là công chúa, lại còn là con gái, người hãy bao dung một chút.

”

Nụ cười trên mặt Lạc Lạc chậm rãi tắt đi, có chút ngây thơ nói: “Dọc đường Anh Dạ không thích người, không ngờ người còn quan tâm nàng như thế, ha ha.

”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ ho một tiếng, nói: “Dọc đường đi tới được các người chiếu cố, là điều nên làm thôi.

”

“Nguyệt Dạ các hạ là lần đầu tiên đến Huy kinh đi, có cái gì bất tiện, thì cứ đến tìm ta.

”

Lạc Lạc nhiệt tình nói.

“Thật ra có một chuyện, muốn nghe ngóng một chút.

”

“Chuyện gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Nghe nói liên minh lần này có không ít đại nhân vật đến, quốc sư của Tây Nhung quốc, đại tướng quân của Đông Ly quốc...”

“Đại tướng quân Đông Ly quốc Ngụy Võ Thần có thể sẽ không đến rồi, hôm nay sứ thần Đông Ly quốc đến, nói Đông Ly quốc không tham gia hành động tiêu diệt Tu La thành lần này.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, Đông Ly quốc không tham gia? Cuộc hành động lớn như thế, trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp cho dù là một số tiểu quốc gia cũng đã phái người đến, Đông Ly quốc không tham gia, sẽ bị người người chỉ trích quở mắng, bọn họ cũng không quan tâm sao? “Thì ra như thế, vậy không quấy rầy Lạc Lạc thiếu gia nữa, chúng ta phải mau chóng xuất thành, nếu không cửa thành sẽ đóng mất.

”

“Hẹn gặp lại ở thi đấu lôi đài!”

Lạc Lạc vẫy vẫy tay, cũng mang theo người rời khỏi.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****h chạy ra ngoài.

không hiểu, hắn làm sao đột nhiên mất hứng rồi? người Thi đấu lôi đài

hai ngày sau, Hoàng Bắc Nguyệt đưa ba người lên danh sách, Cát Khắc, A Tát Lôi, A Lệ Nhã, nàng làm đoàn trưởng, mang theo mười hai người còn lại xem chiến ở chỗ ngồi phía dưới.

Lôi đài tổng cộng chia làm ba khu, người tham gia thi đấu của mỗi đoàn sẽ được đánh số, sau đó rút thăm sắp xếp thứ tự đối chiến.

Chương 544: Đại tái đối chiến

(2)

Có lúc xui xẻo gặp phải đối thủ là cao thủ của đoàn lính đánh thuê lớn, người bình thường sẽ trực tiếp bỏ cuộc.

Hoàng Bắc Nguyệt rất có lòng tin đối với thực lực của Cát Khắc và A Tát Lô, Cát Khắc thì không cần nói, lúc đó từng giao thủ với nàng, triệu hoán sư bát tinh, huyết thống của tộc Hách Na Lạp, tốc độ trưởng thành của bọn họ nhanh hơn người bình thường rất nhiều! Chỉ cần không gặp phải siêu cấp cao thủ quá mạnh, Cát Khắc sẽ không thua.

Mà bằng vào tốc độ của A Tát Lô, cho dù gặp phải cao thủ cao hơn hẳn một hai cấp, cũng không có gì phải lo.

Trái lại là A Lệ Nhã... Sau khi có kết quả rút thăm, Hoàng Bắc Nguyệt liền lặng đi một chút, thậm chí nói thật là xúi quẩy! Người đối chiến với A Lệ Nhã lại có thể là thiếu cung chủ của Thánh Huyết Cung kia, đồ đệ của Thiên Đại Mê Ly quốc sư Tây Nhung quốc, Thiên Đại Đông Nhi! Cái người đó mặc dù chưa từng biểu lộ thực lực, nhưng là người có thể khiến quốc sư nhận làm đệ tử, thực lực có thể kém được chỗ nào? Hơn nữa người đó cũng khá quý dị, khí tức trên người không giống người bình thường, tuyệt đối là một cao thủ! A Lệ Nhã biết kết quả, cũng sợ đến lạnh run, rúc ở bên cạnh A Tát Lô, nhỏ giọng nói: “Vương, ta, ta cảm thấy cái người kia thật đáng sợ...”

Thiên Đại Đông Nhi đứng ở bên kia, chờ đợi khai chiến, khoanh hai tay, ánh mắt cũng lạnh lùng nhìn chăm chăm vào bên này, hình như là đang đánh giá đối thủ.

Loại tình huống này rất thường thấy, trước khi giao chiến, đều sẽ quan sát thật kỹ đối thủ một phen.

Nhìn thấy phản ứng của A Lệ Nhã, Thiên Đại Đông Nhi hình như vô cùng thất vọng, rời tầm mắt đi, nhìn sang Hoàng Bắc Nguyệt.

Người mặt quý... Trông dáng vẻ, nàng có hứng với người mặt quý này hơn! Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh lùng liếc Thiên Đại Đông Nhi một cái, quả nhiên có phong phạm của cao thủ, căn bản không phải người A Lệ Nhã có thể đối phó.

Nhưng kết quả rút thăm đã định, nếu bỏ cuộc, ảnh hưởng sau đó đối với A Lệ Nhã quá lớn, nói không chừng sẽ đánh vỡ tự tin mà nàng khó khăn lắm mới dựng lên được, sau này nếu nhìn thấy Thiên Đại Đông Nhi, sẽ theo phản xạ có điều kiện mà sợ hãi.

Hít sâu một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt nói: “A Lệ Nhã, đi lên đánh, ta không cho ngươi bỏ cuộc, cho dù thắng không được, bị đánh thành trọng thương, ngươi cũng phải đánh! Hơn nữa tuyệt đối không cho khóc!”

“Vương?”

A Tát Lô có chút giật mình, hẳn hiểu rõ em gái của mình nhất, từ nhỏ đã nhu nhược như thế, lần đầu tiên đi ra đã gặp phải đối thủ mạnh như vậy, nếu đi lên đánh, căn bản là thắng không nổi! Chiến đấu không thể thắng, vì sao còn phải đi lên đây? Cát Khắc vươn một tay ra, ấn ở trên vai A Tát Lô, thấp giọng nói: “Đây chỉ là thi đấu mà thôi, nếu sợ hãi, thì khi gặp phải cường địch thật sự phải làm sao đây? A Tát Lô, ngươi có thể hiểu dụng ý của vương không?”

A Tát Lô gật đầu, mặc dù hiểu, nhưng mà... Hoàng Bắc Nguyệt

đứng lên nói: “Bắt đầu rồi, đi lên đi!”

Trên lôi đài bên bọn họ, giám khảo là Thiên Đại Mê Ly quốc sư Tây Nhung quốc, còn có tộc trưởng Vũ Văn Chiến của gia tộc Vũ Văn ở Bắc Diệu quốc! Khi Thiên Đại Đông Nhi bịt mắt cùng đứng trên lôi đài với A Lệ Nhã non trẻ, Thiên Đại Mê Ly hơi nâng đầu, nàng chải búi tóc rất cao, trên búi tóc có một cái trang sức hình trăng lưỡi liềm, từ phía trên buông xuống một lớp sa mỏng, che chắn khuôn mặt của nàng.

Diện mạo mỏng lung thấp thoáng, hẳn là một nữ tử vô cùng tuyệt sắc, khí tức rất lạnh, vô cùng có uy nghiêm, nhìn sơ đã biết là nữ nhân tay nắm đại quyền! Nhìn thấy A Lệ Nhã, hình như không có bao nhiêu hứng thú, nhẹ nhàng lắc đầu với Thiên Đại Đông Nhi, Thiên Đại Đông Nhi hiểu ý, chậm rãi từ trong lòng bàn tay rút ra một thanh trường kiếm màu đất, đồng thời, một con Cự Tê Giác Long trên người có giáp chiến vô cùng cứng rắn xuất hiện ở phía sau nàng!

Chương 545: Đại tái đối chiến

(3)

Triệu hoán sư thổ thuộc tính! Vậy mà đều là triệu hoán sư thổ thuộc tính giống A Lệ Nhã!

A Tát Lô thì thầm: “Thôi rồi, A Lệ Nhã ngay cả năng lực phòng ngự cũng không thể dùng để bảo vệ mình nữa.

”

A Lệ Nhã là triệu hoán sư thổ thuộc tính, có một con Linh Quy giỏi về phòng ngự, lớp mai vô cùng cứng rắn, là linh thú duy nhất có thể hóa thành vũ khí! Nhưng đối mặt với Cự Tê Giác Long của Thiên Đại Đông Nhi, Linh Quy của A Lệ Nhã trở nên không đủ rồi! “Ta không muốn giết người, nhưng ta ghét kẻ yếu!”

Thiên Đại Đông Nhi nói xong, vung trường kiếm một cái, Cự Tê Giác Long quét cái đuôi cứng rắn của nó rồi xông tới, cột đá trên lôi đài cũng trực tiếp bị quật gãy! Cái đuôi dài cuộn lại, muốn quấn A Lệ Nhã tới.

A Lệ Nhã lập tức triệu hoán Linh Quy, Linh Quy hóa thân thành một tấm thuẫn bài to lớn, chắn ở trước mặt nàng, thuẫn bài nặng nề đè mặt đất lõm xuống một phần, nhưng khi đuôi của Cự Tê Giác Long kia quét qua, thuẫn bài Linh Quy vẫn bị quét cho lăn sang một bên.

A Lệ Nhã cũng té ngã, dùng trường kiếm chống đỡ thân thể, tiếp tục ngoan cường đứng lên, một tay nắm thuẫn bài, ai cũng không tưởng tượng được thiếu nữ yếu đuối như thế lại có thể nhắc tấm thuẫn bài

to lớn nặng nề như vậy lên! Nàng giơ thuẫn bài về phía trước, kiếm trong tay cũng phóng đại vô hạn, lớn giống như thuẫn bài, ở trong tay A Lệ Nhã gầy yếu, nhìn làm sao cũng không hài hòa.

Xung quanh vang lên tiếng hít thở ớn lạnh.

Không ngờ tiểu cô nương nhỏ bé này thật sự có mấy phần thực lực, dáng vẻ này, sợ là sắp đến thực lực triệu hoán sư ngũ tinh rồi đi! Nhưng Thiên Đại Đông Nhi đứng ở trên đỉnh đầu Cự Tô Giác Long, lại lạnh lùng cười, căn bản là coi thường thực lực của nàng! Trường kiếm màu đất cũng đột nhiên vươn dài, đánh trúng thuẫn bài của A Lệ Nhã, A Lệ Nhã lùi lại mười mấy bước, thuẫn bài cũng cào vào mặt đất, mới có thể miễn cưỡng dừng lại, bản thân A Lệ Nhã cũng giơ cự kiếm để ngăn chặn, cắn răng mà chặn lại kiếm của Thiên Đại Đông Nhi! Vừa rồi chặn thanh trường kiếm màu đất kia ra, đột nhiên mắt hoa lên, đuôi của Cự Tô Giác Long lại quét tới! Lần này không có phòng bị, trực tiếp bị quét ra, thuẫn bài Linh Quy trượt khỏi tay văng ra ngoài.

Cự Tô Giác Long thừa dịp đi tới, móng vuốt to lớn túm lấy chân của A Lệ Nhã, xách ngược lên, giống như xách một con gà, thoáng cái liền hất ra! Thiên Đại Đông Nhi vung một kiếm, một loạt trường đỉnh màu đất bắn về phía thân thể bị văng ra của A Lệ Nhã! “A Lệ Nhã!”

A Tát Lô hét lớn một tiếng, xông ra giống như tia chớp, từ giữa không trung đón lấy thân thể của A Lệ Nhã, muốn trốn, nhưng trường đỉnh kia đã đến trước mặt! A Tát Lô mở to mắt, chuẩn bị triệu hồi linh thú, một cánh tay từ phía sau kéo lấy hắn, lô hắn ra sau, sau đó là tiếng va chạm trầm muện vang lên, những trường đỉnh kia đã bị chặn lại toàn bộ! “Vương!”

A Tát Lô mừng rỡ nhìn bóng dáng thon gầy giống như thần đứng ở trước mặt.

Hoàng Bắc Nguyệt xòe tay ra, từng cây trường đình màu đất từ trong tay rớt xuống, ánh mắt thanh lãnh phía sau mặt nạ ngược lên, nói: “Thi đấu lần này chỉ là phân thắng thua mà thôi, thiếu cung chủ hạ thủ khó tránh quá tàn nhẫn rồi.

”

“Hừ, người vô dụng, giữ lại có ý nghĩa gì? Chỉ có thể liên lụy người khác, căn bản không có ý nghĩa tồn tại!”

Thiên Đại Đông Nhi lạnh nhạt nói, lời nói cực đoan đó có chút điên cuồng.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Thực lực của người ở phía trên nàng, thắng là chuyện rất bình thường, đối thủ của người nếu là ta, vậy người cũng thành người không có ý nghĩa tồn tại rồi?”

“Người?”

Thiên Đại Đông Nhi cười lạnh, “Người có bản lĩnh thì cứ thử xem!”

Chương 546: Đại tái đối chiến

(4)

Vũ Văn Chiến trên chỗ giám khảo “ồ”

một tiếng, vừa định mở miệng ngăn cản, lời đài này không phải là nơi mà bọn họ có thể tùy ý so đấu, nơi này còn có quy củ.

Thiên Đại Mê Ly giơ tay, nói: “Vũ Văn tộc trưởng, ngẫu nhiên phá lệ một chút cũng không tính là cái gì, tộc trưởng để cho bọn họ so tài với nhau đi.”

“Như vậy sao được?”

Vũ Văn Chiến nhíu mày, những người Tây Nhung quốc này làm sao lại kỳ quái như vậy? Phía dưới kia là Thiên Đại Đông Nhi đồ đệ của Thiên Đại Mê Ly, lúc này Thiên Đại Mê Ly không ngăn cản thì cũng thôi đi, lại còn muốn giật giây để bọn họ tỷ thí! “Có người khiêu chiến, nếu Thánh Huyết cung của chúng ta không dám tiếp, vậy sau này đặt chân lên đại lục Tạp Nhĩ Tháp như thế nào đây?”

Thanh âm của Thiên Đại Mê Ly lạnh lẽo, vô cùng cường thế, “Đông nhi, sư phụ đã dạy ngươi, mặc kệ đối thủ là ai, tuyệt đối không thể hạ thủ lưu tình! Nhất định phải trăm thảo trừ căn! Ngươi có nhớ kỹ?”

“Nhớ kỹ!”

Thiên Đại Đông Nhi kiên định gật đầu. Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, đây mà là sư phụ cái gì? Có sư phụ nào dạy đồ đệ như vậy? Trách không được Thiên Đại Đông Nhi này tính cách cực đoan như thế,

xem ra cách dạy dỗ của Thánh Huyết cung đối với đệ tử luôn là như vậy! Nói như vậy nàng cũng không cần nề tình, hung hăng đánh cho nàng ta không có cơ hội phản kháng, đề sự kiêu ngạo của bọn họ xuống! Được sự phụ cho phép như vậy, nên Thiên Đại Đông Nhi không thêm quan tâm gì nữa, giờ kiếm lên công kích về phía Hoàng Bắc Nguyệt! Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng xoay người, trong tay hiện lên hỏa diễm, lấy hỏa diễm ngưng tụ hình một thanh kiếm, ngăn cản phía sau, chặn lại công kích của Thiên Đại Đông Nhi. Cánh tay của Thiên Đại Đông Nhi bị chấn động đến tê dại, trong lòng âm thầm lấp bắp kinh hãi, người đeo mặt nạ quý này thực lực thật bá đạo! Tuy nhiên về lực phòng ngự, ai có thể so sánh cùng với nàng? Thiên Đại Đông Nhi cười lạnh một tiếng, “Cự Tê Giáp Long, thiên quân trọng chuy!”

Một tiếng rít gào, Cự Tê Giáp Long ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời huýt dài, móng vuốt phía trước giờ lên, giáp xác cứng rắn như búa tạ thật lớn, nhô lên cao rồi nện xuống. Khí thế sắc bén giống như khiến không khí cũng bị nén lại, y phục của Hoàng Bắc Nguyệt bị thổi bay lên, vạt áo bông bành, từng lọn tóc cũng tung bay. “Vương!”

A Lệ Nhã lo lắng ôm ngực, hốc mắt đỏ bừng, mặc dù ti tưởng vào thực lực của vương, nhưng mà nhìn thấy tình huống như vậy vẫn không nhìn được mà cảm thấy lo lắng! “Không cần lo lắng.”

Cát Khắc cười, hẳn tuyệt đối tự tin, hẳn cũng là người có thực lực, lần trước cùng Hoàng Bắc Nguyệt đánh một trận, đến nay ấn tượng khắc sâu, hiện tại vương, ngay cả một phần lực lượng cũng còn chưa dùng đến! Búa tạ nện xuống, Hoàng Bắc Nguyệt không thêm động đậy, mắt thấy búa tạ sẽ đập vào trên đầu, nàng nhẹ nhàng nâng tay, Thiên Đại Đông Nhi sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt đại biến, phía trước mắt, Hoàng Bắc Nguyệt vừa rồi còn đứng nơi đó, đột nhiên.....

Biến mất! Biến mất? Sao có thể tự nhiên biến mất? Còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, trong nháy mắt truyền đến cảm giác có kính phong sắc bén tập kích phía sau lưng, xen lẫn hỏa diễm nóng rực. Hỏa diễm thiêu đốt bị bằm vào một trận cuồng phong, Cự Tô Giáp Long muốn xoay người nghênh chiến, nhưng bất đắc dĩ hình thể khổng lồ, lực phòng ngự rất mạnh, nhưng năng lực hành động lại có chút khó khăn, hơn nữa bị vây trong kính phong, có một loại uy áp hết sức khủng bố khiến cho nó muốn hành động cũng thấy khó khăn! Không thể nhúc nhích, đột nhiên Thiên Đại Đông Nhi xoay người, đồng tử mở rộng, chỉ thấy một đám hỏa diễm đánh về phía mặt nàng! Hỏa diễm đốt tới trước mắt, khăn đen trên mặt bỗng nhiên bị cuồng phong thổi tung, một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra.

Chương 547: Đại tái đối chiến

(5)

Hỏa diễm đốt tới trước mắt, khăn đen trên mặt bỗng nhiên bị cuồng phong thổi tung, một khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn lộ ra, lông mày tinh tế, đôi mắt như trăng dằm, trước kia vô cùng thích cười, mũi cao thẳng, phía dưới là một đôi môi hồng nhuận.

Khuôn mặt người như vậy đều mang vẻ ôn nhu thiện lương, không nên có tính các thô bạo cực đoan như vậy.

Mà trước đây nàng cũng là người như vậy, xinh đẹp động lòng người, dũng cảm cùng dịu dàng, giống như ánh mặt trời rực rỡ, có thể làm cho người ta vô cùng ấm áp từ sâu trong đáy lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, không biết tại sao, đột nhiên mọi động tác lúc đó đều dừng lại, lưỡi kiếm bằng hỏa diễm trong tay bỗng chệch hướng sang bên cạnh.

Trong lúc điện quang hỏa thạch, ngọn lửa kia xẹt qua gương mặt của Thiên Đại Đông Nhi, chỉ kém một chút nữa thôi là đốt cháy nàng rồi! Thật may mắn....

Trong ngọn lửa, cái khăn đen nhanh chóng bay qua, ở trong không khí giống như một con con bướm sắp bay đến phương xa, thiếu nữ bị lộ ra khuôn mặt từ lãnh khốc! Đến khiếp sợ! Đến phẫn nộ! Người trong Thánh Huyết cung, bình thường không dễ dàng lộ diện, bởi vì đệ tử trong Thánh Huyết cung đều là nữ nhân, lộ ra khuôn mặt để người khác nhìn thấy là sỉ nhục to lớn nhất! “Ta giết ngươi!”

Thiên Đại Đông Nhi phấn nộ hô to một tiếng, nhắc trường kiếm xông đến! Không thể dễ dàng tha thứ! Nàng là đệ tử đặc ý nhất của quốc sư, người mà Thánh Huyết cung chủ coi trọng nhất, tương lai nắm giữ Thánh Huyết cung! Sao nàng có thể bị đánh bay cái khăn đen che mặt trong khi chiến đấu! Chuyện này so với giết nàng còn đáng hận hơn! Trường kiếm trong tay nhanh chóng đâm về phía trước, trên mũi kiếm mang theo thổ nguyên khí hùng hậu, giống như trống rỗng bên trong rồi trường kiếm lại lớn lên vài lần, lấy thổ nguyên khí ngưng tụ thành kiếm, loại thực lực này, phải là triệu hoán sư thất tinh trở lên mới có thể làm được! “Thiếu nữ này thật là một nhân tài hiếm có!”

Vũ Văn Chiến cũng không nhịn được, than thở vuốt chòm râu ở cằm.

Thiên Đại Mê Ly vô cùng kiêu ngạo mà nhìn đệ tử của mình, chỉ dùng năm năm thời gian, từ một người bình thường mà lên đến triệu hoán sư thất tinh, lại mất vài ngày có thể từ thất tinh lên bát tinh, đây chân chính là thiên tài! Hai người cũng chỉ có cảm thán, không một người nào muốn đi lên ngăn cản cuộc chiến của hai cao thủ, tình huống đều ở trong lòng bàn tay, căn bản là không cần lo lắng! Chờ đến khi người phía dưới phát ra một tiếng thét kinh hãi, hai vị giám khảo mới quay đầu đi, nhất thời cũng ngây ngẩn cả người! Chỉ thấy mới vừa rồi người đeo mặt nạ quý kia chiếm thượng phong, không biết tại sao đột nhiên không di chuyển, Thiên Đại Đông Nhi ngưng tụ nguyên khí vào kiếm, nàng trốn cũng không có trốn, đã bị trường kiếm kia đâm trúng vai trái, từ giữa không trung ngã xuống bị Cự Tô Giáp Long dùng đuôi quét một cái, ngã văng ra ngoài! Ngã trên mặt đất rồi nôn ra một ngụm máu tươi, máu từ khóe miệng chảy ra ngoài mặt nạ, nàng không thèm lau, chống tay muốn đứng lên.

Một màn này khiến rất nhiều người sợ hãi, đặc biệt là đám người Cát Khắc, mắt cũng choáng váng, nếu như biết Già Dạ Chi Vương không đánh trả, vừa rồi nhất định bọn họ sẽ đến ngăn cản! Nhưng là bởi vì

rất tin tưởng vào thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, cho nên bọn họ căn bản chưa từng nghĩ đến việc muốn ngăn cản! Thiên Đại Đông Nhi cũng sững sốt một chút, vốn muốn chờ đến khi thực lực ngang nhau sẽ lại tái chiến, nhưng mà lại thành ra thế này... Tại sao? Hai tay nàng cầm trường kiếm thổ nguyên khí, đứng ở trên Cự Tê Giáp Long, ngơ ngác nhìn người đeo mặt nạ quý.

“Nguyệt Dạ các hạ!”

Lạc Lạc không biết đã chạy đến từ khi nào, đỡ Hoàng Bắc Nguyệt dậy từ trên mặt đất.

Chương 548: Đại tái đối chiến

(6)

Lạc Lạc không biết từ khi nào chạy tới, đỡ Hoàng Bắc Nguyệt dậy từ trên mặt đất, nhìn một chút vết thương của nàng, nhưn mày, nói: “Tại sao không phản kháng? Người kia vốn không phải là đối thủ của ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, trầm mặc một hồi, Lạc Lạc còn nói: “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà đánh lén! Quá kiêu ngạo!”

“Lạc Lạc...”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, thanh âm không có ngụ ý, là thanh âm của thiếu nữ có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng, ở phía sau nghe, có chút suy yếu cùng bất đắc dĩ.

Đột nhiên thân thể của Lạc Lạc run lên, tay đang đỡ nàng cũng run rẩy, quay đầu nhìn nàng, ánh mắt thay đổi.

“Đỡ ta rời đi nơi này, đừng hỏi gì hết.

”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Lạc Lạc quả thật cũng không hỏi gì, gật đầu, dìu nàng từ trên lôi đài đi xuống, thuận tiện trong miệng còn nói: “Nguyệt Dạ các hạ có chút không thoải mái, trận chiến này không tính toán gì hết.

”

Thiên Đại Đông Nhi cao giọng nói: “Tại sao không ra tay?!”

Coi như là thắng, nhưng người đeo mặt nạ quý này căn bản không ra tay, nàng thắng cũng không quang minh! Căn bản không có ý nghĩa! Nàng không cần thắng lợi như vậy, một chút thành tựu cũng không có, ngược lại cảm giác vô cùng tức giận! Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, bên khóe miệng dưới mặt nạ chảy ra máu, căn bản là không muốn mở miệng nói chuyện.

Lạc Lạc ngẩng đầu lên nói: “Đã nói Nguyệt Dạ các hạ thân thể không thoải mái, cho nên không ra tay, nếu là tỷ thí chính thức, người có thể thắng được hay sao?”

“Lạc Lạc thiếu gia, người có ý gì?”

Tại nơi giám khảo ngồi, Thiên Đại Mê Ly đứng lên, lạnh lùng hỏi, khẩu khí hết sức bất mãn.

“Người sáng suốt đều nhìn ra được, không nên nhiều lời.

”

Khẩu khí của Lạc Lạc cũng không yếu thế, “Thiên Đại quốc sư, thi đấu vẫn còn tiếp tục, không nên vì tình cảm cá nhân mà ảnh hưởng đến thi đấu!”

Thiên Đại Mê Ly còn muốn mở miệng nhưng Vũ Văn Chiến nói: “Thiên Đại quốc sư, hay là lấy đại cục làm trọng đi!”

Thiên Đại Mê Ly không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng không nói, Lạc Lạc liền đỡ Hoàng Bắc Nguyệt đi xuống, Cát Khắc và đám

người nghênh đón, Hoàng Bắc Nguyệt khoác tay nói: “Ta không sao, các người tiếp tục thi đấu, ta đi nghỉ ngơi trong chốc lát.

”

Đã thấy nàng bị thương, nghĩa khí nam tử hán của Cát Khắc cũng bị kích thích ra, gật đầu, nói: “Xin vương yên tâm, những trận đấu kế tiếp, chúng ta sẽ không thu dù chỉ một trận!”

“Ta tin tưởng các người.

”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu mỉm cười, trong lồng ngực khí huyết cuộn cuộn, vô cùng khó chịu, hơi có chút cảm giác hít thở không thông, không nhiều lời ỡa, chậm rãi rời khỏi tầm mắt của mọi người.

Đoạn đường đi qua, hai người đều trầm mặc, Lạc Lạc không mở miệng hỏi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không mở miệng nhiều lời, tới doanh trướng của lính đánh thuê, Lạc Lạc dìu nàng ở ngòi xuống giường, ngòi xỏ xuống tự mình giúp nàng tháo giày, trong lúc đó vẫn trầm mặc, hoàn toàn không giống tính cách trước đây của hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay ngăn cản động tác của hắn, không cần hắn giúp nàng tháo giày, tình cảnh này giống như nàng rất yếu vậy.

“Lạc Lạc....

”

Không khí trầm mặc làm cho người ta rất khó thích ứng, Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì khác hơn là mở miệng trước.

“Ta đi chuẩn bị chút nước cho ngươi.

”

Lạc Lạc nghe thấy nàng nói chuyện, xoay người đi ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, cầm lấy mặt nạ tháo xuống, chậm rãi mở miệng nói: “Ta không muốn gạt ngươi, chỉ là lần này ta trở về, sẽ mang theo rất nhiều phiền toái, ngươi còn nhỏ nên ta không muốn liên lụy ngươi ”

“Ngươi so với ta càng nhỏ đi.

”

Lạc Lạc đưa lưng về phía nàng, giống như vô luận như thế nào, cũng không muốn nhìn mặt nàng.

Bộ dáng quen thuộc mà hắn tưởng niệm bấy lâu nay, hắn không thể xác định được nó là thật hay giả nữa?

Chương 549: Đại tái đối chiến

(7)

Biết đâu là Hồng Liên kia cố ý dung bộ dạng này lừa hấn? Hấn chịu đủ cảnh hư ảo như hoa trong gương, trăng trong nước này rồi!

Chịu đủ rồi! Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng thờ dài: “Ta nói rồi, không phải vậy.”

“Ta biết, trong lòng ngươi, ta vĩnh viễn là một tiểu hài tử chưa trưởng thành, cho nên có thể tùy ý lừa gạt cùng trêu chọc, có đúng hay không?”

Thanh âm của Lạc Lạc trở nên kích động, nghe vào trong tai giống như có chút trầm thấp cùng nghẹn ngào. Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Xin lỗi...”

“Đừng nói nữa!”

Lạc Lạc kích động nói, “Đây không phải là điều ta muốn! Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn hấn, trong ngực nổi lên một trận cuồn cuộn, nở ra một ngum máu, vết thương trên vai lại chậm rãi thấm máu ra ngoài, cho dù nàng làm bằng sắt thì sắt mặt cũng trở nên trắng bệch. Lạc Lạc tay run rẩy một chút, quay đầu nhìn nàng một cái, trái tim nảy lên kịch liệt. Trên khuôn mặt thanh lệ vô song, đôi mày tinh xảo, giống như bút pháp tinh xảo vẽ nên một bông hoa, từng điểm từng nét, lộ ra một loại xinh đẹp làm linh hồn hấn rung động.

Đôi mắt trong suốt giống như một con suối âm u băng lãnh, hàn ý

khắc vào trong cốt, như có thể thấm thấu tiến vào xương tủy. Khuôn mặt nàng cùng Hồng Liên giống nhau như đúc, nhưng thấy thế nào, Hồng Liên cũng không làm tim hấn xao động dù chỉ một chút, nhưng nhìn nàng, lại có cái loại cảm giác lồng ngực trống rỗng. Lạc Lạc bước nhanh đi tới, đứng trước mặt nàng, từ nẹp giới lấy ra một viên đan dược xanh biếc, đưa cho nàng ăn, sau đó cầm một cái dụng cụ đem vài viên đan dược khác bỏ vào, đổ thêm nước cho đan dược tan ra, đặt ở sát bên, lại đi ra ngoài lấy một chậu nước sạch đặt kế bên. “Rửa sạch vết thương, lấy dược bôi lên.”

Lạc Lạc thấp giọng nói, trên mặt hiện lên vẻ mắt tự nhiên. Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, nói: “Đa tạ.”

“Ngươi là sư phụ ta, không cần cảm tạ.”

Lạc Lạc nói xong, lập tức bước nhanh đi ra ngoài. Hoàng Bắc Nguyệt thất thần trong chốc lát, lập tức cười rộ lên, tiểu tử này, hóa ra vẫn coi nàng là sư phụ, mới vừa rồi, trong lòng còn chút lo lắng, đũa nhỏ này, ngày càng hiểu chuyện, không thể so với lúc trước đơn thuần đáng yêu, không tưởng tượng được lại có thay đổi như thế! Chính mình đem vết thương rửa sạch một chút, vì nàng thường xuyên làm việc này, nên tốc độ cực kì nhanh, dược do Lạc Lạc đưa đều là cực phẩm, ăn hết một viên, trong lồng ngực bốc lên một cảm giác khó chịu, rồi từ từ biến mất, hơn nữa vết thương cũng lành lại vô cùng nhanh, có cảm giác hơi man mát đi vào xương tủy, đem vết thương đau nhức chậm rãi khép lại. Hoàng Bắc Nguyệt xé băng gạc, một đầu cắn ở miệng, một đầu cầm trên tay, quấn quanh vai, xong xuôi, mặc quần áo, nàng giật giật bả vai mang theo một trận đau đớn Nha đầu kia, xuống tay thật đúng là một chút cũng không chút lưu tình, đau nhức như vậy nếu là người bình thường, chắc chắn sẽ đau đến ngất xỉu. Năm năm, nghĩ không ra sau năm năm, nha đầu đó lại ngênh đón nàng như thế này, làm người khác vừa vui mừng lại vừa sợ hãi, thật sự là vừa mừng vừa sợ, cũng không biết miêu tả cảm giác của

mình như thế nào mới chính xác. Đáng sợ nhất chính là trong lúc chiến đấu rút kiếm đâm về chỗ hiểm, không chút lưu tình, lại có người tư tưởng cực đoan, lạnh như băng người đầy sát khí như vậy. Điều mẫn mẫn chính là.....nàng còn sống.... Năm năm qua, tâm tình hối hận cho tới bây giờ dù một chút cũng không giảm, nàng chính là loại người cảm tình luôn luôn mỏng, nhưng cũng không có nghĩa là không có. “Su phụ, người đã khỏe rồi sao?”

Từ bên ngoài giọng nói của Lạc Lạc vang lên, không nghe nàng đáp lại, hẳn cũng không dám đi vào.

Chương 550: Đại tái đối chiến

(8)

“Tốt lắm.”

Hoàng Bắc Nguyệt đáp. Lạc Lạc lập tức vén màn đi vào, nhìn thấy bên tháp cả chậu nước đều bị nhuộm thành màu đỏ, trong ánh mắt hiện lên tia đau lòng không hề che dấu.

Tiểu tử này chẳng qua chỉ đứng bên ngoài hóng gió một lát, sau khi đi vào lập tức thay đổi thành người khác, giống như không có cuộc chia lìa năm năm trước. “Nha đầu kia thật độc ác, người chưa có ra tay, nàng lại xuống tay mạnh như vậy!”

Lạc Lạc vô cùng tức giận “Sur phụ trước kia đối xử tốt với nàng như vậy, nàng lại ra tay đánh sur phụ thành ra thế này!”

Cảm giác được giọng nói của hắn không giống mới vừa rồi chứa kích động cùng tức giận, Hoàng Bắc Nguyệt liền cười nói: “Kỳ thật cũng không có gì, xa nhau nhiều năm như vậy, mọi người sẽ thay đổi.”

“Sur phụ không đau lòng sao?”

Lạc Lạc thật cẩn thận hỏi. “Đau lòng? Tại sao lại đau lòng? Kỳ thật ta rất vui, ít nhất, nàng còn sống, ta cũng không cần tiếp tục phải sống trong áy náy.”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói vừa tự giễu cười cười, kỳ thật nhìn Đông Lăng hiện tại, nàng cảm thấy bớt được áy náy. Người yếu, sẽ không có ý nghĩa tồn tại! Lời như thế, chẳng lẽ đối với Đông Lăng lại không

đúng sao? Quá yếu, một ít năng lực phản kháng cũng không có, chỉ có thể chờ người khác tới cứu, còn làm liên lụy đến người khác cùng nhau chịu khổ, thật sự không ai thích làm người như vậy a. Lạc Lạc chớp chớp mắt, nói:”

Vậy, sư phụ có muốn nói với nàng hay không?”

“Tạm thời không cần, thực lực hiện tại của nàng rất mạnh, đã là thiếu cung chủ Thánh huyết Cung, căn bản là không cần ta bảo vệ.”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười. Lạc Lạc hít một hơi, nói: “Sư phụ, thực lực ta bây giờ cũng trở đã nên mạnh mẽ, chắc cũng không có người khi dễ ta!”

“Ta biết, chúc mừng ngươi.”

Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái nói, trước kia thích cùng Lạc Lạc ở chung, vì ở cạnh hắn, vĩnh viễn cảm thấy nhẹ nhàng, một chút áp lực cũng không có. Lạc Lạc sờ sờ cái gáy, cười có chút ngại ngùng: “Này, ta còn muốn tạ ơn sư phụ cho ta Tẩy Tủy đan, nếu không có nó, cỡ lẽ ta vĩnh viễn chỉ là một phế vật.”

“Tẩy Tủy đan chỉ là một cơ hội mà thôi, mấu chốt chính là ngươi có chăm chỉ hay không.”

Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng nói, nhìn đến Lạc Lạc cùng Đông Lăng hiện tại, chỉ biết Tẩy Tủy đan năm đó không có lãng phí vô ích.

“Đương nhiên, vì như vậy có thể ngày càng đến gần sư phụ, ta càng thêm chăm chỉ.”

Lạc Lạc hứa hẹn nói. “Nghĩ muốn ngang bằng với ta, về sau ngươi sẽ nếm mùi đau khổ.”

Hoàng Bắc Nguyệt thấm thía nói. Lạc Lạc thoáng xuất hiện nét mặt đau khổ, cười hề hề nói: “Sur phụ người đừng đả kích ta như vậy có được hay không?”

“Ta chỉ cho ngươi một chút động lực mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười.

Có sur phụ làm động lực, ta nhất định sẽ cố gắng.”

Lạc Lạc kích động nói, ngồi xổm trước mặt nàng, ngược mặt lên, giống như lần đầu chân chính nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt khụ một tiếng, nói: “Chúng ta đi đã lâu, phải trở về thôi.”

“Sur phụ đang lo lắng cho mấy người hầu kia sao?”

Ngữ khí của Lạc Lạc tựa hồ có chút ghen ghét, như một tiểu hài tử đang tranh đoạt súng ái. “Bọn họ không phải người hầu của ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt sửa lời hấn “Là đồng bọn của ta.”

Nghe ngữ khí kiên định của nàng, trong lòng Lạc Lạc có cảm giác thất bại “Sur phụ tin tưởng bọn họ?”

“Nếu lựa chọn bọn họ, vậy thì phải tin tưởng.”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đi qua đi lại, trên người nổi lên từng đợt đau nhức, mới vừa rồi bị Cự Tê Giáp Long đập một cái, thật đúng là bị thương không nhẹ!

Chương 551: Đại tái đối chiến

(9)

Lạc Lạc gật đầu, cũng không nói thêm gì, dìu nàng đi ra ngoài, dưới tình huống này, liếc mắt một cái là có thể đoán ra hẳn có tâm sự.

Đi ra khỏi lều vải, Hoàng Bắc Nguyệt vừa chuẩn bị nói chuyện thì đám người Cát Khắc liền phấn chấn kề vai sát cánh với nhau đi về phía này, bộ dáng kia nhìn là biết đã chiến thắng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng vui mừng, vô tình quên mất cảm xúc của Lạc Lạc.

“Vương, không để cho người phải thất vọng!”

Cát Khắc gãi gãi đầu cười ha ha, nhìn bộ dáng có chút ngượng ngùng.

“Rất tốt!”

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bờ vai hắn, giơ lên một ngón tay cái: “Quả thật không có ai khiến ta thất vọng!”

“Vương, ngài có thưởng cái gì không? Chúng ta muốn được thưởng!”

A Tát Lô ồn ào đứng lên, những người khác cũng hào hứng hô: “Thưởng, thưởng, chúng ta xuất lực cố gắng, cũng muốn được thưởng!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười to: “Đám người này, muốn thưởng thì thưởng, đi, vào thành mời các người một bữa cơm!”

“Được, đi thôi, vương mời khách!”

Mọi người hô hào, cùng nhau rời đi.

Lạc Lạc mắt mát mát nhìn bóng lưng bọn họ, trong lòng âm thầm nghĩ: Thì ra, sư phụ thật sự tin tưởng nhóm người kia, mà thân là đồ đệ của người, nhưng người đã không có tin tưởng.

Năm đó âm thầm rời đi, còn hiện tại lấy mặt nạ mà đến gần, tại sao cho tới bây giờ sư phụ cũng không tin hẳn? “Bố Cát Nhĩ Lạc Lạc, người ở đó mà ngây ngô cái gì?”

công chúa Anh Dạ từ đằng xa đi tới, nhìn thấy dáng vẻ đau buồn của Lạc Lạc, liền nhin không được cười nhạo đôi câu.

Lạc Lạc ngẩng đầu liếc nàng một cái, hừ lạnh một tiếng không để ý tới nàng, nghiêng đầu nhìn thấy nàng đi cùng một nam tử mặc bạch y, nhân tiện nói: “Tề vương điện hạ tại sao cũng tới?”

Tề vương là do Vũ Văn Địch giả trang, Vũ Văn Địch từ nhỏ đi theo Phong Liên Dục, đối với hắn nhất cử nhất động đều có thể bắt chước giống y như đúc, một chi tiết nhỏ như bước đi đều giống nhau y hệt, bởi vì không ít cao thủ từ một tiếng bước chân mà có thể phân biệt được một người.

Lúc ấy, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị cách cải trang của hắn lừa, càng miễn bàn hiện tại là công chúa Anh Dạ.

“Tề vương đã nghe nói chuyện tình các người trên lôi đài, cố ý tới thăm Nguyệt Dạ một chút.

”

Anh Dạ đứng bên cạnh “Phong Liên Dực”

, có loại chim nhỏ nép vào người đáng yêu xinh đẹp, tức giận trêu ghẹo người, cũng có vẻ phá lệ sinh động.

Lạc Lạc trừng mắt nhìn nàng, liếc một cái, nói: “ Không lẽ phép, sao dám gọi thẳng tên người khác! Người phải xưng hô với nàng là Nguyệt Dạ các hạ!”

“Các hạ!”

công chúa Anh Dạ cười “khì khì”

một tiếng: “Nàng là gì mà xem như các hạ? Bị một người trong Thánh Huyết cung dễ dàng đánh bại, chẳng qua chỉ là triệu hoán sư thất tinh mà thôi!”

“Người không hiểu thì đừng nói lung tung, đó là Nguyệt Dạ các hạ chưa có ra tay!”

Lạc Lạc mặt đỏ lên giải thích trước mặt “Phong Liên Dực”

, giống như càng thêm muốn duy trì sự tôn nghiêm của sư phụ.

“Hay là căn bản không có cơ hội ra tay?”

Anh Dạ cười lạnh: “Nàng chính là người thích cố làm ra vẻ, cả ngày mang mặt nạ làm vẻ thần bí, tưởng rằng như thế là có thể thành cao thủ sao? Nực cười! Ngay cả diện mạo chân thực của mình còn không dám đối mặt, vậy mà còn dám gọi “các hạ”

“Người không biết gì về người khác, dựa vào cái gì mà dám nói nàng

như vậy? Ai nói là nàng không dám đối diện với diện mạo chân thực của mình, nàng chẳng qua....

”

Lạc Lạc đỏ mắt tía tai đứng lên quát.

“Lạc Lạc thiếu gia!”

Vũ Văn Địch không phải là ngu, nhìn động tĩnh Lạc Lạc, ngẫm lại một chút, có vẻ như hắn vừa ở trong doanh trướng của Hoàng Bắc Nguyệt ra, nói vậy là đã từng tiếp xúc.

Chương 552: Đại tái đối chiến

(10)

Chỉ sợ hấn nhất thời xúc động nói ra cái gì đó, bởi vậy lập tức lên tiếng ngăn cản.

“Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi, hai vị không nên vì thế mà cãi vã, ảnh hưởng đến hòa khí.”

Lạc Lạc cũng ý thức được thiếu chút nữa mà lỡ miệng, phá hủy chuyện tốt của sư phụ, không khỏi âm thầm cảm kích Tề vương, may mà hấn mở miệng nhanh trước một bước. “Hừ, quân tử không tranh với nữ nhân!”

Lạc Lạc hừ một tiếng, nhìn về phía Tề vương nói: “Tề vương, lần này xuất hiện không ít cao thủ, ta thấy lần này đến Tu La thành, nhất định sẽ rất đặc sắc!”

Vũ Văn Địch gật đầu, khuôn mặt tuyệt sắc mang một chút vẻ vui mừng: “Lần này không mong có thể diệt trừ Tu La thành, nhưng hi vọng có thể đánh bọn chúng một trận oanh liệt!”

“Đúng, Tu La thành rất thần bí, lúc này đây, hy vọng có thể lôi bọn họ từ trong bóng tối ra!”

Lạc Lạc nói. Vũ Văn Địch nhẹ nhàng cười, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: chỉ cần có thể cứu Tề vương là được! Công chúa Anh Dạ nghe hai bọn họ nói chuyện với nhau, có chút nhàm chán, đi tới một bên, xem doanh địa của Hoàng Bắc Nguyệt, nghiêng đầu một chút, nói: “Nguyệt Dạ đó rốt cuộc là như thế nào, chỉ có mười mấy người, dĩ

nhiên lại có hai cao thủ, còn có một nữ tử đã thua lúc nãy, nghe nói cũng rất lợi hại.”

Hôm nay ở trên lôi đài, trừ A Lệ Nhã, Cát Khắc và A Tát Lôi đều là lấy ưu thế áp đảo để chiến thắng, cho dù cao thủ đã thành danh, nhưng đứng trước mặt bọn họ lại thua một cách thảm hại. Nhìn như một tiểu đội nhỏ bé chỉ có mười mấy người, lại có hai vị cao thủ như vậy, thật sự khiến cho người khác giật mình. Lạc Lạc và Vũ Văn Địch đều biết thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt, nghe vậy liếc mắt nhìn nhau, không khỏi cong môi mỉm cười, tính cách Hoàng Bắc Nguyệt phúc hắc cường đại, có thể đi theo bên nàng, cho dù thế nào cũng sẽ không phải là người yếu. “Bên người cao nhân ẩn dật, tự nhiên là cao thủ nhiều như mây.”

Wũ Văn Địch cười giải thích. Công chúa Anh Dạ quay đầu lại nhìn hắn, hỏi: “Dực ca ca, ngay cả huynh cũng không biết lai lịch của nàng sao?”

Wũ Văn Địch nói: “Có điều cao nhân không thích lộ diện, đây cũng là chuyện thường.”

Công chúa Anh Dạ bĩu môi, nói: “Thần thần bí bí, người như thế, nếu như đi theo đến Tu La thành, không sợ sẽ ngầm biến thành một tai họa sao?”

“Công chúa yên tâm, tuy trong Tu La thành nguy hiểm vạn phần, cho dù là cao thủ cũng không dám giờ trò.”

Wũ Văn Địch vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn sắc trời: “Gió nổi lên rồi, chúng ta đi thôi!”

Ngày thi đấu đầu tiên ở lôi đài kết thúc, hai ngày thi đấu sau, không ít cao thủ ở trên lôi đài kịch liệt triển khai đối chiến, làm cho người ta

đại khai nhãn giới! Đây chính là một cuộc so tài long trọng ở trên đại lục Táp Nhĩ Tháp, bởi vì tất cả cao thủ đều tới đây. Đặc biệt Hồng Liên của Quang Diệu Điện vừa ra, nữ nhân kiêu ngạo này đồng thời khiêu chiến với ba cao thủ tuyệt thế của đệ nhất đội ngũ lính đánh thuê là Phệ Diễm dong binh đoàn mà vẫn lấy ưu thế áp đảo như cũ. Người của Quang Diệu Điện vốn không cần tham gia tranh tài, có thể trực tiếp đi theo, nhưng Hồng Liên nghe nói tam đại cao thủ của Phệ Diễm dong binh đoàn rất lợi hại, có uy danh ở trên đại lục, lập tức đi khiêu chiến. Đám người của Thương Hà viện trưởng muốn ngăn cản nhưng không biết làm sao, khiêu chiến ở trên lôi đài, luật lệ từ xưa đến nay đều như thế, cũng không có gì lạ.

Hướng chi lúc này tiến công Tu La thành, bọn họ muốn Quang Diệu Điện trợ giúp, cho nên ngàn vạn không thể đắc tội với bọn họ. Sau khi Hồng Liên thắng, đứng ở trên đài cười như điên, nói: “Cái gọi là ‘dong binh đoàn đệ nhất đại lục’ bất quá chỉ như thế mà thôi! Thật chán, còn cao thủ nào có thể đánh bại ta đây?”

Chương 553: Tu la thành (1)

Ánh mắt nàng từ trên lôi đài quét từng khuôn mặt của các cao thủ, những người bị nàng nhìn đến đều rất không cốt khí lui lại vài bước, chỉ biết thủ đoạn nữ nhân này quá độc ác, bại bởi nàng không nói, nhưng còn bị nàng nhục nhã, hỏi còn thể diện gì? "Hồng Liên, dừng lại đi.

"

Mạnh Kỳ Thiên lạnh lùng nói một câu, xem như lời khuyên, nhưng tất cả mọi người đều nghe được, giọng nói của hắn, chẳng qua chỉ là một câu nhắc nhở mà thôi.

Mạnh Kỳ Thiên làm sao có thể khuyên được Hồng Liên? Trừ khi Mặc Liên nói một câu, nếu không căn bản Hồng Liên sẽ không nghe! Thương Hà viện trưởng cùng mấy vị giám khảo nhìn nhau một cái, cuối cùng liền nói: "Hồng Liên các hạ, lần này cùng chung đối phó với Tu La thành, cần rất nhiều cao thủ, mong các hạ hạ thủ lưu tình.

"

Hồng Liên quay đầu cười hì hì nói: "Thương Hà viện trưởng nói cũng có lý, nếu ta đánh bại tất cả cao thủ, còn ai có thể đi Tu La thành đây?" Tuy nhiên.

"

Vừa nói nàng vừa quay đầu, mang theo vài phần cười nhạo: "Những cao thủ này ngay cả ta cũng không thể đánh bại, vậy đi Tu La thành

được cái ích lợi gì?" Lời nói này vô cùng có ý tứ kích động, vừa nói ra, lập tức các dong binh đoàn xì xào bàn tán.

Mặc dù Hồng Liên kiêu ngạo cuồng vọng, nhưng lời này nàng nói cũng có lý! Ngay cả Hồng Liên cũng đánh không lại, thế thì đi Tu La Thành chả phải chịu chết sao? "Hồng Liên, ngươi cố ý muốn làm hư chuyện của chúng ta sao?" Ngữ khí của Mạnh Kỳ Thiên rất cuộc có chút nghiêm túc, nếu hù dọa cho những cao thủ này chạy hết, thì kế hoạch để bọn họ vào Tu La thành cũng sẽ thất bại.

Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, không thêm để ý chút nào, nói: "Bọn họ không đi, tự chúng ta có thể đi!" "Chúng ta không biết gì về Tu La Thành, đó chính là lý do mới cùng hợp tác cùng bọn họ, ngươi đừng làm chuyện gì xấu, đi thôi, nếu kế hoạch lần này thất bại, khi trở về, nhất định thánh quân sẽ không tha cho ngươi!" Mạnh Kỳ Thiên mang thánh quân ra, rốt cuộc làm Hồng Liên có chút e ngại.

"Được rồi!" Hồng Liên thu hồi vũ khí, từ trên lôi đài đi xuống, có chút nhàm chán ngồi trên ghế, quay đầu đi, lại thấy người đeo mặt nạ quý dị cách đó không xa, mới vừa rồi vẫn muốn khiêu chiến nàng, nhưng nghe nói nàng tỉ thí trong mấy hôm trước, lại bị một cao thủ thất tinh mới ra đời đá thương, liền mất hứng thú đi khiêu chiến.

Nàng luôn luôn thích cường giả, trước cho rằng người đeo mặt nạ quý này rất mạnh, nhưng ngay cả triệu hoán sư thất tinh còn đánh không lại, thật không khỏi làm cho người ta thất vọng.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm nhận được ánh mắt của nàng, quay đầu nhìn nàng một cái, ánh mắt lạnh lùng thản nhiên, khóe miệng Hồng Liên có chút nhếch lên, hừ lạnh một tiếng, đối với kẻ yếu, nàng chẳng bao giờ có hứng thú.

"Ngươi vừa nhìn cái gì vậy?" Mạnh Kỳ Thiên cười nói.

"Nguyệt Dạ kia, sao lại yếu như vậy?" Hồng Liên vẫn thất vọng.

Mạnh Kỳ Thiên cười: "Ta lại không cảm thấy nàng yếu, mới vừa rồi còn muốn để người thử nàng, sao người lại không khiêu chiến với nàng vậy?" "Nàng?" Hồng Liên khinh thường nói: "Nàng mới bại bởi một nha đầu thất tinh, ta khiêu chiến nàng, thắng cũng không có gì tốt đẹp!" (Liên: Kiêu thấy ghét >.

<) "Thắng thua không sao cả, chẳng qua ta muốn nhìn thực lực của nàng một chút.

"

Mạnh Kỳ Thiên cười nói: "Tuy nhiên hiện tại bỏ qua đi, sau này vẫn có cơ hội.

"

Hồng Liên cũng rất miễn cưỡng, ngày hôm qua biết người mặt quý kia thua như thế nào, nàng mất hết hứng thú, thật không có ý nghĩa gì hết, hi vọng lần sau tốt xấu gì cũng có chút lạc thú! Bên kia khoe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khế cong lên, nọ nọ cười có chút thâm ý.

Chương 554: Tu la thành (2)

"Vương, Hồng Liên kia quả thật rất mạnh, ngay cả ba cao thủ cửu tinh cũng bại dưới tay nàng, rốt cuộc cấp bậc của nàng là gì?" Cát Khắc cau mày nhìn bộ dáng Hồng Liên kiêu ngạo như vậy, trong lòng có chút không phục.

Nghĩ đến trước đây, ngay cả Già Dạ Chi Vương cũng bị bại dưới tay nàng, thì càng thêm khó chịu.

Nếu như Hồng Liên là cao thủ chân chính có khí độ, trong lòng còn thoải mái một chút, nhưng nhìn nàng phách lối cuồng ngạo, coi trời bằng vung như vậy, còn có khuôn mặt giống hệt Già Dạ Chi Vương tôn kính của bọn họ, loại tâm tình này thật khó nói nên lời.

Vũ nhục! Đây tuyệt đối là một sự vũ nhục đối với lòng tin ngưỡng của bọn họ.

Ngược lại Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng bình tĩnh cười cười, nói: "Người của Quang Diệu Điện luôn luôn như thế, tuy nhiên cuồng cũng có tư cách cuồng, thực lực của Hồng Liên quả thực không tồi."

"Ta thấy nàng so với vương còn kém xa. Hơn nữa gương mặt và dáng dấp của nàng bây giờ...."

Cát Khắc còn chưa dứt lời, liền nhìn thấy Thiên Đại Đông Nhi từ bên kia ghé đi tới, chiếc khăn màu đen che hết mặt, chỉ lộ ra đôi mắt sắc bén.

Cát Khắc cùng A Tát Lôi lập tức như lâm đại địch nhìn sang, giống

con nhím dựng thẳng gai nhọn toàn thân, tựa hồ chỉ cần có động tĩnh cực nhỏ, liền lập tức nhào tới, bắt nàng.

Thiên Đại Đông Nhi liếc nhìn bọn họ một cái, hai thanh niêm cao lớn giống như ngọn núi đứng đó, nàng không đi tới, ánh mắt sắc bén nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hỏi: "Tại sao ngày đó không có ra tay?" "Hừ, biết công tử chúng ta cố ý nhường ngươi, ngươi còn muốn như thế nào nữa?" A Tát Lôi tức giận nói, ngày đó Thiên Đại Đông Nhi đã thương A Lệ Nhã, trong lòng hẳn vẫn còn tức giận, trong lòng dự định có cơ hội thì nhất định sẽ báo thù! Thiên Đại Đông Nhi không để ý đến lời nói của A Tát Lôi, chỉ chăm chăm nhìn vào Hoàng Bắc Nguyệt, lạnh lùng nói: "Ta không cần ngươi nhường ta, ta chỉ cần công bằng chiến đấu!" Hoàng Bắc Nguyệt dựa lưng vào ghế, có chút lười biếng khẽ ngẩng đầu, nói: "Bây giờ ngươi chiến đấu với ta, cũng là không công bằng, ngươi không phải là đối thủ của ta."

"Hừ! Ngươi cũng là một tên cuồng vọng, so một trận đi, cho dù ta thua, ta cũng tâm phục khẩu phục!" Thiên Đại Đông Nhi kiên quyết nói.

"Không!" Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói một chữ, đơn giản biểu đạt ý nguyện của mình.

Đã đánh qua một lần, nàng làm sao vẫn có thể đánh cùng Đông Lăng đây? Đôi mắt của Thiên Đại Đông Nhi trợn thật lớn, vô cùng phẫn nộ: "Ngươi không dám? Nguyên nhân gì? Ít nhất cho ta một lý do đi!" "Ta làm việc không cần lý do, ta muốn làm như thế nào thì sẽ làm như thế đó!" Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, trận thi đấu kế tiếp trên lôi đài, nàng cũng không muốn xem tiếp.

Thiên Đại Đông Nhi duỗi tay ngăn nàng: "Ngươi không cho ta một lý do, vậy đừng mơ tưởng rời đi!" Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhướn mày, đôi mắt hơi dao động một chút, khuôn mặt giấu trong mặt nạ tựa có

phần vui vẻ giễu cợt, Thiên Đại Đông Nhi sửng sốt một chút, nhưng đột nhiên lại có một trận gió thổi qua bên người, đã không thấy Hoàng Bắc Nguyệt đâu.

Xoay người sang chỗ khác, nhìn thấy nàng đã đi ra ngoài thật xa.

Tốc độ này...cũng đáng sợ quá đi.

"Nguyệt Dạ! Ta sẽ không buông tha, ta nhất định sẽ đánh với ngươi một trận!" Thiên Đại Đông Nhi la lớn, khiến cho mọi người quay đầu lại nhìn.

Ngực có chút phập phồng, tức giận rất nhiều, nhưng trong lòng lại có một cảm giác kỳ quái dâng lên, người đeo mặt nạ quý dị, làm cho nàng có cảm giác không hiểu được.

Chương 555: Tu la thành (3)

“Chiến đấu với vương của bọn ta, ngươi chờ thêm một trăm năm nữa đi!”

Đám A Tát Lô nhìn thấy nhìn thấy bộ dạng này của nàng, đều không nhận được cười nhạo đôi câu.

Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, phất tay áo xoay người bỏ đi.

“Đông Nhi.

”

Quốc sư Tây Nhung Thiên Đại Mê Ly vẫn đang nhắm hờ mắt ngồi ở trên ghế giám khảo lúc này chậm rãi mở mắt ra, “Ngươi gần đây hình như càng ngày càng nóng nảy rồi, sao thế?”

Thiên Đại Đông Nhi cúi thấp đầu, nói: “Đã để cho sư phụ lo lắng, Đông Nhi không sao.

”

“Đông Nhi, ngươi có phải là vẫn chưa quên quá khứ?”

Thiên Đại Mê Ly biếng nhác hỏi.

“Không có.

”

“Không cần gạt sư phụ, nhiều năm dạy dỗ như thế, ta chẳng lẽ vẫn không hiểu tâm tư của ngươi sao?”

Dưới lớp sa mỏng che chắn, Thiên Đại Mê Ly có loại mỹ cảm thần bí, khiến người bất giác trầm mê vào vẻ đẹp của nàng.

Thiên Đại Đông Nhi mím môi, nói: “Dư nguyện còn dang dở, trong lòng xác thực có chút không thể bình tĩnh.

”

“Dư nguyện...”

Thiên Đại Mê Ly từ tốn nói: “Ngươi hồi đó đã đáp ứng sư phụ thế nào?”

“Chặt đứt mọi sự trong quá khứ!”

Thiên Đại Đông Nhi gần như không chút do dự nói ra khỏi miệng.

Thiên Đại Mê Ly lại hỏi: “Làm thế nào chặt đứt mọi sự trong quá khứ?”

Thiên Đại Đông Nhi khẽ cắn môi dưới, đây mặc dù là cái động tác vô cùng bí ẩn, có khăn che mặt màu đen che chắn, người thường căn bản không thể phát hiện.

Nhưng trong một thoáng do dự đó, vẫn khiến cho trong mắt Thiên Đại Mê Ly lóe qua một tia thất vọng.

“Kẻ làm rối lòng ta, kẻ bỏ rơi ta mà đi, tất cả đều phải diệt trừ! Tuyệt

đối không lưu tình!”

Thiên Đại Đông Nhi lạnh lạnh mà nói, ngẩng đầu lên, ánh mắt đó sắc như đao! “Nhớ là tốt”

Thiên Đại Mê Ly mừng rỡ nói: “Đông Nhi, ngươi là đệ tử đặc ý nhất của ta, có bồi dưỡng của ta, tiền đồ tương lai của ngươi sẽ không giới hạn, tương lai ta sẽ giao Thánh Huyết Cung cho ngươi, những người chường quản Thánh Huyết Cung các đời trước đều sẽ được vua Tây Nhung quốc tôn làm quốc sư, quyền thế thông thiên, ngươi ngàn vạn lần chớ để sư phụ thất vọng.

”

“Xin sư phụ yên tâm, Đông Nhi tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!”

Thiên Đại Đông Nhi kiên định thề thốt, lời thề tuy son sắt như thế, nhưng trong lòng lại có chút trống rỗng mờ mịt.

Thánh Huyết Cung Chủ, Tây Nhung quốc sư, trở thành người như thế, có lẽ sẽ đứng ở nơi cao thật cao, người của cả đại lục Tạp Nhĩ Tháp đều sẽ biết đến nàng đi.

Vậy thì, đến lúc đó, liệu ngươi có nhìn thấy không? Hoàng Bắc Nguyệt.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Cao thủ được chọn ra từ những cuộc tranh đấu thảm liệt nhất giữa mấy đoàn lính đánh thuê lớn và đại gia tộc trong thi đấu lôi đài đều là những tay thuộc loại nhất đẳng.

Tác phong làm việc của Vũ Văn Địch kia chưa từng lôi thôi dài dòng bao giờ, sau cuộc thi đấu, hắn liền bắt đầu triệu tập những thủ lĩnh

của các đoàn lính đánh thuê và gia tộc lớn cùng nhau thảo luận chuyện tiến công Tu La thành.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng tham dự vào trong đó, cái tiểu đội chỉ có mười lăm người này, lại có hai vị cao thủ, không thể không khiến người ta nhìn với cặp mắt khác.

“Nguyệt Dạ các hạ, không ngờ lại gặp người ở đây, thật là may mắn.

”

Người mở miệng nói chuyện là La Thuần của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải ở Đông Ly quốc, hắn mới đầu không biết nàng cũng đến tham gia thi đấu lôi đài, về sau nhìn thấy tỷ thí của Cát Khắc và A Tát Lô, mới biết bọn họ vậy mà cũng đã đến.

Hơn nữa thành tích còn ưu tú như thế, cũng quá khiến người nhìn bằng cặp mắt khác rồi.

Mặc dù Nguyệt Dạ, người có vẻ là thủ lĩnh này, lại thua một triệu hoán sư thất tinh mới chân ướt chân ráo, nhưng không hề ảnh hưởng đến địa vị của nàng ở trong lòng La Thuần, hắn luôn cảm thấy Nguyệt Dạ này có lai lịch không nhỏ! Chỗ ngồi của La Thuần và Hoàng Bắc Nguyệt cách nhau rất xa, bởi thế Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ là thoáng gật đầu.

Chương 556: Tu la thành (4)

Chỗ ngồi của La Thuần và Hoàng Bắc Nguyệt cách nhau rất xa, bởi thế Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ là thoáng gật đầu, dù sao đã quen ra vẻ lạnh nhạt cao ngạo rồi, nàng cũng lười giả vờ giả vịt với những người này.

“Các vị, đây là lối vào của Tu La thành, nằm ở trong rừng Chướng Khí ở phía bắc Phù Quang rừng rậm.

”

Vũ Văn Địch mở miệng nói chuyện, thủ hạ của hắn treo một bức bản đồ địa hình lên tường, lấy dấu hiệu màu đỏ để ghi chú vị trí lối vào Tu La thành.

Đây là sảnh nghị sự của Tề Vương phủ Bắc Diệu quốc, không gian rất lớn, mấy chục người ngồi ở trong cũng không chật, mọi người nhìn bản đồ kia, sau đó cúi thấp đầu rì rà rì rầm.

Rừng Chướng Khí, giống như cái tên, chính là bởi vì ở trong đó tràn ngập chướng khí kịch độc, hơn nữa còn là một vùng đất đầm lầy khá nguy hiểm, rải đầy độc vật đủ loại, có một số độc vật còn là linh thú, linh trùng gì đó khá lợi hại, còn khó đối phó hơn những linh thú đẳng cấp cao trong Phù Quang rừng rậm! Đó gần như là một khu vực chết, vừa nguy hiểm vừa không có thứ gì tốt lành, rất nhiều lính đánh thuê đều không muốn đi qua đó mạo hiểm, có khi tổn hại mình mà chẳng được gì cả, làm gì phải đến đấy góp vui? “Tề Vương điện hạ, rừng Chướng Khí này khá là nguy hiểm đấy, những độc vật kia nhất là không thể phòng được, chúng ta nên ứng phó thế nào chứ?”

Có người lên tiếng hỏi.

Rừng Chướng Khí kia đối với bất cứ người nào mà nói, đều là một nơi giống như ác mộng! Vũ Văn Địch nhíu mày, về điều này, hẳn cũng không có biện pháp, bởi vì hẳn trước giờ chưa từng đến Tu La thành, chỉ có bản đồ của Phong Liên Dục để lại có thể để hẳn lợi dụng một chút.

Cũng là dựa vào tấm bản đồ này, cho nên những thế lực cao thủ trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp đều nguyện ý tham gia hành động lần này, nhiều năm như thế sự thần bí của Tu La thành gần như khiến mọi người đều phát điên rồi, có thể tận mắt nhìn thấy Tu La thành xuất hiện ở trong mắt thế nhân, đó là một loại khát vọng mà hẳn là người muốn làm anh hùng đều sẽ sản sinh.

Vũ Văn Địch chỉ có thể nhíu mày nói: “Lần này triệu tập mọi người đến đây, chính là vì để thảo luận vấn đề này, làm thế nào mới có thể thuận lợi tiến vào Tu La thành?”

Có mấy vị nữ cao thủ mang vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn hẳn, trên mặt ửng đỏ thẹn thùng, yêu kiều nói: “Tề Vương điện hạ, chẳng lẽ không có đan dược chống sâu bọ gì sao?”

“Trong đan dược có một loại gọi là “Bách Độc Đan”

, có lẽ có thể thử.

”

La Thuần của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải đề nghị.

“Bách Độc Đan xác thực có công hiệu giải bách độc, nhưng chưa

chắc có tác dụng đối với độc trùng trong rừng Chướng Khí, hơn nữa đó là đan dược cấp bốn, ở đây không có cao thủ luyện dược, nhất thời cũng không luyện thành đan dược được.

”

Vũ Văn Địch có chút bất đắc dĩ nói.

Luyện dược sư thật đúng là một loại nhân tài khan hiếm, trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, luyện dược sư gần như đã thành nghề nghiệp thần thánh, mỗi một quốc gia hoặc gia tộc, đều sẽ cố ý lôi kéo một số.

Luyện dược sư chia làm bốn đẳng cấp Thiên, Địa, Huyền, Hoàng, mỗi một đẳng cấp lại chia thành nhất phẩm, nhị phẩm, tam phẩm, tứ phẩm, độ khó để đột phá mỗi một phẩm thì rất lớn, đột phá giữa mỗi một đẳng cấp thì càng khó khăn.

Bách Độc Đan là đan dược cấp bốn, bình thường nếu chưa tới trình độ luyện dược Địa cấp nhất phẩm, gần như không thể luyện chế thành công, hơn nữa nhiều người như thế, nếu phải luyện chế số lượng lớn, vậy đã khó lại càng khó rồi.

Bởi vậy mọi người đều trầm mặc, ở đây có một số luyện dược sư, nhưng lại không có người nào là Địa cấp luyện dược sư, sao mà có được cơ chứ? Địa cấp luyện dược sư, trên cả đại lục Tạt Nhĩ Tháp cùng lắm cũng chỉ mấy người.

Chương 557: Tu la thành (5)

Hơn nữa để đạt được trình độ Địa cấp luyện dược sư, đó sợ rằng đã có được mọi thứ mà mình muốn rồi, căn bản sẽ không nhập bọn với thế lực bình thường làm gì cho mệt, mà sợ rằng đã ẩn dật rồi.

Hiện tại Bách Độc Đan đã là hi vọng duy nhất của bọn họ, nếu như không có Bách Độc Đan, muốn đi vào rừng Chướng Khí, vậy khác gì đi chịu chết, bọn họ nhất quyết sẽ không đi. Không ai đi, liên minh lính đánh thuê lần này coi như là thất bại. Trong lòng Vũ Văn Địch vô cùng sốt ruột, ánh mắt đảo qua khuôn mặt mọi người trong sảnh hội nghị, hi vọng xuất hiện một tia hi vọng. Khi ánh mắt chuyển đến Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ thấy nàng khẽ gật đầu một cái với hắn, Vũ Văn Địch lập tức mừng hóm, nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người có biện pháp?”

Hoàng Bắc Nguyệt hờ hững gật đầu.

Bách Độc Đan loại đan dược này xác thực cần luyện dược sư Địa cấp mới có thể luyện chế, nhưng nàng lúc mới học được luyện dược, đã có thể luyện chế rồi, khi ấy Chiến Dã trúng nọc rắn của Thôn Thiên Hồng Mãng, nàng vất vả nghiên cứu và đã luyện chế thành công. Chẳng qua, đó cũng là bởi vì có “Bách Luyện Kinh Quyển”

của Độc Cô Dược Thánh, đó là một quyển dược kinh bác đại tinh thâm, trong đó có các loại bí quyết luyện dược, nếu nắm vững một phần quyết khiếu, có lúc đan dược cấp cao cũng có thể luyện chế. Trong 5 năm qua nàng cũng đã chăm chỉ nghiên cứu Bách Luyện Kinh Quyển đó, khổ tâm tu luyện, với trình độ hiện giờ, loại đan dược

như Bách Độc Đan kia có thể tùy tiện luyện chế. Nhìn thấy nàng gật đầu, Vũ Văn Địch lập tức vỗ tay cười nói: “Thật tốt quá! Thì ra Nguyệt Dạ các hạ vậy mà là một vị Địa cấp luyện dược sư!”

Địa cấp luyện dược sư? Người mặt quý kia vậy mà là một vị Địa cấp luyện dược sư? Mọi người đều chấn động, rối rít nghiêng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong ánh mắt đó, vừa có sự chấn động quá độ, còn đột nhiên có thêm một phần kính nể. Hoàng Bắc Nguyệt đã quen với cảm giác bị vạn người nhìn ngó, bởi thế chỉ là thản nhiên ngồi ở đó, nhàn nhạt mở miệng nói: “Cho ta thời gian một ngày đi.”

“Một ngày?”

Lần này ngay cả Vũ Văn Địch cũng kinh ngạc, biết nàng là Địa cấp luyện dược sư đã chấn động lắm rồi, mà luyện chế nhiều Bách Độc Đan như thế chỉ cần thời gian một ngày, vậy nàng sợ rằng không chỉ là Địa cấp đi, chẳng lẽ... “Nguyệt Dạ các hạ, một ngày liệu có gấp quá không? Dù sao luyện dược cũng cần tiêu tốn nguyên khí.”

Thương Hà viện trưởng không nhin được nói, mặc dù bọn họ đều nôn nóng muốn tiến vào Tu La thành, nhưng cũng không phải ngay cả thời gian đôi ba ngày cũng không chờ được. Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc đầu, chuyện nàng làm không được thì nàng sẽ không bao giờ dễ dàng hứa hẹn, nhưng một khi nói ra khỏi miệng, vậy thì tuyệt đối nói được làm được. Hơn nữa giúp những người này, mình cũng được hưởng lợi, sao lại không làm đây? Đây là tâm thái vô cùng bình thường của nàng, làm một luyện dược sư đẳng cấp cao, nàng cũng không cần phải giấu diếm, còn như thực lực của triệu hoán sư, nếu không muốn tìm phiền toái cho mình, ẩn giấu thực lực mới là lựa chọn không tệ, nhưng làm một luyện dược sư cao cấp, nàng chỉ sẽ được mọi người tôn kính, căn bản không cần lo có luyện dược sư nào ăn no rửng mỡ đến tìm nàng tỷ thí.

Vũ Văn Địch nhìn nàng, liền nói: “Nếu Nguyệt Dạ các hạ đã chắc chắn như vậy, chuyện Bách Độc Đan thì phiền các hạ rồi.”

Hắn vừa nói xong, mọi người cũng đã hồi thần từ trong chấn động, tới tấp ôm quyền với nàng, nói: “Phiền Nguyệt Dạ các hạ rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thềm khiêm tốn, làm luyện dược sư cấp cao, được tôn kính như vậy là chuyện bình thường. “Thì ra là một vị luyện dược sư.”

Trên vị trí bên Quang Diệu Điện, Mạnh Kỳ Thiên xoa cằm, như nghĩ tới cái gì mà nói.

Chương 558: Tu la thành (6)

Hồng Liên cũng khẽ nhíu mày, nói: “Chẳng trách nàng ta lại thua một tiểu nha đầu thất tinh, thì ra không phải triệu hoán sư, mà là luyện dược sư.”

Lực chiến đấu của luyện dược sư bình thường đều không mạnh cho lắm, Nguyệt Dạ này thua cũng là vô cùng bình thường, chỉ cần thực lực luyện dược của nàng rất mạnh, vậy cũng có thể xếp ở trên vô số cao thủ. Thậm chí một luyện dược sư Địa cấp ở trong cả liên minh lính đánh thuê này cũng sẽ có địa vị chí cao vô thượng, thậm chí còn ở trên Quang Diệu Điện bọn họ! Loại chuyện này, Hồng Liên làm sao có thể cho phép? Quang Diệu Điện bọn họ há có thể bị một tên luyện dược sư nho nhỏ áp chế? Liếc Hoàng Bắc Nguyệt một cái, trong lòng đã âm thầm ghi hận lên nàng, hừ lạnh một tiếng, Hồng Liên quay đầu qua, Mạnh Kỳ Thiên cười nói: “Lại có chủ ý xấu gì vậy? Người đó luyện dược là vì chúng ta đấy, người ngàn vạn lần đừng có manh động.”

“Người tưởng ta thật sự ngốc như thế sao? Đương nhiên phải lợi dụng nàng ta xong trước đã, ta mới sẽ hạ thủ!”

Hồng Liên tự phụ nói, vốn định quay đầu hỏi ý của Mặc Liên, nhưng quay đầu xong mới phát hiện, Mặc Liên đã biến mất rồi.

“Cái tên đáng ghét, lại chạy đâu mất rồi?”

“Vớ thực lực của hắn, kỳ thực không cần bất cứ ai lo lắng.”

Mạnh Kỳ Thiên nhàn nhạt mà nói: “Hồng Liên, người lần này ngàn

vạn lần không được làm lỡ chuyện lớn, nếu không...”

“Ta biết rồi, không cần ngươi nói nhiều!”

Hồng Liên lạnh lùng ngắt lời hắn. Sau khi thương thảo kết thúc, mọi người ra khỏi sảnh hội nghị, Vũ Văn Địch đi ra trước đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, cười cười với nàng, hai người đi đến nơi vắng vẻ, được canh gác bởi đám người Cát Khắc, Vũ Văn Địch mới đè thấp giọng nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, Bách Độc Đan đó, thật sự một ngày là có thể luyện xong sao?”

“Bách Độc Đan có thể giải độc, nhưng tiến vào trong rừng Chướng Khí, thì không thể tránh né độc vật.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói. Vũ Văn Địch lặng đi một chút, trên mặt liền lộ ra thần sắc sốt ruột, nói: “Nhưng đây phải làm sao mới được?”

Chuyện tiến vào Tu La thành đã thảo luận xong, nếu như bây giờ để cho mọi người biết Bách Độc Đan không thể phòng tránh độc vật, vậy thì gay go rồi. “Ta nếu đã đáp ứng ngươi, ngươi còn không yên tâm sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói. Vũ Văn Địch thở phào một hơi, Bắc Nguyệt quận chúa này thật là một người kỳ diệu, một câu thôi đã khiến tảng đá lớn trong lòng hắn được bỏ xuống, hắn không khỏi mỉm cười nói: “Vậy có gì cần ta giúp không?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ngoắc ngoắc tay với hắn, Vũ Văn Địch cúi đầu xuống, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng căn dặn mấy câu, trên mặt hắn hơi lộ ra thần sắc kinh ngạc, rồi lập tức cười có chút méo mó: “Cái này, thật sự được sao?”

“Chắc là không vấn đề.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút không nhịn được cười, trong giọng nói hơi mang vẻ cười đùa. “Vậy thì tốt, ta đi chuẩn bị.”

Vũ Văn Địch nhìn nàng một cái, tránh cho người khác nói lung tung, liền gật đầu xoay người đi. Hoàng Bắc Nguyệt chấp tay sau lưng, nhàn nhã đi ra, A Tát Lô hỏi: “Vương.

Vừa rồi Tề Vương kia vì sao cười... quý dị như thế?”

“Hỏi nhiều như vậy làm gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt lờm hẩn một cái, rồi đi lên phía trước. “Nguyệt Dạ các hạ!”

Phía sau có người lớn tiếng gọi, ngay sau đó một nam nhân đầu nai mắt chuột chạy tới, gật đầu khom lưng cười nói với nàng: “Thì ra Nguyệt Dạ các hạ là một vị luyện dược sư, thật là thiên tài tuyệt thế! Bội phục bội phục!”

Chính là Tông Nam của đoàn lính đánh thuê Thập Hổ lần trước tới doanh lính đánh thuê vô lễ ngạo mạn. Hoàng Bắc Nguyệt chẳng buồn nhìn hẩn, loại người này, để ý hẩn làm gì? Tông Nam này bẩm sinh ranh mãnh, giỏi nhất là quan sát sắc mặt, trước kia đã lỗ vô lễ, bây giờ nói cái gì cũng phải để cho vị Địa cấp luyện dược sư này có thể liên kết với bọn họ, hợp tác với nhau.a

Chương 559: Tu la thành (7)

“Nguyệt Dạ các hạ, chuyển đi đến Tu La thành lần này xin nhất định phải cẩn thận, bởi vì...”

Hắn cố ý dừng lại, len lén ngẩng đầu nhìn động tĩnh của Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn tĩnh bơ, ngay cả bước chân cũng không có khựng lại một chút, hắn liền không khỏi có chút nóng lòng.

Đi lên vài bước, sóng vai với Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng không dám đến gần, chỉ có thể cúi đầu, đẽ thấp giọng nói: “Quang Diệu Điện này mặc dù trên biểu hiện là cùng với chúng ta, nhưng kỳ thực bọn họ đi Tu La thành cũng là có mục đích, chẳng qua chỉ là lợi dụng liên minh lính đánh thuê lần này mà thôi.

”

“Quang Diệu Điện lòng lang dạ sói, cái này còn cần nói sao?”

Cát Khắc lạnh lùng nói, ghét nhất nhìn tên tiểu nhân gió chiều này theo chiều đó này! “Đúng vậy đúng vậy, Cát Khắc đại nhân nói đúng, nhưng đại nhân chẳng hay có biết, bọn họ muốn gì không?”

Tông Nam thấy có người hồi ứng, liền vội vàng nói.

Cát Khắc nhưn mày: “Liên quan gì đến bọn ta?”

“Rất là có liên quan!”

Tông Nam nói: “Bọn họ lần này nếu như thành công, vậy liên minh lính đánh thuê đi cùng cũng sẽ bị tai ương!”

Hoàng Bắc Nguyệt rớt cuộc cũng liếc hẩn một cái, Cát Khắc thấy vậy liền lập tức hỏi: “Bọn họ muốn làm gì?”

“Nguyệt Dạ các hạ có từng nghe nói đến phù chú thuật chưa?”

Tông Nam thần thần bí bí mà nói.

Cát Khắc chấn động, liền nói: “Phù chú thuật có quan hệ gì với Tu La thành?”

“Nghe nói bí văn của phù chú thuật đó giấu ở Tu La thành, có được phù chú thuật, thì bằng với có được năng lực thống trị thiên hạ, Quang Diệu Điện vì phù chú thuật, mới phái hai vị tôn thượng Mặc Liên và Hồng Liên, còn có Mạnh Kỳ Thiên không gì không biết kia cùng đến.

”

Tông Nam kiêu ngạo nói.

“Phù chú thuật thật sự ở Tu La thành?”

Cát Khắc cũng giả vờ có vẻ rất hứng thú mà hỏi.

Phù chú thuật là thuật pháp mà tộc Hách Na Lạp bọn họ đời đời đều biết, là Già Dạ vương năm đó sáng tạo, về sau Già Dạ Chi Vương rời khỏi, phù chú thuật cũng biến mất.

Nhưng nhiều năm sau, Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện, nàng mới là truyền nhân chân chính của phù chú thuật, Tu La thành kia làm sao

có thể có bí văn của phù chú thuật? “Nghe nói là có, nhưng có phải thật không thì không biết rồi.

”

Tông Nam cười lấy lòng, “Nguyệt Dạ các hạ, không biết ngài có hứng thú với phù chú thuật không? Nếu có, ta thật ra cũng biết phù chú thuật kia giấu ở đâu, chỉ là nếu như thực lực không mạnh, sợ rằng cướp không lại những người của Quang Diệu Điện.

”

“Người biết bí văn phù chú kia giấu ở đâu?”

Cát Khắc hỏi.

Tông Nam kiêu ngạo nói: “Đương nhiên là biết.

”

Hoàng Bắc Nguyệt dừng chân, âm thanh lạnh lùng: “Nếu như người mang bọn ta đi, có điều kiện gì?”

Thành công rồi! Trong mắt Tông Nam lóe qua một tia thắng lợi, cười ha hả nói: “Đoàn lính đánh thuê Thập Hổ bọn ta cũng có hai người đã thắng, nhưng bọn ta tự biết thực lực của mình thấp kém, loại nơi như Tu La thành vô cùng hung hiểm, nếu không có người bảo vệ...”

“Giúp ta lấy được bí văn phù chú, ta bảo đảm các người không chết!”

Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát nói, “Cân nhắc một chút đi.

”

Nói xong liền bước nhanh về phía trước, Tông Nam kia nghe được cái bảo chứng này, nào còn cần cân nhắc, vội vàng lớn tiếng nói: “Đa ta Nguyệt Dạ các hạ, chuyện của ngài, bọn ta cam đoan!”

Cát Khắc cười lạnh, đồ ngu! Loại người đó mà cũng đòi mặc cả với bọn họ, đảm bảo các ngươi không chết, nhưng cũng chỉ là không chết mà thôi! Xấu xa, ai còn có thể xấu xa hơn Già Dạ Chi Vương của bọn họ đây? Chẳng qua trong Tu La thành thật sự có bí văn của phù chú thuật sao? Nếu có thật, sợ rằng phải làm một trận đại chiến với Quang Diệu Điện rồi!

Chương 560: Tu la thành (8)

Bắc Nguyệt hoàng triều ***** Bầu trời âm u, một đám mây mù mịt cứ mãi bao phủ bầu trời phía trên rừng Chướng Khí, chướng khí xuất hiện từ trong rừng mang thêm kịch độc, một con thỏ không cẩn thận chạy tới, thân thể bị chướng khí xuyên qua, ngay lập tức ngã xuống đất bỏ mình, thất khiếu chảy máu, lông tóc trên người nhanh chóng héo rũ.

Một cơn gió không biết từ nơi nào thổi đến, lướt qua thân thể người, chỉ cảm thấy khí lạnh âm u, thậm chí tận xương tủy! Trong bụi cỏ phía trước rừng Chướng Khí, mọi người trong liên minh lính đánh thuê đứng ở nơi đó, sắc mặt ngưng trọng nhìn phía trước, số lượng thi thể con thỏ trên mặt đất đặc biệt khiến người ta kinh hãi! Đây là cửa vào Tu La thành sao? Chỉ là cửa vào đã như vậy, thật khiến lòng người sợ hãi, vậy sau khi đi vào....

Từ nơi này mơ hồ có thể nhìn thấy một con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu trải đầy bụi cỏ khô, dẫn đến nơi vô cùng sâu thẳm, chung quanh đường nhỏ đều là ao đầm màu đen, bên trong có không ít thi thể động vật, giữa đám bèo rậm rạp, từng gốc đại thụ xiêu vẹo sinh trưởng ở bên trong, tản ra từng đợt tanh tưởi.

Hồng Liên vừa nhìn thấy cảnh tượng này liền nhíu mày, căm ghét nói: “Cái nơi này thật buồn nôn quá! Quả nhiên thích hợp cho bọn quái vật Tu La thành cư trú!”

Mạnh Kỳ Thiên nói: “Đừng có xoi mói, chúng ta cũng đâu phải đến du ngoạn, lát nữa đi vào còn có thứ càng nguy hiểm hơn đang chờ chúng ta.

”

Hồng Liên mặc dù oán giận, nhưng trong lòng sao lại không hiểu? Hừ một tiếng muốn nói chuyện với Mặc Liên, vừa quay đầu phát hiện hắc đã đi về phía rừng Chướng Khí! “Mặc Liên các hạ!”

Vũ Văn Địch hô một tiếng, nhưng mà Mặc Liên căn bản không có nghe thấy, chỉ vài bước đã đi vào trong đám chướng khí quỷ bí đầy nguy hiểm trông như sương mù, thân ảnh loáng thoáng đã đi xa.

“Đúng là người không thấy gì cả thì chẳng cần lo lắng mà! Quả nhiên mắt không thấy cho khỏe!”

Có lính đánh thuê thấp giọng cười rộ lên.

Hồng Liên lạnh lùng một liếc mắt qua, những người đó lập tức câm miệng, ai cũng không dám mở miệng nói một chữ! “Nguyệt Dạ, người không phải đã luyện chế bách độc đan sao? Vì sao còn không chia cho mọi người?”

Hồng Liên khó chịu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, Mặc Liên đã tiến vào, dựa tính cách không biết gì cả của hắc, nhất định sẽ lạc đường ở bên trong, bọn họ tốt hơn vẫn là mau chóng chạy theo.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngẩng đầu, búng ngón tay, một cái túi gấm to bằng lòng bàn tay được ném tới tay Hồng Liên, Hồng Liên mới vừa cầm lên, tức thì một cỗ tanh tưởi ập lên mặt! Mùi thối kia thật sự gay mũi làm cho người ta thấy kinh tởm, Hồng Liên lập tức ném túi gấm, giận dữ nói: “Người dám giỡn mặt với ta? Đó là vật gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt biếng nhác liếc nhìn nàng một cái, lắc túi gấm trong tay một chút, rồi xoay người đi về phía rừng Chướng Khí, Cát

Khắc cùng A Tát Lôì theo sau, Tông Nam dẫn một người khác nhìn thấy bọn họ đi vào trong chướng khí cũng không có chuyện gì xảy ra, bởi vậy cũng đánh bạo tiến vào theo.

Hồng Liên trợn tròn mắt, quay đầu nhìn đám người Thương Hà viện trưởng cùng Vũ Văn Địch, “Nàng ta như thế là sao?”

Thương Hà viện trưởng trước giờ không thích nữ tử kiêu ngạo cuồng vọng này, hơn nữa nàng là người của Quang Diệu Điện, cùng người Tu La thành đều không phải thứ tốt lành gì, bởi vậy chỉ là hờ hững nói: “Túi gấm này là dược liệu Nguyệt Dạ các hạ đặc chế, mang ở trên người có thể phòng ngừa hết thủy độc trùng xâm nhập, hơn nữa mùi của dược liệu này có thể làm cho chướng khí tránh né.

”

“Bằng thứ buồn nôn này?”

Hồng Liên khinh thường nói, “Nàng ta không phải gạt người chứ, chẳng phải nói có Bách Độc đan sao?”

Chương 561: Tu la thành (9)

Thương Hà viện trưởng ngậm miệng không nói, chỉ phất tay một cái, ra lệnh cho đám thủ hạ phát cho mỗi người lính đánh thuê một cái túi gấm.

“Nếu Hồng Liên các hạ muốn một thân một mình xông vào đó như Mặc Liên các hạ thì xin cứ tự nhiên.”

Vũ Văn Địch thản nhiên cười nói, trong thanh âm không có bất cứ tính công kích gì, ôn nhu nho nhã tựa như gió xuân vậy.

Hồng Liên bĩu môi, muốn như Mặc Liên, vậy trước tiên phải có thực lực giống như Mặc Liên mới được! Ở trước mặt Mặc Liên, nàng quả thật cảm thấy có chút mặc cảm, nàng tự nhận chính mình không có được thực lực như hắn, không thể một mình xông vào rừng Chướng Khí! Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt tiến vào, Vũ Văn Địch cùng Thương Hà viện trưởng cũng dẫn người đi theo, đám lính đánh thuê thấy vậy thì rất yên tâm, vội đeo túi gấm lên rồi nhanh chóng theo vào.

Hồng Liên không tình nguyện cầm một cái túi gấm, cố nén cơn buồn nôn treo nó ở bên hông, sau đó mang theo vẻ mặt buồn bực tiến vào trong rừng Chướng Khí.

Khu rừng Chướng Khí này thật ra cũng không lớn, đa số đều là ao đầm, mặt đất có thể bước lên thì rất ít.

Trên đoạn đường thỉnh thoảng cũng có những sinh vật mang theo kịch độc chạy qua, thế nhưng khi người thấy mùi vị tanh tưởi trên người bọn họ, đám độc vật này lập tức lẫn đi mất hút.

Lúc đầu mọi người còn có chút nghi ngờ, nhưng đến lúc này đã hoàn toàn tin tưởng vào Hoàng Bắc Nguyệt.

Mặc dù độc vật đã bị mùi hôi xua đuổi đi, thế nhưng chướng khí ác liệt trong rừng thiên nhiên vẫn làm cho mọi người vô cùng chật vật, mà Hoàng Bắc Nguyệt trước mặt vẫn giống như đang đi trên đất bằng, ngay cả trên giày cũng đều không có dính chút nước bùn nào.

Trong đám người, ngoại trừ Thương Hà viện trưởng, Tề vương, Hồng Liên và thủ lĩnh của những đoàn lính đánh thuê lớn ra, có rất ít người có thể làm được như vậy.

“Bắc Nguyệt quận chúa, phía trước không xa chính là lối vào của Tu La Thành, nơi đó có mười hai con Linh thú cấp cao bảo vệ, tuy rằng bọn chúng chỉ là Linh thú cấp 12, thế nhưng trên người lại mang theo kịch độc, bởi vậy chưa chắc bọn chúng sẽ sợ mùi hương của túi gấm, cho nên...”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, đôi mắt cong cong: “Những người phía sau tự nhiên sẽ xử lý đám Linh thú này, chúng ta cứ việc đi về phía trước là được rồi.”

Vũ Văn Địch lộ ra nụ cười ngẫm hiểu, xây dựng liên minh lính đánh thuê đương nhiên chính là vì cái mục đích này.

Một trận gió mang theo mùi máu tanh hôi thổi qua, cái mùi này so với mùi hương của túi gấm còn ghê tởm hơn, khiến không ít người có cảm giác buồn nôn! Hoàng Bắc Nguyệt cũng vươn tay che mũi, hơi nhíu mi, Vũ Văn Địch nói: “Là mùi máu!”

Mọi người tăng nhanh cước bộ, từ trong đầm lầy nguy hiểm đi ra ngoài.

Khi đi tới cửa vào của Tu La Thành, bọn họ nhìn thấy mười hai cái hang động sụp đổ.

Nơi này vốn dĩ được bao bọc trong một bầu không khí âm trầm, quanh cửa hang có dây leo xanh biếc rậm rạp, nào ngờ giờ phút này nó đã hoàn toàn biến thành một đồng đồ nát, khắp nơi đều là máu tươi, còn có thi thể khổng lồ của mười hai con Linh thú quái dị nằm ngổn ngang trên mặt đất.

“Mười hai đầu Linh thú bảo vệ!”

Vũ Văn Địch thất kinh.

Cùng lúc giải quyết hết mười hai đầu Linh thú, hơn nữa thời điểm bọn họ đang ở trong rừng Chướng Khí cũng không hề nghe được một chút thanh âm đánh nhau nào, điều này nói rõ, đám Linh thú kia hoàn toàn không có năng lực phản kháng, trực tiếp bị giết chết... Rầm... Một con Linh thú máu chảy đầm đìa bị quăng ra khỏi hang động, theo sau nó là một thiếu niên quý dị vận một thân y bào màu đen.

Hắn đang từ trong hang động chậm rãi đi ra, sắc mặt tái nhợt mang theo vẻ tàn khốc, đóa hoa cát cánh màu đen bên khóe mắt tựa hồ lại càng thêm diễm lệ.

Một cỗ khí tức xơ xác tiêu điều khiến lòng người lạnh toát từ trên người Mặc Liên tỏa ra, cái khí chất này hoàn toàn không giống với khí chất quý dị lạnh như băng của năm xưa.

Thần cảm giết thần! Phạt cảm giết Phạt! Sát khí sắc bén mà hung tàn khiến cho đám cao thủ không nhìn được mà lui về phía sau một bước, giống như đang sợ sát khí trên người hắn làm cho bọn họ bị

thương vậy.

Chương 562: Tu la thành (10)

Hắn giống như là Tu La đi ra từ trong địa ngục vậy, toàn thân tỏa ra hơi thở khát máu, khiến cho bất luận kẻ nào cũng không dám tới gần.

Đôi mắt vô thần không nhìn thấy gì, hắn vẫn âm trầm tiến về phía trước, giống như tất cả những ai dám cản đường hắn, hắn sẽ giết sạch! “Tên kia, lại bắt đầu...”

Mạnh Kỳ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn về phía Hồng Liên bên cạnh.

Trên mặt Hồng Liên thoáng hiện nét đau lòng, thấp giọng nói: “Mỗi lần như vậy, hắn lại giống như một đầu dã thú cô độc, không có tình cảm, chỉ biết giết chóc.”

Mạnh Kỳ Thiên sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới một Hồng Liên luôn luôn cuồng vọng tự đại cũng có lúc cảm tính như vậy, không khỏi nở nụ cười: “Dã thú chỉ có thể cùng dã thú làm bạn, cho nên hắn chỉ có thể cùng một con dã thú như ngươi ở chung.”

Hồng Liên quay đầu trừng mắt nhìn hắn, hừ lạnh một tiếng, cái con người này không biết là đang khen nàng hay là đang chê cười nàng đây! Nhưng chẳng sao, những lời như vậy, nàng thích nghe! Dã thú chỉ có thể cùng dã thú ở cùng một chỗ, nàng và Mặc Liên, đều là dã thú! “Thực lực của Mặc Liên các hạ quả thật là sâu không lường được.”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười khen một tiếng, thanh âm từ tính của thiếu niên rất dễ dàng làm cho trái tim của các thiếu nữ đập thành thịch.

Thực lực của hắn, ngay cả Yểm cũng không nhìn được mà phải than thở, như vậy có thể thấy được hắn là một cao thủ có thiên phú đến cỡ nào, năm năm trước đã lợi hại như vậy, năm năm sau, sợ rằng còn mạnh hơn.

Ánh mắt Mặc Liên chuyển sang nàng, ánh mắt vô thần, nhưng thần sắc giữa mi tâm lại lạnh như băng.

Hoàng Bắc Nguyệt đi lên phía trước cười nói: “Nếu con đường đã thông, vậy chúng ta mau chóng đi vào thôi.”

Sau khi mười hai đầu Linh thú bị tiêu diệt, cửa động thoáng đãng lập tức lộ ra.

Đây là một con đường núi âm u nhỏ hẹp, vừa sâu lại vừa tối, cái gì cũng không nhìn thấy, thật không biết bên trong có còn nguy hiểm gì đang ẩn núp hay không.

Hoàng Bắc Nguyệt can đảm cẩn trọng, vừa đi vào liền dùng thần thức quan sát chung quanh, lại lấy ra một viên đá phát sáng từ trong nạp giới ra.

Ánh sáng mờ mờ chiếu lên vách đá lồi lõm, bên tai văng vẳng tiếng nước tí tách nhỏ xuống, trên tảng đá phủ kín một tầng rêu xanh êm mịn.

Nàng quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Liên vừa mới đuổi kịp, dưới ánh sáng của đá phát sáng, gương mặt tái nhợt của hắn lại càng lộ ra vẻ âm hàn khủng bố, hơn nữa trên người luôn tỏa ra một loại khí tức giết chóc, khiến cho người phía sau không dám đuổi theo.

“Nơi này có rất nhiều cơ quan, cẩn thận một chút.”

Nàng thản nhiên mở miệng.

Hai mắt của hắn không nhìn thấy gì, mặc dù thực lực rất mạnh, nhưng lại khó lòng phòng bị đối với các loại cơ quan.

Hoàng Bắc Nguyệt nói xong liền xoay người đi lên phía trước.

Mặc Liên ngẩn ra, hơi nghiêng đầu, giống như đang tỉ mỉ phân biệt thanh âm của nàng.

Chân mày hắn hơi nhướng lên, trên khuôn mặt lạnh lùng chợt ánh lên một tia vui mừng rất nhạt, sau đó tăng nhanh cước bộ đuổi theo.

“Nguyệt...”

Thanh âm vừa mới ra khỏi miệng, hắn đột nhiên dừng lại, nghiêng đầu cảm thụ chung quanh, chân mày gắt gao nhíu chặt.

Không đúng, phía trước không có ai.

Trong bầu không khí âm lãnh có một luồng gió lạnh thấu xương thổi qua, nhưng trong gió lại không có hơi thở của bất luận kẻ nào, thậm chí một chút nguyên khí ba động cũng không có.

Một khắc trước, hắn vẫn cảm giác được hơi thở của nàng, vẫn trong trẻo lạnh lùng như lúc xưa.

Nó giống như có một tảng đá lớn đánh lên ngực của hắn vậy, đánh đến mức trời rung đất chuyển, thế nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, mọi thứ đột nhiên an tĩnh lại.

Biến mất, lại biến mất... Cảm giác mát mát chợt trào lên trong lòng,

hắn không thể miêu tả được cái loại tâm tình này, chỉ có thể dùng cặp mắt vô thần nhìn về phía trước, nếu như có thể thấy được, có lẽ hắn đã biết được những chuyện tình vừa mới phát sinh.

Chương 563: Phó ước (1)

Đám người Cát Khắc nhanh chân đuổi theo, nhưng khi đến nơi lại không nhìn thấy ai, bọn họ không khỏi lắp bắp kinh hãi.

Sau khi ngẩn ra một lúc, bọn họ mới dùng ánh mắt phẫn nộ quay đầu nhìn Mặc Liên.

“Nguyệt Dạ công tử của chúng ta đâu?!”

“Nguyệt?”

Mặc Liên căn bản không có để ý đến những lời bọn họ nói, nhưng vừa nghe được một chữ “nguyệt”

, hấn lập tức giật mình.

“Chúng ta đang hỏi người đấy! Người đã làm cái gì rồi hả?”

A Tát Lô không có cách bảo trì suy nghĩ tỉnh táo, lập tức lớn tiếng quát.

“Các người hô to gọi nhỏ cái gì đó? Mặc Liên không nói lời nào, các người đều cho rằng hấn dễ bị bắt nạt có phải không?”

Hồng Liên cũng mau chóng bước tới, hung ác nhìn chăm chăm vào Cát Khắc cùng A Tát Lô.

Nét mặt Cát Khắc tràn ngập vẻ giận dữ, nói: “Người này khẳng định đã làm cái gì đó khiến cho Nguyệt Dạ công tử của chúng ta biến

mất!”

Hồng Liên cười lạnh: “Vậy cũng chỉ có thể trách nàng quá xui xẻo, thực lực quá yếu mà thôi!”

“Ngươi!!!”

Cát Khắc giận dữ, đang định chạy tới tìm nàng lý luận thì Thương Hà viện trưởng cùng Vũ Văn Địch lại lại tiến lên, nói: “Đừng âm ỉ nữa! Nơi này có gì đó rất cổ quái.”

Sắc mặt Vũ Văn Địch trở nên ngưng trọng: “Hai đoàn lính đánh thuê ở phía sau cũng đột nhiên biến mất rồi.”

“Vì sao? Bọn họ đi đâu rồi?”

Cát Khắc lo lắng hỏi.

Sau khi nghe thấy Hoàng Bắc Nguyệt cũng mất tích, trong lòng Vũ Văn Địch liền lo lắng không thôi, Tu La Thành này khắp nơi đều tràn ngập cơ quan quỷ dị, vô cùng hung hiểm, nếu như một mình xông vào, cho dù nàng có là một cao thủ lợi hại bao nhiêu đi nữa thì cũng sẽ gặp phải tai ương.

Hơn nữa, nếu nàng không cẩn thận kinh động đến Âm Hậu đang ngủ say, như vậy lại càng bi thảm rồi... “Chỗ này quá mức nguy hiểm, chúng ta hãy lui ra ngoài bàn bạc kế hoạch chi tiết trước đi.”

Thương Hà viện trưởng trầm ngâm một lúc rồi mở miệng, dù sao trước khi tới bọn họ cũng đã biết rõ bản đồ của Tu La Thành, chỉ là do chưa có người nào đi vào qua, cho nên mới không biết rõ tình huống chi tiết bên trong.

Lúc trước bọn họ căn bản không biết nơi này lại quý dị như vậy! Cát Khắc nói: “Thương Hà viện trưởng, vậy còn công tử của chúng ta thì sao...”

“Nàng ấy không phải rất là lợi hại sao? Lợi hại thì còn sợ cái gì nữa? Hơn nữa, chẳng may mà nàng ấy chết đi, vậy các người liền có thể tự do rồi, không cần phải làm người hầu đi theo nàng, điều này thật tốt nha.”

Hồng Liên có chút hả hê cười rộ lên.

Cát Khắc cùng A Tát Lôi hung hăng trừng mắt nhìn nàng.

Thương Hà viện trưởng nói: “Hai vị, Nguyệt Dạ các hạ đã từng giúp đỡ chúng ta, bởi vậy lần này chúng ta đương nhiên phải cứu nàng, nhưng mà lúc này chúng ta còn chưa biết rõ về con đường phía trước, nếu như tùy tiện xông vào, chỉ sợ toàn quân sẽ bị diệt, đến lúc đó một người cũng không cứu được, ta thấy tốt nhất chúng ta cứ ra ngoài lập kế hoạch trước đi.”

Thương Hà viện trưởng nói rất có lý, cho dù bọn họ lo lắng, cũng không thể bắt tất cả mọi người trong liên minh lính đánh thuê phải mạo hiểm đi vào một địa phương không hề biết rõ như thế này.

Cát Khắc lúc trước đã được Hoàng Bắc Nguyệt giao phó cho trách nhiệm nặng nề, hẳn biết chỉ khi chính mình bình tĩnh thì mới có thể giúp cho A Tát Lôi tỉnh táo, bởi vậy liền gật đầu nói: “Thương Hà viện trưởng nói đúng, A Tát Lôi, chúng ta đi ra ngoài trước đi.”

“Không được! Chúng ta sao có thể để vương một thân một mình ở trong này được? Chúng ta không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì, một mình vương làm sao có thể đối phó với cả Tu La Thành đây?”

A Tát Lô tính tình quật cường, kiên quyết không chịu đi ra ngoài.

Hồng Liên nhìn sự trung thành đến nực cười của bọn họ, đang muốn mở miệng cười nhạo thì chợt nghe Mạnh Kỳ Thiên hô lên một tiếng: “Mặc Liên tôn thượng! Người đi đâu vậy?”

Hồng Liên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Mặc Liên mới vừa rồi còn đang đứng bên cạnh mình đã chạy như bay về phía trước, nhanh chóng biến mất trong bóng tối âm u.

“Hắn...hắn lại đi đâu nữa vậy?”

Hồng Liên choáng váng, sau đó cả giận nói: “Cái người này, lại bắt đầu chạy loạn nữa rồi!”

Mạnh Kỳ Thiên cũng rất ư là bất đắc dĩ.

Chương 564: Phó ước (2)

Mạnh Kỳ Thiên cũng rất ư là bất đắc dĩ, Mặc Liên chính là loại người thích âm thầm bỏ đi, thực lực của bọn họ làm sao có thể cản hẳn lại được đây?

“Quên đi, lấy thực lực của Mặc Liên tôn thượng, cho dù không thể phá huỷ Tu La Thành thì cũng có thể tự bảo vệ mình.”

Hồng Liên hung hăng dậm chân: “Cái người này! Thật là đáng ghét!”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Hoàng Bắc Nguyệt đi về phía trước mấy bước liền cảm giác được có chút không thích hợp, phía sau không còn hơi thở con người, hơn nữa nguyên khí phát ra từ trên người đám cao thủ cũng đều biến mất trong nháy mắt.

Nàng quay đầu lại nhìn thì phát hiện, Mặc Liên vừa rồi còn cách nàng không xa bây giờ cũng biến mất, hơn nữa phía sau chỉ có một cái hành lang trống rỗng, ngoài ra không còn cái gì khác.

Không gian thác vị? (Dạ: đại khái là kiểu không gian dịch chuyển ấy) Cái địa phương như Tu La Thành này không ngờ lại thần kỳ đến thế.

Trong tiềm thức nàng đã biết đây không phải là không gian thác vị, vì nếu như đúng là nó, vậy thì thân thể nhất định sẽ có cảm giác.

Năm đó nàng đã tự mình thể nghiệm qua cảm giác rơi vào không gian thác vị khi ở tam giác Bermuda rồi, loại cảm giác này nàng vẫn còn nhớ kỹ, không thể có chuyện vô thanh vô tức chuyển qua một cái không gian khác như thế này được.

Nếu vậy... trong đầu Hoàng Bắc Nguyệt liên tục tính toán, sau đó, khóe miệng nàng có chút nhếch lên.

Đây là một cái trận pháp, lợi dụng nguyên lý Ngũ Hành Bát Quái khiến người khác bị mê hoặc.

Lực lượng của Ngũ Hành là thứ không thể khinh thường, nó thiên biến vạn hóa, cao thâm khó dò, căn bản không thể dùng lẽ thường để phỏng đoán được.

Mặc dù nàng biết được nguyên nhân mình bị vây khốn là do trận pháp, thế nhưng trước mắt nàng cũng không có biện pháp gì để thoát ra.

Trong trận pháp luôn luôn có mắt trận, nếu như có thể tìm được mắt trận thì có thể phá trận rồi, đáng tiếc, nàng lại hiểu biết rất ít về Ngũ Hành.

Hơn nữa, Tu La Thành có thể duy trì thần bí như thế liên tục mấy trăm năm, như vậy khẳng định bên trong phải có chỗ đặc thù, nếu trận pháp này có thể dễ dàng phá giải, vậy Tu La Thành sợ rằng đã sớm bại lộ trong mắt người đời.

Đi về phía trước mấy bước, Hoàng Bắc Nguyệt liền dừng lại, sau khi liếc nhìn xung quanh một cái xong, nàng mới triệu hồi Chi Chi từ trong không gian Linh thú ra.

Chi Chi là Linh thú hệ ảo thuật, có thể lấy năng lực đặc thù để chế tạo ra ảo cảnh, không biết nó có biện pháp gì có thể mang nàng đi ra ngoài hay không.

Chi Chi nhìn trái nhìn phải, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, sau

đó nó chớp chớp đôi mắt to, cố tình lộ ra vẻ đáng yêu.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cười cười, vươn tay nhéo nhẹ lên khuôn mặt của nó: “Đừng có làm ra vẻ đáng yêu nữa, nơi này chỉ có một mình ta, ta sẽ không xiêu lòng đâu.”

Chi Chi không thể làm gì khác hơn ngoài việc ủ rũ cúi đầu, đột nhiên, cọng hành trên đầu chợt dựng thẳng, nó “chi nha”

một tiếng, trên gương mặt tròn trịa lộ ra vài phần dữ tợn, nhe răng nhếch miệng nhìn về phía bên kia.

Chức Mộng Thú có xuất thân từ Tu La Thành, bọn nó hiểu về Tu La Thành nhiều hơn bất kì ai hết, Chi Chi vừa kêu, không khí trước mặt đột nhiên có chút ba động, trên vách núi mơ hồ lộ ra một cái bóng.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm lấy thời cơ, Tuyết Sắc Chiến Dao lập tức xuất hiện trong tay, lạng lẽ vung lên một đường cong hoàn mỹ.

Một đạo hàn băng hình bán nguyệt cấp tốc đánh tới phương hướng không khí vừa mới ba động! “Chi nha chi nha!”

Tiếng kêu thảm liên tiếp vang lên, hai con Chức Mộng Thú lớn bằng trái dưa hấu lập tức từ nơi bị hàn băng đánh trúng chạy ra.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định đuổi theo, không ngờ ống tay áo lại bị Chi Chi gắt gao kéo lại.

Nàng quay đầu lại liền nhìn thấy vẻ mặt khẩn cầu của Chi Chi.

“Ta sẽ không làm tổn thương đến đồng loại của ngươi đâu.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười xách Chi Chi lên, lắc lư nó trong không khí:

“Người hỏi bạn nó, xem bạn nó có biết Phong Liên Dục đang ở đâu hay không?”

Chương 565: Phó ước (3)

Chi Chi lập tức mặt mày hớn hở nhảy xuống, lúc lắc cái mông đi tìm đồng bạn của nó, sau một lúc chi nha chi nha trao đổi, Chi Chi đã trở về, tinh tế dùng cánh tay nhỏ bé chỉ chỉ phía trước, đối với Hoàng Bắc Nguyệt mãnh liệt nháy mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt đem Chi Chi ném lên trên vai, rất nhanh đi về phía trước.

Có một Chức Mộng thú, đi lại trong Tu La thành sẽ nhanh chóng hơn nhiều, bên ngoài Tu La thành, nơi đó ảo cảnh và cơ quan rất nhiều, mà ảo cảnh là thứ các vị cao thủ này rất sợ hãi, dù bọn họ có mạnh đến đâu nhưng đối mặt linh thú hệ ảo thuật cũng không thể làm gì được.

Cho nên một lần kia ở trong Phù Quang rừng rậm, ngay cả Nam Cung trưởng lão cũng trúng chiêu của Chức Mộng thú.

Lúc này đây có Chi Chi, không biết tại sao các Chức Mộng thú khác không dám tới gần, trốn ở một bên len lén nhìn bọn họ, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng âm thầm kỳ quái, chẳng lẽ Chi Chi còn có lai lịch gì đó không tầm thường? Điểm này nàng cho tới bây giờ cũng chưa tìm hiểu qua, bởi vì không hiểu ngôn ngữ của Chi Chi nên không có cách nào trao đổi.

Tuy nhiên hiện tại quên đi, loại chuyện này sau này sẽ biết.

Nửa canh giờ sau, nàng đã tiến vào sâu trong Tu La thành, rất kỳ quái chính là, trừ mấy Chức Mộng thú ở ngoài, không hề gặp được

người nào.

Thậm chí ngay cả quái vật cũng không nhìn thấy một con.

Sao lại thế này? Tu La thành rộng lớn sao có thể vắng vẻ như vậy? Không có ánh sáng, đoạn đường đi đến nơi này, đều là khung cảnh âm u, chỉ có vài ngọn đèn dầu, lập lòe trong bóng tối yên tĩnh, nàng bước đi không có tiếng bước chân, bởi vậy trừ thanh âm hô hấp của chính mình ra tựa hồ tiếng động gì cũng nghe không được.

Ngẩng đầu, men theo ánh sáng không rõ lắm có thể nhìn bốn phía trên vách tường đều có những pho tượng với hình thù vô cùng kỳ quái, dữ tợn khủng bố, từng đôi mắt giống như nhìn chăm chăm vào người khác.

Nếu không phải nàng có tố chất tốt, người bình thường chứng kiến mấy thứ này tuyệt đối sẽ bị hù dọa chết khiếp! Chi Chi lui ở trong hõm vai của nàng, ôm chút tóc của nàng, sợ đến run lập cập, hàm răng va vào nhau.

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi buồn cười, Vì sao những Chức Mộng thú này lại sợ Chi Chi? Đang nghĩ tới, phía trước đột nhiên vang lên thanh âm sần sật, hình như là một con rắn đang bò trên mặt đất, hơn nữa nghe động tĩnh này, là một con rắn vô cùng lớn! Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lặc mình đến phía sau một cái cột, vô thanh vô tức cầm một cái phù ấn ở trong lòng bàn tay.

Sần sật sa — — Sau một trận động tĩnh, liền nghe thấy có tiếng nữ tử nói.

“Âm Hậu còn chưa tỉnh sao? Vương đã ba ngày không ăn gì rồi, hay là tỷ tỷ đi nói cho Âm Hậu một tiếng đi.

”

Thanh âm của đuôi rắn trườn trên mặt đất vang lên, một lúc lâu sau, một thanh âm lạnh lùng nói: “Âm Hậu đang bế quan, không ai được phép quấy rầy, ngươi muốn chết sao?”

“Nô tỳ không dám.

”

Nàng kia lập tức sợ hãi nói.

Sàn sạt sa thanh âm đuôi rắn xa dần.

Hoàng Bắc Nguyệt từ sau cây cột lặng lẽ nhìn ra, chỉ thấy một thân hình yếu điệu, là một thiếu nữ vô cùng xinh đẹp mộng ảo từ phía thông đạo đi đến.

Thiếu nữ kia có một loại xinh đẹp vô cùng yêu mị, liếc mắt một cái cũng giống như có thể mê hoặc lòng người, hai con mắt tinh tế thật dài cực kỳ giống hồ ly.

Sắc mặt nàng ưu sầu đi từ hướng thông đạo chuyển sang bên kia, quay lưng về phía Hoàng Bắc Nguyệt đi lên phía trước, một cái đuôi lông xù từ trong váy vờn ra, bông thõng ở sau người, lúc ẩn lúc hiện vô cùng linh hoạt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, thứ gì thế này?

Chương 566: Phó ước (4)

Đuôi hồ ly? Nàng tỉ mỉ nhìn, có quần áo che, cái đuôi kia không biết là thật hay là giả, tuy nhiên ở nơi như thế này, những thứ cổ quái Tây Đông đều có, nàng cũng không kinh ngạc, chỉ là vô thanh vô tức đuổi theo thiếu nữ kia.

Thiếu nữ kia vừa đi vừa nói nhỏ điều gì đó, trong tay bưng chén đĩa, bộ dáng vô cùng sàu nảo.

“Sao vương lại không ăn gì đây? Người không đói sao?”

Đến khi đuổi kịp mới biết hóa ra nàng đang nói thầm, Hoàng Bắc Nguyệt bấu môi, bước chân của thiếu nữ hồ ly bỗng dừng lại, rất nhanh xoay người! Cũng may là động tác của Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng, quay mũi chân một chút, thân thể bay lên không, áp vào trên nóc nhà, ánh mắt như ưng, nhìn chằm chằm thiếu nữ hồ ly, trong lòng không dám buông lỏng một chút nào.

Bước đi của nàng nhẹ nhàng, trên người không phát ra chút nguyên khí nào, còn bị thiếu nữ hồ ly kia nghe được động tĩnh, quả nhiên người nào trong Tu La thành cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ!
“A? Không có ai.

”

Thiếu nữ hồ ly thì thào nói, rồi xoay người tiếp tục đi lên phía trước.

Lần này Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám khinh thường nữa, cố ý cách xa một chút, chậm rãi đi theo, ngọn đèn trong Tu La thành u ám,

giống như có một tầng mỏng sương mù bay, vô cùng ngăn cản tầm mắt.

Tuy nhiên khi nàng ở hiện đại trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, ở trong một không gian tối đen cũng có thể thấy mọi vật, sương mù này cũng không làm khó được nàng, chỉ là đối với Tu La thành có thêm một phần cảnh giác.

Thoạt nhìn thì thấy địa vị của thiếu nữ hồ ly này không cao, vừa rồi bị nữ tử kia nói vài câu, có thể thấy được chỉ là nha hoàn.

Nhưng nha hoàn cũng có thể nhận thấy được sự tồn tại của nàng, không khỏi thật làm cho người ta giật mình! Đi không bao xa, dần dần có ánh sáng, ngọn đèn mờ lung ấm áp, chiếu một mảnh vách tường trong suốt tuyết trắng, trên vách tường có sắc thái lưu ly lấp lánh chớp động, vài viên Dạ Minh Châu cực lớn gắn ở phía trên, đoạn đường đi trước đều có Dạ Minh Châu chiếu sáng, cùng vừa rồi hắc ám sâu thẳm hoàn toàn khác nhau.

Hành lang quanh co khúc khuỷu, có vài loại thực vật cổ quái, màu sắc vô cùng tươi đẹp, tản mát ra từng đợt nồng nặc mùi thơm.

Những thực vật kia vừa nhìn là biết vô cùng nguy hiểm, nói không chừng có mang kịch độc, Hoàng Bắc Nguyệt theo bản năng ngừng thở, bước nhanh đi vào.

Thiếu nữ hồ ly đi xuyên qua đình có tản ra hơi nóng ở phía dưới, đi tới phía sau ôn tuyền, cung kính quỳ xuống, hai tay đem mâm gương lên.

“Vương, xin mời dùng bữa.

”

Ở trong ôn tuyền, còn có một cái thiếu nữ xinh đẹp vô song đang quỳ, mỗi một người đều có một vẻ phong tình không giống nhau, đẹp đến khó tin, trên người mặc lụa mỏng mềm mại, da thịt nõn nà như thấp thoáng hiện ra dưới lớp quần áo, giống như trong suốt.

Thiếu nữ đang quỳ kia khẽ lắc đầu với thiếu nữ hồ ly, thấp giọng nói: “A Ly, đừng lên tiếng, tâm tình vương đang không tốt.

”

“Tâm tình không tốt, cũng phải ăn chút gì đó, nếu không tâm tình sao tốt lên được, lại càng thêm đau lòng.

”

Thiếu nữ hồ ly tên là A Ly buồn bã lo lắng nói, giống như so với chính mình chịu đói còn khó chịu hơn.

“Suyt — —”

mới vừa nói xong thiếu nữ kia làm một cái động tác chớ có lên tiếng, sau đó ôn tuyền đột nhiên ‘rầm’ một tiếng, có một bọt nước nổi lên.

Sau đó, rất nhiều nhiều bọt nước cùng xuất hiện, hơi nước lượn lờ trong ôn tuyền, có người chậm rãi đứng lên, tóc đen giống như tơ lụa thượng đẳng, ướt đẫm buông xuống ở trên lưng.

Chương 567: Phó ước (5)

Bóng lưng tuyệt mỹ chỉ nhìn cũng khiến cho người ta cảm giác hô hấp đình trệ, từng giọt nước trên lưng giống như những viên Dạ Minh châu mang theo ánh sáng, tựa hồ tất cả đều biến thành từng hạt ngọc trong suốt, làm cho đại điện trong trẻo nhưng lạnh lùng này trong nháy mắt liền sáng sủa hẳn lên.

Da thịt tuyết trắng cũng không có vẻ âm nhu, đó là một loại nhan sắc thương lạnh, phảng phất lắng đọng nhiều năm lạnh như băng xơ xác tiêu điều, khí thế sát phạt, chỉ làm cho người ta cảm giác được đó là đao phong sắc bén cùng lãnh khốc cắt qua yết hầu. Bóng lưng lạnh lùng không có tí xíu nhân tình, chỉ là một mặt cũng đủ để người khác cảm giác e ngại.

(My: mỗi cái bóng lưng mà sao suy diễn lắm thế (-'●_●'-)) Những thiếu nữ quỳ bên ôn tuyền thấy hẳn trong nháy mắt trên mặt hiện vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, song rất nhanh sợ hãi lẫn vui mừng liền biến mất không thấy, thành một bộ dạng run sợ, cẩn thận. Giọt nước rung động, rồi phát ra thanh âm người đi lại, hai chân thon dài từ ao đi tới, ánh mắt không hề liếc về phía những thiếu nữ, tựa hồ căn bản là hẳn không lo lắng sẽ bị người khác nhìn lén. Bởi vì... Không ai có cái lá gan đó! (My: ta có cái lá gan đó nha $\cong \cup \cong$) “Vương, xin mời mặc đồ”

Có thiếu nữ đem trường bào màu trắng đặt ở trên người hẳn, sau đó hạ tầm mắt, nhanh chóng lui xuống. Hẳn kéo vạt áo choàng, vung tay về phía sau một cái, không cần nhiều lời, một động tác đơn giản đã nói lên hết thảy, bao hàm vô thượng uy nghiêm, làm cho không người nào dám phản kháng. Mấy cái thiếu nữ kia lập tức nơm nớp lo sợ lui về phía sau đi ra ngoài. Chỉ có thiếu nữ hồ ly A Ly không chịu

rời đi, cắn môi, cố lấy dũng khí nói: “Vương, xin mời dùng bữa, ngài đã ba ngày....”

Lời còn chưa nói hết, một ánh mắt lạnh như băng đến từ vương cao quý của các nàng làm cho nàng đem tất cả lời phía sau nuốt xuống, hai tay run rẩy, cuối cùng buông khay đồ ăn ra, lui ra ngoài. Lúc đi ra, A Ly lau lau nước mắt, tự nhủ: “Không ăn cái gì, có người đau lòng à, vương chỉ quan tâm một người, chỉ cần một người đau lòng? Đối với những người khác đều không cần ...”

Bóng lưng mang vẻ ưu thương của thiếu nữ chậm rãi biến mất ở trong sương mù hắc ám. Bên cạnh ôn tuyền có một giàn hoa, phía trên nở đầy những đóa hao diễm lệ nào đó không biết tên, mỗi một đóa đều lớn như nắm tay, bị dây màu xanh biếc quấn quanh, hoa lệ mà thối nát, có loại mỹ cảm làm cho người ta tan nát cõi lòng. Hoàng Bắc Nguyệt an vị ở phía trên giàn trồng hoa, một đóa hoa ở bên người nàng, nàng lặng yên không một tiếng động nhìn nam nhân kia đi đến phía dưới giàn hoa, ngồi ở trong đệm mềm, gối đầu lên đó nghỉ ngơi trong chốc lát, ngón tay thon dài vô thức gảy lên huyền cầm. Giai điệu êm ái từ hắc đầu ngón tay hắc thông thả vang lên, mỗi một âm phù cũng mang theo tưởng niệm cùng uất ức. Chờ đợi, chờ đợi, vô tận chờ đợi.... Thủ khúc động lòng người nhất ở nơi này, vĩnh viễn là giai điệu ôn nhu, giống như có hi vọng, nhưng rõ ràng đều là thất vọng tưởng niệm. Y bào màu trắng trên người rộng thùng thình, từ xa xa nhìn lại, tựa hồ hắc có vẻ thật gầy yếu. Sau mặt nạ quỷ Hoàng Bắc Nguyệt chớp mắt vài cái, lập tức giơ tay lên nhẹ nhàng gỡ mặt nạ xuống, cười khẽ một tiếng –

Chương 568: Phó ước (6)

“Trăng có lúc tròn lúc khuyết, người có khi buồn khi vui, Tề Vương hà có gì ưu thương như vậy?”

Giọng nói trầm thấp đầy từ tính vang lên ở trong làn sương thướt tha và tiếng đàn réo rắt, giống như châu ngọc gõ lên mâm ngọc, sự yên lặng vô biên đã bị đẩy lên từng đợt sóng nối tiếp nhau lan ra.

Ngón tay đang gảy dây đàn đột nhiên khựng lại, một sợi dây đàn liền đứt, trên ngón tay chảy xuống một giọt máu tươi đỏ, nhưng nam tử đang nhắm mắt dưỡng thần vẫn không có mở mắt, bình tĩnh giống như không có gợn sóng nào có thể chạm đến lòng của hắn.

“Trong bốn trăm bốn mươi bệnh, bệnh tương tư là đau khổ nhất, khách nhân có từng thể nghiệm chưa?”

Mặc dù chưa mở mắt, hắn vẫn phân tâm mở miệng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, nói: “Đời này không biết tương tư.

”

Đôi mắt đang nhắm đột nhiên mở ra, để lộ màu tím óng ánh, tức thì mọi ánh sáng của dạ minh châu đều trở nên ảm đạm, đôi mắt hắn khẽ chuyển động, nhìn lên trên giàn hoa, giữa một khóm hoa diễm lệ một cách quý dị là mặt nạ quý khủng bố và thần bí kia.

“Vì sao vậy?”

“Đó là một cái lao tù, ta không muốn đi vào chịu chết.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng người dựa vào mấy sợi dây leo quấn lên, nhìn như tự đắc đứng đưa một chân.

Trong con ngươi màu tím xẹt qua một tia u sầu, giọng hắn trầm thấp: “Vậy nàng vì sao mà tới?”

“Ta đến như đã hẹn, đời này của ta chưa từng thất tín với ai.

”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, vẻ mặt ung dung, giống như đến đây chỉ là để tùy tiện ngắm nghía phong cảnh.

Thái độ tùy ý này đã khơi lên phần nộ trong lòng hắn, nói: “Nếu đã đến rồi, vậy thì đừng hòng đi ra!”

“A ha.

”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười vài tiếng, sự cuồng ngạo trong tiếng cười còn đậm hơn trước đó, “Ngươi nhất được ta sao?”

“Hoàng Bắc Nguyệt!”

Hắn đột ngột đứng lên, “Nàng đã khiến ta chờ suốt 5 năm, để rồi cho ta câu trả lời thế này sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười lớn, âm thanh trầm thấp đầy từ

tính đã biến mất, thay vào đó là giọng nữ tử du dương dễ nghe, nàng vươn tay tháo mặt nạ trên mặt xuống, tràn đầy ý cười nhìn hắn, “Tề vương đã cho ta một cái tội thật lớn, ta từng hứa sẽ trả lời lúc nào?”

Phong Liên Dục nhìn nàng, có một thoáng thất thần, khuôn mặt đó không còn là khuôn mặt thiếu nữ non nớt của 5 năm trước nữa, nàng đã trở nên xinh đẹp như vậy rồi, mỗi lần nhíu mày hay mỉm cười, càng thêm ưu nhã khí thế, cũng càng khiến cho hắn cảm thấy tim mình đập loạn xạ.

Hai người nhìn nhau, có một thoáng trầm mặc, ánh mắt đan xen, không cần quá nhiều ngôn ngữ, sau nhiều năm chia ly như vậy, nhưng lại không hề có cảm giác xa lạ.

Hắn vẫn ôn nhã như ngọc, nàng vẫn cuồng ngạo phóng khoáng.

Chốc lát sau, Phong Liên Dục mới cười nói một tiếng: “Nàng đến rồi.

”

“Ừ, vừa đến đã nhìn thấy mỹ nhân tắm rửa, thật đã con mắt.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười có chút tà ác, ở vị trí của nàng, vừa vặn có thể nhìn thấy tất tần tật, nàng không hề cảm thấy ngượng ngùng, giống như một chàng công tử phong lưu.

Người nào đó bị trêu ghẹo khẽ ho một tiếng, nói: “Mỹ nhân tắm rửa, là để cho nàng nhìn miễn phí sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt chớp mắt, nói: “Không cho nhìn miễn phí thì không nhìn.

”

“Nhìn rồi thì phải chịu trách nhiệm, nếu không ta bị thiệt à?”

Phong Liên Dục dịu dàng cười nói.

Nhớ lại vẻ lãnh khốc vừa rồi của hắn, so với hiện giờ giống như hai người hoàn toàn khác nhau, thật hoài nghi người này có phải là tính cách phân liệt không? Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt suy nghĩ một chút, lắc lắc đầu: “Không được, ta chỉ nhìn thấy mặt sau mà thôi, không tính.

”

Phong Liên Dục vừa cười, vừa vươn tay cời dây lưng của trường bào, nói: “Vậy thì cho nàng xem luôn mặt trước, mua bán công bằng, quyết không để nàng chịu thiệt.

”

Chương 569: Phó ước (7)

Nhìn thấy hắn muốn cời đồ thật, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức tránh mặt đi, cũng không bảo trì được sự bình tĩnh mọi khi, hai bên má trắng nõn hơi ửng đỏ, “Người đừng có giờ trò lưu manh! Bằng không ta sẽ không khách khí với người!”

Phong Liên Dục mỉm cười nhìn nàng, trong con người màu tím là sự chiều chuộng và vui vẻ, rất hiếm khi nhìn thấy được dáng vẻ thiếu nữ yêu kiều này của nàng, mặc dù ăn nói dữ dằn, mang theo sát khí, nhưng so với vẻ lãnh đạm lúc mới ly biệt khi ấy của nàng, đây đã là câu trả lời tốt nhất mà hắn có thể nhận được rồi.

“Không giờ trò lưu manh cũng được, nhưng ít nhất nàng cũng phải đi xuống uống ly rượu với ta chứ.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, thân hình vừa chuyển động liền phiêu xuống giống như mây trôi, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, nhìn thấy động tác này của nàng, Phong Liên Dục liền biết nàng nhiều năm qua thực lực nhất định đã tăng trưởng rất nhiều.

Việc này lại khiến hắn rất đau đầu, nếu như nàng trở nên quá mạnh, sau này làm sao mà áp chế được nàng? Đột nhiên cảm thấy con đường đi đến gần nàng thật là quanh co gập ghềnh làm sao.

Hoàng Bắc Nguyệt vòng qua hắn, đi vào trong đình ngòi xuống, tự rót một ly rượu, sau khi uống nửa ly, mới ngẩng đầu nhìn thấy cái đàn cổ kia, dây đàn phía trên đã đứt mấy sợi, vài giọt máu rơi ở trên thân

đàn.

Động tác uống rượu ngừng lại, ánh mắt thoáng lướt đến ngón tay của Phong Liên Dục, đầu ngón tay thon dài quả nhiên vẫn còn vương vết máu.

“Chảy máu rồi.

”

Nàng từ trong nạp giới lấy ra một bình dược nhỏ, tốt bụng nói: “Nể tình người mời ta uống rượu, cho người bình dược này.

”

Nàng ném bình dược cho hắn, sau đó liền thông dong nhân nhả dựa vào đệm uống rượu, ừm, rượu của Tu La thành thật không tệ, đậm đà tinh khiết, dư vị rất mạnh, là loại mà nàng thích.

Phong Liên Dục cầm bình dược đi tới, rất tự nhiên mà ngồi xuống bên cạnh nàng, ném bình dược lại cho nàng, vươn cái tay chảy máu đến trước mặt nàng một cách rất đại gia.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra một chút, ngay sau đó khóe miệng thấp thoáng để lộ tiểu ý đầy thích thú, nhưn mày, cầm lấy bình dược, rót ra chất lỏng màu lục đặc sánh, rồi nhẹ nhàng lau lên vết thương của hắn.

Dược đó rất lạnh, lạnh thấu xương cốt, đi kèm cái lạnh là những cơn đau, Phong Liên Dục nhíu mày nhìn nàng, xem ra lại trúng chiêu của nàng rồi, nàng thoát nhìn không giống người tốt bụng cho hắn dược, đã vậy còn giúp hắn bôi dược như vậy.

“Còn đau không?”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười chế nhạo.

“Rất đau.

”

Phong Liên Dục thành thật nói, đau đớn này cứ xâm nhập từng chút một, về sau thì càng đau, nhưng khi cơn đau đi qua, thì trở nên ấm áp, giống như vết thương đã dần dần khép miệng.

“Nếu đau vậy thì thêm một chút nhé.

”

Hoàng Bắc Nguyệt cầm bình dược lại xắn tời.

Phong Liên Dục vươn tay, đột nhiên túm lấy bàn tay mềm mại nhỏ nhắn của nàng vào lòng bàn tay mình, nắm rất chặt, thấp giọng nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, ta rất đau, nàng biết không?”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngần ra một chút, mặc cho hắn nắm tay của mình, cười nói: “Có cái gì mà phải đau? Đời người ngắn ngủi, chỉ như thế mà thôi, vui vẻ là được.

”

“Nàng là đồ nha đầu vô tâm!”

Phong Liên Dục cắn răng nói, có lúc, hắn hận không thể bóp chết nàng cho rồi! Nàng làm sao có thể ... vô tình như vậy đây? “Người mới là đồ vô tâm!”

Hoàng Bắc Nguyệt phủ tay hẳn ra, ánh mắt quét một vòng xung quanh, “Ta nghe nói, Tu La thành là nơi đoạn tình tuyệt ái, nhưng nhìn thấy Tề vương ta lại không hiểu, quả thật là đoạn tình tuyệt ái sao?”

Nụ cười ôn nhã trên mặt Phong Liên Dục chậm rãi biến mất, có chút sầu muộn nói: “Nàng tin trên thế giới này có người có thể đoạn tình tuyệt ái được sao?”

“Nhưng phàm là người đều có thất tình lục dục, làm sao có thể đoạn tình tuyệt ái?”

Chương 570: Phó ước (8)

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, cho nên mới đầu khi nghe nói Tu La thành là nơi đoạn tình tuyệt ái, bản thân nàng căn bản không tin, mà hiện tại nàng cũng không tin như vậy.

Người chết cũng còn có cảm tình, một người sống sờ sờ, làm sao có thể đoạn tình tuyệt ái, trừ phi đó chỉ là một cỗ máy mà thôi.

“Tu La thành có thể.

”

Phong Liên Dực rất bất đắc dĩ nói: “Người của Tu La thành, không được có cảm tình, một khi có cảm tình, sẽ bị một loại ma thú tên là “Minh”

cắn nuốt, biến thành quái vật nửa người nửa thú.

”

“Minh?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, nàng chưa từng nghe nói đến thứ này, trở về nhất định phải tìm Yểm nghiên cứu một phen, “Nói như thế, tin đồn bên ngoài nói người của Tu La thành đều là quái vật, đó là thật?”

Phong Liên Dực gật đầu, Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc, nghĩ đến thiếu nữ đuôi cáo vừa mới nhìn thấy, A Ly, cái đuôi đó chắc không phải giả rồi.

Quái vật nửa người nửa thú, nghĩ đến thứ này thôi đã khiến người cảm thấy lông tóc dựng thẳng.

“Nếu như người ở lại Tu La thành, có phải cuối cùng cũng sẽ...”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt chuyển sang hắn, nhìn con người màu tím óng ánh kia, đôi mắt có màu sắc đặc biệt này, không giống với bất cứ ai, thử tưởng tượng nếu như hắn biến thành quái vật nửa người nửa thú, vậy thì... “Liệu nàng có sợ không?”

Phong Liên Dục trái lại vô cùng trấn định, khóe miệng hơi nhếch lên tiểu ý.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng dậy nói: “Ta mang người rời khỏi đây! Làm quái vật có gì tốt?”

“Rời khỏi?”

Phong Liên Dục ngẩng đầu nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc gật đầu, trong Tu La thành không có người nào, lấy thân thủ của hai người bọn họ, cộng thêm trợ giúp của Chi Chi, muốn chạy ra ngoài chắc cũng không khó đi? Một hơi uống cạn ly rượu, đập mạnh ly rượu xuống bàn, Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay ra với hắn, nhếch môi cười nói: “Đi thôi, người có tin ta không?”

Phong Liên Dục nhìn nàng và cười ấm áp, bất giác muốn đưa tay của mình giao cho nàng, tin tưởng nàng, tin tưởng nàng vô điều kiện! Nhưng... Hoàng Bắc Nguyệt thấy hắn do dự, liền bất chấp tất cả, kéo cánh tay của hắn lên, cưỡng chế lôi ra ngoài, “Mặc kệ thế nào, luôn luôn sẽ có đường!”

Nàng xuyên qua phía sau ngôi đình, bàn tay vốn đang nắm chặt cánh tay của Phong Liên Dực, nhưng sau khi xuyên qua ngôi đình, trong lòng bàn tay đột nhiên trống rỗng! Nàng ngẩn ra một chút, nàng không có rơi lòng tay, cũng không có cảm giác Phong Liên Dực vùng vẫy, vì sao lại... Quay đầu nhìn, Phong Liên Dực vẫn đứng ở trong đình, có chút đành chịu mà nhìn nàng, mày khẽ cau lại.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn xung quanh, xung quanh rất bình thường, vẫn là loại an tĩnh quý dị kia, nơi xa hơn vẫn và bóng tối vô biên, một bóng người cũng không có.

Nhưng loại cảm giác không thoải mái đột nhiên dâng lên trong lòng này là cái gì? “Hư huyền chi cảnh...”

Bên trong thân thể, Yểm đột nhiên lên tiếng, cười có chút quý dị, “Không ngờ, nhiều năm như vậy, hư huyền chi cảnh lại vẫn còn tồn tại.

”

“Hư huyền chi cảnh là cái gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, ở trong lòng hỏi.

“Đây là một cái trận pháp, kỳ thực cũng giống như huyền cảnh của chức mộng thú tạo ra, chỉ là huyền cảnh của chức mộng thú chỉ có thể mê hoặc người, mà hư huyền chi cảnh này lại có thể khóa người lại, hơn nữa chỉ có người bị vây ở bên trong mới có thể chân chính cảm giác được sự cường đại của trận pháp, bên trong có vô số huyền cảnh, đang lặp lại sự vật mà kẻ bị nhốt muốn nhìn thấy nhất, sau đó huyền cảnh sẽ biến mất, vỡ nát ngay trước mặt bọn họ, loại tâm tình tuyệt vọng này hành hạ hết ngày này đến ngày khác, cuối

cùng chỉ có thể bị thương mà tiến vào trạng thái ngủ say, sau đó giao
linh hồn ra, mặc người râu xé.

”

Chương 571: Phó ước (9)

Yểm giải thích vô cùng tường tận, hơn nữa vừa giải thích, vừa vô cùng hưng phấn, đang chờ đợi phản ứng của Phong Liên Dực khi bị vây khốn trong hư huyền chi cảnh.

Lòng Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, ngẩng đầu, liền nhìn thấy trong con ngươi của Phong Liên Dực dần dần nhuộm lên màu u buồn mê ly, ý cười dịu dàng bên khóe miệng chậm rãi trở nên thê lương, giống như đồng cỏ bị ngọn lửa hùng hực nuốt chửng trong chớp mắt, bỗng chốc chẳng còn gì cả.

“Quả nhiên...”

Hắn cười tự giễu, buông tầm mắt, chậm rãi lùi về, “Lần này thật đặc biệt...”

“Ha ha...”

Yểm vô cùng hưởng thụ cười lên, “Nhìn thấy phản ứng thế này thích thật, ngươi nhìn loại thất vọng đó, đã sắp tuyệt vọng rồi đi, không lâu nữa hắn sẽ ngủ say, sau đó linh hồn của hắn sẽ hoàn toàn thuộc về lão yêu hầu kia, ha ha...”

“Ngươi nói bậy gì vậy!”

Hoàng Bắc nguyệt lạnh lùng quát một tiếng, trong lòng cũng đủ loại sầu muộn, hết thảy mọi thứ vừa mới xảy ra, Phong Liên Dực đều tưởng rằng đó là huyền cảnh, chẳng trách đáng về hắn vô cùng lãnh đạm, nàng đến mà hắn không hề giật mình chút nào.

Hư huyền chi cảnh gì chứ! Nàng thật hay giả, hấn cũng phân không rõ sao? Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặt đi trở về, lạnh giọng nói: “Phong Liên Dục! Ta là thật người phân không rõ sao?”

“Ta không thích huyền cảnh chân thực như thế này, Vị Ương, đi ra đi!”

Phong Liên Dục cũng lạnh lùng nói, trên đôi tay nắm chặt nỗi đầy gân xanh, tỏ ra hấn đã vô cùng vô cùng tức giận rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất không vui, rõ ràng nàng thật sự đứng ở đây, hấn lại coi nàng thành một cái huyền cảnh! Sai bước tới, cách giải quyết vấn đề của nàng luôn luôn vô cùng trực tiếp, kéo lấy cánh tay của hấn, nắm tay kia đã nhắm vào mặt của hấn mà nện xuống! Phong Liên Dục cũng không phải ăn chay, đặc biệt là sau khi tưởng rằng mình bị huyền cảnh lừa gạt lần nữa, mức độ tức giận đó đã đạt đến đỉnh điểm, vươn tay ra chặn, nắm lấy nắm tay của nàng.

“Đủ rồi! Đừng bức ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu chặt mày, thờ dốc một tiếng, nén giận nói: “Người nhìn không ra sao? Ta là Hoàng Bắc Nguyệt thật sự!”

Phong Liên Dục thả tay nàng ra, lắc đầu lúi lại: “Đừng bức ta nữa, ta đã nói những thứ này đều không phải điều ta muốn, bất luận người bức ta thế nào ta cũng không muốn!”

Thần tình hấn rất đau khổ bàng hoàng, đẩy nàng ra, bản thân cũng loạng choạng mấy bước, lúi về bên suối nước nóng, thấp giọng nói: “Ta không muốn làm quái vật như thế kia, ta không muốn đoạn tình tuyệt ái, càng không muốn quên nàng ấy!”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, nắm tay buông ở bên hông nắm chặt rồi lại rơi lỏng, cuối cùng nói: “Có ta ở đây, sẽ không để cho chàng biến thành quái vật.

”

Phong Liên Dực ngẩng đầu, trong con ngươi màu tím lóe lên một tia sáng nhỏ bé, trong lòng chỉ nghĩ rằng huyền cảnh lần này thật đặc biệt, thật chân thực khiến hắn không đành lòng.

Trong lúc hoảng hốt, đột nhiên trên môi cảm giác được thứ xúc cảm ấm áp mềm mại, một làn hương thanh lãnh trượt vào từ giữa môi răng, thấm thấu tận đáy lòng, cảm giác quá chân thực, nhưng lại mang sắc thái mộng ảo còn hơn so với huyền cảnh.

“Ta không phải huyền cảnh, hẹn ước 5 năm, ta đã đến.

”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nói, đôi mắt trong suốt khẽ giương lên, nhìn đôi mắt hoảng hốt của hắn.

Cánh môi mềm mại chậm rãi rời khỏi, làn hương mát lạnh đó vẫn lan tỏa giữa môi răng, rất lâu không tan.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhìn hắn: “Hoàng Bắc Nguyệt trong huyền cảnh có biết hôn chàng không?”

Chương 572: Phó ước (10)

Sắc thái mê ly trong mắt dần dần tản đi, từng tia sáng lấp lánh nổi lên, trong màu tím đau thương bức bối đột nhiên tràn ra ánh hào quang rạng rỡ chọc phá bóng tối.

Giơ tay nhẹ nhàng nâng mặt của nàng, nhìn thật kỹ một lần, ngay sau đó khẽ giọng nói: “Quả thật là nàng sao?”

“Nếu không thì còn có ai?”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng mắt nhìn hắn, hơi mang một tầng tiểu ý.

Phong Liên Dục giơ tay, ấn nhẹ vào môi của mình, tiểu ý bên khóe miệng có chút say sưa, “Cảm giác của ta không được chân thực lắm, liệu có thể...”

“Không thể!”

Hoàng Bắc Nguyệt không chờ hắn nói xong, liền từ chối một cách quyết đoán, hất cái tay đang đỡ mặt mình của hắn ra, sau đó xoay người đi.

Phong Liên Dục bị tổn thương mà nhìn bóng lưng của nàng, thật đúng là quyết đoán tuyệt tình, không hề có chút dịu dàng nào, tính cách này, giống y như đúc với 5 năm trước! Chẳng qua, đã có một chút thay đổi, 5 năm trước nàng rất bài xích hắn, căn bản không muốn đến gần hắn, mà hiện tại, nàng tốt xấu gì cũng đã chủ động đến hôn hắn rồi.

“Nàng đến đây.

”

Phong Liên Dực kéo tay của nàng, mang nàng vào trong đình, ngồi xuống bên cạnh đàn, tự mình nối lại dây đàn bị đứt, sau đó dùng ngón tay gảy vào dây đàn, từng chuỗi âm phù động lòng người tuôn chảy ra ngoài.

Tương tư tình trạng, đô phó dao cầm trung.

Nguyệt như câu, nhân diện đào hoa.

(Nỗi lòng tương tư, gửi gắm trong đàn ngọc Trăng như lưỡi liềm, mặt người tựa đào hoa) Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào tấm đệm an tĩnh lắng nghe, dáng vẻ hần đánh đàn nhìn từ bên hông trông rất yêu nghiệt, sơ sẩy một chút là sẽ bị câu mắt hồn phách ngay.

Bàn tay phía dưới tay áo nhẹ nhàng cầm lấy ngọc tiêu của Huệ Văn trưởng công chúa để lại, ngón tay vuốt ve bức vẽ tinh xảo ở phía trên, nhớ tới cái đêm của 5 năm trước, cầm tiêu hợp tấu, lại chưa từng gặp mặt.

Nàng tràn ngập tò mò với người đánh đàn đó, không biết là người thế nào mới có thể đàn ra giai điệu uyển chuyển triền miên kia.

Quả nhiên, chỉ có người như hần mới có nỗi lòng như vậy đi.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ ngọc tiêu, để ở bên môi, nhẹ nhàng thổi vang, tiếng tiêu vi vu thanh thoát phiêu lên cùng tiếng đàn, lưu chuyển quấn lấy nhau, bồi hồi nỉ non.

Đôi mắt Phong Liên Dực run lên, hơi ngẩng đầu, liếc nhìn nàng một

cái, thâm hiểu mà cười, không cần giải thích quá nhiều, trong lòng đã rõ ràng tất cả.

Một khúc cầm tiêu vang lên trong gió, ở trong loạn thế rối ren, lại không cách xa lòng người.

“Nghe xem, vương lại bắt đầu đánh đàn rồi, chắc là lại ở trong huyệt cảnh rồi đi.

”

Trong một viện tử khác, thiếu nữ đuôi cáo A Ly và mấy cô gái ngồi cùng nhau, nghe thấy tiếng đàn liền ngẩng đầu lên nghe một cách say sưa.

“Vương thật đáng thương, ngày nào cũng lặp lại cảnh mộng thế này, nhất định rất đau khổ đi?”

Một thiếu nữ lâm bẩm nói.

“Huyệt cảnh thì mỹ lệ, nhưng sau khi huyệt cảnh biến mất, chính là nỗi thất vọng vô tận, không biết trong huyệt cảnh của vương, đã nhìn thấy ai?”

“Nhất định là người trong lòng của vương, từ sau khi vương từ Nam Dục quốc trở về, thì cứ luôn đánh khúc nhạc này, đó là cô gái như thế nào đây? Thật ngưỡng mộ nàng ta.

”

“Nghe nói công chúa Anh Dạ của Nam Dục quốc và vương là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, công chúa Anh Dạ là mỹ nhân được công nhận trên đại lục, có lẽ chính là nàng ta.

”

A Ly khẽ nhíu khuôn mặt xinh đẹp nói: “Anh Dạ công chúa dù có xinh đẹp, cũng chỉ là người bình thường mà thôi, làm sao xứng với vương của chúng ta được?”

Mấy thiếu nữ đều ngẩn ra một chút, rồi sau đó gật đầu: “Cũng phải, cô gái có thể đứng ở bên cạnh vương, nhất định phải đủ cường đại! Bọn họ phải sóng vai nhìn thiên hạ, quyết không thể là một con chim non để vương bảo vệ!”

“Nghe xem, hình như có tiếng tiêu?”

A Ly đột nhiên nói, nghiêng tai lắng nghe.

Chương 573: Huyền xà âm hậu (1)

Đột nhiên có tiếng tiêu thanh thoát lọt vào trong tiếng đàn, đàn và tiêu dung hợp với nhau vô cùng hài hòa, nghe hay tuyệt vời, hết như âm thanh đến từ trời.

Mấy thiếu nữ đều trở nên say sưa, giống như đang lâng lâng trong giấc mộng đẹp, đến khi kịp phản ứng, đột nhiên có một cơn ớn lạnh thấu xương lướt qua người, vẫn là A Ly mở to mắt đầu tiên, bất thành thành nhìn thấy trước mặt có một nữ tử mặc váy dài màu xám đang đứng, mái tóc mềm mượt màu đen buông ở trên vai, không có bất cứ trang sức nào, bóng lưng thoạt nhìn lại rất đẹp! “Vị Ương tôn thượng!”

A Ly thoáng cái đứng lên, động tĩnh này cũng khiến cho những người khác bừng tỉnh, tới tấp mở mắt, nhìn thấy người phía trước, đều cực kỳ hoảng sợ, che miệng không dám lên tiếng.

Vị Ương quay đầu sang, lạnh lùng hỏi: “Có người xông vào các ngươi cũng không biết sao?”

A Ly cùng một đám thiếu nữ đều quỳ xuống, kinh hoàng nói: “Xin tôn thượng đừng tức giận, bọn ta lập tức đi xem xét!”

“Không cần nữa.

”

Vị Ương giơ tay lên, “Hư huyễn chi cảnh là tử trận, chờ ta mở mắt

trận ra đem nàng ta vây khốn, nàng ta sẽ chạy không thoát!”

Đám người A Ly thở dài nhẹ nhõm một hơi, hôm nay tâm tình Vị Ương tôn thượng tựa hồ khá tốt, nếu như là bình thường, đã thật sự chết chắc rồi.

“Vậy, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

A Ly hỏi.

“Âm Hậu đã bị tiếng tiêu đánh thức, chốc lát nữa sẽ đến, các người ở chỗ này chờ nghênh đón, ta đi đối phó một người khác.

”

Vị Ương hơi nghiêng đầu, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười âm tà.

“Một người khác?!”

A Ly giật mình, sao lại còn người khác chứ? Tại sao đột nhiên có nhiều người xông vào Tu La thành như vậy, chẳng lẽ bên ngoài đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm ư? Sau khi cười một cái, Vị Ương liền khôi phục thần sắc lãnh khốc, nói: “Đó cũng không phải dễ đối phó, người của Quang Diệu Điện quả nhiên không tầm thường, vậy mà dám đơn thương độc mã xông vào! Ta đi bắt hắn, làm tế phẩm hiến cho Âm Hậu!”

Sau khi nói xong, làn váy màu xám của Vị Ương khẽ phất, cả người liền biến mất ở trong ánh sáng của dạ minh châu.

Đám người A Ly nuốt nước miếng, vẫn chưa hết sợ hãi mà vuốt ngực, may mà người của Quang Diệu Điện đánh lạc chú ý của Vị

Ương tôn thượng, nếu không bọn họ sẽ chết rất khó coi! “Các người chờ ở chỗ này nghênh đón Thiên Hậu, ta vào xem là chuyện gì xảy ra.

”

A Ly nhỏ giọng phân phó.

“A Ly, cẩn thận một chút.

”

Đám thiếu nữ đều lo lắng dặn dò nàng, người đó vậy mà có thể vô thanh vô tức xông vào Tu La thành, khẳng định cũng không phải hạng người tầm thường, nếu A Ly bị gì thì mọi người đều sẽ không vui.

“Yên tâm đi.

”

A Ly nói xong, liền lặng lẽ tới gần đầu bên kia ôn tuyền, càng đến gần, tiếng cầm tiêu hợp tấu kia càng rõ ràng, đây quả thực giống như là loan phượng cùng cất tiếng hát, tiếng đàn cùng tiếng tiêu đều hoàn mỹ làm sao, giữa lẫn nhau giống như có một loại ấn ý nào đó, khúc nhạc được diễn tấu thật tuyệt vời động lòng người.

Nàng vừa mới đi vào, âm thanh cầm tiêu liền dừng lại, trong lòng không khỏi có chút thất vọng, trống rỗng.

Chẳng qua A Ly rất tò mò, rốt cuộc là người thế nào, có thể hợp tấu cùng vương, còn hợp tấu thật hoàn hảo đây? A Ly vươn đầu vào, từ giữa cành lá tầng tầng lớp lớp của giàn hoa, thấp thoáng nhìn thấy

cảnh tượng trong đình.

Tu La vương của bọn họ mặc y bào màu trắng thùng thình, ngồi chống một tay, tư thế biếng nhác, trên mặt mang nụ cười dịu dàng ưu nhã, giống như đang say sưa trong sự vật nào đó, trong đôi mắt màu tím mỹ lệ kia, chứa đầy hào quang đặc biệt khó có thể diễn tả bằng lời.

Chương 574: Huyền xà âm hậu (2)

Trong đôi mắt màu tím mỹ lệ kia, chứa đầy hào quang đặc biệt khó có thể diễn tả bằng lời, vừa rực rỡ vừa sâu lắng, làm cho nàng vừa liếc mắt nhìn đã cảm thấy cả người mình bị lâm vào trong đó.

Tu La vương như vậy hoàn toàn xa lạ với nàng, trước giờ chưa từng thấy qua, loại thần thái ôn nhu đó, thật sự muốn chìm chết người ta mà! Trong lòng A Ly có loại cay đắng và buồn khổ nói không nên lời, vừa là ghen ghét, vừa là hâm mộ, càng muốn nhìn người thổi tiêu kia có bộ dạng gì! Hoàng Bắc Nguyệt ngồi đối diện với Phong Liên Dục, bởi vì đưa lưng về phía nàng, cho nên A Ly nhìn thế nào cũng không thấy rõ lắm, chỉ thấy nàng ta không biết đã nói gì, vậy mà làm cho Phong Liên Dục cười rộ lên.

Nhìn tấm lưng kia, mặc bộ quần áo màu đen, thân hình ưu mỹ, bóng lưng hết sức lạnh lùng, có thể so sánh với sự lãnh khốc của Vị Ương, chỉ là bóng lưng này thoát nhìn càng thêm lãnh liệt khí phách hơn so với Vị Ương, giống như một vương giả trời sinh, mặc kệ ngồi ở nơi nào, đều phát tán ra hào quang khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Tóc dài màu đen buộc cao, được buộc bằng dây nơ màu đen, cũng không có bất kỳ trang sức dư thừa nào, càng tôn lên sự thanh cao.

Trang phục như vậy, thấy thế nào cũng là một vị nam tử! Chẳng lẽ, Tu La vương tôn quý của bọn họ, vậy mà là... Suy nghĩ trong đầu chưa thành hình, A Ly đã căng thẳng lông tơ toàn thân dựng đứng, lập tức trốn đi, không dám nhìn nữa, nhưng trong khoảnh khắc vừa

rồi, nàng vẫn đã nhìn rõ bộ dạng của cái người dám xông vào Tu La thành kia! Một người thật là đẹp! Không hề thua kém Tu La vương của bọn họ! Ngũ quan tinh xảo, dung nhan tuyệt sắc, lông mày tú lệ, con ngươi trong suốt nhưng sắc bén, trắng đen rõ ràng, giống như suối nước ngầm lạnh giá, khiến người không dám nhìn thẳng, phía dưới sống mũi cao thẳng, là đôi môi màu hồng có hơi cong lên, lộ ra vài phần lãnh ngạo không thể xâm phạm.

Trong khoảnh khắc ánh mắt đó quét tới, giống như là một tia sáng lạnh lẽo sắc bén đầy chết người! Trái tim A Ly đập không ngừng, âm thầm nghĩ: người nọ rốt cuộc là ai? Tại sao có thể thần không biết mà len vào trong Tu La thành, vương còn cùng nàng chuyện trò vui vẻ và cười một cách vui sướng như vậy? “Nàng đang nhìn cái gì?”

Phong Liên Dục mỉm cười hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi ánh mắt, thản nhiên cười nói: “Bị phát hiện rồi.

”

“Tiếng tiêu của nàng khoa trương như vậy, nếu không ai phát hiện, vậy Tu La thành há chẳng phải chỉ là hư danh sao?”

Phong Liên Dục cũng cười rất thanh nhã.

“Nếu đã bị phát hiện, ta cũng chỉ có thể đi trước một bước, lần sau lại tới thăm chàng.

”

Hoàng Bắc Nguyệt uống nửa chén rượu làm ấm người, định đứng lên.

Phong Liên Dực túm phắt lấy tay nàng, trên mặt mang nụ cười thanh tuyệt, nói: “Đi không được nữa?”

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi híp con mắt, nói: “Quả nhiên bị chàng tính kế.

”

“Bị nhốt trong hư huyền chi cảnh, ta cũng hết cách, chẳng qua có thể giữ nàng lại, ta thật ra rất cao hứng.

”

“Phong Liên Dực, chàng là chề mạng của ta quá dài, muốn ta giảm thọ có phải không?”

“Sao lại vậy? Có ta ở đây, ai có thể giảm thọ của nàng?”

Phong Liên Dực mỉm cười nói, kéo tay nàng để nàng ngồi xuống, ân cần giúp nàng rót rượu.

Lúc này, bên ngoài truyền đến âm thanh trong trẻo của thiếu nữ:

“Tham kiến Âm Hậu bệ hạ!”

Tay nắm chén rượu của Hoàng Bắc Nguyệt khẽ lay động, Âm Hậu, chúa tể chân chính của Tu La thành, nghe nói là một nữ nhân ác độc, thủ đoạn tàn nhẫn, người ngoài gọi nàng là ‘Huyền Xà Âm Hậu’! Sắc mặt Phong Liên Dực cũng dần dần trầm xuống, nụ cười trên mặt chậm rãi trở nên lạnh nhạt như băng, trong con mắt màu tím lóe qua một tia hận ý rất nhỏ.

Chương 575: Huyền xà âm hậu (3)

Sàn sạt — — Giống như là âm thanh khi rắn trườn trên mặt đất, sau đó từ cửa viện của ôn tuyền, có một con rắn màu bạc to bằng cây cột ló đầu vào, lưỡi rắn đỏ tươi phun ra ngoài, hai con mắt màu lục thẫm trũng vào Hoàng Bắc Nguyệt, quý dị mà nhìn chăm chăm vào nàng một hồi, sau đó phát ra một tiếng rống giận như xé!

Phong Liên Dục cũng giật mình một cái, lập tức kéo Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nhưng con rắn dài màu bạc kia đột nhiên trườn vào, phía sau nó còn có mấy con giống vậy, đều rất to lớn, đếm kỹ tổng cộng có chín con! Mà giữa chín con rắn, có một nữ nhân diễm lệ được nâng lên ở trong những con rắn đang khua loạn.

Không, không phải được nâng lên, mà nàng căn bản là cùng một thể với chín con rắn kia! Chín con rắn đó mọc ra từ dưới bụng của nàng, nàng không có chân, chín con rắn kia cứ như là chân của nàng vậy! Nữ nhân đó có sắc đẹp khuynh quốc, thuộc loại tuyệt sắc diễm lệ, mặt như hoa xuân, môi đỏ căng mọng, giống như vừa mới hút máu! Trên người nàng mặc quần áo tươi sáng, trên quần áo có vô số trang sức hoa lệ tinh tế, làn váy tung bay, nếu như không có chín con cự xà hung dữ dưới thân, nhìn sơ, đó thật tựa như tiên nữ tuyệt sắc hạ phàm! “Đồ tiện nhân này, ngươi làm sao lại ở đây?”

Xà nữ kia vừa xông tới, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, liền hét to một tiếng.

Tiếng hét đó không phải phẫn nộ, mà giống như muốn xé rách hết thảy, mang theo hận ý điên cuồng! Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, vừa

tới đã bị mắng tiện nhân, trong lòng nàng sao mà vui cho được? Mặt mày trầm xuống, liền nói: “Quái vật như ngươi, là thứ gì?”

“Ngươi dám sỉ nhục ta như thế!”

Chín con rắn dưới thân nàng đồng loạt rít lên, một con trong đó bất thành linh trườn ra, kêu rống một tiếng, ngay sau đó đớp về phía Hoàng Bắc Nguyệt, trên hàm răng của cự xà thoáng lóe lên ánh sáng chói, phát ra từng đợt hàn khí! Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay nắm lấy tuyết ảnh chiến đao, vừa định chém ra, bóng dáng màu trắng phía trước đột nhiên lóe lên, một trận gió cuốn qua, tóc của nàng phiêu lên một chút, ầm một tiếng, một trận gió lạnh liền thổi đến, nàng duỗi tay ngăn lại, từ khe hở ngón tay nhìn thấy Phong Liên Dục đứng ở trước mặt nàng, một tay giơ lên, gió lốc to lớn ở trước mở rộng ra thành một cái lốc xoáy khổng lồ, con rắn kia vừa đập đầu lên trên, liền sản sinh gió lốc mãnh liệt như vậy! Sợi tóc của hắn cùng trường bào trên người đều phiêu lên một cách sắc bén, sắc mặt lãnh khốc nhìn chằm chằm vào cự xà, trong đôi mắt tím tràn ngập ánh sáng lạnh lẽo! Ngao — — Cự xà kêu rống một tiếng, tựa hồ có chút kiêng kỵ đối với hắn, không dám tiếp tục tiến công, liền dữ tợn lui trở về.

Tê tê — — Chín con rắn cùng nhau phun nọc rắn, tràn ngập uy hiếp nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, tựa hồ chỉ cần tìm được cơ hội, sẽ cùng nhau đánh thốc tới, đem nàng xé thành mảnh vụn! Hận ý mãnh liệt trong mắt cự xà quá mức rõ ràng, giống như có thực thể, làm cho trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thắc mắc, trong trí nhớ, hình như chưa từng có đắc tội với quái vật thể này mà nhỉ? Quái vật kia tại sao hận nàng tới vậy? “Dục, ta tốt với ngươi như vậy, ngươi lại báo đáp ta như thế sao?”

Âm thanh mị hoặc không giống âm thanh gào rít vừa rồi, khiến người nghe cực kỳ không thoải mái.

Phong Liên Dực chậm rãi hạ tay xuống, lãnh đạm giương mắt nhìn nàng, nói: “Ta không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn nàng ấy.

”

Trong mắt xà nữ kia hiện lên nỗi thống hận mãnh liệt, nhưng không có lập tức phát tác, chỉ là nhẫn nại, hỏi: “Vì sao?”

“Nguyên nhân ngươi nhất ta lại, chính là đáp án.

”

Chương 576: Huyền xà âm hậu (4)

Xà nữ sừng sốt một chút, lập tức lắc đầu, nhẹ giọng nói: “Ngươi gạt ta.

”

Phong Liên Dục nhìn nàng, mỉm cười lạnh nhạt: “Nếu ta muốn gạt ngươi, thì sẽ không để cho ngươi nhốt ta ở đây đâu.

”

“Dục, ngươi là Tu La vương, ngươi làm sao có thể có cảm tình chứ? Ngươi nên quên hết những cái đó đi! Ngươi là tồn tại chí cao vô thượng nhất trên đời này, ngươi làm sao có thể...”

“Đó không phải điều ta muốn!”

Phong Liên Dục lạnh lùng cắt ngang lời nàng, “Đó chỉ là mộng tưởng của riêng ngươi, không phải là của ta.

”

“Ngươi là tâm huyết của cả đời ta, ta tuyệt đối không cho phép ngươi phản bội ta!”

Xà nữ kia đột nhiên tức giận, chín con rắn dưới thân cùng nhau gào rống xông tới, “Là con tiện nhân này! Hết thảy đều tại con tiện nhân này!”

Phong Liên Dực đem Hoàng Bắc Nguyệt che chở ở phía sau, thấp giọng nói: “Bà ta chính là mẫu thân của ta.

”

Trong tay Hoàng Bắc Nguyệt vốn cầm sẵn một cái phù ấn, chuẩn bị cho dù đối phó không nổi yêu nữ Cửu Đầu Xà này, nhưng ít nhiều cũng sẽ khiến nàng ta trọng thương! Nhưng vừa nghe Phong Liên Dực nói, đột nhiên lặng đi một chút, đôi mắt trong suốt gương lên nhìn về phía hắn: “Bà ta?”

Thì ra Cửu Đầu Xà Nữ này chính là Huyền Xà Âm Hậu của Tu La thành? Một quái vật đầu người thân rắn? Khóe miệng Phong Liên Dực nở nụ cười có chút cay đắng, không có tiếp xúc với ánh mắt kinh ngạc của nàng, mà là tiến lên một bước, che ở trước mặt nàng, nói: “Mẫu hậu, nếu như người giết nàng ấy, ta cũng sẽ không sống một mình đâu!”

Âm Hậu ngẩn ra, trong ánh mắt thoáng hiện một tia điên cuồng, cuồng loạn hô lên: “Nàng ta có cái gì tốt? Người vì nàng mà biến ta thành thế này, ta nhất định phải giết nàng!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày một chút, yêu nữ này rõ ràng thần trí có vấn đề, coi nàng thành một người khác mất rồi, nhưng nàng không muốn xui xẻo mà đi thay người khác chịu tội như vậy! Vươn tay kéo Phong Liên Dực một cái, nói: “Tránh ra trước đã!”

“Không thể ra khỏi hư huyền chi cảnh, nàng cứ trốn ở phía sau ta, bà ấy sẽ không thương tổn ta!”

Phong Liên Dực bảo vệ nàng lùi lại mấy bước, mấy câu vừa rồi, hắn cũng tràn ngập nghi hoặc, chỉ là hiện tại không có thời gian nghĩ

nhiều.

Thực lực của Âm Hậu quá kinh khủng, hẳn cùng Hoàng Bắc Nguyệt cộng lại cũng không phải là đối thủ, hiện tại chỉ hy vọng có thể khiến nàng nguôi giận, nếu không hôm nay hai người bọn họ đều phải chịu thiệt thòi lớn! Đặc biệt là Hoàng Bắc Nguyệt, không biết tại sao, Âm Hậu từ khi vừa nhìn thấy nàng là cứ như thể có thâm thù đại hận vậy! “Trốn ở phía sau chàng?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười khẽ một tiếng, “Ta vẫn chưa vô dụng đến mức đó đi!”

Nếu đã không thể ra khỏi hư huyền chi cảnh, cho dù nơi này có lớn, sớm muộn cũng sẽ bị Huyền Xà Âm Hậu bắt được, không bằng bây giờ cứ liều chết một phen, nói không chừng còn có cơ hội sống! Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, vừa cầm tuyết ảnh chiến đao, quát khẽ một tiếng triệu hoán ra Băng Linh Huyền Diệu, nhảy lên lưng nó, rồi bay vút lên cao, chiến đao vừa vung lên, vô số miếng băng liền bổ nhào về phía Huyền Xà Âm Hậu.

Bên trên ôn tuyền trì là trần nhà màu tuyết trắng, không cao, hơn nữa có trận pháp của hư huyền chi cảnh, bay đến độ cao nhất định sẽ trở nên vô dụng! Yểm ở bên trong không vui nói: “Mỗi lần gặp phải đối thủ mạnh như vậy, người không bức chết chính mình thì không cam tâm sao?”

“Bớt nói nhảm đi, lai lịch của lão yêu hậu này là gì? Ta có mấy phần thắng?”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi.

“Phần thắng?”

Yểm cười nhạt, “Gặp phải Huyền Xà Âm Hậu ngươi còn muốn có phần thắng? Mau nghĩ biện pháp trốn khỏi đây đi!”

“Nếu trốn được thì ta còn ở đây sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói, ngay từ đầu nàng đã có thể cảm giác được uy áp trên người Huyền Xà Âm Hậu mạnh mẽ chưa từng có, tạo thành áp lực vô cùng nặng nề ở trong lòng nàng!

Chương 577: Huyền xà âm hậu (5)

Giống như lần ở trong Phù Quang rừng rậm, Linh Tôn đột nhiên biến thành một người khác, đôi mắt màu đỏ, chiến đao màu đen, khi đó uy áp trên người Linh Tôn cũng khiến nàng suýt nữa tắt thở!

Hôm nay gặp phải Huyền Xà Âm Hậu, cái loại cảm giác đó lại tới, mặc dù so ra không bằng sự cường hãn của Linh Tôn, nhưng cũng làm cho nàng không dám khinh thường.

Bên tai kịch liệt vang lên tiếng gió gào thét giống như dã thú gầm rống, là công kích của nguyên khí phong thuộc tính! Hoàng Bắc Nguyệt vung đao ngăn lại, tức thì cảm thấy gan bàn tay tê dại, nhúu mi một chút, ném phù ấn trong tay ra.

“Ngự phong phù!”

Lúc nguyên khí thuộc tính phong sắp đến gần nàng, đột nhiên phương hướng bị đảo ngược, cuồng phong rít gào liền bị điều khiển xoay ngược lại, cuồn cuộn lao về phía Âm Hậu! Ngự phong phù Tứ thiên nguyên đối với cường giả cỡ Âm Hậu mà nói, là có thể dễ dàng né tránh, căn bản không cần để vào mắt! Nhưng khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt giật mình chính là, sau khi ngự phong phù đánh qua, Âm Hậu căn bản không có trốn tránh, vẻ mặt cuồng nộ dường như trong nháy mắt bị ngưng đọng, kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, mặc cho cuồng phong bị đảo ngược đánh lên người nàng.

Sau một tiếng hô nhỏ, thân thể Huyền Xà Âm Hậu bay về phía sau, chín con cự xà dữ tợn loạn vũ ở trong cuồng phong! Thân hình

Phong Liên Dực chột lóe, vọt đến phía sau Huyền Xà Âm Hậu, chặn lại thân thể của nàng, mới không để cho nàng đập mạnh lên vách tường phía sau! “Mẫu hậu?”

Phong Liên Dực cũng rất là khó hiểu đối với phản ứng của nàng.

Huyền Xà Âm Hậu ngơ ngác ngẩng đầu, cuồng phong tản ra, thiếu nữ đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu cầm tuyệt ảnh chiến đao, khuôn mặt tinh xảo nhuộm lên mấy phần giận dữ, vẻ mặt không che giấu được nét thanh lệ tuyệt sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, tóc tản ra, sợi tóc đen nhánh từ từ bị nhuộm thành màu đỏ như lửa! Màu đỏ kia, thật chói mắt khiến cho mắt của Huyền Xà Âm Hậu cũng đỏ lên! “Ngươi, là ngươi!”

Huyền Xà Âm Hậu giơ tay lên, chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt mà điên cuồng gào hét, nguyên khí chung quanh bởi vì phẫn nộ của nàng mà kịch liệt dao động! “Ta không nhận ra ngươi.

”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

“Ha ha ha — —”

Huyền Xà Âm Hậu ngửa đầu cười điên cuồng, “Ngươi vậy mà dám nói ngươi không nhận ra ta! Mấy năm mà thôi, ngươi đã hoàn toàn quên mất ta rồi!”

Nàng dữ tợn cười lớn, chín con rắn cũng bởi vì phẫn nộ của nàng mà càng thêm cuồng loạn hưng phấn.

“Nhưng người có hóa thành tro ta cũng nhận ra! Người đã sống lại!
Người đã sống lại lần nữa!”

Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì mà nhìn nàng, ánh mắt thoáng liếc qua Phong Liên Dực, không cần mở miệng nói chuyện, Phong Liên Dực cũng có thể hiểu được ý nàng.

Có chắc bà ấy bình thường không? Phong Liên Dực gật đầu cười khổ, thấp giọng nói: “Mẫu hậu, người nhận làm người rồi, nàng là Bắc Nguyệt quận chúa của Nam Dực Quốc, năm nay mới mười bảy tuổi.

”

“Nam Dực quốc, Bắc Nguyệt quận chúa...”

Huyền Xà Âm Hậu thì thào nói, trên mặt xuất hiện thần sắc có mảy phần mờ mịt thê lương, “Mười bảy năm trước, ánh trăng của Bắc Diệu Quốc thê mỹ đến thế, các người, các người vậy mà....

”

Huyền Xà Âm Hậu nghiêng răng nghiêng lợi nói, thân thể bởi vì phần nộ mà kịch liệt phát run.

“Gạt ta! Đều đang gạt ta! Các người vẫn luôn gạt ta! Hại ta biến thành thế này! Các người lại tăng tị với nhau sinh hạ một đứa con gái!”

Huyền Xà Âm Hậu gào rống, dùng một chưởng đánh Phong Liên Dực ra khỏi bên cạnh, sau đó chín con rắn đều dựng lên.

Nắm thanh bảo kiếm trong tay, mũi kiếm dần hiện ra màu sắc của

hỏa diễm! Cao thủ đồng thời sở hữu phong thuộc tính và hỏa thuộc tính! Hoàng Bắc Nguyệt không kịp nghĩ nhiều, tức khắc triệu hoán tiểu Hổ từ trong không gian linh thú ra.

Chương 578: Huyền xà âm hậu (6)

Tiếng gầm rống của Xích Kim Thánh Hồ chấn động trong không khí, vóc dáng tiểu Hồ đột nhiên lớn lên, há miệng cắn một cái vào thân thể cự xà!

Bị cắn, cự xà điên cuồng hét lên một tiếng, sau đó mấy con rắn phía sau liền cùng nhau quay đầu lại, cắn vào thân thể Tiểu Hồ, ra sức kéo xé! Xích Kim Thánh Hồ là thần thú, da thịt trên người cứng rắn như sắt, rất khó cắn xé, nhưng bị cả mấy con cùng nhau kéo xé, vẫn bị rách mấy vết thương! Có thể thấy được chín con rắn kia đều không thua gì Bách Mộc Hàn Thiềm lúc đó! Tiểu Hồ phẫn nộ nhe răng, giơ móng vuốt lên, xích kim liệt điểm ngưng tụ ở trên móng vuốt, cào một vết máu ở trên người con rắn gần mình nhất, tức thì trong không khí tràn ngập mùi da thịt cháy khét! Bên này tình hình chiến đấu của thú cùng thú rất kịch liệt, bên kia Huyền Xà Âm Hậu giơ kiếm cùng Hoàng Bắc Nguyệt sau khi so một chiêu, Hoàng Bắc Nguyệt bị đánh lui ra ngoài, khí huyết cuộn trào trong ngực! Cuộc chiến mới bắt đầu, đã vô cùng kịch liệt! Thực lực cách xa, gần như không có gì gay cấn, Hoàng Bắc Nguyệt không cam lòng cắn răng, liên tiếp mấy cái phù chú khác thuộc tính đều bị Huyền Xà Âm Hậu chặn lại! Nữ nhân này tựa hồ có chút hiểu rõ đối với phù chú thuật, nhìn thấy nàng đồng thời sử dụng nhiều loại phù chú khác thuộc tính như vậy cũng không lấy làm lạ.

Hốc mắt Huyền Xà Âm Hậu đã đỏ bừng, hoàn toàn mất đi lý trí, chỉ một lòng muốn đưa thiếu nữ trước mắt vào chỗ chết! “Phong sát!”

Bảo kiếm trong tay nàng vung lên, vòi rồng với khí thế dờn núi lấp

biển mà cuốn đến! Uy lực quá lớn, ngự phong phù của nàng cơ bản không thể chống chế, Hoàng Bắc Nguyệt khống chế Băng Linh Huyền Diệu thành linh hạ xuống, lướt qua vòi rồng kia, nhưng vẫn bị phong nguyên khí sượt qua tay một chút, lập tức máu tươi chảy ròng! Đáng hận chính là vòi rồng kia giống như thể có mắt, nhìn thấy nàng hạ xuống, cũng lập tức quay đầu đuổi theo! Vòi rồng đột nhiên bốc ra từng trận hỏa nguyên khí dữ dội, khiến nàng dù cách rất xa cũng chảy mồ hôi đầm đìa! “Tiểu Hồ tránh ra! Không gian phong ấn phù!”

Hoàng Bắc Nguyệt đan chéo hai tay, một đạo phù quang hiện ra, chung quanh đột nhiên có một trận nguyên khí ngưng tụ với tốc độ cực kỳ nhanh, hình thành một cái không gian, bao phủ vòi rồng kia cùng với Huyền Xà Âm Hậu! Chỉ một thoáng, trong không gian phong ấn, vòi rồng hung mãnh va đập xung quanh, nhưng cũng không cách nào đột phá! Trên trán Hoàng Bắc Nguyệt toát ra từng giọt mồ hôi lớn, hít một hơi thật sâu, không dám trì hoãn, lập tức khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay xuống, nghĩ biện pháp rời khỏi cái hư huyền chi cảnh này.

Trận đấu với Huyền Xà Âm Hậu chẳng qua cũng chỉ có mấy chục giây, nhưng đã làm cho nàng đầm đìa mồ hôi.

Bên kia, Phong Liên Dục chậm rãi đứng lên, bên khóe miệng tràn ra một vệt máu, có thể thấy vừa rồi Huyền Xà Âm Hậu đã hoàn toàn mất đi lý trí, đối với con của mình cũng không có hạ thủ lưu tình! Hắn vừa mới đứng vững, ngẩng đầu nhìn hướng Hoàng Bắc Nguyệt, đột nhiên đồng tử co rụt lại, Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy mắt của hắn, lập tức phản ứng nhanh mà tránh sang bên cạnh, nhưng phía sau vẫn truyền đến âm thanh sắc bén khi bảo kiếm chém rách không gian! Huyền Xà Âm Hậu không biết làm thế nào đã ra khỏi không gian phong ấn! Kiếm trong tay ngưng tụ hỏa nguyên khí mãnh liệt đâm về phía lưng Hoàng Bắc Nguyệt! “Chịu chết đi!”

“Nguyệt!”

Phong Liên Dực hô to một tiếng, đột nhiên cả người biến mất khỏi nơi vừa mới đứng! Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt ngưng đọng, hoàn toàn không biết hắn đã đi đâu, khi âm thanh rách da rách thịt từ phía sau truyền đến, nàng quay đầu nhìn, đột nhiên máu tươi nóng bỏng văng lên người và mặt của nàng! Nàng chớp mắt một cái, cảm giác sợ hãi như gặp ác mộng tức thì siết lấy trái tim của nàng!

Chương 579: Huyền xà âm hậu (7)

Nàng chớp mắt một cái, cảm giác sợ hãi như gặp ác mộng tức thì siết lấy trái tim của nàng!

“Phong Liên Dực...”

Hoàng Bắc Nguyệt thì thào một tiếng, đột nhiên vươn tay, đỡ lấy thân thể lao đảo của hắn.

Lưỡi kiếm sắc bén đâm vào trong ngực của hắn bị rút ra từng chút một, mang theo máu tươi rợn người! Sắc mặt Phong Liên Dực tái nhợt, trên trán chảy ra từng giọt mồ hôi lớn, bị bảo kiếm bình thường đâm vào thân thể, đã đủ tạo ra vết thương vô cùng nghiêm trọng rồi, huống chi trên bảo kiếm đó còn mang theo nguyên tố hỏa thuộc tính mãnh liệt! Diện tích vết thương do bông rất lớn, ngoại trừ máu tươi tuôn ra ban đầu thì không còn chảy máu nữa, nhưng hỏa độc bị phong ở trong thân thể còn đáng sợ hơn máu tươi trực trào! Huyền Xà Âm Hậu không ngờ một kiếm của mình lại đâm trúng con của chính mình, tức thì ngây dại, nắm kiếm nhìn hắn thì thào: “Dực, Dực...”

Phong Liên Dực hít mạnh một hơi, miễn cưỡng phát ra một ít âm thanh, nói với Hoàng Bắc Nguyệt: “Đi mau.

”

Hoàng Bắc Nguyệt không trì hoãn phút giây nào, nhìn thấy Huyền Xà Âm Hậu thù người ra khiếp sợ, biết ngay đây là cơ hội ngàn năm có

một, vội vàng dìu Phong Liên Dực xoay người rời đi.

Lối ra của hư huyền chi cảnh nàng cũng không biết ở nơi nào, Phong Liên Dực đưa tay chỉ một cái phương hướng, nàng liền dìu hẳn bước nhanh đi qua.

May là nàng không phải nữ tử yếu đuối tay trái gà không chặt, nếu không dìu một nam nhân to lớn như vậy, làm sao có thể chạy nhanh được? “Vương, xin đi bên này.

”

Bên ngoài hư huyền chi cảnh truyền tới âm thanh nhỏ nhỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy A Ly, thiếu nữ đuôi cáo mỹ lệ kia, nơi nàng đứng hình như có một cái vũng xoáy mỏng manh, dường như dễ dàng đột phá ra ngoài hơn những nơi khác! Hoàng Bắc Nguyệt tay trái cầm đao, giơ tay chém xuống, hàn băng khí liền xẹt qua, đánh vỡ vũng xoáy kia, sau đó nhanh chóng dìu Phong Liên Dực đi ra ngoài.

Trong tay A Ly cầm một cái đĩa tròn, trên đĩa tròn có các loại phù văn cùng ký hiệu thâm ảo phức tạp, sau khi bọn họ ra ngoài, A Ly lập tức chuyển động đĩa tròn, đóng lại cái vũng xoáy mỏng manh ban đầu kia.

Làm xong hết thảy, sắc mặt A Ly cũng tái nhợt, chỉ là trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lại mang theo một tia hờn hờ, “Vương, các người rời khỏi đi, Âm Hậu bệ hạ tạm thời không ra được.

”

“A Ly....

”

Phong Liên Dực thấp giọng nói, “Người làm như vậy...”

“A Ly không sợ, vì vương làm bất cứ chuyện gì cũng đáng!”

A Ly cao hứng giơ lên khuôn mặt nhỏ nhắn, hết sức kiên định nói, nói xong, len lén nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, cắn môi một cái, lại nói: “Vương chịu vì người bị nhốt trong hư huyền chi cảnh, chịu vì người chống lại Âm Hậu, chịu vì người từ bỏ tánh mạng, hy vọng người đừng cô phụ vương của bọn ta.

”

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, khóe miệng nhếch lên nụ cười, nói: “Ta cô phụ hẳn, người có thể làm gì được ta?”

“Người ——”

A Ly tức muốn bật khóc, hốc mắt đỏ bừng, “Chưa từng thấy người nào có tâm địa cứng như đá tảng giống người! Sớm biết vậy vừa rồi đã không cứu người, cho người cả đời bị nhốt trong hư huyền chi cảnh, nếm thử cảm giác bị dày vò ở bên trong!”

“Đá tảng?”

Đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt cong một chút, cười nói, “Đá tảng không chuyển dời, cở lau dẻo như tơ.

”

Trên gương mặt tái nhợt của Phong Liên Dực đột nhiên lộ ra mỉm

cười tuyệt mỹ, khiến lòng người say sưa đến mức hoàn toàn thất thần.

A Ly ngây người một chút, hỏi: “Người nói cái gì? Ta nghe không hiểu!”

“Muốn người nghe hiểu để làm chi? Đây là chuyện của ta và hắn.

”

Chương 580: Huyền xà âm hậu (8)

“Muốn người nghe hiểu để làm chi? Đây là chuyện của ta và hấn.”

Hoàng Bắc Nguyệt đỡ Phong Liên Dực lên, vấy tay với thiếu nữ đuôi cáo ngây thơ đáng yêu kia, “Muốn đi theo bọn ta không? Nếu Âm Hậu đi ra nhất định sẽ không bỏ qua cho người.”

“Ta không đi, đã phạm lỗi thì phải chịu phạt, đây là quy củ của Tu La thành!”

A Ly ngẩng đầu ưỡn ngực nói, rất khó tưởng tượng thiếu nữ non nớt như vậy lại dũng cảm đến thế. Hoàng Bắc Nguyệt cười cười với nàng, không miễn cưỡng thêm, trong hư huyền chi cảnh, Âm Hậu đã phản ứng trở lại và đang lớn tiếng rít gào, muốn xông ra! Không còn bao nhiêu thời gian, cáo biệt A Ly một tiếng, dìu Phong Liên Dực rời đi. “Đừng đi đường này, sẽ gặp phải mười hai Ma thần của Tu La thành, sang bên đây.”

Phong Liên Dực khụ một tiếng, chỉ một con đường càng thêm âm u nhìn không thấy cuối. Hoàng Bắc Nguyệt mang theo hấn cấp tốc hành tẩu, liên tục nghe thấy hấn ho khan, mỗi lần ho, đều mang theo máu tươi, âm thanh hô hấp cũng càng ngày càng nặng nề. Cảm giác trái tim bị đè nén nặng nề chưa từng giảm bớt, tay nàng đã chặt càng chặt hơn, tăng nhanh bước chân, đời này chưa từng khát vọng con đường dưới chân đừng có dài như vậy đến thế. Nàng không phải người giỏi về biểu đạt cảm tình, lại càng không phải người giỏi về an ủi người khác, ở lúc này ngoại trừ đi thật nhanh để rời khỏi, thật sự nghĩ không ra mình còn có thể làm cái gì. “Cầm cự nổi không?”

Dùng âm thanh trầm trầm hỏi một câu, ngữ khí có chút nghiêm túc. Phong Liên Dực cười nhẹ một tiếng, ngữ khí nghe lên vậy mà rất vui vẻ, “Ta là người vô dụng như vậy sao?”

“Hừ, vậy chàng rảnh mà cầm cự đấy, ta không muốn mang theo một cỗ thi thể ra ngoài đâu!”

Hoàng Bắc Nguyệt bình thản nói, nhưng trong bóng tối, ai cũng không nhìn thấy bên khóe miệng nàng thoáng cười nhẹ. Phong Liên Dực vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang dìu mình của nàng, tay nàng không mềm yếu không xương như nữ tử bình thường, mà có cốt cách mềm dẻo cùng sức mạnh, bất chợt khiến người có cảm giác an tâm. Có nàng bên cạnh, quả nhiên trong lòng rất yên ổn, giống như cho dù một khắc sau sẽ tử vong, hắn cũng cảm thấy không hề gì. “Nguyệt.”

Hắn nhẹ nhàng gọi tên của nàng, dịu dàng đến động lòng người. “Cái gì?”

Người nào đó lại rất không hiểu phong tình mà đáp lại. Nhưng mà không sao, cho dù là ngữ điệu lạnh nhạt bình thản như vậy, hắn cũng có thể nghe ra trong âm thanh của nàng có mấy phần mềm mỏng. “Đá tảng tuyệt đối không chuyển dời.”

Hắn chỉ là nhẹ giọng nói một câu như vậy, liền thấp giọng cười rộ lên, “Nàng có biết chuyện vui lớn nhất đời người là cái gì không? Chính là không có chờ đợi một cách vô ích.”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, ngón tay bị hắn nắm khẽ chuyển động một chút trong lòng bàn tay hắn, mới thấp giọng nói: “Phong Liên Dực, kẻ làm rối lòng ta, ta nhất định phải giết! Nhưng nghĩ đến người đó là người, ta lại không hạ thủ được.”

Người hãy nhớ, người đời này nếu dám phụ ta, ta nhất định khiến người sống không bằng chết!”

Âm thanh trầm thấp chậm rãi, nhưng tràn ngập khí phách! Trong bóng tối nàng ngẩng mặt lên mỉm cười, nụ cười trong trẻo thẳng thắn, không hề có chút giả tạo! Yêu chính là yêu, hận chính là hận, dám yêu dám hận, tính cách của nàng luôn luôn rạch rỡ kịch liệt như thế. Nếu yêu, thiên trường địa cửu cùng sinh cùng tử, cho dù trời long đất lở, nghịch thiên mà đi cũng tuyệt đối sẽ không lùi bước! Nếu hận, trên trời dưới đất, tứ hải bát hoang, bất chấp tất cả mà giết giết giết! Phong Liên Dục khẽ cười ra tiếng: “Thật đáng sợ.”

“Sợ thì rút, trên thế gian này không phải chỉ có mình ngươi là nam nhân!”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ giọng một tiếng, trái lại có chút hờn dỗi.

Chương 581: Huyền xà âm hậu (9)

sợ quá, không dám cút.”

Hoàng Bắc Nguyệt bật cười một tiếng, vẻ lo lắng cho vết thương của hắc tặc hồ tiêu tán không ít, không khí dần trở nên dễ dàng hơn.

Vào thời điểm này, hai người tâm ý tương thông, vốn không cần nhiều lời làm gì, ăn ý một cách tự nhiên, căn bản không cần dùng ngôn ngữ để biểu đạt.

Thấy đường trước mặt còn rất dài, đi mãi vẫn không nhìn thấy điểm cuối, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi cau mày nói: “Có còn xa lắm không?”

Phong Liên Dực thờ hớn hển có chút yếu ớt: “Rất xa.”

Không cần phải lừa nàng, nghe tiếng bước chân vọng lại là có thể đoán được quãng đường trước mặt trước mặt còn rất xa, người thông minh như nàng không thể không hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày trầm tư một chút rồi nói: “Tạm thời Âm Hậu sẽ không đuổi theo, ta giúp chàng trị thương trước, không thể để cho lửa độc tiến sâu vào tận xương tủy.

”

Vừa nói vừa đỡ Phong Liên Dực tới ngồi xuống trong một góc nhỏ, lấy ra mấy bình thuốc chữa thương từ trong nạp giới hòa thành nước

cùng vài băng và các loại đồ.

Cởi trường bào của hắn ra, nhìn thấy miệng vết thương ghê người trên ngực của hắn, bởi vì hỏa nguyên khí mãnh liệt, vết thương không chảy máu mà kết thành những giọt máu màu nâu đọng lại trên cơ thể, từng tia máu đen nóng bỏng thấm ra.

Hoàng Bắc Nguyệt khế cau mày, nói: “Lửa độc ăn sâu tận xương tủy, chàng hãy kiên nhẫn một chút.”

Lấy ra chủy thủ màu đen làm dấu chữ thập ở trên vết thương đã kết vảy, chủy thủ của Tiêu Khải Nguyên đưa cho lúc ấy rất hữu ích, sắc bén dị thường, chém sắt như chém bùn, hai đao chém xuống, cũng sẽ không gây ra cảm giác quá đau đớn.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức liền đè vết thương lại, để cho máu đen nóng bỏng chảy xuống, dùng sức ép, loại đau đớn này tuyệt đối không thua gì bị đâm một đao, trên người hắn tất cả đều là mồ hôi, từng hạt to lớn từ trên ngực lăn xuống, Hoàng Bắc Nguyệt cũng giơ tay xoa xoa mồ hôi trên trán.

“Nguyệt, nàng là truyền nhân của Vạn Thú Vô Cương?”

Phong Liên Dực nhin đau, còn có thể mở miệng nói chuyện, tâm tính mạnh mẽ, quả nhiên không thể cùng người bình thường so sánh.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ngay từ lúc nàng dùng bùa thuật khi chiến đấu với Huyền Xà Âm Hậu, đã biết không lừa dối được, hơn nữa, nếu cùng hắn đối đả thẳng thắn, nàng cũng sẽ không gạt hắn.

Mình chính là truyền nhân của Vạn Thú Vô Cương, mà đây còn là khối hắc ngọc mà Tu La thành cùng Quang Diệu Điện muốn tranh đoạt! Phong Liên Dực tựa hồ không hề kinh ngạc, bất kể phát sinh

chuyện gì kỳ dị ở trên người nàng, hẳn cũng sẽ không cảm thấy lạ, bản thân nàng không phải là một thiếu nữ tầm thường.

Chẳng qua là không nghĩ tới Vạn Thú Vô Cương đã thất truyền nhiều năm, im hơi biệt tích suốt mười mấy trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp như vậy, lần xuất hiện này, lại ở trên người một thiếu nữ.

Hoàng Bắc Nguyệt chuyên tâm giúp hắn đem lửa độc trong thân thể tống ra, sau đó bôi thuốc, nhìn chăm chăm vết thương của hắn, lại hỏi: “Ban đầu Tu La thành cũng muốn lấy được Vạn Thú Vô Cương có phải không?”

“Không sai, đây chính là chấp niệm cả đời của mẫu hậu ta, bà ấy một lòng muốn tìm Vạn Thú Vô Cương.”

“Bà ta lấy được Vạn Thú Vô Cương cũng vô dụng, Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ, một khi nhận định sẽ không thay đổi.

”

Phong Liên Dực có chút nghi ngờ hỏi: “Nhưng nếu người nọ qua đời, nhỏ máu nhận chủ còn có tác dụng sao? Hơn nữa, bất luận kẻ nào cũng có thể đối với Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ ư?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩn ra, vấn đề này nàng cũng nghĩ tới, thời điểm lúc mình và Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ, vô cùng thuận lợi, một chút trở ngại đều không có, nhưng nghe nói ‘người kia’ trước đây cũng đã là chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương.

Nói như vậy, chỉ cần chủ nhân cũ qua đời, Vạn Thú Vô Cương liền có thể nhỏ máu nhận chủ một lần nữa?

Chương 582: Huyền xà âm hậu (10)

Nhưng tại sao lúc ấy Linh Tôn lại không nhỏ máu nhận chủ? Hẳn một lòng một dạ muốn giúp nàng tìm ra bí mật của Vạn Thú Vô Cương sao?

Vậy thì thời điểm nàng nhỏ máu nhận chủ thành công, Linh Tôn lộ ra nụ cười đầy thâm ý là có nghĩa gì đây? Những vấn đề này quá nhiều trong lòng nàng rất lâu, không có lời giải, bây giờ giống như bắt được một chút xiu máu chốt, có phải là cần máu đặc biệt mới có thể cùng Vạn Thú Vô Cương nhỏ máu nhận chủ hay không? Máu người có rất nhiều loại hình, mặc dù khái niệm về các loại máu ở thời đại này còn vô cùng mơ hồ, nhưng huyết dịch giữa người và người bất đồng, nàng tin cũng sẽ có người phát hiện, năm đó người kia là thiên tài kinh tài tuyệt điểm như thế, nhất định cũng sẽ phát hiện điểm này, cho nên thời điểm hẳn sáng lập ra Vạn Thú Vô Cương, có phải cũng lợi dụng khái niệm này hay không đây? Nàng phỏng đoán có lẽ có chút kỳ diệu như vậy, nhưng cuối cùng chỉ là một chút xiu đột phá, Hoàng Bắc Nguyệt không khó khăn cũng có thể suy ra tại sao Linh Tôn chọn trúng nàng.

“Không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể nhỏ máu nhận chủ, cho nên nếu Vạn Thú Vô Cương bị người khác đoạt mất cũng chẳng được ích gì.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, băng bó kỹ miệng vết thương trên người hắn, hai người uống một ít nước, chuẩn bị tiếp tục đi về phía

trước.

Vừa mới đỡ Phong Liên Dực đứng lên thì từng tiếng hô tê tâm liệt phé liền vang lên! Chín con măng xà tức giận gào thét, xen lẫn thanh âm điên cuồng của Huyền Xà Âm Hậu, ngay sau đó, toàn bộ Tu La thành đều giống như bị lay động, không biết bị thứ gì đụng phải, thanh âm nặng nề kia đã đuổi tới hướng bọn họ! Phong Liên Dực có chút khổ sở cười: “ Có phải bà ấy rất kinh khủng hay không? ”

Hoàng Bắc Nguyệt cực kỳ muốn gật đầu đồng ý, nhưng ngay sau đó lại nghĩ, nữ nhân nổi điên này chính là mẫu thân của Phong Liên Dực, coi như mình là vãn bối, thế nào đi nữa cũng không thể không tôn trọng nàng, liền nói: “Ân nghĩa sinh ra nặng như núi, có kinh khủng hơn nữa thì ta cũng cảm tạ bà ấy sinh chàng ra đời.

”

“Nguyệt? ”

Ánh mắt của Phong Liên Dực hơi chớp động, tựa hồ không thể tin có thể nghe được những lời như vậy từ trong miệng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt sờ một lỗ mũi, nói: “ Bây giờ chạy trốn quan trọng hơn, đi thôi! ”

Bước chân đuổi theo phía sau của Huyền xà Âm Hậu ngày càng lớn, động tĩnh khổng lồ giống như muốn đem cả tòa Tu La thành phá hủy! Mà động tĩnh lớn như vậy khiến mọi nơi trong Tu La thành cũng vang lên tiếng các loại thú bị đánh thức khỏi mộng đẹp đang vô cùng tức giận! Vốn yên tĩnh giống như một tòa thành tử vong, giờ lại giống như có vô số ác quỷ từ địa ngục bò lên! Từng tiếng gào thét gầm rú thể lượng kia làm cho sống lưng người khác tê dại, Hoàng Bắc Nguyệt hỏi: “Đó là thứ gì? ”

“Ma thú bảo vệ trong Tu La thành, cùng với sự thức tỉnh của mười hai Ma thần!”

Phong Liên Dực trầm giọng giải thích, sắc mặt vô cùng nghiêm túc, nếu như mười hai Ma thần cũng thức tỉnh, chuyện này náo động lớn rồi! Hắn cũng không hiểu tại sao Âm Hậu lại tức giận như vậy, nhất định phải đưa Hoàng Bắc Nguyệt vào chỗ chết? “Ma thú? ”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng thì thầm, từ trước đến giờ, nàng mới gặp qua linh thú, thần thú, nhưng chưa từng thấy qua ma thú, Yểm bị phong ấn trong thân thể nàng chính là ma thú, nhưng nàng vẫn chưa từng chân chính thấy qua.

Ma thú cùng thần thú đều cường đại giống nhau, hơn nữa ma thú sau khi tiến hóa thực lực vô cùng kinh khủng, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Thập cũng rất thừa thớt, so với thần thú còn ít hơn, trong Phù Quang rừng rậm dù sao cũng có một ít thần thú, năm năm tu luyện nàng cũng thường xuyên gặp, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng gặp qua ma thú!

Chương 583: Dung huyết tận xương (1) (máu thấm vào sâu trong xương)

Ma thú hình thành từ nguyên khí tà ác trong thiên địa, hung mãnh dị thường, có lời đồn kể rằng chỉ cần ma thú xuất hiện, tất sẽ gây nên một cuộc kiếp nạn của nhân gian, sinh linh đồ thán.

Năm đó Yểm gieo họa nhân gian nên mới bị phong ấn đi.

“Ma thú bảo vệ của Tu La thành đã trưởng thành, hơn nữa đã tiến hóa đến cấp bảy, thực lực vô cùng kinh khủng.”

Phong Liên Dục vừa đi vừa hướng nàng giải thích, “Tu La thành tổng cộng có bốn con ma thú, trừ ma thú bảo vệ, còn có Địa ngục ma thú, Vương tộc ma thú, cùng với trừng phạt ma thú — — Minh!”

“Vậy nên nếu có cường địch tiến công Tu La thành, ma thú bảo vệ sẽ xuất hiện, còn Địa ngục ma thú lại ở trạng thái ngủ say, không phải là đại nạn sẽ không thức tỉnh, mà Vương tộc ma thú là thủ hộ của vương tộc Tu La thành, nếu vương tộc gặp nạn sẽ xuất hiện, còn trừng phạt ma thú Minh lấy thất tình lục dục của loài người làm thức ăn, chỉ cần nó cảm giác được trong Tu La có người động tình, sẽ lập tức xuất hiện mà cắn nuốt.”

”

Bởi vì Phong Liên Dục là vương tộc, có sự bảo vệ của Vương tộc ma thú, cho nên Minh sẽ không tùy tiện cắn nuốt hấn, nếu không, bây

giờ hắn đã sớm biến thành quái vật nửa người nửa thú! “Vậy nếu như chàng cùng Âm Hậu đánh nhau, Vương tộc ma thú sẽ giúp chàng chứ không phải Âm Hậu?”

Hoàng Bắc Nguyệt gấp gáp hỏi, nàng cũng không muốn đối mặt với thêm một con ma thú, một Âm Hậu đã khiến cho nàng chật vật lắm rồi! Phong Liên Dực ôn nhã cười, ngữ điệu thông thả, tựa hồ đang an ủi nàng: “Dĩ nhiên là giúp ta, có Tu La thành huyết thống Vương tộc là ta, mặc dù bà ấy là Âm Hậu, cũng không phải là huyết mạch của Tu La thành.

”

Hoàng Bắc Nguyệt yên tâm, cái này cũng giống như người bình thường cưới vợ, chồng chết, vợ thay đương gia làm chủ, nhưng dù gì thì trên người vợ cũng là huyết mạch của người khác, không có liên quan với người trong tộc.

“Khi nào thì Vương tộc ma thú sẽ xuất hiện?”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lóe lên, trong đầu đã bắt đầu hình thành kế hoạch để lợi dụng tình thế.

Phong Liên Dực cười khổ nói: “Khi ta chính thức trở thành Tu La vương.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, nhìn về phía hắn, trong lòng có chút cảm giác nặng nề.

“Đoạn tình tuyệt ái, trở thành vương.”

Phong Liên Dực nhàn nhạt nói, “Nguyệt, ta chưa bao giờ nghĩ đến làm vương, nếu ta lấy được thiên hạ lại phải từ bỏ nàng, vậy thì có ý

nghĩa gì đây?”

Giờ khắc nói những lời này, hẳn có loại tuyệt đại tao nhã khiến cho người khác say mê.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song.

Hoàng Bắc Nguyệt chớp mắt, không có sự trợ giúp của Vương tộc ma thú, trong lòng cũng không quá thất vọng, khóe miệng cong lên nói: “Không có sự trợ giúp của Vương tộc ma thú, chúng ta chỉ có thể tự đối mặt với Âm Hậu, thật nhúc đầu!”

Không biết có phải xui xẻo thật không mà lời vừa nói ra, vách tường phía sau bọn họ liền đổ sập, một cự xà màu bạc thò đầu tới, xà nhãn đối diện bọn họ, lập tức gầm thét một tiếng, sau đó thân thể cuồn cuộn di chuyển, đem cả một vách tường cũng phá huỷ! Thân rắn trắng kiện trườn ra ngoài, miệng to phun ra lửa cháy! Hoàng Bắc Nguyệt đỡ Phong Liên Dực, thân thể linh động lui về phía sau mười mấy thước, một cái tay khác kết ấn, phóng ra một đạo ngự băng phù thành tầng tầng lớp lớp tường băng, đem lửa cháy kia ngăn ở bên ngoài! Oanh — — Một tiếng vang thật lớn, ngọn lửa cùng tường băng chạm vào nhau, khiến tường băng lập tức vỡ vụn, biến thành vô số mảnh băng vụn bay về bốn phía, lực đạo vô cùng mạnh mẽ, đánh vào hai bên vách tường! Hoàng Bắc Nguyệt giơ Tuyết Ảnh chiến đao lên đỡ toàn bộ những mảnh băng vỡ kia.

Chương 584: Dung huyết tận xương (2)

Hoàng Bắc Nguyệt giơ Tuyết Ảnh chiến đao lên ngăn những mảnh băng vỡ kia, sau đó cau mày, dìu Phong Liên Dực ngồi ở một bên, nói: “Chờ ta một chút.

”

Nàng xoay người đi ra ngoài, tóc đỏ như lửa trong hỏa quang chiếu rọi cũng không chút nào kém sắc, rực rỡ chói mắt! Thu hồi Tuyết Ảnh chiến đao, nàng vừa đi, hai tay vừa tạo phù ấn, phù ấn phức tạp trong tay nàng giống như được tạo thành thuần thực như mây trôi nước chảy, rất nhanh phóng ra, từng văn tự phù chú hóa thành thực chất ở đầu ngón tay của nàng vũ động! Cùng lúc đó, hỏa diễm của cự xà phun ra, tám thân rắn cùng nhau dũng mãnh tiến ra, phía sau Huyền Xà Âm Hậu sắc mặt dữ tợn! “Hại Dực của ta bị thương! Hại hấn rời khỏi ra, tiện nhân nhà ngươi vì sao phải cản trở ta?”

Huyền Xà Âm Hậu nổi giận gầm lên một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Vẻ mặt của Hoàng Bắc Nguyệt lãnh đạm, chuyên tâm điều động phù ấn trong tay, đối với lời của nàng ngoảnh mặt làm ngơ.

Hỏa quang chiếu rọi, mặt nàng diễm lệ vô cùng.

Hỏa quang mạnh liệt, nàng khí phách mím môi, trong trẻo nhưng lạnh lùng trong mắt ánh ngược thiêu đốt lửa cháy tới! Sau lưng Huyền Xà Âm Hậu một con rắn đảo qua, một thân thể thiếu nữ mềm mại ngã

xuống, đuôi hồ ly quét trên mặt đất, trên người nàng mang theo máu tươi đầm đìa.

“Tiểu tiện nhân! Dám theo người ngoài mà phản bội ta!”

Phong Liên Dực đứng lên, nhìn thiếu nữ nằm trên mặt đất, nhú mày:
“A Ly!”

“Vương, xin lỗi....

”

A Ly đỏ mắt nói, khoe miệng tuôn ra máu tươi.

“Dực, rời xa nữ nhân kia, ta sẽ bỏ qua cho A Ly, nếu không, ta sẽ ném nàng ta vào Địa ngục làm tế phẩm!”

Huyền Xà Âm Hậu âm lãnh cười rộ lên.

Nàng biết A Ly thích Phong Liên Dực, chính là bởi vì thích mới bị cắn nuốt, biến thành nửa người nửa thú.

Mà đũa con ruột này của nàng sống ở thế giới bên ngoài nhiều năm, dính nhân khí, có cảm tình, đối với những tiểu nha đầu đều dễ mềm lòng Phong Liên Dực nhú mày nhìn nàng, uy hiếp? Kỳ thật tim của hắn so với bất luận kẻ nào cũng lạnh lùng hơn, chỉ là Âm Hậu chưa từng biết điều này, tưởng rằng suy nghĩ của hắn mềm yếu thiện lương như nhân loại bình thường, nhưng trên thực tế, khi hắn tàn nhẫn thì so với ai cũng tàn nhẫn hơn! A Ly, trung thành và tận tâm với hắn, không tiếc sinh mạng mình, hắn không nỡ để nàng phải xuống Địa ngục làm tế phẩm, nhưng chỉ cần liên lụy đến Hoàng Bắc Nguyệt, ngay cả tính mạng của mình hắn cũng có thể bỏ qua, tính mạng nha đầu kia tính cái gì? Trong mắt hiện lên chút ánh sáng lãnh

khốc, A Ly ngẩng đầu nhìn hắn, hốc mắt đỏ sưng chảy ra nước mắt, thì thào nói: “Vì vương, ta nguyện làm tế phẩm?”

Huyền Xà Âm Hậu sắc mặt điên cuồng: “Dực, ngươi làm cho ta rất thất vọng!”

“Thất vọng, đến phiên ngươi nói sao?”

Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng đột nhiên vang lên, mang theo vài phần cuồng ngạo.

Huyền Xà Âm Hậu giật mình một cái, nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nhìn thấy nàng màu tóc đỏ rực chói mắt, càng thêm phần nộ! “Ngươi có tư cách gì nói chuyện với bản hậu?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: “Nam nhân của ta, cho dù ngươi là mẫu thân của hắn, ta cũng không nhượng bộ ngươi!”

Lời nói này rất bá đạo! Phong Liên Dực cũng nhin không được cười rộ lên, con ngươi màu tím lúc nào cũng lạnh như băng nhưng bây giờ bỗng thay đổi.

“Ngươi ——”

Huyền Xà Âm Hậu phần nộ trừng mắt nhìn nàng, nhưng lại nhìn thấy cái tay đang thúc động phù ấn của Hoàng Bắc Nguyệt giơ lên, nhìn thấy phù chú này quang mang đại thịnh, nàng lập tức chấn động! “Lục đạo Thiên Nguyên phù!”

“Thật tinh mắt!”

Hoàng Bắc Nguyệt khen một tiếng, lập tức nhẹ nhàng liếm khóe môi, động tác khát máu, “Tuy nhiên, quá muộn!”

Chương 585: Dung huyết tận xương (3)

Phượng Nghịch Thiên Hạ – ~ ♡ Hạ Tuyết Liên Vũ ♡ Editor: Tiểu Lục
Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ Huyền Xà Âm Hậu phần nộ hét lớn một tiếng, chín thân rắn rất nhanh lui về phía sau mặt trường.

Trong miệng Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh niệm chú: “Thiên đạo, Địa đạo, Nhân đạo, Súc Sinh đạo, Ngạ Quỷ đạo, Tu La đạo! Lục đạo Thiên Nguyên phù!”

Hai tay hợp lại, rồi lại đột nhiên tách ra, trong bàn tay hiện ra ngôi sao sáu cánh ánh sáng màu ngọc bích chói mắt, nháy mắt ánh sáng ngọc chiếu sáng Tu La thành u ám! Ngôi sao sáu cánh từ tay nàng bay ra, bao phủ Huyền Xà Âm Hậu từ phía sau, bước chân của nàng dừng lại, chín thân rắn giãy dựa thế nào cũng không lui về phía sau được, sau đó hào quang nổ tung, vây lấy bọn họ! Lục đạo Thiên Nguyên phù, chỉ cần sinh ra ở trong lục đạo thì tuyệt đối trốn không thoát! Bị phù chú vây quanh, trên người nguyên khí sẽ bị tháo rút kịch liệt, cuối cùng nguyên khí hao hết mà chết, tuy nhiên lấy năng lực hiện tại của Hoàng Bắc Nguyên, lục đạo Thiên Nguyên phù này dùng để đối phó Huyền Xà Âm Hậu, nhiều nhất chỉ có thể làm yếu bớt nguyên khí trên người nàng, không tạo được vết thương trí mạng.

Phong Liên Dục ở đây, sao nàng có thể làm hại mẫu thân của hắn? Lục đạo Thiên Nguyên phù là phù chú cao cấp, hiện tại nàng mới chỉ Tứ Nguyên Thiên thì sử dụng là quá sớm, lúc đầu vì chế ngự sự nổi giận linh Tôn đã sử dụng một lần, khiến cho nàng nếm hậu quả bị phản phệ, hiện tại lại sử dụng một lần nữa, thân thể không thể thích ứng, bên khốe miệng mơ hồ chảy ra một chút máu tươi, trên mặt

trắng bệch như tờ giấy.

Huyền Xà Âm Hậu bị phù chú vây quanh điên cuồng hô to, đánh trái đánh phải, nhưng nguyên khí trong thân thể càng ngày càng yếu, lực công kích cũng yếu dần, cuối cùng kiệt lực, chỉ có thể dựa vào chín thân rắn chống đỡ, oán hận nhìn nàng.

“Quả nhiên là là hậu nhân của hắc, ngay cả lục đạo Thiên Nguyên phù cũng có thể sử dụng

”

Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay lau vết máu ở khóe miệng, không dự định cùng nàng tiếp tục lãng phí thời gian, lục đạo Thiên Nguyên phù có thể tạm thời vây khốn nàng, để bọn họ có chút thời gian trốn đi.

Xoay người nâng Phong Liên Dực, nói: “Yên tâm, bà ấy không sao, chúng ta đi thôi.

”

Phong Liên Dực hoàn toàn tin tưởng nàng, chuyện gì nàng làm đều có cân nhắc, tự nhiên đối với Huyền Xà Âm Hậu cũng không thật sự ra tay, trong lòng có chút cảm kích.

Một bên là người mình thích, một bên là mẫu thân của mình, đều không muốn cả hai bên bị tổn thương, mười tháng hoài thai ân trọng như núi, hắc cùng Hoàng Bắc Nguyệt đều giống nhau, tâm tính kiên định lãnh khốc, nhưng đối với thân tình lại vĩnh viễn không thể dứt bỏ.

Đại khái là càng không chiếm được thứ gì thì lại càng muốn có thứ đó.

Nhìn thoáng qua Huyền Xà Âm Hậu, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy nàng điên cuồng thế kia, trước kia tưởng rằng nàng là người không có cảm tình, chỉ là không tưởng tượng được, không phải là vô tình, mà là không bị kích thích ra thôi.

“Đi thôi.

”

Hắn có thể cảm giác được hai tay của Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh lẽo, không kiên định giống như vừa rồi.

Hai người đỡ lẫn nhau, từ sâu thẳm trong thông đạo rời đi một đoạn rất xa, đẩy ra một cái cửa đá thật lớn, tiến vào nơi băng nguyên tuyết vực lạnh lẽo.

Mà sau khi bọn họ rời khỏi, thông đạo bị ánh sáng của lục đạo Thiên Nguyên phù chiếu rọi, có thân ảnh màu đen quý dị của một thiếu niên đi tới, trên khuôn mặt tái nhợt không có chút biểu cảm gì, hai mắt trống rỗng giống như bầu trời đêm yên tĩnh vĩnh hằng, không có một chút ánh sáng.

Trên mặt đất hỏa diễm thiêu đốt, hỏa nguyên khí của Huyền Xà Âm Hậu vô cùng mãnh liệt, ngọn lửa kia có được lực lượng không giống như lửa bình thường, cho dù thần thú nhìn thấy cũng phải đi đường vòng, nhưng thiếu niên này không thèm để ý chút nào, từ trong hỏa diễm đi qua, tay áo tung bay, không hề bị hỏa diễm đốt cháy dù chỉ một chút.

Chương 586: Dung huyết tận xương (4)

Tuy bị vây trong lục đạo thiên nguyên phù nhưng Huyền Xà Âm Hậu vẫn bảo trì thần tình hung hãn, nguyên khí bản thể đang dần dần tiêu tán ra bên ngoài, mà bản thân lại không còn chút năng lực ngăn trở nào.

Đây chính là lục đạo thiên nguyên phù, nếu như là do người kia sử dụng, vậy hôm nay nàng đã hết đường sống để đi rồi.

Bên khóe miệng giương lên nụ cười tự giễu, nàng sống hay chết, cái người kia chắc cũng chẳng bao giờ quan tâm? Trong khoảnh khắc nhìn thấy thiếu nữ tóc đỏ kia, cuối cùng nàng cũng hiểu, bao năm qua mình đã đắm chìm trong một giấc mộng biết bao hoang đường, thật buồn cười làm sao! Cảm giác được uy áp cường đại đến gần, Huyền Xà Âm Hậu bất lực giơ mí mắt, nhìn thấy thiếu niên áo đen đi ra từ trong hỏa diễm, Kết Ngạnh hoa ở khóe mắt dưới ánh lửa trở nên có mấy phần quỷ dị.

Hơi sững sốt một chút, Huyền Xà Âm Hậu lạnh lùng nói: “Quang Diệu Điện?”

Mặc Liên hơi chuyển mắt tới, không phải nhìn nàng, mà là cảm thụ hoàn cảnh của nàng, môi khẽ mấp máy: “Vô dụng.

”

Nhưng Huyền Xà Âm Hậu giống như không hề tức giận, trái lại bật cười, nói: “Kết Ngạnh màu đen, hai mắt bị mù, chắc hẳn người chính

là Mặc Liên đi, nghe đồn là thiên tài tuyệt thế thứ hai trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp.

”

Mặc Liên mặt vô biểu cảm, vươn tay phất qua hào quang của lục đạo thiên nguyên phù, phù quang chói mắt kia tức khắc ầm một tiếng vỡ nát giống như thủy tinh mỏng manh! “Quả nhiên rất mạnh.

”

Huyền Xà Âm Hậu bởi vì nguyên khí gần như cạn kiệt nên chỉ có thể dựa vào trong một đồng thân thể cự xà xụi lơ, khóe miệng chứa nụ cười trào phúng, “Hơn nữa thật lạnh lùng và vô tình, Dực của ta nếu cũng giống như vậy, Tu La thành nhất định có thể trở về quang cảnh năm đó.

”

“Phiền.

”

Mặc Liên hờ hững nói một chữ, Huyền Xà Âm Hậu với nguyên khí cạn kiệt đang ở ngay trước mặt hắn, thân là người của Quang Diệu Điện, lúc này nếu giết Huyền Xà Âm Hậu, đối với Quang Diệu Điện mà nói, đây là một cái thời cơ cực kỳ tốt.

Nhưng hắn lại không động thủ, người có tâm tính đơn thuần như hắn, nếu như không có mệnh lệnh của Thánh Quân, mọi chuyện hắn làm đều là dựa vào bản tính.

Bản tính vốn lười động thủ giết người, hắn hoàn toàn không cân

nhắc đến việc Huyền Xà Âm Hậu đối với hắn mà nói là kẻ địch trí mạng, cho nên đã để cho Huyền Xà Âm Hậu tránh được một kiếp.

Huyền Xà Âm Hậu cũng thấy được hắn không có sát ý, thiếu niên này lãnh khốc, nhưng không phải người do Tu La thành bồi dưỡng ra, sẽ không giết người cho vui.

“Quang Diệu Điện các ngươi chẳng phải trăm phương ngàn kế muốn có được Vạn Thú Vô Cương sao?”

Trên mặt Huyền Xà Âm Hậu lộ ra nụ cười có chút thâm sâu, nghĩ đến một chiêu mượn đao giết người.

Biểu tình của Mặc Liên hơi biến động, phải lấy được Vạn Thú Vô Cương, đó xác thực là mệnh lệnh của Thánh Quân.

Huyền Xà Âm Hậu tà ác cười nói: “Bọn chúng ở ngay Huyền Băng Điện trước mặt, trên người nữ nhân kia có mang Vạn Thú Vô Cương, ngươi giết nàng ta, Vạn Thú Vô Cương sẽ vô chủ, đến lúc đó người của Quang Diệu Điện các ngươi có thể nhỏ máu nhận chủ.

”

Nàng hiện tại không thể động thủ, nhưng mượn tay Mặc Liên giết nữ nhân kia, đối với nàng mà nói, đây càng có giá trị hơn so với lấy được Vạn Thú Vô Cương! “Giết.

”

Mặc Liên bình thản nói.

Mắt nhìn không thấy là điểm yếu lớn nhất của hắn, luôn bị người khác nắm được cơ hội lợi dụng, người không hiểu sự đời như hắn ở

trước mặt người đã trải qua sinh tử tang thương như Huyền Xà Âm Hậu, cứ giống như một đứa trẻ nhỏ có thể lợi dụng bất kỳ lúc nào! Huyền Xà Âm Hậu nở nụ cười lạnh, nhìn thiếu niên hắc y chậm rãi đi xa, chốc lát sau, âm thanh sà sạt khi rắn bò truyền tới, một nữ tử đẹp lạnh lùng đi đến, cũng giống như Huyền Xà Âm Hậu là nửa người nửa rắn, phần dưới là thân rắn màu xanh to lớn.

Chương 587: Dung huyết tận xương (5)

Trên thân rắn có vết thương to nhỏ khác nhau, dọc đường máu liên tục chảy, để lại một vết máu vô cùng ghê sợ, cả cánh tay trái đã bị đứt, máu tí tách chảy xuống, nhưng nàng giống như không hề có cảm giác.

“Vị Ương.

”

Mặt Huyền Xà Âm Hậu đầy thất vọng: “Ngươi vậy mà thua thảm đến thế?”

Vị Ương quỳ xuống, cắn chặt môi, hình như có chút muốn khóc, nhưng vẫn cố nhịn: “Hắn xác thực rất mạnh, là đối thủ lợi hại nhất ta từng gặp!”

Huyền Xà Âm Hậu nheo mắt suy tư một hồi, chậm rãi nói: “Người như vậy ở bên cạnh lão tặc kia, tương lai nhất định là đại họa của Tu La thành chúng ta, phải diệt trừ sớm mới được.

”

“Để cho thuộc hạ cùng mười hai Ma thần đi trừ khử hắn!”

Vị Ương oán hận nói, đánh cho nàng thâm tâm chật vật như vậy, nếu như không phải kinh nghiệm đối chiến của nàng phong phú, suýt nữa đã vong mạng trên tay hắn rồi.

Cũng may mà Mặc Liên kia mắt mù, không nhìn thấy gì cả, cộng thêm không hiểu rõ lòng người, thiếu kinh nghiệm, căn bản không biết kẻ địch có thể giả chết! Một cường giả vậy mà phải nhờ giả chết để thoát thân, đây là sỉ nhục lớn nhất đời nàng! Nàng nhất định sẽ không bỏ qua cho tên Mặc Liên kia! Huyền Xà Âm Hậu lại chậm rãi lắc đầu, nói: “Nhưng ta không muốn lưỡng bại câu thương, đừng để người khác ngư ông đắc lợi.

”

Vị Ương sững sốt, lập tức vội vàng hỏi: “Âm Hậu bệ hạ, vậy phải làm thế nào mới tốt? Không phải mười hai Ma Thần ra, thì rất khó đối phó hử! Ta đã giao chiến với hử, người này vô cùng quý dị, hơn nữa thần thú của hử đã tiến hóa đến cảnh giới vô cùng khủng bố, nói không chừng ngay cả thủ hộ ma thú cũng...”

“Thần thú của hử đã tiến hóa rồi?”

Huyền Xà Âm Hậu giật mình, bình thường mà nói, tốc độ tiến hóa của thần thú rất chậm, hơn nữa nếu như là triệu hoán thú, vậy tốc độ tiến hóa sẽ liên hệ với triệu hoán sư đã ký kết khế ước bản mạng với chúng.

Tốc độ trưởng thành của triệu hoán sư phải rất nhanh, triệu hoán thú mới có thể trưởng thành theo.

Theo nàng nhớ thì triệu hoán thú của Mặc Liên là một con Huyền Linh Thú thần thú cấp sáu, đây vốn đã là tồn tại rất cường đại trong thần thú rồi, mà giờ đây lại còn tiến hóa thêm sao? “Mặc Liên này quả nhiên không thể coi thường, Thánh Quân Quang Diệu Điện kia, thế nhưng đừng có nuôi hử gây họa đấy.

”

Huyền Xà Âm Hậu nở nụ cười trào phúng, nét mặt có chút thần sắc điên cuồng, hình như đã kích do bị con ruột phản bội vừa rồi vẫn chưa nguôi.

Vị Ương lau vết máu trên mặt, oán hận nói: “Âm Hậu bệ hạ, xin hạ lệnh, làm thế nào đối phó Mặc Liên kia! Hắn tương lai nhất định sẽ là đại địch của Tu La thành chúng ta!”

“Là người thì đều sẽ có điểm yếu, Vị Ương, tìm được điểm yếu của Mặc Liên, là có thể dễ dàng giết hắn mà không tốn một binh một tốt đi!”

Huyền Xà Âm Hậu cười lạnh.

“Điểm yếu?”

Vị Ương sững sốt, nhớ tới khuôn mặt tái nhợt không có biểu tình, tựa như vĩnh viễn sẽ không bị xúc động kia, trong lòng lại dần dần nổi lên nghi hoặc, “Mặc Liên cũng sẽ có điểm yếu sao? Hắn căn bản không giống con người!”

“Tờ giấy trắng càng tinh khiết, thì càng dễ bị nhiễm bùn, người trông có vẻ không thể phá hủy như Mặc Liên, nói không chừng, càng yếu đuối hơn ai hết.

”

Huyền Xà Âm Hậu khẽ cười, lòng người, ai có thể thấu triệt hơn nàng đây? “Dực của ta cũng có điểm yếu, ta không tin Mặc Liên kia không có!”

Vị Ương gật đầu, nắm chặt tay, nói: “Thuộc hạ hiểu rồi.

”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Tu La thành có năm ngục, Huyền Băng ngục là nơi lớn nhất và thần bí nhất, bên trong đều là huyền băng ngàn năm, lạnh thấu xương cốt.

Chương 588: Dung huyết tận xương (6)

Tu La thành có năm ngục, Huyền Băng ngục là nơi lớn nhất và thần bí nhất, bên trong đều là huyền băng ngàn năm, lạnh thấu xương cốt, chỉ cần người có thân thủ yếu một chút vừa tiến vào là khỏi có cơ hội sống sót!

Gió điên cuồng rít gào, giống như có bầy dã thú gầm rống chạy qua.

Từ trong nạp giới lấy ra đồ chống lạnh mặc lên, triệu hoán Băng Linh Huyền Diệu vất vả hành tiến ở giữa cuồng phong một hồi, liền cảm thấy lực bất tòng tâm.

Cơn gió kia không biết từ đâu thổi tới, giống như từ bốn phương tám hướng đều có, bất luận trốn ở hướng nào cũng vô ích! Dưới bất đắc dĩ, bọn họ chỉ có thể đi bộ, lần theo một mặt tường huyền băng mà đi, mặc dù khí lạnh thấm thấu xương cốt, nhưng sức gió ít nhiều cũng đỡ hơn.

“Ngũ ngục của Tu La thành dùng để chống ngoại địch, huyền cảnh bên ngoài sẽ đưa kẻ xâm nhập vào trong ngũ ngục, mỗi ngục đều khác nhau, cho dù trốn thoát khỏi Huyền Băng Ngục, vẫn còn có Âm Hỏa Ngục, Tà Phong Ngục đang chờ bọn họ, cho nên người vọng tưởng xông vào Tu La thành, đều là đang tìm chết!”

Trong cuồng phong, âm thanh của Phong Liên Dực dứt quãng vang ở bên tai.

Phải nói chuyện liên tục, bọn họ mới không bị đông cho đến mất đi ý

thức.

Nghe thấy lời này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không khỏi bật cười, nói: “VẬY NGƯỜI LẦN NÀY ĐÃ HẠI KHÔNG ÍT NGƯỜI.

”

Phong Liên Dực khó hiểu, hỏi: “VÌ SAO?”

Hoàng Bắc Nguyệt kể sơ qua chuyện Vũ Văn Địch mở đại hội liên minh lính đánh thuê, mang theo người của liên minh xông vào Tu La thành, ngoài mặt là tiêu diệt Tu La thành, trên thực tế là để cứu hắn.

Sau khi nghe xong, Phong Liên Dực không khỏi bất đắc dĩ nói: “ĐỊCH CÒN QUÁ TRẺ TUỔI, QUÁ XUNG ĐỘNG.

”

“Quan tâm tắc loạn, hắn đối với chàng cũng coi như là một lòng trung thành rồi.

”

“ĐỊCH TỪ NHỎ ĐÃ THEO TA, CUỘC SỐNG LÀM CON TIN NƠI ĐẤT KHÁCH CŨNG KHÔNG TỪ BỎ, ĐÚNG LÀ RẤT TRUNG THÀNH, LẦN NÀY TUYỆT ĐỐI KHÔNG THỂ ĐỂ HẮN XẢY RA CHUYỆN.

”

Phong Liên Dực mừng rỡ nói.

“CHÚNG TA BẢN THÂN ĐÃ KHÓ BẢO TOÀN RỒI, CHÀNG TỐT HƠN LÀ NGHĨ CHO MÌNH ĐI.

”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

Không phải nàng vô tình, mà ở tình huống hiện tại, bọn họ thân còn lo chưa xong đây, con người nàng trước giờ không thích cậy mạnh khoe sức, đâu có dờ hơi mà phung phí tính mạng của mình như thế chứ! Phong Liên Dực cười cười, dắt tay của nàng tăng nhanh bước chân tiến về phía trước.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, chẳng lẽ hắn biết đường đi ra? Hắn là vương của Tu La thành, không thể nào không hiểu rõ ngũ ngục, nếu không, hắn cũng sẽ không mang nàng vào.

Một loại cảm giác an tâm và tín nhiệm tuôn vào trong lòng.

Quả nhiên khi đến phía trước một mảnh tường băng bị lõm vào, Phong Liên Dực liền dừng lại, vươn tay sờ soạng mấy nơi trên tường băng.

“Ta từng nhìn thấy cái nơi này trên bản đồ, ở đây có mấy cái cơ quan, nối liền với một gian thạch thất, trong gian thạch thất đó có cửa, sau khi đi ra sẽ đến Hung Thổ Ngục, ta đoán bọn họ sẽ đến Hung Thổ Ngục đầu tiên.

”

Tu La thành không phải nơi dễ dàng đi ra, đặc biệt là ngũ ngục, những lính đánh thuê kia chắc hẳn đều bị vây khốn ở trong Hung Thổ Ngục.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe thấy có đường sống, cũng bắt đầu sờ soạng

lên tường băng giống hần.

Tường băng này đều là huyền băng, khí âm hàn phía trên còn muốn mạnh hơn khí trên người Băng Linh Huyền Diệu gấp mấy lần, cách bởi lớp găng tay bằng bông dày, vẫn cảm giác lòng bàn tay bị hàn khí đông đến máu thịt phân ly.

May mà cơ quan trên bức tường này không tính là kín đáo, có cao thủ cơ quan như nàng ở đây, tự nhiên là tìm được rất nhanh.

Tường băng nặng nề bị đẩy ra, âm thanh trầm muện vang lên từ trong nơi sâu thẳm an tĩnh, gió bên ngoài gào rít thổi vào, mang theo một đợt hoa tuyết băng lãnh, va đập khắp nơi trong thạch thất.

Bọn họ lập tức lách người vào.

Chương 589: Dung huyết tận xương (7)

Bọn họ lập tức lách người vào, sau đó hợp lực khép tường băng lại, bên tai thoáng chốc trở nên tĩnh lặng, cuồng phong và hàn khí đều bị chặn ở bên ngoài.

Hai người dựa vào vách tường thạch thất, hít sâu một hơi, nhìn nhau ở trong bóng tối, cho dù không thấy vẻ mặt, nhưng từ trong đôi mắt lấp lánh cũng có thể nhìn thấy tiểu ý của lẫn nhau.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra đá phát quang, chiếu sáng một vùng nhỏ, ngẩng đầu nhìn gian thạch thất này, phát hiện trên vách tường có mấy cái giá đỡ chậu lửa, có dấu tích từng có người cư trú.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức dùng ngự hòa phù thấp sáng tắt cả chậu lửa, tức thì cả gian thạch thất đều bừng sáng.

Thạch thất này rất lớn, bốn mặt vuông vức, vách tường màu đen, cho dù cách ly hoàn toàn với cuồng phong bên ngoài, nhưng sự rét lạnh của huyền băng vẫn thấm thấu vào, cho nên trong cả thạch thất đều vô cùng lạnh buốt.

Trên vách tường màu đen kết một lớp băng nhũ, bởi vì lửa bốc cháy trong chậu lửa, nhiệt độ dần dần dâng cao, những cây băng nhũ kia bắt đầu lách tách, lách tách nhỏ giọt xuống dưới.

Cuồng phong nổi lên vừa rồi vẫn chưa tan, ánh sáng từ chậu lửa trong thạch thất lay động, trong một cái góc phía trước thạch thất, đột nhiên có thứ gì lóe qua.

“Có người!”

Phong Liên Dực khẽ gọi một tiếng, kéo Hoàng Bắc Nguyệt lùi lại một bước! Hoàng Bắc Nguyệt cũng tập trung nhìn phía trước, tay đã vẽ một cái phù ấn, cảnh giác bày bố trận thế! Ánh lửa chập chờn, bóng của hai người bọn họ trong thạch thất khẽ động trên tường và nền đất, mà trên nền đất phía trước cũng có một bóng người lay động giống như gợn nước không yên ả.

Bởi vì có ánh sáng, cho nên có thể nhìn thấy nơi đó thấp thoáng có bóng người, giống như đang ngồi xếp bằng, không hề nhúc nhích, ở trong thạch thất lạnh giá này, vô cùng quý dị! “Là ai?”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng hỏi một câu, nhưng chỉ có tiếng vọng của chính mình vang trở lại.

Bóng dáng quý dị kia không có hồi ứng, thậm chí không hề nhúc nhích một chút nào.

Nàng không khỏi nghi hoặc nhìn Phong Liên Dực, người này ở trong Tu La thành, chẳng lẽ hắn cũng không biết là ai sao? Phong Liên Dực lắc đầu, hắn trước giờ không biết trong Huyền Băng Ngục có người tồn tại, hắn lúc đó chỉ là ở trên bản đồ nhìn thấy có gian thạch thất này, trên bản đồ cũng không có ghi chú bên trong có người.

Người này làm sao vào được đây? Huyền Băng Ngục là ngục gần Tu La thành nhất, hắn có thể xông vào đây, không lý nào lại không có ai phát hiện.

“Ta qua xem thử.

”

Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo choàng xuống, trong đây không có lạnh như bên ngoài, thân thể của nàng mấy năm qua được rèn luyện rất tốt, rất có thể chịu lạnh.

“Ta đi với nàng.

”

Phong Liên Dực cũng cởi áo choàng, làm sao có thể để một mình nàng đi mạo hiểm đây? Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cự tuyệt, chỉ là nhàn nhạt nói: “Không biết đó là người hay quỷ? Chẳng qua người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần, ta hi vọng là quỷ.

”

“Có bóng, chẳng phải đều là người sao?”

Phong Liên Dực cũng cười nhạt.

Hoàng Bắc Nguyệt rất thất vọng nói: “Nếu là người, sợ rằng sẽ phiền ròi đây.

”

Trong lúc nói, đã sai bước tiến lên.

Càng đến gần người quỷ dị đó, càng cảm thấy có loại khí lạnh bổ tời, trong không khí có loại cảm giác quỷ quyết khó nói nên lời, giống như có gì đó đè vào trong lòng.

Chờ đến khi ánh sáng của đá phát quang có thể chiếu đến bóng người quỷ dị kia, thì lại có cơn gió không biết từ đâu thổi đến, làm

cuộn lên quần áo trên thân bóng người kia.

Cùng lúc này, một lọn tóc màu đỏ lửa cũng chậm rãi phiêu lên ở trong ánh sáng nhẹ.

Vạn Thú Vô Cương trên người nhảy động kịch liệt một cái!

Chương 590: Dung huyết tận xương (8)

Một loại cảm giác khó nói lên lời vào trong lòng, giống như có âm thanh nào đó đang kêu gọi nàng, mà trên Vạn Thú Vô Cương chậm rãi tràn ra từng tia nguyên khí màu đen, thuận theo cánh tay của nàng phiêu về phía người trong bóng tối.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng đi một chút, từ từ bước tới, ánh sáng trên đá phát quang dần dần chiếu ra bộ dạng của người đó.

Không, đó không nên nói là người, mà là một bộ xương.

Trên đầu bộ xương là mấy lọn tóc màu đỏ lửa còn sót lại đang lay động trong gió.

Người đó ngồi xếp bằng, cho dù đã thành một bộ xương, nhưng khí thế kia dường như vẫn có thể chấn động non sông, thâm trầm như nước, đứng vững như núi, khiến những ai đến gần đều có nỗi thôi thúc muốn quỳ xuống vái lạy.

Vạn Thú Vô Cương giống như trái tim, kích động này đập tựa như muốn nhảy xuống khỏi người nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tay, mái tóc dài màu đỏ của nàng cùng mái tóc đỏ của bộ xương kia phản chiếu lẫn nhau, trong ánh sáng nhẹ hình như đã sản sinh một loại liên hệ kỳ diệu nào đó.

Nàng đi đến phía trước bộ xương, chậm rãi ngồi xuống, đột nhiên trước mắt lóe qua một tia sáng lạnh lẽo, Phong Liên Dực hô một

tiếng “cẩn thận!”

đồng thời vươn tay kéo nàng lại! Mà nơi nàng vừa mới ngồi, một miếng băng đột nhiên đâm ra, trên mặt miếng băng lấp lánh hào quang màu đen, có thể thấy trên miếng băng này có mang theo kịch độc! Người này tâm tư kín kẽ, cho dù chết, cũng không quên bố trí lớp lớp cơ quan ở bên cạnh, khiến người muốn đến gần hẳn đều bỏ mạng ở đây! Cũng may mà Phong Liên Dục nhanh tay, nếu không Hoàng Bắc Nguyệt bởi vì đang thất thần mà bị thương trúng độc là cái chắc.

Liếm cái môi khô một chút, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi: “Người này đã chết rất nhiều năm rồi đi?”

“Hẳn là mười năm rồi.

”

Phong Liên Dục nhìn nàng, thấy thần sắc nàng có chút khác thường, không khỏi lo lắng nói: “Làm sao vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, hơi mỉm cười nói: “Không có gì, chỉ là có tóc màu đỏ giống như hẳn, nên cảm thấy có mấy phần thân thiết thôi.

”

Màu tóc của nàng vô cùng chói mắt, nhưng tóc của bộ xương kia bởi vì đã chết nhiều năm, đã mất đi độ bóng, nhưng có thể nhìn ra, người này khi còn sống cũng có mái tóc ngạo nghễ như lửa.

“Xung quanh đây hẳn là còn có cơ quan, cẩn thận một chút.

”

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chắc tuyệt ảnh chiến đao, cười có chút cuồng ngạo: “Cơ quan nhiều thì thế nào? Người chết chẳng lẽ vẫn có thể bức chết người sống hay sao?”

Trong lúc nói, tuyệt ảnh chiến đao vung ra, từng miếng băng kia bị san bằng và bị gạt sang bên cạnh, Hoàng Bắc Nguyệt nghênh ngang đi qua, từng trận lửa phun trào từ bên hông, nàng giơ tuyệt ảnh chiến đao chặn, hàn khí trên chiến đao bộc phát, va đập vào hỏa diễm! Nàng lùi về sau mấy bước, nhưng vẫn chặn được đám lửa kia.

“Không tệ, nếu như là ta, cũng sẽ bố trí cơ quan như vậy!”

Phá liên tiếp năm cơ quan, rốt cuộc khi đi đến phía trước bộ xương, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên.

Bởi vì nàng cũng nghĩ như thế, cho nên những cơ quan vừa tinh diệu vừa bất ngờ này hoàn toàn không ngăn được nàng.

Phong Liên Dục vô cùng thương thức mà nhìn bóng lưng nàng, hẳn chính là thích bộ dạng cuồng ngạo này của nàng! Không sợ trời không sợ đất, giống như hết thảy đều có thể bị nàng đạp xuống dưới chân! Hoàng Bắc Nguyệt thờ dốc vài cái, sức lực tiêu hao khi sử dụng lục đạo thiên nguyên phù vừa rồi đã khiến nàng rất yếu ớt, bây giờ lại phá một chuỗi cơ quan của bộ xương thần bí này, thân thể đã có chút không thể chống đỡ, nhưng tinh thần lại bởi vì phản ứng không tầm thường của Vạn Thú Vô Cương mà vô cùng kích động! Khẽ vươn tay ra, trong không khí xuất hiện một vách chắn giống như nước, đặt tay lên, vách chắn trong suốt kia liền có từng giọt nước loang ra.

Chương 591: Dung huyết tận xương (9)

“Không gian phong ấn?”

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, trên đời này người hiểu không gian phong ấn cũng không nhiều, ngoài việc thông qua phù chú thuật câu thông với thiên địa nguyên khí bên ngoài ra, bất kì lực lượng nào cũng không thể phong ấn được không gian.

Ánh mắt nàng không tự chủ được đảo qua bộ xương vài lần, càng xem lại càng cảm thấy không đúng.

“Yểm?”

Nàng ở trong lòng kêu gọi tên của Yểm, nhưng qua hơn nửa ngày mà cũng không thấy hắc hồi âm.

Ngay lúc nàng chuẩn bị buông tha, thanh âm lờ lững của Yểm mới chậm rãi vang lên: “Vạn Thú Vô Cương phản ứng kịch liệt như thế, ngươi còn không rõ sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, trong lòng nàng đã sớm nghĩ tới điều đó rồi, chỉ là nàng vẫn chưa dám thừa nhận mà thôi.

“Hắn chính là...người kia?”

“Hừ...”

Yểm giống như cười một tiếng, ngữ điệu có cảm giác thâm lương như

anh hùng mặt lộ: “Rốt cục vẫn chết đi, người có mệnh đến mấy cũng không thể đánh lại số mạng.”

Sau khi xác định rõ, bàn tay đang đặt trên không gian phong ấn của Hoàng Bắc Nguyệt hơi dùng sức, đem nguyên khí còn sót lại trong thân thể cùng những tia hắc khí trên mặt Vạn Thú Vô Cương toàn bộ ngưng tụ ở lòng bàn tay.

Không gian phong ấn chấn động một cái, quang mang chợt lóe liền mở ra.

Không gian này bị phong ấn mùi mấy năm, vừa mở ra, một mùi thơm kỳ dị bất thành linh xộc vào mũi, Hoàng Bắc Nguyệt cảnh giác, lập tức ngừng thở.

Yểm biếng nhắc nói: “Đừng sợ, đây là Lãnh Cốt Hương, phải là nơi cực hàn thì thi thể mới có thể phát ra mùi này, nó không có độc, ngược lại còn có thể giúp người khôi phục nguyên khí.”

Lãnh Cốt Hương? Mặc kệ là đồ tốt cỡ nào, chỉ cần nó từ trên thi thể phát ra, nàng đều có bản năng kháng cự lại.

Chờ Lãnh Cốt Hương chậm rãi tiêu tán hết trong không khí, Hoàng Bắc Nguyệt mới quay đầu lại nhìn thoáng qua Phong Liên Dục, phát hiện hắn đã theo kịp mình.

“Nghe nói người này năm xưa kinh tài tuyệt đỉnh, trên trời dưới đất không chuyện gì hắn không làm được, không ngờ cuối cùng lại có cái chết thê thảm đến vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, chậm rãi đi vào.

Phong Liên Dục sững sốt, nàng nói như vậy...chẳng lẽ nàng biết

thân phận của người này? Trên người bộ xương khoác một kiện áo khoác lông màu xám có mũ trùm, hắn vẫn giữ nguyên tư thế ngồi xếp bằng, trong tay nắm chặt một cái túi hương đã phai màu.

Hoa văn trên túi hương đã không còn phân biệt được nữa, chỉ là trên đường may tinh mịn đó tựa hồ vẫn còn lộ ra một mảnh tình ý dạt dào.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt không có dừng lại lâu trên túi hương, nàng vươn tay, ý đồ kéo áo khoác xuống.

Áo khoác vừa được kéo ra, một cái hộp gấm liền bại lộ trong tầm mắt của nàng, thì ra nó được bộ xương dùng cánh tay còn lại ôm lấy phía sau áo khoác.

Hắn đặt hộp gấm trên bụng mình, gắt gao che chở, bộ dáng phi thường quý trọng.

Bên ngoài bộ xương đã kết một tầng băng mỏng, bởi vậy toàn thân nó vô cùng yếu ớt, chỉ cần chạm nhẹ một cái thôi là các khớp xương lập tức rơi xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt cẩn cẩn thận thận đem hộp gấm lấy ra, nàng cho rằng hộp gấm như vậy chắc chắn sẽ dấu diếm những cơ quan huyền diệu hoặc là có các loại khóa tinh vi, nhưng nào ngờ khi tay nàng vừa chạm tới, hắc khí lập tức chảy vào trong hộp, ngay sau đó, nắp hộp liền tự động mở ra.

Không có tuyệt thế trân bảo, cũng không có công pháp cường đại, trong hộp gấm chỉ có một lọn tóc của nữ tử, dùng một sợi tơ màu đỏ cột lại, lẳng lẳng nằm ở trong hộp.

Trong lòng nàng khế động, không ngờ trước khi chết, nhân vật tuyệt thế này lại ôm trong lòng một lọn tóc của nữ tử, quả thật là anh hùng

khó qua ải mỹ nhân.

Phía dưới lọn tóc có một mảnh giấy được gấp lại, Hoàng Bắc Nguyệt tò mò đem mở giấy ra, chỉ thấy trên giấy có vài chữ như rồng bay phượng múa: “Nếu gặp người hữu duyên, xin người hãy đem hộp gấm này đến Biệt Nguyệt sơn trang ở Nam Dực Quốc, nói với trang chủ: cố nhân đi về phía Tây (Dạ: ý bảo đi về thiên đường, nói trắng ra là chết:v), trong lòng còn nhiều uất hận không thể tiêu tán, chỉ hy vọng kiếp sau, không mất không quên, không rời không bỏ.

— Người phiêu du nơi chân trời xa xăm.”

Chương 592: Dung huyết tận xương (10)

Trên tờ giấy chỉ viết có chừng đấy, nhờ người khác làm việc, không lưu lại một câu hồi báo thì thôi đi, đằng này ngay cả nửa điểm hứa hẹn cũng không có, người này cũng thật là quái dị.

Nếu là người bình thường, nhìn thấy không có hồi báo, ai sẽ chịu làm việc cho một người đã chết đây? Cái hộp gấm này không đáng giá bao nhiêu tiền, lọn tóc này lại càng không! Nàng tựa hồ cũng không có ấn tượng gì đối với Biệt Nguyệt sơn trang của Nam Dục Quốc, nếu đã không nổi danh, có thể thấy đây chỉ là một cái sơn trang nhỏ bình thường, cũng không giàu có bao nhiêu.

Đem một vật không đáng bao nhiêu tiền đưa đến Nam Dục Quốc xa xôi ngàn dặm, lại còn không có hồi báo, thử hỏi có kẻ ngu ngốc nào lại nguyện ý đi làm? Trừ phi hẳn gặp được một người ngay thẳng cương trực, cảm thương khi thấy hẳn đã là một bộ xương khô thì may ra mới đồng ý giúp hẳn một lần.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt chứa chút ý cười, nhẹ giọng nói: “Quả nhiên có thủ đoạn, đến một khắc cuối cùng mà vẫn có thể tính kế hết thảy, nếu là hạng người háms lợi, vậy hẳn nhất định sẽ không giúp ngươi, cũng sẽ không chiếm được chỗ tốt của ngươi.”

“Mặc dù ta không phải là hạng người chân thành thiện lương mà ngươi hy vọng, tuy nhiên, nhìn vào mặt mũi của Vạn Thú Vô Cương, ta đây sẽ giúp ngươi một lần, trên con đường xuống hoàng tuyền, mong ngươi được an nghỉ.”

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, muốn sửa sang lại áo khoác cho hẳn, nào ngờ không cẩn thận lại bị một đoạn xương ngón tay gãy của hẳn đâm vào lòng bàn tay.

Nàng bị đau rứt tay về, một giọt máu từ lòng bàn tay rơi xuống, vô tình nhỏ lên xương đòn của hẳn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mi, thềm mắng một tiếng xui xẻo! Nhưng khi vừa liếc mắt qua, nàng lại đột nhiên ngưng ngẩn... Vệt máu vừa nãy không ngờ lại đang chậm rãi dung nhập vào trong xương cốt của hẳn! Con ngươi trong suốt trong nháy mắt trở to, quang mang óng ánh như từng đợt sóng gợn.

Dung huyết tận xương... Làm sao có thể? Hoàng Bắc Nguyệt không phải là cốt nhục của Huệ Văn trưởng công chúa cùng Hoàng thượng của Nam Dục Quốc hay sao? Vì sao máu của nàng lại có thể thấm vào xương cốt của người này? Mặc dù trong lòng sóng lớn cuộn cuộn, thế nhưng mặt ngoài nàng vẫn tỏ ra như không có việc gì, hơn nữa bởi vì nàng đưa lưng về phía Phong Liên Dục, cho nên hẳn cũng không có phát hiện tay nàng bị thương, cũng không biết máu của nàng đã nhỏ lên bộ hài cốt.

Nhắm mắt lại, trong đầu nàng hiện lên vô số hình ảnh.

Trách không được năm đó người kia lại đem Yểm phong ấn trong thân thể của nàng, hẳn sáng chế tạo Hắc Thủy Cấm Lao, thứ chỉ có thể phát huy uy lực khi dùng huyết mạch của người thân nhất, khóa Yểm lại.

Lúc đầu nhỏ máu nhận chủ với Vạn Thú Vô Cương, khóa miệng Linh Tôn đã lộ ra một nụ cười đầy thâm ý, lúc này nàng cũng có thể hiểu rõ ẩn ý bên trong rồi.

Vạn Thú Vô Cương không phải thứ ai muốn nhỏ máu nhận chủ cũng được, chỉ có huyết mạch của người kia mới có thể mà thôi.

Khi thấy nàng nhỏ máu nhận chủ thành công với Vạn Thú Vô Cương, Linh Tôn cũng đã xác định, nàng không phải là hài tử của Huệ Văn trưởng công chúa cùng với Hoàng thượng, mà là với người kia.

Khi bí ẩn được cởi bỏ, nàng không hề cảm thấy cao hứng, trong lòng chỉ có vô tận buồn bã cùng tiếc nuối mà thôi.

Nàng chợt nghĩ đến thần thái và cử động của Huyền Xà Âm Hậu khi nhìn thấy nàng, lời nói của ả như còn đang vang vọng trong đầu.

... Mười bảy năm trước, dưới vầng trăng sáng của Bắc Diệu Quốc, các ngươi, các ngươi vậy mà lại... ... Mười bảy năm trước, đây không phải là thời điểm Hoàng Bắc Nguyệt sinh ra hay sao? Trong đêm trăng sáng của Bắc Diệu Quốc, Huệ Văn trưởng công chúa cùng người kia trải qua một đêm xuân phong, nhưng chắc hẳn không người nào ngờ tới việc sẽ có hài tử.

Huệ Văn Trưởng công chúa gọi nàng là “Bắc Nguyệt”

, có phải là đang nói, kỳ thật nàng ấy biết Hoàng Bắc Nguyệt không phải là hài tử của đệ đệ, mà là của người kia? Đáng thương cho Hoàng đế, hẳn phong nàng làm “Bắc Nguyệt quận chúa”

mà không hề hay biết, cái phong hào này lại chính là một sự nhục nhã đối với hắn.

Chương 593: Ta dẫn người đi (1)

Hắn cho rằng hài tử mà hắn cùng hoàng tử sinh ra là của hắn, nhưng sự thật lại không phải.

Hơn nữa tại sao Huệ Văn trưởng công chúa lại không nói cho Hoàng thượng biết? Có lẽ khi đó nàng đã biết trước, biết Nam Dục Quốc sẽ không tha cho nàng, sớm muộn gì nàng cũng sẽ vì đất nước này mà chết.

Sau khi chết, nàng chỉ có thể kỳ vọng vào Hoàng thượng, hy vọng hắn có thể chiếu cố cho Hoàng Bắc Nguyệt, ít nhất cũng phải bảo vệ cho nàng cả đời bình an.

Nỗ lực nhiều như vậy, nhưng kết quả vẫn chỉ con số không.

Một người là cường giả kinh tài tuyệt thế, một người là công chúa phong hoa tuyệt đại.

Đây lẽ ra phải là một cặp tuyệt phối trong thế gian, được mọi người hâm mộ mới đúng.

Nhưng cuối cùng thì sao, một người bị nhốt nơi lạnh giá, buồn bực mà chết, một người vì nghiệp lớn của quốc gia, ôm hận mà chết.

Bi ai! Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn bộ xương tích mịch kia.

Hắn vẫn luôn cúi thấp đầu, duy trì động tác u buồn đó, không biết lúc bị vây khốn chờ chết ở nơi này, trong lòng hắn đã nghĩ những gì?

Trong lòng nàng lặng lẽ nói: có lẽ Hoàng Bắc Nguyệt phải gọi người một tiếng phụ thân, nhưng xin lỗi, sau khi vì Huệ Văn trưởng công chúa cùng Hoàng Bắc Nguyệt báo thù xong, ta đã không còn nợ bọn họ cái gì nữa, hôm nay ta là ta, không phải là Bắc Nguyệt quận chúa.

Nàng cầm chủy thủ cắt một lọn tóc đỏ trên đầu bộ xương, đặt cùng với lọn tóc trong hộp gấm, sau đó thu hồi hộp gấm, đứng lên.

Phong Liên Dục thấy nàng cầm cái hộp gấm kia, cũng nhìn thấy đồ vật cùng giấy viết thư bên trong, hỏi: “Nàng muốn làm người tốt một lần sao?”

“Tương lai cũng sẽ quay về Nam Dục Quốc, đây chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.”

Hoàng Bắc Nguyệt vô tình cười cười.

Nơi này không có gió lớn, trên thân thể hai người đều có vết thương, bởi vậy đều dừng lại nghỉ ngơi trong chốc lát, qua một lúc, khi nghĩ đến còn phải đi Hung Thổ Ngục cứu người, hai người vẫn quyết định đứng dậy đi tiếp.

Phong Liên Dục đã từng xem qua bản đồ của năm khu ngục, biết được cửa ra chính là ở vách tường bên kia.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua bộ xương khô, nghĩ đến việc nàng cũng có chung huyết thống với hắn, cuối cùng vẫn lấy ra một tấm Ngự Thổ Phù, đào cho hắn một ngôi mộ, sau đó nhẹ nhàng chôn cất hắn.

Hai người đi tới sờ sờ bức tường, sau một hồi nói chuyện với bộ xương, Phong Liên Dục cảm giác được Hoàng Bắc Nguyệt có chút hậm hực, mặc dù không biết chuyện gì đã xảy ra, thế nhưng hắn vẫn

để nàng yên tĩnh, cũng không tiến lên quấy rầy.

Cửa ra còn khó tìm hơn nhiều so với cửa vào.

Thật ra cấu tạo của căn phòng đá này rất đơn giản, muốn ra ngoài cũng không mấy khó khăn.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút không rõ, tại sao một nhân vật tuyệt thế như vậy lại bị vây khốn trong căn phòng đá của Tu La Thành như thế này? Tựa hồ muốn giúp nàng giải đáp thắc mắc, Yểm này giờ vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lên tiếng, chậm rãi nói: “Năm đó, người nọ vì đánh một trận với ta nên đã bị trọng thương, hơn nữa cuối cùng còn phải phong ấn ta, dẫn tới việc sức cùng lực kiệt, nếu không khi gặp phải Huyền Xà Âm Hậu, hẳn sao có thể bị nàng đánh bại rồi lừa gạt đến tận đây, để nàng dùng hư ảo chi cảnh vây chết chứ.”

“Thì ra người chính là đầu sỏ gây nên mọi chuyện!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, thanh âm không chút gợn sóng.

“A a...”

Yểm có chút tự hào cười rộ lên: “Sao nào, Hoàng Bắc Nguyệt, người đang hận ta sao?”

“Ta hận người làm gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt hừ nhẹ một tiếng: “Từ khi sinh ra, ta chưa từng thấy qua hắn, lại càng không được hắn dạy dỗ nuôi dưỡng qua một ngày, tình cảm đạm bạc, sao ta lại đi hận người đây?”

Yểm tựa hồ có chút suy nghĩ sâu xa, cuối cùng thở dài một tiếng, cười cười: “Hắn một đời rực rỡ, tựa như ánh mặt trời chói mắt,

nhưng hẳn nhất định sẽ không nghĩ đến, nữ nhi của mình lại bạc tình bạc nghĩa đến như vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường, người kia là phụ thân của Bắc Nguyệt quận chúa, có quan hệ gì với nàng đâu, hơn nữa đến hôm nay nàng mới biết được chân tướng về thân thế của mình, sao nàng có thể xuất hiện cái thứ tình cảm ràng buộc được chứ?

Chương 594: Ta dẫn người đi (2)

Những việc này, nàng đương nhiên không muốn giải thích với người khác.

Nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Phong Liên Dục, hấn bị Huyền Xà Âm Hậu đánh trúng ngực, vết thương vô cùng nghiêm trọng, ngay cả việc đứng cũng có chút miễn cưỡng, bây giờ còn phải ngưng thần tìm kiếm cơ quan trên vách tường, thể lực của hấn càng không thể chống đỡ nổi.

“Chàng vì ta mà ngăn cản một kiếm, nếu như chết đi, vậy chẳng phải là rất không đáng hay sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hấn, cười nói.

(tiểu Lục: =.=) Phong Liên Dục cúi đầu, nụ cười tái nhợt đọng trên gương mặt: “Nàng nói như vậy, là nàng đang quan tâm đến ta sao?”

“Đúng vậy, ta không thể sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thèm phủ nhận, so về da mặt dày, nàng tự thấy mình sẽ không thua bất kỳ kẻ nào.

Đại trượng phu có được dẫn được, tiểu nữ tử cũng giống vậy thôi.

Huống chi nói dối cũng chẳng được gì, quả thật nàng cũng đang rất lo lắng cho hấn.

Phong Liên Dực ngẩn ra, nghe thấy nàng trực tiếp thừa nhận, nỗi cao hứng khiến hắn thất thần trong nháy mắt, sau đó mới chậm rãi cười rộ lên: “Nếu như ta không đỡ một kiếm kia, vậy người bị thương sẽ là nàng, ta thà rằng chính mình bị thương, ít nhất như vậy nàng sẽ không bị đau.”

“Ta cũng sẽ đau.”

Đôi con ngươi lấp lánh giương lên, thẳng tắp nhìn tròn mắt tím của hắn: “Nếu như chàng chết, chàng định đem ta để lại cho ai đây?”

Đem nàng để lại cho ai? Phong Liên Dực nhíu mi, trong đôi mắt tím lộ rõ vẻ bá đạo: “Không cho ai hết, bởi vậy ta tuyệt đối sẽ không chết, tuyệt đối sẽ không rời xa nàng!”

“A a...”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng cười rộ lên: “Chàng nói lời thì phải giữ lấy lời, nếu dám nuốt lời, ta đây sẽ đi theo người khác đó.”

“Nàng mà dám đi, cho dù phải lên trời xuống đất ta cũng nhất quyết đem nàng cướp về!”

Phong Liên Dực nắm lấy tay nàng, gắt gao siết chặt.

Hoàng Bắc Nguyệt cười khế: “Ta mà muốn đi, ai cũng không ngăn được.”

Lời vừa mới nói xong, nàng đột nhiên nhíu mi, trong mắt lóe lên một đạo quang mang sắc bén.

Phong Liên Dực cũng căng thẳng nắm chặt tay nàng, ánh mắt hai người đồng loạt nhìn về phía cửa vào! Hai người còn chưa kịp hiểu

rõ chuyện gì đang xảy ra thì trên cửa đột nhiên vang lên một tiếng động lớn.

Cả gian nhà đá cũng bị đụng đến mức lung lay không ngừng, băng nhũ ngưng kết trên nóc từng cái từng cái rơi xuống, đập lên mặt đất rồi vỡ nát! Cánh cửa đá rớt cục cũng bị đụng nát, huyền băng ngàn năm bị chấn vỡ văng ra tứ phía, Phong Liên Dực thấy vậy liền đưa tay, tạo thành một cái lưới gió xoay tròn ở trước người bọn họ, đem toàn bộ huyền băng hút vào bên trong! Huyền Linh Thú gào thét bay vào, cặp cánh mỏng màu đen bạc hung hãn phá vỡ tường băng trước mặt, những hòn đá vương vãi cũng bị nó dùng cánh hất sang một bên, trong đôi mắt màu xanh (dương) đen u ám lộ ra vẻ quỷ dị! Phía sau Huyền Linh Thú, một thiếu niên áo đen chậm rãi đi tới, ánh lửa lay động chiếu lên gương mặt tái nhợt của hắn, đóa hoa cát cánh màu đen nơi khóe mắt tựa hồ càng thêm xinh đẹp ước át.

Phương thức ra sân đầy khí phách như thế rõ ràng không thể dính dáng gì tới một thiếu niên mù như hắn, nhưng khi hắn vừa tiến vào, cái loại khí thế quỷ dị có thể nắm trong tay hết thảy này khiến cho bầu không khí trong gian phòng đá trở nên giương cung bạt kiếm! “Hắn?”

Đôi mắt tím của Phong Liên Dực hơi nheo lại, loại khí thế này vừa xuất hiện, hắn liền biết người trước mặt là cao thủ, bởi vậy không dám khinh thị chút nào.

“Mặc Liên của Quang Diệu Điện.”

Hoàng Bắc Nguyệt hạ giọng nói.

Nhìn trận thế như vậy, Mặc Liên chính là “lai giả bất thiện”

rồi, xem ra một trận đại chiến là điều không thể tránh khỏi. (Lai giả bất thiện: người tới thì không phải người tốt) Có thể nói, nàng không

hề muốn trở thành địch nhân của thiếu niên đơn thuần này, mặc dù hai người đang ở hai trận doanh khác nhau, đạo bất đồng bất tương vi mưu, nhưng nghĩ đến việc mình phải đuổi tận giết tuyệt, hạ thủ tàn nhẫn đối với hắn, nàng vẫn cảm thấy mình không làm được. (Đạo bất đồng bất tương vi mưu: không cùng chí hướng sao có thể cùng bàn công việc)

Chương 595: Ta dẫn người đi (3)

ến.

Dù năm năm trước hai người đã có một lần gặp gỡ ngắn ngủi, nhưng trong lòng nàng cho rằng, người như Mặc Liên chắc chắn sẽ không còn nhớ tới phần ân tình mỏng manh kia nữa.

Nàng lấy chiếc mặt nạ quý từ trong nạp giới ra đeo lên mặt, mặc kệ như thế nào, hiện tại địch nhân của nàng chính là Mặc Liên, nàng phải nghiêm túc ứng chiến mới được! Nghe được cái tên Mặc Liên, sắc mặt của Phong Liên Dục cũng dần dần trở nên ngưng trọng.

Mấy năm nay, Quang Diệu Điện hoạt động rất thường xuyên trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, trong đó, hai vị tôn thượng của Quang Diệu Điện lại càng khiến cho người ta sợ hãi.

Hồng Liên xác xược lớn mật, không coi ai ra gì, thích đi khiêu chiến cao thủ, lấy việc đánh bại cường giả, quét sạch tôn nghiêm của bọn họ làm thú vui! Mặc Liên thì trầm mặc nội liễm hơn, một thân âm u quỷ dị khiến cho người ta không dám tới gần.

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục có một lời đồn đãi, thà rằng đi chọc ả Hồng Liên xác xược, chứ đừng đi trêu chọc cái tên Mặc Liên âm lãnh kia.

Nếu không...tự gánh lấy hậu quả! Huyền Linh Thú hung hãn đứng ở trung tâm gian nhà đá, thân thể to lớn như một ngọn núi nhỏ, cơ hồ muốn chạm cả nóc nhà, cái đầu ngẩng lên, cao ngạo nhìn hai con

người đứng phía dưới.

Mặc Liên từ dưới cặp cánh của nó đi ra, mặc dù hai mắt không nhìn thấy, nhưng hẳn vẫn có thể cảm giác được phương hướng kia có người, lực cảm giác quả thật nhạy bén đến đáng sợ! “Vạn Thú Vô Cương.”

Thanh âm không chút ba động tình cảm vang lên, chỉ có bốn chữ đơn giản, người khác nghe không hiểu, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại hiểu.

Nàng đã cùng hắn nói chuyện qua, cho nên hiểu rất rõ thói quen nói chuyện của hắn, cũng hiểu tầng ý tứ bên trong lời nói kia.

Không ngờ hắn lại vì Vạn Thú Vô Cương mà đến! Hơn nữa, hắn còn biết trên người nàng có Vạn Thú Vô Cương.

Nàng ngẩng đầu nhìn thoáng qua Phong Liên Dực, xem ra Huyền Xà Âm Hậu đã bán đứng nàng rồi, lại còn dùng chiêu mượn đao giết người độc ác nhất! Đương nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không để cho mưu kế của Huyền Xà Âm Hậu thành công.

Nàng dùng ánh mắt lạnh lẽo ra dấu với hắn, để cho hắn tiếp tục tìm kiếm cơ quan trên vách tường, còn mình thì từng bước từng bước tiến lên.

Hai tròng mắt màu xanh đen của Huyền Linh Thú nhìn chăm chăm vào nàng, hơi thở màu đen từ Vạn Thú Vô Cương tản ra làm cho nó cảm giác được nàng rất không tầm thường.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, nguyên khí màu đen theo động tác này mà lưu động quanh đầu ngón tay, sinh động lưu loát tựa như mây bay nước chảy vậy.

Huyền Linh Thú gầm nhẹ một tiếng, phi thường cảnh giác ngẩng đầu lên.

Thần kinh của nó trở nên căng thẳng, thân thể tiến vào trạng thái tùy thời chuẩn bị chiến đấu.

Tựa hồ cảm nhận được hơi thở lo âu trên người Huyền Linh Thú, Mặc Liên hơi nhíu mi, giữa lông mày lộ ra một tia khí tức quỷ dị.

Phần hắc khí lưu động kia hẳn cũng có thể cảm nhận được, đây là một dạng nguyên khí phi thường đặc thù! Hẳn chỉ cần Vạn Thú Vô Cương, những cái khác hẳn không quan tâm.

Mặc Liên giơ tay lên, chuẩn bị để cho Huyền Linh Thú động thủ, nhưng khi tay hắn mới giơ lên một nửa, chung quanh liền xuất hiện một tấm màn mỏng gợn sóng nhộn nhạo.

Tấm màn mỏng hóa thành một bức tường từ dưới mặt đất dâng lên, sau đó biến thành một tầng rào chắn trong suốt! Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Không Gian Phong Ấn Phù!”

, bên khóe miệng chậm rãi tràn ra một tia máu tươi.

Không Gian Phong Ấn Phù hao phí rất nhiều nguyên khí, hơn nữa lúc trước nàng đã sử dụng qua một lần Lục Đạo Thiên Nguyên Phù, thân thể quả thật đã suy yếu tới cực điểm! Vừa rồi liền tục phá vỡ cơ quan của người kia, bây giờ lại phải sử dụng Không Gian Phong Ấn Phù, nguyên khí trong người nàng đã tiêu hao sạch sẽ! Phù nguyên trong cơ thể càng ngày càng trở nên mỏng manh, nếu nàng tiếp tục sử dụng phù chú thuật, phù nguyên sẽ bị nghiền nát ngay lập tức! Cho nên sau khi phóng ra Không Gian Phong Ấn Phù, nàng lập tức xoay người chạy đi, cùng lúc đó, Phong Liên Dực cũng đã tìm thấy cơ

quan trên vách tường.

Cơ quan bị tác động, tường đá màu đen đột ngột mở ra!

Chương 596: Ta dẫn người đi

(4)

Hai người đều có kinh nghiệm tác chiến phong phú, lại phối hợp vô cùng ăn ý với nhau, không cần nhiều lời đã lập tức lách người tiến vào!

Mặc Liên hơi nhíu mày, thần sắc khó chịu, tay nâng lên đánh mạnh vào rào chắn vô hình đang chắn ngang phía trước, dùng sức nhấn một cái, rào chắn liền vỡ vụn ra.

Huyền Linh Thú gào thét một tiếng, tức thì bay ra ngoài, đem cánh cửa đá màu đen đang chuẩn bị đóng lại đụng nát.

Nó đập cánh bay lên, trong miệng phát ra âm thanh gầm gừ phẫn nộ.

Mặc Liên vẫn không nói một lời nào, sau khi cảm thụ xong phương hướng chạy trốn của hai người kia, hắn lập tức đuổi theo.

Hoàng Bắc Nguyệt không dám chậm trễ, vội vàng triệu hồi Tiểu Hồ ra.

Hai người nhanh chóng nhảy lên lưng Tiểu Hồ, mặc dù nó chỉ là một con Thần thú chưa trưởng thành, nhưng so với hai người đang bị thương như bọn họ mà nói thì tốc độ của nó đương nhiên vẫn nhanh hơn rất nhiều.

Không thể giao chiến trực tiếp với Mặc Liên, hiện tại chỉ có thể dùng Không Gian Phong Ấn Phù tạm thời ngăn cản hắn.

Cũng may Mặc Liên là người có tính cách đơn thuần, chứ nếu đối thủ là những tên cao thủ có tính cách xảo quyệt, vậy nhất định bọn họ sẽ đề phòng động tác nhỏ lúc này của nàng.

“Con Huyền Linh Thú kia là Thần thú đã tiến hóa, thực lực quả thật quá khủng bố!”

Nghe thấy thanh âm to lớn khi vách tường bị đụng vỡ, Phong Liên Dự trầm giọng nói.

“Thần thú cũng có thể tiến hóa, xem ra khi trở về ta phải nghiên cứu qua việc này một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên thoải mái, nhưng sự thật thì nàng cũng rất là hâm mộ Mặc Liên.

Chờ sau khi Tiểu Hồ trưởng thành, nếu nó cũng có thể tiến hóa, vậy thực lực của nàng chắc chắn sẽ tăng lên một khoảng lớn.

Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc nghĩ tới những chuyện đó, phía trước chính là Hung Thổ Ngục, thông đạo u ám này cũng không dài, hơn nữa Mặc Liên cũng không có gấp rút truy đuổi bọn họ, nếu không, lấy tốc độ biến thái của Huyền Linh Thú, bọn họ đã sớm bị đuổi kịp.

Thấy phía trước có vách tường ngăn cản, Tiểu Hồ kịch liệt gào thét một tiếng, phun ra một đoàn liệt diễm.

Ngọn lửa điên cuồng xoay tròn, giống như một cái máy khoan to lớn, trong nháy mắt đã tạo ra một cái lỗ trên bức tường.

Ánh sáng bên ngoài lập tức tràn vào trong, mang theo từng âm trận thanh đánh nhau ầm ỹ.

Xem ra trong Hung Thổ Ngục cũng xảy ra một trận kịch chiến rồi!
Tiểu Hồ mang bọn họ từ trong cửa động đi ra ngoài, cảnh tượng lập tức chuyển đổi, từ đường hầm u ám lạnh lẽo biến thành một mảnh sa mạc nóng ran khô khốc.

Dưới chân toàn bộ đều là những hạt cát nóng bỏng, cát lún cũng nhiều vô số kể, xung quanh thỉnh thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của những tên xấu số bị cát lún nuốt chửng.

Trên đồng cát cũng có một ít đồi núi lớn nhỏ, nhiều ngọn núi đã bị gió xâm thực, lộ ra từng khu đất lồi lõm, rất nhiều người lựa chọn đứng trên đồi núi, ai nấy đều lấy ra vũ khí, cũng tự triệu hồi ra triệu hoán thú của mình.

Mấy con hung điểu màu nâu đất ngẫu nhiên lại xẹt qua xẹt lại trên không trung.

Bọn chúng không có lông, trụi lủi như đã bị vặt sạch, hai cánh có một tấm màng mỏng trong suốt, giúp bọn chúng dễ dàng bay lượn trên bầu trời.

Âm thanh của đám hung điểu vô cùng khó nghe, khàn khàn như tiếng vịt đực tru tréo vậy.

Miệng nó vừa mở, những chiếc răng dài và sắc bén lập tức lộ ra, trong kẽ răng còn mang theo máu thịt, hiển nhiên đã có không ít người táng thân trong miệng bọn chúng.

“Cẩn thận, bên kia lại có vài con đang tới!”

Có người phát ra tiếng kêu hoảng sợ, xem ra loài chim này đã khiến bọn họ sợ hãi không ít.

Lúc này, các đoàn lính đánh thuê lớn đều đã tụ tập tại một chỗ, cùng nhau đối phó với đám đại điều hung mãnh kia.

Thời điểm đối phó với đám hung điều này, đám cao thủ đều lộ ra vẻ cố hết sức, hiển nhiên, cấp bậc của loài chim này cao hơn bất luận kẻ nào ở đây.

Chỉ cần một người không cẩn thận, lập tức sẽ có vài người bị hung điều tha đi.

Chương 597: Ta dẫn người đi (5)

Dường như rất đói bụng, bọn chúng không thể chờ được đến khi trở về hang ổ mà lập tức tranh giành với nhau ngay giữa không trung, đem đám người xui xẻo bị tha đi xé thành từng mảnh vụn.

Không ít người chứng kiến hình ảnh này đều cúi đầu nôn mửa.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, cảnh tượng hung tàn này khiến nàng hơi nhú mày, mặc dù chính nàng cũng đã gặp qua không ít cảnh tượng tương tự, nhưng điều đó không có nghĩa là nàng sẽ không cảm thấy ghê tởm.

Bọn họ xuất hiện, bởi vì có uy áp Thần thú của Tiểu Hồ, hơn nữa Huyền Linh thú cùng với Mặc Liên cũng đã đuổi kịp, uy phong cường đại lại bắt đầu tản mát ra xung quanh.

Đám hung điểu trên bầu trời thoáng sững sờ, sau đó đồng loạt bay lên cao, vừa lượn vòng vừa quan sát tình hình bên dưới, không dám tùy tiện phát động công kích nữa.

Loài thú cấp bậc càng cao thì trí tuệ cũng càng phát triển, loài chim hung mãnh này cũng không phải đồ ngốc, nếu như cường địch xuất hiện mà bọn chúng còn dám làm càn, đây chẳng phải là muốn chết hay sao? Trong cái thế giới nhược nhục cường thực này (Liên: cá lớn nuốt cá bé), nhất là trong thế giới của loài thú, quy tắc rất là rõ ràng, cường giả cùng kẻ yếu chính là hai cấp bậc khác nhau, tuyệt đối không thể vượt qua lới trì dù chỉ một bước (Dạ: ý bảo không thể vượt qua một giới hạn, phạm trù nhất định).

Việc hung diều rời đi khiến cho đám lính đánh thuê vốn đang chiến đấu mệt mỏi đều thờ phào nhẹ nhõm.

Bọn họ rối rít quay đầu lại, vừa nhìn thấy cơ thể khổng lồ màu xích kim của Tiểu Hồ, tất cả lập tức kinh hoàng, cứ ngỡ lại có thêm một tên địch nhân khủng bố nào khác.

Nhưng khi nhìn thấy người đeo mặt nạ quý ngời trên lưng Tiểu Hồ, bọn họ lại có cảm giác như vừa trút được gánh nặng.

“Vương!”

A Tát Lô đang đứng ở phía xa lập tức nhảy dựng lên, kích động vẫy vẫy tay với nàng, thấy nàng bình an xuất hiện, tâm trạng của bọn họ đều buông lỏng đi không ít.

Nhìn thấy dáng vẻ của A Tát Lô, Hoàng Bắc Nguyệt liền biết đám người Cát Khắc cũng không có chuyện gì, nàng thờ phào một hơi, nhưng chợt nhớ tới Mặc Liên vẫn còn đang đuổi theo phía sau, xem ra nàng vẫn chưa thể thả lỏng được rồi.

Ánh mắt mọi người đảo qua, tuy không nhìn thấy Vũ Văn Địch giả trang Tề vương, nhưng Phong Liên Dực lại rơi vào trong tầm mắt của mọi người.

“Là Tề vương! Hóa ra Tề vương điện hạ cũng ở chỗ này!”

“Thật tốt quá! Tề vương điện hạ ở đây, vậy là có hy vọng rồi!”

Đám lính đánh thuê vừa nhìn thấy Phong Liên Dực, lập tức hung phấn vung tay reo hò.

Phong Liên Dực hơi nhấc tay lên, đám lính đánh thuê lập tức yên tĩnh lại, có hơi thở vương giả trời sinh, hẳn không cần phải dùng quá nhiều lời nói để truyền đạt ý tứ của mình.

“Các vị, đây là một trong năm ngục lớn của Tu La Thành, Hung Thổ Ngục! Từ nơi này ra ngoài chỉ có một con đường, hãy đi theo ta!”

Hắn cũng không có nói nhảm quá nhiều, Mặc Liên vẫn còn đang đuổi theo phía sau, nhanh chóng rời khỏi đây vẫn là biện pháp tốt nhất.

Ở đây tập trung phần lớn người của liên minh lính đánh thuê, sau khi vào Tu La Thành, đa số bọn họ đều bị trận pháp mê hoặc dẫn tới đây, còn một bộ phận khác không biết đã đi tới nơi nào rồi.

Mạnh Kỳ Thiên cùng Hồng Liên của Quang Diệu Điện, Thương Hà viện trưởng và Vũ Văn Địch cũng đều không có ở đây.

Mọi người nghe lời hắn nói xong liền có cảm giác trút bỏ được gánh nặng, không nói hai lời lập tức đuổi theo bước chân của hắn.

Phong Liên Dực ngồi trên lưng Tiểu Hồ đi về phía trước, hắn đang chịu trọng thương, nếu đi bộ sẽ hao tổn rất nhiều thể lực.

Hắn là tinh thần, là người dẫn dắt của liên minh, nếu hắn ngã xuống thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sĩ khí của liên minh.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Tiểu Hồ nhảy xuống, đi về phía sau hội họp với đám người A Tát Lô và Cát Khắc, sau khi trao đổi mấy câu đơn giản, một thanh âm lạnh lùng của thiếu nữ bỗng nhiên vang lên: “Con Thần thú kia là triệu hoán thú của ngươi?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn thấy người nói chuyện chính là Thiên Đại Đông Nhi luôn che mặt, không, phải nói là Đông Lăng,

trong lòng liền trầm xuống.

Sau năm năm, Tiểu Hồ đã to lớn hơn, dáng vẻ thay đổi rất nhiều, không còn nét đáng yêu nghịch ngợm như lúc nhỏ nữa.

Chương 598: Ta dẫn người đi (6)

Sau năm năm, tuy rằng Tiểu Hồ đã to lớn hơn, dáng vẻ cũng thay đổi rất nhiều, không còn nét đáng yêu nghịch ngợm như lúc nhỏ nữa, nhưng Đông Lăng là người đã chăm sóc cho Tiểu Hồ trong thời gian dài, ấn tượng đối với Tiểu Hồ đương nhiên sẽ không dễ dàng phai mờ.

Huống chi phần lớn Thần thú đều là độc nhất vô nhị, tuyệt đối không giống như Linh thú, có khả năng sinh sản rất mạnh.

Có thể nói, một con Thần thú, trừ phi là sinh đôi, nếu không rất khó có bộ dáng giống nhau khi trưởng thành.

Cho nên, Đông Lăng hẳn là đã nhận ra Tiểu Hồ.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng nặng trĩu, gương mặt sau mặt nạ cũng mang theo vài phần âm trầm lạnh lẽo, dùng thanh âm khàn khàn thản nhiên trả lời: “Không sai!”

Tay Thiên Đại Đông Nhi run lên, thanh kiếm nắm trong tay chợt phát ra một tiếng “keng”

nhỏ.

Nàng đưa tay sờ qua tấm vải bố che mặt, ngón tay khẽ run rẩy.

“Làn quyết đấu trước của chúng ta còn chưa xong, không bằng bây giờ chúng ta tiếp tục đi!”

Thiên Đại Đông Nhi nhẹ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Hôm nay chúng ta đang bị vây ở bên trong Hung Thổ Ngục, làm sao có thời giờ quyết đấu đây?”

“Tâm trạng ta đang rất tốt, chẳng lẽ Nguyệt Dạ các hạ sợ thua sao!”

Thiên Đại Đông Nhi chậm rãi rút bảo kiếm ra khỏi vỏ, mũi kiếm xẹt ngang qua cát vàng ở dưới chân, phát ra một trận âm thanh dữ dội.

Những người xung quanh đều quay đầu lại, có chút ngạc nhiên nhìn bọn họ, không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay, lạnh lùng nhìn nàng, quyết đấu sao? Không nghĩ tới sau nhiều năm gặp lại, nàng cùng Đông Lăng lại phải quyết đấu với nhau.

“Này, ngươi cái tên này, sao ngươi lại không vì đại cục mà suy tính một chút hả, thời điểm như bây giờ mà còn quyết đấu cái gì chứ?”

Cát Khắc cực kỳ không vui.

Từ lần quyết đấu trên lôi đài lúc trước, nữ tử tên là Thiên Đại Đông Nhi này thiếu chút nữa đã giết chết A Lệ Nhã, lại còn đả thương Hoàng Bắc Nguyệt, bọn họ đương nhiên đều không thích nàng.

“Đại cục sao? Việ có như vậy, hay là Nguyệt Dạ các hạ sợ?”

Thiên Đại Đông Nhi khinh miệt cười: “Lần trước thua trong tay ta, chẳng lẽ điều đó đã làm giảm nhuệ khí của ngươi rồi?”

“Ngươi bớt ở chỗ này khẩu xuất cường ngôn đi! Công tử chúng ta

sao phải sợ người? Chẳng qua là công tử không thêm chiến đấu với người như người thôi!”

Cát Khắc giận dữ nói: “Người như người căn bản không cần công tử ra tay, chỉ bằng ta là đã có thể giải quyết người rồi!”

“Không thêm?”

Thiên Đại Đông Nhi cắn răng, oán hận nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Người xem nhẹ ta sao?”

“Cát Khắc, đừng nói lung tung!”

Hoàng Bắc Nguyệt vung tay, ra hiệu cho đám người Cát Khắc bình tĩnh một chút, dù sao bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp để khơi mào chiến tranh.

Cát Khắc và A Tát Lôì trừng mắt nhìn Thiên Đại Đông Nhi một cái, sau đó im lặng trở lại.

“Thiên Đại Thiếu Cung Chủ, thắng bại đã định trên lôi đài cả rồi, hiện tại chúng ta không còn ở trên lôi đài, người cũng đừng dây dưa nữa.

Thật có lỗi, lần sau nếu có cơ hội, ta sẽ tiếp tục luận bàn với người!”

Nàng bình thản nói, không quá mức kiêng kị, cũng không lộ ra vẻ cuồng ngạo hay khinh miệt gì đối với Thánh Huyết Cung, giống như lời này chỉ là thuận miệng nói ra.

Dáng vẻ bình thản này lại càng chọc giận Thiên Đại Đông Nhi, nàng nâng kiếm chỉ thẳng về phía mi tâm của Hoàng Bắc Nguyệt, dùng thanh âm cực kì khiêu khích nói: “Tại sao người không dám so đấu với ta? Ta đã khiêu khích người như thế, chẳng lẽ người vẫn không

chịu ra tay hay sao?”

Trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục, việc lấy kiếm chỉ vào mi tâm của một tên cường giả chính là sự sỉ nhục lớn nhất đối với hắn, nếu như lúc này mà hắn còn không chịu chấp nhận lời khiêu chiến, vậy hắn sẽ bị tất cả mọi người khinh thường, chê cười hắn là kẻ yếu, là tên hèn nhát.

Thiếu Cung Chủ Thánh Huyết Cung vốn là người cường ngạo, mà sư phụ của nàng là Thiên Đại Mê Ly – quốc sư của Tây Nhung Quốc.

Đức hạnh của hai thầy trò này đều như nhau cả, chính điều này đã khiến cho rất nhiều người trong liên minh lính đánh thuê mất hứng.

Chương 599: Ta dẫn người đi (7)

Về phần Nguyệt Dạ, cái người luôn đeo mặt nạ quý kia, mặc dù đám người ở đây phần lớn đều không hiểu rõ về nàng, nhưng lần này có thể thuận lợi vào Tu La Thành, công lao của nàng là lớn nhất.

Hơn nữa, sau khi biết được nàng còn là một vị cao giai luyện dược sư, bọn họ lại càng tôn kính nàng hơn.

Đám lính đánh thuê đều là những hán tử liếm máu trên lưỡii đao mà sống, bọn họ là người biết giảng nghĩa khí, nghĩ đến lần trước Hoàng Bắc Nguyệt đã bị Thiên Đại Đông Nhi đánh bại trên lôi đài, vậy mà bây giờ ả ta còn không chịu bỏ qua, vẫn cứ một mực khiêu khích, hạng người này quả thật khiến cho người khác cảm thấy chán ghét không thôi.

Mấy tên lính đánh thuê hào sảng lập tức sai bước đi tới, lớn tiếng nói: “Nguyệt Dạ các hạ, người có cái gì khó khăn thì cứ nói một tiếng, mấy người huynh đệ chúng ta chắc chắn sẽ giúp người!”

“Đúng! Nguyệt Dạ các hạ là một vị Luyện Dược Sư, nếu có người nào dám gây khó dễ cho ngài, vậy cũng có nghĩa hấn đang gây khó dễ cho bọn ta!”

Mấy tên lính đánh thuê nhìn chăm chăm vào Thiên Đại Đông Nhi, giống như chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt nói ra một câu, bọn họ sẽ lập tức xông lên giải quyết con nha đầu không biết trời cao đất rộng này vậy.

Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng cười, khinh thường nói: “Không có bản lĩnh đánh với ta, muốn tìm người giúp đỡ sao? Thật đúng là thiên tính của phế vật nha!”

“Nha đầu, ngươi mở miệng nói lời sạch sẽ một chút! Một tên Triệu Hoán Sư lại đi khiêu khích một tên Luyện Dược Sư, đây mà là bản lĩnh ư?”

Mấy tên lính đánh thuê lập tức hô to gọi nhỏ đứng lên.

“Luyện Dược Sư?”

Thiên Đại Đông Nhi cười lớn: “Đến bây giờ ta mới biết, thì ra Nguyệt Dạ các hạ chỉ là một tên Luyện Dược Sư thôi nha! Là đám người này có mắt không trông? Hay là do ngươi lại dùng thủ đoạn lừa gạt người khác?”

Hai câu nói không đầu không đuôi của nàng khiến cho mọi người sửng sốt.

Đây là có ý gì? Chẳng lẽ vị Nguyệt Dạ các hạ này không chỉ là Luyện Dược Sư mà còn có một thân phận khác nữa sao? Không phải đâu, nếu thật như thế, vậy nàng cũng quá trâu bò đi! Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay gạt thanh kiếm của Thiên Đại Đông Nhi ra, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng: “Đa tạ các vị, tuy nhiên đây là chuyện riêng của ta với Thiên Đại Thiếu Cung Chủ, lời khiêu chiến của nàng, ta tiếp nhận.”

“Nguyệt Dạ các hạ.”

Mấy lính đánh thuê gấp gáp muốn mở miệng nói, nhưng lại bị Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay ngăn lại.

Cái gì đây, không ngờ nàng lại tiếp nhận lời khiêu chiến từ một vị Triệu Hoán Sư có thực lực mạnh mẽ.

À Thiên Đại Đông Nhi này thủ đoạn độc ác, quyết đấu với nàng, Nguyệt Dạ nhất định sẽ chịu thua thiệt! Trong biển người, chỉ có đám người Cát Khắc là lộ ra thần sắc hào hứng.

Vương tiếp nhận rồi, chút nữa người sẽ giáo huấn nữ nhân hung hăng này một phen, để cho nàng biết thế nào mới là một tên cường giả chân chính! Nhưng mà sắc mặt của vương hình như không được tốt lắm, sẽ không có vấn đề gì chứ? “Người tiếp nhận?”

Thiên Đại Đông Nhi nhếch môi cười cười.

“Sao nào? Việc ta tiếp nhận khiến người mất hứng à?”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc xéo nàng một cái, sau đó phất phất tay, ngụ ý muốn mọi người lui xuống.

Thiên Đại Đông Nhi lớn tiếng nói: “Sao ta có thể mất hứng được? Bây giờ, cho dù ta nằm mơ cũng sẽ cười đến mức tỉnh dậy! Ta đã chờ ngày này từ lâu lắm rồi!”

Nói xong, nàng cũng không hề khách khí mà triệu hồi ra Cự Tô Giáp Long có thân hình khổng lồ cùng bộ giáp cứng rắn.

Cự Tô Giáp Long là Linh thú thuộc tính Thổ, ở nơi Hung Thổ Ngục tràn ngập đất vàng cùng bùn cát này, nó giống như cá tiến vào nước, như chim bay lượn trên không trung vậy.

Thiên Đại Đông Nhi đứng trên bả vai Cự Tô Giáp Long, từ trên cao nhìn xuống Hoàng Bắc Nguyệt: “Triệu hoán thú của người đâu?”

Triệu hoán thú? Đám lính đánh thuê cả kinh! Thì ra vị Nguyệt Dạ các hạ này còn là một tên Triệu Hoán Sư! Trách không được nàng lại dám tiếp nhận lời khiêu chiến của Thiên Đại Đông Nhi! Nhưng kì lạ là, lần trước tử thí trên lôi đài, tại sao vị Nguyệt Dạ này lại không đem Triệu hoán thú ra chiến đấu? Chẳng lẽ nàng muốn giấu diếm thực lực sao? Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói: “Triệu hoán thú của ta rất lười chuyển động, không muốn đi ra, sao nào, không có Triệu hoán thú, người không dám đánh với ta sao?”

Chương 600: Ta dẫn người đi (8)

“Người muốn tử thí bằng tay không? Cũng được!” Thiên Đại Đông Nhi từ trên lưng Cự Tê Giáp Long nhảy xuống, vung tay đem nó thu hồi vào không gian Linh thú, ngay cả bảo kiếm cũng thu hồi, sau đó bày ra một tư thế đánh nhau vô cùng kỳ quái.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, động tác này không phải là động tác năm đó nàng đã dạy cho Đông Lăng hay sao?

Đông Lăng dốc lòng luyện tập, hy vọng có thể trở nên cường đại hơn, không trở thành gánh nặng cho nàng.

Không nghĩ tới, bây giờ nàng lại muốn dùng những chiêu thức này để đối phó với mình, quả nhiên là thế sự khó lường, thật đáng châm chọc.

Thiên Đại Đông Nhi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vì cách một lớp mặt nạ, nàng không thể thấy được bất cứ biểu tình gì của Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng rất tò mò, khi thấy nàng bày ra động tác này, về mặt bên dưới lớp mặt nạ kia liệu có xuất hiện một tia dao động nào hay không?

Nhất định là không có rồi, nàng chính là Hoàng Bắc Nguyệt mà, một Hoàng Bắc Nguyệt máu lạnh tàn nhẫn!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nâng tay lên, làm ra một cái động tác “xin mời”. Tinh quang chợt lóe trong mắt Thiên Đại Đông Nhi, nàng khẽ kêu một tiếng, lập tức xông lên!

Cát vàng cuồn cuộn nổi lên khắp nơi, hung dữ trên không trung phát ra từng tiếng rít gào bén nhọn!

Thân ảnh hai người giống như hai đám mây điên cuồng quấn vào nhau, nhanh chóng biến ảo, lúc thì cận thân chiến đấu, lúc thì tách ra lấy sức.

Thân thủ hai người nhanh đến mức khó tin, cao thủ võ đạo trong đám lính đánh thuê cũng không ít, ai nấy đều âm thầm phát ra từng tiếng thán phục sợ hãi!

Không nghĩ tới Thiên Đại Đông Nhi tuổi còn trẻ mà lại có tốc độ linh hoạt cùng động tác tàn nhẫn như vậy!

Nguyệt Dạ bên này lại càng đáng sợ hơn, thân hình giống như quỷ mị của nàng liên tục biến ảo trong cát vàng, cho dù có nhìn chăm chăm thì cũng không thể nhìn rõ động tác của nàng.

Hai người kia, ở trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp cũng coi như là cao thủ số một số hai!

“Thân thủ của ngươi sao lại tệ như vậy? Không dám xuất ra thực lực chân chính chiến đấu với ta hay sao? Vẫn sợ bị người khác nhận ra thân phận à?”

Thiên Đại Đông Nhi xoay người, nhanh chóng lách ra sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt, nắm ngón tay co lại thành trảo chộp về phía cổ của nàng!

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch, một ngón tay nâng lên, lập tức đem tay của nàng hất văng ra, một chỉ kia nhìn như rất nhẹ nhưng lại làm cho cả bàn tay của Thiên Đại Đông Nhi có cảm giác

chết lặng!

Nếu không phải lúc trước thân thể của nàng không có cách nào chịu tải được nguyên khí lưu chuyển, Thiên Đại Đông Nhi sao có thể đánh đắm thoải mái như vậy được?

Chiêu thức đánh nhau hiện đại? Đó là kỹ năng nàng tự tin nhất đấy. Nhanh chóng! Tàn nhẫn! Chuẩn xác! Gần như không có người nào có thể thoải mái giao thủ cùng nàng, ngay cả sư phụ nổi danh nghiêm khắc, hay bắt bẻ cũng rất là hài lòng với kỹ xảo đánh nhau của nàng!

Chỉ tiếc, hiện giờ nàng là hổ xuống đồng bằng, là rồng vào nước cạn, không ngờ bây giờ lại bị một tiểu nha đầu do chính tay mình dạy dỗ khinh thường!

(Long du thiển thủy tao hà hý, hổ lạc bình dương bị khuyến khi (rồng vào nước cạn bị tôm cười nhạo, hổ xuống đồng bằng thì bị chó khinh): Nói về nỗi bi ai của người có quyền lực danh vọng khi sa cơ thất thế thì bị kẻ dưới mình khinh khi hiếp đáp)

“Sợ? Ta có sợ sao?” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn nàng, thản nhiên mỉm cười.

Thiên Đại Đông Nhi thẹn quá hóa giận, lại lần nữa mạnh mẽ xông lên.

Cát vàng lại nổi lên, trong lúc mọi người đang hết sức chăm chú quan sát trận chiến, cửa động mà đám người Hoàng Bắc Nguyệt vừa thoát ra lúc nãy bỗng nhiên bị một cỗ lực đạo mạnh mẽ đùng vớ!!

Đá vụn văng tung tóe khắp nơi, hung diểu đang bay lượn trên trời cao không cẩn thận bị đá bắn trúng, phát ra từng trận rít gào thảm

thiết. Một đám mới vừa rồi còn ở giữa không trung điều võ dương oai, giờ phút này giống như chim sợ cành cong, đồng loạt vỗ cánh bay đi.

Động tĩnh thật lớn kia khiến cho mọi người không nhìn được mà xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy Huyền Linh Thú màu đen đang vỗ vỗ cặp cánh khổng lồ bay đến, uy áp siêu cường khiến cho đám lính đánh thuê lập tức biến sắc. Bọn họ cho rằng lại có thêm một tên địch nhân cường đại khác tới, bơi vạy vội vàng lấy vũ khí ra, chuẩn bị cho một tràng ác chiến!

Nhưng khi thấy Mặc Liên đang chậm rãi bước ra, bọn họ không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Chương 601: Ta dẫn người đi (9)

Mặc Liên?

Mặc Liên của Quang Diệu Điện.

Lần này bọn họ cùng Quang Diệu điện hành động, cho nên Mặc Liên cũng coi như là người một nhà đi? Vậy hẳn không phải là địch nhân, mà là người bên mình rồi!

Đồng bạn mạnh mẽ như vậy, vừa xuất hiện đã khiến cho đám hung thủ tránh lui, vậy hành trình kế tiếp của bọn họ sẽ càng thêm an toàn.

Nghĩ đến đây, vài tên lính đánh thuê vốn không có ấn tượng gì tốt đối với Quang Diệu Điện cũng trở nên khách khí hơn: “Mặc Liên các hạ, người cùng chúng ta đi ra ngoài đi, Hồng Liên các hạ cùng Mạnh Kỳ Thiên các hạ có lẽ cũng đã đi ra ngoài rồi đó.”

Cái đề nghị này gần như chính là tiếng lòng của mọi người, nếu là lúc bình thường, những người này căn bản sẽ không hợp tác với người của Quang Diệu Điện, đặc biệt là trong tình huống Hồng Liên có mặt!

Tuy Mặc Liên tính tình lạnh lùng, nhưng hẳn cũng không có làm ra chuyện tình gì khiến người khác khó chịu, bởi vậy mọi người đều nguyện ý hợp tác với hắn.

Chỉ tiếc, Mặc Liên bên này căn bản không thèm để ý tới lời nói của

người nọ, hấn ngẩng đầu lên, tựa hồ đang chờ Huyền Linh Thú nói cho hắn biết vị trí của hai người kia.

Thần sắc trên mặt của những tên lính đánh thuê này lập tức trở nên khó coi, bọn họ thầm nghĩ quả nhiên là người của Quang Diệu Điện, đều ngạo mạn vô lễ như vậy!

Ngay khi nhìn thấy Mặc Liên, Phong Liên Dực vội vàng bước nhanh về phía trước, có ý muốn ngăn Hoàng Bắc Nguyệt lại, nào ngờ chỉ mới đi được nửa đường thì lại nghe Thiên Đại Đông Nhi quát to một tiếng, trong thanh âm mang theo ý không cam lòng!

“Ta không tin ngươi vĩnh viễn mạnh như vậy!” Nói xong, ánh sáng màu vàng đất chợt lóe, quang mang bén nhọn của bảo kiếm tản ra, Cự Tê Giáp Long cũng rống to một tiếng, từ trong cát vàng chui ra ngoài.

Cái đuôi to lớn quét qua, đám lính đánh thuê thấy vậy đều lui về phía sau, thanh âm mắng chửi cũng tuôn ra không ngừng.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay đè lên lồng ngực đau nhức, lùi lại một bước, phần vải trước ngực đã bị bảo kiếm rạch ra một lỗ, nàng cau mày, khoe miệng dưới mặt nạ lại lần nữa tràn ra một tia máu tươi.

Thiên Đại Đông Nhi không chút chần chừ, bảo kiếm trong tay vẽ thành một đoàn ánh sáng mờ ảo, giống như đã hợp thành một thể cùng với Cự Tê Giáp Long. Hai người (thú) đồng thời phát động công kích, cánh tay của Cự Tê Giáp Long tương đối dài hơn, bởi vậy nó lập tức duỗi tay, ý đồ tóm gọn Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng mình thoái lui, một đoàn liệt diễm đột nhiên bùng lên trên thân thể của Cự Tê Giáp Long, làm xong động tác này, khí huyết trong lồng ngực của nàng như muốn sôi trào, hai

đầu gối mềm nhũn, cộng thêm việc nàng sơ ý bước vào cát lún, trong nháy mắt nửa bắp chân đã bị vùi lấp.

Cát lún này không giống với cát lún bình thường, năng lực cắn nuốt của nó phi thường lợi hại, bốn phương tám hướng đều xuất hiện áp lực cực lớn, giống như có vô số cánh tay nắm chặt lấy cẳng chân nàng không buông!

Trận chiến cùng Huyền Xà Âm Hậu đã làm nàng vô cùng mệt mỏi, hiện tại lại phải cùng Đông Lăng đối chiến, hối hận cùng áy náy nhiều năm xông lên đầu, khiến nàng càng không có khí lực tiếp tục chiến đấu.

Nhận thấy được sự tức giận cùng hận ý của Đông Lăng, nàng chỉ muốn bị đồng cát vàng này vùi lấp...

Thiên Đại Đông Nhi một kiếm đâm ra, giống như đã mưu đồ từ lâu, vô số tâm huyết chính là vì giờ khắc này!

Mặt nạ quý trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt bị chém thành hai nửa, Đông Lăng nắm giữ lực đạo rất tốt, chỉ khiến mặt nạ nứt ra, còn gương mặt nàng thì không có chút thương tổn.

Gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ trong nháy mắt bại lộ, con người sáng lấp lánh tựa như ánh sao sớm, da thịt trắng mịn như gôm sứ, ngay cả nửa điểm tỳ vết cũng không có.

Đôi môi tái nhợt đang mím chặt lộ ra một tia mệt mỏi, mi tâm ẩn chứa một cỗ khí tức ung dung đại khí, hoa quý ưu mỹ không cách nào che dấu.

Thiên Đại Đông Nhi mở to hai mắt nhìn, cho dù trong lòng nàng đã sớm nhận định, thế nhưng thời điểm tận mắt chứng kiến, trái tim

nàng vẫn phải chịu đả kích rất lớn, biểu tình trên mặt cũng lập tức
động lại.

Chương 602: Ta dẫn người đi (10)

Mặc dù đã bị mệnh lệnh của Hoàng Bắc Nguyệt áp chế, thế nhưng khi nhìn thấy chủ nhân của mình bị vùi lấp trong cát lún, mặt nạ còn bị đối thủ phá hủy, Băng Linh Huyền Diệu rốt cục không nhịn được nữa, một tiếng phượng hét vang lên, nó đã từ không gian Linh thú bay ra.

Âm hàn chi khí từ trên người siêu cấp Linh thú bộc phát, trong nháy mắt đã bức Thiên Đại Đông Nhi lui lại vài bước! Truyện được copy tại dachivu.wordpress.com

Băng Linh Huyền Diệu đứng trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, dùng mắt đối mắt với Cự Tê Giáp Long! Một màn này khiến cho đám lính đánh thuê kinh hãi, trong nháy mắt Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện, trên đầu bọn họ như có một đạo lôi điện xẹt qua. “Băng Linh Huyền Diệu? Trời ạ, không ngờ thật sự là Băng Linh Huyền Diệu! Đây là một trong Ngũ Linh – Băng Linh Huyền Diệu đấy!” Bởi vì phía trước còn có Thần thú, cho nên Ngũ Linh cũng không được tính là mạnh nhất, nhưng dù vậy, những Linh thú có thể xếp vào hàng ngũ Ngũ Linh kia đều là những cá thể có năng lực cực mạnh. “Chẳng lẽ người kia chính là Hí Thiên các hạ! Là Hí Thiên các hạ năm năm trước đã từng xuất hiện qua ở Nam Dục Quốc?!” Trong liên minh có không ít lính đánh thuê là người của Nam Dục Quốc, bọn họ vừa liếc mắt một cái đã lập tức nhận ra Băng Linh Huyền Diệu, ánh mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời trở nên nghiêm nghị, tôn kính hơn! Bên này nhao nhao ồn ào, còn bên kia, Huyền Linh Thú cường hãn vốn đang muốn tiến lên cũng lập tức ngừng lại, biểu tình quái dị quay đầu nhìn thoáng qua khuôn mặt không chút biểu cảm của Mặc Liên. Mặc

Liên chậm rãi ngẩng đầu, sát khí trên mặt vẫn chưa tan hết, âm trầm lạnh lẽo, hiển nhiên hẳn hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra.
Dạ Chi Vũ

Sự xuất hiện của Băng Linh Huyền Diệu cơ hồ đã khiến cho mọi người chấn kinh, nhưng người khiếp sợ nhất không phải là Thiên Đại Đông Nhi, mà là Cự Tê Giáp Long đang bị liệt diễm đốt cháy. Nó liên tiếp lui về phía sau, trong miệng phát ra thanh âm “ô ô” tràn ngập thống khổ. Thiên Đại Đông Nhi cắn chặt răng, tay nắm chặt bảo kiếm, hô to một tiếng: “Hoàng Bắc Nguyệt!”, sau đó nàng phi thân lên không trung, hoàn toàn không thèm để ý đến Băng Linh Huyền Diệu phía trước, trong đầu chỉ khur khur ôm lấy ý niệm giết chết Hoàng Bắc Nguyệt! Ba chữ “Hoàng Bắc Nguyệt” này như một tảng đá lớn rơi xuống hồ, “Hoàng”, đây là quốc họ của Nam Dục Quốc, trừ hoàng tộc chính thống ra, ai cũng không có tư cách dùng cái họ này! Mà Hoàng Bắc Nguyệt, chính là Bắc Nguyệt quận chúa của Phủ Trưởng Công Chúa, năm năm trước mất tích. Hoàng đế Nam Dục Quốc cũng vì chuyện này mà tuyên bố cáo thị, ai có thể tìm được Bắc Nguyệt quận chúa thì sẽ đạt được phần thưởng là nghìn lượng hoàng kim và được phong tước vị! Cho nên cái tên này đối với đám lính đánh thuê mà nói chính là sấm nổ bên tai! Nhưng có ai nghĩ đến, vị Bắc Nguyệt quận chúa từng bị coi là phế vật kia lại chính là chủ nhân của Băng Linh Huyền Diệu, là cao thủ thần bí danh tiếng một thời ở Nam Dục Quốc – Hí Thiên. Hơn nữa, bây giờ nàng còn là một tên Luyện Dục Sư! Vừa là Triệu Hoán Sư, vừa là Luyện Dục Sư, loại thiên tài trăm năm khó gặp này sao lại bị lan truyền là phế vật đây? Người Nam Dục Quốc quả thật là một đám có mắt không trông! Huyền Linh Thú quay đầu lại nhìn Mặc Liên, nhưng nó vừa mới quay đầu đã thấy Mặc Liên đột nhiên ngẩng đầu lên. Nó chưa kịp nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn thì hắn đã biến mất! Động tác kia ngay cả lôi điện cũng không đuổi kịp, ngay khi Thiên Đại Đông Nhi vừa ra tay, hắn đã xuất hiện trước mặt nàng, đưa tay chộp một cái, bảo kiếm của Thiên Đại Đông Nhi lập tức bị bẻ gãy thành hai nửa. Hắn cũng

không dừng lại, một chưởng lại đánh ra, vô cùng chuẩn xác nhắm đến vị trí trí mạng của nàng – trái tim. Ở trước mặt Mặc Liên, Thiên Đại Đông Nhi gần như không có khả năng phản kháng, dưới sự chênh lệch quá lớn về thực lực, Mặc Liên muốn giết chết nàng cũng đơn giản như bóp chết một con kiến vậy! dachivu

“Không nên thương tổn nàng!” Trái tim Hoàng Bắc Nguyệt giật thót, dưới tình thế cấp bách, nàng vội vàng ngưng tụ một đạo băng nhận đánh tới. Cũng may động tác của Mặc Liên rất nhanh, thân hình chợt lóe đã có thể tránh được, nhưng trên gương mặt hấn lại mang theo thần sắc kinh hoàng luống cuống, giống như một đứa trẻ làm sai sợ bị mắng vậy.

Chương 603: Ta dẫn ngươi đi

(11)

Tuy mu bàn tay bị băng nhọn cắt chảy máu, nhưng hắn vẫn rất nghe lời, không hề công kích Thiên Đại Đông Nhi tiếp, chỉ là sát khí trên người không chút tiêu tán, vẫn tràn ngập tính uy hiếp.

Thiên Đại Đông Nhi ngẩn ra, thời điểm nhìn thấy Mặc Liên, sắc mặt của nàng có chút thay đổi. Tên Mặc Liên này, nàng nhớ rất rõ... Sau năm năm, thực lực của hắn vẫn mạnh như thế, chỉ là, tính tình lại càng giống một đứa trẻ không hiểu chuyện. Nhớ lại một chương vừa nãy của Mặc Liên, trong lòng nàng vẫn còn sợ hãi, nếu không có Hoàng Bắc Nguyệt ngăn cản, chỉ sợ nàng đã trở thành vong hồn dưới tay hắn! Tại sao lại ngăn cản? Thiên Đại Đông Nhi kéo chiếc khăn đen che mặt xuống, đôi môi nhẹ run rẩy, thẳng thắn đối mặt với Hoàng Bắc Nguyệt: “Tại sao ngươi lại ngăn cản?” “Ta không muốn ngươi chết.” Hoàng Bắc Nguyệt đang được A Tát Lôi kéo ra khỏi vùng cát lún, sắc mặt so với vừa rồi càng thêm tái nhợt, trong ngực là một mảnh phiến giang đảo hải, nhưng ngữ khí lại vô cùng bình thản. Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng cười rộ lên: “Ngươi mà lại không muốn ta chết?” “Tại sao ta lại muốn ngươi chết đây, ngươi chết rồi, ai sẽ chiếu cố cho Tiểu Hồ với Chi Chi.” Nàng vừa nói xong, Tiểu Hồ cao lớn đã đi tới đứng bên người Hoàng Bắc Nguyệt, nâng mắt nhìn Thiên Đại Đông Nhi. Dường như Tiểu Hồ rất có thiện cảm với gương mặt này, nó thậm chí còn nghiêng đầu sang một bên, nhỏ giọng “ô” lên một tiếng. Hốc mắt Thiên Đại Đông Nhi trong nháy mắt đỏ bừng, ký ức ngày xưa lập tức ùa về, những hình ảnh rõ ràng đấy làm cho nước mắt của nàng không ngừng chảy ra. “Ngươi không hề để ý tới sống chết của ta, nếu quan tâm, ngươi cũng sẽ không bỏ mặc ta một mình như thế.” Thiên Đại Đông Nhi nghẹn ngào hô lớn, thanh âm

mang theo hận ý đánh sâu vào tinh thần của Hoàng Bắc Nguyệt. Trong lòng xẹt qua một tia áy náy, Hoàng Bắc Nguyệt mấp máy môi vài lần, nhưng một chữ cũng không thốt ra được. Thiên Đại Đông Nhi sai bước đi về phía nàng, tuy không dám ra tay cản trở nữa nhưng Mặc Liên vẫn cố chấp bám sát theo nàng, giống như sợ nàng sẽ ra tay tổn thương Hoàng Bắc Nguyệt. “Tại sao lại không đi tìm ta? Người thậm chí còn không thèm đi tìm ta!” “Ta cho rằng người đã chết.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng, trong thanh âm cũng mang theo một tia ghen ngào. Năm đó nàng tin tưởng lời nói của Linh Tôn, nghĩ rằng đã hoàn toàn hết hy vọng, dù gì Đông Lăng cũng bị con Cừu Đầu Điều hung tàn bắt đi lâu như vậy, trong lòng nàng cũng không dám ôm hy vọng gì, bởi vậy mới không đi tìm. Nếu như lúc ấy Linh Tôn nói với nàng vẫn còn một tia hy vọng, vậy cho dù có phải liều cái mạng này, nàng cũng sẽ mang Đông Lăng trở về! Bởi vì, Đông Lăng luôn toàn tâm toàn ý tin tưởng nàng! Đông Lăng từ nhỏ đã làm bạn với Hoàng Bắc Nguyệt, cũng vì nàng chịu biết bao nhiêu đau khổ, cho dù trái tim nàng làm bằng sắt, nàng cũng không thể thấy chết mà không cứu! Thiên Đại Đông Nhi đứng trước mặt nàng, khuôn mặt thanh tú bị nước mắt làm cho ướt đẫm, tầm mắt mờ lung, nhưng dù vậy, nàng vẫn thấy rõ trong mắt của Hoàng Bắc Nguyệt cũng lấp lánh ánh nước. Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ khóc ư? Hoàng Bắc Nguyệt che mặt, sụt sịt mũi, khàn giọng nói: “Thực xin lỗi...” “Nhiều năm trôi qua, mỗi lần nhớ tới bóng lưng lúc rời đi của người, ta lại càng hận người. Người có biết không, lúc ấy chỉ cần đi thêm vài bước nữa, người đã có thể nhìn thấy ta rồi...” Thiên Đại Đông Nhi khóc rống lên, đầu gối mềm nhũn, quỳ rạp trên mặt đất. Hoàng Bắc Nguyệt đặt tay lên trán, nhắm mắt lại, hốc mắt vẫn nóng rực lên, vừa chua xót lại vừa đắng chát, giờ phút này, sự hối hận của nàng so với năm năm trước lại càng nhiều hơn. “Người hận ta là đúng, nhiều năm như vậy nếu không có người che chở, có lẽ ta đã sớm chết rồi, vậy mà ta lại không thể bảo hộ người, bởi vậy, người đối xử với ta như thế nào cũng đúng cả.”

Chương 604: Ta dẫn người đi (12)

Ta dẫn người đi (12) Editor: Mặc Tử Liên Beta: Mặc Quân Dạ Hoàng
Bắc Nguyệt phát phát tay với người bên cạnh, ý bảo bọn họ rời đi:
“Đây là trận chiến giữa ta và nàng, người khác đừng nhúng tay vào!”

“Vương?” Cát Khắc nóng nảy nói: “Trên người người còn có thương tích, bây giờ mà chiến đấu với nàng thì rất không công bằng, cứ chờ dưỡng thương tốt trước đã...” Mấy người bọn họ cũng không biết Đông Lăng, đương nhiên chỉ một mực ủng hộ vương của mình. Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay ngăn cản: “Không cần nhiều lời!” Vừa nói vừa chậm rãi đi về phía Thiên Đại Đông Nhi. Một cái bóng đen thoáng qua, con đường phía trước lập tức bị cản trở, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, có chút hoảng hốt nói: “Mặc Liên các hạ?” “Mặc.” Mặc Liên sửa lời nàng, hẳn không thích cách gọi xa lạ như vậy. Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra nụ cười nhợt nhạt: “Đây là chuyện tình giữa ta và Thiên Đại các hạ, ta không muốn bất kì kẻ nào nhúng tay vào!” Mặc Liên lắc đầu, thần sắc có chút ngưng trọng: “Nguy hiểm.” Hoàng Bắc Nguyệt có chút khó hiểu. Thời gian nàng ở chung với Mặc Liên cũng không lâu, tuy biết cách nói chuyện của hắn không giống với người bình thường, nhưng ít nhất bản thân nàng vẫn hiểu được hai ba câu, nhưng giờ phút này, nàng hoàn toàn không hiểu cái nguy hiểm mà hắn nói tới là gì. Là việc nàng trọng thương nhưng vẫn đánh với Thiên Đại Đông Nhi nguy hiểm, hay là nơi này nguy hiểm? Nàng vừa định mở miệng hỏi, Mặc Liên đã nắm lấy tay nàng: “Dẫn người đi.” (Dạ: ngọt, ngọt chết người a~, tiểu Mặc, *giơ tay* người nắm tay ta này TT^TT) Hành động của thiếu niên quý dị này khiến cho mọi người ngẩn ra, rõ ràng vừa rồi còn đằng đằng sát khí, sao bây giờ lại giống như một con cún nhỏ, thân mật lượn lờ quanh

Hoàng Bắc Nguyệt đây? Á Tát Lôi không hề có thiện cảm gì đối với người của Quang Diệu Điện, thấy Mặc Liên hành động như vậy, hẳn khó chịu nói: “Này này! Nam nữ thụ thụ bất thân nha, người mau bỏ tay ra!” Mọi người thiếu chút nữa không nhịn được mà bật cười, Hoàng Bắc Nguyệt lại càng câm nín. Cái tên Á Tát Lôi này, không biết nói chuyện thì thôi đi, còn bày đặt ăn nói lung tung, lời này nói ra, nàng có cảm giác như mình là thiếu nữ đường hoàng bị Mặc Liên đùa giỡn vậy. Mặc Liên đương nhiên không hiểu cái gì gọi là “nam nữ thụ thụ bất thân”, đã nắm được tay của Hoàng Bắc Nguyệt, hẳn tuyệt đối sẽ không buông ra, nghe xong lời này, tay hắn lại càng siết chặt! Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, nàng cũng không phải là thiếu nữ nhu nhược, nhưng lực tay của Mặc Liên cũng không khỏi quá mạnh đi, đầu khớp xương của nàng gần như muốn nứt ra rồi. “Mặc Liên, buông tay!” Nàng cũng không muốn bị hắn bóp gãy xương, ngờ ngờ ngác ngác lại có thêm một vết thương mới đâu. “Mặc.” Mặc Liên cúi đầu nhìn nàng, vẫn hết sức kiên trì cố chấp, hẳn sẽ không buông tay, đến chết cũng không buông tay! Người khác bảo hắn buông tay, nhưng tại sao ngay cả nàng cũng muốn bảo hắn buông tay? Hắn không nhìn thấy nàng, buông tay, hẳn sẽ không thấy nàng được nữa! “Được rồi, Mặc, người buông tay ra có được không? Tay của ta đau.” Thật ra là rất đau! Cánh tay Mặc Liên thoáng cứng đờ, sau đó chậm rãi buông ra. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy lập tức rút tay về, trong lúc nàng tưởng đã có thể tự do, không ngờ Mặc Liên lại nhanh chóng chụp lấy ống tay áo của nàng. Nằm ở đây, nàng sẽ không đau nữa! (Dạ: đáng yêu, siêu cấp đáng yêu mà) Hoàng Bắc Nguyệt ngờ ngẩn, sau đó có chút dở khóc dở cười, người chung quanh cũng bắt đầu dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn nàng, giống như đang muốn hỏi: Này, người đã làm ra chuyện tình không thể tha thứ gì đối với người ta rồi hả, khiến cho một thiếu niên tốt không muốn rời bỏ người? (Dạ: ta chết cười với cái đám lính đánh thuê xung quanh:))) Hoàng Bắc Nguyệt chớp chớp mắt, nàng... hình như nàng đâu có làm chuyện tình gì không thể tha thứ đâu? Vốn nàng muốn cùng Thiên Đại Đông Nhi đánh một trận, nào ngờ lại bị Mặc Liên nháo lên phá hỏng, hơn

nữa đường như mọi người đều đã quên chuyện này, ánh mắt đều nhìn về phía Mặc Liên và Hoàng Bắc Nguyệt, không biết hai người này muốn giải quyết chuyện tình đó như thế nào. Hoàng Bắc Nguyệt giống như một tên nam tử phụ tình, dưới vô số ánh mắt đang đánh giá mình, vô tội sờ sờ cái mũi, sau đó nói: “Mặc, người vừa mới nói nguy hiểm, đấy là có ý gì?”

Chương 605: Ta dẫn người đi (13)

“Ma thú.” Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt đại biến, vội vàng quay đầu liếc nhìn Phong Liên Dục. Phong Liên Dục vốn đang nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm lấy ống tay áo Hoàng Bắc Nguyệt của Mặc Liên, trong lòng có chút suy nghĩ, nhưng vừa nghe được lời này, hấn cũng lập tức ngẩng đầu lên.

Hai người nhìn nhau một cái, đều hiểu ý tứ của đối phương. Là ma thú thủ hộ, bọn nó đã bị kinh động rồi! Động tĩnh Vừa rồi của Mặc Liên ở trong Tu La Thành quá lớn, uy áp của Huyền Linh Thú đủ để thức tỉnh đám ma thú thủ hộ kia! “Mau rời khỏi nơi này!” Phong Liên Dục trầm giọng nói. Đám lính đánh thuê kia không hề biết ma thú là cái gì, vẻ mặt tràn ngập tò mò, cũng không cảm thấy có gì là quá nghiêm trọng cả. “Tề vương điện hạ, ma thú là cái gì? Dù gì chúng ta cũng có hai con Thần thú ở đây mà!” Tiểu Hồ cùng Huyền Linh Thú đều là Thần thú, đặc biệt là Huyền Linh Thú, nó lợi hại đến mức có thể xưng vương xưng bá trên Tạp Nhĩ Tháp đại lục! “Thì ra trên đời này thật sự có ma thú!” Thủ lĩnh Thượng Quan Vô Vân của đoàn lính đánh thuê đứng đầu đại lục – đoàn lính đánh thuê Phệ Diễm – biểu tình ngưng trọng nói. Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Thượng Quan Vô Vân, chờ hấn giải thích, nhưng dường như hấn không hề có ý định này, chỉ hướng Phong Liên Dục hỏi: “Tề vương điện hạ, ma thú của Tu La Thành là cấp mấy?” “Ma thú bị kinh động chính là ma thú thủ hộ của Tu La Thành, bọn nó đã tiến hóa đến cấp bảy.” Phong Liên Dục nói. Thượng Quan Vô Vân cũng hít vào một hơi khí lạnh, vội vàng nói: “Chúng ta mau mau đi ra ngoài, nếu không sẽ không kịp mất!” Phong Liên Dục gật đầu, cất giọng nói với mọi người: “Các vị, chuyện tình liên quan tới ma thú, sau khi ra ngoài ta

sẽ giải thích cho mọi người, hiện tại nơi này không thích hợp ở lâu, chúng ta mau rời đi.” Đám người của liên minh lính đánh thuê đều vì bội phục cách làm người của Tề vương nên mới theo hấn tiến vào Tu La Thành, thấy hấn bảo chuyện này rất nghiêm trọng, bọn họ đương nhiên không chút hoài nghi, lập tức rối rít rời đi. Phong Liên Dực đi tới, đầu tiên là liếc Mặc Liên vẫn đang nắm chặt ống tay áo của Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó mới nhìn sang nàng. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cũng chỉ có thể nở nụ cười bất đắc dĩ. “Mặc Liên các hạ, Huyền Linh Thú của ngươi và Ma thú thủ hộ là đối thủ ngang tài ngang sức, liệu ngươi có thể ở lại đoạn hậu (ngăn cản phía sau) được không?” Phong Liên Dực ôn nhã nói với Mặc Liên, trong con ngươi màu tím còn hàm chứa nụ cười ôn nhuận nhàn nhạt. Thật là quân tử khiêm nhường. (Dạ: là tại ta hoa mắt hay sao mà ta lại cảm thấy Dực ca đang lộ ra cái đuôi cáo vẫy vẫy, ta cảm giác đây là trắng trợn trả thù a:))) Nhưng Mặc Liên lại không thêm chừa cho hấn chút mặt mũi, Phong Liên Dực bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn ngoài việc nhìn sang Hoàng Bắc Nguyệt. Hiếm khi nhìn thấy loại người nam nữ thông sát, già trẻ lớn bé đều không tha như Phong Liên Dực đá trúng tấm sắt, lại nhìn thấy biểu lộ bất lực trên mặt hấn, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi cười rộ lên. Nàng đột nhiên cảm thấy cái tên Mặc Liên này cũng là một người rất đáng yêu! (Dạ: cái đoạn Bắc Nguyệt miêu tả Dực ca làm ta cười muốn tắt thở mà) “Mặc, ngươi có thể giúp chúng ta đoạn hậu được không?” Nàng cười hỏi. Yêu cầu của nàng, Mặc Liên đương nhiên sẽ không cự tuyệt, hấn gật đầu một cái, sau đó xoay người kéo tay nàng rời đi. Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt, nàng cũng không có nói muốn cùng hấn đoạn hậu mà! Trên mặt Phong Liên Dực lúc này cũng lộ ra nụ cười như gió xuân, hấn rất ít khi nhìn thấy biểu cảm không biết nên ứng đối thế nào của Hoàng Bắc Nguyệt như bây giờ. (Dạ: ta biết hai người tại sao yêu nhau rồi =_=) Cái tên Mặc Liên này... Con ngươi của Phong Liên Dực hơi lóe lên, tình cảm mà Mặc Liên dành cho Nguyệt tựa hồ có chút không đúng, thứ tình cảm này cơ hồ không hề che giấu, từ trên người hấn nhiệt liệt tản mát ra. “Nguyệt, nàng còn đang bị

thương, tốt nhất là đi theo ta đi.” Phong Liên Dực nhẹ nhàng nắm lấy tay của Hoàng Bắc Nguyệt, muốn đem nàng kéo qua. Sắc mặt Mặc Liên khẽ biến, đằng đằng sát khí ngẩng đầu lên, bàn tay đang nắm ống tay áo chợt chuyển lên nắm lấy cổ tay của nàng, tránh cho việc nàng bị kẻ khác cướp đi! Trong thoáng chốc, sát khí lạnh lẽo bắt đầu bốc lên từ thân thể của hai đại nam nhân, chỉ là sát khí của Mặc Liên có xu hướng âm hàn quý dị, còn của Phong Liên Dực lại lộ ra một loại phong độ nhẹ nhàng, ôn nhã như ngọc, thế nhưng trong đôi con ngươi màu tím đã bắt đầu xuất hiện một vòng nước xoáy nguy hiểm.

Chương 606: Ta dẫn người đi (14)

Hai người đối nghịch lẫn nhau, cho dù Mặc Liên không nhìn thấy gì, nhưng giác quan của hắn lại rất nhạy bén, biết người này muốn cướp Nguyệt đi, hắn sao có thể cho phép đây?

Huyền Linh Thú giống như tử thần phủ xuống thế gian, đôi mắt của nó nhìn chăm chăm vào Phong Liên Dục. Phong Liên Dục vẫn mang theo nụ cười thản nhiên, hoàn toàn không để ý gì đến Huyền Linh Thú. Cát Khắc cùng A Tát Lô hai mắt nhìn nhau, chợt A Tát Lô hít hít mũi, nói: “Không biết tại sao ta lại ngửi thấy một mùi hương lạ?” Cát Khắc ngây thơ hỏi: “Mùi gì?” A Tát Lô cau mũi nói: “Chua!” (Dạ: trời ơi:))) Khóe miệng Cát Khắc co quắp: “Người đừng có nói bậy! Tên Mặc Liên này làm sao có thể...” Tâm tư của Tề vương đối với Già Dạ Vương, bọn họ không cần suy đoán cũng biết rõ ràng, nhưng cái tên Mặc Liên suốt ngày giống như quỷ, âm trầm lạnh lẽo này, ai mà biết trong lòng hắn muốn cái gì chứ? “Sao lại không thể? Không tin thì người cứ đưa tay cho hắn đi, xem hắn có thèm kéo tay người không?” A Tát Lô đầu óc cơ trí, không hề ngu ngốc, hắn nhìn ra được cách Mặc Liên đối xử với Già Dạ Vương của bọn họ không hề giống với những người khác. Ngay cả Hồng Liên, hắn cũng không thấy Mặc Liên kéo tay nàng bao giờ! Cát Khắc cả giận nói: “Nói bậy! Ta là nam nhân!” A Tát Lô hắc hắc cười lên: “Lúng túng cái gì, ta chỉ là lấy ví dụ thôi. Ài, người nói xem, giữa Mặc Liên và Tề vương, ai lợi hại hơn?” Về mặt của Cát Khắc cũng trở nên nghiêm túc: “Ta chưa từng thấy Tề vương ra tay qua, đương nhiên không biết thực lực của hắn như thế nào. Hơn nữa ta có nghe nói thân thể của Tề vương không tốt, không thể tập võ, cho nên...” A Tát Lô nhướn nhướn mày: “Người không thể tập võ sẽ có khí thế mạnh như vậy sao?” “

Cái này...” Cát Khắc cũng không tiện nói thêm cái gì, dù sao cho đến bây giờ cũng chưa có ai thấy Phong Liên Dục ra tay, chỉ biết là hắn là Triệu hoán sư thuộc tính Phong, nhưng Triệu hoán thú của hắn là gì thì không ai biết. Tề vương này vô cùng thần bí, sau mười năm làm con tin ở Nam Dục Quốc trở về, chỉ bằng vài cái thế lực cũ là đã có thể ngồi lên chiếc ghế Tề vương, hơn nữa dưới tình huống Bắc Diệu Quốc còn chưa xác lập ra vị vua mới, hắn đã bắt đầu nhiếp chính rồi. Nếu không phải vì e ngại vị “mẹ đẻ” là Nhã hoàng hậu, Tề vương đã sớm lên ngôi hoàng đế. Nếu hắn không có thực lực, vậy làm sao có thể có được địa vị như ngày hôm nay? Ở thời đại lấy võ làm trọng này, hắn thật sự chỉ là vị Tề vương ôn nhã văn nhược giống như lời đồn bên ngoài sao? A Tát Lô thấy Cát Khắc bắt đầu rối rắm thì lập tức đổi đề tài, tặc lưỡi cười nói: “Thật ra thì ta rất là tò mò, nếu Mặc Liên các hạ cùng Tề vương đánh nhau, không biết vương của chúng ta sẽ giúp ai đây?” Cát Khắc vô cùng ngay thẳng nói: “Quang Diệu Điện là địch nhân của chúng ta, vương đương nhiên là phải giúp Tề vương rồi!” “Thật vậy sao?” A Tát Lô vô cùng hoài nghi, ánh mắt nhìn về Mặc Liên cùng Phong Liên Dục đang đối đầu gay gắt. Mặc Liên âm trầm, Phong Liên Dục cũng dần dần thu lại nụ cười. Hoàng Bắc Nguyệt bị kẹt ở giữa, Phong Liên Dục và Mặc Liên thì mỗi người một bên kéo tay nàng. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn xung quanh một lượt, sắc mặt càng ngày càng khó coi, nổi tức giận trong lòng cũng chậm rãi dâng lên. Hai người này đang chơi trò gì vậy? Lấy nàng để so đấu à? “Buông tay!” Hoàng Bắc Nguyệt quát lạnh, dùng sức đem hai tay rút về. Thấy nàng nổi giận, Phong Liên Dục vội vàng nói lỏng tay, dù tranh chấp cùng Mặc Liên, hắn cũng không muốn làm nàng mất hứng, hưởng chi năm năm trôi qua, thật vất vả mới có thể gặp lại nhau, nếu muốn thái độ của nàng không ác liệt như trước, hắn đương nhiên sẽ không cố ý đi chọc nàng. Nhưng Mặc Liên lại tương đối cố chấp, không chỉ không buông tay, lại còn nắm chặt hơn, gương mặt lộ ra vẻ nghiêm túc, đến chết cũng không buông!

Chương 607: Ta dẫn người đi (15)

Đôi mi thanh tú của Hoàng Bắc Nguyệt nhú chặt, đưa tay kéo bàn tay đang dùng sức siết chặt của hắn ra: “Người cũng rút ra cho ta!”

“Nguyệt?” Mặc Liên bị nàng ngăn lại, chợt có chút hốt hoảng. “Mặc Liên các hạ, nam nữ thụ thụ bất thân, xin tự trọng!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, sau đó không thèm đếm xỉa gì đến hai người nữa mà nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, chuyên tâm dưỡng thương. Phong Liên Dực sờ sờ cái mũi, xem ra nàng tức giận thật rồi... A Tát Lô đi tới, lặng lẽ cười nói: “Mặc Liên các hạ, Tề vương điện hạ, vương của chúng ta cũng không phải là nữ tử bình thường, các người xem nàng như hàng hóa mà tranh đoạt, nàng đương nhiên sẽ mất hứng.” Phong Liên Dực ôn nhã cười cười: “Đa tạ người đã nhắc nhở.” Mặc Liên vẫn không hiểu gì cả, nhưng nghĩ đến lời nói tràn ngập tức giận vừa rồi của Hoàng Bắc Nguyệt, hắn đoán có lẽ nàng không thích bị hắn kéo tay. Huyền Linh Thú sau lưng có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, quả nhiên tên này vẫn còn quá ngốc, trước mặt Tề vương ôn nhu tuyệt sắc lại càng không có năng lực cạnh tranh. Huyền Linh Thú phe phẩy cánh, nó cùng Mặc Liên tâm linh tương thông, giữa hai người (thú) rất ít khi trao đổi, nhưng lần này Huyền Linh Thú lại chủ động mở miệng trước: “Ta sẽ quan sát nàng, không để nàng rời đi.” “Mất hứng.” Mặc Liên lặng lẽ nói trong lòng. Huyền Linh Thú bất đắc dĩ thở dài nói: “Thật ra dáng vẻ của Hồng Liên giống nàng như đúc, sao người lại không thích Hồng Liên? Hồng Liên thích người, so với nàng còn nghe lời hơn.” Mặc Liên mím môi, nét mặt âm trầm, Huyền Linh Thú biết mình nói sai, khiến cho người này không vui rồi, nếu hắn thật sự nổi giận, vậy sẽ rất là đáng sợ, cho nên nó liền câm miệng không nói thêm gì nữa. Mặc Liên nhảy lên

lưng Huyền Linh Thú, Huyền Linh Thú lập tức mang hấn bay về phía sau để đoạn hậu. Thấy Mặc Liên cuối cùng cũng chịu rời đi, Phong Liên Dực từ từ đi về phía Băng Linh Huyền Diệu, ngẩng đầu nhìn thiếu nữ lãnh khốc đang ôm hai tay ngồi trên lưng chim. “Tức giận?” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt liếc hấn một cái, trong ánh mắt lộ ra ý tứ: “Chớ chọc ta!” Phong Liên Dực gật đầu một cái, hấn biết nàng đang khó chịu, cần được an tĩnh, bởi vậy không nói hai lời liền đi về phía đám lính đánh thuê, nói cho bọn họ biết cách rời khỏi Hung Thổ Ngục. Làm xong hết thầy, hấn liền quay đầu lại. Hoàng Bắc Nguyệt vẫn giữ nguyên tư thế lãnh khốc ngồi trên lưng của Băng Linh Huyền Diệu, mà ở phía sau, Cự Tê Giáp Long đang chậm rãi đi tới, Thiên Đại Đông Nhi đang đứng trên bả vai nó, từ từ đến gần nàng. Trong Hung Thổ Ngục bão cát tung bay, tóc của hai thiếu nữ cũng theo đó mà bay múa. Thiên Đại Đông Nhi thấp giọng nói: “Năm năm, người vẫn như cũ.” Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch môi mỉm cười: “Còn người lại thay đổi.” Thiên Đại Đông Nhi hung hăng nắm lấy giáp xác cứng rắn của Cự Tê Giáp Long, cười lạnh: “Thật ra, người thay đổi chính là người, trước đây người không hề lãnh huyết vô tình như vậy, cho dù hèn yếu nhất gan, nhưng lòng của người lại rất ấm áp.” “Nếu còn giữ tính cách đó, ta sẽ không có cách nào sống sót!” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, trong con người trong suốt mang theo một tia kiên định chưa từng dao động: “Nếu ta vẫn là ta của ngày trước, ta làm sao có thể báo thù cho mẫu thân, làm sao có thể sống sót trên đại lục này!? Giữa thiên địa vô tâm vô tình này, chẳng lẽ ta phải thuận theo nghịch cảnh hay sao?” Hốc mắt Thiên Đại Đông Nhi lại một lần nữa đỏ lên, đôi môi rung động: “Tiểu...” “Thiếu cung chủ!” Hai hắc y thiếu nữ từ phía sau nhanh chóng chạy tới: “Quốc sư đại nhân đã thuận lợi thoát khỏi Tu La Thành, người sẽ ở bên ngoài tiếp ứng cho thiếu cung chủ!” “Biết rồi.” Sắc mặt Thiên Đại Đông Nhi bỗng trở nên lạnh lùng, giống như có một tầng băng sương phủ lên vậy.

Chương 608: Ta dẫn người đi (16)

Nhìn thấy trên mặt nàng không có khăn che mặt màu đen, hai hắc y thiếu nữ có chút kinh ngạc, khi nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu to lớn kia, hai người lại càng lấy làm kinh hãi.

“Băng Linh Huyền Diệu!” Hai người cùng nhìn về phía Thiên Đại Đông Nhi, chờ nàng giải thích, nhưng nàng lại không hề có ý định này, sau khi nhìn thoáng qua bọn họ một cái, nàng liền khống chế Cự Tô Giáp Long rời đi. Hai đệ tử Thánh Huyết cùng nhìn nhau, rồi lại nhìn Băng Linh Huyền Diệu, tầm mắt dần dần dời lên trên, rốt cục cũng nhìn thấy một thiếu nữ đang đứng trên lưng Băng Linh Huyền Diệu. Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, lạnh lùng liếc bọn họ một cái, khi nhìn thấy mặt nàng, hai đệ tử nhất thời bật thốt: “Hồng... Hồng Liên...” Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, cũng không quản hai người đệ tử này nhận lầm nàng, chỉ chuyên tâm khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay về phía trước. Hai thiếu nữ Thánh Huyết Cung từ từ phục hồi tinh thần, thoáng thờ phào nhẹ nhõm nói: “Không nghĩ tới Hồng Liên của Quang Diệu Điện lại ở chỗ này.” “Hừ, Mặc Liên ở đây, Hồng Liên đương nhiên cũng ở đây rồi, hai cái người này thật là đáng ghét.” “Nhỏ giọng một chút, nếu để cho ả Hồng Liên kia nghe được thì cũng không phải chuyện tốt lành gì, nữ nhân kia cũng phải thứ dễ trêu.” “Nhưng vừa rồi hình như thiếu cung chủ đã cùng Hồng Liên nói chuyện. Bộ dáng thoát nhìn giống như đã quen biết nhau từ lâu.” “Đúng vậy, ta thấy hốc mắt của thiếu cung chủ có chút đỏ, giống như là vừa mới khóc xong vậy.” “Rốt cục là tại sao khóc nha?” “Loại chuyện như vậy chúng ta không cần quản nhiều, cứ trở về bẩm báo cho Quốc sư đại nhân là được, ngài ấy sẽ tự có quyết định của mình!” Hai người nói xong, liền nhanh chóng đuổi theo Thiên Đại

Đông Nhi ở phía trước. Trên lưng Cự Tê Giáp Long, Thiên Đại Đông Nhi quay đầu lại nhìn hai nàng một cái, trong con ngươi chột lóe lên quang mang âm lãnh. Hung Thổ Ngục rất gần với bên ngoài, thế nhưng nó chỉ có thể thông qua trận pháp đi vào mà thôi, không có đường đi ra. Vậy mà Phong Liên Dực lại biết đường ra khác, chỉ là đường này phải đi qua sào huyệt của hung điểu dưới vực sâu. Hai bên vực là vách núi cao đen nhánh, bên trên có vô số sào huyệt của hung điểu. Có rất nhiều chim non mới nở trong sào huyệt, khắp nơi trong vực sâu đều vang lên tiếng chim kêu ngao ngao vì đói bụng. Đám hung điểu lúc này công kích mọi người giờ phút này cũng đi theo tới đây, nhìn thấy đám người này dám tiến vào sào huyệt của mình, bọn nó tức giận kêu lên inh ỏi, trong đó, một con chim hung mãnh khổng lồ màu vàng đất vẫn một mực quanh quẩn trên đầu mọi người, chờ đợi thời cơ thích hợp sẽ phát động tấn công! Trong hàm răng bén nhọn liên tục tản ra mùi máu tanh, tính uy hiếp đủ để khiến người ta sợ vỡ mật! Có cao thủ cùng Linh thú cường đại đi theo đương nhiên không cần quá lo lắng, thế nhưng vài tên lính đánh thuê yếu ớt, chỉ mang theo ý đồ tới chiếm tiện nghi kia, vừa bị những con hung điểu kia nhìn chăm chăm đầy khiêu khích, bọn họ đã bị dọa sợ đến nỗi ôm đầu trốn chui như chuột. “Nguyệt Dạ các hạ, Nguyệt Dạ các hạ, ngài đã đáp ứng sẽ bảo hộ cho chúng ta!” Vài người đột nhiên từ trong đám đông hỗn loạn chạy đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, chật vật ôm đầu nhìn nàng. Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn, phát hiện người tới chính là đoàn trưởng Tông Nam của đoàn lính đánh thuê Thập Hồ, người mà nàng vô cùng chán ghét. Bọn họ đi theo chỉ để nhặt tiện nghi, không ngờ lại còn chưa chết! Có thể thấy được, mạng của bọn tiểu nhân luôn rất dài! “Chẳng phải các người còn chưa có chết sao?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng phun ra một câu, Cát Khắc cùng A Tát Lô thấy vậy lập tức cười lớn, chỉ vào hắn nói: “Muốn vương của chúng ta làm bia đỡ đạn cho các người hả, nằm mơ đi!” Sắc mặt Tông Nam lập tức chuyển thành màu đất, cắn răng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Người... người, không phải, là ngài, xin ngài hãy đại phát từ bi cứu chúng ta đi, chúng ta trên có mẹ già

tám mươi, dưới có con thỏ chưa dứt sữa, bọn họ đều chờ chúng ta trở về nuôi sống đó.”

Chương 609: Ta dẫn người đi (17)

“Đó là trách nhiệm của người, đâu có liên quan gì đến ta.” Hoàng Bắc Nguyệt vô tình nói, đã biết mình có mẹ già con nhỏ thì sao lại không chịu an phận ở nhà, tìm một công việc ổn định mà làm, đằng này lại còn dẫn người xông vào nơi nguy hiểm tìm cơ hội phát tài làm gì.

(Ân: phát tài = làm giàu.) Nếu hắn thật sự sợ sau khi hắn chết, già trẻ trong nhà không còn nơi nương tựa thì hắn sẽ không chạy tới nơi này, đem đầu đặt trên cổ mong kiếm được nhiều tiền! Sự đồng cảm của nàng chưa bao giờ sử dụng với loại người này! Tông Nam mặt như màu đất, mang theo người của mình lặng lẽ đi theo phía sau Băng Linh Huyền Diệu, ý đồ tìm kiếm một chút bảo vệ. “Lão đại, chúng ta làm sao bây giờ? Cái tên Nguyệt Dạ này so với tử thần còn độc ác hơn!” Tông Nam cắn răng, hung hăng nói: “Nàng bất nhân thì cũng đừng trách chúng ta bất nghĩa! Nếu phải chết, vậy mọi người cùng nhau chết!” “Lão đại, ý của người là...!” “Dẫn ma thú tới đây, để ta xem bọn họ làm như thế nào!” Tông Nam cúi đầu nhỏ ra một ngụm nước bọt, bộ dạng vô cùng dữ tợn. Đám thủ hạ lập tức biến sắc, sau đó sắc mặt của chúng cũng đồng loạt trở nên dữ tợn. Tuy rằng bọn họ đều là những tên lính đánh thuê có thực lực yếu ớt, nhưng bọn họ vào Nam ra Bắc đã nhiều năm, đi theo không ít đại dong binh đoàn, cũng gặp qua rất nhiều cảnh ngộ, lưỡi đao dính máu sớm đã thành thói quen! Hơn nữa, thành thật mà nói, bọn họ đều là một đám người không nhà không cửa, cái gì mà mẹ già con thơ, tất cả đều là lão Đại nói linh tinh! Loại lẳng tử như bọn họ không có số thành gia lập nghiệp, nhưng tình nhân ngược lại cũng có vài người! (Ân: thành gia lập nghiệp – có thể hiểu là cưới vợ sinh con, có sự nghiệp ổn định.) “Ta nghe theo lão đại, dù sao cũng chỉ có một con đường chết, nếu

có thể kéo theo đám cao thủ và đại nhân vật ở đây chết theo, vậy thì rất đáng giá!” Tông Nam lặng lẽ lấy ra vài thứ đồ từ trong cái nẹp giới cấp thấp, sau đó ném cho mấy người bọn họ, dùng tay làm ra vài thủ thế (dấu hiệu bằng động tác tay), sau đó hạ giọng nói: “Đi đi, đừng để cho người khác phát hiện.” Đám người nghe lệnh xong liền chia nhau ra hành động. ***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** “A Tát Lô, cái tên Tông Nam kia không phải là người dễ dàng chịu thua thiệt, người đi theo dõi hắn, đừng để cho bọn hắn làm ra chuyện mờ ám gì.” Hoàng Bắc Nguyệt ngoắc tay gọi A Tát Lô lên, phân phó vài câu. A Tát Lô gật gật đầu, thân hình giống như một trận gió nhanh chóng biến mất. Hoàng Bắc Nguyệt chau mày, vẫn có chút không yên lòng. Nàng là người luôn luôn thận trọng, hơn nữa thần kinh nhạy cảm, bởi vậy nàng mơ hồ cảm thấy được sẽ có chuyện gì đó xảy ra. “Vương, người làm sao vậy?” Cát Khắc thấy vẻ mặt nàng không đúng liền hỏi, vương của bọn họ là người phóng khoáng tự nhiên, trên mặt rất ít khi xuất hiện biểu tình nghiêm túc như vậy. Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, quay đầu lại nhìn thoáng qua vực sâu phía sau lưng. Hai bên vực sâu đều là vách núi, trên đó có rất nhiều hung điều cư ngụ, từng đôi mắt khát máu dữ tợn của bọn nó đang nhìn chăm chăm vào mọi người ở đây. “Cát Khắc...” Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng gọi Cát Khắc đến, nhưng chỉ kịp nói ra hai chữ, vực sâu to lớn đột nhiên rung lên một cái, nhưng rất nhanh đã yên tĩnh trở lại. Đám hung điều vốn đang đứng trên vách núi kêu gào cũng đột nhiên im bặt, ngay cả đám chim non đang khóc lóc đòi ăn cũng đều ngậm miệng lại. Yên tĩnh, một sự yên tĩnh khiến cho lòng người bất an! Mặc Liên đang ngồi trên lưng Huyền Linh Thú cũng ngẩng đầu liếc mắt nhìn về phía sau, sau đó nhẹ giọng mở miệng: “Đến (rồi)!” Mi tâm của Phong Liên Dực cũng nhíu lại, người bên cạnh thấy vậy cũng lập tức dừng lại, ngẩng đầu nhìn hắn, trong địa phương yên lặng đến mức quỷ dị này, Tề vương chính là người duy nhất mà bọn họ có thể dựa vào. “Tề vương điện hạ, có phải...” Thượng Quan Vô Vân của Phệ Diễm dong binh đoàn tiến lên hỏi. Phong Liên Dực gật đầu nói: “Thượng Quan thủ lĩnh, người cùng Vũ Văn Chiến đại nhân hãy đưa dong binh đoàn

tiếp tục đi về phía trước, tốc độ nhanh lên một chút.”

Chương 610: Ta dẫn người đi (18)

“Điện hạ, vậy người làm sao bây giờ?” Vũ Văn Chiến lo lắng hỏi, gia tộc Vũ Văn của bọn họ kiên quyết ủng hộ Tề vương, nếu như Tề vương xảy ra chuyện, vậy gia tộc bọn họ cũng không xong!

“Ta sẽ lập tức theo sau.” Phong Liên Dục nói xong, cũng không để ý mọi người ngăn cản mà đi vòng đến bên người Hoàng Bắc Nguyệt, ngẩng đầu nhìn nàng cười nói: “Lần này không có biện pháp rồi, xem ra chúng ta lại phải tiếp tục ở chỗ này kề vai chiến đấu.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, nhỏ giọng nói: “Thân là Tu La vương, ngay cả sủng vật nhà mình cũng quản không được!” Phong Liên Dục nghe xong bất đắc dĩ cười rộ lên: “Quan hệ giữa ta với con sủng vật đó không tốt lắm, nó ưa thích nữ nhân hơn, có lẽ sau này nên để nàng dạy dỗ nó.” “Ai muốn dạy dỗ nó?” Hoàng Bắc Nguyệt trừng mắt, tựa hồ chẳng thèm đoái hoài tới. Phong Liên Dục thở dài trong bụng, quả nhiên sau khi tức giận thì không nên trắng trợn dụ dỗ! Hắn vừa định mở miệng, A Tát Lô đã như một cơn gió chạy nhanh tới, vừa lo lắng vừa phẫn nộ nói: “Vương, người quả nhiên nói không sai, gã Tông Nam kia chính là một tên tiểu nhân vô sỉ hèn hạ! Không ngờ hắn lại dám dùng Khổng Tước Thảo giống cái trộn lẫn với vài loại dược liệu, dẫn dụ ma thú chạy về phía bên này!” Khổng Tước Thảo giống cái có thể tản mát ra loại mùi mà ma thú thích nhất, tương tự với Thôi Tình Tề (xuân dược). Mùi hương này có thể khiến cho bọn chúng hưng phấn, men theo mùi mà đến. Năm đó Hoàng Bắc Nguyệt chính là dùng Khổng Tước Thảo giống cái trực tiếp tiêu diệt Tứ Hải Dong Binh Đoàn! Không nghĩ tới hôm nay nhân quả báo ứng, dĩ nhiên lại có người dùng Khổng Tước Thảo giống cái đặt bẫy nàng! “Giới cho một tên Tông Nam!” Hoàng Bắc Nguyệt ngoan độc nói. Nàng luôn

xem thường loại tiểu nhân này nhất, nàng không giúp bọn hấn cũng không thẹn với lương tâm, nhưng nào ngờ bọn hấn lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy để hãm hại nàng, được lắm, nàng và bọn hấn chính thức kết thù kết oán! “Phong Liên Dục, chúng ta phải mất bao lâu nữa mới có thể đi ra ngoài?” “Một canh giờ!” Trong lòng Phong Liên Dục đã sớm tính toán thời gian hành động của bọn họ. “Ta khát!” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng mắng, một canh giờ ư, sau một canh giờ, bọn họ sớm đã bị ma thú thủ hộ xé thành mảnh nhỏ! Trong lúc hai người nói chuyện, chấn động lại lần nữa nổi lên, so với vừa rồi càng thêm kịch liệt. Vách núi bên trái đột nhiên rung lên, từng tảng đá bong ra rơi xuống, đám hung điểu chiếm cứ phía trên thấy vậy hoảng sợ, lập tức nhao nhao bay xuống, đám chim non còn chưa học bay thì không được may mắn như thế, bọn chúng trực tiếp rơi xuống mặt đất chết toi! Hung điểu nhìn về phía vách núi vừa sạt lở, trong miệng phát ra tiếng kêu to thê lương, cánh đập mạnh, bộ dáng như muốn đi liều mạng! Đột nhiên, vách núi đen nhánh trong nháy mắt biến thành màu lửa đỏ, lực lượng nóng rực lan tràn ra xung quanh, đám hung điểu một giây trước còn đang la hét inh ỏi đã lập tức bị đốt thành tro bụi! Một màn này thật sự quá dọa người rồi, ngọn lửa kia rất cực mạnh đến cỡ nào vậy? Cách một tầng vách núi thật dày mà vẫn có thể đem hung điểu có thuộc tính Thổ – thuộc tính nổi tiếng về năng lực phòng ngự đốt thành tro bụi! “Mau đi!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, vươn tay tóm lấy Phong Liên Dục, đem hấn kéo lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, sau đó nhanh chóng bay về phía trước. Bay một hồi, nàng mới sực nhớ Mặc Liên vẫn còn ở phía sau, tên kia mạnh mẽ lại thông minh như vậy, không biết có theo kịp hay không? Không nhìn thì thôi, vừa quay đầu lại nhìn, Hoàng Bắc Nguyệt gần như muốn hộc máu, chỉ thấy Mặc Liên căn bản không hề đi theo, ngược lại còn khống chế Huyền Linh Thú bay về phía vách núi màu lửa đỏ. Không phải đến bây giờ hấn vẫn còn để ý đến lời nói “muốn hấn đi đoạn hậu” của nàng đấy chứ!? Cái tên ngốc này sao lại không biết xem xét thời thế gì hết vậy? Loại thời điểm này đáng lý hấn chạy được xa bao nhiêu thì chạy xa bấy nhiêu, đằng này hấn vẫn ngu

ngốc muốn đi đoạn hậu!

Chương 611: Ta dẫn người đi (19)

“Mặc Liên!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, nhưng bên trong vực sâu lúc này chỉ toàn là tiếng rít gào của hung thú, Mặc Liên căn bản không nghe thấy được!

“Vương! Thực lực của Mặc Liên rất mạnh, hẳn sẽ không có việc gì đâu, hơn nữa hẳn ở phía sau đoạn hậu như vậy có thể giúp chúng ta trì hoãn được rất nhiều thời gian!” A Tát Lô hô to, đây là Mặc Liên của Quang Diệu Điện đó, nhìn bộ dáng dễ dàng kia của hắn, căn bản không cần bọn họ phải lo lắng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, trong đầu thoáng phân tích một chút, sau đó mới nói: “Các người đi trước đi, ta rất nhanh sẽ đuổi theo!” Nàng vừa nói vừa đem Tiểu Hồ triệu hoán ra.

Phong Liên Dực nói: “Ta đi với người!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái. Hiện tại thời gian cấp bách, không thể nói thêm gì, bởi vậy nàng chỉ có thể gật đầu, sau đó khống chế Băng Linh Huyền Diệu thay đổi phương hướng bay về phía Mặc Liên.

“Vương!” Cát Khắc hô to, thời điểm nguy hiểm như vậy sao cứ nói đi là đi cơ chứ?

A Tát Lô cũng tức giận đến mức đấm ngực dậm chân, cuối cùng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: “Vương là người trọng tình trọng nghĩa, không có khả năng bỏ rơi Mặc Liên, chúng ta cứ đi ra ngoài

trước đi!”

...

Tuy cách một vách núi, thế nhưng nguyên khí nóng rực kia vẫn làm cho không khí bên này sôi trào, từng luồng khí nóng giống như cuồng phong bốc lên, thổi tung mái tóc dài cùng vạt áo của bọn họ.

Ở một chỗ khác của vách núi màu lửa đỏ, thanh âm va chạm kịch liệt liên tiếp truyền đến, mỗi lần va chạm, cả vực sâu tựa hồ cũng rung lên, phía trên lại có vô số đá vụn rơi xuống, giống như một trận mưa đá vậy!

Đám hung thủ đều rối rít bỏ chạy, căn bản không dám tiếp tục lưu lại nơi này.

Khói bụi do cơn mưa đá tạo thành không ngừng bay lên, kết hợp với từng luồng khói mù do hỏa diễm thiêu đốt dần dần che phủ tầm mắt hai người.

Vì để tránh bị sóng nhiệt đánh trúng, Băng Linh Huyền Diệu phải bay khá cao, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt rất khó khăn mới có thể tìm được thân ảnh của Mặc Liên. Thời điểm bay qua phía trên Huyền Linh Thú, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên đứng lên.

“Nguyệt?” Phong Liên Dực có chút khó hiểu nhìn nàng, tuy nàng không có nói ra, nhưng hắn vẫn biết được nàng muốn làm cái gì!

“Quá nguy hiểm, ta không muốn nàng mạo hiểm!”

“Yên tâm, ta chưa bao giờ làm chuyện tình mà ta không nắm chắc!” Hoàng Bắc Nguyệt hướng hắn mỉm cười: “Hắn đối với ta thật lòng thật dạ, ta tuyệt đối sẽ không bỏ mặc hắn! Chờ ta, ta rất nhanh sẽ trở

về.”

“Ta...” Phong Liên Dực vừa định nói hẳn sẽ cùng nàng đi, nhưng lời còn chưa kịp ra khỏi miệng, Hoàng Bắc Nguyệt đã từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống!

Không khí bị thiêu đốt nên vô cùng nóng bỏng, cảm giác này giống như ngâm mình ở trong nước sôi vậy, nóng đến mức có thể khiến cho da thịt bong tróc. Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nghĩ tới phía dưới lại nóng như vậy!

Một tờ Ngự Băng Phù hiện lên trong tay, hàn băng chi khí chậm rãi từ lòng bàn tay lan ra khắp toàn thân, lúc này cảm giác nóng rực mới giảm bớt đôi chút!

“Mặc Liên!” Nhìn thấy Huyền Linh Thú ở phía trước cách đó không xa, Hoàng Bắc Nguyệt một cước dẫm lên tảng đá lớn đang rơi xuống, sau đó thân thể giống như một mũi tên rời cung bắn mạnh về phía Huyền Linh Thú.

Mơ hồ nghe được có người kêu tên mình, Mặc Liên theo bản năng quay đầu lại, lúc này hẳn mới sực nhớ hai mắt mình không nhìn thấy gì, trước mắt vẫn chỉ là một mảnh hắc ám, nhưng âm thanh quen thuộc kia khiến cho đáy lòng hẳn cảm nhận được một tia ấm áp.

Dựa vào năng lực cảm giác chuẩn xác, Mặc Liên vươn tay đỡ lấy thân thể Hoàng Bắc Nguyệt. Tình cảnh này, thật giống như nàng từ đằng xa chạy tới nhào vào lòng ngực của hắn vậy, điều này làm trái tim của hắn rung động không thôi.

Mặc Liên ngẩn ra, có chút không thích ứng được cái cảm giác trái tim kịch liệt rung động này.

“Thật là nóng!” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn hô to một tiếng, đất đá chung quanh không ngừng rơi xuống, quả thực rất ồn ào, bởi vậy nàng phải nói lớn thì hấn mới có thể nghe thấy.

Chương 612

Mặc Liên kéo áo khoác ra phủ thêm lên người nàng, bộ quần áo này không biết làm từ cái gì mà rất lạnh, không khí nóng rục bên ngoài không thể xâm nhập vào dù chỉ một chút, chẳng trách Mặc Liên ở đây lâu như vậy mà cũng không có cảm giác khó chịu gì.

Thời điểm nguy cấp, chẳng còn ai thèm đi quản cái gì mà nam nữ thụ thụ bất thân nữa, điều quan trọng nhất bây giờ chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng Mặc Liên dường như chưa vừa ý, hần suy nghĩ một chút, cuối cùng hoàn toàn cởi áo khoác ra khoác cho nàng. Không còn áo khoác bảo hộ, sóng nhiệt xung quanh ập đến làm hần nhíu chặt mi, khuôn mặt tái nhợt cũng vì nhiệt độ cao mà trở nên đỏ ửng. (My: aaa dễ xương quá >.<)

Hoàng Bắc Nguyệt có chút sửng sốt, tựa hồ không nghĩ tới một Mặc Liên đơn thuần lại có thể có cái suy nghĩ chu đáo như vậy.

“Chúng ta mau rời khỏi nơi này!” Tình huống khẩn cấp, Hoàng Bắc Nguyệt không kịp nói thêm cái gì, chỉ có thể lớn tiếng hô.

Mặc Liên gật đầu, sau đó điều khiển Huyền Linh Thú bay lên phía trên, cặp cánh của nó vỗ mạnh, trong nháy mắt đã có thể nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu giữa cơn mưa đá.

Không chỉ là Băng Linh Huyền Diệu, còn có cả Phong Liên Dực ở phía trên cúi người xuống, nhìn nàng cười cười.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng hướng hẳn nở nụ cười, một nụ cười trong cơn hỗn loạn còn hơn cả thiên ngôn vạn ngữ. (My: oa oa tội anh Liên quá)

Nhưng nụ cười xuất hiện chưa được bao lâu thì đã lập tức cứng ngắt lại, con người trong suốt của Hoàng Bắc Nguyệt dần dần bị màu hỏa diễm nhuộm đỏ!

Phong Liên Dục ngẩn ra, nụ cười bên khóe miệng dần thu lại, khí nóng mãnh liệt cũng bắt đầu truyền đến từ phía sau!

Băng Linh Huyền Diệu vội vàng đập cánh bay xuống dưới, thân thể tuyết trắng oánh nhuận giờ phút này đã bị liệt hỏa nhuộm thành màu đỏ diễm lệ!

Phía trên vực sâu đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, sau đó, một mảnh liệt diễm liền từ trên trời giáng xuống, trong ánh lửa, một con cự thú hung hãn cả người được bao phủ trong hỏa diễm đột ngột vọt ra!

Băng Linh Huyền Diệu cùng Phong Liên Dục ở trên không trong nháy mắt đã bị cự thú cắn nuốt! (My: xong Dục ca:v)

Động tác cuối của hắn là vươn tay muốn đẩy nàng ra, tựa hồ muốn nàng mau chóng rời đi, đôi môi hắn khép mở, không biết đang nói cái gì!

“Phong Liên Dục!” Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, nàng cảm nhận được Băng Linh Huyền Diệu đang hấp hối đã tiến vào trong không gian Linh thú, nhưng còn Phong Liên Dục, hắn ở đâu?

Ánh lửa phản chiếu trong đôi mắt nàng, ngoại trừ hỏa diễm cự thú càng ngày càng gần ra, nàng không hề nhìn thấy bóng dáng của Phong Liên Dục.

“Khốn kiếp!” Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng mắng, trong tay đã cầm chặt tuyệt ảnh chiến đao, muốn xông lên đoạt người (nam nhân) của nàng về!

Mặc Liên vươn tay bắt lấy nàng, hỏa diễm đã tiến tới quá gần, khuôn mặt và da của hắn đều đã bị bỏng, nếu Hoàng Bắc Nguyệt đến gần thêm chút nữa, chính nàng cũng sẽ bị tổn thương mất!

“Nguyệt...” Mặc Liên nói khẽ với nàng: “Đi!”

“Không!!!” Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt cũng trở nên khàn khàn, tuy hỏa diễm cự thú đã cắn nuốt Phong Liên Dực, nhưng trong nháy mắt hắn đã không thấy tăm hơi, điều này làm sao có thể, nàng nhất định sẽ cứu hắn ra ngoài!

Ánh mắt của nàng đỏ bừng, không biết là do quá giận dữ, hay là do ánh lửa chiếu vào!

Huyền Linh Thú cũng có chút không chịu nổi sức nóng này, nóng đến mức như đang bị nướng lên vậy. Cái đuôi màu đen của nó chột quất về phía sau, hỏa diễm cự thú hung mãnh phóng tới bị cái đuôi của nó cản lại, lập tức phát ra một tiếng gào thét phẫn nộ!

Huyền Linh Thú không cam lòng yếu thế cũng gầm lên một tiếng đáp trả, sau đó cả người nó trầm xuống, chuyển sang bay ở tầm thấp. Thân hình nó như phong lôi chớp động, trong nháy mắt đã bay tới địa phương rất xa!

Mặc Liên nắm chặt Hoàng Bắc Nguyệt, mặc kệ nàng giãy dụa đến mức nào cũng tuyệt đối không buông tay! Hắn biết, nếu như hắn buông tay ra, nàng nhất định sẽ đi chịu chết.

Chương 613

Hỏa diễm cự thú càng ngày càng xa, ẩn hiện trong hỏa diễm luyện ngục đang hùng hực thiêu đốt.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay che mắt, lồng ngực đau nhức, khí huyết đột nhiên bùng lên làm hai chân nàng mềm nhũn, không nhịn được phải tựa vào Mặc Liên ở phía sau.

“Nguyệt?” Mặc Liên không biết tại sao nàng đột nhiên lại trở nên suy yếu như vậy, chỉ cho là nàng đang bị thương, bởi vậy vươn tay nắm lấy bả vai của nàng: “Đau?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu: “Rất đau...” (My: đau trong tim a!!TTATT)

“Ở đâu?” Mặc Liên khẩn trương hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng thanh âm khàn khàn nói: “Trong tim.”

Mặc Liên ngẩn ra, mờ mịt giơ tay đặt lên trái tim của mình, sau đó nói: “Nội thương.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, nói: “Không phải.”

Mặc Liên càng không hiểu, không phải nội thương, vậy tại sao trái tim lại đau? (My: má ơi anh này dễ thương dã man)

“Vì...sao?”

“Mặc Liên, ngươi sẽ không hiểu được đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt dùng

bàn tay che mắt: “Ta thật hy vọng cả đời này người cũng không hiểu, bởi vì loại cảm giác này, thật sự không tốt.”

Mặc Liên khó hiểu giơ tay lên, không cẩn thận chạm vào mặt của nàng. Khi đầu ngón tay truyền đến một mảnh nóng bỏng ướt át, tay hắn run lên, vội vàng rút về, trên mặt mang theo vẻ khiếp sợ.

“Máu!” Hắn hoảng hốt đưa tay lên sờ lung tung trên mặt nàng: “Bị thương ở đâu?” (Dạ: đây có được tính là ăn đậu hủ không:v)

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy nét khẩn trương trên gương mặt đơn thuần của hắn, nàng không nhịn được cười khổ một tiếng, sau đó nắm lấy bàn tay không yên phận kia, nhẹ giọng nói: “Ta không có bị thương, cái này cũng không phải là máu.”

Mặc Liên không tin, hiện nay không có mưa, trên mặt nàng lại ướt, đó không phải máu thì là cái gì?

“Thật sự không phải là máu mà.” Nhìn hắn bộ dáng không tin của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra vẻ kiên nhẫn hiếm có: “Người có người thấy mùi tanh của máu hay không?”

Không ngờ Mặc Liên thật sự đi tới, cái đầu hắn tiến sát gương mặt của nàng, nhẹ nhàng ngửi ngửi, quả thật không có mùi tanh của máu, nhưng lại có một loại mùi khác, mùi này rất đặc biệt, hắn chưa có ngửi qua bao giờ.

Xuất phát từ bản tính tò mò, Mặc Liên vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm một cái, sau đó chân mày lập tức nhăn lại. (Dạ: Mặc ca làm ta liên tưởng đến một con mèo:3)

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nghĩ tới hắn sẽ liếm mặt mình, bởi vậy có chút kinh ngạc ngẩng đầu lên. Vẻ mặt của hắn không hề chứa

lấy một tia hèn mọn bĩ ỏi nào, chỉ nghiêm túc nói một câu: “Đắng.”

“Đương nhiên là đắng.” Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nói, không ngờ ngay cả nước mắt là gì hần cũng không biết, chẳng lẽ từ trước tới giờ hần chưa từng khóc qua hay sao? Kể cả khi còn bé cũng không?

Nàng biết khi còn bé mình là một tiểu quý hay khóc nhè, động một cái liền khóc thút thít, tranh thủ làm nũng, khi đó nàng có cha mẹ yêu thương hết mực, bởi vậy nàng có thể thoải mái bướng bỉnh.

Nhưng sau đó...nàng đã không còn quyền lợi được khóc nữa rồi.

“Mặc Liên các hạ cùng Nguyệt Dạ các hạ tới rồi!” Chỉ trong chốc lát, Huyền Linh Thú đã vượt qua đám lính đánh thuê đang chạy trốn, đám lính đánh thuê ngẩng đầu nhìn thấy Huyền Linh Thú to lớn lập tức hô to.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy mặt nạ quý đeo lên mặt, sau đó cùng Mặc Liên tách ra, từ trên lưng Huyền Linh Thú nhảy xuống.

Đám người Cát Khắc lập tức chạy ra chào đón, nhìn thấy nàng không có chuyện gì, cả đám liền thở phào nhẹ nhõm.

“Nguyệt Dạ các hạ, Tề vương điện hạ đâu rồi?” Vũ Văn Chiến vội vã đi tới, không thấy Phong Liên Dục đi ra cùng nàng, trong lòng bọn họ có cảm giác không an tâm.

“Hần có chuyện trì hoãn, sẽ đi ra nhanh thôi.” Thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh mà trấn định, cho dù một người thân kinh bách chiến, sống hơn nửa đời người như Vũ Văn Chiến cũng không cảm giác được có gì không đúng.

Không phải Hoàng Bắc Nguyệt cố ý nói dối, mà là thể cục hiện tại của

Bắc Diệm Quốc quá mức phức tạp, Nhã hoàng hậu cùng Quyền vương đều đang nhìn chăm chăm vào Phong Liên Dục, chỉ mong hấn chết sớm một chút.

Chương 614

Nếu tin tức hấn gặp chuyện không may truyền ra, vậy Nhã hoàng hậu cùng Quyển vương chắc chắn sẽ bắt đầu hành động ngay lập tức.

Mặc dù đã tận mắt nhìn thấy Phong Liên Dục bị hỏa diễm cự thú cắn nuốt, thế nhưng trong lòng nàng thủy chung vẫn ôm lấy một tia hy vọng.

Hấn là vương của Tu La Thành, bất luận thế nào thì cũng sẽ có một con đường sống thôi!

Bây giờ Vũ Văn Địch vẫn còn giả trang Phong Liên Dục, chỉ cần đi ra ngoài hội hợp với hấn là có thể lừa gạt mọi người rồi.

“Nguyệt Dạ các hạ, Tề vương thật sự không có việc gì sao?” Vũ Văn Chiến vẫn cảm thấy lo lắng, hấn làm tộc trưởng, tự nhiên sẽ phải lo lắng cho an nguy của Phong Liên Dục.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Nếu Vũ Văn tộc trưởng không tin lời của ta thì có thể tự mình vào đấy gặp Tề vương, hỏi xem hấn có sao không.”

Nghe thấy sự không hài lòng trong giọng nói của nàng, Vũ Văn Chiến cũng không còn hoài nghi nữa, Nguyệt Dạ không chỉ là một cao thủ mà còn là Bắc Nguyệt quận chúa của năm đó, hơn nữa Vũ Văn Địch cũng đã từng nói qua, Nguyệt Dạ này là người có thể tin tưởng được.

Dù sao cũng đều là người của Tề vương, Tề vương đã tin tưởng

nàng như thế, vậy hẳn đương nhiên sẽ lựa chọn tin tưởng nàng.

“Lời nói của Nguyệt Dạ các hạ, lão phu tuyệt đối tin tưởng.” Vũ Văn Chiến vội vàng nói: “Lần này may mà có Nguyệt Dạ các hạ, nếu không chúng ta đã bị ma thú đuổi theo!”

“Không cần cảm ơn ta, người người phải cảm ơn hẳn là Mặc Liên mới đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn thoáng qua Mặc Liên: “Không có hẳn, một mình ta tuyệt đối không có khả năng ngăn cản bước tiến của ma thú.”

Vũ Văn Chiến nhìn về phía Mặc Liên, thấy khuôn mặt của hắn không lộ ra biểu cảm gì. Bọn họ không có ấn tượng gì tốt đối với người của Quang Diệu Điện, Mặc Liên này đương nhiên cũng nằm trong số đó.

Mặc dù đều là cường giả, thế nhưng người của Quang Diệu Điện hết sức đáng sợ, bởi vậy bọn họ đều lựa chọn phương thức kính nhi viễn chi (Dạ: tôn kính nhưng không dám đến gần).

Chỉ là lần này thật sự đã làm phiền Mặc Liên, hơn nữa ngay cả Nguyệt Dạ các hạ cũng đã nói như vậy, Vũ Văn Chiến cũng không thể lãnh đạm, chỉ đành chấp tay ôm quyền nói: “Đa tạ Mặc Liên các hạ!”

Mặc Liên trời sinh tính cách lãnh đạm, đối người nào cũng lạnh lạnh nhạt nhạt, nghe xong lời cảm tạ của Vũ Văn Chiến, hắn vẫn đứng yên bất động, hoàn toàn không biết cái gì gọi là lễ phép.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất là bất đắc dĩ, để tránh cho Vũ Văn Chiến xấu hổ, nàng nói mấy câu với hắn, bảo hắn nhanh chóng mang người rời đi, bởi vì ma thú thủ hộ rất có thể tùy thời sẽ đuổi đến.

Mặt ngoài nàng rất bình thản, thế nhưng tâm tình lại vô cùng trầm

trọng, cũng may nàng mang theo mặt nạ nên không có ai nhìn thấy vẻ mặt của nàng.

Nàng đi đến đâu, Mặc Liên cũng lẽo đẽo theo sát tới đó, Hoàng Bắc Nguyệt định cởi áo khoác ra trả lại cho hắn, nhưng khi nhìn thấy trên mặt và trên tay hắn có mấy vết bong, nàng liền giúp hắn bôi thuốc trước.

Đôi tay mềm mại của nàng ôn nhu bôi thuốc lên vết thương cho Mặc Liên, hắn thấy vậy liền ngoan ngoãn ngồi im, thỉnh thoảng lại kéo kéo tay áo tìm vết thương mới, sau đó nói: “Nơi này.” (My: aaa ta chết mất cute quá đi) (Dạ: ta ngất, quá đáng yêu rồi >w

Chương 615

Cho dù Mặc Liên bị mù, thế nhưng nàng cảm giác được, nếu mắt hấn có thể nhìn thấy, vậy giờ phút này chúng nó sẽ tỏa sáng lấp lánh.

Nàng biết Mặc Liên có thể dễ dàng tiếp nhận bất cứ lời nói nào, hấn là một trang giấy trắng, cho dù dùng bút màu gì vẽ lên thì cũng có thể lưu lại dấu vết, có thể nói hấn rất dễ dàng bị dao động.

Tuy hấn ở Quang Diệu Điện nhưng lại không hề bị nhiễm bản, không có biến thành một đóa mặc liên (sen màu mực) chân chính. Nàng hy vọng hấn có thể mãi mãi tinh khiết như vậy.

“Nàng ấy yêu ta.” Mặc Liên gật đầu, chỉ cần là lời nói của nàng, hấn đều tin tưởng!

Không biết tại sao trong lòng hấn lại rất vui sướng, có lẽ là vì hấn biết được, có một người vẫn luôn toàn tâm toàn ý vì hấn.

Sau khi bồi thuốc cho hấn xong, Hoàng Bắc Nguyệt cởi áo khoác ra trả lại cho hấn. Bộ y phục này của hấn tuyệt đối không phải là vật phàm, ở trong liệt hỏa thì tản ra từng luồng khí lạnh lẽo, nhưng sau khi ra khỏi biển lửa, nó lại hoàn toàn giống với y phục bình thường.

Mặc Liên ôm y phục cao hứng đi ra phía sau làm công tác đoạn hậu. Hấn thật sự là một người dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần nói mấy câu thì hấn đã vô cùng cao hứng đi ngăn cản ma thú giúp đám lính đánh thuê rời.

Sau khi Mặc Liên rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt liền dựa vào lưng Tiểu

Hồ, suy nghĩ về Phong Liên Dực đến mức xuất thần. Không biết hẳn thế nào rồi? Mình phải đi đâu cứu hẳn đây? Cái loại này tư vị chỉ có thể ở một chỗ chờ đợi này thật sự là rất khó chịu.

“Tại sao lại nói dối hẳn?”

Giữa lúc nàng thất thần, một thanh âm của nữ tử đột nhiên vang lên.

Ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt nâng lên, nhìn thấy Cự Tô Giáp Long to lớn đang tiến về phía bên này, mà Thiên Đại Đông Nhi thì đang đứng trên lưng nó đánh giá nàng.

“Ta nói dối khi nào?” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Thiên Đại Đông Nhi biết việc Phong Liên Dực gặp chuyện không may? Biết nàng có điều che giấu đối với Vũ Văn Chiến?

Thiên Đại Đông Nhi nói: “Năm đó ở Lâm Hoài Thành, lần đầu tiên nhìn thấy Mặc Liên, người đã từng nói với ta, hoa cát cánh là loài hoa tượng trưng cho sự tuyệt vọng, mà hoa cát cánh màu đen lại càng mang theo hận ý vô tận, người xăm đóa hoa cát cánh đó cho hẳn, nhất định là hận hẳn thấu xương!”

(tiểu Dạ còn tìm được thêm là: “hoa cát cánh cũng tượng trưng cho tình yêu vĩnh hằng nhưng lại vô vọng” TT_TT)

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo: “Người muốn có nhiều thêm một tên địch nhân?”

“Hừ, không nghĩ tới ngay cả người cũng kiêng kỵ Mặc Liên như vậy.” Thiên Đại Đông Nhi cười lạnh: “Thế nào, người sợ hẳn thay đổi, trở thành đại địch của người sao?”

“Bản tính của hắn không xấu, nếu có thể làm hắn quay về chính đạo, vậy không phải là tốt hơn sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Thiên Đại các hạ, sao ngươi lại tức giận như vậy? Chẳng lẽ ngươi sợ ta nhúng chàm Quang Diệu Điện?”

“Quang Diệu Điện đã có một ả Hồng Liên rồi, ngươi đi chi sợ cũng không có đất đặt chân!” Thiên Đại Đông Nhi cắn môi nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng cười: “Nói cũng đúng.”

Nhìn thấy dáng vẻ nhẹ nhõm của nàng, Thiên Đại Đông Nhi do dự trong chốc lát, sau đó nói: “Ta chưa bao giờ thấy Mặc Liên đối xử tốt với người nào như vậy, có lẽ ngươi thật sự có thể thay đổi được hắn.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười nhìn nàng, dù cách một lớp mặt nạ, thế nhưng Thiên Đại Đông Nhi hiểu rõ, trên mặt nàng lúc này khẳng định đang tỏ vẻ hứng thú, bởi vậy liền hừ một tiếng, xoay người trở về chỗ của mình.

Mấy người của Thánh Huyết Cung thấy nàng trở về, liền chạy lên hỏi: “Thiếu cung chủ, cái tên Nguyệt Dạ này có quan hệ gì với Quang Diệu Điện vậy?”

“Ta làm sao biết được?” Thiên Đại Đông Nhi vốn đang mất hứng, vừa nghe có người nhắc tới Hoàng Bắc Nguyệt, nàng liền cả giận nói.

“Nàng ấy thật sự không phải là Hồng Liên sao? Nếu không phải là Hồng Liên, vậy làm sao nàng lại thân mật với Mặc Liên như vậy?”

“Đúng đó, nhìn bộ dáng của Mặc Liên rõ ràng là rất nghe lời của nàng, rất kỳ quái nha, Mặc Liên này không phải luôn có bộ dạng

“người lạ chớ gần” hay sao?”

Chương 616: Thoát khỏi hung ngục (4)

Chính vì vậy cho nên ta mới cảm thấy kỳ quái, không ngờ nàng lại có thể làm cho Mặc Liên trở nên nghe lời như vậy!”

“Hừ, mặc kệ nàng là ai, chúng ta cứ trở về bẩm báo cho quốc sư đại nhân, người tự nhiên sẽ có quyết định riêng của mình!”

Ánh mắt Thiên Đại Đông Nhi chợt lóe, đột nhiên mở miệng: “Hai người các ngươi líu ríu nói cái gì đó? Bây giờ là thời điểm sống chết, các ngươi một chút cũng không được qua loa!”

“Vâng, chúng ta nghe theo thiếu cung chủ phân phó!” Hai thiếu nữ lập tức chỉnh vạt áo đứng dậy, Thiên Đại Đông Nhi là đệ tử đặc ý nhất của quốc sư Thiên Đại Mê Ly, rất được quốc sư sủng ái tín nhiệm, hơn nữa Thiên Đại Mê Ly lại là quốc sư của Tây Nhung Quốc, dưới một người mà trên vạn người, quyền thế ngấp trời, ngay cả vua của Tây Nhung Quốc khi nhìn thấy nàng cũng đều phải lễ nhượng ba phần, các nàng đương nhiên không dám đắc tội với Thiên Đại Đông Nhi.

“Hừ, theo ta đi tới đây một chút.” Thiên Đại Đông Nhi vẫy tay, kêu hai thiếu nữ đi về phía sau.

“Thiếu cung chủ, người có gì phân phó sao?” Đi tới địa phương không có một bóng người ở phía sau, hai thiếu nữ đều có chút sợ hãi, dù sao nơi này cũng là sào huyệt của hung thủ, tuy bây giờ hung thủ đã chạy trốn rất nhiều, thế nhưng là vẫn có một số ít không sợ chết kiên quyết ở lại.

Phía dưới nơi bọn họ đang đứng chính là sào huyệt của hung điểu, trong ổ có mấy con hung điểu mới lớn đang được hai con hung điểu trưởng thành bảo vệ. Bọn chúng đều dùng cặp mắt hung thần ác sát nhìn chăm chăm về phía trên.

Mùi máu tanh tươi không ngừng từ sào huyệt của hung điểu tản mát ra khiến cho hai thiếu nữ cả người cảm thấy không thoải mái.

Thiên Đại Đông Nhi chấp tay sau lưng, lạnh lùng ngoái đầu lại hỏi: “Lúc nãy các người nói trở về sẽ bẩm báo cái gì cho sư phụ?”

“Cái tên Nguyệt Dạ này vô cùng khả nghi, nàng ta có Băng Linh Huyền Điểu, lại có thêm một con thần thú, thiếu cung chủ nhất định cũng nghĩ giống chúng ta có phải không? Nàng ấy chính là người mà thiếu cung chủ muốn tìm đấy, chỉ là hiện tại nàng được Mặc Liên hỗ trợ, thiếu cung chủ không làm gì được nàng, đương nhiên sẽ phải mời quốc sư đại nhân tự mình ra tay!”

Một thiếu nữ nói xong có chút đắc ý cười rộ lên, cảm thấy suy nghĩ của mình rất là chính xác.

Thiên Đại Đông Nhi gật đầu, nói: “Người nói không sai, nàng chính là người mà ta muốn tìm.”

“Chúc mừng thiếu cung chủ! Rất tiếc người đã có thể báo được thù lớn, dẹp tan mối hận nhiều năm nay!” Hai thiếu nữ cùng nhau chấp tay, hướng nàng chúc mừng.

“Đa tạ.” Thiên Đại Đông Nhi khẽ mỉm cười: “Ta báo thù rồi, tương lai cũng sẽ không còn chuyện gì phải băn khoăn nữa, đến lúc đó có thể tận tâm tận lực vì sư phụ.”

“Thiếu cung chủ là cung chủ tương lai của Thánh Huyết Cung, đợi quốc sư đại nhân rời đi tu luyện, thiếu cung chủ người liền có thể chấp chưởng vị trí quốc sư của Tây Nhung Quốc rồi, đến lúc đó dưới một người mà trên vạn người, kính xin thiếu cung chủ hãy chiếu cố cho chúng ta nhiều hơn, Ốc Ân nhất định sẽ trung thành tuyệt đối đi theo thiếu cung chủ!”

“Sự trung thành của các ngươi, ta đương nhiên là biết, tương lai ta nhất định sẽ không bạc đãi các ngươi.” Tuy bị hai người dùng lời ngon tiếng ngọt nịnh nọt, thế nhưng Thiên Đại Đông Nhi cũng chỉ thản nhiên cười hai tiếng, phần tâm tính này quả nhiên không phải người bình thường có thể có được!

“Tuy nhiên...” Lời nói của Thiên Đại Đông Nhi đột nhiên xoay chuyển. Nàng nghiêng đầu nhìn xuống sào huyết hung điểu ở phía dưới, đám hung điểu thấy vậy liền kêu to, giống như đang cảnh cáo nàng không nên đến gần hơn nữa, nếu không bọn chúng sẽ cùng nàng đồng quy vu tận!

“Thiếu cung chủ có việc gì xin cứ phân phó!” Hai thiếu nữ thấy nàng do dự, vội vàng mở miệng tranh công, nếu bây giờ có thể đạt được tín nhiệm của Thiên Đại Đông Nhi, vậy tiền đồ tương lai của bọn họ sẽ tốt hơn rất nhiều so với người bình thường.

Thiên Đại Đông Nhi khẽ mỉm cười nói: “Các ngươi nhìn đi, phía dưới sào huyết có hai quả trứng hung điểu, trứng của Linh thú thuộc tính Thổ đối với ta là vật đại bổ, đáng tiếc, ta đây lại không thể lấy được.”

Nếu Triệu hoán sư thuộc tính Thổ hấp thu được nguyên khí của Linh thú thuộc tính Thổ, vậy tốc độ tu luyện của hắn có thể tăng lên rất nhiều, đây là điều mà ai cũng biết.

Chương 617: Thoát khỏi hung ngục (5)

Hai thiếu nữ sững sốt, sau đó trên mặt lộ ra thần sắc đau khổ, tuy rằng bọn họ rất muốn tranh công, nhưng khi nghĩ đến việc phải đối mặt với đám hung điều khủng bố đó, bọn họ quả thật không có gan đi lấy hai quả trứng về cho Thiếu cung chủ nữa.

“Thiếu cung chủ, hiện tại chúng ta còn phải lo chạy trốn, thời gian gấp gáp, nếu còn đi xuống lấy trứng hung điều thì sẽ rất lãng phí thời gian, lỡ như bị con ma thú kia đuổi kịp thì hỏng bét.”

Thiên Đại Đông Nhi suy nghĩ, thấy cũng có lý, dù sao hiện tại cũng không phải là thời điểm du sơn ngoạn thủy, bởi vậy liền mở miệng: “Tuy nhiên, ta đây cũng có một biện pháp rất là nhanh chóng!”

“Biện pháp gì?” Hai thiếu nữ đồng thanh hỏi, nhưng lời chỉ vừa ra khỏi miệng, một trong hai thiếu nữ đột nhiên cảm thấy ngực lạnh lẽo, nàng không thể tin ngẩng đầu lên nhìn Thiếu cung chủ trước mặt.

“Thiếu... Thiếu cung chủ?”

Người còn lại chứng kiến tình cảnh như vậy cũng bị dọa tới mức ngây dại, ả từ từ lui về phía sau, xoay mình muốn chạy, nhưng vừa xoay người, Cự Tô Giáp Long đã ngăn trước mặt ả, móng vuốt to lớn đưa ra, một phát bắt được thiếu nữ kia, sau đó dùng sức bóp một cái, máu tươi lập tức bắn tung tóe.

“Đem các người ném xuống, dụ hung điều rời đi, tới lúc đó là ta có thể lấy được hai quả trứng kia rồi!”

Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng cười, một tay rút thanh kiếm sắc bén ra, một tay lại nắm lấy cổ áo của thiếu nữ, đem nàng nhấc bổng trên sào huyết của hung điểu. Máu nàng tí tách rơi xuống, đám hung điểu thấy vậy lập tức hào hứng rít gào.

“Thiếu cung chủ, tại sao?” Thiếu nữ kia còn chưa chết hẳn, nàng tranh thủ thời khắc cuối cùng hỏi rõ lý do.

“Sur phụ phái các người đến bên cạnh ta, thực chất chính là để giám sát nhất cử nhất động của ta, sau đó báo cáo lại với nàng, có phải không?”

“Không...không có.”

“Bây giờ nói dối cũng không còn kịp rồi!” Trong mắt Thiên Đại Đông Nhi lóe lên một tia sáng tàn nhẫn, dùng sức quăng thiếu nữ ra xa, mùi máu tươi khiến cho đám hung điểu cực kỳ phấn chấn, bọn chúng lập tức vỗ cánh xông ra ngoài, đuổi theo cắn xé thân thể thiếu nữ đáng thương.

Cự Tê Giáp Long cũng đem thân thể thiếu nữ còn lại ném xa, dụ hết thảy hung điểu rời đi.

Thiên Đại Đông Nhi tung người nhảy vào giữa ổ, mấy con chim non bị nàng dọa sợ lập tức đồng loạt lui về phía sau. Bọn chúng líu ríu, mấy lần muốn nhào lên công kích nhưng cuối cùng vẫn là không dám.

Thiên Đại Đông Nhi cầm lấy hai quả trứng hung điểu, thuận tay vung kiếm chém đứt đầu của đám chim non, trong mắt lộ ra thần sắc chán ghét, sau đó điểm mũi chân lên vách đá rồi nhảy lên.

Đám hung điểu vừa bay ra ngoài kiếm ăn quay đầu lại thì phát hiện những đứa con của mình đều bị giết chết, bọn chúng lập tức rít gào lao thẳng xuống. Thiên Đại Đông Nhi nhảy lên bả vai của Cự Tê Giáp Long, điều khiển nó nhanh chóng đuổi theo đội ngũ lính đánh thuê phía trước.

Nghe thấy thanh âm rít gào của đám hung điểu, đám lính đánh thuê quay đầu lại, sắc mặt lập tức thay đổi, bọn họ không ai hiểu tại sao đám hung điểu này lại lên cơn đuổi theo lần nữa.

Tốc độ của Thiên Đại Đông Nhi rất nhanh, thoáng cái đã chạy đến phía sau Huyền Linh Thú cùng Mặc Liên, có uy áp cường đại của Huyền Linh Thú, đám hung điểu kia nào dám đuổi theo nữa. Bọn chúng chỉ có thể bay cách một khoảng, hướng về phía Thiên Đại Đông Nhi phát ra từng tiếng kêu phẫn nộ thê lương.

Mặc Liên hơi quay đầu nhìn Thiên Đại Đông Nhi, Thiên Đại Đông Nhi cười nói: “ Đa tạ Mặc Liên các hạ, cái này cho ngươi!”

Nàng ném một quả trứng hung điểu qua, Mặc Liên đưa tay tiếp lấy, cũng không biết thứ trên tay là cái gì, sau khi khẽ cau mày, hắn liền thuận tay ném cho Huyền Linh Thú, Huyền Linh Thú phối hợp há miệng nuốt vào, thứ này cũng rất mỹ vị nha!

Thiên Đại Đông Nhi hơi nhíu mày, người của Quang Diệu Điện ra tay cũng quá hào phóng đi, trứng hung điểu cũng được coi là hàng cực phẩm, vậy mà hắn lại tùy tiện quăng cho còn Thần thú kia ăn.

Nhưng điều này cũng không có liên quan gì tới nàng, nhìn vẻ mặt vô cùng nghiêm túc của Mặc Liên, Thiên Đại Đông Nhi liền khống chế Cự Tê Giáp Long đi về phía trước.

Chương 618: Thoát khỏi hung ngục (6)

Hoàng Bắc Nguyệt thấy nàng đi tới, mà hai thiếu nữ vốn đi theo phía sau giờ phút này lại không thấy nữa, bởi vậy không khỏi có chút kỳ quái hỏi: “Thiên Đại Thiếu cung chủ, thủ hạ của ngươi đâu rồi?”

Thiên Đại Đông Nhi giơ trứng hung điều trong tay lên, thản nhiên nói: “Thật sự là thủ hạ trung thành, ta sẽ tưởng nhớ tới bọn họ!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, không cần Đông Lăng mở miệng thì nàng cũng hiểu được hai thiếu nữ xui xẻo kia đã gặp phải chuyện gì. Một cảm giác kỳ quái dâng lên trong lòng, Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười cười: “Quả nhiên là rất trung thành!”

Thiên Đại Đông Nhi mím môi, thoáng nhìn về phía sau, nói: “ Kỳ lạ, lâu như vậy rồi mà sao con ma thú kia còn chưa đuổi theo!”

“Có lẽ nó bị lạc đường.” Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, nắm chắc mỗi giây để khôi phục thân thể cùng chữa trị phù nguyên có chút hao tổn.

Thiên Đại Đông Nhi cau mày, nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng không nhịn được hỏi: “Nguyệt Dạ các hạ, vừa rồi Tề vương và ngươi ở cùng một chỗ, vậy tại sao bây giờ hai người lại không đi ra chung?”

“Chàng có việc trì hoãn, rất nhanh sẽ tới thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, không muốn nhiều lời.

Thấy nàng trầm mặc nghỉ ngơi, dường như không muốn nhắc tới chuyện tình của Tề vương, Thiên Đại Đông Nhi cũng có chút không được tự nhiên. Nàng nhìn tấm mặt nạ quý đáng sợ trên khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt, biết không thể đoán được suy nghĩ của nàng, cảm thấy nhàm chán, bởi vậy liền bỏ đi hấp thụ trứng hung điên.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Mà lúc này, khu vực phụ cận vực sâu đã bị hỏa diễm thiêu đốt đến đỏ bừng, cuối cùng không chịu nổi nữa mà nhanh chóng sụp đổ, biến thành một biển lửa. Ngọn lửa này không giống với những ngọn lửa bình thường, gần như thứ gì chạm vào đó sẽ lập tức bị đốt thành tro bụi.

Không khí xung quanh bị thiêu đốt đến mức vô cùng nóng bỏng, mỗi lần hô hấp, từng luồng nhiệt khí chảy vào miệng khiến cho phổi có cảm giác nóng rất đau đớn.

Ma thú thủ hộ đứng ở bên trong ngọn lửa thấp giọng gầm thét, hỏa diễm từ trong miệng nó không ngừng tuôn ra, ánh mắt dữ tợn nhìn thoáng qua phương hướng chạy trốn của đám lính đánh thuê.

Nó di chuyển về phía trước, nhưng chỉ mới đi được một bước, Hỏa Diễm Cự Thú bỗng nhiên đau đớn gầm nhẹ một tiếng, chân trước mềm nhũn, suýt chút nữa đã gục xuống đất.

Thở dốc hai tiếng, Hỏa Diễm Cự Thú lại lần nữa đứng lên, ngẩng đầu nhìn trời xanh gào thét, nhưng gào đến cỡ nào thì nó vẫn không thể tiến về phía trước dù chỉ là nửa bước!

Thân thể to lớn nhưng lại giống như một con trâu già, dù vô cùng căm phẫn nhưng lại chỉ có thể lực bất tòng tâm. Nó quay đầu về phía sau, một đoàn hỏa diễm từ trong miệng nó phun ra, đám lửa màu đỏ

mang theo vài tia màu đen lập tức bắn về phía sau!

Ầm!

Phía sau giống như có một bức tường, ngọn lửa vừa phun ra đã bị dội ngược trở lại, sau đó nện lên người Hỏa Diễm Cự Thú khiến nó ngã nhào trên mặt đất!

Thấp giọng kêu “ngao ngao” vài tiếng, Hỏa Diễm Cự Thú hạ đầu xuống, lúc này, sợi dây xích trong suốt trên cổ nó mới lộ ra, một mực kéo dài đến tận sâu trong biển lửa.

Trong đôi mắt của Hỏa Diễm Cự Thú lộ ra quang mang căm hận cùng hung ác. Nó không cam lòng, nó là sinh vật cường hãn đến cỡ nào chứ, không ngờ lại bị cầm chân ở chỗ này, không thể tiến về phía trước dù chỉ một bước!

Thân là ma thú thủ hộ Tu La thành, kẻ thù từ bên ngoài đến xâm lấn, tùy tiện gây rối trong Tu La thành, đây là khiêu chiến với uy nghiêm của nó! Nó làm sao có thể ngồi yên không màng đến được?

Hỏa Diễm Cự Thú lại lần nữa đứng lên, hỏa diễm hùng hực thiêu đốt khắp người nó càng thêm mạnh mẽ. Nó quay đầu đi về phía cỗ lực lượng đang kéo mình, vừa đi vừa hung ác gầm thét, miệng mở to, một ngọn lửa hình cầu nhanh chóng xoay tròn trong miệng nó.

Chương 619

Mỗi lần chuyển động, hỏa diễm bóng cũng tựa hồ càng ngày càng phát sáng!

Diễm hạch!

Đúng là lửa này thuộc tính ma thú cực mạnh công kích, một viên diễm hạch đi ra ngoài, có thể dễ dàng hủy diệt một thành phố!

Vậy diễm hạch chậm rãi phình lớn, cuối cùng ngay cả cái miệng của hắc mong cũng giả bộ không được, cả diễm hạch giống như một viên ánh sáng ngọc sinh huy minh châu giống nhau, ngưng tụ cực mạnh hỏa diễm!

Hỏa diễm cự thú dùng sức hút vào một hơi, sau đó đem vậy diễm hạch nhỏ ra, hướng phía vậy lôi kéo chính mình phương hướng biến đi.

Đông — —

Vậy diễm hạch gặp phải mới vừa rồi văng ra hắc hỏa diễm công kích vô hình bích chướng tụ đột nhiên dừng một chút, ngay sau đó, lợi dụng càng thêm hung mãnh lực đạo, thoáng cái đã đem nọ vậy đạo bích chướng cấp đánh vỡ!

Diễm hạch mang theo nhất mãnh liệt lực lượng nhằm phía bên trong, hỏa diễm cự thú phát ra một trận hưng phấn mà sung sướng tiếng hô, không ai có thể chế phục được hắc! Không người có thể ngăn cản được hắc!

Ngăn cản ta giả tử!

Song vậy một bên hừng hực thiêu đốt lửa cháy trong, đột nhiên có đạo màu trắng phiêu dật thân ảnh, đang từ từ đi ra đến, trên người màu trắng y bào tựa như tiên giáng trần giống nhau bị lửa cháy thổi trúng trên dưới tung bay, giống như vẩy mực giống nhau tóc dài cũng theo cùng nhau phiêu khởi đến.

Hỏa diễm cự thú hai trông mắt đột nhiên trừng, vẫn chưa kịp làm ra bất cứ phản ứng gì, liền chỉ nhìn thấy người kia giơ tay lên, thon dài năm căn ngón tay sạch sẽ xinh đẹp, song năm ngón tay mở ra, nhưng lại mang theo kẻ khác sợ hãi lực lượng!

Chỉ thấy vậy diễm hạch vừa mới tới rồi trước mặt hắn, liền bị hắn duỗi tay bắt được, sau đó phát sáng như mặt trời chói chan diễm hạch liền đột nhiên ở hắn trong lòng bàn tay kịch liệt thu nhỏ lại, biến thành nho nhỏ một đoàn, sau đó tiêu tán vu vô hình!

Mà người nọ ngay cả mày cũng không có mặt nhăn một chút, chỉ là trên người y bào trên dưới bay múa càng phát ra mãnh liệt.

Hỏa diễm cự thú hai mắt trợn to, hoảng sợ nhìn hắn, sau đó đột nhiên trong lúc đó ý thức được cái gì, liền từng bước một hướng lui về phía sau đi.

Người nọ tay kia nhẹ nhàng xé ra, hỏa diễm cự thú liền chân trước mềm nhũn quỳ đến trên mặt đất, trầm thấp địa rống lên một tiếng.

Người nọ hấp thu diễm hạch tay kia trung, đột nhiên hỏa diễm quang mang chợt lóe, một thanh lửa cháy thiêu đốt bảo kiếm ra hiện ở trong tay hắn.

Hắn dẫn theo bảo kiếm, đi bước một đi hướng hỏa diễm cự thú, mũi kiếm trên mặt đất cọ xát, phát ra chói tai làm cho lòng người tạng cơ hồ muốn đình chỉ khủng bố thanh âm.

Đợi hắn đứng ở hỏa diễm cự thú thật lớn đầu tiên, một lớn một nhỏ, đối lập hết sức rõ ràng, hắn thân cao, ngẩng đầu lên, cũng chỉ có thể chứng kiến ngọn lửa kia cự thú chớp mũi, mà ngọn lửa kia cự thú ở trước mặt hắn nhưng lại chỉ có thể nhỏ bé, thấp kém địa phủ phục, mắt thấy hỏa diễm chi kiếm ngay lúc trước mắt của mình, cũng không dám có cực nhỏ phản kháng.

Người nọ ánh mắt lạnh nhạt, đầy trời lửa cháy trong mắt hắn phủ lên thành hỏa hồng nhan sắc, nguyên bốn nhẹ màu tím chỉ ở đáy mắt mơ hồ thoáng hiện.

Hắn giơ lên hỏa diễm chi kiếm, nhắm ngay hỏa diễm cự thú chớp mũi, sẽ một kiếm chém xuống đi!

“Vương! Xin mời hạ thủ lưu tình!” Sụp đổ vách núi một đoạn truyền đến sốt ruột nữ tử thanh âm, trong nháy mắt, một cái màu xanh xám thân ảnh liền tới rồi hỏa diễm cự thú trước mặt, duỗi tay hai tay, chống đỡ ngọn lửa kia chi kiếm!

Hỏa diễm sắc đôi mắt lạnh nhạt nhìn liếc mắt một cái vậy Thanh y nữ tử, nhãn quang lưu chuyển trong lúc đó, chỉ có một mảnh cùng hỏa diễm nhan sắc cực kỳ không tương xứng lạnh như băng.

“Vương, đây là Tu La thành bảo vệ ma thú, đúng là tiên vương vô số tâm huyết ngưng tụ, làm ơn nhất định hạ thủ lưu tình!” Vậy Thanh y nữ tử đúng là chưa hết, may là nàng tới kịp thì nếu không Tu La thành mất đi bảo vệ ma thú, đây chính là không thể phỏng chừng tổn thất a!

Phải biết rằng, bồi dưỡng một đầu ma thú, so với bồi dưỡng mười
chỉ thần thú càng thêm gian nan! Hơn nữa còn là tiến hóa đến nước
này ma thú!

Chương 620: Thoát khỏi hung ngục (8)

Editor: Lam Nguyệt

Beta: Mặc Quân Dạ

Vị Ương nói xong, hung hăng quay lại trừng mắt với Hòa Diễm Cự Thú, tức giận nói: “Đúng là đồ không có mắt, lại dám công kích bệ hạ, trở về Minh các hạ nhất định sẽ trừng phạt ngươi!”

Hòa Diễm Cự Thú phủ phục trên mặt đất, phát ra vài tiếng “ô ô” vô cùng đáng thương. Mấy năm qua cũng không ai dám can đảm xâm lấn Tu La thành, bởi vậy nó cũng không có cơ hội thức tỉnh, hơn nữa tân vương còn chưa có đăng cơ, cho nên nó chỉ biết Tu La Thành sắp nghênh đón một vị tân vương chứ không biết đó là ai.

Vừa rồi nó mơ hồ nhìn thấy đôi mắt màu tím của Phong Liên Dực, lúc đó nó mới biết kẻ mà nó liều chết công kích chính là tân vương của Tu La Thành. Nó vốn muốn dừng tay nhưng lại không kịp, bây giờ trong lòng hối hận không thôi!

Ma thú thủ hộ mà lại dám công kích Tu La vương, tiếp theo nó không chỉ bị Minh các hạ trừng phạt, mà trong tương lai nếu tân vương đăng cơ, thức tỉnh được ma thú vương tộc, vậy chắc chắn nó sẽ phải nếm mùi đau khổ!

Thật là xui xẻo mà, vốn chỉ muốn bảo vệ Tu La Thành, diệt trừ đám lính đánh thuê dám cả gan xâm lấn Tu La Thành mà thôi, nào ngờ lại đắc tội với vương.

Làm ma thú thủ hộ thật đúng là không phải xui xẻo bình thường!

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của ma thú thủ hộ, trong lòng Vị Ương cũng âm thầm đồng tình với nó, đương nhiên nàng cũng không dám biểu lộ ra mặt. Vị tân vương này quá mạnh, cũng chỉ có Hư Huyền Cảnh của Âm Hậu mới có thể đối phó được hắn, huyết thống truyền thừa của Tu La Thành, người bình thường sao có thể chống lại?

Đám tôm tép như bọn họ quả thật không dám có ý nghĩ đối nghịch với hắn.

“Vương, ma thú thủ hộ đã thần phục ngài rồi, mong ngài có thể mở một mặt lưới, tha thứ cho nó.” Vị Ương cung kính nói.

Nghe thấy lời này, nếu không phải đang quỳ rạp xuống đất, Hỏa Diễm Cự Thú đã gật đầu như điên rồi.

Ánh mắt lãnh đạm của Phong Liên Dực liếc nó một cái, Hỏa Diễm Kiếm trong tay chậm rãi biến mất, tròng mắt màu lửa đỏ cũng dần dần bị màu tím lấp lánh thay thế.

Tu La vương một thân áo trắng đứng trong biển lửa, nhìn qua giống như tuyết rơi trên đỉnh Thiên Sơn vậy, lạnh lùng cao ngạo, không nhiễm bụi trần, dung nhan tuyệt sắc trong hỏa diễm tựa như một đóa tuyết liên nở rộ, tao nhã không thua gì ánh sáng của nhật nguyệt!

Trong lòng Vị Ương khẽ run lên, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào gương mặt tuyệt thế cùng ánh mắt có thể mê hoặc lòng người kia nữa.

Buông dây xích giam hãm Hỏa Diễm Cự Thú ra, Phong Liên Dực

mím môi, không nói một lời, vòng qua ma thú thủ hộ muốn rời đi.

“Vương!” Vị Ương thấy hấn rời khỏi, vội vàng hô: “Âm Hậu bệ hạ muốn gặp ngài!”

“Chuyện gì?” Phong Liên Dực có chút không kiên nhẫn mở miệng.

Vị Ương vội vàng nói: “Cửa vào Tu La thành đã mở ra, đám người Hoàng Bắc Nguyệt nhất định sẽ an toàn rời đi, xin vương không cần lo lắng. Âm Hậu bệ hạ mới gặp phải Mặc Liên của Quang Diệu Điện, nguyên khí lại bị Lục Đạo Thiên Nguyên Phù hút đi, cho nên...”

“Mặc Liên?” Phong Liên Dực nheo mắt, trong đầu hiện ra khuôn mặt tái nhợt quý dị của hắc y thiếu niên.

Vị Ương thống khổ nói: “Thần thú của Mặc Liên không thua gì ma thú thủ hộ, hơn nữa lại tiến hóa thần tốc, thực lực của hấn cũng vô cùng cường hãn, Âm Hậu dưới tình huống này, tự nhiên...”

“Là ai nói cho Mặc Liên biết về chuyện của Vạn Thú Vô Cương?” Vị Ương còn chưa kịp nói xong, Phong Liên Dực đã cắt đứt lời nàng.

Chuyện Hoàng Bắc Nguyệt có Vạn Thú Vô Cương, trừ hấn ra thì cũng chỉ có Âm Hậu biết, mà Mặc Liên vừa xuất hiện đã lập tức hướng Hoàng Bắc Nguyệt đòi Vạn Thú Vô Cương, chuyện này từ lúc bắt đầu hấn đã cảm thấy có chút không được bình thường rồi.

Mặc dù hấn chưa có điều tra kỹ về kẻ tên là Mặc Liên này, thế nhưng trong khoảng thời gian ở chung ngắn ngủi vừa rồi, hấn biết Mặc Liên tuyệt đối không phải loại người tâm tư thâm trầm, thích tính kế người khác.

Chương 621: Thoát khỏi hung ngục (9)

Editor: Lam Nguyệt

Beta: Mặc Quân Dạ

Mắt của hắn không thể nhìn thấy, căn bản không có khả năng biết được Vạn Thú Vô Cương ở trên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Trừ phi, có người nói cho hắn biết!

Sắc mặt Vị Ương lập tức trở nên tái nhợt, hai tay gắt gao nắm chặt lấy ống tay áo. Ánh mắt của vương quá sắc bén, không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy liền có thể suy ra được chuyện tình của Vạn Thú Vô Cương có liên quan tới Âm Hậu!

“Khi thuộc hạ đuổi tới nơi, Mặc Liên đã rời đi rồi, chỉ còn lại Âm Hậu đang bị trọng thương, cho nên...” Vị Ương cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đáng sợ kia.

Khóe miệng Phong Liên Dục nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh: “Ta mặc kệ nguyên nhân là gì, chỉ cần có kẻ nào dám hại nàng, ta đây sẽ không khách khí!”

Trong lòng Vị Ương run lên, ngẩng đầu nói: “Vương, Âm Hậu chính là mẫu thân ruột thịt của ngài, hơn nữa việc người làm đều là vì ngài cả thôi.”

“Vị Ương, ngươi khẩn trương quá rồi đấy, ta cũng không có nói

chuyện là do mẩu thân ta làm, người sợ cái gì?” Phong Liên Dục dùng ánh mắt lãnh đạm quét về phía Vị Ương.

Trong lòng Vị Ương lại run lên, cúi đầu không dám nói thêm gì nữa, nói đến tâm cơ âm trầm, phúc hắc giảo hoạt, chỉ sợ không có ai có thể so được với hắn.

“Âm Hậu hi vọng vương có thể trở về gặp mặt nàng một lần, mong vương nhớ tới huyết thống thân tình, đừng nên để Âm Hậu chờ đợi trong vô vọng.”

Phong Liên Dục thở dài một tiếng, rốt cục hắn vẫn không phải là loại người máu lạnh, cho dù tâm địa hắn có cứng rắn đến mấy, khi nghe được Âm Hậu bị thương, trong lòng hắn vẫn có vài phần lo lắng, quả nhiên là máu mủ thâm tình.

Huống chi hắn cũng muốn tìm hiểu rõ hơn về chuyện tình liên quan đến Vạn Thú Vô Cương!

“Đi thôi.”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Đám người thuận lợi rời khỏi Tu La Thành, trừ vài lần gặp phải linh thú cấp cao công kích ở ngoại thành khiến cho một ít lính đánh thuê bị thương ra, tổng số thương vong cũng không tính là quá lớn.

Người của những thế lực lớn vốn đang ở bên ngoài Tu La Thành chờ tiếp ứng, vừa thấy mọi người đi ra, bọn họ liền trở về bẩm báo. Bắc Diệu Quốc cũng phái người tới nghênh đón, tuy rằng không có làm cho Tu La Thành bị tổn thất nặng nề, thế nhưng lần dò xét thực hư này cũng coi như có chút thu hoạch!

Chẳng những thế, một vài tên lính đánh thuê cũng chiếm được không ít chỗ tốt, ví dụ như lần ở trong vực sâu, đại bộ phận hung điểu bởi vì ma thú thủ hộ xuất hiện mà bỏ chạy hết, cho nên đám trướng cùng linh thảo bên cạnh sào huyệt của hung điểu lập tức rơi vào trong túi của bọn họ.

Sau khi đi ra, Hoàng Bắc Nguyệt liền chạy khắp nơi tìm kiếm bóng dáng của Vũ Văn Địch. Bọn người Vũ Văn Địch bị trận pháp truyền tống đến một chỗ khác, ít hung hiểm hơn, cũng không có bị ma thú thủ hộ chú ý, tuy rằng trên đường ra cũng tổn thất không ít người, nhưng tốt xấu gì cũng coi như là an toàn.

Vừa thấy bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt không có ai, trên mặt Vũ Văn Địch liền lộ ra vẻ thất vọng.

Bọn họ đã ước định sau khi đi ra sẽ tập trung trong rừng cây, sau đó đổi lại vị trí với Phong Liên Dục thật, chỉ là bây giờ...

Hoàng Bắc Nguyệt gỡ mặt nạ ra, sau đó đem chuyện tình gặp được Phong Liên Dục ở Tu La Thành, chọc giận Âm Hậu, ngay cả việc Phong Liên Dục bị ma thú thủ hộ “nuốt chửng” cũng nói hết ra. Vũ Văn Địch im lặng nghe, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như suối.

“Chàng sẽ không có việc gì đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt rất tin tưởng hẳn. Nếu hẳn xảy ra chuyện, vậy chẳng phải hẳn sẽ có lỗi với lời hứa lúc trước?

Hẳn không phải là kẻ thất hứa, hơn nữa lấy năng lực của hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị ma thú thủ hộ “nuốt” như vậy.

Chỉ có khi trong lòng tin tưởng thì nàng mới không đau, nàng không thích cái cảm giác “một người đang làm bạn với mình, thế nhưng một

giây tiếp theo, người nọ lại vĩnh viễn biến mất” ...

“Hy vọng Âm Hậu không có quỷ kế gì.” Vũ Văn Địch vẫn lo lắng nói.

Chương 622: Thoát khỏi hung ngục (10)

Editor: Lam Nguyệt

Beta: Mặc Quân Dạ

Có Âm Hậu ở đó, Phong Liên Dục đương nhiên sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng Âm Hậu là một nữ nhân gian xảo cay độc, vì đạt được mục đích mà không từ bất cứ thủ đoạn nào, nếu như nàng có quỷ kế gì đó, vậy chỉ sợ Phong Liên Dục sẽ phải ở lại Tu La Thành vĩnh viễn rồi!

“Âm Hậu có quỷ kế thì sao, Phong Liên Dục cũng không phải là bù nhìn.” Nghĩ đến việc trong Tu La Thành còn có Âm Hậu, Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một hơi nhẹ nhõm.

Tuy Âm Hậu vô cùng ngoan độc, thế nhưng nàng ta chỉ có một đứa con là Phong Liên Dục mà thôi, hổ dử không ăn thịt con, lấy sự quan tâm của nàng dành cho Phong Liên Dục, nàng tuyệt đối sẽ không để cho hắn xảy ra chuyện gì.

Nghe xong lời của nàng, trong lòng Vũ Văn Địch cũng thoáng yên tâm, hắn không hề hoài nghi năng lực của Tề vương, chỉ là...vừa nghĩ đến một chuyện, trong lòng hắn liền trở nên nặng nề hơn.

“Lúc đi ra ta có thu được một tin tức, Quyền vương đã bắt đầu tỏ vẻ muốn ủng hộ Thập Thất hoàng tử đăng cơ rồi, Quyền vương nắm binh quyền trong tay, không biết lần này sẽ làm ra chuyện gì nữa, nếu như lúc này có Tề vương điện hạ ở đây, Quyền vương nhất định

sẽ không dám làm bừa.”

“Hừ, muốn dùng vũ lực giải quyết vấn đề sao? Chiêu này ta thích!”
Hoàng Bắc Nguyệt vỗ tay: “Ta đây cũng thích dùng vũ lực để giải quyết vấn đề!”

Vũ Văn Địch sừng sốt, chậm rãi suy nghĩ, lời này của Hoàng Bắc Nguyệt tựa hồ có thâm ý bên trong, nàng muốn nhúng tay vào chuyện tình của Bắc Diệu Quốc? Nhưng nàng sẽ lấy thân phận gì mà hành động đây?

“Bắc Nguyệt quận chúa, cái này...” Vũ Văn Địch dù sao cũng chỉ là người trẻ tuổi, da mặt tương đối mỏng, có một số việc dám nói rõ ra miệng.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt hàm chứa ý cười nhàn nhạt: “Tề vương nhà các ngươi đã lấy thân báo đáp ta, nếu ta không quan tâm đến chuyện tình của hã, vậy chẳng phải là quá bá đạo hay sao?”
(Dạ: *phun cả ngum nước lên màn hình* Bắc Nguyệt ngươi nói chuyện quá ... rồi, cái gì mà lấy thân báo đáp chứ:)))

Nói xong, nàng liền mang mặt nạ lên, thong dong từ trong rừng cây đi ra ngoài.

Vũ Văn Địch sừng sốt một lúc mới hồi phục lại tinh thần, sau đó lớn tiếng nói: “Cái này, cái này cũng quá nhanh rồi! Hơn nữa Tề Vương điện hạ làm sao có thể lấy thân báo đáp chứ, chuyện tình thế này thật là không có tiền đồ mà!!!”

Trong lòng Vũ Văn Địch lập tức mất thăng bằng, tuy rằng vị Bắc Nguyệt quận chúa này rất là cường đại, thế nhưng Tề Vương cũng không phải là kẻ yếu nha, Tề Vương điện hạ mà hã sùng bái sao có thể lấy thân báo đáp cho một nữ nhân được, điều này khiến hã

không thể nào chấp nhận, không được, hẳn nhất định phải hỏi cho ra lẽ!

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng cười rộ lên, khi mới từ trong rừng cây đi ra ngoài, nàng liền thấy Mặc Liên đang vô thức đi tới đi lui ở gần đó, nàng vừa tính đi tới chào hỏi thì lại nghe thấy thanh âm của Hồng Liên vang lên.

“Mặc Liên, thì ra ngươi ở đây, ta tìm ngươi từ nãy đến giờ đó!” Thân ảnh màu đỏ nhanh chóng chạy tới, khẩu khí tuy có chút bất mãn nhưng vẫn không che giấu được vẻ quan tâm bên trong: “Ngươi không sao chứ? Sao trên mặt lại có nhiều vết thương như vậy?”

Nhìn thấy vết thương trên mặt hắn, Hồng Liên vừa đau lòng lại vừa tức giận. Màu da của Mặc Liên vốn tái nhợt, chỉ cần một vết thương thật nhỏ cũng có thể dễ dàng phát hiện rồi, huống chi nhiều vết bồng thế này, đông một vết tây một vết, khuôn mặt tuấn tú cơ hồ đã bị phá hủy!”

“Tên khốn kiếp nào dám làm ngươi bị thương thành như vậy? Ta đi giết hắn!” Hồng Liên không nhịn được hô to.

Mặc Liên vẫn luôn mím môi không nói, nhưng vừa nghe nàng nói muốn giết người, hắn liền mở miệng: “Không cho phép!”

Hồng Liên nổi giận dùm dùm nhìn hắn: “Ngươi sao lại ngốc như vậy, người đã thương ngươi tất nhiên là phải chết! Hừ, là cao thủ rất là lợi hại sao? Ngươi có Băng Phách Hàn Y, sao có thể bị phỏng tới mức như vậy? Loại lửa nào có thể xuyên thấu cả Băng Phách Hàn Y?”

“Đừng động.” Mặc Liên lãnh đạm dùng hai chữ đáp lại, Hồng Liên thấy vậy tức giận đến mức giậm chân. Mặc Liên cũng không quan

tâm nữa, nhưng đột nhiên hẳn nghe thấy tiếng bước chân của Mạnh Kỳ Thiên, bởi vậy liền mở miệng: “Mạnh.”

Chương 623: Hoàng thất phân tranh (1)

Editor: Mặc Quân Dạ

Mạnh Kỳ Thiên có chút giật mình, tuy sống chung với nhau đã lâu, thế nhưng Mặc Liên chưa từng chủ động gọi hắn bao giờ, cái tên này quá mức lạnh lùng, thậm chí hắn còn hoài nghi không biết Mặc Liên có biết tên của hắn không nữa.

Hồng Liên có chút nghi hoặc nhìn Mặc Liên một cái, sau đó lại quay sang nhìn Mạnh Kỳ Thiên, ánh mắt kia giống như đang muốn hỏi: Hắn gọi người làm cái gì?

Mạnh Kỳ Thiên cũng rất nghi hoặc, hắn nhún vai đi tới, cười nói: “Mặc Liên tôn thượng có gì phân phó sao?”

“Cái này.” Mặc Liên giơ tay lên chỉ chỉ đóa hoa cát cánh trên khoeo mắt.

Mạnh Kỳ Thiên nhìn sang Hồng Liên, chỉ thấy nàng cũng cau mày, trên khuôn mặt xinh đẹp mang theo vẻ khó hiểu, ý Mặc Liên muốn hỏi là: Đóa hoa cát cánh này là từ đâu ra?

Hai người nhất thời lấy làm kinh hãi, không ngờ Mặc Liên lại biết khoeo mắt của mình có xăm hình hoa cát cánh, hơn nữa còn trở thành một tiểu bảo bảo tò mò! (Dạ: miêu tả thật đáng yêu a~)

“Cái này ta cũng không biết, chỉ sợ phải đi hỏi Thánh Quân mới được.” Mạnh Kỳ Thiên lắc đầu nói.

Hồng Liên liếc mắt nhìn hấn: “Mạnh Kỳ Thiên, không phải người được xưng là trên biết năm trăm năm, dưới biết năm trăm năm hay sao? Không ngờ lại có chuyện tình mà người không biết!”

“Đương nhiên, Mạnh Kỳ Thiên ta cũng không phải là thần, đương nhiên cũng có chuyện không biết, hướng hồ thời điểm ta tới Quang Diệu điện, Mặc Liên tôn thượng cùng Hồng Liên tôn thượng đã ở đó rồi, nếu muốn dò hỏi lai lịch, vậy phải hỏi Hồng Liên tôn thượng mới đúng nha, dù sao ngài và Mặc Liên tôn thượng cũng lớn lên với nhau từ nhỏ.”

Mạnh Kỳ Thiên vừa nói mấy câu đã đem củ khoai lang nóng bỏng tay này ném lại cho Hồng Liên. Hồng Liên sửng sốt, thấy Mặc Liên chuyển ánh mắt về phía mình, nàng không khỏi có chút ngưng ngưng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra một tia đỏ ửng hiếm thấy.

” Ta...ta làm sao biết được? Từ lúc ta ý thức được thì trên mặt hấn đã có cái hình xăm đó rồi! Ta còn cho rằng nó là cái bớt!”

Mạnh Kỳ Thiên “phốc” một tiếng, bật cười: “Bớt? Làm gì có cái bớt nào xinh đẹp như vậy?”

Hồng Liên bĩu môi nói: “Từ nhỏ đã có, đây không phải cái bớt thì là gì?”

Nói xong, nàng nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mặc Liên vẫn luôn mím môi trầm mặc không nói ở bên cạnh, khi nhìn đến những vết thương trên mặt hấn, nàng có chút đau lòng, vội lấy thuốc mỡ ra, nhanh chóng đi qua: “Người đột nhiên hỏi tới vấn đề này làm gì? Nếu không hiểu, vậy cứ chờ lúc về chúng ta đi hỏi Thánh Quân là được, bây giờ quan trọng nhất là vết thương trên mặt người, để ta giúp người bôi thuốc...”

Hồng Liên vừa nâng tay lên thì bị Mặc Liên ngăn lại, không có được đáp án mình cần, dường như Mặc Liên rất thất vọng, vẻ mặt húng hiện rõ trên mặt. Hắn vốn không phải hạng người biết giấu diếm cảm xúc, lúc này tâm tình đang xuống thấp, hắn đương nhiên không muốn líu ra líu riu với Hồng Liên.

Mặc Liên yên lặng xoay người ly khai, hoàn toàn ngó lơ Hồng Liên cùng Mạnh Kỳ Thiên đang đứng phía sau.

Hồng Liên tức giận vút luôn lọ thuốc mỡ trân quý ở trong tay, phùng mang trợn mắt nói: “Lúc nào cũng quái gở như vậy! Trách không được chả có ai muốn ở chung với hắn! Chán ghét! Chán ghét! Ta chán ghét người nhất!”

Mạnh Kỳ Thiên bất đắc dĩ nhìn Hồng Liên, tính tình của Mặc Liên nàng không phải không biết, thế mà mỗi lần bị Mặc Liên ngó lơ, nàng đều bạo phát lớn như vậy, quả là một thiếu nữ tinh lực dồi dào...

Mặc Liên đang lảng lảng bước đi, chung quanh bỗng dưng xuất hiện rất nhiều tiếng bước chân cùng tiếng cười nói của đám lính đánh thuê, bởi vậy hắn thuận tay tóm lấy một tên, dùng thanh âm lạnh như băng hỏi: “Nguyệt (ở đâu)?”

Tên lính đánh thuê xui xẻo bị hắn tóm hoàn toàn không hiểu hắn đang nói cái gì, vẻ mặt mờ mịt nhìn hắn, nhưng khi nghĩ tới người trước mắt là Mặc Liên của Quang Diệu Điện, hắn lập tức run sợ hỏi lại: “Ngài...ngài nói cái gì?”

Chương 624: Hoàng thất phân tranh (2)

“Nguyệt!” Mặc Liên không kiên nhẫn lặp lại lần nữa, sát khí quý dị đã bắt đầu tản mát ra xung quanh.

Tên lính đánh thuê bị dọa đến mức run lẩy bẩy, nguyệt gì? Rốt cục là nguyệt gì cơ chứ!!! Hắn không hiểu mà!

“Nguyệt Dạ các hạ đã cùng Tề vương trở về thành rồi.” Một giọng nữ thanh thúy vang lên.

Mặc Liên buông tên lính đánh thuê kia ra, dùng đôi mắt vô thần nhìn về phía thiếu nữ vừa mở miệng: “Tề vương?”

Tên lính đánh thuê vừa được tự do thì lập tức bơi mớ vào chân, cố gắng chạy thật xa!

Trên mặt thiếu nữ vừa nói chuyện có mang theo tấm vải che mặt màu đen, nàng chính là Thiên Đại Đông Nhi, thủ hạ của nàng đều đã chết trong Tu La Thành, bởi vậy bây giờ nàng đang chuẩn bị một mình trở về thành gặp quốc sư Thiên Đại Mê Ly, không ngờ lại vô tình trông thấy cảnh Mặc Liên đang ép hỏi một tên lính đánh thuê, vừa nghe thấy hắn muốn tìm Hoàng Bắc Nguyệt, nàng liền tốt bụng mở miệng nhắc nhở.

“Tề vương mà ngươi cũng không biết sao? Lúc trước hắn đã xông vào cứu ngươi, thiếu chút đã không ra được.” Thiên Đại Đông Nhi lạnh nhạt nói.

Mặc Liên trầm mặc một lúc, sau đó nói: “Chết rồi.”

Thiên Đại Đông Nhi ngẩn ra, hoàn toàn không hiểu ý của hắn: “Cái gì chết rồi?”

Người không quen với phương thức nói chuyện của Mặc Liên quả thực rất khó hiểu được ý tứ mà hắn muốn biểu đạt.

Mặc Liên nói chuyện không thích lặp lại lần thứ hai, nói chết thì chính là chết, không có giải thích gì thêm.

Dường như đã nắm được điểm mấu chốt, Thiên Đại Đông Nhi đi tới trước mặt hắn, nhỏ giọng hỏi: “Ý ngươi là Tề Vương chết rồi? Vậy người cùng Nguyệt Dạ các hạ ở chung là ai? “

“Đồ giả.” Mặc Liên lãnh đạm nói.

Thiên Đại Đông Nhi hít một hơi khí lạnh, âm thầm hoảng sợ, sau khi suy nghĩ một chút, nàng mới mở miệng nói: “Mặc Liên các hạ cũng muốn vào thành phải không?”

Mặc Liên gật đầu, hắn quả thật muốn vào thành, chỉ là hắn không biết đường mà thôi...

Thiên Đại Đông Nhi nói: “Nếu như Mặc Liên các hạ không ngại thì có thể đi cùng ta.”

Mặc Liên cũng đang muốn tìm một người dẫn đường, hắn tính chọn bừa một tên nào đó trong đám lính đánh thuê kia, nào ngờ bây giờ lại có người chủ động đứng ra “nhận trách nhiệm”, hắn cũng đỡ phiền phức.

Hai người cùng nhau lên đường, Mặc Liên là người không thích nói

nhiều, mà hai năm qua Thiên Đại Đông Nhi cũng đã học xong kĩ năng giấu tài, bởi vậy cũng không nói nhiều, dọc đường chỉ một mực suy nghĩ ý đồ của kẻ giả mạo đang tiếp cận Hoàng Bắc Nguyệt.

Dùng trí thông minh của Hoàng Bắc Nguyệt, không có khả năng nàng không phát hiện ra người kia là giả mạo! Hay là nàng có tính toán khác?

Tâm tư của người đó nàng không bao giờ đoán được, quên đi, nàng ấy thông minh như thế, ắt hẳn sẽ không lật thuyền trong mương đâu!

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Vua của Bắc Diêu Quốc đã băng hà từ năm năm trước, triều thần đón Cửu hoàng tử đang làm con tin ở Nam Dục quốc về, vốn định đưa Cửu hoàng tử lên ngôi, nào ngờ lại gặp sự ngăn cản từ Nhã hoàng hậu cùng Quyền vương. Bọn họ nói đất nước đang trong thời kì quốc tang, trắng trợn phô trương là không thích hợp, bởi vậy đã hoãn việc cử hành lễ đăng cơ, một lần hoãn này là cả năm năm liền.

Quyền vương nắm quyền hành lớn trong tay, chẳng những không có hảo cảm gì đối với vị Cửu hoàng tử vẫn luôn làm con tin ở bên ngoài kia, trái lại còn ủng hộ một vị hoàng tử khác của Nhã hoàng hậu – Thập Nhất hoàng tử Phong Nhã Ngọc.

Dân gian có lời đồn đại, nói rằng vị Thập Nhất hoàng tử kia chính là do Nhã hoàng hậu cùng với Quyền vương tư thông sinh ra, cho nên Quyền vương rất thiên vị đối với hắn.

Tâm tư của Quyền vương rất thâm trầm, hắn biết Cửu hoàng tử Phong Liên Dục rất được lòng dân, nếu hắn muốn nâng đỡ Thập Nhất hoàng tử, vậy vị Cửu hoàng tử này chính là chướng ngại vật lớn nhất. Nhiều năm qua, Quyền vương trăm phương ngàn kế mưu

tính, nhiều lần muốn mưu hại Cửu hoàng tử nhưng không có lần nào thành công.

Ở bên ngoài, Bắc Diệu Quốc là một mảnh gió êm sóng lặng, nhưng kì thực ở bên trong, Quyển vương cùng Cửu hoàng tử đã hoàn toàn xé rách da mặt, ngay cả Nhã hoàng hậu cũng hoàn toàn không còn chút tình cảm nào với đứa nhi tử này của mình!

Chương 625: Hoàng thất phân tranh (3)

Trên thực tế, nội loạn của Bắc Diệu Quốc đã sớm bắt đầu rồi!

Đêm khuya.

Trên một thân cây cách Quyển vương phủ độ bảy tám thước, thân ảnh của Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ ẩn nấp sau đám cành lá, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào hậu viện của Quyển vương phủ cách đó không xa.

Đêm đã khuya như vậy mà thư phòng trong hậu viện của Quyển vương phủ vẫn còn sáng đèn, cũng không biết đám người này đang làm cái gì nữa.

Tòa vương phủ này được canh phòng rất nghiêm mật, không thua kém gì so với hoàng cung, những người đi tuần tra đều là cao thủ, hơn nữa bốn phương Đông Tây Nam Bắc còn có cao thủ thuộc tính Phong bảo vệ, chỉ cần có chút gió thổi cỏ lay là bọn họ sẽ phát hiện ra ngay.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào thân cây, để dễ dàng hành động, lần này nàng cố ý mặc một thân nam trang nhẹ nhàng đơn giản. Chất vải màu đen tôn lên khí chất cao ngạo thanh lãnh của nàng, mái tóc dài dùng một dải lụa cột lên cao. Dưới ánh trăng, mặt nàng như quan ngọc, mắt như điểm nước sơn, đen láy mà thâm thúy, thân hình tinh xảo nhưng lại không có sự mềm mại của nữ tính mà thay vào đó là vẻ đại khí, nụ cười mang theo nét phóng khoáng tiểu ngạo thiên hạ!

Đợi cả nửa ngày, một chiếc xe ngựa rồ cuộc cũng từ ngã tư đường phía xa xa chậm rãi tới gần, sau đó lén lút dừng lại ở cửa sau của Quyền vương phủ. Phu xe nhảy xuống, đi tới trước cánh cửa gỗ hai cái theo quy luật, sau đó lại tiếp tục gõ ba cái. Một lúc sau, cánh cửa hé ra một cái khe nhỏ.

Một nam cao thủ đi tới, lấp ló nhìn chung quanh một chút, sau khi xác định không có ai đi theo, hắn mới hoàn toàn mở cửa ra.

Một người nam nhân gầy ốm từ trên xe ngựa đi xuống, dường như hắn rất sợ lạnh, hai tay đều giấu trong ống tay áo, từng bước run rẩy đi tới cửa. Hắn chỉ cao tới eo của tên cao thủ này, thân hình tuy ốm như một con khỉ nhưng trong mắt lại lộ ra tinh quang không tầm thường.

Cao thủ đứng ở cửa không dám có chút chậm trễ, gã cung kính đón hắn đi vào, sau đó mới đi ra đóng cửa lại.

“Cát đại nhân, Vương gia chờ ngài đã lâu.”

“Ta cũng không có biện pháp, dọc theo con đường này có rất nhiều cơ sở ngầm, ta phải thật cẩn thận mới không bị Tề vương phát hiện.” Cát đại nhân xoa xoa tay, dường như hắn thật sự sợ lạnh.

Địa thế của Bắc Diệu Quốc không giống với Đông Ly Quốc và Nam Dực Quốc, bởi vì lãnh thổ nằm ở phương Bắc, khí hậu ở đây lạnh hơn phương Nam rất nhiều, mỗi lần đông đến đều là cảnh tượng tuyết bay đầy trời, ngân trang tố khỏa (Dạ: chỉ cảnh tượng mọi vật đều bị bao phủ trong màn tuyết trắng giống như phủ thêm một lớp bạc).

“Nói rất đúng, Cát đại nhân cẩn thận như vậy là rất tốt.” Người này cúi đầu cười cười, nhưng trong lòng lại âm thầm hừ lạnh: không phải

là do chủ nhân của người sao! Nếu không phải vì Vương gia chúng ta có việc cầu người, chúng ta sao lại để cho các người tùy ý gây khó dễ như vậy!

Bọn họ cùng nhau đi về phía thư phòng, căn bản không chú ý tới một hắc y nhân cách đó không xa cũng đang lặng lẽ đi theo phía sau!

Những người này làm sao có thể phát hiện ra nàng được, bọn họ đã sớm bị huyền cảnh của Chức Mộng Thú mê hoặc, cho dù là mấy tên cao thủ Phong thuộc tính kia cũng không thể phát hiện được nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ đầu Chi Chi làm nó thẹn thùng chớp chớp mắt, trên khuôn mặt tròn không ngờ lại hiện lên một tầng ửng đỏ, thật không biết tiểu gia hỏa này học được chiêu thẹn thùng từ lúc nào.

Thấy bọn họ đi vào thư phòng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng lắc mình đi theo. Những dinh thự cổ đại này đa số đều có xây dựng mật thất, Quyền vương và người này lén lút gặp mặt, vậy chuyện tình mà bọn họ bàn luận nhất định là chuyện cơ mật, đương nhiên sẽ không thể tùy tiện ngồi trong thư phòng.

Mật thất ở phía dưới cái bàn đọc sách, cơ quan được khởi động, cái bàn liền dịch chuyển sang một bên, lộ ra một cái cầu thang đi thông xuống dưới.

Người nọ dẫn Cát Đan đi xuống, Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt theo sát, cái bàn học lập tức trở về vị trí cũ.

Chương 626: Hoàng thất phân tranh (4)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

Động tác của nàng rất nhanh!

Người này tựa hồ cảm nhận được một cơn gió thổi tới từ phía sau, bởi vậy nghi hoặc quay đầu lại, thế nhưng ngoài việc đầu có chút đau ra, hẳn hoàn toàn không thấy gì khác lạ.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này đang dán sát vào vách tường, một tay ôm Chi Chi, một tay lặng lẽ nắm lấy phù ấn, nếu người này phát hiện nàng, vậy đương nhiên nàng sẽ không hạ thủ lưu tình.

Cũng may, người kia chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi quay đầu, tiếp tục mang theo Cát Đan đi xuống, Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cũng len lén đuổi theo.

Đám người liên tục vòng vèo qua vài cánh cửa đá mà vẫn chưa tới nơi. Mật thất này hết sức bí ẩn, dọc đường chỉ có vài ngọn đèn lờ mờ ngẫu nhiên xuất hiện, chung quanh đều là những con đường u ám, cũng có không ít lối rẽ và cửa đá, giống như một cái mê cung vậy, người không biết đường mà đi vào tuyệt đối sẽ bị lạc ngay lập tức.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi vừa âm thầm ghi nhớ lộ tuyến mà mình mới đi để tiện cho việc đi ra ngoài.

Hơn mười phút sau, người nọ đẩy cửa của một gian thạch thất ra, hướng Cát Đan làm một cái thủ thế “xin mời”, Cát Đan thấy vậy liền xoa xoa tay tiến vào.

“Cát đại nhân, ta đợi ngài đã lâu.” Một thanh âm tràn ngập khí thế từ trong thạch thất vang lên, vừa nghe đã biết chủ nhân của giọng nói này chắc chắn là người có địa vị cao quý.

“Khiến cho Vương gia đợi lâu rồi, thật ngại quá.” Cát Đan ôm quyền thi lễ.

Hoàng Bắc Nguyệt nấp trong một góc âm u, dưới ánh đèn dầu sáng rõ, một người nam nhân trung niên mặc y phục hoa lệ, vóc người to lớn từ sau bàn đọc sách đi tới. Trên người hắn phát tán ra một cỗ khí thế uy nghiêm, mặc dù trên mặt mang theo nét tươi cười nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy có vài phần sợ hãi.

Cát Đan thấy hắn cũng không dám làm càn nữa, đồng dạng nở nụ cười đáp lại.

“Cát đại nhân từ ngàn dặm xa xôi đến, vậy mà ta lại không có tiếp đãi chu đáo, thật là thất lễ quá.” Trung niên nam nhân này đúng là Quyền vương của Bắc Diệu Quốc, cũng chính là đệ đệ của tiên hoàng.

Cát Đan cười hắc hắc, nói: “Trước khi tới Đại tướng quân đã phân phó, lần gặp mặt này với Vương gia là lén lút, bởi vậy không nên làm người khác chú ý tới, phải tận lực điệu thấp.”

Quyền Vương cũng cười nói: “Không biết đạo này Ngụy đại tướng quân có khỏe không?”

“Đại tướng quân tốt lắm, đã phiền Vương gia quan tâm rồi.” Cát Đan

cười nói, vừa nhìn đã biết tên này là hạng người khôn khéo giáo hoạt.

Vừa nghe đến bốn chữ “Ngụy đại tướng quân”, đôi mắt Hoàng Bắc Nguyệt liền lóe lên một đạo tinh quang!

Người mà bọn họ nói tới chẳng lẽ là Đại tướng quân Ngụy Võ Thần của Đông Ly Quốc? Trên cả Tạp Nhĩ Tháp đại lục này, Đại tướng quân họ Ngụy, trừ Ngụy Võ Thần ra thì đâu còn ai khác!

Tên Quyên vương này không ngờ lại cấu kết cùng với lão gian tặc Ngụy Võ Thần kia! Quả thật là chuyện không thể tha thứ!

Lúc trước nàng muốn đối phó hẳn chỉ là vì muốn giúp cho Phong Liên Dực, nhưng bây giờ, ngay cả bản thân nàng cũng muốn thu thập lão tặc này!

Ánh mắt lạnh như băng của nàng nhìn chăm chăm vào hai người kia, chỉ thấy Cát Đan đột nhiên đè thấp thanh âm, nói: “Đại tướng quân nói, sự việc lần này, Đông Ly Quốc nhất định sẽ toàn lực ủng hộ Vương gia, đợi Vương gia đoạt được tất cả, ngài ấy hy vọng hai nước có thể kết một mối nhân duyên với nhau!”

“Ha ha ha!” Quyên vương ngửa đầu cười to: “Thập Nhất hoàng tử năm nay mười tám tuổi, cũng là tuổi có thể kết hôn, nghe nói thiên kim của Ngụy đại tướng quân đã trưởng thành, nếu hai nước kết duyên, vậy Ngụy đại tiểu thư nhất định sẽ trở thành hoàng hậu của Bắc Diệu Quốc!”

“Nếu đã như thế, tại hạ phải chúc mừng Vương gia trước rồi!” Cát Đan vuốt vuốt nhúm râu dưới cằm, cười nói: “Lúc Vương gia động thủ, Đại tướng quân cũng sẽ điều binh ở biên cương trợ giúp Vương gia một tay, chỉ là việc này sẽ hao phí rất nhiều...”

“Điều binh hết bao nhiêu, Bắc Diệu Quốc sẽ gánh chịu toàn bộ, xin Đại tướng quân cứ yên tâm!” Quyền vương vội vàng nói.

Chương 627: Hoàng thất phân tranh (5)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

“Chuyện này...” Cát Đan vuốt vuốt nhúm râu dưới cằm, trong mắt lộ ra nét giảo hoạt.

Thấy bộ dáng này của Cát Đan, đáy lòng Quyền vương có chút dự cảm không tốt, chỉ là bên ngoài hắn vẫn tỏ ra bất động thanh sắc hỏi: “Không biết Ngụy đại tướng quân có chuyện gì khó xử hay không?”

“Chuyện khó xử đương nhiên là có.” Cát Đan cũng không muốn giấu diếm, nếu như đang đàm phán điều kiện, vậy cứ nói ra sự thật sẽ là tốt nhất, cứ trốn trốn tránh tránh thì quá lãng phí thời gian: “Vương gia cũng biết, mặc dù Đại tướng quân ở Đông Ly Quốc quyền cao chức trọng, thế nhưng trên đầu ngài còn có Hoàng thượng, chuyện đại sự như khởi binh sao có thể tự tiện chủ trương được đây?”

Quyền vương gật đầu nói: “Cát đại nhân nói rất đúng, chỉ là không biết Hoàng thượng của quý quốc có dự định gì?”

Tuy ngoài miệng khách sáo nhưng trong lòng Quyền vương lại đang ngấm ngầm chửi rủa: cái tên Ngụy Võ Thần này cũng thật biết nhân cơ hội lừa gạt, có ai không biết, Đông Ly Quốc chỉ có Đại tướng quân Ngụy Võ Thần chứ không hề có hoàng thất!

Vị hoàng đế kia vẫn còn phải trông cậy vào Đại tướng quân, chỉ cần

Ngụy Võ Thần nói một câu, vị hoàng đế kia sao dám nói chữ “không”?

“Hoàng thượng luôn luôn coi trọng và tín nhiệm Đại tướng quân, chỉ là sự tình lần này quá mức quan trọng, cho nên Hoàng thượng nói, không biết Vương gia có thể xuất ra một chút thành ý hay không?”

Quả nhiên!

Ngụy Võ Thần kia làm sao có thể giúp người không công được! Cho dù có gả nữ nhi sang đây thì như thế nào.

“Chuyện này...” Quyền vương không hề lộ ra thần sắc không vui, dù sao cũng đều là lão hồ ly giỏi tính toán, sao hẳn có thể dễ dàng trở mặt được?

Thấy hẳn do dự, Cát Đan liền tiến lên chấp tay, sau khi mời Quyền vương khom lưng xuống, Cát Đan thấp bé cố gắng kiễng mũi chân lên thì mới có thể lạng lẽ nói mấy câu bên tai Quyền vương.

Vì cách nhau một khoảng, hơn nữa Cát Đan lại là người khôn khéo giao hoạt, bởi vậy tiếng nói chuyện của hắn rất nhỏ, Hoàng Bắc Nguyệt căn bản là không nghe rõ!

Không biết lão gia hỏa này đang nói cái gì?

Bên này, sau khi nghe xong, sắc mặt Quyền vương đột nhiên đại biến. Hắn ngẩng đầu, có chút chấn kinh (chấn động + kinh ngạc) nhìn Cát Đan, vẻ mặt này tuyệt đối không phải là giả vờ!

Cát Đan vuốt cằm cười nói: “Sao nào? Cử động lần này của Đại tướng quân chúng ta có phải đã đủ thành ý rồi hay không?”

“Cát đại nhân, điều ngươi nói là sự thật?” Quyền vương vội vàng nói.

“Tại hạ phụng mệnh Đại tướng quân mà đến, cũng có nghĩa lời nói của ta đang đại biểu cho Ngụy đại tướng quân của Đông Ly Quốc, ta sao lại nói dối Vương gia đây?” Cát Đan chấp tay nói.

Quyền vương suy nghĩ một chút, trong đầu và trong lòng là một mảnh rối bời, lời nói Cát Đan chính là mấu chốt làm cho Quyền vương vốn không muốn thỏa hiệp cũng phải do dự một phen.

“Không biết điều kiện của Đại tướng quân là cái gì?” Một lát sau, Quyền vương hít sâu một hơi, rốt cuộc cũng làm ra quyết định cuối cùng.

Trong ánh mắt khôn khéo của Cát Đan lộ ra một tia hài lòng, so với Tông Nam, gương mặt gian xảo của hắn càng khiến người ta chán ghét nhiều hơn!

Hắn vươn hai ngón trở chap lại thành hình chữ thập, sau đó cười với Quyền vương: “Ý của Vương gia như thế nào?”

“Cái này, cái này cũng quá...”

“Vương gia!” Cát Đan ngắt lời của hắn: “Chỉ cần ngài đáp ứng, lại thêm Đại tướng quân của chúng ta trợ giúp, cả Bắc Diệu Quốc này đều sẽ là của ngài rồi, mười tòa thành trì này thì tính cái gì?”

“Mười tòa thành trì này đều là những tòa thành trọng trấn ở biên cương Bắc Diệu Quốc! Nếu như cắt ra nhường cho các ngươi, vậy phía Đông Nam của Bắc Diệu Quốc sẽ hoàn toàn bại lộ, đến lúc đó...”

Cát Đan ôm tay, tựa hồ có chút bất mãn nói: “Vương gia nói như

vậy quả thật đã làm cho Đại tướng quân của chúng ta thất vọng và đau đớn không thôi! Đại tướng quân thành ý mười phần, muốn cùng Vương gia kết quan hệ thông gia, sau này hai nước liên minh với nhau, sao có thể xâm phạm nhau được?”

“Nhưng mà...” Quyền vương vẫn còn do dự.

Chương 628: Hoàng thất phân tranh (6)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

Lấy mười tòa thành trì (của Bắc Diệu Quốc) tiếp giáp với Đông Ly Quốc làm vật trao đổi, hành động bán nước như thế ngày sau nhất định sẽ lưu danh xấu ngàn năm!

“Vương gia có thể chậm rãi cân nhắc về việc này, chờ Vương gia suy nghĩ rõ ràng xong, tại hạ sẽ tới lần nữa.” Cát Đan cười ha hả nói, chuyện này bọn họ không cần lo lắng, người phải sốt ruột ngược lại chính tên Quyền vương này.

Bọn họ cứ chậm rãi chờ là được, không vội, không vội.

Quyền vương cũng cau mày, nói: “Việc này đã là tình thế lửa xém lông mày, Bốn vương quả thật không có thời gian cân nhắc.”

“VẬY Vương gia...”

Quyền vương xoay người cầm lấy một quyển sách trên bàn, sau đó mở ra, bên trong đúng là bản đồ của mười tòa thành trì. Hai tay hắn không ngừng run rẩy, do dự hồi lâu cũng không biết có nên đưa tấm bản đồ này cho bọn họ hay không.

Cát Đan cũng không thúc giục, chỉ ôm tay cười ha hả nhìn hắn, chờ sự quyết định của hắn.

Trong lòng do dự đấu tranh hồi lâu, Quyển vương rút cuộc cũng đem tấm bản đồ đưa cho Cát Đan, nói: “Cát đại nhân, mời xem qua.”

“Nhân phẩm của Vương gia, tại hạ rất là tin tưởng, việc này liền quyết định như vậy đi, đến lúc đó Vương gia chỉ cần nói một câu, Đại tướng quân nhất định sẽ suất lĩnh đại quân tới đóng quân tại biên giới của hai nước, tới lúc đó, để xem tên Tề vương kia có thể làm được cái gì!” Cát Đan hài lòng cười nói.

“Việc này toàn bộ đều phải dựa vào Đại tướng quân, xin Cát đại nhân trở về nói cho Đại tướng quân biết, Bồn vương đây vô cùng cảm kích ngài ấy.” Quyển vương đã mất đi mười tòa thành trì, vậy mà ngoài miệng còn phải nói một tiếng cảm tạ, ắt hẳn là trong lòng đang rất đau khổ đây.

Cát Đan cười nói: “Đại tướng quân chỉ hy vọng Thập Nhất hoàng tử có thể đối xử thật tốt với Tam tiểu thư mà thôi, dù sao Tam tiểu thư cũng là hòn ngọc quý trên tay Đại tướng quân.”

“Nhất định, nhất định!” Quyển vương vội vàng nói.

Hòn ngọc quý trên tay?

Nếu thật sự là hòn ngọc quý trên tay, vậy làm sao mà hắn có thể đem nàng tới đây trao đổi với bọn họ được?

“Đêm đã khuya, tại hạ cũng không quấy rầy Vương gia nghỉ ngơi nữa, xin cáo từ.” Cát Đan hành lễ cáo từ, Quyển vương cũng đứng dậy hộ tống hắn, mãi cho đến khi đến cửa mật thất, lại nhìn thấy Cát Đan được người hầu mang đi, hắn mới ở trong thư phòng phát tiết hết sự bức tức!

Hừ! Hôm nay hấn có việc cầu người, đương nhiên là phải nhẫn nhịn, chờ tương lai khi hấn làm Nhiếp Chính Vương, chân chính nắm Bắc Diêu Quốc trong tay, vậy chuyện ngày hôm nay, hấn sẽ từ từ đòi lại hết!

Cát Đan lên xe ngựa, ung dung huyết sáo, tâm tình hấn hiện tại phi thường tốt, chuyện đại sự này mà thành, vậy sau khi trở về hấn nhất định sẽ được phong quan phong hầu, từng bước thăng chức, tài nguyên ùn ùn đổ vào.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên đỉnh xe ngựa lạnh lùng híp mắt, không ngờ Quyển vương cùng Ngụy Võ Thần lại bắt tay giao dịch với nhau, hơn nữa còn đem mười tòa thành trọng trấn ở biên giới chấp tay dâng tặng cho Đông Ly Quốc, tất cả chỉ vì dã tâm muốn nắm được Bắc Diêu Quốc trong tay.

Hành động dốc hết vốn gốc như thế, tên Quyển vương này cũng là một nhân vật tàn nhẫn!

Cũng không biết lúc này Cát Đan đã nói gì với Quyển vương mà lại khiến cho hấn hạ quyết định nhanh như vậy?

Nàng một đường lặng lẽ đi theo Cát Đan, tới trước một căn biệt viện ở thành Bắc, xe ngựa dừng lại, Cát Đan lúc này mới xuống xe ngựa đi vào trong.

Căn biệt viện này chỉ là một căn biệt viện rất bình thường, thoạt nhìn cũng không có gì thu hút, đèn đóm cũng không mấy gì sáng, có vẻ như đây chỉ là một căn nhà của một gia đình nhỏ mà thôi.

Sau khi vào sân, Cát Đan liền vô cùng cao hứng đi về phía hậu viện, trong hậu viện vẫn còn một gian phòng còn sáng đèn, Cát Đan tiến lên gõ gõ cửa, sau đó cung kính nói: “Tam tiểu thư, sao ngài còn

chưa nghỉ ngơi?”

“Hừ, địa phương như thế này làm sao mà ta ngủ được?” Trong phòng truyền đến thanh âm mềm mại uyển chuyển của một nữ tử, giọng nói dịu dàng như đang ca hát, vừa nghe đã có thể khiến cho người khác say mê không thôi.

Cát Đan say mê nghe, thế nhưng nét mặt cũng không dám lộ ra vẻ bất kính, thẳng thắn nói: “Chuyện tình đã đàm phán thành công, Quyền vương đã đáp ứng rồi, ngày mai hạ quan phải về nước bẩm báo với Đại tướng quân, còn Tam tiểu thư, người...”

Chương 629: Hoàng thất phân tranh (7)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Mặc Quân Dạ

“Yên tâm, ta sẽ đi Quyển vương phủ.” Âm thanh say lòng người kia lạnh lùng vang lên, tựa như một giọt sương trắng trong tiết trời thu lạnh lẽo.

Cát Đan khom người gật đầu nói: “Tam tiểu thư là người thâm minh đại nghĩa (học rộng hiểu sâu, biết lấy đại cục làm trọng), Đại tướng quân rất an tâm về người.”

Nữ tử trong phòng cũng không nói chuyện nữa, ánh đèn từ trong cửa sổ tản mát ra cũng giống như thanh âm của chủ nhân nó, trong trẻo mà lạnh lùng.

Cát Đan nhìn cửa sổ hồi lâu, đôi mắt gian xảo tựa như mắt chuột khế đảo một vòng: “Đại tướng quân nói, một khi đại sự thành, ngài sẽ đón Tam tiểu thư trở về ngay lập tức, chỉ là lúc này Tam tiểu thư phải chịu khổ một phen rồi.”

“Không có gì là khổ hay không khổ cả, cái mạng này là do cha mẹ ban cho, ta làm sao cãi lời được!” Tam tiểu thư cười lạnh một tiếng: “Cát Đan, thời điểm quay về ngươi hãy chuyển cáo cho phụ thân ta một tiếng, nói rằng ta đã hy sinh hạnh phúc cả đời để thành toàn cho hắn, chỉ hy vọng hắn có thể đối đãi với mẫu thân ta thật tốt, đừng cô phụ sự hy sinh của ta.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân nhất định sẽ chuyển cáo, Tam tiểu thư hãy nghỉ ngơi sớm đi, ban đêm trời lạnh sương giá, xin đừng để bản thân bị cảm lạnh.” Cát Đan mang theo vài phần quan tâm nói.

“Hừ, người sợ cái gì? Sợ ta cảm lạnh, thân thể ốm yếu, nam nhân kia sẽ không thích ta phải không?” Tam tiểu thư mang theo vài phần châm biếm nói, trong thanh âm mang theo vài phần phong lưu hàm súc không nói nên lời.

Khó trách tên Cát Đan giống như con chuột kia lại si ngốc động tâm, thanh âm này vào tai, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt thân là nữ tử cũng có chút không chịu được nữa là.

“Không không không, tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám.” Cát Đan lập tức cúi đầu nói: “Tam tiểu thư hãy nghỉ ngơi đi, tiểu nhân xin phép cáo lui.”

Nói xong, hắn từ từ lui về phía sau, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên. Tới cửa tiểu viện, hắn còn chưa chịu quay đầu rời đi, ánh mắt có chút si ngốc tham lam nhìn thoáng qua song cửa sổ vẫn còn sáng đèn kia, giống như có thể xuyên qua cánh cửa thấy được nữ tử đáng yêu, mềm mại, động lòng người bên trong.

Chỉ tiếc, nàng ấy không thuộc về hắn.

“Tam tiểu thư, nếu như có một ngày, Cát Đan ta có thể đứng trên ngôi vị cửu ngũ kia, vậy nguyện vọng lớn nhất của ta chính là có thể cùng nàng làm bạn cả đời!”

Cát Đan siết chặt nắm tay, lặng lẽ rời đi.

Chờ Cát Đan rời đi xong, Hoàng Bắc Nguyệt mới quay đầu nhìn vào

cửa sổ, âm thầm đoán xem vị nữ tử bên trong rốt cục là như thế nào.

Chiếu theo đoạn đối thoại vừa rồi của bọn hắn, vị Tam tiểu thư này hẳn là nữ nhi của Ngụy Võ Thần. Vậy cũng có nghĩa nàng chính là người được đưa tới Bắc Diệu Quốc để thành thân với Thập Nhất hoàng tử?

Không ngờ tên Ngụy Võ Thần này lại đi trước một bước, đem nữ nhi gả sang đây, trách không được mới vừa rồi Cát Đan chỉ nói nhỏ vài câu là Quyền vương đã cảm thấy đủ thành ý, sau đó lập tức đáp ứng cắt nhượng thành trì.

Thì ra là dùng mỹ nhân kế!

Nàng lại càng tò mò đối với nữ tử trong phòng, bởi vậy liền liếc mắt nhìn sang bên kia, không ngờ cánh cửa đó cũng vừa vặn hé mở, ngay sau đó, một góc áo màu đỏ tươi liền lộ ra.

Dưới tấm lụa mỏng là đôi chân ngọc tinh xảo trắng nõn, mắt cá chân mang theo một chuỗi chuông bạc, trong lúc đi lại, chuông bạc vang lên từng tiếng đinh đàng, thanh âm này không giống với thanh âm của những chiếc chuông bạc bình thường, nó dễ nghe hơn, hơn nữa còn mang theo cảm giác mềm mại đáng yêu.

Nàng dùng chân trần đi tới, sa y (y phục bằng lụa mỏng) đỏ tươi càng phụ trợ thêm cho dáng vẻ lả lướt của nàng. Thân hình chỗ lồi chỗ lõm, như ẩn như hiện, da thịt nõn nà giống như từ mỹ ngọc ngưng tụ mà thành, ở dưới lớp sa y lại càng thêm chói mắt.

Nàng nhẹ nhàng nâng tay, tấm lụa mỏng khẽ trượt xuống, lộ ra cánh tay băng cơ ngọc cốt. Nàng hái một cành hoa quế đặt ở chóp mũi nhẹ ngửi, vân kế nga nga, tu mi liên quyên, khôi tư diễm dật, đoạt mất hồn phách của người khác.

[Vân kế nga nga, mi tu liên quyên, khôì tư diễm dật: ba câu thơ trong bài Lạc Thần Phú của tác giả Tào Thực, có nghĩa là “Búi tóc cao như mây bông, lông mày cong thon, phong tư kiều diễm phiêu dật.”- nguồn lấy từ Thi Viện]

Trong nháy mắt kia, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩn ra, đáy lòng giống như bị cái gì đó chạm vào. Nàng tựa hồ cảm thấy ánh bình minh đang dâng lên trước mắt, tươi đẹp sáng lạn, không có gì có thể che mất đi quang hoa mỹ lệ ấy!

Chương 630: Hoàng thất phân tranh (8)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Mặc Quân Dạ

Vị Tam tiểu thư kia nhẹ nhàng bước vào sân, trong tay cầm một nhánh hoa quế. Trăng sáng nhô cao, dưới ánh sáng trong trẻo tĩnh lặng đó, nàng bắt đầu nhẹ nhàng nhảy múa, dáng người uyển chuyển thoát nhìn giống như người ở chốn tiên cảnh.

Nàng là thiên sinh mỹ cốt, vòng eo mềm mại mảnh khảnh, da thịt trong suốt như ngọc, tướng mạo không giống người phàm, quả thật là một yêu nữ trên thế gian.

Một cái nhãn mày, một tiếng cười, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ để làm người khác chết mê chết mệt.

Kỹ thuật múa kia khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt xem đến mức say đắm, chìm sâu vào trong đó, ngay cả ánh mắt cũng không thể dời khỏi dáng người kia.

Loại cảm giác này quả thực quá khủng bố, cho dù là người đã làm sát thủ nhiều năm như nàng cũng chưa từng trải qua loại cảm giác này bao giờ, rõ ràng biết trong này có điểm bất thường, có thể gây hại cho mình, thế nhưng bản thân nàng lại không thể khống chế được.

“Cẩn thận một chút, đây là mỹ thuật – một trong các loại huyền thuật,

cực kỳ lợi hại!” Thanh âm tàn mạn của Yểm giống như một loại cảnh báo đột nhiên vang lên trong lòng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lấy lại một tia tỉnh táo, âm thầm câu thông với Vạn Thú Vô Cương. Một tia hắc khí từ phù nguyên trong cơ thể dâng lên, sau đó chậm rãi lưu động khắp tứ chi bách hài.

Thân thể yếu ớt từ từ lấy lại cảm giác, Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới cau mày, trong lòng âm thầm than thở một tiếng: quá nguy hiểm!

Yểm cười nói: “Kỳ quái! Mị thuật này hẳn chỉ hữu dụng đối với nam nhân thôi chứ, ngươi là một nữ nhân sao lại có thể bị nó mê hoặc tới mức thần hồn điên đảo như vậy?”

Có cơ hội cười nhạo nàng, Yểm sao có thể nguyện ý bỏ qua, ai kêu nha đầu kia cứ luôn áp chế hẳn cơ chứ?

“Cút!” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi nói trong lòng: “Ngươi bảo thứ này chuyên dùng để mê hoặc nam nhân, vậy tại sao ngươi lại không bị mê hoặc? Chẳng lẽ ngươi không phải là nam nhân? Hay ngươi là loại người thứ ba trong truyền thuyết kia?” (Dạ: ta cười rớt cằm khúc này, cái tội thích đi trêu chọc lung tung, Bắc Nguyệt là người người có thể chọc vào hay sao:))))

Yểm lập tức ghen hống, nếu có thể nhìn thấy khuôn mặt của hắn, vậy nhất định lúc này hắn đang giận đến xanh mặt!

“Hừ! Lần sau ta không thèm cứu ngươi nữa!” Yểm vô cùng mất hứng phun ra một câu.

“Không cứu ta, vậy ngươi cũng đi chờ chết đi là vừa!” Hoàng Bắc Nguyệt nhướng mày, cảm giác bắt nạt Yểm thật sáng khoái nha!

Yếm thấp giọng làm bầm, thừa dịp này, Hoàng Bắc Nguyệt lại ngẩng đầu nhìn nữ tử đang thỏa thích khiêu vũ dưới ánh trăng kia.

Vũ đạo của nàng không hề ôn nhu, tuy rằng có sa y uyển chuyển phụ trợ, lại thêm tóc đen bay lượn, nhưng động tác của nàng vẫn tràn ngập lực lượng.

Chuông bạc trên cổ chân nàng phát ra từng tiếng đĩnh đang trong trẻo, mỗi một bước chân, tiếng chuông lại vang lên, kể cả động tác xoay người nhìn lại cũng đều vô cùng mạnh mẽ.

Điệu múa này quả thực rất giống Tử Vong Chi Vũ (điệu múa tử vong) trong thần thoại Ấn Độ, xinh đẹp, nhưng lại mang trong mình hơi thở tuyệt vọng và lạnh lẽo.

Mùi hoa quế khiến người ta mê say, nhưng đây lại là hương vị của tử vong!

Hoàng Bắc Nguyệt híп mắt nhìn trong chốc lát, sau đó liền lấy chiếc ngọc tiêu đã lâu chưa thổi từ trong nạp giới ra đặt ở bên môi, nhẹ nhàng thổi.

Mới đầu, tiếng tiêu mang theo âm điệu vô cùng mềm mại, mờ ảo không linh, giống như một khúc tiên nhạc từ nơi chân trời truyền đến, quanh quẩn trong lòng, mãi không tiêu tán.

Nghe được tiếng tiêu bất ngờ vang lên, ánh mắt vị Tam tiểu thư này chỉ chợt lóe một cái, sau đó liền tiếp tục khiêu vũ, giống như bản thân nàng chỉ thuộc về thế giới của ánh trăng, hết thảy những phiền muộn hỗn độn kia đều không liên quan gì đến nàng.

Tiếng tiêu của Hoàng Bắc Nguyệt dần trở nên mãnh liệt, nó vượt qua một mảnh mưa bụi Giang Nam, trong nháy mắt đã đến chiến trường

chém giết tàn khốc!

Thiên quân vạn mã, gót sắt đạp phá, máu chảy thành sông, thi thể thành núi, là ai gây dựng nên công danh bá nghiệp muôn thuở đời đời này.

Chương 631: Hoàng thất phân tranh (9)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Mặc Quân Dạ

Khóe miệng của vị Tam tiểu thư kia lộ ra một chút ý cười, lại càng hăng say nhảy theo tiếng tiêu. Chuông bạc nhẹ ngân, thân mình xoay tròn, nàng giống như không biết mệt mỏi, cho dù dưới chân đã bị sàn đá ma sát khiến cho chảy máu nhưng nàng vẫn không có ý định dừng lại!

Thời điểm điên cuồng tuyệt vọng như thế này, cho dù phải đứng trên mũi dao mà nhảy múa thì có làm sao?

Nhìn nàng say mê nhảy múa giữa đám máu tươi của chính mình, ngọc tiêu của Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi rời khỏi đôi môi, tiếng tiêu cũng theo đó mà im bật.

Không còn tiếng tiêu làm nhạc đệm, vị Tam tiểu thư kia giống như mất đi điểm tựa, vũ bộ thoáng lảo đảo một chút rồi mới lưu luyến dừng lại.

Nàng ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm vào Hoàng Bắc Nguyệt đang ngồi trên nhánh cây đại thụ bên ngoài sân, nhíu mày hỏi: “Vì sao không thổi nữa?”

“Người chảy máu rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn đôi chân nàng một cái, sau đó ngụy trang khiến thanh âm trở nên thấp trầm nặng

nề, ẩn ẩn có một loại cảm giác tang thương.

Tam tiểu thư hờ hững nhìn lướt qua đôi chân đang chảy máu của mình, sau đó lại chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn vị hắc y nhân đang ngồi trên nhánh cây kia. Dưới ánh trăng, gương mặt của người nọ phi thường xinh đẹp.

“Người đau lòng sao?” Nàng nhấc chân, dùng giọng nói quyến rũ và ánh mắt câu hồn nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

“Ta chỉ không muốn vô duyên vô cớ làm hại người khác mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, sau đó lấy một lọ thuốc mỡ từ nạp giới ra thuận tay ném cho nàng: “Bôi thuốc đi, nếu không một khi chân bị thối rữa, người sẽ không bao giờ có thể...khiêu vũ nữa!”

Tam tiểu thư duỗi tay nhưng lại không có bắt được bình thuốc, cũng may bình thuốc được chế tạo bằng nguyên liệu đặc biệt, nếu không với cú rơi mạnh như thế, nó sẽ nát vụn, lãng phí thuốc chữa thương mà nàng tốn công luyện chế.

“Thật ngại quá, mới vừa nhảy múa xong nên tay chân ta có chút vụng về!”

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi ngọc tiêu, từ trên cây nhảy xuống, thân thể thon dài của nàng được bao bọc trong một bộ hắc bào, sắc mặt thanh lãnh, ánh mắt đăm đăm, tuyệt đối là mỹ nam đẹp trai lãnh khốc!

Hoàng Bắc Nguyệt nhặt bình thuốc trên mặt đất lên, một lần nữa đưa cho nàng.

Tam tiểu thư chậm rãi đi tới, vừa định vươn tay ra nhận lấy thì chân nàng đột nhiên mềm nhũn. Nàng hoảng sợ kinh hô một tiếng rồi ngã xuống, Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy thì nhíu mày nhưng vẫn đưa tay

ra đỡ lấy nàng.

Không nghĩ đến vị Tam tiêu thư này lại như đả xà tùy côn, nhân cơ hội dựa vào ngực nàng, hờn dỗi nói: “Đau quá a~~!”

[Đả xà tùy côn: chỉ việc mượn thời cơ để chiếm chỗ tốt, cũng mang nghĩa nhân cơ hội để phản kích đối thủ]

Trên trán Hoàng Bắc Nguyệt hiện ra ba đường hắc tuyến, khóe mắt giật giật. Cái thanh âm “ngọt tận xương” kia làm cho da gà của nàng rơi đầy đất.

Trong lòng nói thầm: Nữ nhân này phát điên cái gì vậy? Tự dưng lại nhảy vào ngực nàng đòi ôm ấp?

“Công tử, người giúp người ta bôi thuốc đi mà, có được không?”
Tam tiêu thư quyển rũ nói, nam nhân bình thường chắc chắn sẽ không kháng cự nổi cái thanh âm nhu nhuyễn kia!

Công tử?

Hoàng Bắc Nguyệt tỉnh ngộ, nàng đang mặc nam trang, hơn nữa lại dùng thanh âm trung tính, khó phân nam nữ, bởi vậy nữ nhân yêu mị này đã tưởng nhầm nàng là nam nhân.

Nàng vốn tưởng là những người tu tập mị thuật đều có năng lực phân biệt nam nữ mạnh mẽ, cho nên vừa rồi cũng không có giả vờ làm nam nhân, bởi vậy lúc này mới cảm thấy buồn bực với hành động lao vào ngực của nàng ta!

Không nghĩ tới, kiếp này của Hoàng Bắc Nguyệt nàng lại có điểm phúc to lớn như thế!

Sợ nàng dựa sát quá sẽ bị lộ thân phận nữ nhân, Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát đẩy nàng ta ra, lạnh lùng nói: “Ta không phải dợc sư, cô nương vẫn nên tự mình bôi thuốc đi!”

“Nhưng người ta cũng không phải dợc sư a!” Bị Hoàng Bắc Nguyệt đẩy ra, vị Tam tiểu thư này quả thật có chút kinh ngạc cùng khó hiểu, không ngờ trên đời này lại có nam nhân có thể cưỡng lại đợc thiên sinh mị cốt của nàng?

Bộ dạng của thiếu niên trước mắt này cũng thật tuấn mỹ! Đặc biệt là vẻ mặt cao ngạo lạnh như băng kia, nàng phi thường ưa thích!

Chương 632

Chỉ là tiểu thương, chính người tùy tiện mặt một chút liền được, cáo từ.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, xoay người liền đi.

Thật sự là, thật sự là khó có thể giải thích tính cách a, như vậy Lãnh Băng Băng cẩn thận tỉ mỉ, không sợ đem nữ nhân đều hù dọa đi rồi sao?

Vậy Tam tiểu thư cười nhẹ một tiếng, nói: “Công tử một khúc tiếng tiêu, làm cho người ta say mê không thôi, không biết sau này hay không còn có cơ hội có thể cùng lúc công tử tiếng tiêu khởi vũ?”

“Tiểu thư vũ cũng làm cho người ta si mê, chỉ là quá mức cực đoan, thứ cho tại hạ không dám phụng bồi.” Hoàng Bắc Nguyệt lãnh đạm nói.

Tam tiểu thư trật một chút đầu, có chút khó hiểu: “Cực đoan? Ta chỉ đúng là nhảy ra trong lòng suy nghĩ thôi, chẳng lẽ cũng không thể?”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn nàng một cái liền dời ánh mắt, đối với cái này yêu nữ nàng không dám nhìn nhiều, vạn không cẩn thận chút bị nàng câu hồn phách, nàng Hoàng Bắc Nguyệt một đời anh danh liền bị phá hủy!

“Người trong lòng đối người khác có hận có oán, cũng không đáng lãng phí thân thể của chính mình, như sinh dưỡng cha mẹ của người biết, nên như thế nào đau lòng?”

Tam tiểu thư giật mình một cái, hốc mắt ửng đỏ: “Mẫu thân của ta hội

đau lòng, cha ta cũng sẽ không.”

Ngẩng đầu nhìn suy nghĩ tiền này lãnh khốc xa lạ hắc y thiếu niên, không biết tại sao lần đầu tiên có muốn đem trong lòng khổ sở chia sẻ cho người khác nghe xúc động, thiếu niên này trên người có loại kỳ quái lực lượng, không hiểu khiến cho người cảm giác được an tâm.

Giống như ở bên cạnh hắn, có thể không sợ hãi hết thảy.

“Công tử, tiểu nữ tên là Ngụy thân nhiên, cha ta đúng là đông cách quốc Đại tướng quân Ngụy vũ thần.”

Hoàng Bắc Nguyệt sớm biết rằng thân phận của nàng, tuy nhiên nghe nàng chính miệng nói ra, hay là lộ ra một chút kinh ngạc ánh mắt, tuy nhiên rất nhanh tựu khôi phục bình thân tình táo.

“Nguyên lai là Ngụy đại tướng quân thiên kim, thất lễ.”

“Nghe khẩu khí của ngươi, ta cũng biết ngươi khẳng định chán ghét hắn, ta cũng giống nhau.” Ngụy thân nhiên thân nhiên cười nói, “Hắn chính là – tội ác tà trời đại gian tặc!”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút kinh ngạc nhìn nàng, cô nương, nào có nói mình như vậy phụ thân?

“Hắn hèn hạ vô sỉ, năm đó nếu không phải nàng đổi mẫu thân của ta thi bạo, ta sao lại tiết vu làm nữ nhi của hắn?” Ngụy thân nhiên mắng khởi chính mình cha, nhưng thật ra một ít cũng không lưu mặt mũi.

Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn gạt đầu đồng nhận thức, nhưng lúc này hay là bảo trì vẻ mặt bình tĩnh, mở miệng hỏi: “Ngươi như thế nào sẽ ở Bắc Diệu Quốc?”

Ngụy thản nhiên khẽ cắn môi dưới, nói: “Cái này, thản nhiên không thể nói cho công tử, như để lộ phong thanh, ở đông cách quốc mẫu thân, sẽ tao hấn độc thủ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhăn lại mi, trong lòng đối vậy Ngụy võ thần chán ghét càng sâu,, lão kia gian tặc dĩ nhiên dùng như thế thủ đoạn hèn hạ uy hiếp con gái của mình! Quả thực không nhân tính!

“Ta cuối cùng đúng là đang nằm mơ, hy vọng có người, hấn đập nguyệt mà đến, có cái thể võ công, có thể cứu ta rời đi vậy dư bản đích thị phi chi địa.” Ngụy thản nhiên vừa nói, một đôi mắt đẹp nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt tâm lý giật mình, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta chỉ là một luyện dược sư.”

Ngụy thản nhiên ‘ khì khì ’ một tiếng cười đi ra, ôn nhu nói: “Chúng ta mới lần đầu tiên gặp mặt, ngươi chỉ sợ ta nhờ vả ngươi không được?”

“Thầm nghĩ y dựa vào người khác nói, sợ rằng người kia vĩnh viễn sẽ không đến.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nhìn nàng, “Thản nhiên tiểu thư, hy vọng ngươi có thể cùng mẫu thân ngươi sớm ngày đoàn tụ.”

Sau khi nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt thân hình nháy, liền từ tường vây sau lúc biến mất.

Ngụy thản nhiên tiến lên từng bước, vươn tay: “Công tử, tên của ngươi ”

Nhưng là Hoàng Bắc Nguyệt tốc độ rất nhanh, của nàng lời còn chưa

nói hết, trước mắt cũng sớm đã đã không có người kia.

Chương 633: Hoàng thất phân tranh (11)

Edit: Thiên Ân

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Ngụy Yên Nhiên sợ sệt nhìn phía trước, cảm giác mát mát trong lòng, không thể dùng lời nói để diễn tả được.

” Tiểu thư!” Một nha hoàn mặt mày thanh tú chạy ra từ bên trong, nhìn theo hướng Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi, nói: “Người kia, nô tì thấy hắn không giống người tốt!”.

“Người tốt hay người xấu cũng không liên quan, hắn quan tâm ta, không phải vì bộ mặt xinh đẹp này.” Ngụy Yên Nhiên nói, nhất định là người có tính cách nhanh nhẹn.

“Tiểu thư dù sao ngài cũng đừng làm theo cảm tính, nếu làm hỏng việc lớn của lão gia, vậy phu nhân sẽ ...” nha hoàn lo lắng nói.

“Ta hiểu.” Ngụy Yên Nhiên lạnh lùng nói: “Không cần người lúc nào cũng phải nhắc lại, Ngụy Võ Thần là đồ cầm thú!”.

Nha hoàn cúi đầu không dám nói thêm nữa.

Ngụy Yên Nhiên xoay người vào nhà, lại thấy trên bàn đá trước sân đặt một bình thuốc, khoé miệng ẩn chứa lộ ra ý cười, bàn tay thon dài cầm bình lên, áp vào lồng ngực, nhẹ nhàng nói: ” Công tử, người lo lắng cho Yên Nhiên nên mới ngừng thổi tiêu sao.”.

Nam nhân bình thường, nhìn nàng nhảy múa xinh đẹp như vậy, hồn đã sớm đi về nơi nào rồi, ai sẽ nhìn thấy chân của nàng chảy máu? Ai sẽ nhìn thấu tâm tư đau đớn của nàng.

Chỉ có hấn nhìn ra được.

Hoàng Bắc Nguyệt từ biệt viện nhỏ chạy ra ngoài, liền thở dài một hơi, trên mặt hiện lên chút quẫn bách, may mắn là nàng nhanh.

Yểm ở trong lòng đã cười tới mức ngã xiêu ngã vẹo, hận không thể ở trên đất lăn qua lăn lại.

” Công tử ...~ công tử, ngươi lo lắng cho Yên Nhiên sao ~~~~~” không chỉ cười nhạt, mà Yểm còn vô sỉ bắt chước giọng nói của Ngụy Yên Nhiên, nói xong bản thân liền cười lăn lộn.

” Công tử~~~ giúp Yên Nhiên bôi thuốc đi~~~~~.”

” Ngươi chính là công tử đạp trăng mà đến, mang theo Yên Nhiên theo đi~~~ phốc hahahahaha...”.

“Ngươi cười đã đủ chưa!”. Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, sắc mặt rất khó coi!

Yểm ở trong hắc thủy cấm lao ngưng tụ khí thành hình người, làm động tác chấm chấm nước mắt, lấy giọng nói:”Công tử, đừng hung dữ như vậy, cùng người ta nói chuyện đi~~~”.

Từ “đi” mà hấn nói ra hết sức buồn nôn và ghê tởm, Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong trên người liền rụng xuống một lớp da gà.

“Hỗn đản! Lão tử đem ngươi nhốt cả đời! Vĩnh viễn đừng nghĩ tới

chuyện thoát ra!”.

Yểm lập tức giả bộ yếu đuối ngã xuống đất không dậy nổi, ai oán nói: “Đáng ghét, lúc nói chuyện với mĩ nhân, người rõ ràng không tỏ thái độ như bây giờ! Ta thật đáng thương, không phải là thân nữ nhân.”.

“Người không phải nữ nhân, mà lại có toàn bộ phẩm chất của nữ tử.” Hoàng Bắc Nguyệt bất ngờ nói, không hiểu vì sao nàng cảm thấy gần đây Yểm càng ngày càng bỉ ổi, luôn thách thức tới điểm giới hạn trong nàng, làm cho nàng tức giận tới mức thề muốn đem hấn nốt cả đời.

Yểm lần nữa ngồi xuống, dựa vào cột trụ đồng to lớn, quay lại về bình thường, nói: ” Hoàng Bắc Nguyệt, nếu ta đoán không nhầm lúc người nhìn thấy Ngụy Yên Nhiên, đã muốn giết nàng, bên trong Quyền vương và Ngụy Võ Thần chắc chắn có liên quan, người muốn phá huỷ kế hoạch liên hợp của bọn họ, vì sao không ra tay?”

“Chuyện nam nhân tranh đấu, liên quan gì đến nữ nhân?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, môi mỏng hồng nhạt nhẹ nhàng cong lên.

Yểm một lần nữa nhìn nhận lại nàng, có chút kinh ngạc:”Ồ? Sao ta lại thấy người có một chút mùi vị kì lạ đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm mặt lạnh lùng nói: “Người thì có năng lực người được mùi gì?”

“Vị của tình người!” Yểm đập tay một cái. “Thật không dễ dàng! Hoàng Bắc Nguyệt cũng có tình người? Ta vốn nghĩ người là xú nha đầu bạc tình bạc nghĩa cơ đấy!”.

Chương 634: Hoàng thất phân tranh (12)

Edit: Thiên Ân

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

“Hôm nay ngươi không nên trêu chọc ta!” Hoàng Bắc Nguyệt ở trong lòng giận dữ, hắc thủy cấm lao tức khắc nổi lên một trận gió.

Yểm bị dọa sợ vội vàng chạy trốn, sau đó hắc hắc cười, nói: ” Đừng nóng giận, tiểu Bắc Nguyệt, ngươi có phát hiện, nguyên khí của ngươi có thể ảnh hưởng tới hắc thủy cấm lao không.”

Vừa nghe Yểm nói như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng quên luôn cách hấn gọi nàng là “tiểu Bắc Nguyệt”, thử một chút, tập trung nguyên khí vào phù nguyên rồi từ từ rót vào hắc thủy cấm lao, mà nguyên khí được đưa vào đi qua lá bùa ở trên cột trụ đồng, liền bị hấp thụ.

Đây là đang gia tăng cấm chế cho hắc thủy cấm lao!

Yểm có phần không biết phải làm sao, ngẩng đầu nhìn lá bùa vì được hấp thụ nguyên khí mà toả sáng nhàn nhạt.

“Đời này, có lẽ thật sự không thể thoát ra được.”

Nghe Yểm lúc nào cũng tùy tiện lại nói ra một câu đầy u uất như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt dù lãnh đạm trong lòng cũng nảy sinh một chút thất vọng.

“Hoá ra sau khi ta học phù chú thuật, phù nguyên hình thành, nguyên khí này liên tiếp không ngừng mà đi vào, tăng cường phong ấn của hắc thuỷ cấm lao.”

Yểm nói: “Trừ khi đến một ngày ấn phù của ngươi bị nghiền nát, ta có thể nhân cơ hội đó mà thoát ra ngoài, nếu không.....”

Hoàng Bắc Nguyệt đứng thẳng người đón gió đêm, trường bào màu đen bị gió cuốn lên, thanh âm của nàng bị bóng đêm bao phủ thêm phần lạnh lẽo: ” Ngày nào đó đấy vĩnh viễn không bao giờ xảy ra.”

“Bị giam cầm mười bảy năm, thật ra ta cũng sớm đã coi nó thành thói quen.” Yểm lãnh đạm không so đo nói, giống như một chút cũng không quan tâm. “Thỉnh thoảng yên tĩnh một mình, xem những chuyện xảy ra với ngươi, cũng tốt, ta không cần phải quay lại sống ở nơi dơ dáy bẩn thỉu kia.’

“Thật ra trên thế giới này ngoại trừ những điều bẩn thỉu, vẫn còn rất nhiều thứ khác là ngươi chưa nhìn thấy mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt từ từ đi về phía trước, đoạn đường ban đêm trống trải, ven đường có một chút mờ mờ ánh sáng đèn dầu, làm cho bóng của nàng kéo ra thật dài.

“Yểm, mắt của ngươi chỉ có thể cảm thấy tội ác.”

Yểm ảo não, trên môi nhàn nhạt ý cười, im lặng không đáp.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Chuyến đi Tu La thành lần trước cũng tiêu tốn không ít lực lượng, những dong binh trời sinh kiêu ngạo cũng bớt khoa trương, không dám rêu rao nhắc tới chuyện muốn tiêu diệt Tu La thành nữa.

Lính đánh thuê đóng trại ở bên ngoài thành để nghỉ ngơi dưỡng sức, Quyền vương liền sai người đưa tặng đủ loại thuốc chữa thương và đồ ăn, chu cấp miễn phí cho những người này, hành động này của hắn lấy được không ít thiện cảm từ bọn họ.

Một số dong binh đoàn nhỏ cùng đi vào với liên minh đoàn cũng bị thương nặng, bọn họ không có luyện dược sư như những binh đoàn lớn, rất cần có tiền cứu tế và thuốc trị thương.

Thuốc trị thương của Quyền vương đúng là sự giúp đỡ đúng lúc, tức khắc làm cho những đoàn dong binh nhỏ trọng tình trọng nghĩa mang ơn hắn, chỉ cần Quyền vương ra lệnh một tiếng, bọn họ nguyện chết cũng không từ chối.

Quyền vương đúng là một con cáo già gian xảo, giả nhân giả nghĩa, biết mua chuộc lòng người ở thời điểm quan trọng nhất.

“Vương, đây là đồ Quyền vương tặng cho người.” Cát Khắc từ bên ngoài đi vào, trong tay cầm một hộp gỗ, nhìn qua bên trong có rất nhiều đồ tốt, thế nhưng dường như Cát Khắc nhìn thấy nó chỉ có cảm giác ghê tởm, sau khi tiến vào liền tùy tiện bỏ ở trên bàn.

A Tát Lô chạy tới, mở bên trong lấy đồ ra xem, liền cười nói: “Xem ra Quyền vương biết Vương của chúng ta là luyện dược sư, cho nên không đưa thuốc tới, mà gửi tặng không ít dược liệu quý giá và nguyên liệu luyện khí, có những thứ này trong tay đúng là giá trị không nhỏ.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhướn mày, nếu là lúc vừa tới nơi này, nàng nhìn thấy nhiều đồ tốt như vậy thì còn có một ít dao động, suy cho cùng cũng là vì lúc đấy nàng không có tiền.

Chương 635: Hoàng thất phân tranh (13)

Edit: Thiên Ân

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Nhưng hiện tại thứ nàng có nhiều nhất chính là tiền.

Từ khi loại bỏ được Tuyết di nương, Cầm di nương và Tiêu Viễn Trình, việc thu chi của phủ trưởng công chúa đều nằm trong tay nàng, nhiều năm như vậy nàng không có mặt trong phủ, đều là do Phương di nương thay nàng quản lý sổ sách.

Phương di nương là người thông minh, biết nàng không giống người bình thường, nên không dám giở trò, do đó tiền thuế hàng năm và sổ sách đều gửi tại gia tộc Cát Bố Nhĩ trên khắp đại lục, nàng đi đến đâu cũng có thể tùy ý lấy.

Cát Khắc là người chính trực ngay thẳng, liền khinh thường nói: “Thứ tốt chúng ta cũng có, khi còn ở trong rừng không phải đã thấy rất nhiều sao!”

“Nếu đã không thích, Cát Khắc đại ca còn mang vào làm cái gì?” A Tát Lôi cười hỏi.

“Hừ!” mặt Cát Khắc hơi đỏ lên, hừ lạnh một tiếng, nói: “Người tới đưa đồ này là một tiểu cô nương, nếu ta không nhận nàng liền băm dính ta không tha!”

“Hahahaha ” A Tát Lôì vừa nghe liền cười ha hả, đến cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nhịn được mà cười, Quyền vương đúng là cáo già, lại có thể để một nữ nhân tới chuyển giao đồ, chẳng trách Cát Khắc từ bên ngoài vào mặt liền sa sầm lại.

“Tiểu cô nương kia ngoại trừ tặng đồ, còn nói gì nữa không?” Hoàng Bắc Nguyệt che môi nhịn cười hỏi.

Cát Khắc thấy ngay cả nàng cũng cười, lại càng thêm xấu hổ, đỏ mặt nói:” Quyền vương còn mời người đến vương phủ làm khách!”

“Ài!Quyền vương là muốn mượn sức của chúng ta sao?” A Tát Lôì cười nói.

” Một vị luyện dược sư ai mà không nghĩ đến chuyện muốn mượn sức? Với lại Vương của chúng ta không chỉ là luyện dược sư mà còn là một triệu hoán sư nữa!”Hoàng Bắc Nguyệt vung tay nói: “Ngày đó những lính đánh thuê nhìn thấy dung mạo của ta, đều bị Chi Chi tạo ra ảo cảnh làm cho bọn họ quên hết rồi, về sau đừng nên nhắc lại nữa.”

Cát Khắc và A Tát Lôì cùng nhau kinh ngạc hỏi: “Vật nhỏ kia còn có tác dụng này?”

Bọn họ đều đã nhìn thấy Chi Chi, mặc dù bọn họ không thể giao tiếp với tiểu viên cầu màu trắng kia, nhưng cảm thấy nó vô cùng đáng yêu.

“Ta cũng vừa mới biết, ảo cảnh này đối với một số cao thủ không có tác dụng, ví dụ như Mặc Liên có thần thú bảo hộ.”

“Mặc Liên trầm mặc ít nói, hẳn là sẽ không đem chuyện của Vương đi nói lung tung.” A Tát Lôì nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất yên tâm về chuyện này. Cát Khắc đột nhiên nghĩ tới cái gì, liền nói: “Lúc ta trở về có nhìn thấy Mặc Liên, hắn không đi cùng đám người Hồng Liên, ta thấy hắn đói bụng rất đáng thương, liền mua cái bánh nướng cho hắn, vậy mà hắn còn không chịu lấy.”

Cát Khắc tự mình nói, rồi lại tự mình cười rộ lên.

“Người ta là Mặc Liên tôn thượng của Quang Diệu điện, sao lại ăn bánh nướng được!” A Tát Lôi cười cười nói. “Nhưng mà tên kia có vẻ rất nghe lời Vương của chúng ta, lần sau thấy hắn, ta nhất định sẽ mời hắn uống rượu.”

“Nhưng mà....” Cát Khắc nhíu mày nói: “Ta thấy người của Quyền vương phủ cũng đang tìm hắn, có lẽ cũng muốn mời hắn đến vương phủ làm khách.”

“Mặc Liên sẽ không đi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, nàng tương đối hiểu rõ tính cách của Mặc Liên, sẽ không dễ dàng để người của Quyền vương phủ mua chuộc.

Cát Khắc gật gật đầu, nói: “Mặc Liên quả thật không đáp lại liền đi mất, Vương, ta cũng ra ngoài bảo bọn họ trở về đi.”

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một lúc, mở miệng hỏi: “Cát Khắc, Quyền vương mời khách thế nào?”

“Nói là trong vương phủ có một vị vũ nữ khuynh quốc khuynh thành, ba ngày sau sẽ biểu diễn, mời anh hùng khắp nơi cùng nhau xem, ngay cả Tề vương cũng sẽ đi, phần lớn lính đánh thuê là vì muốn xem mặt của Tề vương nên mới đồng ý tham dự.”

Tề vương cũng đi?!

Nói như vậy lần này trên danh nghĩa là xem người đẹp biểu diễn, Quyền vương vừa muốn mượn sức của những cao thủ lính đánh thuê này, vừa nhân cơ hội này để chèn ép thế lực của Tề vương đi xuống.

Chương 636: Hoàng thất phân tranh (14)

Vũ nữ nghiêng nước nghiêng thành kia, chắc chính là Ngụy Yên Nhiên, với một thân quyến rũ, lúc đó lính đánh thuê bị làm cho mê hoặc thiên về một phía tín nhiệm vào Quyển vương, mỗi việc hấn làm đều là vì muốn giảm nhuệ khí của Tề vương.

Nhân cơ hội đó, Quyển vương phát tán lời đồn nhảm ra ngoài, rằng lính đánh thuê quy lại một mối nhưng không ủng hộ Tề vương, như vậy uy tín của Tề vương ở Bắc Diệu quốc sẽ bị lung lay, người dân sẽ bắt đầu nghi ngờ Tề vương thật sự có tài năng để cho bọn họ ủng hộ hay không, đến lúc đó Quyển vương kết hợp với Ngụy Võ Thần của Đông Ly quốc, phát động nổi loạn.

Xem ra Ngụy Yên Nhiên thật sự là một bảo vật, thảo nào Quyển vương vừa nghe tin nàng đến đây, ngay tức khắc đồng ý cắt nhường thành trì.

Mỹ nhân kế, từ trước tới nay đều có tác dụng!

“Chúng ta đi!” Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên một chút.
“Mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, gặp một lần suốt đời khó quên đây!”

Cát Khắc cùng A Tát Lô đồng thời mở to hai mắt nhìn nàng, đối với lời nói của nàng thật không giải thích được, A Tát Lô vội vàng hỏi:
“Vương, người thật sự là nữ nhân sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt không đeo mặt nạ, nghe nói như vậy liền ngẩng

một đôi con người trong trẻo như nước lên, hướng hai người bọn họ mỉm cười hỏi:”Các người nói đi?”

A Tát Lô lập tức nuốt khan một cái nói: ” Doạ người!”

Hoàng Bắc Nguyệt thay đổi sắc mặt: “Doạ người?”

A Tát Lô rụt cổ lại nói: “Chính là đã quen với bộ dáng lạnh như băng của Vương, bộ dáng này, ta chịu không được.” nói xong vội vàng chạy chối chết.

Hoàng Bắc Nguyệt ha ha cười, những người xung quanh liền ngạc nhiên nhìn nhau, nghĩ thầm Vương của bọn họ có lẽ nào chịu đả kích quá lớn ...? Như vậy còn có thể cười?

“Vương, tiểu tử kia nói chuyện lúc nào cũng không giữ ý tứ...” Cát Khắc giải thích một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt khoát tay nói: “Đây là lời nói thật!” nàng cũng không phải là mới nghe lần đầu, trước kia Thẩm Vi Ngưng đã phê bình, nàng lúc đó đã rất tức giận, bây giờ nghĩ lại cũng thấy không có chuyện gì to tát, sự thật thì đúng là như vậy!

(Thẩm Vi Ngưng xuất hiện ở một bộ truyện khác của Lộ Phi, Thẩm Vi Ngưng biệt hiệu N, là đối thủ cả đời của Hoàng Bắc Nguyệt ~)

Cát Khắc gãi đầu thật thà cười rộ lên, đích xác chính là nói thật.

“Vừa nãy người nhìn thấy Mặc Liên ở đâu?” sau khi cười xong, Hoàng Bắc Nguyệt thuận miệng hỏi.

“Ngay tại bên ngoài cửa thành.” Cát Khắc đáp.

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu liền đeo mặt nạ đi ra ngoài.

Nàng vừa mới rời khỏi, thì phía sau có người đến hỏi thăm. Cát Khắc đi ra, trông thấy quần áo mà người kia mặc có huy hiệu của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, trên đường đã nhận được sự chăm sóc tử tế của Lạc Lạc thiếu gia, trong lòng rất biết ơn liền lễ phép nói: “Vương của chúng ta có chút chuyện vừa mới rời đi, xin hỏi có việc gì không?”

“Thật ra thì cũng không có chuyện gì lớn, thiếu gia nhà chúng ta muốn đến thăm hỏi Nguyệt Dạ các hạ, cho nên sai ta đến trước xem Nguyệt Dạ các hạ có bận việc gì không.”

Cát Khắc nghe được đối phương lễ phép như vậy, trong lòng ấn tượng tốt càng sâu, liền nói: “Công tử của chúng ta vừa mới đi, có thể ở trên đường sẽ tình cờ ghé thăm Lạc Lạc thiếu gia.”

“Vậy là tốt rồi, tại hạ xin phép cáo từ.” Người này nghe xong vô cùng vui vẻ, liền nhanh chóng trở về thông báo.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới bên ngoài cửa thành, nhìn xung quanh một vòng không tìm thấy bóng dáng của Mặc Liên.

Bên đường có một quán rượu nhỏ, nàng mua một ít bánh nướng và thịt, tiện thể nghe ngóng một ít tin tức của Mặc Liên. Về một nam nhân mắt mù, mặc quần áo đen lại là thanh niên u ám kì dị, ông chủ đương nhiên là có ấn tượng sâu sắc liền chỉ đường cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nói cảm ơn, mang theo đồ ăn mua được tiến vào lối đi trong rừng cây.

Chương 637: Hoàng thất phân tranh (15)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Ở trong rừng mà muốn tìm được Mặc Liên thật sự rất dễ, nơi nào mà chim bay đi trốn, động vật không dám lại gần, có âm khí dày đặc thì phần lớn là Mặc Liên ở nơi đó.

Đúng như dự đoán, từ một nơi thấy rất nhiều chim tán loạn bay đi trốn, Hoàng Bắc Nguyệt liền đi vào, thấy Mặc Liên đang quay lưng lại phía nàng, tay cầm một con chim nhỏ đang gắng sức vỗ cánh, trông nó có vẻ như vô cùng sợ hãi.

“Mặc!” Hoàng Bắc Nguyệt gọi một tiếng, không phải là người này sẽ đói đến mức muốn bắt con chim nhỏ kia ăn đấy chứ?!

Mặc Liên ngạc nhiên ngẩng, đầu có phần khó tin nhìn theo hướng phát ra âm thanh kia, sừng sốt đứng im.

“Nó sắp chết, mau buông nó ra.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong liền tiến lên phía trước.

Mặc Liên từ từ thả tay ra, chim nhỏ nằm trong lòng bàn tay hấn sợ hãi giãy giụa muốn vỗ cánh bay đi, nàng tới gần nhìn, mới phát hiện cánh của con chim này đã bị gãy.

Mặc Liên vô tội nói: “Không phải ta.”

“Ta biết không phải người.” Vết thương trên cánh của chim nhỏ là do cung tên gây ra, không phải do bị bẻ gãy. “Người định cứu nó?!”

“Không.” Mặc Liên như giận dỗi buông tay ra, chim nhỏ thoáng cái liền rơi trên mặt đất đầy lá khô.

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một cái, khom lưng xuống đem chim nhỏ nhặt lên, sát khí trên người Mặc Liên rất nồng đậm, giống như diêm vương đầu thai vậy, lạnh như băng, những động vật này rất quý cái mạng sống, thấy hẳn đương nhiên sẽ sợ hãi.

Hắn vốn là có ý tốt, muốn cứu con chim nhỏ bị người ta bắn gãy cánh kia nhưng nó và đồng loại của nó lại sợ hãi trốn đi, lòng tốt bị từ chối, đương nhiên Mặc Liên sẽ không vui.

“Người nhẹ nhàng một chút, từ từ nó sẽ hết sợ hãi.” Hoàng Bắc Nguyệt từ không gian linh thú gọi Chi Chi ra, đưa chim nhỏ cho nó.

Chi Chi hướng về phía chim nhỏ “chi nha” vài tiếng, chim nhỏ ban đầu còn sợ, nghe nó nói xong liền “chiếp chiếp” đáp lại, sau đó một chim một thú liền “chi chi chiếp chiếp” một phen, tiếp đến Chi Chi từ trong túi nhỏ của nó lấy ra một cây kim nhỏ dài, làm cho chim nhỏ sợ hãi xuýt nữa thì bất tỉnh.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: ” Người lấy thuốc bôi cho nó, rồi băng bó lại là được, không cho phép người khâu miệng vết thương.”

Chi Chi rất thất vọng đem kim khâu cất lại vào trong túi nhỏ, rồi lôi ra một đồng chai lọ, giúp chim nhỏ rửa sạch miệng vết thương, bôi thuốc, rồi dùng miếng gạc nhỏ khéo léo băng bó lại rồi kết thành hình cái nơ bướm, buộc ở trên cổ.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ ngón tay cái lên với nó, rồi nói: “Người nói với nó, Mặc Liên không muốn làm hại nó.”

Chi Chi quay lại “chi chi nha nha” nói liền một mạch, lúc thì chỉ chỉ vào Mặc Liên, lúc lại gật đầu đắc ý. chim nhỏ lắng nghe một hồi lâu, hình như đã hiểu, nhưng khi nhìn về phía thanh niên nhợt nhạt kì dị kia vẫn còn một chút sợ sệt.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ vai Mặc Liên, cười nói: “Động vật có tâm tư rất đơn giản, nó biết là người muốn giúp nó, nhưng là động vật vẫn không dám tới gần con người.”

“Con người?” Mặc Liên lắc đầu: “Không phải.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, suy nghĩ một lúc mới hiểu đc ý của Mặc Liên là nói hẳn không phải con người?!

“Không phải con người thì là cái gì?” người này không phải đơn giản tới mức không biết mình là con người chứ?!

“Mãnh thú!” Mặc Liên nghiêm túc nói.

Tươi cười trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt đông cứng lại, không vui hỏi: “Ai nói vậy?”

“Thánh quân.”

“Ta thấy chính hẳn mới là loài cầm thú!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói ” Lời nói của loại người như vậy người không cần tin tưởng.”

Mặc Liên gật gật đầu: “Tin người.”

Chương 638: Hoàng thất phân tranh (16)

Editor: Minh Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Cũng đừng tin ta, có đôi lúc cả ta ngươi cũng không thể tin. Mặc Liên, trên thế gian này người duy nhất mà ngươi có thể tin tưởng chỉ có chính bản thân ngươi mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói với hắn, nàng cũng nhận thấy được chính mình nói với Mặc Liên những lời này có chút khó xử.

“Ngươi có đói bụng không? Ta đem theo một ít lương khô này.” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng chuyển chủ đề, đem những thứ mang theo như bánh nướng, bánh bao cùng thịt nướng lấy ra.

Mặc Liên quả thật là đang đói bụng, ngửi thấy mùi thức ăn thật thơm hắn liền cầm lấy mà ăn lấy ăn để, giống như là một người đã bị bỏ đói mấy ngày rồi vậy!

Trên đời có những người thực kỳ quái, giống như tên Mặc Liên này, một chút bản lĩnh và am hiểu về cuộc sống đều không có, vậy tại sao lần nào cũng tự mình chạy loạn, những lúc đói bụng thì phải làm sao bây giờ? Nhìn kỹ người này thì hắn tuyệt đối không phải là loại người tự mình đi săn thú để ăn, hơn nữa trên tay hắn cũng không hề có bất kỳ một loại nạp giới nào!

Rốt cục hắn đã sống như thế nào mà không để mình chết đói!

Trong lòng đang rất tò mò không kìm nén được nữa nên nàng lên tiếng hỏi hấn. Mặc Liên đang ngồi gặm bánh nướng, khi nghe thấy lời này của nàng, trên gương mặt tái nhợt của hấn không có chút biểu cảm nào, nghiêm giọng gọi: “Nữ Nữ!”

Nữ Nữ?

Hoàng Bắc Nguyệt còn đang mờ mịt không hiểu thế nào, chẳng lẽ bên người Mặc Liên còn có thêm một nha hoàn đặc lực? Tại sao cho tới tận bây giờ nàng vẫn chưa hề thấy qua người đó?

“Nàng ta là người như thế nào? Tại sao trước giờ ta chưa từng gặp qua?”

“Gặp qua!” Mặc Liên vừa nói, đột nhiên trước mắt thấy một hình bóng màu đen thật lớn, trong rừng cây cối ngả nghiêng lại có thêm nhiều loài chim bị kinh động hoảng sợ bay lên.

Một trận cuồng phong cuốn qua, huyễn linh thú uy phong lẫm liệt xuất hiện trước mắt. Ánh mắt muôn phần cao ngạo, ngoại trừ Mặc Liên ra những người khác bất luận là kẻ nào cũng chẳng thèm ngó tới.

Mặc Liên gọi: “Nữ Nữ!”

Huyễn linh thú cao ngạo ngẩng đầu, tuy rằng vẫn là bộ dáng cao cao tại thượng, khí thế hùng dũng như núi, uy áp làm cho cả thần thú khác cũng phải tìm đường trốn tránh khắp nơi.

Thế nhưng.....!!!

“Ha ha” một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát cười ra thành tiếng.

Huyễn linh thú khóe mắt giật giật, hấn chỉ biết rằng, còn đâu một đời

thanh danh của hấn??....

“Nữ Nữ??” Hoàng Bắc Nguyệt chỉ vào Huyền Linh thú nói: “Chẳng lẽ ngươi là nữ tử?”

“Ta là nam tử!” Huyền linh thú thật sự không chịu được sự nhục nhã này, hấn liền rống lên một tiếng, làm ra một bộ dáng rất là hung ác. Nhưng mà...vừa nghĩ tới tên của của hấn, thì chỉ cảm thấy bộ dáng này thật là đáng yêu..!!

Hoàng Bắc Nguyệt không tin vào mắt mình, nàng mở to mắt nhìn Mặc Liên, Mặc Liên thấy nàng vui vẻ, chính hấn cũng vui theo, gật đầu nói: “Nam tử!”

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Huyền Linh thú, trong ánh mắt hiện lên vẻ tươi cười có thêm một tia chế nhạo, ý vị thâm trường nói: “Hóa ra là nam tử!”

Huyền Linh thú dứt khoát tránh ra xa, căn bản là không muốn nghĩ tới, không muốn nghe thấy. Chỉ cần là những sự việc liên quan đến tên của hấn, hấn tuyệt đối không muốn nói chuyện!

“Không vui?” Mặc Liên nhìn theo bóng lưng của Huyền Linh thú, nhẹ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía Mặc Liên, người này có thể cảm giác được cảm xúc của Huyền Linh thú, hấn đã chứng minh được hấn tuyệt đối không giống vẻ bề ngoài thoạt nhìn lạnh như băng vậy, ít nhất thì hấn đối với Huyền Linh thú đúng là có cảm tình.

Huyền Linh thú mặc dù là một thần thú cao ngạo, cho dù không liên quan gì đến những việc khói lửa trong dân gian, nhưng cái chính là hấn không thể thoát khỏi cuộc sống kế ược với triệu hoán sư. Hấn

cũng không thể cứ ngồi đó nhìn rồi mặc kệ được, nếu thế thì Mặc Liên sẽ chết đói, như vậy thì hẳn cách cái chết cũng không còn xa!

Có thể tưởng tượng được lúc Mặc Liên đói bụng, cái tên thần thú cao ngạo này sẽ nghĩ biện pháp tìm cái ăn cho hẳn, cho dù không có khả năng tìm ra được sơn hào hải vị nhưng những quả dại thì luôn có sẵn!

Mặc Liên cúi đầu, đột nhiên trên ngón tay có cảm giác mát lạnh, có vật gì đó đang ở trên ngón tay của hẳn, đưa tay sờ sờ vuốt vuốt, hẳn khó hiểu hỏi: “Cái gì?”

“Nạp giới!” Hoàng Bắc Nguyệt nói. Cái nạp giới này là lúc nàng mới tới kiếm được một khoản tiền mà mua nó, chỉ là một nạp giới cấp thấp. Sau này khi có tiền nàng đã sớm thay đổi thành một cái nạp giới cao cấp, cái cấp thấp này nàng giữ lại cũng không còn tác dụng gì nữa rồi!

Chương 639: Hoàng thất phân tranh (17)

Editor: Minh Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Quả thật trong nạp giới này của nàng chứa đựng không thiếu thứ gì, nhưng phần lớn là lương khô. Nàng trước giờ luôn phòng ngừa những điều bất trắc, trên đời này không ai nói trước được điều gì, vạn nhất phát sinh những điều ngoài ý muốn, cho nên bắt buộc phải chuẩn bị trước. Đây chính là nguyên tắc tồn tại của một sát thủ!

Quang Diệu Điện là một nơi lợi hại như vậy, tất nhiên Mặc Liên cũng sẽ có không ít nạp giới, thậm chí lại còn là cực phẩm nạp giới, chỉ là bình thường hẩn ngu ngơ nên không biết là đã đánh mất ở đâu rồi, đến những thứ quý giá ở bên trong cũng cùng nhau mất theo!

Hồng Liên đã nói rất nhiều lần về chuyện này nên giờ những thứ quý giá không bao giờ đưa cho hẩn giữ nữa.

Tuy nhiên đồ vật của Hoàng Bắc Nguyệt thì lại khác, ngón tay của Mặc Liên nhẹ nhàng chạm vào những hoa văn đơn giản trên nạp giới, không biết tại sao trong lòng lại thấy rất vui vẻ.

“Mặc, cho dù là Nữu Nữu thì hẩn cũng không có biện pháp chăm lo cho ngươi, cho nên ngươi nhất định phải biết tự chiếu cố cho chính mình, có biết không?”

Mặc Liên nghiêm túc gật đầu nói: “Dạy ta?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Ta không có nhiều thời gian để dạy cho người, ta và người không đi trên cùng một con đường, con đường đã khác nhau như thế, mà bên cạnh người lại có rất nhiều người có thể dạy cho người.”

Những lời nói này của nàng hoàn toàn hợp lý, vốn dĩ là như thế, bọn họ không phải là những người giống nhau. Thậm chí sau này có thể sẽ trở thành kẻ địch đối đầu nhau. Những chuyện như là dạy hẳn phải biết cách để tồn tại như thế nào chắc chắn không tới phiên nàng phải lo.

Thế nhưng sau khi Mặc Liên nghe được những lời này, hẳn không nói gì nữa, cũng không thèm ăn tiếp, nửa cái bánh nướng hẳn quăng lên trên tầng đá gần đó rồi ngồi im lặng không nói thêm lời nào.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có cách nào hiểu được vì trên mặt hẳn không lộ ra chút biểu cảm nào, hơn nữa hai tròng mắt hẳn nhìn không thấy, bên trong sâu như không thấy đáy nên không nhìn ra tâm tình của hẳn.

Đột nhiên Mặc Liên trầm xuống giống như là người đến từ thế giới khác, nàng có xem như thế nào cũng không thể hiểu được.

Sau khi Chi Chi đưa con chim nhỏ đặt lại trên cành liễu thì quay lại, nhìn thấy trên tầng đá có nửa cái bánh nướng Mặc Liên ăn bỏ lại, tưởng Mặc Liên cố ý để lại cho nó nên vô cùng vui sướng mà cầm lên gặm.

Hoàng Bắc Nguyệt thật sự có chút đau đầu, gọi mấy tiếng Mặc Liên cũng không trả lời, cũng không biết trong đầu hẳn đang suy nghĩ cái gì nữa, không khí trở nên vô cùng kỳ quái.

“Sư phụ...!!!”

Xa xa truyền đến tiếng gọi của Lạc Lạc, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn thấy Lạc Lạc đang từ chỗ rùng cây cổ thụ chạy tới. Một thiếu niên tuấn tú trang phục chỉnh tề, vô cùng vui vẻ chạy tới gần nàng. Nhưng khi vừa nhìn thấy Mặc Liên, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Hắn có chút cảnh giác nắm lấy thanh kiếm bên hông, đến khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay ngăn cản động tác vừa rồi của hắn thì mới buông tay ra.

“Sư phụ, hắn...”

“Mặc Liên các hạ là bằng hữu của ta, không cần lo lắng!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên giải thích, liếc nhìn thấy Mặc Liên cũng không có ý muốn đứng lên chào hỏi, cũng có chút hiểu được, Mặc Liên vốn không phải là một người khách sáo.

“Có chuyện gì mà người chạy đến tìm ta?”

“Cũng không có gì, tại vì nghe được sư phụ mới từ Tu La Thành trở về, muốn nghe sư phụ nói một chút về những chuyện xảy ra trong đó thôi!” Lạc Lạc kích động nói.

“Cũng không có gì đáng nói, chỉ là phải không ngừng chạy trốn chết mà thôi!” Nhớ tới những chuyện xảy ra trong Tu La Thành, tâm tình vẫn có chút không thể bình phục. Cho đến bây giờ Phong Liên Dực hay một chút tin tức gì về Tu La Thành cũng đều không có.

Lạc Lạc tò mò hỏi: “Ta nghe nói trong Tu La Thành có một tân Vương sắp đăng cơ, không biết là sư phụ đã gặp qua chưa?”

“Tên tiểu tử nhà ngươi cứ thích hỏi đông hỏi tây, tốt nhất là lần sau ngươi cứ theo ta cùng đi vào là tốt nhất!” Hoàng Bắc Nguyệt trừng mắt với hắn một cái.

Khuôn mặt tuấn tú của Lạc Lạc lập tức đỏ lên, nói: “Ta rất muốn theo vào nơi đó! Nhưng mà tất cả mọi người đều ngăn cản ta, lần sau nhất định ta sẽ đi theo sư phụ!”

Chương 640: Hoàng thất phân tranh (18)

Editor: Tiểu Lục

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Được, lần sau chờ người cùng đi!” Hoàng Bắc Nguyệt cười vỗ bờ vai của hắn, hiện tại Lạc Lạc đã cao hơn nàng, làm động tác vỗ vai này cũng có chút không được tự nhiên.

Nhưng Lạc Lạc không cảm thấy gì, vẫn cười vô cùng vui vẻ: “Sư phụ không gặp ta nhiều năm như vậy, chắc không biết rằng ta tiến bộ rất nhiều rồi, hôm nào chúng ta luận bàn một chút được không?”

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghe, lông mày nhướn lên, hăng hái nói: “Người muốn luận bàn với ta? Tốt, ta cũng muốn nhìn một chút xem những thứ năm đó ta dạy người học có tốt không!”

“Sư phụ đừng xem thường ta như vậy, hiện giờ ở đế đô danh tiếng của ta không dưới thái tử Chiến Dã đâu!” Lạc Lạc tràn đầy tự tin vỗ ngực nói.

“Chắc chắn, quả là không tồi!” Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng cười rộ lên, nhận Lạc Lạc làm đồ đệ, nói thật, nàng cũng không dạy qua cái gì, nhưng nhiều năm như vậy, hắn vẫn là coi nàng là sư phụ, ngược lại khiến nàng cảm thấy có chút áy náy.

Nàng là người nếu đã đáp ứng với người khác điều gì thì tuyệt không nuốt lời, hoặc là đáp ứng, hoặc là dứt khoát từ chối! Nếu

không nhất định phải làm đến cùng.

Tựa như đối Mạc Liên, biết rõ không có khả năng, cho nên nàng cũng không dám dễ dàng ưng thuận lời của hắn, hắn là người rất nghiêm túc, một khi nàng đáp ứng rồi, như vậy cũng thật không xong.

Hai sư đồ nói mấy câu xong, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người nhìn xem Mạc Liên, thấy hắn mặt không chút thay đổi, nghĩ chắc là hắn ăn no rồi, chính mình chỉ là nhất thời hảo tâm không đành lòng nhìn hắn chịu đói mà thôi.

“Mạc Liên các hạ, chúng ta đi trước, cáo từ.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thiếu niên sắc mặt tái nhợt, không nói được một lời, lúc hăm trăm mặt lạnh như băng, tất cả mọi người sẽ cảm thấy hắn giống như Tử Thần lãnh huyết vô tình.

Nghe thấy nàng nói phải đi, Mạc Liên mới ngẩng đầu lên, trông mắt vô thần vòng một vòng, muốn nói gì đó, nhưng lại nghĩ tới điều gì nên ngậm miệng, dứt không lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn một cái, rồi mang theo Lạc Lạc rời đi.

Ánh mặt trời sáng lạn từ nhánh khe hở lá cây chiếu xuống, loang lổ một chút, như là vô số ánh sáng ngọc bảo thạch lạc dưới tàng cây trên người thiếu niên, trên nhánh cây, chú chim nhỏ vừa được băng bó vết thương lộ cái đầu từ trong tổ ra, đối với hắn líu ríu gọi không ngừng.

Mạc Liên giơ tay lên, đầu ngón hiện ra một đạo ánh sáng vô sắc, tổ chim trên nhánh cây lập tức bị chia thành hai nửa, từ trên cây rơi xuống, chim nhỏ trong tổ cùng chung số phận với cái tổ, chết thảm.

Huyền linh thú đứng ở nơi cách đó không xa nhìn thấy, bất đắc dĩ lắc

đầu, loại bộ dáng thô bạo này, quả thật như thánh quân nói: Mặc Liên không phải con người, mà là một mãnh thú, khi hấn tức giận lúc, có thể dễ dàng hủy diệt hết thảy!

Bởi vì hấn không có cảm tình.

“Sur phụ, sao người có thể trở thành bằng hữu với Mặc Liên?” Sau khi đi ra ngoài thật xa, Lạc Lạc mới mở miệng hỏi, đối với người của Quang Diệu Điện, hấn luôn luôn không thích.

“Cái này nói rất dài dòng, mặc dù Mặc Liên lạnh lùng tàn khốc nhưng bên trong lại rất thuần khiết.” Hoàng Bắc Nguyệt đo mắt nạ quỳ lên, nói đến Mặc Liên, bên khóe miệng vẫn có một tia ý cười thản nhiên.

“Thuần khiết?” Lạc Lạc không hiểu, kẻ dính đầy máu tanh, tâm hồn làm sao còn có cái gọi là thuần khiết?

Nhưng hấn cũng không muốn hỏi nhiều, sur phụ nhìn người luôn luôn rất chuẩn, nàng đánh giá Mặc Liên như vậy, khẳng định cũng có đạo lý của nàng.

“Sur phụ có đáp ứng yêu cầu của Quyển vương không?” Lạc Lạc hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt ý vị thâm trường cười rộ lên, ánh mắt sau mặt nạ lộ ra chút tinh quang, “Đáp ứng rồi.”

Chương 641: Hoàng thất phân tranh (19)

Edit: Tiểu Lục

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Lạc Lạc sừng sốt, nói: “Nếu sư phụ đã đáp ứng thì ta cũng vậy.”

“Hai ngày này, Anh Dạ công chúa thế nào?”

“Vẫn như cũ, sư phụ, Tề vương sẽ thích nàng sao?” Đối với chuyện nam nữ, chính Lạc Lạc cũng tỉnh tỉnh mê mê, nhìn Anh Dạ công chúa mỗi ngày hậm hực như vậy, trong lòng hẳn cũng không thoải mái.

“Ta không phải Tề vương, sao ta biết được?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, “Tuy nhiên, có một số việc không thể cưỡng cầu được.”

“Kỳ thật Anh Dạ hiểu rõ, chỉ là nàng tính tình quật cường, không chịu thừa nhận thôi.” Lạc Lạc một lời nói toạc ra, “Sư phụ, Anh Dạ công chúa và Chiến Dã thái tử cũng hy vọng người có thể trở về.”

“Ừ, nhà của ta ở Nam Dục quốc, một ngày nào đó ta sẽ trở về.” Hoàng Bắc Nguyệt sang sảng cười lộ lên, từ lần đi Tu La thành đó tìm hiểu được thân thế của mình, trong lòng nàng không nặng nề như trước nữa.

Trước đây, mỗi khi nghĩ đến mình là hài tử của trưởng công chúa cùng hoàng thượng thì đều cảm thấy cả người không được tự nhiên,

nàng cũng chỉ là người thường, đương nhiên cũng coi trọng quan niệm thể tục bình thường.

Hai người dọc theo đường đi nói chút chuyện đã xảy ra trong mấy năm gần đây tại Nam Dục quốc, nhìn sắc trời đã tối, Lạc Lạc liền đưa nàng trở về, sau đó chính mình cũng vui vẻ rời đi.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều*****

Ba ngày sau, chính là ngày mà Quyền vương mời, lúc này đây có thể nói là Quyền vương gióng trống khua chiêng mở tiệc rượu, mời tất cả hoàng thân quốc thích trong Bắc Diệu Quốc, còn có những người có thực lực trong liên minh hội lính đánh thuê.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ mang ba người theo, nàng đeo mặt nạ kia làm mọi người chú ý, không ít lính đánh thuê cũng lại đây chào hỏi lôi kéo làm quen, chỉ chốc lát sau, Quyền vương cùng vài người đi tới.

“Vị này là Nguyệt Dạ các hạ đi, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Nhìn gần càng cảm thấy Quyền vương có sự uy nghiêm, thân hình cao lớn uy mãnh, khuôn mặt cũng rất tuấn lãng, lúc tuổi còn trẻ nhất định cũng là – mỹ nam tử.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên chấp tay, cũng không khách khí, nàng đúng là luyện dược sư cao cấp, mà bệnh chung của luyện dược sư là cao ngạo, điều này ai cũng biết.

Quyền vương cũng không phải người hẹp hòi, ha ha cười, rồi gọi một thiếu niên mười sáu, mười bảy tuổi đến, nói: Xin ra mắt các hạ một người, đây là thập nhất hoàng tử, Nhã Ngọc, mau bái kiến Nguyệt Dạ các hạ.”

Phong Nhã Ngọc đứng ở bên cạnh Quyền vương, Hoàng Bắc

Nguyệt cũng đã sớm chú ý tới hắn, thiếu niên này lớn lên phong nhã tuấn dật, mặt như quan ngọc, đôi mắt vừa lớn lại vừa trong suốt, lóe ra ánh sáng linh động.

“Tham kiến Nguyệt Dạ các hạ!” Phong Nhã Ngọc tiến lên trước, vô cùng sáng khoái hành lễ với nàng, không hề có dáng vẻ của công tử tôn quý rụt rè.

Với thái độ đó nên Hoàng Bắc Nguyệt có thêm chút hảo cảm với hắn, Phong Nhã Ngọc hoàn toàn không phải cùng loại người với Quyền vương, Quyền vương thoạt nhìn khôn khéo lão luyện, mà Phong Nhã Ngọc lại giống như thủy tinh trong suốt.

Đây là muốn đoạt ngôi vị hoàng đế với Phong Liên Dực sao?

“Không dám nhận.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên gật đầu.

Phong Nhã Ngọc ngẩng đầu thì thấy mặt nạ, có chút tò mò, đang muốn mở miệng nói chuyện thì một tiểu thái giám đã chạy tới, nói: “Điện hạ, Hoàng hậu nương nương xin mời ngài qua.”

Vẻ mặt tươi cười của Phong Nhã Ngọc biến mất trong nháy mắt, tựa hồ rất không tình nguyện: “Mẫu hậu có chuyện gì, hồi cung rồi nói sau.”

“Nhã Ngọc, mẫu hậu tìm ngươi, ngươi đi đi, đừng để cho bà ấy đợi lâu.” Mặc dù trên mặt Quyền vương vẫn mang vẻ tươi cười, nhưng ngữ khí cũng rất uy nghiêm.

Phong Nhã Ngọc nhìn hắn một cái, không vui nói một tiếng: “Đã biết.” Rồi rầu rĩ không vui xoay người rời đi.

Chương 642: Hoàng thất phân tranh (20)

Quyền vương xoay người cười đối với người mang khí chất quý dị, trong trẻo nhưng lạnh lùng là Hoàng Bắc Nguyệt rồi nói: “Vẫn là tiểu hài tử, không hiểu chuyện, khiến cho các hạ chê cười rồi.”

Quyền vương lại dám ngang nhiên xem thập nhất hoàng tử như con của mình, tự phụ như thế, xem ra, đúng là cảm thấy nắm chắc phần thắng.

Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý gật đầu, nói: “Vương gia tiếp đón khách nhân đi, tự chúng ta đi vào là được.”

Nói xong không chờ Quyền vương lên tiếng, liền mang người trực tiếp đi tới trước, quả thực có chút không coi ai ra gì.

Người bên cạnh Quyền vương lộ ra thần sắc không vui, đang muốn phát tác, lại bị Quyền vương duỗi tay ngăn cản.

“Luyện dược sư hiếm thấy như thế, lại còn là một luyện dược sư cao cấp, chúng ta phải không tiếc thủ đoạn để mượn sức, chịu một chút uất ức thì đáng gì, ngấm lại một chút kế hoạch lâu dài đi!”

“Vâng, Vương gia nói rất đúng!”

Hoàng Bắc Nguyệt đến ghế của mình rồi ngồi xuống, ngẩng đầu nhìn thấy Vũ Văn Địch giả trang thành Phong Liên Dục đi tới, hai người nhìn thấy nhau, chỉ hơi gật đầu, rồi giả bộ như không quen biết.

Nàng ngồi trong chốc lát, rồi đứng dậy, một mình ra ngoài, hậu viện của vương phủ là nơi nữ quyến ở lại, nàng cũng không nghĩ đến việc vào đó, nên đi loanh quanh một vòng, thời điểm đang định rời đi, đột nhiên trong hậu viện lại truyền ra âm thanh kịch liệt!

“Tại sao lại đối xử với huynh trưởng như vậy? Trước khi phụ hoàng lâm chung rõ ràng đem ngôi vị truyền cho huynh ấy! Chính tai ta nghe được, các người nghĩ ta là kẻ ngu sao? Đừng biến ta thành kẻ gian ác âm mưu soán ngôi như vậy!”

Bộp — —

Tiếng đập tay vào bàn nặng nề vang lên, một thiếu phụ với thanh âm run rẩy nói: “Lời này người không được nói nữa! Nhã Ngọc, mẫu hậu đã nói với người bao nhiêu lần rồi, Phong Liên Dực không phải là chính thống hoàng tộc của Bắc Diệu quốc, người mới là....!”

“Hừ, hoàng huynh không phải thì ai mới phải, anh minh như phụ hoàng, chẳng lẽ còn không biết sao? Hoàng huynh vì Bắc Diệu quốc chịu khổ nhiều như vậy, mười năm làm con tin, không có hấn, Bắc Diệu quốc không biết còn phải ở trong hoàn cảnh chiến loạn bao nhiêu năm, mà các người lại.....”

Thanh âm kịch liệt của thiếu niên này đương nhiên là của thập nhất hoàng tử Phong Nhã Ngọc, còn thanh âm ung dung, tự nhiên là Nhã hoàng hậu của Bắc Diệu quốc.

“Không biết hoàng hậu cùng thập nhất hoàng tử ở đây, quấy rầy nhị vị nói chuyện, Yên Nhiên thật sự là đáng chết.” Thanh âm mềm mại đáng yêu vang lên

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời cảm thấy da đầu tê dại, Ngụy Yên Nhiên đến khi nào mà không có ai phát hiện!

Nhã hoàng hậu cùng thập nhất hoàng tử ngây ngẩn cả người, Ngụy Yên Nhiên vừa cười nói: “Hậu viện này nhiều người nhiều miệng, cũng không giống như trong cung, Hoàng hậu nương nương cùng điện hạ muốn nói gì, hay là hồi cung rồi nói, ở chỗ này người ngoài nghe thấy thì làm sao bây giờ?”

“Ngươi” Nhã hoàng hậu ngật ngưỡng, song vừa tiếp xúc với ánh mắt của Ngụy Yên Nhiên thì không nói được lời nào.

“Yên Nhiên ngھnh ngẩng, cái gì cũng không nghe được.” Ngụy Yên Nhiên mềm mại cười, lập tức một tiếng chuông bạc êm tai vang lên, nàng liền từ sâu trong viện chậm rãi đi tới, một nha hoàn bên cạnh giúp nàng nâng vạt áo, mềm mại sa mỏng bao vây lấy thân thể uyển chuyển, xa xa vừa nhìn cũng khiến người thần hồn điên đảo.

Sau khi nàng đi một lúc lâu, Nhã hoàng hậu mới nặng nề thở hổn hển một hơi, rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, oán hận cắn răng: “Đồ chỉ biết dụ dỗ người khác!”

“Mẫu hậu, người đó thật đẹp.” Phong Nhã Ngọc thì thào nói, thiếu niên kinh nghiệm sống chưa có nhiều, rất dễ bị mê hoặc như vậy.

Nhã hoàng hậu lạnh lùng thốt: “Chỉ biết dụ dỗ, tương lai nhất định hại nước hại dân! Nhã Ngọc, ngươi cách xa nàng ta một chút!”

Phong Nhã Ngọc thấp giọng không biết nói cái gì, mẫu tử hai người nói gì nữa Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có hứng thú nghe, liền rời đi.

Tiền thính âm thanh vui nhộn vang lên, yến hội chính thức bắt đầu rồi.

Chương 643: Hoàng thất chính thống (1)

Edit: Tiểu Lục

Beta: Hạ Liên Tuyết Vũ

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống ghế của mình, vừa quay đầu lại, nhìn thấy bên cạnh là Lạc Lạc, còn có Anh Dạ công chúa.

Tiểu tử này.

Lạc Lạc ngẩng đầu cười với nàng, mà Anh Dạ công chúa thì chỉ thản nhiên liếc nhìn nàng một cái, rồi chuyển ánh mắt qua nơi khác.

Vài ngày không gặp, Anh Dạ công chúa có vẻ gầy đi, ánh mắt có chút u buồn, thường thường ngẩng đầu, liếc mắt một cái ‘ Tề vương ’ đang ngồi ở ghế trên, ngay cả Ngụy Yên Nhiên xinh đẹp tuyệt thế như vậy cũng không có tâm tình xem xét.

Hôm nay Ngụy Yên Nhiên nhảy một điệu múa có tiết tấu chậm rãi, chung quanh huân hương lượn lờ, sa mỏng uyển chuyển, nàng cách một tầng lãnh đạm khói sắc sa mỏng, lại làm cho người ta mất hết tâm trí, một số lính đánh thuê nhìn đến mức tròn mắt như muốn lòi ra, chén rượu trong tay chảy ra ngoài cũng không biết.

Mỹ nhân ở sau sa mỏng, nhẹ nhặn mà cười yếu ớt, thần thái mơ hồ, cũng có thể khiến cho người ta tê dại từ trong xương, mùi thơm càng ra tăng tính kích thích, làm cho tâm thần người khác nhộn nhạo, cơ hồ muốn bay vào đám mây.

Quyền vương ngồi ở ghế trên, vượt chòm râu mím cười, đối kết quả như thế vô cùng hài lòng.

Tiểu mỹ nhân này, tuyệt đối đáng giá hơn so với mười lăm tòa thành trì!

Một khúc kết thúc, tất cả mọi người đều phục hồi tinh thần lại, Ngụy Yên Nhiên có chút cúi người muốn lui xuống, Quyền vương lại mở miệng nói: “Yên Nhiên, đi ra gặp mặt các vị khách quý đi.”

Ngụy Yên Nhiên xoay người, nha hoàn phủ thêm cho nàng một chiếc áo choàng trắng như tuyết, cổ áo choàng còn có một lớp lông chồn màu đỏ, giống như càng thêm có chút yêu khí.

Nàng kéo áo choàng, nhẹ nhàng bước ra, sa mỏng vừa vén lên, trong tiệc rượu vang lên âm thanh hít vào, chén rượu đều rơi xuống đất.

Trên mặt Ngụy Yên Nhiên không có nụ cười, là một băng sơn mỹ nhân, nhưng lại có câu hồn ý vị, không thể khinh thường dù chỉ một chút.

Nàng đi tới trước mặt Quyền vương, bưng lên một chén rượu, kính Quyền vương rồi uống một hơi cạn sạch, đặt chén rượu trên bàn, thần sắc lạnh nhạt ngồi xuống trong ánh mắt tham lam của bao người.

“Trên đời lại có bậc mỹ nhân như vậy, quả thật là cười một tiếng khuynh thành, cười tiếng tiếp theo khuynh quốc!” Không biết người nào thấp giọng nói một tiếng, mọi người cũng đồng tình theo.

Tựa hồ Ngụy Yên Nhiên đã sớm quen với ánh mắt tham lam nhìn

trộm của đám nam nhân, nàng ngồi ở chỗ kia, khoe miệng khế cong thành nụ cười trào phúng.

Trong tiệc rượu này, vẻ đẹp của Anh Dạ công chúa đã có thể lấn áp đám hoa thơm cỏ lạ, danh hiệu đệ nhất mỹ nữ của Nam Dục quốc tự nhiên không phải nói suông, song ở trước Nguyệt Yên Nhiên, Anh Dạ công chúa mỹ miều nhưng vẫn kém vài phần.

Nguyệt Yên Nhiên trời sinh yêu mị, tươi đẹp, mà Anh Dạ công chúa thì đoan trang tự phụ hơn rất nhiều.

Nam nhân nhìn Nguyệt Yên Nhiên sẽ cảm giác muốn chiếm lấy, sẽ điên cuồng, nhưng nhìn Anh Dạ công chúa, nhưng lại chỉ biết khúm núm, luồn cúi, tự nguyện thần.

Nhìn thấy Nguyệt Yên Nhiên vừa xuất hiện, Anh Dạ công chúa ngẩn ra, sau đó lập tức nhìn về phía 'Tề vương', nữ tử đẹp như thế này, hẳn sẽ không động tâm chứ?

Nhưng Vũ Văn Địch đã sớm được Hoàng Bắc Nguyệt nhắc nhở, mặc dù trong mắt có chút kinh diễm, nhưng so với người khác thì lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Anh Dạ công chúa lúc này mới yên tâm, mỉm cười, cúi đầu, trong lòng thầm nghĩ, quả nhiên hẳn không phải người bình thường, người khác không chịu được sự hấp dẫn của sắc đẹp, còn hẳn lại có thể lạnh nhạt như vậy.

Nhưng mà sự cảnh giác trong lòng còn chưa hạ xuống, đã nghe thấy Quyển vương mở miệng nói: "Yên Nhiên, vị kia là Tề vương điện hạ, không phải người nói ngượng mộ tài đánh đàn của Tề vương, hy vọng có thể lĩnh giáo một chút hay sao?"

Ngụy Yên Nhiên lập tức đứng lên, bưng chén rượu, đi tới trước mặt Vũ Văn Địch, hơi quỳ gối, dịu dàng nói: “Yên Nhiên ngưỡng mộ Tề vương đã lâu, một chén này, kính Tề vương điện hạ.”

Chương 644: Hoàng thất chính thống (2)

Trên mặt Vũ Văn Địch mang theo ý cười thản nhiên, nhưng trong lòng lại kêu khổ thấu trời, nữ nhân này vừa đến gần hẳn đã thấy đầu váng mắt hoa, mị thuật quả nhiên không bình thường, hẳn phải cẩn thận một chút, không thể phá hủy danh tiếng của Tề vương.

Hoàng Bắc Nguyệt trước đã nói với hẳn Ngụy Yên Nhiên có mị thuật, bởi vậy trong lòng hẳn có phòng bị, chỉ nhã nhận uống rượu, nói: “Đa tạ.”

Quyền vương vẫn nhìn bên này, thấy hẳn bất vi sở động, trong lòng không khỏi kinh ngạc: Phong Liên Dực lại có định lực mạnh như vậy, không bị hấp dẫn dù chỉ một chút?

Ngụy Yên Nhiên cũng cảm thấy có chút kỳ quái, mùi hương trên người nàng có chút khác thường, hơn nữa với huân hương cùng vũ đạo vừa rồi, cho dù là nam nhân không gần nữ sắc cũng không có khả năng kháng cự nàng, sao Tề vương lại có thể?

Nàng trời sinh tính tình mạnh mẽ, lại rót thêm một chén rượu, nói: “Tề vương là hậu duệ hoàng tộc, huyết thống cao quý, ngày thường Yên Nhiên không có cơ hội nhìn thấy, hôm nay khó được, xin kính Tề vương thêm một chén.”

Nàng tới gần, từng đợt hương thơm bay ra, khiến người khác chỉ ngửi thôi đã thấy say.

Anh Dạ công chúa thấy vậy thì tức giận, đặt mạnh chén rượu xuống

bàn, nói: “Không biết xấu hổ!”

Lạc Lạc vội vàng đề lại bả vai của nàng, nói: “Người nhỏ giọng một chút, khiến người khác chú ý thì không tốt!”

Anh Dạ công chúa cắn môi, hận không thể đi tới đem người đàn bà kia xé xác!

Bên này một chút không ổn định mới qua, đột nhiên có một đại thần đứng lên, nói: “Thiên hoàng hậu duệ quý tộc? Ta thấy chưa chắc!”

Một câu nói kia, nhất thời khiến cả yến hội yên tĩnh, ngay cả Ngụy Yên Nhiên cũng quay đầu lại nhìn thoáng qua người vừa nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng quay đầu lại, nhìn người vừa nói, là một kẻ hơn ba mươi tuổi, trông có vẻ bạch diện thư sinh, vừa nhìn thì biết đó là loại gián quan, đông đảo ánh mắt nhìn về phía hắn, hắn không hề e ngại, vẫn mở miệng nói chuyện như cũ.

“Cửu hoàng tử từ nhỏ đã đến Nam Dục quốc, ở đó những mười năm, thời cổ từng có hành vi tráo con tin, qua vài chục năm, việc này không ai nhận ra được!”

“Từ Sởng, người có ý gì?” Lòng mày của Quyền vương nhướn lên, đặt mạnh chén rượu xuống bàn, nó lập tức vỡ nát.

“Vương gia không cần tức giận, từ xưa đến nay, nuôi nhiều gián quan như vậy, không phải chính là làm cho người ta khinh bỉ sao?” Nhã hoàng hậu không để ý nói, từ phục sức đến trang điểm hôm nay đều xinh đẹp động lòng người, cao quý ung dung, chỉ là có Ngụy Yên Nhiên, phong thái của nàng cũng bị kém đi.

Người gọi là Từ Sởng kia tiến lên trước, quỳ xuống, nói: “Hoàng

hậu, Vương gia, từ xưa đến nay trộm đổi con tin nhiều lần xuất hiện, hiện tại tiên hoàng băng hà đã nhiều năm, cũng đã đến lúc nên lập tân quân, sai lầm cực nhỏ cũng không thể có, mặc dù Tề vương có được sự ủng hộ của mọi người, nhưng nếu hắn là kẻ mà Nam Dục quốc phái tới, thì chẳng phải là Bắc Diệu quốc của chúng ta gặp nguy hiểm sao!”

Trước mặt Tề vương mà dám nói như thế, gián quan của Bắc Diệu Quốc, cổ thật là cứng!

Hóa ra hôm nay Quyển vương còn có chiêu này, nếu có thể trước mặt mọi người chứng minh Tề vương không phải hoàng tộc của Bắc Diệu quốc, vậy thì thập nhất hoàng tử chính là người danh chính ngôn thuận thừa kế, mà Tề vương không phục, muốn phản kháng, chính là soán vị mưu nghịch!

Vị trí vừa vặn bị tráo đổi, quả thật là gừng càng già càng cay!

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Địch ngồi ở ghế trên, lúc này còn có thể bảo trì tỉnh táo, cười nhẹ, Vũ Văn Địch cũng không phải là nhân vật tầm thường đây!

“Từ Sưởng, hôm nay anh hùng khắp nơi đều ở đây, người không được hồ ngôn loạn ngữ, truyền ra, sẽ tổn hại uy danh Tề vương!” Vũ Văn Chiến là người thứ nhất đứng ra, “Tề vương vì Bắc Diệu quốc, sống như tù nhân mười năm, chỉ đổi lại được một câu hoài nghi của các người sao?”

Chương 645: Hoàng thất chính thống (3)

Từ Sưởng ngẩng đầu ngay thẳng nói: “Tiên hoàng đã nói, gián quan đối với việc lớn của đất nước phải chính trực, hạ quan là gián quan do tiên hoàng tự tay sắc phong, không dám phụ lại tâm sức của người, mỗi lời đã nói hôm nay, Từ Sưởng sẽ chịu trách nhiệm đến cùng!”

“Ngươi —” Vũ Văn Chiến giận dữ, hai tay run rẩy chỉ vào hắn nói, “Những gián quan các ngươi đều là đồ ngoan cố bảo thủ! Ngươi có mưu đồ muốn làm tổn hại đến thanh danh của Tề vương có đúng hay không!?”

Từ Sưởng nói: “Tề vương tiếng tăm lừng lẫy, một câu của tại hạ sao có thể làm tổn hại được? Hôm nay Từ Sưởng vì hàng nghìn hàng vạn dân chúng của Bắc Diệu quốc cầu xin, mời Hoàng Hậu nương nương và Tề vương điện hạ lấy máu nhận thân! Vừa trả lại trong sạch cho Tề vương, cũng là làm yên lòng con dân trong thiên hạ.”

Lấy máu nhận thân?

Một câu nói này đã dấy lên một tầng sóng, hù dọa đến tất cả mọi người trong yến hội, hôm nay trong trường hợp này lại lấy máu nhận thân?

“Hoang đường!” Vũ Văn Chiến tức giận nói, “Hoàng hậu nương nương phượng thể quý giá, sao có thể tùy ý làm bị thương?”

Từ Sưởng hỏi lại: “Là tương lai của Bắc Diệu quốc quan trọng, hay là

một giọt máu của Hoàng Hậu nương nương quan trọng?”

Nhã Hoàng Hậu mím môi, vẻ mặt có phần không vui: “Bổn cung thân là nữ, không dám so sánh với quốc gia đại sự!”

“Hoàng Hậu nương nương tấm lòng nhân hậu, hạ thần biết tội.” Từ Sưởng vội vàng nói.

“Hừ!” Hoàng hậu hừ lạnh một tiếng, tâm trạng đang tốt bị phá hỏng, đứng lên nói: “Quốc sự bổn cung sẽ không tham dự, các người cứ thảo luận, rồi đến lấy máu bổn cung đi.”

Mọi người rối rít đứng lên cung kính tiễn Hoàng Hậu.

Thấy Hoàng hậu đi rồi, Thập Nhất hoàng tử mới nói: “Từ Sưởng, mỗi lần vui vẻ, người đều dẫn đầu gây sự! Người lẳng nhục hoàng huynh như vậy, có biết tội danh là gì không?”

“Đầu rơi xuống đất!” Từ Sưởng không chút lo lắng nói.

Lần này, mọi người đều đưa mắt nhìn về phía Tề vương, Vũ Văn Địch vô tình nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, thấy nàng nhẹ nhàng gật đầu, hắn liền cười nói: “Nếu Từ đại nhân đã muốn nhìn, vậy thì nhìn đi!”

Quyền vương vuốt chòm râu cười, vẫy tay sai người đi chuẩn bị nước sạch và máu của Hoàng Hậu.

Yến hội liền tạm thời tùy ý mọi người đi qua đi lại hoặc tụ lại một chỗ bàn luận sôi nổi.

Vũ Văn Chiến và những lão thần ủng hộ Tề vương đứng chung một chỗ nói chuyện, hai tay bắt ở sau lưng, bỗng nhiên thấy đầu ngón tay

chợt buốt, tưởng là bị muỗi đốt, vung tay một cái quả nhiên sẽ không còn cảm thấy gì nữa.

Mà lúc này, Hoàng Bắc Nguyệt giống như âm hồn đi qua phía sau hắn.

Trên băng nhận ngưng tụ một giọt máu, Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, xuyên qua mấy tên lính đánh thuê, chỉ chốc lát sau, đã ở một bên của tiệc rượu, thấy nha hoàn bưng một cái bát sứ đi ra, trong bát sứ chứa nước sạch, trong đó đã nhỏ sẵn một giọt máu của Hoàng Hậu.

Đằng sau nha hoàn còn có hàng chục cao thủ đi theo, bảo vệ nghiêm ngặt, ai cũng đừng hòng động tay động chân.

Hoàng Bắc Nguyệt cử động ngón tay, Chi Chi từ trong không gian linh thú bò ra, “chi” một tiếng, mấy cọng hành màu xanh trên đầu rung rung, nha hoàn cùng tất cả cao thủ liền đứng im.

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh tới, đổ bát nước ở trong tay nha hoàn đi, từ nạp giới lấy nước sạch thay thế, sau đó đem giọt máu ở trên băng nhận nhỏ vào.

Làm xong mọi việc không tới mười mấy giây, gọn gàng nhanh lẹ, sau đó nàng lánh sang một bên, nha hoàn không hề phát giác mà tiếp tục đi về phía trước.

Hoàng Bắc Nguyệt thở phào một hơi, vừa định rời đi, liền thấy bóng dáng mặc đồ trắng đứng đằng sau cây liễu, đang lạnh lùng nhìn nàng!

Nguy Yên Nhiên!!!

Giữa khuôn mặt diễm lệ kia, ẩn chứa một nét hung ác khiến lòng người lạnh lẽo!

Chương 646: Hoàng thất chính thống (4)

Lạnh nhạt cười, Ngụy Yên Nhiên xoay người, đi nhanh về phía hậu viện, Hoàng Hậu và Quyển vương đều ở phía sau, ý định của nàng đã rất rõ ràng!

Chi Chi đoán được ý của nàng, ‘vút’ một tiếng liền chạy ra, còng hành trên đầu dung đưa, nhưng bước chân của Ngụy Yên Nhiên vẫn không ngừng lại!

Mị thuật cũng là một loại huyền thuật, đều thuộc hệ huyền thuật, Ngụy Yên Nhiên tự nhiên sẽ có cách ngăn chặn huyền thuật của Chi Chi, nếu không chuyện vừa rồi nàng không thể nhìn thấy được!

Nếu lúc này Hoàng Bắc Nguyệt ra tay, ngoại trừ giết Ngụy Yên Nhiên thì không còn cách thứ hai!

Nhưng giết Ngụy Yên Nhiên sẽ khiến Quyển vương nghi ngờ, hẳn là người tâm tư kín kẽ, tại thời điểm quan trọng như lúc này, lại xảy ra chuyện, việc lấy máu chắc chắn sẽ phải làm lại một lần!

Nghĩ đi nghĩ lại, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ còn cách mở miệng: “Yên Nhiên tiểu thư!”

Âm thanh tràn ngập từ tính này vừa gọi, có ích hơn nhiều so với huyền thuật của Chi Chi, Ngụy Yên Nhiên lập tức dừng lại, thân thể uyển chuyển khẽ run lên, từ từ xoay người lại, trên khuôn mặt xinh đẹp có một chút lưỡng lự không chắc chắn.

“Ngày đó ra đi vội vàng, chưa kịp nói tên họ cho tiểu thư, tại hạ Nguyệt Dạ.” Hoàng Bắc Nguyệt từng bước đi đến, nàng đánh cuộc một lần, đánh cuộc Nguyệt tam tiểu thư không như người bình thường, đánh cuộc nàng trọng tình trọng nghĩa, xem thường việc hợp tác với Quyền vương!

“Công tử?” Về mặt Nguyệt Yên Nhiên vốn còn có phần lạnh lùng ngờ vực, nhưng nghe thấy nàng cất tiếng, cảm giác lạnh như băng kia hoàn toàn biến mất, “Người đến thăm Yên Nhiên sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, liền lắc đầu: “Là Quyền vương mời ta.”

Nguyệt Yên Nhiên cũng không thất vọng, trái lại lòng đầy tự tin nói: “VẬY công tử nhất định cũng biết, ở đây có Yên Nhiên, cho nên mới đến!”

Hoàng Bắc Nguyệt đờ người, vị tiểu mĩ nhân này muốn cho rằng là như vậy, nàng cũng không còn cách nào, lúc này cũng không nên làm mất lòng Nguyệt Yên Nhiên, vì vậy Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát không nói nữa.

“Công tử vì sao không nói?” Nguyệt Yên Nhiên từng bước đi đến, tới gần Hoàng Bắc Nguyệt, nhìn mặt nạ quý đáng sợ trên mặt nàng, lại rất thích thú đưa tay lên sờ sờ, “Mặt nạ của công tử, trông thật là đẹp!”

Hoàng Bắc Nguyệt từng bước lui lại, nói: “Xung quanh có người, sẽ bị trông thấy.”

Nguyệt Yên Nhiên ‘ xì ’ một tiếng liền cười nói: “Công tử ngượng ngùng? Người có phải là muốn nói với Yên Nhiên, nam nữ thụ thụ bất thân? Người là chính nhân quân tử, nhưng Yên Nhiên không

thích người đứng đắn như vậy.”

Trong lời nói của nàng đều là những câu tán tỉnh trực tiếp, Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong nổi da gà khắp người, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta rời đi đã lâu, cần phải trở về.”

“Công tử đi, không sợ ta đem chuyện vừa rồi nói ra sao?” Ngụy Yên Nhiên chợt lên tiếng uy hiếp, trên khuôn mặt tươi cười không hề có sự dè dặt của nữ nhân, một chút cũng không sợ mất mặt.

“Người sẽ không nói.” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười.

Ngụy Yên Nhiên khinh thường nói: “Người khẳng định như vậy?”

“Đương nhiên.” Hoàng Bắc Nguyệt cách bởi mặt nạ nhìn nữ nhân có dung mạo động lòng người, so với hồ ly còn hơn siêu phách lạc hơn kia, “Người là nữ nhân tốt, chẳng qua là thân bất do kỉ mà thôi.”

“Lời nói dễ nghe, ta đã nghe nhiều, câu này cũng không hiếm lạ!” Ngụy Yên Nhiên bất động, nàng sao có thể bị lừa gạt dễ dàng như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Người không nói, ngày sau ta sẽ báo đáp người.”

“Vì sao không báo đáp bây giờ?” Ngụy Yên Nhiên từng bước áp sát.

“Ta hiện tại không giúp được người, sau này ta có đủ năng lực, nhất định mang người rời khỏi nơi này, đoàn tụ với mẫu thân người, hơn nữa sẽ làm cho Ngụy Võ Thần không bao giờ có thể uy hiếp người nữa.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhàn nhạt nói, đầu cũng không quay lại mà đi.

Chương 647: Hoàng thất chính thống (5)

Lần này, Ngụy Yên Nhiên không ngăn cản, chỉ nhìn theo bóng lưng thanh tuyết, sống mũi cay cay, nhẹ nhàng nói: “Nếu thực sự có ngày đó, Yên Nhiên chết cũng sẽ chờ.”

Tiến vào tiệc rượu, nha hoàn mang bát nước bên trong có máu của Hoàng Hậu dâng lên, Quyền vương cũng đi ra, mọi người đều tụ lại nhìn, Vũ Văn Địch thông thả đi đến, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt trong đám người, biết chắc nàng đã xếp đặt đâu vào đấy.

Thản nhiên cầm dao găm mà nha hoàn đưa tới, nhẹ nhàng cắt đầu ngón tay, một giọt máu liền rơi vào trong nước.

“Hắn không phải hài tử của bốn cung, thậm chí không có quan hệ huyết thống với hoàng tộc, loại hạ nhân này không biết từ đâu chạy ra! Lại có gan ở bên cạnh bốn cung, giả làm con của bốn cung!”

Nhã hoàng hậu ngồi ở trong gian phòng phía sau, để cho cung nữ băng bó vết thương trên ngón tay.

“Nương nương, ngài đừng nóng giận, tức giận không tốt cho thân thể? Chờ lát nữa lấy máu nghiệm thân, thân phận của hắn bị lật tẩy, còn ai dám ủng hộ hắn nữa? Đến lúc đó, hắn chính là tội nhân lớn của Bắc Diệu quốc! Sẽ bị tru di!” vị cung nữ tuổi tầm trung niên này đi theo Nhã Hoàng Hậu từ nhỏ, biết nỗi oán hận và buồn phiền của Hoàng Hậu nhiều năm qua.

Nhã hoàng hậu nhẹ nhàng rơi xuống mấy giọt lệ, tuy đã sắp tới tuổi

trung niên, nhưng khi khóc, vẫn như hoa đào gặp mưa khiến người ta thương xót.

“Bốn cung chỉ thương cho đứa con mới sinh ra của ta, không biết bao nhiêu năm qua, nó rốt cuộc đang ở nơi đâu? Sống như thế nào?”

“Ôi, nếu năm đó tiên đế tin vào lời nói của nương nương, Cửu hoàng tử chân chính, có lẽ có thể tìm lại được.” Cung nữ thở dài.

“Đừng nhắc tới cái tên vô dụng đó nữa!” Nhã hoàng hậu ngực phập phồng thở hổn hển vài cái, không thể bình tĩnh, lúc này, từ tiệc rượu bên ngoài, truyền tới những tiếng xô xao.

Nhã hoàng hậu lập tức đứng lên, kích động làm đổ ly trà trên bàn, vui mừng như điên mà nói: “Ra ngoài thôi! Chúng nghiệm xong rồi! Thân phận tên tiểu nhân bị ổi kia cuối cùng cũng bị phơi bày!”

“Nương nương đừng kích động, mau ngồi xuống!”

“Mẫu hậu! Mẫu hậu!” Bên ngoài Thập Nhất hoàng tử chạy vào lớn tiếng gọi.

Nhã hoàng hậu cao hứng đi ra đón, kéo tay của Phong Nhã Ngọc, nói: “Nhìn thấy chưa, Nhã Ngọc, hẳn không phải ca ca của ngươi, không phải hoàng tộc, ngươi mới là hoàng thất chính thống!”

“Mẫu hậu?” Phong Nhã Ngọc không thể nào hiểu được mà nhìn nàng, “Người làm sao vậy? Nói cái gì ta không hiểu? Người xem trong bát này!”

Phong Nhã Ngọc bưng bát nước lấy máu nhận thân đi vào bên trong, trong lúc quá vui vẻ, liền muốn để cho mẫu hậu nhìn thật kỹ, sau này đừng nghiêm khắc với hoàng huynh như vậy nữa.

“Cái gì...” Nhã hoàng hậu cười cúi đầu, nhìn vào trong bát, đột nhiên nụ cười trên mặt liền cứng lại, “Làm... làm sao có thể...”

Hai giọt máu trong bát, hoàn toàn hoà hợp cùng một chỗ, một chút tách rời cũng không có!

Nhã hoàng hậu mở to hai mắt, giành lấy bát nước, hét to: “Không thể nào! Không có khả năng!”

Lúc này, Quyển vương, Từ Sưởng, và đám người Vũ Văn Chiến cũng cùng nhau đi vào, thấy dáng vẻ thất thố của Hoàng Hậu, Quyển vương vội vã đi vào, cầm tay Nhã hoàng hậu, hạ giọng nói: “Người muốn mất thể diện tới khi nào!”

“Vương, Vương gia?” Nhã hoàng hậu rung rung nước mắt, “Hắn không phải con của ta, hắn thật sự không phải, ta năm đó tận mắt thấy hắn bị người hoán đổi...”

“Đủ rồi! Chuyện này không cần nói thêm nữa!” Quyển vương khế gầm lên giận dữ, năm đó Hoàng huynh nói nữ nhân này nói điên nói loạn, hắn vẫn không tin, bây giờ thật không còn gì để nói.

Chương 648: Hoàng thất chính thống (6)

Phía sau có mấy người lục đục đi vào, thấy dáng vẻ của hoàng hậu, đều đưa mắt nhìn nhau, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Vẻ mặt Từ Xưởng cũng như ăn nhảm cúrt chó, Quyển vương chẳng phải đã nói không có sai sót mà? Tại sao bây giờ lại như vậy?

Việc lấy máu nhận thân, có nhiều người như vậy chứng kiến, lần này, danh vọng của Tề vương chỉ sẽ càng cao, sợ rằng...

“Tề vương điện hạ đâu? Tề Vương điện hạ thế nào rồi?” Mọi người sau khi nhìn thấy biểu cảm của hoàng hậu, liền bắt đầu tìm kiếm Tề vương.

Nhìn dáng vẻ hiện tại của hoàng hậu, có người liền nói “Sợ là Tề vương đau lòng nên đã đi rồi, nhìn dáng vẻ của hoàng hậu, giống như ước gì Tề vương không phải là do nàng sinh ra!”

“Đừng nói lung tung, xem, Tề vương tới kìa.”

Mọi người vội vàng quay đầu nhìn, thấy Phong Liên Dục mặc một bộ bạch y, giống như tiên nhân không dính chút bụi phàm từ từ đi tới, phong thái ôn nhã, khiến cho người ta cảm phục.

Ngay cả Vũ Văn Địch nhiều ngày không thấy bóng dáng cũng vào theo.

Làm sao cảm thấy Tề vương lúc này so với lúc trước càng thêm rực

rõ vô song, sắc đẹp tuyệt trần khuynh quốc khuynh thành? Trong chốc lát cảm thấy vị mỹ nhân lúc nãy cũng có chút nhạt nhòa.

Mọi người tự động tránh sang hai bên nhường đường, để Tề vương đi qua, thấy khuôn mặt không chút gợn sóng của hắn, cũng không có dám nói tiếp.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng mắt liếc nhìn hắn, con ngươi nhẹ lướt qua, lễ độ gật đầu một cái, liền di chuyển tầm nhìn.

Phong Liên Dực cũng như vậy, quân tử chi giao, mờ nhạt như nước.

“Mẫu hậu.” Đi đến trước mặt Nhã hoàng hậu, Phong Liên Dực ôn hòa mở lời, mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, trong đôi mắt màu tím, tản ra một loại ánh sáng khiến cho người ta say mê.

Nhã hoàng hậu ngẩng đầu, lại có chút hoảng sợ mà nhìn hắn, thân thể bất giác lùi về phía bên cạnh Quyển vương.

Trước nhiều người như vậy, Quyển vương và Nhã hoàng hậu không thể quá thân mật, nếu không tư tình của hắn với hoàng hậu sẽ bị phát hiện, sau này người trong thiên hạ sẽ chửi mắng hắn!

Vì vậy Quyển vương âm thầm đẩy Nhã hoàng hậu ra, mình thì đứng ở một bên giống như người không có chuyện gì, vượt chòm râu nói: “Hoàng hậu nương nương quá mức kích động rồi, bình tĩnh một chút đi.”

Không còn Quyển vương làm điểm tựa, Nhã hoàng hậu càng sợ hãi, lời tay của Phong Nhã Ngọc, run rẩy nói: “Nhã Ngọc, đỡ mẫu hậu trở về.”

Phong Nhã Ngọc rất vô tội mà nói: “Mẫu hậu, người quên rồi? Ta

phải đi theo Vũ Văn tướng quân học cưỡi ngựa bắn cung, hôm nay không về cung, hay là để hoàng huynh đưa người hồi cung nhé.”

Nói xong, Phong Nhã Ngọc ngẩng đầu nhìn Phong Liên Dục, mặt mang theo vẻ sùng kính nói: “Hoàng huynh, mẫu hậu hai ngày nay tinh thần không tốt, phải chăm sóc người thật tốt.”

“Yên tâm đi.” Phong Liên Dục cười nói, hơi nghiêng đầu nói với Vũ Văn Địch: “Địch, dạy Thập Nhất hoàng tử cho thật tốt.”

“Đã rồi.” Vũ Văn Địch ngẩng đầu, hướng về phía Phong Nhã Ngọc chào theo kiểu quân lính, Phong Nhã Ngọc lập tức hăng hái phấn chấn, vui vẻ nói: “Chúng ta đi thôi! Đa tạ hoàng huynh!”

Nhìn Phong Nhã Ngọc cùng Vũ Văn Địch một trước một sau rời khỏi, mặt của Nhã hoàng hậu lập tức trắng bệch như tờ giấy, một chút hồng hào cũng không có, môi run run, tay cũng run.

Phong Liên Dục vươn tay cầm lấy tay nàng, thân thiết nói: “Mẫu hậu, trời lạnh rồi, tại sao mặc ít áo như vậy? Tay lạnh như băng.”

Hắn ở trước mặt người ngoài, luôn là người khiêm tốn, dịu dàng ấm áp, động tác điềm đạm này làm cho tất cả những người nhìn thấy tim đều đập mạnh.

Nhã hoàng hậu cũng không ngoại lệ, tim đập loạn xạ, muốn rút tay về, nhưng tay nàng quá yếu không bì được với Phong Liên Dục, bị hắn nắm chặt lại, một chút sức lực để chống lại cũng không có.

Chương 649: Hoàng thất chính thống (7)

Mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, Nhã hoàng hậu nói: “Phải, gần đây thân thể cứ cảm thấy không khoẻ, tốt hơn là để bốn cung trở về nghỉ ngơi đi.”

“Nhi thần đưa mẫu hậu trở về.” Phong Liên Dục vẫy tay, sai thái giám đi chuẩn bị xe ngựa, sau đó nắm tay của Nhã hoàng hậu đi ra ngoài, thật là một bức tranh hiếu thảo ấm áp.

“Vương, ta làm sao ta lại cảm thấy có chút không đúng?” A Tát Lôi nhỏ giọng nói: “Kết quả lấy máu nghiệm thân như vậy không phải rất bình thường sao? Tại sao Hoàng hậu lại hoảng hốt như vậy? Hình như một chút cũng không hi vọng Tề vương là con trai của nàng?”

“Chuyện của hoàng tộc luôn luôn phức tạp, ai biết được?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, nhóm người A Tát Lôi không biết xuất thân của Phong Liên Dục, nhưng nàng biết.

Hắn là người của Tu La thành, con của Huyền Xà Âm Hậu, không có quan hệ gì với Nhã hoàng hậu, trong lòng Nhã hoàng hậu rất rõ điều này, cho nên vô cùng ngạc nhiên đối với kết quả kia.

Chuyện vừa diễn ra chắc chắn là do Quyền Vương cùng Nhã hoàng hậu đã lập sẵn kế hoạch từ trước, muốn ở trước mặt Bắc Diệu hoàng tộc và các anh hùng vạch trần thân phận của Phong Liên Dục.

Nếu không phải nàng trước đây thay xà đổi cột, hẳn là bây giờ Nhã hoàng hậu đang diễn một màn bi kịch.

Tiệc rượu này cũng không còn gì hay để xem, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo người của mình muốn rời đi, nhìn lướt qua Ngụy Yên Nhiên đang đứng cạnh Quyển vương.

Mắt của Ngụy Yên Nhiên nhìn thẳng vào nàng, không thèm che giấu ánh mắt lúng liếng muốn quyến rũ nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhanh chân rời đi, bước chân có điển túng quẫn.

Cát Khắc và A Tát Lôi cũng chú ý tới Ngụy Yên Nhiên, không có biện pháp, một yêu nữ câu hồn đứng ở đó, không muốn chú ý cũng khó.

Ánh mắt của Ngụy Yên Nhiên hình như là... nhìn theo Hoàng Bắc Nguyệt đang vội vội vàng vàng chạy phía trước, A Tát Lôi thoáng cái đã hiểu được, cười hắc hắc hai tiếng.

Cát Khắc không rõ, liền hỏi: “Cười cái gì?”

A Tát Lôi kéo hắn đi ra, sau đó cúi đầu nói thầm với hắn mấy câu.

Trên trán Cát Khắc hiện lên vô số đường hắc tuyến, vẻ mặt câm nín nhìn theo bóng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Dạ Già Vương của bọn họ thật sự là... nam nữ đều được tuốt...

Bên trong xe phượng của Hoàng hậu.

Trong xe tràn ngập mùi trầm hương có tác dụng tĩnh tâm an thần, Nhã hoàng hậu thận trọng dựa vào đệm, dưới ống tay áo rộng thùng thình, vẫn không che giấu được hai tay đang run rẩy.

Phong Liên Dực ngồi ở ghế đối diện có chút lười biếng dựa vào ghế, cầm một ly trà đưa qua: “Mẫu hậu nếu lạnh, thì uống bát trà cho nóng ấm thân đi.”

Nhã hoàng hậu nhìn hấn một cái, khoát tay, hất đổ cả ly trà nóng, thanh âm có chút thê lương, nói: “Người đi ra ngoài! Ta không muốn thấy người!”

“Mẫu hậu?”

“Đừng gọi ta là mẫu hậu! Ta không phải mẫu hậu của người! Người cũng không xứng gọi ta như vậy!” Nhã hoàng hậu hít sâu một hơi, nhìn khuôn mặt vẫn bình thản của hấn, liền cười lạnh: “Trong lòng người nhất định đang cười nhạo ta, đã bày ra một trò cười có phải không!?”

Phong Liên Dực lấy khăn lau bàn tay bị nước trà nóng làm cho bỏng đỏ, thờ ơ nói: “Nhìn thấy kết quả của nghiệm thân, người vẫn không chịu đối xử tốt với ta một chút?”

“Người căn bản không thể là con của ta!” Nhã hoàng hậu có chút ghen ngào, “Người không giống ta một chút nào!”

Phong Liên Dực thản nhiên cười nói: “Phụ hoàng nói, ta giống hấn nhiều hơn.”

“Nói xằng nói bậy!” Nhã hoàng hậu lớn tiếng nói, “Phụ hoàng người là tên điên, hấn bị ma quỷ ám ảnh! Người không hề giống hoàng tộc Bắc Diệu quốc! Người nhìn Nhã Ngọc mà xem, nó mới là Hoàng tộc chính thống!”

Chương 650: Hoàng thất chính thống (8)

Phong Liên Dục bỏ khăn tay xuống, nhẹ nhàng mím môi, nói, “Nhã ngọc quả thật rất giống ngươi.”

“Bởi vì hần mới là con ta!” Nhã hoàng hậu bỗng nhiên ngồi dậy, sống lưng dựng thẳng tắp, thân thể nghiêng về phía trước, sát lại trừng mắt nhìn hần, “Thực ra, trong lòng ngươi biết rất rõ ngươi không phải con ta phải không? Ta đã chán ghét ngươi từ khi còn nhỏ, ngươi thông minh như vậy, chắc chắn đã đoán ra được.”

Phong Liên Dục bỗng nhiên nâng mắt lên, màu tím óng ánh tựa như vực sâu đáng sợ, trong đó như có ma quỷ có thể nuốt chửng linh hồn người ta, Nhã hoàng hậu hoảng sợ, đột nhiên ngã trở lại phía sau.

“Ta quả thực đã biết.” khóe môi Phong Liên Dục nhẹ nhàng giơ lên, “Khi còn nhỏ, ngươi không thích ta, mọi người ở trong cung đều nói ngươi là kẻ điên, phụ hoàng cũng nói ngươi không biết làm một mẫu thân như thế nào.”

“Sau khi sinh ra Nhã Ngọc, ngươi yêu thương hần như vậy, ta còn nghĩ ta thân là huynh trưởng, phải chịu nhiều gian khổ, rèn luyện bản thân, cho nên không dám ghen tị.”

“Năm ta sáu tuổi, ngươi cương quyết muốn đưa ta đến Nam Dục quốc làm con tin, Vũ Văn Chiến đã nói với ta, bởi vì tương lai ta sẽ là vua của Bắc Diệu quốc, cho nên ta phải trải qua những điều này, tâm tính mới có thể kiên định để điều khiển hành vi sau này, ta cảm thấy ngươi cũng nghĩ như vậy để ta trưởng thành.”

“Sau này khi ta biết, người không phải mẫu thân sinh ra ta, mới hiểu rằng, bản thân ngày trước suy nghĩ quá ngây thơ rồi, có mẫu thân nào tìm đủ mọi cách đẩy con mình vào chỗ chết, biết bao nhiêu nguy hiểm đến tính mạng lúc còn nhỏ, thật ra đều là người một tay sắp đặt nên.”

“Khi ta hiểu những điều đó, trong lòng mới bắt đầu có chút hận người, nhưng về sau lại không hận người nữa, bởi vì nếu suy nghĩ kĩ lại sẽ thấy, người với ta không có quan hệ nào cả.”

Lời hần nói ra rất nhẹ nhàng như không phải chuyện của mình, miệng thản nhiên nở nụ cười, không hề có một chút dấu vết của sự đau lòng.

Nhã hoàng hậu ngẩn ngơ nhìn hần, tuy là trong lòng đã biết trước, người thông minh như hần, sớm đã nên biết mình không phải con ruột của nàng, nhưng nghe từ chính miệng hần nói ra chuyện này, nàng lại cảm thấy, cái người bị nàng ghét cay ghét đắng từ nhỏ này, vậy mà đáng sợ như thế!

“Người... người quả nhiên đã biết tất cả.” Nhã hoàng hậu giả bộ như không lo lắng, nhưng ở trước mặt hần, bản thân lại cảm thấy rất sợ hãi, “Vậy người hần là hiểu được, ngôi vị hoàng đế này không thuộc về người!”

“Vậy thì thuộc về ai? Nhã Ngọc sao?” Phong Liên Dục điềm điềm cười hỏi lại.

“Đương nhiên!” Nhã hoàng hậu trả lời chắc chắn mười phần.

Ánh mắt của Phong Liên Dục cong lên, nở nụ cười vô hại: “Mẫu hậu, người nghĩ rằng, chuyện của người cùng Quyền vương có thể giấu

giếm thiên hạ được mãi sao?”

Sắc mặt Nhã hoàng hậu trắng bệch: “Ngươi... ngươi có ý tứ gì?”

“So với chuyện ta không phải là huyết thống của hoàng tộc Bắc Diệu quốc, Nhã Ngọc là do ngươi với Quyên vương khi phụ hoàng còn sống lén lút với nhau sinh ra, ngươi và hắn sợ mọi chuyện bị phát hiện, nên lập mưu hại chết phụ hoàng, ngươi cảm thấy, dân chúng sẽ chấp nhận người nào hơn?”

“Ngươi không có chứng cứ!” Nhã hoàng hậu hung dữ nói.

Phong Liên Dục cười nói: “Chứng cứ? Nguyễn Nhân Chính của thái y viện tuy rằng đã về quê dưỡng lão, nhưng mấy ngày trước ta đã đón hắn tới đế đô, hắn đối với chuyện trước kia còn rất là xúc động kia kìa.”

Thân thể Nhã hoàng hậu bỗng nhiên như bị rút mất xương cốt, mềm nhũn ngã trên đệm, vẻ mặt bàng hoàng bất lực: “Ngươi... ngươi đến tột cùng muốn thế nào?”

Phong Liên Dục đứng dậy, nâng mặt của nàng lên, ôn nhu nói: “Mẫu hậu, hậu cung là nơi thanh tịnh, sẽ không bị quấy nhiễu, thân thể ngươi không tốt, cứ ở hậu cung nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt đi, lúc ta đăng cơ, ngươi sẽ trở thành thái hậu.”

Chương 651: Hoàng thất chính thống (9)

“Quyền vương thì sao?” Mối hoàng hậu phát run, lại làm như không có chuyện gì hỏi.

“Loạn thần tặc tử, tru di cả nhà!” Phong Liên Dục thấp giọng nói.

Thân thể Nhã hoàng hậu run run, nhưng vẫn giữ phong thái đoan chính, nói: “Còn Nhã Ngọc?”

“VẬY phải xem mẫu hậu người dạy dỗ hẳn như thế nào.”

Nhã hoàng hậu trợn to hai mắt nhìn hẳn, bỗng nhiên cười lạnh: “Phụ hoàng người nói rất đúng, khi người trưởng thành, quả nhiên là người rất có tiền đồ!”

“Phụ hoàng nhìn người luôn luôn rất chính xác, chỉ tiếc năm đó nhìn nhầm Quyền vương rồi.” Phong Liên Dục thản nhiên nói.

Phượng liền đã dừng lại, cung nữ cúi đầu vào trong, vén màn xe, cung kính nắm tay hoàng hậu đỡ xuống, Phong Liên Dục đứng ở một bên kiệu, phát tay một cái, thái giám và cung nữ lập tức cúi đầu, vô cùng nghe lời mà lui đi.

Nhã hoàng hậu thấy vậy, môi đỏ mọng liền nhếch lên nụ cười tự giễu, hoá ra bên cạnh mình không có lấy một người đáng tin, đáng thương thay nàng vậy mà không hề phát hiện.

Nhã hoàng hậu lạnh lùng nhìn Phong Liên Dục một cái, tự nhắc váy

của mình bước lên bậc thang đến đại điện.

“Mẫu hậu.” Ở phía sau Phong Liên Dực đột nhiên lên tiếng, Nhã hoàng hậu không có dừng lại, hần liền nở nụ cười, nói: “Đứa trẻ đó, người có muốn gặp hần không?”

(?g

Nhã hoàng hậu đột ngột xoay người, đôi mắt đẹp trợn to: “Người nói cái gì?”

“Đứa trẻ bị tráo đổi với ta.” Phong Liên Dực hờ hững nói.

“Nó... nó đang ở đâu?” Trong lòng Nhã hoàng hậu kích động, nàng đã bất chấp tất cả, xách làn váy vội vàng đi xuống.

Nàng ăn mặc hoa lệ, làn váy quá dài, không ngờ sẽ dẫm phải góc váy, liền từ trên bậc thang rơi xuống, nặng nề té ở bên chân Phong Liên Dực.

Cái người mà nàng luôn chán ghét này, lại thờ ơ, từ trên cao nhìn xuống nàng, bên môi nhuộm lên nụ cười lạnh nhạt nhưng tuyệt thế.

Nụ cười kia rất chói mắt, Nhã hoàng hậu chỉ nhìn một cái, liền cúi đầu, đôi tay trắng nõn bị thương chảy máu, nàng khẽ cắn môi dưới nói: “Người đừng làm hại nó...”

Phong Liên Dực cúi đầu nhìn vào nàng, chậm rãi nói: “Ta hiểu thuận với người nhiều năm như vậy, ngay cả một câu quan tâm người cũng chưa từng cho ta.”

“Ta... là ta không tốt, người...” Nhã hoàng hậu vội vàng nói, giống như đang ôm một tia hi vọng cuối cùng.

“Được rồi.” Phong Liên Dực lạnh lùng ngắt lời nàng: “Người muốn gặp hắn, về sau sẽ có cơ hội.”

Hắn xoay người muốn rời đi, Nhã hoàng hậu bỗng nhiên vươn tay nắm lấy vạt áo hắn, thấp giọng nói: “Coi chừng, coi chừng Nguyệt Yên Nhiên...”

Phong Liên Dực kéo lại vạt áo của mình, lạnh lùng xoay người rời đi, chỉ bỏ lại một câu, “Mẫu hậu nghỉ ngơi cho tốt đi!”

Một mạch thúc ngựa chạy khỏi cung, ra ngoài thành, dừng lại ở bờ sông bên ngoài thành, đem buộc ngựa ở một cây liễu bên cạnh, rồi chậm rãi đi về phía trước.

Ven sông gió thổi làm vạt áo tung bay, giống như cành liễu bên bờ nhẹ nhàng đung đưa.

Vẻ mặt mông lung nhìn về phía trước, cảm giác trời cao biển rộng, nhưng lại không biết bắt đầu đi từ đâu.

“Chàng cứ đứng như thế, ta sẽ ngủ gật mất.” Phía sau có người biếng nhác ngáp một cái.

Phong Liên Dực quay đầu lại, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt đang nhẹ nhàng gạt cành liễu ra, ý cười trong mắt dần dần lan toả, “Nàng đã tới bao lâu rồi?”

“Ta vẫn đi theo chàng, không phát hiện ra sao?” Hoàng Bắc Nguyệt từ trên cành liễu nhảy xuống, tháo mặt nạ trên mặt, nụ cười rất xảo quyệt.

Phong Liên Dực hơi hơi ngẩn ra, lắc đầu: “Không phát giác.”

Hoàng Bắc Nguyệt đi đến bên cạnh hắn, nghiêng mắt nhìn hắn: “Âm Hậu đáng lẽ nên để chàng từ nhỏ sống ở Tu La Thành, như thế bây giờ chàng sẽ không để bà ta bất mãn như vậy.”

Chương 652: Hoàng thất chính thống (10)

“Ta không trách người đã đưa ta đến Bắc Diệu quốc, ngược lại có chút cảm kích.” Phong Liên Dục mỉm cười nói.

“Ồ?” Hoàng Bắc Nguyệt như ngơ ngác.

Phong Liên Dục quay sang, nghiêm túc nhìn vào nàng, nói: “Nếu người không đưa ta đến đây, ta sẽ không thể gặp gỡ nàng ở Nam Dục quốc, có lẽ chúng ta đã trở thành kẻ thù, nàng mang theo lính đánh thuê đến tấn công Tu La thành, cùng ta đánh cho người chết ta sống...”

“Nói bậy!” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu cười, nói: “Nếu ta nhìn thấy Tu La vương tuyệt sắc khuynh thành như vậy, ta chắc chắn sẽ không động thủ, mà đầu hàng cho rồi!”

Phong Liên Dục ngẩn ra, lập tức cười rộ lên, một tay kéo nàng vào lòng, nói: “Vậy bốn vương sẽ cưới nàng làm hoàng hậu, cùng nhau ở Tu La thành gây họa nhé!”

Nhà đầu này, nhìn thì thanh lãnh cô ngạo, nhưng khi ở thời điểm quan trọng nhất, lại khiến cho người ta cảm thấy trong lòng thật bình yên ấm áp.

Nàng mạnh mẽ làm cho tâm tư hắn rung động.

Nàng thông minh làm cho hắn phải ca ngợi tán dương.

Nàng xinh đẹp làm cho hấn mê mẩn loá mắt.

Nàng dịu dàng làm cho hấn... vì nàng chết cũng cam lòng!

“Nguyệt, sau khi ta ổn định chuyện Quyền vương, nàng có chịu lấy ta hay không?” Phong Liên Dực thấp giọng ở bên tai nàng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười một hồi, từ từ bình tĩnh trở lại, thanh âm rõ ràng nói: “Ta thật sự thích chàng, cũng biết chàng thích ta, ta không phải vì ngại ngùng mà không đồng ý với chàng, nhưng thân là đế vương, tình yêu ta muốn có chàng không thể cho ta, hơn nữa ta còn nhiều điều băn khoăn khác.”

Phong Liên Dực khó tin nhìn nàng, nàng quả thật không phải ngại ngùng, cũng không phải đang làm ra vẻ, nàng luôn luôn thản nhiên bình tĩnh, lời nói ra, cũng chưa bao giờ là đùa vui.

Trong lòng giống như bị kim đâm vào, hấn rất đau, vẻ điềm đạm học được từ nhỏ cũng có chút không thể nguy trang thêm nữa.

“Vì sao?” Môi mỏng đẹp đẽ có chút tái nhợt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc ngẩng đầu, chỉ vào bầu trời phương xa, nói: “Chàng xem bầu trời lớn như vậy, nếu có thể tự do tự tại bay lượn, chàng sẽ từ bỏ nó, mà đem mình nhốt ở bốn bức tường trong hậu cung sao?”

“Ta biết nàng là người thích tự do, ta sẽ không ép buộc, nàng thích làm cái gì ta đều đồng ý, nàng muốn lĩnh binh đánh trận, nàng muốn tất cả lính đánh thuê, ta đều có thể giúp nàng!”

“Ta biết chàng nhất định sẽ giúp ta.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng chắc chắn nói, không mấy may nghi ngờ lời hấn nói, “Nhưng làm một đế

vương, chàng có thể vì ta làm trái ý dân chúng một lần, hai lần, thậm chí một trăm lần, nhưng chàng không thể mãi mãi vì ta mà làm trái ý dân được!”

Phong Liên Dục siết chặt tay ôm nàng, cũng không mở miệng nói chuyện.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: “Ta với chàng là cùng một loại người, thu hút lẫn nhau, nhưng không nhất thiết ta phải làm hoàng hậu của chàng, mới chứng minh chàng thích ta.”

Nàng vỗ vỗ lưng an ủi hắn, “Phong Liên Dục, chàng nói câu nào được không? Chàng là vua có tam cung lục viện ta cũng không oán giận, trong quan niệm của ta tuy rằng không thể chấp nhận, nhưng ta lại có thể hiểu rõ chàng.”

Phong Liên Dục bỗng nhiên buông tay, quay lưng lại, gió từ mặt sông thổi tới, nhìn bóng lưng của hắn làm cho người ta có cảm giác đau lòng cùng cô đơn.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết những lời nói hôm nay có hơi quá đáng, nhưng nếu bây giờ nàng không nói, vậy sau này phải làm sao? Chờ hắn chuẩn bị tất cả để kết hôn với nàng, sau đó nàng mới đổi ý, nói nàng không muốn làm hoàng hậu, vậy càng giống như đùa giỡn hắn.

Nhìn bóng lưng Phong Liên Dục như vậy, trong lòng nàng cũng có chút buồn.

Yểm vẫn im lặng bỗng nhiên nói một câu: “Hoàng Bắc Nguyệt, người căn bản không hiểu gì về tình yêu.”

“Tránh ra, ai cho người nghe người khác nói chuyện!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh trong lòng, nàng không hiểu, chẳng lẽ một con ma

thú lại hiểu?

Chương 653: Gặp lại Chiến Dã

(1)

“Này này, người lớn tiếng như vậy, ta chỉ là bị phong ấn, cũng đâu phải chết rồi! Nghe thấy là chuyện bình thường, ta còn chưa nói người làm ồn ta nghỉ ngơi đấy!” Yểm bất mãn nói.

“Ô, vài ngày không đánh, người được thể làm càn có phải không? Ta đang lo nguyên khí nhiều quá mấy ngày này không biết đánh ai cho đỡ ngứa tay, không bằng lấy để tăng cường phong ấn nhé!”

Yểm lập tức ngậm miệng, trốn ở nơi sâu nhất trong hắc thủy cấm lao, không bao giờ... nhiều chuyện nữa.

Bớt đi yểm bô bô nói, trong lòng tuy rằng an tĩnh, nhưng nhìn bóng lưng của Phong Liên Dục, nàng vẫn là không biết nên mở lời như thế nào.

Suy nghĩ một chút, đã nói đến mức này rồi, nàng cũng biết không cần nói thêm gì nữa, nàng nên quay về thôi.

Vừa định xoay người, Phong Liên Dục bỗng nhiên lại lên tiếng nói: “Nguyệt, ta vẫn muốn cưới nàng!”

Hoàng Bắc Nguyệt ngạc nhiên, nói: “Vừa rồi ta đã nói rất rõ ràng.”

Chiếc lá khô vàng trên cành liễu lướt qua mặt sông, từ hướng đông thổi tới một làn gió nhẹ.

Phong Liên Dục nói: “Nàng không thể vì ta mà từ bỏ tự do, vậy ta vì

nàng từ bỏ ngôi vị hoàng đế, thế nào?”

Nghe hắn nói thản nhiên như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt lại ngây ngốc tại chỗ, trong thoáng chốc cũng nói không ra một câu, trong lòng tuôn lên nỗi chua xót khó tả.

“Chàng thật ngốc!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, sau đó nhắc chân lao về phía hắn, thoáng cái làm hắn ngã nhào ở bờ sông, bầy chim nước đang kiếm ăn trong đồng cỏ bên sông thoáng cái đã bị dọa cho bay lên.

Phong Liên Dục cười rộ lên: “Ngốc? Vậy nàng có thích không?”

“Thích!” Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng đáp lại, cúi đầu mạnh dạn cắn môi hắn một cái.

Phong Liên Dục ngẩng đầu, ấn giữ đầu của nàng, đang tham lam lưu luyến môi nàng, bỗng nhiên một tiếng động không hài hoà xông đến.

“Điện hạ ——!”

Thân thể hai người cùng lúc cứng đờ.

Vũ Văn Địch nhìn thấy ngựa được buộc ở bên cạnh cây liễu nên chạy tới, tốc độ của hắn rất nhanh, thoáng cái đã xuất hiện, mắt nhìn thấy cảnh không hài hòa ở trên cỏ.

Khuôn mặt khô ngô tuấn tú tức tốc đỏ lên, nhìn vậy chứ Vũ Văn Địch là một gã đơn thuần, hắn đến tuổi này nhưng chưa từng có hành động thân mật với nữ nhân như vậy.

Huống chi ——

Tề vương nhà bọn họ lại đang bị Bắc Nguyệt quận chúa đè ở bên dưới!

Cái này, khác hẳn với tranh XX mà hấn đã xem, chẳng lẽ lão già bán tranh XX kia lại lừa hấn? Vậy không phải dạy sai con em thế hệ sau sao!

Nhìn cảnh này, Vũ Văn Địch mắt cũng đăm đăm, cả người cứ như thể ngây ngốc, trên mặt lúc thì đỏ, lúc thì xanh.

“Khụ khụ — —” Phong Liên Dục ho nhẹ hai tiếng, thoáng không vui mà nhắc nhở thuộc hạ của hấn: Xem đủ chưa hả!

Vũ Văn Địch hồi thần, lập tức đỏ mặt xoay người đi, ngồi tự kỷ phía dưới tàng cây, con ngựa đen buộc ở gốc cây nhìn hấn có chút thông cảm.

Làm ngựa tốt ghê, có thể quang minh chính đại mà nhìn!

“Làm sao vậy?” Phong Liên Dục đỡ Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, vô cùng bất mãn hỏi.

Chuyện tốt ngàn năm có một như vậy lại bị hấn quấy rầy, ai mà vui vẻ được!

Hoàng Bắc Nguyệt lại rất thoải mái, khóe miệng cười cười, trong tư tưởng của nàng lúc nam nữ đang thân thiết ôm hôn bị người ngoài nhìn thấy cũng chẳng có gì đáng ngại, nàng từ nhỏ sống ở phương tây, chuyện như vậy sớm đã không còn lấy làm lạ.

Bọn họ không ngại, Vũ Văn Địch kia tại sao lại xấu hổ tới mức đầu không nhắc lên nổi như vậy?

Vũ Văn Địch cúi đầu, lẩm bẩm nói: “Còn không phải là vì chuyện của ngài sao, công chúa Anh Dạ kia đã tìm tới cửa, ta làm thế nào chống đỡ được?”

Tiếng của hắn tuy nhỏ, nhưng hai người ở đây đều là cao thủ, tự nhiên đều có thể nghe thấy.

Chương 654: Gặp lại Chiến Dã

(2)

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt thoáng mất tự nhiên, là người khác thì còn được, đây lại là công chúa Anh Dạ, trong lòng nàng một chút cũng không muốn làm tổn thương.

Khi Phong Liên Dực mới từ Tu La thành trở về, cũng là lần Hoàng Bắc Nguyệt xông vào Tu La thành đã nói qua, công chúa Anh Dạ âm thầm tới Bắc Diệu quốc tìm hấn, hôm nay trong tiệc rượu quá vội vàng, hấn cũng không nhìn thấy Anh Dạ.

Năm năm qua, có một số chuyện hấn đáng lẽ nên nói rõ với Anh Dạ.

“Ta về gặp nàng ấy.”

“Phong Liên Dực!” Hoàng Bắc Nguyệt lập tức giữ chặt tay hấn, hấn quay đầu lại cười nói: “Yên tâm, Anh Dạ đối với ta giống như muội muội vậy, ta cũng không nỡ thương tổn nàng ấy.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, cắn môi hồng một chút, nói: “Sau này ta cũng sẽ nói rõ ràng với nàng ấy.”

Nói xong, liền đeo mặt nạ quý lên, xoay người dắt ngựa của Vũ Văn Địch, nhàn nhã cưỡi đi.

Vũ Văn Địch đứng lên, nhìn bóng dáng của nàng hồi lâu, mới nhớ tới la lên: “Này! Đó là ngựa của ta mà!”

Trong lòng không biết nên làm thế nào, ngẩng đầu xin giúp đỡ từ

phong Liên Dực: “Điện hạ, ta cái kia—“

“Người từ từ trở về đi.” Phong Liên Dực thản nhiên nói, khóe miệng thoáng cười nham hiểm, đây chính là cái giá cho việc phá hỏng chuyện tốt của hắn, hắn với Bắc Nguyệt quả thật là cùng một lòng a—!

Vẻ mặt Vũ Văn Địch nhăn nhó nhìn Phong Liên Dực giục ngựa đi mất, trong lòng chỉ muốn cào tường: Có đến nỗi như vậy không! Hắn chỉ là lỡ nhìn một cái thôi mà!

Hoàng Bắc Nguyệt quay trở lại doanh trại lính đánh thuê, từ xa đã thấy mấy tên lính đánh thuê vây quanh ở một chỗ, líu ríu không biết đang nói cái gì, hình như là một đội thương nhân ngoại quốc bị vây ở bên trong.

Đúng lúc Hoàng Bắc Nguyệt giục ngựa ngang qua, nghe được một câu: “Đội thương nhân của Nam Dực quốc, các người bán những gì?”

“Tơ lụa lá trà, đều là buôn bán đứng đắn, xin các vị cho qua, để bọn ta đi vào đi, bọn ta đang vội vào thành trước khi trời tối.” Một lão nhân lên tiếng.

“Không ai bảo các người buôn bán không đứng đắn, nhưng gần đây Bắc Diệu quốc sắp đón vua mới, cửa thành phải trông coi thật kĩ, các người cũng chưa chắc được vào!” Mấy lính đánh thuê tỏ vẻ tốt bụng nhắc nhở.

Vừa nghe như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt đã biết mấy tên ranh này muốn nhân cơ hội kiếm chác!

Thương nhân có nhiều tiền nhất, kiếm chác cũng đã nhất, gần đây,

lính đánh thuê chiếm giữ ở ngoài thành, trên đường thấy có thương đội nào đi qua, là chặn đường bắt chẹt một chút.

Những thương nhân Nam Dục quốc không biết chuyện này, lão nhân lộ vẻ mặt khó hiểu, Bắc Diệu quốc nghênh đón vua mới, đâu có nói là không cho thương nhân vào thành chứ?

Thấy lão nhân kia không hiểu, một lính đánh thuê nữa lại nói: “Bọn ta cũng từ Nam Dục Quốc tới, nể tình đồng hương, hay là để ta dẫn các người vào, người trông coi cửa thành vào giờ này là anh em với ta, ta sẽ bảo hẩn cho các người vào!”

“Đây, không dám làm phiền đại nhân, bọn tôi vẫn là tự mình đi vào cũng được.” Lão nhân chấp tay thi lễ, biểu thị từ chối.

Mấy tên lính đánh thuê kia không vui, hừ lạnh một tiếng, vẫn cứ vây kín xung quanh không chịu nhường đường!

Vị lão nhân kia không biết làm cách nào, đành quay trở về, đi đến phía trước một cỗ xe ngựa, cúi người nói mấy câu, thái độ rất là cung kính, người trong xe chắc chắn là chủ nhân, là người cầm đầu thương đội, lão nhân kia chắc chỉ là chân chạy vặt!

Nói được vài câu, lão nhân quay lại, từ trong túi lấy ra mấy đồng tiền bạc đưa cho một lính đánh thuê nói: “Làm phiền các vị đại ca rồi, ở đây có mấy đồng bạc, mấy vị mua rượu uống đi.”

Chương 655: Gặp lại Chiến Dã

(3)

Đám lính đánh thuê cầm tiền suy tính, thời đại này, chỗ tiền này đủ dùng cho một gia đình bình thường rất lâu, cũng tính là không ít tiền rồi, nhưng đối với mấy tên lính đánh thuê kia thì không đủ.

Lão nhân ra tay hào phóng như vậy, xem ra thương đội này có rất nhiều tiền! Có tiền thì đương nhiên phải thỏa sức vơ vét.

“Bọn ta nhiều người, mà đưa ít tiền như vậy, làm sao mà nhờ được?” Tên lính đánh thuê tay cầm tiền suy tính, rõ ràng không thỏa mãn.

Lão nhân kia liền tức giận, nói: “Tự dưng vô cớ, tại sao phải đưa tiền cho các người? Chúng ta giữ phép tắc việc làm ăn, có công văn của quan phủ để ra vào cổng thành, thiếu gia nhà ta cảm thấy các người tốt bụng, mới cho các người tiền, không phải là để các người vô duyên vô cớ vơ vét!”

“Ây! Nay ông cụ, sao không hiểu quy tắc như vậy! Đây là địa bàn của bọn ta, người muốn qua phải đưa tiền!” Nhóm lính đánh thuê cũng lộ rõ bản chất, bọn họ nhiều người, ai sợ ai!

Lão nhân nghẹn họng, mặt vì tức giận mà chuyển sang màu tím hồng, những người đàn ông cao lớn hộ tống hàng hoá cũng đứng dậy, tay đặt ở bên hông.

Hoàng Bắc Nguyệt cưỡi ngựa đứng ở một bên nheo lại mắt, những người này nhìn thì bình thường, sao vừa đến lúc này, khí chất trên

người lại hoàn toàn thay đổi, không giống với người thường!

Nhìn thấy lính đánh thuê muốn ra tay cướp đồ, mà lão nhân kia một bước cũng không nhượng bộ, hai bên sắp xảy ra một trận chiến ác liệt!

Người trong xe ngựa vừa rời bỗng nhiên cất tiếng: “Không được gây sự.”

Nói xong, một túi tiền vàng từ trong xe ngựa được ném ra ngoài, nặng nề rơi ở trên mặt đất, âm thanh trong xe ngựa kia để lộ ra một loại cảm giác cao quý khó tả.

“Các vị, đều người hành tẩu giang hồ, nếu cố ý làm khó, quấy rầy đến quan phủ, thì ai cũng không có lợi.”

Đám lính đánh thuê sửng sốt, hai mặt nhìn nhau, người trong xe ngựa tuy là không lộ mặt, nhưng giọng nói làm cho bọn họ tự nhiên có cảm giác không dám cãi lại.

Vẫn muốn tiếp tục gây hấn? Hay là cầm tiền chạy?

Đương nhiên là chọn về sau!

Người dẫn đầu đám lính đánh thuê nhặt túi tiền lên, vừa định xoay người, trước mắt lại xuất hiện một đôi chân ngựa, ở phía trước hấn đá hai cái giễu võ dương oai.

Hấn ngẩng đầu, chợt thấy một người đeo mặt nạ quý, hấn giật mình một cái, mông ngã phịch xuống đất, đợi đến khi nhìn rõ, mới lắp bắp nói: “Nguyệt... Nguyệt Dạ các hạ!”

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên cao nhìn xuống, mắt lạnh nhìn thẳng vào

hắn: “Bắc diệu quốc nghênh đón vị vua mới, không cho thương nhân vào thành, chuyện này ta tại sao lại chưa nghe nói qua?”

Đám lính đánh thuê này cũng vì đại hội liên minh lần này mà đến chà trộn vào, bản thân cũng không phải cao thủ gì, cho nên chỉ dám cướp bóc một số thương đội nhỏ, không có cường giả hộ tống.

Người đeo mặt nạ quý này chính là Nguyệt Dạ các hạ, mấy ngày qua uy danh vô cùng vang dội ở trong liên minh lính đánh thuê, nghe nói hắn là một vị luyện dược sư cao cấp, còn là một triệu hoán sư rất lợi hại!

Cường giả như vậy, bọn họ làm sao dám trêu chọc?

“Là... là hiểu lầm, bọn ta chỉ là đùa một chút mà thôi, Nguyệt Dạ các hạ ngàn vạn lần đừng tức giận!” Tên lính đánh thuê vừa nói, vừa ở trong lòng thầm kêu xui xẻo, chắc là ra cửa đập phải cúrt chó, cho nên ngay lúc tiền tới tay lại gặp phải Nguyệt Dạ này!

“Thật là vui đùa sao?” Hoàng Bắc Nguyệt làm như không quan tâm hỏi lại.

Tên lính đánh thuê lập tức đứng lên, cầm bọc tiền nặng trĩu, khiến cho mọi người đều đổ mắt về nhìn, rồi miễn cưỡng nhét trở lại tay của lão già kia, sau đó xoa đầu ha ha cười nói: “Đương nhiên là vui đùa!”

Chương 656: Gặp lại Chiến Dã

(4)

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong không trung nặng nề quất xuống một roi, nói: “Nếu là vui đùa, lần này cho qua, mau rút đi! Sau này đừng để ta gặp lại ngươi!”

“Dạ vâng” Đám lính đánh thuê như nhận được đại xá mà nhanh chân chuồn đi, sợ chậm một bước sẽ khiến cho vị Nguyệt Dạ đỉnh đỉnh đại danh này không vui.

Một vị luyện dược sư cao cấp đấy, cho bọn họ mười lá gan hùm cũng không dám động vào!

“Đa tạ các hạ đã ra tay cứu giúp.” Lão nhân kia thấy người mặt quý này mới nói vài ba câu đã dọa chạy đám lính đánh thuê hống hách này đi, hơn nữa bọn họ đối với nàng còn mười phần tôn kính, đủ thấy rõ đây là một vị cao thủ, vội vàng đi lên cung kính hành lễ tạ ơn.

“Không cần phải cảm tạ, đều là đồng hương, đi ra bên ngoài là nên giúp đỡ lẫn nhau.” Hoàng Bắc Nguyệt bắt đầu nghịch roi da trong tay, ánh mắt hờ hững nhìn thoáng qua xe ngựa kia.

Thật là người kiêu ngạo, vào lúc này cũng không đi ra nói chuyện xã giao một câu?

Thương nhân bình thường, khôn khéo thông minh, lễ nghi chu toàn, sẽ không tự cao tự đại như vậy.

Lão giả nghe vậy, lông mày nhướn lên, có chút vui mừng như gặp

được bạn cũ ở nơi đất khách, nói: “Hoá ra các hạ cũng là người Nam Dục quốc, hân hạnh gặp mặt, xin hỏi các hạ là người ở nơi nào của Nam Dục quốc?”

“Ta sinh ra ở Lâm Hoài thành, đã nhiều năm không quay trở lại quê hương rồi.” Thấy người trong xe không có ý định đi ra, Hoàng Bắc Nguyệt cũng mất hết hứng thú, vừa rời nàng cảm thấy giọng nói của người kia có phần quen thuộc, mới ra tay giúp đỡ, nhưng người ta lại không muốn lộ mặt, nàng cũng không cưỡng cầu.

Cùng lão nhân nói chuyện khách khí vài câu, Hoàng Bắc Nguyệt liền xin cáo từ.

Nhìn thấy bóng dáng của nàng biến mất, lão giả mới quay người đi đến trước xe ngựa, đề thấp thanh âm nói: “Thái tử điện hạ bị kinh động rồi, chúng ta lập tức vào thành thôi.”

955

Người trong xe ngựa đưa tay vén màn xe lên, lộ ra khuôn mặt khô ngô nhưng lạnh nhạt, ánh mắt mang theo vài phần cao quý xa cách, như muốn đẩy người ra xa ngàn dặm.

Nhìn thấy khuôn mặt đường nét rõ ràng kia, lão giả lập tức cung kính cúi đầu, nói “Thuộc hạ làm việc không tốt, suýt chút nữa gây ra đại họa”

Người kia chính là thái tử Chiến Dã của Nam Dục quốc, năm năm qua, so với lúc còn trẻ hẳn đã trở nên chín chắn trầm tĩnh hơn, con người tối đen như mực không hề nhìn lão nhân, mà nhìn về phía xa xa, với theo bóng lưng cưỡi ngựa đang dần dần biến mất.

Bờ môi mỏng mím lại thật chặt, trên khuôn mặt lạnh lùng, như bao

bọc một lớp hàn băng ngàn năm không tan, “Chi tiết về người tên Nguyệt Dạ, đi thăm dò thật rõ ràng.”

Lão giả có hơi giật mình, nhưng lại không dám nghi vấn, lập tức khom người đáp ứng, vừa xoay người, lại như nghĩ tới cái gì, liền nói: “Chỗ công chúa Anh Dạ đang ở đã điều tra được, có cần thuộc hạ mang theo vài người đi đón công chúa điện hạ trở về không.”

Chiến dã ngẫm nghĩ, liền nói: “Không cần, ta tự mình tới đón nàng.”

Anh Dạ rất ngang bướng, bất luận kẻ nào cũng không làm gì được, phụ hoàng cùng mẫu hậu đôi khi cũng hết cách, nha đầu này đôi khi chỉ nghe lời hấn nói, đúng là lì như trâu ấy.

Chiến Dã từ trong xe ngựa đi ra, trên người khoác một cái áo choàng lớn, vành mũ kéo xuống thật thấp, nửa khuôn mặt đều bị che khuất.

“Dẫn đường cho thái tử điện hạ, nhớ kĩ, không được để xảy ra một chút sơ suất nào!” Lão giả lập tức dặn dò kẻ dưới, sau đó dắt một con ngựa màu đen tốt nhất lại.

Chiến Dã sai bước nhảy lên lưng ngựa, giục ngựa nhanh chóng chạy đi.

Lão giả nhìn theo bóng dáng hấn với ánh mắt tràn ngập tự hào, đây là thái tử điện hạ mà toàn thể Nam Dực quốc bọn họ đều ủng hộ!

“Điện hạ, ngay tại biệt viện bên hồ phía trước, đó là nhà riêng của Tề vương Bắc Diệu quốc.”

Chương 657: Gặp lại Chiến Dã

(5)

Chiến Dã đi một mạch, nhờ có người của mình giúp đỡ, từ sau khi Anh Dạ công chúa dời Nam Dục quốc, hành tung của nàng đều có người báo cáo chi tiết lại với hắn.

“Điện hạ, biệt viện bên hồ ngay đằng trước, là nơi ở của Tề vương Bắc Diệu quốc.”

Ghìm cương ngựa dừng lại bên hồ, quả nhiên Anh Dạ tìm đường đến đây, là vì Phong Liên Dục.

Mấy năm gần đây, quan hệ hai nước Nam Dục quốc và Bắc Diệu quốc coi như là hoà thuận, thương nhân qua lại, văn hóa kết hợp, nếu lúc này, Anh Dạ có thể đến Bắc Diệu quốc làm Tề Vương phi, chắc chắn quý tộc hai nước đều thấy vui mừng.

Nhưng, Anh Dạ từ nhỏ đã luôn thích Phong Liên Dục, lại không biết đối phương đối với nàng có tình ý hay không.

Thanh mai trúc mã từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, Anh Dạ xinh đẹp đáng yêu, tuy tính cách có chút điêu ngoa, nhưng tấm lòng thiện lương, thông minh lanh lợi, Phong Liên Dục ít nhiều cũng sẽ động lòng.

Trên mặt hiện ra nụ cười có chút vui mừng, Chiến Dã sai người đi trước, đưa thiệp thăm hỏi, người kia mới đi được một đoạn, bỗng nhiên cửa phủ phía trước mở ra, một bóng dáng mềm mại nhỏ nhắn từ bên trong khóc lóc chạy ra.

Người nọ hoảng sợ, vội vàng nép sang một bên, khi ngẩng đầu nhìn rõ người đang khóc kia, sắc mặt liền thay đổi, gọi lớn: “Công chúa điệu hạ!”

Chiến Dã ở khá xa, nhưng liếc mắt nhìn qua thấy thân ảnh kia chẳng phải là Anh Dạ sao?

Công chúa Anh Dạ lớn lên từ trong muôn vàn cung chiều, ngay cả hấn cũng không nỡ làm cho nàng bị một chút xíu tổn thương, vì sao đến Bắc Diệu quốc lại khóc thành ra như vậy?

Từ trên lưng ngựa nhảy xuống, Chiến Dã đi lên, túm lấy tay của công chúa Anh Dạ, hỏi: “Anh Dạ, làm sao vậy?”

Công chúa Anh Dạ ngẩng đầu, thấy là hấn, đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó liền nhào vào trong ngực hấn, không kiềm chế nữa mà khóc to thành tiếng.

“Hấn khi dễ ta! Hấn bắt nạt ta!”

Hai cung nữ Vô Song và Vô Hoan đi theo bên người nàng cũng tỏ ra rất tức giận.

Khóe mắt Vô Song đỏ ửng, nói: “Tề vương kia sao lại có thể như thế? Ngày trước không nhìn ra hấn là người như vậy! Làm cho người ta hết sức thất vọng!”

Chiến Dã nheo mắt lại, thấy Anh Dạ khóc thê thảm như vậy, trong lòng đã rất giận dữ, lại nghe hai cái cung nữ này nói như thế, trong lòng liền khẳng định Phong Liên Dực đã làm gì không phải với Anh Dạ, nếu không với tính cách lúc nào cũng mạnh mẽ của Anh Dạ, tuyệt đối sẽ không khóc thành như vậy!

Đang tức giận trong lòng, ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một người từ cửa phủ chạy theo ra, áo trắng tung bay, nhìn qua vẫn không nhiễm một hạt bụi trần nào, tự nhiên phóng khoáng, vẫn là hình tượng công tử nhã nhặn!

Phong Liên Dực sợ công chúa Anh Dạ một mình chạy ra ngoài sẽ xảy ra chuyện, mới lo lắng đuổi theo, nhưng vừa ngẩng đầu, lại thấy bóng dáng một người cao ngất đang ôm công chúa Anh trong trong, không khỏi ngẩn ra.

“Thái tử Chiến Dã?” Năm năm không gặp, nhưng bộ dáng vẫn không hề thay đổi, nhìn qua, vẫn là thái tử điện hạ anh tuấn phong nhã, cao quý lạnh lùng.

“Người đã làm gì Anh Dạ?” Chiến Dã ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi, trong giọng nói ẩn chứa tức giận nồng đậm.

Hắn tuy không quá chiều chuộng Anh Dạ giống như phụ hoàng và mẫu hậu, mặc nàng vô cớ gây sự, nhưng Anh Dạ một mình ở nước khác bị bắt nạt, trong lòng người làm anh như hắn sao có thể dễ chịu?

“Chuyện này —” Phong Liên Dực có chút khó xử, nhìn thấy Anh Dạ công chúa khóc đến đau lòng như vậy, bản thân cũng không thể chối cãi, nói lý với nữ nhân thường khó mà nói rõ được.

Chương 658: Gặp lại Chiến Dã

(6)

“Ta không vào!” Anh Dạ công chúa vừa khóc vừa nói: “Ta không bao giờ muốn bước vào nơi có mặt hắn nữa! Hắn là tên vô lại ghê tởm! Ta ghét hắn, ghét hắn!”

Nghe nàng nói như vậy, Chiến Dã càng tức giận!

Hắn không biết giữa Phong Liên Dực và Anh Dạ đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Phong Liên Dực rốt cuộc đã hứa hẹn với Anh Dạ hay chưa, chỉ nhìn thấy Anh Dạ khóc lóc đáng thương như vậy, mặc kệ là Phong Liên Dực đã làm cái gì đều đáng hận!

“Phong Liên Dực, nhiều năm qua Anh Dạ luôn nhớ đến ngươi, thậm chí ngàn dặm xa xôi cũng muốn đi tìm ngươi, thứ ngươi cho nàng, chính là khiến cho nàng khóc sao?” Chiến Dã đem Anh Dạ giao cho cung nữ, đi về phía Phong Liên Dực với vẻ mặt lạnh lùng.

Phong Liên Dực có chút khó xử nói: “Ta cũng không muốn đối với nàng như vậy, nhưng là...”

“Nhưng ngươi đã làm cái gì?” Chiến Dã lạnh lùng hỏi.

Hai nam tử ở bên bờ hồ lạnh lùng nhìn nhau, một người là vẻ mặt khó xử, một người thì lạnh lùng, người xung quanh nhìn thấy, đều không khỏi lo lắng, bọn họ sẽ không đánh nhau đấy chứ?

Lúc đó Hoàng Bắc Nguyệt vừa mới trở về doanh trại, vừa tựa lưng xuống ghế định nghỉ ngơi một lát, A Lệ Nhã vô cùng ngoan ngoãn

giúp nàng đấm lưng, bóp chân, vì rất thoải mái nên nàng sắp thiếp đi.

“Vương, chuyện gì mà vui như thế?” A Lệ Nhã hiếm khi thấy nàng mỉm cười, liền tò mò hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt mở mắt hé ra một chút, nhìn khuôn mặt hồng hồng tròn tròn của nàng, nói: “Người còn nhỏ, không hiểu đâu.”

A Lệ Nhã chớp chớp mắt, liền chợt hiểu ra nói: “Chắc chắn là như lời ca ca nói, Vương đã tìm được người trong lòng rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt suyt nữa thì sặc nước miếng, cái tên A Tát Lô này, cả ngày không làm gì chỉ nhồi nhét tư tưởng không đầu vào đầu A Lệ Nhã, trong khi nàng còn nhỏ như vậy.

“Chẳng lẽ là sự thật?! Người trong lòng của Vương là ai vậy?” A Lệ Nhã thấy nàng không nói gì, coi như là âm thầm thừa nhận rồi, liền tò mò hỏi dồn.

“Chuyện này...” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ mỉm cười: “Lúc khác sẽ nói cho ngươi biết.”

“Vương không nói ta cũng biết, ca ca đã nói với ta rồi!” A Lệ Nhã cười rất đắc ý, nói: “Nhất định là Tề vương có đúng không? Ca ca nói, hẳn đã thấy Vương và Tề vương có quan hệ không bình thường từ lâu rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ biết câm nín, tên A Tát Lô láu cá đó, chuyện gì cũng để cho hắn nhìn ra được!

“Chẳng lẽ là thật sao?” A Lệ Nhã chớp chớp mắt, trên khuôn mặt tròn tròn hai má đỏ ửng càng thêm xinh đẹp, “Cũng chỉ có Tề vương mới xứng đôi với Vương, bất kể là dáng vẻ, hay thân phận.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên: “Người biết cái gì? Tuổi còn nhỏ làm sao lại nghĩ việc này, mau đấm lưng!”

A Lệ Nhã chu miệng nhỏ, đáng yêu nói: “Đều là ca ca nói với ta!”

Hai người vừa nói vừa cười, bên ngoài liền có người vội vàng chạy vào.

“Sur phụ! Sur phụ!”

Là Lạc Lạc!

Hoàng Bắc Nguyệt liền ngồi thẳng dậy, nghe giọng Lạc Lạc gấp gáp như vậy, không lẽ đã xảy ra chuyện lớn gì? Lạc Lạc hiện tại so với trước kia đã trầm tĩnh hơn nhiều! Chuyện gì có thể làm hắn hoảng loạn đến thế?

Lạc Lạc hối hả chạy vào, đi nhanh tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, doạ cho A Lệ Nhã sợ tới mức ngồi bệt xuống thảm, sợ sệt nhìn hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt một tay nâng A Lệ Nhã dậy, cau mày hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Xảy ra chuyện lớn rồi sur phụ! Tề vương và thái tử điện hạ sắp đánh nhau!” Vẻ mặt Lạc Lạc vô cùng khổ não.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi sửng sốt, nhìn Lạc Lạc nói “Tiểu tử đầu người có phải bị va đập vào đâu hỏng rồi không, cái gì mà Tề vương cùng thái tử điện hạ.”

Chương 659: Gặp lại Chiến Dã

(7)

Bắc Diệu quốc, vẫn chưa lập thái tử mà!

Lạc lạc gãi gãi đầu nói: “Là... là thái tử Chiến Dã!”

Hoàng Bắc Nguyệt đột ngột đứng bật dậy, A Lệ Nhã bị bất ngờ, lại bị doạ sợ ngã ngược trở lại, vành mắt đỏ lên.

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt cũng không còn tâm trí đỡ nàng nữa, đeo mặt nạ lên đi ra ngoài, vừa đi vừa kéo theo Lạc Lạc hỏi: “Người nói cho ta biết, thái tử Chiến Dã làm sao lại đến Bắc Diệu quốc?”

“Ta cũng không biết! Nhưng thực sự là hắn đã đến!” Lạc Lạc mang vẻ mặt vô tội, tại sao nhìn sư phụ như thế này lại đáng sợ như vậy...

Bước chân Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên khựng lại một cái, trong đầu nhớ đến thương đội kì lạ kia, cùng với giọng nói cao quý lạnh nhạt nhưng đầy khí thế trong xe ngựa.

Chiến Dã!!!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức buông tay Lạc Lạc, đúng lúc Cát Khắc dắt ngựa đi qua, nàng liền cướp ngựa trong tay hắn, nhảy lên, quay lại nói với Lạc Lạc: “Đẫn đường!”

)

Lạc Lạc cũng nhảy lên lưng ngựa, đáp lại một tiếng, liền phi ngựa đi

về phía trước, hai người một trước một sau liền rời đi.

Cát khắc vẫn còn đang ngây ngốc, cả buổi trời mới có phản ứng, hô to một tiếng: “Vương, người muốn đi đâu vậy?”

Phía trước biệt viện bên hồ, trên người Chiến Dã đã toả ra từng trận hoả diễm nóng rực, xung quanh hẳn đều là ngọn lửa màu tím nhạt, lửa rừng rực cháy, cây cối bên cạnh đều bị khô héo nhanh chóng.

Mà trên người Phong Liên Dực cũng từ từ tản ra nguyên khí không có màu sắc của thuộc tính phong, tuy phong nguyên khí không màu, nhưng khi ngưng tụ cùng một chỗ, lại chậm rãi biến thành trạng thái trong suốt, giống như dòng nước chảy xung quanh cơ thể hẳn.

Công chúa Anh Dạ hết nhìn trái lại nhìn phải, kéo tay của Vô Song lo lắng nói: “Làm sao bây giờ? Ta không ngờ hẳn với ca ca lại đánh nhau! Nếu Tử Diễm Hoả Kỳ Lân của ca ca bộc lộ ở Bắc Diệu quốc, sẽ tạo ra rất nhiều rắc rối!”

In

“Công chúa, với tình hình bây giờ làm sao ngăn cản được.” Vô Song và Vô hoan mặt như đưa đám, tuy Phong Liên Dực là tên bạc tình vô lại, nhưng nếu hẳn bị thái tử đá thương, công chúa cũng sẽ rất đau lòng.

Nhiều năm như vậy, thực lực của thái tử Chiến Dã đã mạnh lên không ít, so với năm năm trước, đã mạnh hơn rất nhiều!

Mà Dực vương tử luôn luôn nho nhã yếu ớt, sao có thể làm đối thủ của thái tử điện hạ!

Hai cung nữ đều giữ chặt tay của công chúa Anh Dạ, tránh cho nàng

trong lúc kích động chạy tới gần cản sẽ bị ngộ thương.

Chiến Dã lạnh lùng nâng mắt lên, trong con ngươi tối đen, nhìn phong nguyên khí cuộn cuộn đang không ngừng ngưng tụ thành hình xung quanh Phong Liên Dực, trong lòng có chút ngạc nhiên.

Không nghĩ tới, mới năm năm không gặp, thực lực của Phong Liên Dực lại tăng lên nhiều như vậy! Thật sự là không thể tưởng tượng!

Sức mạnh như vậy, có lẽ đã đột phá cửu tinh! Thực lực của Phong Liên Dực bây giờ, ngay cả hắn cũng không thể xem thường.

Vừa lúc, nhân cơ hội này, xem trong năm năm, hắn đến cùng đã mạnh tới mức nào!

Chiến Dã nâng tay lên, một thanh đao màu tím dần dần được ngưng tụ, giữ thật chắc, mũi đao lướt qua mặt đất, ánh mắt lạnh chột loé, vô số ngọn lửa màu tím trên lưỡi đao tuôn ra điên cuồng!

“Diễm sát! Tử chi vẫn!”

Cùng lúc đó, Phong Liên Dực cũng không yếu thế, ống tay áo mở ra, cuồng phong ngưng tụ trong tay, như hàng nghìn con ngựa đang gào thét!

“Phong sát! Vô cực phệ!”

Hai người có cùng suy nghĩ, muốn xem thử thực lực của đối phương như thế nào!

Mặc dù quan hệ giữa hai nước là sóng yên biển lặng, nhưng cũng chỉ là tạm thời, ai biết trước được vài năm sau có xảy ra biến động hay không!

Chương 660: Gặp lại Chiến Dã

(8)

Thừa dịp này xem thật kỹ thực lực của người trị vì tương lai của quốc gia đối phương!

Ngọn lửa màu tím cùng với gió trong suốt đồng thời lao ra, mang theo sức mạnh của hàng ngàn quân, mắt thấy hai lực sắp va chạm vào nhau, bỗng nhiên một thân ảnh màu đen nhanh như tia chớp xuất hiện, đầu tiên là một mảnh hàn băng chặn lại ngọn gió trong suốt kia!

Sau đó lại nâng tay, một đạo hỏa diễm nguyên phù nổ tung lên, ngọn lửa màu đỏ mạnh mẽ trong nháy mắt bùng cháy, va chạm với ngọn lửa màu tím!

Trong cuồng phong cuộn cuộn, đứng ở chính giữa là một người đeo mặt nạ quý, tóc đỏ như lửa trong thoáng chốc tung bay lên!

Tóc đỏ mặt nạ quý, dáng vẻ đó nhìn làm sao cũng thật quý dị!

Mà có thể đồng thời ngăn cản chiêu thức của hai cao thủ, sự cường hãn đến bậc này, hoàn toàn không phù hợp với bóng dáng trông có vẻ nhỏ gầy kia!

Ngọn lửa mãnh liệt chỉ lóe lên trong thoáng chốc, rồi tiêu tán giống sương sớm bị ánh sáng mặt trời phá vỡ.

Chiến dã kinh ngạc đứng im tại chỗ, vẫn giữ nguyên tư thế nắm đao không hề nhúch nhích, trên khuôn mặt lạnh lùng tràn ngập vẻ chấn

động, làm cho dáng vẻ lúc nào cũng lạnh như băng của hắn có một chút dấu hiệu bị dung hòa.

Công chúa Anh Dạ mở to đôi mắt nhìn, trong con ngươi xinh đẹp, chỉ có một mảnh lửa đỏ lấp lánh!

Người đeo mặt nạ quý này!

Không muốn để bọn họ tiếp tục suy đoán, Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát lấy mặt nạ xuống, đôi mắt thanh lãnh giống như trước kia nâng lên, nhìn về phía Chiến Dã, trên môi thoáng mang nụ cười mờ nhạt.

“Thái tử Chiến Dã, đã lâu không gặp.”

Vừa mới nói xong, bên môi liền trào ra rất nhiều máu tươi, thân thể nàng cũng không phải làm bằng sắt, cùng lúc chặn hai cao thủ, nàng có chút không chịu đựng nổi.

Nếu là người bình thường, ở giữa phong sát cùng diễm sát, sớm đã bị xé thành nhiều mảnh vụn rồi! Nàng có phù chú thuật, có thể phong ấn không gian, chỉ là bị nội thương một chút mà thôi.

Nhìn thấy mặt của nàng, Chiến Dã đã quá mức kinh ngạc, thấy nàng ho ra máu, tự nhiên cảm thấy trong lòng bị thiêu đốt, đang định đi lên giúp nàng, Phong Liên Dục đã nhanh hơn một bước, đỡ lấy vai của nàng.

“Nguyệt?”

Hoàng Bắc Nguyệt khoát tay, máu trong lồng ngực đã nôn ra hết, vốn đã đỡ hơn rồi, nhưng nàng vừa định nói chuyện, trong lòng liền có một loại cảm giác trời đất quay cuồng, thoáng cái đã xông lên đỉnh đầu, trước mắt nàng tối sầm, liền ngã xuống ngất đi.

“Nguyệt!”

“Bắc Nguyệt!” Chiến Dã sai bước tiến tới, Phong Liên Dục đã bế nàng lên, xoay người chạy vào trong biệt viện, Chiến Dã ngăn ra một chút, cũng lập tức đi vào theo.

“Công chúa...” Chuyện vừa rồi chỉ xảy ra trong nháy mắt, không đến một phút ngắn ngủi, từ lúc người đeo mặt nạ quý xuất hiện, đến khi người đó biến thành Bắc Nguyệt quận chúa, bọn họ hoàn toàn không kịp phản ứng.

Đôi mắt Anh Dạ khẽ động, đột ngột túm lấy tay Vô Song, hỏi: “Vừa rồi ngươi nhìn thấy gì?”

“Nô tì... nô tì...” Vô Song không dám nói, sợ chuyện nàng vừa mới nhìn thấy là ảo giác.

“Vô dụng!” Công chúa Anh Dạ khẽ quát một tiếng, đột nhiên hốc mắt đỏ bừng mà chạy vào bên trong biệt viện.

Vào phòng, đem Hoàng Bắc Nguyệt đặt ở trên giường, Phong Liên Dục vươn tay bắt mạch của nàng, lông mày của hắn nhăn lại càng lúc càng chặt, gần như là chụm lại cùng một chỗ!

“Thế nào rồi?” Chiến Dã ở một bên sốt ruột hỏi, y thuật của Phong Liên Dục rất tốt, điều này hắn biết, triệu hoán sư phong thuộc tính, đối với y thuật đều ít nhiều hiểu rõ.

“Hỗn loạn!” Phong Liên Dục nhăn mày, một lúc lâu mới nói ra được hai chữ.

“Nguyên khí hỗn loạn?” Chiến Dã nói xong, từ trong nạp giới lấy ra

mấy cái chai lọ, đều là linh dược có thể làm cho nguyên khí ổn định.

Chương 661: Phù Nguyên vỡ nát (1)

Editor: Thiên Ân

Beta: Thư Viêm

Rất nhiều triệu hoán sư trong lúc tu luyện, gặp phải trường hợp nguyên khí hỗn loạn, chuyện này cũng không có gì đáng lo lắng, dùng linh dược làm thuận nguyên khí là được.

Nhưng Phong Liên Dực lại lắc lắc đầu, khó tin nói: “Tron g cơ thể nàng có rất ít nguyên khí, không phải nguyên khí hỗn loạn, mà là tất cả mọi thứ bên trong đều hỗn loạn, kể cả mạch đập và nhịp tim, có một loại sức mạnh vô cùng lớn chạy khắp nơi!”

Chiến Dã ngây ngẩn cả người, điều này ngay cả hắn cũng không hiểu!

Nguyên khí cực kì ít?!

Đối với một cao thủ mà nói, nguyên khí làm sao có thể ít tới như vậy?

Với thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, không cần nói, từ lúc nàng còn là Hí Thiên, đến lúc này nàng chặn một chiêu của hắn, đều tỏ ra rất phi phàm!

Phong Liên Dực rút tay về, đỡ vai Hoàng Bắc Nguyệt nâng nàng dậy, tay đặt lên lưng nàng, muốn truyền nguyên khí cho nàng.

“Không cần!” Hoàng Bắc Nguyệt đang hôn mê đột nhiên tỉnh lại, giữ tay hắn, yếu ớt lắc đầu, “Các người ra ngoài đi...!”

Phong Liên Dực nhìn nàng một cái, liền lập tức đứng lên, nói với Chiến Dã: “Chúng ta ra ngoài đi!”

“Nhưng còn nàng...” Chiến Dã lo lắng, nàng đang suy nhược như vậy, đến mở mắt còn khó khăn, làm sao có thể tự mình chữa thương được?

“Tự nàng ấy sẽ có chừng mực!” Phong Liên Dực không chờ hắn nói thêm lời nào, liền đẩy hắn đi ra ngoài, đóng cửa lại, có hai người đứng ở ngoài cửa.

“Hoàng huynh?” Anh Dạ công chúa chạy đến, cũng đã quên chuyện lúc này Phong Liên Dực làm nàng khó xử, chỉ nhìn vào ca ca của mình, lo lắng cho người ở bên trong.

Chiến Dã lắc đầu, lấy tay vỗ vỗ vào vai nàng, tuy lòng hắn đang nóng như lửa đốt, nhưng vẫn nói với nàng: “Không cần sốt ruột.”

Anh Dạ cúi đầu, hít hít mũi một cái, lập tức cười nói: “Ta thật ngốc, một chút cũng không hề nhận ra nàng.” Nói xong như nhớ tới chuyện gì, bỗng nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Lạc Lạc đang từ phía sau chạy theo vào.

Lạc Lạc giật mình, lắp bắp nói: “Ta, ta cũng không biết chuyện này!”

“Hừ, dù sao ta hiện tại cũng biết rồi, các người đều thấy lừa ta rất vui có đúng không!” Mắt Anh Dạ đỏ lên, giận dữ quay đầu đi.

Vẻ mặt Lạc lạc vô tội nói thầm: “Cũng không phải ta muốn lừa người, là sư phụ không cho ta nói mà.....”

Trong phòng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi dậy, dựa theo những gì mà Linh Tôn đã dạy, dẫn dắt từng tia nguyên khí màu đen trên vạn thú vô cương tiến vào trong phù nguyên, phù nguyên chậm rãi xoay tròn, màu sắc nguyên khí của năm loại thuộc tính mặc dù đều vô cùng nhạt, nhưng vẫn có thể thấy rõ.

Nàng đang ở giai đoạn đầu của tứ nguyên thiên, từ khi ra khỏi Phù Quang rừng rậm, vẫn chưa có thời gian tu luyện đàng hoàng, cho nên bây giờ vẫn như cũ không tiến triển gì hơn.

Nguyên khí màu đen ở bên trong phù nguyên xoay tròn, cùng nguyên khí của năm loại thuộc tính dung hoà với nhau.

Làm xong toàn bộ quá trình, trên trán Hoàng Bắc Nguyệt cũng đầm đìa mồ hôi.

Ở hắc thuỷ cấm lao bên trong cơ thể đột nhiên có chút dao động, Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, trầm giọng nói: “Yểm, tốt nhất người đừng làm phiền ta vào lúc này!”

Yểm hắc hắc cười, nói: “Người cũng quá vô dụng rồi, chỉ là một cái phong sát cùng diễm sát cũng có thể khiến người bị thương thành như vậy.”

“Tại sao lại như vậy...” Hoàng Bắc Nguyệt cũng suy nghĩ mãi mà không hiểu được chuyện này, đừng nói một cái phong sát cùng diễm sát, lúc trước đấu với Huyền Xà Âm Hậ, so với cái này còn mạnh hơn nhiều, nàng cũng đâu có sao.

Với lại vừa rồi hai người bọn họ đều không phải là muốn dồn đối

phương vào chỗ chết nên chưa ra toàn lực, sức mạnh như vậy cùng lắm chỉ có thể làm nàng bị một chút nội thương nhẹ, căn bản không đủ nhét kẽ răng.

Nhưng từ lúc nàng nôn ra máu, nàng đã cảm thấy có điều gì đó không đúng!

Yếm chỉ là cười hắc hắc, giọng điệu vô cùng nham hiểm gian ác.

Chương 662: Phù Nguyên vỡ nát (2)

Editor: Thiên Ân

Beta: Thư Viêm

Yểm chỉ là cười hắc hắc, giọng điệu vô cùng nham hiểm gian ác, tiếng cười kia, làm cho trên người nàng nổi lên lớp lớp da gà.

“Người cười cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt áp chế nổi bất an và khó chịu đang tuôn lên trong lòng mà hỏi.

Yểm kiên cố nói: “Ta cười cái gì, cũng phải báo cáo cho người biết sao?”

Đột nhiên cảm thấy được trong giọng nói của con ma thú bị phong ấn này rất kiên ngạo bất tuân, không thêm để ý tới nàng, trái tim Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên mất bình tĩnh mà đập mạnh một cái.

Tại sao lại cứ phải vào lúc này, làm cho nàng không thể nào làm lơ...

“Đáng ra không thể như thế này.” Hoàng Bắc Nguyệt nhăn mi, không làm sao giải thích được, vì sao nàng mới đỡ có hai chiêu, lại bị thương thành thế này? Hoàn toàn không đúng.

“Vật báu càng có sức mạnh lớn, lực phản phệ sẽ càng mạnh, vạn thú vô cương là dị bảo, có lẽ thân thể của người vẫn không có cách nào tiếp nhận hết được.” Yểm thông thả nói.

“Nói bậy! Nếu vạn thú vô cương có lực phản phệ, Linh Tôn sẽ không thể không biết!”

“Cái tên Quân Ly đó, hắc hắc.....” Yểm lại bất chợt cười một cách quỷ dị, “Hoàng Bắc Nguyệt, thú luôn luôn là thú, cho dù đã từng có khế ước với con người, cũng không thay đổi được dòng máu thú tính trong cơ thể hắc, giống như ta là rất bình thường.”

Hoàng bắc nguyệt mím môi, trong từng câu nói của Yểm đều có gai, không phải nàng không nghe hiểu, gã này không biết là vì chuyện gì mà hắc lúc nào cũng xem Linh Tôn như kẻ thù.

Trong lòng nàng, kỳ thực rất tin tưởng Linh Tôn, mặc dù hắc là một sư phụ nghiêm khắc, nhưng trong năm năm qua, hắc đã hết lòng dạy dỗ nàng, trợ giúp nàng, trong lòng nàng không muốn nghi ngờ bất kể một điều gì về người đối xử tốt với nàng.

“Ta tin tưởng cho dù là thú, ở chung với con người lâu, cũng sẽ có tính người! Điểm này, ma thú các ngươi sợ rằng mãi mãi cũng không hiểu được!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Yểm hơi ngẩn ra, không quan tâm hừ một tiếng: “Ngươi nói không sai!”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, sức lực đã không còn để cùng Yểm tranh cãi, điều khiển nguyên khí màu đen chảy vào bên trong phù nguyên, hắc khí cùng năm loại màu sắc của nguyên khí từ từ dung hợp, chậm rãi xoay tròn.

Mồ hôi trên trán từng giọt rơi xuống, làm ga trải giường ướt hết một mảng.

Bên trong hắc thủy cấm lao, trên mặt nước vốn đang phẳng lặng đột

nhiên dấy lên một chút gợn sóng, gợn sóng dần dần khoách đại, cuối cùng biến thành bọt nước bắn tung toé.

Bọt nước cuốn qua bốn mươi chín cây cột đồng, phù chú màu vàng được vẽ bên trên liền bị bong ra từng mảng, từng tấm giấy bùa kia, từ từ rơi xuống nước, chìm trong bọt sóng.

Bóng dáng màu đen của Yểm, chậm rãi tới gần cột đồng, mắt mở to nhìn lên bên trên, nhìn thấy phù chú trên cột đồng đang bị bong ra từng mảng, có chút quỷ dị cười rộ lên.

Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng hoảng sợ, Yểm sắp thoát ra ngoài! Phong ấn của hắc thủy cấm lao sắp bị phá rồi!

Chân mày nhăn lại, cơn tức giận trong lòng trào lên, nàng lập tức chuyển toàn bộ nguyên khí màu đen trên vạn thú vô cương vào trong hắc thủy cấm lao!

Từng đợt nguyên khí màu đen lao về phía bốn mươi chín cây cột đồng to lớn, bao vây toàn bộ phù chú trên trụ đồng, ngăn cản không để nó tiếp tục bị bong ra!

Trong con mắt to lớn của Yểm lóe lên hào quang lạnh lẽo, một trận cuồng phong cuốn qua, va chạm thật mạnh vào đám khí đen trên cột đồng!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nôn ra một búng máu, cắn răng nói: “Yểm, ngươi đừng chọc giận ta! Nếu không ta và ngươi cùng đồng quy vu tận!”

{ đồng quy vu tận: cùng chết }

“Ngươi cam lòng đồng quy vu tận sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt lại, có phần âm hiểm nói: “Người đe dọa ta?” –

Chương 663: Phù Nguyên vỡ nát (3)

Beta: Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

Yểm buộc lòng phải ngậm miệng lại, hấn hiểu rất rõ Hoàng Bắc Nguyệt, nói được làm được, thủ đoạn vô cùng độc ác, lời của nàng, không dám nghi ngờ.

“Người nói cho ta biết đây là chuyện làm sao? Là người giờ trò quỷ?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hỏi, trong giọng nói tràn ngập sự lạnh lẽo gay gắt, giống như có thể dùng một bàn tay để bóp chết hấn!

Rụt lại ở trong hắc thủy cấm lao, toàn bộ sống chết đều phải xem tâm trạng của nàng, Yểm có mấy phần thức thời, liền nói: “Trời đất chứng giám, ta mặc dù không phải người tài giỏi gì, nhưng cũng không đến mức ở sau lưng ngầm hại người, đối với ta cũng đâu có gì tốt?”

“Tốt nhất không phải do người, nếu không...” Một tia máu lại từ khóe miệng chảy xuống.

Vừa rồi lấy hắc nguyên khí chuyển đến hắc thủy cấm lao, dùng để phong ấn Yểm, hiện tại nguyên khí của năm loại thuộc tính bên trong phù nguyên vốn đã hoà hợp, đang dần dần tách ra.

Nàng đành phải lần nữa tách thêm nguyên khí màu đen chuyển vào trong phù nguyên, cố gắng giữ cho phù nguyên chuyển động.

Yểm nhìn thấy nàng vất vả như vậy, lẩm bẩm nói: “Người đối xử với ta cũng quá không công bằng, không tin tưởng ta, tại sao lại không nghi ngờ con rồng đen kia? Nào có chuyện gì tốt như vậy, tự đứng hẳn tới giúp người, một chút báo đáp cũng không cần?”

“Im miệng!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, “Việc này ta sẽ tự tìm hiểu rõ ràng, không đến lượt người nghi ngờ năng lực phán đoán của ta!”

“Hừ! Xui xẻo! Vì sao ta lại là người xấu chứ!” Yểm không phục mà phàn nàn.

“Bớt lời thôi!” Hoàng Bắc Nguyệt quát khế nói, “Ta phải chữa thương, người đừng làm phiền ta!”

Yểm vừa quanh quần bên hắc thủy cấm lao, vừa tiếc cho cơ hội ngàn năm có một này, nói không chừng thật sự có thể thoát khỏi phong ấn ra ngoài. Đồng thời lại đang hoài nghi tâm địa độc ác của Hoàng Bắc Nguyệt.

Nghĩ kĩ lại vẫn nên quên đi, hẳn cũng sẽ không đem mạng nhỏ của mình ra mạo hiểm, nhớ đâu nha đầu kia nổi giận, thật sự làm cái đồng quy vu tận, nàng có vạn thú vô cương, lúc nguy cấp nó sẽ bảo vệ chủ nhân, nhưng hẳn lại chả có cái quái gì!

Lẩm bẩm hai câu, Yểm trở lại chỗ sâu nhất của hắc thủy cấm lao nghỉ ngơi.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lợi dụng lúc này, huy động toàn bộ nguyên khí màu đen trên vạn thú vô cương chuyển vào trong phù nguyên, để nguyên khí của năm loại thuộc tính dung hợp với nhau, xoay tròn...

Mồ hôi trên trán càng lúc càng ra nhiều, toàn bộ quần áo của nàng

cũng bị ướt hết, thậm chí ngay cả khăn trải giường cũng ướt thành một mảng.

Trong lúc này nàng liên tục dùng chõ đan dược mà ngày trước luyện chế trong Phù Quang rừng rậm để bổ sung sức lực cho cơ thể.

Sau một ngày một đêm, nàng sắc mặt không tốt của nàng cuối cùng cũng phục hồi được một chút hồng hào, hơi thở cũng từ từ ổn định.

Thử kiểm tra phù nguyên, đã vận chuyển ổn định, màu sắc năm loại thuộc tính tuy nhạt, nhưng hoạt động vô cùng hài hoà.

Thoáng thở phào nhẹ nhõm một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt trấn an ba con vật nuôi trong không gian linh thú một chút, mới thử đứng lên, đi vài bước trên mặt đất.

Tuy rằng bước chân còn chút yếu, bởi vì một ngày một đêm ngồi như vậy, nhưng vết thương do phong sát cùng diễm sát tạo thành đã khá lên rất nhiều, tiếp theo cần từ từ nghỉ ngơi, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Nàng cũng là người đã học luyện dược thuật, mọi luyện dược sư đều phải rõ kinh mạch cốt cách như trong lòng bàn tay, nàng cũng có thể kiểm tra cơ thể của chính mình, xác định là không có gì vấn đề lớn.

Đi ra ngoài mở cửa, phát hiện Phong Liên Dực và Chiến Dã đều đứng ở ngoài, dáng vẻ rõ ràng là đã một đêm không ngủ, mặt bởi vì lo lắng mà hốc hác đi vài phần.

Nhưng mà vừa thấy nàng mở cửa đi ra, hai nam nhân trẻ tuổi này đều để lộ ra dáng vẻ vui mừng.

Chương 664: Phù Nguyên vỡ nát (4)

Beta: Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

“Không có việc gì chứ?” Gần như cả hai đều đồng thanh hỏi cùng một câu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười gật gật đầu: “Cảm ơn!”

“Sur phụ!” Lạc lạc bùng một ít đồ ăn từ bên ngoài đi tới, thấy Hoàng Bắc Nguyệt, liền lập tức chạy nhanh qua.

“Sur phụ, ngươi là làm sao vậy? Sắp dọa chết chúng ta rồi.”

“Sur phụ ngươi còn có thể làm sao? Không phải đang rất khoẻ đứng ở chỗ này à?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, thấy mặt Lạc Lạc cũng tiều tụy đi vài phần, trong lòng vẫn là có một chút vui mừng.

Tình cảm thầy trò của nàng với Lạc Lạc cũng không lâu, chẳng qua là vài ngày ngắn ngủi mà thôi, nhưng thiếu niên này lại một lòng một dạ lo lắng cho nàng, làm cho nàng cảm thấy tình thân ấm áp.

Lạc lạc có chút ngượng ngùng cười cười, trên khuôn mặt anh tuấn còn có một chút ửng đỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy hắn bùng rất nhiều đồ ăn, đúng lúc đói bụng, liền tự tay cầm một miếng bánh ngọt bỏ vào trong miệng.

“Thật ngọt, ăn rất ngon!” Không ăn gì một ngày một đêm, cuối cùng nàng cũng được ăn một chút đồ ngon ngọt.

Lạc Lạc ngẩn ra một chút, nhỏ giọng nói: “Sur phụ, bánh ngọt này.....”

“Làm sao vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt trong miệng nhai bánh, nói không rõ ràng hỏi.

“Đồ ta làm! Không cho người ăn!” Theo đuôi Lạc Lạc tới là Anh Dạ công chúa bỗng nhiên mở miệng, sau đó bước lại đây.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghe thấy nàng mở miệng nói chuyện, liền bị bánh ngọt làm nghẹn, ấn ngực, vẻ mặt đau đớn không ngừng ho khan.

Chiến Dã cau mày, có chút nghiêm khắc nhìn thoáng qua Anh Dạ một cái, nàng bĩu môi nói: “Ta, ta chỉ là nói đùa thôi, người làm gì mà bị dọa thành như vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ, nàng làm sao bị dọa được? Chỉ là bị nghẹn một chút mà thôi!

“Được rồi, ta sai nhà bếp chuẩn bị một bàn rượu với thức ăn, mọi người nhiều năm không gặp, cùng nhau ôn chuyện một chút.” Phong Liên Dục cười nói, rất quan tâm vỗ lưng cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Động tác rất nhỏ này rơi vào trong mắt Chiến Dã, trong lòng hơi hơi cay đắng, nói vậy trong lòng Phong Liên Dục chắc chắn cũng có tình cảm với Hoàng Bắc Nguyệt, chẳng trách hẳn lại từ chối Anh Dạ.

“Lần này ta tới là để mang Anh Dạ trở về, sẽ không làm phiền thêm.”

Chiến Dã nhìn về phía Anh Dạ, nàng cũng gật gật đầu, nàng hiện tại, là không còn tâm trí để ngồi ôn lại chuyện cũ.

Hai ngày nay nếu không phải vì Hoàng Bắc Nguyệt, nàng cũng sẽ không ở lại chỗ này, không muốn nhìn thấy Phong Liên Dục.

“Bắc Nguyệt, người tiễn ta với hoàng huynh đi.” Anh Dạ thẳng thắn, trực tiếp mở miệng nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt biết, là huynh muội bọn họ có chuyện muốn nói với nàng, nhưng không tiện để người khác nghe được, liền gật gật đầu, nói: “Ta và các người cùng trở về vậy, Tề vương điện hạ, ta có chút chuyện, tối nay muốn tìm người trao đổi.”

Phong Liên Dục là người khiêm tốn, vào lúc bất tiện cũng sẽ không xen vào, chỉ là có chút lo lắng cho thân thể của Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt sâu sắc nhìn nàng một cái, thấy sắc mặt nàng bình thường, liền cười nói: “Vậy ta cũng không tiện giữ khách.”

Cùng Chiến Dã cúi chào, Anh Dạ căn bản là không nhìn hấn lấy một cái, trực tiếp bước đi ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, nhảy lên ngựa, Hoàng Bắc Nguyệt lại lấy ra mặt nạ quý đội lên, bên ngoài nhiều người, nàng vẫn không muốn khiến người ta chú ý đến, đối với việc làm sau này của nàng sẽ rất bất tiện.

Ba người yên lặng mà đi, Anh Dạ công chúa đi ở giữa, nhìn sang hai bên, chiến dã luôn luôn trầm mặc ít nói, tính cách lạnh lùng vô vị, mà Bắc Nguyệt, cũng không phải là người nói nhiều.

“Bắc Nguyệt, nhiều năm như vậy, người đã đi đâu?” Nếu hai người đều không nói chuyện, vậy chỉ còn cách để nàng mở miệng vậy.

Chương 665: Phù Nguyên vỡ nát (5)

Beta: Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

Hoàng Bắc Nguyệt quay sang, thản nhiên cười nói: “Đi theo sư phụ ta tu luyện ở trong Phù Quang rừng rậm.”

Nghe nàng nói như vậy, vẻ mặt của Chiến Dã và Anh Dạ đều có chút kinh ngạc.

Phù Quang rừng rậm? Chỗ đó cũng không phải người thường muốn đi vào là vào được, bên trong nguy hiểm trùng trùng, có thần thú chiếm giữ, các loại linh thú cấp cao nhiều không đếm xuể!

Không chỉ có thú, một ít thực vật cũng vật hết sức nguy hiểm, sư phụ của nàng là cao nhân phương nào, lại có thể mang nàng vào trong Phù Quang rừng rậm tu luyện!

Thấy trên mặt Anh Dạ công chúa hiện đầy vẻ nghi ngờ, Hoàng Bắc Nguyệt đành phải nói: “Sư phụ của ta là một người thần bí, không thích ta tiết lộ thân phận của hắn, cho nên.....”

“Không sao cả, chỉ cần biết rằng người sống tốt, là hoàng huynh an tâm rồi.” Anh Dạ công chúa nói xong, hơi hơi nghiêng đầu một chút, nhìn về phía Chiến Dã.

Cho dù trong lời nói của nàng đã rõ ràng như vậy, nhưng vẻ mặt

Chiến Dã vẫn lạnh lùng hờ hững, hình như không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Hoàng huynh này thật đúng là.....!

Rõ ràng nhiều năm qua, hẳn là người lo lắng cho Bắc Nguyệt nhiều nhất, ngày mong đêm nhớ, nơi nơi tìm nàng, nhưng lúc gặp mặt rồi lại lạnh như băng một câu cũng không nói.

“Các ngươi thì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cũng giả vờ không nghe ra ý trong lời nói của Anh Dạ, cười hỏi, “Hoàng Thượng cùng thái hậu, còn Hi Hòa cô cô, đều khỏe chứ.”

“Bọn họ đều tốt lắm.” Anh Dạ công chúa nói, “Ngươi chừng nào thì trở về thăm họ, bọn họ đều rất nhớ ngươi.”

“Khi nào rảnh, ta sẽ về.”

Anh Dạ công chúa gật gật đầu: “Vậy là tốt rồi.” Ngẩng đầu nhìn một chút phía trước, nói: “Ta lên phía trước cho ngựa ăn, các ngươi theo sau nhé.”

Nói xong, giơ roi lên, giục ngựa chạy về phía trước.

Hoàng Bắc Nguyệt ở phía sau mặt nạ âm thầm cười cười, trong lòng đương nhiên hiểu rõ mưu đồ của Anh Dạ.

“Ở Phù Quang rừng rậm tu luyện năm năm, chắc hẳn thực lực của ngươi đã mạnh hơn rồi.” Chiến Dã tỏ vẻ tùy ý nói, nàng vừa rồi dám đỡ chiêu thức của hắn và Phong Liên Dục, thực lực chắc chắn rất mạnh mẽ.

Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái cười nói: “Quả thật có chút tiến bộ,

nhưng thực lực của người chắc hẳn cũng tăng lên rất nhiều! Thật muốn tìm cơ hội cùng người luận bàn một chút.”

Giọng nói của nàng rất thoải mái, làm cho khoé miệng Chiến Dã cũng hiện lên chút ý cười, giống như nhiều năm trước, cùng với Hí Thiên kết giao bằng hữu.

“Ta cũng muốn cùng người luận bàn, nhưng vẫn nên chờ vết thương của người lành lại đã, nếu không ta thắng cũng không vẻ vang gì.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nhắc mi, cười khẽ: “Ai thua ai thắng còn chưa biết đâu! Đến lúc đó, người thua sẽ phải mời rượu!”

“Không thành vấn đề!” Chiến Dã nghiêng đầu, nhìn nàng, lại nhìn thấy mặt nạ quý hung dữ xa lạ, khuôn mặt phía sau mặt nạ, hẳn hình như luôn luôn không nhìn thấy.

Trong lòng không nhịn được mà buồn bã, “Bắc Nguyệt, quay về Nam Dục Quốc đi, phụ hoàng rất nhớ người.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngẩn ra, lập tức cười nói: “Ta vừa mới rời khỏi sư phụ đi lang bạt, thành tựu gì cũng chưa có, nếu bây giờ trở về nhà, rất không có mặt mũi.”

Tâm tư Chiến Dã rung động, nàng nói là ‘về nhà’, lòng thầm hiểu rõ, ở trong lòng nàng ‘nhà’ là nơi thiêng liêng, nàng sẽ không tùy tiện đem bất cứ nơi nào gọi là ‘nhà’.

Mây mù trong lòng cũng tan đi một chút, Chiến Dã nói: “Ta sẽ ở lại Bắc Diệu quốc một thời gian, nếu người có chuyện gì cần giúp, thì cứ tìm ta.”

“Sắp tới Bắc Diệu Quốc có thể sẽ rất rối loạn, các người cẩn thận

một chút, không nên để lộ thân phận.” Hoàng Bắc Nguyệt quan tâm nói.

Chương 666: Phù Nguyên vỡ nát (6)

Beta: Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

« Nếu thật sự cần trợ giúp, ta sẽ không khách sáo với các người.”
Nàng nhàn nhạt cười lên.

Nàng với Chiến Dã không phải huynh muội, mặc dù biết rõ ràng rồi, nhưng đối với hắn cùng Anh Dạ, trong lòng nàng vẫn có một chút tình cảm, người chân thành với nàng, từ trước tới nay nàng đều đối xử với họ y như vậy.

“Quyền vương tay nắm binh quyền, lại có Nhã hoàng hậu trong hoàng thất ủng hộ, Phong Liên Dực lần này phải cẩn thận rồi.” Chiến Dã thoáng nhíu mày nói.

“Hắn là một con hồ ly, ta thấy người nên cẩn thận, là Quyền vương mới đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt sâu xa nói.

Chiến Dã nhìn về phía nàng, cách bởi mặt nạ, nhìn không rõ mặt nàng có biểu cảm gì, nhưng nghe giọng nói của nàng như vậy, dường như nàng hiểu rất rõ về Phong Liên Dực.

Nguyên nhân bên trong, hắn không muốn hỏi tới, thời gian năm năm, hắn có thể cảm thấy nàng đã trưởng thành rồi, đã không còn là Bắc Nguyệt quận chúa yếu đuối nhu nhược không có tài cán gì của phủ trưởng công chúa nữa, nàng sẽ tung hoành ở trên đại lục.

Nàng có lẽ, sẽ không cần nhờ đến bọn họ giúp đỡ.

Chiến Dã cùng nàng nói mấy câu qua loa, rồi tiến lên đuổi kịp công chúa Anh Dạ phía trước, hai người cùng nhau trở về thành.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng từ từ quay đầu ngựa lại, vốn định trở lại doanh trại, nhưng vừa đi được vài bước, liền thấy Phong Liên Dục cũng đang chậm chạp cưỡi ngựa đi tới.

Hai người cùng lúc đưa mắt liếc nhau một cái, sau đó liền song song phi ngựa, đi vào trong rừng cây bên cạnh.

Ánh mặt trời chiếu vào lá cây rọi xuống tạo ra một vùng ánh sáng loang lổ, tán lác lên cơ thể hai người

Hoàng Bắc Nguyệt lấy mặt nạ quý xuống, dưới ánh sáng chiếu rọi, khiến đôi mắt nàng trở nên sáng lóng lánh động lòng người, sóng mắt óng ánh giống như một dòng suối.

Ghìm ngựa dừng lại, roi da ở trong tay nhẹ nhàng quất vào cành cây bên cạnh.

Phong Liên Dục cũng theo sau nàng dừng lại, từ bên cạnh nhìn thấy mặt của nàng, có chút giật mình nhớ ra, “Thương thế của nàng, thật sự không bị làm sao chứ?”

“Hiện tại quả thật không có việc gì, nhưng mà ………” nàng dừng một chút, trong lòng lại nổi lên cảm giác bất an, “Ta muốn đi một chuyến tới Tu La thành.”

“Ta đi với nàng.” Hấn cũng không hỏi vì sao, nàng muốn đi Tu La thành vào lúc này, chắc chắn là có lý do của nàng.

“Ở Bắc Diêu quốc bây giờ đang là thời điểm quan trọng, chàng không thể đi.”

Phong Liên Dực cười nhạt: “Bây giờ việc này đối với ta mà nói không còn quan trọng.”

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hấn, còn rất nghiêm túc nhìn vào hấn, nói, “Tuy rằng ngôi vị hoàng đế kia không phải chàng muốn lấy, nhưng là, nếu chàng bị Quyền vương đuổi đi như vậy, cả đời này chàng sẽ cam tâm sao?”

“Nhưng để nàng một mình đi vào Tu La thành thì rất nguy hiểm.” Hấn vẫn cảm thấy không ổn, hấn hiểu rõ Tu La thành hơn ai hết, đó là nơi gần như không có tình cảm, một chút tính người cũng không có.

“Chàng vẫn không tin tưởng ta sao? Ta có giống loại người tự đi tìm đường chết một cách vô ích không?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười, quay đầu ngửa lại đối mặt với hấn, “Ta sẽ không đi trêu chọc Huyền Xà Âm Hậu, đường vào và lối ra ta đều đã đi qua, sẽ không có việc gì.”

“Nguyệt, nếu tính cách của nàng không quá độc lập tự do, thỉnh thoảng dựa dẫm vào ta giống như một thiếu nữ, như vậy thật tốt quá.” Phong Liên Dực nhìn thật kĩ mặt của nàng, có chút cảm khái nói.

Nếu nàng có một chút nũng nịu mềm mại giống con gái, hấn cũng cảm thấy là một loại hưởng thụ.

Hoàng Bắc Nguyệt giương mắt nhìn hấn, thấy hấn đang nhìn nàng liền cười rộ lên: “Chờ sau này ta không muốn làm gì, tự nhiên sẽ dựa dẫm vào chàng, đến lúc đó, chàng có hối hận cũng không kịp.”

“Ta hết sức mong chờ ngày này!”

Chương 667: Phù Nguyên vỡ nát (7)

Beta: Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

“Ta hết sức mong chờ ngày này.” Đôi con ngươi màu tím của Phong Liên Dực, tha thiết nhìn vào nàng, “Nguyệt, sau khi từ Tu La thành trở lại, ta theo nàng lang bạt chân trời góc biển, nàng muốn bá nghiệp đời đời, ta giúp nàng, nàng muốn sống tự nhiên thoải mái, ta cũng cùng nàng. Tóm lại, trên thế gian này, ta và nàng cùng nhau chia sẻ, mặc kệ là khổ, hay vui sướng.”

“Bá Nghiệp đời đời?” Hoàng Bắc Nguyệt cười khế, thanh âm hơi hơi có chút mềm mại, nghe xong những lời hấn nói, tâm trạng cuộn trào, làm sao có thể bình tĩnh, “Phong Liên Dực, nếu chàng có thể cho ta một mái nhà, bá nghiệp thiên thu ta đều không cần.”

“Được, một mái nhà thì có gì khó? Nàng cứ chờ, sau khi nàng trở lại, ta nhất định cho nàng một cái gia đình thật sự!”

Mắt có hơi ẩm ướt, Hoàng Bắc Nguyệt đeo lên mặt nạ quý, vươn một bàn tay ra, nói: “Một lời đã định!”

Phong Liên Dực cũng vươn tay, cầm tay của nàng, “Đây là tuyên thệ, nếu làm trái lời thề, trời đất không tha, nàng Hoàng Bắc Nguyệt, cũng sẽ giết ta!”

Hoàng Bắc Nguyệt siết chặt ngón tay, cùng hấn nắm thật chặt tay,

trong lòng xúc động dâng trào, cùng hấn nhìn nhau cười.

Trở về doanh trại lính đánh thuê, Cát Khắc cùng A Tát Lô và một vài người khác thấy nàng đi một ngày một đêm không quay lại, cực kì lo lắng, may mắn Tề vương là người biết suy nghĩ chu đáo cẩn thận, phái người đến báo cho bọn họ là nàng có việc nên mới không trở lại.

Dù như vậy, vài người vẫn một ngày một đêm không ngủ chờ nàng trở về, thấy nàng bình an vô sự, lúc này mới yên tâm.

Không phải lo lắng thực lực của nàng không bằng người ta, trên đời này những tên bỉ ổi có rất nhiều, khó mà đề phòng hết được!

Hoàng Bắc Nguyệt kể lại ngắn gọn chuyện lúc trước, sau đó cùng bọn họ bàn bạc chuyện muốn đi Tu La thành.

Vài người vừa nghe, toàn bộ đều không đồng ý, Tu La thành là nơi nào? Bọn họ vất vả lắm mới từ bên trong trốn ra, bây giờ lại muốn đi vào?

Tâm ý Hoàng Bắc Nguyệt đã quyết, lắc đầu nói: “Các người biết không, ở bên trong ta từng gặp qua một người, các người biết là ai không?”

A Tát Lô và những người khác hai mặt nhìn nhau, cũng không hiểu được, cuối cùng hỏi: “Là ai?”

Hoàng Bắc Nguyệt tản ra sợi tóc màu đỏ, nhẹ nhàng vuốt, “Hấn cùng ta giống nhau.”

“Chẳng lẽ là.....” A Tát Lô rất thông minh, lúc những người khác đều chưa hiểu ra, hấn đã nảy ra ý tưởng, “Vương, người đã gặp...,

chẳng lẽ lại là Già Dạ Vương tiền nhiệm?”

Mắt Cát Khắc mở to mắt: “Làm sao có thể.....” Thấy Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, hấn lại càng kinh sợ, Già Dạ Vương, hấn tại sao lại ở Tu La thành? Không thể nào!”

“Lúc ta nhìn thấy thì hấn chỉ là một thi thể.” Hoàng Bắc Nguyệt thương tiếc nói, “Nguyên nhân thật sự thì ta không biết, nhưng ta và hấn có màu tóc đặc biệt, còn năng lực cũng giống nhau, ta biết chuyện này chắc chắn có cái gì đó liên quan đến nhau.”

“Vương, nếu nói như vậy, chúng ta cũng muốn đi vào cùng!” A Tát Lô vỗ tay một cái, từ nhỏ hấn đã vô cùng ngưỡng mộ vị Già Dạ Vương trong truyền thuyết kia, nghe được tin của hấn, liền kích động không thôi.

“Ca.” A Lệ Nhã lặng lẽ giật giật quần áo của hấn, nhỏ giọng nói: “Tu La thành nguy hiểm như vậy, người theo vào, Vương sẽ phân tâm lo cho người...”

Những người khác cũng muốn đi theo vào, nhưng nghe A Lệ Nhã nói vậy, liền ngậm miệng, thực lực của bọn họ, ở Tu La trong thành, thực sự cũng là một gánh nặng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhìn thoáng qua A Lệ Nhã, tiểu cô nương này càng ngày càng cẩn thận thông minh.

“Lần này đi, ta muốn tìm hiểu rõ ràng một số chuyện, các người ở bên ngoài, ta cũng có chuyện giao cho các người, cũng rất quan trọng, không được làm ta thất vọng!”

Chương 668: Phù Nguyên vỡ nát (8)

Beta:Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

“Có chuyện gì? Vương cứ căn dặn! Chúng ta nhất định sẽ làm thật tốt!” A Tát Lôi lớn tiếng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫy tay, ý bảo bọn hắn sát lại gần nàng, khế dặn vài câu, Cát Khắc ngẩng đầu, có chút phân vân nhìn nàng: “Vương, thật sự quyết định như vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, mắt đảo một lượt nhìn từng người, cổ vũ nói: “Làm cho thật tốt!”

“Vâng!”

Từng tiếng trả lời mạnh mẽ vang lên từ trong lều trại.

“Có chuyện gì mà vui vẻ như vậy, liệu có để cho người ta chung vui một chút hay không.”

Ngoài cửa bất ngờ vang lên một giọng nói mềm mại quyến rũ, mọi người lập tức đề phòng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy một mình Ngụy Yên Nhiên chậm chạp đi vào, lắc mình vài cái, xinh đẹp tận xương tủy.

Những thiếu niên dồi dào tinh lực này, làm sao có thể chống lại sự

quyến rũ của nàng, còn có vài người lập tức hiện ra vẻ mặt hoảng hốt mù mịt.

Chắc hẳn nàng cũng như vậy đối phó với người trông giữ bên ngoài, mới có thể thuận lợi đi vào.

Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt liền cảm thấy đau đầu, yêu nữ này đến vào lúc này, là muốn làm cái gì?

Vì không muốn linh hồn nhỏ bé của nàng bị câu đi, Hoàng Bắc Nguyệt đành phải để tất cả mọi người lui ra ngoài, sau đó mời Ngụy Yên Nhiên ngồi xuống, bảo A Lệ Nhã đem trà cùng điểm tâm đi lên.

Ánh mắt của Ngụy Yên Nhiên lướt một vòng ở trên khuôn mặt đáng yêu xinh xắn của A Lệ Nhã, mím môi đỏ mọng cười nói: “Đúng là một nha đầu rất xinh đẹp!”

A Lệ Nhã có chút lúng túng hoảng loạn nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu cười với nàng, lúc này A Lệ Nhã mới ngại ngùng cúi đầu, hơi nhún đầu gối, liền trốn đi ra ngoài.

“Hoá ra công tử thích nữ nhân như vậy, chẳng trách đối với Yên Nhiên lại lạnh nhạt như thế.” Ngụy Yên Nhiên có chút oán giận nói, nhìn thấy trà A Lệ Nhã đưa tới, nàng cũng không uống, mắt đưa đầy nhìn thẳng vào Hoàng Bắc Nguyệt, than vãn giống như một nữ tử bị người ta vứt bỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút không chịu nổi loại nữ nhân đầy mê hoặc như vậy, trong lòng thầm nghĩ: ta làm sao có thể thích nữ tử chứ!

Đối với thân phận này, nàng dẫn đo suy nghĩ, cảm thấy thật sự không nên lừa Ngụy Yên Nhiên, nữ nhân này tuy là người của Ngụy Võ Thần phái đến bên cạnh của Quyền vương, nhưng bản tính của

nàng không xấu, chỉ là vì mẫu thân, mới chịu để bản thân biến thành một thứ công cụ.

Hơn nữa Ngụy Yên Nhiên đối với nàng, có thể coi là có tình có nghĩa, ở phủ Quyển vương, chuyện lấy máu nhận thân, nàng không lật tẩy mình, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt đối với nàng thiện cảm càng nhiều thêm một phần.

Nàng là một nữ tử đáng thương, không nên bị đối xử bất công như vậy.

“Yên Nhiên tiểu thư, có chuyện này, ta.....”

“Công tử không cần nhiều lời, Yên Nhiên không muốn nghe giải thích.” Ngụy Yên Nhiên mềm mại cắt đứt lời nàng, đôi mắt đẹp tràn đầy như hồ nước mùa thu nhìn nàng “Lần này, là quyền vương phái ta tới.”

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt đích lập tức có vài phần lạnh lẽo: “Quyển vương?”

“Yên Nhiên một lòng đều hướng về công tử, đương nhiên sẽ không làm hại tới ngươi.” Ngụy Yên Nhiên nhìn thật sâu vào khuôn mặt tuấn tú tinh tế kia, Nguyệt Dạ này đường nét khuôn mặt không rắn rỏi như đàn ông bình thường, cũng không quá mức yêu nghiệt như Tề vương.

Trong vẻ tuấn tú của Nguyệt Dạ, mang theo một loại khí phách lạnh lùng, thu hút lòng người, trong lòng nàng, hẳn khí phách hơn ai hết, làm cho lòng nàng rung động không thôi.

Ngụy Yên Nhiên đứng lên, đi đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, không tới quá gần nàng, có vẻ hơi tùy tiện, mà là giữ một khoảng

cách không xa không gần, ngón tay giống như ngọc từ trên vai của nàng, theo cánh tay từ từ trượt xuống dưới.

Cảm giác tê dại, làm cho Hoàng Bắc Nguyệt nổi lên một tầng da gà, vội vàng nghiêng về một bên, né tránh nàng.

Chương 669: Phù Nguyên vỡ nát (9)

Beta: Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

Ngụy Yên Nhiên che môi đỏ mọng cười khế: “Công tử đừng sợ, Yên Nhiên sẽ không dùng mị thuật đối với công tử.”

Hoàng Bắc Nguyệt xấu hổ cười cười, nói: “Vậy Quyền vương phải người tới...”

“Quyền vương bảo Yên Nhiên đến, sử dụng mị thuật với công tử, nếu người bị mê hoặc, thì thuyết phục công tử gia nhập với hắn cùng giúp đỡ thập nhất hoàng tử.” Ngụy Yên Nhiên không thêm che giấu điều gì, đem tất cả mọi chuyện mà hắn sai bảo nàng nói ra.

“Nếu là định lực của công tử không giống người thường, không bị Yên Nhiên mê hoặc, vậy ta đành phải cưỡng ép người, sau đó lấy bằng chứng, ép người quy phục Quyền vương.”

Nghe xong lời nói của Ngụy Yên Nhiên, mặt Hoàng Bắc Nguyệt càng ngày càng lãnh khốc, cuối cùng lạnh lùng cười: “Lợi dụng nữ nhân tới làm việc, hắn có thể tính là nam nhân sao!”

Môi đỏ mọng của Ngụy Yên Nhiên, hiện lên một nụ cười chua xót: “Yên Nhiên chỉ là một loại công cụ trong tay bọn hắn, không có cách nào chống lại, chỉ có thể đến đây.”

“Người tại sao lại có thể để bản thân trở thành công cụ?”

“Ở trong lòng công tử, Yên Nhiên được xem là gì?” Ngụy Yên Nhiên chớp một đôi mắt đẹp, chất chứa kì vọng, nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lại cảm thấy một đau đầu, câu hỏi này thật sự là...

“Nói chung người là một nữ nhân tốt, không nên tự làm hại bản thân mình.”

Ngụy Yên Nhiên nhìn nàng chăm chú, sau đó cơ thể hơi nghiêng, hướng vào trong lồng ngực của nàng dựa vào, Hoàng Bắc Nguyệt vội vã tránh ra một bước, đưa tay ra nâng vai của nàng lên.

“Nếu Quyền vương muốn xem kịch, vậy chúng ta cùng diễn một vở thật vui cho hắn nhìn.”

Ngụy Yên Nhiên hơi bĩu môi, bị nàng tận lực tạo khoảng cách với mình nên có chút không vui, quay người qua hỏi: “Công tử định diễn trò như thế nào?”

“Người chỉ cần trở về nói, ta đồng ý quy phục.” Hoàng Bắc Nguyệt đầu đầy hắc tuyến, trong lòng đã dự định giải thích rõ ràng với Ngụy Yên Nhiên, nhưng mà với tình hình trước mắt, nếu nói ra mình cũng là nữ nhân, chỉ sợ Ngụy Yên Nhiên này kính trọng nhưng không gần gũi được với mình.

Đáng lẽ sẽ không có chuyện gì, nhưng Ngụy Yên Nhiên lại biết trong lúc lấy máu nhân thân nàng đã đổi nước trong bát, với lại, bây giờ Quyền vương lại cử nàng đến lôi kéo mình, nếu mà lần này không hợp tác, sau này sẽ rất phiền phức.

Nghĩ tới nghĩ lui, nàng quyết định sau khi từ Tu La thành trở về sẽ nói rõ ràng với Ngụy Yên Nhiên về thân phận của nàng.

Ngụy Yên Nhiên nghiêng người nhìn nàng, đôi mắt sáng lấp lánh, quyến rũ đa tình: “Nhưng nếu Yên Nhiên chỉ nói suông cũng vô ích, Quyền vương sẽ không tin đâu.”

“Bây giờ ta viết một phong thư, để người mang về đưa cho Quyền vương.” Hoàng Bắc Nguyệt đến trước bàn, nhắc bút bắt đầu viết trên tờ giấy trắng.

Ngụy Yên Nhiên dựa vào bàn nhìn nàng, thản nhiên cười: “Công tử không cần viết, chỉ cần đưa cho Yên Nhiên tín vật để làm tin cũng được.”

“Tín vật?” Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, bất gặp được ánh mắt đang đưa tình kia, có chút chịu không nổi, vội vàng dời mắt đi chỗ khác.

Ngụy Yên Nhiên cười khế, vẫn rất tự tin vào vẻ đẹp của chính mình, Nguyệt Dạ này cũng không dám nhìn vào mắt nàng, có phải cũng trong lòng có quỷ hay không?

“Công tử đưa cho ta một tín vật ước hẹn, Quyền vương chắc chắn tin tưởng.”

“Nhưng mà, trên người ta cũng không có vật gì quý giá.....” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày nghĩ nghĩ, nàng đưa cho Ngụy Yên Nhiên một tín vật, chẳng qua là lừa gạt Quyền vương, cũng không phải là sự thật.

Ngụy Yên Nhiên là người thông minh, đương nhiên cũng sẽ không cho là thật.

“Công tử đã quên, ngày đó dưới ánh trăng, công tử thổi một khúc tiêu, đệm nhạc cho Yên Nhiên, cây bạch ngọc tiêu kia thì sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra vẻ mặt bối rối, nói: “Cây bạch ngọc tiêu đó, là di vật mẫu thân để lại cho ta, ta không thể tùy tiện đem tặng người ngoài.”

Chương 670: Phù Nguyên vỡ nát (10)

Beta: Thư Viêm

Editor: Thiên Ân

Ngụy Yên Nhiên cười nói: “Công tử yên tâm, bạch ngọc tiêu này chẳng qua là đem đến để qua mặt Quyển vương mà thôi, sau này Yên Nhiên sẽ đem trả lại. Chẳng lẽ công tử sợ Yên Nhiên lấy cái này ra để đe dọa người sao?”

“Đương nhiên không phải.” Hoàng Bắc Nguyệt từ trong nạp giới lấy bạch ngọc tiêu mà Huệ Văn trưởng công chúa để lại ra, cây sáo ngọc này được làm khéo léo tinh xảo, dùng loại ngọc tốt nhất, thiết kế cũng vô cùng hoàn mỹ, âm sắc chính xác tươi đẹp, là nhạc cụ tốt rất hiếm thấy.

Ngụy Yên Nhiên liếc mắt nhìn một cái đã thấy thích, nhẹ nhàng đưa tay lên nhận lấy, để bạch ngọc tiêu ở trong tay ngắm nghía, thấp giọng lầm bầm nói: “Thật hy vọng có thể một lần nữa được nhảy múa dưới tiếng sáo của công tử.”

“Vậy sáo ngọc này người đưa cho Quyển vương xem đi, bây giờ ta có chuyện cần rời khỏi đây vài ngày.”

“Người đi bao lâu mới trở về?” Ngụy Yên Nhiên lập tức hỏi.

“Rất nhanh, hai ba ngày mà thôi.” Dựa vào thời gian lên vào lần trước, kỳ thực cũng xấp xỉ hai ba ngày.

Ngụy Yên Nhiên gật gật đầu, nói: “Ta ở đây chờ công tử.”

Sau đó, yêu nữ xinh đẹp này ở lại bên cạnh nàng, ‘ xin chỉ dạy ’ không ít về nhạc lý gì đó, học thối được một khúc nửa vời, mới đứng dậy rời đi.

Lúc này trời cũng tối rồi, Hoàng Bắc Nguyệt ra khỏi lều trại, nhìn thấy bên ngoài đèn đuốc đốt thành một vùng, lính đánh thuê vừa đến buổi tối đã bắt đầu tập trung lại vui vẻ ăn uống, ồn ào hỗn loạn thành một đoàn.

Quốc sư của Tây Nhung quốc là Thiên Đại Mê Ly lần này mang theo đệ tử Thánh Huyết cung đến đây, lúc đầu dựa theo thông lệ, Thiên Đại Mê Ly thân là quốc sư, Bắc Diệu quốc là phải mời nàng ở trong dịch quán, nhưng Thiên Đại Mê Ly này lại là người quái gở, tuyên bố không quen ở lâu cao bên hồ, mà muốn ở trong lều trại đơn giản.

Người ở Bắc Diệu quốc không biết phải làm sao, đành phải khai hoang một chỗ ở phía nam doanh trại lính đánh thuê, đặc biệt xây mấy cái lều trại hoa lệ, để cho nhóm người Tây Nhung quốc ở.

Những lều trại này khác với lều của lính đánh thuê, canh phòng nghiêm ngặt, trong ba lớp ngoài ba vòng, tất cả đều là những cô nương mặc quần áo đen đeo mạng che mặt đệ tử của Thánh Huyết cung, cầm đao mà đứng, so với nam thủ vệ còn oai phong hung ác hơn vài lần.

Mà lúc này ở trong lều chủ của quốc sư Thiên Đại Mê Ly, hương khói lượn lờ, một cái cô nương khom người cung kính quỳ gối trên thảm, cúi đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn nữ nhân đang dựa trên giường nhỏ phía trước.

Nữ nhân kia trên người mặc quần áo màu trắng, vô cùng đơn giản, thế nhưng màu sắc thuần khiết như vậy, cũng không thể che giấu vẻ đẹp lộng lẫy khoan thai trời sinh trên người nàng được.

Phía trước hai gò má có một lớp lụa trắng che lại, loáng thoáng cũng có thể nhìn thấy nét mặt tuyệt thế vô song của nàng, hơi thở cao cao tại thượng, khiến người khác không dám ngẩng đầu ngắm nhìn.

“Đông Nhi, nếu ngươi đã khẳng định là nàng, tại sao không ra tay giết nàng đi?”

Nữ nhân khoan thai lộng lẫy này chính là Thiên Đại Mê Ly quốc sư của Tây Nhung quốc, cũng là cung chủ của Thánh Huyết cung, quốc vương thấy nàng, đều phải nhún nhường ba phần, một nữ nhân có quyền thế cao nhất.

Cô nương đang quỳ trên mặt đất là Thiên Đại Đông Nhi, lúc này nàng đã lấy khăn che mặt xuống, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tuyệt trần.

“Đồ nhi lúc ấy đã ra tay với nàng, nhưng giữa chừng lại xuất hiện Mặc Liên của Quang Diệu điện, đồ nhi vô dụng, đánh không lại hấn”

Thiên Đại Mê Ly hơi hơi ngời thẳng người dậy, hỏi: “Ý của ngươi là, Mặc Liên vậy mà lại bảo vệ cho Hoàng Bắc Nguyệt?”

“Chuyện này thật ra cũng không phải,” Thiên Đại Đông Nhi lắc đầu, trong lúc nói vẻ mặt không có chút gì tỏ ra bất kính “Lúc Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện, là đang bị Mặc Liên truy sát, ta vừa nhìn thấy nàng đã ra tay, chọc giận Mặc Liên, nên hấn mới động thủ với đồ nhi.”

Chương 671: Phù Nguyên vỡ nát (11)

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Hừ, Mặc Liên tính tình cổ quái, con mồi của hắn làm sao có thể cho phép người khác động vào? Người không bị giết, xem như là may mắn.” Thiên Đại Mê Ly một lần nữa trở lại, còn tưởng rằng con dã thú, thuộc hạ của Thánh Quân cũng có tình cảm.

“Sur phụ nói đúng.” Thiên Đại Đông Nhi cúi đầu, trên trán toát ra một lớp mồ hôi, nhớ tới lúc đó bị Mặc Liên bắt được.

Nếu không phải đúng lúc Hoàng Bắc Nguyệt gặp chuyện không may, thật sự nàng sẽ bị Mặc Liên giết dễ như trở bàn tay.

“Về sau, vì sao Mặc Liên không giết Hoàng Bắc Nguyệt?” Thiên Đại Mê Ly lại hỏi.

Thiên Đại Đông Nhi vội vàng nói: “Sau đó ma thú canh giữ Tu La thành xuất hiện, con ma thú này vô cùng lợi hại, cho dù là Mặc Liên cũng có một chút hoảng sợ, mọi người tập trung đối phó, trong lúc hỗn loạn Hoàng Bắc Nguyệt lẫn vào đám đông, vì mắt Mặc Liên không nhìn thấy gì, nên nàng trốn thoát được một mạng.”

Về mặt nàng tức giận, pha chút biểu cảm không cam lòng, làm cho người khác cơ bản không thể nghi ngờ lời nàng nói là thật hay giả, hơn nữa hai nữ nhi cùng nàng đi vào Tu La thành đều đã chết.

Trước đó, nàng đã hỏi qua vài lính đánh thuê cùng tiến vào trong Tu

La thành, phát hiện bọn họ từ đầu đến cuối đều không nhớ rõ về chuyện giữa Hoàng Bắc Nguyệt và Mặc Liên, nàng thông minh nhạy bén, đã nghĩ ngay tới Chúc Mộng thú.

Hoàng Bắc Nguyệt có Chúc Mộng thú có thể điều khiển trí nhớ và tạo ra ảo cảnh, tính cách của nàng luôn luôn thận trọng, chắc chắn đã sử dụng Chi Chi xoá đi kí ức của những người này.

“Hoàng Bắc Nguyệt vận khí cũng thật là tốt, lại có thể để nàng ta thoát được một kiếp này, nhưng lần sau sẽ không thể tốt được như vậy.” Thiên Đại Mê Ly lạnh lùng hừ nói.

“Sur phụ, thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt không đơn giản như bề ngoài nhìn thấy, ngày đó ở Tu La thành, nếu không phải trước đó bị Mặc Liên truy sát, khiến nàng ta bị thương nặng thì ta e là cũng không thể cùng nàng ta giao chiến được mấy chiêu.” Thiên Đại Đông Nhi cúi đầu, có chút không cam lòng.

“Hừ, ta dạy dỗ ngươi nhiều năm như vậy, ngươi lại không có chút triển vọng?” Dưới khăn che mặt, nữ nhân xinh đẹp lộng lẫy kia liếc mắt nhìn thiếu nữ trẻ một cái, nhẹ nhàng nói.

Thiên Đại Đông Nhi ngẩng đầu, ánh mắt loé lên, mang theo một chút nước mắt: “Đông Nhi đã suy nghĩ tất cả mọi chuyện, thật sự ta không đủ thực lực, sur phụ, ta.....”

“Được rồi.” Thiên Đại Mê Ly hơi nâng tay lên, ngăn nàng tiếp tục nói, “Suy nghĩ của ngươi, ta đã biết, Đông Nhi, ngươi là người mà ta lựa chọn để kế vị, sau này mọi thứ của ta đều là cho ngươi, chỉ cần ngươi có thể quên tất cả mọi chuyện quá khứ.”

“Sur phụ yên tâm, đối với nàng, ta tuyệt đối sẽ không nương tay!” Thiên Đại Đông Nhi lạnh lùng cười.

Thiên Đại Mê Ly nhìn nàng tán thưởng, bỗng nhiên cổ tay lật một cái, từ trong nẹp giới lấy ra một cuốn sách màu đỏ, đưa cho nàng, “Đây là ‘Thiên Hòa quyển trực’, cung chủ Thánh Huyết cung các đời truyền lại, nếu học xong, ở trước mặt Mặc Liên sẽ không còn là một chiêu cũng không sử dụng được nữa.”

Thiên Đại Đông Nhi ngạc nhiên, hai tay cung kính tiếp nhận ‘Thiên Hòa quyển trực’, sách tới tay, nàng liền biết quyển này chỉ là nửa đầu, sư phụ vẫn phòng bị nàng như vậy.

Nhưng mà, có thể truyền thụ lại cho nàng nửa đầu của ‘Thiên Hòa quyển trực’, đã là rất tốt rồi, nửa quyển sau, nàng nhất định sẽ lấy được.

“Sư phụ, nếu ta học hết võ công trong nửa đầu quyển ‘Thiên Hòa quyển trực’, cùng Hồng Liên của Quang Diệu điện đánh một trận, có thể thắng nàng hay không?” Thiên Đại Đông Nhi dè dặt hỏi.

“Hồng Liên?” Thiên Đại Mê Ly nhíu mày.

“Sư phụ, chẳng lẽ Thánh Huyết cung của chúng ta, thật sự phải chịu thua kém Quang Diệu điện sao?” Thiên Đại Đông Nhi không phục hỏi.

Chương 672: Phù Nguyên vỡ nát (12)

“Ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, Quang Diệu điện đã được hình thành từ rất lâu rồi, Thánh Huyết cung của chúng ta xưa nay chỉ hoạt động ở Tây Nhung quốc, thực lực của bọn họ cũng mạnh hơn.” Thiên Đại Mê Ly vốn là người tự cao tự đại cũng phải nói như vậy.

Chuyện gì mà không nhìn nhận cẩn thận, phân biệt không rõ ràng thì chỉ có một con đường chết!

“Nhưng mà, nếu chúng ta cũng có được thiên tài như Mặc Liên, thì cũng rất có thể.” Mắt của Thiên Đại Mê Ly thản nhiên nhìn về phía thiếu nữ đang quỳ trên mặt đất.

Đông Nhi được uống Tủy Tuỷ đan thay đổi toàn bộ kinh mạch, tư chất thiên bẩm người bình thường sẽ không bì kịp, nàng cũng dồn rất nhiều hi vọng vào Đông Nhi, nhưng về sau vẫn phải chú ý đến Đông Nhi nhiều hơn một chút.

Thiên Đại Đông Nhi cũng hiểu được suy nghĩ trong lòng sư phụ, tay nắm thật chặt cuốn ‘Thiên Hỏa quyển trục’, thấp giọng nói: “Sư phụ yên tâm, sẽ có một ngày, đồ nhi nhất định sẽ khiến Thánh Huyết cung phát dương quang đại* vượt qua cả Tu La thành và Quang Diệu điện!”

*phát dương quang đại: phát triển lớn mạnh.

Ánh mắt của Thiên Đại Mê Ly loé lên, khen ngợi nhìn nàng: “Tốt, sư phụ rất thích tính cách của ngươi như vậy!”

Thiên Đại Đông Nhi cúi người lễ phép, sau đó yên lặng lui xuống, đi xa thêm một đoạn, mới từ trong nạp giới lấy ra một viên thuốc rất nhỏ, nhanh chóng nuốt vào.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua lều trại, mắt hiện lên một tia ánh sáng lạnh rất nhỏ.

Cất cuốn ‘Thiên Hoả quyển trục’, đang muốn tìm một chỗ yên lặng nghiên cứu cẩn thận một chút, bỗng nhiên trong lòng không hiểu bị tác động cái gì, theo phản xạ ngẩng đầu lên, thấy trên bầu trời tối như mực, có một bóng đen thật lớn bay vụt qua rất nhanh.

“Băng Linh Huyền Diệu” nàng thì thầm nói, cắn môi một cái, rồi phi thân đuổi theo bóng đen.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Cửa vào của Tu La thành thì Hoàng Bắc Nguyệt đã rất quen thuộc, từ nơi này đi vào, sẽ gặp phải đủ loại trận pháp, mặc dù có Chi Chi, nhưng nếu làm không tốt cũng sẽ kinh động đến Huyền Xà Âm Hậu.

Âm Hậu rất khó đối phó, nàng vẫn nên từ cửa ra kia đi vào thôi.

“Băng, ngươi có khỏe không.” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ nhẹ nhẹ vào đầu Băng Linh Huyền Diệu, lần trước khiến nó bị thương nặng như vậy, vẫn luôn ở trong không gian linh thú dưỡng thương, tình trạng cũng đã từ từ tốt hơn.

“Yên tâm đi, chủ nhân.” Băng Linh Huyền Diệu quay đầu, cọ cọ một chút vào lòng bàn tay nàng, cũng chỉ có đối với nàng, con băng loan diệu kiều ngạo, mới có thể dịu ngoan như vậy.

Tuy nó và Hoàng Bắc Nguyệt không kí bản mạng kế ước, nhưng lại ở trong không gian linh thú của nàng, vẫn có thể dựa vào sức mạnh của nàng để bồi dưỡng nguyên khí, nguyên khí màu đen từ vạn thú vô cương toát ra, đối với linh thú mà nói, đều là thức ăn bổ dưỡng nhất.

Đi theo Hoàng Bắc Nguyệt nhiều năm như vậy, sức mạnh của Băng Linh Huyền Diệu cũng tăng lên gấp bội, đương nhiên trong lòng sẽ đối với nàng càng thêm khâm phục, thề sống chết cũng muốn đi bên cạnh nàng.

“Phía trước chính là nơi thoát ra ngày trước.” Hoàng Bắc Nguyệt chỉ về phía trước, Băng Linh Huyền Diệu từ từ bay thấp xuống.

Hoàng bắc nguyệt nhảy xuống từ giữa không trung, cửa ra vốn rất bí ẩn, nhưng ngày đó đám lính đánh thuê chạy ra khiến nó bị hỏng một chút, cửa động lúc đầu có dây leo và cây cối bao quanh đều bị chặt đứt rất nhiều.

Một hang động rất nhỏ liền hiện ra.

Hoàng Bắc Nguyệt bước lên phía trước được vài bước, liền dừng lại, khóe miệng hơi nhếch lên: “Theo lâu như vậy, không phiền sao?”

Băng Linh Huyền Diệu lập tức gầm nhẹ một tiếng, quay đầu, hung ác nhìn một người tối đen như mực.

Bóng người phía sau hơi lay động, tiếng bước chân đến gần, dần dần hiện ra thân ảnh của một thiếu nữ duyên dáng.

Chương 673: Phù Nguyên vỡ nát (13)

Khi nhìn rõ được mặt của nàng, ánh mắt màu xanh thẫm của Băng Linh Huyền Diệu mới giảm bớt sự hung ác, quay đầu lại nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Chi Chi từ trong không gian linh thú đã chạy ra, ‘chi nha chi nha’ kêu, bước chân ngẩn ngẩn chạy chạy trên cánh rộng lớn của Băng Linh Huyền Diệu, rồi nhảy một cái nhào vào trong ngực của Thiên Đại Đông Nhi.

“Xèo xèo chi ——” mặc kệ trước mắt là một bản mặt lạnh lùng đến cực điểm, nhưng Chi Chi vẫn có thể ‘chi chi nha nha’ một lúc thật lâu, đôi mắt to tràn ngập sự vui mừng nhìn Thiên Đại Đông Nhi.

Thiên Đại Đông Nhi vốn là muốn lập tức vớt Chi Chi ra, nhưng lại nghe thấy nó cứ ‘chi nha chi nha’, liền mặc kệ để cho nó nói.

Chi Chi nói xong, còn xoay người chỉ chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt, không biết đang nói cái gì, Thiên Đại Đông Nhi cũng chỉ nhíu mày mà nghe.

Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu nhìn nó, hoàn toàn không biết tiểu gia hỏa này đang muốn nói cái gì nữa.

“Chi Chi, ngươi còn định nói tới khi nào, mau trở về.” Thấy Chi Chi có vẻ vẫn còn muốn thao thao bất tuyệt, Hoàng Bắc Nguyệt cuối cùng cũng chịu không được đành nói.

Chi Chi quay đầu lại, mắt chớp chớp mắt nhìn vào nàng, rõ ràng tỏ vẻ đáng thương.

Hoàng Bắc Nguyệt mắt nhìn đi chỗ khác, làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy, Chi Chi thất bại đành phải buông thõng vai xuống, cúi đầu, chậm chậm từ trên tay Thiên Đại Đông Nhi nhảy xuống, buồn bã trở chạy trở lại.

Hoàng Bắc Nguyệt nhặt Chi Chi từ rên mặt đất lên, xoa xoa đầu của nó, nói: “Thiên Đại thiếu cung chủ sao lại đến nơi này?”

“Nơi này chỉ người có thể đến, còn ta không thể sao?” Thiên Đại Đông Nhi có phần gượng gạo nói.

“Đương nhiên không phải.” Hoàng Bắc Nguyệt khế cười, nói tiếp: “Chẳng qua ta muốn vào đi Tu La thành một chuyến, thời gian gấp gáp, sẽ không thể cùng thiếu cung chủ nói chuyện.”

Nghe nàng nói muốn đi Tu La thành một mình, Thiên Đại Đông Nhi lập tức ngẩng đầu lên hỏi: “Người muốn vào đó làm cái gì?”

“Có một số nghi ngờ ta cần phải biết, muốn vào đó để tìm hiểu một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, đã xoay người đi, không muốn nói thêm nữa.

Thiên Đại Đông Nhi bước lên vài bước đuổi kịp, đi phía trước nàng “Vừa đúng lúc, ta cũng muốn đi vào.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bóng lưng của nàng, nói: “Bên trong rất nguy hiểm.”

“Người nghĩ bây giờ ta vẫn còn là một phế vật không có cả khả năng

tự bảo vệ bản thân sao?” Thiên Đại Đông Nhi không quay đầu lại cứ đi về phía trước nói.

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ cười cười, nha đầu kia không còn là Đông Lăng ngày trước luôn nghe theo lời nàng nói nữa, nơi mà nàng muốn vào, bản thân cũng không có cách nào ngăn cản.

Nghĩ một chút, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhanh chóng đi theo, hai người một trước một sau, lấy cây đuốc ra từ trong nạp giới, sau khi đi qua đường hầm hang động quanh co khúc khuỷu, là con sông có rất nhiều hung điểu chiếm giữ.

Sông này rất sâu và vô cùng rộng, trên vách núi đá có vô số nhưng hang động bao quanh bốn phía, bọn họ là từ một cái động nhỏ mà đi ra.

Trước đó không lâu sau khi trải qua trận đánh nhau giữa thần thú của Mặc Liên và ma thú canh giữ Tu La thành, những hung điểu ở con sông này đã trốn đi rất nhiều, bây giờ cũng không còn nguy hiểm như trước nữa.

Sơn động này chắc chắn là ổ của hung điểu, hai bên vách vẫn có một số ấu điểu bị đói đang thoi thóp, bọn nó đói đến mức bắt đầu ăn những trứng chưa được ấp nở, sau khi ăn hết những quả trứng, liền quay ra ăn đồng loại, tự giết lẫn nhau, cảnh tượng vô cùng đẫm máu.

Lúc bọn họ đi vào, vừa vặn thấy hai con hung điểu đang đánh nhau, muốn ăn thịt đối phương.

Nghe thấy tiếng động của bọn họ, hơn nữa cũng cảm nhận được là mùi của con người, mấy con ấu điểu liền ngừng cắn xé lẫn nhau, quay đầu lại, mắt toả sáng trừng hai người bọn họ, nước miếng chảy ra ngoài, một mùi hôi thối phát ra.

Ân: *Đông Lăng tử a! người lớn thật rồi, giờ đủ lông đủ cánh muốn tập bay rồi đúng không? không cần Nguyệt tử bảo vệ nữa đúng không? cũng không cần cả Chi Chi lẫn Tiểu Hồ nữa có đúng không? huhu bộ ba Lăng_Chi_Hồ của ta ...!

Chương 674: Phù Nguyên vỡ nát (14)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Mùi của con người làm cho bọn nó thêm nhỏ dãi, đặc biệt là sau vài ngày đói bụng, lại càng không thể khống chế lòng tham của động vật.

Hơi yên tĩnh lại một chút, những ấu trùng này lại giống như phát điên, hướng đến hai thiếu nữ loài người đứng ở vách núi phía dưới đánh tới.

Hai thiếu nữ đứng im không hề nhúc nhích, một chút cũng không hoảng sợ, càng không có vẻ gì là muốn chạy trốn.

Là bị dọa tới đờ luôn rồi sao! Con người chính là một sinh vật yếu ớt vô năng như vậy!

Một loạt ấu trùng vỡ cánh tạo ra âm thanh, làm rung động không khí, tạo một cảm giác kinh sợ khiến da đầu tê dại.

Thiên Đại Đông Nhi lạnh mắt nhìn đám ấu trùng này, trong tay dần dần ngưng tụ thành một thanh trường kiếm màu đất, khinh thường nhìn đám ấu trùng đang mãnh liệt chạy tới.

Mấy con chim nhỏ chưa đủ lông đủ cánh, mà cũng dám ở trước mặt bọn họ làm ầm ĩ!

Trường kiếm vừa mới nâng lên, bỗng nhiên phía sau cảm thấy nóng rực, Thiên Đại Đông Nhi còn chưa kịp phản ứng lại, đã có hai ngọn lửa từ hai phía bên cạnh nàng đi qua, sau đó ở trước mặt nàng hợp lại một chỗ, mạnh mẽ đốt về phía những con ấu điểu đang gào thét!

Gần như chỉ một cái chớp mắt sau đó, mấy con ấu điểu vừa xông đến trước mắt, liền bị đốt thành tro bụi!

Những con đuổi theo đằng sau, không kịp dừng lại cơ thể có một số bộ phận tiếp xúc với ngọn lửa cũng bị thiêu thành tro tàn, phần còn lại của thân thể rơi trên mặt đất giã vụn qua lăn qua lăn lại!

Sự việc kinh khủng này làm cho những ấu điểu phía sau dừng lại gấp, sau đó tranh nhau lùi lại phía sau, loạn thành một đoàn.

Ánh mắt ban đầu còn tham lam bây giờ đều tràn ngập sợ hãi, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt đang đứng phía sau Thiên Đại Đông Nhi.

Thiên Đại Đông Nhi cũng quay đầu lại, thấy trong tay nàng còn sót lại vài đốm lửa nhỏ, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Mấy con chim nhỏ mà thôi, không cần lãng phí thời gian.” Hoàng Bắc Nguyệt đi qua bên người nàng, ra phía trước, những ấu điểu thấy nàng, sợ chết khiếp, lần tránh thật xa, con nào cũng không dám tới gần.

Từ giữa đám ấu điểu tránh ra một đường cho nàng đi qua, Hoàng Bắc Nguyệt nắm tay một chút, đầu ngón tay còn lại ít lửa liền bị dập tắt.

Không biết vì sao, vừa nãy lúc sử dụng phù chú thuật, trong lòng mơ hồ có loại cảm giác bất an.

Chỉ là một ngự hoá phù đơn giản, hẳn là không có gì đáng lo ngại?

“Người tạm thời đừng nên dùng phù chú thuật.” Yểm ở trong hắc thuỷ cấm lao lắc lư lay động đi ra nói: “Vừa rồi trong nháy mắt, ta cảm thấy rất bất an.”

“Người bất an cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt mặt không chút thay đổi, ở trong lòng cùng Yểm nói chuyện.

“Bây giờ quan hệ giữa ta và người, giống như là triệu hoán sư và triệu hoán thú, một khi tính mạng của triệu hoán sư có nguy hiểm, triệu hoán thú sẽ có thể nhận ra được.”

Yểm giải thích vô cùng dễ hiểu, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nghe liền rõ ràng, nhưng mà, càng là như vậy, trong lòng nàng lại thêm phần bất an.

Ý của Yểm là, vừa rồi lúc nàng sử dụng phù chú thuật, hẳn cảm giác được tính mạng của bản thân bị nguy hiểm?

Từ từ điều khiển nguyên khí màu đen, tiến vào bên trong phù nguyên, không phát hiện cái gì khác thường, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cũng thả lỏng một chút, nhưng vẫn quyết định lúc nữa nếu gặp nguy hiểm, cố gắng không tùy tiện sử dụng phù chú thuật.

Thiên Đại Đông Nhi chạy đuổi theo, nói: “Thật kì lạ, lần trước tuy rằng ma thú canh giữ đã từng xuất hiện, nhưng cũng không đi khắp vực sâu này phá hoại, một số hung điểu trưởng thành chỉ là trốn đi, vì sao bây giờ một con cũng không nhìn thấy?”

“Đi lên phía trước nhìn xem.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm giác được có điều gì đó không đúng, những ấu điểu này không có khả năng chạy trốn, mới bị bỏ lại, nhưng những hung điểu trưởng thành,

không thể toàn bộ đều bỏ trốn được.

Chương 675: Phù Nguyên vỡ nát (15)

Càng đi về phía trước sức nóng càng tăng, nhiệt độ trong không khí từ từ cao lên, dần dần, không khí giống như bị đốt cháy, mỗi lần hô hấp, có cảm giác như lá phổi đang bị thiêu đốt.

Thiên Đại Đông Nhi là triệu hoán sư thuộc tính thổ, rất nhanh đã chịu không nổi, một đường tiến tới, đều ôm cổ ho khan.

Hoàng Bắc Nguyệt tốt hơn một chút, trong cơ thể đồng thời có cả năm loại thuộc tính, chỉ cần dùng nguyên khí của băng thuộc tính bảo vệ bản thân, vẫn có thể chống đỡ một chút.

Đi đến nơi ngày đó ma thú canh giữ xuất hiện, cả vách núi đều bị đâm thủng lộ ra một hang động thật lớn, khí nóng bắt đầu từ bên trong cửa động liên tiếp không ngừng thẩm thấu ra ngoài.

Liếc mắt nhìn qua một cái, vách núi sụp đổ bên kia, bị lửa cháy sạch đỏ rực, giống như nham thạch nóng chảy của địa ngục.

Hoàng Bắc Nguyệt triệu hồi Băng Linh Huyền Diệu, kéo Thiên Đại Đông Nhi cùng nhau ngồi lên, từ từ tiến lại gần hướng vách núi bị đổ nát.

Khí trên người Băng Linh Huyền Diệu vô cùng lạnh có thể chống lại khí nóng ở xung quanh, Thiên Đại Đông Nhi hơi dễ chịu hơn một chút thấp giọng nói: “Chẳng lẽ là con ma thú canh giữ kia vẫn còn.....?”

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay ra hiệu nàng im lặng, điều khiển Băng Linh Huyền Diệu nhẹ nhàng lén tới gần, quả nhiên, còn chưa tới gần vách núi, liền thấp thoáng thấy một con mãnh thú rất lớn trên người là những ngọn lửa bốc cháy nằm rạp xuống một bên!

Con mãnh thú to lớn đang rũ rượi quỳ rạp trên mặt đất, xem ra có chút mệt mỏi không phấn chấn, đang suy nhược, phía trước một thân ảnh màu xám chậm rãi đi tới, mãnh thú lập tức nâng lên cái đầu thật lớn.

“Rút ra bài học chưa? Đói bụng vài ngày, ngươi cũng có chút thông minh đấy, động vật bên ngoài bị ngươi ăn sạch sẽ, còn ấu thú để lại.” Thân ảnh màu xám trong treo nhưng lạnh lùng nói.

Hoả Diễm ma thú ở trước mặt nàng lắc lắc đầu, có chút oan ức mở miệng: “Vị Ương, bệ hạ đã hết giận chưa?”

“Hết giận? Nào có dễ dàng như vậy?” Vị Ương lạnh lùng nói.

Hoả Diễm ma thú trong nháy mắt vẻ mặt lại mệt mỏi, tiếp tục quỳ rạp trên mặt đất, liếm liếm móng vuốt của chính mình, bộ dạng cực kì buồn bã.

Vị Ương nhìn hẩn như vậy nói: “Nói thật cho ngươi biết, gần đây bệ hạ không ở Tu La thành, cũng không biết khi nào thì mới quay lại. Âm Hậu đang rất lo lắng, nghĩ hết cách, nhưng vẫn như cũ không thể làm cho bệ hạ trở về.”

Hoả Diễm ma thú mệt mỏi than vãn: “Bệ hạ không trở lại, ta sẽ không thể tự tiện rời đi nơi này, nếu không hậu quả thật thảm, aiz~~~!”

Nghĩ đến bản thân phải đứng ở nơi này một thời gian dài, Hoả Diễm ma thú to lớn không ngừng lo lắng.

Vị Ương nói: “Âm Hậu là mẫu thân của bệ hạ, để nàng nói giúp người một hai câu vẫn là có thể.”

Hoả Diễm ma thú lại tràn ngập hy vọng ngẩng đầu lên: “Thật vậy sao?”

“Vậy còn phải xem người, có thể làm cho Âm Hậu vui vẻ hay không.” Khóe miệng Vị Ương hiện ra tia cười nhạt vô cùng nhỏ.

“Vị Ương tỉ tỉ, người dạy cho ta đi.” Hoả Diễm ma thú lập tức bắt đầu nịnh nọt.

“Hừ, ai là tỉ tỉ của người?” Vị Ương liếc mắt nhìn hắn, con Hoả Diễm ma thú này không biết đã sống mấy trăm năm, gọi nàng một câu tỉ tỉ, trong lòng nàng tất nhiên thấy không vui!

“Được rồi được rồi, Vị Ương tôn thượng, người bảo ta nên làm thế nào bây giờ?” Hoả Diễm ma thú thấy nàng không vui, đành phải chữa lại.

Vị Ương cũng không muốn cùng hắn lãng phí thời gian, nàng đứng ở trong ngọn lửa, mặc dù có pháp bảo hộ thân, không đến mức bị bỏng, nhưng cũng không dễ chịu.

“Âm Hậu bây giờ đang rất mong bệ hạ trở lại, nếu có thể mang bệ hạ về đây, nàng tự nhiên sẽ giúp người.” Vị Ương trong trẻo nhưng lạnh lùng cười, nói.

Chương 676: Phù Nguyên vỡ nát (16)

Hoả Diễm ma thú vừa nghe nàng nói như vậy, lập tức rụt cổ lại, nói: “Lần này làm bệ hạ không vui, ta cũng không dám đi rước thêm tội lần thứ hai.”

“Hừ, đúng là không có tiền đồ, vậy ngươi cứ tiếp tục đứng ở nơi này đi, tất cả động vật ở đây đều đã bị ngươi ăn hết, ta chờ xem ngươi làm sao bây giờ!” Vị Ương lạnh lùng ném lại một câu, xoay người đi.

“Vị Ương tôn thượng!” Hoả Diễm ma thú ngẩng đầu, không cam lòng gọi nàng đứng lại, hỏi “Ngươi không còn cách nào khác nữa sao? Bảo ta đi mang bệ hạ về đây, ngài chắc chắn sẽ rất tức giận, ta làm sao dám?”

“Ai nói bệ hạ sẽ tức giận?” Vị Ương nghiêng mặt, ngọn lửa nóng rực làm mặt của nàng nhìn qua có chút hồng hào, so với bình thường mất đi một chút sự trong trẻo nhưng lạnh lùng “Ngươi chỉ cần đem bệ hạ mang về, bất kể là dùng phương pháp gì, ta lấy danh nghĩa của Âm Hậu đảm bảo với ngươi, bệ hạ tuyệt đối sẽ không tức giận.”

Hoả Diễm ma thú chớp chớp hai con mắt thật lớn, vẻ mặt còn có chút thật thà hỏi lại “Thật vậy sao?”

“Không tin thì thôi đi” Lần này Vị Ương cũng lười giải thích thêm, cơ thể loạng choạng, phía dưới váy dài liền lộ ra đuôi rắn thật dài, trên mặt đất uốn lượn qua lại, rất nhanh đã đi xa.

Hoả Diễm ma thú ở tại chỗ xoay một vòng, lẩm bẩm nói: “Bệ hạ sẽ

không tức giận, sẽ không tức giận.....”

“Ta còn được ra ngoài đi lại một chuyến, rất tốt.” Hoả Diễm ma thú bước lên phía trước hai bước.

Hoàng Bắc Nguyệt và Thiên Đại Đông Nhi đang nấp ở bên ngoài lập tức đem thân thể dán sát vào vách đá, một cử động nhỏ cũng không dám.

Nơi bọn họ ẩn núp, vách núi bị lõm vào một khối, không dễ dàng bị phát hiện, hơn nữa dùng phù chú dồn hết sức lực che giấu khí tức trên người, khiến cho Vi Ương và Hoả Diễm ma thú cũng không phát hiện được.

Nhưng vì Hoả Diễm ma thú ở đây mà vách núi trở nên rất nóng, tuy xung quanh Hoàng Bắc Nguyệt bày ra một lớp cấm chế băng nguyên khí, nhưng dựa sát vào như vậy, cũng là một loại hành hạ vô cùng đau đớn.

Trên trán hai người chảy ra rất nhiều mồ hôi, nhưng ai cũng không dám động đậy dù chỉ một chút.

Thiên Đại Đông Nhi nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, dùng ánh mắt hỏi nàng nên làm sao bây giờ?

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể làm một động tác chớ có lên tiếng, làm cho nàng tạm thời im lặng, trước từ từ xem Hoả Diễm ma thú tiếp theo sẽ làm cái gì.

Hoả Diễm ma thú đi về phía trước hai bước, liền dừng lại, nghiêng đầu suy nghĩ, rồi lại lẩm bẩm: “Thân thể của ta lớn như vậy mà đi ra ngoài, sẽ đem đế đô của Bắc Diệu quốc thiêu huỷ thành tro mất.”

Nói xong, hắn liền lắc lư thân thể thật lớn của hắn, uốn éo vài cái, cơ thể khổng lồ cũng thu nhỏ lại một vòng, thêm một vòng, rồi lại thu nhỏ thêm một vòng nữa.....!!!

Mãi cho đến khi, một con Hoả Diễm ma thú lớn như một cung điện biến nhỏ lại thành một con ngựa lớn, hắn nghiêng đầu nhìn dáng vẻ chính mình, có chút vừa ý, trên mặt đất vui vẻ đi lại hai vòng.

“Thực ra ta vẫn còn có chút dễ thương.....” Hoả Diễm ma thú nhìn bóng dáng của hắn trên vách đá, có vài phần suy nghĩ thương thân trách phận.

Những lời này, liền khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt và Thiên Đại Đông Nhi đang trốn ở bên ngoài đồng thời chảy xuống một giọt mồ hôi thật lớn!

Con ma thú này lại có thể cảm giác được nó rất dễ thương.....!!!

Hoả Diễm ma thú nghĩ như vậy, lại bắt đầu lắc lắc biến thân, lần biến thân này đúng là rất thái quá, ma thú có ngọn lửa thiêu đốt hừng hực biến thành một con chuột bình thường cỡ nhỏ.

Ma thú này nhiều sừng, đầu rất lớn, mắt cũng rất lớn, bốn chân mập mập ngắn ngủn, cái đuôi vênh lên, trên người là một đám lửa đang cháy, quả thật là có chút đáng yêu. (Vũ: đọc câu này mà cảm thấy như tác giả đang giễu cợt con Hoả Diễm ma thú này vậy=)))

Ân: ...Con Hoả Diễm ma thú này nhìn vậy mà đáng yêu quá. công lực tự sướng chắc chắn không thua kém Yểm nhà mình đâu haha.

Chương 677: Phù Nguyên vỡ nát (17)

“Ha ha ha — —” lúc này, Hoả Diễm ma thú mới vừa ý, đối với bóng của chính nó ở trên vách đá chỉnh sửa lại một lần, còn bắt chước con chuột ‘chi chi chít chít’ kêu một trận, rất là hài lòng.

Cuối cùng hẳn cũng từ vách núi đi xuống, nhảy về phía rước, từ xa nhìn lại, chỉ thấy một con chuột màu đỏ.

Thiên Đại Đông Nhi nheo mắt lại, chưa từng thấy qua con ma thú nào kì quái như vậy, lại thích đem cơ thể biến thành động vật nhỏ dễ thương. {lấy đâu ra dễ thương con chuột không hề nha== con chuột đỏ càng không nha.}

Phải biết rằng, bất kể linh thú hay thần thú, ma thú, trong lúc hình dạng nó bình thường là mạnh nhất, thu nhỏ lại thì thực lực cũng giảm đi rất nhiều.

Nhưng dù Hoả Diễm ma thú có biến nhỏ thành hình dáng như vậy, những ấu điều bên ngoài cũng không dám làm gì đối với nó.

Trong lòng Thiên Đại Đông Nhi đang mong cho nó mau đi, bỗng nhiên bên người một trận gió xẹt qua, không đợi nàng phản ứng lại đây, liền nhìn thấy một bóng đen nhanh như tử thần mạnh mẽ đánh về phía Hoả Diễm ma thú đã thu nhỏ kia!

Nàng lập tức ngây ngẩn cả người, đây là có chuyện gì xảy ra?

Chờ tới lúc nàng kịp phản ứng được, bên kia đã hiện lên một trận

ánh sáng vàng rực, ở xung quanh Hoả Diễm ma thú trong vòng một thước, toàn bộ bị một bức tranh phù chú kì lạ vây thành một vòng tròn, nhất nó ở trong đó!

Hoàng Bắc Nguyệt lùi lại một bước, hai tay kết ấn rất nhanh trước người, cùng lúc đó một loạt những kí hiệu kì lạ từ tay nàng xuất hiện chảy xuống, tất cả mạnh mẽ đổ vào bên trong vòng vây.

Hoả Diễm ma thú là thần thú canh giữ Tu La thành, sao có thể dễ dàng đối phó như vậy được?

Nó càng lúc càng tức giận, cơ thể thiêu đốt phình ra gấp đôi, như cây gặp gió lớn, ngọn lửa trên người cũng hừng hực, mạnh mẽ bốc cháy.

“Con người!” Hấn gầm nhẹ một tiếng, cơn tức giận như cuồng phong bão táp muốn phá huỷ tất cả.

Hoàng Bắc Nguyệt buông tay đang kết ấn, động tác so với lúc nãy còn nhanh hơn, Tuyết Ảnh chiến đao lập tức hiện ra trong tay, miệng cong thành một đường lạnh lẽo, toàn thân bị bao phủ bởi một lớp khí lạnh như băng!

Chiến đao ở trong tay vung lên, liền từ trong vòng vây, thẳng tắp bổ về phía cơ thể của Hoả Diễm ma thú, một đao này giáng xuống như muốn bằm con mồi thành hai đoạn!

Cơ thể của Hoả Diễm ma thú mới lớn gấp đôi, vừa nhấc đầu lên đã thấy khí thế hung ác của nàng, hấn càng tức giận, chỉ là một con người mà cũng muốn tìm hấn khiêu chiến?

Hấn một chút cũng không nghĩ sẽ nương tay, muốn đem nữ nhân không biết trời cao đất dày là gì này bằm thây vạn đoạn!

Liền mở miệng, quả thật một chút cũng không nương tay đã ngưng tụ cầu lửa!

Một quả cầu lửa này bắn ra, đừng nói là Hoàng Bắc Nguyệt, mà ngay cả vực sâu này cũng sẽ bị hấn phá huỷ toàn bộ!

Nhung mà vừa mở miệng ra, hấn mới phát hiện đến tình trạng hiện giờ, đừng nói đến cầu lửa tầng cao nhất, cơ bản năng lực và sức mạnh của hấn đều đã giảm rất nhiều!

Loài người đáng chết này! Đã sớm biết bây giờ là lúc hấn yếu nhất nên mới đánh lén!

“Con người hèn hạ……”

Hoả Diễm ma thú vừa mới nói ra vài chữ, Tuyết Ảnh chiến đao của Hoàng Bắc Nguyệt đã ở trên cơ thể chỉ nhỏ bằng con thỏ của hấn chĩa thẳng vào!

Lưỡi đao sắc bén cùng với nguyên khí màu đen ngưng tụ trên cơ thể nàng, đối với hình dáng bình thường của Hoả Diễm ma thú chỉ như gãi ngứa.

Nhung với tình hình bây giờ của hấn! Thì chính là một kích hung ác tàn nhẫn!

Chương 678: Phù Nguyên vỡ nát (18)

“Ngao — —.”

Một tiếng rống đau đớn từ trong miệng Hoả Diễm ma thú phát ra, kèm theo một ngụm máu tươi, cùng lúc phun xuống!

Nó muốn phản kháng, thế nhưng những chữ nguệch ngoạc ở xung quanh không biết là thứ gì, lại giống như một nhà giam vô hình, khiến cho nó làm sao cũng không thoát ra được!

Càng đáng sợ hơn chính là, những chữ bình thường này, dường như đang hấp thụ nguyên khí ở trên người nó, liên tục không ngừng nguyên khí hòa thuộc tính cứ như vậy theo phù chú thoát ra bên ngoài!

Một đao kia của Hoàng Bắc Nguyệt, quả thật làm cho nó bị thương không nhẹ, thế nhưng, chỉ một chiêu như thế này, có thể làm cho một ma thú như nó bị đánh bại sao?

Quá ngây thơ rồi!

Sau khi Hoả Diễm ma thú gầm nhẹ một tiếng, từ từ ở trên mặt đất đứng lên, trong mắt đỏ ngầu của nó hiện lên từng ngọn lửa sắc nhọn.

Những ngọn lửa sắc nhọn ở trong mắt nó tập trung thành hình dáng của vô số mũi tên nhỏ, xoay tròn, chậm rãi tổ hợp thành một tiền trận hình tam giác!

tiễn: mũi tên.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng căng thẳng, chưa từng thấy qua chiêu thức nào như vậy.

Ánh sáng trong mắt cũng có thể dùng làm vũ khí, nàng chỉ thấy qua Bách Mộc Hàn Thiềm, ánh mắt trên đỉnh đầu của nó hết sức đáng sợ!

Chẳng lẽ Hoà Diễm ma thú cũng có thể làm như vậy!

Nàng không dám chắc sẽ đỡ được, lập tức lui về phía sau từng bước, vừa lui vừa mở ra thật nhiều băng thuẫn trước người!

Ngay lúc nàng lui đến vách núi bên cạnh, liền nghe thấy Hoà Diễm ma thú gầm lên giận dữ, tiễn trận hình tam giác trong mắt nhanh chóng nổ tung bắn ra!

Phải nói, tiễn trận kia so với sức mạnh trong mắt của Bách Mộc Hàn Thiềm thì lợi hại hơn rất nhiều!

Với thực lực hiện tại của nàng mở ra băng thuẫn, cũng không có cách nào ngăn cản được, mấy chục khối băng đều bị phá tan trong nháy mắt!

Thế nhưng, băng thuẫn vẫn có chỗ tốt, ngăn cản được một chút sức mạnh của tiễn trận, để cho nàng có thể phân biệt nơi mũi tên xuất hiện, và dựa vào thân pháp quý mị nhanh nhạy, né tránh được!

“Hừ! Con người ngu ngốc, trêu chọc ta, người nghĩ sẽ còn đường sống sao?”

Hoà Diễm ma thú nhìn thấy tiễn trận của hắn bị chặn lại, trong lòng

cũng âm thầm kinh ngạc, thực lực của nữ nhân này quả là khác người!

Nếu đã như vậy, tăng thêm tiền trận nhiều hơn vài lần, xem nàng còn chống đỡ được không!

Trong ánh mắt lại ngưng tụ ra rất nhiều hình dáng ngọn lửa, trong lòng đang thầm cười lưu manh, bỗng nhiên trên đỉnh đầu từng trận băng chứa hàn khí truyền tới, hắc ngẩng đầu lên, liền thấy một con băng loan điều thật lớn từ trên không trung mạnh mẽ ập xuống!

“Một Băng Linh nho nhỏ cũng dám làm cản trước mặt ta!” Hoả Diễm ma thú khinh thường hừ lạnh, phân đám mũi tên trong một con mắt, nhắm vào Băng Linh Huyền Diệu trên không trung.

Đúng lúc này, từ phía sau lại cảm thấy thêm một trận lửa đốt nóng bỏng đánh tới!

Nó vốn là ma thú hỏa thuộc tính, lửa cháy trên người rất khủng khiếp, nhưng nó lại cảm thấy ngọn lửa từ phía sau tới này cũng không thua kém gì so với lửa của nó!

Trình độ như vậy, không phải ma thú, cũng là thần thú!

Quả nhiên, đằng sau vang lên một tiếng hổ gầm, bên trong không khí, hai loại năng lượng hỏa thuộc tính mạnh mẽ đánh vào cùng một chỗ, lập tức nổ tung!

Trong không trung móng vuốt sắc bén liền cào một cái, lập tức có năm ngọn lửa sắc bén đánh về phía Hoả Diễm ma thú!

Băng Linh Huyền Diệu ở bên trên vô cùng phối hợp từ trong miệng phun ra vô số đạo băng tiễn, cánh băng thật lớn vỡ một cái, tất cả

băng tiễn đều xoay tròn bay lên, từ bốn phương tám hướng bắn về phía Hoả Diễm ma thú!

Hoả Diễm ma thú bắt đầu kinh ngạc!

Trên đỉnh đầu chính là một trong ngũ linh Băng Linh Huyền Diệu! Thực lực vượt qua tất cả các linh thú, mà nhìn lúc này khí thế mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ cùng với nhất giai thần thú giao đấu cũng có thể chiến đấu một thời gian dài!

Chương 679: Hù Nguyên vỡ nát (19)

Mà con ở đằng sau này, năng lực hoá thuộc tính, đã là tứ giai thần thú!

Nếu là lúc bình thường, cho dù là tứ giai thần thú đã trưởng thành nó cũng không để vào mắt, càng không nói tới con thần thú này vẫn chưa lớn!

Nhưng bây giờ thật sự là nó xúi quẩy, vừa biến nhỏ đã bị nữ nhân bỉ ổi kia đánh lén! Còn dùng mấy cái phù chú có chữ kì quái bao vây nó, khiến cho nguyên khí ở trên người nó đều bị hút hết đi.

Vừa rồi Hoàng Bắc Nguyệt ra một kích, nó đã bị thương, bây giờ cả một con tứ giai thần thú mà nó luôn coi thường không thèm để ý tới cũng trở thành mối nguy hại.!

Trước sau bị Băng Linh Huyền Diệu và Hoàng Kim Thánh Hồ đánh trúng, hấn ngửa đầu kêu thảm thiết một tiếng, mắt sáng quắc bốc cháy vàng thêm đỏ rực, một đám mũi tên đỏ rực được ngưng tụ, nó không thèm đối phó hai linh thú, mà lại chặt chẽ đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt không tha!

Ma thú này thật thông minh, biết hai con triệu hoán thú này đều là của Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ cần giết nàng, hai triệu hồi thú này tự nhiên sẽ vì bản mạng khế ước mà chết!

Hơn nữa nó vốn rất hận nữ nhân kia, nhất định phải giết nàng!

“Chủ nhân cẩn thận!” Băng Linh Huyền Diệu thấy động tác của Hoả Diễm ma thú, liền lập tức mở rộng cánh, bay đến phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Tiến trận hình tam giác lần thứ hai hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt bắn ra, sức mạnh của đòn này so với lần đầu tiên đã nhỏ đi rất nhiều, xem ra nguyên khí trên người Hoả Diễm ma thú cũng đã bị nguyên phù hấp thụ đi rất nhiều!

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn như cũ mở mấy chục khối băng thuần ra ngăn cản, sau đó phi thân lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, động tác hơi chậm một chút nên bị tiến trận khiến cho bị thương ở chân!

Vết bỏng đau nhức cùng với mũi tên đâm vào từ chân lan tràn ra khắp cơ thể!

Lông mày hơi nhăn lại, nàng lập tức giơ tay chém xuống, cắt bỏ chỗ thịt bị mũi tên dính vào, động tác nhanh nhẹn lưu loát, không có lấy nửa điểm dây dưa, giống như đối xử với kẻ địch!

Hoả Diễm ma thú ngẩng đầu lên nhìn thấy, không khỏi khâm phục tính cách kiên định cùng sự thông minh cơ trí của nữ nhân này!

Trên những mũi tên kia đều mang theo ngọn lửa chứa kịch độc, nếu để những ngọn lửa đó ngấm vào trong da thịt, như vậy thần tiên cũng không cứu được nàng!

Thời điểm nàng cảm thấy mũi tên kia có gì đó không đúng thì lập tức cắt bỏ nó cùng với vùng thịt bị trúng độc!

Hoả Diễm ma thú bị hành động lẫm liệt này của nàng làm cho run sợ, trong nháy mắt lúc nhìn thoáng qua nàng, liền thấy trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đang cầm một quả cầu nho nhỏ màu trắng có mắt

có mũi!

Chúc Mừng thú!

“Rốt cục ngươi là ai?” Hoả Diễm ma thú kinh hãi, nhin không được mở miệng hỏi.

Chúc Mừng thú là linh thú hệ ảo thuật của Tu La thành, chỉ ở nơi này mới có!

Hơn nữa, từ xưa đến nay, chỉ có vương tộc mới có thể điều khiển Chúc Mừng thú, những người còn lại, cho dù là Âm Hậu, cũng đừng nghĩ sẽ có thể gần gũi với loài động vật này!

“Ta?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch khóe miệng, có chút tùy tiện cười rộ lên, nói: ” Tu La vương của các ngươi thấy ta cũng không dám làm càn, ngươi nói xem ta là ai?”

“Ngươi, ngươi —” Hoả Diễm ma thú nhất thời bị hai câu nói của nàng dọa, trong lòng đối với Tu La vương đã vô cùng sợ hãi, mà hiện tại nữ nhân này lại nói Vương của bọn họ thấy nàng cũng không dám làm càn!? {Ân: Một con ma thú ngây thơ và một nữ nhân nham hiểm giao chiến a—}.

Lập tức tưởng tượng, điều này hoàn toàn không có khả năng! Nữ nhân này trừ khi là đánh thắng được Tu La vương, nếu không làm sao có thể có sức mạnh lớn như vậy!

“Ngươi dám đùa giỡn ta!” Sau khi suy nghĩ thông suốt, Hoả Diễm ma thú liền giận dữ, điên cuồng hét lên một tiếng, trong ánh mắt giận dữ lại ngưng tụ một đám hỏa tiễn!

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nó cười khẽ: “Ai bảo ngươi ngu ngốc?”

Chương 680: Phù Nguyên vỡ nát (20)

Giọng nói buông xuống, Chi Chi liền lay động những cọng hành trên đầu, tạo ra hàng loạt những ảo cảnh.

Hoả Diễm ma thú khinh thường hừ lạnh, nói: “Ta là thần thú canh giữ Tu La thành, ngươi cho rằng một Chúc Mộng thú nho nhỏ thì có thể làm được gì ta?”

“Thử nhìn xem chẳng phải sẽ biết!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, liền điều khiển Băng Linh Huyền Diệu bay đến vị trí cao hơn.

Hoả Diễm ma thú lập tức nhảy dựng lên, muốn đi bắt nàng, nhưng cái đuôi phía sau lại bị Tiểu Hồ tiến lên cắn một cái, khiến cho hấn từ giữa không trung bị quật lại xuống dưới!

Hoả Diễm ma thú quay đầu lại, điên cuồng hét lên một tiếng muốn đi cắn Tiểu Hồ, lại phát hiện ra phía sau cái gì cũng không có, trong lòng liền lộp bộp một tiếng, thân mình ngã gục xuống dưới, nằm thờ phì phò trên mặt đất.

Hôm nay nó sơ suất quá!

Phía trên bụng phần thắt lưng của nó không ngừng chảy máu, trên mặt đất bị nhiễm một màu đỏ tươi, máu tươi bị lửa nóng đốt cháy rất nhanh đã bị bay hơi, bên cạnh cơ thể hấn, chỉ còn một bãi dấu vết màu đen, từ từ biến thành màu sắc của nham thạch.

“Chủ nhân, nó bất động.” Băng Linh Huyền Diệu bay ở trên không lên

tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày nhìn, hình như Hoả Diễm ma thú đã cảm nhận được tình hình bây giờ cả bốn phía đều bị vây kín, không thể nào phản kháng, cho nên nằm rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích.

Cuộc chiến với ma thú canh giữ, ngay cả Yểm trong hắc thủy cấm lao cũng xem chăm chú, thấy Hoả Diễm ma thú không có động tĩnh, nhin không được mở miệng.

“Nếu ta là nó, bị một con người ép đến nước này, không bằng tự bạo cùng nhau đồng quy vu tận.”

đồng quy vu tận: cùng chết.

Hắn mới vừa nói như vậy, phía dưới thân thể của Hoả Diễm ma thú vốn cũng không nhúc nhích bỗng nhiên bật một cái. Ngay sau đó, xung quanh cơ thể hắn lửa hừng hực bùng cháy lên!

Hoàng Bắc Nguyệt không chút do dự hai tay lập tức hợp lại, nhanh chóng làm ra một dấu tay quái dị, quát một tiếng: “Phong thú phù! Thu!”

Thanh âm vừa ra, phù chú quay xung quanh Hoả Diễm ma thú đồng loạt dần hiện ra một mảng màu vàng chói mắt, ánh sáng từ trên mặt đất dựng thẳng lên, ở giữa không trung bỗng nhiên gộp lại đổ vào cùng một chỗ, sau đó nhanh chóng lao xuống dưới!

Hoả Diễm ma thú ngẩng đầu, trong ánh mắt tràn ngập khiếp sợ, nhìn ánh sáng màu vàng đè xuống vào đầu hắn, một loại sức mạnh triệu hồi từ trong phù chú thẩm thấu đi ra ngoài, phản ứng đầu tiên của Hoả Diễm ma thú là quay đầu muốn chạy, thế nhưng chân vừa mới

nhấc lên, trong nháy mắt màu vàng đã bao phủ nó!

Ánh sáng màu vàng từ một nơi toả sáng cả vực sâu, ánh sáng rực rỡ chói mắt bùng lên, sau đó nháy mắt liền thu nhỏ lại, thành một viên châu màu đỏ rực to bằng ngón cái, ánh sáng lấp lánh tràn đầy màu sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, trong nháy mắt vết thương ở chân đau đến tận xương, nàng cắn răng kêu khế một tiếng, rồi khập khiễng đi qua, từ trên mặt đất nhật lên viên châu tràn ngập màu sắc sáng lung linh.

Xuyên thấu qua cơ thể của Băng Linh Huyền Diệu bằng nhọn phát ra màu sắc óng ánh, có thể thấy trong hạt châu này còn có một ngọn lửa nhỏ đang bốc cháy, mà trung tâm ngọn lửa, chính là Hoả Diễm ma thú đang nằm thoi thóp.

Nhắm mắt lại, tâm thần vừa động, có thể cảm giác được vết thương của Hoả Diễm ma thú quả thật rất nặng, trong cơ thể nó gần như không còn một chút nguyên khí, lúc này ánh mắt nửa mở nửa khép.

Hình như cảm nhận được ý thức của Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, Hoả Diễm ma thú hơi hơi mở to mắt một chút, nói: “Ta nhớ rồi, lần trước lính đánh thuê xông vào trong Tu La thành, ngươi là nha đầu ngày đó ở bên cạnh vương.”

“Đúng vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt rất có cảm giác thành tựu nhìn nó, đây chính là con đầu tiên nàng dùng phong ấn thú!

Chương 681: Bị vây trong lao tù (1)

“Đúng vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt rất có cảm giác thành tựu nhìn nó, đây chính là con thú phong ấn đầu tiên của nàng, hơn nữa còn là một con ma thú có đẳng cấp cao!

Thông qua phù Phong Thú, nàng có thể nhận ra con ma thú này đã đến cấp tám, với loại cấp bậc biến thái này, nếu nó đang ở trạng thái bình thường, đừng nói là bắt nó, cho dù chỉ tới gần thôi cũng sẽ bị nó đốt cháy thành tro!

Chỉ là con Hoả Diễm Ma Thú này cũng quá xui xẻo, hết tự kỉ lại đến đắc ý, thời điểm muốn biến thành một con chuột nhỏ chạy ra ngoài “bán manh” thì lại gặp phải Hoàng Bắc Nguyệt.

[bán manh: tỏ vẻ đáng yêu để người khác yêu thích]

Nàng từ trước tới nay cũng không phải là loại người quang minh chính đại gì, đối mặt với ma thú cấp tám, nàng đương nhiên phải nhắm ngay thời điểm nó yếu nhất mà xuất ra một kích chí mạng!

[quang minh chính đại: đàng hoàng, lỗi lạc]

“Hừ!” Hoả Diễm Ma Thú nặng nề hừ một tiếng, có loại cảm giác mình đã bị lừa gạt: “Nếu người và vương thật sự là bằng hữu tốt với nhau, vậy tại sao lại không chịu nói sớm?”

“Không phải ta đã nói rồi sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười nhìn nó, nàng cảm thấy con Hoả Diễm Ma Thú cũng có vài phần nhân

tính, ít nhất hiện tại nó quả thật đang rất hối hận.

“Lúc này là người nói bậy!” Hoả Diễm Ma Thú khó chịu rống lên một câu, đương nhiên tiếng rống này đã chẳng còn mấy phần uy thế.

“Người đi hỏi Phong Liên Dực đi, xem hắn có dám làm càn khi thấy ta hay không?” Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, vẻ mặt gian tà nói.

Hoả Diễm Ma Thú không dám nói tiếp nữa, tuy lời mà nữ nhân loài người này nói ra không phân biệt được thật giả, nhưng nhớ đâu lại là thật thì sao?

“Nếu người cùng vương là bằng hữu tốt, vậy sao lúc này lại ra tay với ta?” Hoả Diễm Ma Thú vẫn có chút nghi hoặc, chẳng lẽ giữa nữ nhân này và vương có thâm cừu đại hận gì hay sao?

[thâm cừu đại hận: mối thù sâu sắc]

“Nếu đã phong ấn được người, vậy ta cũng không sợ nói cho người biết, sự thật là hắn không muốn làm Tu La vương, cho nên ta sẽ không để cho bất luận kẻ nào chặn đường hắn, khiến hắn không vui.” Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra một tia lạnh lùng, khẩu khí cũng vô cùng bất thiện.

Hoả Diễm Ma Thú mở to hai mắt: “Sao...sao có thể như thế được?”

“Đó là tâm nguyện của Âm Hậu, nhưng vì sao cứ phải dồn hết lên người hắn? Thứ hắn muốn là một cuộc sống tự do, thứ này các người không thể cho hắn được!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong cũng không nhiều lời với Hoả Diễm Ma Thú nữa, dù sao vết thương ở trên mắt cá chân của nàng vẫn còn rất đau!

Nàng cắt đứt liên hệ với Hoả Diễm Ma Thú trong phù Phong Thú, sau

đó đem hạt châu màu đỏ bỏ vào trong nẹp giới.

“Chủ nhân, thương thế của người...” Thấy miệng vết thương của nàng chảy máu không ngừng, Băng Linh Huyền Điều lo lắng nói.

“Không sao.” Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên cánh của Băng Linh Huyền Điều, lấy thuốc trị thương do chính nàng luyện chế từ trong nẹp giới ra bôi lên, Chi Chi đứng ở một bên giúp đỡ, bàn tay nhỏ bé cầm lấy miếng vải sạch cẩn thận làm sạch vết thương cho nàng. {Ân: Chi Chi đáng yêu quá!}

Tiểu Hồ ở một bên buồn bã nhìn nàng, giống như người bị thương chính là nó vậy.

Xử lý miệng vết thương được một nửa, Thiên Đại Đông Nhi cũng đã chậm chậm đi tới, trận đại chiến vừa rồi quá mức mạo hiểm, đây chính là loại chiến đấu cấp cao, lấy thực lực của nàng hoàn toàn không có khả năng chen chân vào.

Ma thú cấp tám đối chiến với Thần thú cấp bốn và siêu cấp Linh thú, còn có phù chú thuật quỷ dị của Hoàng Bắc Nguyệt nữa, tất cả những thứ này đối với nàng mà nói giống như là hai cái thế giới khác nhau vậy, quá cường đại rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng, Thiên Đại Đông Nhi bắt gặp ánh mắt của Hoàng Bắc Nguyệt thì nét mặt hơi cứng lại, sau nửa ngày mới nói: “Thật ngại quá, ta không kịp giúp đỡ.”

“Người không đi ra đã là giúp ta rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

“Người xem thường thực lực của ta?” Thiên Đại Đông Nhi giống như con mèo bị dẫm phải đuôi, lập tức quay đầu nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng: “Trên mảnh đại lục này, thực lực chính là thứ quyết định tất cả, lời ta vừa nói cũng không có sai.”

Chương 682: Bị vây trong lao tù (2)

Gương mặt của Thiên Đại Đông Nhi có chút đỏ lên, thở dài nói: “Ta vẫn luôn một mực cố gắng, tất cả chỉ vì hy vọng một ngày nào đó, người có thể nhìn ta với cặp mắt khác.”

“Cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt dường như không nghe được rõ ràng nên phải ngẩng đầu lên hỏi lại, dù sao miệng vết thương hiện tại rất đau, điều đó đã ảnh hưởng một ít đến thần trí của nàng.

“Không có gì.” Thiên Đại Đông Nhi làm như không có việc gì lắc lắc đầu, sau đó như nghĩ tới cái gì, liền hỏi: “Người có quen biết với Vương của Tu La thành?”

Hoàng Bắc Nguyệt không có phủ nhận, chỉ mỉm cười gật đầu.

Thiên Đại Đông Nhi cúi đầu suy nghĩ, nói: “Chẳng lẽ hiện tại Tu La vương không có ở trong Tu La thành mà đang ở bên ngoài?”

Nha đầu này thật thông minh, nếu để cho nàng đoán tiếp không chừng nàng sẽ đoán ra được mọi thứ, cho nên Hoàng Bắc Nguyệt liền đứng lên nói: “Mau rời khỏi nơi này đi, động tĩnh vừa rồi có lẽ sẽ đưa người của Tu La thành tới đây đấy.”

Thiên Đại Đông Nhi ngẫm lại thấy cũng đúng, dù gì bây giờ cũng không phải là thời điểm thích hợp để đoán già đoán non. Nàng vừa định cất bước lại thấy Hoàng Bắc Nguyệt khập khiễng mà đi, bởi vậy liền vươn tay ra nói: “Để ta đỡ người.”

Ở nơi này tốt nhất không nên gọi Triệu Hoán thú ra, nếu gây động tĩnh quá lớn sẽ dễ dàng bị người phát hiện, cho nên cứ đi bộ là tốt nhất.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không từ chối, vươn tay nắm lấy tay của Thiên Đại Đông Nhi, hai người chậm rãi từ trong vực sâu đi ra ngoài.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Trong Tu La thành...

Vị Ương kéo theo đuôi rắn thật dài, một đường đi về phía đại điện mà Huyền Xà Âm Hậu đang ở.

Bên ngoài đại điện có không ít thiếu nữ có đuôi dài hoặc những đặc điểm của loài thú đang quỳ, vừa nhìn thấy nàng, tất cả đều cúi đầu hành lễ.

“Vị Ương tôn thượng, xin người hãy đi vào khuyển nhủ Âm Hậu bệ hạ đi, bệ hạ lại đau lòng nữa rồi.” Một thiếu nữ nói.

Vị Ương phát phát tay, nói: “Các người đều lui xuống đi.”

“Vâng!” Nghe được lời của nàng, đám thiếu nữ mới dám cúi đầu, cung kính lui xuống.

Vị Ương chậm rãi đi vào, trong đại điện chỉ có ngọn đèn dầu mờ mờ, không gian bên trong gần như đều chìm vào bóng tối, chỉ có bên cạnh cái giường mà Âm Hậu đang nghỉ ngơi mới có một dãy nến nhỏ. Trong ánh nến u ám, nửa người trên thướt tha của Huyền Xà Âm Hậu như ẩn như hiện, còn chín cái đầu rắn quý dị khủng bố thì đã bại lộ dưới ánh nến, phát ra từng tiếng “tê tê” hung dữ.

Nghe được tiếng người vào, Huyền Xà Âm Hậu lập tức đứng lên, trong thanh âm mang theo vài phần vui vẻ hỏi: “Là Dực nhi của ta trở về sao?”

“Âm Hậu, là ta.” Vị Ương bình tĩnh lên tiếng.

Cảm giác thất vọng thật lớn xuất hiện khiến Huyền Xà Âm Hậu có chút tức giận: “Người tới làm cái gì? Không phải ta đã nói bất luận kẻ nào cũng không được tiến vào quấy rầy ta hay sao?”

Vị Ương đi tới bên mép giường quỳ xuống, lần theo ánh nến nhìn vào gương mặt xinh đẹp của Âm Hậu, nói: “Vừa rồi ta đã sai ma thú bảo vệ đi ra ngoài mang vương trở về, tuy lúc đầu nó không chịu, nhưng vừa nãy ta phái người sang đó giám sát thì thấy nó đã biến mất, chắc là đã đi ra ngoài tìm rồi.”

Huyền Xà Âm Hậu nghe xong cũng không có vui vẻ lên được bao nhiêu, gương mặt vẫn mang theo nét buồn bực như cũ, trong đó còn có vài phần lạnh lẽo, giống như không hề tin tưởng con ma thú bảo vệ kia.

“Nó đi ra ngoài thì có ích lợi gì? Dực sẽ không theo nó trở về đâu. Nếu lúc này Lệ Tà thức tỉnh, để hấn đi còn nắm chắc hơn.”

Vị Ương nói: “Ma thú Vương tộc phải đợi sau khi vương cử hành lễ đăng cơ thì mới có thể tỉnh lại, nếu Lệ Tà đại nhân tự mình đi ra ngoài, chỉ sợ sẽ gây ra một hồi đại nạn.”

“Con ma thú kia đi ra ngoài kia có năng lực như thế nào? Mà cho dù có đem được Dực trở về đi nữa, hấn cũng sẽ rời đi tiếp mà thôi.” Âm Hậu hết sức không vui nói.

Vị Ương nhìn nàng, âm thầm suy nghĩ, hàm răng trắng tinh hơi dùm

sức khiến đôi môi mềm mại hiện lên một loạt dấu răng nhọt nhọt.

Chương 683: Bị vây trong lao tù (3)

Vị Ương nhìn nàng, âm thầm suy nghĩ, hàm răng trắng tinh hơi dùng sức khiến đôi môi mềm mại hiện lên một loạt dấu răng nhọn nhọt. Nàng do dự thật lâu mới mở miệng nói: “Âm Hậu, chỉ cần vương trở về, sau này hấn muốn đi cũng đi không được.”

“Hừ” Âm Hậu khinh thường cười lạnh, một con rắn nhanh chóng ngẩng đầu để cho nàng dựa người vào: “Người nghĩ hấn là người nào? Hấn có dòng máu thuần khiết nhất của Tu La thành, ngay cả ta cũng phải kiêng kỵ hấn ba phần, ai có thể khống chế được hấn?”

Vị Ương nhẹ nhàng nói: “Âm Hậu, có một vị khách đã đến đây, có lẽ ngài sẽ muốn gặp hấn.”

Gương mặt diễm lệ của Huyền Xà Âm Hậu bỗng nhiên trở nên dữ tợn, âm độc nói: “Khách nhân? Người lại dám dẫn “khách” vào đây! Người chán sống rồi sao?”

Trong lúc nói chuyện, một con rắn bỗng nhiên từ phía sau Huyền Xà Âm Hậu trườn đến, hung hăng quấn lấy cơ thể của Vị Ương, sau đó hé miệng muốn cắn đứt đầu nàng!

“Âm Hậu tha mạng! Người nọ có nói hấn là bạn cũ của ngài!” Vị Ương sợ tới mức hô to, nhưng con rắn kia cắn bản không thềm để ý tới lời của nàng, nó vẫn như cũ há to cái mõm máu, giống như không đem đầu của nàng cắn đứt thì không được!

“A!!!” Vị Ương hoảng sợ hét ầm lên, trong mũi đều tràn ngập mùi

máu tanh tươi trong miệng cự xà. Trước mắt tối sầm, mắt thấy nàng sẽ bị cự xà cắn đứt cổ, thế nhưng con rắn dường như lại bị cái gì đột nhiên dọa sợ, “xoạt” một tiếng đã lui về phía sau Âm Hậu!

Vị Ương ngăn ra, ngay cả Huyền Xà Âm Hậu cũng ngây ngốc, nhưng dù sao nàng cũng là người cai trị cường đại của Tu La thành hiện nay, trong nháy mắt đã kịp phản ứng lại. Chuyện vừa mới xảy ra chắc chắn là do có người xung quanh quấy phá!

“Lăn ra đây cho ta!” Huyền Xà Âm Hậu tức giận hô to một tiếng, đồng thời cũng âm thầm siết chặt nắm tay.

Có thể vô thanh vô tức xuất hiện, hơn nữa không ra chiêu nào mà cũng có thể dọa cự xà thành như vậy, lai lịch người này tuyệt đối không nhỏ! Thực lực của hắn phải cao hơn nàng mấy lần mới có thể tạo thành tình huống như vậy.

Cao thủ có thực lực còn mạnh hơn mấy lần so với nàng, trên Tọa Nhĩ Tháp đại lục còn có người như vậy sao?

Lời của nàng vừa nói ra, vài tiếng bước chân liền vang lên từ cửa đại điện, trong ánh nến mờ ảo chỉ có thể loáng thoáng thấy được một bóng người cao lớn đang chậm rãi đi vào, hơi thở trên người người đó trong trẻo nhưng lạnh lùng, chỉ là một cái bóng nhưng vẫn khiến người ta có cảm giác cao cao tại thượng, khí thế nghiêm nghị không thể xâm phạm!

Huyền Xà Âm Hậu hoảng sợ, theo bản năng hơi lui về phía sau. Vị Ương vừa rồi đã bị rắn của nàng dọa sợ tới mức xụi lơ trên mặt đất, nhưng lúc này thấy người kia đi tới, nàng lập tức giãy dựa ngồi dậy nhìn người nọ, nói: “Đại... đại nhân!”

Huyền Xà Âm Hậu nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia tức giận:

“Tiện nhân! Người dám phản bội ta!?”

“Ta không có...” Vị Ương hô to, nàng làm sao dám phản bội Âm Hậu? Chỉ là người này...

“Là ta!” Người nọ bỗng nhiên mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhẹ nhàng giống như dòng sông do băng tuyết tan thành, vừa lạnh lẽo, lại vừa mang theo một loại cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời.

Huyền Xà Âm Hậu nhíu mi, rốt cục là thần thánh phương nào? Nàng nhất định phải nhìn cho rõ mới được!

Nàng lạnh lùng hừ một tiếng, ống tay áo khẽ vung lên, nhất thời, toàn bộ đèn dầu trong đại điện đều được thắp sáng!

Đại điện rộng lớn đều được làm bằng đá tảng màu đen, thoải mái khoáng đạt. Ngay khi những ngọn đèn được thắp lên, Huyền Xà Âm Hậu cũng ngẩng đầu nhìn chăm chăm về phía trước, sau đó trở nên ngây dại.

Người tới áo đen tóc đen, khuôn mặt tuấn mỹ vô cùng, vừa tôn quý lại vừa lãnh đạm xa cách, tựa như những ngọn núi thấp thoáng phía xa thường thấy trong bức tranh, rõ ràng vừa vươn tay là có thể chạm tới, thế nhưng lại có cảm giác xa xôi mờ ảo như vậy.

Dưới hàng lông mi đen nhánh là một đôi mắt nhỏ dài, tỏa ra ánh sáng lạnh lùng, dường như ánh sáng lấp lánh chói mắt của những ngọn đèn dầu cũng không thể thâm nhập vào bên trong.

Ân: Nào nào mọi người đoán nhân vật thần bí này là ai nào hô hô! đoán đúng sẽ có thưởng nha. đáp án chỉ tính đến lúc đăng chương tiếp thôi nhé hahaa!!!

Chương 684: Bị vây trong lao tù (4)

Mái tóc đen dài rối tung ở sau người giống như đã hoà làm một với bộ hắc bào, hơi thở của hắn tôn quý tựa như một vị thần tiên hạ trần, khiến cho người ta ngay cả một chút dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hắn cũng không có.

Vị Ương lập tức quỳ xuống, cái trán cúi sát xuống mặt đất, căn bản không dám ngẩng đầu lên.

Huyền Xà Âm Hậu hoàn toàn ngây người, từng cái đầu rấn dưới thân lần lượt nhô lên, điên cuồng giương nanh múa vuốt sau lưng nàng. Dường như có thể cảm giác được luồng uy áp mạnh mẽ trên cơ thể người đó, bọn nó không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ, chỉ có thể phát ra từng tiếng “tê tê” vô cùng khủng bố.

Lông mày hắn gắt gao nhú lại, ánh mắt lướt qua trên người của Huyền Xà Âm Hậu. Dung mạo của nàng vẫn xinh đẹp như trước, chỉ tiếc phần thân dưới đã biến thành thân rắn.

“Giáng Tuyết.” Hắn nhẹ nhàng mở miệng, gọi ra một cái tên xinh đẹp, trong thanh âm mang theo một tia thương tiếc cùng ấm áp.

Nghe hắn gọi cái tên này, Huyền Xà Âm Hậu bỗng nhiên hoảng sợ hét to một tiếng, nàng không có tiến lên phía trước mà lại điên cuồng lùi về phía sau, giống như muốn tìm nơi nào đó để né tránh!

Chiếc áo ngủ bằng gấm và chiếc khăn trải trên giường đều bị nàng túm lấy, ra sức quấn kín người mình, chỉ có mấy cái đầu rấn vẫn từ

trong chần ngảng đầu lên, như hổ rình mồi nhìn chăm chăm người kia!

[như hổ rình mồi: nhìn chăm chăm, hung dữ]

Trong cơn khủng hoảng tột độ, Huyền Xà Âm Hậu đột nhiên rút một thanh trường kiếm ở sau lưng ra, hung hăng chém xuống cái đầu rắn ở gần nàng nhất, hoàn toàn không chút lưu tình!

Những con rắn này là một bộ phận trên thân thể của nàng, máu thịt tương liên, nàng chém bọn nó cũng giống như tự chém đứt một chân của chính mình, bởi vậy khi đầu rắn vừa đứt ra, nàng cũng đau đến mức kêu lên thảm thiết, thân rắn bị thương bên này cũng điên cuồng giãy dụa.

Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ cả khuôn mặt xinh đẹp của nàng, trong cơn đau đớn, mắt của nàng đã trở nên ươn ướt, thế nhưng nàng vẫn kiên quyết giơ kiếm lên, nhắm về một con rắn khác mà chém!

Thấy hành động của nàng, thân ảnh người nọ nhoáng lên một cái đã biến mất, sau đó lập tức xuất hiện ở bên cạnh Huyền Xà Âm Hậu, đưa tay giữ chặt lấy tay của nàng!

Thấy hấn tới gần, Huyền Xà Âm Hậu lại càng thêm sợ hãi, nàng điên cuồng lùi về phía sau, tám cái đầu rắn còn lại kia cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa. Bọn chúng vội vã bò về phía giường, cố gắng tránh xa người kia, mà hành động này của bọn nó lại khiến cả người nàng đổ rạp xuống giường.

“Giáng Tuyết!” Thấy nàng còn muốn đứng lên tiếp tục chạy trốn, người nọ liền lạnh lùng mở miệng: “Ta đều thấy cả rồi, ngươi không cần phải trốn nữa.”

Thân thể mềm mại của Huyền Xà Âm Hậu mạnh mẽ run lên, nàng xoay người sang hướng khác, chỉ để lại cho hắt một bóng lưng run rẩy, gương mặt chôn sâu bên trong hai bàn tay, thấp giọng khóc nức nở: “Người đừng nhìn ta, đừng nhìn ta.”

Vị Ương bị chuyện vừa rồi dọa cho sợ tới mức nói không nên lời, mà tình huống lúc này lại làm nàng cảm thấy hoang đường hơn, quả thực là không thể tượng tượng nổi!

Âm Hậu khóc sao?

Nàng không dám nói lời nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn người kia chậm rãi đi qua, sau đó vươn tay ôm lấy cơ thể Huyền Xà Âm Hậu từ phía sau, hoàn toàn không để ý tới tám cái đầu rắn ghê tởm kia.

“Cho dù người có biến thành bộ dạng gì đi nữa, người vẫn mãi mãi là Giáng Tuyết của ta, vĩnh viễn không thay đổi.” Thanh âm trầm thấp chậm rãi vang lên, từ tốn rơi vào trong tai của nàng.

Âm Hậu cảm thấy căng thẳng, sau đó đột nhiên xoay người nhào vào trong lòng ngực người kia khóc lớn: “Quân Ly ca ca!”

Chương 685: Bị vây trong lao tù (5)

Trong tiếng khóc kia chứa đựng bao nhiêu nỗi khổ tâm chua xót, lo lắng không yên, nghe được chỉ thấy trong lòng rung động.

“Vì sao bây giờ huynh mới đến? Huynh đã đồng ý sẽ mang ta đi khỏi nơi này mà!”

“Thật xin lỗi.” Hối tiếc cùng ân hận hoá thành một tiếng thở dài.

Trong mắt đen hiện lên một tia đau khổ nồng đậm. “Ta đã tới chậm.”

Không nghĩ tới nhoáng lên một cái đã hơn mười năm, thời gian thật sự trôi rất nhanh.

Âm Hậu từ trong lồng ngực hấn ngẩng đầu lên, tỉ mỉ nhìn mặt hắn: “Huynh không hề thay đổi chút nào, vẫn là bộ dáng như trước kia.”

“Muội cũng không có thay đổi.” Linh Tôn nghiêm túc nói.

“Ta—” vẻ mặt Âm Hậu buồn bã, một tay ra sức kéo váy của chính mình, còn một tay đen tám cái đầu rắn dữ tợn kia ngăn cản: “Ta đã thay đổi rất rất nhiều.”

Linh Tôn thương tiếc sờ một chút mái tóc dài của nàng, thấp giọng nói: “Ta sẽ làm cho muội trở lại như cũ, rất nhanh thôi.”

Trong mắt Huyền Xà Âm Hậu hiện lên nồng đậm sợ hãi cùng vui mừng, nếu là lời của người khác nàng sẽ vô cùng hoài nghi, nhưng

do Quân Ly ca ca nói ra, cho tới bây giờ nàng luôn luôn tin tưởng tuyệt đối!

Cho dù nhiều năm như vậy hấn chưa tới, nàng cũng vẫn tin tưởng hấn nhất định sẽ đến!

Quả nhiên, hiện tại không phải hấn đã đến đây rồi sao?

“Thật vậy không? Quân Ly ca ca, ta có thể quay trở lại hình dáng trước kia sao?” Âm Hậu lúc này, có một chút giống như một thiếu nữ ngây thơ, ở trước mặt huynh trưởng có thể mặc sức làm nũng.

Linh Tôn gật gật đầu, khóe miệng có chút ý cười: “Ta đã bao giờ lừa gạt muội sao? Chỉ cần ta nhớ đến nàng.”

“Nàng? Là ai?” Âm Hậu có chút nghi ngờ hỏi.

Linh Tôn hơi nheo mắt lại, trong con ngươi tối đen, có một tia màu đỏ nhanh chóng lướt qua, không ai chú ý tới.

“Hoàng Bắc Nguyệt.”

“Hoàng Bắc Nguyệt!” Huyền Xà Âm Hậu bỗng nhiên cao giọng nói.

Linh Tôn nhìn về phía nàng hỏi: “Muội đã gặp qua nàng ta sao?”

Âm Hậu gật gật đầu, trên mặt mang theo hận ý nồng đậm, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Là đứa nhỏ của hấn cùng tiện nhân kia!”

“Nàng ta quả nhiên đã tới Tu La thành.” Cũng không ngoài dự đoán của Linh Tôn, năm năm ở chung, tính cách của Hoàng Bắc Nguyệt hấn còn có thể không biết sao?

Tu La thành là một nơi thần bí, chỉ cần có cơ hội, nàng chắc chắn sẽ xông vào một lần, tính cách của nàng luôn mạnh mẽ cương quyết như vậy, rất giống hăn năm đó.

Nói đến Hoàng Bắc Nguyệt, Huyền Xà Âm Hậu liền không nhịn được lửa hận trong lòng, tức giận đến cả người phát run: “Hừ! Tiểu yêu tinh này cùng với mẫu thân của nó giống nhau! Loại phụ nữ lẳng lơ chuyên đi câu dẫn nam nhân! Dục nhi của ta, lại đi cùng nàng ta.”

“Phong Liên Dục?” Linh Tôn dường như có chút ngoài ý muốn, nhiều năm qua, chứng kiến Hoàng Bắc Nguyệt từ một tiểu cô nương mười hai tuổi trở thành một thiếu nữ, còn chưa bao giờ thấy nàng có tình cảm đặc biệt với một nam nhân nào.

Vẫn luôn nghĩ nàng là một người máu lạnh vô tình, năm năm ở trong Phù Quang rừng rậm, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, chuyện Phong Liên Dục xảy ra như thế nào?

“Nàng cùng Dục nhi hẹn ước cả đời ở Tu La thành, ta tuyệt đối không cho phép bọn họ sống cùng một chỗ! Quân ly ca ca, huynh nhất định phải giúp ta! Ta không muốn đứa nhỏ của ta và nữ nhi của tiện nhân kia ở gần nhau!” Âm Hậu vẻ mặt khẩn cầu nhìn Linh Tôn.

Nghe được việc Hoàng Bắc Nguyệt và Phong Liên Dục định ở lại Tu La thành suốt đời, trong mắt loé lên một tia lãnh ý, trong lòng không hiểu vì sao có chút phức tạp hiện lên.

“Đương nhiên.” Linh Tôn lạnh lùng mở miệng, màu đỏ sậm trong đáy mắt như ẩn như hiện.

Huyền Xà Âm Hậu lúc này mới chú ý màu sắc kì lạ trong mắt hăn, không khỏi tò mò hỏi: “Quân ly ca ca, mắt của huynh —“

Chương 686: Bị vây trong lao tù (6)

Linh Tôn bỗng nhiên nheo lại ánh mắt, khí trên người phát ra lạnh như băng, Âm Hậu hoảng hốt, có chút sợ sệt nhìn hắn: “Quân ly ca ca?”

“Không cần hỏi nhiều.” Linh Tôn nhắm mắt một chút, lại mở ra, con ngươi liền khô phục về màu đen sâu thẳm, màu đỏ quý dị đã biến mất không thấy, giống như là ảo giác.

Huyền Xà Âm Hậu lắc đầu, cảm giác có cái gì đó không đúng, lo lắng nhìn hắn, nhưng cũng không dám nhiều lời nói thêm cái gì.

“Đem Hoàng Bắc Nguyệt đến gặp ta.” Linh Tôn thấp giọng nói.

Huyền Xà Âm Hậu ngần ra, có chút khó xử nói: “Dạ nhi nói, nếu ta làm tổn thương đến Hoàng Bắc Nguyệt, hắn sẽ ——”

“Có ta ở đây, mọi sợ cái gì?” Linh Tôn thản nhiên nói.

Huyền Xà Âm Hậu khó hiểu, nhìn về phía Vị Ương, nàng vừa rồi nói cái gì, chỉ cần Ô Sát có thể mang Phong Liên Dạ trở về, hắn sẽ không thể dờn đi?

“Âm Hậu, xin hãy tin tưởng Quân Ly đại nhân đi.” Vị Ương xoay người, cung kính nói.

Trong lòng nàng đối với hắn đương nhiên vạn phần tin tưởng, nhìn thoáng qua vẻ mặt lạnh lẽo của Linh Tôn, Âm Hậu liền mở miệng nói:

“Vị Ương, ngươi mang theo vài người ra ngoài, đem Hoàng Bắc Nguyệt mang đến Tu La thành, làm nàng ta bị thương cũng không sao, chỉ cần giữ lại cái mạng là được.”

“Vâng!” Vị Ương gật gật đầu, chuẩn bị đi xuống.

“Chờ một chút.” Linh Tôn bỗng nhiên lên tiếng, gọi nàng lại, Vị Ương vội vàng cung kính cúi đầu, chờ hấn phân phó.

Đợi hồi lâu, Linh tôn mới thản nhiên nói một câu: “Nàng ngay tại Tu La thành.”

Vị Ương và Âm Hậu cùng nhau lấp bắp kinh hãi, Âm Hậu hung hăng nói: “Hay cho một Hoàng Bắc Nguyệt! Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào! Vậy cũng đừng trách ta!”

Liếc Vị Ương một cái, Vị Ương liền hiểu ý, đó là Âm Hậu muốn nàng nặng tay!

Gật gật đầu rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt bắt cóc vương của bọn họ, nàng vẫn còn một bụng tức giận! Lần này sẽ đối với nàng ta không khách khí!

Sau khi Vị Ương ra ngoài, Huyền Xà Âm Hậu mới ngồi ở bên cạnh Linh Tôn, nhẹ giọng nói: “Quân ly ca ca, huynh không hài lòng với mệnh lệnh ta vừa ban ra, huynh cũng không nhẫn tâm tổn thương Hoàng Bắc Nguyệt sao?”

“Nói bậy.” Linh Tôn cao giọng nói, vẻ mặt bất động như núi, giống như chuyện gì cũng sẽ không làm hấn lay động.

Huyền Xà Âm Hậu dựa sát vào bên người hấn, một thân rắn bị chém

kéo thật dài trên mặt đất, máu tươi chảy một dòng, rất đau, mà nàng lại không rảnh để chú ý tới.

“Quân ly ca ca, huynh chưa bao giờ động tình, lại càng không biết gì là động lòng, nhưng vừa rồi ta cảm thấy, huynh dường như....”

“Mau chữa thương đi.” Linh Tôn bỗng nhiên đứng lên, không muốn tiếp tục cùng nàng nói chuyện, mặt lạnh lùng đi ra ngoài, “Ta phải nghỉ ngơi, đừng cho người đến quấy rầy ta.”

Huyền Xà Âm Hậu nhu thuận gật đầu, nói: “Ta đã biết.”

Nhìn thấy bóng dáng của hấn biến mất, nàng mới hiện ra một tia chua xót, khẽ nói “Rõ ràng đã động lòng, lại không chịu thừa nhận.”

Nhưng mà đối tượng lại là Hoàng Bắc Nguyệt, cho dù hấn thật sự có tình cảm, nàng cũng khiến cho tiểu yêu nữ kia chết thảm!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Theo một đường lần trước cùng với Phong Liên Dực chạy trốn, rất nhanh liền tìm được hang đá kia, gần như không có vật cản nào đi vào.

Thiên Đại Đông Nhi giúp đỡ Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống ở một góc trong hang, đốt một cây đuốc, ánh lửa chiếu rõ mặt Hoàng Bắc Nguyệt, có vài phần tái nhợt.

“Ngươi có sao không.” Thiên Đại Đông Nhi hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, không muốn thời gian bị chậm trễ, liền triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu và Tiểu Hồ, mở ra băng thuẫn mà ngày trước nàng vì bảo vệ người kia mà lưu lại.

Chương 687: Bị vây trong lao tù (7)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

Cơn gió lạnh lẽo không biết từ nơi nào thổi đến, thời điểm bộ xương trắng của người kia hiện ra, Thiên Đại Đông Nhi liền giật mình hô nhỏ một tiếng.

Bên trong đã không còn cơ quan ám khí gì nữa, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt liền khập khiễng đi qua ngòi xuống ngay trước mặt bộ xương kia, cùng hấn mặt đối mặt.

Thấy chủ nhân ngày trước, Vạn Thú Vô Cương bắt đầu xao động không ngừng, một tia khói đen theo bàn tay nàng chậm rãi lan đến trên người bộ xương khô.

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, thời điểm hắc khí tràn ngập ra ngoài, nàng liền cảm nhận được Phù nguyên trong thân thể cũng chậm rãi chuyển động.

Nguyên khí của năm loại thuộc tính hài hoà trộn lẫn cùng một chỗ, mà lúc này, một tia nguyên khí màu đen cũng tiến vào bên trong Phù nguyên, chậm rãi lưu chuyển trong đó. Phù nguyên này chính là thứ chống đỡ Phù chú thuật trong cơ thể nàng, bởi vì lúc này sử dụng Phù nguyên quá sức để phong ấn Hoả Diễm Ma Thú cho nên nguyên khí trong Phù nguyên của nàng lúc này vô cùng yếu ớt.

Cũng vì nguyên do đó, nguyên khí màu đen lúc này đã đảo khách thành chủ, chỉ một tia mà đã có lực lượng phá hoại vô cùng mạnh mẽ, nó vừa xoay tròn vài vòng là đã có thể bao phủ gần hết phần nguyên khí không màu bên trong Phù nguyên.

Mi tâm của Hoàng Bắc Nguyệt nhú chặt, không đúng! Phù chú thuật cần năng lượng của năm loại thuộc tính chống đỡ, không có khả năng để cho nguyên khí màu đen độc bá một phương như vậy được!

Bình thường phải là năm loại nguyên khí dung hợp một chỗ, hắc khí đi vào cũng chỉ chậm rãi lưu động bên trong, hoàn toàn không giống với tình huống bây giờ.

Ngay thời điểm nàng suy nghĩ như vậy, một góc của mảnh Phù nguyên vốn đang xoay tròn bỗng nhiên vỡ ra, thoát nhìn yếu ớt như một vòng tròn làm bằng đất!

Phần bị vỡ kia nhanh chóng biến thành một lối ra nhỏ, nguyên khí các loại thuộc tính trong Phù nguyên liền theo lỗ hổng nho nhỏ kia chậm rãi chảy ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt mạnh mẽ phun ra một ngụm máu, nhanh chóng cắt đứt liên hệ với Vạn Thú Vô Cương.

“Sao lại thành ra như vậy?” Thiên Đại Đông Nhi vội bước lại gần đỡ lấy lưng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lau đi vết máu trên khóe miệng, kiên quyết đem Vạn Thú Vô Cương từ trên cổ tháo xuống ném vào trong nấp giới.

Nấp giới là một không gian khác, không có liên hệ gì đến nơi này, cho nên sau khi nàng ném Vạn Thú Vô Cương vào đó, tuy rằng nó cũng rung động vài cái nhưng lại không thể liên lạc gì với người kia

nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, hít một hơi thật sâu, lẩm bẩm nói: “Quả nhiên có quan hệ với người ở trong này, chẳng lẽ là trận pháp? Hay là cấm chế?”

Thiên Đại Đông Nhi nghe Hoàng Bắc Nguyệt nhỏ giọng nói chuyện, tuy không hiểu mấy, nhưng sau khi nhìn bộ xương khô có mái tóc màu đỏ rực kia, nàng vẫn có chút suy nghĩ sâu xa.

“Người muốn tiến vào là để nhìn cái này sao? Người kia là ai?” Nàng mở miệng hỏi.

“Cha ta.” Hoàng Bắc Nguyệt nói, nàng không cần phải che giấu điều gì trước mặt Đông Lăng cả.

Thiên Đại Đông Nhi ngẩn ra, nói: “Không phải Hoàng Thượng...”

Nàng lập tức hiểu ra, người này có mái tóc đỏ giống Hoàng Bắc Nguyệt, giữa hai người bọn họ chắc chắn có quan hệ gì đó.

Hoàng Bắc Nguyệt vịn lấy tay của Thiên Đại Đông Nhi đứng dậy, nhìn thoáng qua bộ xương khô kia, thấp giọng nói: “Nếu người còn sống, có lẽ người có thể cho ta một cái đáp án, nhưng bây giờ người cũng...”

Nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt có chút tiếc hận lắc đầu, mục đích của nàng đã đạt được, câu trả lời cho những chuyện còn lại, nàng phải tự mình đi tìm hiểu thôi.

“Chúng ta đi ra ngoài đi.”

Nơi này lộ ra một cỗ hơi thở quý dị, từ lúc đi vào Thiên Đại Đông Nhi

đã luôn có cảm giác lo lắng không yên, nghe thấy nàng nói như vậy, Thiên Đại Đông Nhi không nói hai lời liền giúp nàng xoay người.

Chương 688: Bị vây trong lao tù (8)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

“Còn muốn chạy sao?” Một thanh âm đột nhiên từ cửa động truyền đến, cuồng phong men theo cửa đá gào thét ủa vào.

Cơ thể Hoàng Bắc Nguyệt thoáng cứng đờ, nàng lập tức buông cánh tay đang đỡ lấy mình của Thiên Đại Đông Nhi ra, chậm rãi xoay người lại.

Chỉ thấy một nữ nhân nửa thân dưới là rắn đang lắc lư tiến tới, nếu chỉ nhìn nửa thân trên của nàng, mọi người ắt hẳn sẽ cảm thấy nữ nhân này là một mỹ nữ xinh đẹp động lòng người, tuy vẻ mặt có hơi lãnh đạm, thế nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng gì tới phong thái diễm lệ lạnh lùng của nàng.

Chẳng qua, cho dù nàng có đẹp đến mấy thì cái đuôi rắn quý dị kia cũng đã phá hỏng tất cả, biến nàng thành một con quái vật đáng sợ.

Hai người đi theo phía sau nàng vừa nhìn đã biết là loại người không dễ trêu vào, thời điểm nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt hai người đó đều mang theo vẻ hung ác.

Thiên Đại Đông Nhi thấp giọng hỏi: “Nàng ta là ai?”

Tuy chưa gặp qua Vị Ương nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã từng

nghe Phong Liên Dực nói qua, Vị Ương tôn thượng của Tu La thành chính là một nữ tử quái dị nửa người nửa rắn, vì đồng bệnh tương liên với Âm Hậu cho nên rất được bà ta coi trọng.

Đồng bệnh tương liên: cùng chung cảnh ngộ.

“Chắc hẳn vị này chính là Vị Ương tôn thượng của Tu La thành nhỉ?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mở miệng, tuy đôi môi có chút tái nhợt nhưng trên mặt vẫn mang vẻ bình tĩnh như cũ.

Tu La thành rất thần bí, người bên ngoài cũng không mấy rõ ràng về các cao thủ bên trong, cho nên nàng không thể đoán được thực lực của người tên là Vị Ương này, chẳng qua nếu nàng đã được gọi là “tôn thượng”, vậy có thể liên tưởng đến hai người Hồng Liên và Mặc Liên.

Nếu địa vị của Vị Ương ở Tu La thành ngang bằng với địa vị của Hồng Liên và Mặc Liên ở Quang Diệu điện, như vậy thực lực của nàng chắc chắn sẽ không kém!

Trên gương mặt lạnh lùng của Vị Ương lộ ra ý cười hung ác, nhờ vào ánh sáng mờ ảo của cây đuốc, ả tỉ mỉ nhìn rõ mặt mày của Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó khinh thường hừ lạnh nói: “Hừ, bộ dáng quả thật có vài phần xinh đẹp, nhưng chỉ có nhiều đó mà lại dám mơ tưởng sẽ được vương đối xử khác biệt sao? Quả là thứ to gan, đáng chết!”

Nghe thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của Vị Ương, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ lạnh nhạt nhếch môi, căn bản không thèm để nàng vào mắt.

Phần ngạo mạn này khiến cho Vị Ương vốn muốn dồn nàng vào chỗ chết lại càng thêm tức giận, ả cuộn đuôi rắn lại, đem thân thể nâng

cao, từ trên nhìn xuống Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó lấy một thanh trường kiếm ra chỉ về phía nàng: “Để ta xem xem thực lực của ngươi có xứng đôi với vương hay không.”

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhúc nhích, hạ giọng nói với Thiên Đại Đông Nhi đứng bên cạnh: “Ngươi đi trước đi.”

Mặt Thiên Đại Đông Nhi lập tức đỏ lên, nói: “Ngươi xem ta là cái gì? Nếu đã cùng nhau đi vào, vậy sao ta có thể chạy trốn, để cho một mình ngươi trở thành anh hùng được?”

Nàng trở thành anh hùng? Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra một nụ cười có chút chua xót: “Ý của ta là muốn ngươi ra ngoài tìm cứu binh.”

Thiên Đại Đông Nhi lấp bắp kinh hãi, nàng hiểu rất rõ phong cách làm người của Hoàng Bắc Nguyệt: cực độ kiêu ngạo, lòng tự trọng vô cùng cao, thực lực càng không cần phải nói tới, ít nhất thì nàng ta vô cùng tin tưởng vào thực lực của bản thân, nếu không sẽ không hết lần này tới lần khác tự dẫn thân vào nơi nguy hiểm như thế này!

Con người nàng là như vậy, luôn tin tưởng chính mình, chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ dựa dẫm vào kẻ khác!

Vậy mà bây giờ Hoàng Bắc Nguyệt lại bảo Thiên Đại Đông Nhi ra ngoài tìm cứu binh, rốt cuộc tình huống của nàng ra sao mà lại có thể đưa ra quyết định như vậy?

Thiên Đại Đông Nhi nhớ tới lúc nãy nàng đã phun ra một ngụm máu khi ngồi trước bộ xương khô, sẽ không nghiêm trọng như vậy chứ...

Lúc đối đầu với Hoả Diễm Ma Thú, rõ ràng nàng rất dũng mãnh hung hãn, loại thực lực siêu phàm thoát tục đó, lòng tin mạnh mẽ đó, hiện tại sao lại biến mất hết rồi?

Chương 689: Bị vây trong lao tù (9)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

“Hay là người đi ra ngoài đi, ta thấy người tên là Vị Ương này đang hận không thể lột da rút xương người đó.” Thiên Đại Đông Nhi nhỏ giọng nói.

“Yên tâm, ả sẽ không giết ta đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt rất tự tin nói, nàng luôn giỏi nắm bắt lòng người và nhận định thế cục, nếu xung quanh Vị Ương tràn ngập sát khí, nàng sẽ không đưa ra cái hạ sách này.

Thiên Đại Đông Nhi rất muốn hỏi lý do, nhưng bên kia lại không cho nàng thời gian, chỉ nghe Vị Ương hét lớn một tiếng, sau đó đột nhiên lao về phía bọn họ.

Hoàng Bắc Nguyệt từng bước lui về phía sau, vừa che chở cho Thiên Đại Đông Nhi vừa thấp giọng nói: “Đi mau!”

Tình huống nguy cấp, quả thật không có thời gian để nói lời vô nghĩa, hơn nữa Thiên Đại Đông Nhi cũng biết suy nghĩ của Hoàng Bắc Nguyệt không sai, bởi vậy liền xoay người chạy nhanh về phía sau.

“Một người cũng không được đi!” Nương theo thanh âm uy nghiêm đó, một người có làn da ngăm đen nhanh nhẹn lao ra, hai tay cầm

một cái chiêng vàng hướng về phương hướng chạy trốn của Thiên Đại Đông Nhi vỡ một cái, nhất thời, sóng âm hỗn loạn lập tức đánh về phía nàng!

“Độn thổ!” Thiên Đại Đông Nhi vừa chạy vừa triệu hoán ra Cự Tô Giáp Long. Triệu Hoán Thú thuộc tính thổ nổi danh về phòng ngự, vừa xuất hiện, nó lập tức tạo ra một cái tường đất dày phía sau bọn họ!

Sóng âm lao tới, trực tiếp đập thẳng vào tường đất, một tiếng nổ thật lớn vang lên, tường đất trong nháy mắt đã bị nổ tung, mà sóng âm chỉ bị suy yếu một chút, vẫn mang theo uy thế khủng bố đánh lên người của Cự Tô Giáp Long!

“Ngao!!!”

Cự Tô Giáp Long kêu thảm một tiếng, thân thể to lớn lập tức ngã chổng vó trên mặt đất, khiến cả hang đá đều bị chấn động lung lay!

Thiên Đại Đông Nhi run rẩy trong lòng, thật là lợi hại!

Còn chưa gọi ra Triệu Hoán Thú mà đã có uy lực mạnh như thế, thực lực của người này chắc chắn đã vượt qua Cửu Tinh, mà nàng lại chỉ mới dừng lại ở Thất Tinh, thực lực song phương cách biệt quá xa!

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Vị Ương bên kia cũng đã đánh hết một hiệp, Tuyết Ảnh Chiến Dao chặn đứng một kiếm của Vị Ương, sau đó vung lên, đem Vị Ương đẩy ra xa!

Nàng rõ ràng đã nhận ra tình huống không tốt của Thiên Đại Đông Nhi, bởi vậy liền dứt khoát bỏ qua Vị Ương, mũi chân nhún một cái, trong nháy mắt đã đến trước mặt người cầm chiêng vàng.

Người nọ vừa thấy nàng tới gần thì lập tức muốn gỡ chiêng vàng, tuy nhiên, tay hắn có nhanh đến mấy thì cũng không nhanh bằng chân của Hoàng Bắc Nguyệt!

Nàng hung hăng giơ chân đá vào mặt người nọ, sau đó lại đảo chân, tiếp tục đá thêm một cú từ dưới lên, khiến cho chiêng vàng trong tay hắn bay lên giữa không trung!

Ánh sáng trắng như tuyết chợt loé, chiêng vàng liền bị Tuyết Ảnh Chiến Dao cắt thành hai mảnh, cùng lúc đó, thân hình người kia cũng mạnh mẽ bay ngược về phía sau, đập mạnh lên vách tường, miệng phun máu tươi!

“Ta ghét nhất là nam nhân khua chiêng gõ trống!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, khí huyết trong ngực xao động không yên khiến cho sắc mặt của nàng có chút tái nhợt.

Thấy nàng giúp mình loại bỏ chướng ngại, Thiên Đại Đông Nhi liền thi triển toàn bộ sức lực, tranh thủ từ trong đường hầm chạy ra ngoài, hoàn toàn không quay đầu nhìn lại!

“Hừ, cũng lợi hại đấy, chỉ là...”

Tiếng nói của Vị Ương đột nhiên vang lên sau lưng nàng, khoảng cách rất gần. Cơ thể Hoàng Bắc Nguyệt thoáng cứng đờ, khi nhận thấy cảm giác lạnh lẽo từ phía sau truyền đến, nàng hơi nhíu mi, nhẹ giọng thì thầm: “Ngự Thổ Phù! Lún xuống!”

Vị Ương vẫn không biết chuyện gì đang xảy ra, ngay lúc kiếm của ả chỉ còn cách Hoàng Bắc Nguyệt chừng một tấc, mặt đất dưới chân bỗng nhiên biến mất, ả bất ngờ nên không kịp phòng thủ, kết quả là rơi thẳng xuống dưới!

Trong lúc ả còn đang ngây người, một lượng lớn đất đá liền từ phía trên rơi xuống, che mất ánh sáng bên trên! ả bị chôn sống rồi!

Chương 690: Bị vây trong lao tù (10)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

Khoé miệng Hoàng Bắc Nguyệt trào ra một tia máu, nàng có thể cảm nhận được, khe nứt trong Phù nguyên đang dần biến lớn, chẳng mấy chốc, nó sẽ biến thành một lỗ hổng to, hoàn toàn phá huỷ mảnh Phù nguyên mà nàng đã tốn bao nhiêu công sức mới ngưng tụ ra được!

Lúc này nàng không dám liên hệ với Vạn Thú Vô Cương, lại càng không thể dùng Phù chú thuật!

Nàng ngẩng đầu nhìn người duy nhất vẫn chưa động thủ. Tóc của người này rất dài, che mất mặt mũi, toàn thân được bao phủ trong một cái áo choàng màu xám tro, thoạt nhìn giống như một thi nhân đi dạo chơi, từ đầu đến giờ, hắn chưa hề làm ra bất kì một cử động nào.

Thấy Vị Ương bị nàng chôn sống, hắn mới ngẩng đầu, thông qua mái tóc đen nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không chút yếu thế mà giương mắt nhìn hắn, thời điểm đối đầu với kẻ địch tuyệt đối không được lộ ra vẻ sợ hãi, nếu không sẽ bị mất thế ngay.

“Không ngờ đến bây giờ mà ta vẫn còn có thể nhìn thấy người sử dụng Phù chú thuật, quả thật đã được mở rộng tầm mắt rồi.” Trong

bầu không khí im lặng, người nọ bỗng nhiên mở miệng nói chuyện, giọng hần khàn khàn giống như đang ngậm một đồng cát, khiến cho người nghe rất không thoải mái.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng khẽ động, ánh mắt nhìn về phía người nọ không khỏi có chút kinh ngạc, Chỉ nhìn nàng đánh một trận đã có thể biết nàng sử dụng Phù chú thuật, người này không những hiểu biết sâu rộng mà tuổi tác chắc hẳn cũng đã cao.

“Hơn mười năm trước không có cơ hội giao thủ cùng Chú Thuật Sư, hôm nay cuối cùng cũng gặp được.” Người này dường như đang rất vui mừng, hần vừa nói vừa ngẩng đầu lên, dùng tay vén tóc sang hai bên, làm lộ ra khuôn mặt già nua như vỏ cây.

giao thủ: đánh nhau

Hần lộ ra nụ cười quý dị, vươn tay ra: “Dùng Phù chú thuật của người đánh một trận với ta đi, có thể được giao chiến cùng Chú Thuật Sư, cả cuộc đời này của ta cũng không còn gì để hối tiếc nữa.”

“Tâm nguyện cả đời của người là có thể cùng Chú Thuật Sư giao đấu?” Khoé miệng Hoàng Bắc Nguyệt cong lên, lạnh lùng nhìn người nọ: “Nhưng đáng tiếc quá, trận đánh hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không sử dụng Phù chú thuật.”

“Hừ, người có thể thắng được ta mà không sử dụng Phù chú thuật sao?” Gương mặt tái nhợt của người kia trở nên vắn vẹo.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng một bàn tay lên, nói: “Băng! Tiểu Hổ!”

Hàn băng và liệt hỏa cùng lúc hiện ra trong hang đá, một bên là băng lãng tản ra hàn khí lạnh lẽo, một bên là lửa vàng hùng hực thiêu đốt!

Băng cùng lửa cuộn cuộn nổi lên, điên cuồng càn quét trong hang đá.

Người nọ lui vài bước, trong ánh mắt hiện lên một chút kinh ngạc:
“Băng linh và Thần thú!”

“Đúng vậy!” Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, tay cầm Tuyết Ảnh Chiến Dao, nhanh chóng điều khiển nó bay lên cao. Nàng nhân lúc đối thủ còn chưa ra tay mà đánh đòn phủ đầu, băng nhận sắc bén lập tức như cuồng phong lao xuống!

Trong khoảnh khắc băng nhận sắp đâm trúng, thân thể người kia đột nhiên biến thành Thiên Đại Đông Nhi!

Sắc mặt của Hoàng Bắc Nguyệt đại biến, chỉ tiếc băng nhận đã phát ra thì không thể thu hồi, nàng chỉ có thể hô to một tiếng: “Tiểu Hồ!”

Tiểu Hồ vốn đã chạy tới sau lưng người kia, chuẩn bị phối hợp với Hoàng Bắc Nguyệt công kích hắn, lúc này nghe tiếng hô của Hoàng Bắc Nguyệt, nó đột nhiên xông lên gầm một tiếng, ngọn lửa vàng rực trong nháy mắt đã xuất hiện, đem băng nhận thiêu huỷ!

Sau khi lửa tắt, Thiên Đại Đông Nhi vẫn đứng đó thờ dốc, nàng có chút mờ mịt nhìn xung quanh, dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng, lông mày nhăn lại, nói: “Sao ngươi lại ở đây? Không phải ta đã bảo ngươi đi trước sao?”

“Ta...” Thiên Đại Đông Nhi nhìn thoáng qua tình huống xung quanh, trong lòng sợ hãi nuốt nuốt một ngụm nước miếng.

Chương 691: Bị vây trong lao tù (11)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Tại sao ta lại ở chỗ này?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dạng của nàng, đã hiểu là cái người kỳ quái đó giờ trò ma quỷ, người kia có lẽ chính là cao thủ ảo thuật, có quan hệ cùng Tu La thành và Chức Mộng Thú.

Vẫy tay, để cho Thiên Đại Đông Nhi trở về, sau đó triệu hồi Chi Chi ra.

Chi Chi vừa xuất hiện, trong góc phòng truyền đến một tiếng “a” của người nọ, sau đó nàng chậm rãi đi tới, tỉ mỉ nhìn Chi Chi một hồi, nói: “Thì ra ngươi ở đây.”

“Ảo thuật với ảo thuật!” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng sờ sờ đầu của Chi Chi, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía người kia.

Phía sau người nọ truyền đến thanh âm tất tất tác tác, ánh lửa chiếu một cái, mới nhìn thấy mấy con Chức Mộng Thú lùì ở phía sau, người nọ quay đầu nhìn thoáng qua Chức Mộng Thú của hắn, rồi ngoảnh lại nói: “Để con Chức Mộng Thú trong tay ngươi lại, ta có thể thả ngươi đi.”

Nghe xong lời nói của hắn, Chi Chi khinh thường kêu “Chi” một tiếng,

tin tưởng Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không giao nó ra.

Nhưng mà khoe miệng Hoàng Bắc Nguyệt lại vênh một chút: “Nói chuyện giữ lời?”

“Đương nhiên, Mộc Thương ta tuy chỉ là một trong mười hai ma thần ở Tu La thành, nhưng còn quan trọng hơn so với Vị Ương, lời nói của ta, so với ả ta còn có trọng lượng hơn.”

“Như vậy tốt nhất, tuy nhiên người có rất nhiều Chức Mệnh Thú, ta chỉ có một con, ta không dám dễ dàng tin tưởng, nếu người muốn Chi Chi, thì tự mình lại đây lấy đi!” Hoàng Bắc Nguyệt thận trọng nói.

“Người tuổi còn trẻ mà tâm tư lại cẩn thận kín đáo như vậy, nếu như không chết ở Tu La thành, sau khi ra ngoài nhất định sẽ có thành tựu!” Mộc Thương gật đầu, hài lòng cười nói, sau đó từng bước đi về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Hắn đã dùng Chức Mệnh Thú để khiến Hoàng Bắc Nguyệt ở giữa ảo mộng, tuy rằng nữ oa tử này rất mạnh, nhưng cuối cùng tuổi còn quá nhỏ, sự hiểu biết của nàng đối với Chức Mệnh Thú cũng không nhiều, cho dù tính cách kiên định, có thể ngăn cản được ảo cảnh của Chức Mệnh Thú cấp thấp, nhưng hắn là một cao thủ ảo thuật tạo ra ảo cảnh như vậy, nhất định nàng không có thể chống cự!

Mắt thấy Mộc Thương đang từng bước đi tới, Chi Chi sợ tới mức đến hồn cũng bay mất, hai tay nhỏ bé kéo áo Hoàng Bắc Nguyệt, sợ đến mức kêu lên “chi nha chi nha”, trong đôi mắt to ngập tràn lệ.

Tiểu Hồ ngẩng đầu, có chút đồng cảm nhìn nó một cái, người này mỗi ngày đều ầm ĩ như thế, sớm một chút bị đưa đi cũng tốt.

Chỉ có Băng Linh Huyền Diệu bay cao cách mặt đất một chút, ánh

mắt màu xanh lục có chút khó hiểu nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Đi đến gần, Mộc Thương cuối cùng thấy rõ ràng Chi Chi đang trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt, cho dù tuổi hấn nhiều như vậy cũng đã trải qua nhiều tang thương như thế, nhưng khi nhìn thấy Chi Chi, đôi mắt già nua vẫn đục, cũng toát ra ánh sáng tham lam.

“Là của ta ...” Hấn có chút hưng phấn mà nói.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở rộng tươi cười, mũi chân nhẹ nhàng điểm trên mặt đất một chút, trong ánh mắt trong suốt bỗng nhiên xẹt qua một tia cười châm chọc.

Mộc Thương chăm chú nhìn chăm chăm vào Chi Chi, căn bản không thấy động tác gì của Hoàng Bắc Nguyệt, khi Chi Chi đang giương nanh múa vuốt, nhe răng trợn mắt uy hiếp, hấn định vươn hai tay, muốn đem Chi Chi ôm qua.

“Thật ngại quá, ta bỗng nhớ tới, ta đã từng đáp ứng cha mẹ của Chi Chi, phải chăm sóc nó thật tốt, cho nên không thể đem nó giao cho ngươi.” Hoàng Bắc Nguyệt bỗng vui vẻ nói, nhưng nụ cười trên mặt lại lãnh khốc đến kinh người!

Mộc Thương ngẩn ra, rốt cuộc cũng là lão nhân có nhiều kinh nghiệm trên chiến trường, cảm giác thấy không bình thường, trong mắt hung quang chợt lóe, vô cùng tự tin, Hoàng Bắc Nguyệt này đã ở trong ảo ảnh của hấn rồi, bất kể như thế nào cũng không thể trốn thoát được!

Chương 692: Bị vây trong lao tù (12)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Hừ! Hiện tại muốn chạy trốn thì đã chậm rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười ra tiếng: “Ai nói ta muốn trốn?”

Nói xong, dưới chân giẫm thật mạnh, thân mình mượn lực nhảy lên, nắm lấy móng vuốt của Băng Linh Huyền Diệu đang bay ở phía trên, phút chốc bay lên cao.

Chỉ là động tác vô cùng nhanh khiến cho người ta hoa mắt, căn bản không kịp ngăn cản, chờ tới lúc Mộc Thương phản ứng, chỗ Hoàng Bắc Nguyệt vừa đứng bỗng nhiên vang lên một tiếng la hét phẫn nộ, sau đó mảnh đất đó bị một đạo ánh sáng màu bạch ngân chẻ ra, Vị Ương đầu người thân rắn từ dưới mặt đất bay lên!

Vừa rồi nàng bị chôn ở dưới lòng đất, nghe thấy thanh âm của Hoàng Bắc Nguyệt, cho là nàng ta đứng ở phía trên này, cho nên không hề lưu tình chút nào, một kiếm cứ như vậy mà hung hăng chém xuống.

Vị Ương tôn thượng của Tu La thành, thực lực áp đảo mười hai Ma thần, Mộc Thương thuộc hệ ảo thuật sao có thể là đối thủ của nàng? Mặc dù phản ứng lùi ra rất nhanh, hơn nữa nhanh chóng thi triển ảo thuật, nhưng mà ảo thuật của hắn làm sao so được với kiếm khí của

Vị Ương?

“ A_____!” Hét thảm một tiếng, tay phải của Mộc Thương cứ thế bị một kiếm của Vị Ương chặt xuống.

Máu tươi lập tức bắn tung tóe.

Trên mặt Vị Ương dính vài giọt máu, lúc này mới nhận ra mình chém nhầm người, chỉ là ở một nơi như Tu La thành vốn không có thứ gọi là tình cảm, cho dù giết lầm đồng bạn, trong lòng nàng cũng sẽ không có chút cảm giác đau khổ gì.

Lạnh lùng nhìn thoáng qua Mộc Thương rồi ném một câu: “Vương chân vương tay!”

Mộc Thương đau tới mức sắc mặt trắng bệch, trên trán toàn là mồ hôi, oán hận nhìn thoáng qua Vị Ương, ngậm miệng không nói lời nào, bản thân lùi xuống xử lí vết thương.

Vị Ương xoay mình nhắc kiếm lên, thấy Băng Linh Huyền Diệu đã từ hang động bay đi, Tiểu Hồ cũng Thiên Đại Đông Nhi lên, cũng đã rời khỏi đây.

Chỉ trong nháy mắt đã đi đến một nơi rất xa.

Ánh mắt của Vị Ương nheo lại, lạnh lùng nói: “Âm Hậu từng dặn dò, miễn là mang về thì cho dù bị thương cũng không sao, như vậy ta cũng sẽ không khách khí!”

“Đừng khóc, không bỏ lại người đâu!” Trong tình cảnh chạy thoát thân, Hoàng Bắc Nguyệt còn phải an ủi Chi Chi đang đau lòng khóc không thôi, tiểu tử kia nắm lấy áo nàng, nhất định không chịu buông tay, sợ rằng nàng sẽ đem nó giao cho người khác.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa bất đắc dĩ vừa thương tiếc sờ sờ đầu của nó, nói: “Ta làm sao có thể bỏ ngươi chứ? Các ngươi là bằng hữu quan trọng nhất của ta...”

Những lời buồn nôn nàng không nói được, chỉ có thể vỗ vỗ đầu của Chi Chi, tiếp tục để nó khóc.

Nhưng mà chi là một Ngự Thổ phù nhỏ bé mà lại tạo thành thương tổn lớn tới như vậy sao? Phải làm gì để đối phó với Vị Ương kia đây?

Nàng cảm nhận được sát khí phía sau càng ngày càng áp sát, nhưng nàng nhiều lần vào sinh ra tử, lấy kinh nghiệm trong lúc nguy hiểm mà lớn lên, càng là nguy hiểm thì nàng càng có thể tỉnh táo.

Tại thời điểm này, trong suy nghĩ đã phân tích làm thế nào để ra khỏi Tu La thành mà có ít thương vong nhất.

“Yểm?” Ngay thời khắc nguy cấp này, nàng cũng chẳng quan tâm quan hệ của nàng với Yểm, bọn họ là cộng sinh, vào giờ phút sinh tử tồn vong, không thể chỉ mỗi mình nàng nghĩ biện pháp.

Một lát sau bên trong Hắc Thủy Cấm Lao mới có tiếng đáp lại, thanh âm uể oải nói: “Đừng hỏi ta, ta cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Ngươi có thể ra ngoài không?”

Yểm ha hả cười nói: “Hiện tại ngươi chỉ cần liên hệ với Vạn Thú Vô Cương, phù nguyên sẽ hoàn toàn bị nghiền nát, nhưng nếu không có Vạn Thú Vô Cương, ta không thể thoát ra được.”

Chương 693: Bị vây trong lao tù (13)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mím môi, trong hoàn cảnh ngay cả tính mạng của mình cũng bị uy hiếp mà cái tên sợ chết này cũng nói như vậy, xem ra thật sự nàng chỉ có thể dựa vào bản thân.

“Hoàng Bắc Nguyệt, việc Vị Ương xuất hiện, ngươi có cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ không?” Yểm phát hiện tâm tình của nàng có chút chán nản, liền đổi đề tài.

“Phải” Nàng là một người thông minh lanh lợi, làm sao có thể không phát hiện?

Lần này bọn họ tiến vào Tu La thành, chỉ có hai người, dọc theo đường đi cực kỳ cẩn thận, ngoại trừ trận chiến phong ấn ma thú thủ hộ thì hầu như không tạo nên động tĩnh lớn gì.

Trận chiến với ma thú thủ hộ ấy không có khả năng làm kinh động đến Âm Hậu, nếu có quấy rầy, bọn họ đã sớm đuổi theo, không thể chờ sau khi nàng phong ấn ma thú thủ hộ thì Vị Ương mới xuất hiện.

Hơn nữa, vừa rồi Vị Ương kia tới cũng không nói thì về ma thú thủ hộ, rõ ràng là nàng ta vì Hoàng Bắc Nguyệt mà đến.

Thật kỳ lạ, vì sao Vị Ương biết nàng ở chỗ nào?

“Ở bên cạnh hài cốt người kia, Vị Ương lại vừa vặn tới, ta thấy Âm Hậu không chỉ muốn bắt người lại đơn giản như vậy!”

Vào thời điểm này, Yểm không giống như ngày thường cùng nàng đùa giỡn mà thay đổi tính cách, phân tích đầu ra đấy.

“Ta cần biết rõ ràng!” Hoàng Bắc Nguyệt trầm ngâm một hồi, rồi quả quyết nói.

Yểm ngẩn ra, sau đó vội vàng nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, nếu đi thì sẽ không thể trở về được.”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch khóe miệng, có chút chua xót nói: “Không thì có thể làm gì bây giờ? Để ta không hiểu gì ra ngoài rồi đến khi phù nguyên vỡ vụn, ta lại thanh thân làm một phế vật sao? Hoàng Bắc Nguyệt ta tuyệt đối không làm một phế vật.”

“Được rồi được rồi, dù sao nhìn tình hình bây giờ thì chúng ta có trốn cũng không thoát, ông trời nếu muốn diệt ta tại nơi này, ta cũng chỉ có thể liều mình giúp đỡ quân tử.” Yểm bất đắc dĩ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười: “Xem người lần này không có lỗi nhai như mọi khi, sau khi ta ra ngoài nhất định sẽ thưởng thật tốt cho người.”

“Là muốn thả ta ra ngoài sao?” Yểm hì hì cười nói.

“Việc này không thể nào.” Hoàng Bắc Nguyệt không chút nghĩ ngợi liền nói. (Liên: Chị có nhất thiết phải phũ thế ko... =.=)

Yểm khẽ hừ một tiếng, giống như là sớm đoán được thói quen này từ lâu, không buồn bực cũng không tức giận, chỉ thấp giọng cười

cười: “Ta biết mà.”

“Cẩn thận phía sau!”

Đang cùng Yểm nói chuyện, phía dưới Thiên Đại Đông Nhi đột nhiên hô to một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay hạ xuống, bay qua sát mặt đất, kiếm quang lạnh lẽo sắc nhọn từ trên đỉnh đầu đột nhiên vút qua, hai bên vách đá đường hầm bị kiếm vạch ra một đường kinh khủng.

Một kích chưa trúng, Vị Ương kia lại ngửa đầu cười như điên, đuôi rắn điên cuồng lướt nhanh qua, phía trước đường hầm liền xuất hiện những vết nứt thật lớn, khe nứt liên tục từ xa xa kéo dài tới đây, sau đó nứt toác ra.

Từng tảng đá từ trên không rơi xuống.

Thiên Đại Đông Nhi triệu hồi Cự Tô Giáp Long, ở trên khoảng không mở ra lá chắn phòng hộ thuộc tính thổ, chặn lại từng cái tảng đá lớn này, nhưng mà ngăn cản đá cũng khiến cho tốc độ của bọn họ giảm đi một chút.

Trong con người đen nhánh của Hoàng Bắc Nguyệt hiện lên một mặt tinh nhuệ quang mang, Tuyết Ảnh chiến đao vung lên, vô số hàn khí theo đao phong mãnh liệt tuôn ra, nháy mắt ở chính giữa đường hầm kết thành một tầng băng dày.

Đường hầm dài dằng dặc vẫn kéo dài, toàn bộ đều là tầng băng lạnh giá ngăn ở phía trên, người ở phía dưới có thể đi qua.

“Mang theo Chi Chi đi!” Hoàng Bắc Nguyệt kéo Chi Chi đang nắm áo

của nàng ra, mặc cho tiểu tử kia khóc lớn gọi nhỏ với nàng, vẫn thực
nhẫn tâm quăng nó ra.

Chương 694: Bị vây trong lao tù (14)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Có Chi Chi ở đây, Mộc Thương kia cũng không thể bày ra trò gì.

Thiên Đại Đông Nhi bắt được Chi Chi, đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn nàng, trên gương mặt thanh tú không chút nào che dấu sự lo lắng cùng bi thống!

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười với nàng, mặc kệ nói như thế nào, thấy biểu cảm của Thiên Đại Đông Nhi như vậy, khúc mắc nhiều năm tốt xấu gì đều có chút cời bỏ.

“Phải xem liệu có thoát được không đã?” Vị Ương lạnh lùng cười, hai tay chia ra, mỗi tay cầm một thanh kiếm hướng về hai người, kiếm ở tay trái vung về phía Thiên Đại Đông Nhi, còn kiếm bên phải khua về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Thanh kiếm hung mãnh thoát cái liền đuổi theo Thiên Đại Đông Nhi, Cự Tô Giáp Long của nàng nâng lên một lá chắn phòng hộ thuộc tính thổ để ngăn cản, trong nháy mắt giáp phòng hộ bị thanh kiếm đánh nát,

Nàng phun ra một búng máu, nhìn lại, chỉ thấy Hoàng Bắc Nguyệt nâng Tuyết Ảnh chiến đao hướng phía Vị Ương đang đón chờ, hai người khí thế va chạm hung mãnh tạo ra âm thanh bộc phá ác liệt ở

trong không khí.

Nàng khẽ cắn môi, chịu đựng vết thương đau nhức, nhảy lên trên lưng Cự Tô Giáp Long, ôm chặt Chi Chi, nói: “Đi mau!”

Chi Chi khóc lớn gọi nhỏ, liên tục giãy dụa, Tiểu Hồ cùng Băng Linh Huyền Diệu không đi, nó cũng không đi!

“ Chi Chi!” Thiên Đại Đông Nhi thấp giọng nói: “Chỉ có chúng ta mới có thể tìm người tới cứu nàng, người hiểu chưa?”

Chi Chi hít hít cái mũi, khóc hai tiếng ô ô, tay nhỏ bé khoa tay múa chân, cùng Thiên Đại Đông Nhi nói nói mấy câu.

“ Tề vương... Phong Liên Dực???” Thiên Đại Đông Nhi có chút lắp bắp kinh hãi.

Chi Chi gật đầu, gật đầu rồi lại gật đầu. (Liên: gật đầu lắm thế:v)

Thiên Đại Đông Nhi hoảng hốt tới mức không khỏi che miệng mình, dường như làm vậy mới có thể che dấu bản thân: “Người nói...hắn chính là Tu La vương?”

Chi Chi tiếp tục gật đầu.

Tuy rằng Thiên Đại Đông Nhi rất khiếp sợ, nhưng lúc này nghe thấy tin tức như vậy, trong lòng nàng vẫn có một tia vui mừng: “Như vậy rất tốt, chỉ cần để cho Phong Liên Dực đến vậy thì nàng ấy nhất định sẽ không sao!”

“Thực lực của người chỉ như vậy thôi sao?” Vị Ương lạnh lùng cười, hai thanh kiếm cùng lúc chạm vào Tuyết Ảnh chiến đao của Hoàng Bắc Nguyệt làm bắn ra những tia lửa.

Tuy rằng để cho một người chạy thoát, nhưng dù sao người kia cũng không quan trọng, chỉ cần lưu lại Hoàng Bắc Nguyệt là tốt rồi!

“Vớی thực lực cứu tinh mà cũng dám xâm nhập vào Tu La thành, người gạt ta sao?” Vị Ương khinh thường nói: “Xuất ra thực lực chân chính của người! Bằng không, nhất định hôm nay khiến người phải chết thật bi thảm.”

“Thực lực chân chính của ta, người không có tư cách thỉnh giáo!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt mỉm cười, mang dáng vẻ vân đạm phong khinh (vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi. Ý nói ở đây là thái độ lạnh nhạt, thờ ơ, không quan tâm tới bất cứ chuyện gì): “Ai phái người tới bắt ta? Huyền Xà Âm Hậu sao?”

“Hừ! Hỏi nhiều như vậy để làm gì? Dù sao người cũng không sống được tới lúc ấy!” Sắc mặt Vị Ương trở nên dữ tợn, vừa nói xong, hai thanh kiếm cùng nhau tuôn ra ánh sáng băng trong suốt, băng tuyết ngưng tụ thành hình con rắn uốn quanh Tuyết Ảnh chiến đao mà bò lên!

Con người lạnh lẽo của Hoàng Bắc Nguyệt chột lóe lên, Tuyết Ảnh chiến đao đột nhiên rùng rục cháy, đem các con băng xà hòa tan hầu như không còn!

Vị Ương sửng sốt, kinh ngạc nói: “ Người lại có thể dùng cùng lúc hai loại thuộc tính nguyên khí sao?”

Trong lòng lập tức nghĩ đến người đã đánh bại nàng là Mặc Liên, thiên tài mạnh nhất đại lục Tạp Nhĩ Tháp. Sở hữu hai loại thuộc tính nguyên khí khiến cho người ta ghen tỵ tới mức phát cuồng.

Chính vì thế nên hẳn mới mạnh đến mức biến thái như vậy.

Mà nữ nhân dám can đảm dụ dỗ Tu La vương của bọn họ cũng sở hữu hai loại thuộc tính.

Thiên tài chết tiệt!

“Vậy thì sao?” Hoàng Bắc Nguyệt nhướn mày.

“Trước hết ta phá hủy ngươi! Sau đó sẽ mang ngươi đi gặp vị đại nhân kia!” Khóe miệng của Vị Ương hiện ra nụ cười cực độ điên cuồng hiểm độc.

Chương 695: Bị vây trong lao tù (15)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Vị đại nhân kia?

Trong nháy mắt, từ máu chốt quan trọng này hiện lên trong đầu Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng mà nàng không kịp nghĩ nhiều thì công kích hung mãnh của Vị Ương đã tới gần rồi.

Tiểu Hồ kêu rít một tiếng, đột nhiên bổ nhào ra, cắn chặt lấy đuôi của Vị Ương, Vị Ương bị đau, dưới cơn nóng giận thanh kiếm chọt lóe lên, nặng nề mà đánh trên người của Tiểu Hồ.

Cũng may trời sinh thần thú có được năng lực phòng ngự vô cùng cường đại, thanh kiếm chém vào người chỉ tạo ra một vết thương nhỏ. Xích Kim Thánh Hồ chưa trưởng thành chưa trưởng thành ở trước mặt Vị Ương cũng khó có thể thi triển toàn lực.

Ra đòn phủ đầu với thần thú kia xong, Vị Ương không thêm quan tâm nữa, toàn tâm toàn ý phát động công kích với Hoàng Bắc Nguyệt.

Đối với thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt, Vị Ương cảm thấy rất không rõ ràng, có thể một mình xông vào Tu La thành, chỉ có năng lực như vậy thôi sao?

Thực lực cấp cửu tinh này, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp có thể coi như cao thủ, nhưng mà ở Tu La thành, loại thực lực này ngay cả xếp chót dưới mười hai Ma Thần cũng không thể.

Nàng một lòng nhận định Hoàng Bắc Nguyệt chắc chắn che giấu sức mạnh, thật sự muốn dồn ép thực lực chân chính của nàng ra, cho nên chiêu chiêu đều là công kích trí mạng.

Cái này khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt kêu khổ thấu trời, nếu là bình thường, nàng tuyệt đối tràn đầy tự tin đánh cùng Vị Ương một trận, nhưng thời khắc phù nguyên sắp tan vỡ, nếu nàng vận dụng một chút lực lượng thì có thể làm cho phù nguyên mỏng manh kia hoàn toàn hỏng mất, vì vậy tất cả hành động cũng bởi vì điều cố kỵ này mà không thể thi triển bình thường.

Mộc Thương ở một bên đang xem trận chiến nhìn ra có chút nghi hoặc, âm thầm suy tính, nói: “Nữ nhân này rõ ràng sử dụng bùa chú thật, kỳ lạ là vì sao không ra tay với Vị Ương?”

Hắn trăm mỗi nghi hoặc không được giải, một người rõ ràng có được năng lực cường đại như vậy, lại cam tâm bị đánh chật vật dưới kiếm của Vị Ương vậy sao?

“Xem ra, người cũng chỉ như vậy mà thôi!”

Vũ khí va chạm của hai người tách ra, Vị Ương nhìn thấy đầu đầy mồ hôi của Hoàng Bắc Nguyệt, khinh thường cười rộ lên.

Hoàng Bắc Nguyệt quả thực đã cố đánh hết sức, trong thân thể của nàng, bởi vì có Hắc Thủy Cấm Lao mà không tích tụ nguyên khí, tất cả sức mạnh của nàng đều từ Vạn Thú Vô Cương mà ra, nhưng mà bây giờ lại không thể sử dụng Vạn Thú Vô Cương.

Lúc trước đánh một trận với con ma thú thủ hộ kia đã tiêu hao hơn phân nửa thể lực cùng nguyên khí, bây giờ đối chiến Vị Ương, là một cao thủ không chỉ có chiến thuật cùng thực lực, mà còn có cả nguyên khí! Ở phương diện này, nàng rõ ràng yếu hơn so với một cao thủ bình thường, bởi vì nàng không có nguyên khí!

Trải qua lần mệt mỏi này, nhất định sau này nàng sẽ nghiên cứu phù chú thuật, đồng thời cũng phải tìm hiểu làm thế nào để tu luyện nguyên khí.

Nàng thở hổn hển, trên trán cùng người đều là mồ hôi, ngay cả tóc cũng ướt, nghiêm trọng nhất là bị một kiếm của Vị Ương chém trúng vào vai, nếu không phải tốc độ né tránh của nàng cực nhanh, chỉ sợ cũng giống như Mộc Thương kia, cả cánh tay cũng bị chặt bỏ.

Tuy rằng hiện tại thực lực cách xa Vị Ương quá lớn, nhưng qua mấy hiệp như vậy, nàng vẫn như cũ làm cho Vị Ương vô kế khả thi!

Vị Ương hiển nhiên không có kiên nhẫn, vốn nghĩ nữ nhân chết tiệt này bị thương nặng, cũng không nghĩ đối phó với nàng lại khó như vậy, mặc kệ bị trọng thương cỡ nào thì vẻ mặt vẫn rất điềm tĩnh.

Nhưng nàng biết, với tình trạng này, Hoàng Bắc Nguyệt đã là nỗ lực hết đà.

“Mộc Thương.” Vị Ương lạnh lùng mở miệng nói: “Đánh tiếp nữa, chỉ sợ nàng ta không sống nổi, không có cách nào theo lời dặn dò của Âm Hậu nữa, người động thủ đi!”

Khóe môi tái nhợt của Hoàng Bắc Nguyệt hơi động, thân thể phải dựa vào Tiểu Hồ mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Chương 696: Bị vây trong lao tù (16)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Khóe môi tái nhợt của Hoàng Bắc Nguyệt hơi động, thân thể phải dựa vào Tiểu Hồ mới có thể miễn cưỡng đứng vững, Tiểu Hồ ô ô kêu nhẹ, cảm thấy có chút buồn bã, nó còn chưa trưởng thành, nếu không tình huống bây giờ đã khác!

Mặc dù Mộc Thương bị Vị Ương chặt đứt một cánh tay, nhưng đối với mệnh lệnh của nàng cũng không dám cãi lời, chậm rãi đi tới, có thể thấy được địa vị của Vị Ương trong Tu La thành không hề thấp.

Thế giới này, toàn bộ đều phải dùng thực lực để nói chuyện.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Mộc Thương đến gần, cũng không có phản kháng, vỗ vỗ đầu của Tiểu Hồ, rồi đưa nó và Băng Linh Huyền Diệu vào trong không gian linh thú.

“Không ngờ được chú thuật sư bây giờ lại vô dụng như vậy.” Mộc Thương nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, cảm thán một tiếng, rồi vung tay, mấy con Chúc Mộng thú từ trong áo choàng màu xám rộng thùng thình của hắn bay ra ngoài, lộ đầu ra nhìn xung quanh Hoàng Bắc Nguyệt.

Chúc Mộng thú trưởng thành này trên đầu có nhiều đốm nhỏ loang lổ, không giống với Chi Chi màu thuần khiết, còn có con chỉ có một

mắt mọc ở trên đầu, miệng rộng, răng nanh cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, nhưng chủ yếu cọng hành trên đầu màu đen chứ không phải là màu xanh lục.

“Thật xấu! Vẫn là Chi Chi nhà chúng ta tốt nhất.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng châm chọc một câu, trước kia cảm thấy bộ dạng của Chi Chi rất là xấu, nhưng nhìn qua những con này, thì trong chủng loại Chúc Mộng thú nó nhất định là phong hoa tuyết nguyệt.

Nghe nàng nói châm biếm như vậy, mấy con chúc mộng thú kia đều lộ ra vẻ mặt hung dữ, hướng về phía nàng nhếch miệng kêu lên những âm thanh quái dị, liên tục không ngừng rất chói tai!

Mộc Thương bày ra một thế đứng, những con Chúc Mộng thú nhao lên, nhằm vào vết thương chảy máu trên người nàng điên cuồng cắn xé.

“Ha ha ha ——” Vị Ương vừa nhìn thấy cảnh này, thoải mái vỗ tay cười ha hả, nói: “Mộc Thương người thật tốt, cho phép người sử dụng Chúc Mộng thú với nàng, người làm cái gì vậy?”

Mặt Mộc Thương không chút thay đổi nói: “Cách này vô cùng đau đớn, khiến nàng lâm vào tình trạng bị hôn mê, rồi tự nhiên sẽ nằm mơ.”

“Biện pháp hay!” Vị Ương khen ngợi một tiếng, nhìn vẻ mặt đau đớn của Hoàng Bắc Nguyệt đang cố sức chịu đựng, chỉ cảm thấy trong lòng hết sức vui sướng!

Trong hang động tràn ngập mùi máu, những con Chúc Mộng thú này phát ra tiếng kêu quái dị, mà Hoàng Bắc Nguyệt lại cắn răng chịu đựng một tiếng cũng không bật ra, cho đến lúc đau đến nỗi không còn cảm giác mới từ từ ngất đi.

Vị Ương đi lên phía trước, Chúc Mộng thú thấy nàng tới, sợ tới mức né tránh hết ra, trốn ở dưới áo choàng của Mộc Thương.

Vị Ương dùng đuôi rắn quét qua nàng một chút, chắc chắn nàng đã ngất rồi, mới cuộn lấy cơ thể nàng giơ lên cao, từ trong hang núi chậm rãi rời đi.

Trong góc của hang động, bộ xương trắng lẳng lẳng nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra, huyết mạch duy nhất của hắn phải chịu khổ mà hắn chỉ có thể im lặng mãi mãi.

huyết mạch: dòng máu, đứa con.

Máu từ trên người Hoàng Bắc Nguyệt chảy xuống ở kẽ hở trên mặt đất quanh co khúc khuỷu, chậm rãi chảy tới trên người của bộ xương trắng, xuyên thấu qua quần áo, từ từ thấm vào bên trong bọc hài cốt.

Tóc đỏ trên đầu bộ xương trắng nhẹ nhàng rung động, xung quanh một chút gió cũng không có.

Mà Vạn Thú Vô Cương nằm bên trong nẹp giới của Hoàng Bắc Nguyệt, cũng đột nhiên nhảy lên một cái, giống như nhịp tim đập, chậm rãi, một tia hắc khí rất nhỏ gần như là không nhìn thấy, từ trên bề mặt hắc ngọc từ từ lan toả ra những hoa văn ở giữa, như khói như sương, mỏng mảnh mờ ảo.....

Hắc khí từ trong nẹp giới bỗng bành tràn ra ngoài, ở đầu ngón tay nàng quấn quanh vài vòng, sau đó liền theo ngón tay, tiến vào bên trong ống tay.

Sự biến hoá rất nhỏ này nếu không tỉ mỉ nhìn chăm chăm nhìn cơ bản sẽ không nhìn thấy, cho nên Mộc Thương và Vị Ương cũng

không hề phát hiện.

Chương 697: Bị vây trong lao tù (17)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

*****Bắc Nguyệt hoàng triều*****

Bị ném thật mạnh vào trong địa lao âm u, Vị Ương phúi phúi tay, cười lạnh nói: “Đây là nơi tối tăm kinh khủng nhất Tu La thành, nếu người có hành động gì thiếu suy nghĩ, thì sẽ khiến Minh đến nơi này, đến lúc đó, không cẩn thận sẽ bị biến thành ngoại tộc nửa người nửa thú, vương của chúng ta, nhất định cũng sẽ không yêu người nữa.”

Hoàng Bắc Nguyệt bị ném như vậy thì khôi phục lại chút ý thức, nghe vậy cũng chỉ cười âm đạm, quay đi không nhìn đến nàng.

Hiện tại nàng ngay cả phô trương thanh thế cũng không thể, Vị Ương khinh thường hừ một tiếng, khóa cửa ngục, ở bên ngoài còn tạo thêm một tầng nguyên khí cấm chế, xong xuôi mới xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ từ đứng lên, tựa vào cửa ngục, nhắm mắt lại, bắt đầu chữa trị nguyên khí trong cơ thể, có thể khôi phục một chút cũng tốt, đúng lúc những vết thương do Chúc Mộng thú cắn cũng không dễ chịu.

Cũng may trong nạp giới của nàng có rất nhiều loại thuốc trị thương, lấy ra mấy cái chai, tùy ý rắc lên trên miệng vết thương, nơi này cũng không có đủ điều kiện để nàng cẩn thận băng bó vết thương, trong

hoàn cảnh tồi tệ như thế này, phải sống sót là ưu tiên số một, những chuyện khác cái gì cũng không quan trọng.

“Có đau hay không?” Yểm trong cơ thể nhẹ nhàng hỏi một câu, trong giọng nói có tí xíu ý nghĩ quan tâm.

“Nói thừa!” Hoàng Bắc Nguyệt hừ nhẹ một tiếng, miệng vết thương như vậy, nếu nói không đau chắc chắn là nói dối!

Yểm thật lòng thân thiết nói: “Cũng may không cắn vào mặt, bằng không.....”

“Rốt cục là người đang lo lắng cái gì? Cắn mặt cũng không liên quan tới người!” Hoàng Bắc Nguyệt mạnh mẽ nói, nàng đối với vẻ ngoài cũng không quá quan trọng, nhưng mà cũng may mắn lúc này đem mặt bảo vệ rất tốt,.

“Ta không thể chịu đựng được việc ở trong cơ thể của một người quái dị.” Yểm nói vô cùng hợp tình hợp lý.

Hoàng Bắc Nguyệt bị hấn chọc giận tới mức muốn thổ huyết, người này.....

“Nhưng mà rất kỳ lạ, rõ ràng vừa rồi rất đau, bây giờ gần như không còn cảm thấy nữa.” Hoàng Bắc Nguyệt hoạt động bả vai bị cắn nặng nhất một chút, phát hiện động tác của nàng cũng rất nhanh nhẹn, không kìm nổi ngạc nhiên nói.

“Chẳng lẽ thuốc do ta luyện lại có tác dụng tốt như vậy?” Nàng thì thầm.

Yểm cười nhạt nói: “Người ít khoác lác đi! Người nghĩ thuốc của người là thuốc tiên sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhíu mày lại nói: “Nhưng thật sự không còn cảm thấy đau nữa.”

Nàng mở áo nhìn một chút vết thương trên vai, miệng đã dần dần đóng vảy, đang từ từ bình phục, tốc độ khỏi nhanh như vậy, trước đây nàng chưa từng trải qua.

“Không thể nào.....” Yểm cũng nhìn tình trạng vết thương của nàng, nhin không được chắc lưỡi một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, xem xét một chút phù nguyên đang chuyển động trong cơ thể, mà điều làm nàng kinh ngạc nhất chính là lỗ hổng ở bên trong phù nguyên, lại đang tự mình chữa trị khép lại, hiện tại tuy chưa đóng hoàn toàn, nhưng so với lúc này đã tốt hơn rất nhiều!

Tâm trạng Hoàng Bắc Nguyệt lúc này, phải nói là mừng rỡ như điên, nếu không phải bản thân bị trọng thương, nàng cũng sẽ nhảy dựng lên chúc mừng một chút! Biểu tình ngây thơ như vậy, đã từ rất lâu rồi chưa cảm nhận lại được!

Nếu phù nguyên có thể tự chữa trị như vậy, một mình nàng muốn trốn ra khỏi Tu La thành cũng không phải chuyện khó.

Lúc này tâm trạng Hoàng Bắc Nguyệt cực kì tốt, Yểm nhin không được hỏi: “Này này, không phải vừa rồi ngươi bị đánh choáng váng luôn rồi đấy chứ, bây giờ đang là tù nhân, còn có thể vui mừng như vậy?”

Khóe môi Hoàng Bắc Nguyệt tràn ngập ý cười, nói: “Phù nguyên đang từ từ khôi phục, ngươi nói xem ta có nên hay vui hay không?”

Yếm như nuốt nhầm cả quả trứng gà, mãi mới nói được hai chữ:
“Cái gì?”

Chương 698: Bị vây trong lao tù (18)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Hắn không cảm giác được nàng và Vạn Thú Vô Cương có liên hệ với nhau, nhưng nếu không phải, vậy phù nguyên kia làm sao tự chữa trị được? Theo hắn biết, Vạn Thú Vô Cương khống chế tất cả lực lượng phù chú, chỉ người có được khối hắc ngọc thần bí này, mới có thể sử dụng phù chú thuật!

Hoàng Bắc Nguyệt làm một lần nữa, đến bản thân cũng cảm thấy có chút không thể tin được, xem lại bên trong phù nguyên, phát hiện đúng là đang từ từ khôi phục.

“Thật là kỳ lạ.” Yểm thì thầm nói, chẳng lẽ có chuyện gì quan trọng mà hắn đã bỏ lỡ sao?

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt có thể hồi phục, đối với hắn mà nói cũng là một tin tốt, dù sao bây giờ hắn cũng muốn ra khỏi Tu La thành.

“Người đừng vội vui mừng, so với tình trạng vết thương bây giờ của ngươi và tốc độ bình phục của phù nguyên, muốn khỏi hoàn toàn cũng phải mất vài ngày, lúc này, người muốn bắt người, có thể cũng sắp tới đây rồi.”

Yểm bình tĩnh nói, không phải hắn muốn vào lúc vui vẻ mà tạt nàng một gáo nước lạnh, nhưng bị nhốt trong lao ngục, thật sự khiến cho

người ta không thể tận hưởng mà vui vẻ được.

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, nàng cũng biết tình cảnh hiện tại, vui mừng vừa rồi chẳng qua là nhất thời, bây giờ tỉnh táo lại, nàng cũng phải suy nghĩ xem tiếp theo phải làm thế nào?

Dựa vào cửa nhà ngục, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nói: “Ta có dự cảm không tốt.....”

“Ta cũng vậy.” Yểm cười nói.

Hai người đang nói, thì nghe thấy tiếng bước chân từ từ đi tới.

“Đại nhân, dựa theo phân phó, đánh nàng ta trọng thương rồi, hiện tại một chút sức lực phản kháng cũng không có.” Giọng nói này, là Vị Ương!

Nàng nói xong cũng không có ai đáp lại, nhưng hình như là nhận được chỉ thị của người khác, nàng liền ngồi lại như trước.

Hai bên nhà giam, theo thứ tự đèn được đốt lên, ánh sáng bất ngờ làm cho mắt Hoàng Bắc Nguyệt nheo lại, đầu hướng sang một bên.

Nàng có thể cảm nhận được người kia đi đến phía sau nàng rồi dừng lại, không biết từ đâu bỗng nhiên nổi lên làn gió lạnh, nàng không nhìn được có một chút thân thể lại.

Yểm ở bên trong hắc thủy cấm lao nở nụ cười quỷ dị “Hắc hắc, hắc hắc.....”

Khoé miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nhấc lên, không biết vì sao, trong lòng lại có thể bình tĩnh như vậy, đây là sự yên ổn trước nay chưa từng có.

Nếu người đã đến đây, nàng cứ đưa lưng quay lại như vậy cũng không phải kể lâu dài, đối mặt thẳng thắn, nói chuyện thật rõ ràng.

Nàng chậm chạp cử động cơ thể toàn thương tích, trong lúc di chuyển làm động đến vết thương, đau không thể chịu được, nhưng tính cách nàng luôn mạnh mẽ, thời điểm bị Chúc Mộng thú cắn nàng cũng không kêu một tiếng, bây giờ một chút nhăn mặt cũng không!

Từ từ quay người lại, ngẩng đầu, theo y phục màu đen, ánh mắt dần dần hướng lên trên, nhìn dưới ngọn đèn dầu không rõ ràng lắm, hiện ra khuôn mặt tuấn mã không một chút gợn sóng.

Con người tối đen đồng thời liếc xuống dưới, ánh mắt lạnh lùng hà khắc loé lên.

Trong lòng đã sớm có chuẩn bị, nhưng vẫn nhảy lên một chút, Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, thản nhiên cười: “Sur phụ.”

Yếm gần như là phì cười, tên này lúc nào cũng không khách khí như vậy, chỉ cần bắt được cơ hội có thể cười nhạo nàng, sẽ mạnh mẽ chế nhạo!

Lần này Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tức giận, bởi vì chính nàng cũng đang tự cười châm chọc bản thân mình.

Thấy nàng cười, Linh Tôn cũng không bất ngờ, đã biết trước bản tính của nàng là như vậy, lạnh lùng nhạt nhẽo, sự bình tĩnh kiêu ngạo của nàng hoàn toàn khác với người bình thường, trong lòng chưa bao giờ coi trọng cái gì.

Tình thầy trò, đối với nàng mà nói, cùng lắm cũng chỉ là một con đường tăng thực lực thôi, cơ bản không quan trọng.

“Người không ngạc nhiên chút nào sao?”

Chương 699: Bị vây trong lao tù (19)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Người không ngạc nhiên chút nào sao?” Linh Tôn chậm rãi ngồi xổm xuống, qua cánh cửa nhà giam, nhìn thấy trên mặt nàng vẫn còn dính máu.

“Nếu nói là kinh ngạc, cảm giác hiện tại của con, giống như đang thất vọng hơn.” Hoàng Bắc Nguyệt bình thản đối diện với hắn, nhớ tới thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy Linh Tôn, thật sự cảm nhận được khuôn mặt hắn như một bức tranh, làm sao lại có người siêu phàm thoát tục như vậy?

Năm năm ở chung, hắn nhạt nhẽo, bình tĩnh, cô độc, cao ngạo, cẩn thận tỉ mỉ hướng dẫn và giúp đỡ, khiến cho trong lòng nàng hoàn toàn thừa nhận hắn là sư phụ.

Cho nên, từ tận đáy lòng không muốn chấp nhận những lời Yểm đã nói, không nghĩ sẽ nghi ngờ Linh Tôn, người đối xử tốt với nàng, nàng bằng lòng tin tưởng vào hắn.

Nhưng kết quả lại là..... Thất vọng cực độ.

“Thất vọng?” Linh Tôn nhíu lại mày hỏi.

“Nếu nói là thất vọng quả thật cũng có chút không đúng, lúc trước bá

người làm sư cũng chỉ do muốn tìm hiểu lực lượng của Vạn Thú Vô Cương, hoàn toàn không phải do thành tâm thành ý.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lẽo cười, nói tiếp “Quân Ly, cả đời này con luôn thận trọng, chỉ duy nhất lần này thua trên tay người, bài học kinh nghiệm này con sẽ vĩnh viễn nhớ kỹ, về sau, sẽ không dễ dàng tin tưởng người khác nữa.”

Lông mày Linh Tôn khẽ động, bỗng nhiên lạnh lùng hỏi: “Phong Liên Dực đâu?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt nói: “Chuyện của con và hấn, Linh Tôn đại nhân không cần quan tâm.”

Trong chớp mắt con ngươi đen tuyền thoáng hiện lên một tia màu đỏ, Linh Tôn đột nhiên vươn tay, mạnh mẽ bóp chặt cổ Hoàng Bắc Nguyệt, hấn dùng sức lực quá lớn, thiếu chút nữa thì bóp nát cổ của nàng!

Kêu lên một tiếng đau đớn, hai má chặt chẽ dán chặt vào cửa nhà giam, Hoàng Bắc Nguyệt nâng lên ánh mắt lạnh lẽo: “Rốt cục tại sao người lại thành ra như vậy?!”

Linh Tôn mím môi không nói, vẻ mặt âm trầm đáng sợ, lửa đỏ ở đáy mắt như ẩn như hiện, đột nhiên mặt hấn cũng áp lại, gần như cùng má của nàng dán tại một chỗ: “Ngươi không thể thuộc về bất cứ kẻ nào, chỉ có thể là của ta.”

Rốt cuộc hấn đang nói cái gì?

Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ, bàn tay nắm chặt lại, hướng mặt hấn vung qua, động tác của nàng rất nhanh, nhưng hấn cũng không phải người dễ trêu chọc, tay nàng vừa nhấc liền bị hấn tóm lấy!

Hắn hơi dùng sức một chút, liền có thể nghe thấy tiếng xương cốt của nàng vang lên, trán Hoàng Bắc Nguyệt chảy ra rất nhiều mồ hôi, mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, hỏi: “Rốt cục người muốn thế nào?”

“Ta muốn sức mạnh của ngươi.” Giọng nói Linh Tôn có chút nhẹ nhàng, tay khẽ run lên, rồi buông cổ và tay của nàng ra.

Hoàng Bắc Nguyệt rất vất vả mới có thể hít thở lại bình thường, nghe hắn nói xong, hô hấp lại không thông, khó tin địa nhìn về phía hắn: “Ngươi nói cái gì?”

Linh Tôn cũng không lập lại lần thứ hai, chỉ chậm rãi đứng lên, dưới ngọn đèn, bóng dáng kiều ngạo trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ trên đầu nàng, tay hơi nâng lên, cấm chế ở trên cửa dễ dàng bị phá bỏ, khoá vững chắc cũng tùy tiện rơi xuống đất.

Hắn từng bước đi vào bên trong nhà tù âm u, ngược ánh sáng, chỉ có thể nhìn thấy mắt hắn đỏ như màu máu, hết sức quỷ dị!

Hoàng Bắc Nguyệt trên người đầy vết thương lúi sang một bên, trái tim đột nhiên đập thật nhanh, giống như bị một bàn tay vô hình bóp thật chặt!

Muốn sức mạnh của nàng?

Chẳng lẽ, việc phù nguyên bị vỡ nát với chuyện này có liên quan?

Trong lòng dâng lên từng đợt cảm giác nguy hiểm, đối với nàng mà nói, so với tất cả mọi thứ sức mạnh là quan trọng nhất! Nàng hiểu rất rõ, bất kể ở thời đại nào, người không có thực lực mãi mãi chỉ có thể làm kẻ yếu!

Nàng không cho phép mình trở thành kẻ yếu, Linh Tôn ở trước mặt nàng, tương đương với một ngọn núi cao không vượt qua nổi, nàng không thể chống lại trước mặt hắn!

“Người đừng lại gần!”

Chương 700: Bị vây trong lao tù (20)

Editor: Lam Nguyệt

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Một câu ngắn ngủi, giọng nói run lên đã khiến tâm tình sợ hãi của nàng bị bại lộ.

Lần đầu tiên Linh Tôn phá lệ bật cười, ánh mắt màu đỏ hiện ra so với ác quỷ địa ngục còn hung tàn hơn vài phần.

“Ngươi sợ?”

“Sợ!” Hoàng Bắc Nguyệt thẳng thắn nói: “Người thu con làm đồ đệ, dạy con hết thầy, chính là vì hôm nay sao?”

“Đúng vậy.” Linh Tôn chậm rãi nói, thanh âm trong trẻo nhưng lại vô cùng lạnh lùng, bên trong còn có chút ý cười đầy quỷ dị, làm cho xương cốt trở nên tê dại, “Ngươi chính là vật đựng tốt nhất để chứa đựng sức mạnh.”

Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi kìm nén, cười lạnh nói: “Bởi vì con là nữ nhi của người đó, chỉ có con mới có thể dùng phù chú thuật, nên người mới chọn con phải không?”

“Ngươi quả nhiên vô cùng thông minh.” Linh Tôn nhìn nàng có vẻ tán thưởng.

“Muốn dùng Vạn Thú Vô Cương, không phải là nhỏ máu nhận chủ sao? Lúc trước người đã sắp đặt hết rồi, thời điểm con nhỏ máu nhận chủ với Vạn Thú Vô Cương người đã động tay chân, là cấm chế hay pháp trận? Khi con gặp phụ thân nó sẽ khởi động, sau đó phù nguyên mới chậm rãi bị vỡ nát.

“Lại đoán trúng rồi, tuy nhiên vẫn có điều người chưa đoán được, chính là thời điểm mà máu của người dung nhập với bạch cốt của hắn, cấm chế mới có thể phát động, ta không nghĩ tới, nó lại xảy ra nhanh như vậy.”

Tất cả mọi chuyện đều biết rõ ràng, ngày đó nàng ở thạch thất bắt gặp xương cốt của người kia, không cẩn thận để rơi một giọt máu xuống bạch cốt, biết rõ ràng thân thể, nhưng lại không nghĩ tới sẽ mang cho mình một mối họa lớn tới như vậy!

Mà Linh Tôn mưu kế thiên y vô cùng (không thấy được kể hở), cũng làm cho nàng kinh ngạc, hắn đã liệu trước được rằng chỉ cần gặp được người kia, Vạn Thú Vô Cương nhất định sẽ có cảm ứng, nhất định sẽ dẫn dụ nàng đến chỗ đó, cho nên mới nhân cơ hội ấy hạ cấm chế!

Lúc ấy nàng nóng lòng muốn có được lực lượng của Vạn Thú Vô Cương nên không hề phòng bị, hơn nữa, lúc đầu theo Linh Tôn, nàng thật lòng muốn bái hắn làm thầy.

Nếu không phải như vậy, nàng sẽ không phải hối hận như bây giờ!

Phản bội cùng lừa gạt, đều khiến nàng căm hận!

“Tại sao? Người với ta phụ thân con không phải là bằng hữu sao? Người đã từng nói, người được người khác ủy thác, chẳng lẽ đó không phải là phụ thân con sao?”

“Là hấn.” Linh Tôn thản nhiên nói: “Ta đã đáp ứng hấn giúp ngươi, đây cũng là ước hẹn của ta.”

“Thế tại sao ngươi lại làm như vậy?”

Linh Tông dừng lại, trong đáy mắt màu đỏ sậm xuất hiện một tia lạnh như băng, trầm mặc một lúc, mới miễn cưỡng nói:” Lực lượng của Vạn Thú Vô Cương, ai cũng không thể cự tuyệt được.”

“Con không tin!” Hoàng Bắc Nguyệt chăm chú nhìn hấn, trên mặt hấn có một cái gì đó dường như trốn tránh nàng! “Quân Ly, ngươi nói dối!”

“Cho dù nói cho ngươi đáp án, ngươi cũng không thể ngăn cản được ta!” Linh Tôn lãnh mầu chột lóe, bỗng nhiên lao tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, túm chặt cổ, đem nàng nhấc lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nàng.”Ta phải có được sức mạnh của ngươi!”

Đôi mắt lãnh khốc làm cho ngươi ta cảm thấy không còn đường lui, chỉ có thể đi xuống địa ngục, lạnh lẽo vô cùng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở to hai mắt nhìn, một bàn tay của Linh Tôn dò xét bụng dưới của nàng, không lưu tình xuyên phá da thịt!

Máu đột nhiên phun ra, nàng nắm chặt lấy bả vai Linh Tôn, đôi mắt trong suốt từ từ hiện ra một tầng thủy quang trong suốt, “Sur Phụ

Đáy mắt đỏ sậm trong nháy mắt phai nhạt đi rất nhiều, gương mặt Linh Tôn xuất hiện một tia mờ mịt cùng thần sắc kinh hoàng, con ngươi nhìn xuống, nhìn thấy mình đang nắm cổ Hoàng Bắc Nguyệt,

hơi ngắn ra

Chương 701: Lợi ngược dòng

(1)

“Sur, sur phụ.....” thấy ánh sáng đỏ trong mắt hấn từ từ nhạt đi, Hoàng Bắc Nguyệt giống như tìm được hi vọng, nắm thật chặt lấy tay hấn.

Sau khi Linh Tôn chờ dẫn một chút, liền hiểu được tình hình hiện tại, khoé môi lạnh nhạt hiện ra nụ cười bất đắc dĩ, “Bắc Nguyệt, nếu đau thì hãy nhắm mắt lại đi.”

Lúc nói chuyện, con ngươi màu đỏ ở đáy mắt lại dần dần hiện lên, mà tay hấn, cũng từng chút một đâm vào trong máu thịt của nàng, thông qua tâm trí, nàng có thể cảm thấy cái tay kia đang từ từ tới gần phù nguyên của nàng.

Nơi phù nguyên vừa mới từ từ chữa lành lại bị phá ra, hơn nữa lúc này, tốc độ so với lúc trước nhanh hơn rất nhiều!

Hoàng Bắc Nguyệt mở to hai mắt nhìn người trước mặt, phù nguyên vỡ nát làm cho nàng đau đớn, cuối cùng không thể nhịn được thấp giọng kêu lên một tiếng.

Trong mắt hiện lên một tia không cam lòng, tay Hoàng Bắc Nguyệt nắm thật chặt, từ trong nạp giới lấy ra Vạn Thú Vô Cương, tinh thần vừa động, sợi tóc màu đen lập tức được thay thế bằng màu đỏ chói mắt.

Dù sao phù nguyên cũng đã tan nát, nàng cũng không sợ, cùng lắm thì làm cho nó vỡ nhanh thêm một chút!

“Lục đạo thiên nguyên phù!” Nháy mắt sáu ngôi sao phát sáng trong ngục tối, một mảnh ánh sáng mạnh mẽ chói mắt, chính là bởi vì thiếu chú ngữ, cho nên sức mạnh của phù chú bây giờ yếu hơn so với bình thường một chút!

#Ân: chú ngữ _ thần chú.

Sáu ngôi sao thoáng hiện ở dưới chân Linh Tôn, ánh sáng hướng thẳng lên, nháy mắt bao phủ cả người hắn trong đó!

Linh Tôn hừ một tiếng, màu đỏ trong đáy mắt bắt đầu tuôn ra, cũng cao ngất bất động, Hoàng Bắc Nguyệt ngạc nhiên, mới vài ngày không gặp, mà thực lực của Linh Tôn đã có thể tăng tiến đến mức độ này rồi sao?

Lần đầu tiên nàng sử dụng lục đạo thiên nguyên phù còn có thể vây hắn một lúc, chẳng lẽ hiện tại một chút tác dụng cũng không có?

Trong lòng lạnh lẽo một trận, trên lưng từng đợt mồ hôi rét lạnh chảy ra, không còn sức lực để sử dụng lục đạo thiên nguyên phù, tốc độ phù nguyên của nàng vỡ nát ngày càng nhanh!

Cứ như thế này phù nguyên hồng mất, nàng tiêu tốn năm năm mới ngưng tụ được năm loại thuộc tính ở trong phù nguyên từ từ tràn ra, điên cuồng chảy về phía tay của Linh Tôn!

“Quân Ly, ngươi thật sự muốn giết nàng sao?” Cùng với năm loại thuộc tính bị cuốn trôi ra ngoài, giọng nói của Yểm ở trong không trung vang lên, nhờ vào Vạn Thú Vô Cương, rất nhiều hắc khí tụ hợp thành hình người đứng trước mặt Quân Ly.

Nâng tay lên, những luồng khí màu đen lay động, giống như vũ khí,

đánh về phía Linh Tôn!

Linh tôn lạnh lùng nhìn hấn một cái, nói: “Chỉ với sức hiện tại của ngươi, cũng đòi đấu với ta?”

Cái tay đang bóp chặt cổ Bắc Nguyệt khẽ giơ lên, những đám khí màu đen này liền dễ dàng bị đánh tan, Linh Tôn cũng không khách khí, lần thứ hai vung tay lên, một thanh trường kiếm màu đen liền xuất hiện, đột nhiên hướng thẳng vào đám khí ngưng tụ thành hình Yểm!

Yểm lùi lại vài bước, nhưng vẫn bị trường kiếm kia đâm trúng một chút, lập tức những đám khí không thể tiếp tục ngưng tụ lại thành hình người, bay tán loạn.

“Khụ khụ.....” Trong không khí vang lên tiếng ho mạnh mẽ của Yểm, tuy hấn không có thực thể, nhưng trường kiếm màu đen kia vẫn tạo được vết thương, xem ra bị thương không nhẹ.

Lúc này Hoàng Bắc Nguyệt đã gần như hôn mê, ở trạng thái nửa tỉnh nửa mơ, cảm nhận được Yểm từ trong hắc thủy cấm lao thoát ra ngoài trong chớp lát, rất nhanh lại quay về, dựa vào một góc, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

“Lực cản trả của hắc thủy cấm lao quá mạnh, nếu là trước kia hấn không phải đối thủ của ta?”

Yểm chậm rãi ngẩng đầu, giống như có thể nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, không biết làm sao đành nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, giữ lại núi xanh không sợ không có củi đốt, ngươi nhìn ta xem, bị nhốt mười bảy năm, ta vẫn chờ ngày có thể ra ngoài, chỉ cần không chết thì ngươi không cần sợ hãi.”

Chương 702: Lợi ngược dòng (2)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Hoàng Bắc Nguyệt khép nửa mắt lại, nghe được lời Yểm nói, khóe miệng hiện ra một nụ cười lạnh lùng “Sợ hãi? Đó là cái gì vậy?”

Linh Tôn lạnh lùng cười, tay dính đầy máu từ trong bụng nàng thu về, thân thể nàng trống rỗng, trong nháy mắt nằm gục trên mặt đất, Linh Tôn cúi đầu nhìn vào tay của chính mình, máu tươi màu đỏ phản chiếu vào trong đôi mắt màu đỏ thẫm của hắn, có một loại cảm giác vô cùng quý dị!

Hắn nhìn thật lâu, sau đó cất tiếng cười to, chưa từng thấy người trong trẻo lạnh lùng như hắn lại phát ra tiếng cười như vậy, giống như là hắn đã chiếm được toàn bộ thế giới vậy!

“Cấm chế của Vạn Thú Vô Cương bị phá vỡ, người nhất định không ngờ tới, không phải chỉ có huyết mạch của người có tư cách thừa kế phù chú thuật, với cách này ta cũng có thể!” Linh Tôn vừa cười to, vừa nói.

#Ân: *huyết mạch _ dòng máu, con.

Hoàng Bắc Nguyệt biết, hắn đang nói tới người kia.

Trước mắt một mảnh mơ hồ, nàng liếc Linh Tôn một cách khó khăn,

sau đó nhắm mắt lại, một lần nữa rơi vào trong hôn mê.

Linh Tôn tiếp tục cười to một lúc lâu, mới xoay người đi ra ngoài, có vẻ như hắn rất vui, cuối cùng cũng có thể đạt được ước mơ lấy phù chú thuật, ngay cả bước chân của hắn cũng có chút lảo đảo.

Ánh mắt màu đỏ bỗng nhiên lúc đậm lúc nhạt, khi ánh đỏ đạt mức mạnh nhất thì hắn cất tiếng cười to, khi ánh đỏ nhạt dần đi thì vẻ mặt hắn trở nên thống khổ mèm mẹt, miệng liên tục thì thào: “Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt.....” (#Ân: phát điên rồi sao?!)

Dưới chân bỗng nhiên lảo đảo, hắn liền ngã lăn trên đất, trong nháy mắt con ngươi của hắn trở lại thành màu đen, hắn lập tức đứng lên, xoay người muốn trở lại trong phòng giam, nhưng chỉ một tích tắc sau đó, màu đỏ kia lại mạnh mẽ đi ra, làm cho màu đen trong ánh mắt hắn bị che lấp hết đi!

“Đại nhân!” Vị Ương vẫn chờ ở bên ngoài, lúc thấy hắn đi ra mang theo bộ dạng quái dị, không khỏi hoảng sợ.

“Tránh ra!” Linh Tôn khế quát một tiếng, giọng nói lãnh khốc đáng sợ tới mức Vị Ương lập tức lui lại, không dám lại gần hắn.

Linh Tôn chao đảo nghiêng ngả đi về phía trước vài bước, dừng lại, hỏi: “Nàng đã chết sao?”

Vị Ương ngây ngốc một chút, mới phản ứng lại, ý hắn hỏi là Hoàng Bắc Nguyệt đã chết hay chưa, trong lòng thật khó chịu, nữ nhân kia chết hay sống, vị đại nhân này cũng lo lắng như vậy sao?

Nàng ước gì Hoàng Bắc Nguyệt mau chết một chút, bởi vậy nói: “Có lẽ đã chết!”

Linh Tôn ngẩng đầu, mặc dù con ngươi vẫn là một màu đỏ đậm, nhưng vẫn kinh ngạc đứng yên thật lâu, bàn tay dính đầy máu tươi của Hoàng Bắc Nguyệt run rẩy.

“Nàng làm sao có thể chết?” Thì thầm nói xong, Linh Tôn đột nhiên xoay người, đi nhanh về phía nhà giam chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng mới đi được vài bước lại ngã trên mặt đất, đau đớn cực độ co rút run rẩy, đó là do lực lượng năm loại thuộc tính trong cơ thể hắn đang va chạm vào nhau!

Tuy hắn hấp thụ toàn bộ phù nguyên của Hoàng Bắc Nguyệt, chiếm được phù chú thuật, nhưng nguyên khí trong phù nguyên cũng cần thời gian để thích ứng với cơ thể hắn.

Sắc mặt Vị Ương trắng bệch nhìn người đang không ngừng run rẩy lăn lộn đau khổ gào thét trên mặt đất kia, sợ tới mức dùng thân rắn cuộn tròn lại đưa mình lên cao, giống như làm như vậy mới có thể bảo vệ chính mình.

Huyền Xà Âm Hậu nghe được tiếng kêu vội chạy tới, thấy tình trạng này, liền tức giận nói: “Còn ngây ngốc ở đây làm gì? Mau cút xuống!”

“Vâng!” Thấy Âm Hậu đến, biết vị đại nhân này sẽ được Âm Hậu chăm sóc, Vị Ương vội vàng rời đi.

Âm Hậu từ từ ngồi xổm xuống, tám đầu rắn từ từ đi ra, cuốn thật chặt cơ thể đang co rút không ngừng của Linh Tôn, ngăn hắn tiếp tục co quắp đau đớn trên mặt đất.

Chương 703: Lợi ngược dòng

(3)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Quân Ly ca ca, nếu đau đớn như vậy, vì sao còn tìm đủ mọi cách để có được thứ này? Huynh không có huyết mạch của hắc, tu luyện phù chú thuật thì sẽ bị cắn nuốt mất tinh thần, chẳng lẽ huynh không sợ tà khí xâm nhập sẽ biến thành ma thú sao? Huynh là thần thú!”

Âm Hậu nhìn bộ dạng đau đớn của hắc lúc này, bỗng nhiên ôm mặt khóc lớn lên.

Linh Tôn cầm lấy ta Âm Hậu, đau đớn cực độ nói: “Ta cam tâm tình nguyện!”

Nước mắt Âm Hậu chảy xuống, khuôn mặt xinh đẹp ướn nhẹp, nghẹn ngào nói: “Ta, ta hiểu được.”

Một lúc lâu sau, cơ co rút mạnh mẽ kia cũng dần dần yếu bớt, nhưng Linh Tôn cũng bị tra tấn, giày vò đến mức mặt tái nhợt, không còn một tia huyết sắc, yếu ớt dựa vào thân rắn của Huyền Xà Âm Hậu.

“Giáng Tuyết, vị trí Vương của Tu La thành không thể bỏ trống lâu.” Giọng hắc khàn khàn nói.

Huyền Xà Âm Hậu hít cái mũi một cái, mới nức nở uất ức nói:

“Nhưng Dực, nó không chịu nghe lời của ta, nếu ép buộc nó đoạn tình tuyệt ái, ta, ta không đành lòng.....”

“Muội không đành lòng thì sao? Trên đời này, chỉ có một người là hấn thừa hưởng dòng máu của Tu La thành.” Linh Tôn suy yếu nói, vừa mới cắn nuốt phù nguyên của Hoàng Bắc Nguyệt, hấn cần một thời gian để khôi phục.

“Có một số việc, đã quyết định thì nên làm cho nhanh, hấn phải đoạn tình tuyệt ái, lên làm Tu La vương! Không ai có thể thay thế hấn.”

Huyền Xà Âm Hậu cắn môi hồng nhuận, nước mắt tuôn rơi xuống, nói “Chỉ hi vọng sau này nó không hận ta.”

“Hận?” Linh Tôn có chút thê lương nói “Đoạn tình tuyệt ái, đến cả yêu cũng không có, làm sao hận?”

Huyền Xà Âm Hậu hít vào một ngụm khí, nói: “Nếu như vậy, không phải ngay cả ta hấn cũng.....”

Linh tôn chậm rãi nhắm mắt lại, môi hơi hơi mấp máy, giọng nói giống như đang thờ dài, nói “Đây là..... Số mệnh.....”

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Thiên Đại Đông Nhi hốt hoảng chạy ra khỏi Tu La thành, nhờ có sự giúp đỡ của Chi Chi, nàng cũng không bị lâm vào ảo cảnh, cho nên một đường đi ra rất thuận lợi!

Lúc ra khỏi hang động âm u tăm tối kia, sắc trời bên ngoài cũng có chút tờ mờ sáng, chân trời một tầng đỏ hồng hiện lên, trong không khí mang theo một chút cảm giác trống vắng.

Thiên Đại Đông Nhi mang theo vết thương trên người, bị Vị Ương đâm một kiếm cũng không nhẹ, dọc đường chạy nàng mất không ít máu, nhưng nàng vẫn cố nén xuống, ép buộc mình phải tỉnh táo.

Ôm Chi Chi trong ngực, Cự Tô Giáp Long chạy qua đất bằng, khiến đất núi rung chuyển từng đợt, vùng lân cận đều là cây cối rậm rạp, vùng này rất hoang vu, người ở cũng thưa thớt, càng gần Tu La thành thì càng ít người.

Ở trong rừng di chuyển hồi lâu, Thiên Đại Đông Nhi cũng có chút không thể gắng gượng được, cố gắng mở to mắt, liên tục lắc đầu, nhưng cũng không thể nhìn rõ được phía trước.

Bỗng nhiên dưới chân Cự Tô Giáp Long như vấp phải cái gì đó, cơ thể to lớn lay động, Thiên Đại Đông Nhi ở trên vai nó ngã xuống!

Ngay cả cảm giác đau cũng không cảm thấy, nàng vùng vẫy một chút, muốn đứng lên, nhưng cố gắng thật nhiều lần cũng không đứng nổi.

Chi Chi từ trong ngực nàng chui ra, hai tay nhỏ nhỏ lôi nàng lại, muốn kéo nàng lên, nhưng nó nhỏ như vậy như vậy làm sao có thể nâng nàng dậy được?

Đúng lúc này, từ xa truyền đến vài âm thanh nho nhỏ, là giọng nói của một thiếu nữ.

“Nơi quái quỷ này có cái gì tốt mà lại tới đây? Mặc Liên, này! Người đừng chạy lung tung có được không vậy?”

Chương 704: Lợi ngược dòng

(4)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Rõ ràng nàng có gọi người phía trước cũng không nghe, cho nên thiếu nữ hỗn hển chạy theo hét to vài tiếng.

Mặc Liên.....

Thiên Đại Đông Nhi nghe thấy cái tên này, liền cố gắng vùng vẫy một chút.

Chi Chi hiểu được ý muốn của nàng, vội vàng trèo lên một thân cây, nhìn xung quanh, không sợ chết kêu ‘chi chi nha nha’ thật to.

“Âm thanh gì vậy?” Hồng Liên ở xa xa dừng chân lại, nghiêng tai nghe ngóng một chút, sau đó nhìn về phía Mạnh Kỳ Thiên, chờ hẳn xác định.

Mạnh Kỳ Thiên trầm ngâm suy nghĩ một chút, nói: “Chúc mừng thú.”

Hồng Liên liếm môi một chút, tà ác, nói: “Đúng lúc ta đang không vui, để cho ta gặp người của Tu La thành, xem ta thu dọn bọn chúng!”

Nói xong, liền bước về phía trước, Mạnh Kỳ Thiên bắt đắc dĩ lắc đầu, cũng bước theo sau nàng.

Hai người mới đi được vài bước, Mặc Liên đang đi hướng ngược lại bỗng nhiên xẹt qua người bọn họ đi lên phía trước, vạt áo màu đen chớp mắt đã biến mất.

Hồng Liên ngậy người một chút, hô lớn: “Mặc Liên thôi! Người lại muốn làm trò quỷ gì?”

Mặc Liên không đáp lại, hấn bay nhanh đến chỗ Chi Chi, ở trên cây kia, tay duỗi ra, liền chộp lấy Chi Chi đang sợ hãi muốn chạy trốn.

“Chi nha chi nha — —” Chi Chi sợ tới mức kêu nhảm, tay chân giãy dụa muốn thoát, răng nanh run lập cập va vào nhau.

Mặc Liên xoa xoa đầu Chi Chi một chút, nghiêng đầu, môi mấp má, chạm rãi nói: “Chi Chi.”

Chi Chi sợ tới mức hồn phi phách tán ngẩng đầu, thấy là Mặc Liên, còn mở miệng gọi tên nó, hai mắt mở thật to ra nhìn, nhưng cũng không còn sợ hãi như lúc nãy.

Nó đi theo Hoàng Bắc Nguyệt, cũng rất nhiều lần gặp qua Mặc Liên, cho nên đối với hấn có chút quen biết, thấy khuôn mặt quen thuộc, Chi Chi liền khua tay múa chân ‘chi chi nha nha’ nói cái gì đó.

Đương nhiên Mặc Liên nghe không hiểu, hấn cũng không nhìn thấy Chi Chi ra hiệu, nhưng ở gần cạnh có hơi thở của linh thú, hấn vẫn nhạy bén cảm nhận được, nguyên khí thổ thuộc tính đang dao động hấn cũng cảm nhận được một chút.

Hai mắt không nhìn thấy, tự nhiên sẽ có cách khác để ghi nhớ mọi thứ.

Hấn mang theo Chi Chi từ trên cây nhảy xuống, dựa vào hơi thở đi

đến trước mặt Thiên Đại Đông Nhi.

Cự Tô Giáp Long thấy người đến là Mặc Liên, tức giận gầm nhẹ một tiếng, cúi người xuống, muốn đem Thiên Đại Đông Nhi nhanh chóng bảo vệ, nhưng lại bị nàng lắc đầu ngăn cản.

“Cứu, cứu nàng.....” Thiên Đại Đông Nhi quỳ rạp trên mặt đất, nắm chặt lấy đá vụn và bụi đất, vừa nói khoe miệng cũng chảy ra thật nhiều máu.

Giọng nói này hẳn có biết, quan trọng là ... Hẳn nhận ra Chi Chi, nó là chức mệnh thú bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

“Ai?” Giọng nói lãnh đạm, ngắn gọn.

Thiên Đại Đông Nhi nghĩ đến việc hẳn là người của Quang Diệu điện, với địa vị của hẳn rất khó cùng Tu La thành trực diện đối mặt, liền nói: “Đi tìm Phong Liên Dực nói cho hẳn biết, Hoàng Bắc Nguyệt..... Ở Tu La thành!”

Khuôn mặt lạnh nhạt của Mặc Liên đột nhiên có chút thay đổi, lạnh giọng hỏi: “Cái gì?”

Thiên Đại Đông Nhi khóc lóc nói: “Sau khi chúng ta đi vào thì gặp phải Vị Ương, nàng bảo ta đi trước tìm cứu viện, nhưng mà nàng.....”

Nàng còn chưa kịp nói xong, ở trước mặt xẹt qua một cơn gió, sau đó ngẩng đầu lên, nam nhân một khắc trước còn ở trước mặt nàng, thoáng cái đã không thấy bóng dáng

Thiên Đại Đông Nhi nhìn xung quanh trái phải, ngay cả Chi Chi cũng không nhìn thấy, trong tầm mắt mơ màng, chỉ có thể nhìn thấy Hồng

Liên và Mạnh Kỳ Thiên đang đi tới.

Hồng Liên thấy nàng liền nhíu mày: “Nha đầu này nhìn mặt rất quen!”

Chương 705: Lợi ngược dòng (5)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Mạnh Kỳ Thiên là người có tiếng gặp qua ai là không thể quên được, trí nhớ kinh người, liếc mắt một cái nhìn Thiên Đại Đông Nhi, lập tức nhớ tới nha hoàn của Hoàng Bắc Nguyệt năm năm trước suýt chút nữa bị Hồng Liên giết chết, hơi nhíu mày do dự: “A?! Không phải nàng đã chết rồi sao?”

Tính tình của Hồng Liên kiêu ngạo, người có thể để nàng nhớ được không nhiều lắm, năm đó Đông Lăng bị ném cho quái đản chín đầu tha đi, cũng không cần đến nàng ra tay giết, một nhân vật nhỏ bé như vậy nàng làm sao có thể nhớ rõ.

Hơn nữa đã trải qua năm năm, một tiểu nha đầu bây giờ trưởng thành, khuôn mặt ít nhiều cũng có chút thay đổi, nên nàng lại càng không có ấn tượng.

“Mạnh Kỳ Thiên, người biết nha đầu kia? Cũng được, nhìn rất khá, không phải là tình nhân cũ đấy chứ?” Hồng Liên có chút trêu chọc cười lớn, dù sao cũng không biết Mặc Liên đã chạy đi đâu, nàng cũng không biết làm gì.

Mạnh Kỳ Thiên thản nhiên cười cười, không trả lời Hồng Liên, chỉ nhìn Thiên Đại Đông Nhi và Cự Tê Giáp Long ở bên người nàng để đoán thực lực.

Thực Lực của hắn so với nàng mạnh hơn, cho nên có thể đoán chính xác sức mạnh của nàng, sau khi đoán ra lại ‘a’ một tiếng: “Thất tinh.”

Hắn vẫn nhớ rõ năm năm trước lúc gặp nha đầu này, đến cả nhất tinh cũng chưa có, hơn nữa cơ thể suy yếu, nguyên khí bên trong cũng rất hỗn loạn.

Không thể ngờ được trong thời gian năm năm ngắn ngủn, lại có thể tăng đến thất tinh, cho dù ăn Tủy Tủy Đan, tốc độ tăng tiến nhanh như vậy, cũng quá kinh người!

“Thất tinh triệu hoán sư?” Hồng Liên không để ý chút nào, cấp bậc này đối với nàng mà nói, giống như con kiến yếu ớt vậy, một chút hứng thú muốn ra tay với nàng cũng không có.

“Xem ra, cũng không sống lâu nổi nữa, ngay cả cơ hội đánh lại cũng không có, vô vị.” Nàng bĩu môi xoay người rời đi, nàng đi được một đoạn quay đầu lại nói “Này, Mạnh Kỳ Thiên, ngươi còn không mau đi? Ta đi tìm Mặc Liên, trong rừng rậm như thế này hắn đi một mình chắc chắn không ra ngoài nổi.”

“Ừ.” Mạnh Kỳ Thiên nhìn thoáng qua Thiên Đại Đông Nhi, rồi xoay người đuổi theo Hồng Liên, đi được vài bước lại lui xuống, từ trong nạp giới lấy ra một cái bình nhỏ, đưa đến trước mặt nàng, nói “Không phải thương hại ngươi, chỉ là không muốn sau này mất đi một cao thủ.”

Ném cái chai, Mạnh Kỳ Thiên bước đi, Thiên Đại Đông Nhi nhặt lên, ý nghĩ muốn sống mạnh mẽ thúc giục nàng, giờ khắc này, cho dù đây là độc dược nàng cũng uống!

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Trong phòng giam âm u tràn ngập mùi máu tươi, trong bóng đêm có mấy ngọn nến cháy, khiến cho nơi này đã tối tăm càng trở nên lờ mờ đáng sợ.

“Ồ.....” một tiếng rên đau đớn bị kìm nén ở trong ngực vang lên, đã phát sáng chiếu ra một tia ánh sáng yếu ớt.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào Tiểu Hồ, xé rách phần quần áo ở trên bụng ra, dùng đan dược có thể khử trùng hoà với nước, sau đó vẩy lên trên miệng vết thương.

Thuốc khử trùng ở mọi thời đại đều nhưc nhối giống nhau, so với lúc bị đánh thương còn đau hơn mấy lần!

Cũng may nàng ở trong Phù Quang rừng rậm có rất nhiều dược liệu, luyện chế được rất nhiều thuốc trị thương rất tốt, có thể giúp cầm máu hạ nhiệt rất nhanh.

Trong miệng ngậm quần áo dính máu, tự nàng ra tay xử lý vết thương giống như xuyên thủng bụng của nàng, đau, vẫn còn trong giới hạn nàng có thể chịu đựng được, nhưng trên trán vẫn chảy rất nhiều mồ hôi.

Tiểu Hồ ở bên cạnh, thỉnh thoảng lại dùng đầu cọ xát vào bả vai nàng, trong giới thần thú, tuổi của Tiểu Hồ được coi là rất nhỏ, giống như đứa trẻ năm tuổi vậy, có những lúc không hiểu chuyện, nhưng đôi khi lại rất thân thiết.

Chương 706: Lợi ngược dòng (6)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Hoàng Bắc Nguyệt vui vẻ nở nụ cười một chút, lau đi mồ hôi ở trên trán, dựa cơ thể vào bộ lông xù mềm mại của Tiểu Hồ, di chuyển một chút cũng cảm thấy mệt chết đi được.

Trong cơ thể trống rỗng, khác hẳn khi còn sức mạnh, cái cảm giác này, có chút khiến cho người ta phát điên.

Yểm cũng trầm mặc, hắn luôn miệng nói những điều không tốt, nhưng bây giờ cũng không nói được cái gì để trêu chọc Hoàng Bắc Nguyệt, nếu đổi lại là hắn, thành quả vất vả tu luyện nhiều năm nay lại bị người mình tin tưởng hung ác cướp đoạt mất, hắn chắc chắn sẽ phát điên.

Nếu là hắn thì sẽ không tiếc bất cứ thứ gì, cũng phải tìm Linh Tôn để liều mạng lưỡng bại câu thương! Cho dù phù nguyên có bị huỷ thì cũng không quan tâm!

Nhưng mà tiểu nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt, còn tuổi nhỏ, đã có tính cách trấn định lãnh khốc như vậy, ngay cả hắn cũng phải bội phục.

Yểm ở trong hắc thủy cấm lao trầm mặc một lúc, bỗng nhiên có chút cảnh giác ngẩng đầu lên, nói: “Có người đang đến đây.”

Hoàng Bắc Nguyệt người đầy mồ hôi hơi giật mình, lập tức cười khổ nói: “Đến thì thế nào, dù sao hiện tại ta cũng không có một chút sức lực để phản kháng.”

Mất đi phù nguyên, lại bị thương nặng như vậy, hoạt động cũng không thể, bây giờ cho dù người tới có là triệu hoán sư nhất tinh cũng có thể làm thịt nàng!

Tiểu Hồ nghe răng gặm gừ hai tiếng, dùng đuôi kéo nàng ra đằng sau một chút, rồi giống như một chiến sĩ dũng mãnh, đứng canh gác.

Trên mặt đất chậm rãi hiện ra một cái bóng thật dài, lúc sau thân thể của Vị Ương từ phía trên thăm dò nhìn xuống, thấy Hoàng Bắc Nguyệt thì cười lạnh nói: “Quả nhiên còn chưa chết.”

Móng vuốt của Tiểu Hồ chém ra một cái, lửa đỏ ngưng tụ thành một lưỡi dao sắc bén đánh về phía Vị Ương, nàng khinh thường liếc mắt nhìn nó, đuôi rần đảo qua, liền đem lưỡi dao sắc bén này phá bỏ, thoải mái như một chút sức lực cũng không tiêu tốn!

“Thần thú còn chưa trưởng thành ở trước mặt ta thì định làm quái gì?” Vị Ương nói xong, trong tay từ từ ngưng tụ một thanh trường kiếm “Ta tới để chấm dứt sự đau khổ của ngươi vĩnh viễn, dù sao Linh tôn đại nhân cũng nghĩ là ngươi đã chết.”

“Giết ta, Phong Liên Dực sẽ không bỏ qua cho ngươi.” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày nhìn nàng, nữ nhân trong Tu La thành đều có chút điên khùng, thực lực của Vị Ương có thể xếp trên mười hai ma thần, tuyệt đối không phải giả, cả Tiêu Hồ và Băng Linh Huyền Diệu cùng xông lên cũng chưa chắc đã là đối thủ của nàng.

Vị Ương lạnh lùng cười, nói: “Bệ hạ sẽ mãi mãi không thể biết, hấn sắp đăng cơ, ngươi đến địa ngục vì bệ hạ ăn mừng đi.”

Đang cơ?

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, trong ánh nến mờ nhạt cũng cười rất tự tin: “Sẽ không.”

“Hừ! Người không tin cũng vô dụng, đừng mơ tưởng bệ hạ sẽ vì người làm bất cứ chuyện gì, ngài ấy là Tu La vương tôn quý, mà người, không phải là cái gì cả!” Thấy nàng cười tự tin như vậy, Vị Ương giận dữ, rất muốn đem tin tưởng của nàng phá huỷ!

Trường kiếm vung lên, cửa nhà giam cùng với cấm chế mà nàng bố trí cùng lúc bị chẻ ra, Vị Ương kéo đuôi rắn thật dài, đột nhiên xông vào, đuôi rắn đem cả người Tiểu Hồ đang bốc cháy vàng rực quét sang một bên, trên đuôi bị lửa bén, nhưng nàng một chút cảm giác cũng không có!

“Người chịu chết đi!” Vị Ương nói xong, trong mắt hiện lên ánh sáng điên cuồng, trường kiếm hướng Hoàng Bắc Nguyệt chém xuống!

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, cầm Tuyết Ảnh chiến đao có phần mệt mỏi, trên cánh tay không có khí lực, đến cả đao cũng không nhấc lên được.

Chẳng lẽ Hoàng Bắc Nguyệt nàng lại chết như vậy sao?

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong chớp mắt thân thể của Vị Ương bay ra ngoài giống như một con rối.

Chương 707: Lợi ngược dòng

(7)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên trong chớp mắt thân thể Vị Ương bay ra ngoài như một con rối, thân rắn thật dài đập vào trên vách tường, nóc nhà giam bắt đầu lung lay, rơi xuống từng khối đá vỡ vụn.

Một khối đá vừa vụn rơi xuống đỉnh đầu Hoàng Bắc Nguyệt, nàng nhấc tay lên ngăn cản, một bóng ma màu đen đột nhiên lại xẹt qua, khối đá kia chưa rơi xuống đã bị biến thành cát vụn, bay trong không khí.

Hoàng Bắc Nguyệt buông lỏng, ngẩng đầu lên, thấy bóng ma màu đen kia hướng nàng lao xuống, hai cánh tay duỗi ra, đem nàng ôm lên.

“Mặc Liên!” Vị Ương bị bắn bay ra ngoài hét lên một tiếng quái gở, có chút tức giận, có chút sợ hãi, rõ ràng đối với Mặc Liên vẫn có vài phần e ngại.

Nàng vừa dứt câu, Mặc Liên đột nhiên nâng tay lên, lôi quang màu đen từ trên đầu ngón tay mạnh mẽ phóng ra, lôi điện chiếu sáng khuôn mặt hoảng sợ của Vị Ương, nàng nâng kiếm lên cố ngăn lại, toàn thân đột nhiên hiện ra một lớp băng trong suốt, cao hơn người ngưng tụ lại giống như quần áo mặc trên người!

“Phòng hộ giáp nguyên khí thuộc tính băng!” Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh, Vị Ương đã có thể ngưng tụ nguyên khí tạo thành giáp bảo vệ bao bọc cơ thể, vậy thực lực của nàng, e là sắp tiến vào thiên cấp!

Điều càng làm cho nàng sợ hãi không phải là cấp bậc hiện tại của Vị Ương, mà là..... Mặc Liên!

Nếu nói thực lực của Vị Ương trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp đã ở cấp bậc thần thánh. Nhưng sức mạnh của nàng như vậy ở trước mặt Mặc Liên, lại không có tác dụng, vậy hẳn đến cùng là đang ở cấp độ biến thái nào?

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ lại một chút, cho tới bây giờ nàng chưa hề nhìn thấy Mặc Liên chính thức ra tay, nhưng với năng lực kinh khủng của hắn, còn có huyền linh thú không biết đã tiến hoá đến dạng gì, chỉ cần xuất hiện, tất cả nhưng cao thủ ở trước mặt hắn trong chớp mắt đều thay đổi sắc mặt.

Người như vậy, nếu sau này trở thành kẻ địch của nàng, thật sự rất đáng sợ.....

Vị Ương dùng nguyên khí thuộc tính băng tạo giáp bảo vệ ngăn được một chưởng của Mặc Liên, tuy là vẫn nôn ra một búng máu nhưng vẫn có thể đứng dậy, thực lực đã khiến cho người ta phải nhìn lại bằng con mắt khác.

Mặc Liên không vui, lại nhấc tay lên, chuẩn bị giết chết nữ nhân này!

“Không cần giết nàng ta, chúng ta đi thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt kéo ống tay áo của hắn, thấp giọng nói.

Vị Ương không thể chết bây giờ, là người đứng đầu của mười hai

ma thần, thực lực của Vị Ương so với Hồng Liên của Quang Diệu điện chắc ở cùng một cấp độ, Tu La thành và Quang Diệu điện vẫn luôn đối địch, kìm chế thực lực của nhau, bởi vì như vậy mới có thể duy trì thế cân bằng nhiều năm nay.

Nếu Hồng Liên hoặc Vị Ương chết, sự cân bằng trước nay sẽ bị phá bỏ, việc có mặt của Mặc Liên đã khiến Quang Diệu điện chiếm ưu thế, hiện tại Tu La thành chưa lập Vương, nếu thiếu Vị Ương, thì mọi thứ sẽ bị Quang Diệu điện làm rối loạn.

Đến lúc đó, bị thiệt thòi đầu tiên sẽ là các quốc gia và thế lực trên đại lục Tạp Nhĩ tháp.

Sự loạn lạc hơn một trăm năm trước sẽ lại một lần nữa xảy ra.

Hoàng Bắc Nguyệt không phải người hay lo lắng vô cớ, cũng không có lòng từ bi đức độ như vậy, nhưng nàng không hi vọng lúc này xảy ra loạn lạc, không muốn những người bên cạnh nàng bị cuốn vào trong hỗn chiến.

Mặc Liên rất nghe lời của nàng, nàng nói không giết, hắn sẽ không ra tay, khuôn mặt âm u lạnh lẽo có chút quý dị, Vị Ương cắn răng, không cam lòng hỏi: “Mặc Liên, ngươi có ý gì? Nàng là người của Quang Diệu điện sao?”

Mặc Liên không muốn trả lời câu hỏi của nàng, giọng nói như vậy hắn nghe thôi cũng cảm thấy bức bối, khiến hắn muốn ra tay làm cho nàng im lặng mãi mãi! { #Ân: Tiểu Mặc của ta chỉ thích giọng của Nguyệt tử thôi! Người không liên quan biến đi! }

Chương 708: Lợi ngược dòng

(8)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Ta không phải người của Quang Diệu điện.” Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng, sắc mặt tái nhợt hiện ra một chút tươi cười: “Đối với ngươi ta là bằng hữu, phải không?”

Sự âm u lạnh lẽo trên mặt Mặc Liên dần dần biến mất, thay vào đó một nụ cười nhẹ nhàng ám áp, hấn gật gật đầu, đáp “Đúng!” { Ân: ngây thơ đến phát sợ! Tiểu Mặc cứ như vậy thì không thể lấy vợ đâu! }

Vị Ương vô cùng khó hiểu, hoàn toàn không thể lý giải nhìn hai người bọn họ.

Bằng hữu?

Đó là cái thứ quý gì? -.-“

“Lộ ra vẻ mặt như vậy thật đáng thương.” Hoàng Bắc Nguyệt thương tiếc lắc đầu: ” Trong Tu La thành, đoạn tình tuyệt ái, các ngươi sẽ mãi không hiểu được thế nào là tình yêu và tình bạn, bằng hữu, là một loại ràng buộc kéo dài mãi mãi.”

“Cái thứ đó có ích lợi gì? Ta không cần đến!” Vị Ương bị nàng nhìn bằng ánh mắt đáng thương liền giận dữ hô lớn.

“Đương nhiên có tác dụng, người nhìn xem, không phải là Mặc Liên đã tới cứu ta sao?” Hoàng Bắc Nguyệt cong môi cười, nhìn về mặt ngờ ngác của Vị Ương, trong lòng đối với nàng không rõ là đồng tình hay thương cảm.

Một người không có tình cảm, cho dù có mạnh mẽ cỡ nào, cũng vẫn chỉ có thể cô độc tịch mịch.

Cũng may, Phong Liên Dực lựa chọn từ bỏ tất cả mọi thứ ở Tu La thành, nếu không, hẳn biến thành người không có tình cảm, nàng cũng không biết sẽ phải làm thế nào nữa.

Nghe xong lời nói của nàng, Vị Ương sững sốt nhìn hai người bọn họ nhưng lại không cam lòng. Đánh, nàng đánh không lại Mặc Liên. Nói, nàng cũng không nói lại được Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng tức giận không chịu nổi!

Cái gì là tình bạn tình yêu, đều là đồ bỏ đi! Ở Tu La thành, mấy thứ như vậy tất cả đều không cần!

Chỉ cần có thực lực, sức mạnh cường đại, như vậy là đủ!

Không cần thiết phải cùng Vị Ương tiếp tục nói lời vô nghĩa, Mặc Liên ôm Hoàng Bắc Nguyệt, từ trong phòng giam đi ra ngoài, triệu hồi Huyền Linh Thú, ngồi lên trên lưng nó, liền bay đi.

Dám tới một mình, xông vào Tu La thành cứu người, lại trắng trợn rời đi, kiêu ngạo cường đại, Mặc Liên thật đúng là kiểu người như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào bờ vai của hắn, đã cảm thấy an toàn, tâm tư dần buông lỏng, trong lồng ngực cuộn cuộn như nước, từ từ

chảy ra một dòng máu tươi.

Chi Chi từ trên đầu của Huyền Linh Thú liền chạy tới, thấy vết thương của nàng cùng khoe miệng đang chảy máu, liền nhảy đến bên cạnh ‘chi chi nha nha’ nước mắt lưng tròng lo lắng.

Mặc Liên không nhìn thấy, nhưng lại có thể ngửi được mùi vị của máu, mùi trên người nàng nồng như vậy không thể không để ý, hần trầm mặc một lúc, liền từ trong nạp giới mà Hoàng Bắc Nguyệt cho lúc trước, lấy ra rất nhiều chai lọ, hỏi: “Dùng loại nào?”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn, khoe miệng hơi hơi cong lên, những thứ này, đều là lúc trước nàng để lại trong nạp giới, chính là một ít thuốc chữa thương cơ bản, dùng với vết thương bình thường thì rất tốt, nhưng thương thế của nàng nặng như vậy, một chút cũng không có tác dụng.

“Không cần.” Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, “Ta đã xử lý qua miệng vết thương, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.”

Những vết thương bị chảy máu hần đã không có vấn đề gì nữa, chỉ là phù nguyên bị lấy đi tạo thành nội thương, chỉ sợ trong thời gian ngắn hoàn toàn không thể khôi phục.

Nàng bây giờ cũng giống như năm năm trước, thời điểm không có phù nguyên, thậm chí so với lúc đó nàng bây giờ càng thêm yếu đuối.

“Là ai?” giọng Mặc Liên âm trầm hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt biết là hần muốn hỏi ai làm cho nàng bị thương thành như vậy, nhưng chuyện này, nàng không muốn kéo theo Mặc Liên vào, hần không cần phải..... đối đầu với Linh Tôn.

Tâm tư hẳn đơn thuần, hỏi vậy là muốn báo thù cho nàng, nhưng mà mối thù này, chỉ có thể chính nàng đi làm, nếu không, nàng sẽ không yên lòng!

“Đó là một việc ngoài ý muốn mà thôi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, “Mặc Liên, cảm ơn người đã tới cứu ta, mạng này ta thiếu người.”

Chương 709: Lợi ngược dòng

(9)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Không cần cảm ơn ta.” Tâm tư Mặc Liên rung động một chút, mới nói: “Người bị thương, ta rất khó chịu.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức cười nói: “Nếu là người bị thương, ta cũng sẽ rất khó chịu.”

Mặc Liên cũng ngẩn ra, sau đó trên mặt nở nụ cười thật tươi, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn có thể nhanh chóng trở nên vui vẻ như vậy, trong lòng cảm thán thật là một người dễ thỏa mãn, sống như vậy, sẽ không mệt mỏi chút nào.

Có Mặc Liên ở bên cạnh, nói thật nàng cảm thấy rất yên tâm, thiếu niên này tuy là người của Quang Diệu điện, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy đáng tin cậy hơn bất kì kẻ nào, ít nhất hấn tuyệt đối sẽ không làm nàng tổn thương, điều này trong lòng nàng vẫn luôn hiểu rất rõ ràng.

Mất máu quá nhiều, làm cho nàng dễ dàng buồn ngủ, hơn nữa bây giờ đã được an toàn, dựa vào vai của Mặc Liên, lại cảm thấy vô cùng ấm áp, từ từ có chút mệt mỏi.

Mặc Liên không biết nàng buồn ngủ, trong đầu bỗng nhiên nảy ra một ý tưởng, liền hỏi: “Cái gì là? Tình yêu?”

“A.....” Hoàng Bắc Nguyệt lườm biếng lên tiếng, sau đó cười nói: “Cái này không có hình dáng cụ thể, nhưng mà đại khái có thể hiểu nó như là một loại cảm giác.”

“Cảm giác?”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút buồn cười cười nói: “Có thể nói, khi mà người không nhìn thấy một người nào đó, nhưng lại ngày đêm nhớ đến họ, ngay cả lúc ăn uống, trong đầu đều hiện lên hình ảnh người đó, muốn gặp mặt, nhưng thời điểm người nhìn thấy họ, lại có cảm giác sợ hãi, sợ người đó sẽ biến mất, tim đập rất nhanh.....”

Chậm rãi nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt có chút buồn cười, cười rộ lên, nàng nói với Mặc Liên chuyện này làm gì? Người này đầu óc đơn thuần như vậy, làm sao hiểu được loại cảm giác phức tạp không rõ ràng này?

Hơn nữa những điều nàng nói cũng không hoàn toàn là tình yêu, đó là một loại cảm giác không thể diễn tả bằng lời nói.

Nàng cười cười, mắt cũng chậm chậm nhắm lại, dựa vào bờ vai của hấn nặng nề mê man ngủ.

Mặc Liên có chút sợ sệt nghĩ nghĩ, tưởng niệm, cùng tim đập.....!!!

Chi Chi đứng ở trên đầu gối của Mặc Liên, ngẩng đầu, hơi nghiêng một chút nhìn hấn, mắt to thấy biểu cảm suy tư của hấn, chớp chớp mắt, sau đó ‘chi’ một tiếng.

Một tay Mặc Liên tóm lấy Chi Chi, đặt lên trên ngực, áp lỗ tai của tiểu tử này sát lại, Chi Chi bị bất ngờ không kịp tránh, mặt tròn tròn bị ép bẹp lép, không biết Mặc Liên đang muốn làm cái gì, tay và chân cùng

giấy đạp.

Để một lúc, Mặc Liên mới kéo nó từ trong ngực ra, Chi Chi chớp mắt to, khó hiểu nhìn hấn.

“Nhanh không?” Mặc Liên thấp giọng hỏi.

Chi Chi suy nghĩ một chút, sau đó gật đầu thật mạnh, biết Mặc Liên không nhìn thấy, liền nhảy xuống ở trên lưng Huyền Linh Thú, miệng bắt chước theo âm thanh quái dị “thùng thùng đong”.

(Ân: hai cái con vật ngây thơ này hồn nhiên quá *-.-*)

Nhận được sự xác nhận của Chi Chi, Mặc Liên đột nhiên cười rộ lên, mặt tái nhợt khi cười có vài phần cứng nhắc cùng mất tự nhiên, hấn rất ít khi cười, cũng không biết khi cười thì sẽ có bộ dạng như thế nào, ít nhất cho tới bây giờ hấn chưa từng cười trước mặt ai như vậy.

Nhưng đây là một loại biểu cảm tự nhiên, con người khi sinh ra, sẽ cười, hấn luôn luôn cứng nhắc, cho nên loại vẻ mặt này cũng không phải không tốt.

Chi Chi nhìn thoáng qua hấn cười, liền vươn hai bàn tay nhỏ dụi mắt của nó, liên tiếp lắc đầu, rồi lắc đầu, lại lắc đầu, biểu cảm kia không cần nói cũng biết có bao nhiêu kinh ngạc!

Thế nhưng Mặc Liên lại không nhìn thấy nó, nhẹ nhàng đem Hoàng Bắc Nguyệt hướng vào trong ngực hấn ôm chặt một chút, thấp giọng thì thào nói: “Tình yêu.....!”

Chương 710: Lợi ngược dòng (10)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Bắc Diệu quốc, phủ Tề vương!

Thập nhất hoàng tử vội vàng đến bái kiến, áo choàng cũng không kịp cởi liền đi đến thư phòng trong hậu viện, thấy Vũ Văn Địch ra nghênh đón, liền nhanh chóng nói: ” Vũ Văn tướng quân, hoàng huynh ta đâu?”

“Vương gia đang ở trong thư phòng..... Điện hạ!” Vũ Văn Địch còn chưa nói hết, Phong Nhã Ngọc đã nhanh như gió xông vào.

Thân phận của hắn là hoàng tử, Vũ Văn Địch không tiện ra tay ngăn cản, chỉ có thể theo ở phía sau, vừa đi, vừa nói: “Điện hạ, để vi thần đi vào thông báo trước một tiếng.”

Cửa thư phòng bỗng nhiên mở ra, Phong Liên Dực nhẹ nhàng đi tới, trên mặt lộ vẻ tươi cười tao nhã: “Không cần thông báo.”

Phong Nhã Ngọc vội vã dừng bước, ngẩng đầu lên, nhìn hoàng huynh hào hoa nho nhã của mình, nhất thời cảm thấy hít thở cũng không thông, trong nụ cười của Phong Liên Dực không chỉ có sự ôn hòa, còn có sự lạnh dăm nói không nên lời.

“Hoàng huynh!” Phong Nhã Ngọc sững sốt một lúc, mới vội vàng đi

lên, hỏi: “Ta nghe nói, huynh phải rời khỏi Bắc Diệu quốc?”

Phong Liên Dực ngẩng đầu, liếc Vũ Văn Địch một cái, trên mặt hẳn có một chút tiếc hận cùng không cam lòng, nhưng cái gì cũng không nói, bất đắc dĩ cúi đầu.

“Vào trong rồi nói.” Nhiệt độ bên ngoài có chút lạnh, Phong Liên Dực để hẳn tiến vào thư phòng, Phong Nhã Ngọc đối với hoàng huynh của mình luôn luôn kính phục, vì vậy liền theo sau đi vào.

Sau khi ngồi xuống, Phong Liên Dực đưa trà nóng cho hẳn, Phong Nhã Ngọc nhân trà, trên áo choàng có một vòng lông thỏ trắng như tuyết, ở dưới khuôn mặt thanh tú nhìn rất xinh đẹp tuấn mỹ.

Nháy mắt một cái, Phong Nhã Ngọc có chút mất mát hỏi: “Hoàng huynh, vì sao huynh phải đi?”

“Ta đi rồi, tất cả mọi thứ sẽ thuộc về đệ, đệ có thể trở thành tân hoàng đế của Bắc Diệu quốc.....”

“Nhưng mà, ta chưa từng nghĩ đến những thứ này!” Phong Nhã Ngọc lập tức kích động đứng lên, nói: “Hoàng huynh, ta không thích cái ngôi hoàng đế kia, cũng không thích vị trí cao cao tại thượng đó, ta không cần bọn họ thấy ta là quỳ lạy, ta, ta.....”

Phong Liên Dực nghiêng đầu, một tay chống dưới cằm, bộ dáng có chút lười biếng, con ngươi màu tím thản nhiên nhìn hẳn “Mẫu hậu muốn đệ ngồi lên vị trí kia.”

“Bà ấy thích thì sao chứ? Chẳng lẽ vì ý muốn của bà ấy, cả đời ta không thể làm chuyện mình thích hay sao?”

Phong Nhã Ngọc nắm chặt tay, khuôn mặt tuấn mỹ vì có chút kích

động mà trở nên đỏ ửng, hấn nhìn Phong Liên Dực, nhìn chăm chăm, bỗng nhiên sắc mặt có chút tái nhợt.

“Hoàng huynh, huynh, chẳng lẽ huynh cũng tin vào tin đồn nhảm kia?”

“Tin đồn?” Phong Liên Dực thản nhiên hỏi.

Phong Nhã Ngọc khó chịu nói: “Bọn họ đều nói, ta là do mẫu hậu cùng..... Quyền vương sinh ra.....”

“Nhã Ngọc.” Phong Liên Dực chậm rãi lên tiếng cắt đứt lời của hấn “Những lời ô uế bản thiêu của người ngoài, đệ cũng tin sao?”

“Ta không muốn tin tưởng, nhưng ta biết rất nhiều người nghi ngờ ta, cho nên bọn họ không ủng hộ ta xưng Vương, vừa đúng ta cũng không muốn ngồi lên vị trí kia!” Phong Nhã Ngọc nói xong, sùng bái nhìn Phong Liên Dực. “Hoàng huynh, ta vẫn biết, huynh mới là vương giả thật sự, lúc phụ hoàng còn sống cũng rất thích huynh, ta tin mắt nhìn người của phụ hoàng nhất định không sai.”

Phong Liên Dực lắc đầu cười nhạt, trên khuôn mặt tuyệt sắc có một chút tia sáng thản nhiên di chuyển “Nhưng, so với ngôi vị hoàng đế, còn có thứ mà ta yêu thích hơn nhiều.”

Phong Nhã Ngọc kinh ngạc hỏi: “Còn có gì quan trọng hơn ngôi vị hoàng đế?”

Chương 711: Lợi ngược dòng

(11)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Ngôi vị hoàng đế rất quan trọng sao?” Phong Liên Dực mỉm cười hỏi lại.

Phong Nhã Ngọc hơi hoảng hốt, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại: “Hoá ra hoàng huynh cũng giống như ta, nhưng mà, nếu ngay cả hoàng huynh cũng không đồng ý làm chức hoàng đế này, còn ai có thể làm đây?”

Trong tất cả các hoàng tử của Bắc Diệu quốc, không phải là người không có thể lực thì cũng là tư chất bình thường, cho dù đăng cơ, cũng không làm nên việc lớn, những vị đại thần có hiểu biết sẽ không ủng hộ.

Phong Liên Dực lấy thân phận là huynh trưởng nói: “Nhã Ngọc, có một số việc tuy không muốn làm, nhưng lại không thể không làm. Ta đã đồng ý với một người sẽ cho nàng một mái nhà, cùng nàng sống cuộc đời bình thản, cả đời này ta có thể làm cho bất cứ kẻ nào thất vọng, nhưng không thể khiến nàng buồn.”

Phong Nhã Ngọc nghe xong rất ngạc nhiên, trên khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ mê mang: “Nàng là người hoàng huynh yêu sao?”

Phong Liên Dực cười gật đầu, Phong Nhã Ngọc còn nói thêm: “Nếu

chỉ là một ngôi nhà, thì ở trong hoàng cung cũng có thể, hoàng huynh có thể lập nàng làm hoàng hậu, chúng ta đều là người thân của nàng.”

Phong Liên Dực chỉ thản nhiên cười, thiếu niên trước mặt tuổi còn nhỏ, có một số việc không nhất định hẳn sẽ hiểu.

“Hoàng huynh, huynh đi cùng nàng ấy sao?” Thấy hẳn không nói lời nào, Phong Nhã Ngọc liền lo lắng hỏi.

“Ta đem trách nhiệm của Bắc Diệu quốc trao lại cho đệ, đệ sẽ gánh vác chứ?” Phong Liên Dực mỉm cười, không có câu trả lời chính thức, nhưng những lời này cũng đã nói ra đáp án.

Mắt của Phong Nhã Ngọc hơi đỏ lên, nâng tay lên dụi dụi, hít hít cái mũi.

“Nhã Ngọc, nếu đệ trở thành hoàng đế của Bắc Diệu quốc thì không thể khóc.”

Thiếu niên lại hít mũi đau xót, nước mắt trào ra: “Ta không muốn hoàng huynh rời đi, từ lúc còn nhỏ ta đã luôn nghĩ sẽ trợ giúp huynh bảo vệ quốc gia, huynh xưng vương ta sẽ trở thành một tướng quân kiêu ngạo, bảo vệ biên cương!”

Phong Liên Dực cười nhẹ đưa qua một chiếc khăn tay, để cho hẳn lau khô nước mắt: “Cho dù là tướng quân kiêu ngạo, cũng không thể động tí là rơi nước mắt.”

Phong Nhã Ngọc ngậm chặt miệng, không để chính mình tiếp tục khóc, nước mắt lưng tròng nhìn hẳn, “Hoàng huynh, huynh đừng đi.....”

“Nhã Ngọc, đệ lớn thêm một chút nữa thì sẽ hiểu, trên đời này sẽ có một lúc nào đó đệ gặp được một người, cho dù phá huỷ cả thế giới, cũng muốn thấy nàng cười.” Phong Liên Dực đứng lên, một thân áo trắng hơn tuyết, dáng người thon dài ngọc thụ lâm phong, tao nhã vô hạn.

Phong Nhã Ngọc nhất thời nhìn tới ngây dại, có chút không thể tự thoát ra được nhìn vị huynh trưởng trước mắt.

Cho dù phá huỷ cả thế giới, cũng muốn thấy nàng cười!?

Trong lòng đột nhiên có chút ấm ức, Phong Nhã Ngọc cũng không biết nên nói cái gì, tự cầm lên chén trà nóng, từ từ thổi nguội, từng ngụm uống xuống, lúc này mới cảm thấy trong thân thể ấm áp một chút.

Nhưng sự ấm áp này không duy trì được bao lâu, rồi bỗng nhiên bị một cơn gió lạnh thổi tan.

Hai ngày nay thời tiết có chút lạnh, cảm thấy tuyết cũng sắp rơi, mùa đông ở phía Bắc và phía Nam không giống nhau, hết hạ tuyết rơi, nơi này thật sự trong vòng mười dặm đều đóng băng, vạn dặm tuyết bay, khắp nơi đều là một vùng trắng xoá.

“Là cửa sổ không đóng sao?” Phong Nhã Ngọc ngẩng đầu nhìn quần áo mỏng manh trên người hoàng huynh, áo trắng phóng khoáng thanh nhã, vào thời tiết này chắc chắn sẽ rất lạnh.

Hắn buông chén trà đứng lên, muốn đi xem cửa sổ một chút, mới vừa đi được một bước, liền nghe được Phong Liên Dực nghiêm khắc quát một tiếng: “Đừng nhúc nhích!”

Hoàng huynh luôn luôn ôn nhu như ngọc chưa bao giờ nói với hắn

ngghiêm khắck như vậy, cho nên trong chớp mắt Phong Nhã Ngọc sợ tới mức ngây ngẩn cả người, đứng im tại chỗ không nhúc nhích, đôi mắt trong suốt nhìn vào Phong Liên Dục

Chương 712: Lợi ngược dòng (12)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Hoàng— hoàng huynh?” Hấn không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đứng im ở đó đừng nhúc nhích.” Phong Liên Dực đè ép tay xuống, quần áo màu trắng hơi lay động, sau đó từ từ tiến lên vài bước.

Phong Nhã Ngọc lo lắng nhìn hấn, hoàn toàn không biết xung quanh đang xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn dáng vẻ của hoàng huynh căng thẳng như vậy, hấn biết nhất định là xảy ra chuyện lớn!

Nhưng đây là Tề vương phủ, cách doanh trại quân đội rất gần, nếu như có thích khách tới thật, cũng không sợ, Vũ Văn Địch ở bên ngoài chính là triệu hoán sư hạng nhất nhì của Bắc Diệu quốc, thích khách nào không có mắt lại tìm đến, quả thực giống như tự đi tìm chết!

Đang nghĩ như vậy, cửa sổ liền bị một trận gió thổi mở toang, nện một tiếng thật mạnh ở trên tường!

Phong Nhã Ngọc hoảng sợ, thân làm hoàng tử tự nhiên không thể nhát gan, cao giọng nói: “Là ai? Lăn ra đây!”

Vừa dứt lời, thân ảnh màu đen nhanh như tia chớp từ cửa sổ xông tới, thẳng tắp đánh về phía Phong Nhã Ngọc, mơ hồ có thể cảm thấy từ trong bóng đen có một bàn tay vươn ra, đầu ngón tay hiện ra một

mũi nhọn.

Con người màu tím của Phong Liên Dục đành lại, thân hình chột lóe, chăm chú đuổi theo bóng đen kia, vội vàng nói: “Không được làm hại tới đệ ấy!”

Ngón tay của bóng đen kia khó khăn dừng lại ở gần cổ tái nhợt của Phong Nhã Ngọc, hấn sợ tới mức mở to hai mắt nhìn, hoàn toàn không có thời gian để phản kháng cùng né tránh, trên trán chảy xuống thật nhiều mồ hôi.

Mắt liếc bóng đen kia một cái, trong lòng vẫn còn sợ hãi, lúc này hấn đã dừng lại, từ trên người phát ra hơi thở màu đen cuộn cuộn như suối, hoàn toàn ngăn cản thân ảnh của hấn.

Tuy rằng bị ngăn cản không nhìn rõ, nhưng vẫn cũng có thể nhìn ra được, hình dáng của hấn như vậy, tuyệt đối không phải là con người!

Bởi vì hấn có móng vuốt sắc bén, từ bên trong hắc khí vươn ra, dừng trước cổ Phong Nhã Ngọc, tản ra từng trận hàn khí.

Nếu nhìn kỹ, sẽ phát hiện đây là một con quái vật mình rồng, thân thể thật dài, có sáu móng vuốt, trên trán có sừng, cái đuôi quét trên mặt đất, toàn thân đều lộ ra hơi thở làm cho trái tim người ta băng giá, cực kì đáng sợ!

Phong Nhã Ngọc chưa từng thấy qua loại quái vật này, hấn là hoàng tử Bắc Diệu quốc đã nhìn qua vô số linh thú, cũng đã từng may mắn gặp qua thần thú, nhưng chưa từng gặp qua loài nào quý dị như vậy!

Hắc khí vô cùng quý dị, như ma quỷ từ địa ngục đi lên, một chút cũng không giống người thuộc về thế giới này!

Mạnh mẽ nuốt xuống một ngụm nước miếng, sự việc nguy hiểm vừa rồi đến giờ vẫn còn làm cho tim hắn đập vô cùng nhanh!

“Người, người.....” Phong Nhã Ngọc mở miệng, muốn nói, nhưng ngay cả một câu trọn vẹn cũng không phát ra được.

Loại năng lực làm cho người ta sợ hãi từ tận đáy lòng này, nó thật sự quá mạnh mẽ!

Thấy động tác của quái vật này dừng lại, nhưng vẫn kè trên cổ của Phong Nhã Ngọc, trên móng vuốt sắc bén thoáng hiện mũi nhọn màu đen lạnh lẽo, khiến người khác sờn cả tóc gáy, tựa hồ chỉ cần hần hơi động một chút, có thể đem cổ của thiếu niên này cắt đứt!

Trong lòng Phong Liên Dực tuy rằng có thể thoáng nhẹ nhõm được một chút, nhưng mà tâm tình vẫn vô cùng lo lắng, nhìn con quái vật phía trước vô cùng âm hiểm, so với một người hằng ngày lúc nào cũng nho nhã ôn nhu hoàn toàn đối lập.

“Minh.” Thanh âm của hắn trầm thấp mở miệng, giọng nói lạnh như băng, thế nhưng so với hơi thở của quái vật kia càng khiến cho trái tim nguội lạnh!

Phong Nhã Ngọc có chút sợ hãi mở miệng: “Hoàng, hoàng huynh, huynh biết thứ này.....”

Còn chưa kịp nói hết câu, quái vật được gọi là ‘Minh’ này đột nhiên phun ra hắc khí, khiến nó bay về phía mặt của Phong Nhã Ngọc!

Chương 713: Lợi ngược dòng (13)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Còn chưa kịp nói hết câu, quái vật được gọi là ‘Minh’ này đột nhiên phun ra hắc khí, khiến nó bay về phía mặt của Phong Nhã Ngọc! Mắt Phong Liên Dực trở nên nghiêm túc, thấy hắc giống như bùn nhuyễn, từ từ ngã xuống.

“Nhã Ngọc!” Phong Liên Dực tiến lên một bước, nhanh tay đỡ lấy cơ thể của Phong Nhã Ngọc, ánh mắt màu tím tuy rằng lạnh lẽo, nhưng vẫn hiện lên một tia quan tâm rất nhỏ.

“Bệ hạ yên tâm, hắc sẽ không chết.” Minh chậm rãi nói, thanh âm có một chút ngạo mạn, cuối cùng lại bổ sung một câu “Nhưng chỉ là tạm thời mà thôi.”

Phong Liên Dực hí mắt lại, trong nháy mắt con ngươi màu tím loé lên một tia âm độc, nói “Ngươi muốn làm gì? Minh, không có mệnh lệnh của Tu La vương, ngươi không được rời khỏi Tu La thành nửa bước!”

“Đương nhiên thuộc hạ biết.” thân thể của Minh thật dài cuốn quanh trên một cây cột trong phòng, đối với hắc mà nói cây cột này quá nhỏ, có chút không thích hợp, nhưng hắc vẫn như cũ quý khí dày đặc, oai phong凛冽.

“Thế nhưng, hiện tại bộ hạ vẫn chưa đăng cơ, không thể coi là Tu La vương, không có Vương, mệnh lệnh sẽ không tồn tại.” Minh xoay quanh một vòng, quay đầu lại đây, nhìn Phong Liên Dực mím môi, thở dài: “Bộ hạ, cần nhanh chóng trở về, ngày đăng cơ đã đến gần.”

“Ta nói nhiều lần rồi, ta sẽ không trở về, cũng sẽ không đăng cơ.” Phong Liên Dực lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, cho dù đối mặt với từng người trong Tu La thành và trừng phạt ma thú, hắn cũng không có một chút biểu cảm dư thừa nào.

Dung mạo yêu nghiệt khuynh thành, nhưng lại lạnh lùng như băng!

Phong Liên Dực nâng Phong Nhã Ngọc dậy, để hắn ngồi trên ghế, dựa lưng vào phía sau, dò xét mạch đập của hắn một chút, sau khi xác định tất cả mọi thứ đều bình thường, mới hơi yên tâm một chút.

Minh vẫn luôn đi theo phía sau hắn, nhìn toàn bộ hành động của hắn, đối với một con người lại quan tâm lo lắng như vậy, một chút cũng không giống người của Tu La thành!

Đoạn tình tuyệt ái, chính là quy tắc không thể thay đổi của Tu La thành!

Nhưng Vương của bọn họ, thật sự một chút cũng không giống huyết thống thuần khiết của Tu La thành, hắn như tất cả người bình thường, không chỉ có dung mạo tuyệt sắc, mà còn cả loại tình cảm phức tạp.

Chẳng lẽ ở thế giới bên ngoài quá lâu, dòng máu Tu La trên người hắn sẽ bị áp chế lại sao?

Minh có chút không vừa lòng ‘hự’ một tiếng, hắc khí phun ra, cho nên không thể nhìn rõ ánh mắt và biểu cảm trên mặt ma thú, nhưng nếu

có thể nhìn thấy, chắc chắn hắn đang cực kì không hài lòng!

“Vương trời sinh đã có vận mệnh, không định thực hiện sao?” Minh hỏi.

Phong Liên Dực cũng không ngẩng đầu lên, bỏ qua ý của hắn nói: “Vận mệnh trời sinh? Trời sinh ra ta để làm những việc mà ta thích, người khác đừng hòng can thiệp!”

“Vương có thể khiến cho Âm Hậu đau lòng, nhưng mọi người trong Tu La thành người cũng không để ý sao?” Minh nghiêm nghị nói, hắn là ma thú trừng phạt của Tu La thành, nhiều thế hệ trôi qua đều sinh sống ở đây, tuổi đã không thể đếm được, hắn ở trong thành có địa vị rất cao, Vương của các đời đều vô cùng tôn trọng hắn.

Hắn, có quyền quyết định tất cả những hình phạt trong Tu La thành, cho dù Vương tộc phạm sai lầm, hắn cũng có tư cách trừng trị!

“Ta đã nói rồi, ta chỉ làm việc ta thích, người khác đừng hòng can thiệp!” ánh mắt Phong Liên Dực chợt lạnh, trên người dần dần tản ra từng đợt sát khí lạnh lẽo.

Minh ngẩng đầu lên, từ trên cao nhìn xuống hắn: “Nếu Vương đã nói như vậy, thế thì, thuộc hạ chỉ còn cách..... Đắc tội!”

“Ngươi?” Phong Liên Dực thản nhiên cười nói, giọng điệu lạnh lùng thờ ơ, kèm theo một chút ngạo mạn không thích hợp với vẻ bình thường của hắn.

Chương 714: Lợi ngược dòng (14)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Cơ thể của Minh chậm rãi quay về cuốn quanh trên cây cột kia, nhìn thoáng qua cửa trước, âm u nói: “Vào đi.”

Cửa thư phòng đang đóng chặt, bỗng nhiên 'rầm' một tiếng, bị đẩy ra, trong nháy mắt gió lạnh thổi ập tới.

Không thấy người nào đi vào, chỉ nghe thấy một giọng nói trong trẻo lạnh lùng từ trong lòng đất âm lãnh truyền đến nói: “Không gian phong ấn.”

Phong Liên Dực lập tức lui về phía sau một bước, sâu trong ánh mắt màu tím thản nhiên lưu động, lạnh lùng nhìn về phía cửa, hỏi “Người là ai?”

Minh xoay quanh trên thân cây cột, cười một tiếng, nói: “Vương, trở về thành thôi, nghi thức đăng cơ đã chuẩn bị xong cả rồi, qua tối ngày mai, ngài sẽ chính thức trở thành Tu La vương!”

Phong Liên Dực hí mắt, tức giận trong đáy mắt luân chuyển thoáng hiện lên những mũi nhọn lạnh lẽo, nâng tay lên cuộn một cái, gió ở bên ngoài bỗng nhiên hướng hẳn tụ tập lại, gào thét, từ từ hình thành một thanh kiếm bằng gió!

“Có thể tùy ý điều khiển phong nguyên khí, không hổ là huyết mạch của Tu La thành.” Minh thấy động tác của hắn, nhin không được lên tiếng khen ngợi.

Ánh mắt lạnh lùng quét qua, tay nâng kiếm gió lên, nhẹ nhàng hướng về phía trước vẽ một đường, không gian vô hình trên vách tường lập tức xuất hiện một cái khe thật dài, lại chém thêm một nhát, không gian che chắn phía trước bức tường liền ầm ầm sụp đổ!

Hắn ra khỏi không gian phong ấn, tay cầm kiếm hướng ngoài cửa đi thẳng, gió lạnh thổi bay y phục màu trắng trên người hắn, trên cơ thể tuần mã có một loại hơi thở xơ xác tiêu điều!

Bước chân vừa động, trong lúc đó bỗng nhiên một bóng người từ bên ngoài bay vào, ngã xuống bên chân hắn, máu trên người ồ ạt chảy ra, nháy mắt sàn nhà đã bị nhiễm một màu đỏ.

Phong Liên Dực cúi đầu, nhìn rõ người đang nằm trên mặt đất, trong mắt những mũi nhọn lạnh lẽo chợt loé “Địch?”

“Vương, Vương gia, mau đi.....” Vũ Văn Địch vừa nói trong miệng vừa trào ra máu màu đen, cố hết sức nâng tay đẩy đẩy đùi của hắn.

Wũ Văn Địch luôn là một người thông minh khôn khéo, đã đi theo Phong Liên Dực nhiều năm, biết rất rõ về thực lực và bối cảnh của hắn, hơn nữa đối với Phong Liên Dực luôn luôn sùng kính (sùng bái, kính trọng), vào thời điểm này, dựa vào tình hình để phán đoán, nếu thực lực của người bên ngoài thật sự ngang hắn, thì Vũ Văn Địch nhất định sẽ không nói ra những lời như vậy!

Trong lúc giao chiến, giữa hai bên có một người phải rời đi, là một điều sỉ nhục rất lớn!

Vũ Văn Địch biết rõ điểm này, nhưng vẫn bảo hấn mau đi, như vậy đối thủ này, thực lực sẽ mạnh đến mức nào?

Phong Liên Dực bị hấn đẩy một cái, lại không nhúc nhích chút nào, con ngươi lạnh lùng liếc mắt nhìn Minh đang cuộn mình trên cây cột, nói: “Minh, ngươi dám mang người ngoài đến đối phó ta?”

Minh điềm tĩnh nói: “Người này là bằng hữu của Âm Hậu, từ nay về sau cũng sẽ thành người của Tu La thành, lúc này chỉ thay Âm Hậu ra tay, đem Vương mang về Tu La thành mà thôi.”

Mặc kệ hấn ở Tu La thành có địa vị như thế nào, nhưng đối với Tu La vương đời tiếp theo vẫn có một chút sợ hãi và kính trọng, vĩnh viễn cũng không thay đổi được, mà lúc này Phong Liên Dực vẫn chưa chính thức đăng cơ, vương tộc ma thú cũng chưa thức tỉnh, hấn vẫn có thể mang người ép buộc vương quay về Tu La thành.

Chỉ khi nào tên Lệ Tà kia tỉnh, mặc kệ là ai, cũng không dám làm loạn trước mặt Tu La vương!

Ngay cả hấn, cũng không thể.

“Bằng hữu của mẫu hậu?” Phong Liên Dực bình tĩnh nhìn thoáng qua Vũ Văn Địch, lại hướng tới ngoài cửa nói: “Thuật pháp mà ngươi sử dụng, giống với một vị bằng hữu của ta, ngươi là người nào?”

Bên ngoài gió lạnh thổi vù vù, có hoà lẫn mùi máu, gió mùa này lạnh thấu xương tủy.

Nhưng giọng nói người bên ngoài, so với gió rét thấu xương này, càng lạnh lẽo thêm ba phần!

“Người đang nói đến, Hoàng Bắc Nguyệt?”

Chương 715: Lợi ngược dòng (15)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Trái tim Phong Liên Dực chợt co rút lại, lạnh giọng hỏi: “Tại sao người lại biết nàng ấy?”

Tên Hoàng Bắc Nguyệt, ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp không nhiều người biết đến, cho dù trưởng công chúa Huệ Văn năm đó rạng danh được người người kính trọng cỡ nào, thì Hoàng Bắc Nguyệt cũng là nữ nhân không có tiếng tăm gì ở trên đại lục, danh tiếng cũng không lan rộng được.

Hướng hồ, từ năm năm trước, Hoàng Bắc Nguyệt đã rời khỏi Nam Dực quốc, cho dù người của Nam Dực quốc, cái tên này cũng không thường được nhắc tới, trừ vài người thân cận, không ai biết nàng có thân phận là Hí Thiên.

Nói cách khác, không ai biết thực lực của nàng!

Cho dù biết nàng là Hí Thiên, cũng không thể biết phù chú thuật của nàng!

Mà người này, rốt cuộc là ai? Hấn không chỉ hiểu về phù chú thuật chỉ có trong truyền thuyết, còn biết Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ sử dụng được!

“Ta?” Người nọ cười lạnh, tiếng bước chân cũng chậm chậm đến gần cửa chính, có loại cảm giác tối thượng, tiếng bước chân như giẫm đạp lên sinh mệnh con người, lạnh lẽo âm u, tràn ngập sát khí cường đại!

Minh xoay tròn cơ thể thật dài, từ trên cột trườn đi, theo xà ngang trong phòng, từ từ đi tới cửa, hơi gật đầu nói: “Quân Ly các hạ, lúc này chỉ cần mang Vương trở về Tu La thành, không cần phải động thủ là tốt nhất.”

Người bên ngoài phát ra tiếng cười trong trẻo lạnh lùng, nói: “Ta biết, không cần lo lắng.”

Nói xong, hắn liền cuộn người lại cả người tuôn ra hắc khí thần bí quỷ dị, Minh tránh sang một bên, dưới ngọn đèn ánh sáng chiếu vào sáng óng ánh, đôi mắt dày đặc màu đỏ sậm biến hoá hết sức quỷ dị.

“Ma thú?” Phong Liên Dực nhìn hắn biến hoá như vậy thì thầm nói, nhưng nhìn bộ dạng của hắn, lập tức lại thấy có gì đó không đúng: “Không, không phải ma thú.”

Ma thú trời sinh đã có sát khí cùng tà tác, vì vậy bọn họ rất khó có thể hoá thân thành hình dạng con người, trừ phi cấp bậc cao đến một trình độ khác thường, thì may ra có thể, nhưng nếu biến hình được cũng sẽ rất xấu.

Nam tử trước mắt này, dung mạo rất tuấn mĩ cao quý, mặc dù tròng mắt màu đỏ lộ ra một chút tà ác nhẹ nhẹ, cũng không thể che lấp khí chất nghiêm nghị không thể xâm phạm trên người hắn.

Nếu là ma thú, tuyệt đối sẽ thành một thứ có thể nghịch thiên chống đối lại tất cả! Cho dù vương tộc ma thú của Tu La thành, chỉ sợ cũng phải thua kém ba phần.

Nhưng, rõ ràng người này không phải, trên người ma thú đều có sát khí rất nặng, người khác có thể không nhìn ra nhưng hấn là huyết mạch của Tu La thành, trời sinh đã có sự mẫn cảm sâu sắc có thể nhận biết được!

Thực lực của người này rất mạnh, cho dù không phải ma thú, cũng tồn tại một sức mạnh khủng khiếp!

“Vương, vị này là Quân Ly các hạ, thần thú duy nhất còn lại của vương tộc, nếu bàn luận về địa vị, có thể nói cao hơn cả Lệ Tà.” Minh ở một bên giải thích: “Cô nương tên Hoàng Bắc Nguyệt kia, là đồ đệ của hấn, chẳng qua việc này đã trở thành quá khứ.”

Nửa câu đầu của Minh tuy làm cho Phong Liên Dực khiếp sợ, nhưng một nửa sau, mới thật sự khiến cho tim hấn run rẩy!

“Có ý tứ gì?”

Linh Tôn chậm rãi đi vào, mắt màu đỏ sậm tàn ác nhìn liếc qua Phong Liên Dực, nói: “Ở trong Tu La thành, ta gặp nàng.”

Trái tim hấn co rút nhanh giống như bị một bàn tay vô hình nào đó bóp thật chặt, Phong Liên Dực nắm chặt kiếm gió trong tay, thanh âm khô khốc run rẩy: “Sau đó thì sao?”

“Trên đời này không còn người nào có thể ảnh hưởng đến quyết định của Vương nữa!” Minh bỗng nhiên cao giọng nói, thân mình nâng lên cao, hắc khí trên người bỗng nhiên tuôn ra, trong nháy mắt đã đem cả thư phòng bao phủ!

Đáy mắt đỏ sậm của Linh Tôn chợt hiện lên một tia nghiêm nghị, nâng tay lên, ở trong đám hắc khí khuấy động, sau đó hơi nhắm mắt

lại, có chút hường thụ nói: “Dưới lực lượng này, quần ma quấy phá, mới là nơi thuận lợi nhất để vận dùng phù chú!”

#Ân: quần ma quấy phá là một đám yêu khí làm loạn.

Chương 716: Lợi ngược dòng (16)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Thấy động tác của hắn, Phong Liên Dực giống như phản xạ có điều kiện lui lại phía sau, bước chân vừa mới động, một ánh sáng chói mắt từ dưới chân dựng thẳng lên, một ngôi sao hình dạng sáu cánh, đột nhiên xuất hiện ở xung quanh hắn!

Lục đạo thiên nguyên phù!

Phù chú này hắn từng nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt thi triển qua, nhưng nàng sử dụng lục đạo thiên nguyên phù rõ ràng không lớn như vậy.

Ngôi sao sáu cánh này đem tất cả thư phòng bao phủ, ánh sáng chớp nhoáng, trong nháy mắt, ánh sáng chói khiến cho người ta không thể nào mở mắt ra nổi.

Phong Liên Dực nhìn thẳng vào trong ánh sáng kia. Minh lẳng lặng ở bên ngoài nhìn hắn, mắt của người mặc áo đen kia đã trở thành màu đỏ tươi lạnh lùng, giống như ác ma đang chảy ra dòng máu cực độc.

“Nguyệt.....” Ngược nhói lên vô cùng đau đớn, nhớ tới lời nói vừa rồi của Minh, Phong Liên Dực phấn nộ điên cuồng hét lên: “Người đã làm gì nàng?!”

Linh Tôn thản nhiên nói: “Nàng ta lựa chọn người, là quyết định sai lầm.”

Sau khi nói xong liền mím môi, không bao giờ muốn nhắc lại chuyện đó nữa, Linh Tôn đột nhiên nâng tay lên, ánh sáng của phù chú ở trong tay bỗng hiện lên, trong miệng cũng bắt đầu thì thầm: “Thiên đạo, địa đạo, nhân đạo.....”

Ánh sáng càng ngày càng mạnh mẽ tăng vọt lên, phảng phất xung quanh người hắn, chặt chẽ giam cầm không để hắn có bất kể một động tác nào.

“Minh các hạ, bắt đầu đi.” Linh Tôn khép nửa con mắt quan sát nói.

Minh gật gật đầu, liền nhanh chóng tiến vào giữa vùng ánh sáng chói mắt kia, nguyên khí màu đen khủng bố quỷ dị đi vào, nháy mắt đã khiến ánh sáng trắng nhuộm thành một màu đen thuần khiết!

Tất cả mọi chuyện Âm Hậu đã có chuẩn bị sẵn, nói Minh phải tự thân ra tay, hơn nữa còn phái cao thủ như Quân Ly tới giúp đỡ hắn, kế hoạch đặt ra hết sức cẩn thận.

Tu La thành, rất nhanh sẽ có thể nghênh đón tân quân mới — — Tu La vương!

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Con người trong trẻo mạnh mẽ mở ra, ánh sáng lạnh lẽo như hàn băng ngàn năm không thể phá hủy!

Lẳng lẳng nhìn nham thạch bóng loáng màu đen trên đỉnh đầu, trên mặt tảng đá còn ngưng tụ một lớp băng rất mỏng, tạo thành một ít băng ngọn chĩa thẳng xuống dưới.

Miếng băng mỏng phía trên bốc lên một ít khói màu trắng, do hàn khí ngưng kết mà thành, nơi này hẳn là rất lạnh, nhưng nàng nằm ở đây một chút cảm giác cũng không có.

Cái mũi hơi nhăn một chút, liền ngửi thấy một mùi khá quen thuộc, từ từ hướng mắt xuống nhìn, thấy một cái áo khoác màu đen tinh xảo.

Nàng có ấn tượng rất sâu với cái áo này, đây chính là áo của Mặc Liên, lần trước ở Tu La thành gặp Hoả Diễm ma thú, nếu không nhờ áo của Mặc Liên, thì không biết nàng đã bị nướng thành bộ dáng gì nữa.

Chẳng trách nàng không cảm thấy lạnh chút nào, bộ y phục này thật thần kỳ, ở nơi nhiệt độ cực cao cũng có thể cảm thấy mát một chút, mà ở nơi lạnh như thế này, thì thật ấm áp.

Bảo bối, quả thật là bảo bối!

Mắt từ từ nhìn một vòng, Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nàng đang nằm trên một cái giường đá, bên trên trải một lớp lông thú thật dày, kê thật nhiều tầng rất mềm mại.

Ánh mắt lướt qua một vòng trong sơn động toàn đá đen lạnh giá, liền bị hấp dẫn bởi ánh lửa từ bên ngoài xuyên vào.

Hoàng Bắc Nguyệt khoác thêm áo của Mặc Liên, chậm rãi xuống giường, đi ra ngoài.

Bên ngoài là một đồng lửa lớn, ở bên kia, bóng dáng đơn bạc và gầy yếu của Mặc Liên quay về phía nàng, hẳn ngồi bên cạnh đồng lửa, tay chân luống cuống không biết đang làm cái gì.

Đột nhiên một giọng ‘chi chi nha nha’ truyền đến, nàng cúi đầu mới phát hiện là tiểu gia hoả Chi Chi.

Chương 717: Lợi ngược dòng (17)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Đột nhiên một giọng ‘chi chi nha nha’ truyền đến, nàng cúi đầu mới phát hiện là tiểu gia hoả Chi Chi, đang khoa tay múa chân với Mặc Liên, được một lát lại kêu lên quái dị, sau đó lại đi lên dùng chân ngăn ngửi đá vào mông của Mặc Liên một cái. (#Ân: ta chết cười với cái cảnh này mất haha, một bên là linh thú của Tu La thành, một bên là “mãnh thú” của Quang Diệu điện. Quớ hợp.)

Huyền linh thú ở bên kia của lửa trại nhìn chăm chăm viên tiểu cầu không sợ chết kia.....

Nhưng hình như Chi Chi không hề sợ hãi chút nào, mà tính cách của Mặc Liên luôn âm lãnh tàn khốc lần đầu tiên không hề so đo với nó, ngược lại mỗi lần bị Chi Chi đá, hấn lại vô cùng uỷ khuất xoa xoa cái mông của mình.(Ôi!!! đáng yêu chết mất thôi)

Cảnh tượng bên đống lửa phía trước, cảm giác thật sự rất ấm áp.

Huyền linh thú ngẩng đầu lên, cũng là người đầu tiên phát hiện ra Hoàng Bắc Nguyệt đứng đó, lườm biếng nhìn nàng một cái, không để ý tới đám người và thú bên này.

Sau Huyền linh thú, Mặc Liên cũng lập tức quay đầu lại, biết là nàng, biểu cảm vắn vẹo trên khuôn mặt kia nửa giống cười nhưng cũng

không giống lắm, hẳn làm như vậy lại khiến cho Chi Chi ghét bỏ, đã hẳn thêm một cái, rồi bắt đầu hướng Hoàng Bắc Nguyệt ‘chi chi nha nha’ kể lể.

Thời điểm Chi Chi đang nói chuyện, khoanh hai tay lại, mắt khinh thường liếc nhìn Mặc Liên, biểu cảm như vậy không cần phải hiểu cũng biết nó có bao nhiêu ghét bỏ đối phương.

Mặc Liên có chút vô tội ngồi yên ở một chỗ nghe, vài lần muốn mở miệng, nhưng lại bị tốc độ nói quá nhanh của Chi Chi chặn lại, hẳn căn bản không thể mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Chi Chi, không được bắt nạt hẳn.”

Lúc này Chi Chi mới bĩu môi, xoay người chỉ vào một đồng xiên thịt và một ít nấm đang để lộn xộn trên mặt đất, cùng với các loại cây cỏ linh tinh gì đó.

Xem ra bọn họ đang muốn nhóm lửa thịt nướng, nhưng đã thất bại.

Nhìn thấy tổ hợp người thú quái dị này, một con thần thú ngạo mạn, một tiểu viên cầu, cùng một thiếu niên hoàn toàn không có kỹ năng và kinh nghiệm sống, Hoàng Bắc Nguyệt không biết làm sao đành thở dài một tiếng, chậm chạp bước qua. (bộ ba này còn hoàn hảo hơn cả Lăng_Chi_Hổ nữa hahaha. Ta chính thức lập nhóm Mặc_Chi_Huyền).

“Tiểu Hổ.” Nhẹ nhàng gọi một tiếng, Tiểu Hổ nhanh chóng từ trong không gian linh thú đi ra, thấy nàng đã tỉnh lại cũng không có việc gì, nên vô cùng thân thiết dựa vào nàng làm nũng một chút.

Động tác như vậy của Tiểu Hổ bị Huyền linh thú nhìn thấy, cực kỳ khinh thường hừ lạnh một tiếng, bộ dạng lỗ mũi héch lên trời, giống

như nói Tiểu Hồ đã làm cho thần thú mất hết thê diện.

Thấy bạn của mình bị khinh thường, Chi Chi vốn luôn có tính đồng đội rất cao lại không thích ai bắt nạt Tiểu Hồ của nó liền nhịn không được, xông lên ‘chi chi nha nha’ vài câu với Huyền linh thú, cũng không biết nó đã nói gì, chỉ thấy Huyền linh thú ‘ngao’ một tiếng nổi giận gầm lên, đứng dậy muốn chụp chết tên tiểu tử này!

Mặc Liên nâng tay lên, Huyền linh thú mới không tiến đến, chẳng qua vẫn đứng ở đó, mắt hung ác trừng Chi Chi.

Chi Chi trốn ở trong lòng của Hoàng Bắc Nguyệt, dùng quần áo của nàng để che chắn bản thân, chỉ lộ ra một đôi mắt to liếc liếc.

Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu của nó, nghĩ nghĩ một lúc liền biết được Chi Chi đã nói gì với Huyền linh thú, nàng đột nhiên cười rộ lên, tiểu gia hỏa này thật là hay gặp rắc rối.

Nghe thấy tiếng cười của nàng, Mặc Liên quay đầu, có chút mơ màng, không rõ nàng cười vì cái gì, hơn nữa còn cười rất vui vẻ.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Nữu Nữu nhà ngươi thật kiêu ngạo.”

Lời của nàng vừa ra khỏi miệng, Huyền linh thú đang hung ác nhìn chằm chằm Chi Chi, liền chuyển hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt kia giống như là muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Thế nhưng Hoàng Bắc Nguyệt không sợ hãi chút nào, nàng an vị ngồi bên cạnh Mặc Liên, tiểu Nữu nhi kia có thể làm gì được nàng?

Quả nhiên, Huyền linh thú cũng chỉ trừng mắt nhìn nàng một lúc, liền vỗ cánh từ trong sơn động bay vào bầu trời đêm.

Nhìn thấy Huyền linh thú đi rồi, Hoàng Bắc Nguyệt mới phát tay ra lệnh cho Tiểu Hồ, nó gật gật đầu, vui vẻ chạy vào bên trong rừng rậm.

Chương 718: Lợi ngược dòng (18)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Đống lửa lay động gây nên những tiếng ‘lộp độp’, ở trong sơn động tạo ra một bầu không khí ấm áp, gió đêm bên ngoài rét lạnh cũng không thể nào thổi vào.

Quần áo trên người Mặc Liên đơn giản, nhưng nhờ có đống lửa bên cạnh cũng không thấy lạnh, hẩn giống như người làm bằng sắt, lạnh, nóng, đói, cũng không biết nên làm cái gì.

Từ lúc mất đi nguyên phù, cảm thấy cơ thể suy yếu đi rất nhiều, đã không còn như trước mưa gió bất xâm nữa.

Mặc Liên giơ tay lên, ở trên cổ tay nàng nhẹ nhàng xem xét một chút, nhãn mày nói: “Nội thương nặng.”

“Từ từ cũng sẽ có thể hồi phục.” Hoàng Bắc Nguyệt lạc quan nói, Vạn Thú Vô Cương vẫn còn trong nẹp giới của nàng, thật là kì lạ vì sao Linh Tôn lại chỉ lấy đi phù nguyên của nàng, mà không lấy đi Vạn Thú Vô Cương?

Chẳng lẽ sau khi có được phù nguyên, sẽ không cần Vạn Thú Vô Cương nữa?

Mặc kệ nguyên nhân gì, để lại Vạn Thú Vô Cương, nàng liền rất yên

tâm, miếng hắc ngọc này là pháp bảo để nàng có thể sống sót ở nơi dị thế này, dù sao cũng không thể đánh mất nó.

Mặc Liên không nhìn thấy miệng vết thương của nàng, nhưng vào thời điểm cứu nàng vết thương rất nặng, lúc Chi Chi chăm sóc nàng cũng nước mắt nước mũi khóc lóc không ngừng.

“Đau không?”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, cười nói: “Yên tâm đi, ta là cỏ dại ngoan cường, gió xuân thổi tới thì lại phát triển.”

Nhìn thấy rõ ràng dấu vết lo lắng và tiều tụy trên mặt hắn, giọng điệu của Hoàng Bắc Nguyệt cũng dịu dàng hơn một chút hỏi: “Mặc, ta hôn mê bao lâu?”

“Ba ngày.” Mặc Liên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt sợ run một chút, trên trán có một vài sợi tóc bị gió thổi nhẹ nhàng lay động, chậm rãi gật gật đầu, nói: “Ba ngày.”

“Làm sao vậy?” Giống như cảm giác được cảm xúc của nàng thoáng cái đi xuống, Mặc Liên liền hỏi.

“Không có gì, cảm thấy rất đói.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn xiên thịt nướng trên mặt đất, cười nói.

Mặc Liên có chút áy náy cúi đầu, Chi Chi còn nói vài câu với hắn, Mặc Liên lại càng cảm thấy hổ thẹn, vốn là nghĩ muốn làm chút đồ ăn cho nàng, kết quả học rất lâu cũng không làm được gì.

Sức nóng của lửa phải nhìn thấy mới có thể điều chỉnh tốt được, chỉ ngửi mùi thôi cũng không được.

Nàng thấy một người một thú này đang nói chuyện, Hoàng Bắc Nguyệt có chút ngạc nhiên hỏi: “Mặc, người hiểu được Chi Chi nói gì sao?”

Mặc Liên rất tự nhiên gật đầu.

“Ta lại tưởng chỉ có người của Tu La thành mới hiểu được tiếng của Chức Mộng thú.” Giống như lúc ấy Phong Liên Dực có thể cùng với cha mẹ của Chi Chi trao đổi, mà nàng thì nghe không hiểu một chữ nào, nhiều năm như vậy, cũng chỉ có thể hơi hiểu một chút về ngôn ngữ của nó mà thôi.

“Nữu Nữu thuộc hệ ảo thuật.” Mặc Liên giải thích nói, tuyệt nhiên không nói ra được một câu hoàn chỉnh.

Hoàng Bắc Nguyệt hình như đã đọc qua một số cổ thư của Linh Tôn có viết, Huyền linh thú là thần thú lôi thuộc tính hệ ảo thuật, trời sinh thần thú mang nguyên khí thuộc tính hệ ảo thuật vô cùng ít ỏi, so với thần thú cùng đẳng cấp thì lợi hại hơn nhiều.

Mặc Liên có thể triệu hồi ra thần thú như vậy, cùng nó kí kết bốn mạng khế ước, vậy thực lực của hắn chắc chắn cũng rất mạnh.

Nghĩ đến chuyện Huyền linh thú cường đại kia lại được gọi là ‘Nữu Nữu’, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn rất buồn cười, lúc này, Tiểu Hồ từ bên ngoài sơn động trở về, miệng còn cặp theo mấy con mồi.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ ngón tay cái lên với nó, những lúc như thế này Tiểu Hồ quả thật là một sự giúp đỡ vô cùng đắc lực, bởi vì kĩ năng săn bắt của nó cực kì lợi hại! (Ân: Nguyệt và Mặc hai người có tự nhận ra mình rất giống nhau không, có hai con thần thú một là ‘bé gái’ một là dùng để săn bắt... ta thật thương cho hai đứa nó.)

Khiến đá tan ra thành một chút nước rồi lột da rửa sạch con mồi, moi hết nội tạng, rồi nhét vào bên trong một ít rau và nấm mà Chi Chi tìm được, dùng một thanh gỗ chắc chắn xuyên qua, đặt trên đồng lửa quay.

Chương 719: Lợi ngược dòng (19)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Những loại kĩ năng sinh tồn bên ngoài này đối với nàng mà nói là chuyện thường ngày, nhắm mắt cũng có thể làm được.

Người được mùi thơm của thức ăn, bụng của Mặc Liên và Chi Chi bắt đầu kêu lên ùng ục, đến cả nàng cũng cảm thấy có chút đói bụng.

Nhìn thấy thịt nướng sắp xong, Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay về phía Chi Chi, nó lập tức từ trong cái túi nhỏ lấy ra một hộp gia vị, cầm lên ngửi ngửi, lại là bột tiêu!

“Quả nhiên người mang theo rất nhiều đồ vật!” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

Chi Chi vì được khen ngợi, liền tiếp lấy ra thêm vài cái chai khác nữa, nước tương, ớt tất cả tất cả những gì cần có đều mang theo đủ, đem rắc lên trên thịt nướng, sau đó xé xuống một cái chân thỏ đưa cho Mặc Liên.

Hắn người thấy mùi thơm, liền há miệng ăn từng miếng lớn, giống như cả đời chưa bao giờ được ăn món nào ngon như vậy.

Phần thịt thỏ còn lại chia cho Tiểu Hồ cùng Chi Chi, hai con vật này liền quay sang một bên ăn.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn một miếng thịt nướng, mùi vị quả nhiên rất được, nhưng bây giờ ăn có chút không tốt, bụng rất đói lại ăn không vào, nhìn thẳng vào đống lửa đang nhảy múa, trong lòng nàng cũng hiện ra cảm giác không yên.

“Mặc Liên, trong ba ngày ta bất tỉnh, có xảy ra chuyện gì không?”

Mặc Liên ngẩn ra, động tác cắn xé miếng thịt thỏ đột nhiên chậm lại, mặt tái nhợt luôn luôn kì quặc giờ lại hiện thêm biểu cảm không được tự nhiên, hẳn vốn là khối băng trời sinh đã lạnh lòng, nhưng hiện tại, lại không biết đã làm cái gì mà hai má đột nhiên trở nên đỏ ửng.

Thời gian nàng bất tỉnh.... Thời gian nàng bất tỉnh....

Hoàng Bắc Nguyệt đang ngồi bên đống lửa không thấy hắn trả lời, đột nhiên cảm thấy rất kì quái, quay đầu lại nhìn hắn, thấy vẻ mặt hắn không được tự nhiên như vậy, rất kinh ngạc.

Nàng có khả năng nhìn sắc mặt đoán ý người khác, trên mặt người khác có động tĩnh gì, nàng đều có thể nhìn ra được, huống hồ Mặc Liên lại là người đơn thuần như vậy, ngay cả che đậy cũng không biết, vừa nhìn đã biết là hắn đang chột dạ!

“Mặc Liên?” Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, con ngươi trong trẻo, nhìn biểu cảm không biết phải nói sao của hắn.

“..... Ta, ta không có.....” Mặc Liên thấp giọng lắm bầm, bộ dáng lúng túng.

“Ngươi không có cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt rất hứng thú khi nhìn thấy biểu cảm hắn như vậy, rất muốn biết rốt cuộc hắn đã làm ra chuyện có lỗi gì, mà lại có thể chột dạ như vậy.

Phải biết rằng Mặc Liên cũng không phải người bình thường, tính cách hằn thù bạo tàn nhẫn, nhưng ở trước mặt nàng thì lại luôn ngoan ngoãn giống một tiểu bạch thỏ, nàng thật sự nghi ngờ, người này thừa lúc nàng bất tỉnh đã làm chuyện gì có lỗi với nàng rồi.

Tuy rằng Mặc Liên là người của Quang Diệu điện, thế nhưng còn hơn nhiều người khác, nàng sẵn lòng tin tưởng người đơn thuần này.

Nhưng đây là lần đầu tiên Mặc Liên không được tự nhiên, bất luận nàng có gây áp lực lớn cỡ nào, hấn cũng không chịu nói dù chỉ một câu, cuối cùng liền ôm cái đùi thỏ chạy vào một góc yên lặng ngồi gặm. ({{#Ân: Tiểu Mặc ngây thơ của ta a— đọc đoạn này mà ta chết cười mất thôi}})

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nhìn theo bóng lưng của hấn, thời điểm Mặc Liên không muốn nói chuyện, giống như quả thiết ngàn cân, bất kể như thế nào cũng không có cách làm cho hấn mở miệng ra được!

Nàng đành phải nhìn sang Chi Chi, nàng hôn mê vài ngày, Chi Chi vẫn luôn ở cùng một chỗ với Mặc Liên.

Thế nhưng Chi Chi cũng chớp chớp mắt không hiểu chuyện gì, tỏ vẻ cực kì khó hiểu.

“Yểm, trong những ngày ta bất tỉnh, đã có chuyện gì xảy ra?” Rơi vào đường cùng, Hoàng Bắc Nguyệt đành phải đi hỏi Yểm ở trong hắc thủy cấm lao.

“Ta không biết!”

Chương 720: Lợi ngược dòng (20)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Ta không biết!” Yểm rất không vui nói, giọng điệu như vậy, giống như Mặc Liên đang thiếu hẳn rất nhiều ngân lượng, nghiêng răng nghiêng lợi, chắc chắn hiện tại hẳn cũng đang nhìn chăm chăm vào lưng của Mặc Liên như hổ rình mồi!

Hoàng bắc nguyệt ngẩn ra, lập tức có chút giận dữ: “Ngươi tức giận cái gì? Rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?”

Yểm lẩm bẩm nói: “Có thể thế nào? Còn có thể thế nào? Chỉ có thể như vậy thôi!”

Hoàng Bắc Nguyệt không hiểu gì “Như vậy là như thế nào? Hừ! nói chuyện với ngươi sao lại tổn sức như vậy!”

“Tổn sức, vậy ngươi đi tìm Mặc Liên đi! Hẳn thì thú vị!” Yểm hừ một tiếng, hướng đến chỗ sâu nhất trong hắc thủy cấm lao đi.

“Tại sao ngươi lại giận dữ như vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt nhưn mày cười rộ lên “Chẳng lẽ là ngươi đang ghen tị?”

Yểm bay nhanh từ sâu trong hắc thủy cấm lao quay trở ra, hùng hổ nói: “Ghen? Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi đang kể chuyện cười sao? Bốn đại gia vì sao lại phải ghen?”

“VẬY NGƯỜI HẤP TẮP NHƯ VẬY LÀM GÌ?” HOÀNG BẮC NGUYỆT CŨNG KHÔNG VUI, NÓI HỒI LÂU, YẾM KHÔNG CHỊU NÓI NÀNG LẠI CÀNG MUỐN NGHE!

“Hừ.....” YẾM CÚI ĐẦU HỪ LẠNH, GIỌNG NÓI VẼN KHÔNG VUI NHƯ CŨ
“NGƯỜI KHÔNG CẢM THẤY, HÔN MÊ VÀI NGÀY TRÊN NGƯỜI ĐÃ SẠCH SẼ RỒI SAO?”

HOÀNG BẮC NGUYỆT GIẬT MÌNH, HỒI LÂU MỚI HỒI PHỤC LẠI TINH THẦN, RẤT NHANH ĐÃ NGHĨ RA LÀ CHUYỆN GÌ, NHÌN VỀ PHÍA BÓNG LƯNG CỦA MẶC LIÊN, TRONG LÒNG ĐỘT NHIÊN HIỂU RA.

TRƯỚC KHI NÀNG BẤT TỈNH CẢ NGƯỜI NÀNG ĐỀU LÀ MÁU VÀ NƯỚC BÙN, MIỆNG VẾT THƯƠNG CŨNG CHỈ XỬ LÝ QUA LOA ĐƠN GIẢN, LẠI Ở TRONG NGỤC CỦA TU LA THÀNH TRỞ NÊN CỰC KÌ NHẾCH NHÁC, NHƯNG SAU KHI TỈNH LẠI, NÀNG CẢM THẤY CẢ NGƯỜI THẬT NHẸ NHÀNG DỄ CHỊU.

HƠN NỬA QUẦN ÁO TRÊN NGƯỜI, CŨNG ĐÃ ĐƯỢC THAY ĐỔI.....

MỘT BỘ Y PHỤC NỮ NHÂN MÀU ĐỎ KHÔNG BIẾT MẶC LIÊN LẤY Ở Đâu RA, KIỂU DÁNG RẤT ĐẸP, HOA VĂN TRÊN QUẦN ÁO GIỐNG HẾT VỚI BỘ ĐỒ CỦA MẶC LIÊN, PHỨC TẠP THEO PHONG CÁCH CỔ XƯA.

TUY NÀNG QUEN VỚI THÂN PHẬN SÁT THỦ LÃNH KHỐC VÔ TÌNH, NHƯNG NGHĨ ĐẾN THỜI ĐIỂM MÌNH BỊ BẤT TỈNH, BỊ MỘT THIẾU NIÊN ‘CHĂM SÓC’ CẢN THẬN NHƯ VẬY, TRONG LÒNG VẼN CÓ CHÚT CẢM GIÁC KHÁC THƯỜNG.

KHÔNG PHẢI NÀNG NGẠI NGỪNG, NẾU CHUYỆN NÀY ĐỔI THÀNH NGƯỜI KHÁC, TÂM TÌNH NÀNG CHẮC CHẴN SẼ KHÔNG PHỨC TẠP NHƯ THẾ, NẾU ĐỔI THÀNH MẶC LIÊN NÀNG CŨNG SẼ LÀM VẬY.

YẾM TỨC GIẬN NÓI: “MẮT NHÌN KHÔNG THẤY, TAY CHẮC CHẴN SẼ SỜ LOẠN.....”

“Câm miệng!” Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên cảm thấy xấu hổ “Bằng hữu bị thương, chăm sóc cẩn thận là chuyện đương nhiên, có cái gì kì lạ sao?”

“Ngươi là nữ tử, từ xưa đến nay nam nữ thụ thụ bất thân, nữ nhân trinh tiết nên trong sạch, trước khi chưa lấy chồng.....” Yểm bất mãn nói.

“Nực cười!” Hoàng Bắc Nguyệt mĩa mai cắt đứt lời hắn đang nói: “Những chuyện như vậy ta không thèm để ý, chỉ biết nếu hắn không giúp ta rửa sạch cơ thể, vết thương trên người sẽ trở nên trầm trọng hơn, nguy hiểm tới tính mạng, đối với hắn ta rất biết ơn!”

Yểm bị chặn họng lập tức á khẩu không trả lời được, chỉ biết suy nghĩ của nha đầu này rất khác người thường, sự trói buộc của luân lý thế tục đối với nàng mà nói không là gì cả, có thể không cần chú ý đến!

Không nói lại được nàng Yểm hờn dỗi lại hướng vào chỗ sâu nhất trong hắc thủy cấm lao, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không để ý tới phản ứng của hắn nữa.

Hai người, một người xấu hổ, một người không nói gì khiến không khí trở nên rất kì quái, hình như có chút gì đó không thích hợp.

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng ho nhẹ một tiếng, đi đến phía sau của Mặc Liên.

Cảm nhận được nàng đang tới gần, Mặc Liên có chút hoảng sợ lại muốn chạy, Hoàng Bắc Nguyệt phải giữ lại vai của hắn, ngồi xuống bên cạnh.

“Cám ơn người!” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói “Quần áo rất đẹp”

Chương 721: Tuyệt sát thiên hạ [1]

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Mặc Liên ngẩn ra, không biết phải làm sao ngẩng đầu lên, suy nghĩ câu nói của nàng thật lâu, mới hiểu được, khuôn mặt tái nhợt lập tức lại đỏ lên.

“Ta không thấy.....”

“Ta biết.” Hoàng Bắc Nguyệt trấn an vỗ vỗ vai của hắn, mắt hắn vốn dĩ không nhìn thấy, khiến cho hắn trở nên lúng túng như vậy, nàng cũng có chút cảm thấy ngại ngùng.

Hơn nữa cũng biết được Mặc Liên là người đơn thuần, lại có thể suy nghĩ chu đáo như vậy, sợ nàng biết sẽ không vui nên muốn giấu nàng.

Nhưng mà những chuyện giấu giếm như vậy, hắn không hay làm, nên có trăm ngàn chỗ hở.

Quần áo trên người nàng đã được thay, cơ thể cũng trở nên sạch sẽ, miệng vết thương băng bó lại hoàn chỉnh, chuyện này nàng cũng có thể đoán ra được.

Mà Mặc Liên có thể lừa gạt Chi Chi đã là rất tốt rồi.(Ân: đắng lòng cho hai thanh niên này a— haha)

“Bằng hữu giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên, nếu đổi lại thành người bị thương, ta cũng sẽ chăm sóc người như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nói, cố gắng hết sức để không làm hấn sợ hãi lo lắng.

Rời khỏi đống lửa, gió đêm thổi tới có chút lạnh, quần áo trên người Mặc Liên đơn giản, lạnh run lên, nhưng nghe thấy nàng nói vậy, liền không cảm thấy lạnh nữa.

“Nguyệt.” Mặc Liên thấp giọng gọi nàng một câu, giọng nói có chút nhu hoà không khô khan như phong cách thường ngày.

“Sao vậy?”

Mặc Liên cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Nhìn người rất đẹp.”

Nhìn?

Suy nghĩ nửa giây, Hoàng Bắc Nguyệt mới hiểu ‘nhìn’ của hấn có ý nghĩa gì, đột nhiên dờ khóc dờ cười, nghĩ nghĩ một chút lại cười ha ha lớn lên.

Nàng biết không phải Mặc Liên cố ý, những lời này cũng cũng tuyệt đối không có ý gì bên trong, chỉ là hấn đơn thuần muốn khen ngợi nàng một chút, nhưng không hiểu rõ, nam nữ có rất nhiều điều không tiện.

Rõ ràng ‘nhìn’, không thể nói ra, mà phải làm như chưa từng ‘nhìn’ qua.

Mặc dù có chút xấu hổ, đến nỗi trên gương mặt thanh lệ của nàng cũng có chút đỏ lên, nhưng may mắn là Mặc Liên không nhìn thấy,

nếu không chuyện xấu hổ như vậy sẽ khiến nàng muốn chạy trốn khỏi nơi này thật nhanh.

Hắn vẫn còn là một đứa nhỏ không hiểu chuyện, tâm tư trẻ con, đáng quý.

“Ừ, cảm ơn.” Nàng cười nói, có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi.

Nghe thấy tiếng nàng cười, Mặc Liên nghĩ nàng đối với câu khen ngợi của hắn rất thoải mái nên cũng vui vẻ lại, những điều lo lắng đều được gạt đi hết, trong lòng cảm thấy hình như đã gần nàng hơn một chút.

“Nơi này lạnh, chúng ta qua bên đó thôi.” Nếu khúc mắc đã được phá bỏ, cũng không nên để cho Mặc Liên tiếp tục ở nơi này.

Mặc Liên đi theo nàng, đến bên cạnh đồng lửa, vừa tiếp xúc với ấm áp, hắn liền hắt xì vài cái.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy nước ấm cho hắn uống một ít, bắt mạch cho hắn, rồi từ trong nẹp giới đem ra rất nhiều loại thuốc, nhất định không thể để hắn sinh bệnh cảm lạnh.

Trong ánh lửa ấm áp, được nàng chăm sóc cẩn thận, tự nhiên có một loại cảm giác không nói nên lời.

Bầu không khí im lặng, chỉ có ánh lửa kêu lách tách, giống như toàn bộ thế giới chỉ có hai người bọn họ.

Loại không khí này, hắn thật thích.

“Nguyệt, ta.”

Một trận gió thổi qua, cánh chim thật lớn từ trên trời bao phủ cả một vùng, bóng ma màu đen lướt trên đồng lửa, ánh lửa bị thổi tung từ trên không trung rơi xuống dưới.

Huyền linh thú khổng lồ đột nhiên ập xuống, dừng lại trong không trung trên đầu Chi Chi, làm tên tiểu tử kia sợ đến mức chạy như điên lao về phía lồng ngực của Hoàng Bắc Nguyệt.

Nó tưởng Huyền linh thú bất ngờ lúc nó không phòng bị tìm nó trả thù, nhưng mà lúc này đầu của 'Nữ Nữ' cũng không quay lại nhìn nó đến một cái.

Chương 722: Tuyệt sát thiên hạ [2]

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Nó tưởng Huyền linh thú bất ngờ lúc nó không phòng bị tìm nó trả thù, nhưng mà lúc này đầu của ‘Nữ Nữ’ cũng không quay lại nhìn nó đến một cái, chỉ nhìn về phía Mặc Liên, thấy hấn chạy tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, trên mặt lộ ra biểu cảm ngu ngốc như vậy, liền im lặng thờ dài một tiếng.

Huyền linh thú này cực kì kiêu ngạo, ở cấp bậc thần thú có thể mở miệng nói chuyện, hóa thành hình người cũng không có vấn đề gì, nhưng vì tính cách của nó, vô cùng hài lòng với hình dáng bây giờ, nên khinh thường không muốn hoá thành hình người, càng không muốn mở miệng ra nói chuyện.

Trừ khi nó bị chọc giận.

Nó hướng về phía Mặc Liên, không biết đã cùng hấn trao đổi chuyện gì, khuôn mặt tái nhợt lạnh như băng kia, cũng có thể lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng hiểu rất rõ tính cách của Mặc Liên, thấy vẻ mặt của hấn như vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện lớn, Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được liền hỏi.

Mặc Liên hơi hơi nhíu mày lại, nói: “Đặng cơ.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhăn mày, thời gian ở chung với Mặc Liên không nhiều, đối với câu nói quá ngắn ngủi của hắn vẫn chưa thể hiểu được hết.

“Ai đăng cơ?”

“Tu La vương.” Mặc Liên chậm rãi nói ra ba chữ.

Thế lực của Tu La thành ở trên đại lục Tạt Nhĩ tháp có sức ảnh hưởng rất lớn, mấy năm nay bởi vì Tu La thành vẫn chưa lập vương, vì vậy vẫn luôn rất ít xuất hiện, cũng không đi ra ngoài hoạt động.

Nhưng cũng không ai quên đi một nơi đáng sợ như vậy, bởi vì Vương của Tu La thành đăng cơ, khiến thực lực của Tu La thành cũng thay đổi.

Có người nói, không có Vương Tu La thành đã là một nơi hắc ám khủng bố, nhưng sau khi Tu La vương đăng cơ, nơi này thật sự sẽ biến thành địa ngục!

Cho nên hiện tại việc Tu La thành đăng cơ, chỉ sợ trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp sẽ nổi lên một trận sóng gió lớn.

Mặc Liên biết Hoàng Bắc Nguyệt rất để ý tới Tu La thành, bởi vậy chờ nàng mở miệng nói chuyện, nhưng đợi một hồi lâu, cũng không thấy nàng nói ra câu nào.

Sự im lặng này khiến cho Mặc Liên đột nhiên cảm thấy sợ hãi, vươn tay khua khua một chút, quơ được tay nàng, mới xác định nàng không lặng lẽ rời đi.

Bị tay hắn bắt được, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên run lên một chút,

cái chén trong tay rơi trên mặt đất tạo ra tiếng ‘leng keng’ rồi vỡ nát, một ít nước ấm vung lên tay Mặc Liên, hấn hơi rút tay lại.

“Thật xin lỗi.....” Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nói, giọng nói có chút gượng gạo và cứng nhắc “Có đau hay không? Ta có thuốc.....”

Tay chân luống cuống từ trong nẹp giới lấy ra vài cái lọ, lại không phải thuốc nàng cần, mấy cái lọ cũng rơi xuống vỡ nát, một ít đan dược quý giá cũng rơi ra ngoài.

Nàng ngồi xổm xuống nhặt đan dược, tuy hiện tại nàng có không ít đan dược chân quý và dược liệu, nhưng cũng không thể lãng phí, mỗi một viên nàng đều tìm kiếm rất lâu mới có thể luyện ra được.

“Làm sao vậy?” Mặc Liên ngồi xổm xuống theo nàng, vừa rồi khi chạm vào tay nàng, cảm thấy rất lạnh lẽo, có chút lo lắng.

“Không có việc gì, khụ khụ khụ.....” Vừa mới dứt lời, nàng lại bắt đầu ho dữ dội, mỗi lần như vậy liền làm cho những vết thương trên người bị động đến đau nhức.

Mặc Liên luống cuống tay chân không biết nên làm gì, “Nguyệt?”

“Thật sự không có việc gì.” Hoàng Bắc Nguyệt lấy tay bịt miệng, lúc bỏ tay ra, liền thấy một bãi máu, bên khóe miệng cũng một màu đỏ.

Chi Chi thấy vậy, lập tức ‘chi nha’ lo lắng kêu lớn lên.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay ra hiệu nó đừng lên tiếng, không muốn khiến cho Mặc Liên lo lắng, hấn không nhìn thấy, biết cũng không làm được gì, sẽ chỉ làm hấn càng mệt mỏi thêm.

Chương 723: Tuyệt sát thiên hạ (3)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Chi Chi lập tức bịt chặt miệng, nghe lời gật gật đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt lại nhìn về phía Huyền linh thú, nó không dễ đe dọa như Chi Chi, ánh mắt thật sâu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, nhưng nó lại quan tâm Mặc Liên hơn, vì vậy cũng quay đầu đi không nói cho hắn biết.

“Thế nào.....” Mặc Liên có chút mờ mịt, nhưng mũi của hắn rất nhạy bén, ngửi một chút mùi vị trong không khí, liền nói “Máu.....”

“Hình như miệng vết thương bị nứt ra rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ nói “Mặc, đỡ ta vào trong được không?”

Mặc Liên lập tức gật đầu, tiến lên đỡ nàng, đặt tay lên hông liền đem nàng bế lên, đi nhanh vào trong động.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút bất đắc dĩ, nhưng vẫn theo hắn, bây giờ nàng thật sự không còn chút sức lực nào, hơn nữa Mặc Liên tuy rằng gầy, nhưng dáng người cũng cao hơn nàng không ít, thời điểm được hắn ôm vào ngực, tự nhiên cảm thấy một cảm giác an toàn.

Cảm giác an toàn?

Tự nhiên trong đầu lại hiện ra những từ này, xem ra nàng thật sự càng ngày càng kì quái, khi còn nhỏ sư phụ đã dạy nàng như thế nào?

Trên thế giới này, người nàng có thể dựa vào chỉ có thể là chính bản thân mình, không người nào có thể ở bên cạnh nàng mãi mãi, cùng nhau chia sẻ hỉ nộ ái ố, cười xem gió thổi mây trôi được.

#Ân: hỉ_vui, nộ_giận, ái_yêu, ố_hận

Nàng có loại cảm giác như vậy. Quả thật rất buồn cười!

Yên lặng ngòi, để cho Chi Chi băng bó lại vết thương trên bụng nàng một lần nữa, Mặc Liên đứng ở bên ngoài, chờ Chi Chi gọi mới dám đi vào.

“Mặc, Tu La vương đang cơ, đối với Quang Diệu điện cũng là chuyện lớn đúng không, hiện tại ngươi vẫn nên trở về xem sao.” Hoàng Bắc Nguyệt có chút lo lắng cho hoàn cảnh của Mặc Liên, hiện tại nhóm người Hồng Liên chắc chắn đang tìm hấn khắp nơi.

Mặc Liên lắc đầu, nói: “Ngươi bị thương.”

“Ta có thể tự chăm sóc bản thân mình được.” Trước nay nàng vẫn luôn như vậy, cũng chẳng có gì nghiêm trọng, hơn nữa miệng vết thương cũng đang dần dần hồi phục, rất nhanh sẽ tốt lên, con người nàng luôn kiên cường như vậy, một chút thương tích nhỏ có đáng gì?

Nghe nàng nói như vậy, Mặc Liên cũng không lên tiếng, môi mím lại thật chặt, không nói lời nào liền xoay người đi ra ngoài.

Chi Chi nghiêng đầu, khó hiểu nhìn vào nàng.

“Đừng nhìn ta, ta cũng không biết hẳn muốn làm gì.” Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ nói, sau khi Mặc Liên ra ngoài, cả người nàng trong nháy mắt liền uể oải mệt mỏi, ngơ ngác nhìn vào băng trên đỉnh đầu, thì thầm gọi: “Yểm,—Yểm?”

“Ừ!” Yểm thấp giọng đáp đáp lại một tiếng rồi nói tiếp: “Khi không vui đừng tìm ta, ta cũng không phải người cho người kể khổ.”

“Làm sao người biết ta không vui?”

“Người biểu hiện rõ ràng như vậy, chỉ có cái tên Mặc Liên ngu ngốc kia mới không cảm thấy được.” Yểm khinh thường nói, “Theo ta được biết, chỉ có huyết thống dòng chính Tu La thành mới có thể đăng cơ lên làm vua, mà Phong Liên Dực là người duy nhất có được huyết thống Vương Tộc.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên gật đầu, không nói thêm gì cả, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, không nhìn ra được có chút lay động nào.

Yểm cười nhạt nói: “Ta biết người muốn khóc, khóc đi, ta sẽ không cười người.”

“Tại sao lại phải khóc? Không tận mắt nhìn thấy, ta sẽ không tin tưởng chuyện gì.” Hoàng Bắc Nguyệt bình thản cười nói.

Yểm hơi giật mình: “Ý của người là muốn quay lại tìm hẳn? Hoàng Bắc Nguyệt, người như vậy sẽ không được coi là kiên cường mà là cố chấp! Làm chuyện như vậy ngoài trừ tự làm mình bị thương, tự hại bản thân ra, thì không hề có lợi ích gì.”

“Ta không thích những chuyện không rõ ràng, đồ của ta bất luận thế nào cũng phải là của ta, không phải của ta thì có ép thế nào cũng

không về tay ta được, đạo lí này ta hiểu rất rõ, cho nên người không cần lo lắng.”

Chương 724: Tuyệt sát thiên hạ (4)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Ai lo lắng cho ngươi?” Yểm cười một tiếng: “Ta không giống như tên Mặc Liên ngu ngốc kia.”

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nói: “Ta phát hiện tại sao bây giờ khi nói chuyện ngươi đều thích nhắm vào Mặc Liên như vậy? Mở miệng ngậm miệng đều mắng hấn, hấn đả tội với ngươi sao?”

“Ta muốn mắng ai thì sẽ mắng người đó, ngươi quản được sao!” Yểm cao giọng nói, có vẻ rất không hứng thú, sau khi nói xong lại quay về bên trong hắc thủy cấm lao ngây ngốc.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười nhẹ, bước xuống giường đá, đi ra bên ngoài, thấy Mặc Liên còn ngồi bên cạnh đồng lửa, một mình dùng que khấy khấy chỗ thịt nướng.

Nàng đứng ở phía sau hấn một lúc, hấn có nhận ra, nhưng cũng không quay đầu lại nhìn, Hoàng Bắc Nguyệt gọi hấn một tiếng, hấn cũng không trả lời.

Khi không lại giận dữ vô cơ như vậy, quả nhiên vẫn còn là một tiểu hài tử.

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Ta phải trở về kinh thành,

người không biết đường, đi cùng ta chứ.”

Động tác trong tay Mặc Liên đột nhiên dừng lại, mấy khối thịt đang nướng trong lửa bị cháy đen, đều sắp biến thành than, nhưng hắn vẫn không chịu mở miệng nói chuyện.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Huyền linh thú đang nằm bò ở bên cạnh đống lửa nghỉ ngơi, nó miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn nàng một cái, nhưng cũng không phản ứng gì.

“Được rồi, ta đi rồi, người ở lại một mình cẩn thận một chút, đây là một ít lương khô.” Nàng lấy từ trong nạp giới ra một cái bao màu đen, đây là chỗ lương khô nàng theo thói quen chuẩn bị lúc đi xa, có một số việc, không thể không lo lắng cho Mặc Liên, nàng hiểu hắn không biết cái gì cả.

Nàng để lại lương khô, rồi lui về phía sau hai bước, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, Mặc Liên bỗng đứng quay đầu lại, cho dù không nhìn thấy, nhưng hắn vẫn chuẩn xác nhìn vào nàng.

“Đừng đi.” Thanh âm có chút yếu ớt giống ấu thú đang nức nở, như là hắn đang cầu xin nàng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, sau đó lắc lắc đầu, nghĩ đến việc hắn không nhìn thấy gì liền nói: “Có rất nhiều người đang chờ ta, người cũng vậy, Mặc, không nên tùy hứng, người không còn là tiểu hài tử.”

“Phải làm sao, người không đi?” Mặc Liên gần như không chịu nghe lời nàng nói, vẫn ngoan cố hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe được giọng nói cố chấp kia, đã cảm thấy có cái gì đó không thích hợp cho lắm, thứ tình cảm này không đúng, hình như Mặc Liên đã vượt quá sự ỷ lại đơn thuần giữa bằng hữu,

chuyện này không nên!

Nàng là người tâm tư rõ ràng, nhạy cảm sắc bén, lại thêm Mặc Liên ở trước mặt nàng không che giấu tình cảm, chỉ cần hơi biểu lộ một chút, nàng lập tức sẽ phát hiện ra.

#Ân: Tiểu Mặc à! Có phải ta đánh giá cao sự ngây thơ của ngươi hay không? ngươi cũng tấn công quá công khai rồi! *lấy tay vuốt vuốt mồ hôi*

Vẻ tươi cười trên mặt và sự dịu dàng của nàng từ từ biến mất, tay nàng vẽ loạn trên cánh của Băng Linh Huyền Diệu, trầm mặc nói “Mặc”

Huyền linh thú bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt cực kì hung ác nhìn vào nàng, giống như chỉ cần nàng nói ra một câu không đúng thôi, con thần thú này sẽ bất chấp đem nàng giết chết ngay tại đây!
(Ân: tinh quá vậy -.-“)

Không hề xuất ra bất kì chút nào uy áp của thần thú, Mặc Liên cơ bản không hề phát hiện ra, nhưng ánh mắt cảnh cáo dữ tợn như vậy, đã khiến cho lưng Hoàng Bắc Nguyệt nổi lên từng trận lạnh lẽo.

Rất ít khi thấy con thần thú nào bảo hộ chủ nhân tới mức như vậy, đúng là làm cho người ta có chút nể phục.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nghĩ đến việc làm tổn thương Mặc Liên, hẳn đối với nàng tốt như vậy, nàng cũng không phải là khúc gỗ lòng dạ sắt đá, làm sao có thể thương tổn hẳn?

“Mặc, ngươi và ta thuộc về hai bên khác nhau, thân bất do kỉ, chờ sau này ngươi sẽ hiểu rõ, có đôi khi, có những việc chúng ta không muốn làm hoặc điều mà chúng ta không thích, vẫn bắt buộc phải làm,

nhưng điều này không có nghĩa là chúng ta không phải bằng hữu, bạn bè không nhất định phải ở chung một chỗ, chỉ cần trong lòng có nhau, thì cả đời sẽ không thay đổi.”

Chương 725: Tuyệt sát thiên hạ (5)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Nàng cởi bỏ áo choàng của Mặc Liên trên người ra, giúp hắn phủ thêm vào, hai tay đặt lên vai hắn, nhìn thẳng vào khuôn mặt tái nhợt nói: “Ta đã thừa nhận ngươi, ta rất thích người bằng hữu như ngươi!”

Con ngươi Mặc Liên khẽ động, không biết vì cái gì, khi nhìn vào bông hoa kết ngạnh trên mắt hắn trong khoảng cách gần như vậy, lại cảm thấy rất thương cảm.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đứng thẳng dậy, nhanh nhẹn nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, không thể ở lại lâu hơn được nữa, nàng không muốn bởi vì sự mềm lòng của mình mà trở nên dây dưa không dứt khoát.

“Gặp lại sau!” Ngẩng đầu, cười cười với Huyền linh thú, rồi nàng điều khiển Băng Linh Huyền Diệu bay vào trong bầu trời đêm.

Mặc Liên cúi đầu, lôi kéo áo choàng trên người, trong quần áo vẫn còn lưu lại hương thơm tự nhiên và độ ấm cơ thể của nàng, nhắm mắt lại, hắn liền cảm thấy nàng vẫn còn ở bên cạnh hắn, chưa rời đi. (#Ân: trên đời này ta sợ nhất cái thể loại đa tình như vậy. Rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm. bệnh này không thể trị nổi a.)

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Đêm khuya, bên trong kinh thành là một mảnh yên tĩnh, nhưng kì thực đang nổi lên sóng ngầm mãnh liệt, nhiều đội binh lính tuần tra trên các con đường, trong gió đêm có ánh đèn chiếu sáng võ trang của những binh sĩ, hiện ra từng luồng khí lạnh như băng.

Trong bóng tối ẩn núp không ít ám vệ, chỉ cần có người dám hành động thiếu suy nghĩ, lập tức sẽ bị bắt ngay lập tức!

Hoàng Bắc Nguyệt cưỡi Bãng Linh Huyền Điểu bay qua bầu trời phía trên kinh thành, nhìn thoáng qua tình hình phía dưới, sau đó liền bay nhanh về phía doanh trại lính đánh thuê.

Lúc trước, cho dù đêm khuya cũng sẽ rất náo nhiệt, những lính đánh thuê đứng cảm dù có chuyện gì xảy ra cũng nâng cốc chúc mừng, vui vẻ đến tận sáng cũng không có gì làm lạ, nhưng hôm nay lại yên lặng một cách quỷ dị.

Cây đuốc ở ven đường cũng chỉ im lặng cháy sáng, không dám phát ra một chút âm thanh nào, hình như cũng sợ làm kinh động đến không khí yên tĩnh này.

Ở một số doanh trại của dòng binh đoàn ở bên cạnh, những lính đánh thuê chỉ yên lặng không một tiếng động đi vào, sau đó cũng không làm kinh động đến bất luận kẻ nào khác. Bên ngoài nơi đóng quân của bọn họ vẫn có hai người đứng gác như thường lệ, tinh thần rất phấn chấn, còn hơn những binh đoàn ở bên ngoài kia nhiều lắm.

Hai người tay cầm vũ khí đứng canh gác kia thấy có người tới gần, liền cảnh giác cầm vũ khí đưa lên.

“Là ta.” Hoàng Bắc Nguyệt đi đến phía dưới ánh lửa, khuôn mặt tái

nhợt tinh xảo hiện ra dưới ngọn đuốc.

Hai người kia sửng sốt, lập tức trở nên hết sức vui mừng: “Vương, rốt cục ngài đã trở về rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, giơ tay lên, ý bảo bọn họ im lặng một chút, không cần kinh động đến người của những dong binh đoàn khác.

Hai người kia lập tức cúi đầu mời nàng đi vào, một người trong đó lập tức chạy đi báo lại cho nhóm người Cát Khắc và A Tát Lôi.

Sau một lúc, A Tát Lôi giống như gió xoáy chạy ra ngoài, thấy Hoàng Bắc Nguyệt, mắt lập tức đỏ lên, giống như nhìn thấy thần tiên từ trên trời hạ xuống, cũng may là hấn chưa quỳ xuống bái lạy.

“Vương!” A Tát Lôi cắn răng hô lên một tiếng: “Cuối cùng ngài đã trở lại!”

Thấy bộ dáng của hấn, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên có chút cảm giác không đúng, tính cách của A Tát Lôi luôn hấp tấp, tại sao mới vài ngày không nhìn thấy nàng, mắt liền đỏ thành như vậy, hiểu được đã xảy ra chuyện lớn, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không hỏi nhiều, mím môi, đi vào trong lều trại mà A Tát Lôi vừa mới đi ra.

“Vương ” A Tát Lôi đi theo phía sau nàng, nói: “Ngài vừa trở về, vẫn nên đi nghỉ ngơi trước.”

“Có chuyện gì, còn dám giấu ta?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, những người phía sau đều biết tính tình của nàng, nên ai cũng không dám bước lên ngăn cản nàng.

Chương 726: Tuyệt sát thiên hạ (6)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Trong lều trại có một lò sưởi coi như sáng sủa, vừa đi vào, liền cảm thấy không khí bên trong có chút trầm mặc, mùi thuốc đông y nồng nặc bốc lên!

Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chân đi vào, liền đụng phải A Lệ Nhã đang vội vội vàng vàng đi ra, trong tay tiểu nha đầu này cầm một cái khăn dính đầy máu, đang cố gắng giấu vào trong tay áo, vẻ mặt sợ hãi nói: “Vương, ngài đã về rồi.”

“Sao lại thế này?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng hỏi, người khác dám lừa nàng, nhưng A Lệ Nhã tuyệt đối sẽ không dám nói dối nàng!

Mắt A Lệ Nhã hồng hồng, nhìn thoáng qua A Tát Lôi, thấy hắn không ngăn cản, liền khóc nức nở nói: “Cát Khắc đại ca.”

Không chờ nàng nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt liền bước qua A Lệ Nhã đi vào, nghe người khác nói không bằng chính mình vào nhìn!

Vòng qua tấm bình phong trong lều trại thì thấy một nam nhân đang nằm hấp hối trên giường, rõ ràng vừa rồi A Lệ Nhã giúp hắn rửa sạch miệng vết thương, cho nên lúc này quần áo của Cát Khắc đều được mở rộng ra, trên ngực có một lỗ thủng vô cùng đáng sợ! Máu vẫn còn chưa ngừng chảy!

Thế nhưng còn kinh khủng hơn cả lỗ thủng trước ngực, bên vai phải của Cát Khắc, một tay rõ ràng đã bị chém mất!

Một cỗ lửa giận cùng đau lòng dâng lên, nàng không hỏi kẻ nào đã gây ra chuyện này, bước nhanh qua, lấy chiếc khăn từ bên trong chậu nước, lau đi máu ở bên cạnh vết thương, miệng vết thương như vậy không phải là vừa xảy ra, ít nhất cũng đã trải qua hai ngày, còn đang rơm rớm máu, kinh khủng hơn chính là, tất cả máu chảy ra đều là một màu tím quý dị!

Miệng vết thương đã có chút bị thối rữa.

A Lệ Nhã đứng phía sau khóc lóc nói: “Đã bôi rất nhiều loại thuốc, nhưng miệng vết thương hoàn toàn không tốt lên, những thuốc này đều là dược liệu cao cấp.”

“Chỉ sợ có độc tố ở trong cơ thể.” Máu này mang màu tím tuyệt đối không bình thường!

Nhưng nàng đã đọc qua đủ loại độc dược, cũng chưa gặp loại độc nào khiến máu chảy ra lại là màu tím như vậy!

Năm đó Độc Cô Dược Thánh có cho nàng một quyển 《Bách luyện kinh》 trên đó ghi lại đủ loại độc dược và đan dược, cũng không hề viết về loại độc dược nào như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghĩ, vừa lấy ra một số dược chữa thương, ở đây nàng có chút thuốc năm đó Linh Tôn luyện chế giúp nàng, có tác dụng rất tốt.

Đút mấy viên đan dược vào trong miệng của Cát Khắc, sau đó đem một ít mài thành bột, rắc lên miệng vết thương của hắn.

“A” thời điểm rắc thuốc bột lên miệng vết thương, Cát Khắc đang trong hôn mê đột nhiên cong người dậy, đau đớn kêu lên một tiếng.

“Ngươi cố chịu đựng một chút!” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Nghe được giọng nói của nàng, Cát Khắc mơ mơ màng màng mở to hai mắt, đôi mắt vì sốt mà sưng đỏ nhìn nàng, có vài tia sáng hiện lên “Vương, vương?”

“Là ai khiến ngươi bị thương thành như vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày hỏi, thực lực của Cát Khắc cũng không yếu, lúc trước sau khi ăn thú hạch của Bách Mộc Hàn Thiềm, sức mạnh của hắn cũng đã tăng lên, tuy rằng nàng không biết hắn đã tới trình độ nào, nhưng mà có thể biết thú hạch của một con thần thú lục giai, hắn chắc chắn cũng có thu hoạch không ít!

Có thể khiến Cát Khắc bị thương thành như vậy, tuyệt đối không đơn giản!

Khẳng định Già Dạ Chi Vương của bọn họ đã trở lại, Cát Khắc rất cục cựa lộ ra tươi cười yên tâm, con ngươi khép một nửa nói: “Là, là...”

“Là người của Tu La thành!” A Tát Lô đứng đằng sau nhanh nhẹn trả lời: “Ta và Cát Khắc đại ca đi ra ngoài, gặp người của Tu La thành, tốc độ của ta nhanh, tránh được một kiếp, nhưng Cát Khắc đại ca thì lại....thật đáng hận!”

Chương 727: Tuyệt sát thiên hạ (7)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Nghe được là do người của Tu La thành làm, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không bất ngờ, có thể khiến Cát Khắc bị thương thành như vậy, không phải Quang Diệu điện thì cũng là người của Tu La thành, trừ bỏ như vậy cũng không ai có khả năng.

Cát Khắc liếc A Tát Lôi một cái, rồi gật gật đầu, nói: “Rất mạnh.”

“Ta hiểu.” Ý của Hoàng Bắc Nguyệt bảo hắn không cần nói nhiều, giúp hắn chăm sóc thật tốt miệng vết thương, thuốc của nàng tuy tốt, nhưng không thể diệt trừ độc tố màu tím này, chỉ có thể tạm thời áp chế độc tính lan tràn, muốn có thuốc giải độc còn cần suy nghĩ biện pháp.

Xử lý xong vết thương của Cát Khắc, Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, vết thương trên bụng đột nhiên đau dữ dội, nàng cong người một chút, nhăn mày lại.

“Vương, người không sao chứ?” A Tát Lôi lập tức hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, mang theo bọn họ đi ra ngoài, vừa đi vừa thấp giọng nói: “Người đã thương Cát Khắc là ai, độc này, cần tìm cách giải từ kẻ hạ độc.”

“Điều này” A Tát Lô có chút do dự.

“Mau nói! Người muốn nhìn thấy Cát Khắc vì trúng độc mà chết sao?” Giọng nói của Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng, ngày trước nàng mang bọn họ ra ngoài, bây giờ làm sao có thể nhìn thấy họ bị thương mà trơ mắt mặc kệ được.

A Tát Lô mặt đỏ lên, nói: “Là, là Phong Liên Dực” (màu tím a— màu tím a— ta nghi từ đầu rồi mà, thật ra lúc đầu cứ nghĩ là Linh tôn >_

Chương 728: Tuyệt sát thiên hạ (8)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, thật lâu cũng không nói gì, trên khuôn mặt lãnh đạm, lưu chuyển một tia u buồn nhợt nhạt.

“A Lệ Nhã, ta muốn nghỉ ngơi một chút, ngươi cũng đi ngủ đi, đã khuya.”

“Vương, người đừng lo lắng, cho dù Tề vương và Tu La thành có quan hệ gì, chuyện đó cũng không thể liên lụy tới chúng ta, tuy rằng có qua lại với Tề vương, nhưng nếu hấn thật sự là người của Tu La thành, chúng ta và hấn chính là nước giếng không phạm nước sông.”

#Ân: nước giếng không phạm nước sông_không liên quan đến nhau.

Những điều A Lệ Nhã nói đều là sự thật, mấy đời của bọn họ không dính dáng gì tới Tu La thành, bây giờ cũng không nhất thiết phải có quan hệ, khiến cho mọi người cảm giận.

Già Dạ Chi Vương của bọn họ, quang minh chính đại, sau này ở trên đại lục Tạt Nhĩ tháp, nhất định là một viên minh châu sáng chói mắt, chắc chắn sẽ không bị màu đen của Tu La thành làm vấy bẩn!

Nàng hoàn toàn vì Hoàng Bắc Nguyệt mà suy nghĩ, bởi vì nàng cũng không biết tình cảm sâu đậm của Vương với Tề vương, chỉ biết là

hai người họ có quen biết nhau, nghe A Tát Lô nói qua, hình như Tề vương kia có tình ý với Vương của bọn họ.

Thế tựa hồ Vương không có ý gì với hắn, trái lại, với Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ thiếu gia có quan hệ không tồi, cho nên A Lệ Nhã mới to gan nói vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong, vẻ mặt có một chút thất thần, nhưng rất nhanh liền biến mất, cười gật gật đầu nói: “Đúng vậy.”

“Vương nghỉ ngơi thật tốt, ta đi ra ngoài.” A Lệ Nhã thấy nàng cười, liền yên tâm rất nhiều, xoay người đi ra ngoài.

Trong doanh trại lập tức yên tĩnh lại, Hoàng Bắc Nguyệt nằm ở trên giường, không nghĩ nhiều, nhắm mắt lại liền ngủ.

Mơ mơ màng màng dường như nàng mơ thấy một người, chính là năm năm trước ở thành Lâm Hoài, nàng điều khiển Băng Linh Huyền Diệu bay trên bầu trời đế đô, ban đêm tịch mịch trống trải, gió thổi quần áo của nàng bay phấp phới, tóc màu đỏ bên trong áo choàng bay ra, nhảy múa giống như lửa ở trong gió.

Thổi tiêu ngọc, tiếng tiêu mềm mại linh hoạt giữa đêm khuya vang lên, bỗng nhiên trong gió lại đưa tới tiếng đàn thanh khiết, cả hai hoà hợp, quán quýt triền miên.

Một khúc cầm tiêu hợp tấu, đem hai người hai thời đại khác nhau, vô tình kéo lại cùng một chỗ.

Tiếng đàn dần dần biến mất, tiếng tiêu cũng ngừng lại, Băng Linh Huyền Diệu bay đến trên phủ của một người, nàng cúi đầu, thấy trong phủ được bảo vệ nghiêm ngặt kia, thiếu niên yêu nghiệt một thân áo trắng đẩy cửa đi ra, quần áo trong trắng thuần khiết dưới ánh

trắng ngưng tụ lại như tuyết, trong suốt xinh đẹp hoa lệ.

Nàng có chút sợ hãi nhìn tới ngậy người, mặc dù đã nhìn qua rất nhiều người đẹp, cũng chưa bao giờ gặp qua người nào tuyệt sắc khuynh thành giống như hấn, âm đạm cười, cả thế giới trước mắt nàng giống như bị đảo lộn.

“Nàng là ai?” Nàng khẽ cong khóe miệng, chuẩn bị cười với hấn một cái, nhưng lại chợt nghe thấy giọng nói lãnh đạm của thiếu niên lạnh lùng như băng kia, lạnh đến mức thấu tận xương tủy.

Nụ cười chưa hoàn chỉnh của Hoàng Bắc Nguyệt dần dần biến mất, khóe môi có một tia lãnh khốc, nói “Ta là ai, có quan hệ gì với chàng sao?”

Sau khi nói xong, nàng liền mĩa mai địa hừ lạnh một tiếng, điều khiển Băng Linh Huyền Diệu xoay người bay vào trong bóng đêm sâu thẳm.

“Nàng đợi đã ——” phía sau truyền đến giọng nói của Phong Liên Dực sốt ruột gọi to.

Hoàng Bắc Nguyệt đưa lưng về phía hấn, trong trẻo nhưng lạnh lùng kiêu ngạo nói: “Đợi? Ta chưa bao giờ đợi ai, có bản lĩnh, tự chàng đuổi theo!”

Nụ cười lạnh lùng vẫn không biến mất, càng lúc càng xa, nàng bỗng nhiên cảm thấy trong lòng như thiếu đi một cái gì đó, trống rỗng khiến cho nàng rất khó chịu.

Đây là..... nằm mơ đi...

Chương 729: Tuyệt sát thiên hạ (9)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Chỉ trong mơ, mới có thể ngược lại với sự thật.

“Vương! Vương!” Mơ mơ màng màng, bên cạnh có người nhẹ nhàng lay tay nàng, thanh âm rất lo lắng gọi nàng.

“Ừ.....” Mệt mỏi lên tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở mắt, nàng chưa từng có giấc ngủ nào sâu như vậy, ngay cả chính nàng cũng có chút cảm giác khó tin.

Mí mắt nặng trĩu, đầu óc cũng hỗn loạn, toàn thân một chút sức lực cũng không có, giống như sắp vỡ vụn vậy.

A Lệ Nhã đến gọi nàng, giơ lên một ngọn đèn dầu chiếu vào mặt Hoàng Bắc Nguyệt, A Lệ Nhã hô nhỏ một tiếng: “Vương, có phải người phát sốt?”

Phát sốt? Hình như cũng có một chút, đã từ rất lâu nàng không sinh bệnh, không nghĩ đến hiện tại lại đột nhiên bị ốm thế này.

Dùng linh dược tốt nhất vẫn phát sốt, xem ra tình trạng miệng vết thương quả thật không tốt.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm lấy tay A Lệ Nhã ngồi xuống, nghiêng tai

nghe một chút, hình như bên ngoài có tiếng cãi nhau ầm ĩ, tiếng bước chân đi qua đi lại, không nhịn được hỏi: “Lại xảy ra chuyện gì?”

Thanh âm vừa nói ra khàn khàn khô khốc, giống như giọng nói của một cụ già.

A Lệ Nhã vội vàng lấy một li trà ấm tới, đưa cho nàng uống, nước trà khiến cho cổ họng nàng dễ chịu không ít.

“Vương, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi chỗ này, nghe nói tân vương của Tu La thành mới đăng cơ, bởi vì chuyện lính đánh thuê xông vào rất giận giữ, đã hạ tuyệt sát lệnh, tất cả những dong binh đoàn có tham gia liên minh đều không tha, đuổi tận giết tuyệt!”

Tuy A Lệ Nhã rất lo lắng, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng mềm mại, thấy Vương luôn mạnh mẽ của bọn họ phát sốt, hai má có chút hồng hồng, trong lòng mới đột nhiên nhớ ra, vương cũng là nữ hài tử, lúc nàng bị bệnh cũng rất suy yếu.

Bọn họ vẫn luôn đem nàng tôn sùng giống như thần thánh, xảy ra chuyện đều nghĩ có Già Dạ Chi Vương, nhưng lại không ai quan tâm đến cảm nhận của nàng.

Tuyệt sát lệnh!

Tay Hoàng Bắc Nguyệt cầm chén trà khẽ run lên, bất luận cơ thể có khó chịu cỡ nào cũng lập tức ngồi dậy, rời khỏi giường nói: “Việc này không nên chậm trễ, người đi thông báo với bọn họ, không cần thu dọn gì nữa, lập tức lên đường! Đi ngang qua những dong binh đoàn khác cũng thông báo một tiếng!”

Lúc này liên minh đại hội lính đánh thuê, những dong binh đoàn trên đại lục Tạp Nhĩ tháp đều tụ tập về đây, hiện tại Tu La thành hạ tuyệt

sát lệnh, thuận lợi có thể một mẻ bắt gọn!

Diệt trừ những dong binh đoàn có thực lực này, về sau trên đại lục Tạt Nhĩ Thập, Tu La thành cùng Quang Diệu điện hoành hành ngang ngược, sẽ còn có ngày bình an sao?

Nghe xong mệnh lệnh của nàng, A Lệ Nhã lập tức gật đầu chạy ra ngoài thông báo.

Hoàng Bắc Nguyệt đem quần áo bên ngoài cởi bỏ, lấy ra băng gạc, lại một lần nữa cuốn thật chặt trên bụng, đem miệng vết thương bao bọc thật kĩ, sau đó lập tức tính toán việc rời đi, cũng không xem kĩ lại miệng vết thương!

Sau khi làm xong tất cả mọi việc, nàng mới đeo mặt nạ quý lên, ra khỏi lều trại, vừa bước ra liền thấy ánh lửa sáng ngời, những tiếng ồn ào đánh vỡ sự yên tĩnh đêm khuya.

Những dong binh đoàn này sau khi biết chuyện Tu La thành hạ tuyệt sát mệnh, đều nhanh chóng đổ ra, một ít thủ lĩnh của đại dong binh đoàn đứng lên, hô hào mọi người cùng nhau liên hợp lại để chống đỡ, trong một khoảng thời gian ngắn doanh trại lính đánh thuê ồn ào tiếng người.

Dong binh đoàn đứng đầu đại lục—thủ lĩnh Thượng Quan Vô Vân của Phệ Diễm dong binh đoàn rẽ đám người ra, vội vã hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt đi tới.

Sau khi từ Tu La thành trốn ra, tuy bọn họ đã quên đi thân phận của Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng đều nhớ rõ vị này không chỉ là một vị luyện dược sư cao cấp, mà còn là một tuyệt thế cao thủ!

Chương 730: Tuyệt sát thiên hạ (10)

Hiện tại bọn họ rất cần sự trợ giúp của những cao thủ.

“Nguyệt Dạ các hạ!”

Thượng Quan Vô Vân nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt cũng rất tôn kính, chức vụ luyện dược sư ở trên đại lục này đều vô cùng có địa vị, thân là thủ lĩnh của dòng binh đoàn đứng đầu đại lục, Thượng Quan Vô Vân cũng rất mong mượn sức của vị cao thủ này.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ gật đầu với hắn, xem như lễ phép chào hỏi.

Đối với sự lãnh đạm của nàng, Thượng Quan Vô Vân cũng không tức giận, trái lại vẫn rất khách khí nói: “Các hạ có thể cùng ta nói chuyện một chút được không?”

Thượng Quan Vô Vân ở trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp cũng được coi là một nhân vật rất có địa vị, dù chuyện lớn xảy ra gặp nguy cũng không loạn, về mặt trấn định, lần trước ở Tu La thành rất nhiều dòng binh đoàn phải nhờ đến sự trợ giúp của hắn, cho nên lần này rất nhiều lính đánh thuê coi hắn như là Thiên Lôi sai đâu đánh đó.

Thấy biểu tình của hắn rất nghiêm túc, Hoàng Bắc Nguyệt liền gật đầu, xoay người đi đến nơi không người, nói: “Thượng Quan các hạ mời nói đi.”

Thượng Quan Vô Vân dùng nguyên khí dò xét xung quanh một chút để đảm bảo không có ai nghe lén, về mặt nghiêm túc mới nói: “Nghe

nói Tề vương câu kết với Tu La thành, chuyện này không biết Nguyệt Dạ các hạ đã nghe nói qua chưa?”

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, Quyền vương phái binh bao vây Tề vương phủ, bắt đầu lâm trận thì toàn quan quay lại phản Quyền vương, loại chuyện như vậy không ai tin tưởng.

Quân đội vây quanh Tề vương phủ đều là thân tín của Quyền vương, tại sao có thể đứng lúc phản lại như vậy?

Ngoại trừ bị điều khiển ra thì không còn khả năng nào khác.

Nhưng từ xưa truyền lại, có thể khống chế suy nghĩ của người khác, chỉ có Chức Mộng thú của Tu La thành, hiện tại đây là nơi hứng mũi chịu sào, nếu Tề vương và Tu La thành thật sự có quan hệ, sẽ khiến cho lòng người hoảng sợ.

“Nếu chuyện này là thật, sẽ khiến cho người ta thất vọng rất nhiều, người như Tề vương thật sự không nên cùng Tu La thành có bất kỳ một liên hệ nào.” Thượng Quan Vô Vân không nhịn được cảm thán một câu.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Mỗi người có một chí riêng, Thượng Quan các hạ không cần quá lưu tâm, chuyện nên lo lắng lúc này là làm sao để rời khỏi nơi đây an toàn.”

“Đúng vậy, nhưng mà.....” Thượng Quan Vô Vân do dự một chút, liền nói: “Các hạ cũng biết, lần trước ở Tu La thành, các đại dong binh đoàn đã bị thiệt hại vô cùng nghiêm trọng, lúc này Tu La thành ra tuyệt sát lệnh, phải an toàn rời đi, chỉ sợ.....”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu liếc mắt một cái, nhìn phần đông lính đánh thuê, cười nói nhao nhao ồn ào, nhiều người như vậy, cho dù

có đi đến đâu, đều là một mục tiêu di động rất lớn.

Năng lực hiện tại của nàng không thể so với lúc trước, cho dù muốn giúp, cũng là có lòng nhưng không đủ sức.

Thượng Quan Vô Vân là muốn nhờ vào sự giúp đỡ của nàng, nhưng hiện tại nàng làm sao có thể giúp được?

“Thượng Quan các hạ, không phải ta muốn nói lời xui xẻo, nhưng tân vương của Tu La thành đang cơ, thực lực so với người chúng ta gặp được lúc trước, không biết sẽ mạnh hơn bao nhiêu, nếu liên minh lính đánh thuê muốn chống lại bọn họ, chỉ sợ là không thể.”

Thượng Quan Vô Vân cũng đã nghĩ tới vấn đề này, biết không nghĩ được cách khác đành nói: “Thế bây giờ phải làm sao đây?”

“Chia nhau ra rời đi, mỗi nhóm đi một hướng, tạm thời Tu La thành cũng không có nhiều nhân lực để đi tiêu diệt từng bộ phận, nếu không may thì chết vài người, tốt hơn so với tất cả cùng chết.” Giọng nói của Hoàng Bắc Nguyệt bình thản, trong đó dường như một tia cảm xúc cũng không có.

Thượng Quan Vô Vân ngẩn ra, nhìn thẳng vào mặt nạ quý dị, sau lưng xoẹt qua một trận lãnh ý, nhưng vẫn phải thừa nhận, điều mà Nguyệt Dạ nói rất có lý!

Chết vài người, tốt hơn so với tất cả cùng chết!

Nguyệt Dạ suy tính như vậy, cũng không thể nói nàng lãnh huyết vô tình, trên đại lục này, muốn tiếp tục sinh tồn không chỉ cần sức mạnh, phải có một chút vận may nữa mới được.

Chương 731: Tuyệt sát thiên hạ (11)

Những lời của nàng là những thứ mà hấn nghĩ trong lòng nhưng không có dũng khí để nói ra, thật sự khiến cho hấn phải bội phục.

Người đeo mặt nạ quý này, suy nghĩ khác hấn với người thường!

Thấy Thượng Quan Vô Vân không nói gì, Hoàng Bắc Nguyệt khế gật đầu một cái, xoay người rời đi.

Nàng đã nói đến nước này, giữ lại hay bỏ, phải dựa vào quyết định của Thượng Quan Vô Vân này, muốn sống thọ hay cùng chết.

“Nguyệt Dạ các hạ.....” Thượng Quan Vô Vân giống như vẫn còn muốn nói gì đó.

Hoàng Bắc Nguyệt khoát tay nói: “Những chuyện khác ta không giúp được gì, thật có lỗi!”

Thượng Quan Vô Vân chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, một luyện dược sư vất vả tu luyện tới mức này, có mấy người nguyện ý cùng sống cùng chết với những người không quen biết?

Theo lời của Nguyệt Dạ nói, thì một chút sai sót cũng không có!

“Vương, đã xảy ra chuyện gì?” Thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, đám người A Tát Lô lập tức đi lên hỏi.

“Không có gì, trên người các ngươi còn cỏ Tước Ti không?” Hoàng

Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi.

Cỏ Tước Ti là cây thuốc quan trọng của người trong bộ lạc Hách Na Lạp, khi còn sống ở Phù Quang rừng rậm, mùi hương của nó khiến cho những loài động vật ngay cả linh thú trong Phù Quang rừng rậm rất ghét.

Trong Tu La thành đúng là có ma thú, nhưng không phải tất cả đều là ma thú, cũng có một số bộ phận là linh thú rất có thực lực, nếu bọn họ phái người ra ngoài truy sát thì chắc chắn sẽ mang theo linh thú.

Chỉ cần linh thú không thích mùi hương này, thì sẽ cách xa bọn họ được một chút.

Lượng cỏ Tước Ti bọn họ mang theo không nhiều lắm, nếu không, có thể cho mỗi người trong nhóm dong binh đoàn mỗi người một ít, tuy không thể đảm bảo an toàn cho bọn họ, nhưng là có thể giảm bớt số lượng thương vong.

Chẳng qua lần này, thật sự là lực bất tòng tâm.

Cỏ Tước Ti là dược liệu mà người của Hách Na Lạp bộ tộc luôn mang theo bên người, mỗi người đều lấy ra một ít.

Bọn họ cũng biết rất rõ tác dụng của loại thuốc này, bởi vậy lập tức nhanh chóng đem cỏ Tước Ti mài thành bột rồi đeo lên người.

Thấy động tác của bọn họ thành thực như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm thấy có chút thán h tỵ, cùng nàng đi ra ngoài bấy lâu, những thanh thiếu niên này cũng trưởng thành lên không ít.

Nghiêng đầu thấy mấy cô nương mặc hắc y che mặt đang vội vã đi qua, lòng Hoàng Bắc Nguyệt chợt động, đột nhiên hỏi A Tát Lô:

“Thiên Đại Đông Nhi của Thánh Huyết cung hai ngày nay có động tĩnh gì không?”

Lúc trước là Chi Chi và Thiên Đại Đông Nhi cùng nhau rời đi, sau đó khi tìm thấy nàng thì lại ở cùng với Mặc Liên, không hề nhắc tới Thiên Đại Đông Nhi, nha đầu kia chắc hẳn là không có chuyện gì.

A Tát Lô nói: “Hai ngày nay không nhìn thấy nàng ta.”

Huynh muội A Tát Lô không có ấn tượng tốt đối với Thiên Đại Đông Nhi, gần đây không thấy nàng xuất hiện, bọn họ cũng mơ hồ cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra.

Lòng Hoàng Bắc Nguyệt hơi trầm xuống, dù sao lần này Thánh Huyết Cung cũng có mặt trong liên minh lính đánh thuê, thế lực cũng không hề nhỏ, thực lực của thiếu cung chủ Thiên Đại Đông Nhi lại còn rất được quốc sư coi trọng, rất hay tới doanh trại trung tâm.

Hai ba ngày nay không thấy nàng, quả thật có chút rất kì lạ.

“Vương, hiện tại chuyện Phong Liên Dục cùng vây cánh giam giữ Quyền vương, ở Bắc Diêu quốc đã là một chuyện long trời lở đất! Gần đây Thánh Huyết cung lại có quan hệ rất gần gũi với Quyền vương, nghe nói Quyền vương muốn mượn sức quốc sư Thiên Đại Mê Ly, và mượn tiếng Tây Nhung quốc để đàn áp Phong Liên Dục, Tây Nhung quốc cũng biết nếu Thập Nhất hoàng tử đăng cơ, sẽ dễ không chế hơn Phong Liên Dục, lúc này đây chỉ sợ.....”

Giọng A Tát Lô lúc nói về chuyện này mang theo vài phần vui sướng khi thấy người gặp họa, thấy Thiên Đại Đông Nhi gặp chuyện không hay, cũng có thể giúp A Lệ Nhã trút một ít tức giận!

Chương 732: Tuyệt sát thiên hạ (12)

Nữ nhân kia quá cuồng vọng!

“Nếu chuyện này làm không tốt, Bắc Diệu quốc cùng Tây Nhung quốc có thể sẽ trở mặt.” Hoàng Bắc Nguyệt thì thầm nói.

“Vương, có chuyện gì sao?” Nghe giọng nói nghiêm trọng của nàng, hình như có tâm sự rất lớn, A Tát Lô liền hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, quả quyết nói: “Các người lập tức chạy về Phù Quang rừng rậm, ở trong đó chờ ta, ta sẽ nhanh chóng đuổi theo các người.”

Vương!” Vài người đồng thanh hô lên nói: “Vào thời điểm này, một mình người muốn đi đâu?”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Cát Khắc đang hôn mê nằm ở trên cạm khiêng đi, nói: “Có một số việc, không thể bỏ qua!”

“Nhưng người đang bị thương.....” A Lệ Nhã nhỏ giọng nói, mới vừa rồi trước khi mọi người tới, Vương vẫn còn đang sốt, vết thương trên người nàng khẳng định là vô cùng nghiêm trọng, hiện tại làm sao có thể đi mạo hiểm như vậy?

“Lúc trước ta mang nhóm người các người ra khỏi rừng, đã hứa với cha mẹ các người, sẽ bảo vệ mọi người thật tốt, ta không muốn bất kể ai xảy ra chuyện!” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm khắc nhìn thoáng qua A Lệ Nhã, ý bảo nàng không cần tiếp tục nói nữa.

Chuyện mà nàng đã quyết định, thì không ai có thể thay đổi được, nhóm người A Tát Lô muốn đi cùng nàng, đều bị nàng từ chối, chỉ đạo bọn họ trốn đi nơi khác, sau đó lặng lẽ rời đi từ phía sau doanh trại.

Doanh trưởng của Thánh huyết cũng ở vùng lân cận, Thiên Đại Đông Nhi ra ngoài tìm cứu binh, cứu nàng một mạng, nếu không có Mặc Liên nàng nhất định sẽ chết ở Tu La thành.

Nhìn vào phần ân tình này, nàng cũng nên quan tâm đến sự an nguy của nàng ta một chút.

Thân ảnh quý mị lặng lẽ đến gần doanh trưởng của Tây Nhung quốc, lúc này chuyện Tu La thành ra tuyệt sát lệnh cũng làm cho doanh trại của Thánh huyết cung luôn bình tĩnh tranh cãi âm ỉ.

“Quốc sư đại nhân, hiện tại ở kinh thành đều là người của Tề vương, nói không chừng bên trong cũng có người của Tu La thành, thiếu cũng chủ đang ở trong phủ của Quyền vương, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều, ngài vẫn nên rời đi trước thôi!”

Màn của chủ trưởng được nâng lên, một thân quần áo trắng, cao quý thần bí, Thiên Đại Mê Ly được một khăn lụa màu trắng che đi nửa khuôn mặt đi tới.

“Đông Nhi là đứa nhỏ ta dạy dỗ từ bé, ta dồn nhiều tâm huyết ở trên người nó như thế, sẽ uống phí ném nó vậy sao?” Thản nhiên liếc mắt nhìn những thiếu nữ kia một cái, Thiên Đại Mê Ly không vui nói.

“Nhưng nếu quốc sư đại nhân định đi cứu thiếu cung chủ, nhớ đâu gặp phải người của Tu La thành.....” Cô gái kia nói được một nửa liền ngậm miệng không dám nói tiếp nữa.

Thiên Đại Mê Ly cười lạnh một tiếng “Tu La thành tái hiện nhân gian, bốn tọa cũng muốn nhìn xem, rốt cục bọn họ mạnh cỡ nào!”

Nói xong tay áo vung lên, một con chim khổng lồ cả người đều là màu trắng như tuyết đuôi dài xuất hiện trong không trung, nàng nhẹ nhàng nhảy lên, trong nháy mắt liền biến mất.

Những thiếu nữ kia đứng ở đó lo lắng không ngừng.

“Làm sao bây giờ? Nếu quốc sư đại nhân xảy ra chuyện, chúng ta làm sao có thể quay về bẩm báo với hoàng thượng?”

“Quên đi, với thực lực của quốc sư đại nhân, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.” Một thiếu nữ trấn định nói: “Quốc sư đại nhân rất vất vả mới tìm được người phù hợp với điều kiện của ngài ấy như Đông Nhi, chỉ có nàng ta mới có thể hoàn thành được lý tưởng của người, nói thế nào cũng không thể để cho nàng ta chết như vậy.”

Những lời còn lại không cần phải nghe thêm nữa, Hoàng Bắc Nguyệt cũng xoay người, triệu hồi Băng Linh Huyền Diệu, sau đó bay vào trong bầu trời đêm.

Hoá ra Thiên Đại Đông Nhi ở trong Quyền vương phủ, trách không hề xuất hiện, nha đầu này cũng gặp đủ chuyện không may, đúng thời điểm này lại bị xử lý giống như vây cánh của Quyền vương.

Cũng may còn có Thiên Đại Mê Ly, Hoàng Bắc Nguyệt không cần lo lắng nữa, nhìn qua thì thấy Thiên Đại Mê Ly không thật lòng đối xử tốt với Thiên Đại Đông Nhi, nhưng ít nhất vẫn sẽ đi cứu nàng ra, bảo toàn cái mạng nhỏ cho nàng.

Nàng không cần quan tâm chuyện của Thiên Đại Đông Nhi, nhưng vẫn nên vì Cát Khắc, đi gặp tân Tu La vương!

Chương 733: Tuyệt sát thiên hạ (13)

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Đêm khuya, hoàng cung Bắc Diệu quốc.

Có mấy vị đại thần đêm khuya vẫn còn từ ngự thư phòng rời đi, vừa đi, vừa nhỏ giọng thì thầm với nhau.

“Lần này quả thật Vương gia đã hạ quyết tâm, chỉ sợ sẽ không bỏ qua cho Thập Nhất hoàng tử, dù có thế nào thì vẫn là huynh đệ máu mủ mà.”

“Ít nói đi một chút, chuyện của hoàng thất đến lượt người xen vào sao? Làm thật tốt bổn phận của mình, nói ít, làm nhiều!”

Vài người đang đi, bỗng nhiên phía trước đi tới một người, toàn thân cuốn băng gạc, bộ dạng bị thương rất nặng, đang được hai thái giám nâng hai bên, khập khiễng đi tới.

“Đã trễ thế vậy rồi, Vũ Văn đại nhân sao còn tiến cung giờ này?” Mấy đại thần cùng nhau cúi người nghênh đón nói.

Năm đó trong những tướng lĩnh cùng trang lứa, Vũ Văn Địch là người có tiền đồ nhất, thực lực cao cường, cũng rất có đầu óc về việc quân, hơn nữa từ nhỏ đi theo Tề vương tới Nam Dục quốc, cho nên luôn luôn là tâm phúc bên cạnh Tề vương.

#Ân: tâm phúc_người thân tín. (ta cứ nghĩ là thái giám cơ hahaaa)

Bây giờ Quyền vương phản loạn, Vũ Văn Địch vì dẹp loạn mà bị trọng thương, đã được cho phép ở nhà tĩnh dưỡng, không cần tham dự *chính sự, tại sao đêm khuya như vậy còn đến đây?

Vũ Văn Địch thấy những người này, áp chế sự đau đớn lại, nói: “Ta muốn gặp Tề vương.”

“Hai ngày nay Tề vương bận rộn **công sự, đang chuẩn bị nghỉ ngơi, đã trở thế này, hay Vũ Văn đại nhân ngày mai hãy tới đi.” Một vị đại thần có lòng tốt nói.

#Ân: *chính sự _ ở đây được hiểu là việc lớn quốc gia.

**công sự _ việc chung.(ý là việc của đất nước)

Vũ Văn Địch không để ý tới hấn, ra lệnh cho hai tiểu thái giám dìu mình đi tới ngự thư phòng, mấy vị đại nhân này cũng không biết làm cách nào đành nhìn hấn đi.

Tuy đã dẹp yên được nội loạn Quyền vương, nhưng dường như Tề vương hoàn toàn không vui vẻ, cả ngày đều âm u lạnh lẽo, không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng các vị đại thần này đều hiểu nguyên tắc người khôn giữ mình, nên cũng không ai dám đi vào tiếp cận hấn, thấy Vũ Văn Địch cố chấp như vậy, mọi người đều nhanh chóng cáo biệt rời đi.

Vũ Văn Địch vừa mới đến bên ngoài ngự thư phòng, có mấy thái giám cầm lồng đèn cúi đầu từ trong đi ra, vây quanh một nam tử áo trắng đang nhanh nhẹn đi về phía trước.

Hấn đi tới đâu, băng hàn lạnh lẽo tới đó, giống như ngày đông, băng tuyết phủ đầy trời.

Cao thủ như Vũ Văn Địch cũng không nhịn được rung mình một cái, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy một đôi mắt lạnh lẽo màu tím, không có chút cảm xúc nào dao động, lạnh lùng thản nhiên giống như băng tuyết ngàn năm không tan.

“Vương gia!” giọng nói của Vũ Văn Địch yếu ớt gọi một tiếng, Phong Liên Dực mới hơi hạ ánh mắt xuống liếc nhìn hắn.

Ánh sáng lưu động, khuôn mặt hoàn mỹ lạnh lùng như băng hiện ra khiến cho người ta có cảm giác bị áp bức, đôi mắt ánh tím bị hàn băng bao phủ, cảm thấy càng thêm vài phần yêu dị tà ác.

Trong lòng Vũ Văn Địch run rẩy một chút, bản năng cảm giác được có cái gì đó không đúng, nhưng thời gian gấp rút không cho hắn được nghĩ ngợi nhiều, bởi vậy nhịn xuống tất cả những cảm giác kì quái trong lòng, mở miệng nói thẳng.

“Vương gia, Quyền vương tuy rằng ủng hộ Thập Nhất hoàng tử, nhưng Thập Nhất hoàng tử luôn đứng về phía ngài! Ngài diệt trừ Quyền vương không có gì đáng trách, nhưng còn Thập Nhất hoàng tử.....”

“Chuyện này đã có quyết định, Vũ Văn đại nhân không cần nhiều lời!” Phong Liên Dực không mở miệng, nhưng bên cạnh hắn có một tiểu thái giám xa lạ cười quái dị đã nói trước.

Vũ Văn Địch ngẩng đầu nhìn tên tiểu thái giám kia một cái, hắn đi bên cạnh Tề vương nhiều năm, chưa từng gặp qua khuôn mặt này, bởi vậy giận dữ nói: “Ngươi là ai? Ta chưa từng nhìn thấy ngươi, trước mặt Tề vương mà ngươi cũng có tư cách nói chuyện sao?”

Tiểu thái giám kia cười to, nói: ” Vũ Văn đại nhân chưa từng gặp qua

mười hai ma thần, cũng không trách ngài.”

Chương 734: Tuyệt sát thiên hạ (14)

Vũ Văn Địch sừng sốt, trên mặt bởi vì bị thương mà nhợt nhạt hiện tại càng trắng bệch không còn một chút máu, mắt mở lớn, nhìn chăm chăm vào nam tử áo trắng đang đứng giữa những ngọn đèn kia.

Nhanh nhẹn ưu tú, không nhiễm chút phong trần nào.

Lúc đó trong lòng bỗng nhiên như hiểu ra điều gì đó, trách không được, thật là trách không được.

Bản tính Vũ Văn Địch ngay thẳng, luôn coi mười hai ma thần của Tu La thành là những thứ gian ác, từ nhỏ luôn cùng Tề vương ở chung một chỗ, chỉ biết hắn rất ghét Tu La thành, một chút cũng không muốn nghĩ tới nơi tà ác khủng bố kia, càng không muốn một ngày nào đó phải đăng cơ, trở thành Tu La vương đoạn tình tuyệt ái!

Nhưng hiện tại Vũ Văn Địch chỉ cảm thấy mình bị phản bội và lừa gạt! Tâm ý từ nhỏ cùng nhau lớn lên, giúp đỡ nhau trải qua những ngày ở Nam Dục quốc, sau này lớn lên lại cùng chung chí hướng, hẳn sống nửa đời như vậy hoá ra đều là giả dối!

“Vương gia, Thập Nhất hoàng tử và ngài đều do Nhã hoàng hậu sinh ra, huynh đệ ruột thịt, làm như vậy sẽ khiến cho thiên hạ thất vọng đau lòng! Nhã hoàng hậu cũng sẽ rất thương tâm!” Vũ Văn Địch gấp gấp nhin không được hô to lên.

Trong con ngươi màu tím của Phong Liên Dục, hiện lên một tia châm chọc nhợt nhạt, chẳng qua vẫn như trước không mở miệng nói

chuyện.

Tên thái giám vẻ mặt quái dị lại cười lớn nói: “Huynh đệ? Vũ Văn Đại nhân, những lời như vậy người cũng có thể nói ra được? Bệ hạ tôn quý của chúng ta sao có thể làm huynh đệ với một người phạm phu tục tử đây? Nhã hoàng hậu là gì vậy?”

“Người câm miệng!” Vũ Văn Địch tức giận quát, tính cách nam nhi chính trực kích động hét lên, hấn đẩy cả hai thái giám đang đỡ mình ra, mang theo thương thế từng bước đi lên cầu thang.

“Vương gia! Chẳng phải chính ngài đã nói Thập Nhất hoàng tử ôn hoà hiền hậu thiện lương sao, hấn và tiên hoàng giống nhau như đúc, đem ngôi vị hoàng đế giao cho hấn, ngài rất yên tâm! Vì sao bây giờ lại muốn hạ sát Thập Nhất hoàng tử?”

Tiểu thái giám kia bị Vũ Văn Địch quát bất mãn giận tái mặt, thanh âm lạnh lùng nói: “Vũ Văn Địch, người nói lời này, là muốn tạo phản phải không? Hừ! Hoá ra người là người của Quyển vương! Nếu như vậy, cũng không thể tha được!”

Nói xong, người ăn mặc như thái giám kia bỗng nhiên nhanh chân đi xuống, mỗi bước đi, cơ thể của hấn như to lên gấp đôi, quần áo bị phá rách, còn dính lại trên người, thân thể to lớn như dã thú, trên hai tay hấn lửa bốc cháy lên.

Một quyền đánh ra, trước mắt Vũ Văn Địch hiện ra một hố lửa thật lớn!

Vũ Văn Địch dựa vào năng lực phản ứng của bản thân, mới có thể tránh ra lui về phía sau phải vài bước, nhưng mà vết thương trên người quá nặng, khiến cho hấn sau khi lùi lại thì bị ngã trên mặt đất.

“Diễm Tâm Sư ta hận nhất người đối nghịch với bệ hạ, hôm nay trừng phạt ngươi, để làm gương cho những người khác!” Thấy Vũ Văn Địch vô dụng như vậy, mới một chút đã sợ tới mức té ngã, Diễm Tâm Sư liền cười lớn!

Vũ Văn Địch tức giận mắt đỏ lên, nhìn về phía Phong Liên Dực, thấy hắn vẫn lạnh lùng như trước, thậm chí một chút biểu cảm cũng không có, nháy mắt trong lòng liền lạnh lẽo, cười ha hả.

“Hay cho một Tu La vương!”

Diễm Tâm Sư nháy một cái đến trước mặt Vũ Văn Địch, hai nắm tay tạo nên một quả cầu lửa thật lớn, nện xuống đầu Vũ Văn Địch, mắt thấy máu thịt của hắn mơ hồ, sắp chết đến nơi, bỗng nhiên một tiếng xé gió và những mũi nhọn lạnh như băng ở trước mặt hắn xoẹt qua.

Đáy mắt màu tím lạnh như băng của Phong Liên Dực cũng phóng ra những mũi nhọn hàn băng!

Chỉ nghe Diễm Tâm Sư hét thảm một tiếng, nắm đấm đang đập xuống liền mở ra, gào khóc kêu: “Là ai? Là ai?”

Một thanh băng khiết nhọn như mũi tên đang xuyên thủng giữa tay của hắn! Ngọn lửa lúc nãy còn hùng hực bốc cháy lập tức tắt lụi, chỉ còn lại máu tươi không ngừng chảy ra.

Chương 735: Tuyệt sát thiên hạ (15)

Diễm Tâm Sư thật sự tức giận rồi, vẻ mặt dữ tợn, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chung quanh.

Một mũi tên này tốc độ quá nhanh, khiến cho người ta muốn tránh cũng không thể, hơn nữa, tới đột ngột như vậy, căn bản không xác định được là đến từ nơi nào!

Chỉ có Phong Liên Dực hơi ngước mắt lên, con ngươi lạnh lẽo trực tiếp nhìn thẳng về phía cửa hoàng cung.

Lúc sau, một thân ảnh trong trẻo nhưng lạnh lùng từ từ xuất hiện ở phía trên tường thành hoàng cung.

Dưới ánh trăng, tóc màu đỏ rực, chói mắt đáng sợ!

Ngược ánh sáng đi tới, chậm rãi xuất hiện trong tầm nhìn, lộ ra mặt quỷ dị khủng bố! Ánh trăng chiếu qua, mới phát hiện là mặt nạ quỷ!

Xung quanh người hơi thở lãnh huyết sát phạt chậm rãi di chuyển, giống hệt quỷ dữ từ địa ngục đi lên, mang theo một thân toàn mùi máu tanh.

Khí tức quỷ dị trong trẻo lạnh lùng, khiến cho một trong mười hai ma thần của Tu La thành Diễm Tâm Sư cũng không nhận được cảm thấy có chút run rẩy.

Nghĩ đến một mũi tên vô thanh vô tức kia..... Đáng sợ, thực đáng

sợ!

“Người, người là ai?” Diễm Tâm Sư không đủ kiên nhẫn mà tiến lên, cho dù không có can đảm đi tới cũng vẫn muốn xem đối tượng là ai!

Người này sát khí nặng như vậy, hẳn sẽ không ngu ngốc tới mức đi lên chịu chết, dám một thân một mình xông vào nơi này, nhất định không phải hạng người bình thường!

Người đeo mặt nạ quý kia cũng không hề để ý tới câu hỏi của hắn, chỉ từ từ đi lên, đứng ở bên cạnh Vũ Văn Địch.

Vũ Văn Địch ngẩng đầu lên nhận ra nàng, trong lòng đột nhiên có loại cảm giác không nói nên lời, nhìn thoáng qua Phong Liên Dực vẫn không thay đổi ở trước mặt, có chút hơi chua xót.

Sợ Hoàng Bắc Nguyệt vẫn chưa hiểu rõ tình huống hiện tại, lo lắng nàng sẽ hiểu lầm, Vũ Văn Địch vội thấp giọng nói: “Hắn đã không còn là Tề vương, người đang đứng ở đó, là Tu La vương vừa mới đăng cơ!”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, qua thật nhiều gương mặt, thẳng tắp nhìn về phía Phong Liên Dực, đôi mắt sau lớp mặt nạ lạnh lùng vô cảm không một tia lay động, thản nhiên nói: “Tu La vương, ngưỡng mộ đã lâu, tại hạ Nguyệt Dạ, có chuyện cần nói với ngài.”

Giọng nói của nàng du dương êm tai, tuy rằng không giống với ca kĩ nhưng trời sinh uyển chuyển mềm mại đáng yêu, sau khi nghe được cảm giác êm dịu như dòng suối chảy.

Mặc dù là nước suối, nhưng lại lạnh như băng, cũng cảm thấy được sự rung động không thể không nghe.

“Người muốn cái gì?” Có thể cảm thấy thanh âm này rất êm tai, cho nên Phong Liên Dực phá lệ mở miệng, thanh âm trầm thấp không có âm điệu, tràn ngập khí chất sát phạt!

Hắn mở miệng nói, khiến tất cả mọi người sợ run một chút, Diễm Tâm Sư lại giật mình, ngày hôm nay, Tu La vương gần như không mở miệng nói chuyện, mặc kệ chuyện gì đều do hắn nói, Diễm Tâm Sư là một người không có tình cảm, lời nói ra cũng chưa bao giờ lo lắng đến nhân tình, luôn luôn tuyệt đối tàn nhẫn, Tu La vương cũng không phản đối.

Hắn là người thông minh nhất trong mười hai ma thần, cho nên Âm Hậu mới phái hắn đến.

“Người của ta bị thương tại đây, trúng một loại độc màu tím, ta muốn giải dược.” Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, không muốn dư thừa nhiều lời khách sáo.

Phong Liên Dực mím môi, đăm đăm nói: “Là tên tiểu tử không biết sống chết kia.”

Nghe xong lời hắn nói, Hoàng Bắc Nguyệt hơi nheo lại mắt, sau mặt nạ lộ ra chút ánh sáng nguy hiểm “Là ngài đã thương hắn?”

Hắn không nói gì, cũng tỏ vẻ không có phủ nhận.

Quả nhiên, độc dược lợi hại như vậy, ngay cả nàng cũng chưa từng đọc qua, người bình thường chắc chắn không thể có, nhất định là từ người có xuất thân kì lạ.

Chương 736: Tuyệt sát thiên hạ (16)

“Nói như vậy, xem ra ngài sẽ không dễ dàng đem thuốc giải giao cho ta.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười rộ lên.

Nhận thấy được trong lời nói của nàng có sự nguy hiểm, Phong Liên Dực nhíu mày lại, nữ nhân này đủ can đảm và gan dạ! Cũng dám hướng hấn khiêu chiến.

Nàng muốn chết sao?

Trong lời nói của Hoàng Bắc Nguyệt, quả thật tràn ngập ý vị khiêu khích, những người có mặt ở đây nghe xong đều run sợ trong lòng, người này rốt cuộc tại sao lại chạy đến đây? Dám ở trước mặt Tu La vương kiêu ngạo như vậy!

Vũ Văn Địch chật vật đứng lên, ở bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói: “Bắc Nguyệt quận chúa, chắc ngài cũng biết, sau khi Tu La vương đăng cơ, đoạn tình tuyệt ái, hấn đã không còn là Tề Vương điện hạ như lúc trước nữa rồi, ngài....”

“Ta biết.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cắt đứt lời hấn: “Vũ Văn các hạ, người mau rời đi trước, một lát nữa nơi này chỉ sợ không an toàn.”

“Không có việc gì, ta có thể...”

“Người muốn ở lại làm vương chân ta sao?” Không để hấn nói hết câu, Hoàng Bắc Nguyệt đã vô tình ngắt lời.

Vũ Văn Địch tỏ vẻ rối rắm nói: “Ta, ta đã biết”

Cao thủ trẻ tuổi này rất ít khi hiện ra biểu cảm ngượng ngùng, nếu không phải là hắn đang bị thương, cũng sẽ không để một nữ nhân chế nhạo như vậy!

Hắn vừa định rời đi, bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, lại dè dặt thanh âm nói: “Không biết suy đoán của ta có đúng hay không, nếu người của ngài trúng độc của Tu La vương, độc kia từ trên người mà ra, ngài có thể lấy chút máu của hắn thử dùng để giải độc xem sao, phương pháp này cũng có thể có tác dụng.”

“Ta sẽ thử xem sao.” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nàng đối với độc Cát Khắc trúng vẫn không hề nghĩ ra cách giải, tin tức mà Vũ Văn Địch cho nàng, bất luận như thế nào, nàng cũng phải thử một chút.

“Ta ở bên ngoài, bất cứ lúc nào cũng có thể vào giúp ngài.” Vũ Văn Địch nhỏ giọng nói xong, nhìn thoáng qua Phong Liên Dục khiến cho hắn cảm thấy vô cùng xa lạ cũng không biết phải làm sao, rồi khập khiễng rời đi.

“Còn muốn chạy.....” Diễm Tâm Sư nhìn thấy Vũ Văn Địch rời đi, sự tức giận của hắn không nuốt xuống được, muốn đuổi theo giết chết Vũ Văn Địch.

Phong Liên Dục hơi nâng tay lên ngăn cản, không cần phải ... Đuổi tận giết tuyệt, ở Bắc Diệu quốc, Vũ Văn Địch kia đối với hắn vẫn còn tác dụng.

Diễm Tâm Sư tuy không cam lòng, nhưng Tu La vương đã ngăn cản, hắn cũng không dám làm loạn, liền dừng lại, chớp mắt, rồi nhìn về phía người kiêu ngạo đeo mặt nạ quý kia!

“Vương, người đeo mặt nạ quý này có chút thủ đoạn, vừa rồi thừa dịp ta chưa chuẩn bị, để nàng chiếm thế thượng phong, lần này ta nhất định sẽ không dễ dàng cho nàng có cơ hội như vậy nữa.”

“Người không phải đối thủ của nàng.” Phong Liên Dực thản nhiên nói.

Cả người Diễm Tâm Sư chấn động, ý của Vương là, thực lực của hắn so ra không bằng nữ nhân này?

“Nàng so với người thông minh hơn, vừa nhìn là biết.” Phong Liên Dực chậm rãi đi về phía trước, trong giọng nói lãnh đạm không hề có ý châm chọc, nhưng cũng đủ làm cho Diễm Tâm Sư chán nản không cam lòng.

Nhưng chán nản là một chuyện, thấy động tác của Phong Liên Dực muốn đi về phía trước, Diễm Tâm Sư vẫn nhịn không được lại nói: “Bệ hạ, ngài muốn tự mình ra tay sao?”

Nữ nhân kia không biết có bao nhiêu vinh hạnh? Lại có thể khiến cho Tu La vương tự tay động thủ, chết cũng không có gì tiếc nuối! (#Ân: người mới là người nên chết! Nguyên rửa cả họ người a—)

Thấy Phong Liên Dực đang từ từ tiến đến gần, khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng Bắc Nguyệt phía sau mặt nạ hơi rung động một chút, tay nắm thật chặt, Tuyết Ảnh chiến đao liền xuất hiện, ở đầu ngón tay bằng óng ánh màu tuyết chậm rãi di chuyển, trong không khí hàn ý trong trẻo lạnh lùng dần dần lan rộng ra.

Nàng chưa từng nhìn qua gió của Phong Liên Dực khi ra tay, không biết rốt cuộc hắn mạnh đến mức độ nào, chẳng qua là sau lần chiến đấu với ma thú canh giữ có thể an toàn rời đi, nàng có thể đoán qua

thực lực của hắn.

Lúc này, nàng không đủ khả năng để thử thực lực của hắn, nhưng mà xem ra không đánh không được.

Chương 737: Tuyệt sát thiên hạ (17)

Xung quanh có một chút gió không bình thường nổi lên, ban đầu chỉ là một cơn gió êm dịu nhẹ nhàng, mà bây giờ mỗi làn gió thổi tới bên người nàng đều giống như một lưỡi dao, cắt trên làn da của nàng có chút đau đớn.

“Tu La vương, chúng ta làm một thoả thuận, thế nào?” Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên mở miệng.

“Người muốn thoả thuận cái gì?” Phong Liên Dực *từ chối cho ý kiến nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Nếu ta thắng ngài, ngài phải đưa thuốc giải kia cho ta.”

Lời của nàng vừa mới nói ra miệng, những người của Tu La thành cũng không **khách khí cười rộ lên.

#Ân: *từ chối cho ý kiến _ không trả lời.

**khách khí _ lễ độ.

Người đeo mặt nạ quý này điên rồi! Nàng có biết mình đang nói chuyện với ai hay không?

Đứng ở trước mặt nàng, là người vừa mới đăng cơ, hơn nữa còn vừa làm cho Vương tộc ma thú tỉnh lại, Tu La vương!

Không để ý đến sự cười nhạo châm chọc kia, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thẳng vào Phong Liên Dực, hỏi: “Như thế nào?”

“Nếu ta thắng thì sao?” Nhưng hắn ngược lại không hề chế nhạo nàng, cũng không từ chối.

“Tùy ý ngài!” Hoàng Bắc Nguyệt hào phóng nói!

“Ta muốn xem mặt của ngươi, đem mặt nạ lấy xuống.”

Trong lòng hơi rung động, lời nói lạnh như băng, không hiểu tại sao bên trong vẫn chứa một chút sự trêu trọc?

“Không thành vấn đề!” Khẽ cười một tiếng, nàng vẫn thẳng thắn đáp ứng, xem mặt một chút mà thôi, cũng không có gì to tát!

“Được.” Hắn cũng đồng ý, nâng tay lên, gió ở bốn phía đều tập trung lại đây, ngưng tụ ở trong tay hắn, biến thành một thanh phong chi kiếm!

Người của Tu La thành tự động rút lui sang hai bên, không dám đứng quá gần để tránh bị liên lụy biến thành người vô tội, hơn nữa nếu hai người này bắt đầu quyết đấu, vậy cũng có nghĩa người bên ngoài không thể nhúng tay vào.

Đây là quy luật trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, tuy người của Tu La thành không coi trọng nó, nhưng cuộc chiến của Tu La vương, đương nhiên không thể làm cho hắn mất hết mặt mũi!

Mắt hai người đều tập trung nhìn chăm chăm đối phương, lần đầu tiên thấy người dám hướng Vương của Tu La thành khiêu chiến, cũng là lần đầu tiên thấy Tu La vương chấp nhận ra tay, chuyện thú vị như thế này làm sao có thể bỏ qua?

Trước mắt bỗng nhiên hoa lên, người đeo mặt nạ quý vừa rồi còn đứng ở kia chớp mắt liền biến mất không thấy!

Kia tốc độ cực kì nhanh, những cao thủ của Tu La thành cũng chỉ nhìn thấy bóng của Phong Liên Dực chớp nhoáng lên một cái, sau đó cái gì cũng không nhìn thấy nữa!

Nhanh! Tốc độ thật quá nhanh!!

Phong Liên Dực thản nhiên ngược mắt, không quay đầu lại, kiếm trong tay dài ra giống như có mắt, hướng phía sau vẽ một đường—

Vũ khí va chạm tạo lên tiếng động ‘leng keng’, một loạt những tia sáng ở trong không khí được vẽ lên!

Tàn lửa màu đỏ bay trong không khí, thân thể Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lui lại phía sau, cúi đầu nhìn thoáng qua áo của chính mình, đã bị một lưỡi đao đâm xuyên qua làm mất một mảnh áo lớn, nếu đao này gần thêm nửa tấc thì đã đâm trúng nàng!

Nhanh! Ngoan! Chuẩn!

Kiểm pháp tốt!!

Nàng khẽ cười, thu hồi Tuyết Ảnh chiến đao, tạo một tư thế chuẩn bị khai chiến, hướng hẳn ngoắc ngón tay.

Đó là động tác gì?

Người của Tu La thành nhìn thấy đều có chút không hiểu, giữa các đấu pháp của cao thủ, cho dù là triệu hoán sư hay võ đạo cao thủ, cũng chưa từng nhìn thấy ai có dáng vẻ kì quái như vậy.

Nhưng mà thông thể phủ nhận, một thân quần áo màu hồng, hơn nữa còn có mái tóc đỏ và mặt nạ quý kì quái, quả thực vô cùng đẹp!

Nàng không cần vũ khí, Phong Liên Dực cũng thu hồi lại phong chi kiếm, thản nhiên nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ quát một tiếng, thi triển kĩ xảo cận chiến, vừa nhanh, vừa hung ác đánh về phía hắn.

Thời điểm năm năm trước nàng lên vào phủ An Quốc công, hắn cũng có chút không địch lại được, nhưng hiện tại lại hoàn toàn khác.

Nàng hung dữ, hắn ác hơn!

Hai lực lượng như vậy va chạm, mạnh mẽ khủng bố!

Áo trắng lay động trong gió như mây trôi, nhìn động tác như rất tao nhã, lại ẩn chứa mười phần sức mạnh!!

Chương 738: Tuyệt sát thiên hạ (18)

Cận chiến, cần chú ý kỹ xảo và sức mạnh, nàng chiến đấu rất thành thực, nhưng thực lực không đủ, lại bại bởi hắn!

Vết thương trên bụng bị xé rách đau đớn, không nghĩ đến sẽ bị hắn mạnh mẽ đánh lên bụng, trong nháy mắt sự đau đớn kịch liệt suýt nữa làm cho nàng mất đi ý thức, đang trong lúc nàng phân tâm thì bị hắn bắt được một bên vai, tay kia liền hướng tới mặt nạ trên mặt nàng!

“Ta vẫn chưa thua đâu!” Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng cắn răng một cái, trong cổ họng tràn lên mùi vị máu tươi mạnh mẽ đem toàn bộ nuốt xuống, nâng tay ngăn cản thế của Phong Liên Dục, đồng thời thân thể xoay tròn cúi người, liền theo cánh tay hắn luồn lại phía sau!

Phong Liên Dục mĩa mai nhếch miệng, đối với hành động giãy dụa này của nàng có vài phần yêu thích, lại cảm thấy rất tốt, cười một cái. (#Ân: tỷ ơi Phong Liên Dục cũng đã đổ, hiện tại ngay cả Tu La vương tỷ cũng muốn hốt hốt sao?!)

Thực lực chênh lệch đã rõ ràng, nàng vĩnh viễn không có khả năng thắng, lại còn muốn lừa mình dối người tiếp tục chiến đấu.

Muốn chết sao?

Hắn có thể thành toàn cho nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt vòng tới phía sau hắn, trong nháy mắt Phong Liên

Dực cũng chột xoay người, một chân đá đi, trúng ngay phần bụng bị thương của nàng, cả người nàng lập tức bay về phía sau, đập thật mạnh lên thân cột, sau đó ngã trên mặt đất.

Lúc này, máu trong cổ họng cũng không thể nuốt xuống nổi nữa, một ngụm phun ra, hình như bên trong nội tạng cũng đang bị vỡ nát.

Nàng chống một tay trên mặt đất, chậm rãi đứng lên, máu tươi từ phía dưới mặt nạ từ từ chảy xuống áo.

Con người màu tím của Phong Liên Dực lãnh đạm, nhìn nàng giống như nhìn con mồi ở trên tay.

“Người thua.” Chậm rãi hướng nàng đi tới, lúc cúi đầu xuống, thấy trên vạt áo màu trắng của hắn, có dính một ít máu, màu đỏ tươi chói mắt, khiến hắn sợ run một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: “Ta thua.”

“Trên người người bị thương?” Phong Liên Dực ngẩng đầu lên, ánh mắt từ trên mặt nạ quý kì dị của nàng, chậm rãi di chuyển tới phía trên bụng vừa rồi bị hắn đá trúng.

Trên bụng đã có một vòng vết máu rất rõ ràng, bởi vì quần áo của nàng màu đỏ, cho nên thời điểm bị máu tươi nhiễm vào, vải dệt kia liền biến thành một màu đỏ yêu dị.

“Vết thương không tính là gì, thua chính là thua, ta nhận.” Hoàng Bắc Nguyệt quỳ một gối xuống trên mặt đất, nàng đã không còn sức lực để đứng lên, bất đắc dĩ thê lương lắc đầu nói “Xem ra, ta không lấy được giải dược.”

Nhìn đến thái độ rộng lượng phóng khoáng của nàng, Phong Liên

Dực đối với nàng cũng sinh ra một chút khen ngợi.

Hiện tại nàng đang đối mặt với Vương của Tu La thành, trong lòng nàng chắc chắn rất rõ ràng, nhưng vẫn có can đảm khiêu chiến hẳn, chỉ có một kết quả là thua.

Thế nhưng trên cơ thể nàng vẫn luôn lạnh nhạt hờ hững như vậy, không có một chút sợ hãi nào toát ra cả.

Nàng dám mang theo vết thương nặng như vậy vẫn tới thách đấu với hẳn, chỉ sợ đã sớm đoán được kết quả này rồi, vậy vì sao nàng còn muốn đến? Nàng không sợ chết? Hay nàng nhất định phải lấy được thuốc giải đi cứu người?

Tính cách ương ngạnh cứng cỏi, người như thế, nếu ở lại Tu La thành, bồi dưỡng thật tốt, về sau nàng nhất định sẽ rất xuất sắc.

“Có một cách, có thể khiến người lấy được thuốc giải.” Phong Liên Dực phá lệ khai ân nói.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hẳn, “Cách gì?”

“Ta rất yêu thích người, nếu người đồng ý gia nhập Tu La thành...”

“Không có khả năng!” Không chờ hẳn nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt đã không khách khí cắt ngang lời của hẳn, cho dù là Tu La vương, nàng cũng không cho một chút mặt mũi nào, nói: “Tu La thành này, là nơi ta rất chán ghét!”

Phong Liên Dực cũng không tức giận, nhưng trong con người màu tím, hơi hơi hiện lên một tia tàn nhẫn “Vì sao?”

“Bởi vì, nhà của ta bị Tu La thành phá hủy, hẳn khiến cho ta lại một

lần nữa phải ném mùi vị bị phản bội!”

Chương 739: Tuyệt sát thiên hạ (19)

“Bởi vì, nhà của ta bị Tu La thành phá huỷ, hấn khiến cho ta lại một lần nữa phải nếm mùi vị bị phản bội!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, thật sự không thêm một chút, trải qua chuyện này, từ nay về sau nàng tuyệt đối sẽ không dễ dàng ôm hi vọng tin tưởng vào bất kì kẻ nào nữa.

Sư phụ nói đúng, trên thế giới này, người nàng có thể dựa dẫm vào, chỉ có thể là chính mình!

Giọng nói lạnh như băng, làm cho Phong Liên Dục cũng cảm thấy được mối thù hận lạnh lẽo của nàng, hấn mím môi không nói.

Kết quả của trận đấu này, gần như nhanh chóng đã định ra kẻ thắng người thua, nhưng người đeo mặt nạ quý kia cũng có thể xem như rất mạnh, có thể cùng Tu La vương đánh nhiều chiêu như vậy mới bại!

Diễm Tâm Sư lớn tiếng nói: “Người đeo mặt nạ quý, người thua, tháo mặt nạ xuống đi! Để cho chúng ta nhìn xem, khuôn mặt xấu tới mức nào, mới cần dùng mặt nạ che lại! Ha ha ha ——” (#Ân: người mới xấu. Cả nhà người xấu.!. Đáng chết.!.)

Hấn nói xong, một đám người Tu La thành liền lớn tiếng cười rộ lên.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không để ý tới bọn họ, chỉ nhìn vào Phong Liên Dục nói: “Trước khi giao chiến ta đã thoả thuận với ngài, cùng bọn chúng không liên quan, người muốn ta tháo mặt nạ xuống, lại

gần đây một chút đi, bộ dáng của ta quả thật rất xấu, ta chỉ cho một mình ngài xem.”

Nàng đã bị thương thành như vậy, hai tay chống đỡ trên mặt đất, có thể nhìn ra được nàng có chút run rẩy, trên bụng máu chảy ra gần như làm quần áo của nàng thấm ướt.

Có thể nhìn ra được, nàng đã hoàn toàn không còn chút năng lực chiến đấu nào, ngay cả chống đỡ cũng không thể.

Chẳng qua hắn vẫn muốn nhìn người lớn lên ngoan cường và can đảm này rốt cuộc bộ dạng như thế nào, sau khi xem xong, sẽ tùy người xử lý nàng.

Phong Liên Dục đi đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống, sát lại rất gần nàng, bỗng nhiên nghe thấy một tiếng nức nở, hắn tưởng mình nghe lầm, người đeo mặt nạ quý này sao có thể khóc.

Thế nhưng rất nhanh, hắn lại nghe thấy tiếng nàng khóc nức nở, vai nhỏ gầy yếu run rẩy, đầu cúi xuống, thanh âm rất nhỏ yếu ớt, như đang đau buồn và phân vân.

“Phong Liên Dục.” Giọng nàng bỗng nhiên run run, mở miệng: “Chàng có biết hay không...”

Chưa từng có người nào dám gọi thẳng tên của hắn như vậy, đầu tiên hắn rất khiếp sợ, sau đó lại cảm thấy được thanh âm này tại sao lại ẩn chứa sự đau khổ đến như vậy, muốn nghe rõ ràng thêm một chút, giọng nói của nàng rất nhỏ, cúi đầu ghé thật sát lại nàng mong có thể nghe thấy.

Phong Liên Dục từ từ tới gần thêm một chút, thấy tay nàng đặt ở trên mặt nạ, muốn đem mặt nạ quý dữ tợn kia lấy xuống, nàng cũng chậm

rãi ngẩng đầu lên.

Rốt cuộc khuôn mặt của nàng như thế nào? Lại làm hấn kinh ngạc tới như vậy!

Ánh mắt gắt gao chăm chú nhìn vào mặt nạ của nàng, ánh mắt màu tím vừa di chuyển cũng không nhìn rõ mặt thật của nàng, chờ nàng hiện ra hình dáng thật trong khoảnh khắc ngắn ngủn, tại sao hấn lại cảm thấy thời gian như dài ra vô hạn.

“Người nói cái gì?” Cho dù đã sát lại rất gần nàng, những vẫn không nghe thấy lời nàng nói, Phong Liên Dục không vui, vừa mới mở miệng, bỗng nhiên cảm thấy ngực hấn chột lạnh!

Âm thanh đâm xuyên máu thịt, rõ ràng truyền đến bên tai hấn.

Gần trong gang tấc, cơ thể của người đã sắp hấp hối đột nhiên linh hoạt bay nhanh lùi lại phía sau, trong mắt Phong Liên Dục hiện lên sự lạnh lẽo, nhanh tay tóm một cái, trong lúc vội vàng, lại quơ được một mảnh góc áo của nàng.

Hoàng bắc nguyệt dựa vào ưu thế, mạnh mẽ đá một cước ở trên ngực hấn một cái, chỗ vừa bị nàng đâm trúng một dao, lúc này dao nhọn sắc bén bị nàng đá như vậy liền đâm thẳng vào bên trong người hấn!

Ngoan! (Ác!)

So sánh sự ngoan độc với nàng? Nực cười! Trên đời này còn ai ác hơn so với nàng đây?

Từ trước đến nay tính cách của nàng luôn bạc tình bạc nghĩa, khó khăn lắm mới có một chút cảm xúc, cũng bị hấn phá hỏng gần như

không còn!

Chương 740: Tuyệt sát thiên hạ (20)

Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng kêu của Băng Linh Huyền Diệu, nàng xoay người nhảy lên, cười lạnh một tiếng, tay cuộn lại, lập tức đem chuôi dao màu đen đang cắm sâu trong ngực hấn thu hồi lại, máu tươi ngay lập tức bắn ra!

Thân thể của Phong Liên Dực giống như nàng trước đây một gói khuyu xuống trên mặt đất.

Một loạt động tác bất ngờ trong tích tắc, nàng thân thể mau, tốc độ còn nhanh hơn! Đến lúc người của Tu La thành phản ứng lại, liền cùng nhau gọi ra triệu hoán thú, chuẩn bị chiến đấu!

Hoàng Bắc Nguyệt điều khiển Băng Linh Huyền Diệu bay ở trên trời cao, khinh thường nhìn những người này liếc mắt một cái, trong tay, nắm một viên hạt châu màu đỏ rực sau đó buông ra, ở trong không trung hạt châu màu đỏ chợt loé, một con mãnh thú cả người cháy rừng rực chợt xuất hiện!

Thân thể kia to lớn giống như một toà cũng điện, mở miệng diên cuồng hét lên một tiếng, lửa nóng theo gió đuổi đến từng người đang muốn tiến lên kia!

“Ma thú canh giữ Tu La thành! Ô Sát đại nhân!” Diễm Tâm Sư vừa nhắc đầu, liền sợ ngây người, này, cự thú có ngọn lửa hung hãn như thế này, chẳng phải chính là ma thú canh giữ Tu La thành mất tích hai ngày nay sao?

Âm Hậu đã phái rất nhiều người ra ngoài tìm cũng không có kết quả, không nghĩ tới, lại xuất hiện ở nơi này!

Hơn nữa, nhìn thấy tình hình như thế này, hình như không tốt!

Loại chuyện kì quái này không chỉ có Diễm Tâm Sư cùng một số cao thủ Tu La thành sợ ngáy người, ngay cả Phong Liên Dực cũng có chút giật mình, ngẩng đầu, nhìn thấy người đeo mặt nạ quý kia rõ ràng đứng bên cạnh Hoả Diễm ma thú.

Đây là ma thú canh giữ Tu La thành, vì sao lại nghe lời của nàng?

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong nạp giới lấy ra một cái bình nhỏ, đem một giọt máu trên dao nhỏ vào trong chai, vừa làm, vừa thản nhiên địa cười nói: “Đa tạ Tu La vương.”

Thật sự quá tức giận, lần đầu tiên từ lúc mới đăng cơ Tu La vương lại phẫn nộ tới như vậy, không thể lìm nén lại được, hẳn muốn đem nữ nhân kia mạnh mẽ xé thành nghìn mảnh mới hả dạ!

Vậy mà nàng lại đang cười! Cười tới đặc ý như vậy!

“Vừa rồi là người diễn trò?” Một màn bất lực khóc lóc yếu đuối kia lại là một màn kịch! Ngay cả hẳn cũng bị lừa, kĩ thuật diễn thật tốt!

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc mắt nhìn hẳn, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng cuồng ngạo, “Ta là đệ tử mà sư phụ tâm đắc hài lòng nhất, nếu ngay cả diễn cũng không đạt, làm sao có thể xông pha giang hồ đây? Ồ! Tu La vương bệ hạ tôn kính, chẳng lẽ ngài bị ta lừa sao? Tại sao ngài lại có thể khinh địch như vậy, tin vào nước mắt nữ nhân? Đó cũng là một loại độc dược đấy.”

Nghe giọng nói của nàng ngạo mạn như thế, Phong Liên Dực chỉ

cảm thấy lửa giận bốc lên tận trời, ngưng tụ phong chi kiếm trong tay, thế nhưng kiếm trong tay rất nhanh đã biến mất.

Trên trán chảy xuống rất nhiều mồ hôi, con ngươi trong đôi mắt màu tím càng ngày càng đậm, thâm trầm đáng sợ, mà môi của hắn, nhanh chóng tái nhợt đi.

Vết thương ở trên ngực, chảy ra rất nhiều máu màu đen, nhiễm đỏ cả áo trắng tinh thuần của hắn.

“Biểu diễn tốt! Thân thủ tốt!” Phong Liên Dực không nhịn được mở miệng khen ngợi, trong một buổi tối hắn đã tán thưởng người đeo mặt nạ này vài lần.

“Quá khen, chút tài mọn, ở trong mắt Tu La vương có được tính là gì? Con người của ta trời sinh bụng dạ hẹp hòi! Nếu ai làm ta bị thương hoặc làm hại đến người của ta, ta nhất định sẽ nhớ hắn cả đời, phải hướng hắn đòi cả gốc lẫn lãi!”

Máu ở trên lưỡi dao đã chảy hết vào trong bình, Hoàng Bắc Nguyệt thu cái chai lại, cười tủm tỉm đem dao khua khua ở trong tay, nhìn thấy biểu tình âm lãnh của Phong Liên Dực, trong lòng vừa vui sướng, nhưng cũng có một tia thất vọng càng sâu.

Chương 741: Tuyệt sát thiên hạ (cuối)

“Vừa rồi quên giới thiệu, ta không chỉ là triệu hoán sư, còn là thuần thú sư và luyện dược sư, ma thú canh giữ Tu La thành, là thành quả lần đầu tiên ta thuần thú. Độc Tu La vương trúng phải, tên là Phệ Tâm Đan, độc tính rất mạnh, hơn nữa không có thuốc giải, cách duy nhất, đó là mỗi ngày lấy từ giữa ngực ra một chén máu, sau khi đủ bảy bảy bốn chín ngày, chờ máu từ từ chuyển xang màu hồng, độc tự nhiên liền giải.” (#Ân: quá ngoan! quá độc! bất quá... ta thích!)

“Nữ nhân độc ác! Tiểu. Nhân. Bì. Ổi!” Diễm Tâm Sư nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi hét lớn lên, nhưng có Hoả Diễm ma thú đứng ở đó, hắn cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Không dám nhận, trước mặt người của Tu La thành, sự vô sỉ của ta có tính là cái gì.”

Hoàng Bắc Nguyệt nói một câu, khiến cho đám người Tu La thành ai nấy đều mặt đỏ tía tai, không thể phản bác.

Trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, nói đến ngoan độc, ai có thể so sánh cùng Tu La thành?

Cúi đầu nhìn thoáng qua Phong Liên Dực vẫn luôn im lặng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn ở lại đây quá lâu, dù sao, từ đầu đến giờ vẫn chưa thấy Vương tộc ma thú xuất hiện.

Cho dù nàng có ma thú canh giữ Ô Sát, nhưng cũng chỉ có thể xuất hiện hù dọa những người kia, Ô Sát ở trong phong thú phủ chưa lâu,

cùng nàng cũng chưa có liên hệ gì lớn, nàng cũng chưa thực sự dùng nguyên khí cung cấp nuôi dưỡng nó, trạng thái hiện tại của nó vẫn rất suy yếu.

Hơn nữa phù nguyên của nàng bị Linh Tôn lấy đi, không có sự chống đỡ của phù chú thuật, nàng rất khó có thể điều khiển phong thú phù cấp cao này.

Nếu lát nữa Vương tộc ma thú xuất hiện, đánh vỡ phong thú phù của nàng, lấy lại Hoả Diễm ma thú trở về thì không nói, nhưng chính nàng cũng sẽ gặp họa.

Nơi này không nên ở lâu, lấy được giải dược cho Cát Khắc, nàng cũng không muốn dây dưa lâu, điều khiển Băng Linh Huyền Diệu bay lên trời cao, xoay người đi xa.

“Ô sát, còn không mau đi!” Xa xa còn gọi ma thú canh giữ một tiếng.

Hoả Diễm ma thú trước mắt ở trong phong thú phù, còn có chút mơ màng trừng mắt, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, cúi đầu nhìn thoáng qua nam nhân áo trắng kia, mạnh mẽ rùng mình một cái, so với phong thú phù còn sợ hãi hơn.

Hơi thở đáng sợ như vậy, khiến cho Ô Sát không dám ở lại, lập tức liền phi thân đi, đuổi kịp Hoàng Bắc Nguyệt, từ từ biến thành một ngọn lửa nho nhỏ, nhảy vào bên trong hạt châu, chậm rãi biến mất ở phương xa.

“Bệ hạ” đám người Diễm Tâm Sư chạy lên, quỳ một gối xuống trên mặt đất, hung hăng nói: “Người đeo mặt nạ quý kia vẫn chưa chạy xa, bây giờ ta tập trung lực lượng, lập tức đuổi theo giết nàng!”

Phong Liên Dục hơi nâng tay lên, tỏ vẻ không cần, nhắm mắt lại

trong chốc lát, sau đó lại chậm rãi mở, con người màu tím ẩn chưa hàn băng khiến người ta phát lạnh.

“Không cần các người nhúng tay, nàng không trốn thoát khỏi tay bốn vương!”

“Dạ!” mệnh lệnh của Tu La vương, ai cũng không dám cãi, Diễm Tâm Sư nói: “Bệ hạ, tuyệt sát lệnh, đã bắt đầu được chưa.”

Phong Liên Dục khẽ gật đầu, thân thể cử động một chút động đến vết thương do nàng gây ra, máu màu đen từ trên ngón tay chậm rãi chảy xuống, nâng lên bàn tay chạm vào nàng, thấy trên đó vẫn còn vết máu, lông mày hơi nhíu lại.

Vết thương này đau quá! Vì sao lại đau đến như vậy? Là bởi vì miệng vết thương vừa gây ra sao?

Khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay một đoạn thật xa, Hoàng Bắc Nguyệt liền lập hạ xuống dưới, mặt nạ rơi ra, trên khuôn mặt tái nhợt đầy vết máu, tình trạng của nàng so với Phong Liên Dục cũng không tốt hơn.

Tháo bỏ băng gạc ở trên bụng, lục lọi lấy một ít thuốc cầm máu và Sinh Cơ đan bôi lên, sau đó lại vội vội vàng vàng băng bó lại thật nhanh.

Nàng trốn ở ngoại thành phía Nam, trong một rừng cây rậm rạp.

Đứng ở trên cây cao nhất, nhìn thấy phía trước một trời tràn ngập lửa đỏ rực, nơi đó là doanh trại của lính đánh thuê, chỉ sợ bây giờ cái gì cũng không còn.

Trong đêm đen, vô số bóng dáng giống như tử thần ác quỷ chạy loạn

bốn phương tám hướng, tiếng chém giết, kêu la thảm thiết, truyền đến tai nàng.

Diệt toàn bộ lính đánh thuê trong thiên hạ, Tu La thành vừa ra lệnh này, những người bình tĩnh trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp cũng bắt đầu loạn lạc.

Chương 742: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (1)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Bên cạnh đi tới vài người Tu La thành, lưng của Hoàng Bắc Nguyệt dán chặt vào thân cây, chờ bọn họ đi xa, mới chậm rãi ngồi xuống, nghỉ ngơi trong chốc lát.

Lấy ra một bình nước từ trong nạp giới, từ từ đưa lên súc miệng, đem máu đen bên trong nhổ ra ngoài, tiện thể rửa tay luôn.

Sau khi làm xong những việc này, nàng thật bình tĩnh, không nghĩ bất kì cái gì trong đầu, ngồi im lặng giống như chuyện của cả thế giới này không có gì liên quan đến mình.

“Ai.....” Trong lòng một tiếng thở dài đột ngột vang lên, dường như có thể nhìn thấu hết tất cả mọi chuyện: “Hoàng Bắc Nguyệt, nếu đau lòng, thì khóc ra cho thoải mái một chút.”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, không đáp lại, Yểm lại nói tiếp: “Ta không nhìn người là được rồi, ta nhắm mắt lại! Thật sự nhắm mắt lại! Ta không nhìn thấy gì hết, người đang làm cái gì? Không nhìn thấy, không nhìn thấy”

(Ân: *mắt giật giật* Yểm!!! Người đang làm cái gì a?! Dối con nít sao?!)

Yếm tự nói chuyện một mình hồi lâu, cũng không thấy ai đáp lại, ngay cả hấn cũng cảm thấy có chút buồn chán, nữ nhân này lòng dạ sắt đá, sao có thể dễ dàng khóc như vậy?

Rơi vào đường cùng, Yếm đành phải mở mắt ra, nói “Hoàng....”

Cảnh vật trước mắt lắc lư chao đảo, một mảnh nước mơ hồ đem tất cả cảnh vật biến thành mông lung mờ ảo.

Yếm ngơ ngác ngây ngẩn cả người, đây là có chuyện gì?

Một tiếng nức nở yếu ớt truyền đến bên tai hấn, hấn mới giật mình hiểu ra, nàng, không phải nàng đang khóc chứ!

Bị phong ấn trong thân thể nàng, hấn luôn luôn qua ánh mắt của nàng nhìn tất cả mọi thứ, không nghĩ tới, khi nàng khóc, tất cả mọi thứ hấn nhìn thấy cũng là nước mắt mông lung.

Yếm trầm mặc không dám mở miệng, bên tai còn vang vọng những tiếng khóc được đè thấp của nàng, dưới ánh trăng có gió, thanh âm kia giống như được gió thổi đi xa.

Đối với ma thú mà nói, chuyện khóc chảy nước mắt là điều không thể tưởng tượng được, bởi vì bọn họ chưa bao giờ khóc, bọn hấn cùng loài người, và những loại thú khác không giống nhau, ma thú hội tụ những điều tà ác, trời sinh hung bạo, không biết nước mắt là cái gì.

Nhưng có lẽ, từ hôm nay trở đi hấn đã biết, hoá ra nước mắt là như vậy, sẽ chảy vào trong lòng, mùi vị lại chua xót như thế.

“Hoàng Bắc Nguyệt, ta là người đầu tiên nhìn thấy ngươi khóc phải không?” Đợi đến khi tiếng khóc của nàng dần dần ngừng lại, Yếm mới mở miệng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt im lặng suy nghĩ, con người lạnh lùng đảo qua một cái nói: “Người không phải người.”

Yểm!!!

Đây chẳng phải là phân biệt đối xử sao?

“Này này, là ta quan tâm đến người, nếu thật sự người đau lòng như vậy, đem ta thả ra ngoài, ta giúp người đi giết hấn!” Yểm hung dữ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, dùng ống tay áo lau lau mắt, sau khi khóc xong, trong lòng thật sự thoải mái không ít, nàng cũng không cảm thấy chuyện khóc lóc ở trước mắt Yểm mất mặt cỡ nào.

Làm người vốn nên như vậy, lúc muốn cười thì có thể cười, thời điểm muốn khóc thì lập tức khóc.

Nghe được Yểm nói như vậy, nàng cúi đầu cười một tiếng, nói: “Yểm, người có biết người và thú khi lớn lên khác biệt nhất là cái gì không?”

Yểm có không chút hứng thú, nói: “Là cái gì?”

“Con người rất phức tạp, mà thú lại đơn giản.”

Yểm nói: “Thú có đôi khi cũng rất phức tạp.”

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu nói: “Không giống như vậy, ví dụ việc ta khóc lúc này, bởi vì oán hận Phong Liên Dục phản bội và lừa gạt ta, không giống với việc người muốn giết hấn, trái ngược lại, trong lòng ta vẫn không nỡ giết hấn.”

Yểm lẩm bẩm nói: “Hiện tại luyện tiếc, sau này chính là đại họa!”

“Thả người ra ngoài, cũng là một mối họa lớn!”

Chương 743: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (2)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Thả người ra ngoài, cũng là một mối họa lớn!” Hoàng Bắc Nguyệt cười cười trêu đùa, ngẩng đầu liền thấy một con linh thú khổng lồ bay trên không đang hướng về phía nàng, có thể mơ hồ nhìn thấy trên lưng nó là một nam nhân trẻ tuổi.

“Bắc Nguyệt quận chúa!” Hình như hần phát hiện ra nàng, nam tử này vui vẻ gọi một tiếng, nhảy xuống khỏi lưng linh thú, đáp xuống mặt đất, ngẩng đầu vui sướng nhìn nàng: “Rất cực cũng tìm được ngài, ngài không xảy ra chuyện gì, thật tốt quá!”

“Vũ Văn đại nhân tại sao lại tìm ta?” Hoàng Bắc Nguyệt hướng hần gật gật đầu cười, ấn tượng của nàng với Vũ Văn Địch, từ khi còn ở Nam Dục quốc cũng không tồi, thẳng thắn, trung thành.

Trên mặt Vũ Văn Địch lại hiện lên vẻ lo lắng, có chút khó xử nói:

“Chuyện của Vương gia lúc này, hần là Quận chúa rất thất vọng? Ta mong Quận chúa không cần.....”

“Vũ Văn đại nhân, nếu ngài đang lo lắng ta vì chuyện này mà thương tâm, thì không cần, ta không yếu đuối như vậy.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói.

Yếm ở trong lòng ‘hừ’ một tiếng nói: “Vừa rồi không biết là ai mới

khóc đây?”

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không đổi sắc cười, trong lòng nói: “Người lại thích bép xép!”

Yếm vui tươi hơn hờ chạy vào một góc trong hắc thủy cấm lao.

Vũ Văn Địch có chút mất tự nhiên, thân thể hấn dựa vào triệu hồi thú Hoả Mộc Đại Bằng Điều, cười khổ nói: “Quả thật, Quận chúa không giống với người thường.”

Nghe giọng điệu của hấn như muốn nói ra suy nghĩ của mình, nhưng lại không mở miệng được, Hoàng Bắc Nguyệt liền đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Vũ Văn đại nhân, có việc gì xin mời cứ nói thẳng.”

Vừa dứt lời, Vũ Văn Địch liền quỳ trên mặt đất, đây rõ ràng là lần đầu tiên hấn cúi đầu trước mặt nữ nhân, cho nên khuôn mặt tuần tú bất chợt đỏ ửng lên.

Hoàng Bắc Nguyệt ngạc nhiên, nói: “Người làm cái gì vậy?”

“Tại hạ có một việc, cần nhờ Quận Chúa giúp đỡ, ngài phải đồng ý!”

“Người đứng lên trước, sau đó rồi nói!” Hoàng Bắc Nguyệt giận tái mặt nói.

“Tại hạ cũng biết chuyện này làm khó ngài, cho nên nhất định phải quỳ nói!” Vũ Văn Địch ngẩng đầu lên, trong đôi mắt tràn đầy tơ máu, hình như trong thời gian gần đây hấn đã phải suy nghĩ rất nhiều!

“Được, người nói đi.” Thấy thái độ hấn cương quyết như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không ép buộc.

Vũ Văn Địch nói: “Quận chúa đã gặp qua Thập Nhất hoàng tử, cảm thấy hắn là người như thế nào?”

“Hiền hậu tốt bụng, thông minh lanh lợi.” Hoàng Bắc Nguyệt nói gọn, suy nghĩ thêm một lát, lại nói thêm một câu, “Được nuông chiều từ bé, không hiểu *thế sự.”

#Ân: *thế sự _ việc đời.

“Quận chúa chỉ nhìn qua Thập Nhất hoàng tử mấy lần, liền hiểu tính cách hắn như vậy, thật sự rất lợi hại.” Ánh sáng trong mắt Vũ Văn Địch lại tăng lên vài phần vài phần: “Chuyện ta muốn nhờ Quân Chúa, có liên quan tới Thập Nhất hoàng tử.”

“Người muốn ta đi cứu hắn?” Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt lại, nghe nói lúc này Thập Nhất hoàng tử Phong Nhã Ngọc đang bị giam lỏng ở trong cung, Quyền vương đã bại, tiếp theo hắn cũng sẽ không có kết cục tốt lành đi.

“Quận Chúa, ngày trước Tề vương đối với Thập Nhất hoàng tử cũng có tình cảm, coi hắn như là huynh đệ, Quyền vương ủng hộ Thập Nhất hoàng tử, nhưng hắn cũng không có dã tâm gì đối với Tề vương, vương gia cũng biết rõ điều đó, không định ra tay với Thập Nhất hoàng tử, bây giờ lại....” Vũ Văn Địch nói một nửa, nhớ tới chuyện Tề vương đã biến thành Tu La vương, liền cắn răng nói: “Ta không muốn Tề vương sau này phải hối hận, hơn nữa Thập Nhất hoàng tử mang huyết thống hoàng tộc, gia phụ và một số cựu thần khác cũng mong có thể cứu hắn một mạng!”

“Ta không giúp được người.” Hoàng Bắc Nguyệt lãnh đạm nói, nàng bây giờ thân mình còn không lo nổi, nếu quay trở lại hoàng cung, để cho người của Tu La thành phát hiện ra nàng, thật sự không biết nàng sẽ phải chết như thế nào!

Chương 744: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (3)

Như là đã đoán được từ trước nàng sẽ từ chối, Vũ Văn Địch cũng không quá thất vọng, cắn răng, trong lòng suy nghĩ trong chốc lát, liền nói: “Quận chúa còn nhớ, thái tử Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa vẫn còn ở Bắc Diệu quốc chứ.”

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên căng thẳng, tay nắm chặt vào một cành cây, một lớp vỏ chút nữa đã bị nàng bóc ra, trong con ngươi trong trẻo lạnh lùng hiện lên những tia nhọn lạnh lẽo, nói “Người có ý gì?”

“Bắc Diệu quốc rối loạn, đáng nhẽ thái tử Chiến Dã cùng Anh Dạ công chúa phải về Nam Dục quốc cùng với gia tộc Bồ Cát Nhĩ, nhưng Anh Dạ công chúa không tìm được Quận Chúa thì nhất định không chịu đi, thái tử Chiến Dã chỉ có thể ở lại cùng nàng, bây giờ hai người đó đang tránh trong Vũ Văn gia, nếu để người của Tu La thành biết thái tử và công chúa của Nam Dục quốc đang ở trong kinh thành, bọn họ sẽ....”

“Vũ Văn Địch!” Hoàng Bắc Nguyệt tức giận gầm lên một tiếng “Người dám uy hiếp ta? Ta nói cho người biết, nếu dám động vào một sợi lông của bọn họ, dù ta phải diệt cả Vũ Văn gia cũng sẽ dẫn hai người đó rời đi!”

“Tại hạ đương nhiên tin tưởng Bắc Nguyệt quận chúa có thể làm được, nhưng chỉ sợ chờ đến khi đó, người của Tu La thành cũng đã phát hiện ra.” Vũ Văn Địch nhăn nhó nói, hẳn vốn không biết dọa dẫm người khác, huống chi hiện tại đang uy hiếp Hoàng Bắc Nguyệt

#Ân: ta nói ngươi rất ngốc a ngốc! uy hiếp ai không uy lại tìm Nguyệt tỷ! có phải ngươi ăn cơm rảnh rồi không có việc làm? nếu không có đi tìm lão bà của ngươi mà chơi đùa đi.

Đây cũng không phải chủ ý của hắn, nhưng vì muốn bảo vệ Thập Nhất hoàng tử, không có biện pháp khác.

Ngoại trừ trông cậy vào vị Bắc Nguyệt quận chúa xinh đẹp xuất sắc này thì không còn cách nào khác.

Hoàng Bắc nguyệt lạnh lùng cười, con ngươi trong suốt nhìn thẳng vào hắn, Vũ Văn Địch vội vàng cúi đầu, không dám đối mặt với nàng.

“Được, ta đồng ý, nhưng ta chỉ đem hắn ra khỏi cung, sẽ không bảo vệ hắn.” Miệng vết thương ở trên bụng nàng vẫn còn đau, trong đêm đen Vũ Văn Địch cũng không nhìn thấy sắc mặt của nàng trắng bệch tới mức nào.

“Đây là chuyện hiển nhiên, quận chúa chịu giúp ta đã là một cái ân tình rất lớn rồi!” Vũ Văn Địch lập tức vui mừng nói “Quận chúa yên tâm, nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử, những cao thủ của gia tộc Vũ Văn, tùy ý quận chúa điều khiển!”

“Không cần!” Hoàng Bắc Nguyệt phát tay từ chối, chuyện liên quan đến sự sống chết, đối với người chưa từng tiếp xúc qua, nàng không tin được.

Càng nhiều người, chỉ thêm vướng chân vướng tay.

Nhanh chóng lập ra hành động cứu người, trước kia nàng tham gia những chuyện này rất nhiều, nghĩ cách cứu nhân vật quan trọng, chỉ cần có người ở ngoài chi viện, còn nàng sẽ *đơn thân độc mã hành động.

#Ân: đơn thân độc mã _ một mình(một ngựa).

“Ta cần nghỉ ngơi vài ngày, người của Vũ Văn gia tộc chỉ cần bố trí ở bên ngoài, liền có thể chi viện cho Thập Nhất hoàng tử.” Hoàng Bắc Nguyệt mím môi nghĩ: “Còn có, giúp ta vẽ một tấm bản đồ hoàng cung, tốt nhất là bản đồ thiết kế lúc xây dựng!”

Vũ Văn Địch ngậy người, nói: “Loại đồ vật như vậy, sẽ không có quốc gia nào giữ lại!”

Nếu để lại sơ đồ thiết kế hoàng cung mà bị lấy trộm, chẳng phải là mối nguy hại rất lớn đối với quốc gia sao?

“Vũ Văn Địch, Vũ Văn gia các người là gia tộc lừng lẫy luôn đi theo các triều đại của Bắc Diệu quốc, lúc xây dựng hoàng cung, hẳn là do nhà các người chịu trách nhiệm, bản đồ thiết kế như vậy, các người sẽ không có sao?”

Vũ Văn Địch nuốt một ngụm nước miếng, trong lòng đối với Hoàng Bắc Nguyệt lại càng kính nể, không thể tưởng được nàng nàng đối với lịch sử của Bắc Diệu quốc lại biết rõ như vậy, chẳng trách nàng làm việc gì bao giờ cũng cẩn thận!

“Được, bản đồ thiết kế ta sẽ tìm, ngài cần nghỉ ngơi trong bao lâu?”(#Ân: ta chém chết người! l)

Hoàng Bắc Nguyệt ấn tay lên vết thương ở trên bụng một chút, môi trở nên tái nhợt nói: “Ba ngày, bất luận như thế nào, trong vòng ba ngày này, các người phải suy nghĩ tất cả mọi cách, để Tề vương không thể giết Thập Nhất hoàng tử.”

“Không thành vấn đề!” Vũ Văn Địch lập tức gật đầu đồng ý, nói “Ta

sẽ nói tin tức của ngài cho thái tử Chiến Dã và Anh Dạ công chúa, bảo bọn họ nhanh chóng quay về Nam Dục quốc.”

Chương 745: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (4)

Editor: Thiên Ân

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Hơi gật đầu, thân thể Hoàng Bắc Nguyệt nhanh nhẹn nhảy sang thân cây xa xa, giọng nói truyền lại: “Ba ngày sau, ta sẽ xuất hiện ở Vũ Văn gia!”

Vũ Văn Địch thấy thân ảnh của nàng đi xa dần, mới từ trên mặt đất đứng dậy, xoay người, nhẹ nhàng vỗ vỗ đám lông mao trên mắt của Hoả Mục Đại Bằng Điểu, thấp giọng nói: “Hi vọng ta không làm sai.”

Hoàng Bắc Nguyệt thẳng hướng ngoài thành mà đi, triệu hồi ra Bằng Linh Huyền Điểu, lệnh cho nó đem máu của Phong Liên Dục đưa cho đám người A Tát Lô, rồi sau đó quay lại tìm nàng.

Bằng Linh Huyền Điểu rất giỏi việc che dấu hành tung, ngày trước khi nàng còn chưa có không gian linh thú, nó vẫn luôn lén lút ẩn ở bên người nàng giữ liên hệ.

Nhìn thấy Bằng Linh Huyền Điểu rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt tìm một ngôi miếu đổ nát, ẩn thân trong đó tập trung chữa thương, nàng một lần nữa lấy Vạn Thú Vô Cương ra nghiên cứu một chút, nhìn xem rốt cuộc có còn cách nào khác có thể tìm hiểu bí mật bên trong không.

Nàng và Yểm tìm hiểu thật nhiều thứ, giống như lúc vừa mới bắt đầu, không có đầu mối.

“Có lẽ, cần một cái chìa khoá nào đó.” Sau khi Yểm ‘n’ lần từ trong Vạn Thú Vô Cương tìm hiểu chui ra, vẫn không thu hoạch được gì, hắn chỉ có thể nói một câu như vậy: “Bên trong có rất nhiều vách tường màu đen, giống như những cánh cửa, có lẽ cần chìa khoá.”

“Là dạng chìa khoá gì đây?” Hoàng Bắc Nguyệt thì thầm nói, mấy ngày nay chuyên tâm dưỡng thương, dựa vào những linh đan diệu dược quý giá này, miệng vết thương cũng đang dần dần bình phục.

Thể chất của nàng vô cùng tốt, hơn nữa hình như có một sức mạnh thần bí nào đó đang giúp đỡ nàng, hai ngày nay mỗi lần tỉnh lại, hình như cảm nhận được vết thương hồi phục nhanh gấp đôi ngày hôm trước, giống hệt như lúc nàng bị giam ở trong ngục của Tu La thành.

Hai ngày tìm hiểu, rốt cục cũng hiểu được, sức mạnh thần bí này, là từ bên trong Vạn Thú Vô Cương phát ra, tuy rằng gần đây nàng rất ít liên hệ cùng Vạn Thú Vô Cương, nhưng khối hắc ngọc này luôn xuất ra một lực lượng rất nhỏ để trợ giúp nàng.

Cho dù không còn phù nguyên, Vạn Thú Vô Cương vẫn trợ giúp nàng như cũ, phát hiện này, làm cho lòng nàng cũng cảm thấy an ủi ít nhiều.

Hai ngày nay, cũng có một số lính đánh thuê cũng đến đây trốn tránh, đều là tiểu đội tùm năm tùm ba, bị đuổi giết rất chật vật, bởi vì Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm tránh ở bên trong, nên những người đó không phát hiện ra nàng, cảm giận tức tối nói chuyện.

“Không ngờ được Tề vương kia thật sự cấu kết với người của Tu La thành! Lính đánh thuê làn này là vì hắn mới tụ tập lại lập liên minh, chỉ sợ ngay từ đầu đã muốn đem tất cả diệt sạch rồi!”

“Hừ! Đầu tiên tiến vào trong Tu La thành, bây giờ lại ra tuyệt sát lệnh! Tốt! Tề vương này vô cùng tốt! Thân trọng như vậy cuối cùng lại bị hấn tính kế! Trong bụng hấn bây giờ chắc chắn đang coi thường chúng ta!”

“Tổn thất bây giờ thật sự là quá lớn, đến Phệ Diễm dong binh đoàn cũng bị tổn thất một nửa nhân lực, ngay cả thủ lĩnh Thượng Quan Vô Vân cũng bị thương nặng!”

“Đừng nói Phệ Diễm dong binh đoàn, ngay cả Thương Hà viện trưởng của Linh Ương học viện ở Nam Dục quốc, cũng suýt nữa bị vây đánh chết trận, may mắn thái tử Chiến Dã xuất hiện kịp thời, nếu không, thật sự sẽ là một tổn thất rất lớn!”

“Thái tử của chúng ta quả nhiên rất xuất sắc! Quá lợi hại! Cũng may là hấn ra tay đánh lui người của Tu La thành, chúng ta mới có cơ hội trốn thoát được tới đây!”

“Đúng vậy, không hổ là thiên tài xuất chúng của Nam Dục quốc, mấy năm qua, thực lực của thái tử Chiến Dã cũng tăng lên không ít, vừa ra tay đã có thể như vậy!”

Những người này vừa rồi còn căm giận nói về Tề vương, bây giờ lại biến thành khen ngợi thái tử Chiến Dã, xem ra đều là lính đánh thuê của Nam Dục quốc.

Nhưng nghe được thông tin nhóm người Chiến Dã đang trên đường trở về Nam Dục quốc, Hoàng Bắc Nguyệt cũng yên tâm hơn rất nhiều, không nghe đám lính đánh thuê này nói chuyện thêm nữa, tìm một nơi an toàn bí mật chuyên tâm dưỡng thương.

Chương 746: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (5)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

Trời vừa tối, đám lính đánh thuê này lập tức rời khỏi, dù sao việc lợi dụng bóng đêm để lên đường vẫn an toàn hơn một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng mở to mắt, phủi phủi bụi đất trên người, sau đó đi ra khỏi miếu hoang.

Băng Linh Huyền Diệu đã trở về từ sáng sớm, phần máu kia quả nhiên có tác dụng đối với việc trừ độc của Cát Khắc, xem ra bên kia hẳn sẽ không có chuyện gì.

Hoàng Bắc Nguyệt yên tâm cười cười, nhảy lên lưng của Băng Linh Huyền Diệu, lợi dụng bóng đêm lặng lẽ đi về phía gia tộc Vũ Văn trong kinh thành.

Lúc này, trong đại sảnh của gia tộc Vũ Văn!

Những nhân vật quan trọng trong gia tộc Vũ Văn đều có mặt ở đây, sắc mặt mỗi người đều vô cùng nghiêm trọng, trong lòng lo lắng ngồi chờ.

“Ta thấy lúc trước chúng ta không nên để thái tử Chiến Dã cùng công chúa Anh Dạ rời đi trước, nếu tên Nguyệt Dạ kia biết được bọn họ đã đi rồi liệu có còn tuân thủ ước hẹn mà đến đây không?” Một vị trưởng

lão khá lớn tuổi vô cùng lo lắng hỏi.

Vũ Văn Địch ngồi bên dưới lập tức trả lời: “Đại trưởng lão, nếu Nguyệt Dạ các hạ đã đồng ý thì nhất định sẽ đến, người không cần phải quá lo lắng!”

“Địch thiếu gia, tính tình của ngài quá lương thiện, không biết lòng người trên thế gian này vô cùng hiểm ác, chuyện liên quan đến vấn đề sống chết, nàng ta sao có thể dễ dàng đến đây được chưa?” Đại trưởng lão lắc đầu, đứng lên: “Ta thấy, việc cứu Thập Nhất hoàng tử vẫn nên nghĩ cách khác thôi.”

“Đại trưởng lão...” Thấy hãn chuẩn bị bỏ đi, Vũ Văn Chiến bên này lập tức lên tiếng ngăn cản, thế nhưng vừa mới mở miệng, một bóng người đã đột nhiên xuất hiện trước cửa.

Một cỗ hơi thở rét lạnh từ bên ngoài thổi vào, mọi người sửng sốt, trong lúc đám cao thủ vẫn còn chưa kịp phản ứng, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng đột ngột vang lên: “Chuẩn bị tốt hết chưa?”

Vũ Văn Địch đứng bật dậy, vẻ mặt ủ ê khi nãy đã được thay bằng một nụ cười sáng lạn: “Đều đã chuẩn bị xong!”

Vũ Văn Chiến lúc này mới nhận ra, người đi vào chính là người luôn thích mang mặt nạ quý – Nguyệt Dạ các hạ, trái tim đang treo cao lập tức buông xuống, người ta chịu đến là tốt rồi!

Vị Nguyệt Dạ này quả nhiên không làm cho người khác thất vọng, đã đồng ý việc gì thì nhất định dám làm, khiến cho người người bội phục!

Vũ Văn Chiến tự tay cầm một cái túi da trâu đưa cho nàng: “Đây là bản đồ thiết kế của hoàng cung, bởi vì đã trải qua hàng trăm năm,

trong cung cũng tu sửa nhiều chỗ, cho nên có vài nơi sẽ không còn giống với ban đầu...”

“Không sao.” Hoàng Bắc Nguyệt nhanh tay nhận lấy túi da trâu, mở ra, chỉ thấy bên trong là bản vẽ hoàng cung, mặt giấy có chút ố vàng. Nàng nhìn sơ qua, trong đầu nhanh chóng ghi nhớ, sau đó đem tấm bản đồ bỏ vào trong nẹp giới, xoay người bước đi.

“Phái người ở bên ngoài chờ ta, nhưng ta phải nói trước một chuyện, ta có thể đem người ra ngoài đã là tốt lắm rồi, tuyệt đối không thể bảo đảm hấn sẽ không bị thương!”

“Ngài có thể cứu được Thập Nhất hoàng tử ra ngoài đã là việc vô cùng may mắn, hấn bị chút thương tổn cũng không sao cả.”

Vũ Văn Địch theo nàng ra ngoài, thế nhưng vừa đi tới cửa, bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt đã hoàn toàn mất tăm, hấn có chút ngỡ ngàng đứng im trong chốc lát, sau đó xoay người trở lại.

Đại trưởng lão mới đây còn nghi ngờ nàng bây giờ cũng đang đứng ở cửa cúi đầu, gương mặt có vài phần xấu hổ.

Ở thời cổ đại, lúc xây dựng hoàng cung, người ta thường sẽ xây thêm một số thông đạo bí mật để đề phòng trường hợp khẩn cấp, sau này việc xây thông đạo dần trở nên thịnh hành, đám quý tộc cũng thường xuyên xây dựng vài cái trong phủ đệ của mình.

#Ân: thông đạo _ lối ra ngoài.

Tuy nhiên, mật đạo của hoàng cung chính là một bí mật to lớn, ngoại trừ hoàng thượng cùng hoàng hậu của mỗi triều đại ra sẽ không có người thứ ba biết đến. Năm đó gia tộc Vũ Văn là người giám sát việc xây dựng hoàng cung, bọn họ đã lén giấu một bộ phận bản đồ thiết

kế, tuy rằng không được đầy đủ, thế nhưng những lối đi phức tạp này cũng không thể làm khó được nàng!

Xung quanh thành có một con sông đào, mà bên dưới cây cầu lớn bắc qua con sông chính là lối vào của mật đạo. Nàng gỡ một vài tảng đá ra, nhấc chân đi vào, một cỗ hương vị ẩm mốc lập tức đập thẳng vào mặt.

Trên mặt đất cực kì ẩm ướt, chỉ cần bước một cái sẽ có dấu chân in lại, cũng may khung đỡ trên đỉnh đầu rất vững chắc, tuy đã trải qua thời gian vài trăm năm nhưng vẫn không sụp đổ.

Chương 747: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (6)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

Mật đạo này đã mấy trăm năm không có ai ra vào, Hoàng Bắc Nguyệt di chuyển rất nhanh, ngõ ngách của hoàng cung nàng đã sớm ghi nhớ trong đầu, cho dù không quan sát kiến trúc xung quanh nàng cũng có thể dự đoán được mình đã đi tới đâu.

Mặc dù đang ở trong mật đạo, thế nhưng bước chân của Hoàng Bắc Nguyệt vẫn rất nhẹ nhàng, những nơi như thế này bình thường đều sẽ có lỗ thông gió, nếu nàng đi quá mạnh, tiếng bước chân của nàng sẽ theo đó truyền ra ngoài, tới lúc đó người của Tu La thành kéo tới đây, mọi chuyện sẽ không tốt.

Ước chừng gần đến khu vực phụ cận cung Phượng Nghi của Nhã hoàng hậu, trước mắt nàng lập tức xuất hiện vài ngã rẽ, càng đến gần trung tâm hoàng cung thì lối rẽ càng nhiều, giống như dây thừng bện thành một mối, quanh co khúc khuỷu, rất khó để tìm thấy lối ra!

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày nhìn đám ngã rẽ trước mắt, trong đầu dần dần nhớ lại bản đồ hoàng cung. Ngay khi nàng chuẩn bị lấy tấm bản đồ ra xem một chút, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân!

Tiếng bước chân này vang lên rất đột ngột, lấy năng lực của nàng mà trước đó vẫn không cảm nhận được gì, như vậy đủ thấy thực lực

của người này chắc chắn mạnh hơn nàng!

Lưng Hoàng Bắc Nguyệt thoáng cứng đờ, lập tức theo bản năng muốn rút vũ khí ra.

Thế nhưng ngay lúc này, người phía sau chột mồm, trong thanh âm bao hàm cảm giác bất đắc dĩ: “Ai mà ngờ người cũng quay về đây, ài, nơi này đúng là một cái mê cung thật lớn.”

Người quen sao?

Nhưng giọng nói của người này rất lạ, nàng hoàn toàn không nhận ra!

Khoan khoan...

Thanh âm như vậy, hình như có chút...quen tai.

“Cũng may là không mang Mặc Liên theo, nếu không, chỉ sợ hắn sẽ lạc vĩnh viễn trong mê cung này mất.” Người nọ cười lắc đầu, ánh sáng cũng dần tiến gần về phía nàng, hiển nhiên người kia cũng đang đi về phía bên này: “Hồng Liên tôn thượng, người nói tiếp theo chúng ta nên làm sao bây giờ? Cũng không thể cứ đi vòng vòng xung quanh như thế này được?”

Ánh sáng từ từ chiếu lên mặt Hoàng Bắc Nguyệt, vì không muốn để người khác chú ý, khi đi vào nàng đã tháo bỏ mặt nạ quý, bây giờ cả khuôn mặt đều hiện rõ trước mắt Mạnh Kỳ Thiên!

Người tên Mạnh Kỳ Thiên này rất thông minh, đáng tiếc bản lĩnh lại không được tốt cho lắm, thực lực của hắn bây giờ chỉ hơn nàng một chút, nhưng nếu thật sự đánh nhau, không phải lúc nào người mạnh hơn cũng sẽ thắng.

Lúc này hắn chỉ có một người, nếu ra tay giết hắn, cũng không có gì khó, cùng lắm là tốn một chút thời gian mà thôi.

Nếu hắn nhận ra nàng không phải Hồng Liên, nàng sẽ lập tức ra tay bất ngờ tập kích để hắn không kịp phòng bị!

Nàng biết bộ dáng của mình và Hồng Liên rất giống nhau, càng lớn lại càng giống, có những lúc thấy Hồng Liên, nàng còn có cảm giác bản thân đang soi gương!

Nhưng Mạnh Kỳ Thiên lại khác, người này rất thông minh, lại ở chung với Hồng Liên nhiều năm, nếu làm không tốt có khi nàng sẽ bị bại lộ!

Gương mặt Hoàng Bắc Nguyệt trở nên lạnh lùng, chuẩn bị sẵn sàng động thủ. Mạnh Kỳ Thiên cầm một viên dạ minh châu đi đến, ánh sáng của nó hoàn toàn soi rõ khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt, thế nhưng hắn chỉ nhìn nàng một cái, không mấy để ý cười cười: “Sao không nói gì hết vậy? Những lúc như thế này người đều là người quyết định mà, ta không hiểu gì về cái mê cung này đâu nha!”

Không nhận ra nàng? Không lẽ nàng và Hồng Liên giống nhau tới như vậy ư?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua quần áo mình đang mặc, lập tức hiểu ra, ngày đó nàng bị thương, Mặc Liên đã trộm quần áo của Hồng Liên đưa cho nàng.

Quần áo của những người trong Quang Diệu điện chỉ có một kiểu dáng, giống như Mặc Liên, Hồng Liên, và đám người Mạnh Kỳ Thiên, so với năm năm trước, quần áo của bọn họ hình như cũng không có gì khác biệt.

Chương 748: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (7)

Kiểu dáng quần áo của Hồng Liên đều có chút tương tự nhau, bây giờ nàng lại đang mặc một bộ trong số đó, chẳng trách Mạnh Kỳ Thiên không hề có chút may mắn nghi ngờ nào.

“Hừ! Nếu còn không ra khỏi nơi quái quỷ này! Ta sẽ dứt khoát làm cho chỗ này nổ tung! San thành đất bằng!” Hoàng Bắc Nguyệt bắt chước ngữ khí của Hồng Liên, khoe môi nàng hơi hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh.

Mạnh Kỳ Thiên không hề bất ngờ khi nghe nàng nói vậy, tính cách của Hồng Liên lúc nào cũng cuồng vọng, nhưng may là hiện tại nàng chỉ nói suông, nếu nàng thật sự triệu hồi Thôn Thiên Hồng Mãng đã tiến hoá thành thần thú ra, đem nơi này san thành đất bằng, đó mới là chuyện khiến cho người ta dờ khóc dờ cười!

“Hồng Liên tôn thượng, lần này chúng ta ra ngoài là vì chuyện của Thánh Quân, cho nên trước hết hãy tìm đồ vật kia đi đã, người ngàn lần vạn lần đừng tùy hứng sinh sự nha!” Mạnh Kỳ Thiên bất đắc dĩ nói.

Tìm đồ vật?

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ động, nàng có chút tò mò, rốt cục hoàng cung Bắc Diệu quốc có đồ vật quý giá như thế nào mà lại có thể khiến cho Hồng Liên và Mạnh Kỳ Thiên mạo hiểm một mình tiến vào tìm kiếm?

“Bây giờ chúng ta bị nhốt ở trong này không ra được, biết đi đâu mà tìm?” Hoàng Bắc Nguyệt tức giận nói.

Mạnh Kỳ Thiên trấn an nói: “Người bình tĩnh một chút, nơi này đã là vùng phụ cận của cung Phượng Nghi, sau khi ra ngoài, chúng ta lên vào trong đó bắt Thập Nhất hoàng tử trước, sau đó dùng tính mạng của hắn để uy hiếp Nhã hoàng hậu, ta không tin bà ta sẽ không đem đồ vật kia giao ra!”

“Người nói nghe thật hay, tuy rằng chúng ta đã tới vùng phụ cận, thế nhưng cũng phải ra ngoài được trước đã!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc mắt nhìn hắn, tự đi lên phía trước quan sát một đồng lối rẽ: “Nhiều ngã rẽ như vậy, nhìn một cái là mắt đều hoa cả lên! Mạnh Kỳ Thiên, người đi cái nào?”

“Những con đường lúc trước ta đi qua đều đã được đánh dấu, nhưng bọn chúng đều không phải đường đúng, bây giờ còn còn lại hai đường, người một đường ta một đường.” Mạnh Kỳ Thiên chỉ vào hai con đường nhỏ ở phía trước.

Bọn họ đã ở trong mật đạo này rất lâu, đi qua vô số những con đường giống nhau, tất cả đều ẩn chứa những cơ quan khó lường, muốn đi vào quả thật rất phiền phức.

Nhưng ở trong này tìm kiếm hơn hai ngày, bọn họ cũng có chút thu hoạch, ít nhất hiện tại chỉ còn lại hai con đường mà thôi, trong đó chắc chắn có một đường là chính xác.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghe, trong lòng cũng thầm vui mừng, nàng xem như may mắn chiếm được tiện nghi lớn, hai con đường chọn một, ít nhất cũng không cần lãng phí nhiều thời gian.

Nếu không có nhóm người Mạnh Kỳ Thiên đi trước vất vả tìm đường,

nàng cũng phải loay hoay trong cái mê cung này thật lâu.

“Ta đi hướng này.” Hoàng Bắc Nguyệt tùy tiện chỉ một con đường, trong giọng nói vẫn mang theo nét cuồng vọng táo bạo: “Đây là lần cuối cùng, nếu còn không phải lối ra, ta sẽ đem nơi này phá huỷ!”

Mạnh Kỳ Thiên chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu, thấy nàng đi vào trong mật đạo, vội vàng nói: “Hồng Liên tôn thượng, nếu người đi ra ngoài trước, nhớ phải phát tín hiệu cho ta biết, còn nữa, bình tĩnh một chút, chờ ta ra ngoài cùng người tụ họp.”

Hoàng Bắc Nguyệt không kiên nhẫn gật đầu, bóng dáng nhanh chóng biến mất trong mật đạo.

Mạnh Kỳ Thiên cười cười đi vào con đường còn lại, trước khi đi, hắn cũng không quên để lại một kí hiệu đặc biệt của riêng hắn trước cửa hang.

Dường như ở trong mê cung quá lâu đã khiến đầu óc của hắn trở nên mơ hồ, cho nên một Mạnh Kỳ Thiên luôn thông minh tuyệt đỉnh lại không để ý rằng, người mà hắn cho là “Hồng Liên tôn thượng” trước khi đi vào mật đạo lại không hề để lại dấu hiệu của riêng nàng trước cửa hang.

Sau khi hai người vào mật đạo một lúc lâu, thân ảnh yếu điệu của Hồng Liên mới xuất hiện trước ngã rẽ, một thân hồng y, gương mặt tinh xảo hàm chứa biểu tình thô bạo cùng mắt kiên nhẫn!

“Nơi quỷ quái chết tiệt! Lại không ra được nữa rồi! Ta cho nổ chết người!” Đôi mày liễu của nàng dựng thẳng đứng, hung hăng đá một cước lên vách tường, bao nhiêu buồn bực khó chịu trong lòng lại không có cách nào phát tiết ra ngoài.

Chương 749: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (8)

Nàng không phải người kiên nhẫn, lại phải xoay vòng vòng ở cái nơi quỷ quái này lâu như vậy, tâm trạng của nàng đã như núi lửa sắp phun trào, nếu không phải sợ làm hỏng đại sự của Thánh Quân, nàng đã triệu hồi Thiên Thôn Hồng Mãng ra san bằng nơi này rồi!

Nhìn thoáng qua đám thông đạo rối tung này, Hồng Liên càng thêm khinh thường, thế nhưng khi ánh mắt đảo qua đám kí hiệu trên mỗi cửa hang, nàng không khỏi “a” lên một tiếng.

“Không ngờ Mạnh Kỳ Thiên lại ra trước ta, hẳn đi hướng bên này rồi? Vậy là...chỉ còn lại một đường!” Hồng Liên rất cục cựa cũng có thể thờ ra một hơi, còn lại một đường, cho dù không phải lối ra, nàng chỉ cần vòng lại đi về phía của Mạnh Kỳ Thiên là có thể ra ngoài.

Vòng vo vài ngày, đầu óc nàng quả thật đã choáng váng rồi, cũng may bây giờ chỉ còn lại một đường!

Hồng Liên bước nhanh vào mật đạo mà Hoàng Bắc Nguyệt đã đi, nhân tiện vung tay lên, đánh dấu một đoá hoa sen đỏ chói lên cửa làm kí hiệu!

Con đường này hoàn toàn không có cơ quan bẫy rập, quả thật là may mắn tới mức khó tin, con đường này đích thị chính là lối ra rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt loáng thoáng nghe thấy tiếng của Thập Nhất hoàng tử Phong Liên Ngọc từ trong lỗ thông khí trên mật đạo truyền ra, nàng thầm nghĩ mình thật may mắn, nếu để cho Hồng Liên biết

được, chắc chắn nàng ta sẽ chết vì tức mất thôi.

Mất nhiều thời gian và sức lực như vậy, rốt cục lại bị một bộ quần áo làm toi công!

“Các người rốt cục là ai? Ta muốn đi gặp hoàng huynh! Mau tránh ra!” Thanh âm non nớt của thiếu niên này không phải là giọng Thập Nhất hoàng tử thì còn là ai nữa?

“Đám khốn kiếp này! Các người đều điếc cả rồi sao? Vì sao không chịu nói chuyện? Ta muốn gặp hoàng huynh! Mẫu hậu bị bệnh, tại sao hấn lại không cho ngự y đến?” (Ân: điếc thì liên quan gì tới nói được hay không?!)

#Ân: ngự y _ bác sĩ, thầy thuốc.

Nàng men theo lỗ thông gió đi ra ngoài, chỉ thấy trước mặt là cửa cung của cung Phụng Nghi, còn có một đám nam nhân cao lớn mặt không chút biểu cảm đang chắn trước người của Phong Nhã Ngọc.

Phong Nhã Ngọc còn nhỏ tuổi, cho nên khi đứng trước mặt đám nam nhân to lớn kia liền gây cho người ta cảm giác không thể chịu được một kích.

Mặt hấn đỏ bừng, lớn tiếng kêu gào, thế nhưng những người kia lại không có một chút phản ứng nào, nếu không phải bọn họ còn giơ vũ khí trong tay lên chắn trước mặt Phong Nhã Ngọc, người ta còn tưởng bọn họ là tượng đá được điêu khắc mà thành.

“Các người, các người!” Phong Nhã Ngọc tức giận tới mức hít thở không thông.

Từ góc độ này nhìn qua, nàng có thể nhìn ra được Thập Nhất hoàng

tử vốn luôn sống trong an nhàn sung sướng, được Nhã hoàng hậu thương yêu sủng ái bây giờ đã gầy yếu hốc hác đi rất nhiều.

Thấy mình nói lâu như vậy nhưng vẫn không nhận được câu trả lời, Thập Nhất hoàng tử từ nhỏ sống trong bình yên đã hoàn toàn tức giận, hấn rút kiếm ra đánh với mấy thủ vệ, thế nhưng chỉ được hai ba chiêu thì lại bị đẩy ngược trở về!

Thấy mình không thể đánh thắng được, Phong Nhã Ngọc liền tức giận cầm kiếm chém lung tung, cây cỏ, núi đá, tất cả trong cung đều bị chém bay, khung cảnh trong cung Phượng Nghi giờ phút này trở thành một đồng hỗn độn!

Mấy người kia vẫn trưng khuôn mặt “cá chết” đứng đó, chỉ cần không đi ra ngoài, còn lại hấn muốn làm gì bọn họ cũng mặc kệ.

“Các ngươi là một đám gian thần tiểu nhân, dám che giấu hoàng huynh! Một ngày nào đó, hoàng huynh nhất định sẽ trừng phạt các ngươi!” Phong Nhã Ngọc nói xong liền thờ phì phò quay trở lại trong chính điện.

Người bên ngoài vẫn không có chút biểu tình gì khác.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở trong góc nghe lén, khóe miệng hơi nhếch lên, tạo thành một độ cong châm chọc.

Vẫn không chịu đối mặt với hiện thực sao, vị hoàng tử này quá thật quá ngây thơ rồi! Mọi chuyện đã tới mức này, hấn vẫn tin hoàng huynh của hấn là vị Tề vương nhã nhặn như trước kia sao?

Lòng người khó đoán, so với quỷ thần còn độc ác hơn nhiều!

Vụ náo loạn ban nãy của Phong Nhã Ngọc thật ra đã giúp ích cho

Hoàng Bắc Nguyệt rất nhiều, bởi vì lối ra của mật đạo nằm ngay góc tường phía dưới đại điện, nếu nàng từ nơi này đi ra ngoài, chắc chắn sẽ bị đám người đó phát hiện.

Chương 750-751: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (9)

Vừa rồi Phong Nhã Ngọc náo loạn một hồi, đem mấy bồn cây bên cạnh chém tùm tùm, đúng lúc giúp nàng thu hút đi sự chú ý của những thủ vệ kia.

Lặng yên không một tiếng động đẩy ra lớp nguy trang của cửa động, Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ đi ra ngoài, sau đó lại đem những khối đá kia để lại như cũ, nghĩ một chút, nàng còn thêm một tầng nguyên khí cấm chế ở lối ra.

Nếu nhóm người Hồng Liên ra được, chắc chắn cũng sẽ tạo ra tiếng động kéo người tới!

Làm xong tất cả, Hoàng Bắc Nguyệt liền mạo hiểm từ trong viện tử lộn xộn đi ra phía sau đại điện, xung quanh Phượng Nghi cung đều bị bao vây nghiêm ngặt, phía sau cũng có rất nhiều thủ vệ, nàng sợ đây đều là người của Tu La thành, nên không để cho Chi Chi dùng ảo ảnh, mà trực tiếp nhảy qua một ô cửa sổ vào bên trong!

Phượng Nghi cung lúc này đã không còn nhiều cung nữ thái giám nữa, chỉ còn hai người, vẻ mặt không có biểu cảm gì, không khí trầm lắng, xem ra đây cũng là người của Tu La thành!

“Đều rút ra ngoài! Bản cung không cần các người giám sát!” Trong phòng ngủ truyền đến tiếng cốc chén đổ vỡ, ngay sau đó là một trận ho khan mạnh mẽ.

“Mẫu hậu, người đừng tức giận, hoàng huynh nhất định sẽ phái ngự

y tới”. Phong Nhã Ngọc vội vàng lên tiếng an ủi.

“Nhã Ngọc —— ” Nhã hoàng hậu không biết làm sao đành thờ dài, nói: “Tại sao con vẫn đơn thuần như vậy? Hẳn chính là kẻ lòng muông dạ thú, đang nóng lòng muốn giết chết con, khụ khụ”

#Ân: lòng muông dạ thú _ dã tâm, độc ác.

“Con tin tưởng hoàng huynh không phải người như thế, chẳng qua là huynh ấy bị gian thần che mắt!” Phong Nhã Ngọc vẫn cố chấp nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy một cung nữ ngơ ngác giống như âm hồn đang đi tới, nhân lúc nàng không chú ý liền lách mình vào trong phòng ngủ.

Nhã hoàng hậu đang ôm đứa con của nàng lặng lẽ khóc, đột nhiên có một người tiến vào, Phong Nhã Ngọc lập tức dang tay đem che chở Nhã hoàng hậu ở phía sau, rồi nhìn thẳng vào nàng: “Người ——”

“Muốn chết thì tiếp tục hô.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, Phong Nhã Ngọc cũng là người thông minh, lập tức ngậm miệng, nhưng vẫn đề phòng như cũ nói: “Người là ai?”

“Người tới cứu người.” Ngón tay búng một cái vút ra một cái ống trúc, Phong Nhã Ngọc bắt lấy, mở ra xem, bên trong có một tờ giấy rất nhỏ, trên đó chỉ viết một câu ngắn ngủn: đi theo người tới!

Góc dưới tờ giấy có con dấu của Vũ Văn gia tộc và những trường lão, không phải là giả.

Phong Nhã Ngọc lập tức ngẩng đầu lên, nhìn người đứng ở trước mặt, người này là một nữ nhân, có chút không dám tin “Người, người

đến một mình?”

Vũ Văn gia ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp cũng là gia tộc khổng lồ xếp thứ nhất nhì, phần lớn cao thủ trong gia tộc, không kém hơn so với cao thủ trong các dong binh đoàn!

Thế nhưng sao bọn họ không phải cao thủ có danh tiếng đến, mà lại là một cô gái gầy nhỏ yếu ớt đây, chuyện này thật sự rất khó khiến cho hấn tin tưởng.

“Bớt nói nhảm, mau thu dọn đồ đạc, theo ta đi!” Hoàng Bắc Nguyệt không nề mặt nói, Mạnh Kỳ Thiên cùng Hồng Liên rất nhanh sẽ đến, nếu chậm mặt, rất khó hành động.

Phong Nhã Ngọc ngây ngẩn cả người, dung mạo của nữ nhân này xinh đẹp tinh tế, trên người mang theo hơi thở cường đại, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhìn qua rất khó gần, phải đi theo nàng, làm cho hấn có chút lo lắng.

Nhưng hấn còn chưa nói gì, Nhã hoàng hậu được hấn che ở phía sau lại thì thầm mở miệng: “Người, người là trưởng công chúa Huệ Văn?”

Hoàng Bắc Nguyệt không muốn cùng với mẹ con nhà này nói nhiều, nàng đến chỉ muốn dẫn theo một người là Phong Nhã Ngọc ra ngoài, chuyện của Nhã hoàng hậu này nàng không quan tâm, mang theo nàng, lúc rời đi càng thêm khó khăn.

Nhưng cũng đã rất lâu không nghe ai nhắc đến ‘trưởng công chúa Huệ Văn’, đột nhiên nghe bà ta nhắc cái tên này, Hoàng Bắc Nguyệt cũng hơi ngạc nhiên một chút.

Chương 752: Nghĩ cách cứu Thập Nhất hoàng tử (10)

Trong lúc nàng vẫn đang kinh ngạc, Nhã hoàng hậu đã từ phía sau lưng Phong Nhã Ngọc chậm rãi đi tới.

Lúc này Nhã hoàng hậu đã không còn vẻ cao quý xinh đẹp như lúc trước nữa, trên khuôn mặt không trang điểm có thể nhìn thấy nếp nhăn hiện lên, màu da tái nhợt càng nhìn càng có vẻ gầy yếu, hốc mắt cũng hõm xuống thật sâu, trong ánh mắt đang nhìn nàng lại loé lên chút ánh sáng óng ánh trong suốt.

“Người không phải trưởng công chúa Huệ Văn, nhưng — nhìn rất giống nàng.”

Chân mày hơi nhăn lại, Hoàng Bắc Nguyệt biết nàng rất giống với trưởng công chúa Huệ Văn, nhưng cũng không giống tới mức như vậy, trưởng công chúa Huệ Văn có vẻ đoan trang nhã nhặn lịch sự hơn nàng vài phần, nàng hơi nghiêng về phần lạnh lẽo tao nhã, nếu nói giống, trưởng công chúa với Hồng Liên mới giống nhau!

“Ta là Hoàng Bắc Nguyệt.” Giọng nói của Nhã hoàng hậu tưởng niệm như vậy, cũng khiến cho thanh âm của nàng bớt đi sự lạnh lẽo.

“Bắc Nguyệt! Người là Bắc Nguyệt quận chúa!” Nhã hoàng hậu vừa nghe, trong ánh mắt liền hiện lên nước mắt trong suốt, từng bước tiến lên, cầm lấy tay nàng, nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, loại ánh mắt hiền từ này thật khiến Hoàng Bắc Nguyệt có chút mất tự nhiên.

“Năm đó ta và mẫu thân ngươi.....”

“Hoàng hậu nương nương.” Cắt đứt lời nói của bà ta, Hoàng Bắc Nguyệt dùng giọng nói lạnh lẽo nhắc nhở bà về tình hiện tại. “Ta được Vũ Văn gia tộc nhờ cậy, đến cứu Thập Nhất hoàng tử ra khỏi đây, nơi này một lát nữa sẽ không an toàn! Có gì muốn nói vẫn nên chờ ra ngoài được rồi tính.”

Trong lòng thầm thở dài một hơi, nàng vốn không thích xen vào chuyện của người khác, cũng không nghĩ sẽ đem theo Nhã hoàng hậu cùng ra ngoài, nhưng ai bảo vận may của bà ta cũng quá tốt, lại có quan hệ cùng với trưởng công chúa Huệ Văn?

Nhã hoàng hậu cũng lập tức nhớ đến tình hình hiện tại của chính mình, vội vàng gật gật đầu, hướng Phong Nhã Ngọc nói: “Nhã Ngọc, không cần chuẩn bị cái gì, mang theo vũ khí là được rồi!”

Nói xong, chính bà cũng từ trên đầu giường lấy ra một thanh bảo kiếm, có chút tưởng niệm vỗ nhẹ vào thân của nó nói: “Đã lâu không dùng kiếm, không biết có còn quen tay nữa hay không.”

“Mẫu hậu.....” Phong Nhã Ngọc còn có chút lưỡng lự, người này có thể dẫn hai người bọn họ đi hay không thì không nói, nhưng còn thân thể của mẫu hậu.....

“Không sao cả.” Nhã hoàng hậu ngẩng đầu, vui mừng nhìn thẳng vào Hoàng Bắc Nguyệt, nói: “Ngươi cùng mẫu thân ngươi rất giống nhau.”

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên gật đầu, cũng không nhìn tới khuôn mặt tái nhợt suy yếu của bà, xoay người nói: “Theo ta đi.”

Ba người vừa mới đi tới cửa, liền nghe thấy một tiếng nổ lớn bên

ngoài!

Nghe được tiếng nổ này thủ vệ liền chạy tới góc tường xem có chuyện gì, sau đó liền truyền đến âm thanh đánh nhau, còn có Hồng Liên đang rất tức giận, kêu ngạo cuồng vọng hừ lạnh!

Hoàng Bắc Nguyệt mừng thầm trong lòng, thật đúng lúc!

Nàng thiết kế một cái bẫy ở trong lớp nguyên khí cấm chế, chỉ cần có người muốn phá giải nó, miếng băng nhọn ở bên cạnh sẽ lập tức nổ lớn!

Cái này giống với kĩ thuật đặt bom của hiện đại, lúc đi theo sư phụ, nàng và Lai Nặc cùng nhau học, lần nào Lai Nặc cũng bị nàng nổ cho gà bay chó sủa!

#Ân: gà bay chó sủa _ nào loạn.

“Có chuyện gì vậy?” Sắc mặt Nhã hoàng hậu trắng bệch, cầm thật chắc tay của Phong Nhã Ngọc, mà hắn cũng không hiểu gì, ngẩng đầu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

“Đi thôi, không liên quan gì tới các ngươi!”

Nàng mang theo mẹ con hai người này từ cửa bên cạnh đại điện rời đi, nếu đúng như bản đồ thiết kế của Vũ Văn gia, từ chỗ này đi ra sẽ thông tới nơi ở của các phi tần, ở đó có một cái giếng bỏ hoang, cũng chính là lối ra của mật đạo.

Ra khỏi đại điện, Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra áo choàng màu đen đã lâu không dùng tới khoác lên, che mặt lại, màu đen ở trong bóng tối sẽ dễ dàng che giấu bản thân.

Chương 753: Đả khai hắc ngọc (1)

Vụ nổ mạnh và tiếng đánh nhau đã thu hút sự chú ý của tất cả thủ vệ, chỉ còn lại một số cung nữ trầm lặng, Hoàng Bắc Nguyệt lặng yên không một tiếng động tiến lại phía sau lưng bọn họ, đè đầu bẻ một cái, liền gãy!

Cách làm này tàn khốc đáng sợ tới mức hai mẹ con Nhã hoàng hậu cũng nhịn không được cả người phát run, Phong Nhã Ngọc vẫn luôn âm thầm đánh giá nữ nhân kì lạ này, nàng thật sự..... Rất lợi hại!
(Ân: Lạc Lạc thứ hai ra đời, đánh dấu thêm một người nhập phủ!!!)

Nhưng cách hành động của nàng tàn nhẫn đã làm nam tử trẻ tuổi này hoàn toàn kính phục, không dám chậm trễ, nâng Nhã hoàng hậu đi theo nàng vào chỗ tối nhất của hậu cung.

Một cái giếng cổ bị bao bọc trong cỏ dại, nơi này đã từ rất lâu không có ai chăm sóc.

Chính là nơi này!

Không khác biệt nhiều so với bản đồ thiết kế.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định đi qua, bỗng nhiên bụi cỏ cạnh giếng rung động, nàng lập tức cảnh giác, che chở Thập Nhất hoàng tử và Nhã hoàng hậu, định tìm một chỗ trốn, nhưng cơ thể của Nhã hoàng hậu đang bệnh, bước chân lảo đảo không nhanh, chưa kịp trốn, đằng sau có giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Không ngờ được, lại gặp người ở chỗ này!”

Không xong! Là Mạnh Kì Thiên!

Tại sao hắn lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ chẳng lẽ lối đi trong mật đạo lúc nãy, lại thông tới nơi này?

Hoàng Bắc Nguyệt quay lưng về phía hắn, không chút suy nghĩ, cầm Tuyết Ảnh chiến đao trong tay, bay nhanh về phía sau vung lên!

“Băng thuẫn!”

Xem thực lực hiện tại của hắn, nàng mở ra ba mươi sáu khối băng thuẫn, lớp lớp kiên cố, Mạnh Kì Thiên cũng phải tốn một chút thời gian mới có thể thoát ra được!

“Đi mau!” Bao vây Mạnh Kì Thiên, Hoàng Bắc Nguyệt nắm lấy tay của Nhã hoàng hậu, mạnh mẽ dẫn dắt lôi kéo nàng rời đi.

Xem ra từ trong giếng cổ tìm đường đi ra ngoài là không thể, cẩn thận suy nghĩ lại, bên cạnh chính là tấm cung của Hoàng Thượng, còn có mật đạo khác!

Ầm ——!

Từ hướng Phượng Nghi cung truyền đến một tiếng nổ thật mạnh, so với lúc nãy càng to hơn, một tiếng quái vật rống lên, trong nháy mắt mây trên trời đều cuộn cuộn, ban đêm yên tĩnh bắt đầu nổi lên gió lớn!

Gió lớn mạnh mẽ đem mái ngói của những tấm cung bên cạnh cùng cây cỏ lập tức cuốn lên không trung!

Thôn Thiên Hồng Mãng ra ngoài!

Hoàng Bắc Nguyệt nhịn không được cũng phải quay lại nhìn thoáng qua một chút, chỉ thấy phía dưới bầu trời tối đen, một con rắn lớn cả người đỏ rực từ trong Phượng Nghi cung cuộn lại, trên đầu nó là một thiếu nữ mặc hồng y, trong tay đang cầm một thanh kiếm lửa, kiêu ngạo ngông cuồng không ai sánh bằng cúi đầu nhìn những người đáng thương bên dưới, tất cả bị Thôn Thiên Hồng Mãng nuốt trọn vào bụng!

“Người của Tu La thành! Hừ! Cũng chỉ như thế mà thôi!” Hồng Liên kiêu ngạo nói.

Tạo ra tiếng động trắng trợn và lộ liễu như vậy, đã dẫn tới phần lớn người của Tu La thành, lần này chắc chắn sẽ xảy ra một trận chiến lớn!

Phải biết, bây giờ Tu La vương Phong Liên Dục đang ở trong này, Vương tộc ma thú của Tu La thành, cùng với mười hai ma thần đều có mặt, Hồng Liên nghĩ với thực lực của nàng liên hợp cùng Mạnh Kỳ Thiên thì có thể đánh lại sao?

Tu La thành và Quang Diệu điện giao chiến, không liên quan gì đến nàng, không nên xen vào việc của người khác, việc quan trọng bây giờ là phải nhanh chóng rời đi.

Nàng vừa mới quay người định tiếp tục rời đi, bỗng nhiên có một nữ nhân không biết sao lại lao đến chỗ nàng, hoang mang hoảng hốt đụng phải Hoàng Bắc Nguyệt.

Thân thể của nữ nhân này mảnh mai, đụng phải Hoàng Bắc Nguyệt lập tức ngã trên mặt đất, quần áo màu hồng nhạt trên người lộn xộn, khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ hiện ra biểu tình căm giận sợ hãi.

“Yên Nhiên tiểu thư?” Hoàng Bắc Nguyệt thốt lên, Ngụ Yên Nhiên không phải đang ở Quyển vương phủ sao? Tại sao lại chạy từ trong cung đến đây?

Chương 754: Đả khai hắc ngọc (2)

Ngụy Yên Nhiên đang hoảng hốt muốn trốn, nhưng vừa nghe thấy giọng nói này, trong ánh mắt bỗng nhiên bùng lên ánh sáng như ngọc, đột nhiên ngẩng đầu lên, vui mừng nói: “Nguyệt Dạ công tử!”

Cả người được bao bọc bởi áo choàng màu đen, trên người Hoàng Bắc Nguyệt có một loại hơi thở rất khác người, Ngụy Yên Nhiên nhìn thấy nàng cũng ngẩn ra một lúc, nhưng mà giọng nói này, nàng tuyệt đối sẽ không quên!

Quá đổi vui mừng, Ngụy Yên Nhiên lập tức nhào vào lồng ngực Hoàng Bắc Nguyệt, giọng nói mang theo ý tứ xúc động nói: “Ta biết, công tử nhất định sẽ đến cứu ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng ho một tiếng, trên trán chảy xuống một giọt mồ hôi thật lớn, vội vàng đẩy nàng ta ra, nói: “Đi thôi, không còn thời gian!”

“Công tử, ta có một việc muốn nói cho ngài.....” Ngụy Yên Nhiên vừa đi theo sau nàng vừa nói.

“Chuyện gì?”

“Bây giờ ngài có còn giúp Tề vương hay không?” Ngụy Yên Nhiên hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, tại sao nữ nhân này lúc nói chuyện lại không phân biệt hoàn cảnh như vậy?

Quả nhiên, Ngụy Yên Nhiên vừa dứt lời, tiếng bước chân ở phía sau liền dừng lại, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên cảm thấy chuyện này thật đau đầu! Không còn cách nào khác nàng đành quay lại nhìn hai người bọn họ.

“Ngươi, ngươi là người của Phong Liên Dục?” Giọng Nhã hoàng hậu run run hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Thôn Thiên Hồng Mãng ở phía xa xa, nói: “Ta được Vũ Văn gia nhờ cứu Thập Nhất hoàng tử ra ngoài, ngươi tin cũng được không cũng tốt, ta sẽ không giải thích! Nếu muốn sống thì đi theo ta, bằng không ta cũng không quản hai người các ngươi!”

Nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt liền đi nhanh về phía trước, tuy nàng không muốn biến thành người thất tín, nhưng nếu bọn họ không chịu đi cùng, nàng cũng không cần lãng phí sức lực!

Nhã hoàng hậu nhìn Phong Nhã Ngọc, tay nắm thật chặt bảo kiếm, cuối cùng vẫn chọn đi theo Hoàng Bắc Nguyệt.

Ngụy Yên Nhiên cười nói: “Các ngươi còn chưa biết, Phong Liên Dục chính là Tu La vương mới đăng cơ, Nguyệt Dạ công tử làm sao có thể liên quan đến hạng người như vậy được?” (Ân:Ta thấy ngươi có một cái miệng, cũng cần đem đi tu sửa rồi. Cần đến thăm mỹ viện Cát Tường không? Ta chỉ!)

Sắc mặt của Nhã hoàng hậu càng trở nên tái nhợt, Tu La vương!

Phong Nhã Ngọc tức giận nói: “Ngươi không được nói bậy! Ngươi dựa vào cái gì dám nói xấu hoàng huynh như vậy? Huynh ấy và người của Tu La thành không thể có quan hệ!”

Ngụy Yên Nhiên cười cười, nàng không muốn so đo với thiếu niên còn chưa dứt sữa này? Chờ sau này hẳn trải qua thêm vài chuyện thì sẽ biết, trên đời này lòng người khó đoán!

Nàng đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, ngưỡng mộ nhìn theo thân ảnh của Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng nghĩ: lúc này Bắc Diệu quốc đại loạn, Quyền vương bị bắt, sẽ sớm bị xử tử, quan hệ giữa hắn và Ngụy Võ Thần không còn, có thể coi như nàng đã được tự do? Từ nay về sau đi theo Nguyệt Dạ công tử, chu du tứ hải.

“Người nhìn ta như vậy làm gì?” Hoàng Bắc Nguyệt liếc nàng một cái, trên mặt nàng tràn đầy vẻ ngưỡng mộ, làm cho da gà ở trên người Hoàng Bắc Nguyệt dựng đứng lên.

Ngụy Yên Nhiên cười nói: “Công tử, vì sao lúc Yên Nhiên khổ sở trong lòng đều là ngài xuất hiện? Ngài như vậy, trong lòng Yên Nhiên sẽ nghĩ lung tung.”

Hoàng Bắc Nguyệt qua loa trả lời ” Là trùng hợp thôi.”

“Công tử, Yên Nhiên về sau sẽ đi theo ngài “

Ngụy Yên Nhiên còn chưa nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt ở đằng trước đột ngột dừng lại, đưa một tay ra ngăn cản bọn họ tiếp tục đi tới.

Trong bóng đêm, một mảnh ánh sáng nhẹ nhàng ở phía trước hiện lên, gió nhẹ mềm mại tiến vào, mang theo mùi hương thơm ngát và tiếng chuông dễ nghe.

“Các hạ, vì sao phải chống đối lại Quang Diệu điện chúng ta?” Mạnh Kỳ Thiên dắt theo con thú một sừng cả người trắng như tuyết đi tới,

vẻ mặt tươi cười, nhưng giọng nói lại lạnh lùng.

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lẽo, Mạnh Kỳ Thiên này không hổ là người của Quang Diệu điện, đã phá vỡ được mấy khối băng thuẫn để đuổi theo tới đây.

Chương 755: Đả khai hắc ngọc (3)

Xem ra, vẫn là phải có một cuộc ác chiến rồi!

Vẫy tay, lệnh cho Ngụy Yên Nhiên mang Nhã hoàng hậu cùng Phong Nhã Ngọc đi trước, mật đạo từ trong cung đi ra ngoài, chắc Nhã hoàng hậu cũng biết.

Mạnh Kỳ Thiên cười, Độc Giác thú của hắn bay nhanh qua, chắn ở trước đám người Ngụy Yên Nhiên, vẻ mặt vênh váo hống hách nhìn ba người bọn họ.

“Đối đầu? Người của Quang Diệu điện, muốn bắt Nhã hoàng hậu và Thập Nhất hoàng tử làm gì?” Thấy bọn họ không thể đi, Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng lại hỏi.

“Chuyện này không cần các hạ quan tâm, để bọn họ lại, người có thể đi.” Mạnh Kỳ Thiên cũng không phải người thích giết chóc, dù ở Quang Diệu điện, nhưng cũng không giống với Hồng Liên, hắn học sâu biết rộng, thích yên tĩnh, việc chém chém giết giết, từ trước tới nay hắn luôn coi thường.

“Nếu ta nói không?” giọng nói của Hoàng Bắc Nguyệt rất bình thản, gần như không để người của Quang Diệu điện trước mặt này trong mắt.

Mạnh Kỳ Thiên ngạc nhiên, người mặc áo choàng đen quý dị này, gần như không nhìn thấy bộ dáng của hắn, nhưng hơi thở trên người vô cùng đáng sợ, trong trẻo lạnh lùng, khiến cho người ta có cảm

giác bị áp bức.

Đây là vị cao thủ nào? trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, đã từng xuất hiện một vị cao thủ nào như vậy sao?

Áo choàng đen.

Đầu của Mạnh Kỳ Thiên nhanh chóng suy nghĩ, chỉ cần chuyện xảy ra trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, chắc chắn hẳn sẽ biết!

“Ngươi” Mạnh Kỳ Thiên cúi đầu nhìn kĩ Hoàng Bắc Nguyệt, bỗng nhiên nói: “Ngươi là Hí Thiên năm năm trước xuất hiện ở Nam Dục quốc? Chủ nhân của Băng Linh Huyền Điều? Ma nữ tóc đỏ, Bắc Nguyệt quận chúa!”

Bị hẳn nói ra lai lịch của mình, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không hoảng loạn, ở trước mặt người thông minh, không nghĩ là sẽ giấu được chuyện này.

Cho dù bây giờ không phát hiện, lát nữa đấu võ, cũng vẫn sẽ bị hẳn nhận ra!

“Mạnh Kỳ Thiên các hạ vẫn còn nhớ ta, thật vinh hạnh.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

“Làm sao ta có thể quên được? Người có khả năng chạy thoát dưới tay Hồng Liên, ngươi là người đầu tiên.” Nói xong, Mạnh Kỳ Thiên cũng trở nên cẩn thận, nếu hẳn nhớ không lầm, vị Bắc Nguyệt quận chúa này không chỉ có một con Băng Linh Huyền Điều, nàng còn có một con thần thú mới sinh, và một con Chúc Mộng thú!

Thần thú kia chưa trưởng thành, nhưng uy lực chắc chắn là rất mạnh, đáng sợ nhất chính là Chúc Mộng thú kia, không cẩn thận là

sẽ gặp chuyện!

“Hồng Liên, chuyện năm đó ta vẫn còn nhớ rất rõ!”

“Muốn tìm nàng ta báo thù, trước phải qua cửa của ta!” Trong tay Mạnh Kỳ Thiên xuất hiện một cây giáo màu trắng như tuyết, cùng với con Độc Giác thú của hắn cao quý tao nhã, thời điểm cây thương này xuất hiện, quần áo trên người Mạnh Kỳ Thiên cũng biến thành một màu trắng thần thánh!

Chiến y! (quần áo chiến đấu)

Có thể ngăn được một phần sức mạnh trong đòn công kích, còn chống lại ảo thuật, xem ra, thánh quân đối với Mạnh Kỳ Thiên cũng rất trọng dụng!

Hoàng Bắc Nguyệt cầm Tuyết Ảnh chiến đao, đồng thời, liên hệ với Vạn Thú Vô Cương, lúc này nàng rất cần sự trợ giúp của Vạn Thú Vô Cương!

Nguyên khí màu đen từ từ chảy đến tay nàng, sau đó đi tới trên thân của Tuyết Ảnh chiến đao, trong khí đen quý dị kia có loại cảm giác xơ xác tiêu điều! Mà cùng lúc đó, tóc ở bên dưới áo choàng màu đen, cũng biến thành màu đỏ chói mắt!

Ở phía xa xa Thôn Thiên Hồng Mãng đang phát ra tiếng gầm gừ thật lớn, lại một trận cuồng phong nổi lên, áo choàng trên người của Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị lay động, tóc đỏ tung bay!

Hai người lạnh lùng đối mặt nhau, ai cũng không chịu ra tay trước, bên kia, nhóm người Ngụy Yên Nhiên vẫn còn đang kinh ngạc hoảng sợ nhìn nàng.

Chương 756: Đả khai hắc ngọc (4)

“Tóc đỏ” Nhã hoàng hậu thì thầm nói, sau đó khó tin nâng tay lên che miệng lại, giống như là sợ sẽ tiết lộ ra điều bí mật gì.

Còn Ngụy Yên Nhiên mở to mắt nhìn chăm chăm vào nàng, vẻ mặt bi thương, dần dần từng bước lui lại phía sau, bỗng nhiên có chút yếu ớt mở miệng hỏi: “Công tử? Nguyệt Dạ công tử?”

“Ta là Hoàng Bắc Nguyệt, thật có lỗi, ngày trước không nên dẫu người.” Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy đau đầu, tại sao vào thời điểm quái dị như thế này, còn phải giải thích cho Ngụy Yên Nhiên nhiều như vậy!

Ngụy Yên Nhiên kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt một mảng hồng hồng hiện lên hơi nước, thật lâu mới lắp bắp nói: “Lừa đảo, một đám lừa đảo.”

Nói xong, nàng bỗng nhiên xoay người, chạy ngược trở lại hướng mới đi ra, từ bên trong gió truyền đến tiếng khóc bi thương của nàng.

Phía sau nguy hiểm như vậy, nàng chạy ngược lại không biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng, phải đánh nhanh thắng nhanh!

Cầm chiến đao, nhanh chóng xông lên, băng tiễn ở trên đầu giống như thiên la địa võng, hướng Mạnh Kỳ Thiên đánh úp xuống!

Mạnh Kỳ Thiên ngẩng đầu, thản nhiên nhìn thoáng qua, không nhanh không chậm nâng cây giáo trong tay lên, xoay tròn một vòng, ngay lập tức, gió lớn cuồng loạn liền tụ tập lại đây, ở trên đỉnh đầu hắn tạo ra một lớp phòng ngự, băng tiễn đập vào tấm chắn kia lập tức văng ra ngoài!

Rất lợi hại!

“Trải qua năm năm, ta không tin thực lực của ngươi vẫn như cũ.”
Mạnh Kỳ Thiên di chuyển tay một cái, cây giáo trắng như tuyết kia đột ngột mở ra: “Để cho ta xem thực lực thật sự của ngươi!”

Khí tức trên người Mạnh Kỳ Thiên đột ngột thay đổi! Gió xung quang vừa rồi còn hỗn loạn, bây giờ lại giống như hàng nghìn con dao nhỏ, từ mọi hướng bay đến cắt vào da thịt của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt lui lại phía sau từng bước, âm thầm cắn răng, nếu không phải phù nguyên bị Linh Tôn lấy mất, việc đối phó với Mạnh Kỳ Thiên này chỉ là chuyện nhỏ!

“Bắc Nguyệt quận chúa! Đem Nhã Ngọc đi trước, bản cung giữ chân hắn!” Nhã hoàng hậu ở phía sau lớn tiếng nói, lúc Mạnh Kỳ Thiên vẫn còn đang ngạc nhiên, một ngọn lửa hướng hắn bay tới, bao vây xung quanh người Mạnh Kỳ Thiên!

Độc Giác thú ở sau tức giận gầm lên một tiếng, cúi đầu, muốn dùng sừng ở trên đầu đối phó với Nhã hoàng hậu, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng quay lại, tung một kiếm chém Độc Giác thú, chọc nó vô cùng tức giận, mở miệng ra, xoay tròn, gió trong miệng giống như xoắn ốc hướng thẳng vào ngực của Hoàng Bắc Nguyệt!

Nhã hoàng hậu thấy thế, vội vàng nhảy tới, đẩy Hoàng Bắc Nguyệt sang một bên, trận gió kia đánh trúng vào thân thể của nàng, cả

người lập tức bay lại phía sau!

“Mẫu hậu!” Phong Nhã Ngọc vội vã chạy lên cứu Nhã hoàng hậu, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhân tiện chém một đao trên người của Độc Giác thú, sau đó phóng ra một khối băng, nhốt nó vào bên trong!

Làm xong tất cả, Hoàng Bắc Nguyệt chạy lại, nâng Nhã hoàng hậu dậy liều mạng chạy về phía trước.

Mạnh Kỳ Thiên bị bao vây ở bên trong lửa nóng tạm thời không thể ra được, có thể tranh thủ một chút thời gian này chạy vào trong mật đạo, chỉ cần có thể vào, bên trong mê cung rắc rối sẽ ngăn cản được bọn chúng!

Rốt cục cũng đi đến cửa vào của mật đạo, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không còn quan tâm tới chuyện gì, một đao chém cửa mật đạo ra làm hai mảnh, ba người cùng nhau chạy vào.

Bên trong đường hầm u ám, chỉ nghe thấy tiếng tim đập và nhịp thở, còn có tiếng bước chân hỗn loạn.

“Bắc Nguyệt quận chúa.” Tinh thần của Nhã hoàng hậu đã có chút không rõ ràng lắm, nhưng vẫn mở miệng nói: “Để ta ở lại, mang theo ta các ngươi sẽ không đi xa được.”

“Mẫu hậu!” giọng của Phong Nhã Ngọc nức nở nói: “Con sẽ không bỏ người lại!”

Chương 757: Đả khai hắc ngọc (5)

“Đứa nhỏ ngọc, bảo vệ tính mạng của con mới là điều quan trọng nhất.” Nhã hoàng hậu nôn ra một búng máu, cầm thật chặt lấy tay của Hoàng Bắc Nguyệt: “Người cũng biết, cho dù ta có đi ra ngoài cũng không sống được, để ta lại đây.”

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, nàng không thích loại cảm giác này!

Người nàng muốn cứu, lại đang ở cạnh nàng chết đi, loại cảm giác này, nàng thấy rất khó chịu!

“Vừa nãy người đấu với Mạnh Kỳ Thiên là dùng phù chú thuật?” Không muốn cùng nàng nói những lời không tốt như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt liền hỏi sang chuyện khác.

Nhã hoàng hậu có chút vui mừng nở nụ cười: “Xem ra người, người quả nhiên là con của hắc”

Trong lòng giống bị cái gì đó gõ vào, tay của Hoàng Bắc Nguyệt run lên nhè nhẹ, nhưng vẫn nhìn xuống sự xúc động nói: “Người biết hắc?”

Nhã hoàng hậu gật đầu, nói: “Hắc là sư đệ của ta, từ nhỏ đã được một con thần thú nuôi lớn.....” Nhã hoàng hậu cầm lấy tay nàng, đi không được nữa, bước chân kéo lê trên mặt đất.

Một tay của Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể giữ thật chặt lấy thắt lưng của bà, không để cho bà ngã xuống, nhưng mà Nhã hoàng hậu cũng

không thể đi nổi nữa, dựa vào vách tường của mật đạo ngồi xuống.

“Ta có thể mang ngươi ra ngoài!” Hoàng Bắc Nguyệt từ trong nạp giới lấy ra rất nhiều thuốc chữa thương, đút cho bà ăn.

Nhã hoàng hậu đều lắc đầu từ chối, vui mừng cười: “Ta không giống sư đệ thông minh tuyệt đỉnh, năm đó sau khi sư phụ nhật hấn về, đã nói hấn có tư chất trời sinh, chắc chắn là thiên tài ngàn năm có một..... Khụ khụ khụ.....”

Năm đó sau khi tiểu sư đệ bá sư vào cửa, sư phụ hết lòng yêu thương hấn, tự mình dạy hấn học tất cả các loại thuật pháp, tuyệt kĩ trong môn, toàn bộ truyền lại cho hấn.

Hấn học rất nhanh, những người khác một trăm năm cũng không đột phá được cảnh giới cao nhất, hấn chỉ cần mấy tháng đã có thể làm được, ở Hoả môn một năm, hấn từ một người cái gì cũng không hiểu, trở thành cao thủ duy nhất có thể cùng với sư phụ so chiêu.

Sư phụ rất vui mừng, đồng ý khi hơn trăm tuổi sẽ giao Hoả môn cho hấn, tiểu sư đệ tiếp nhập sư môn, liền mang theo đệ tử trên dưới phát dương quang đại.

#Ân: phát dương quang đại _ làm rạng rỡ, phát triển.

“Vấn Thiên, nếu con có thể kìm hãm lại tính ngang bướng của mình, sư phụ đối với con càng yên tâm hơn.” Sư phụ đã hơn hai trăm tuổi, vẫn còn nói với sư đệ như vậy.

Vấn Thiên_ là tên sư phụ đặt cho hấn, từ trước đến nay sư phụ vẫn luôn hài lòng và tự hào về hấn.

Vấn Thiên vốn không có tên, được thần thú nuôi lớn, quen sống

hoang dã, không nói chuyện, cái gì cũng không hiểu, có lúc còn không mặc cả quần áo, cứ như vậy trần truồng chạy khắp nơi trên núi.

Cũng may khi đó hấn chưa đến mười tuổi, nếu không nhiều sư tử sư muội như vậy, cũng cảm thấy rất xấu hổ.

Dạy hấn nói chuyện, cho hấn mặc quần áo, sư phụ cũng phải mất tới thời gian một năm.

Lúc hấn vừa tới, mọi người đều gọi hấn là 'đứa nhỏ hoang', một vài sư huynh ghen tị vì hấn được sư phụ đối xử rất tốt, đều thừa cơ bắt nạt, trêu chọc hấn.

Vấn Thiên không hiểu chuyện, bị các sư huynh trêu chọc rất nhiều lần đi vào nơi nguy hiểm, có một lần nghiêm trọng nhất, là cướp sứ giả của Nam Dục quốc đang đến Bắc Diệu quốc.

Vị sứ giả kia chính là trưởng công chúa Huệ Văn.

Chuyện lần đó làm náo loạn rất lớn, Bắc Diệu quốc và Nam Dục quốc suýt chút nữa vì vậy mà khai chiến, lúc đó đang là thời loạn, các quốc gia có thể vì một chuyện nhỏ sẽ gây ra chiến tranh.

Sau này, trưởng công chúa Huệ Văn trở lại, giải thích tất cả chỉ là hiểu lầm, mới ngăn được đại họa.

Sau khi Vấn Thiên trở về, bị sư phụ phát hiện, liền phạt không cho hấn đi ra ngoài.

Sau đó Vấn Thiên cũng không dám náo loạn nữa.

Chương 758: Đả khai hắc ngọc (6)

Sau lần này Vấn Thiên không làm loạn nữa, bắt đầu từ đó, hắn không còn giống như lúc trước, nghiêm túc nghiên cứu, chịu khó học tập, mỗi ngày đều đọc kinh sử đến khuya, trời chưa sáng đã thức dậy luyện kiếm.

Hắn không chỉ tập võ, còn chạy đến thư phòng của sư phụ học chữ, từ trước tới nay hắn không muốn động vào sách vở, giờ biến thành như vậy sư phụ rất vui mừng, dạy hắn viết, giảng bài cho hắn, đứa nhỏ hoang dã ngày trước dần dần thay đổi.

Hắn từ từ lớn lên, tuy rằng tính cách vẫn cuồng ngạo không so đo tính toán, đàng hoàng cởi mở, nhưng hắn cũng thông thạo thơ văn lễ nghĩa, cầm kỳ thư họa, hơn nữa dung mạo tuấn mỹ, có không ít sư tử âm thầm thích hắn.

Nếu nói các sư huynh không ghen tị là không thể, đặc biệt sau khi đại sư huynh biết, thanh mai trúc mã của hắn là tiểu sư muội Giáng Tuyết cũng đem lòng yêu Vấn Thiên, hắn liền mang lòng ghen ghét, lúc nào cũng đối đầu với Vấn Thiên!

Nếu sư phụ không mất sớm, có lẽ còn có thể chỉ dạy Vấn Thiên thêm một chút, dù sao tuổi của hắn còn quá nhỏ, có nhiều chuyện hắn không thể nào tự mình gánh vác hết được.

Mùa đông năm đó, sư phụ luôn luôn khoẻ mạnh, lại đột ngột qua đời.

Sư phụ qua đời, chức vị trưởng môn liền biến thành miếng thịt to lớn

khiến các mọi người tranh giành nhau.

Ngày trước sư phụ có nói, sau khi hơn trăm tuổi sẽ truyền ngôi vị cho Vấn Thiên, nhưng tuổi của hắn còn quá nhỏ, hơn nữa Đại sư huynh là người có dã tâm, độc ác, không từ thủ đoạn.

Bọn họ lừa Vấn Thiên gia nhập Tu La thành, mưu tính để người trong đó giết chết hắn, nhưng Vấn Thiên lại bình an vô sự quay trở về, đám người Đại sư huynh liền nói hắn là do Tu La thành phá vỡ, muốn chiếm bí kíp võ học của Hoà Môn.

Tính cách Vấn Thiên luôn ngay thẳng, làm sao có thể chịu đựng bị làm nhục, liền tự phế bỏ võ công, ôm tro cốt của sư phụ rồi ném hết những thứ của Hoà Môn đi, sau đó trong trời băng tuyết lạnh lẽo rời khỏi.

Tuy rằng võ công bị phế, nhưng Đại sư huynh vẫn sợ thiên tài tuyệt thế sau này sẽ quay trở lại, sẽ đe dọa đến địa vị của hắn, nên phái người đuổi giết Vấn Thiên.

Nhưng Vấn Thiên này hoàn toàn biến mất, ở trong bão tuyết mù mịt, không ai biết hắn đã đi hướng nào.

Sắc mặt Nhã hoàng hậu từ từ trầm xuống, nhớ lại chuyện cũ, cái lúc còn là một tiểu cô nương ngây thơ, không suy nghĩ toan tính, sống dưới sự che chở của sư phụ.

Mà Tiểu sư muội Giáng Tuyết, **cầm nghệ xuất chúng, liền dạy Vấn Thiên đánh đàn.

Vấn Thiên là một thiên tài hiếm thấy, bất kể là võ thuật hay **cầm nghệ, hắn học liền hiểu, với hắn mà nói, chuyện đó dễ như ăn cơm.

#Ân: cầm nghệ _ kĩ thuật đánh đàn

Duy chỉ có đánh cò, Vấn Thiên có chút chậm chạp, thường xuyên thua nàng (Nhã hoàng hậu), quả thật cũng không phải do hấn ngu dốt? Chỉ là nàng có chút gian trá mà thôi.

“Sur tử! Người thích Vấn Thiên ca ca?” Một ngày, Giáng Tuyết sư muội đột nhiên chạy đến phòng của nàng, không đầu không cuối hỏi một câu như vậy.

Nàng lúc ấy còn nhỏ, cũng có chút tình cảm với Vấn Thiên, tuy rằng thân là sư tử, nhưng cũng khó tránh việc đối với sư đệ gần xấp xỉ tuổi mình sinh ra một chút cảm tình mơ hồ, ai bảo hấn suốt ngày cuốn lấy nàng đòi chơi cò đây?

“Muội không nên nói bậy, để cho người khác nghe thấy không tốt.” Nàng lộ chút ngưng ngưng ngần ngại nói.

Mắt của Giáng Tuyết lập tức đỏ bừng, hai hàng nước mắt đã chảy rơi xuống, hít hít cái mũi ở trong phòng nàng khóc thút thít.

“Ta không muốn! Ta thật sự không muốn! Tử thích Vấn Thiên ca ca, Vấn Thiên ca ca cũng thích tử! Ta phải làm sao bây giờ?”

Nàng kinh ngạc, vội Làm cho Giáng Tuyết không nói lung tung nữa, Vấn Thiên làm sao có thể thích nàng đây?

Chương 759: Đả khai hắc ngọc (7)

“Nếu huynh ấy không thích tử, vì sao ngày nào cũng quần quít lấy tử, sao huynh ấy không đi theo ai lại chỉ đi theo tử! Ta không tin, huynh ấy thông minh như vậy mà chơi cờ cũng không học được!” Giáng tuyết khóc lớn, có chút oán hận nhìn nàng, “Su tử, tất cả những thứ tốt đều thuộc về tử! Thân phận, địa vị, sắc đẹp, tất cả đều tốt, tử còn là hoàng hậu tương lai của Bắc Diệu quốc! Vì sao còn muốn tranh giành Vấn Thiên ca ca với ta?”

Nàng chưa từng muốn tranh giành Vấn Thiên với Giáng Tuyết!

Nhìn thấy sư muội khóc lớn chạy đi, trong lòng nàng cũng hậm hực không vui, hôm sau lúc Vấn Thiên đến học chơi cờ, nàng liền hỏi, xem hẳn đã thích ai chưa.

Không nghĩ tới Vấn Thiên một chút cũng không giấu diếm nàng, tùy tiện nói: “Là trưởng công chúa Huệ Văn của Nam Dục Quốc, sau này ta muốn cưới nàng ấy!”

Mắt nàng trợn to, lập tức nở nụ cười, hoá ra trong lòng tiểu sư đệ đã có người, không phải đệ tử trong Hoả Môn, mà là trưởng công chúa Huệ Văn ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp mà người người kính yêu năm đó bị hắn bắt cóc.

“Ta học nhiều thứ như vậy, bởi vì muốn tương lai sẽ xứng đôi với nàng!” Về mặt Vấn Thiên có chút ngốc nghếch cười hề hề, nói “Nàng nói, nàng không thích người cậy mạnh hiếp yếu.”

“Nàng rất đẹp.” Vấn Thiên thì thầm nói, vẻ mặt tràn đầy hồi tưởng về trưởng công chúa Huệ Văn.

Nàng nhin không được vươn tay, xoa xoa đầu của hắn, ra vẻ như một vị tỷ tỷ lớn tuổi cổ vũ hắn: “Cố lên, chờ đệ trưởng thành, ta giúp đệ đi Nam Dục quốc cầu hôn.”

Đến bây giờ nàng vẫn nhớ rõ vẻ mặt sáng lên của Vấn Thiên khi ấy, giống hệt một viên minh châu chiếu sáng trong bóng đêm.

“Sur tỷ, ta học chăm chỉ như vậy, cũng vì muốn cho sau này trên đại lục Tạt Nhĩ Thập không xảy ra chiến tranh! Đến lúc đó để cho con của ta và con của tỷ thành thân, để cho hai quốc gia vĩnh viễn có quan hệ thông gia!” Vấn Thiên ngây thơ nói, mà nàng biết, trong đầu hắn chắc chắn đang nghĩ đến chuyện hai bên kết thân, và viễn cảnh tươi đẹp xa xăm nào đó.

“Đệ còn nhỏ như vậy, đã tính đến chuyện của những đứa nhỏ, không thấy quá xa vời sao?” Nàng trêu chọc hắn.

“Đâu có nhỏ?” Vẻ mặt Vấn Thiên ngây thơ “Sur tỷ, cũng mới mười ba tuổi mà!”

Nàng ‘xì’ một tiếng cười cười, những chuyện cũ vui vẻ chỉ có thể mờ hồ nhớ lại, còn đau khổ thì luôn in sâu thật rõ ràng.

Nhã hoàng hậu dựa vào Phong Nhã Ngọc chảy nước mắt, nâng hai bàn tay run rẩy lên, vượt khuôn mặt của Hoàng Bắc Nguyệt.

“Khi ta biết trưởng công chúa Huệ Văn gả cho một người nhà võ, ta rất oán hận nàng, nhưng từ lúc nhìn thấy người ta liền biết, sur đệ đã hoàn thành tâm nguyện của hắn rồi.”

“Đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, nói: “Bọn họ ở cùng một chỗ.”

Nhã hoàng hậu đã không còn chút sức cười rộ lên, hơi lắc đầu, nói: “Ta biết người đang gạt ta, Vấn Thiên đã sớm chết rồi.”

Đáy lòng Hoàng Bắc Nguyệt nhói lên, nhớ tới ngực huyền băng ở Tu La thành, bộ xương khô chết trong cô độc kia, trong mắt cũng có chút ướn át.

“Này.” Tay Nhã hoàng hậu hơi đưa qua, trong lòng bàn tay đầy máu, đưa cho nàng một cây trâm hoa sen bằng bạch ngọc, chất ngọc của cây trâm này và cây sáo mà trưởng công chúa Huệ Văn để lại giống hệt nhau, dịu dàng ôn hoà, cầm vào cảm thấy rất ấm áp.

Trên đầu cây trâm được khắc một đoá hoa sen rất tinh xảo, đoá hoa mới hé nở một nửa giống như một thiếu nữ e lệ, mà thân của nó được trang trí hết sức khéo léo, phần cuối nhọn giống như kim châm, hơi hiện một chút ánh sáng sắc nhọn.

Thấy cây trâm hoa sen này, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nháy mạnh một cái.

Chương 760: Đả khai hắc ngọc (8)

Thấy cây trâm hình hoa sen này, ngực Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nháy mạnh một cái, có cảm giác mãnh liệt giống như lúc nàng lấy được Vạn Thú Vô Cương vậy.

Ngay lập tức nàng liền hiểu ra, cây trâm này chắc chắn do Vấn Thiên, phụ thân của Hoàng Bắc Nguyệt để lại!

Cảm giác mãnh liệt như vậy, chẳng lẽ nó và Vạn Thú Vô Cương có quan hệ với nhau?

Trâm hoa sen này vừa xuất hiện, Yểm ở trong hắc thủy cấm lao lập tức có phản ứng, liền mở miệng nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, xem ra chuyện khôi phục lại sức mạnh của ngươi đã có hi vọng!”

Hoàng Bắc Nguyệt không đáp lại hắn, bởi vì trong lòng nàng cũng có cùng suy nghĩ như Yểm, nguồn gốc của cây trâm này chắc chắn không tầm thường!

“Lần cuối cùng ta thấy Vấn Thiên là mười bảy năm trước, đệ ấy nhờ ta cất giữ cây trâm này, nếu trong vòng một tháng đệ ấy vẫn chưa đến lấy, thì sau này, mong con ta dùng cây trâm làm vật đính ước để có thể lấy đứa nhỏ của trưởng công chúa Huệ Văn.”

Nhã hoàng hậu đem trâm hoa sen nhẹ nhàng đặt trong tay của Hoàng Bắc Nguyệt, hai tay cầm chặt tay nàng, nước mắt đã rơi xuống.

“Nếu, nếu cửu hoàng tử của ta vẫn còn sống, thì nó nhất định sẽ rất thích ngươi”

“Mẫu hậu, mẫu hậu!” Phong Nhã Ngọc bỗng nhiên ôm chặt cơ thể cứng ngắc của Nhã hoàng hậu, khóc lớn lên.

Nhã hoàng hậu đấm lệt, ánh mắt đã có chút rời rạc, nàng dùng chút sức lực cuối cùng, đẩy tay của Phong Nhã Ngọc ra, lần cuối trong đời nghiêm khắc với con trai, nói “Đi!”

“Con không...” Phong Nhã Ngọc mạnh mẽ lắc đầu, từ lúc sinh ra, đây là lần đầu tiên hẳn phải trải qua sự lựa chọn khó khăn đau khổ như vậy.

Muốn sống thì đi tiếp? Hay ở lại cùng mẫu hậu?

Nghe thấy trong thông đạo dần dần truyền đến tiếng bước chân, Hoàng Bắc Nguyệt liền biết Mạnh Kỳ Thiên đã đuổi theo đến nơi, lúc này nếu mang theo Nhã hoàng hậu chắc chắn không thể đi tiếp được.

Cắn chặt răng, nàng cầm chặt lấy tay của Phong Nhã Ngọc, Nhã hoàng hậu thấy vậy vui vẻ cười nói: “Cám ơn ngươi, hãy giúp ta chăm sóc nó.”

“Yên tâm đi!” Nàng thấp giọng nhận lời.

“Mẫu hậu –!”

Phong Nhã Ngọc hô to một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt cầm tay hẳn, dùng sức kéo lên, hướng về phía mật đạo chạy đi!

Hai người vừa rời đi, trong mật đạo tối tăm, Mạnh Kỳ Thiên rất nhanh

bay vào, bộ dáng ngày thường đã biết mất chỉ còn vẻ chật vật, lúc này, mặt Mạnh Kỳ Thiên giống như hung thần ác sát!

Người thấy trong mật đạo tràn ngập mùi máu, sau đó lại thấy Nhã hoàng hậu nằm trên mặt đất đang hấp hối!

“Dám phá hỏng chuyện của ta?” Mạnh Kỳ Thiên từng bước đi tới, nhìn thoáng qua phía xa xa của mật đạo, biết chắc Hoàng Bắc Nguyệt đã đem Phong Nhã Ngọc không bị thương rời đi rồi.

Hắn cũng không đi truy đuổi hai người họ luôn, dù sao lúc này hắn cũng đang nhận lệnh thánh quân đi tới Bắc Diệu quốc, vì chuyện lớn!

Chuyện của Hoàng Bắc Nguyệt, sau này từ từ từng tí nàng!

Mạnh Kỳ Thiên ngồi xổm xuống, lạnh lùng nhìn Nhã hoàng hậu, bỗng nhiên vươn tay, nắm cằm của nàng, hỏi: “Vật Hiên Viên Vấn Thiên đưa người giữ năm đó, giao ra đây, ta có thể tha cho người một mạng.”

Nhã hoàng hậu mở nửa mắt quan sát, nàng đã không còn chút sức lực, hít thở không thông, lời nói của Mạnh Kỳ Thiên nàng cũng chỉ có thể nghe loáng thoáng, không rõ ràng.

“Hoá ra là muốn dò la chuyện của Vấn Thiên, là mấy người các người hại chết đệ ấy, làm ma ta cũng sẽ không tha cho các người!”

Chương 761: Đả khai hắc ngọc (9)

“Ít nói nhảm!” Tay Mạnh Kỳ Thiên dùng sức, suýt chút nữa liền bóp nát cằm của Nhã hoàng hậu.

Dù đã gần cái chết, nhưng Nhã hoàng hậu vẫn có thể cảm thấy đau, tay khua lung tung nắm lấy quần áo của Mạnh Kỳ Thiên, miệng lẩm bẩm nói: “Đừng hòng! Không bao giờ!”

“Nếu không đem vật kia giao ra đây, bây giờ ta sẽ đi bắt Thập Nhất hoàng tử, một đao đâm chết hắn ở trước mặt ngươi!” Mạnh Kỳ Thiên dữ tợn nói.

Nhã hoàng hậu túm thật chặt lấy quần áo hắn, sức giãy dụa của người sắp chết là mạnh mẽ nhất, cổ áo Mạnh Kỳ Thiên đều bị nàng kéo mở tung, móng tay của nàng chút nữa đã cào ngực của hắn chảy máu!

“Thật sự không có đồ vật nào cả. Sau khi hắn giao ta đồ kia có nói, sau một tháng nếu hắn không quay lại lấy thì phá huỷ nó. Ta đã đem đốt đi rồi!”

Huỷ rồi?

Mạnh Kỳ Thiên tức giận tột độ, mất bao nhiêu công sức xông vào hoàng cung, nhưng lại không lấy được gì?

Tay của nữ nhân này còn đang nắm chặt quần áo của hắn càng làm hắn thêm tức giận, tay mạnh mẽ vung lên, liền đẩy Nhã hoàng hậu

ra, nhưng y phục của hắn bị nàng túm cũng vì vậy mà rơi xuống.

Leng keng — —

Một tiếng giòn vang, của đồ vật nào đó rơi trên mặt đất, khiến vài giọt máu bắn lên.

Ánh mắt Nhã hoàng hậu mơ hồ nhìn theo hướng phát ra tiếng động, sức lực cạn kiệt, nàng gần như không thể nhìn thấy gì, mọi thứ đều không rõ ràng, nhưng nàng vẫn cố mở mắt!

Rốt cục, nàng nhìn được, thấy rất rõ ràng!

Đó là một cái vòng cổ bằng bạc, rất nhỏ, hoa văn trên đó được làm rất tinh tế và đẹp mắt, trên mặt có hình hai người lớn ôm một đứa nhỏ, vật này, nhìn qua cũng biết chắc chắn không thể từ một gia đình bình thường có được.

Ánh mắt Nhã hoàng hậu có chút u ám đột ngột sáng lên như ngọc, nàng lập tức vươn tay, muốn cầm lấy chiếc vòng, nhưng có một bàn tay khác nhanh hơn, đen đồ vật kia nhặt lên.

Mạnh Kỳ Thiên dùng cổ tay áo lau thật sạch vết máu dính bên trên, động tác rất nhẹ nhàng, chiếc vòng trang sức này đã bị đứt, không thể tiếp tục đeo, hắn thật cẩn thận cất vào trong ngực.

“Vòng, vòng trường mệnh.” Giọng nói của Nhã hoàng hậu khàn khàn như tiếng khóc.

Mạnh Kỳ Thiên cúi đầu, đôi mắt lạnh như băng nhìn thẳng vào nàng.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Thật vất vả mới có thể mang Phong Nhã Ngọc từ trong mật đạo ra ngoài, chỗ nàng đang đứng hiện lại là ngoài thành! Đủ thấy Bắc Diệu quốc làm đường hầm này mất bao nhiêu công sức, một khi quân phản loạn bao vây hoàng cung, người của hoàng thất có thể chạy theo mật đạo ra bên ngoài thành.

Vừa ra ngoài, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức bắn ra một viên đạn tín hiệu, thông báo cho người của Vũ Văn gia.

Cả đường đi Phong Nhã Ngọc không ngừng khóc lóc, thật giống như một đứa nhỏ không hiểu chuyện, Hoàng Bắc Nguyệt không đủ sức lực để an ủi hẳn, ở đây nơi nào cũng có người của Tu La thành, sợ vì tiếng khóc của hẳn đứa kẻ địch tới, nàng liền một quyền đánh hẳn bất tỉnh, ẩn núp ở trong một bụi cây, chờ người của Vũ Văn gia tộc đến.

Trong lúc chờ đợi nàng lấy cây trâm hoa sen ra, để dưới ánh trăng, nhìn thật cẩn thận.

Từ thân cây liên hoa trâm này có một chút ánh sáng từ từ chảy đến đầu ngón tay nàng, ánh sáng rất nhỏ nếu không nhìn kĩ, cơ bản là không thể nhìn ra.

Trong lòng có chút vui mừng, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đem Vạn Thú Vô Cương từ trong nạp giới đưa ra, chuẩn bị đặt hai món đồ này ở gần nhau, xem sẽ xảy ra chuyện gì.

“Cẩn thận một chút, nhớ đâu có bẫy.” Giọng nói của Yểm dưới ánh trăng im lặng đột ngột vang lên, hình như hẳn cũng có chút căng thẳng.

“Cha của ta chắc chắn sẽ không hại ta.” Giọng nói của Hoàng Bắc Nguyệt mang theo một chút đùa giỡn, thật ra trong lòng nàng cũng

căng thẳng không khác gì Yếm.

Chương 762: Đả khai hắc ngọc (10)

Phù nguyên bị lấy đi, đây là cơ hội duy nhất của nàng có thể thay đổi mọi chuyện.....

“Nhớ lúc ở trong ngục huyền băng, ở xung quanh cơ thể của chính mình mà hắn còn thiết lập nhiều bẫy rập như vậy, đủ thấy tuy rằng hắn là đứa nhỏ hoang dã, nhưng lớn lên tâm tư rất tỉ mỉ, cẩn thận.” Yểm nhắc nhở nàng, hắn biết Hoàng Bắc Nguyệt chắc chắn có nghĩ tới những chuyện này, nhưng vẫn muốn nói để cho nàng cẩn thận một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nàng cũng không dám khinh thường, Vạn Thú Vô Cương và cây trâm này, là bảo vật mà Tu La thành cùng Quang Diệu điện đều muốn tranh đoạt, người kia chắc chắn đã nghĩ tới chuyện này, với tính cách của hắn, chắc chắn đã tính toán chu toàn tất cả mọi thứ rồi.

Nếu như có bị người của Tu La thành hoặc Quang Diệu điện lấy được, cũng sẽ có thứ chờ bọn họ!

Một tay Hoàng Bắc Nguyệt cầm Vạn Thú Vô Cương, tay còn lại cầm trâm hoa sen, hai bảo vật này còn chưa tiếp xúc với nhau, khí ở bên trên đã muốn dung hợp lại một chỗ.

So với ánh sáng trắng nhẹ nhàng ở trên trâm hoa sen bạch ngọc, khí màu đen trên bề mặt của Vạn Thú Vô Cương mạnh mẽ hơn rất nhiều, nhanh chóng cuộn qua, đem cây trâm kia bao bọc bên trong, hoà hợp gắn bó, không thể tách rời.

Lúc nàng muốn tiến thêm một bước đi vào thăm dò hai loại khí này, bỗng nhiên từ Vạn Thú Vô Cương truyền đến một lực rất mạnh đánh ra, chạy theo kinh mạch của nàng hướng thẳng đến lục phủ ngũ tạng!

Cũng may nàng có chuẩn bị trước, lập tức đem Vạn Thú Vô Cương cất vào trong nạp giới, hít một hơi thật sâu, xem ra, quả nhiên người này đã thiết kế một cơ quan rất mạnh!

“Nguy hiểm thật.” Nàng và Yểm ở trong hắc tuỷ cấm lao cùng nhau thì thầm hô nhỏ một tiếng.

Đúng lúc Phong Nhã Ngọc bị đánh ngất đang nằm bên cạnh kêu nhỏ một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt lại cảm thấy đau đầu, trong lòng thầm tính sẽ đem hấn đánh ngất thêm lần nữa.

Ngay lúc đó, nàng nghe thấy ba tiếng chim đỗ quyên quen thuộc, yên lặng trong chốc lát, lại vang lên ba tiếng kêu, sau đó là một tiếng vang dài.

Người của Vũ Văn gia tộc đến, đây chính là tín hiệu của bọn họ!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đáp trả hai tiếng dài ba tiếng ngắn y như những tiếng kêu kia, trên trời lập tức xuất hiện mấy con linh thú bay, từ từ đáp xuống gần chỗ bọn họ.

Vũ Văn Địch dẫn đầu đi tới, Hoàng Bắc Nguyệt cũng kéo Phong Nhã Ngọc ra ngoài, đeo mặt nạ quý lại, nàng không muốn để người trong Vũ Văn gia tộc biết được thân phận của nàng.

“Nguyệt Dạ các hạ!” Vũ Văn Chiến quá đổi vui mừng chạy tới, thấy Phong Nhã Ngọc lập tức quỳ xuống, nói: “Tham kiến Thập Nhất

hoàng tử! Điện hạ không xảy ra chuyện gì thật tốt!”

Phong Nhã Ngọc vừa ở tỉnh lại, có chút mơ hồ nhìn mấy người trước mắt một lúc lâu, sau đó mới nhớ lại chuyện đã xảy ra, mắt lập tức đỏ lên, nói: “Mẫu hậu, mẫu hậu...”

“Aiz...” Vũ Văn Chiến thở dài một tiếng, hắn cũng đoán được một chút chuyện đã xảy ra, tay nắm thật chặt: “Điện hạ, ở núi xanh không sợ không có củi đốt, trên người ngài còn có trọng trách quan trọng”

“Ta muốn đi tìm hoàng huynh! Phải hỏi cho thật rõ ràng, vì sao lại đối xử với ta tàn nhẫn như vậy?” Phong Nhã ngọc không để ý đến mọi người xung quanh đang ngăn cản, muốn đi về phía Tề Vương phủ tìm Phong Liên Dục.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nhìn hắn, một tiểu tử chưa trưởng thành, đến lúc này rồi mà vẫn chưa nhìn nhận ra sự việc, cũng không thể nói hắn ngu ngốc, chỉ là còn quá khờ dại.

Nàng xoa xoa nắm tay của chính mình, sau đó nhanh chóng bước lên, tóm lấy vai của Phong Nhã Ngọc xoay người hắn lại, rồi đấm một cái thẳng mặt hắn!

Phong Nhã Ngọc được nuông chiều từ bé, bị nàng đấm liền ngã lăn ra đất, máu mũi chảy ra.

Chương 763: Trở lại Nam Dục quốc (1)

Mọi người trong Vũ Văn gia đều ngây ngốc, Phong Nhã Ngọc ngẩng đầu, ánh mắt căm hận trừng nàng!

Vẫn chưa đủ sao?

Hoàng Bắc Nguyệt lườm một cái, bóng dáng lại như một tia chớp xông lên, đánh liên tục cho đến khi hấn khóc lóc thảm thiết, muốn trốn cũng không thoát được!

Từ trước đến nay nàng ra tay đều không biết hai chữ ‘lưu tình’, không vì hấn là hoàng tử mà nhẹ nhàng với hấn, liền biến hấn thành đầu heo!

Wũ Văn gia và những người quan trọng đi theo bị dọa tới ngây người, trong suy nghĩ của họ không ai dám phạm thượng như vậy, nếu đối với người trong hoàng thất làm vậy, là người không hiểu lễ nghĩa!

Nhưng mà, có một số lúc đặc biệt, bọn họ tuy sợ, nhưng trong lòng cũng vẫn lảng lạng đồng ý, cho nên đều đứng ở một bên xem, chờ nàng đánh thoả mắt một chút, mới tiến tới ngăn cản.

Phong Nhã Ngọc sống tới tuổi này chưa từng bị đánh cho thâm thâm tới mức vậy, tay của Hoàng Bắc Nguyệt dưới ánh trăng lại mạnh và độc ác, hấn muốn ngăn cản cũng không được đừng nói đến trốn!

Thân là nam tử hán, bị đánh mấy cái có là gì, nhưng nếu người đánh là Hoàng Bắc Nguyệt, thì mới biết chuyện đó khủng bố như thế nào!

Từ thân thể tới tâm lý, đều sợ hãi tới mức cực điểm!

“Ta liều mạng cứu người ra, là cho người đi chịu chết sao?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn về phía hắn, vẻ mặt hung ác dữ tợn, khiến cho thiếu niên kia sợ tới mức phải trốn sau lưng Vũ Văn Địch.

Vũ Văn Địch có vài phần lúng túng nói: “Nguyệt Dạ các hạ xin bớt giận, tuổi Thập Nhất hoàng tử còn nhỏ”

“Nhỏ? Vũ Văn Địch, khi người bằng tuổi hắn thì người đang làm gì?”

Đương nhiên là ở Nam Dục quốc bảo vệ Dục vương tử, nhưng sợ làm Thập Nhất hoàng tử mất thể diện, nên Vũ Văn Địch cũng không nói ra miệng, chỉ nói: “Thân phận khác biệt, không thể so sánh cùng.”

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường hừ một tiếng, lòng tự tôn của Phong Nhã Ngọc lập tức đứng lên, hắn bỗng nhiên từ sau lưng của Vũ Văn Địch nhảy ra, lớn tiếng nói: “Ta cũng có thể một mình làm được việc, mang binh giết giặc, chỉ cần cho ta mười vạn binh mã”

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quét qua hắn một lần nữa, nhìn hắn tay quay quay một chút, Phong Nhã Ngọc lập tức ngậm miệng.

“Lỗ mãng, ngu xuẩn, quả nhiên vẫn muốn chết!” Hoàng Bắc Nguyệt thẳng thừng nói.

Phong Nhã Ngọc không sợ chết hỏi: “Vậy người nói, bây giờ ta phải làm sao? Ta phải báo thù cho mẫu hậu! Ta muốn đi hỏi hoàng huynh thật rõ ràng!”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết bây giờ hắn đang xúc động, trong một

đêm mất đi mẫu hậu lẫn người thân, nàng cũng hiểu cảm giác này, liền nói: “Quân tử báo thù, mười năm không muộn, không nắm chắc phần thắng, thì nên nhẫn nhịn!”

“Điện hạ, tình hình hiện tại rất hỗn loạn, người nên nhẫn một chút, sau này chắc chắn sẽ có cơ hội.” Vũ Văn Chiến cũng nói.

Phong Nhã Ngọc không nói gì, nhưng nhìn biểu cảm thế kia, Hoàng Bắc Nguyệt biết là hấn đã hiểu. Đứa nhỏ này cũng coi như có tố chất, ít nhất, hấn có thể bình tĩnh lại được, nếu đổi lại là nàng, thấy cha mẹ của mình bị giết, nàng có phải liều cái mạng nhỏ cũng muốn cùng hấn đồng quy vu tận.

Giải quyết xong chuyện của Phong Nhã Ngọc, Hoàng Bắc Nguyệt liền hỏi: “Trong hoàng cung thế nào rồi?”

Người của Quang Diệu điện lại dám ở trong hoàng cung của Bắc Diệu quốc gây rối lớn như vậy, chắc chắn những cao thủ của Tu La thành sẽ xuất hiện, không biết hai bên đấu thế nào?

Vũ Văn Địch lập tức nói: “Không ngờ được Hồng Liên lại ở trong cung, lần này nàng ta gây ra động tĩnh rất lớn, cao thủ của Tu La thành bao vây đánh cho nàng bị trọng thương, cũng may Mặc Liên xuất hiện đúng lúc, nếu không, lần này Quang Diệu điện sẽ tổn thất nặng!”

Hồng Liên không chết, cũng tốt, nàng vẫn muốn tự tay giết Hồng Liên, làm sao có thể để nàng ta chết dễ dàng như vậy được?

Chương 764: Trở lại Nam Dục quốc (2)

Vũ Văn Địch đột nhiên nhớ ra cái gì đó, lại nói: “Nghe nói Tu La vương bị trọng thương đang tĩnh dưỡng ở Tu La thành, không có mặt ở kinh thành, nếu không, lần này có thể thấy Tu La vương và Mặc Liên đấu với nhau, đáng tiếc.”

“Sau này chắc chắn có cơ hội.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nôn nóng, từ xưa tới nay Quang Diệu điện và Tu La thành luôn đối địch, sẽ đến lúc Vương của hai bên sẽ xảy ra trận chiến lớn.

Vị Thánh Quân chưa từng lộ mặt kia, không biết có thể xuất hiện hay không, ngay cả việc Tu La vương đang cơ, hắn cũng vẫn tiếp tục lẩn tránh không lý do.

Chuyện Phong Liên Dục là Tu La vương, mọi người trong Vũ Văn gia tộc đều biết, vì vậy mỗi khi nhắc tới hắn, sắc mặt tất cả có chút khó coi, cho dù không ai mở miệng, cũng có thể cảm thấy bầu không khí này rất u ám.

Không nói gì thêm, nhiệm vụ đã hoàn thành, nàng cũng nên rời đi, đuổi theo đám người A Tát Lôi.

Vừa mở miệng cáo từ Vũ Văn gia, Phong Nhã Ngọc vẫn im lặng nãy giờ đột nhiên ngẩng đầu lên, nói: “Người đi đâu? Vì sao đưa ta theo?” (toát mồ hôi! tiểu Ngọc ta phục người)

“Vì sao phải dẫn người theo?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hỏi.

“Người đã nhận lời với mẫu hậu, sẽ bảo vệ của ta!” Phong Nhã Ngọc cắn cắn môi, cho dù ánh mắt của nàng có bao nhiêu chán ghét, cũng cứ mặt dày nói.

Hoàng Bắc Nguyệt ngây ngốc, suy nghĩ lại thật kĩ đúng là có đồng ý, nhưng mà bây giờ đã có Vũ Văn gia, bọn họ chắc chắn đã có dự kiến sau này cho Phong Nhã Ngọc, đi theo nàng, lang thang khắp nơi chạy trốn chết, không có gì tốt.

Nàng đang muốn nói với hắn về vấn đề này, Phong Nhã Ngọc đã nhanh hơn một bước mở miệng nói: “Ta chỉ nghe theo lời mẫu hậu! Ta phải đi theo người!”

Nhìn không ra, thiếu niên này cũng có lúc quyết tâm lớn như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng chuyển ánh mắt lại phía Vũ Văn gia, mong bọn họ có thể nghĩ cách.

Không ngờ Vũ Văn Chiến lại vuốt cằm một chút, rồi nói: “Nếu Thập Nhất hoàng tử muốn đi theo Nguyệt Dạ các hạ rèn luyện, cũng là một chuyện tốt.”

“Ở lại Vũ Văn gia, sớm muộn người của Tu La thành cũng nghi ngờ, vì sự an toàn của Thập Nhất hoàng tử, mong Nguyệt Dạ các hạ.....”

“Nguyệt Dạ, người đã đồng ý với mẫu hậu rồi, không thể nói không giữ lời!” Phong Nhã Ngọc nhìn nàng, hắn có thể nhìn được và nhất định phải trở nên mạnh mẽ!

Hắn biết thực lực của Nguyệt Dạ này rất mạnh, đi theo nàng có thể rèn luyện bản thân, hắn không muốn tiếp tục làm người vô dụng!

“Điện hạ, nếu Nguyệt Dạ các hạ đã đồng ý, sẽ không nuốt lời, ngài đi

theo Nguyệt Dạ các hạ, nhất định phải nghe lời của nàng, nếu Nguyệt Dạ các hạ có thể thu người làm đồ đệ.....” Vũ Văn Chiến này rõ ràng đã thiết kế sẵn bẫy để nàng nhảy vào, không để cho Hoàng Bắc Nguyệt có đường lui.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, thấy mặt Phong Nhã Ngọc kiên quyết như vậy, mới nói: “Đúng là ta có đồng ý với mẫu thân của ngươi, nhưng ta phải nói trước, ta sẽ không đối xử với ngươi như một vị hoàng tử, nên lúc cần xử phạt, ta sẽ đánh ngươi, tuyệt không thủ hạ lưu tình!”

Phong Nhã Ngọc chỉ cảm thấy vết thương trên mặt lại trở nên đau nhức, nhớ tới chuyện bị nàng đánh lúc nãy, trong lòng vẫn còn sợ, nhưng hấn cũng không lưỡng lự, lập tức gật đầu.

“Sur phụ, xin nhận của đồ nhi một lạy!” Phong Nhã Ngọc lập tức quỳ xuống bái sư.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc hấn một cái, thản nhiên nói: “Đứng lên đi.”

“Nguyệt Dạ các hạ, Thập Nhất hoàng tử làm phiền ngài, mong ngài dạy bảo, chỉ dẫn hấn!” Vũ Văn Chiến nghiêm túc ôm quyền hơi cúi trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt.

“Ta đã nhận lời Nhã hoàng hậu.” Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nói, coi như nàng đáp lại phần ân tình đã đưa cây trâm hoa sen cho nàng đi, dù sao Nhã hoàng hậu cũng vì giữ đồ vật này mà bị nhóm người Mạnh Kỳ Thiên đuổi giết.

Chương 765: Trở lại Nam Dục quốc (3)

Món nợ phụ thân Hoàng Bắc Nguyệt để lại, nàng sẽ thay hắn trả, để tránh phải nghĩ nàng thiếu nợ người giữ đồ vật này, trong lòng không thoải mái.

Từ biệt những người Vũ Văn gia, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Phong Nhã Ngọc vốn được nuông chiều, đưa con trai nhỏ của Bắc Diệu quốc rời đi.

Giữa đêm khuya ngồi lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, bay vào trong mây, Thập Nhất hoàng tử trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

“Đây là Băng Linh Huyền Diệu! Một trong năm linh thú trong truyền thuyết, không thể tưởng được ngươi lại là chủ nhân của nó!” Tay hắn vươn ra muốn sờ băng vũ của Băng Linh Huyền Diệu, nhưng vừa đưa tới gần liền bị khí lạnh cực hạn kia đánh ra, khiến hắn phải rụt tay lại, miệng thổi khí không ngừng.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm tay, khép mắt nghỉ ngơi, có Băng Linh Huyền Diệu ở đây nàng rất yên tâm, chỉ cần xung quanh có thứ gì chuyển động, Băng nhất định sẽ phát hiện.

Đối với lời nói của Phong Nhã Ngọc nàng cũng không để ý tới, mang theo hắn đã rất phiền phức, nàng cũng không phải là hướng dẫn viên để giải thích cho hắn mọi thứ.

Hình như đã gạt bỏ được sự đau buồn khi mất mẫu thân, hắn cũng không dám khóc lóc khiến cho nàng khinh bỉ, cho nên lời nói của

Phong Nhã Ngọc cũng nhiều lên.

“Thái tử Chiến Dã của Nam Dục quốc có Tử Diễm Hoả Kỳ Lâm, của sư phụ là Băng Linh Huyền Diệu, hơn nữa còn có Ảnh Hoàng, trong ‘ngũ linh’ thì hỏa, băng, phong đều đã xuất hiện trên tháp đại lục Tạt Nhĩ.” Phong Nhã Ngọc nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi mở mắt ra, hỏi: “Ảnh Hoàng?”

Đó là siêu cấp linh thú phong thuộc tính, đến bây giờ nàng vẫn chưa hề nghe qua.

Phong Nhã Ngọc lập tức gật đầu: “Đúng! Là triệu hồi thú của hoàng huynh!”

Tin này thật sự làm cho nàng quá ngạc nhiên rồi, mở thật to hai mắt: “Người nói đến, Phong Liên Dục?”

“Đúng vậy!” Phong Nhã Ngọc lại gật gật đầu, nhưng sau đó lại thần bí cười hề hề nói: “Chuyện này chỉ có đồ nhi và phụ hoàng biết, đương nhiên người khác không thể biết được rồi!”

“Bây giờ ta là sư phụ ngươi, ngươi biết chuyện gì đều phải nói với ta, nếu không sẽ bị coi là ‘khi sư’ ”. Hoàng Bắc Nguyệt đem chức danh sư phụ ra hù dọa.

Phong Nhã Ngọc ngây ngốc một chút rồi gật đầu nói: “Mọi người thường nói, một ngày làm thầy cả đời làm mẹ, đương nhiên đồ nhi sẽ không gạt sư phụ.”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm nghĩ: ai muốn cả đời làm mẹ ngươi, ta chỉ cần biết chuyện Phong linh thú mà thôi.

“Ảnh Hoàng, là siêu cấp linh thú hoàng huynh triệu hồi ra lúc năm sáu tuổi, phụ hoàng rất vui mừng, nếu nói đến thiên tài trên tháp đại lục Tạt Nhĩ, thì thái tử Chiến Dã cũng không bằng hoàng huynh của đồ nhi.” trong lúc Phong Nhã Ngọc nói chuyện, vẫn theo thói quen, không thể che giấu sự ngưỡng mộ hoàng huynh của hắn.

Cũng có thể hiểu được, trong người Phong Liên Dực chảy dòng máu của Tu La thành, đối với việc tu luyện chính là sự trợ giúp tốt nhất, chuyện này Chiến Dã thật sự không hơn nổi hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng yên nói ở trong lòng, sau đó lại hỏi: “Nếu hắn gọi được Ảnh Hoàng, tại sao không tuyên bố với người ngoài? Còn đưa hắn tới Nam Dực Quốc làm con tin?”

“Lúc ấy, mẫu hậu và rất nhiều đại thần dâng tấu, muốn phụ hoàng để hoàng huynh đi làm con tin, thứ nhất phụ hoàng không thể bác bỏ nhiều ý kiến của các đại thần, thứ hai cũng muốn hoàng huynh rèn luyện thật tốt, mới có thể để hắn trưởng thành, nên đã đồng ý.”

Phong Nhã Ngọc buồn bã nói: “Nhưng nếu để cho người ngoài biết hoàng huynh có Phong linh thú, rất nhiều người sẽ làm hại hắn, lúc đó huynh ấy còn nhỏ vẫn chưa đủ sức khống chế Phong linh thú, vì vậy phụ hoàng giấu chuyện này đi, còn dặn hoàng huynh không được để bất kì ai phát hiện.”

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng lắng nghe, Phong Liên Dực từ khi còn nhỏ đã là người thông minh, một đứa nhỏ sáu tuổi có thể giữ một bí mật lớn như vậy, cho dù bị người ta ức hiếp cũng không để ai phát hiện, phải công nhận, hắn trời sinh đã biết che giấu, kín đáo sâu xa không thể dễ dàng nhìn ra được.

Chương 766: Trở lại Nam Dục quốc (4)

Nhưng nàng cũng biết được bản thân hiểu về hắn quá ít, cái gì cũng không biết, căn bản là chưa từng để tâm chú ý tới hắn.

Từ nhỏ nàng đã được huấn luyện để trở thành một sát thủ giết người, sư phụ không dạy nàng thế nào là tình yêu? Cho nên từ trước tới giờ đều là do Phong Liên Dục nỗ lực, còn nàng lại không hề làm được gì.

Hoá ra không quý trọng một thứ gì đó, nó thật sự sẽ mất đi.

Sau khi mất, thật sự rất hối hận.

“Ta cũng chưa hề nhìn qua bộ dạng của Ảnh Hoàng, sau này chắc cũng không thể thấy.” Hoàng Bắc Nguyệt có chút đau lòng nói.

Gió đêm vù vù thổi qua hai má của nàng, nàng bây giờ muốn giải sầu, lập tức lấy từ trong nạp giới ra một vò rượu và hai cái chén ra, cùng Phong Nhã Ngọc uống.

Rượu của nàng đều là rượu tốt, trộm được từ trong phòng nhỏ của Linh Tôn ở Phù Quang rừng rậm, không biết đã cất giữ mấy trăm năm, tinh khiết và thơm đến say lòng người, vừa rót rượu ra, mùi thơm liền lan toả mọi nơi.

Tửu lượng Phong Nhã Ngọc không tốt, uống hết một chén mặt đã có chút hồng hồng, nhưng vì muốn giải sầu, đẩy trôi hết uất ức trong lòng ngực, cho nên liền uống thêm vài chén, có chút say, hết khóc lại

cười.

“Thật ra, thật ra ta cũng mới gặp qua một lần, Ảnh Hoàng xuất hiện.” Hai tay Phong Nhã Ngọc tự giữ mặt mình, giống như sợ buông ra thì sẽ ngã xuống: “Trong truyền thuyết, có nói trong ‘ngũ linh’ thì Phong linh thú đẹp nhất, quả nhiên không sai.”

Tửu lượng của Hoàng Bắc Nguyệt rất tốt, uống mấy chén đầy, cũng chỉ hơi ngà ngà, nàng ngồi im lặng nghe Phong Nhã Ngọc kể lại.

“Kĩ năng chiến đấu của Ảnh Hoàng: Phong Dực và Phong Hoa Tuyết Nguyệt, là tuyệt kĩ đẹp nhất trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp, ha hả, nhưng mẫu hậu lại không thích một chút nào, vì sao người lại ghét nó tới như vậy? Ta rất mong hoàng huynh và mẫu hậu, có thể chung sống thật tốt với nhau”

Nói xong lời này Phong Nhã Ngọc lại khóc, hai má úp trong cánh tay của chính hấn, tiếng ô ô truyền đến.

Hoàng Bắc Nguyệt buông chén rượu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, tay xoa xoa đầu của hấn an ủi, thấp giọng nói: “Có một số việc, người không nên hiểu thì tốt hơn, người cứ tin là hoàng huynh trong trí nhớ của người vẫn chưa thay đổi đi.”

Sau khi Phong Nhã Ngọc uống say thì lăn ra ngủ, quả nhiên là rượu tốt, Hoàng Bắc Nguyệt điều khiển Băng Linh Huyền Diệu, tránh thoát vài người của Tu La thành, trải qua một đường bay dài, cuối cùng cũng đến bìa rừng của Phù Quang rừng rậm.

Nhóm người A Tát Lô vẫn còn ở đó chờ nàng, để lại tín hiệu của bọn họ trong rừng, Hoàng Bắc Nguyệt đi theo, cùng bọn họ tụ họp lại.

Nghe nàng kể lại ngắn gọn mọi chuyện, đám người A Tát Lô đều

đồng ý để Phong Nhã Ngọc cao quý này làm đồng bọn, dù sao chỉ cần là chuyện Vương quyết định, bọn họ đều không có ý kiến phản đối!

Hoàng Bắc Nguyệt xem xét vết thương của Cát Khắc, có bình máu của Phong Liên Dục, vết thương của Cát Khắc cũng có một chút tiến triển, xem ra, một chuyến kia cũng không uổng phí!

“Vương, tiếp theo chúng ta đi đâu?” A Tát Lôi đi ra từ trong lều trại rồi vội vàng hỏi.

“Đương nhiên phải đến Nam Dục quốc.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

A Tát Lôi cùng tất cả mọi người vui mừng hỏi: “Vương muốn về nhà sao?”

“Ừ, về nhà!” Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu thật mạnh.

Đã rời đi nhiều năm như vậy, trong lòng nàng vẫn coi phủ trưởng công chúa là nhà của mình!

Bọn họ trực tiếp đi xuyên qua Phù Quang rừng rậm, việc này khiến Phong Nhã Ngọc với những ý nghĩ thâm căn cố đế là Phù Quang rừng rậm có những thứ kinh khủng tồn tại giết mình không dứt, lúc đầu còn nghĩ những người này bị điên.

Chương 767: Trở lại Nam Dục quốc (5)

Phù Quang rừng rậm là nơi nào? Nói muốn đi là có thể rẽ ngang mà qua sao? Những người này, những người này quá kiêu ngạo rồi!

Nhưng khi hắn phát hiện, bất kể là bọn họ đi tới nơi nào, từ lúc đi vào tới giờ những dã thú trong Phù Quang rừng rậm cũng không hề tới gần họ, Phong Nhã Ngọc liền hiểu ra!

Xem ra, vị sư phụ này của hắn, quả thật rất lợi hại!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Sáng sớm ở thành Lâm Hoài, mặt trời vừa xuất hiện chiếu sáng tòa thành trì đã có lịch sử lâu đời này.

Cửa thành vừa mới mở, vội vàng chào đón thương nhân và du khách từ xa tới.

Gần đây, có tin từ Bắc Diệu quốc truyền tới, người của Tu La thành lại xuất hiện ở nhân gian, truy lùng lính đánh thuê ở khắp nơi, vì vậy việc kiểm tra cửa thành cũng trở nên nghiêm ngặt, những người tới đây đều phải kiểm tra kĩ lưỡng mới có thể đi vào.

Đám người Hoàng Bắc Nguyệt cải trang thành dân thường, mười mấy người chia nhỏ ra, lần lượt vào thành.

Ngày trước nếu vào thành với thân phận triệu hoán sư, chắc chắn sẽ nhận được sự đối đãi nhiệt tình, nhưng gần đây nhiều chuyện ồn ào,

dùng thân phận này chỉ sợ sẽ đem đến nhiều rắc rối, cho nên cải trang thành dân thường là tốt nhất.

“Oa! Đây là nơi Vương lớn lên từ nhỏ sao!”

Ngồi trong quán rượu, ăn một chút đồ ăn phong phú, một đám người hào hứng nhìn ra ngoài cửa sổ, xem phố xá phồn hoa náo nhiệt.

“Nói nhỏ thôi, A Tát Lô, phải gọi là công tử!” Một người nhắc nhở A Tát Lô, Vương đã nhắc nhở, ở nơi đông người phải gọi là ‘công tử’.

A Tát Lô gãi đầu, cười ha hả nói: “Công tử, khi nào chúng ta có thể đi thăm người nhà của người!”

“Rất nhanh có thể.” Miệng Hoàng Bắc Nguyệt đóng mở giữ trên môi một nụ cười tao nhã, một tay chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy một đám người đang từ từ đi tới.

“Chúng ta có nhiều người như vậy, ở lại nhà công tử có tiện không? Máy người ở đây đều ăn to nói lớn, đặc biệt là Cát Khắc đại ca, hẳn đang bị thương cần tầm bổ thật nhiều, phải làm cơm cho nhiều người như vậy cũng không dễ, hay là chúng ta vẫn nên ở lại khiếm điểm đi.”

A Tát Lô bắt đầu tính toán bước kế tiếp, không thể gây phiền phức cho gia đình của Vương, tất cả bọn họ cũng không thể đến ở nhà nàng được, phải chăm sóc cho nhiều người như vậy, một gia đình bình thường rất khó mà làm được.

“Nếu ngay cả mấy người các ngươi cũng không nuôi sống được, ta cũng quá vô dụng rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt vuốt vuốt chòm râu giả trên mép, dùng quạt giấy chỉ vào nhóm người đang ở ngã tư tiến lên phía trước “Ngươi nhìn bọn họ đi.”

Mọi người ngoài đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy một đám người mặc quần áo lộng lẫy đẹp đẽ, cách ăn mặc hợp thời, những phu nhân trang điểm xinh đẹp đang từ trên phố đi tới, dọc theo đường đi đều có nha hoàn bao vây bảo vệ xung quanh, dân thường đứng hai bên nhìn thấy, mỗi người đều thì thầm to nhỏ bất mãn với vị phu nhân kia.

“Là quý phụ của Nam Dục quốc đúng không, khí thế như vậy không phải hoàng thân thì cũng là quý tộc.” Phong Nhã Ngọc nhìn thoáng qua lập tức nói, những vị phu nhân như vậy, ngày trước ở trong cung hẳn nhìn thấy rất nhiều rồi.

Quý tộc của mỗi quốc gia đều như vậy, quyền thế đầy mình, nhưng thực tế chả có cống hiến gì vì dân chúng hết.

Nhóm người A Tát Lô vội vàng rút cổ lại, nhớ lời Vương nói với bọn họ, lúc vào trong thành rất phức tạp, nếu không muốn gặp rắc rối, thì tốt nhất không nên đi trêu chọc người khác.

“Tử Diệu, ta có chuyện muốn ngươi đi làm.” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, Tử Diệu là tên giả mà Phong Nhã Ngọc đang dùng, vào đến Nam Dục quốc đương nhiên không thể dùng tên thật.

Phong Nhã Ngọc vừa nghe sư phụ nói có chuyện cần hẳn đi làm, lập tức hào hứng nói: “Xin sư phụ cứ căn dặn!”

Chương 768: Trở lại Nam Dục quốc (6)

Hoàng Bắc Nguyệt vẫy tay, ý bảo hấn cúi đầu sát lại, sau đó nhỏ giọng dặn dò vài câu, mọi người đều mang vẻ mặt mơ hồ nhìn nàng, Phong Nhã Ngọc gật gật đầu, vui vẻ đứng dậy rời đi.

“Vương?” A Tát Lôi ngờ vực nhìn về phía nàng, không biết nàng lại muốn làm gì.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, vuốt vuốt quần áo, nói: “Chờ xem kịch đi.”

Dưới lầu, đám người kia cũng đi vào trong tửu quán này, chường quầy lập tức chạy ra ân cần tiếp đón.

“Tiêu phu nhân cùng các vị phu nhân đại giá quang lâm, mời lên gian phòng ở giữa.”

Dẫn đầu là một thiếu phụ y phục hoa lệ, trang điểm đẹp đẽ được gọi là Tiêu phu nhân trong miệng chường quầy, chỉ thấy nàng nhìn thoáng qua đám khách bên trong, có chút không vui.

Nha hoàn bên người nhìn thấy sắc mặt của nàng lập tức nói:

“Chường quầy, phu nhân nhà chúng ta đến đây là vinh hạnh cho các người, trong tửu lâu này lung tung lộn xộn loại người nào cũng có, sẽ ảnh hưởng đến khẩu vị của các phu nhân, mau đuổi hết đi, tiền ăn của bọn họ cứ tính vào sổ của phu nhân!”

Nghe nha hoàn này nói vậy, tất cả khách khứa trong tửu lâu đều tỏ

vẻ khó chịu, cho dù là người có tiền cũng không thể ức hiếp người khác như vậy được!

Mặt chường quày cũng hiện rõ vẻ khó xử, nói: “Tiêu phu nhân, người xem, khách điểm của chúng ta sau này còn muốn buôn bán.....”

“Hừ!” Nha hoàn kia lạnh lùng hừ một tiếng, nói “Người cũng biết phu quân của phu nhân chúng ta? Chính là nhị công tử của Đô Sát viện Tả Ngự Sử! Có thể đóng cửa quán của người một cách dễ dàng! Hơn nữa phu nhân nhà chúng ta còn là đại thiếu thư của phủ trưởng công chúa, các người dám đắc tội sao?”

Nha hoàn này vừa nói ra, đám người này đều tiến đến lấy lòng vị Tiêu phu nhân đang đứng ở trước người bọn họ.

Mồ hôi lạnh trên lưng chường quày chảy ròng ròng, nuốt một ngụm nước miếng, cuối cùng vẫn là không có cách nào chống lại cường quyền mạnh mẽ, đành phải buồn bã quay đầu, xin lỗi khách trong quán.

“Các vị, hôm nay quán không tiện, tiền ăn của tất cả, toàn bộ đều miễn.”

Những vị khách này vẻ mặt đều ảm ức, nhưng bọn họ cũng tự biết không thể trêu vào vị quý nhân này, chỉ có thể buồn bực đứng lên chuẩn bị rời đi.

Lúc này, ở trên lầu hai đi ra một vị khách nhân tầm mười sáu mười bảy tuổi, dáng người thanh tú, là một tiểu nha hoàn hết sức xinh đẹp, đứng ở trên hành lang, nói vọng xuống: “Hoá ra ở đế đô vẫn còn những người ngang ngược như vậy, ăn một bữa cơm cũng phải đuổi người, thật ngại quá, hôm nay công tử nhà ta tâm trạng không tốt, không muốn đi.”

Tiêu phu nhân kia tức giận ngẩng đầu, vài năm nay, chưa từng có người nào dám kiêu ngạo nói chuyện với nàng như vậy!

Sắc mặt chường quày lập tức thay đổi, vội vàng nói: “Tiêu phu nhân đừng nóng giận, trong gian phòng kia là khách từ bên ngoài tới, không biết thân phận tôn quý của ngài.”

“Ai nói không biết?” Người đang nói chuyện là A Lệ Nhã, vừa rồi có nghe qua Hoàng Bắc Nguyệt dặn dò, lập tức nói “Vị gọi là Tiêu phu nhân này, chính là Tiêu Linh đại tiểu thư của phủ trưởng công chúa, Tiêu Linh tiểu thư được gả cho nhị công tử của Đô Sát viện Tả Ngự Sử, thân phận hai người cũng thật xứng đôi.”

“Ngươi câm mồm! Đây là nơi nào lại có thể để một nô tì hèn hạ đến nói năng xằng bậy!” Vị Tiêu phu nhân kia tức giận đến mức mặt trắng bệch, quát A Lệ Nhã.

A Lệ Nhã vốn nhát gan, bị nàng quát như vậy lập tức quay trở về phòng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch.

A Tát Lôi thấy vậy, liền đi ra ngoài “Một thứ nữ cũng dám lớn lối làm càn như vậy, xem ra Đô Sát viện Tả Ngự Sử cùng phủ trưởng công chúa cũng không ra gì như vậy!”

Tiêu Linh bị chọc tức không hề nhẹ, vung tay lên ra lệnh cho mấy tên đầy tớ nói: “Mau bắt mấy tên không biết tốt xấu kia xuống đây! Ta muốn cho bọn họ biết sự lợi hại của ta!”

Chương 769: Trở lại Nam Dục quốc (7)

Đám đẩy tứ ở một bên đồng loạt xông lên, vừa đi vừa hùng hổ khiêu khích, rất kiêu căng ngạo mạn.

Sắc mặt A Tát Lô trầm xuống, những người này, tuy là quý tộc nhưng một chút lễ giáo tối thiểu cũng không có!

Bóng dáng hấn chợt loé, giống như gió xoáy biến mất tại chỗ, với mắt thường rất khó thấy rõ tốc độ của hấn, bay nhanh đi xuống cầu thang, những đám gia đình đang đi lên bỗng nhiên ngã trái ngã phải!

A Tát Lô nhẹ nhàng trở lại chỗ cũ, lạnh lùng nhìn thẳng Tiêu phu nhân, nói: “Công tử nhà ta hôm nay sẽ ăn cơm ở đây. Các người có thể làm được gì?”

Tiêu Linh hoảng sợ, tuy nàng ta là một phế vật, từ nhỏ đã không thể học võ cũng không có thiên phú làm triệu hoán sư, nhưng vừa nãy nhìn thoáng qua người kia dụng võ, thân thủ như vậy có lẽ là cao thủ, chỉ sợ là một vị cao thủ vô cùng lợi hại!

Lần này nàng đã trúng phải tấm cửa sắt rồi, vào lúc này, trêu chọc nhảm cao thủ sẽ rất phiền phức.

Nhưng mà, nơi này có nhiều người nhìn như vậy, nếu nàng yếu thế, sau này làm sao còn mặt mũi ở lại thành Lâm Hoài nữa?

“Đừng tưởng rằng dựa vào có chút bản lĩnh thì ta sẽ sợ người! Ở thành Lâm Hoài, không có ai mà Tiêu Linh ta không thể đối phó

được, nếu các người dám ở lại đây, ta chắc chắn sẽ dẹp bỏ các người!” Tiêu Linh hung dữ nói.

“Ồ?” Từ trong phòng truyền ra một giọng nói tao nhã nhưng lại trong trẻo lạnh lùng, nói: “Tiêu đại tiểu thư có hành vi xấu xa như vậy nếu bị Tả Ngự Sử đại nhân biết, không sợ hấn sẽ tức giận sao?”

“Hừ! Ta là đại tiểu thư của phủ trưởng công chúa, hấn dám làm gì ta chứ?” Tiêu Linh không chút sợ hãi nói.

“Phủ trưởng công chúa.....” Người trong phòng như ngẫm nghĩ gì đó rồi lại nói: “Trưởng công chúa qua đời, Bắc Nguyệt quận chúa hình như vẫn đang mất tích, hoá ra phủ trưởng công chúa bây giờ đã thay đổi to lớn như vậy.”

“Người biết như vậy thì tốt! Ai dám mạo phạm tới người của phủ trưởng công chúa?” Tiêu Linh dương dương tự đắc nói, ơ, nhưng sao nàng cảm thấy giọng nói của người ở trong phòng kia, có chút quen quen?

“Phủ trưởng công chúa bây giờ đang do ai quản lý?” Giọng nói của Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phòng tràn ngập uy nghiêm.

“Là mẫu thân của ta.....” Tiêu Linh lập tức có chút chột dạ, buột miệng nói ra, trong lòng cũng có chút để ý, vì sao người này hỏi cái gì nàng phải trả lời cái đó, tràn ngập khí thế!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười: “Phương di nương này thật được.”

Tiêu Linh đang định ưỡn ngực lấy lại uy phong, nhưng lại có một chút cảm giác không đúng, người này từ bên ngoài tới, tại sao lại biết mẫu thân của nàng?

Vừa định mở miệng hỏi, ở bên ngoài từ lâu tiếng xe ngựa ồn ào chạy đến, Tiêu Linh đang định tức giận mắng to là ai không có mắt, nàng ở trong này còn dám tới đây gây sự, vừa quay đầu lại, chỉ thấy một người mặc bộ quần áo trắng thuần khiết, khuôn mặt dịu dàng, đang được một nha hoàn đỡ xuống, sau đó nhanh chân bước vào trong.

“Nương.....” Sắc mặt Tiêu Linh bỗng nhiên có chút khó coi, trong lòng hoảng hốt, vội vàng đi lên: “Nương, tại sao người lại đến đây?”

Người tới đúng là Phương di nương, thấy Tiêu Linh đang ở đây, biết chắc nàng đã gây họa lớn, hung dữ trừng mắt lườm nàng, sau đó cũng không nói gì, lập tức đi đến giữa đại sảnh trong khách điếm, trong lúc mọi người đang há hốc mồm thì quỳ xuống!

Mắt Tiêu Linh mở lớn hơn bất kì ai có mặt ở đây, trong trí nhớ của nàng mẫu thân đúng là một người mềm yếu, nhưng cũng không tới mức nhu nhược, vừa xuất hiện đã quỳ gối!

Việc Phương di nương quỳ xuống làm mọi người khiếp sợ còn chưa hồi phục được tinh thần, lời nói tiếp theo của nàng làm cho tất cả mọi người đều kinh hoàng hơn gấp nghìn lần!

“Nô tì vừa mới nhận được tin quận chúa về thành, vì vậy không kịp nghênh đón từ sớm, để cho quận chúa chịu nhiều uỷ khuất, là nô tì có tội.”

“Nương, người nói cái gì?” Mọi người trong phòng còn chưa tiêu hoá được mọi chuyện, Tiêu Linh đã hét lớn lên.

Chương 770: Trở lại Nam Dục quốc (8)

“Câm miệng!” Phương di nương quay đầu hung dữ nhìn nàng quát lớn một tiếng.

Tiêu Linh đã quen được nuông chiều, Phương di nương cơ bản là không thể quản nổi nàng, nàng lại quát to: “Nơi này làm sao có thể có quận chúa được? Nương, người hồ đồ, ở nơi này hoàn toàn không có ai!”

Trong giọng nói của nàng, một chút tôn kính với mẫu thân của mình cũng không có, sự vô lễ này khiến cho lòng người ta nguội lạnh.

Phương di nương tức giận đến mức run rẩy cả người, cắn chặt răng chịu đựng.

“Đại tỷ tỷ, nhiều năm không gặp, so với trước đây tỷ càng thêm tự nhiên như vậy! Rêu rao khắp nơi, lấy quyền ép người, còn chưa nói đến làm ô uế nề nếp gia phong, trong mắt không có trên dưới, bất kính với trưởng bối, ta nghĩ những điều này sau hôm nay cả thành Lâm Hoài đều sẽ biết.”

Cửa phòng ở trên lầu hai mở ra, một thiếu niên lãnh khốc mặc áo bào màu đen đi ra, quạt giấy hơi hơi lay động ở trước người, nàng đứng ở lan can bên trên nhìn thẳng vào Tiêu Linh.

Đám người A Tát Lôi đứng ở hai bên ngay phía sau nàng, tạo thành một khung cảnh giống như sao vây quanh trăng.

Mấy người này ai nấy đều là triệu hoán sư, khí thế cao ngất, những tên đầy tớ bình thường căn bản không thể so sánh!

Bọn họ khoanh tay, ánh mắt sắc lạnh nhìn người đứng dưới lầu, vẻ mặt khó chịu không che giấu.

Cả người Tiêu Linh run lên, lúc nhìn vào người mặc quần áo màu đen kia, chân mềm nhũn chút nữa thì ngã trên mặt đất.

Lớn lên giống! Người này chỉ là giống mà thôi!

Mọi người ở thành Lâm Hoài đều nói Bắc Nguyệt quận chúa đã chết, năm năm trước nàng vào Phù Quang rừng rậm, đã bị linh thú xé ra thành từng mảnh nhỏ!

Người ở trước mặt chỉ là giả, hoá trang giống nàng ta! Đừng nghĩ có thể lừa gạt được nàng!

Bây giờ tất cả mọi thứ trong phủ trưởng công chúa đều là của nàng, người này có âm mưu đến cướp đồ vật trên tay nàng, không có cửa đâu!

Khoé miệng Tiêu Linh chậm rãi mở ra, đang muốn cười, lại thấy người mặc áo đen kia nhắc tay lên, Tiêu Linh nghĩ nàng muốn ra tay giết mình, sợ tới mức vội vàng túm lấy một nha hoàn che chắn trước mặt!

Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường nhìn nàng, tay chậm rãi nâng lên gạt ra hai người đang đứng chắn trước cầu thang.

“Đại tỷ tỷ, tỷ đã nghe qua chuyện ‘tu hú cướp tổ của chim khách’ chưa?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói, “Nhưng mà, người ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, ta không đem mình so sánh với ‘chim

khách', bởi vì ta vốn dĩ là một con chim ưng hung dữ!"

Tiêu Linh thấy lạnh lẽo từ gót chân lên đến cả người, trực tiếp vọt lên trên đầu, nàng không đứng vững nổi nữa lập tức ngã ngò trên đất.

"Người, người đã trở lại"

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, thu lại quạt giấy, chậm rãi bước dọc theo cầu thang tầng hai đi xuống, vừa đi vừa nói chuyện: "Đúng vậy, bốn quận chúa đã trở lại, đại tỷ tỷ, ta vất vả lắm mới có thể trở về, tỷ không vui sao?"

"Ta, ta đương nhiên vui mừng." Giọng của Tiêu Linh gần như muốn khóc, vào lúc này, nàng cố gắng bắt bản thân phải tỏ ra vui vẻ, nhưng cũng không cười nổi.

Hoàng Bắc Nguyệt đã trở lại, đối với nàng mà nói, đó chính là cơn ác mộng lớn nhất đời nàng.

"Ta nhìn nàng một chút cũng không vui vẻ." A Lệ Nhã bĩu môi nói, trong lòng âm thầm vui vẻ, nàng đã sớm biết Vương của bọn họ có thân phận không tầm thường, quả nhiên là như vậy.

Đám người A Tát Lôi cũng xoa xoa tay, vẻ mặt vui mừng, lúc này còn lo lắng Vương của bọn họ nhà nghèo không đủ ăn, bây giờ thì có thể hoàn toàn buông xuống rồi!

Nhìn nữ nhân này thì có thể biết, phủ trưởng công chúa nhất định rất giàu có!

Hoàng Bắc Nguyệt đi đến trước mặt Phương di nương, vươn một tay ra nâng nàng dậy, cười nói: "Nhiều năm

Chương 771: Trở lại Nam Dục quốc (9)

“Vì quận chúa cống hiến sức lực, không vất vả chút nào.” Phương di nương cúi đầu, hốc mắt có chút ửng đỏ, nói: “Ta sẽ lập tức cho người vào cung báo tin quận chúa đã trở về cho Thái Hậu và Hoàng Thượng”

“Không cần di nương lo lắng, trong cung tự nhiên sẽ nhận được tin tức.” Cười lắc đầu, khi nàng lựa chọn cách phách lối như vậy trở lại thành Lâm Hoài thì sẽ không tính đến chuyện giấu thái hậu.

Nàng _ Hoàng Bắc Nguyệt đã trở lại!

“Vâng, vậy trước hết mời quận chúa về phủ nghỉ ngơi.” Phương di nương vội vàng nói.

Hơi gật đầu, Hoàng Bắc Nguyệt lại nhìn về phía Tiêu Linh, cười cười, nàng vẫn chưa hỏi gì, tới khi lên xe ngựa mới biết, ba năm trước, Tiêu Linh được gả cho nhị công tử của Đô Sát viện Tả Ngự Sử gia.

Tiêu Linh đối với hôn sự này không hài lòng, nàng thấy bây giờ phủ trưởng công chúa không còn Hoàng Bắc Nguyệt, nàng chính là Đại tiểu thư, làm sao có thể gả cho con thứ nhị công tử?

Nhưng hôn sự này do Phương di nương bắt buộc nàng phải đồng ý, nếu không sẽ không nhận nàng làm con, đuổi khỏi gia môn.

Cuối cùng Tiêu Linh vẫn đồng ý gả, nhưng nhị công tử kia căn bản là con một sách yếu đuối, sau khi thành thân cũng không thể quản

được Tiêu Linh, tùy ý nàng quay về phủ công chúa tác oai tác quái, ở bên ngoài kêu căng ngạo mạn, rêu rao khắp nơi.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc lắc đầu, không ngờ nhiều năm như vậy, tật xấu của Tiêu Linh vẫn không thay đổi chút nào.

Lúc trở lại phủ trưởng công chúa, Phong Nhã Ngọc đã được mời đến phòng khách, ngồi uống trà, thấy bọn họ đến nơi mới chạy ra.

“Sur phụ, phủ trưởng công chúa thật khí phái!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn xung quanh một chút, nhận ra thật sự khí phái hơn rất nhiều so với lúc trước khi nàng rời khỏi, giống như cả phủ đều được trang hoàng lại.

Nha hoàn tôi tớ đều là những gương mặt xa lạ, những người ngày trước hay bắt nạt Hoàng Bắc Nguyệt, không dám ở lại để đô.

“Sau khi quận chúa rời đi, hoàng thượng nhớ mong người vô cùng, thường xuyên đến ngồi trong phủ, thấy nơi này cũ nát, lập tức cho người sửa lại, việc này.....” Phương di nương thấy ánh mắt của nàng, liền đi lên giải thích.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng đoán ra chuyện này, trừ bỏ Hoàng Thượng, những người khác cũng không có lòng như vậy.

Phương di nương quản lý tất cả mọi chuyện trong phủ, nhưng nàng chắc chắn không dám tham ô tiền tu sửa, vì vậy phủ trưởng công chúa rất xa hoa lộng lẫy.

“Còn nữa, Lưu Vân các nơi ở của quận chúa trước kia, Hoàng Thượng nói là quá nhỏ, hạ lệnh mở rộng ra rất nhiều, từ đường của trưởng công chúa cũng vậy.”

“Người cũng đã mất, còn tu sửa này nọ có ý nghĩa gì?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

“Cũng là Hoàng thượng nhớ tới quận chúa và trưởng công chúa.”
Phương di nương cảm động nói, nhiều năm nay nàng đều thấy hoàng thượng tới đây, có những lúc còn ngồi cả ngày, nỗi nhớ nhung như vậy, làm bọn họ cũng cảm thấy bị lây nhiễm.

“Di nương, đây đều là bằng hữu của ta, phiền di nương giúp bọn hấn sắp xếp nơi ở, gần ta một chút càng tốt.” Không muốn nghĩ đến chuyện của hoàng thượng và trưởng công chúa, Hoàng Bắc Nguyệt liền chỉ vào đám người A Tát Lôi.

Phương di nương lập tức gật đầu, sau đó cho người đi chuẩn bị.

Hoàng Bắc Nguyệt mang bọn họ đi vào Lưu Vân các, sau khi đi vào, A Tát Lôi lập tức cho người canh gác, tuyệt đối không để ai đến gần nghe lén.

“Vương, làm thế này có khiến cho người khác chú ý quá không?” A Tát Lôi có chút lo lắng.

Ngày trước bọn họ ở trong đại hội liên minh đánh thuê tuy không có danh tiếng, nhưng cái tên Nguyệt Dạ cũng được vang danh, nếu như bị lính đánh thuê của Nam Dục quốc nhận ra, chẳng phải rất phiền phức?

Chương 772: Trở lại Nam Dục quốc (10)

“Bọn họ chỉ biết Bắc Nguyệt quận chúa đã trở lại, không biết ta là Nguyệt Dạ, về phần mấy người các ngươi không cần lo lắng, có Chi Chi ở đây, chắc chắn không ai nhận ra các ngươi.”

A Tát Lô nhẹ nhàng thở ra một hơi, hóa ra Vương đã tính toán mọi chuyện đâu vào đấy cả rồi, bọn họ không cần lo nghĩ nhiều.

“Bây giờ Cát Khắc đại ca cần khai dưỡng thương, Vương, nếu có chuyện gì, cứ để chúng ta đi làm!” A Tát Lô xoa xoa tay nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Gần đây cũng không có chuyện gì, mọi người yên tâm ở lại thành Lâm Hoài dưỡng thương một thời gian, A Tát Lô, ngươi mang theo hai người ra ngoài thành giúp ta tìm hiểu một chỗ.”

“Nơi nào? Vương cứ việc căn dặn!”

Trong đôi mắt trong suốt hiện lên một chút ánh sáng thâm thúy, Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: “Biệt Nguyệt sơn trang!”

“Biệt Nguyệt sơn trang?” A Tát Lô lập lại lời nàng, lần đầu tiên nghe thấy tên này, nơi có thể để cho Vương chú ý đến, chắc chắn không tầm thường!

“Yên tâm đi Vương, giao cho ta!” A Tát Lô quay người, nhanh như gió lốc thoáng cái đã ra ngoài, thật sự là hành động quá nhanh rồi!

Để cho tất cả đi nghỉ ngơi, muốn làm gì thì làm, chỉ giữ lại A Lệ Nhã giúp nàng đổi thuốc cho vết thương.

“Vương, vết thương của người khỏi thật nhanh!” Cởi bỏ băng gạc, A Lệ Nhã thấy miệng vết thương bây giờ gần như chỉ còn là một vết sẹo, không nhịn được sợ hãi than.

Phải biết rằng, Cát Khắc đại ca tĩnh dưỡng lâu như vậy, nhưng vết thương của hắn vẫn rất đáng sợ, còn chưa đóng vảy!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút cảm thấy khó tin, có lẽ do phù nguyên bị lấy mất, nên tốc độ bình phục của vết thương vô cùng nhanh, mỗi ngày đều tốt lên.

Mà từ khi lấy được trâm hoa sen bằng bạch ngọc kia, nàng cảm thấy tốc độ vết thương hồi phục càng tăng nhanh.

Chẳng nhẽ là do lực lượng của trưởng công chúa và người kia, cùng nhau bảo vệ nàng sao không?

“A Lệ Nhã, ta cần nghỉ ngơi một lát, Băng và Tiểu Hồ giao cho người chăm sóc, người không cần trông coi nữa, bảo người đứng ngoài, bất kể ai tới cũng đừng để làm phiền ta.” Sau khi miệng vết thương được băng bó thật kĩ, nàng mới dặn dò A Lệ Nhã.

” Vâng ạ!” A Lệ Nhã đáp lại một tiếng, rồi đi ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt ngã vào chiếc giường đã nhiều năm xa cách, chăn đệm ấm áp, có hương vị của người, không dính mưa đập gió vùi, cũng không cần đề phòng bị linh thú công kích bất ngờ, đây chính là cảm giác được ở nhà.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn cảm thấy, hình như thiếu cái gì đó...

(Ân: Tỉ bỏ quên Lăng Nhi của ta rồi.)

Hoàng Bắc Nguyệt vừa suy nghĩ liền chớp mắt lúc nào không hay, nàng ngủ thẳng tới tận sáng hôm sau, mấy ngày đi đường vất vả tất cả đều tan biến hết.

Rời giường, lấy từ trong tủ ra một bộ quần áo màu hồng nhạt, màu sắc tươi tắn, lịch sự nhã nhặn khiến cho sát khí ở trên người nàng được che lấp đi không ít.

Làn váy nhẹ nhàng tao nhã cuốn vòng quanh eo nhỏ, trong lúc bước đi làn váy đong đưa làm tăng thêm vài phần xinh đẹp.

Dung mạo thanh lệ không dính bụi trần, giống như đóa hoa mai nở trong tuyết, khoe miệng thân nhiên nâng lên ý cười, vừa linh hoạt lại xinh đẹp tuyệt trần.

Ngũ quan tinh xảo xinh đẹp khó nén được hơi thở mạnh mẽ, dáng người uyển chuyển, tươi cười tao nhã cao quý.

Nàng mở cửa đi ra ngoài, mấy thủ vệ canh gác ngẩng đầu lên, đều ngây ngốc nhìn chăm chăm vào nàng, ngẩn ngơ nửa ngày mới nhận ra, thiếu nữ tuyệt sắc khuynh thành kia không phải là Già Dạ Chi Vương của bọn họ sao!

Lúc này mới lập tức đứng lên, gã đầu ha ha cười nói: “Vương, sớm như vậy đã dậy rồi sao!”

Nàng đứng ở trước mặt bọn họ, hoàng bắc nguyệt cũng vẫn như thường ngày, cười nói tùy ý với bọn họ, nói: “Đúng vậy, các người ở đây có quen chưa?”

Chương 773: Biệt Nguyệt sơn trang (1)

“Quen, đương nhiên đã quen!” Vài người tùm tùm cười nhìn nàng, thẳng thắn nói nói: “Chỉ là Vương như vậy, khiến cho chúng ta không quen!”

Nói xong, vài người lại cười lớn lên.

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ sợ nàng ở trong lòng bọn họ, không còn là một thiếu nữ nữa, đơn giản chắc đã coi nàng như nam nhân giống bọn họ!

“Mấy vị ca ca đừng cười nữa, Vương sẽ ngượng ngùng.” A Lệ Nhã từ bên ngoài đi vào, nghe thấy tiếng cười của bọn họ liền lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười ha ha vài tiếng, đi đến sân nhỏ trong viện ngồi gần cái bàn đá, rót một chén trà ra uống, hỏi: “Trong lúc ta nghỉ ngơi, có xảy ra chuyện gì không?”

“Không có việc gì lớn, chỉ là có rất nhiều người đến muốn gặp Vương.” A Lệ Nhã nói: “Có người từ trong cung đến, cũng có những người từ các phủ đệ khác nữa, tối hôm qua Thái tử điện hạ cũng tự mình tới đây một chuyến, sau khi biết Vương đang nghỉ ngơi, thì mới quay về.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, chuyện mọi người tới thăm hỏi nàng đã sớm đoán ra được, nhưng nhiều như vậy, nàng cũng không biết nên gặp ai trước.

“A Tát Lôì vẫn chưa về sao?” Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

A Lệ Nhã đang định nói, thì từ bên ngoài một cơn gió đi vào, trong nháy mắt, A Tát Lôì lập tức xuất hiện!

“Vương!” Vừa thấy mặt, A Tát Lôì hít một ngụm khí sau đó nói: “Kia, nơi đó thật sự rất quý quái!”

Động tác uống trà của Hoàng Bắc Nguyệt hơi dừng lại một chút, nói: “Nói, lạ như thế nào?”

A Tát Lôì ngồi xuống, uống liên tục vài chén trà, mới hết thờ dốc, đem chuyện tối hôm qua hấn đột nhập vào Biệt Nguyệt sơn trang toàn bộ kể lại.

Biệt Nguyệt sơn trang này ở Nam Dục quốc cũng có chút danh tiếng, nhưng không phải vì nơi đó giàu có, hay có cao nhân ở lại, mà ở bên trong Biệt Nguyệt sơn trang có rất nhiều chuyện kì lạ!

Biệt Nguyệt sơn trang ở thành Lâm Hoài nằm giữa một khe núi, xung quanh cây cối um tùm, lối vào quanh co khúc khuỷu, mặc kệ là đi như thế nào cũng không thể vào trong!

Vùng lân cận cũng không có ai ở, có tin đồn mỗi khi trăng tròn, trong sơn trang sẽ phát ra tiếng kêu thảm thiết, có một loại nguyên khí không ngừng va đập không yên, khiến không khí trong khe núi bị nhuộm thành một màu đỏ như máu!

Có người còn nói, trong Biệt Nguyệt sơn trang giam giữ một oan hồn đã tu luyện được một nghìn năm, sắp hóa thành hình người, trăng tròn là lúc nó thức tỉnh, sau đó bắt hết dã thú ở vùng lân cận hút hết máu!

Cũng có tin đồn, gần Biệt Nguyệt sơn trang là một bãi chiến trường cổ, mười vạn quân đội bị phục kích ở trong khe núi, toàn quân bị diệt, vì vậy oan hồn của họ luẩn quẩn ở trong khe núi, vị trí của nơi này rất đặc biệt, hình dáng giống như một nửa vàng trắng tròn.

Nơi trắng tròn, oán linh không thể thoát ra, vân vân mây mây lí do, hình thành ra một nơi có oán khí mạnh mẽ như vậy!

Bởi vì có rất nhiều lời đồn như vậy nên mấy năm qua, cũng có không ít cao thủ muốn vào trong tìm hiểu đến cùng, nhưng tất cả đều trở về tay trắng.

Nguyên nhân do địa hình khe núi kia rất phức tạp, huyền bí khó lường, không thể đi vào!

Nghe nói năm đó Thương Hà viện trưởng cũng đã từng tự mình xông vào, nhưng cũng thất bại mà đi ra.

Bởi vậy Biệt Nguyệt sơn trang này càng trở nên thần bí.

A Tát Lôi ở bên ngoài khe núi luẩn quẩn rất lâu, nghĩ đủ mọi cách, nhưng cũng không thể nào vào được, cuối cùng không còn cách nào khác, chỉ có thể trở về báo cáo tình hình cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong, cũng hiểu đây là chuyện rất khó, cứ tưởng Biệt Nguyệt sơn trang kia chỉ là một khe núi nhỏ bình thường, không nghĩ tới, nơi này còn quý dị kì quái như vậy!

Chương 774: Biệt Nguyệt sơn trang (2)

Trước kia kia nàng chưa từng nghe nói qua, có lẽ bởi vì nhiều năm qua nàng đều ở trong khuê phòng, đối với chuyện bên ngoài hoàn toàn không biết.

“Nơi này lộ ra một cỗ khí rất quý dị, xem ra ta phải tự mình đi xem thử một chuyến.”

“Vương!” A Tát Lôi đang ôm bình trà trực tiếp tu, nghe nàng nói thế, vội vàng buông xuống nói: “Nơi đó thật sự rất kì quái! Hơn nữa mai là trăng tròn rồi, ta nghĩ để qua vài ngày nữa rồi đi”

“Ngày mai chính là trăng tròn, vừa đúng lúc ta rất muốn xem khe núi biến thành màu đỏ như lời đồn kia, có thật sự đáng sợ như vậy không.” Hoàng Bắc Nguyệt còn chú tâm suy nghĩ rồi nói.

Vẻ mặt A Tát Lôi xoắn xuýt lại: “Vương, nếu như thật sự có quý, phải làm sao”

“Người sợ quý ba phần, quý phải sợ người bảy phần.” Nói đến quý, Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn không hề sợ hãi, ngày trước những sự kiện thần bí quái dị nàng cũng đã trải qua vài lần, cũng không hết hoảng, hơn nữa nàng còn có Yểm là ma thú độc ác trong trời đất, quý nào dám tới gần nàng?

“Này! Người đừng trông cậy vào ta! Ta sẽ không giúp người đâu!” (#Ân: yểm đại nhân người nên tự hào vì cũng có lúc tí ấy cần người đến dọa ma a—)

Trong lòng nàng vừa hiện lên ý nghĩ như vậy, Yểm đã mở miệng từ chối, không biết kiếp trước hẳn nợ nàng cái gì mà luôn bị nàng biến thành công cụ sử dụng tùy thích như vậy.

“Người không giúp, chờ ta bị quỷ giết sao?” Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc nói, đối với Yểm, tính mạng của nàng là quan trọng, bởi vì một khi nàng chết đi, thì hẳn cũng không thể sống tiếp được.

Quả nhiên, nghe nàng nói như vậy, Yểm chỉ có thể hậm hực chui vào chỗ sâu nhất trong Hắc Thủy Cấm Lao, tại sao người chịu đe dọa luôn là hắn vậy?!

Quyết định ngày mai đi Biệt Nguyệt sơn trang, Hoàng Bắc Nguyệt dặn A Tát Lô đi chuẩn bị một số món đồ cần thiết, mặc dù nàng đồng ý giúp đỡ người kia đem hộp gấm đi Biệt Nguyệt sơn trang, nhưng hắn lại là phụ thân của Bắc Nguyệt quận chúa “thật”, bây giờ chỉ cần chuyện liên quan tới phụ thân của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt đều muốn biết rõ thêm một chút.

Bởi vì, hiểu biết của nàng đối với Vạn Thú Vô Cương còn quá ít, mà muốn mở ra điều bí mật của khối ngọc này, thì phải tìm hiểu về người kia!

Nhóm người A Tát Lô vừa đi, Phương di nương liền cho người đến mời nàng đi dùng bữa sáng, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo A Lệ Nhã đi theo.

Hoa viên ở phía trước nhà ăn, phong cảnh rất đẹp, Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, thấy Phương di nương đang ngồi trong phòng ăn, bên cạnh còn có Tiêu Linh đang tươi cười, cùng với một thư sinh nhu nhược nàng chưa từng gặp qua bao giờ.

Nàng vừa mới bước chân vào, chưa tạo ra bất cứ tiếng động nào, thư sinh đang ngồi trên ghế kia lập tức đứng lên, quỳ xuống trên mặt đất, đối với nàng làm đại lễ.

Hắn quỳ xuống, còn nói với Tiêu Linh ở bên cạnh: “Nương tử, không được vô lễ, mau quỳ xuống thỉnh an quận chúa.”

Sắc mặt Tiêu Linh đột nhiên khó coi, ngồi không yên.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn định mở miệng bảo hắn đứng lên, nhưng không thấy Tiêu Linh có bất kì động tĩnh gì, cũng không nói gì, chỉ đi đến vị trí chính giữa ngồi xuống, dù bận nhưng vẫn ung dung chờ xem tiếp theo Tiêu Linh sẽ làm gì.

Rơi vào đường cùng, Tiêu Linh đành phải đi qua quỳ xuống, bắt chước tên thư sinh kia làm một cái đại lễ.

“Thỉnh an quận chúa.”

“Đại tỷ tỷ tại sao lại quỳ xuống như vậy, mau đứng lên, vị này chắc là tỷ phu, lần đầu gặp mặt, người một nhà cả, không cần đa lễ”

“Trên có quân thần, ta chỉ là một người bình thường, lễ nghi từ xưa tới nay không thể bỏ.” Thư sinh kia cố hủ cố chấp nói.

#Ân: quân thần _ vua và quan

Hoàng Bắc Nguyệt cười, liền nói: “Tả công tử xin hãy đứng lên đi, hôm nay chỉ là một bữa ăn bình thường, mời vào bàn.”

Lúc này Tả Sừ Minh mới dám đứng lên, cẩn thận ngồi vào ghế.

Tiêu Linh tức giận, hắn dám làm nàng mất mặt, ở phía dưới bàn đá

hắn vài cái, trên đầu Tả Sử Minh đổ thật nhiều mồ hôi, oan ức nhưng lại không dám nói gì.

Chương 775: Biệt Nguyệt sơn trang (3)

Nhìn tên Tả Sử Minh này cổ hủ ngoan cố, nhưng cũng không phải con người độc ác, cùng với những công tử con nhà quan bình thường rất khác nhau, một người thành thật, mới có thể để Tiêu Linh bắt nạt như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt ho nhẹ một tiếng, quay đầu hỏi Phương di nương: “Phương di, tại sao không thấy Đại ca ca, Nhị tỷ cùng Nhị ca ca, còn có Tứ muội muội đâu?”

Tiêu Vận đã chết từ năm năm trước, nàng hỏi như vậy cho có lệ mà thôi.

Phương di nương vội vàng nói: “Nhị cô nương năm năm trước đã qua đời ngoài ý muốn, đại thiếu gia đầu quân mấy năm trước, bây giờ đang làm việc dưới quyền của thái tử, nhị thiếu gia thi đỗ công danh, bị điều ra bên ngoài biên cương. Còn về tứ cô nương.... “

Phương di nương nói tới đây, liền vẻ mặt không vui nhìn thoáng qua Tiêu Linh, nàng vội vàng nói: “Tứ muội muội hai ngày nay thân thể không được khỏe, chờ thêm vài ngày nữa sẽ đến thỉnh an quận chúa!”

“Thân thể không khỏe sao, ta đi thăm nàng.” Hoàng Bắc Nguyệt hạ đũa, đứng lên.

“Chờ một chút!” Tiêu Linh vội vàng hoảng sợ giữ nàng lại: “Tứ muội muội có...có bệnh truyền nhiễm, sợ lây cho quận chúa”

“Phải không?” Con người lạnh lẽo của Hoàng Bắc Nguyệt đảo qua, sát khí sắc bén nhìn vào yết hầu của Tiêu Linh, hơi thở xơ xác tiêu điều, đáng sợ tới mức khiến Tả Sử Minh ngã ngòì xuống ghế, quỳ trên mặt đất dập đầu.

“Quận chúa bớt giận! Quận chúa bớt giận!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Bệnh truyền nhiễm? Năm đó bệnh của ta không phải cũng là bệnh truyền nhiễm sao?”

“Nàng”

“Mang nàng ra đây!” Hoàng Bắc Nguyệt hét lớn một tiếng, lời nói của Tiêu Linh ra tới cổ họng lại nuốt ngược trở về, cả người run rẩy không ngừng, một câu cũng không dám nói.

Thật đáng sợ, so với năm năm trước, lúc nàng dùng roi giết một tên gia đình, càng đáng sợ hơn!

Phượng di nương vội vàng bảo thị nữ bên người: “Hương Ngâm, nhanh đi mời Tứ cô nương ra.”

“Vâng!” nha hoàn tên Hương Ngâm lập tức chạy vội đi.

Sắc mặt Tiêu Linh trắng bệch ngòì bệt xuống ghế, hai tay nắm thật chặt lấy váy của chính mình, tay bóp chặt móng tay đâm vào thịt của chính nàng.

Một lúc sau, Hương Ngâm mang ra một người gầy trơ xương, thiếu nữ quần áo tả tơi, người kia nhắm mắt lại, trên mắt còn một vết máu, nhìn kỹ, sẽ thấy đó là dấu vết bị kim khâu may qua, có một số vết thương khác cũng có dấu vết bị khâu lại như vậy!

Về phần những vết thương ở trên người, không cần nhìn cũng biết có bao nhiêu thâm thắm!

Trong lòng phát lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt đối với cục hình tàn khốc một chút cũng không sợ hãi, điều khiến trái tim nàng lạnh lẽo chính là: kẻ yếu thế bị làm nhục như vậy, không bằng chịu một đao giết chết cho thoải mái!

Năm năm trước, nếu không phải Hoàng Bắc Nguyệt có Hoàng Thượng và Thái Hậu chống ở sau lưng, kết cục của nàng có phải cũng thâm thắm khủng bố như thế này không!

#Ân: đọc đến đây ta muốn đem con lợn nái Tiêu Linh đi thiêu sống quá!

Rầm — —

Nặng nề đập tay lên bàn, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên đứng lên, hai tròng mắt lạnh lẽo bắn về phía Tiêu Linh.

Trong lòng Tiêu Linh lập tức co rúm lại, cả người yếu đuối từ trên ghế trượt xuống, quỳ trên mặt đất.

“Di..... Nương.....” Nghe được tiếng đập bàn, miệng Tiêu Nhu mơ hồ phát ra âm thanh không rõ, sợ hãi hoang mang dựa vào hướng Phương di nương.

Phương di nương dùng tay vuốt vuốt lưng của nàng, nói: “Đừng sợ, Tam tỷ của ngươi đã trở lại.”

“Tam..... tỷ tỷ.....” Môi của Tiêu Nhu mấp máy hai lần, mắt nàng máu me nhầy nhụa, chỉ mơ hồ nhìn thấy một thân ảnh đang đứng

trong nhà ăn, bộ dáng xinh đẹp khéo léo, che dấu khí phách, trong trẻo nhưng lạnh lùng cao ngạo.

Rất quen thuộc, bóng dáng như vậy, rất quen thuộc.....

“Đại tỷ, vốn là máu mủ tình thâm, cùng cội cùng nguồn? Tâm địa của tỷ độc ác như vậy, không sợ truyền ra ngoài, không ai dám tới gần tỷ sao?”

Chương 776: Biệt Nguyệt sơn trang (4)

“Ta, ta ác độc? Cô ta thì sao? Năm đó lúc mẫu thân Cầm di nương của cô ta có quyền thế, đã khiến ta nhục nhã như thế nào?” Tiêu Linh bỗng nhiên cố lấy can đảm lớn tiếng nói!

Đâu phải nàng hận người vô duyên vô cớ? Nếu không phải ngày trước Cầm di nương khắp nơi làm khó nàng, cùng với sự khinh thường sỉ nhục của Tiêu Nhu, nàng làm sao có thể sinh ra oán hận lớn như vậy?

“Ta không sợ người khác nghĩ ta thế nào! Có thể làm bản thân vui vẻ, thì cần gì quan tâm đến lời nói kẻ bên ngoài!”

Mấy câu nói này của Tiêu Linh khiến Hoàng Bắc Nguyệt có vài phần tán thưởng, nhưng nàng mãi mãi khinh bỉ Tiêu Linh bởi nàng không dựa vào bản lĩnh của mình để kiêu ngạo, ngày trước Cầm di nương có quyền, nàng đi nịnh bợ người ta, sỉ nhục chửi rủa mẫu thân của chính mình, bị Tiêu Nhu và Cầm di nương coi thường cũng đáng đời!

Bây giờ mẫu thân của nàng ta có quyền, lại căn ngược chủ nhân cũ, đây là lý do chính nàng khinh thường Tiêu Linh!

“Tốt, đại tỷ có bản lĩnh, nhưng thanh danh của phủ trưởng công chúa vẫn còn, không thể vì tỷ tỷ là người nhà mà không tôn trọng gia quy, đại tỷ đừng nên đến ở trong phủ nữa.”

“Ngươi, ngươi muốn đuổi ta đi? Ngươi dựa vào cái gì? Ta cũng là nữ nhi của Tiêu gia!” Tiêu Linh lớn tiếng quát.

Hoàng Bắc Nguyệt cười khế: “Tỷ là nữ nhi của Tiêu gia, nhưng đây là phủ trưởng công chúa.”

“Nương ta ở đây, ta không đi!” Nói không lại, Tiêu Linh bắt đầu cãi cùn.

Con người Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm lại, đám người A Tát Lô đứng ở bên ngoài lập tức đi vào, hung dữ khoanh hai tay nhìn Tiêu Linh chăm chăm.

“Được! Tốt cho Hoàng Bắc Nguyệt người! Người không muốn ta có thứ tốt đúng không? Ta thật vất vả mới có ngày này, mọi thứ đều bị người hủy hoại!” Tiêu Linh đứng lên, hận thù trừng mắt nhìn nàng, nói: “Người chờ! Ta sẽ không để yên như vậy đâu!”

“Xin quận chúa thứ tội, quận chúa thứ tội.....” Thấy Tiêu Linh khí thế rời đi như vậy, Tả Sử Minh cũng vội vàng đứng lên, vừa cúi đầu nhận lỗi, vừa chạy theo Tiêu Linh.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua bóng dáng của bọn họ, quay lại nói với Phương di nương: “Đại tỷ tỷ có thể gả cho Tả nhị công tử, cũng xem như tỷ ấy may mắn.”

Phương di nương thở dài một hơi, nói: “Đáng tiếc nó không hiểu, đang ở trong sung sướng mà không biết.”

Nhiều năm qua, Phương di nương cũng không còn hi vọng gì ở Tiêu Linh, nữ nhi này một chút cũng không giống do nàng sinh, cũng may nàng suy nghĩ thoáng, không tự mình đa sầu đa khổ.

“Tam tỷ tỷ, cảm ơn tỷ, cảm ơn tỷ.” Tiêu Nhu khóc lóc quỳ xuống bên chân Hoàng Bắc Nguyệt.

“Không cần cảm ơn ta, Tứ muội muội, cũng không phải ta giúp muội, ta chỉ không thích người ỷ thế ức hiếp kẻ khác, lần này muội chịu khổ, sau này nên hiểu, giữ phép tắc làm người.”

Tiêu Nhu vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, nói “Ta, ta đã biết!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, cho người mang Tiêu Nhu xuống rửa mặt chải đầu một chút, nhân tiện mời đại phu đến xem, sau đó mới cùng Phương di nương ngồi lại ăn bữa sáng.

“Đúng rồi, buổi sáng thái hậu phái người đến, mời quận chúa tiến cung, ta không biết người có muốn đi hay không, nên cho người chuyển lời, phải hỏi ý kiến người trước.” Phương di nương dụi dụi mắt nói.

“Ta không muốn đi, ta không thích vào trong cung.” Uống hết một chén cháo, đã lâu không nếm được hương vị đồ ăn nhà, cảm giác thật thoải mái.

Phương di nương cũng không bất ngờ với quyết định của nàng, cười gật gật đầu: “Quận chúa, sức khỏe của thái hậu hai năm nay không được tốt cho lắm.....”

“Phương di, ta xem di nương như người trong nhà, không cần phải gọi quận chúa xa cách như vậy, gọi tên là được.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười cắt đứt lời nàng.

Chương 777: Biệt Nguyệt sơn trang (5)

Chuyện trường công chúa Huệ Văn do thái hậu hại chết Phương di nương còn chưa biết, cho dù năm năm đã trôi qua, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không thể quên được.

Lúc này đi gặp thái hậu, bầu không khí khó xử cũng chẳng giúp ích gì, ngược lại sẽ làm cho lão nhân gia càng thêm lo buồn.

Phương di nương ảo não, hốc mắt ửng đỏ, gật đầu nói: “Được, Nguyệt nhi, người không muốn tiến cung cũng không ai ép buộc người, nhưng mà vẫn còn có chuyện, di nương nói với người.”

“Phương di nói đi.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười, tính cách Phương di nương không quan tâm đến danh lợi, không biết là có chuyện gì muốn nói với nàng.

Phương di nương buông đĩa bát, phất tay ra hiệu cho toàn bộ nha hoàn lui xuống, sau đó nhìn thoáng qua A Tát Lô đứng bảo vệ ngoài cửa, có chút khó xử, Hoàng Bắc Nguyệt đành bảo họ đi ra ngoài.

“Nguyệt nhi, năm nay người cũng đã mười bảy tuổi, nữ tử trong nước đến tuổi này, đều đã lập gia đình, người cũng nên lo lắng một chút chuyện đại sự cả đời.” Phương di nương còn sợ nàng sẽ ngượng ngùng, vì vậy khi nói chuyện cũng có chút khéo léo.

Hóa ra Phương di nương muốn nhắc đến hôn sự của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt hào phóng cười rộ lên: “Phương di, một cuộc hôn nhân tốt không phải nói muốn là có thể tìm được, còn phải xem duyên

phận nữa.”

Thấy nàng không ngại ngùng giống những thiếu nữ bình thường, Phương di nương cũng nói thẳng luôn: “Nhân duyên tốt ở đây ta cũng có một lựa chọn không tồi, bất kể là nhân phẩm, tính cách, diện mạo, gia thế, đều rất xứng đôi với ngươi, hơn nữa ta cũng quan sát hẳn hai năm nay, hẳn cũng rất thích ngươi.”

“Ồ, người này là ai?” Tại sao nàng không biết ở Nam Dục quốc còn có nam nhân nào tài năng như vậy.

Phương di nương vừa định nhắc đến người này, thì Hương Ngâm từ bên ngoài chạy vào, nói: “Quận chúa, di nương, Thái tử điện hạ tới!”

“Nhắc đến liền xuất hiện, thật khéo!” Phương di nương vui vẻ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức ngẩng đầu lên, có chút giật mình hỏi: “Người di nương đang nhắc đến, chẳng lẽ là — . —”

Phương di nương lập tức gật đầu: “Vừa vặn thân càng thêm thân, thật tốt, Nguyệt nhi, nữ nhân Nam Dục quốc đều mơ mộng được gả cho thái tử điện hạ, ngươi cũng không thể bỏ mất!”

Nhìn Phương di nương vui vẻ như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cảm thấy đau đầu, vẫn còn rất nhiều chuyện Phương di nương không biết, hiện tại Hoàng thượng, Thái hậu, ngay cả Chiến Dã cũng nghĩ, bọn họ là huynh muội ruột, nếu nói hôn sự này ra, thật sự rất kì quặc!

“Phương di.” Nàng đang định giải thích, bên ngoài liền truyền đến tiếng bước chân, Phương di nương lập tức đứng lên, hành lễ, nói: “Tham kiến thái tử điện hạ.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ có thể xoay người, vẻ mặt mỉm cười

bình tĩnh.

Trên người Chiến Dã là quân phục, rõ ràng vừa từ trong quan doanh trở về, lập tức tới đây thăm nàng, trên tóc còn dính một lớp sương sớm, xem ra đang rất mệt mỏi.

“Muội đã trở lại.” Câu đầu tiên liền hỏi cái này, trong giọng nói ẩn chứa biết bao lo lắng.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt hơi hơi chua xót, gật đầu cười, nói: “Ta đã trở về.”

Chiến Dã nhìn nàng, đột nhiên không biết nên nói cái gì tiếp theo, khuôn mặt anh tuấn lạnh lùng, vì dính khí lạnh mùa thu, nên có phần hiện ra không rõ ràng.

Phương di nương nhìn bọn họ như vậy, liền biết có hi vọng, che môi cười trộm, bảo nha hoàn mang lên thêm một ít điểm tâm sáng, rồi dẫn người ra ngoài.

“Di nương, lão đại của chúng ta....” A Tát Lôi ở bên ngoài thấy Phương di nương đi ra, liền ngó đầu vào bên trong nhìn.

Phương di nương nói: “Đừng nhìn, thái tử điện hạ cùng Nguyệt nhi cần ôn lại chuyện xưa, nói không chừng có thể thành một mối nhân duyên tốt!”

Chương 778: Biệt Nguyệt sơn trang (6)

“Nhân duyên tốt?” A Tát Lôi cố vươn đầu vào trong mở to mắt nhìn:
“Chẳng lẽ đang nói lão đại của chúng ta với thái tử Chiến Dã”

Phương di nương cười gật gật đầu.

A Tát Lôi đột nhiên hiểu ra nói: “Thì ra là thế! Ta hiểu rồi!”

Phương di nương rời đi còn vô cùng vui vẻ.

A Lệ Nhã khó hiểu lại gần hỏi: “Ca, huynh hiểu được cái gì?”

“Ngốc vậy!” A Tát Lôi dùng ngón tay bắn nhẹ lên trán A Lệ Nhã, giải thích “Ngày trước Phong Liên Dực có ý với Vương của chúng ta, Vương không tỏ rõ thái độ, Phong liên Dực cũng không hề có tiến triển gì, hóa ra Vương và thái tử Chiến Dã mới là một đôi, A ha ha ha, Vương là Bắc Nguyệt quận chúa, với thái tử Chiến Dã là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau từ nhỏ, ‘lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai’*, đúng là hai đứa nhỏ vô tư ha ha ha — —”

* Thanh mai trúc mã xuất phát từ câu thơ này: lang kỵ trúc mã lai, nhiều sàng lộng thanh mai’

Tạm dịch:

Chàng vờ cưới ngựa đến,

Đuổi nhau quanh ghế ngồi.

“Hóa ra là như vậy.” A Lệ Nhã cũng hiểu được.

Giọng của A Tát Lô rất lớn, Chiến Dã vừa ngồi xuống trong nhà ăn cùng Hoàng Bắc Nguyệt nghe được, cả hai người sợ run một chút, lập tức mỗi người một suy nghĩ.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút bất đắc dĩ, nghĩ thầm, lúc nữa phải dạy dỗ tên tiểu tử lớn giọng kia một bài học mới được.

Trong lòng Chiến Dã có chút chua xót đau đớn, tay cầm đũa hơi run lên.

Hắn không có tư cách thích nàng, lúc nàng còn nhỏ bị người khác bắt nạt, hắn không thể ở bên cạnh bảo vệ nàng, khi nàng lớn lên, thì lại phát hiện ra thân phận của hắn và nàng.

Nhưng như vậy, đối với bọn họ mà nói cũng là một kết quả tốt. Nếu lúc trước rơi vào hố sâu, khi phát hiện ra sự thật thì lại càng đau khổ sợ hãi.

“Bọn họ nói chuyện luôn không giữ mồm giữ miệng, thái tử điện hạ nên ăn chút đồ ăn sáng này đi, đồ ăn này có vị không tồi.” Hoàng Bắc Nguyệt tiện tay múc cho hắn một chén cháo.

Vì muốn che giấu sự xấu hổ, Chiến Dã cúi đầu một mạch ăn, sau khi trở về từ Bắc Diệu quốc, hắn ăn cơm cũng không thấy ngon, bây giờ lại cảm thấy rất tốt.

“Sáng nay có tin tức từ Bắc Diệu quốc truyền tới, nói ở đó đã bắt đầu chuẩn bị đón tân hoàng đế đăng cơ.” Ăn được một nửa, Chiến Dã ngẩng đầu lên nói.

Mặt Hoàng Bắc Nguyệt không có bất kì biểu cảm gì, chỉ thản nhiên gật đầu: “Ngôi vị hoàng đế Bắc Diệu quốc đã để trống lâu như vậy, đúng là nên nghênh lập tâm quân.”

“Tân hoàng đế là Phong Liên Dực, chuyện này đối với Nam Dực quốc cũng xem như có lợi, thái độ của hắn đối với Nam Dực quốc, tình cảm hữu nghị cũng rất tốt.” Chiến Dã nói xong, cũng nhíu lại chân mày, quả nhiên hắn vẫn nhớ tới một số chuyện kì lạ ở Bắc Diệu quốc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn vẻ mặt hắn như vậy, nói: “Lúc huynh còn ở Bắc Diệu quốc, chắc cũng từng nghe nói qua.”

Chiến Dã hơi gật đầu, lông mày nhíu chặt, khuôn mặt tuấn tú mang theo vài phần hăng hái nói “Có nói hắn câu kết với người Tu La thành, nhưng Anh Dạ nói, với tính cách kiêu ngạo của hắn, sẽ không thể có quan hệ với người của Tu La thành.”

“Vậy huynh nghĩ thế nào?” Nàng biết ở trong lòng Anh Dạ, Phong Liên Dực giống như một vị thần, một chút khuyết điểm nhỏ cũng không có, nhưng mà nàng rất muốn biết Chiến Dã nghĩ như thế nào về chuyện này.

“Con người sẽ luôn thay đổi, hơn nữa hắn còn đang ở vị trí như vậy, không có khả năng vĩnh viễn không thay đổi.” Chiến Dã cũng bình thản đáp lại.

Mỉm cười, đáy mắt Hoàng Bắc Nguyệt mang theo một tia chua xót cùng bất đắc dĩ, nói: “Quả thật con người đều sẽ thay đổi.”

“Hình như mọi người có chuyện muốn nói?” Chiến Dã hỏi.

Trầm lặng thật lâu, cúi đầu dùng chiếc đũa gắp miếng thịt trong bát,

tóc trước che lấp vẻ lo lắng nồng đậm trên mặt, mí mắt hạ xuống có chút u buồn.

“Chiến Dã, hãy cẩn thận chú ý Phong Liên Dực, hắn bây giờ và lúc còn ở Nam Dực quốc, không giống nhau.”

Chiến Dã ảo não, nhíu mày nói: “Hắn thật sự cấu kết với Tu La thành?”

Chương 779: Biệt Nguyệt sơn trang (7)

“Cấu kết?” Hoàng Bắc Nguyệt khẽ lắc đầu hơi mỉm cười, nếu chỉ đơn giản như vậy thì tốt rồi.

Thấy nàng lắc đầu, đầu tiên Chiến Dã thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau đó lại thấy nụ cười âm đạm của nàng, tinh thần lại trở nên ngưng trọng.

Hắn biết, chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy!

“Gần đây, Tu La vương mới đăng cơ, triệu hồi ra ma thú vương tộc, chuyện này, người ở trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp ai ai cũng biết.”

“Đúng vậy.”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói: “Nhưng không ai biết, Tu La vương mới kia ngày trước là tù nhân Phong Liên Dực ở Nam Dực quốc, cũng không ai hiểu được, thân thế của hắn như vậy nhưng lại chịu nhấn nhện ở Nam Dực quốc bấy nhiêu năm?”

Nàng bình tĩnh kể lại mọi chuyện, không tức giận, chỉ có sự bình thản cực độ, giống như đang nói đến một chuyện rất là bình thường.

Nàng bình thản kể như vậy, khiến đôi đũa trên tay Chiến Dã rơi ‘leng keng’, bình thường hắn luôn trầm tĩnh bây giờ cũng phải khiếp sợ, nếu biết chuyện này không biết sẽ có bao nhiêu người hoang mang!

“Phong Liên Dực là Tu La vương?” Chiến Dã đột nhiên đứng lên:

“Bắc Nguyệt, tin tức của muội có chính xác không?”

“Ta cũng hi vọng chuyện này là giả.” Hoàng Bắc Nguyệt một tay chống cằm, nhìn qua thấy rất thanh cao lịch sự: “Tóm lại, cẩn thận là tốt nhất.”

Bữa sáng mới ăn được một nửa Chiến Dã cũng không thể ngồi yên được nữa, xảy ra chuyện lớn như vậy hẳn phải trở về bẩm báo với phụ hoàng, tập hợp quan đại thần cùng nhau bàn tính xem tiếp theo nên làm thế nào.

Tu La vương sắp trở thành hoàng đế Bắc Diệu quốc, nếu có lực lượng của Tu La thành giúp đỡ thì Bắc Diệu quốc và Nam Dục Quốc luôn đấu tranh, chỉ sợ sẽ phải nhận hết tai ương!

Trước khi Phong Liên Dục đăng cơ, có thể sai người ám sát hắn, đó cách tốt nhất, nhưng mà....!

“Chiến Dã.” Thấy hắn đứng lên, Hoàng Bắc Nguyệt liền ngược mắt lên, nói: “Việc ám sát hắn là không thể làm được, ma thú vương tộc của Tu La thành, có sứ mệnh phải bảo vệ Tu La vương, ma thú kia rất mạnh, luôn canh chừng bên người hắn, căn bản là không thể ra tay.”

Ngày trước đi theo Phong Liên Dục, cũng may vẫn nghe được một số chuyện có ích!

“Nếu biết tin này, chỉ sợ tất cả các nước khác đều phái người đi giết hắn.” Chiến Dã thờ dài nói, ám sát, hẳn cũng chỉ tùy tiện nghĩ ra cách này thôi.

“Nói luôn dễ hơn làm?” Hoàng Bắc Nguyệt biết sức mạnh của nàng lúc này không thể giúp được gì.

Trừ khi nàng giải được bí mật của Vạn Thú Vô Cương, sức mạnh này là vô cùng sâu, năm đó người kia chỉ dùng sức của bản thân, đã đánh Quang Diệu điện và Tu La thành phải thoái ẩn giang hồ, khiến cho Tu La vương ngày trước chết đi.

Nếu nàng có được sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương thì có thể thử một lần, nhưng mà bây giờ nàng sẽ không ngốc nghếch tự chui đầu vào rọ.

Phong Liên Dục bây giờ không còn như ngày trước, điều kiện quan trọng nhất của Tu La vương muốn đăng cơ là phải ‘đoạn tình tuyệt ái’! Bây giờ hấn còn không biết nàng là ai.

Hấn sẽ không vì nàng là Hoàng Bắc Nguyệt, mà ra tay nhẹ nhàng.

Nàng đâm hấn một đao, chơi hấn một võ lớn như vậy, bây giờ chắc chắn hấn đang nghĩ cách trả thù nàng!

Những lúc như thế này, nàng thật sự không muốn tự chui đầu vào chỗ chết.

Không thể nghĩ ra cách khác, Chiến Dã chỉ có thể hồi cung trước, đầu tiên là phải giấu chuyện này không cho Anh Dạ biết.

Anh Dạ thích Phong Liên Dục từ nhỏ tới giờ, nếu biết hấn đã trở thành Tu La vương, không biết nàng sẽ đau lòng tới mức nào.

“Yên tâm đi, Anh Dạ cũng là người thân của ta.” Nàng nói vậy đều là những từ xuất phát từ đáy lòng

Chương 780: Biệt Nguyệt sơn trang (8)

“Yên tâm đi, Anh Dạ cũng là người thân của ta.” Những lời nàng nói đều xuất phát từ tấm lòng, tuy nàng biết Chiến Dã và Anh Dạ không phải anh em ruột thịt với mình, nhưng bọn họ vẫn là họ hàng.

Nhưng Chiến Dã nghe được câu này, lại bắt đầu ảo não, trên mặt hiện lên một nụ cười chua xót, khuôn mặt tuấn tú u ám, trong lòng thần nghĩ: chắc chắn những lời A Tát Lôi nói ở bên ngoài nàng có để ý, nên mới nhắc khéo hẩn như vậy.

Bọn họ là người thân, cũng không có gì ngoài quan hệ này.

Nhìn Chiến Dã buồn bã rời đi, suy nghĩ lại lời mình vừa nói, đột nhiên nhận ra, chắc đã làm hẩn hiểu nhầm, định giải thích nhưng phát hiện như vậy cũng tốt, nên đành im lặng nhìn theo bóng lưng hẩn.

Bọn họ không có quan hệ huyết thống, chuyện này có nên nói cho Chiến Dã biết hay không?

Nhưng cho dù hẩn có biết thì thế nào? Nàng biết tình cảm của Chiến Dã dành cho nàng, vấn đề là nàng cũng chỉ coi hẩn như anh trai mà thôi.

Đi ra đến cửa, thấy A Tát Lôi vẫn còn đang tùm tùm cười, Hoàng Bắc Nguyệt lờm hẩn một cái, nói: “Lúc trước Tử Diệu nói muốn theo người học tập, tại sao người lại không dạy hẩn?”

Thấy Hoàng Bắc Nguyệt nói chuyện không liên quan gì đến Chiên Dã, A Tát Lô lập tức ngạc nhiên.”Vương, lúc nào ngài cũng quan tâm tới chuyện của người khác, khi nào thì mới chịu chú ý tới chính mình.”

“Còn dám nói ta? Không phải ngươi cũng vậy sao? Tuổi cũng không còn nhỏ, hay để ta bảo Phương di nương chú ý một chút, tìm người có thể quản giáo được ngươi.”

A Tát Lô nghe nàng nói như vậy, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, lấy cớ còn phải dạy Phong Nhã Ngọc chạy trốn mất tiêu.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười, đều là người thích tự do, muốn ổn định cũng không dễ dàng như vậy.

“Vương, ” A Lệ Nhã đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: “Trong lòng người, đối với thái tử Chiến Dã, có hay không.....”

“Trước mắt còn rất nhiều chuyện, đâu có tâm trạng mà lo lắng mấy việc đó?” Giọng Hoàng Bắc Nguyệt đều đều, đi đến trước Lưu Vân các, ngẩng đầu nhìn vào bầu trời âm u.

Lúc này ở Bắc Diệu quốc, không biết hấn đang làm cái gì?

Đặng cơ trở thành Vương..... Phong Liên Dục, lần tiếp theo ta và chàng gặp nhau, có phải sẽ ở trên chiến trường?

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Trên trời ánh trăng tạo thành vòng tròn ánh sáng lớn, có một vài đám mây đen chậm rãi trôi đi, hiện ra trên bề mặt có một vài đốm màu đỏ.

Bên ngoài khe núi gió thổi không ngừng có một luồng khí bất an, từ

chỗ này ngẩng đầu lên nhìn ánh trăng, sẽ cảm thấy nó rất tròn, vô cùng quý dị.

Tối nay là đêm trăng tròn, một hơi thở kì lạ nào đó di chuyển từ trong khe núi, nhưng thoáng một cái nhìn lại thì không thấy gì hết, chỉ có sương mù từ bên trong trôi ra ngoài.

Xem ra, bên trong khe núi này giống như một cái mê cung.

“Vương, mặc kệ chúng ta đi theo hướng nào, thì cũng sẽ hướng ra ngoài!” Nhớ lại chuyện tối hôm trước, A Tát Lô cau mày nói

“Đây là trận pháp bí ẩn, chuyên dùng để phong ấn nguyên khí, loại trận pháp này không có chiến thuật cố định, cho dù có cao thủ lợi hại như thế nào, cũng không có cách nào phá trận đi vào, trừ người có nguyên khí phong ấn nơi này.”

Hoàng Bắc Nguyệt chăm chú nhìn xung quanh, liền nói như vậy, loại trận pháp này trước đây có nghe Linh Tôn nói qua.

A Tát Lô nghe nàng nói vậy, thoáng cái liền mất tinh thần. “Nói như vậy, nếu không có sự cho phép của người lập trận pháp phong ấn nơi này, căn bản là không thể vào trong. Đem nơi này nổ tung thì sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt trầm nghĩ, A Tát Lô càng ngày càng giống Hồng Liên, gặp phải chuyện gì cũng nghĩ đến nổ!

Chương 781: Biệt Nguyệt sơn trang (9)

“Người cũng biết, đối với bất kì trận pháp nào, nếu dùng bạo lực để giải quyết thì cuối cùng cũng chỉ khiến cho đôi bên chịu thiệt mà thôi, trận pháp này chỉ sợ không chỉ có chức năng phòng thủ và giam cầm thôi mà còn có cả chức năng công kích nữa đấy.”

A Tát Lôi nuốt xuống một ngụm nước miếng, cũng may lúc mò mẫm không thấy lối ra hẳn vẫn ráng kiềm chế, không nổi điên san bằng nơi này, nếu không thì...

“Nếu như vậy, chúng ta nên làm gì bây giờ?” Nương theo ánh sáng xuyên qua kẽ lá, A Tát Lôi mơ hồ thấy được nửa bên mặt đang mang theo nét tươi cười của Hoàng Bắc Nguyệt.

Vẻ mặt như vậy, giống như mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay nàng!

Tâm trạng vừa xuống thấp của A Tát Lôi trong nháy mắt lại trở nên bùng bùng sức sống, hẳn chỉ biết, trên đời này không có chuyện gì mà Già Dạ Chi Vương không làm được!

“Vương, người nghĩ ra biện pháp nào rồi sao?” A Tát Lôi nịnh nọt hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu: “Không có!” Nói xong liền bước về phía khe núi bên kia.

“Hà?” A Tát Lôi há hốc mồm, vội vàng theo sau: “Vương, vậy người

tính làm gì đây?”

“Ừm... Thử làm theo cách của ta xem sao.” Hoàng Bắc Nguyệt nhảy xuống từ trên một tảng đá lớn, thân thể chợt lóe đã xuất hiện bên cạnh đám sương mù ở khe núi đối diện.

A Tát Lôi nhìn đến hoa cả mắt, sau đó lại bắt đầu trầm trồ trong lòng: Thật lợi hại! Tốc độ như vậy, ngay cả hắn cũng mặc cảm không bằng.

“Nguyên khí đặc biệt sao...” Hoàng Bắc Nguyệt thoáng trầm ngâm, lập tức lấy Vạn Thú Vô Cương ra, một đám khí đen chậm rãi từ đầu ngón tay tràn ra ngoài, theo sự chỉ đạo của nàng bay về nơi sương mù tụ tập.

Nếu nàng là người kia, như vậy nàng nhất định sẽ chọn lực lượng của Vạn Thú Vô Cương, bởi vì trên đời này, nguyên khí màu đen của Vạn Thú Vô Cương chính là thứ có một không hai!

Nguyên khí màu đen chuyển động một vòng trong không trung, nhờ vào lực lượng cường đại của Vạn Thú Vô Cương, sương mù nhạt dần trong một phạm vi nhỏ, thế nhưng khiến cho người ta thất vọng chính là, kẻ hờ kia vừa mới xuất hiện thì đã nhanh chóng bị đám sương mù xung quanh bổ sung lại.

“Không phải sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thất vọng, nàng thử kiên trì thêm vài lần, kết quả vẫn như cũ.

“Vạn Thú Vô Cương là bảo vật hiếm có trong thiên hạ, có lẽ người kia sợ có người lấy được Vạn Thú Vô Cương xong sẽ chạy tới đây khai phá hang ổ của hắn đó mà.” Yểm châm biếm nói.

Cũng phải, Vạn Thú Vô Cương quả thật rất chi là “phách lối”.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không đáp trả, nàng cất Vạn Thú Vô Cương đi, sau đó lấy cây trâm Bạch Ngọc Liên Hoa mà Nhã hoàng hậu đưa cho ra.

“Người của Quang Diệu điện muốn cướp cây trâm này chẳng lẽ là vì muốn vào nơi đây?” Yểm nghiêm túc suy nghĩ.

“Thử xem sao.” Hoàng Bắc Nguyệt đơn giản đáp một câu, sau đó giơ cây trâm Bạch Ngọc Liên Hoa vào trong sương mù, nhưng điều làm cho nàng kinh ngạc chính là, sau khi đưa cây trâm vào bên trong, sương mù vẫn chẳng hề có chút phản ứng!

Yểm cũng “a” một tiếng, tỏ vẻ vô cùng khó hiểu, Vạn Thú Vô Cương vô dụng, cây trâm Bạch Ngọc Liên Hoa này cũng vô dụng, vậy rốt cục cái gì mới đúng đây?

“Này, người và người kia đều có cùng huyết thống, hay là lấy chút máu ra thử xem.” Yểm xấu xa đưa ra đề nghị.

“Hừ! Chẳng lẽ người kia biết người chuyển đồ về giúp hắn sẽ là con cháu của hắn hay sao?” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hừ một tiếng.

“Nói cũng đúng, đồ vật này cũng chẳng có gì quý giá, chỉ là tóc cùng với một bức thư, chỉ có kẻ ngốc mới có thể giúp hắn chuyển đồ!” Yểm cười ha ha, xem ra lại muốn trêu chọc Hoàng Bắc Nguyệt đấu khẩu với hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt vốn định lơ hắn như thường, nhưng khi nghe hắn nói xong câu đó, trái tim nàng đập mạnh một cái, sau đó lớn tiếng nói: “Yểm, không ngờ cũng có lúc ngươi thông minh như thế!”

Yểm ngó người, tình huống gì đây, nàng chẳng những không nổi

giận mà còn khen hẳn sao?

A Tát Lô đi ở đằng sau Hoàng Bắc Nguyệt cũng thắc mắc nhìn trái
ngó phải, rốt cục vương đang nói chuyện với ai vậy nhỉ?

Chương 782: Biệt Nguyệt sơn trang (10)

Editor: Mặc Quân Dạ

A Tát Lôi đi ở đằng sau Hoàng Bắc Nguyệt cũng thắc mắc nhìn trái ngó phải, rốt cục Vương đang nói chuyện với ai vậy nhỉ?

Cổ tay của Hoàng Bắc Nguyệt vừa lật, một chiếc hộp gỗ xinh đẹp lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay, nàng mở khóa gài của chiếc hộp ra, chỉ thấy bên trong là một trang giấy trắng tao nhã cùng một lọn tóc đen óng.

Đây là tóc của Trưởng công chúa Huệ Văn, nếu nàng đoán không sai, đây chính là thứ mấu chốt để phá giải trận pháp này!

Bởi vì, chỉ có người lấy được hộp gỗ từ chỗ của hắn mới biết được Biệt Nguyệt sơn trang, cũng chỉ có người chịu giúp hắn mới có thể phá giải trận pháp này!

Giới cho một tên Vấn Thiên tâm cơ thâm trầm!

Trong nháy mắt khi hộp gỗ mở ra, khu vực trung tâm của đám sương mù thoạt nhìn vừa hư vô mờ mịt lại vừa cực kỳ chắc chắn kia đột nhiên xuất hiện một cái lỗ xoáy thật lớn!

Trong lỗ xoáy vang lên từng tiếng rít gào thảm thiết của ma quỷ, bức tường sương mù nhìn không thấy điểm cuối chậm rãi tách thành hai nửa, sương khói mông lung men theo vách núi hai bên bay lên cao!

Nơi sương mù tách ra, xuất hiện một con đường!

Biến hóa đột ngột này làm cho A Tát Lô nhìn đến mức trợn mắt há mồm, chờ đã nào, hẳn còn chưa có nhìn thấy rõ ràng nha! Rốt cuộc Vương đã làm như thế nào vậy? Vì sao đột nhiên dùng một cái đã thành như vậy rồi?

“Vương...”

Hắn vừa định đặt câu hỏi, Hoàng Bắc Nguyệt đã nhanh chân đi vào con đường nhỏ, sau đó còn không quên vẫy tay với hắn: “Còn không chịu qua đây?”

A Tát Lô bước vội qua, khi nhìn thấy hai bức tường sương mù đồ sộ to lớn hai bên, hắn không khỏi mở miệng tấm tắc khen ngợi: “Lợi hại! Quá lợi hại! Có thể xây dựng nên một trận pháp khổng lồ như vậy, người bày trận còn cường đại đến trình độ nào đây?”

Hắn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một vùng sương mù cuồn cuộn bay về phía trước, bầu trời là một mảnh tối đen không biết cao bao nhiêu, đừng nói là ánh trăng tròn, ngay cả nửa ngôi sao cũng không có!

“Nếu đã biết người này rất mạnh thì sau khi đi vào phải cẩn thận hơn một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc nhắc nhở, chỉ sợ A Tát Lô tính tình hấp tấp lại kéo ra một đống tai họa gì đó.

Chính mắt nhìn thấy tràng cảnh hùng vĩ như vậy, A Tát Lô đương nhiên cũng biết phải thật cẩn thận, bởi vậy chỉ gật gật đầu, nghiêm trang theo sát phía sau của Hoàng Bắc Nguyệt.

Khe núi này tuy không lớn nhưng lại có sương mù bao phủ, hai người cẩn trọng hành tẩu, tốn không ít thời gian mới nhìn thấy điểm

cuối của sương mù. Đập vào mắt là ánh trắng sáng tỏ, cùng với cây cối xanh um.

“Rốt cục cũng tới rồi!” A Tát Lô thở phào nhẹ nhõm một hơi, khi ở trong sương mù, thời thời khắc khắc đều phải đề cao cảnh giác, chỉ lo lắng không biết có cơ quan gì gì đó đột nhiên xuất hiện hay không.

Bước ra khỏi sương mù, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy con đường vừa đi qua lại lần nữa bị sương mù phủ kín.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn khu rừng trước mắt, chỉ thấy nó cũng không khác mấy với những khu rừng bình thường, cùng lắm là thanh tịnh yên tĩnh hơn một ít, ngẫu nhiên sẽ có tiếng chim hót vang lên, thanh âm trong trẻo, quần quanh bồi hồi, ngoài ra còn có thể nghe thấy tiếng guồng nước chuyển động cùng với tiếng nước chảy róc rách phía xa xa.

Hai người chậm rãi đi dọc theo một con đường nhỏ lát bằng đá tảng, ven đường ngẫu nhiên xuất hiện vài bức tượng đá ẩn giấu sau những nhành cây tươi tốt xanh um, lúc vừa nhìn thấy, A Tát Lô bị dọa hết cả hồn, còn tưởng bản thân đã rơi vào mai phục của kẻ thù!

Cho đến khi Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên đi qua dùng tay vạch cành lá, làm lộ ra bức tượng dã thú được điêu khắc vô cùng sống động bên trong, A Tát Lô mới đỏ mặt cười rộ lên.

Chim sợ cành cong, quả thật là chim sợ cành cong mà!

[chim sợ cành cong: một thành ngữ chỉ con chim đã một lần bị chết hụt, cho nên sợ nghe tiếng bật của cây cung, sợ cành cây bị ngọn gió lay động, cũng sợ luôn cả cành cây có hình dáng cong cong như cây cung, nó còn dùng để chỉ về người từng bị hù dọa, giờ chỉ cần nghe thấy tiếng động nhỏ là cũng cảm thấy kinh sợ rồi.]

Những bức tượng dã thú này đều dùng một loại đá tảng màu đen không biết tên điêu khắc mà thành, thoát nhìn vô cùng sống động, nhất là cặp mắt kia. Ánh mắt đó luôn tỏa ra một loại áp lực bức bách người khác, giống như bọn chúng có thể tùy thời sống lại, sau đó nhảy chồm qua đây đả thương người đến!

Chương 783: Biệt Nguyệt sơn trang (11)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

Bên trong tượng thú này có chứa một luồng sát khí lạnh lẽo!

“Hóa ra là tượng đá à.” A Tát Lôi ngẩng đầu, muốn đưa tay sờ tượng đá nhưng lại bị Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quát lên ngăn lại.

“Đừng động vào! Thứ này rất quý dị!”

A Tát Lôi vội vàng rút tay lại, nói: “Vương, không hiểu sao ta có cảm giác tượng thú này đang nhìn chăm chăm vào ta.” Cho nên hắn mới muốn sờ thử, xem xem rốt cục là có chuyện gì?

“Ta cũng có cảm giác này.” Không muốn nghĩ nhiều, Hoàng Bắc Nguyệt liền tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa không ngừng kêu gọi Yểm, người này có kiến thức rộng rãi, hơn nữa đã từng đấu qua với người kia, chắc chắn sẽ biết chút gì đó.

Thế nhưng gọi cả nửa ngày, trong Hắc Thủy Cấm Lao lại không hề có một tia hồi âm.

“Yểm?” Hoàng Bắc Nguyệt hơi ngạc nhiên, lúc trước cho dù Yểm không muốn xuất hiện thì cũng không im lặng như lúc này.

Ngày trước khi ở cùng với Linh Tôn trong Phù Quang rừng rậm, Yểm

tuy không xuất hiện nhưng tốt xấu gì vẫn sẽ giữ chút liên lạc với nàng, hoàn toàn không im lặng như thế, giống như đã...biến mất rồi vậy.

Thấy người vẫn luôn làm bạn bên cạnh lại đột nhiên biến mất, trong lòng nàng có chút không quen và lo lắng.

“Yểm, nếu người không đi ra, ta sẽ tức giận đó!” Hoàng Bắc Nguyệt thầm quát lớn, tuy Yểm chỉ là một con ma thú bị phong ấn trong cơ thể nàng, thế nhưng nhiều năm nay hai người vẫn luôn làm bạn bên cạnh nhau, tuy đa số thời gian đều cãi nhau nhưng đôi lúc Yểm cũng giúp đỡ nàng rất nhiều.

Trong Hắc Thủy Cấm Lao trống rỗng, vẫn không có một ai trả lời.

Nàng biết, cho dù Yểm không vui cũng sẽ không trêu đùa nàng như vậy.

Khe núi này có chút kì lạ, nếu là nơi do người kia bố trí, như vậy có lẽ từ khi đi vào, nàng đã bị ngăn cách hoàn toàn với Hắc Thủy Cấm Lao, cái này cũng giống như kĩ thuật chống nhiễu sóng của hiện đại vậy.

Có lẽ Yểm không có chuyện gì đâu, nếu người kia có thể giết Yểm thì hẳn cũng sẽ không phong ấn Yểm như vậy.

Nghĩ đến đây, Hoàng Bắc Nguyệt kìm nén sự lo lắng trong lòng, tăng nhanh cước bộ tiến về phía trước.

Hoàng Bắc Nguyệt và A Tát Lôi không hề phát hiện ra, đôi mắt của tượng đá điêu khắc hình kỳ lân mà bọn họ vừa đứng quan sát khi nãy đột nhiên chuyển động, ánh mắt nhìn theo bóng lưng của hai người họ, trong mắt có một ngọn lửa nhỏ xẹt qua.

[beta lúc đêm khuya, đọc xong dòng này tự dưng da gà của ta rơi đầy đất:)))]

Ngoại trừ bức tượng kỳ lân này ra, những bức tượng thú khác vẫn đứng im, không hề nhúc nhích, giống như thật sự là những tảng đá lạnh như băng.

Cả đoạn đường đi, hai người thấy được rất nhiều tượng thú với nhiều hình dáng và chủng loại, mỗi con đều có một tư thế khác nhau, giống như lúc còn sống đột ngột bị cố định lại vậy.

Một công trình điêu khắc lớn như vậy hẳn là không thể chỉ làm xong trong một sớm một chiều đi? Hơn nữa tuyệt đối không thể là do sức lực của một người làm ra!

Điểm cuối của con đường đá chính là trung tâm của khe núi, thanh âm của guồng nước đang chuyển động cùng với tiếng nước chảy nghe được lúc trước chính là từ nơi này truyền ra.

Chỉ thấy phía trước là một mảnh đất trống không quá to, bên trên không có cây cối, chỉ có rất nhiều các loại hoa cỏ kì lạ, nếu có người nào biết luyện dược tới đây, chắc chắn họ sẽ giật nảy cả người!

Bởi vì đám hoa cỏ này đều là các loại thảo dược quý giá.

Thật ra thấy những loại thảo dược quý cũng không có gì là lạ, điểm thần kỳ ở đây chính là, một số loại cây chỉ có thể sinh trưởng ở vùng cực lạnh hoặc vùng cực nóng không ngờ lại có thể cùng sinh sống ở trong một khe núi bình thường!

Những thảo dược này chỉ được dùng một cái hàng rào gỗ sơ sài vây lại, bên cạnh là một dòng suối nhỏ cùng với một guồng nước.

Chương 784: Biệt Nguyệt sơn trang (12)

Guồng nước vẫn đang chuyển động, cho dù không có ai ở đây, nó vẫn có thể tự động tưới nước cho đám dược thảo này.

Trong không khí tỏa ra mùi thuốc tự nhiên mà thơm ngát, quả thật vô cùng dễ chịu.

Tuy đám dược thảo ở đây rất quý giá, thế nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng không phải là người chưa từng gặp qua thứ tốt bao giờ, nàng thân nhiên lách qua hàng rào và guồng nước, ánh mắt rơi vào một tòa nhà vô cùng tao nhã và độc đáo ở phía sau.

Ngôi nhà kia không lớn nhưng lại có tường vây màu trắng bao quanh, lầu gác cổ điển tao nhã như ẩn như hiện sau một ít chạc cây, nhánh cây xanh um ló ra khỏi bức tường, mang theo một màu xanh tươi mát tràn đầy sức sống.

Trên cánh cửa lớn màu đỏ có treo một tấm biển đen, bên trên viết bốn chữ rất to, như rồng bay phượng múa, mạnh mẽ hữu lực: Biệt Nguyệt sơn trang!

Chính là nơi này!

Phủ đệ sạch sẽ như vậy, đám dược thảo bên ngoài lại được chăm sóc rất tốt, cho nên nơi này ắt hẳn là có người ở, người kia muốn nàng mang hộp gỗ đến đây, hẳn là phải đưa cho trang chủ rồi.

Đêm nay là đêm trăng tròn, từ lúc đi vào nơi này, nàng luôn cảm thấy

một luồng hơi thở quý dị bất an di động trong không khí, hơn nữa ngay cả ánh trăng trên đỉnh đầu cũng xuất hiện một tia màu đỏ kỳ dị.

Nếu đúng như lời đồn đãi ở bên ngoài, vậy nơi này quả thật không thích hợp ở lâu.

Hoàng Bắc Nguyệt đi đến cửa chính gõ vài cái, nếu thật sự có người ở thì chắc chắn sẽ có hồi âm.

Nào ngờ nàng đợi cả một lúc lâu mà cũng không thấy ai trả lời, A Tát Lô sốt ruột nói: “Vương, người gõ nhẹ quá đấy, xem ta này!” Nói xong, hắn liền đi lên dùng sức đập cửa, vừa đập vừa hô to: “Có người không? Có ai bên trong không?”

Nhìn thấy hành động nóng nảy như vậy của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt rất chi là bất đắc dĩ, nhưng không thể không nói, cách làm này của hắn quả nhiên hữu hiệu, bởi vì không lâu sau, nàng đã nghe thấy tiếng bước chân từ bên trong truyền đến.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng giữ lấy A Tát Lô, ra hiệu cho hắn không cần tiếp tục gọi cửa nữa.

“Ai vậy?” Giọng nói non nớt của tiểu cô nương từ bên trong vọng ra, bên trong trợn lẩn một chút lo lắng và sợ hãi.

Sợ hãi?

Bọn họ đáng sợ như vậy sao?

“Chúng ta là người từ bên ngoài tới, được người khác nhờ vả đem đồ vật giao cho trang chủ.” Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép đáp lại.

“Nơi này không có trang chủ gì hết, các người mau đi đi!” Tiểu cô

nương này tựa hồ rất không hoan nghênh bọn họ, không thèm quan tâm làm sao hai “người ngoài” kia lại có thể vượt qua trận pháp tiến vào đây, vừa thấy bọn họ mở miệng đã muốn đuổi người.

A Tát Lôi trợn mắt nói: “Chúng ta được người khác nhờ đến đây giao đồ, thứ này không đến tay trang chủ thì bọn ta không thể đi!”

Nói xong, hắn quay lại nhỏ giọng hỏi Hoàng Bắc Nguyệt: “Vương, ta cảm thấy có gì đó không đúng, nếu nàng không chịu mở cửa, hay là chúng ta cứ đánh vào bên trong?”

“Người thấy thực lực của người bày ra những trận pháp này thế nào?” Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói một câu.

Suy nghĩ dùng bạo lực vào cửa của A Tát Lôi lập tức bay biến.

Tiểu cô nương bên trong hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Nếu các người không sợ chết thì cứ ở lại chỗ này đi! Chốc nữa khi trăng tròn lên đến đỉnh, các người sẽ biết thế nào là dễ chịu!”

Giọng điệu này rõ ràng đang công khai uy hiếp bọn họ, các người không đi? Tốt, vậy chết thì ráng mà chịu!

A Tát Lôi giận tới mức đỏ cả mắt, nha đầu kia dùng giọng điệu chết tiệt gì thế này!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn vầng trăng tròn đang ẩn hiện một tia màu hồng, màu sắc đó khiến cho người ta có cảm giác không yên, lúc này trăng chỉ mới lên một nửa, đến khi lên thẳng trên đỉnh đầu thì thật không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây.

Dù sao, những lời đồn đãi kinh khủng bên ngoài cũng không phải là hoàn toàn vô căn cứ.

“Tiểu muội muội.” Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi ánh mắt, mở miệng gọi tiểu cô nương kia, nàng ta cũng chưa đi xa nên lập tức dừng lại.

“Ta đã nói rồi, ở đây không có trang chủ gì cả, các người mau đi đi, nếu không một lát nữa các người sẽ hối hận đó!”

Chương 785: Biệt Nguyệt sơn trang (13)

Tiểu cô nương kia nghe thấy nàng gọi mình thì sốt ruột nhắc lại một lần nữa, sau đó vội vã quay trở về.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, không nóng không vội, chỉ dùng thanh âm vừa đủ nghe nói: “Người nhờ ta tới đây tên là Vấn Thiên, người có biết người này hay không?”

Vừa dứt lời, phía sau cánh cửa lại truyền đến tiếng bước chân vội vã, một lát sau, cửa lớn mở ra, xuất hiện trước mắt hai người là một tiểu cô nương tầm mười hai mười ba tuổi, hai bên thắt hai bím tóc, tuy mặc trang phục màu trắng đơn sơ nhưng lại không giấu nổi dáng vẻ đáng yêu xinh đẹp.

Đêm nay là đêm trăng tròn, ánh trăng sáng ngời trên bầu trời chiếu rọi xuống vạn vật, khiến cho mọi thứ đều trở nên rõ ràng, ấy vậy mà tiểu cô nương này vẫn cầm theo một cái đèn lồng màu trắng trong tay.

Bên trong đèn lồng có một ngọn nến tinh xảo to bằng cánh tay trẻ con đang cháy, ngọn nến tỏa ra một mùi hương dịu dịu nhưng lại rất kì lạ, giống như mùi mỡ của một loài động vật nào đó đang cháy vậy.

“Mau vào đây! Nhanh nhanh một chút!” Tiểu cô nương vẫn dùng thái độ vội vàng thúc giục bọn họ vào trong.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng A Tát Lô đi vào, chân còn chưa kịp đứng vững đã nghe tiểu cô nương đóng cửa “rầm” một cái! Nếu động tác

của A Tát Lôi chậm một chút là cái chân sau đã bị cửa kẹp lấy rồi!

Đóng cửa xong, tiểu cô nương cũng không hề chần chừ, lập tức cầm đèn lồng xoay người bước đi, miệng còn không quên thúc giục: “Nhanh lên! Đừng có ngờ ngác đứng đó nữa!”

A Tát Lôi rất khó chịu, nhưng thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn khoan dung rộng lượng, lạnh nhạt theo sau, hẳn đương nhiên không thể không biết xấu hổ mà mở miệng ra chất vấn.

Trong sân cũng trồng rất nhiều loại hoa cỏ quý hiếm, số lượng nhiều không đếm xuể, ngoài những thứ này ra, những thứ khác đều giống với sân đình của một ngôi nhà bình thường, chỉ là sau khi tiến vào, cảm giác bất an dao động trong không khí càng thêm rõ ràng hơn, giống như khắp nơi đều tràn ngập trong mùi máu tanh vậy!

Bọn họ không hề hỏi câu gì, từ tốn đi theo tiểu cô nương tới trước một hòn giả sơn, chỉ thấy nàng ta đặt đèn lồng xuống, hai tay kết ấn để trước ngực, thủ ấn kia tương đối phức tạp, để cho một tiểu cô nương nhỏ tuổi như vậy làm quả thật có chút không thích hợp.

“Đừng quay đầu lại!” Tiểu cô nương vừa kết ấn vừa nghiêm giọng cảnh cáo bọn họ.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mỉm cười, không hề quay đầu lại nhìn bất cứ thứ gì.

A Tát Lôi vẫn luôn có chút khó chịu đối với tiểu cô nương này, cho nên chuyện nàng không cho hắn làm, hắn càng muốn làm!

Hắn dừng dừng quay đầu lại nhìn, nào ngờ đập vào mắt là một màu đỏ tươi! Con đường bọn họ vừa đi qua lúc này đã biến thành vực sâu biển máu!

Máu tươi di động trên mặt đất không ngừng sỏi bọt ùng ục, giống như có thứ gì đó muốn từ bên trong thoát ra!

Mà ở nơi xa hơn một chút, một ít thân ảnh màu đỏ tươi đang trôi nổi về phía bên này, bọn chúng là quý...quý hồn sao?

A Tát Lôi trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, kinh ngạc đến mức cằm rớt xuống suýt chạm đất, trong cổ họng phát ra tiếng “ừng ực”, ngay cả một chữ hoàn chỉnh cũng không thể phát ra.

Những thân ảnh đỏ tươi này dường như cảm nhận được có người đang nhìn mình, đột ngột ngẩng đầu lên, vừa thấy được ánh mắt của hắn, bọn lập tức hưng phấn gào thét, sau đó phóng về phía này!

Tốc độ của bọn chúng cực nhanh, trong khoảng thời gian không đến một cái chớp mắt đã ập tới trước mặt A Tát Lôi, trong lúc hắn đang giật thót, vạt áo phía sau của hắn bị kéo mạnh một cái, cả người bổ nhào về phía sau.

Một bức tường băng rét lạnh đột nhiên dựng lên trước mắt, cao lớn giống như có thể xuyên thẳng vào trong những tầng mây!

Chương 786: Biệt Nguyệt sơn trang (14)

Vốn nghĩ bức tường băng này có thể ngăn cản được đám bóng đỏ, nào ngờ bọn chúng hoàn toàn phớt lờ nó, trực tiếp đi xuyên qua, sau đó hung dữ mở to cái miệng máu.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng kinh ngạc không thôi, chẳng lẽ thứ này thật sự là quý hồn sao?

Đương lúc nghĩ ngợi, giọng nói trong trẻo của tiểu cô nương đột nhiên vang lên: “Lui về!” Cùng lúc đó, chiếc đèn lồng màu trắng bị nàng vung nhẹ về phía sau, mùi hương kì lạ do nến cháy phát ra lập tức khuếch tán trong không khí.

Khoảnh khắc đó, những bóng ảnh màu đỏ kia dường như rất sợ hãi, nháo nhào lui về phía sau.

“Đi vào!” Tiểu cô nương mạnh mẽ ra lệnh, thì ra giữa hòn giả sơn đã lộ ra một cánh cửa từ lúc nào.

Hoàng Bắc Nguyệt không nói hai lời, lập tức dẫn A Tát Lô đi vào, tiểu cô nương cũng theo sát bọn họ, nhanh tay kết ấn đóng cánh cửa trên núi giả, làm xong những chuyện này, nàng mới vỗ vỗ ngực, nói: “Nguy hiểm thật.”

A Tát Lô nhặt lại được cái mạng nhỏ, đến tận bây giờ vẫn còn sợ hãi: “Đó là cái gì vậy?”

“Ngươi còn dám nói nữa hả! Ta đã bảo là không được quay lại nhìn,

ấy vậy mà người còn cố tình làm trái, suýt chút nữa là ta đây bị người hại chết rồi!” Tiểu cô nương cảm hận trách mắng.

A Tát Lôi không dám cãi lại, lần này quả thực là lỗi của hắn, hắn không nên vì chút nóng giận nhất thời mà quay đầu lại. Tộc Hách Na Lạp bọn họ đều là những người dám làm dám chịu, biết thừa nhận sai lầm, tuyệt đối không vì bản thân mà viện cớ này cớ nọ.

Hoàng Bắc Nguyệt ôn hòa nói: “A Tát Lôi không biết phía sau có nguy hiểm cho nên mới gây ra chuyện như vậy, ta thay hắn nhận lỗi được chứ?”

Tiểu cô nương tựa hồ vẫn có ấn tượng tốt với Hoàng Bắc Nguyệt, nàng ta chỉ chu chu cái miệng nhỏ nhìn nàng một cái, sau đó cầm theo đèn lồng tiếp tục tiến về phía trước.

“Tiểu muội muội, muội tên là gì? Nơi này chỉ có một mình muội thôi sao?” Theo như nàng quan sát được, Biệt Nguyệt sơn trang này dường như không có nhiều người ở.

“Ta gọi là Tiểu Đẳng Lung, ta ở đây cùng với tỷ tỷ.” Tiểu Đẳng Lung không quá bài xích Hoàng Bắc Nguyệt, bộ dáng nàng cầm đèn lồng thật đáng yêu, nếu không phải đã nhìn thấy nàng ra tay, người khác nhất định sẽ cảm thấy nàng chỉ như một tiểu cô nương mười hai mười ba tuổi bình thường.

[tiểu đẳng lung: đèn lồng nhỏ]

“Vị tỷ tỷ của muội đâu?” Giữa hòn giả sơn có một cái hang động, chẳng lẽ vị tỷ tỷ kia của nàng ta ở bên trong?

Nhưng tình huống vừa rồi nguy hiểm như vậy, vị tỷ tỷ này tại sao lại không chịu đi ra giúp đỡ?

“Tỷ tỷ của ta ở ngay bên ngoài đó.” Tiểu Đăng Lung thản nhiên nói, giọng điệu này hoàn toàn không giống với một tiểu cô nương mười ba tuổi.

Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt: “Bên ngoài? Ý muội là...”

Trong lòng nàng dần dần nảy lên một cảm giác bất an.

Tiểu Đăng Lung gật gật đầu: “Chính là thứ các người đã nhìn thấy.”

Đường đi trong núi giả rất dài, vừa chật chội lại vừa u ám, một lần chỉ có thể để cho một người đi qua, giọng nói non nớt của Tiểu Đăng Lung quanh quẩn trong mật đạo sâu kín, trong giọng nói lại có một sự đề phòng mạnh mẽ.

Trong phút chốc Hoàng Bắc Nguyệt cũng không biết nên nói như thế nào, nàng sẽ không an ủi người khác, mà Tiểu Đăng Lung cũng không phải loại người cần người khác an ủi.

Sau khi tiến vào bên trong, Tiểu Đăng Lung thổi tắt ngọn nến, sau đó lấy ra một viên đá phát quang để soi sáng.

Không khí có chút im lặng, Hoàng Bắc Nguyệt và Tiểu Đăng Lung đều thuộc kiểu người ít nói, A Tát Lô không chịu nổi bầu không khí này, đành phải mặt dày mày dạn mở miệng hỏi: “Tiểu...Tiểu Đăng Lung muội muội, trong đèn lồng của muội đốt loại nến gì vậy?”

Hắn cảm thấy đám quỷ ảnh kia rất sợ mùi hương của loại nến này, mà kể ra thì mùi hương kia cũng rất chi là quái dị.

“Đây là do tỷ tỷ tự cắt thịt của chính mình, sau đó rang lên lấy mỡ hòa chung vào sáp đèn cầy, nó có thể bảo vệ ta vào đêm trăng tròn.”

Tiểu Đăng Lung nói.

A Tát Lô nuốt một ngụm nước miếng, hóa ra là nển mỡ người... Khó trách mùi hương của nó lại lạ như vậy!

Chương 787: Biệt Nguyệt sơn trang (15)

“Vậy tử tử muội không phải là...người hả?” A Tát Lôi cẩn thận hỏi.

Đối với vấn đề này, Tiểu Đăng Lung không khách sáo hừ lạnh một cái, nàng hoàn toàn không có ý đáp lại, chỉ tăng nhanh cước bộ tiến vào một gian phòng đá rộng lớn.

Thấy mình bị lơ đẹt, A Tát Lôi quyết định không tự làm bản thân mất mặt nữa, kiên quyết ngậm miệng lại.

Trong phòng đá chỉ có một cái bàn và một ít dụng cụ đơn giản dùng cho sinh hoạt hàng ngày.

Tiểu Đăng Lung đốt một đống lửa trong góc phòng, sau đó đặt một cái bình sắt lên đun nước, bộ dáng không chút hoang mang, rõ ràng đã làm nhiều đến nỗi thành thói quen.

Đêm trăng tròn, thung lũng này sẽ biến thành địa ngục, ngay cả ánh trăng cũng nhuộm màu đỏ au, xem ra truyền thuyết lưu truyền cũng không phải là tin đồn vô căn cứ!

Sau khi tự mình chứng kiến, nàng mới biết lời đồn vẫn còn quá nhẹ nhàng, những người đó căn bản không thể tưởng được, so với địa ngục hay chiến trường đầy rẫy linh hồn người chết, nơi này còn khủng bố hơn rất nhiều!

“Mỗi khi tới đêm trăng tròn, tử tử của muội sẽ biến thành như vậy sao?” Nhìn bóng lưng của Tiểu Đăng Lung, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ

giọng hỏi, nàng chưa từng thấy qua loại biến hóa nào kinh dị như vậy!

Tiểu Đăng Lung hơi gật đầu, thái độ của nàng đối với Hoàng Bắc Nguyệt không hề khinh bỉ hay vô lễ như với A Tát Lô.

“Đây là trạng thái hóa hồn của tử tử, cứ đến đêm trăng tròn, những nơi xung quanh tử ấy đều sẽ biến thành địa ngục Huyết Trì (biển máu), đợi đến khi mặt trăng lên đỉnh, tử tử sẽ từ trong Huyết Trì đi ra, lúc đó, ngay cả ta tử ấy cũng không nhận ra được...”

Giọng nói của Tiểu Đăng Lung nhỏ dần đi, nhớ lại lần đầu tiên nàng thấy trạng thái hóa hồn của tử tử, nàng thiếu chút nữa đã tử tử bị giết, cũng may khi đó...

“Trạng thái hóa hồn...” Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, chặt đứt dòng suy nghĩ của Tiểu Đăng Lung: “Vì sao lại biến thành như vậy?”

“Các ngươi là người ngoài, ta có nói các ngươi cũng không hiểu được đâu! Đây là chuyện nhà chúng ta.” Bị thăm dò đến chuyện riêng tư, Tiểu Đăng Lung cũng không còn khách sáo với Hoàng Bắc Nguyệt nữa.

Tuy biết việc dò hỏi chuyện nhà của người khác là không tốt, thế nhưng nàng rất có hứng thú đối với trạng thái hóa hồn này, hơn nữa nàng còn có cảm giác, loại trạng thái này dường như có liên quan tới bản thân mình.

Bởi vì tòa Biệt Nguyệt sơn trang này là của người kia, mà chỉ cần có liên quan đến người kia thì sẽ có quan hệ gì đó với Vạn Thú Vô Cương!

Sau này nhất định phải tìm hiểu rõ ràng chuyện này!

Thấy nước sôi, Tiểu Đăng Lung liền dùng kim kẹp lấy chiếc bình sắt, sau đó đi tới rót ra ba chén nước ấm: “Uống nước đi, chờ ánh trăng lệch về hướng trong núi là chúng ta có thể đi ra ngoài, đúng rồi, các người có nói mình được người khác nhờ chuyển đồ đến đây có đúng không, mau lấy đồ ra đây.”

Nha đầu này quả nhiên rất có cá tính!

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, thầm nghĩ bản thân phải để lại ấn tượng tốt, cho nên lập tức lấy hộp gỗ ra đưa cho Tiểu Đăng Lung, nói: “Trong thư người kia có nói rất rõ ràng, bảo là nhất định phải giao tận tay cho trang chủ của Biệt Nguyệt sơn trang, trang chủ của các người thật sự không có ở đây sao?”

“Trang chủ đã rời đi rất nhiều năm rồi, vẫn chưa có trở về, ta cùng tỷ tử theo lệnh chờ ở đây.” Tiểu Đăng Lung vươn tay cầm hộp gỗ, khi ánh mắt nhìn đến hoa văn được khắc bên trên, vành mắt của nàng liền trở nên ửng đỏ.

“Quả nhiên là đồ của cha.” Tiểu Đăng Lung hơi nghẹn ngào nói.

A Tát Lô ngạc nhiên trợn mắt, nha đầu kia không phải làm bằng sắt sao, không ngờ còn biết khóc nữa!

Hoàng Bắc Nguyệt bên này còn khoa trương hơn, ngậm nước vừa uống vào miệng đã bị phun ra toàn bộ, nàng ngẩng phắt đầu lên hỏi: “Người vừa nói cái gì?”

“Đây là đồ của cha ta!” Tiểu Đăng Lung lau nước mắt, không muốn để hai người lạ mặt này nhìn thấy biểu hiện mất mặt khi này.

“C...Cha?!” Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc, hóa ra nàng còn có một vị

muội muội!

Tác giả có lời muốn nói: Đoạn này rất là quan trọng, có liên quan tới Linh Tôn và Vạn Thú Vô Cương đó, có phải có chút khủng bố hay không?

Chương 788: Biệt Nguyệt sơn trang (16)

Tiểu cô nương này cùng lắm chỉ cỡ mười ba tuổi, nói cách khác, mười ba năm trước, con người tên là Vấn Thiên đó đã cùng người khác sinh ra đứa nhỏ này hay sao?

Không phải mười bảy năm trước, hẳn vì phong ấn Yểm mà hao hết khí lực, sau đó bị nhốt trong ngục Huyền Băng ở Tu La thành tới chết sao?

“Người gặp cha ta ở nơi nào?” Tiểu Đăng Lung hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức kể lại chuyện mình đã gặp bộ hài cốt của người kia ở trong Tu La thành như thế nào, chẳng qua không hề nhắc đến những chuyện như dung huyết tận xương hay Vạn Thú Vô Cương.

“Cha của ta, người đã...” Sau khi nghe xong, Tiểu Đăng Lung lập tức trào nước mắt, nàng ôm hộp gấm lui vào một góc thút thít.

Thấy nàng đau lòng như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tiếp tục hỏi thêm gì nữa, chỉ ngồi tại chỗ yên lặng uống nước.

A Tát Lô nhỏ giọng hỏi: “Vương, trang chủ của Biệt Nguyệt sơn trang này rốt cuộc là ai vậy?”

“Một lát nữa người sẽ biết.” Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cười không nói, nàng đã biết người đó là ai, thật đáng tiếc, đồ vật mà Vấn Thiên nhờ nàng mang đến đây, chỉ sợ trang chủ của Biệt Nguyệt sơn trang vĩnh

viễn cũng không thể nhìn thấy được.

Bọn họ chậm rãi uống nước chờ đợi, theo ngọn đèn dần dần cháy hết, Hoàng Bắc Nguyệt bắt đầu có chút buồn ngủ, A Tát Lô vốn tràn trề sức sống thấy vậy lập tức khuyên nàng đi nghỉ, bản thân thì ngồi đó canh gác.

Hoàng Bắc Nguyệt chống tay lên trán, vừa định chớp mắt một lát thì Tiểu Đăng Lung đột nhiên đứng bật dậy, sau đó vội vàng vàng chạy ra bên ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy cũng lập tức đứng lên đi theo.

Tiểu Đăng Lung nhanh chóng chạy tới phía cuối con đường, nàng dùng trận pháp mở cánh cửa đá ra, một bóng người máu chảy đầm đìa lập tức ngã nhào vào trong.

“Tỷ tỷ!” Tiểu Đăng Lung dùng sức nâng người đó dậy, sau đó ngẩng đầu nhìn sắc trời bên ngoài, chỉ thấy ánh trăng đã chéch về phía sườn núi.

“A Tát Lô, mau tới giúp muội ấy!” Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng nói.

A Tát Lô gật đầu, quay lưng lại, Hoàng Bắc Nguyệt đỡ người đó lên lưng A Tát Lô, thu xếp xong xuôi, ba người lập tức đi nhanh vào gian nhà đá.

“Tỷ tỷ rất yếu, ta phải đi hái chút thảo dược đã.” Tiểu Đăng Lung nhìn nàng, có chút do dự, dù sao bọn họ đều là những người xa lạ.

“Ta cùng đi với muội!” Hoàng Bắc Nguyệt biết nha đầu kia đang lo lắng cái gì, làm gì có ai dễ dàng tin tưởng một người chỉ vừa gặp mặt lần đầu cơ chứ, ngay cả nàng cũng vậy cả thôi.

Tiểu Đăng Lung gật đầu, cùng nàng đi ra ngoài.

Biển máu trong sân đã hoàn toàn biến mất, ngoại trừ một ít máu tươi bắn lên vách tường và một ít hoa cỏ ra, nơi này giống như chưa hề xảy ra bất kì chuyện gì.

Bởi vì vừa bị biển máu nhuộm đẫm, rất nhiều thảo dược trong sân đã héo rũ, Tiểu Đăng Lung nói, chỉ cần đợi đến bình minh, khi ánh sáng mặt trời chiếu vào, những thảo dược này sẽ sống lại.

Cho nên, hiện tại nếu muốn hái thuốc, bọn họ phải đi ra bên ngoài hàng rào.

Thấy Tiểu Đăng Lung thành thạo hái thuốc, Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng bội phục, nàng ở một bên vừa nhìn vừa nói chuyện phiếm với Tiểu Đăng Lung.

Thì ra tỷ tỷ của nàng ta tên là Hồng Chúc, bọn họ không phải tỷ muội ruột thịt, cũng không phải là nữ nhi của Vấn Thiên, bọn họ chỉ được hắt nhận nuôi mà thôi.

[hồng chúc: nể đở]

“Năm nay muội mới mười hai tuổi đúng không, nhưng theo như ta thấy, người kia đã mất ở Tu La thành khoảng mười bảy mười tám năm rồi.” Hoàng Bắc Nguyệt có chút nghi hoặc nói.

[lúc mười hai lúc mười ba, khổ quá:)))]

Tiểu Đăng Lung đang hái thuốc đột ngột mất đà, bàn chân không khéo giẫm nát một gốc dược liệu vô cùng quý giá, nàng ngẩng đầu, không chút khách sáo nói: “Ai nói với ngươi ta mới mười hai tuổi! Ta

đã sắp ba mươi tuổi rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt trợn mắt há mồm, sắp ba mươi tuổi... Nhớ tới việc từ khi gặp mặt mình toàn gọi người ta là “tiểu muội muội”, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức xấu hổ không thôi.

Chương 789: Biệt Nguyệt sơn trang (17)

“Thời gian dài nhất trong trận pháp này là khoảng một tháng, sau một tháng đó, chúng ta sẽ lại luân hồi...” Tiểu Đăng Lung nói xong, bỗng nhiên hơi nhíu mi nhìn thoáng qua hướng xa xa.

“Sao vậy?” Thấy biểu cảm của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức hiểu được, có chuyện đã xảy ra rồi!

“Có người vào đây!” Tiểu Đăng Lung khó tin nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng có chút kinh ngạc, làm sao có thể chứ, trận pháp này mạnh như vậy, làm sao có người nào đi vào được?

“Vừa rồi các người vào đây bằng cách nào?” Tiểu Đăng Lung ngẩng đầu, nghiêm túc hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt đem chuyện hộp gỗ nói lại một lần, điểm mấu chốt để mở trận pháp chính là lọn tóc của Trương công chúa Huệ Văn!

“Trang chủ!” Tiểu Đăng Lung thì thào nói, trên khuôn mặt xuất hiện vẻ vui mừng khôn xiết: “Chẳng lẽ...chẳng lẽ là trang chủ trở lại?!”

“Không thể nào!” Hoàng Bắc Nguyệt quả quyết nói, người khác không biết, nhưng nàng lại biết rất rõ ràng!

Trương công chúa Huệ Văn đã qua đời nhiều năm trước, hơn nữa nàng còn tận mắt nhìn thấy quan tài của bà trong lăng mộ, điều này

chắc chắn không sai!

Thay vì nói là Trương công chúa Huệ Văn tới đây, không bằng nói là có người đã phát hiện ra bí mật này, sau đó lợi dụng một vật gì đó có chứa hơi thở của bà để vào đây!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định giải thích cho Tiểu Đăng Lung nghe, nào ngờ tiểu nha đầu này đã bị niềm vui che lấp hết cả lý trí, nghĩ đến việc vị trang chủ mà nàng và tỷ tỷ một lòng chờ đợi đã trở lại, nàng lập tức chạy như bay ra ngoài, ngay cả thảo dược cũng không màng tới!

“Tiểu Đăng Lung!” Hoàng Bắc Nguyệt kinh hãi, vội vàng đuổi theo, đáng tiếc Tiểu Đăng Lung cũng không phải đèn cạn dầu, tốc độ vô cùng nhanh, nhoáng một cái đã xuyên qua con đường lát đá cùng đám thạch thú, mắt thấy đã gần tới bên cạnh đám sương mù!

Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ, thân hình nhanh như điện, trong giây lát đã chạy đến phía sau Tiểu Đăng Lung, một tay ôm lấy nàng, tay kia thì che miệng nàng lại, sau đó kéo nàng ra phía sau cặp cánh rộng lớn của một con rồng đá!

Đã làm việc thì không thể manh động, phải xem xét tình huống trước rồi mới có thể ra tay, Tiểu Đăng Lung hằng năm đều sống ở trong này, cho nên không biết được con người ở bên ngoài đáng sợ tới mức nào!

Ngay khi bọn họ vừa trốn ra sau cặp cánh của con rồng, đám sương mù chậm rãi tách ra hai bên, sau đó bay thẳng lên phía trên, giống như muốn vươn thẳng tới bầu trời!

Một cô nương xinh đẹp mặc trang phục màu đỏ, trong tay nắm một cái roi cùng màu đi ra. Nàng kiêu ngạo nhìn lướt qua xung quanh,

bĩu môi nói: “Xì, chẳng ra làm sao cả, chỉ là một cánh rừng nát!”

“Trận pháp này ghê gớm như thế, cho nên dù cánh rừng này chỉ là một cánh rừng nát thì cũng không đơn giản đâu, Hồng Liên tôn thượng, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Đi theo phía sau nàng chính là người luôn mang theo nét mặt tươi cười giả dối – Mạnh Kì Thiên.

Trong từ điển của Hồng Liên căn bản không có hai từ “cẩn thận”. Nàng trời sinh kiêu ngạo, nào biết sợ là cái gì.

“Mạnh Kì Thiên, nghe nói nơi này mười mấy năm qua vẫn chưa có ai đi vào, chúng ta là nhóm đầu tiên sao?”

“Có lẽ là phải, mà cũng có lẽ là...không phải.” Mạnh Kì Thiên giương mắt đánh giá cánh rừng này.

“Nhất định là vậy rồi!” Hồng Liên khẳng định: “Cũng nhờ sự thông minh của người đó, quả nhiên trên đời này không có chuyện gì có thể làm khó được người, ngay cả chuyện ‘người mà người kia thích nhất là ai’ người cũng biết.”

Mạnh Kì Thiên khiêm tốn nói: “Hồng Liên tôn thượng quá khen rồi, ta chỉ nghĩ ra biện pháp mà thôi, còn việc quan trọng nhất – lên vào lăng mộ của Trương công chúa Huệ Văn, trộm lấy tóc của bà ta – đều là do người làm cơ mà.”

“Chuyện này đâu có gì là khó! Đám thủ vệ của lăng mộ đều là một đám bỏ đi!” Hồng Liên không hề khiêm tốn nói.

Chương 790: Biệt Nguyệt sơn trang (18)

Nghe bọn họ nói ra những lời này, Hoàng Bắc Nguyệt núp sau cánh rờng lạnh lùng nheo mắt lại, trong con ngươi xẹt qua một tia sát khí!

“Ừm...” Cánh tay đang bịt miệng Tiểu Đăng Lung dùng sức quá mạnh, tiểu nha đầu bị đau càng thêm khó chịu lắc đầu.

“Ngươi đừng lên tiếng, những người này rất khó đối phó.” Hoàng Bắc Nguyệt nhỏ giọng nói, thấy Tiểu Đăng Lung gật gật đầu, nàng mới buông tay ra.

Tiểu Đăng Lung lập tức ngẩng đầu, nhìn nàng một cái, sau đó lại liếc mắt nhìn sang Hồng Liên ở phía xa, hai mắt trợn to.

“Chúng ta thật sự rất giống nhau, nhưng ta và nàng không có một chút quan hệ nào cả.” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nói.

Trên gương mặt trắng nõn của Tiểu Đăng Lung vẫn còn in lại vết dấu tay hồng hồng, nàng gật đầu, không tiếp tục truy hỏi vấn đề này nữa mà thấp giọng nói sang chuyện khác: “Lúc nãy bọn họ có nói đã lén lút xông vào lăng mộ của Trương công chúa Huệ Văn, đây rốt cục là chuyện gì?”

Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi, qua loa nói: “Chín năm trước, Trương công chúa Huệ Văn đã qua đời.”

Tiểu Đăng Lung không nói thêm lời nào, chỉ quay đầu nhìn những người vừa mới xông vào, nhưng từ bờ vai đang run rẩy của nàng,

Hoàng Bắc Nguyệt biết nàng ta đang lặng lẽ khóc.

Mà bên kia, sau một hồi đắc ý, Hồng Liên liền quay đầu lại nhìn về phía sau Mạnh Kỳ Thiên, khi thấy không có ai đi ra, ả lại bắt đầu giậm chân.

“Mặc Liên đâu? Lại đi lạc nữa rồi hả? Đáng ghét, không phải người đã nói là sẽ trông chừng hấn hay sao?” Không thấy Mặc Liên, Hồng Liên lại bắt đầu nổi cáu với Mạnh Kỳ Thiên.

Mạnh Kỳ Thiên bắt đắc dĩ nhún nhún vai: “Người cũng biết mà, hấn đã muốn đi lạc thì không ai có thể trông chừng hấn được đâu.”

Vừa mới dứt lời, trong sương mù lại có thêm một người đi ra, dưới ánh trăng thê lương phía cuối trời, sắc mặt của hấn lại càng thêm trắng bệch quý dị, gương mặt âm u lộ ra sát khí.

Hồng Liên vốn đang định nổi giận, nhưng ngay khi nhìn thấy hấn, tất cả oán giận lập tức đi tong, hơn nữa còn nhẹ giọng lấy lòng: “Mặc Liên, nơi này rất nguy hiểm, người không thể đi loạn một mình đâu.”

Mặc Liên không đáp lại, giống như không hề nghe thấy mà đi lướt qua người nàng, hành động này khiến cho Hồng Liên vô cùng tức giận, hai mắt trừng lớn, cuối cùng đành phải dùng tay vò nát góc áo để giải tỏa.

Mạnh Kỳ Thiên ở bên cạnh nhìn theo, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ba người rời khỏi màn sương mù, đi theo con đường nhỏ lát đá tiến về phía trước, khi đụng đến đám thạch thú hai bên đường, ba người tò mò dừng lại nhìn một chút, đến khi phát hiện đây chỉ là mấy tảng đá điêu khắc, Hồng Liên lập tức mất kiên nhẫn xoay người bỏ đi.

“Hồng Liên tôn thượng, đám tượng thú bằng đá này có chút kì lạ, không bằng chúng ta dừng lại xem xem.” Mạnh Kỳ Thiên nói.

Hồng Liên không nhịn được, nói: “Có cái gì mà đẹp? Chỉ là mấy tảng đá nát!”

Nói xong, nàng nhanh chân tiến về phía trước, rõ ràng là không muốn nghe tiếp nữa.

Lúc đó bọn họ đang đứng ở phụ cận của con rồng, chỉ cần tới gần thêm một chút nữa, ba người họ sẽ phát hiện ra Hoàng Bắc Nguyệt và Tiểu Đẳng Lung.

May mắn chính là, Hồng Liên không có ý dừng lại, Mạnh Kỳ Thiên đương nhiên cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi theo phía sau nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt thờ phào một hơi, lúc này chạm mặt với nhóm người Hồng Liên tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì, mục đích đến Biệt Nguyệt sơn trang của nàng còn chưa thực hiện xong, tuyệt đối không thể bị nhóm người Hồng Liên này phá hủy được.

Nhưng còn chưa chờ nàng kịp vui mừng, Mặc Liên vốn đã đi về phía trước vài bước đột nhiên quay người lại, ánh mắt của hắn tuy không nhìn thấy nhưng vẫn chính xác ngắm thẳng vào vị trí mà Hoàng Bắc Nguyệt đang đứng!

Dưới ánh trăng chiếu rọi, khuôn mặt tuấn tú tái nhợt cùng với ánh mắt vô hồn của hắn hiện lên rất rõ ràng, Tiểu Đẳng Lung vừa nhìn đã lập tức hoảng sợ hô lên một tiếng, sau đó rụt người về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Âm thanh này, Mặc Liên chắc chắn có thể nghe thấy! Hoàng Bắc

Nguyệt gần như không cần suy nghĩ đã có thể khẳng định như vậy, mồ hôi lạnh trên lưng nhất thời tuôn ra như suối.

Chương 791: Biệt Nguyệt sơn trang (19)

Tuy rằng Mặc Liên sẽ không làm tổn thương tới nàng, nhưng nếu để cho bọn Hồng Liên phát hiện ra thì cũng không phải là chuyện tốt!

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lấy mặt nạ quý từ trong nạp giới ra, tay còn lại thì túm lấy tay của Tiểu Đăng Lung, tới thời khắc nguy hiểm sẽ lập tức chạy thoát!

Tiểu Đăng Lung sống ở đây đã lâu, chắc chắn hiểu rõ đường đi nước bước trong này, hai người sẽ không lo bị bọn họ bắt được!

“Mặc Liên, ngươi lại muốn đi đâu đó?” Hồng Liên vừa mới nói xong cái gì, quay đầu lại định chia sẻ với Mặc Liên, ai biết vừa quay đầu, Mặc Liên lại mất hút!

Nàng nhìn quanh, khi phát hiện được thân ảnh của Mặc Liên, nàng thiếu chút nữa đã tức chết!

Người kia chẳng những không hề đi về phía trước mà còn đi ngược trở về lối cũ!

“Nơi đó có cái gì tốt ư?” Hồng Liên cũng xoay người đi về phía này. Nàng không tin trên đời này còn có đồ vật gì có thể hấp dẫn được sự chú ý của Mặc Liên!

Mặc Liên giống như một đũa trê lạc đường đi về phía con Song Dục Long, đến khi nghe thấy giọng nói của Hồng Liên, hắn lập tức dừng bước, trên khuôn mặt tái nhợt mang theo chút cảm xúc không rõ,

dường như còn ẩn ẩn lộ ra một tia sát khí.

Hắn không tiếp tục đi về phía Hoàng Bắc Nguyệt nữa mà xoay người, tiếp tục men theo con đường lát đá tiến về phía trước.

Hồng Liên bị hành động của hắn làm cho mơ hồ, chỉ đành lớn tiếng nói: “Rốt cục ngươi muốn làm cái gì?”

“Đi.” Mặc Liên đáp lại một chữ ngắn ngủn.

Hồng Liên bĩu môi, tuy có chút tức giận nhưng vẫn nghe theo lời của Mặc Liên mà đi về phía trước.

Thấy ba người từ từ đi xa, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi dựa lên thân thạch thú thờ dài một hơi.

“Bọn họ là ai vậy?” Dù biết đám người Hồng Liên đã đi xa, Tiểu Đăng Lung vẫn theo quán tính ép giọng xuống thật thấp, nàng biết những người đó chắc chắn không dễ chọc.

“Người của Quang Diệu Điện.” Không biết lần này bọn họ lại muốn làm gì đây, mỗi lần Quang Diệu điện có hành động đều liên quan tới Vạn Thú Vô Cương, lần này chắc hẳn cũng giống vậy.

Không biết tên Thánh Quân kia lấy tin tức này từ đâu ra nữa!

“Hai người kia chính là Hồng Liên và Mặc Liên đời này sao? Theo như ta thấy, thực lực của Mặc Liên rất mạnh.” Tiểu Đăng Lung nhìn theo phương hướng bọn họ rời đi, nói.

Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, âm thầm bội phục Tiểu Đăng Lung, mới gặp lần đầu mà đã có thể phân biệt được thực lực của Hồng Liên và Mặc Liên.

“Hừ! Bọn họ tới nơi này, nhất định là vì bảo bối của cha!” Tiểu Đăng Lung không vui nói, sau đó xoay người đi về hướng khác: “Đi theo ta.”

Hoàng Bắc Nguyệt đuổi theo nàng, hai người vừa mới đi không bao lâu, trông mắt của thạch thú hình rồng hơi đảo một chút.

Tiểu Đăng Lung đột nhiên khựng lại, nàng quay đầu dăm chiêu nhìn Song Dực Long, sau đó lại quay sang nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt.

“Sao vậy?” Gương mặt của một tiểu cô nương mười hai tuổi lại lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thế nào cũng có cảm giác quái dị!

“Không có gì!” Tiểu Đăng Lung cũng không giải thích, tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, bọn họ đã tới trước guồng nước bên ngoài sơn trang, hai tay Tiểu Đăng Lung phát ra kết ấn phức tạp, guồng nước kia lập tức từ từ tách ra, nàng để cho Hoàng Bắc Nguyệt vào trước, còn mình thì cầm theo chỗ thuốc vừa hái lúc nãy, sau đó mới lách người tiến vào.

Bên trong vẫn giống y như đường hầm lúc trước, vừa dài vừa hẹp, sau khi đi vào không lâu, hai người lập tức đi tới gian nhà đá lúc trước.

Mùi máu tươi nồng đậm ập đến, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức dẫn đầu đi vào, chỉ nghe A Tát Lôi kêu lên một tiếng quái dị, sau đó vội ôm đầu chạy ra. Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy bèn giữ chặt hấn lại, sau đó hỏi: “Sao thế? Sao lại bị dọa thành cái dạng này, thật là không có tiền

đồ!”

“Không phải đâu, vương, người xem nàng, nàng ấy...” Thấy nàng tới, A Tát Lô lập tức yên tâm hơn một chút, hấn vội vàng chỉ về phía góc tối trong gian nhà đá, ý bảo Hoàng Bắc Nguyệt nhìn sang.a

Chương 792: Biệt Nguyệt sơn trang (20)

Vì ánh nến không đủ sáng để chiếu tới nơi đó, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ loáng thoáng thấy được một bóng dáng vô cùng hung ác, hoàn toàn không giống với hình dáng của con người!

“Nàng ta đã biến thành thú rồi, người xem cái đuôi của nàng kia, có khi nào nàng ta là người của Tu La Thành hay không!” A Tát Lô vẫn còn sợ hãi, mới vừa rồi hắn định dứt nàng uống một chút nước, ai ngờ vừa xoay người đi rót nước xong, quay đầu lại đã thấy nàng ta biến thành như vậy!

“Đây là hình thái vốn có của tỷ tỷ, hừ, người mới là người của Tu La Thành ấy!” Thanh âm của Tiểu Đẳng Lung vang lên ở phía sau Hoàng Bắc Nguyệt.

A Tát Lô sững sốt, hình thái vốn có, vậy có nghĩa là...

“Là Thần thú.” Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười cười. Cái này cũng không thể trách A Tát Lô được, mặc dù hắn lớn lên trong rừng rậm Phù Quang – một nơi xuất hiện không ít Thần thú, thế nhưng Thần thú có thể hóa thành hình người quả thật rất hiếm, dù sao loại chuyện hóa hình này phải có cấp bậc cao mới có thể làm được.

Linh Tôn chính là một ví dụ điển hình, làm gì có con Thần thú nào trong rừng rậm Phù Quang dám trêu vào hắn?

A Tát Lô chưa từng thấy qua, cho nên mới kinh ngạc như vậy.

Nghe nàng giải thích xong, A Tát Lô gật mình há to miệng: “Thần thú còn có thể hóa thành hình người sao!?”

“Đúng là thứ chưa thấy qua cảnh đời!” Tiểu Đăng Lung cay nghiệt quở trách A Tát Lô, rất hiển nhiên, thái độ của nàng khi đối diện với A Tát Lô và khi đối diện với Hoàng Bắc Nguyệt là hai thái cực hoàn toàn đối lập.

Nàng thậm chí còn lười để ý tới hắn.

Tiểu Đăng Lung đi tới, thấp sáng ngọn nến trong góc tường, nương theo ánh nến chập chờn, nàng thấy được vị tỷ tỷ đang run rẩy nằm trong vũng máu của mình.

Đó là một con rồng màu trắng bạc vô cùng xinh đẹp, thân thể thon dài ưu nhã linh hoạt, cặp sừng trên trán vừa hoa lệ lại vừa khí phách, phần vây mỹ lệ đang run rẩy trong vũng máu.

Từng lớp vảy trắng tuyết tuy đẫm máu nhưng vẫn tỏa ra ánh hào quang sáng ngời, thật giống như thủy tinh, khiến cho người khác nhìn vào đều hoa mắt mê mẩn.

Đây chính là một con rồng thần thánh, huyết thống vô cùng cao quý, thậm chí còn cao hơn cả thú tộc hay những Long tộc bình thường!

Mà con rồng mang hình dáng như thế này, nàng đã từng gặp qua một con.

Trong biển lửa dưới Thất Tháp ở học viện Linh Ương, nàng đã từng thấy qua hình thái vốn có của Linh Tôn, chính là hình dạng này.

Tiểu Đăng Lung ngồi xổm xuống trước mặt Hồng Chúc, đem dược liệu bỏ vào trong một cái nồi để nghiền nát, sau đó đặt lên bếp lửa

nung khô.

Phương pháp này là phương pháp mà người bình thường hay dùng để chế tạo đan dược, dược hiệu còn không bằng 1% so với đan dược mà luyện dược sư luyện chế, hơn nữa lại rất dễ lãng phí dược liệu, bình thường nung khô mấy lần, nếu có thể thành công một lần đã là không tệ rồi.

Nhưng ngoài cách này ra thì không còn cách nào khác, luyện dược sư trên đại lục này rất thưa thớt, người bình thường chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Thấy lần nung khô đầu tiên thất bại, Tiểu Đăng Lung lại gấp đến độ trên trán đổ đầy mồ hôi, Hoàng Bắc Nguyệt đành phải đi qua, nói: “Để đó cho ta.”

Tiểu Đăng Lung ngẩng đầu nhìn nàng, Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, lấy Tử Thối Kim Lô ra đặt lên mặt đất, trên đầu ngón tay xuất hiện một tia hỏa diễm.

“Người là luyện dược sư sao!” Tiểu Đăng Lung kinh ngạc thốt lên.

“Người nói quy trình, ta sẽ luyện dược.” Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng một cái, không muốn lãng phí thêm thời gian.

Tiểu Đăng Lung lập tức gạt đầu, đem đồng dược liệu lần lượt phân loại ra. Thời gian kế tiếp, Hoàng Bắc Nguyệt liền dựa theo quy trình mà nàng nói, luyện chế đồng dược liệu thành một loại đan dược có tên là Hợp Hồn Đan.

Lần đầu luyện chế tuy cũng có chút sơ sót, thế nhưng khi thấy đan dược thành hình, Tiểu Đăng Lung vẫn cảm thấy vô cùng vui vẻ, lập tức lấy đan dược dứt cho Hồng Chúc ăn.

Sau khi sử dụng Hợp Hồn Đan, thân thể của Hồng Chúc dần biến lại thành hình dáng con người, gương mặt của nàng có vài phần tương tự so với Linh Tôn.

“Trang chủ?”

Chương 793: Tâm ngoại hóa hồn (1)

“Trang chủ?” Đôi mắt yếu ớt chậm rãi mở ra, bóng người mơ hồ trước ánh nến khiến Hồng Chúc không nhận được mở miệng kêu lên.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, hiểu được nguyên nhân nên chỉ cười cười, Tiểu Đăng Lung thấy vậy thì vội vàng nói: “Tỷ tỷ, người này không phải trang chủ, chỉ là bộ dáng có chút giống mà thôi.”

Hồng Chúc nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt hơn nửa ngày, sau đó mới thì thào nói: “Quả thật rất giống...” Nói xong, nàng liền ngẩng đầu, có chút hoảng hốt nhìn xung quanh: “Ta vừa trở về từ địa ngục!”

Tiểu Đăng Lung ôm chặt nàng, nghẹn ngào nói: “Tỷ tỷ, tỷ không cần phải sợ.”

“Tỷ không sợ, chỉ là chờ đợi quá lâu nên có chút sốt ruột mà thôi, tỷ thật không biết mình còn có thể chờ được bao lâu nữa.” Hồng Chúc cúi đầu, yên lặng rơi lệ. Hai tỷ muội dường như cùng nhớ tới những chuyện tình thương tâm gì đó nên đều trầm mặc không nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của bọn họ, thật sự là tỷ muội tình thâm, khiến cho người khác cảm động.

“Trang chủ mà các người nói có phải là Trương công chúa Huệ Văn hay không?” Nhìn hình ảnh thương cảm của tỷ muội bọn họ một lát, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên mở miệng hỏi.

Thân thể của Hồng Chúc và Tiểu Đăng Lung chấn động, hai người

đồng loạt ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn về phía nàng.

“Làm sao người biết?” Tiểu Đăng Lung cao giọng hỏi.

“Ha ha ha...” A Tát Lô cười lớn một tiếng: “Các người có biết vị cô nương đang đứng trước mắt các người là ai không?”

Tiểu Đăng Lung đánh giá Hoàng Bắc Nguyệt, có chút do dự hỏi: “Người là ai?” Lúc trước nàng cũng chưa hỏi qua tên của Hoàng Bắc Nguyệt.

“Ta tên là Hoàng Bắc Nguyệt.”

“Hoàng Bắc Nguyệt?” Tiểu Đăng Lung nhất thời ngây người.

“Ngốc quá! Người nghĩ cái họ “Hoàng” này rất là phổ biến hay sao? Người đứng trước mắt các người chính là nữ nhi của Trưởng công chúa Huệ Văn, là quận chúa Bắc Nguyệt đấy!” A Tát Lô bổ túc kiến thức cho hai người, tiện thể nhân cơ hội cười nhạo Tiểu Đăng Lung một phen.

Quận chúa Bắc Nguyệt!

Vừa nghe được cái tên này, Hồng Chúc mới vừa rồi còn suy yếu vô lực, cả người đầy máu nằm trong lòng của Tiểu Đăng Lung đột ngột giãy dụa đứng lên, liềm lĩnh nhào về phía Hoàng Bắc Nguyệt, dùng tay chộp lấy bả vai của nàng, đôi mắt trừng lớn, hỏi: “Người thật sự là quận chúa Bắc Nguyệt?”

“Tỷ tỷ!” Tiểu Đăng Lung kinh hãi hô lên một tiếng, sợ nàng trong lúc xúc động sẽ làm ra chuyện gì đó.

Hoàng Bắc Nguyệt không hoảng không loạn, ánh mắt bình tĩnh, vẻ

mặt lạnh nhạt, mặc dù đang đối mặt với một người toàn thân đầm máu, nàng cũng không hề biến sắc, chỉ mỉm cười nói: “Đúng vậy.”

“Chúng cứ đâu?” Hồng Chúc nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, nếu như nàng dám nói dối, nhất định ánh mắt sẽ lộ ra sơ hở!

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt nào phải người bình thường, cho dù nàng giết một người, gương mặt của nàng cũng không hề đổi sắc, ngay cả giáo sư tâm lý lợi hại nhất cũng không thể nhìn ra được nàng có nói dối hay không!

“Dựa vào khuôn mặt này còn chưa đủ sao?”

Tiểu Đăng Lung lập tức nói: “Mới vừa rồi ở bên ngoài vẫn còn một người có bộ dáng rất giống ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, có chút khó chịu nheo mắt lại, quả thật vẫn còn một người – Hồng Liên!

Đáng tiếc ngoại trừ tướng mạo ra, hiện tại nàng không có cách nào chứng minh bản thân chính là quận chúa Bắc Nguyệt cả, trừ phi có thể dẫn bọn họ tới phủ Trưởng công chúa để xác nhận.

Nhưng hiển nhiên, điều kiện hiện tại không cho phép nàng làm như vậy.

Cho nên...

“Vậy thế này thì sao?” Yên lặng liên hệ với Vạn Thú Vô Cương, chỉ một thoáng, dưới ánh nến mờ hồ, mái tóc đen xinh đẹp tuyệt trần của Hoàng Bắc Nguyệt dần hóa thành màu đỏ rực rỡ tựa như hỏa diễm, quang mang chói mắt khiến cho thân thể của Hồng Chúc phải lùi về phía sau vài bước.

Mái tóc đỏ độc nhất vô nhị này, Hồng Liên tuyệt đối không thể có!

“Ngươi...ngươi là...” Hồng Chúc cùng Tiểu Đăng Lung đồng loạt trợn mắt há mồm.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi vuốt ve mái tóc đỏ rực của mình, thản nhiên nói: “Nếu các ngươi đều gọi người đó là cha, như vậy có lẽ ta cũng nên gọi các ngươi một tiếng tỷ tỷ.”

Chương 794: Tâm ngoại hóa hồn (2)

“Không!” Hồng Chúc lập tức lắc đầu, sau đó đột ngột quỳ xuống trên đất, mặc kệ cảm giác đau đớn khi vừa thoát khỏi địa ngục, thành kính nói: “Ta không dám nhận, chủ nhân tại thượng, xin hãy nhận một lạy này của Hồng Chúc!”

Hoàng Bắc Nguyệt dùng hai tay đỡ nàng ngồi dậy, Tiểu Đăng Lung thấy vậy bèn vội vàng lấy hộp gỗ ra, đem ý đồ Hoàng Bắc Nguyệt tới đây nói cho Hồng Chúc nghe một lần.

Hồng Chúc mở hộp gỗ ra, nước mắt tuôn rơi: “Đây là ý trời, chỉ tiếc trang chủ vĩnh viễn không thể nhìn thấy được.”

“Có thể nói cho ta biết đã xảy ra chuyện gì hay không?” Mặc dù đã đoán được đại khái, nhưng có một vài chi tiết Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không rõ ràng cho lắm.

“Mẫu thân của ngài, Trương công chúa Huệ Văn, chính là trang chủ của Biệt Nguyệt sơn trang. Năm đó cha kiến tạo nên tòa sơn trang này, hi vọng nó sẽ là chỗ trú thân tương lai cho trang chủ. Lúc ấy chiến loạn liên miên, bọn họ cùng nhau rời đi, hẹn ước sau khi chiến tranh chấm dứt sẽ gặp gỡ nhau tại nơi này. Đáng tiếc, từ lúc rời đi đến nay, cha vẫn chưa trở về.

Khi chiến loạn kết thúc, trang chủ có trở về nhưng lại không gặp được cha, về sau tuy trang chủ đã gả cho người khác nhưng người vẫn thường xuyên đến nơi này. Mặc dù người chưa bao giờ nói ra, nhưng chúng ta đều biết, người vẫn luôn tin tưởng nhất định sẽ có

ngày cha quay trở về. Nhưng không biết có chuyện gì xảy ra, chín năm trước, sau khi trang chủ rời đi thì không còn quay lại nữa.

Bên trong Biệt Nguyệt sơn trang có trận pháp giam cầm, ta và Tiểu Đãng Lung không thể ra ngoài được, cho nên hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Chúng ta cũng đã từng oán giận trang chủ, nghĩ rằng người đã buông tay với cha, nào ngờ lại không phải thế, thì ra người sớm đã...”

Hồng Chúc nói xong liền khóc không thành tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút thổn thức vỗ vỗ lưng nàng: “Đừng khóc, hiện tại bọn họ đang ở cùng một thế giới, có lẽ hai người đã gặp được nhau rồi.”

Vấn Thiên, Trưởng công chúa Huệ Văn, còn có quận chúa Bắc Nguyệt, một nhà ba người tốt cục cũng có thể đoàn viên ở trên trời.

“Chủ nhân nói rất đúng, cha cùng trang chủ nhất định đang rất hạnh phúc, chúng ta không nên đau khổ nữa.” Hồng Chúc lau nước mắt, vui mừng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: “Năm đó cha đã từng nói qua, bảo ta chờ ở đây, tương lai nhất định sẽ có người kế thừa của ngài xuất hiện!”

Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu hỏi: “Chẳng lẽ người giúp hãn mang hộp gỗ tới là có thể kế thừa phù chú thuật của hãn ư?”

“Đương nhiên không phải!” Hiện tại Hồng Chúc đang rất là vui mừng, thương thế của bản thân cũng dần tốt lên nhờ viên Hợp Hồn Đan mà Hoàng Bắc Nguyệt luyện chế, không giống bình thường phải nằm dưỡng thương đến tận mấy ngày.

“Người đưa hộp gỗ tới sẽ nhận được vô số bảo tàng cùng công pháp

xem như là lễ vật tạ ơn. Đương nhiên, kế tiếp chúng ta sẽ giao cho người đó một nhiệm vụ khác, đó chính là mang theo di vật của cha, tìm kiếm người thừa kế của ngài. Sau khi người đó hoàn thành được nhiệm vụ này, hẳn sẽ có được tất cả những gì mà hẳn muốn.”

“Cha đã nói qua, người này nhất định sẽ xuất hiện vào mười hai năm sau!” Tiểu Đăng Lung bổ sung thêm một câu, sau đó ngược mắt hỏi: “Chủ nhân, vì sao đến tận bây giờ người mới xuất hiện?”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc nghe, trong lòng cũng dần dà hiểu được cục diện.

Thảo nào hài cốt của Vấn Thiên lại được đặt trong một gian nhà đá bí ẩn trong Huyền Băng ngục ở Tu La Thành, trên đời này có mấy người có thể đi vào được đến nơi đó?

Thảo nào mười hai năm trước, Linh Tôn nhất định bắt nàng bá ông ta làm thầy, hơn nữa còn đem nàng đến rừng rậm Phù Quang – một nơi ngăn cách với thế giới bên ngoài để tu luyện.

Thì ra Linh Tôn đã biết hết những thứ này, hơn nữa còn sớm tính kế chu toàn. Sai lầm lớn nhất đời này của Hoàng Bắc Nguyệt nàng chính là đã tin lầm Linh Tôn, khiến cho bản thân vô duyên vô cớ ngậm lấy một phen tổn thất nặng nề!

Quân Ly ơ là Quân Ly, mưu kế mà ngươi khổ công suy tính đã thành công rồi đó!

Thứ ngươi muốn ắt hẳn ngươi cũng đã chiếm được, kế tiếp chính là tới ân oán giữa chúng ta. Hoàng Bắc Nguyệt ta luôn là một người có thù tất báo!

Chương 795: Tâm ngoại hóa hồn (3)

“Có một số việc trì hoãn nên mấy năm nay ta không có ở Nam Dục Quốc.” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Hồng Chúc cùng Tiểu Đẳng Lung cũng không hỏi nhiều nữa, chỉ cần nàng đến đây là hai người đã rất vui mừng rồi. Đây này không phải là cái loại bởi vì gặp lại cố nhân mà vui mừng, nó giống như...loại vui mừng khi gặp được cứu tinh!

“Nói như vậy, vừa rồi chủ nhân đã gặp qua trạng thái hóa hồn của ta ư?” Hồng Chúc hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, lông mày hơi nhíu lại: “Vì sao lại thành như vậy?”

Hồng Chúc có chút bất đắc dĩ nói: “Chuyện này nói ra thì rất dài, chẳng qua nó có liên quan đến phù chú thuật của cha!”

Trong đầu Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, có liên quan đến phù chú thuật, như vậy là nàng có hi vọng rồi!

“Ta có thể kế thừa nó không?”

Hồng Chúc gật đầu, gương mặt đột nhiên hiện lên vẻ khó xử, nàng và Tiểu Đẳng Lung nhìn nhau một lát, sau đó ngập ngừng nói: “Chủ nhân đương nhiên có thể kế thừa, chỉ là...”

“Đều là lỗi của ta!” Tiểu Đẳng Lung quỳ phịch xuống đất, vô cùng tự

trách nói: “Khi đó ta quá bất cẩn, không nên mở hộp ra, nếu không, Vạn Thú Vô Cương cũng sẽ không biến mất!”

Hồng Chúc vuốt vuốt đầu nàng, đồng dạng áy náy: “Chúng ta đã phụ sự kỳ vọng của cha, thật xin lỗi chủ nhân.”

Thấy hai người cứ khổ sở tự trách bản thân, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên: “Vạn Thú Vô Cương ư? Cái này không phải rất dễ sao!”

“Chủ nhân, người không biết đó thôi, Vạn Thú Vô Cương không phải là vật phàm đâu, nó là lực lượng thần khí có thể khống chế hết thảy các loại thú...” Hồng Chúc vội vàng nói.

“Là cái này phải không?” Hoàng Bắc Nguyệt lật tay, một khối ngọc màu đen được chạm trổ theo phong cách cổ xưa liền lẳng lẳng nằm yên trong lòng bàn tay nàng.

Hơi thở màu đen nhàn nhạt tỏa ra từ trên khối ngọc, thoạt nhìn giống như tiên linh khí cuộn cuộn không dứt.

“A! Vạn Thú Vô Cương!” Tiểu Đẳng Lung hô to một tiếng.

Hồng Chúc cũng vội vã gật đầu: “Đúng là Vạn Thú Vô Cương, ta có thể cảm nhận được nó!”

“Vừa rồi ta còn đang thắc mắc tại sao thạch thú bên ngoài lại đột nhiên có động tĩnh, thì ra là do trên người chủ nhân có mang theo Vạn Thú Vô Cương.” Tiểu Đẳng Lung hào hứng nói.

Vừa rồi thạch thú có động tĩnh ư? Thật ra nàng cũng không có để tâm chuyện này, điều làm nàng tò mò hơn chính là, trước đây Vạn Thú Vô Cương đều là do bọn họ bảo quản hay sao?

Hồng Chúc ân cần nói: “Vạn Thú Vô Cương trước nay vẫn được đặt trong từ đường thờ phụng Thần thú. Vào một ngày của năm năm về trước, trong lúc Tiểu Đẳng Lung đang quét dọn từ đường thì phát hiện chiếc hộp chứa Vạn Thú Vô Cương tỏa ra ánh sáng khác thường. Mọi người tưởng có chuyện gì xảy ra nên mới mở hộp ra xem thử, nào ngờ vừa mở ra, Vạn Thú Vô Cương liền theo một chùm sáng ngũ sắc biến mất trong không trung.”

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn mảnh hắc ngọc trong tay mình, những sự kiện kỳ như thế nàng cũng không có cách nào giải thích được.

Khối Vạn Thú Vô Cương này là do nàng cướp được từ hội đấu giá của tập đoàn tài chính Nhật Bản Kitano ở thế kỷ 21, sau đó lại bị Lam Tư đuổi giết, cuối cùng lấy cái giá làm nổ tung một thành phố để hủy diệt nàng. Ngay lúc thành phố nổ tung, nàng cảm giác được Vạn Thú Vô Cương tỏa ra ánh sáng còn chói mắt hơn so với ánh sáng của vụ nổ!

Quầng sáng đó trong nháy mắt bao bọc lấy nàng, bởi vì cường độ ánh sáng rất cao, chấn động thị giác quá lớn khiến nàng lập tức ngất đi.

Đến khi tỉnh lại, nàng đã đi tới phủ Trưởng công chúa ở Nam Dục Quốc, biến thành phế vật Hoàng Bắc Nguyệt.

Mà lúc đó Vạn Thú Vô Cương cũng không có ở trên người nàng, chỉ khi nàng chuẩn bị hàng phục Băng Linh Huyền Diệu trong rừng rậm Mê Vụ, nó mới chân chính xuất hiện lần nữa.

Những trải nghiệm đã qua, giờ nói lại mới cảm thấy vô cùng kỳ!

“Vạn Thú Vô Cương đã có rồi, bây giờ có thể nói cho ta biết trạng

thái hóa hồn là chuyện gì hay chưa?” Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi.

Chương 796: Tâm ngoại hóa hồn (4)

Editor: Minh Diệu

Beta: Mặc Quân Dạ

Hồng Chúc lập tức gạt đầu, chỉ có Tiểu Đăng Lung vẫn còn mang chút hoài nghi nhìn thoáng qua A Tát Lô đang đứng canh ngoài cửa gian nhà đá.

“Đều là người một nhà, người có thể yên tâm.” Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc nói. Đối với những người trung thành với mình, nàng sẽ không bao giờ hoài nghi, cho dù xảy ra biến cố thì cũng chỉ có thể tự trách khả năng phán đoán của bản thân quá kém mà thôi!

Nghe thấy nàng nói, nhiệt huyết trong người A Tát Lô lập tức sôi trào, hấn dứt khoát đứng lên xung phong nhận việc: “Vương, mọi người cứ bàn chuyện đại sự đi, ta sẽ đi ra bên ngoài canh chừng!”

Tiểu Đăng Lung cũng đứng lên, nói: “Ta cũng đi!”

“Hong Liên cùng Mặc Liên vẫn còn đang ở bên ngoài, các người nhớ cẩn thận một chút.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng không có phản đối, không phải nàng không tin tưởng bọn họ, chỉ là người của Quang Diệu Điện đã đến đây, nàng không thể không đề phòng.

Tên Mạnh Kỳ Thiên đó đã có thể nghĩ đến việc mượn hơi thở của Trương công chúa Huệ Văn để đi vào đây, nhiều đó cũng đủ thấy được trình độ thông minh của hắn, cho nên nàng phải cẩn thận hơn

một chút mới được.

Sau khi hai người kia đi ra ngoài, Hồng Chúc mới chậm rãi dựa vào tường, xốc lại tinh thần nói ra mọi chuyện.

Vạn Thú Vô Cương là thuật pháp thần bí và cường đại nhất từ xưa đến nay. Những Triệu hoán sư bình thường, thậm chí là Triệu hoán sư cường đại đều phải ký kết khế ước bản mệnh cùng với Linh thú, chỉ khi tính mệnh hai bên liên kết với nhau, bọn họ mới có thể phát huy hết thực lực của bản thân.

Cho nên, mối quan hệ giữa Triệu hoán sư cùng Triệu hoán thú chính là loại quan hệ lợi dụng lẫn nhau, đồng thời dựa vào nhau.

Trong trăm ngàn năm qua, loại quan hệ này chưa từng có ai có thể phá vỡ được, cho đến khi Vạn Thú Vô Cương xuất hiện!

Năm đó, khi người kia sử dụng Vạn Thú Vô Cương, đó là một tràng cảnh kinh tài tuyệt diệu đến độ nào chứ? Uy chấn bát phương, quân lâm thiên hạ, không một ai có thể bì kịp!

Vạn Thú Vô Cương có thể triệu hoán vạn thú, nhưng không ai biết được, dưới uy lực cường đại đó lại che giấu một loại pháp tắc còn tàn khốc hơn so với khế ước bản mệnh!

Nếu muốn có được lực lượng của Vạn Thú Vô Cương, người sử dụng nhất định phải có một Thần thú tình nguyện hi sinh bản thân, đem hồn phách luyện hóa trợ giúp người tu luyện, bởi vì lực lượng trong Vạn Thú Vô Cương quá cường đại, thân thể con người căn bản không thể chống cự lại sự cản trở của vô số loài thú!

Lực cản trở, chỉ có siêu cấp Thần thú mới có thể ngăn cản!

Thần thú luyện hóa hồn phách của chính mình xong thì sẽ đạt được lực lượng cường đại, nó có thể liên hệ với Vạn Thú Vô Cương, sau đó dùng lực lượng có được sau khi luyện hóa hồn phách dẫn dắt hắc khí trong Vạn Thú Vô Cương đưa vào trong cơ thể người tu luyện.

Vạn Thú Vô Cương, Thần thú, con người, ba bên dùng một loại trạng thái cân bằng để có được lực lượng cao nhất!

Đây là một quá trình cực kỳ thống khổ và tàn nhẫn, bởi vì như thế cũng có nghĩa là sinh tử của Thần thú và người tu luyện đã kết nối lại với nhau, điểm này có chút tương tự với kế ước bản mệnh, chỉ có một điểm khác biệt duy nhất, đó là khi người tu luyện chết đi, Thần thú sẽ bị lực lượng của Vạn Thú Vô Cương cản trở! Quá trình này dài hay ngắn đều phụ thuộc vào tu vi của Thần thú!

“Sau khi người tu luyện qua đời, Thần thú sẽ từ từ tiến vào trạng thái hóa hồn, đánh mất bản thân, sau đó chậm rãi biến thành hung linh không có ý thức. Hung linh này sẽ tiếp tục phát triển, bỏ thần nhập ma, cuối cùng biến thành Ma thú!”

Hồng Chúc nói xong, có chút uể oải thở hắt ra một hơi. Hôm nay nàng vừa mới trải qua trạng thái hóa hồn vô cùng thống khổ, đánh mất bản thân, không có ý thức giãy dụa trong không gian, hao tổn đi rất nhiều nguyên khí, lúc này thân thể quả thật vô cùng suy yếu!

Nhưng may mắn, nàng đã đợi được chủ nhân trở về, cảm xúc vui mừng hơn bao giờ hết này chính là thứ chống đỡ giúp nàng nói nhiều như thế.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc lắng nghe, vẻ mặt bình thản, ánh mắt trong như nước. Nàng suy tư trong chốc lát, sau đó hỏi: “Ma thú bỏ thần nhập ma thì sẽ như thế nào?”

“Đó là vật cao quý nhất trong “ma”, sẽ mang đến rắc rối và tai họa cho cả thiên hạ, trở thành kiếp nạn của nhân gian!”

[ma này có nghĩa là ma quý, vật xấu]

Chương 797: Tâm ngoại hóa hồn (5)

Hồng Chúc do dự một chút, sau đó mở miệng nói.

Cả người Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, khó tin nhìn vào gương mặt bình thản của Hồng Chúc, gương mặt đẫm máu tuy rất suy yếu nhưng lại không hề có một chút bất mãn hay oán hận nào cả.

Vật cao quý nhất trong “ma”... Mang đến rắc rối và tai họa cho cả thiên hạ... Trở thành kiếp nạn của nhân gian...

“Vậy người thì sao...”

“Ta và chủ nhân sẽ cùng tồn tại!” Về mặt Hồng Chúc kiên định nói: “Nếu tương lai có một ngày chủ nhân thật sự mất đi, Hồng Chúc tuyệt đối sẽ không lưu lại hậu thế!”

“Không được!” Hoàng Bắc Nguyệt kiên quyết phản đối, nghiêm khắc vung ống tay áo: “Quả thật ta rất muốn có được lực lượng của Vạn Thú Vô Cương, nhưng việc nào có thể làm, việc nào không thể làm, ta hiểu được rõ ràng.”

Nàng không phải người tốt, từ trước đến nay đều không phải, việc xấu việc ác cũng đã làm không ít, cho nên nàng không phải vì lòng tốt mới cự tuyệt yêu cầu của Hồng Chúc. Nguyên nhân chủ yếu chính là, nàng đã tận mắt nhìn thấy bộ dáng của Linh Tôn, gặp qua sự giãy dụa và thống khổ của hắn, mà bản thân nàng lại chính là người bị hại!

Không tự mình trải qua thì vĩnh viễn sẽ không hiểu được, lúc nàng mất đi phù nguyên, cái loại đau khổ cùng oán hận này khiến nàng đến bây giờ vẫn không thể tha thứ cho Linh Tôn, cho dù nàng biết hẳn có nỗi khổ riêng đi nữa.

Nhưng điều này không có nghĩa là nàng sẽ trơ mắt nhìn một con Thần thú khác biến thành như thế, sau đó lấy lực lượng kia đi báo thù.

Nếu như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt nàng thật sự chỉ là thứ vô dụng!

Nàng đã luyện ra phù nguyên một lần thì sẽ có lần thứ hai, nàng không tin mình lại không làm được!

“Chủ nhân...” Lúc Hồng Chúc đang muốn nói cái gì đó thì bên ngoài bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ, chấn động cực lớn khiến cho cả gian nhà đá cũng rung lên không ngớt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày: “Hồng Liên!”

Hồng Chúc xốc lại tinh thần, kiên trì dựa vào vách tường đứng lên, nói: “Ta sẽ đi đối phó bọn họ.”

Nào ngờ còn chưa nói xong, thân thể của nàng liền ngã sang một bên, Hoàng Bắc Nguyệt thấy thế vội vàng đỡ lấy nàng, bình tĩnh nói: “Đừng miễn cưỡng bản thân, hiện tại ngươi đang rất suy yếu, nên nghỉ ngơi thật tốt.”

Vành mắt Hồng Chúc đỏ ửng, đột nhiên cầm lấy tay Hoàng Bắc Nguyệt, lo lắng nói: “Chủ nhân đã tận mắt nhìn thấy hình dạng hóa hồn của ta, người cũng nên biết ta đã không thể quay đầu lại được nữa.”

Hoàng Bắc Nguyệt giữ chặt vai của Hồng Chúc, nghiêm túc nhìn vào mắt của nàng, hỏi: “Hồng Chúc, ngươi đã gặp qua Thần thú sau khi hóa hồn chưa?”

Hồng Chúc hơi sửng sốt, sau đó cũng nghiêm túc gật đầu: “Ngày trước cha...”

“Vương, không tốt rồi!” A Tát Lô bỗng nhiên chạy ào vào, lo lắng nói: “Hồng Liên nói nếu không tìm thấy đồ vật nàng cần thì sẽ đem nơi này nổ tung!”

“Đáng chết!” Hồng Chúc oán hận nói: “Nếu không phải ta bị thương thì sao có thể để nàng ta kiêu ngạo như vậy được!”

Về mặt Hoàng Bắc Nguyệt cũng dần trở nên u ám, Hồng Liên, Mặc Liên, Mạnh Kỳ Thiên, tổ hợp ba người này quá mạnh mẽ, hiện tại nàng không phải là đối thủ của bọn họ, đi ra ngoài dùng cứng đối cứng chỉ tổ thiệt thòi bản thân.

Hồng Chúc đang bị thương, Tiểu Đẳng Lung chỉ có khả năng phong ấn là mạnh, A Tát Lô thì lại thiên về tốc độ, nhiều đây quả thật chẳng là gì so với đối phương.

“Chủ nhân không cần lo lắng, ta có biện pháp rồi.” Hồng Chúc đột nhiên cười rộ lên, sau đó nghiêng đầu nói thầm vài câu bên tai Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng, Hồng Chúc đành bất đắc dĩ nhún vai: “Nhiều năm nay không chỉ có ta đang chờ đợi thôi đâu, bọn họ cũng đang chờ đợi đó.”

Bên ngoài, phía trước từ đường của Biệt Nguyệt sơn trang.

Hồng Liên tức giận nhìn từ đường đã bị nàng nổ thành một đống đổ nát, ánh lửa xung quanh càng tôn lên vẻ mặt kiêu ngạo của nàng.

“Hừ! Ta không tin nơi này ngay cả một người cũng không có! Chắc hẳn nơi này có mật thất, chờ ta cho nổ tung toàn bộ, các người nhất định sẽ phải chui ra!” Nơi này không phải hoàng cung của Bắc Diệu Quốc, nàng không cần phải lo sẽ bị người của Tu La thành phát hiện.

Chương 798: Tâm ngoại hóa hồn (6)

Editor: Thiên Ân

Beta: Mặc Quân Dạ

Tuy rằng Biệt Nguyệt sơn trang này thần bí khó lường, tràn ngập những truyền thuyết kinh khủng, thế nhưng từ lúc bọn họ đi vào cho đến khi phá hủy từ đường thì lại không thấy có ai đi ra cả, điều đó cho thấy những tin đồn kia cũng chỉ là để lừa gạt, giả thần giả quỷ dọa người mà thôi!

Mạnh Kỳ Thiên dùng tay ôm chiếc hộp ngọc tinh xảo, đây là vật vừa lấy được từ trong từ đường, hắn dùng tay sờ sờ vỏ hộp một cái, sau đó cười nói: “Quả nhiên, đồ vật kia lúc trước được đặt ở trong này.”

Năng lực cảm ứng của Triệu hoán sư thuộc tính Phong luôn rất mạnh mẽ.

“Ta biết mà, nhất định là bọn họ giấu nó đi rồi, đáng giận! Chuyện mà thánh quân giao cho chúng ta lần này nhất định phải thành công!” Hồng Liên bước vào sân nhỏ, đôi mắt hạnh xinh đẹp nhìn quanh một vòng, sau đó liền cất tiếng cười.

“Các người đừng mong có thể trốn được mãi, cho dù hôm nay có phải lật tung chỗ này lên thì ta cũng sẽ lôi cổ các người ra! Biết điều thì mau đem đồ vật kia giao nộp ra đây, khi đó ta còn có thể tha cho các người một mạng, nếu không...”

Nhìn bộ dạng uy hiếp người khác của nàng, Mạnh Kỳ Thiên không khỏi cười rộ lên, hấn quay đầu lại nhìn Mặc Liên, kinh ngạc phát hiện người này đang trong tình trạng hồn vía lên mây, bởi vì chuyện này rất hiếm thấy nên hấn liền mở miệng hỏi: “Mặc Liên tôn thượng, người làm sao vậy?”

Mặc Liên hơi đảo mắt, ngoại trừ dáng vẻ không kiên nhẫn ra thì vẫn không thềm mở miệng.

Mạnh Kỳ Thiên biết hấn đang mất kiên nhẫn, Mặc Liên chính là người như vậy, hoàn toàn không có kiên nhẫn, đặc biệt là những khi ở cạnh Hồng Liên, cho nên mặc dù biết chắc mình sẽ lạc đường, hấn vẫn thường tự ý bỏ đi một mình.

“Ta thấy cũng không tốn bao nhiêu thời gian nữa đâu, chúng ta sẽ nhanh rời đi thôi.” Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười trấn an hấn một câu, lời chưa dứt, chỉ thấy hai hàng lông mày của y bất chợt nhíu lại, ngừng đầu lên, nói: “Không đúng!”

“Sao vậy?” Hồng Liên quay đầu lại hỏi một câu, thấy vẻ mặt mất hết kiên nhẫn của Mặc Liên, nàng liền cười nói: “Mặc Liên, lấy được đồ vật kia xong chúng ta sẽ lập tức rời đi!”

Mặc Liên không thềm để ý đến nàng.

Hồng Liên bĩu môi, nàng không dám nổi giận với Mặc Liên cho nên đành phải trút giận lên tòa Biệt Nguyệt sơn trang này. Chỉ thấy nàng khoát tay một cái, một thanh kiếm ngưng tụ bằng lửa đỏ lập tức chế đôi hòn giả sơn ở giữa ao sen!

Mạnh Kỳ Thiên đang nghe ngóng động tĩnh trong gió, thấy hành động của Hồng Liên thì chỉ có thể bất đắc dĩ nhún nhún vai, nào ngờ trong chớp nhìn thấy hòn giả sơn kia, hấn không nhịn được cười rộ lên.

“Không hổ là Hồng Liên tôn thượng nha, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra hòn giả sơn đó chính là một cơ quan ngầm.”

Đa số núi giả đều bị bỏ đôi, chỉ có duy nhất một cái là không bị tổn thất, đây không phải là nơi ẩn náu thì là cái gì?

Sắc mặt Hồng Liên lập tức rạng rỡ hẳn lên, nàng lớn tiếng cười ha hả: “Đương nhiên, làm gì có ai có thể qua mắt được Hồng Liên ta? Nơi đó nhất định là cửa ngầm đi vào kết giới do bọn họ thiết kế, để ta qua đó xem thử xem!”

Hồng Liên đi qua, trên đường đi không quên rút thanh bảo kiếm màu đỏ của mình ra, đặc ý cười cợt: “Để xem lần này các ngươi còn chạy đi đâu!”

Đi được một nửa, trên núi giả đột nhiên xuất hiện một tầng sáng nhạt màu, một cánh cửa ngầm lập tức xuất hiện, theo sau đó chính là một một tiểu cô nương đáng yêu tóc thắt bím từ từ đi ra.

“Các ngươi là ai? Sao lại cả gan xông vào đây!” Thanh âm tràn đầy tức giận hoàn toàn không giống với thái độ nên có của một tiểu cô nương.

Thấy người ra chỉ là một tiểu cô nương, Hồng Liên liền khinh thường hừ lạnh một tiếng: “Tuy ngươi là chỉ là một đứa nhỏ nhưng ta đây cũng không phải là một người nhân từ đâu, nếu như ngươi dám chọc giận ta, ta sẽ giết ngươi đó!”

Tiểu Đẳng Lung nâng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn mang nét trẻ con lên, khóe miệng nàng khế nhếch, trong mắt lộ ra vẻ trào phúng.

Hồng Liên ngẩn ra, đang định mở miệng nói tiếp thì lại nghe Mạnh Kỳ

Thiên đứng bên kia hồ to: “Hồng Liên, cẩn thận!”

Chương 799: Tâm ngoại hóa hồn (7)

Nhưng hiện tại lên tiếng đã không còn kịp nữa rồi, thủ ấn giấu sau lưng của Tiểu Đẳng Lung đã hoàn thành, hai tay nàng hợp lại trước mặt, ánh sáng màu trắng lập tức hiện ra khắp bốn phương tám hướng xung quanh Hồng Liên.

Sắc mặt Hồng Liên tràn đầy tức giận, nàng giơ kiếm lên, ánh lửa chói mắt lập tức phóng lên cao, khí thế ngút trời kia quả thật khiến cho người ta sợ hãi.

Nhưng mà...

“Vạn Vật Quang Lao! Bao vây!” Tiểu Đẳng Lung dùng thanh âm trong trẻo quát lên một tiếng, chỉ thấy ánh sáng trắng xung quanh nàng cũng đồng loạt phóng lên cao, tốc độ kia còn nhanh hơn mấy lần so với ngọn lửa của Hồng Liên!

[vạn vật quang lao: mọi vật đều bị cầm tù trong ánh sáng]

Trong chớp mắt, ánh sáng trắng đã đuổi kịp ngọn lửa của Hồng Liên, đem nó nén lại, biến thành một cái lồng giam ánh sáng hình tròn vây khốn Hồng Liên ở giữa!

Bị ngọn lửa thiếu chút “quay chín”, Hồng Liên tức giận hô to: “Nha đầu thối chết tiệt! Ta muốn chặt ngươi thành tám khúc!”

Tiểu Đẳng Lung thở hồng hộc, tuy trên khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ đỏ ửng bất thường nhưng nàng vẫn nở nụ cười: “Đã bị nhốt ở

bên trong mà còn mạnh miệng, để ta xem ngươi làm thế nào giết được ta!”

Ngay khi bên kia phát sinh dị biến, Mạnh Kỳ Thiên cũng lập tức quay đầu nhìn về phía rừng cây mà bọn họ vừa đi qua, hắn cảm thấy dường như bên trong có cái gì đó đang tiến về phía này...

Mặt đất dưới chân đang rung động mãnh liệt.

Trong không trung cũng mơ hồ xuất hiện một làn khói mờ.

Nhìn Hồng Liên đang bị nhốt trong lồng giam, trong lòng Mạnh Kỳ Thiên chợt dâng lên một cảm giác bất an, hắn vội vàng lùi về phía Mặc Liên, nói: “Mặc Liên tôn thượng, tình hình có chút bất thường, chúng ta nên lui trước đi.”

Nơi này cất chứa một truyền thuyết thần bí khủng bố, thế mà từ lúc vào đây, bọn họ lại chưa gặp phải chuyện gì, đây mới chính là điểm khiến cho người ta nghi ngờ!

Không biết Mặc Liên có nghe thấy lời y nói hay không, chỉ thấy hai tròng mắt vô thần của hắn khẽ đảo một cái, sau đó lập tức xoay người đi về phía sau.

Mạnh Kỳ Thiên muốn khuyên hắn không nên đi theo hướng đó, bởi vì dường như bên kia cũng đang phát sinh động tĩnh dị thường.

Chỉ tiếc hắn còn chưa kịp nói xong, một tiếng rống của dã thú đã vang lên, thanh âm này giống như đã được phủ bụi rất nhiều năm, giờ phút này cuối cùng cũng có thể phá đất chui ra!

Theo tiếng rống mạnh mẽ vang dội đó, cây cối trong rừng cũng bắt đầu rung lên.

Sau đó, một con Song Dực Long màu xanh từ trong rừng bay tới, cặp cánh khẽ vỗ lập tức tạo nên một trận gió lớn thổi tung tán cây rừng.

Mạnh Kỳ Thiên sửng sốt, con Song Dực Long này không phải là tượng đá ở trong rừng lúc nãy sao? Vì sao đột nhiên sống lại rồi?

Không chờ bọn hắn kịp nghĩ thêm điều gì, Song Dực Long lập tức đánh úp về phía bọn họ!

“Cẩn thận!” Mạnh Kỳ Thiên vội vàng lui về phía sau, khi thấy Mặc Liên vẫn không hề nhúc nhích, hắn liền vội vàng lên tiếng cảnh báo.

Ngay cả Hồng Liên đang bị nhốt trong Vạn Vật Quang Lao cũng hô lớn: “Mặc Liên, mau tránh ra!”

Mặc Liên vẫn không hề nhúc nhích, hắn chỉ lẳng lặng đứng đó ngẩng đầu lên, đôi mắt tuy rằng không nhìn thấy nhưng lại khiến người ta có cảm giác như đang đối mắt với con Song Dực Long đó!

Đúng là một tiểu tử loài người kiêu căng ngạo mạn!

Song Dực Long ở giữa không trung đột nhiên há miệng hít một hơi, lôi điện bắt đầu hội tụ lại ở trong miệng nó.

Grào!

Một tiếng gầm giận dữ vang lên, lôi điện từ trong miệng nó bay ra đánh về phía Mặc Liên.

Nếu người nào bị lôi điện này đánh trúng, chỉ sợ người đó sẽ bị cháy thành tro ngay tại chỗ!

Ruột gan Hồng Liên nóng như lửa đốt, hấn lại làm sao thế này? La do không nhìn thấy sao? Không thể nào! Hấn luôn rất nhạy bén, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay hấn đều có thể cảm giác được, thế nhưng vì sao hấn lại không có phản ứng gì với công kích mạnh như vậy chứ?

“Mặc Liên!” Hồng Liên nhào lên, hận không thể thay hấn cản lại đòn tấn công kia, đáng tiếc nàng chỉ chạy được một chút đã bị lồng giam ánh sáng đánh bật trở về!

Trong con ngươi u ám của Mặc Liên bỗng nhiên xẹt qua một mảnh đen tối đậm đặc! Bóng tối giống như tử thần hàng lâm xuống thế gian, ngay cả ánh sáng trên đỉnh đầu cũng bị chặn đứng hoàn toàn, không hề có một tia lọt xuống!

Chương 800: Tâm ngoại hóa hồn (8)

Không biết Huyền Linh Thú đã xuất hiện bên người Mặc Liên từ lúc nào, chỉ thấy nó vung cánh lên một cái, quả cầu lôi điện vừa lao tới kia lập tức bị đánh tan!

Song Dực Long dường như không hề cảm thấy sợ hãi, thấy lôi điện của mình bị đánh tan, nó liền tức giận lao nhanh về phía bên này!

Huyền Linh Thú bình tĩnh vung cánh lần nữa, trực tiếp đánh bay Song Dực Long ra xa!

Từ đầu đến cuối, Mặc Liên vẫn đứng im một chỗ không hề nhúc nhích, Huyền Linh Thú hoàn toàn tự động xuất hiện để bảo vệ cho hắn, căn bản không cần hắn động thủ hay ra lệnh gì cả.

Triệu hoán sư và Triệu hoán thú có thể đạt tới tình trạng gắn bó hài hòa như vậy, không phải nhờ vào quan hệ kế ước, mà là do bọn họ đã hòa làm một thể!

Mạnh Kỳ Thiên và Hồng Liên đồng loạt thở phào một hơi, thật không hổ là Mặc Liên!

Song Dực Long xoay người một cái giữa không trung, thân thể khổng lồ dừng lại trong rừng cây, nó nhìn chăm chăm về phía Huyền Linh Thú gào lên một tiếng, không dám làm ra hành động thiếu suy nghĩ nào khác!

Mạnh Kỳ Thiên nói: “Con Song Dực Long này chỉ là Thần thú nhị giai

mà thôi, đứng trước mặt Huyền Linh Thú thì có là cái gì.”

Nào ngờ lời nói vừa dứt, trong rừng rậm lại truyền đến từng đợt rung chuyển, tiếp sau đó, hàng loạt những tiếng gào thét của dã thú lập tức vang lên, một tiếng lại một tiếng, chủng loại đa dạng, thật sự không biết là có bao nhiêu con tất cả!

Sắc mặt Mạnh Kỳ Thiên lập tức thay đổi.

Ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy vô số Thần thú chậm rãi bước ra từ trong khu rừng, con nào con nấy đều ngửa mặt lên trời gào thét, sau đó dùng ánh mắt như hổ rình mồi nhìn chăm chăm vào đám người Quang Diệu Điện!

Sao lại nhiều thế này? Thần thú mở đại hội triển lãm sao?

Nếu không sao lại có nhiều Thần thú tụ tập ở cùng một chỗ như vậy!

Tuy rằng không có siêu giai Thần thú, thế nhưng từ nhất giai đến ngũ giai đều có cả nha, bình thường loại cấp bậc này ở trong mắt Huyền Linh Thú không khác gì cỏ rác, nó căn bản không thèm nhìn một cái.

Nhưng mà... Chất lượng thuộc dạng thường thì thôi đi, đằng này số lượng lại càng nhiều kinh khủng!

Dường như tất cả thạch thú trong khu rừng đều xuất hiện ở nơi này!

Cẩn thận đếm qua một lượt, số lượng Thần thú không phải một trăm thì cũng là tám mươi! Quy mô và số lượng như thế này, chỉ sợ ngay cả Thánh Quân cũng phải sợ hãi thán phục một phen!

“Mạnh Kỳ Thiên, đây là chuyện gì?” Hồng Liên ở trong Vạn Vật Quang Lao kinh ngạc hô to, nhìn thấy tràng cảnh như vậy, ngay cả

một người luôn kiêu ngạo như nàng cũng không bình tĩnh nổi.

Mạnh Kỳ Thiên bây giờ ngoài trừ lắc đầu ra thì cũng chỉ có thể lắc đầu, hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ một lúc mà có thể gọi ra nhiều Thần thú như vậy, thực lực cỡ này, quả thật có chút không tưởng!

“Mặc Liên...” Mạnh Kỳ Thiên đang định trưng cầu ý kiến của Mặc Liên, ai biết vừa quay qua, vẻ mặt của hắn lập tức thay đổi!

Mặc Liên thế mà lại lao thẳng về phía Thần thú đang tụ tập!

Huyền Linh Thú cũng theo sát phía sau hắn, tại một nơi bị Thần thú nhìn chăm chăm như vậy, hành động này không khác gì tự đâm đầu vào địa ngục!

Mạnh Kỳ Thiên muốn ngăn cản cũng không còn kịp nữa rồi.

Tuy có uy áp của Huyền Linh Thú tỏa ra, nhưng khi thấy lãnh thổ của mình bị xâm phạm, đám Thần thú liền quên hết sợ hãi mà gầm lên một tiếng, tựa như một cơn thủy triều không có điểm cuối nhào về phía Mặc Liên!

Mặc Liên nhún người nhảy lên lưng Huyền Linh Thú, khuôn mặt lạnh lùng tái nhợt mang theo một tia sát ý lãnh khốc, cảm nhận được sự nóng nảy trong lòng hắn, Huyền Linh Thú liền liền lĩnh đại khai sát giới.

Đôi cánh tối đen mở ra, những tia chớp màu đen lập tức đan lại thành một tấm lưới đẹp mắt, những con Thần thú nào dám can đảm tới gần đều bị lưới điện chấn cho ngã quỵ.

Mạnh Kỳ Thiên và Hồng Liên đứng ở phía dưới xem cuộc chiến giống

như có thể nhìn thấy được sát khí đã ngưng tụ thành thực chất xung quanh người Mặc Liên, hắn bây giờ giống như Tu La từ dưới địa ngục bò lên, nhẫn tâm vô tình, gặp thần giết thần thần, gặp phật giết phật!

Không có chuyện gì có thể ngăn cản màn tàn sát của hắn!

Khống chế Huyền Linh Thú lao xuống bên dưới, vẻ mặt hắn lúc này chỉ tràn ngập nét tàn bạo!

“Mặc...” Bên tai bỗng nhiên truyền tới một thanh âm mềm nhẹ quen thuộc.

Chương 801: Tâm ngoại hóa hồn (9)

Editor: Thiên ÂnBeta: Mặc Quân DạGiữa không trung tràn ngập hương vị máu tanh, Mặc Liên như bị một cơn gió thổi tình, hấn giật mình đứng đó, sát khí trên mặt dần dần rút đi. Ở đâu? Bốn phía đều là tiếng Thần thú kêu gào, hấn căn bản không thể xác định được nàng đang ở đâu. “Mặc Liên, rời khỏi nơi này đi, ta không muốn đánh nhau với ngươi.” Thanh âm mềm nhẹ xuyên qua không gian âm ỉ truyền tới tai hấn. “Nàng ở phía sau ngươi.” Lần này Huyền Linh Thú cũng không nhịn được nữa, bất đắc dĩ phải mở miệng nhắc nhở hấn. Mặc Liên lập tức xoay người lại, tuy rằng không nhìn thấy, thế nhưng hấn vẫn có thể nhận ra được loại hơi thở trong trẻo và lạnh lùng rất đối quen thuộc này. Biểu cảm trên mặt hấn trở nên dè dặt, giống như sợ bản thân nói sai một câu sẽ làm mất lòng nàng. “Ngươi ở trong đây?” Hoàng Bắc Nguyệt đứng trên lưng con Song Dực Long vừa bị Huyền Linh Thú đánh bay lúc nãy, sắc mặt ngưng trọng. Nàng biết ý của Mặc Liên là “tại sao ngươi lại ở đây?”, đáng tiếc hiện tại nàng không có nhiều thời gian để giải thích, bởi vì Hồng Chúc bây giờ thật sự rất suy yếu. Đánh thức nhiều Thần thú như vậy, thoát nhìn thì có vẻ rất mạnh, thế nhưng thời gian lại không thể kéo dài được lâu. “Đồ vật mà các ngươi muốn ta tuyệt đối sẽ không giao ra, trừ khi ngươi và ta đánh một trận sinh tử ở trong này, ngươi giết chết ta!” “Không được!” Mặc Liên lập tức nói: “Ngươi đã nói, là bằng hữu.” Nghe được lời của hấn, khóe miệng băng lãnh của Hoàng Bắc Nguyệt từ từ xuất hiện một tia tươi cười mềm mại, giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn. “Đúng vậy, bởi vì là bằng hữu, cho nên ta vĩnh viễn không muốn trở thành địch nhân với ngươi, ngươi hãy rời khỏi nơi này đi, ta sẽ không làm tổn thương đồng bọn của ngươi.” Thật ra nàng có muốn cũng không làm thương tổn bọn họ được, cách tốt nhất bây

giờ là khuyen nhũ Mạc Liên rời đi, Mạnh Kỳ Thiên và Hồng Liên thấy vậy đương nhiên cũng sẽ tự giác theo sau. Dù sao nếu không có Mạc Liên, hai người bọn họ chắc chắn sẽ không dám tự mình đối đầu với nhiều Thần thú như vậy! Không biết Mạc Liên có thật sự nghe hiểu lời nói của nàng hay không, chỉ thấy hấn gật đầu, thế nhưng vẫn ngậy ngốc đứng tại chỗ, rõ ràng hai mắt không thể nhìn thấy, vậy mà vẫn cố chấp nhìn về phía nàng. “Vết thương của ngươi...” “Vết thương của ta đã không có gì đáng ngại nữa, cảm ơn ngươi!” Hoàng Bắc Nguyệt cảm động trả lời, lần trước nếu không nhờ có hấn, nàng có thể đã thật sự chết đi, ân cứu mạng này, suốt đời nàng sẽ không quên! Nhưng mà, hiện tại không phải là lúc nói tới mấy chuyện này! Nàng đã lãng phí rất nhiều thời gian rồi! Nàng phải giải quyết dứt khoát, tuyệt đối không thể kéo dài thêm nữa! “Ngươi cứ đi theo bọn chúng thì sẽ có thể ra ngoài!” Hoàng Bắc Nguyệt vung tay lên, mấy con Thần thú đứng đối diện với Mạc Liên điên cuồng gào thét một tiếng, sau đó quay đầu chạy về phía màn sương mù. Mạc Liên thoáng do dự một chút nhưng vẫn nghe lời điều khiển Huyền Linh Thú bay theo. Hoàng Bắc Nguyệt thở phào nhẹ nhõm một hơi, cũng may hôm nay Mạc Liên không nổi tính trẻ con bướng bỉnh, nếu không mọi việc sẽ chẳng thuận lợi như vậy! Nàng từ trên lưng Song Dực Long nhảy xuống, dùng mặt nạ quý che mặt rồi mới chậm rãi đi ra ngoài. Động tĩnh bên này đương nhiên Mạnh Kỳ Thiên không thể thấy rõ, hấn chỉ mơ hồ biết được tình hình trong rừng đột nhiên thay đổi, sau đó một đám Thần thú chạy như bay ra ngoài, Mạc Liên thì điều khiển Huyền Linh Thú “đằng đằng sát khí” đuổi theo phía sau! [Ân: anh diễn sâu quá haha] “Giết sạch bọn chúng đi!” Hồng Liên hung dữ hô to một tiếng. Đáng tiếc nàng không thể ra khỏi Vạn Vật Quang Lao, nếu không hôm nay nàng nhất định sẽ đại khai sát giới một phen! “Ta thấy chúng ta cũng nên nhanh chóng rời khỏi nơi này đi thôi!” Thấy Mạc Liên đã chạy xa, Mạnh Kỳ Thiên có chút lo lắng nói. “Vậy cũng phải chờ ta ra được cái đã!” Hồng Liên cúi kính trả lời. Mạnh Kỳ Thiên đang định chạy về phía này, lại thấy trong rừng đột nhiên ủa ra một đám Thần thú khác, mồ hôi lạnh nhất thời tuôn ra

như mưa. “Đằng sau kia!” Hồng Liên hô to một tiếng, Mạnh Kỳ Thiên cũng là người đã kinh qua trăm trận, thực lực cùng kinh nghiệm chiến đấu không tệ chút nào, chỉ thấy thân hình hấn nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở bên người Hồng Liên.

Chương 802: Tâm ngoại hóa hồn (10)

Editor: Thiên ÂnBeta: Mặc Quân Dạ “Đằng sau kia!” Hồng Liên hô to một tiếng, Mạnh Kỳ Thiên cũng là người đã kinh qua trăm trận, thực lực cùng kinh nghiệm chiến đấu không tệ chút nào, chỉ thấy thân hình hấn nhoáng lên một cái đã xuất hiện ở bên người Hồng Liên, mà nơi hấn vừa đứng thì đã bị một con vượn trắng thật lớn đập ra một cái hố to! Quá nguy hiểm! “Tứ giai Thần thú, Bích Diễm Tuyết Viên!” Nhanh chóng nhìn thoáng qua chung quanh, Mạnh Kỳ Thiên nghiêm túc nói: “Những Thần thú này đều do người khác điều khiển!” “Cái gì?” Hồng Liên cảm thấy bản thân đã nghe được một chuyện vô cùng buồn cười, thiếu chút nữa nàng đã cười phá lên: “Có người điều khiển sau lưng? Nếu đã có thể điều khiển nhiều Thần thú cùng một lúc như vậy, tại sao hấn còn trốn tránh không dám đi ra gặp người khác!” Tuy Hồng Liên luôn kiêu ngạo cuồng vọng nhưng ít ra vẫn suy nghĩ được tới chuyện này. Ngay cả chuyện lộ mặt cũng không dám thì có thể coi là cao thủ gì chứ? Kiểu này chỉ có thể gạt được người khác chứ không thể gạt được nàng đâu! Hoàng Bắc Nguyệt đang ẩn thân trong rừng không nhìn được phải cười ra tiếng, xem ra nha đầu Hồng Liên này cũng không uổng phí gương mặt giống nàng, tuy rằng thái độ làm người có chút tùy tiện nhưng cũng không phải hạng người ngu ngốc.[Dạ: có phải đây là biến hướng của việc tỷ đang tự khen gương mặt của mình không:v]Vào những lúc như thế này, nàng ta lại còn thông minh hơn cả Mạnh Kỳ Thiên! Cười khế một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt liền chậm rãi đi ra ngoài: “Hồng Liên các hạ, hiện giờ người đã là dã thú bị vây trong lao tù, sao vẫn cứ nói khoác mà không biết ngượng thế.” “Nguyệt Dạ!” Vừa nhìn thấy cái mặt nạ quỷ khủng bố kia, Hồng Liên lập tức nhận ra nàng, lúc trước khi còn ở trong liên minh dong binh, người này đã vô cùng nổi tiếng! Tuổi tác còn trẻ mà

đã là một vị luyện dược sư lợi hại, chuyện này không phải là chuyện một người bình thường có thể so sánh được! “Tại sao ngươi lại ở trong này?” “Chẳng lẽ nơi này chỉ có Hồng Liên các hạ mới có thể tới, còn tại hạ thì không thể sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười đi tới, lúc đi ngang qua Mạnh Kỳ Thiên, ánh mắt giấu đằng sau mặt nạ của nàng có chút âm lãnh liếc hắt một cái. Ngày đó ở trong hoàng cung của Bắc Diệu quốc, nàng bị hắt truy đuổi thật thảm! Thậm chí ngay cả Nhã hoàng hậu cũng... Hiển nhiên Mạnh Kỳ Thiên cũng có ấn tượng sâu đậm về “Nguyệt Dạ”, cho nên khi thấy người tới là nàng, đầu óc thông minh của hắn lập tức liên hệ mọi chuyện lại với nhau, sau đó liền cười nói: “Xem ra mục đích của Nguyệt Dạ các hạ cũng giống với chúng ta.” “Đúng vậy!” Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái thừa nhận, mà thật ra nàng cũng không cần phải giấu diếm làm gì, lần trước đánh nhau một trận ở Bắc Diệu quốc xong, Mạnh Kỳ Thiên cũng đã biết nàng có quan hệ với Vạn Thú Vô Cương. Hơn nữa trước khi qua đời, Nhã hoàng hậu cũng đã đem Bạch Ngọc Liên Hoa Trâm mà Vấn Thiên phó thác cho bà giao lại cho nàng, chuyện này đương nhiên cũng không qua mắt nổi Mạnh Kỳ Thiên. “Nguyệt Dạ các hạ, ngươi có biết người dám đối nghịch với Quang Diệu Điện sẽ có kết cục như thế nào không?” Mạnh Kỳ Thiên lạnh lùng nheo mắt lại, uy hiếp nói. Hoàng Bắc Nguyệt cười khẽ một tiếng: “Việc này quả thật tại hạ cũng không biết, tuy nhiên tại hạ đã từng nghe qua một chuyện, không biết Mạnh Kỳ Thiên các hạ có muốn nghe hay không?” “Ngươi có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng ra đi, nói nhảm nhiều như vậy làm cái gì!” Hồng Liên mất kiên nhẫn la to. Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc nàng một cái, nhìn gương mặt giống mình như đúc thế kia thật là khó chịu nha! “Năm đó Quang Diệu Điện và Tu La Thành hợp lực, nhưng lại thua một người tên là Hiên Viên Vấn Thiên, việc này, hai vị chắc hẳn không thể không biết đúng không?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nói. Vừa nghe những lời này, Hồng Liên lập tức giận sôi gan, nàng không thích nghe bất kỳ lời chửi bới nào nhắm vào Quang Diệu Điện! “Hừ! Đó là do Hồng Liên và Mặc Liên năm đó của Quang Diệu Điện quá vô tích sự, nếu đổi thành ta và Mặc Liên,

Hiên Viên Vấn Thiên kia là cái thá gì!” Hoàng Bắc Nguyệt nhướng mi, nha đầu Hồng Liên này đúng là quá ngông cuồng, thật không biết trời cao đất rộng là gì cả! Năm đó ngay cả Thánh Quân cũng phải bại trận, nàng ta thì tính là cái gì? Nhưng có một điều nàng ta nói không sai, Mặc Liên của thế hệ này quả thật nên cẩn trọng đối đãi. Khác với Hồng Liên chỉ biết tức giận, Mạnh Kỳ Thiên lại nắm được ý tứ trong lời nói của nàng, đôi mắt dài nhỏ của hắn hơi híp lại, thoạt nhìn giống như mắt rắn, giao hoạt âm u. “Lời của Nguyệt Dạ các hạ, có phải tại hạ nên hiểu thành, bất kể là đồ vật ở nơi của Nhã hoàng hậu hay là Vạn Thú Vô Cương trong Biệt Nguyệt sơn trang, tất cả đều đang ở trong tay của các hạ, có phải hay không?”

Chương 803: Tâm ngoại hóa hồn (11)

Editor: Thiên ÂnBeta: Mặc Quân Dạ Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cười không nói, trong lòng lại thầm nghĩ: Người đoán đúng rồi đó! “Cái gì? Người đã lấy được Vạn Thú Vô Cương rồi sao?” Hồng Liên kinh ngạc hô to, tuy không nhận được câu trả lời, nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt không hề phủ nhận, nàng liền biết tám chín phần mười là người này đã nhanh chân tới trước, sau đó ôm được bảo vật vào tay! Thật đáng giận! Thánh Quân hai lần ba lượt giao chuyện cho nàng, ấy vậy mà lần nào nàng cũng không thành công, bây giờ còn thất bại nữa thì sau khi trở về nàng làm sao có thể ăn nói với Thánh Quân đây? “Vạn Thú Vô Cương là của ta! Ai cũng đừng mơ có thể cướp được!” Hồng Liên hoàn toàn bị chọc giận, nàng không thèm để ý đến vị kết giới sư là Tiểu Đẳng Lung vẫn còn đứng một bên duy trì kết giới nữa mà gầm lên một tiếng, sau đó triệu hồi Thôn Thiên Hồng Mãng ra, ngọn lửa từ lòng đất trào ra mạnh mẽ thiêu đốt tầng ngục giam mỏng manh bằng ánh sáng. Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng hô to: “Tiểu Đẳng Lung, mau rời đi!” Thấy tình hình như vậy, Tiểu Đẳng Lung cũng biết bản thân không thể cứng rắn chống lại nên đã vội vàng xoay người bỏ chạy! Nàng vừa mới xoay người, Thôn Thiên Hồng Mãng lập tức há miệng hút một hơi thật mạnh, Vạn Vật Quang Lao kịch liệt run rẩy, sau đó nhanh chóng bị Thôn Thiên Hồng Mãng nuốt vào bụng, mà Tiểu Đẳng Lung bên này chỉ mới chạy được vài bước cũng bị hút qua. “Á!” Nàng chỉ kịp hét thảm một tiếng thì đã bị Hồng Liên bóp cổ. “Nha đầu thối chết tiệt! Dám ám toán ta!” Ngón tay Hồng Liên dùng sức, thiếu chút nữa đã bóp đứt cổ của Tiểu Đẳng Lung! “Buông nàng ra!” Hoàng Bắc Nguyệt dùng ánh mắt rét lạnh nhìn qua, thân hình nhoáng lên chuẩn bị đi cứu Tiểu Đẳng Lung. Mạnh Kỳ Thiên sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được, hẳn

triệu hồi ra Độc Giác Thú, vèo một tiếng đã chặn trước người của Hoàng Bắc Nguyệt! Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: “Nếu ngươi dám làm tổn thương nàng, sau này ta sẽ khiến Quang Diệu Điện phải trả giá gấp mười lần!” Mạnh Kỳ Thiên điều khiển Độc Giác Thú chặn nàng, còn vô số Thần thú thì đứng ở xung quanh nhìn họ như hổ rình mồi. Hồng Liên nhìn thoáng qua tình hình xung quanh, cũng biết hiện tại bên mình đang rơi vào thế bất lợi, chỉ đành quay sang nháy mắt với Mạnh Kỳ Thiên một cái. “Nguyệt Dạ các hạ đã chiếm được Vạn Thú Vô Cương, hơn nữa còn sớm có chuẩn bị, đem Mặc Liên tôn thượng dẫn đi trước, thật giỏi cho một kế điệu hổ ly sơn!” Mạnh Kỳ Thiên cười lạnh nói. “Quá khen.” Hoàng Bắc Nguyệt không hề khiêm tốn nhận lấy lời khen, ánh mắt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang bóp chặt cổ Tiểu Đăng Lung của Hồng Liên, âm trầm nói: “Thả nàng ra!” “Thả nàng ra thì ta được cái gì?” Hồng Liên ngạo mạn nói. Thật không ngờ nha đầu này lại nắm được một lợi thế để làm điều kiện trao đổi! Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Ta có thể thả ngươi đi!” “Không được, ta nhất định phải lấy được Vạn Thú Vô Cương.” Hồng Liên được voi đòi tiên đáp trả. “Đừng! Chủ nhân, ta thà chết cũng không muốn người giao Vạn Thú Vô Cương cho nàng!” Tiểu Đăng Lung gấp đến mức hai mắt đỏ ngầu, nếu hiện tại trong tay có một thanh đao, nàng nhất định sẽ tự sát ngay lập tức! Hồng Liên tức giận tát nàng một cái: “Câm miệng!” Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng nói: “Hồng Liên, mơ mộng cũng phải có mức độ của nó, ta đồng ý thả ngươi đi đã là nhượng bộ lớn nhất rồi, nếu ngươi còn không biết điều, được thôi, cùng lắm thì hôm nay chúng ta liều mạng đánh nhau, mọi người ai cũng đừng mong sống sót!” Hồng Liên không phải loại người dễ bị uy hiếp, Hoàng Bắc Nguyệt đã muốn liều mạng thì nàng cũng sẽ liều mạng! Chỉ có Mạnh Kỳ Thiên bên này vẫn giữ được bình tĩnh: “Được, Nguyệt Dạ các hạ nói lời thì phải giữ lấy lời.” “Đương nhiên!” Hoàng Bắc Nguyệt phát phát tay về phía sau, đám Thần thú đang bao vây xung quanh như nhận được tín hiệu, con nào con nấy đều nghe lời lui lại, làm lộ ra một con đường ở giữa. Một đám Thần thú nhưng lại ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của một người, điều này

thật sự là quá hiếm thấy, cho dù là một người tinh thông am hiểu mọi mặt như Mạnh Kỳ Thiên cũng phải lấy làm kinh hãi! Từ xưa đến nay, người có khí phách khống chế vạn thú như vậy quả thật là ít đến đáng thương

Chương 804: Tâm ngoại hóa hồn (12)

Editor: Thiên ÂnBeta: Mặc Quân Dạ Dưới cái nhìn chăm chăm của phần lớn Thần thú, Thôn Thiên Hồng Mãng và Độc Giác Thú chậm rãi đi ngang qua cánh rừng, tiến vào vùng phụ cận của màn sương mù. Mạnh Kỳ Thiên lấy ra một lọn tóc được buộc gọn bằng một sợi dây đỏ ra nhẹ hươ hươ trong phiến sương mù, lập tức, sương mù liền chậm rãi tán ra hai bên giống như lúc đến. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chăm chăm vào Hồng Liên, nói: “Thả người ra!” Có con tin trong tay, Hồng Liên tự nhiên sẽ nắm quyền chủ động, mà Hoàng Bắc Nguyệt bên này lại tương phản, nàng có rất nhiều đắn đo, cho nên liền rơi vào thế bị động. Hoàng Bắc Nguyệt không thể máu lạnh vô tình giống như Hồng Liên, bởi vì trong nhận thức của nàng, Tiểu Đẳng Lung một lòng trung thành với nàng, chính là người của nàng, nếu ngay cả người của mình cũng không bảo vệ tốt, trở thành bá chủ thiên hạ thì đã sao? Cũng chỉ là một câu chuyện cười mà thôi! Hồng Liên cười nhạo ra tiếng: “Thả nàng ta? Nguyệt Dạ, đây là lần đầu tiên ta thấy một Luyện dược sư còn có thể trọng tình trọng nghĩa như người vậy đó, đáng nói hơn là người đó còn là một người có thực lực mạnh mẽ, thật sự là một chuyện đáng cười!” “Chuyện đó thì có liên quan gì tới người!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói. Tiểu Đẳng Lung đang ở trong tay nàng, điều này khiến cho người ta cảm thấy bất an, bởi vì Hồng Liên này thật sự không phải người bình thường, nàng đã nói sẽ ra tay thì nhất định sẽ ra tay! “Đương nhiên không liên quan tới ta, người như người ta chả hiếm lạ gì. Không phải người muốn cái mạng của nàng sao? Vẫn câu nói cũ, ta muốn VẠN-THÚ-VÔ-CƯƠNG!” Hồng Liên cuồng ngạo cười rộ lên, sau khi thuận tay đánh ngất Tiểu Đẳng Lung, nàng thông thả lui vào trong sương mù, trước đó còn không quên ra lệnh cho Thôn Thiên Hồng Mãng phun

hết những thứ vừa nuốt vào lúc nãy ra!Giống như khi hút vào, một cơn gió lớn từ trong miệng Thôn Thiên Hồng Mãng tuôn ra, cuốn theo một đống lớn thứ kì quái, nào là phòng ốc, cây cối, thậm chí còn có không ít thi thể động vật đã thối rữa. Một ít chất lỏng hôi thối bắn lên y phục của Hồng Liên, nàng chán ghét nhú nhú mày, nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt cũng phải lùi về phía sau tránh né, tâm tình của nàng lại tốt hơn rất nhiều, không khỏi ôm bụng cười to.

“Nguyệt Dạ, nếu người muốn cái mạng này của nàng thì mau dùng Vạn Thú Vô Cương để đổi đi! Ta ở Quang Diệu Điện chờ người!” Nói xong, nàng lập tức cùng Mạnh Kỳ Tiên lui về phía sau, tuy hiện tại không lấy được Vạn Thú Vô Cương nhưng nàng tin chắc vật này sẽ sớm tới tay mình! Bởi vì, Nguyệt Dạ là một người nhu nhược xem trọng tình cảm! Trơ mắt nhìn đám người Hồng Liên rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt siết chặt nắm tay, thầm mắng một câu: “Hồng Liên chết tiệt!” Chậm rãi nhắm mắt lại, nàng tựa vào thân cây thở hổn hển mấy hơi, trong thân thể có một loại cảm giác vô lực như thể sức lực đều bị rút đi hết vậy. Về phần đám Thần thú hung hãn vừa rồi, giờ phút này bọn nó đều biến trở lại thành những bức tượng đá, im lặng chờ đợi trong rừng. Chắc chắn sẽ có một ngày, bọn nó sẽ hoàn toàn thức tỉnh! Đã đến lúc rồi sao? Hoàng Bắc Nguyệt vô lực nhếch môi, quả nhiên không nên liều mạng mà! “Vương!” A Tát Lôi nhanh chóng chạy tới, sốt ruột giậm chân: “Làm sao bây giờ? Tiểu nha đầu đã bị Hồng Liên bắt đi mất rồi! Nàng ta là một nữ nhân độc ác, Tiểu Đẳng Lung sẽ bị nàng ta tra tấn cho tới chết mất!” “Yên tâm đi, nàng muốn có được Vạn Thú Vô Cương, cho nên trước khi ta tới Quang Diệu Điện, nàng sẽ không gây khó dễ cho Tiểu Đẳng Lung.” Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói, Hồng Liên không ngu ngốc, nếu đã biết nàng là người trọng tình nghĩa, ả ta tuyệt đối sẽ không làm tổn hại Tiểu Đẳng Lung, bởi vì một khi làm vậy, ả ta sẽ mất nhiều hơn được! “Chủ nhân, người không cần phải lo lắng cho Tiểu Đẳng Lung, sinh mạng của chúng ta không đáng giá, hơn nữa số mệnh cũng đã định như vậy rồi. Vì chủ nhân hy sinh tính mạng, đó là việc chúng ta nên làm.” Hồng Chúc chậm rãi đi tới từ phía xa, bước chân run rẩy, giống như chỉ cần một

cơn gió thổi qua cũng đủ làm nàng ngã xuống vậy. Hoàng Bắc Nguyệt từ tốn ngẩng đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng tinh xảo: “Không có mạng của người nào là không đáng giá cả, trừ phi chính bản thân người đó không coi trọng nó!” A Tát Lô sùng bái nhìn nàng! Đúng! Già Dạ Chi Vương của bọn họ chính là như vậy, chỉ cần đi theo nàng, bọn họ sẽ được nàng bảo vệ!

Chương 805: Tâm ngoại hóa hồn (13)

Editor: Thiên ÂnBeta: Mặc Quân Dạ Cũng bởi vì như thế này, cho nên bọn họ mới luôn lấy nàng làm kiêu ngạo! Hồng Chúc ngần ra, nghẹn ngào nói: “Chủ nhân, chỉ khi có được sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương, người mới có thể cứu Tiểu Đẳng Lung trở về.” Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc nửa giây, sau đó không hề do dự nữa, nàng ngẩng đầu, quyết định thật nhanh: “Ta hiểu rồi!” Về mặt Hồng Chúc lập tức trở nên phấn chấn hẳn lên, rõ ràng là một con đường không còn lối về, vì sao nàng lại có thể vui vẻ như vậy? Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu hỏi: “Hồng Chúc, vì sao ngươi lại vui vẻ như vậy?” Hồng Chúc cười nói: “Nếu như không vì chủ nhân hóa hồn, không bao lâu nữa ta sẽ hoàn toàn mất đi năng lực tự chủ bản thân, mà một khi đã bắt đầu hóa hồn rồi thì tuyệt đối không thể dừng lại.” Hóa ra là như vậy, quả nhiên là một con đường không có lối về. Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên tiếp nhận, nếu đã như vậy, nàng nên sử dụng sự hy sinh của Hồng Chúc cho thật tốt! “Biệt Nguyệt sơn trang đã bị người của Quang Diệu Điện phát hiện rồi, chúng ta không thể ở lâu trong này nữa, phải mau chóng rời khỏi thôi.” Thấy Hoàng Bắc Nguyệt đã đồng ý, Hồng Chúc đương nhiên sẽ đi theo nàng, bởi vậy không nói hai lời liền nhanh chóng đi thu dọn đồ đạc, cùng nhau rời đi. Xuyên qua lớp sương mù mờ mịt, đi ra bên ngoài, nàng lập tức nghe thấy thanh âm hô to gọi nhỏ của Yểm. “Hoàng Bắc Nguyệt! Nha đầu thối này, ngươi mau trả lời ta một tiếng coi! Tốt cục ngươi đã xảy ra chuyện gì vậy hả? Ta thực sự rất lo cho ngươi đó!” Giọng điệu thân thiết kia khiến cho khóe môi Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhếch lên, nàng lẳng lặng nghe hẳn hô hoán một lúc, sau đó mới trả lời: “Cám ơn ngươi đã quan tâm ta.” Yểm ngần ra, đương nhiên không nghĩ tới sẽ đột nhiên nghe thấy tiếng người như vậy, hẳn trầm mặc một lúc, cũng không biết

đang làm cái gì, chỉ thấy trong Hắc Thủy Cẩm Lao là một mảnh im lặng. Rất im lặng, im lặng đến nỗi nàng có thể nghe được tiếng nước chảy bên trong, còn có âm thanh thờ dốc của Yểm, hoàn toàn khác với sự yên tĩnh đáng sợ lúc trước. Nàng biết, hắc đang ở đây. Ý nghĩ này khiến nàng có cảm giác thật an toàn. “Sao không nói nữa? Không phải lúc này còn líu rít không ngừng hay sao?” Nàng cọt nhả nói. Nàng cứ nghĩ sẽ bị Yểm giễu cợt hoặc châm biếm một phen, nào ngờ hắc cứ im lặng như thế một lúc, sau đó nhẹ nhàng hỏi: “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì? Vì sao đột nhiên ngươi lại im lặng không nói chuyện nữa?” Lần đầu tiên nghe được giọng nói dịu dàng (?) như vậy của Yểm, trái tim của Hoàng Bắc Nguyệt hơi lạc nhịp, mãi một lúc mới trả lời: “Vừa rồi ta đi vào Biệt Nguyệt sơn trang, lúc đó ta cũng không nghe thấy ngươi nói chuyện, ta nghĩ có lẽ là do cấm chế bên trong ngăn cách ngươi với ta, dù sao nơi đó cũng là nơi cất giấu bí mật của Vạn Thú Vô Cương mà!” “Hóa ra là như vậy.” Yểm thờ dài nhẹ nhõm một hơi, cũng không có tiếp tục mở miệng nói nữa. Hoàng Bắc Nguyệt ngạc nhiên, nàng rõ ràng đã nói trong Biệt Nguyệt sơn trang có cất giấu bí mật của Vạn Thú Vô Cương! Vậy mà Yểm không hề hỏi thêm một câu? Cái này có chút không giống với Yểm của ngày thường nha! Cái tên Yểm hèn hạ đê tiện, luôn thích cùng nàng đấu võ mồm đi đâu mất rồi!? Chẳng lẽ là vì lo lắng cho nàng? Chỉ cần xác định được nàng đã an toàn, hắc cũng không cần hỏi gì thêm nữa? Trong lòng bỗng nhiên có chút nặng trĩu, trước kia vẫn luôn ở cùng Yểm, muốn vứt hắc đi cũng vứt không xong, vậy mà bây giờ chỉ ở trong Biệt Nguyệt sơn trang một đêm, nàng lại phát hiện thật ra chính mình cũng rất lo lắng cho hắc. Đặc biệt là lúc nàng biết được bí mật của Vạn Thú Vô Cương. Yểm dường như rất mệt, hắc lên tiếng bảo phải đi nghỉ ngơi một lát, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên gọi hắc lại, nhẹ giọng nói: “Yểm, sau này ta sẽ không bắt nạt ngươi nữa.” “Hử?” Yểm ngẩn ra, xoay người lại, nghi hoặc hỏi: “Ngươi bị làm sao vậy?” “Không có gì, chỉ là đột nhiên cảm thấy ngươi cũng không tệ chút nào, tuy là Ma thú, thế nhưng có đôi khi ngươi còn chân thành hơn so với con người rất nhiều.” Rõ ràng là những lời nói tràn ngập cảm

tình, vậy mà chẳng hiểu sao khi rơi vào trong tai Yểm, hẳn lại có cảm giác không khác gì sét đánh ngang tai, trời sụp đất nứt!!!

Chương 806: Tâm ngoại hóa hồn (14)

Editor: Minh DiệuBeta: Mặc Quân Dạ Phải biết rằng, những lời này đều là do nha đầu kiêu ngạo kia chính miệng nói ra. “Thôi thôi, ngươi cứ tiếp tục bắt nạt ta đi, ngươi bây giờ đáng sợ quá.” Yểm yếu ớt nói, hãnh thà bị nàng bắt nạt còn hơn phải chịu đựng loại cảm giác sờn tóc gáy này! Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được chế nhạo hãnh: “Ngươi đúng là một tên trời sinh thích bị người ta ngược!” “Cảm giác bị người ngược thật ra cũng không tệ lắm đâu!” Yểm tự đắc nói, xem ra người này đã quay về với bản chất cần ăn đòn hằng ngày rồi. Khóe môi của Hoàng Bắc Nguyệt cong lên thành một đường cong ưu nhã: “Ta nghiêm túc đó, ta hi vọng lúc sinh thời có thể cùng ngươi chung sống trong yên bình, nếu có thể, ta rất mong ngươi có thể cải tà quy chính.” Nghe được những lời này của nàng, mới đầu Yểm cảm thấy hơi sừng sốt, một lát sau mới nhịn không được cười phá lên. “Hoàng Bắc Nguyệt, tuy ta không biết hôm nay ngươi ăn nhằm cái gì, nhưng mà xin ngươi hãy nhớ kỹ điều này: ta từ khi sinh ra đã là phùng gian ác, là nghiệp chướng trong thế gian này, cho nên, nếu ngươi muốn thay ta nhận tội thì hãy dâng tính mạng của mình cho ta trước đi.” Nếu không phải bị giam cầm trong Hắc Thủy Cấm Lao, thanh âm ngạo mạn này nhất định sẽ chấn động khắp thiên địa, vang vọng khắp núi sông, vạn vật trong trời đất đều sẽ phải khuất phục trước sự cuồng ngạo này của hãnh. Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, như cười như không nói: “Yểm! Ta không tin từ nhỏ ngươi đã là phùng gian ác!” “Tin hay không cũng không phải do ngươi quyết định, Ma thú chúng ta từ khi sinh ra đã không hề có thời kỳ ấu thú, không giống như loài người hay Thần thú còn có một quãng thời gian ngây thơ thuần khiết. Muốn biết một Ma thú có cường đại hay không, chúng ta phải dựa vào mức độ tà ác hình thành nên hãnh.” Một làn gió nhẹ nhàng lướt

qua vành tai của Hoàng Bắc Nguyệt, tiết trời vừa mới sang đông, gió trời mang theo một chút khí lạnh khiến nàng rung mình một cái. Yểm nói: “Năm đó, ngay cả một tên Hiên Viên Vấn Thiên khiến Quang Diệu Điện và Tu La Thành khiếp sợ cũng không thể làm gì được ta, bọn họ chỉ có thể tìm đủ mọi cách để phong ấn ta mà thôi. Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi cảm thấy một “ta” như vậy, có khả năng sẽ bị cảm hóa sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười cười: “Chuyện là người tính, nhưng thành hay không là do trời. Yểm, ta không muốn nhìn thấy khi ra khỏi Hắc Thủy Cấm Lao, ngươi lại một lần nữa làm hại đến thế gian.” Yểm trầm mặc trong chốc lát, nói: “Thật lòng mà nói, ta cũng không muốn có một ngày phải đối địch với ngươi. Ta nhìn ngươi từ nhỏ đến lớn, từ yếu ớt trở nên mạnh mẽ, cả một quãng thời gian dài như vậy, ta tuyệt đối không thể quên. Hoàng Bắc Nguyệt, nếu ngươi quy thuận ta, ta khẳng định chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ trở thành địch nhân với nhau!” “Hiện tại trời còn chưa tối mà ngươi đã bắt đầu nằm mơ rồi hả?” Hoàng Bắc Nguyệt cười một tiếng, Yểm cũng hiểu ý cười ha ha. Hai người đều cực kỳ hiểu rõ đối phương. Hắc, là ác ma gian ác tà mị, mà nàng, lại là một ma nữ càn quấy, ai nấy đều không phải là đèn cạn dầu. Nhiều năm qua, Yểm đã nhìn nàng lớn lên, hắc nắm rõ hỉ nộ ái ố của nàng trong lòng bàn tay. Tương tự, ở trong Hắc Thủy Cấm Lao, nàng cũng có thể cảm nhận được mỗi một hành động của hắc. Cho nên, không có ai có thể hiểu rõ đối phương hơn chính bọn họ. Bọn họ cái gì cũng khác nhau, chỉ có một điểm tương đồng duy nhất, đó chính là không bao giờ khuất phục trước bất kỳ một ai! Con đường tương lai thật ra đã được định sẵn từ sớm, bọn họ làm sao có khả năng bình an vô sự cả một đời? Phủ Trưởng công chúa đã gần ngay trước mắt, Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi Băng Linh Huyền Diệu, từ cửa sau của phủ trở lại Lưu Vân Các. Nàng phân phó A Tát Lô ra ngoài thông báo cho mọi người, còn mình thì mang theo Hồng Chúc quay về phòng nghiên cứu chuyện tình về Vạn Thú Vô Cương. Quãng thời sắp tới rất quan trọng, cho nên nàng muốn yên tĩnh một phen.***** Bắc Nguyệt hoàng triều ***** “Ghê tởm muốn chết!” Trong một sơn cốc cách

xa Lâm Hoài Thành, Hồng Liên một bên tức giận la mắng Thôn Thiên
Hồng Mãng, một bên lại bắt nó nuốt Tiểu Đăng Lung vào bụng.

Chương 807: Tâm ngoại hóa hồn (15)

Editor: Minh DiệuBeta: Mặc Quân Dạ Bụng của Thôn Thiên Hồng Mãng có thể xem như là một không gian di động, bên trong rộng lớn vô cùng, đây cũng là khởi nguồn cho cái tên Thôn Thiên của nó![thôn thiên: nuốt trời] Có điều, không gian trong bụng của nó rất ghê tởm, bởi vì đó là nơi chứa đựng toàn bộ những thứ mà nó nuốt vào, hơn nữa, khác với quy tắc “thời gian dừng lại” trong nạp giới, thời gian trong bụng của Thôn Thiên Hồng Mãng vẫn trôi qua như bình thường. Bất kể là động vật hay con người, chỉ cần bị nó nuốt vào, bọn họ đều phải sống một thời gian rất dài trong bụng nó rồi mới từ từ chết đi. Nhiều đó cũng đủ thấy được không gian trong bụng của Thôn Thiên Hồng Mãng là một nơi kinh tởm tới cỡ nào. Hồng Liên chán ghét nhìn Thôn Thiên Hồng Mãng chậm rãi nuốt Tiểu Đẳng Lung vào bụng, sau đó tiếp tục khó chịu ngửi ngửi hương vị hôi thối trên người, đây là chất lỏng thối rữa do nó không cẩn thận làm bắn lên người nàng khi nãy. “Hai con mắt của ngươi bị mù rồi sao? Không nhìn rõ trước mắt là ai mà đã phun loạn xạ ngẫu lên rồi!” Hồng Liên càng nói càng tức, cuối cùng không nhịn được rút roi ra quất lên người Thôn Thiên Hồng Mãng một cái thật mạnh! Thân thể khổng lồ của Thôn Thiên Hồng Mãng hơi rụt lại, có chút không hài lòng kêu khẽ một tiếng. Nó không dám làm ra hành động nào bất kính với Hồng Liên, chỉ có thể yên lặng hứng chịu một roi. Bất luận là người nào cũng có thể nhận ra được mối quan hệ không hề tốt đẹp giữa Hồng Liên cùng với Triệu hoán thú của nàng ta. Hai bên không hề hợp tác với nhau, bằng chứng chính là Hồng Liên luôn thích dùng thực lực của mình để chèn ép Thôn Thiên Hồng Mãng. Nhìn thấy một tia oán hận hiện ra trong đôi mắt rắn to lớn, Mạnh Kỳ Thiên đành phải đứng lên hòa giải. “Hồng Liên tôn thượng, người đừng nóng giận

nữa, lợi thế to lớn mà chúng ta nắm được hiện nay đều là nhờ vào công lao của người mà!” Hồng Liên vốn tự cao tự đại, phải khen nàng như thế thì mới có chỗ tốt. Quả nhiên, Hồng Liên vừa nghe xong thì rất là đắc chí, nàng thoải mái bỏ qua cho Thôn Thiên Hồng Mãng, thu hồi nó trở lại trong không gian linh thú. “Bộ y phục này thối chết đi được! Ta phải đổi lại một bộ khác thôi!” Hồng Liên lớn tiếng nói, sau đó bắt đầu lục lợi nẹp giới của mình, sau khi tìm kiếm cả nửa ngày trời, nàng bỗng dưng “á” một tiếng: “Y phục mới lần trước ta mới may ở đâu rồi?” “Có khi người bỏ quên trong khách điếm rồi cũng nên.” Mạnh Kỳ Thiên nói, Hồng Liên là nữ tử, thích may y phục mới cũng là chuyện bình thường, cho nên hẳn chưa bao giờ chú ý đến việc nàng đã mặc cái gì. Bởi vậy mới nói, nếu hẳn chịu chú ý một chút đến y phục của Hồng Liên thì lần trước đã không nhận làm Hoàng Bắc Nguyệt thành nàng ta rồi. Hồng Liên la hét ném ra một đồng y phục không hợp mắt, bộ y phục đó chính là kiểu dáng mà nàng thích nhất, bây giờ may xong còn chưa kịp mặc thì đồ đã mất tích, thử hỏi nàng có thể nhịn được sao? Trong lúc nàng đang nổi nóng, một bóng đen to lớn đột nhiên xuất hiện trên bầu trời, Huyền Linh Thú xoay một vòng rồi đáp xuống trước mặt bọn họ, Mặc Liên không chút biểu cảm từ trên người nó nhảy xuống. “Mặc Liên!” Hồng Liên như biến thành một người khác, vẻ mặt mừng rỡ chạy ra đón hẳn. Khi Hồng Liên còn cách hẳn chưa tới mười bước, bước chân của Mặc Liên đột nhiên dừng lại, hẳn nhíu chặt đôi mày thanh tú, trên gương mặt vốn không bao giờ che dấu cảm xúc chợt lộ ra vẻ chán ghét. Tuy không có mở miệng, thế nhưng trên gương mặt của hẳn rõ ràng có viết hai chữ: “Tránh ra!” Vẻ mặt tươi cười của Hồng Liên lập tức cứng ngắc lại, một cơn gió nhẹ thổi qua, đưa mùi thối xộc thẳng vào mũi nàng. Gương mặt Hồng Liên lúc đỏ lúc trắng, cuối cùng đành xấu hổ chạy vội vào một con sông nhỏ trong sơn cốc. Mạnh Kỳ Thiên buồn cười lắc đầu, tuy Hồng Liên rất ngạo mạn vô lễ, thế nhưng mỗi khi đứng trước mặt Mặc Liên, nàng ta cũng sẽ giống như bao nữ tử bình thường khác, cũng sẽ lộ ra một mặt đáng yêu của mình. “Mặc Liên tôn thượng, người vẫn tốt chứ?” Mặc Liên tùy ý

gật đầu một cái. Mạnh Kỳ Thiên nhìn gương mặt ngàn năm không có chút biểu tình của Mặc Liên, chuyện Vạn Thú Vô Cương sắp nói ra khỏi miệng liền bị hắt nuốt ngược lại vào bụng.

Chương 808: Tâm ngoại hóa hồn (16)

Editor: Minh DiệuBeta: Mặc Quân Dạ Thôi quên đi, cho dù Mặc Liên có đi theo bọn họ thì hẳn cũng chỉ ra tay vào thời điểm then chốt, người này chưa bao giờ hỏi bọn họ đang làm cái gì, hơn nữa còn thường xuyên chơi trò mất tích vài ngày. Mấy năm nay, nguyên nhân Mặc Liên nguyện ý ra khỏi Quang Diệu Điện hành tẩu khắp nơi có lẽ là do cuộc sống ở đó quá mức nhàm chán. Quên đi quên đi, trái tim của người này vốn dĩ rất tĩnh lặng, tốt nhất vẫn đừng nên quấy rầy hẳn làm gì. Mạnh Kỳ Thiên nhìn Mặc Liên trầm ngâm đứng đó, vẻ mặt của hẳn rất bình tĩnh, thế nhưng không hiểu tại sao y lại cảm thấy một loại cảm giác tịch mịch tản mát ra từ trên thân thể của người này, là do y hoa mắt sao? “Mặc Liên tôn thượng, người có tâm sự gì ư?” Y biết bản tính của Mặc Liên rất đơn thuần, cho nên biểu cảm trên mặt đa phần cũng chính là nỗi lòng của hẳn. Mặc Liên tiếp tục trầm mặc, Huyền Linh Thú đứng ở phía sau không muốn nhìn thấy bộ dáng mất mát kia của hẳn nên đành quay đầu sang chỗ khác. “Mạnh, ta, khó chịu!” Mặc Liên khẽ mở miệng. Chẳng lẽ thiếu niên ở độ tuổi này đều có giọng nói trầm thấp khàn khàn như thế này sao? Có lẽ là do đã lâu không nghe Mặc Liên nói chuyện, cho nên ngay cả Mạnh Kỳ Thiên cũng có chút không xác định chuyện này. “Khó chịu? Người đang bị thương sao?” Mạnh Kỳ Thiên bước lên vài bước, mặc dù giữa bọn họ không có tình cảm sâu đậm gì, nhưng đã ở chung lâu như vậy, chút tình đội hữu đương nhiên vẫn phải có. Mặc Liên lắc đầu, sau đó gật đầu, một lát sau lại lắc đầu. Bị người này lúc gật lúc lắc đến choáng váng đầu óc, Mạnh Kỳ Thiên không nhịn được hỏi: “Rốt cục người khó chịu ở đâu?” “Đây!” Mặc Liên vỗ vỗ ngực, nhú mi, bộ dáng rất đau khổ: “Mạnh, nếu một người chán ghét người, như vậy có phải người đó sẽ muốn người đi nhanh một chút, đi xa

một chút hay không?” Mạnh Kỳ Thiên ngó người. Thứ nhất, đây là lần đầu tiên trong đời hắn được nghe Mặc Liên nói một câu dài như vậy, thứ hai, hắn không thể hiểu được một người như Mặc Liên sao có thể nói ra những lời bi thương như thế. “Cũng không hẳn là vậy, khi hai người đang nói chuyện, ý nghĩa của câu nói cũng sẽ thay đổi tùy theo trường hợp. Cũng có nghĩa là, có thể người đó thật sự chán ghét người, nhưng cũng có thể là người đó đang quan tâm tới người, không hi vọng người bị tổn thương!” Tuy rằng không hiểu Mặc Liên đang nói tới cái gì, thế nhưng Mạnh Kỳ Thiên vẫn kiên nhẫn giải thích cho hắn. Hắn vốn không hề hi vọng những lời nói của mình có thể khiến cho Mặc Liên xúc động, bởi vì trong tận đáy lòng, hắn vẫn luôn nghĩ Mặc Liên là một người không hề có tình cảm. Người này là một con dã thú, chỉ có vẻ bề ngoài là của con người mà thôi. Nào ngờ, sau khi nghe hắn nói xong, vẻ mặt vốn đàngu sầu của Mặc Liên dường như có chút sáng lên. Mạnh Kỳ Thiên lại càng buồn bực, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha? Trên thực tế, Mặc Liên hoàn toàn phớt lờ những câu trước của Mạnh Kỳ Thiên, chỉ khi nghe đến câu: “có thể là người đó đang quan tâm tới người, không hi vọng người bị tổn thương”, tâm tình của hắn liền vui sướng hẳn lên. “Mạnh, mắt ta.” Mặc Liên chỉ chỉ đôi mắt vô thần của mình, có chút gấp gáp hỏi. Mạnh Kỳ Thiên lại giật mình, ý của Mặc Liên là muốn có một đôi mắt có thể nhìn thấy được sao? “Mặc Liên tôn thượng, chuyện về đôi mắt của người chỉ sợ ngay cả ta cũng không có cách nào. Tuy nhiên, Thánh Quân là một người không gì không làm được, có lẽ ngài sẽ có biện pháp giúp được người.” Mặc Liên phấn khởi, lập tức xoay người đi về phía Huyền Linh Thú, vui mừng nói: “Trở về!” “Mặc Liên tôn thượng!” Mạnh Kỳ Thiên nhanh chóng đuổi theo: “Hôm nay người thật kỳ quái, mặc dù ta không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, nhưng theo ta đoán, chẳng lẽ người đang thích ai đó hay sao?” Bước chân Mặc Liên đột nhiên dừng lại, không tự nhiên thốt ra mấy chữ: “Không, không có...” “Không ngờ đường đường là Mặc Liên tôn thượng mà cũng có lúc nói dối nha!” Mạnh Kỳ Thiên cười rộ lên, trong nụ cười lại không hề có ý cười nhạt.

Chương 809: Tâm ngoại hóa hồn (17)

Editor: Minh DiệuBeta: Mặc Quân Dạ “Không ngờ đường đường là Mặc Liên tôn thượng mà cũng có lúc nói dối nha!” Mạnh Kỳ Thiên cười rộ lên, trong nụ cười lại không hề có ý cười nhạo. Hắn chỉ cảm giác được hôm nay mình đã nhìn thấy một mặt khác của Mặc Liên, hoàn toàn không có chút gì giống với thiếu niên máu lạnh vô tình lúc trước cả. Mặc Liên có chút chán nản cúi đầu, thật sự dễ bị nhìn ra như vậy sao? Mạnh Kỳ Thiên vỗ vỗ bờ vai hắn, khoảng cách giữa hai người nam nhân bỗng chốc đã trở nên thân mật hơn rất nhiều. Mạnh Kỳ Thiên lớn tuổi, lại học xa trông rộng, chuyện gì cũng biết, bởi vậy nhanh chóng lôi kéo Mặc Liên cùng nhau ngồi xuống nói chuyện về nữ nhân. “Nữ nhân ấy mà, bọn họ là một loại sinh vật luôn cần được bảo vệ!” Mạnh Kỳ Thiên chậm rãi nói.[Dạ: *nhớ đến hình ảnh uy vũ của Nguyệt tử* *rùng mình*] Trong đầu Mặc Liên lập tức hiện ra hình ảnh uy phong lẫm lẫm của Hoàng Bắc Nguyệt khi khống chế Băng Linh Huyền Diệu cùng với thần sắc cao ngạo lạnh lùng của nàng... Cái này mà còn cần được “bảo vệ” sao!? Vừa nghĩ như thế, tình cảnh khi nàng bị thương, suy yếu dựa người vào trong lòng ngực của hắn lại đột ngột hiện lên trong đầu, điều này khiến Mặc Liên nghiêm túc gật gù, ừm, Mạnh Kỳ Thiên nói rất đúng! “Các nàng còn thích nghe người ta khen ngợi mình.” Mạnh Kỳ Thiên tiếp tục nói. Mặc Liên lại tiếp tục nhớ tới lần trước khi mình khen Hoàng Bắc Nguyệt đẹp, nàng ấy đã cười rất vui vẻ, ừm, Mạnh Kỳ Thiên nói rất đúng (x2)! Mạnh Kỳ Thiên không chút keo kiệt đem kinh nghiệm nhiều năm dốc túi truyền thụ cho hắn, mặc dù phần lớn chỉ là những tri thức lý luận trên sách, không có bao nhiêu kinh nghiệm thực tế, thế nhưng đối với một người ngây thơ đơn thuần như Mặc Liên mà nói, đây đã là một loại cảnh giới xuất thần nhập hóa rồi. Chờ Hồng

Liên tắm giặt sạch sẽ trở về, nàng ngoài ý muốn phát hiện hai người kia đang hòa thuận vui vẻ ngồi nói chuyện phiếm với nhau... Nàng đang nằm mơ phải không? “Mạnh Kỳ Thiên! Các người đang làm gì thế?” Hồng Liên lớn tiếng hỏi. “Đây là việc riêng của nam nhân chúng ta.” Mạnh Kỳ Thiên nhìn thoáng qua Mặc Liên, thấy trên mặt hắn có chút trốn tránh, trong lòng y liền cảm thấy nghi hoặc. Trong mắt y, nữ tử mà Mặc Liên có thể tiếp xúc trong mấy năm nay cũng chỉ có một mình Hồng Liên mà thôi, tuy rằng bình thường hắn luôn tỏ vẻ khinh thường lạnh lùng với nàng, nhưng cách cư xử như vậy mới phù hợp với tính cách của Mặc Liên chứ. Năm năm trước, khi chuẩn bị rời khỏi Nam Dục Quốc, Mặc Liên đã từng không kềm được vuốt vuốt khuôn mặt của Hồng Liên, cử động kia làm cho y rất bất ngờ. Nam hài tử ở độ tuổi này thường hay ngượng ngùng, hắn càng thích một nữ hài tử bao nhiêu thì lại càng không dám tới gần nàng. Chẳng lẽ, Mặc Liên thật sự có ý với Hồng Liên? Mạnh Kỳ Thiên trên thông thiên văn dưới tường địa lý, trên trời dưới đất không có gì là không biết, chỉ có một thứ duy nhất mà hắn không am hiểu, đó chính là lòng người.***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều ***** Phủ Trưởng công chúa. Trong nhà ăn, Phương di nương lo lắng hỏi Phòng Nhã Ngọc đến lần thứ n: “Rốt cục Nguyệt nhi làm sao vậy? Sao nhiều ngày như vậy rồi mà vẫn chưa thấy nàng đi ra ngoài, Lưu Vân Các bên kia canh phòng lớp lớp, ngay cả ta cũng không được vào.” “Phương di nương, người cứ yên tâm đi, sư phụ ta đang tu luyện trong đó, người cũng biết mà, lúc Triệu hoán sư đột phá một cấp bậc thì khổ tu mấy ngày mấy đêm cũng là chuyện bình thường, hơn nữa trong khoảng thời gian đó tuyệt đối không thể bị quấy rầy!” Phòng Nhã Ngọc nhồm nhoàm nhai thức ăn, cũng lặp lại câu trả lời trên lần thứ n. Sư phụ để hắn ở lại đây chính là vì muốn dùng hắn để trấn an Phương di nương cùng những người khác trong phủ, còn bọn A Tát Lô thì đang canh giữ ở xung quanh Lưu Vân Các làm hộ pháp cho sư phụ! “Nói thì nói như vậy, thế nhưng tuổi của nàng vẫn còn quá nhỏ, tu luyện vất vả quá liệu có khiến thân thể mệt mỏi hay không?” Mỗi ngày Phương di nương đều chuẩn bị thật nhiều thuốc bổ để khi

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra có thể bồi bổ lại thân thể. Nào ngờ, bà đợi một ngày lại một ngày mà nàng vẫn chưa xuất hiện, đồng thuốc này chỉ dành chui vào bụng Phong Nhã Ngọc mà thôi. Cho nên dù chỉ mới trôi qua vài ngày, người nào đó đã được nuôi thành một tên nhóc mập mạp.

Chương 810: Tâm ngoại hóa hồn (18)

Editor: Minh DiệuBeta: Mặc Quân Dạ “Người yên tâm đi mà, sự phụ của ta rất là lợi hại!” Phong Nhã Ngọc tự hào nói. Phương di nương nghe vậy chỉ có thể cười khổ một tiếng: “Hai ngày nay không chỉ có trong cung phái người đến, nãy cả gia tộc Bồ Cát Nhĩ, phủ An Quốc Công, thậm chí công chúa Anh Dạ cũng đích thân tới đây nữa, hầy, ta cũng không thể xem như không thấy bọn họ được.” “Những người này, nếu như sự phụ muốn gặp thì tự nhiên người sẽ đi gặp thôi.” Phong Nhã Ngọc ăn nốt một viên sủi cảo nhân tôm cuối cùng, thỏa mãn tựa người trên lưng ghế. “Ý của ngươi là sự phụ không muốn gặp ta ư?” Vào lúc y đang cảm thán đời người thật tốt đẹp, một thanh âm trong sáng của thiếu niên đột nhiên vọng vào từ bên ngoài, tiếp theo, thân ảnh cao quý anh tuấn của một thiếu niên lập tức xuất hiện ngay cửa. Người này mặc một thân áo da màu xám tinh xảo, trang sức đuôi chồn tuyết màu đen từ trên bả vai rủ xuống eo, da giày màu đen giẫm lên mặt đất phát ra từng hồi thanh âm lộp cộp, trong tay còn nắm một thanh kiếm, thoạt nhìn rất giống tộc nhân của những bộ tộc thợ săn vừa đi săn thú trở về. “Ngươi là ai?” Phong Nhã Ngọc ngẩng đầu đánh giá vị thiếu niên cao quý kia, tựa hồ cảm giác được mình đã gặp người này ở đâu rồi. “Còn ngươi?” Đối phương dường như cũng cảm thấy người trước mặt có chút quen mắt, cũng bắt đầu nghiêm túc đánh giá đối phương. Hai mắt Phong Nhã Ngọc sáng lên, lập tức nhớ ra người này chính là Lạc Lạc thiếu gia của gia tộc Bồ Cát Nhĩ! Ngày đó, lúc còn ở Huy kinh, Quyền vương cũng đã từng tự mình gặp gỡ hắn, mà lúc đấy Phong Nhã Ngọc cũng trùng hợp ở đó! Vì sợ bị nhận ra, Phong Nhã Ngọc vội vàng đứng lên, nhẹ giọng ho khan một tiếng: “Khụ, sự phụ đang bế quan tu luyện, không muốn bất kỳ kẻ nào quấy rầy, mời ngươi tới vào ngày khác đi!” Cũng may lúc

trước y không thích đi theo Quyên vương tham gia mấy loại hoạt động như thế kia, cho nên lúc đó cũng chỉ lộ mặt một cái rồi nhanh chóng rời đi, không có tiếp xúc nhiều với vị Lạc Lạc thiếu gia này, bằng không, ngày hôm nay y có thể giấu được sao? Lạc Lạc quả thực không nhớ ra đã gặp người này ở nơi nào, lại thêm bị lời này của y kích thích, mày kiếm liền nhú lại: “Ai là sư phụ của ngươi?” “Quận chúa Bắc Nguyệt chính là sư phụ của ta!” Thấy người này hình như không nhớ được mình, Phong Nhã Ngọc liền lớn mật nói chuyện. “Nói bậy! Nếu như vậy tại sao trước đây ta lại không biết?” Lạc Lạc nóng nảy rồi, tên thiếu niên trước mắt này cũng thuộc dạng mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, trăm phần trăm là một tên quý công tử được nuông chiều từ nhỏ, từ bé đến lớn chắc chắn chưa từng chịu khổ, một người như vậy sao có thể trở thành đồ đệ của sư phụ được chứ? Hắn lại không biết rằng, trong đầu Phong Nhã Ngọc cũng đang có một ý tưởng tương tự. Chỉ có điều, nếu thật sự so sánh, Phong Nhã Ngọc quả thật hơi kém hơn Lạc Lạc một chút. Tuy từ nhỏ đến lớn Lạc Lạc luôn được mọi người vây quanh nhưng hắn vẫn thường xuyên lén trốn đi rèn luyện chung với đám dong binh. Cũng nhờ ý nghĩ thông minh linh hoạt này mà hắn thường hay được các trưởng lão trong gia tộc Bồ Cát Nhĩ khen ngợi. Phong Nhã Ngọc lại khác, y hoàn toàn là một đóa hoa được nuôi trong nhà kính, lại thêm sự cưng chiều vô hạn Nhã hoàng hậu, tất cả những thứ này đều khiến y không thể nhận thức rõ được về thế giới chung quanh. “Sư phụ ta thu đồ đệ thì mắc mớ gì tới ngươi, tại sao phải cần ngươi biết?” Phong Nhã Ngọc bất mãn nói. Lạc Lạc lập tức đáp lại: “Ta chính là đồ đệ đầu tiên của sư phụ, nói thật đi, ngươi là từ nơi nào chạy tới?” Phong Nhã Ngọc mở to hai mắt nhìn Lạc Lạc, bày ra một bộ dáng chấn động không thôi, Lạc Lạc thấy vậy bèn đứng đó, chờ xem người này sẽ bày ra cái có gì. Hắn đợi một hồi lâu, chỉ thấy Phong Nhã Ngọc đột nhiên vui sướng chớp chớp mắt, hô một tiếng: “Sư huynh!” Gương mặt của Lạc Lạc lập tức đen sì: “Ai là sư huynh của ngươi?” “Sư phụ đã từng nói qua rất nhiều lần, người bảo sư huynh tuy còn nhỏ nhưng lại thông minh hơn người, vừa chăm chỉ lại

vừa hiếu học, hôm nay rốt cục có thể gặp được sư huynh, Tử Diệu thật sự rất vui vẻ!” “Hử? Sư phụ thật sự nói như vậy sao?” Mây đen trên gương mặt của Lạc Lạc lập tức tiêu tán, hấn đột nhiên cảm thấy thiếu niên trước mắt này thật thân thiết, cho nên vô cùng phấn khởi hỏi: “Sư phụ còn nói gì nữa không?”

Chương 811: Tâm ngoại hóa hồn (19)

“Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ! Người không thể có chút tiền đồ hơn được sao?” Vừa mới đi vào liền thấy một màn như vậy, công chúa Anh Dạ không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Cái tên thiếu niên gọi là Tử Diệu này, mặc dù nhìn thì đơn thuần nhưng ít ra vẫn thông minh hơn cái tên Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ đần thối nào đó.

Phong Nhã Ngọc vừa nhìn thấy nàng liền vội vàng trốn ra sau lưng Lạc Lạc, lần trước khi nàng đến, hắn thiếu chút đã bị nàng đánh cho một trận! Quả nhiên, nữ nhân xinh đẹp đều không trêu vào.

“Ta chỉ muốn nói với tiểu sư đệ vài câu thôi mà.” Lạc Lạc nói, quả nhiên đã kéo gần khoảng cách với Phong Nhã Ngọc: “Tử Diệu, sư phụ vẫn chưa thể xuất quan sao?”

“Đúng thế! Đại khái còn phải chờ thêm vài ngày nữa!” Phong Nhã Ngọc vội vàng trả lời.

Công chúa Anh Dạ lạnh lùng nói: “Người đi nói với nàng, Hi Hòa cô cô không quản nghìn dặm xa xôi trở về gặp nàng, hỏi nàng rốt cục là gặp hay không gặp!”

Phong Nhã Ngọc ngây ngẩn cả người, hắn không biết Hi Hòa cô cô là ai, thế nhưng dựa vào vẻ mặt của công chúa Anh Dạ mà đoán, xem ra người này không dễ chọc chút nào.

“Công chúa đừng nóng giận, để cho Tử Diệu đi hỏi một chút là được rồi.” Thấy sự tình có vẻ không ổn, Phương di nương vội vàng đứng ra hòa giải, bà vỗ vỗ đầu Phong Nhã Ngọc, ý bảo hãy đi vào hỏi thử xem.

Phong Nhã Ngọc gật đầu, lập tức chạy ra ngoài, trùng hợp gặp được A Lệ Nhã vẫn luôn canh giữ trước cửa Lưu Vân Các: “A Lệ Nhã, sư phụ đã xuất quan chưa?”

“Sắp rồi!” A Lệ Nhã ngẩng đầu, thấy Lạc Lạc cùng công chúa Anh Dạ đều ở đây, gương mặt nàng lập tức đỏ bừng lên, thoạt nhìn vô cùng đáng yêu.

Công chúa Anh Dạ liếc nàng một cái, giọng điệu tuy có phần không tốt nhưng vẫn chứa đựng một chút quan tâm: “Nàng ta không có việc gì phải không?”

“Mọi thứ đều tốt cả.” A Lệ Nhã cẩn thận nói.

“Nói cho nàng ta biết, ngày mai Thái hậu có tổ chức gia yến trong cung Dục Tường để đón gió tẩy trần cho Hi Hòa cô cô, nàng ta muốn tới thì tới!” Nói xong, công chúa Anh Dạ lập tức xoay người đi ra ngoài.

Lạc Lạc cũng chỉ đành theo sau.

“Công chúa gì mà chua ngoa muốn chết!” Phong Nhã Ngọc bĩu môi nói một câu, sau đó quay sang hỏi A Lệ Nhã: “Ngày mai sư phụ có thể xuất quan chưa? Đã qua vài ngày rồi mà.”

A Lệ Nhã cười rộ lên, bên má ẩn hiện một cái lúm đồng tiền đáng yêu: “Sắp rồi, người gấp cái gì chứ?”

Vừa nói, nàng vừa lấy một ít thức ăn trở lại Lưu Vân Các.

Mà lúc này, ở Lưu Vân Các.

Từng tia hắc khí như có linh hồn nối đuôi nhau bay lượn trong phòng, mỗi khi bọn chúng xẹt qua, vết tích lưu lại chính là từng đạo phù chú phức tạp.

Một con rồng toàn thân tuyết trắng luẩn quẩn trong phòng, trong miệng còn ngậm một khối cổ ngọc màu đen, mà những tia hắc khí đó đều bay ra từ mảnh ngọc này.

Lấy thân rồng làm trung tâm, hắc khí cứ thế tuôn ra ào ạt, sau một lát, một gương mặt thanh lệ thoát tục đột nhiên lộ ra từ trong đám khí đen, đôi mắt nàng nhắm lại, hai hàng lông mi dài như cánh quạt khe khẽ rung động.

Trên mi tâm của nàng mơ hồ hiện lên một hoa văn hình ngọn lửa, khi ánh sáng đỏ rực trên hoa văn chợt lóe, nàng hơi nhíu mày một chút.

“Chúc mừng chủ nhân, Hỏa Chi Chú Ấn đã xuất hiện rồi!” Hồng Chúc vui mừng nói.

[Hỏa Chi Chú Ấn: lời nguyện của lửa]

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm chặt hai mắt, ngay khi Hỏa Chi Chú Ấn xuất hiện, nàng có thể cảm nhận được tất cả nguyên khí hỏa thuộc tính ở bốn phía xung quanh không ngừng tiến vào trong thân thể nàng.

Phù nguyên vừa mới hình thành lớn hơn lúc trước gấp mấy lần, giờ phút này nó đang thông thả xoay tròn, thoải mái tiếp thu nguyên khí hỏa thuộc tính đang mãnh liệt tiến đến!

Nóng quá!

Vô cùng khô nóng!

Mồ hôi trên trán bắt đầu tuôn ra ào ạt, thế nhưng nguyên khí hỏa thuộc tính vẫn hung mãnh tiến vào cơ thể nàng, dần dần, tốc độ xoay tròn của phù nguyên càng lúc càng nhanh, màu sắc của nó cũng bởi vì hỏa nguyên khí quá dư thừa nên đã biến thành màu đỏ rực!

Chương 812: Tâm ngoại hóa hồn (20)

Trong lúc nàng đang lo lắng không biết phù nguyên này có vì quá tải mà nổ tung hay không, thanh âm của Hồng Chúc liền truyền đến: “Chủ nhân yên tâm, đám hỏa nguyên khí này chỉ đang rèn luyện phù nguyên mà thôi, sẽ xong rất nhanh.”

Quả nhiên, Hồng Chúc vừa mới nói xong, tốc độ tiến vào của hỏa nguyên khí liền chậm lại, mà phù nguyên lúc này thì giống như một khối nham thạch nóng chảy chứa đầy hỏa nguyên khí, nó từ tốn xoay tròn, vô cùng tinh thuần!

“Lúc trước chủ nhân đã từng đúc ra phù nguyên một lần, hơn nữa cảnh giới cũng đạt tới Tứ Nguyên Thiên, cho nên bây giờ phù nguyên vừa tái tạo lại cũng lập tức nhảy vọt tới cảnh giới này, thật sự là làm ít mà hưởng nhiều!” Hồng Chúc mừng rỡ nói.

“Nhưng mà, không phải cảnh giới Tứ Nguyên Thiên thì sẽ có cả năm loại thuộc tính cùng tồn tại song song hay sao? Vì sao hiện tại chỉ có mỗi hỏa nguyên khí thôi?” Hoàng Bắc Nguyệt có chút khó hiểu hỏi.

“Trong Vạn Thú Vô Cương có năm loại thuộc tính là Hỏa – Băng – Lôi – Thổ – Phong, có thể sở hữu cùng một lúc, thế nhưng chú ấn tương ứng với mỗi thuộc tính lại phải rèn luyện theo từng bước một. Hiện tại chủ nhân đã có được Hỏa Chi Chú Ấn, sau khi luyện được thêm bốn loại chú ấn khác thì năm loại thuộc tính trong phù nguyên mới chân chính vận chuyển song song với nhau.”

Hồng Chúc kiên nhẫn giải thích: “Phương pháp mà người kia dạy

cho chủ nhân tuy cũng có thể đạt được một phần lực lượng của Vạn Thú Vô Cương, thế nhưng nếu để cho năm loại thuộc tính vận chuyển song song ngay từ đầu như vậy thì chỉ có một kết cục là phù nguyên vỡ nát, cắn nuốt bản thể. Cho nên việc hấn lấy đi phù nguyên của chủ nhân cũng coi như là một chuyện tốt.”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, vội hỏi: “Vậy nếu chính hấn sử dụng cái phù nguyên đó thì sao? Nó cũng sẽ bị vỡ ư?”

“Ta nghĩ, nếu người đó đã muốn lấy phù nguyên thì nhất định đã có phương pháp tương ứng để khắc chế!”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, cũng đúng, nếu đã biết rõ phù nguyên sẽ bị nứt vỡ, Linh Tôn cũng sẽ không phí nhiều khí lực như vậy để lấy phù nguyên từ trong tay nàng.

“Hồng Chúc, vì sao chú ấn đầu tiên ta đạt được lại là Hỏa Chi Chú Ấn?” Hoàng Bắc Nguyệt rất khó hiểu, nàng trước nay vẫn thích lấy băng hệ làm chủ lực công kích, theo lý thuyết thì hấn phải đạt được Băng Chi Chú Ấn đầu tiên mới đúng chứ!

Hồng Chúc nhẹ nhàng xoay người, biến thành hình dáng một thiếu nữ, nàng đưa tay tiếp lấy Vạn Thú Vô Cương, cười nói: “Cái này đại khái là nhờ con Hỏa Diễm Ma Thú trong phù Phong Thú của chủ nhân.”

Có thể trở thành ma thú thủ hộ của Tu La Thành, như vậy đủ để thấy được con Hỏa Diễm Ma Thú kia mạnh đến mức nào.

Nếu như không phải lúc ấy nó đang “giả vờ đáng yêu”, khiến cho Hoàng Bắc Nguyệt lợi dụng cơ hội bắt được, chỉ sợ trên thế gian này cũng không có bao nhiêu người có khả năng trở thành địch nhân của nó.

Đáng thương cho một đời ma thú siêu cường, chỉ bởi vì một phút “giả vờ đáng yêu” mà mất đi tiền đồ rạng rỡ.

“Hỏa nguyên khí trên người nó quả thật rất tinh thuần mạnh mẽ, vượt xa hàn khí của Băng Linh Huyền Diệu mấy chục lần.” Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được cười rộ lên, thật không ngờ con Hỏa Diễm Ma Thú kia lại có thể mang đến cho nàng chỗ tốt lớn như thế.

“Đúng vậy, cũng nhờ hỏa nguyên khí cực độ tinh thuần của nó nên chủ nhân mới có thể đạt được Hỏa Chi Chú Ẩn nhanh như vậy!” Hồng Chúc cười nói.

Phù Phong Thú gắn liền với bản thể nguyên khí của Triệu hoán sư, cho nên khi Hoàng Bắc Nguyệt tu luyện, hỏa nguyên khí trong người Hỏa Diễm Ma Thú cũng sẽ bị nàng điều động qua đây.

“Cấp bậc của Hỏa Diễm Ma Thú quá mức mạnh mẽ, hiện tại muốn khống chế nó còn có chút khó khăn, thế nhưng chờ sau khi chủ nhân tu đủ năm loại chú ẩn xong, việc khống chế nó cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.” Hồng Chúc sáng mắt lên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt do dự một chút, liền hỏi: “Hồng Chúc, nếu như sau này Thần thú nhập ma hóa thành Ma thú, chúng ta phải làm sao để đối phó với nó đây?”

“Phong ẩn!” Hồng Chúc thốt ra: “Chỉ có một biện pháp này thôi, bởi vì bọn nó là bất tử, chỉ cần trên thế gian còn có tội nghiệt, bọn nó sẽ có thể trọng sinh!”

Chương 813: Cảnh còn người mất (1)

Hoàng Bắc Nguyệt loáng thoáng cảm thấy có chút không đúng, về phần không đúng ở chỗ nào thì nàng tạm thời chưa nghĩ ra được.

Không nói đến chuyện đó, chỉ riêng việc có lại phù nguyên, hơn nữa nó còn mạnh hơn lúc trước đã khiến nàng vô cùng vui vẻ.

Nàng và Hồng Chúc đã bế quan được vài ngày, cũng đến lúc đi ra ngoài rồi.

Chỉnh trang lại y phục trên người, nàng lập tức cùng Hồng Chúc ra khỏi phòng. Cát Khắc vừa mới khỏe lên ôm hai tay thủ hộ ở trước cửa sân, thoạt nhìn giống như một pho tượng đá, những người còn lại thì phân bố ở các nơi khác, cho dù đang là ban ngày nhưng không ai dám lơ lửng một phút nào.

Có những đồng đội như thế, nàng sao có thể không an tâm cho được?

“Vương!” A Tát Lôi vừa quay đầu lại thì nhìn thấy nàng, hẳn vui mừng hô to khiến những người khác cũng nhao nhao quay đầu lại.

Hoàng Bắc Nguyệt cất bước đi ra ngoài, trên người nàng chỉ mặc một bộ váy trắng đơn giản, tóc xõa phủ lên vai, gương mặt không chút phấn son mang theo nét cười rạng rỡ khiến cho người khác không dám nhìn thẳng, làn váy không gió nhưng vẫn nhẹ nhàng tung bay.

Bước chân nhẹ nhàng, gió xuân lan tỏa, mùi dậm nở sen.

Mọi người đồng loạt sửng sốt, được, được, rất có khí chất...

“Chúc mừng Vương!” A Tát Lô dẫn đầu hô to, những người khác cũng rối rít hòa theo chúc mừng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói cảm ơn, đương nhiên không quên quay sang hỏi A Lệ Nhã tình hình gần đây, A Lệ Nhã nghe thế vội vàng đem lời của công chúa Anh Dạ nói lại với nàng.

“Công chúa Hi Hòa.” Trong trí nhớ của Hoàng Bắc Nguyệt, người này đối xử rất tốt với quận chúa Bắc Nguyệt, chỉ tiếc nàng ấy không thường ở lại đế đô, tính ra có lẽ đã mười năm rồi nàng chưa gặp lại công chúa Hi Hòa.

Khi trở về Lâm Hoài Thành, Hoàng Thượng và Thái Hậu cũng đã nhiều lần gọi nàng tiến cung, thế nhưng nàng không hề tuân theo, thậm chí khi Hoàng Thượng đích thân đến, nàng còn sai người cản ông ở ngoài cửa.

Nhưng lúc này, nếu ngay cả công chúa Hi Hòa cũng đã tới, vậy thì nàng cũng không còn lý do gì để tiếp tục từ chối nữa.

Đi thì đi!

Xế chiều ngày thứ hai, nàng mang theo bốn người A Lệ Nhã, Hồng Chúc, A Tát Lô và Cát Khắc cùng nhau tiến cung.

Xe ngựa đi qua phố xá quen thuộc, cuối cùng dừng lại tại cửa cung. Thủ vệ vừa nhìn thấy xe ngựa của phủ Trưởng công chúa thì không dám ngăn cản, lập tức cho qua.

Bởi vì lúc nhỏ thường xuyên theo Trưởng công chúa Huệ Văn tiến cung cho nên nàng rất quen thuộc đường đi đến cung Dục Tường, đó là một con đường rất dài, cũng rất buồn chán.

Cửa cung Dục Tường.

Tô ma ma đã sớm chờ ở bên ngoài, vừa thấy Hoàng Bắc Nguyệt đến, bà lập tức nghênh đón nàng đi vào.

“Quận chúa, người đã trưởng thành rồi.” Tô ma ma xúc động nói, mấy năm không gặp, bà đã già đi rất nhiều.

“Tô ma ma có khỏe không?”

“Lão thân rất khỏe.” Tô ma ma lau lau khóe mắt, vén màn cửa lên để nàng đi vào: “Mau đi vào thôi, Thái hậu rất nhớ người đó.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu đi vào phòng, sau khi vượt qua tấm bình phong thêu hoa, ánh nến ấm áp liền đập thẳng vào mắt nàng.

Hôm nay trong cung Dục Tường rất náo nhiệt, không chỉ có Thái Hậu, ngay cả Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, Chiến Dã cùng công chúa Anh Dạ cũng đều có mặt ở đây, tất cả chỉ còn chờ mỗi nàng.

Trước khi nàng đi vào đã có cung nhân thông báo qua, Thái Hậu cùng Hoàng Thượng lập tức ngẩng đầu lên, nhưng khi nhìn thấy nàng đi tới, cả hai lại không nói nên lời.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa theo cấp bậc lễ nghi, vừa đi vào lập tức cúi người hành lễ.

Sắc mặt của nàng rất lạnh nhạt, cung kính, giữ khuôn phép, giống như con cháu hoàng thất bình thường khi tiến cung bái kiến Thái Hậu

cùng Hoàng Thượng vậy, không hề có chút vượt qua quy củ.

Thái độ như vậy khiến cho Thái Hậu vốn đang sợ bị nàng oán hận cũng không biết phải mở lời như thế nào.

Hoàng Thượng cũng tưởng rằng mình sẽ phải chứng kiến một thân ảnh gầy gò bi thương, cho nên khi nhìn thấy nàng, ông cũng quên luôn cách nói chuyện.

Trong đám người chỉ có Hoàng Hậu tương đối giữ được bình tĩnh, chỉ thấy bà thoáng ngẩn người, sau đó lập tức khôi phục lại tinh thần: “Bình thân, mời quận chúa ngồi, hôm nay đều là người trong nhà cả, quận chúa không cần quá câu nệ.”

Chương 814: Cảnh còn người mất (2)

Editor: Minh Diệu

Beta: Mặc Quân Dạ

Hoàng Bắc Nguyệt tạ ơn rồi đứng lên, lúc này Thái Hậu cùng Hoàng Thượng mới lấy lại tinh thần, Thái Hậu kho khan vài tiếng, cung nữ thấy vậy lập tức đi lên vuốt lưng thuận khí cho bà.

Tuổi tác của Thái Hậu đã cao, thân thể cũng không còn khỏe mạnh như xưa nữa, đầu tóc bạc trắng, nếp nhăn sâu như khe rãnh, ngay cả thân thể cũng càng ngày càng đi xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống trước, sau đó nháy mắt với A Lệ Nhã một cái, A Lệ Nhã hiểu ý, vội vàng ôm hộp lễ vật đang cầm trên tay quỳ xuống.

“Nghe nói thân thể của Thái Hậu không khỏe, quận chúa liền mang theo Ngưng Ngọc Đan tiến cung để dâng tặng cho ngài, chúc Thái Hậu khỏe mạnh trường thọ.” Nàng vừa nói vừa mở hộp gấm ra, chỉ thấy bên trong hộp gấm là mười hai viên Ngưng Ngọc Đan mượt mà bóng loáng.

Ngưng Ngọc Đan là loại bảo vật vô cùng trân quý, đối với những người có thân thể suy yếu, nó chính là thánh phẩm tốt nhất dùng để điều dưỡng. Chỉ là loại đan dược này quá khó để luyện chế, bởi vậy cho dù trong hoàng thất cũng rất khó mà kiếm được vài viên.

Lúc trước trong cung cũng từng có một viên, thế nhưng khi Trương công chúa Huệ Văn bị bệnh nặng, Hoàng Thượng đã hạ lệnh đưa nó cho Trương công chúa dùng để bồi dưỡng thân mình.

Mà hiện tại, Hoàng Bắc Nguyệt lại đưa tới những mười hai viên.

Tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo, câu tục ngữ này nàng vĩnh viễn sẽ không bao giờ quên.

[tích thủy chi ân dũng tuyền tương báo: ân huệ chỉ là một giọt nước thì cũng phải dùng một dòng suối để đáp lại, đề cao sự biết ơn đối với người đã giúp mình]

Thái Hậu kinh ngạc nhìn những viên Ngưng Ngọc Đan nằm trong hộp gấm, bà ngẩng đầu, gương mặt tái nhợt, ánh mắt thâm thúy mang theo một chút phức tạp nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi cúi người, nói: “Đây là chút tâm ý của Bắc Nguyệt, hi vọng Thái Hậu vui lòng nhận lấy.”

“Đứa nhỏ ngoan! Đã phiền con lo lắng cho ai gia rồi.” Nghe thấy giọng điệu bình thản giống như những chuyện lúc trước chưa hề xảy ra của nàng, Thái Hậu cũng ăn ý bày ra một bộ dáng thản nhiên.

Thật ra, Thái Hậu cũng biết, đứa nhỏ này tuyệt đối sẽ không quên những chuyện lúc trước.

Nếu không, nàng cũng sẽ không đưa tặng mười hai viên Ngưng Ngọc Đan như thế này. Đúng vậy, nàng đang báo ân, nhưng đã là người một nhà thì có cái gì mà báo ân với báo thù chứ? Vậy mà Bắc Nguyệt hết lần này đến lần khác cứ muốn báo ân, điều này có nghĩa là, nàng đang dùng một phương thức khác để nói cho bà biết: Những chuyện đã qua, nàng không hề quên!

Đứa nhỏ này cũng thông mình giống hệt mẫu thân nó, thế nhưng Huệ Văn tuyệt đối không thể lãnh khốc vô tình, thủ đoạn dứt khoát như nó được!

Người bên ngoài chỉ nhìn thấy một tôn nữ hiếu thuận cùng với một tổ mẫu từ ái, nếu không có tuổi tác như Thái Hậu hoặc tâm kế như Hoàng Bắc Nguyệt, sẽ không có ai có thể nhìn ra được thâm ý ẩn tàng bên trong những cử chỉ này của nàng.

Chỉ một động tác, nàng đã phá hủy hết thầy ý tưởng muốn bồi thường và chuộc tội của Thái Hậu.

Nàng không cần bồi thường, sự kiện kia vốn không thể phân rõ đúng sai, chỉ là mỗi người khi đứng ở lập trường bất đồng thì sẽ có quan điểm khác nhau mà thôi.

Ở lập trường của quận chúa Bắc Nguyệt, nàng đã mất đi mẫu thân, mất đi gia đình.

Mà ở lập trường của Thái Hậu, bà đã cứu được một quốc gia, cứu được ngàn vạn gia đình khác.

Làm gì có đúng có sai? Tất cả chỉ là do mọi người đứng ở lập trường khác nhau mà thôi.

Đời này, mặc kệ Thái Hậu làm cái gì, nàng cũng sẽ không bao giờ quên được sự kiện kia, cho nên tốt hơn hết là đừng làm.

Nhìn cử chỉ của Bắc Nguyệt, Hoàng Thượng cảm thấy vừa bùi ngùi lại vừa vui sướng, nàng đã trưởng thành rất nhiều rồi, rất hiểu chuyện.

Tiếp theo, Hoàng Thượng bắt đầu hỏi nàng những chuyện đã xảy ra trong những năm qua, nàng cũng không từ chối, đều đúng mực trả lời, lời lẽ thoải mái bình thản, không hề khiến cho Hoàng Thượng lo lắng.

Chiến Dã cùng Anh Dạ ngồi ở một bên liên tiếp nhíu mày, cuộc sống mấy năm qua của nàng làm sao có thể yên ả như vậy được? Chỉ riêng một đoạn thời gian ở Bắc Diêu Quốc thôi cũng đã đủ kinh tâm động phách rồi!

Công chúa Anh Dạ mấy lần muốn mở miệng nhưng đều bị Chiến Dã ngăn lại. Cuối cùng, Thái Hậu hạ lệnh bày tiệc, mọi người coi như ăn được một bữa cơm gia đình đầm ấm vui vẻ.

Đêm nay Hoàng Thượng đặc biệt vui vẻ cho nên đã uống rất nhiều rượu, mà đã uống say thì đương nhiên sẽ bắt đầu nói sảng. Ông bảo muốn phong nàng làm công chúa, tặng cho nàng đất phong lớn nhất, giúp nàng đạt được vinh quang và quyền thế lớn nhất Nam Dục quốc, thậm chí phút cuối còn nói muốn phong nàng làm vương!

Chương 815: Cảnh còn người mất (3)

Sắc mặt của Hoàng Hậu cực kỳ khó coi, nàng ăn được một nửa thì lấy lý do thân thể không thoải mái để rời đi trước.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm thấy vô cùng xấu hổ, Hoàng Thượng đã muốn nói sảng thì ai cũng không thể ngăn cản được. Từ những đặc điểm này có thể nhìn ra, Hoàng Thượng khi còn trẻ nhất định cũng là một người có tính khí thất thường.

Thái Hậu cười nói: “Say rượu nói bậy thôi, Hoàng Thượng thật sự đã uống quá chén rồi.”

“Đúng vậy! Cũng may lúc này không phải ở trên triều, nếu không chỉ cần có một người nhảy ra hô to một câu “quân vô hí ngôn”, sợ rằng Bắc Nguyệt sẽ trở thành vị nữ tử đầu tiên ở Nam Dục Quốc được phong vương đó!” Công chúa Anh Dạ vội vàng cười nói, cố gắng giảm bớt bầu không khí gượng gạo.

[quân vô hí ngôn: lời vua nói ra tuyệt không phải chuyện đùa]

Chỉ là, ai cũng không ngờ tới, lời nói tưởng chừng như vui đùa của hôm nay vậy mà sẽ thành sự thật.

“Từu lượng của Hoàng Thượng đã tới giới hạn rồi, người đâu, mau đưa Hoàng Thượng quay về tấm cung để nghỉ ngơi đi.” Thái hậu uy nghiêm ra lệnh.

Tiểu thái giám bên người Hoàng Thượng không dám chậm trễ, hẩn

lập tức gọi cung nhân đi lên dìu Hoàng Thượng trở về.

“Nguyệt nhi, con đừng bỏ đi, con muốn cái gì trăm điều cho con hết, trăm có lỗi với Hoàng tử, trăm sẽ cho con mọi thứ mà.” Hoàng Thượng vừa đi ra ngoài vừa lớn tiếng làm nhảm.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ thản nhiên cười cười, công chúa Anh Dạ lại vô tư nói: “Phụ hoàng đối xử với Hoàng cô thật tốt, quả nhiên là huynh muội tình thâm, có thể áp đảo hết thầy mọi thứ!”

Trên mặt Thái Hậu xẹt qua một tia u ám, bà hướng cung nhân vẫy vẫy tay, ý bảo bọn họ nhanh chóng đưa người rời đi, tránh để cho Hoàng Thượng tiếp tục nói sảng.

Chờ khi cung nhân dìu Hoàng Thượng đi mất, Thái Hậu mới hiền lành nói: “Khó khăn lắm Bắc Nguyệt mới trở về, chúng ta không nên đề cập đến những chuyện thương tâm đã qua nữa.”

“Vâng.” Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng đáp, nàng biết rõ bóng ma trong lòng Thái Hậu rất lớn, dù sao thì đâu có ai có thể ngờ được rằng hai đứa con ưu tú của mình lại biến thành như vậy, cho nên, Thái Hậu thỉnh thoảng sẽ ra vẻ nghiêm khắc với Anh Dạ, không để nàng quá mức thân mật với Chiến Dã.

Cũng may công chúa Anh Dạ chỉ thực tâm yêu thích Phong Liên Dực, mà trong lòng Chiến Dã cũng chỉ có một mình Hoàng Bắc Nguyệt, cho nên về phương diện này, bà không có gì phải băn khoăn.

Dùng xong bữa cơm, Thái Hậu lập tức gọi người dìu mình ngồi lên tháp, bọn người Hoàng Bắc Nguyệt thì ngồi ở hai bên, nhìn ba đứa nhỏ đã trưởng thành, trong lòng bà vô cùng xúc động.

[tháp: tháp ở đây giống như một cái giường nhỏ]

“Về phần hôn sự của Chiến Dã, ai gia cùng với mẫu hậu của con đã thương lượng với nhau rất nhiều lần, cũng tuyển ra không ít người thích hợp, tuổi của con cũng không còn nhỏ nữa, mau tranh thủ thời gian chọn lấy một người rồi tổ chức hôn lễ đi.” Thái Hậu hiền lành nói, bà cố ý nhân lúc Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn đang ở đây để nói ra lời này.

Tâm tư của Chiến Dã đối với Hoàng Bắc Nguyệt ai nấy đều thấy rõ, chỉ là bất luận như thế nào, hai người bọn họ đều không có kết quả.

“Hoàng tổ mẫu, Nam Dục quốc hiện nay công việc bừa bộn, những việc nhỏ như thế này cứ để sau đi.” Thái độ của Chiến Dã rất rõ ràng, “quốc gia chưa ổn định – việc nhà tạm bỏ qua”, đây là cái cớ hãn thường dùng để từ chối hôn sự.

Nhưng lần này, Thái Hậu quyết tâm không để cho hãn trốn tránh nữa, bởi vậy liền cười cười hỏi Hoàng Bắc Nguyệt: “Bắc Nguyệt, con nhìn nó xem, đã lớn ngần này rồi mà tính tình vẫn cứ tùy hứng buông thả, việc hôn nhân đại sự ở trong mắt nó lại trở thành việc nhỏ cơ đấy.”

Chiến Dã lập tức quay đầu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, mặc dù đã biết rõ là sẽ không còn hi vọng, nhưng không biết vì sao, hãn vẫn chờ mong nàng sẽ nói ra một điều gì đó.

Nếu như ngay cả nàng cũng khuyên hãn sớm ngày thành hôn, vậy hãn phải làm như thế nào đây?

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, hơi ngượng ngùng nói: “Hoàng tổ mẫu, việc này Bắc Nguyệt cũng không hiểu nhiều đâu.”

Nha đầu này quả nhiên thông minh, Thái Hậu từ ái vuốt tay nàng, cười nói: “Tuổi tác của Bắc Nguyệt cũng không còn nhỏ, Chiến Dã chưa chịu thành hôn, Bắc Nguyệt cùng Anh Dạ làm sao dám xuất giá trước đây?”

“Hoàng tổ mẫu, Anh Dạ không muốn lấy phu quân đâu, Anh Dạ chỉ mong cả đời có thể hầu hạ bên cạnh lão nhân gia người mà thôi.”

Chương 816: Cảnh còn người mất (4)

“Hoàng tổ mẫu, Anh Dạ không muốn lấy phu quân đâu, Anh Dạ chỉ mong cả đời có thể hầu hạ bên cạnh lão nhân gia người mà thôi.” Công chúa Anh Dạ cười hì hì làm nũng với Thái hậu, nàng nhìn thoáng qua Chiến Dã cùng Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng chỉ cảm thấy thương xót cùng tiếc nuối không thôi.

“Trong tương lai, Chiến Dã ca ca nhất định sẽ gặp được một cô nương tốt, Hoàng tổ mẫu không cần quá lo lắng cho huynh ấy.”

Thái hậu lắc đầu, uy nghiêm nói: “Chiến Dã là Thái tử, là người gánh vác cả Nam Dục Quốc trong tương lai, hôn sự của nó cũng chính là đại sự của Nam Dục Quốc, chuyện này sao có thể xem như trò đùa được.”

Chiến Dã cảm thấy vô cùng buồn bực, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt ngời một bên mỉm cười như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trong lòng hấn lại càng khó chịu hơn, giống như có một ngọn lửa vô danh đang âm thầm thiêu đốt trong lồng ngực. Hấn chỉ muốn rời đi ngay lập tức, thế nhưng khi nghĩ đến việc nàng đang ở đây, nếu rời đi, muốn gặp mặt lần nữa lại không biết phải chờ đến lúc nào.

Tuy dưới tình huống thế này mà không nói một lời thì sẽ rất khó chịu, nhưng vừa nghĩ đến việc nàng xuất hiện ở đây, hấn liền cảm thấy mình vẫn có thể chịu đựng được.

Hấn không phải là một người chịu nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, nhưng khi ở trước mặt nàng, hấn lại có thể chấp nhận mọi chuyện

một cách vô điều kiện.

Trong lúc đang bút rứt không yên, một tiểu thái giám từ bên ngoài vội vã đi vào thông báo, nói rằng có tin tức khẩn cấp từ Bắc Diệu Quốc truyền tới, Chiến Dã thấy vậy định nhân cơ hội ra ngoài hít thở không khí, nào ngờ Thái hậu lại lên tiếng ngăn cản: “Bên phía Bắc Diệu Quốc có chuyện gì sao? Mau gọi sứ giả vào đây bẩm báo đi.”

Gần đây tình hình trong Bắc Diệu Quốc rất chi là hỗn loạn, cả nhà Quyền Vương thì bị dùng cực hình để xử tử, hoàng tử Thập Nhất cùng Nhã hoàng hậu lại không rõ tung tích, còn Phong Liên Dục – một người đã từng làm con tin ở Nam Dục Quốc – thì lại có thể leo lên ngôi vị Hoàng đế!

Một hài tử ôn nhã như ngọc lại có thể đi đến bước này, chuyện đó khiến cho Thái hậu kinh ngạc không thôi, bởi vậy khi nghe thấy có tin tức từ Bắc Diệu Quốc, bà lập tức muốn đi nghe thử.

Tiểu thái giám nhìn về phía Chiến Dã xin ý kiến, Chiến Dã thấy thế thì gật đầu: “Cho truyền!”

Sau một lúc, vị sứ giả phong trần mỗi một chậm rãi đi vào, quỳ xuống nói: “Mặt tướng phụng mệnh, gấp gáp vượt qua tám trăm dặm để đưa đến tin tức từ Bắc Diệu Quốc!”

“Đọc!” Chiến Dã ra lệnh, trong lời nói tràn ngập khí phách.

Sứ giả lập tức nói: “Tân hoàng của Bắc Diệu Quốc đã đăng cơ ngày hôm qua, đồng thời cũng tuyên bố lập tân hoàng hậu!”

Hoàng Bắc Nguyệt có chút ngoài ý muốn, gương mặt lãnh đạm thoáng giật một cái. Nàng không nghĩ hẳn lại lập hậu nhanh như thế, nhưng không sao, dù gì đây cũng là chuyện nằm trong dự tính.

Chiến Dã nhíu mày nhìn thoáng qua Thái hậu, chuyện Phong Liên Dực lập hậu tuy cũng là chuyện lớn, thế nhưng cũng không đến mức phải khẩn cấp chạy về đế đô để bẩm báo như vậy chứ?

“Còn gì nữa không?”

“Hồi bẩm Thái tử điện hạ, tân hoàng hậu chính là nữ nhi của Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần của Đông Ly Quốc – Ngụy Yên Nhiên!”

Chén trà trong tay Hoàng Bắc Nguyệt lập tức bị bóp nát, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng chợt lóe lên một tia sắc bén: “Người lặp lại lần nữa, là ai?”

Trong nháy mắt, nàng dường như đã biến thành người khác, từ một nữ tử thanh lệ khả ái biến thành một vị cường giả khí thế phi phàm!

Sứ giả giật thót, hoàn toàn không dám cãi lại lời của nàng, chỉ đành lắp bắp nói: “Chính là, chính là nữ nhi của Đại tướng quân Ngụy Vũ Thần của Đông Ly Quốc – Ngụy Yên Nhiên!”

Đầu ngón tay mảnh khảnh bị mảnh vỡ của chén trà cứa vào, máu tươi hòa cùng nước trà nóng chảy xuống, dù thế, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn chẳng mảy may để ý đến, nàng chỉ hơi nhếch khóe môi, lạnh lùng cười một tiếng: “Thật giỏi cho một ả Ngụy Yên Nhiên!”

Hành động này của nàng khiến cho Thái hậu cùng Chiến Dã sửng sò, đến khi nhìn thấy vết thương trên tay của nàng vẫn đang chảy máu, Thái hậu lập tức phân phó cung nữ: “Mau đem thuốc trị thương tới đây!”

“Hoàng tổ mẫu, không cần đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt buông tay, tùy tiện vứt mảnh sứ vỡ lên tấm thảm dày, nàng dùng đầu lưỡi liếm nhẹ

ngón tay đang chảy máu, động tác vừa ưu nhã vừa lãnh khốc: “Chỉ là vết thương nhỏ mà thôi!”

Chương 817: Cảnh còn người mất (5)

Bộ dáng bây giờ của Hoàng Bắc Nguyệt có chút tà khí, làm cho người khác có cảm giác vô cùng xa lạ, không dám tới gần.

“Bắc Nguyệt, muội bị làm sao vậy?” Chiến Dã ân cần hỏi, hình dáng này của nàng vừa khiến người ta lo lắng lại vừa khiến người ta cảm thấy sờn cả tóc gáy.

“Muội không sao.” Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười với hắn, đôi mày cong cong nhìn về phía công chúa Anh Dạ: “Công chúa, ngươi không sao chứ?”

Lúc này Chiến Dã mới nhớ tới muội muội của mình, hắn vội vàng xoay người nhìn nàng, chỉ thấy gương mặt của công chúa Anh Dạ trắng bệch, đôi môi tái nhợt khế run rẩy, chỉ có thể máy móc lắc đầu: “Ta không sao, không có chuyện gì!”

Dưới bầu không khí như vậy, vị sứ giả kia chỉ cảm thấy có một loại áp lực cực đại đè ép khiến hắn không thể thở nổi, cũng may Thái tử Chiến Dã cũng phát hiện vấn đề, phát phát tay ra lệnh cho hắn: “Ngươi lui xuống nghỉ ngơi đi!”

“Vâng!” Sứ giả như được đại xá, ba chân bốn cẳng thối lui ra ngoài.

“Ta...ta cũng trở về nghỉ ngơi đây, Hoàng tổ mẫu, người cũng nên đi nghỉ sớm đi, khi khác Anh Dạ sẽ trở lại thăm người.” Công chúa Anh Dạ hồn phi phách lạc cúi người, sau đó không chờ Thái hậu đáp lại đã lao đảo bước ra ngoài.

“Anh Dạ!” Chiến Dã muốn đuổi theo nhưng lại bị Hoàng Bắc Nguyệt kéo lại, chỉ nghe nàng nhẹ giọng nói: “Để ta đi cho.”

Vừa nói, nàng vừa hành lễ với Thái hậu một cái, sau đó nổi bước công chúa Anh Dạ đi ra ngoài.

Thái hậu thở dài một hơi: “Đứa bé Anh Dạ này có phải đã bị kích thích quá nặng rồi hay không?”

“Anh Dạ là một đứa trẻ tốt, chỉ tiếc Phong Liên Dục và nó không phải là người ở cùng một thế giới, tình hình trở thành như vậy cũng tốt, chỉ hi vọng Anh Dạ và hắn mãi mãi không còn dính dáng gì đến nhau.”

Sau khi biết được Phong Liên Dục là Tu La vương, hắn đã biết Anh Dạ hoàn toàn không còn hi vọng nữa rồi.

Nhưng không sao, như vậy cũng tốt.

Ra khỏi cung Dục Tường, Anh Dạ liền đuổi hết đám cung nữ đi, một mình lặng yên cất bước. Không biết trời đã đổ tuyết từ lúc nào, từng mảnh bông tuyết khẽ đáp lên gương mặt của nàng, sau đó nhanh chóng bị nhiệt độ thân thể hòa tan thành nước chảy xuống.

Dưới chân đột nhiên giẫm phải vật gì đó, nàng không kịp phản ứng nên trượt chân, suýt chút nữa ngã sấp xuống, cũng may có một bàn tay từ phía sau vươn tới kịp thời đỡ lấy nàng.

Anh Dạ nhìn lại, đập vào mắt nàng là dung nhan tinh xảo bình thản dưới ánh đèn đêm trong cung của Hoàng Bắc Nguyệt. Người đến lẳng lẳng nhìn Anh Dạ, cây dù trong tay dịu dàng che trên đỉnh đầu nàng: “Tuyết rơi rồi!”

Trong nháy mắt, không biết vì sao, Anh Dạ vốn không muốn khóc lại cảm thấy vành mắt cay cay, sau đó “oa” một tiếng nhào vào trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt khóc lớn.

“Bắc Nguyệt, ta phải làm gì bây giờ? Ta từ nhỏ đã rất thích hấn, ta còn cho rằng sau khi lớn lên, người hấn cưới nhất định sẽ là ta, nhưng tại sao...tại sao hấn lại thành thân với người khác?”

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ nhẹ lưng của nàng, vì sao chàng lại thành thân cùng người khác? Vì sao?

“Hấn đã từng nói với ta hấn đã có người thương, ta cũng sớm biết hấn sẽ không có khả năng cưới ta, nhưng dù vậy ta vẫn cảm thấy rất khổ sở, nghĩ đến việc sau này ta và hấn không còn khả năng đến với nhau nữa, ta lại cảm thấy chán ghét cả thế gian này! Cuộc đời của ta còn rất dài, thế nhưng trong đó lại không có hấn!”

Anh Dạ xúc động siết chặt nắm tay, thân thể run rẩy giống như muốn biến mất khỏi thế gian này.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy một người vốn tùy hứng đáng yêu, luôn nhận được ngàn vạn sủng ái như công chúa Anh Dạ lại khóc thê thảm như vậy, nàng ta giống như một đứa trẻ bị vứt bỏ, không ngừng khóc rống lên, nước mắt thiếu chút nữa đã thấm ướt y phục của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ đứng đó cầm dù, đôi mắt đen nhánh thâm thúy bình tĩnh, cho dù đứng trong gió tuyết cũng không hề mảy may dao động.

Sau khi biết được Phong Liên Dục thành thân, công chúa Anh Dạ có thể tùy ý rơi lệ khóc lớn, mà nàng, ngay cả một giọt nước mắt nàng

cũng không thể rơi được!

Chương 818: Cảnh còn người mất (6)

Trong lòng nàng chỉ có một thanh âm không ngừng vang lên: “Hoàng Bắc Nguyệt, không có kẻ nào đáng giá để ngươi rơi nước mắt vì hắn! Ngươi ngàn lần, vạn lần không được khóc!”

“Anh Dạ, ngươi có biết không? Có một số người, tuy rằng có đi ngang qua cuộc đời ngươi, nhưng hắn chỉ có tác dụng trang điểm thêm cho tuổi thanh xuân của ngươi, giúp những năm tháng đó trở nên tươi đẹp hơn mà thôi, rồi sẽ có một ngày, người đó nhất định sẽ rời đi, giống như một cơn gió vậy, không có khả năng dừng lại một chỗ vĩnh viễn, trừ phi...người đó chết!”

Anh Dạ nấc nghẹn, sau đó ngẩng đầu hỏi nàng: “Vậy...vậy ta nên làm gì bây giờ?”

Hoàng Bắc Nguyệt ôn nhu nở nụ cười: “Nếu như ngươi hận hắn, vậy hãy nghĩ biện pháp giết chết hắn! Còn nếu ngươi không nở xuống tay với hắn, vậy thì hãy quên hắn đi!”

Anh Dạ tựa người vào lồng ngực của nàng, tiếng khóc trầm thấp vẫn mãi không dứt, tuy không biết trong lòng nàng ấy đang nghĩ thế nào nhưng Hoàng Bắc Nguyệt biết, có lẽ sau này nàng sẽ không còn gặp lại một Anh Dạ công chúa tuy điều ngoa ngang ngạnh nhưng lại rất đáng yêu nữa rồi.

Tuyết càng rơi càng lớn, không bao lâu sau trên mặt đất đã phủ một lớp tuyết mỏng, Hoàng Bắc Nguyệt đưa công chúa Anh Dạ trở về tẩm cung xong thì tự mình quay trở về.

Gió bắc gào thét, tuyết bay tán loạn.

Nàng cầm một cây dù xanh, nhu váy bằng gấm màu hồng cánh sen, bên ngoài choàng thêm một chiếc áo khoác có viền lông đuôi cáo tuyết. Nàng bước đi trong màn tuyết, gió đêm thổi tung những lọn tóc của nàng, để lộ ra một gương mặt lạnh lẽo như tuyết.

[Dạ: muốn biết nhu váy nó như thế nào mọi người có thể quay lại

“Bắc Nguyệt!” Một con ngựa phóng nhanh tới, cõng theo một nam tử mặc áo đen đạp tuyết đi tới trước mặt nàng: “Tuyết lớn quá, để ta đưa muội trở về!”

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, lộ ra chiếc cằm tinh xảo trắng nõn, cười nói: “Huynh quên là ta có Băng Linh Huyền Diệu sao, chút gió tuyết như thế này không thể làm khó được ta đâu. Chiến Dã, huynh xuống ngựa đi với ta một đoạn đi.”

Chiến Dã không nói hai lời, lập tức xuống ngựa, nắm dây cương, sóng vai cùng nàng bước đi trong gió tuyết.

“Cám ơn muội đã an ủi Anh Dạ.” Chiến Dã thấp giọng nói.

“Đều là người một nhà cả mà, cám ơn cái gì?”

Chiến Dã quay đầu, yên lặng nhìn nàng: “Bắc Nguyệt, hình như muội cũng không mấy vui vẻ.”

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, có chút cảm khái nói: “Ta chỉ đang nhớ tới một số chuyện, thật không ngờ một người phong hoa tuyết đại như Phong Liên Dực năm đó lại trở thành một Tu La vương khiến cho người người khiếp sợ. Việc đời quả thật là khó lường, khiến cho

người khác trở tay không kịp!”

“Mọi người đều sẽ thay đổi.” Chiến Dã cũng có chút cảm khái: “Hiện nay, Bắc Diệu Quốc và Đông Ly Quốc hẳn là đã kết minh với nhau rồi.”

“Hai nước này đều là cường quốc, bây giờ lại còn liên minh với nhau, đây quả là một uy hiếp rất lớn đối với Nam Dục Quốc chúng ta.” Ánh mắt nàng có chút mông lung nhìn về nơi phương xa, con đường phía trước đã bị tuyết bao phủ, hoàn toàn không thể thấy rõ bất kì thứ gì.

Chiến Dã nói: “Phần lớn những nước nhỏ xung quanh đều bắt đầu dựa dẫm vào hai nước này, hiện nay chỉ có thể xem xem Tây Nhung Quốc sẽ có hành động như thế nào mà thôi.”

“Tây Nhung Quốc sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi ánh mắt, bỗng nhiên nhớ tới Thiên Đại Đông Nhi vốn đã trở về Tây Nhung Quốc. Sự phụ của nàng ta vừa khôn khéo, vừa gian xảo lại vừa kiêu ngạo, cho nên chắc chắn bà ta sẽ không dựa dẫm vào Bắc Diệu Quốc.

Tuy nhiên, chuyện của những nước này, không ai có thể nói trước được.

Bắc Diệu Quốc lại có mối quan hệ với Tu La Thành, đây cũng là một mối hiểm họa ngầm vô cùng to lớn.

“Những việc này có nghĩ nhiều cũng vô ích, ta đưa muội trở về trước đã, để tránh người trong phủ lo lắng.” Chiến Dã dắt ngựa đến, muốn bảo nàng lên ngựa.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua con tuấn mã, lại đưa tay chỉ chỉ lên bầu trời, Chiến Dã theo đó nhìn lên, thấy được Băng Linh Huyền Diệu đang lượn vòng bên trên, chỉ đợi nàng triệu hoán mà thôi.

Chiến Dã cười rộ lên: “Xem ra cho dù trong tình huống nào, ta cũng không cần phải lo lắng cho muội nhỉ.”

“Huynh cũng thế mà, vớ lại từ khi trở về, ta còn chưa kịp thỉnh giáo huynh chút nào đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt cũng thoải mái cười nói.

Chương 819: Cảnh còn người mất (7)

“Ta sẵn sàng phụng bồi.” Về mặt Chiến Dã tươi cười sáng khoái, phong thần tuấn lãng, khí chất khiến kẻ khác cảm phục.

“Ta nhất định tìm một cơ hội tốt lãnh giáo huynh một phen!” Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, xoay người nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, cúi đầu nói: “Chiến Dã, mặc kệ ta là Hí Thiên hay Hoàng Bắc Nguyệt, ta vẫn luôn xem huynh là tri kỉ, bằng hữu tốt nhất!”

Chiến Dã ngẩn ra, trầm giọng nói: “Ta cũng vậy!” Trong lòng có chút chua xót, tuy nhiên, vậy là đủ rồi.

“Bắc Nguyệt!” Nhìn thấy nàng định đi, Chiến Dã liền lên tiếng gọi nàng lại: “Hôm nay xác thật Hi Hòa cô cô đã hồi kinh. Chỉ là Người không tiến cung, nhưng Người rất nhớ muội.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười, vẫy vẫy tay rồi khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay lên trời cao.

Hôm nay ở cung Dục Tường không gặp được công chúa Hi Hòa, nàng cũng đã đoán được. Chắc là Người không muốn tiến cung để gặp Hoàng Thượng, mà cũng có thể là không muốn nhìn thấy Thái Hậu.

Nếu đổi lại là nàng, thì nàng cũng không muốn tiến cung.

Thôi quên đi, ngày mai phải đi một chuyến đến phủ đệ của công chúa Hi Hòa vậy!

Tốc độ của Băng Linh Huyền Diệu cực nhanh, thoáng chốc đã tới phủ Trưởng công chúa, thân hình điều băng to lớn trực tiếp đáp xuống giữa sân, gây nên một trận gió lạnh, cây cối xung quanh gần như muốn ngã đổ.

A Lệ Nhã chạy như bay tới, mới vừa rời nàng là người đầu tiên phát hiện ra bọn họ trở về.

“Vương! Có khách đến!” A Lệ Nhã vui vẻ nói.

“A? Là ai tới?” Theo nàng biết thì ở thành Lâm Hoài này người có thể đến tìm nàng lúc nửa đêm, chỉ có thể là tên tiểu tử Lạc Lạc kia!

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu Băng Linh Huyền Diệu đang đứng một bên, để nó trở lại không gian linh thú. Vừa ngẩng đầu lên liền thấy nữ tử một thân quân trang anh khí đứng ở cửa. Bởi vì ngược sáng, nên nhất thời nàng không thể nhìn rõ được mặt người đó. Tuy nhiên với tư thế oai hùng bừng bừng khí thế như vậy, làm cho trong lòng nàng không nhịn được phải khen một tiếng!

Đúng chất khí thế của một nữ anh hùng!

Sở dĩ có thể đoán được người đó là nữ tử, bởi vì tuy người đó mặc một thân quân trang nhưng tóc lại tùy ý thả xuống vai, lay động theo gió. Huống hồ giờ có tên nam nhân nào nửa đêm dám đứng trước cửa khuê phòng của nàng sao? Sớm đã bị bọn người A Tát Lô đánh đuổi rồi!

Nàng giật mình một cái, người kia vẫn đứng yên ở cửa không nhúc nhích, nhưng nàng biết ánh mắt của người đó đúng là nhìn đến nàng, ngẫu nhiên cũng sẽ liếc mắt nhìn sang hình dáng hùng dũng oai vệ của Băng Linh Huyền Diệu đang đứng phía sau nàng.

“Hi Hòa cô cô!” Sau chốc lát run sợ, Hoàng Bắc Nguyệt liền mở miệng hỏi một câu.

Người kia nhìn nàng trong chốc lát, lại nói: “Bắc Nguyệt, con đã trưởng thành rồi.”

Trong trí nhớ về công chúa Hi Hòa, khi nhìn thấy nàng nhất định sẽ sủng nịnh vạn phần đối với nàng, gọi nàng lại: “Bắc Nguyệt mau tới đây để cho cô cô ôm một cái.

Nhưng người đó hiện tại chỉ nói một câu đơn giản như vậy, có thể thấy được nha đầu trước kia khiến nàng rung động giờ đã có chút khác biệt, khiến nàng cảm giác được nàng đã không còn được sủng ái giống như một tiểu hài tử khi xưa.

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh tới, nụ cười hiện trên mặt, nói: “Thì ra cô cô ở nơi này, ta cố ý chạy vào trong cung, tưởng rằng có thể nhìn thấy được người!”

Công chúa Hi Hòa vỗ vỗ bả vai của nàng, lòng chua xót nói: “Là do cô cô không tốt, nhiều năm rồi mà vẫn chưa một lần để thăm con.”

“Hiện tại không phải cô cô đã tới rồi sao?” Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái nói, vội vàng kéo công chúa Hi Hòa vào nhà.

Dưới ánh đèn, vừa nhìn tới thì gương mặt của công chúa vẫn mang theo chút phong sương như cũ, người rất đẹp, vẫn đẹp như trong trí nhớ, trừ một chút tiêu tụy của một người sống ở bên ngoài, căn bản không có gì thay đổi.

Công chúa Hi Hòa lớn lên rất giống Hoàng Thượng, gương mặt trái xoan, đôi mày cong như trăng rằm, sống mũi nhỏ nhưng cao thẳng,

đôi môi khéo léo hồng nhuận.

Chương 820: Cảnh còn người mất (8)

Công chúa Hi Hòa lớn lên rất giống hoàng thượng, khuôn mặt trái xoan đầy đặn, mày như trắng rằm, râu quang như nước, sống mũi nhỏ mà cao thẳng, đôi môi xinh xắn hồng nhuận, là điển hình của mỹ nữ phương Nam, khi mặc quân trang, khuôn mặt nàng còn có thêm vài phần âm nhu xinh đẹp.

Thế nhưng, bởi vì đã từng rèn luyện trong quân đội, hơn nữa còn phải bôn ba quanh năm nên công chúa Hi Hòa rất có nét uy nghiêm của quân nhân, quả thật chính là một nữ tướng quân uy phong lẫm liệt.

Xem ra khí chất đều là do rèn luyện mà thành!

Thấy đầu tóc mình rối tung, công chúa Hi Hòa có chút ngượng ngùng, nói: “Khi tới ta vội vàng quá, định nhân lúc chờ con sẽ đi rửa mặt, chải lại đầu tóc một chút, ai ngờ con lại đến nhanh như vậy.”

“Vậy để ta giúp cô cô chải tóc nhé.” Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy cây lược, chậm rãi chải lên mái tóc dài mềm mượt đen nhánh của công chúa Hi Hòa.

Công chúa Hi Hòa nhìn Hoàng Bắc Nguyệt trong gương, khuôn mặt quen thuộc này sao có thể giống Hoàng tử đến như vậy chứ?

Khi còn bé, Hoàng tử cũng đã từng giúp nàng chải tóc như vậy, tình cảnh này thật giống với năm đó, thế nhưng bây giờ đã là cảnh còn người mất.

“Sao cô cô lại khóc? Người đó đã qua đời, sớm đến miền cực lạc, cô cô nên vui mừng cho bọn họ mới đúng.” Hoàng Bắc Nguyệt ôn hòa nói.

Gương mặt của công chúa Hi Hòa ướt đẫm nước mắt, nàng xoay người, nhẹ nhàng ôm Hoàng Bắc Nguyệt vào lòng: “Bắc Nguyệt, thật xin lỗi con...”

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm, chẳng lẽ hôm nay thật sự là ngày “khóc” hay sao, lúc này nàng vừa mới an ủi xong một vị công chúa Anh Dạ đang gào khóc thảm thương, bây giờ lại phải an ủi thêm cả một vị công chúa Hi Hòa.

Đều là công chúa, sao cả hai lại thích khóc như vậy nhỉ?

“Những người đã từng gây bất lợi cho ta, ta đã để bọn họ gánh chịu sự trừng phạt thích đáng rồi, tiếp theo sẽ là Ngụy Vũ Thần của Đông Ly Quốc.”

Cả người của Công chúa Hi Hòa thoáng chấn động, nàng vội vã ngẩng đầu, nói: “Bắc Nguyệt, tên Ngụy Vũ Thần đó không phải là hạng người tầm thường, hắn rất lợi hại, con không nên đi trêu chọc hắn, ta sẽ tự mình đối phó với hắn!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười lắc đầu: “Ta muốn tự tay giết chết kẻ thù của mình, cô cô không cần nhiều lời, cho dù tên Ngụy Vũ Thần đó là thần, ta cũng sẽ kéo hắn từ trên thần đàn xuống chém thành trăm mảnh.”

[thần đàn: đàn tế của thần linh]

Thấy biểu tình tàn nhẫn thoáng hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của

Hoàng Bắc Nguyệt, công chúa Hi Hòa hơi ngẩn ra, còn cho là mình đã nhìn nhầm, trái tim nàng đập mạnh như gõ trống, cảm thấy tiểu nha đầu trước mặt thật chói mắt.

Một Bắc Nguyệt nhu nhược nhất gan khi trước đã hoàn toàn biến mất, đây là vì sao?

Là bởi vì được rèn luyện nhiều năm nên nàng đã trưởng thành ư?

Hoàng Bắc Nguyệt nở nụ cười, lộ ra hai lúm đồng tiền rục rịch: “Cô cô làm sao vậy?”

“Bắc Nguyệt, ta quên hỏi con, một thân bản lĩnh hiện tại của con là học được từ ai vậy?” Công chúa Hi Hòa hỏi.

“Hiên Viên Vấn Thiên.” Hoàng Bắc Nguyệt không chút do dự nói ra cái tên này.

Hành động này của nàng quả thật là xuất kỳ bất ý, về phần công chúa Hi Hòa, vừa nghe đến cái tên này, cả người nàng giống như đã hóa đá, chỉ ngơ ngác nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, đến nửa ngày sau mới run rẩy hỏi ngược lại: “Hắn, hắn còn sống sao?”

[xuất kỳ bất ý: hành động bất ngờ, khiến người khác không kịp đề phòng]

“Cô cô biết hắn ư?” Hoàng Bắc Nguyệt giả vờ làm ra vẻ mặt ngây thơ và mừng rỡ, hỏi.

“Hắn và mẫu thân của con...” Công chúa Hi Hòa vội vã che miệng lại, ý thức được chính mình vừa nói sai cái gì, nàng vội vã lắc đầu:

“Không có gì, sao ta có thể quên hắn được chứ! Ta không biết hắn!”

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi vẻ mặt tươi cười, nói: “Cô cô, người có chuyện gạt ta.”

Ngữ khí của nàng lúc này đây không phải dùng để hỏi nữa mà là hoàn toàn khẳng định.

“Không có, là do con suy nghĩ nhiều quá thôi.” Công chúa Hi Hòa đã trấn định lại, thế nhưng nét bối rối khi nãy vẫn để lộ ra vài thứ.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tiếp tục truy vấn, chỉ tiếp tục cầm lược giúp Công chúa Hi Hòa chải tóc.

Chương 821: Cảnh còn người mất (9)

Công chúa Hi Hòa nhìn hình ảnh phản chiếu của Hoàng Bắc Nguyệt trong gương, cười hỏi: “Bắc Nguyệt, sư phụ của con có cùng con trở về không?”

“Người không phải là sư phụ của ta, người chỉ giao cho ta một ít đồ rồi lập tức rời đi.”

“Vậy bây giờ hắn đang ở nơi nào? Hắn dạy dỗ con trở nên lợi hại như vậy, ta nhất định phải cảm ơn hắn một phen, hơn nữa, nếu như có thể mời chào một cao thủ như vậy ở lại trong Nam Dục Quốc thì không còn gì tốt hơn!”

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó liền nói: “Hình như người có nói qua với ta rằng người muốn đến Đông Ly Quốc một chuyến, ta cũng không biết khi nào người trở về.”

Công chúa Hi Hòa đang loay hoay hộp phấn ở trên bàn, vừa nghe Hoàng Bắc Nguyệt nói như vậy, tay nàng bỗng nhiên run lên một cái, móng tay cào rớt cả một mảng phấn.

“Công chúa cẩn thận, phấn này rất trơn, tùy tiện chạm vào dù chỉ một chút thôi thì cũng có thể làm rơi ra một mảng to đấy.” Hồng Chúc vội vã đi tới, đưa chiếc khăn lụa cho công chúa lau tay.

Công chúa Hi Hòa cười nói: “Đúng thật, phấn này lấy từ nơi nào đến vậy?”

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Là cống phẩm, hình như là, ừm, của Tư La tiến cống!”

“Hóa ra là phẩn Tư La sao, quả nhiên là đồ tốt.” Công chúa Hi Hòa lau sạch ngón tay xong thì tùy ý vôn về chiếc khăn lụa.

“Chỗ của ta còn giữ hai hộp, ngày mai ta sẽ để Hồng Chúc mang qua cho cô cô.” Hoàng Bắc Nguyệt rất vui vẻ, giống như một một đứa trẻ vừa được khen ngợi vậy.

Công chúa Hi Hòa cũng gật đầu cười: “Vậy thì cảm ơn con, thời gian không còn sớm nữa, ta cũng nên trở về rồi, trong quân còn có việc.”

Hoàng Bắc Nguyệt lưu luyến nói: “Cô cô, người hiếm khi trở về, đêm nay ở lại đây đi mà~.”

Thỉnh thoảng Hoàng Bắc Nguyệt cũng sẽ giả vờ lộ ra một chút nũng nịu của tiểu cô nương, điều này quả thật khiến người xung quanh rất không quen, nhìn đi, ngay cả A Lệ Nhã cũng phải trợn trừng mắt ngạc nhiên kia kìa.

“Chuyện trong quân đội không thể làm lỡ được, vài ngày nữa cô cô sẽ trở về với con, được không?” Công chúa Hi Hòa dịu dàng vuốt ve mái tóc của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì khác hơn ngoài việc ngoan ngoãn gật đầu: “Để ta tiễn cô cô ra ngoài.”

“Không cần đâu, bên ngoài lạnh lắm.” Công chúa Hi Hòa nhìn nàng một lần nữa rồi mới cất bước ra ngoài, mang theo người của mình nhanh chóng rời khỏi Lưu Vân Các, rất nhanh, nàng đã nghe thấy tiếng vó ngựa dần dần đi xa.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở cửa, ngón tay chậm rãi vuốt ve hình điêu khắc trên cánh cửa gỗ, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía trước.

“Chủ nhân, hình như vị công chúa Hi Hòa này có gì đó là lạ.” Hồng Chúc đứng sau lưng nàng cau mày nói: “Ngay cả ta cũng biết, Tư La là một nơi rét mướt cực kì, căn bản không thể sản xuất ra những thứ như sơn phấn chứ đừng nói chi tới việc tiến cống! Nàng vốn là công chúa cao quý, cho dù quanh năm ở trong quân đội thì cũng không thể không biết được!”

“Không phải nàng không biết, mà là nàng quá căng thẳng, cho nên mới không kịp suy nghĩ!” Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, thông thả bước vào phòng. Nàng ngồi xuống, đem hộp phấn đã bị bong một mảng lên cầm trong tay mân mê: “Cảnh thì còn mà người đã mất, ta đây nhọc công thì có ích gì!”

“Chủ nhân, hay là để ta đi theo nàng đi, nhìn xem rốt cục là có chuyện gì!” Hồng Chúc đưa ra đề nghị.

“Cũng được, nhưng đừng nên đánh rần động cỏ, có động tĩnh gì phải lập tức báo cáo cho ta biết.”

“Vâng!” Hồng Chúc lắc người, biến thành một bóng trắng phi thân ra từ cửa sổ.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Bắc Diệu Quốc.

Sau đại lễ đăng cơ chính là đại yến của quần thần, cũng là thời điểm mà cả nước chúc mừng.

Tuy nói bởi vì phải tru diệt tay chân của Quyền vương cho nên Nhã

Hoàng hậu và Thập Nhất hoàng tử mới mất tích, nhưng cũng nhờ vậy mà toàn bộ Huy kinh đã được “thay máu” một lần.

Dưới bóng ma của trận chém giết tanh máu như vậy, mọi người vẫn mở tiệc vô cùng vui vẻ, cực kì náo nhiệt, từng tiếng hoan hô không ngừng vang lên, pháo hoa pháo trúc tưng bừng, mùi rượu mùi thịt nồng đậm, cả Huy kinh rất có dáng vẻ của một đế quốc thái bình hưng thịnh!

Mà ở trong cung, tình hình lại càng thêm xa xỉ, rượu thịt ê hề, ca múa mừng cảnh thái bình, tiếng đàn tiếng sáo vang lên bên tai không dứt.

Chương 822: Cảnh còn người mất (10)

Mà ở trong cung, tình hình lại càng thêm xa xỉ, rượu thịt ê hề, ca múa mừng cảnh thái bình, tiếng đàn tiếng sáo vang lên bên tai không dứt, những vị đại thần thường ngày nghiêm trang đứng đắn giờ phút này có người nào mà không ôm mỹ nhân vào trong ngực? Bọn họ hoàn toàn say khướt, mãi mê làm trò hề, không còn nửa điểm phong độ thân sĩ.

Tân hoàng khoác long bào ngồi trên vượng tọa, đầu đội kim quan, trên khuôn mặt tuyệt sắc hoàn toàn không tìm được một chút tình cảm, lạnh lùng đến đáng sợ. Mỹ nhân hầu hạ bên cạnh thấy vậy thì nơm nớp lo sợ, không dám cư xử quá phận, cũng không dám tới gần hấn nửa bước.

Mỗi khi đôi con ngươi màu tím băng lãnh của hấn quét tới, bọn họ cảm thấy ánh mắt đó còn kinh khủng hơn so với cái chết gấp mấy lần!

Dung mạo của tân hoàng tuyệt đối hơn xa bất kỳ vị mỹ nhân nào ở đây, thế nhưng lại chẳng có ai dám ngẩng đầu lên nhìn hấn, bởi vì nếu ánh nhìn của họ chạm vào đôi con ngươi tím kia, điều đó chứng tỏ bọn họ cách cái chết không còn bao xa!

[Liên: chỉ là mắt thôi mà cũng có uy lực vậy, bữa nào ta phải đi luyện con mắt mới được:v]

Tân hoàng lười biếng dựa vào vượng tọa, long bào hoa lệ hơi trượt xuống, để lộ ra lồng ngực chắc chắn đang được quấn một vòng băng

gạc màu trắng, bên trên đã bị máu đen nhuộm đẫm.

Máu đen, mắt tím, tất cả đều gợi lên một loại cảm giác vô cùng diêm lệt!

Phong Liên Dục khép hờ hai mắt, vì sao đã lâu như vậy mà vết thương vẫn còn đau? Trái tim, đã đau đến mức tưởng chừng như phải móc nó ra mới có thể chấm dứt cảm giác ê ẩm này.

Hắn không phải loại người yếu đuối không chịu nổi đau nhức, chỉ là cơn đau này rất đặc biệt, giống như đục tim khoét xương vậy. Những lúc nửa đêm, hắn đều đau đến mức không thể ngủ, bởi vì chỉ cần nhắm mắt lại, trong đầu hắn sẽ hiện ra chiếc mặt nạ quý ghê tởm kia!

Phong Liên Dục hơi dùng sức, chén rượu trong tay lập tức bị bóp vỡ, giống như hắn muốn thông qua hành động này để bóp nát ảo ảnh của chiếc mặt nạ quý kia.

Rượu ngon vậy đầy đất, tiểu mỹ nhân đứng hầu bên cạnh trong lúc sợ hãi khẽ hô một tiếng, thanh âm này khiến cho mi tâm của hắn hơi cau lại. Một bóng đen lập tức xuất hiện sau lưng hắn, người này nắm lấy cái cổ mảnh khảnh của mỹ nhân, hơi dùng sức, chỉ nghe “rắc” một tiếng, cần cổ của ả ta lập tức bị bẻ gãy.

[Liên: giết người chỉ bằng một cái cau mà o0o”]

Thi thể nhanh chóng được lôi đi, một mỹ nhân khác lại bị đẩy ra, thấp thỏm tiếp tục hầu hạ vị hoàng đế trẻ tuổi.

Trong số những người ở đây, người của gia tộc Vũ Văn ngồi dưới vương tọa chính là một trong số ít những người vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

“Người của Tu La Thành quả nhiên không có nhân tính mà!” Vũ Văn Địch cắn răng nói.

“Địch, bình tĩnh một chút!” Vũ Văn Chiến có vẻ trấn tĩnh hơn rất nhiều.

“Phụ thân, con không nhìn được nữa, đây không phải là chỗ cho người ở, con đi trước đây!” Vũ Văn Địch căm hận nói, sau đó đứng dậy tỏ vẻ muốn rời đi.

Vũ Văn Chiến đè bả vai của hắn xuống, uy nghiêm nói: “Bình tĩnh! Con cứ như thế này, sớm muộn gì cũng sẽ gặp rắc rối thôi.”

“Phụ thân!” Vũ Văn Địch lộ ra vẻ thống khổ: “Muốn con ở lại chỗ này còn khó chịu hơn so với việc giết chết con nữa! Người xem đi, những người này đều lú lẫn cả rồi! Bọn họ còn biết thẹn với lương tâm hay không? Toàn là một đám cầm thú.”

Vũ Văn Chiến ngời thẳng người, ông cũng không phản bác lại hắn, chỉ chậm rãi nói: “Mặc dù ở giữa một đám cầm thú, vi phụ cũng muốn con mở thật to hai mắt để nhìn cho kỹ. Nhớ lấy, Địch, đây là một thế giới người ăn thịt người, không chỉ ở nơi này, mà cả bên ngoài cũng vậy!”

Trên khuôn mặt tuấn lãng của Vũ Văn Địch lộ ra nét đau đớn tột cùng, hắn hung hăng nện lên chân mình vài cái, nói: “Phụ thân, con đã xin chuyển tới biên cương rồi, con không thể sống nổi ở nơi này nữa!”

Vũ Văn Chiến gật đầu, nói: “Cũng tốt, con rời khỏi đây cũng không phải là chuyện xấu gì, nếu con còn ở chỗ này, ta chỉ sợ con gặp rắc rối!”

Vũ Văn Địch cúi đầu, liên tiếp uống vài chén rượu, cảm thấy trong lòng cực kì buồn bực. Đúng lúc này, một tiếng tiêu mềm mại dễ nghe đột nhiên từ xa truyền đến.

Chương 823: Cảnh còn người mất (11)

Tiếng tiêu mềm mại phiêu đảng tựa như mây trôi trên trời, âm sắc vô cùng mê hoặc. Trong bầu không khí dâm dục phiền chán của bữa yến tiệc, thanh âm này tựa như tiếng phượng hoàng ngân nga khi vọt lên chín tầng trời, khiến lòng người dậy sóng!

Vũ Văn Địch cầm chén rượu, ngẩng đầu “a” lên một tiếng. Hắn cẩn thận suy nghĩ, âm sắc của cây tiêu này rất đặc biệt, có thể nói là vô cùng hoàn mỹ, trên đời có rất ít cây tiêu nào được như vậy, cho nên, nó nhất định được chế tạo từ một loại vật liệu cực kỳ quý giá.

Đây hẳn là một cây tiêu ngọc hiếm có.

Thế nhưng, chất lượng của cây tiêu ngọc không phải là thứ quan trọng nhất, thứ đáng chú ý ở đây chính là... Vũ Văn Địch vừa nghe giai điệu này liền có cảm giác vô cùng quen thuộc, trái tim đánh “thịch” một cái, linh quang trong đầu cũng đồng thời lóe lên.

“Đúng rồi! Đây chẳng phải là Nguyệt Phách – khúc nhạc do Tề vương vì quận chúa Bắc Nguyệt mà sáng tác ra hay sao?”

Vũ Văn Địch âm thầm mừng rỡ, hắn đã từng đem nhạc phổ của khúc nhạc này giao cho quận chúa Bắc Nguyệt, cho nên, trên thế gian tuyệt đối không có người thứ tư biết được từ khúc này!

Bây giờ lại nghe thấy tiếng tiêu quen thuộc, chẳng lẽ là quận chúa Bắc Nguyệt tới đây?

Vũ Văn Địch vội vã ngẩng đầu, dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi tìm kiếm nơi tiếng tiêu phát ra.

Mà người ngồi trên vương tọa – Phong Liên Dực – cũng bởi vì tiếng tiêu bất chợt mà mở mắt ra. Mi mắt vừa mở, một mảnh sáng tím lấp lánh lập tức tràn ra, quả thật là tuyệt sắc hiếm có trên thế gian!

Hắn khẽ phất tay một cái, tiếng đàn sáo lập tức ngưng lại, ngay cả những tiểu mỹ nhân đang khiêu vũ cũng dừng lại điệu nháy, hai mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết đang xảy ra chuyện gì!

Thân thể của Phong Liên Dực hơi nghiêng về phía trước, đôi mày đang chau lại dần giãn ra, ánh mắt vô cùng chuẩn xác tìm được phương hướng nơi tiếng tiêu phát ra.

Sau tầng tầng lớp lớp màn che màu phấn hồng, hắn có thể thấy được một bóng người uyển chuyển dịu dàng đang chậm rãi đi tới.

Trong tiếng tiêu và tiếng bước chân, mọi người còn nghe thấy vài tiếng chuông ngân lên lạnh lạnh.

Leng keng, leng keng...

Mỗi bước chân của nàng như mang theo ma lực mê hoặc cả thế giới, các đại thần trong yến hội đều ngây người há hốc mồm, đờ đẫn nhắm mắt chờ đợi.

Một cơn gió không biết từ nơi nào thổi đến, nhẹ nhàng vén lên lớp màn mỏng màu phấn hồng, làm lộ ra một khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Người đến mặc áo lụa màu đỏ yên chi, lụa mỏng bao lấy thân thể duyên dáng uyển chuyển của nàng, cánh tay và mắt cá chân lộ ra

ngoài, theo mỗi nhịp bước, da thịt trắng nõn như ẩn như hiện.

[màu đỏ yên chi: mọi người có thể tra gg để biết nhé]

Tóc đen tản mát tùy tiện dùng một cây trâm màu bích lục cài lên, sắc xanh ướt át càng tôn lên nhan sắc diễm lệ của nàng. Trời sinh mị hoặc, là báu vật của nhân gian, một mỹ nhân như vậy, phải chăng là hồ ly tinh có khả năng lật đổ non sông, làm loạn thiên hạ?

Xinh đẹp! Quyến rũ! Kiêu diễm!

Nếu nói nét đẹp của vị tân hoàng trên vương tọa là nét đẹp phong hoa tuyệt đại, khuynh quốc khuynh thành, vậy thì nét đẹp của yêu nữ này có thể khiến cho người khác vì nàng mà chết!

Gương mặt mỹ lệ động lòng người, làn môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át.

Nâng một cây tiêu bạch ngọc bên môi, tiếng tiêu nàng thổi ra tựa như tiếng trời, khiến lòng người rung động!

Nàng thong thả lướt qua những vũ nữ xinh đẹp đang sững sờ, để lại một đám nữ nhân âm ỉ thất sắc, tựa lấy làm hổ thẹn.

Chuông bạc trên chân phát ra vài tiếng leng keng dễ nghe, kết hợp với tiếng tiêu của nàng, mềm mại du dương, giống như đã bay tới chín tầng mây, tiến vào cung Quảng Hàn.

[cung Quảng Hàn: hay còn gọi là cung trăng, bên trong có Hằng Nga cư ngụ]

Phong Liên Dực ngồi trên vương tọa chăm chú nhìn nàng từng bước đến gần, thế nhưng trong đôi con ngươi màu tím của hắn lại không

hề phản chiếu bóng dáng mỹ nhân, có chăng, cũng là một vùng biển
sâu hun hút, không ai biết bên trong đang cất giấu những bí mật gì.

Chương 824: Cảnh còn người mất (12)

Chỉ có tiếng tiêu bên tai, nhẹ nhàng ngân nga không dứt.

Hắn theo bản năng ngược mắt lên, nhìn thoáng qua bầu trời đêm, lại phát hiện đêm nay không có trăng, thậm chí ngay cả một ngôi sao cũng không có.

Phong Liên Dục hơi ngẩn ra, tiếng tiêu này thật động lòng người, mỗi giai điệu đều như một dòng nước ấm áp chảy xuôi trong lòng, ngay cả vết thương đang đau nhức cũng như được dịu dàng vuốt ve, cảm giác chua xót cũng từ từ dịu bớt.

Hay! Khúc nhạc như vậy, quả thực rất hay!

Sau khi âm cuối chậm rãi trôi về phía bầu trời đêm xa xăm, nàng liền dừng khúc nhạc lại, sau đó dịu dàng hành lễ với Phong Liên Dục, quả thực là phong tình vạn chủng.

[phong tình vạn chủng: đủ loại phong tình, ngoài ra còn hay được dùng để chỉ những cử chỉ lãng lợ]

Phong Liên Dục ném chén rượu, rời khỏi vương tọa, từ từ đi về phía nữ nhân kia, vươn tay đỡ lấy eo của nàng, giúp nàng đứng dậy.

[Liên: Edit đoạn này bức xúc quá, Bắc Nguyệt quận chúa đâu rồi, mau mau tìm cách hồi tỉnh Dục ca đi chứ ←_←]

[Dạ: Kệ ổng, sau này đâu thiếu màn ngược ổng đâu, hí hí]

၇ (၈၂၈) ၇]

“Tên.” Giọng nói trầm thấp mê hoặc đầy vẻ nam tính lướt qua bên tai, trên mặt hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện nét ửng đỏ do say rượu.

“Tiểu nữ tên là Ngụy Yên Nhiên.”

Yên Nhiên, quả là một cái tên đẹp, rất xứng đôi với mỹ nữ tuyệt thế như nàng.

“Khúc nhạc người vừa thổi gọi là gì?”

“Bẩm bệ hạ, khúc nhạc đó tên là Ly Nhân.”

“Người sáng tác là người phương nào?”

“Bẩm bệ hạ, là tiểu nữ, chỉ tiếc tài nghệ của tiểu nữ nông cạn, đã khiến cho bệ hạ chê cười rồi!”

[Liên: “Người nói bậy!” – đồng thanh với Vũ Văn Địch 卍—=—]

“Người nói bậy!” Ngụy Yên Nhiên vừa nói xong, một thanh âm phản bác kịch liệt vang lên.

Trên mặt Phong Liên Dực xuất hiện một tia không vui, thân ảnh ẩn trong bóng đêm phía sau lập tức đi tới.

“Người nói bậy!” Vũ Văn Địch không chút sợ hãi, trái lại càng lớn mật hơn, hắn đứng lên, từ giữa yến hội đi tới, thân ảnh thẳng tắp cao ngất, không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn Ngụy Yên Nhiên: “Khúc nhạc này không phải do người sáng tác, cũng không gọi là Ly Nhân.”

Ngụy Yên Nhiên lại càng hoảng sợ, thuận thế tựa vào trong lòng của Phong Liên Dục, đằm đằm nói: “Ta không có nói bậy, khúc nhạc này quả thật là do ta sáng tác.”

“Không có khả năng!” Vũ Văn Địch lập tức lớn tiếng phản bác.

“Vũ Văn đại nhân.” Phong Liên Dục không nhanh không chậm lên tiếng: “Người nói người sáng tác không phải là nàng, vậy thì đó là ai?”

“Là...” Nhìn thấy vẻ mặt của hắn, Vũ Văn Địch liền cứng họng, chẳng lẽ hắn có thể nói toạc ra rằng người soạn khúc nhạc này không phải ai khác mà chính là bộ hạ ngài hay sao?

Đây quả thực là một câu chuyện cười, căn bản không có ai tin. Ngay cả bộ hạ cũng không biết khúc nhạc này là do hắn sáng tác, mình làm sao mà biết được?

“Thần tuyệt đối không nói dối, người sáng tác quả thực không phải là nàng, còn nữa, cây tiêu ngọc kia cũng không phải là của nàng. Nói đi, rốt cục người đã lấy được nó từ nơi nào?” Vũ Văn Địch hung hăng nhìn Ngụy Yên Nhiên.

Ngụy Yên Nhiên lập tức ôm chặt cây tiêu ngọc trong tay, nói: “Cây tiêu ngọc này là do mẫu thân đưa cho ta, lẽ nào đại nhân hoài nghi ta lấy trộm nó sao?”

Nhìn bộ dáng lã chã chực khóc, viền mắt đỏ bừng của nàng, vài vị đại thần không nhịn được đứng lên nói: “Vũ Văn đại nhân, nếu đã không có bằng chứng thì sao ngài lại có thể đổ tội cho người khác như vậy được?”

“Ta không có đổ tội cho nàng! Nữ nhân này chính là nữ nhi của Ngụy

Võ Thần – Đại tướng quân của Đông Ly Quốc. Cách đây không lâu, nàng ta mới vừa hiến vũ ở trong vương phủ của Quyển vương, chính là người của Quyển vương, ta nghĩ mọi người cũng chưa quên đâu nhỉ? Ngày hôm nay nàng lại đến đây, ai biết trong lòng có âm mưu gì!”

Vũ Văn Địch lập tức đem thân phận của Ngụy Yên Nhiên nói ra, trong yến hội cũng có không ít đại thần đã từng tham dự tiệc rượu ngày đó của Quyển vương, cho nên đương nhiên đã có ấn tượng sâu sắc với mỹ nhân này, chỉ là, bọn họ không có ai biết nàng ta lại là nữ nhi của Ngụy Võ Thần Đông Ly quốc.

Để tự bảo vệ mình, những đại nhân kia không ai dám lên tiếng nói hộ cho Ngụy Yên Nhiên nữa.

Vũ Văn Địch quay đầu lại nhìn Ngụy Yên Nhiên, cười lạnh: “Nói mau! Rốt cục ngươi muốn làm cái gì?”

Chương 825: Cảnh còn người mất (13)

Phong Liên Dực lãnh đạm nhìn nàng, không hề có ý lên tiếng đỡ lời, Ngụy Yên Nhiên biết mị lực của mình còn chưa đủ để mê hoặc vị tân hoàng này, cho nên liền cười thê lương một tiếng:

“Ta muốn làm cái gì ư? Xin hỏi Vũ Văn đại nhân, Yên Nhiên chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu đuối, liệu có thể làm được cái gì? Không sai, ta quả thực đã bị phụ thân đưa tới cho Quyển vương, mà Quyển vương thì muốn đem ta làm lễ vật để tặng cho bộ hạ, đáng tiếc, Quyển vương còn chưa kịp hành động thì đã thất bại mất rồi.”

“Yên Nhiên chỉ có thể ở trong cung, thấp thỏm sống qua ngày, lại càng không thể trở về nhà. Khi nghe tin tân hoàng đăng cơ, Yên Nhiên trăm phương ngàn kế tìm cách, hy vọng có thể gặp mặt hoàng thượng một lần, xin ngài ân xá để ta được về nhà, thế nhưng muốn gặp mặt bộ hạ sao có thể dễ dàng như vậy được? Cho nên, nếu Yên Nhiên không sử dụng hạ sách này thì cả đời cũng đừng mong gặp được Hoàng thượng.”

Ngụy Yên Nhiên nói xong lại tự giễu cười cười: “Vũ Văn đại nhân cho rằng Yên Nhiên muốn ám sát Hoàng thượng sao? Hay là cho rằng Yên Nhiên muốn dùng mỹ sắc mê hoặc Hoàng thượng? Là Vũ Văn đại nhân đánh giá Yên Nhiên quá cao, hay là do ngài không tin Hoàng thượng là một vị minh quân!?”

“Người đừng có ở đó mà châm ngòi ly gián nữa!” Sắc mặt của Vũ Văn Địch lập tức thay đổi, quỳ xuống nói: “Bộ hạ, thần tuyệt đối không có ý này, chỉ vì thần thấy nữ nhân này nói năng bậy bạ, bịa đặt

lung tung cho nên mới đứng ra can ngăn! Khúc nhạc cùng với cây tiêu ngọc này đều không phải là của nàng, nàng chọn ngay lúc này để xuất hiện, tuyệt đối không hề đơn giản!”

“Vũ Văn Địch nhân!” Thanh âm kiên cường của Ngụy Yên Nhiên dần trở nên nghẹn ngào: “Đại nhân có thể không tin mục đích khi tới nơi này của Yên Nhiên nhưng xin đừng sỉ nhục cây tiêu ngọc và khúc nhạc này của ta, đây là thứ mà Yên Nhiên yêu mến nhất, cũng là thứ duy nhất còn lại, xin đại nhân mở miệng lưu tình!”

Vũ Văn Địch sao có thể tin tưởng nàng được? Khúc nhạc này rõ ràng là do Tề vương sáng tác vì quận chúa Bắc Nguyệt, cây tiêu ngọc này cũng là đồ vật của quận chúa Bắc Nguyệt, ấy vậy mà Ngụy Yên Nhiên lại mặt dày mày dạn chiếm làm của riêng, còn chạy tới nơi này lừa bịp Tề vương, quả thực là hèn hạ tới cực điểm.

“Bệ hạ, Yên Nhiên chỉ muốn được gặp mặt bệ hạ một lần, thỉnh bệ hạ khai ân, thả cho Yên Nhiên về nhà, Yên Nhiên vô cùng cảm kích, sau khi về nhà nhất định sẽ thỉnh cầu phụ thân, sau này hai nước sẽ mãi mãi giao hảo!” Ngụy Yên Nhiên quỳ xuống, gần như nằm sấp trên mặt đất.

Vũ Văn Địch khinh miệt nhìn nàng, sau đó hừ lạnh một tiếng.

Phong Liên Dực như có điều suy nghĩ, hẩn nhìn cây tiêu ngọc trong tay Ngụy Yên Nhiên, sau đó thản nhiên mở miệng: “Trẫm thích tiếng tiêu của ngươi, ngươi không thể đi.”

Ngụy Yên Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt mê ly nhìn Phong Liên Dực: “Bệ hạ?”

“Từ hôm nay trở đi, trẫm muốn ngươi lúc nào cũng phải theo hầu ở bên người trẫm, thối khúc nhạc này cho một mình trẫm nghe.” Phong

Liên Dực tùy ý nói, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt của những người xung quanh, dù là thế, không ai dám mở miệng nói ra hai chữ “không được”.

Ngụy Yên Nhiên cũng chỉ có thể dập đầu trên mặt đất một cái, nói: “Vâng.”

“Hoàng thượng, cây tiêu ngọc và khúc nhạc này thật sự không phải là của nàng, chủ nhân của nó là...” Vũ Văn Địch còn muốn nói thêm.

“Địch!” Thanh âm uy nghiêm của Vũ Văn Chiến vang lên, cắt ngang câu nói của hắn: “Đêm nay con uống nhiều rồi, đừng đứng đó nói xằng nói bậy nữa!”

“Phụ thân! Con không có nói sai!” Vũ Văn Địch thẳng thắn trả lời.

“Con uống nhiều rồi!” Vũ Văn Chiến vẫn kiên trì nói: “Hôm nay quần thần mở tiệc, Hoàng thượng không trách con vì tội dám vô lễ trước mặt vua đã là khai ân lắm rồi, con còn không mau cút ra ngoài, ngày mai tới biên cương nhậm chức đi!”

Vũ Văn Chiến nói xong, lập tức đi tới, quỳ xuống thỉnh tội với Hoàng thượng: “Bệ hạ, khuyến tử lỗi mẫn vô tri là do cỰu thần dạy con không đúng, thật đáng xấu hổ!”

[khuyến tử: chắc mọi người cũng gặp từ này nhiều rồi nhỉ, đây là xưng hô mà mấy ông bố hay dùng để chỉ con trai mình khi muốn khiêm tốn]

“Không sao!” Phong Liên Dực căn bản không thèm để ý đến hai cha con nhà này, hắn tiến lên cầm lấy tay của Ngụy Yên Nhiên, không chút cảm xúc nói: “Trẫm chỉ đơn giản là thích nghe khúc nhạc của nàng mà thôi, không cần quan tâm đến việc người nào sáng tác hay

chủ nhân của cây tiêu ngọc là ai cả.”

Chương 826: Cảnh còn người mất (14)

Dứt lời, hấn liền lười nhác phất tay một cái, để cho quần thần tiếp tục ăn tiệc, còn mình thì mang theo mỹ nhân rời đi.

Vũ Văn Địch tức giận đến phát run, hấn còn muốn đuổi theo nhưng lại bị Vũ Văn Chiến nghiêm khắc quát bảo dừng lại, ông lấy lý do tửu lượng có hạn, cứng rắn tóm cổ đứa con trai lỗi mắng trở về trước.

“Phụ thân!” Một đường giục ngựa đến ngoài cung, Vũ Văn Địch vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu, cục tức chặn ngay cổ họng nhưng lại không thể phát ra!

“Vì sao lại ngăn con nói ra chân tướng? Khúc nhạc này rõ ràng là do Tề Vương vì quận chúa Bắc Nguyệt mà viết ra, có tên là Nguyệt Phách! Cây tiêu ngọc đó cũng là vật bất ly thân của nàng, vì sao bây giờ lại ở trên người của Ngụy Yên Nhiên? Tề Vương yêu quận chúa Bắc Nguyệt, hiện tại người đang bị che mắt, tại sao phụ thân lại không cho con nói rõ mọi chuyện?”

Vũ Văn Chiến nghiêm túc lắng nghe, đợi sau khi hấn nói xong mới mở miệng: “Con cũng thấy rõ bộ dáng hôm nay của Tề Vương rồi chứ? Ngài đã hoàn toàn không còn cảm tình rồi! Nếu như con nói thẳng ra với ngài thì cũng chỉ tổ làm hại quận chúa Bắc Nguyệt mà thôi!”

Vũ Văn Địch ngẩn ra: “Sao lại như thế được? Rõ ràng Tề Vương đã nhận ra khúc nhạc đó, lúc người nghe tiếng tiêu cũng đâu phải là hoàn toàn không có cảm tình!”

“Địch, mọi chuyện không đơn giản như vậy đâu, cho dù Tề Vương có nhận ra khúc nhạc đó thì cũng chẳng thể làm nên chuyện gì, bởi vì ngài đã không còn nhớ gì về quận chúa Bắc Nguyệt nữa. Nếu như con làm ngài nổi lên hứng thú, khiến ngài chạy đi gặp quận chúa Bắc Nguyệt thì phải làm sao bây giờ? Quận chúa Bắc Nguyệt cũng không phải hạng người dễ trêu vào, con cũng biết Hoàng đế của Nam Dục Quốc cực kì sủng ái Hoàng Bắc Nguyệt, nếu giữa hai người đó mà xảy ra xung đột, nhẹ thì một trận quyết đấu, nặng thì e rằng cả hai nước cũng không được yên bình!”

Vũ Văn Chiến sâu sắc nói xong mới thở dài một hơi: “Hiện tại chúng ta đã không thể trông mong Tề Vương trở lại như trước kia nữa rồi, ta và con chỉ đành gắng sức làm một thần tử tốt mà thôi.”

Vũ Văn Địch không cam lòng cúi đầu, một nam tử hán kiên cường vốn chưa bao giờ biết khóc là gì giờ phút này cũng phải dùng tay lau lau đôi mắt đỏ hoe, thanh âm khàn khàn chua chát: “Phụ thân, con đã hiểu!”

“Hiểu là tốt rồi, ngày mai con phải tới biên cương, nhớ ở đó rèn luyện cho tốt, đừng xốc nổi như vậy nữa.”

“Vâng!” Vũ Văn Địch gật đầu, cùng phụ thân thúc ngựa chậm rãi trở về nhà.

Đêm nay là một đêm không trăng, bầu trời bị tầng tầng lớp lớp mây đen che khuất, vẻ u ám ấy khiến cho người ta cảm thấy cực kì áp lực.

Bắc Diệu Quốc, cung Vị Ương.

Hầu như tất cả cung nhân đều biết, đêm hôm đó, tiếng tiêu vang lên

trong cung Vị Ương cả một đêm, lặp đi lặp lại duy nhất một làn điệu ưu thương của khúc nhạc Ly Nhân.

Ngày thứ hai, Hoàng thượng hạ chỉ, sắc phong nhi nữ của Ngụy Vũ Thần Đông Ly Quốc – Ngụy Yên Nhiên – làm hậu.

Sau khi chọn được ngày lành tháng tốt, đại điển sắc phong Hoàng hậu sẽ được cử hành, đến lúc đó, những nước khác đều sẽ phái sứ thần tới để chúc mừng.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

“Chủ nhân, ta đã đem son phấn đưa đến phủ đệ của công chúa Hi Hòa, thế nhưng công chúa Hi Hòa lại không có ở đó, cho nên nô tỳ liền trở về.”

Hồng Chúc cung kính nói xong, sau đó ngẩng đầu lên, chớp chớp hai mắt nhìn công chúa Anh Dạ đang đánh cờ cùng Hoàng Bắc Nguyệt.

Công chúa Anh Dạ không có lòng dạ nào để đánh cờ, Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên cũng thế, hai người chỉ tùy ý đi vài quân cờ mà thôi, hoàn toàn không quan tâm đến thế trận của ván cờ.

“Gần đây hình như Hi Hòa cô cô đang bận rộn nhiều việc.” Hoàng Bắc Nguyệt tiếp tục đi một quân cờ, thấy đối diện không có phản ứng, nàng bèn ngẩng đầu lên, thì ra công chúa Anh Dạ đang ngẩn người nhìn tuyết rơi bên ngoài lương đình, cũng không biết đang suy nghĩ đến điều gì.

[lương đình: chòi nghỉ mát]

Hoàng Bắc Nguyệt không mở miệng gọi nàng, chỉ đứng lên đi ra ngoài với Hồng Chúc, sau đó thấp giọng hỏi: “Vị cô cô kia của ta thật

sự vẫn luôn ở trong quân doanh sao?”

Chương 827: Cảnh còn người mất (15)

“Không thể sai được, nô tỳ giám sát người đó cả một ngày một đêm, ngay cả khi nghỉ ngơi người đó ta cũng đều ở trong quân doanh, không hề quay về phủ đệ.” Hồng Chúc khẳng định, bởi vì đích thân nàng giám sát nên chắc hẳn là không có vấn đề gì.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, có chút không hiểu, ngày đó công chúa Hi Hòa rõ ràng rất căng thẳng, nàng còn tưởng rằng sẽ phát sinh chuyện gì, ai ngờ cuối cùng vẫn sóng yên biển lặng như cũ.

“Bắc Nguyệt, sao ngươi không chơi tiếp?”

Công chúa Anh Dạ ngồi trong lương đình đã lấy lại được tinh thần, thấy người đối diện biến mất, nàng liền ngẩng đầu lên hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt để cho Hồng Chúc tiếp tục đi giám sát công chúa Hi Hòa, bản thân từ từ bước vào trong lương đình, cười nói: “Ta cho là ngươi đã mệt rồi.”

“Không có.” Công chúa Anh Dạ tùy ý hạ xuống một quân cờ, ánh mắt thản nhiên đảo qua bàn cờ, không chút hứng thú nói: “Ta thua.”

“Thật ra không phải chỉ có mỗi nước này thôi đâu, nếu công chúa đi nước này, hoặc là nước này, cục diện thắng đều rất lớn.” Hoàng Bắc Nguyệt gõ nhẹ hai cái lên bàn cờ.

Công chúa Anh Dạ mỉm cười lắc đầu: “Hai nước đó ta thật sự không nhìn ra, Bắc Nguyệt, ngươi vừa thông minh lại vừa bình tĩnh, ta

không so được với người.”

Thấy nàng dần mất đi hứng thú, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể im lặng thờ dài, từ từ thu dọn bàn cờ, vờ như lơ đãng hỏi: “Nghe nói Hoàng thượng muốn phái sứ giả đến Bắc Diệu Quốc, chúc mừng hôn sự của tân hoàng?”

Thân thể Anh Dạ hơi run lên, có chút mất tự nhiên quay mặt sang chỗ khác: “Vậ...vậy sao?”

“Hoàng thượng định chọn một người trong số các Hoàng tử để làm sứ giả, cũng không biết là vị Hoàng tử nào sẽ thích hợp đây. Nhiệm vụ lần này của sứ giả cũng không dễ hoàn thành đâu, người được chọn vừa phải can đảm vừa phải linh hoạt một chút, tuyệt đối không thể làm mất mặt Nam Dục Quốc được.”

Công chúa Anh Dạ gật đầu, miễn cưỡng phụ họa theo: “Người như vậy thực sự không nhiều.”

“Hơn nữa, rất có khả năng Bắc Diệu Quốc sẽ mượn đại diện phong hậu này để kết minh với Đông Ly Quốc, nếu như không cẩn thận gây xích mích với bọn họ, sứ giả có thể sẽ bị bọn họ giữ lại hoặc giết chết. Cho nên, vị sứ giả này còn phải có thân thủ cao cường mới được.”

Sóng mắt của công chúa Anh Dạ khẽ lưu chuyển, tựa hồ đã nghĩ đến điều gì đó: “Chọn tới chọn lui, xem ra người thích hợp nhất vẫn chỉ có mỗi Hoàng huynh của ta.”

“Chiến Dã thân là Thái tử, lần đi sứ này nguy hiểm như vậy, tuyệt đối không thể để cho hắn đi.” Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu.

Công chúa Anh Dạ nói: “Sáng nay ta có nghe nói, hình như Hi Hòa

cô cô tự nguyện xin làm sứ giả đến Bắc Diệu Quốc.”

“Hi Hòa cô cô muốn đến Bắc Diệu Quốc ư?” Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, nét cười vụt qua bên khóe miệng, nhanh đến mức không ai nhận ra. Nàng đột nhiên cúi người xuống, nói thềm mấy câu bên tai công chúa Anh Dạ.

“Cái gì?” Công chúa Anh Dạ giật mình ngẩng đầu: “Sao ngươi có thể? Phụ hoàng tuyệt đối sẽ không đáp ứng đâu!”

“Nếu như Hoàng thượng đáp ứng, ngươi có muốn đi cùng không?” Hoàng Bắc Nguyệt lẳng lặng nhìn nàng.

“Ta...” Công chúa Anh Dạ hơi do dự, cuối cùng chỉ bất lực lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết nữa.”

“Anh Dạ, muốn gỡ chuông phải tìm người buộc chuông, ta không muốn nhìn thấy ngươi mỗi ngày một sa sút như vậy, cuộc đời của ngươi vẫn còn rất dài, không thể chỉ vì một người mà hủy nó đi.”

Bị nói trúng tâm sự, vành mắt của Anh Dạ lập tức đỏ hoe, nàng vội vàng đứng lên cáo từ, sau đó lấy tốc độ gần như chạy trốn để rời đi.

Nhìn bóng lưng của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt ngoại trừ bất đắc dĩ lắc đầu ra thì không biết làm gì hơn.

“Vương, Lạc Lạc thiếu gia mang người tới rồi.” A Lệ Nhã tíu tít chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Chương 828: Cảnh còn người mất (16)

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nàng, cười nói: “A Lệ Nhã, hình như mỗi lần Lạc Lạc đến đây người đều đặc biệt vui vẻ ha.”

“Không! Làm... làm gì có chứ!” A Lệ Nhã lập tức lắc đầu phủ nhận, thế nhưng trên mặt lại càng đỏ hơn, vẻ thẹn thùng đó chọc Hoàng Bắc Nguyệt cười ha hả.

A Lệ Nhã dậm chân một cái, ôm mặt từ trong lương đình chạy ra ngoài.

“Sur phụ!” Lạc Lạc hí hửng bước vào, thế nhưng không chờ cậu nói thêm câu nào, một giọng nam âm nhu đã vang lên từ phía sau: “Tiểu mỹ nhân! Quả là một tiểu mỹ nhân tuyệt thế!”

Lời vừa dứt, một trận gió thơm ào tới, một thân ảnh cũng theo đó phóng tới bên chân Hoàng Bắc Nguyệt, cúi đầu hôn lên giày của nàng!

[Dạ: Σ (° Д ° III)]

Lạc Lạc ngây dại đứng sững tại chỗ!

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, gương mặt âm trầm, lạnh lùng nhắc chân đá tên kia một phát. Tên kia ngã lăn quay ra đất, hấn ngẩng đầu lên nhìn nàng, cả người sợ đến mức phát run!

“Quận chúa tha mạng, thấy Quận chúa quốc sắc thiên hương, tại hạ

nhất thời không cầm lòng được, thật đáng chết, đáng chết mà!”

“Hừ! Dám vô lễ với sư phụ ta như vậy, người đáng bị một đao chém chết!” Lạc Lạc lúc này đã phục hồi lại tinh thần, cậu cảm thấy tức giận vô cùng, nhanh chóng rút kiếm kề vào cổ tên công tử kia, hung bạo nói.

“Ta...Ta không dám như vậy nữa đâu!” Tên công tử kia khóc lóc thảm, biểu tình nịnh nọt cầu xin Lạc Lạc tha thứ.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm quan sát hắn, chỉ thấy người này có gương mặt xinh đẹp lại pha chút âm nhu, dáng người nhỏ nhắn, không có vẻ mềm mại của nữ tử, cũng không có thân thể cường tráng của nam tử, lại thêm một thân y phục quý giá đẹp đẽ. Ài, rõ ràng có một túi da rất tốt, đáng tiếc lại là một tên biến thái!

[túi da ở đây là chỉ tướng mạo, hình dáng bên ngoài]

“Người chính là Tào Tú Chi – người tự xưng là công tử đệ nhất thiên hạ? Cũng là Tiểu hầu gia của Hoài Bắc Hầu phủ?” Nhìn tên mỹ nam trung tính này, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy có chút ăn không tiêu!

Tào Tú Chi tưởng nàng đang khen mình, vẻ mặt trở nên cực kì vui mừng: “Thì ra Quận chúa có nhận biết tại hạ? Tại hạ rất vinh hạnh, vinh hạnh đến mức muốn ngất đi luôn!”

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc hắn một cái, thấy hắn vẫn đang không biết xấu hổ nhìn mình, một bộ dáng “cầu đánh ta”, ngay cả khóe miệng cũng sắp chảy nước miếng đến nơi rồi.

“Người bớt tự kiêu đi! Sư phụ ta mà thêm để ý tới người á!” Lạc Lạc vội vàng chạy đến chắn trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, thấy nàng bị đồ vô sỉ kia nhìn chằm chằm như vậy, cậu có một loại xúc động muốn

rút kiếm chém chết tên trước mắt này!

Cái tên Tào Tú Chi này đúng là Tiểu Hầu gia của Hoài Bắc Hầu phủ, Hoài Bắc Hầu phủ luôn luôn là nhất mạch đơn truyền. Tào Tú Chi sinh ra và lớn lên giữa một đám nữ nhân, trên người đầy mùi son phấn, bình sinh hẳn chẳng yêu thích thứ gì, chỉ có mỗi một sở thích quái lạ là thu thập đủ loại mỹ nữ, mặc kệ béo gầy cao thấp, chỉ cần có chút tư sắc, hẳn đều ra sức thu vào tay.

[nhất mạch đơn truyền: nếu ta không nhầm thì nó là mỗi đời chỉ có được mỗi một đứa con trai, còn nhiều toàn gái:)))]

Ở vùng Hoài Bắc, số lượng thiếu nữ nhà lành trúng phải độc thủ của hắn nhiều không kể xiết!

Tuy nhiên, cái tên Tào Tú Chi này cũng có chút lương tâm, hẳn thật lòng thật dạ thích nữ nhân. Những nữ nhân ở bên cạnh hắn đều được hắn đối xử rất ôn nhu, thương yêu hết lòng, mà đến khi không còn hứng thú nữa, hắn rất hào phóng đưa cho người đó một phần tiền thưởng hậu hĩnh rồi mới đuổi đi.

Cho nên, mặc dù hắn đã “hái hoa” vô số, thế nhưng những nữ tử đã bị hắn “hái” đều không có nửa câu oán hận đối với hắn, cũng vì vậy mà hắn mới tự xưng là “công tử đệ nhất thiên hạ”, biểu thị hắn là một mỹ nam tử người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.

“Hắc hắc, ta đã sớm nghe qua mỹ danh của Quận chúa, đáng tiếc là không có duyên được gặp, hôm nay cuối cùng cũng chạm mặt, quả nhiên là lời đồn không sai!” Tào Tú Chi tiếp tục lấy lòng, cây quạt trong tay khẽ lắc lắc, bày ra bộ dáng phong lưu công tử.

Cây quạt của hắn, một mặt thì đề bốn chữ “phong lưu thành tính”, một mặt khác thì vẽ chân dung của mười vị mỹ nữ. Thiên hạ đồn đại

rằng, đó là mười vị giai nhân tuyệt sắc đã từng bị hấn “hái” qua, cũng là “chiến tích” vinh quang nhất của hấn, danh xưng Thập Mĩ Đờ.

Chương 829: Đi sứ Bắc Diệu (1)

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý tới lời của hắn, cứ thế ngồi xuống, miễn cưỡng nói: “Tiểu Hầu gia có biết không, Ngụy Tam tiểu thư – người sắp trở thành Hoàng hậu của Bắc Diệu Quốc – mới là một vị tiểu mỹ nhân tuyệt thế trời sinh mị cốt, nàng vừa xuất hiện, mỹ nữ trên thế gian đều phải ảm đạm phai sắc, ngay cả Thập Mĩ Đồ trên cây quạt này cũng không thể so sánh được với nàng.”

Tào Tú Chi nhìn thoáng qua Thập Mĩ Đồ của mình, vẻ tươi cười không đứng đắn lập tức thu hồi lại: “Những lời đồn đãi về Ngụy Tam tiểu thư, tại hạ quả thật cũng nghe qua không ít. Nhưng mà nàng sắp trở thành thê tử của kẻ khác rồi, cho dù tại hạ có muốn gặp mặt cũng rất khó!”

“Nói khó cũng không hẳn là khó, ta có biện pháp giúp người gặp được nàng!”

“Thật sao?” Mặt mày Tào Tú Chi lập tức sáng sủa hẳn lên: “Nếu có thể được gặp mặt Ngụy Tam tiểu thư một lần, cuộc đời này của ta xem như không còn gì hối tiếc!”

“Bản Quận chúa cần phải lừa người sao?” Nhìn bộ dáng vui mừng của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm khinh bỉ.

Chờ niềm vui qua đi, Tào Tú Chi lập tức hỏi: “Quận chúa giúp ta, vậy ta cần trả giá thứ gì đây?”

“Điều kiện chính là, người phải làm sứ giả, đại diện cho Nam Dục

Quốc sang chúc mừng Bắc Diệu Quốc.” Đối mặt với một người như Tào Tú Chi, nàng cũng không cần phải quanh co lòng vòng. Người này tuy bề ngoài thoát nhìn không đứng đắn, nhưng nàng biết hẳn ta là một người thông minh!

“Đi Bắc Diệu Quốc ư?” Tào Tú Chi vội lùi về sau một bước.

“Thế nào? Sợ sao?”

“Ha ha ha, dân gian có câu “chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”, vì tiểu mỹ nhân, tại hạ có chết cũng cam lòng!” Tào Tú Chi cười ha hả: “Chỉ là, tại hạ không hiểu vì sao Quận chúa nhất định phải chỉ định người đi là tại hạ?”

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: “Ngụy Yên Nhiên trời sinh mị cốt, đừng nói là nam nhân, ngay cả nữ nhân cũng không thể chống đỡ được. Nhưng ta lại nghe nói, Tiểu Hầu gia có một bí tịch độc môn, các loại mị thuật dù cao thâm đến đâu, một khi ở trước mặt của Hầu gia đều chẳng thể tạo nên tác dụng gì.”

Năm đó, khi đứng trước mị thuật của Ngụy Yên Nhiên, ngay cả nàng cũng phải hoảng hốt một phen, mị cốt trời ban quả nhiên không phải nói đùa!

Tào Tú Chi không chút khiêm tốn, cười nói: “Thứ đó chính là bí mật của tại hạ nha, thật không ngờ Quận chúa lại hiểu rõ tại hạ như thế, tại hạ cảm thấy thật là hạnh phúc~~~!” (/ ￣ ▽ ￣) /

“Đợi tới khi ngươi gặp được Ngụy Yên Nhiên rồi, ngươi nhất định sẽ biết được cái gì mới gọi là hạnh phúc!” Nghe thấy âm thanh dẻo quẹo của hẳn, da gà của Hoàng Bắc Nguyệt rơi đầy đất.

“Sur phụ, bộ dạng của hẳn như vậy, nếu gặp Ngụy Yên Nhiên mà bị à

ta mê hoặc ngược lại, vậy chẳng phải sẽ trở thành phiền phức lớn hay sao?” Lạc Lạc cúi đầu, thấp giọng hỏi.

“Người đừng thấy hấn ngơ ngơ như vậy mà làm, hấn không hề ngốc chút nào đâu, Ngụy Yên Nhiên có thể mê hoặc được người khác, nhưng tuyệt đối không thể mê hoặc được hấn, người yên tâm đi.” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vai Lạc Lạc: “Người mau dẫn hấn đi đi, còn tiếp tục nhìn hấn, hai mắt ta sẽ bị mù mất.”

Lạc Lạc vội vàng gật đầu, nhanh chóng lôi cái tên Tào Tú Chi vẫn còn đang muốn nán lại bồi dưỡng tình cảm cùng Hoàng Bắc Nguyệt đi.

Đã chọn được người tốt nhất để đi sứ, việc cuối cùng cần làm chính là tìm cách để Hoàng Thượng đồng ý hạ chỉ. Hoàng Thượng nhất định sẽ không đồng ý để cho nàng mạo hiểm đi đến Bắc Diếu Quốc, nhưng không sao, có Chi Chi ở đây, mọi việc đều có thể giải quyết.

Vừa qua giữa trưa, quả nhiên trong cung có ý chỉ hạ xuống. Hoàng Thượng hạ chỉ, phong Tiểu Hầu gia Tào Tú Chi của Hoài Bắc Hầu phủ làm Tướng quân hạ hôn, mang theo lễ vật đi sứ Bắc Diếu Quốc, ngày mai xuất phát!

Đương nhiên, việc Hoàng Bắc Nguyệt đi theo bảo hộ là việc bí mật, không thể tuyên dương ra ánh sáng được.

Ý chỉ vừa hạ, Chiến Dã liền vội vã chạy đến, hấn biết, Hoàng Thượng đột nhiên hạ chỉ như vậy nhất định là do nàng đã giờ trò quý.

“Tại sao người lại không phản đối việc đi đến Bắc Diếu Quốc? Người không phải không biết, nơi đó hiện tại đều là người của Tu La Thành, cũng là nơi nguy hiểm nhất!” Chiến Dã vừa nhìn thấy nàng liền hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói: “Có một người ta vẫn luôn muốn gặp mặt, bây giờ vừa lúc có cơ hội, ta đương nhiên phải đi thăm hẵn một chút chứ.”

Chương 830: Đi sứ Bắc Diêu (2)

“Người người nói chính là Ngụy Võ Thần ư?”

“Không sai!” Hoàng Bắc Nguyệt tươi cười trả lời.

“Bắc Nguyệt, tại sao người lại nhằm ngay lúc này? Hiện nay tình hình khắp nơi đều rối như tơ vò, người phải càng cẩn thận hơn mới đúng.” Chiến Dã cảm thấy rất khó hiểu, mấy hôm trước nàng chưa hề nói qua chuyện sẽ đi Bắc Diêu Quốc, vì sao hôm nay đột nhiên lại quyết định như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt nói: “Chiến Dã, có một số việc ta vẫn chưa xác định được, bởi vậy không thể nói rõ với người. Chuyến đi lần này của ta là để xác nhận một chuyện, chuyện đó rất quan trọng, ta nhất định phải làm rõ!”

Nhìn thấy biểu tình kiên quyết của nàng, Chiến Dã cũng không nói thêm gì nữa, hẳn biết, một khi nàng đã quyết định chuyện gì, hẳn vĩnh viễn không thể ngăn cản được.

Vươn tay ra, hắn nói: “Bình an trở về nhé!”

“Nhất định!” Hoàng Bắc Nguyệt cũng vươn tay ra, đập tay hứa hẹn cùng hắn. Hai người nhìn nhau cười, không cần những lời nói thừa thãi cũng đã hiểu rõ tâm tình đối phương.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Hừng sáng ngày thứ hai, đội ngũ sứ thần của Nam Dục Quốc đã lục tục chuẩn bị xuất phát.

Tiểu Hầu gia Tào Tú Chi gióng trống khua chiêng, dẫn theo mười vị tiểu mỹ nhân cùng hấn xuất hành. Cả đội ngũ xanh xanh đỏ đỏ, mỹ nữ vờn quanh, quả thật là một cảnh tượng rực rỡ.

Thái tử Chiến Dã đích thân đến tiễn, Tào Tú Chi cưỡi một con tuấn mã màu trắng hàn huyền cùng với hấn, một thân gấm lụa quý giá, là người nhưng lại yêu kiều hơn hoa.

[Dạ: tác giả, ngài xác định từ “yêu kiều hơn hoa” có thể dùng để miêu tả nam tử sao (눈_눈)]

“Chúc Tướng quân thuận buồm xuôi gió, sớm ngày trở về.” Chiến Dã nâng chén rượu lên đưa tiễn hấn.

Tào Tú Chi một tay đung đưa chén rượu, tay còn lại phe phẩy cây quạt, bày ra bộ dáng phong lưu thành tính: “Đa tạ Thái tử điện hạ, thần nhất định không làm nhục sứ mệnh!”

Hai người uống xong chén rượu, Tào Tú Chi liền giục ngựa xoay người, vung cây quạt lên, lớn tiếng hô: “Xuất phát!”

“Chờ đã!” Đội ngũ vừa mới đi được vài bước, một người cưỡi tuấn mã từ trong thành vội vàng chạy tới, nhìn kỹ lại, thì ra chính là công chúa Hi Hòa đang mặc một thân quân trang!

Thấy người tới là mỹ nữ, Tào Tú Chi vội vàng hô: “Dừng dừng dừng!”

“Hi Hòa cô cô.” Chiến Dã giục ngựa đi tới, hấn tưởng rằng công chúa Hi Hòa đã phát hiện ra Hoàng Bắc Nguyệt đang ở trong đội ngũ sứ

thần, bởi vậy nên mới truy đuổi đến đây!

Công chúa Hi Hòa nhìn hấn, ôn nhu cười nói: “Ta đã xin Hoàng Thượng hạ chỉ rồi, lần đi sứ này, ta sẽ mang theo một nghìn nhân mã đi theo hộ vệ!”

Chiến Dã ngẩn ra, để công chúa Hi Hòa làm hộ vệ cho sứ thần? Như vậy không phải là quá phô trương rồi hay sao? Từ xưa đến nay cũng chưa từng có tiền lệ như vậy nha!

“Chiến Dã, ta cùng với Tào công tử đều là sứ thần! Đây chính là ý chỉ của Hoàng Thượng!” Thấy công chúa Hi Hòa đưa ra thánh chỉ của Hoàng Thượng, Chiến Dã liền im lặng, không nói thêm gì nữa.

Từ Nam Dục Quốc đến Bắc Diệu Quốc cũng phải mất mấy ngày, như vậy không sớm thì muộn cô cô cũng sẽ phát hiện ra Bắc Nguyệt mất thôi.

“Có công chúa điện hạ đồng hành, thần nằm mơ cũng có thể cười mà tỉnh lại!” Tào Tú Chi vội vàng nịnh nọt. Nhìn vị công chúa Hi Hòa xinh đẹp này, hấn chỉ có thể cảm thán nhân sinh thật là tốt đẹp, bởi vì lần đi sứ này có rất nhiều mỹ nhân đồng hành với hấn a.

Công chúa Hi Hòa thân nhiên gật đầu với hấn một cái, sau đó liền giục ngựa đi lên phía trước.

Người người ở Nam Dục Quốc đều biết, công chúa Hi Hòa mặc dù có danh xưng là Công chúa nhưng lại thống lĩnh ba vạn quân tinh nhuệ. Ba vạn quân này hàng năm đều đóng quân ở biên giới giữa Nam Dục Quốc và Đông Ly Quốc, được công chúa Hi Hòa đích thân thao luyện, dũng mãnh phi thường.

Đội quân này cũng không cần ngân sách quốc gia, hết thầy quân

lượng đều do một mình công chúa gánh vác, thuế má thu được hàng năm từ đất phong của nàng hơn một nửa là dùng để cung cấp cho đội quân này.

Công chúa lại có thể nắm trong tay binh mã, tự nhiên cũng uy phong hơn rất nhiều, cho nên, ở Nam Dục Quốc này, công chúa Hi Hòa chính là một nữ nhân vô cùng lợi hại.

Chương 831: Đi sứ Bắc Diệu

(3)

Lần này nàng mang theo một nghìn nhân mã hộ vệ, dọc đường đi mọi người tuyệt đối không cần phải lo lắng về vấn đề an toàn, Tào Tú Chi đương nhiên lại càng thêm vui vẻ.

Đội ngũ vừa xuất phát, Tào Tú Chi liền leo lên cỗ xe ngựa to lớn hoa lệ, vừa ngồi xuống, mùi thơm nhàn nhạt của nữ tử liền thấm vào ruột gan, hấn say mê hít vào, cảm giác như bản thân như sắp bay lên đến nơi.

“Người vào đây làm gì? Cút ra ngoài cho ta!”

Một tiếng quát khê vang lên, ngay sau đó, trên mặt Tào Tú Chi liền bị đá một cước. Hấn kêu rên một tiếng, nằm bò trên thảm xe...giả chết.

“Đừng tưởng rằng cứ nằm đó giả chết thì bản công chúa sẽ cho người lưu lại, họ Tào kia, bản công chúa ghét nhất là loại người như người!”

Tào Tú Chi ai oán ngẩng đầu nhìn vị mỹ nhân tuyệt sắc đang nói chuyện kia, hai tròng mắt lập tức biến thành hình trái tim: “Công chúa, tiểu nhân nguyện ý biến thành một con chó, mỗi ngày đều ngủ bên chân của người!”

“Phụt, ha ha.” Hoàng Bắc Nguyệt nhin không được cười ha hả, tên Tào Tú Chi này quả thật là một bảo vật, một bảo vật hiếm có!

Mày liễu của công chúa Anh Dạ dựng đứng, tức giận đến mức rút

kiếm ra: “Người cút mau cho ta, có tin là ta giết người hay không hả!”

Tào Tú Chi rụt cổ, bộ dáng đáng thương cuộn mình trong góc: “Ta... ta không tới gần người nữa, được chưa? Nếu như ta đi ra ngoài, đây không phải là tự đập vỡ danh hiệu “công tử đệ nhất thiên hạ” của ta hay sao? Có mỹ nữ ở đây, sao ta lại có thể một mình ra bên ngoài cưỡi ngựa được chứ?”

Công chúa Anh Dạ chán ghét nhìn hắn, nếu như có thể, nàng thật muốn dùng một kiếm giết quách hắn cho rồi, giữ lại chỉ tổ ngứa mắt.

“Quên đi, nếu hắn muốn ở lại thì cứ để hắn ở lại.” Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào gối mềm, lười biếng nói. A Lệ Nhã ở sau lưng nhẹ nhàng giúp nàng đấm bóp, trong lúc đấm còn không quên nhìn bộ dạng đáng thương của Tào Tú Chi, khúc khích cười không ngừng.

Thật ra, nếu không có tính cách “cực phẩm” như vậy, tên Tào Tú Chi này cũng là một quý công tử tuấn mỹ phi phàm.

“Đa tạ quận chúa, vẫn là quận chúa quan tâm đến ta.” Tào Tú Chi lập tức quay sang lấy lòng Hoàng Bắc Nguyệt, thế nhưng khi đụng tới ánh nhìn lạnh lùng của nàng, hắn lập tức ngậm miệng cúi đầu.

Quận chúa Bắc Nguyệt thật đáng sợ, hắn không dám trêu vào đâu QAQ.

Công chúa Anh Dạ thẳng thừng quay người sang chỗ khác, có chút không hiểu hỏi: “Vì sao người lại chọn một tên vô sỉ như vậy chứ?”

“Tào công tử cũng không tệ như vậy đâu, ít nhất từ khi hắn xuất hiện đến giờ, người cũng không còn buồn bã nữa, không phải sao?”

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười nói.

Công chúa Anh Dạ ngẩn ra, thấp giọng nói: “Nói linh tinh gì đó!”

“Người thật sự quyết định đi theo chúng ta đến Bắc Diệu Quốc ư? Không phải hôm qua người vẫn còn do dự đó sao?”

Công chúa Anh Dạ quay đầu nhìn ra bên ngoài xe ngựa, thanh âm nhẹ nhàng: “Ta đã nghĩ kĩ rồi, người nói đúng, muốn tháo chuông thì phải tìm người buộc chuông, ta muốn triệt để chết tâm, như vậy mới không còn khổ sở nữa.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, Anh Dạ có thể nghĩ thoáng như vậy là tốt rồi, hi vọng đến khi nàng tới Bắc Diệu Quốc, nhìn thấy Phong Liên Dực của hiện tại thì có thể thật sự hết hi vọng.

“Đó không phải là Hi Hòa cô cô sao?” Công chúa Anh Dạ nhìn ra bên ngoài, bỗng nhiên “a” một tiếng, sau khi dụi mắt mấy lần mới xác định bản thân không có nhìn nhầm.

Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt thoáng lộ ra một chút thất vọng nhưng rất nhanh đã biến mất, nàng cười nói: “Chẳng lẽ Hi Hòa cô cô cũng muốn đi Bắc Diệu Quốc sao?”

“Đúng vậy, hoàng thượng đã hạ lệnh, công chúa Hi Hòa lần này dẫn theo một nghìn nhân mã đi theo hộ vệ, cùng bản sứ giống nhau, đều là sứ thần đi sứ ở Bắc Diệu Quốc.” Thấy hai người bọn họ có nghi vấn, Tào Tú Chi biết bản thân cuối cùng cũng có cơ hội nói chuyện, cho nên liền vội vã đáp lời.

“Câm miệng! Ta không muốn nghe người nói chuyện!” Công chúa Anh Dạ quát lớn một tiếng.

Tào Tú Chi lặng lẽ câm miệng, hẩn nhìn Thập Mỹ Đồi trên cây quạt của mình, âm thầm thương cảm cho bản thân.

Chương 832: Đi sứ Bắc Diệu (4)

“Làm sao bây giờ? Nếu để cho Hi Hòa cô cô biết ta đang ở đây, nàng nhất định sẽ đưa ta trở về mất.” Công chúa Anh Dạ buông màn xe xuống, lo lắng nói.

“Yên tâm đi, nàng sẽ không phát hiện chúng ta đâu.” Hoàng Bắc Nguyệt tặng cho nàng một nụ cười an tâm.

“Ngươi có biện pháp sao?”

“Chi chi.” Một con Chức Mộng Thú tròn tròn từ trong đồng gấm vóc mềm mại bò ra, há miệng ngây thơ cười với công chúa Anh Dạ.

“Đây là...Chức Mộng Thú!?” Công chúa Anh Dạ ôm lấy Chi Chi, xoa xoa mặt nó, thậm chí còn hôn nó hai cái: “Thật là đáng yêu!”

Chi Chi chưa từng bị mỹ nữ xinh đẹp như vậy đùa giỡn qua, mặt nó lập tức đỏ cả lên, xấu hổ cúi đầu.

[Dạ: Chi Chi, ngươi là nữ a! Là nữ a!! Là NỮ a!!! Sao lại đỏ mặt khi bị nữ hôn chứ, nhất định là sai lầm ở đâu rồi QAQ]

Hoàng Bắc Nguyệt kéo nó qua phân phó vài câu, Chi Chi vội vàng gật đầu, đỏ mặt từ trên cửa sổ xe “vèo” một tiếng phóng ra ngoài.

Nhờ có thêm một kẻ dờ hơi là Tào Tú Chi, đám người Hoàng Bắc Nguyệt trên đường đi cũng không mấy buồn chán.

Công chúa Anh Dạ cực kì chán ghét hấn, nàng vốn khinh thường loại người có hành vi phóng túng, cử chỉ lỗ mãng, mà tên Tào Tú Chi này lại còn là một tên “cực phẩm” trong số đó.

Chẳng qua, tên Tào Tú Chi này cũng có một điểm tốt, đó chính là hấn rất hiểu biết về nữ nhân.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy công chúa Anh Dạ, hấn liền biết nàng có tâm sự nặng nề, tâm tình phiền muộn, bởi vậy dọc theo đường đi, hấn thường xuyên dùng đủ mọi cách để chọc nàng vui, biện pháp của hấn có rất nhiều, suốt một canh giờ mà chẳng có chiêu nào trùng với chiêu nào cả.

Anh Dạ tuy ghét hấn nhưng cũng không thể không thừa nhận rằng nàng đã bị hấn chọc cười, chuyện không vui cũng tạm thời quên mất.

Xem ra, tên Tào Tú Chi này không chỉ “thiện giải nhân y” mà còn “thiện giải nhân ý” nữa a.

[Dạ: ở đây có chơi chữ nên Dạ để nguyên, “thiện giải nhân y” nghĩa là “giỏi trong việc cởi quần áo của người khác”, còn “thiện giải nhân ý” có nghĩa là “am hiểu lòng người”]

Trong xe ngựa luôn vang vọng tiếng cười nói, công chúa Hi Hòa cho là tên Tào Tú Chi này làm việc không đàng hoàng, không có bộ dáng đứng đắn của sứ giả, khi tới Bắc Diệu Quốc sẽ làm mất thể diện nước nhà, bởi vậy nàng đã trách cứ hấn không biết bao nhiêu lần.

Đáng tiếc, Tào Tú Chi miệng ngọt như đường, cực kì biết dỗ nữ nhân, ngay cả công chúa Hi Hòa cũng không có biện pháp đối với hấn, chỉ đành phải mở một mắt nhắm một mắt, cảnh cáo hấn sau khi tiến vào lãnh địa của Bắc Diệu Quốc tuyệt đối không thể có hành vi phóng đảng như vậy.

Tào Tú Chi ngoài miệng đáp ứng nhưng sau khi trở về lại ngựa quen đường cũ, trên lộ trình thường hay mở yến hội uống chút rượu cùng đám mỹ nữ, đôi khi còn mời cả binh sĩ cùng uống rượu ăn thịt.

Mười vị mỹ nhân của hãn dùng ba cỗ xe ngựa chở đi, hãn ở trong ba cỗ xe ngựa lưu luyến đến mức quên cả đường về, chẳng qua nghe nói hai vị mỹ nhân đẹp nhất đang ở trong chiếc xe ngựa đầu tiên, cho nên hầu hết thời gian hãn đều ở trong chiếc xe ngựa đó.

Dọc theo đường đi không chỉ có tiếng nói cười ríu rít của chúng mỹ nữ mà còn có cả thanh âm quật roi, vài tràng vỗ tay cùng với tiếng kêu đau oai oái của Tào công tử.

Binh lính hộ vệ chỉ có thể cảm thán: Khẩu vị của vị Tào công tử này thật nặng, thật nặng a~

Nam Dục Quốc là nước lớn, cho nên sứ giả của bọn họ rất thu hút sự chú ý của mọi người, dọc đường đã có không biết bao nhiêu thám tử từ các quốc gia khác lén lút dò xét, sau đó đem việc này trở lại bẩm báo với chủ tử của bọn họ.

Bọn họ nghĩ, Nam Dục Quốc chắc hẳn cũng đã biết Bắc Diệu Quốc muốn kết minh cùng Đông Ly Quốc, bởi vậy cho nên mới phái một công tử phóng túng đến, hoàn toàn không trông chờ có thể tu bổ mối quan hệ cùng Bắc Diệu Quốc nữa rồi.

Vì vậy, các quốc gia nhỏ cũng bắt đầu bàn tính kế hoạch cho mình.

Đoàn người tiến vào lãnh địa Bắc Diệu Quốc, tranh thủ nghỉ ngơi ở trạm dịch. Tào Tú Chi nghe được tin sứ giả Đông Ly Quốc cùng Tây Nhung Quốc vừa mới rời đi, lập tức mặc kệ bản thân đã say khướt, lập tức đi tìm công chúa Hi Hòa, nói với nàng phải lập tức lên đường.

Công chúa Hi Hòa cũng không từ chối, sau khi cho sứ đoàn nghỉ ngơi một chút liền gấp rút khởi hành.

Chương 833: Đi sứ Bắc Diệu (5)

Khi mặt trời lặn, bọn họ đã bắt kịp đội ngũ của Tây Nhung Quốc, thế nhưng người của Đông Ly Quốc lại không thấy đâu.

Hoàng Bắc Nguyệt để Tào Tú Chi đi hỏi thăm một chút, xem xem bên phía Tây Nhung Quốc phái người nào tới.

Tào Tú Chi đi rồi trở về, trên mặt mang theo vẻ mặt say mê: “Tiểu mỹ nhân, toàn bộ đều là tiểu mỹ nhân! Đáng tiếc tất cả đều che mặt, nhưng dựa vào kinh nghiệm phán đoán của bản công tử, đám người kia mỗi người tuyệt đối đều là mỹ nhân!”

Xem ra sứ giả Tây Nhung Quốc là người của quốc sư Thiên Đại Mê Ly rồi.

Hoàng Bắc Nguyệt vén một góc rèm lên nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy trong đội ngũ Tây Nhung Quốc có một thiếu nữ từ trong xe ngựa đi ra, nàng ta nhảy lên lưng ngựa, thúc ngựa chạy về phía trước.

Vì có khăn che mặt nên nàng không thể thấy rõ khuôn mặt người kia, tuy nhiên nhìn vào bóng lưng mà đoán, người kia hẳn là Thiên Đại Đông Nhi!

Gặp được cố nhân, sao lại không đi lên chào hỏi chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt cởi cẩm y đặt tiền trên người xuống, làm lộ ra một thân trường bào màu đen gọn nhẹ, nàng khoác thêm một chiếc áo choàng đen lên người, thuận miệng nói: “Ta ra ngoài một chút.”

Vừa nói xong, thân ảnh giống như quỷ mị vọt ra khỏi cửa sổ xe, biến mất.

“Bắc Nguyệt!” Công chúa Anh Dạ muốn hô lên nhưng lại sợ thanh âm quá lớn sẽ làm cho người ta hoài nghi, cuối cùng chỉ đành từ bỏ.

“Thân thủ của Quận chúa đúng là tốt thật!” Trong mắt Tào Tú Chi lộ ra vẻ sùng bái.

Công chúa Anh Dạ chán ghét liếc hẩn một cái.

Thân ảnh màu đen lướt nhanh qua đám binh lính hộ vệ, vọt vào trong rừng cây sát bên đường lớn, trong phút chốc đã vượt qua đội ngũ của Tây Nhung Quốc.

“Chủ nhân, nàng ở phía trước!” Hồng Chúc chỉ tay về một phía, chỉ thấy Thiên Đại Đông Nhi đang thúc ngựa chạy vào trong rừng cây, phỏng chừng là muốn đi đường tắt.

“Người không cần theo ta, tiếp tục theo dõi Hi Hòa công chúa đi.”

“Vâng.” Hồng Chúc nhanh nhẹn đáp ứng, xoay người quay về.

Mũi chân điểm nhẹ lên nhánh cây, sau khi thân hình bay ra một quãng xa, cành cây mới bắt đầu rung rinh một chút.

Tốc độ của Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh, trong nháy mắt đã tiếp cận Thiên Đại Đông Nhi.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cố gắng che giấu động tĩnh, bởi vậy Thiên Đại Đông Nhi cũng biết được có người đang đi theo, ngón tay nàng vung ra phía sau, vài ám khí từ trong ống tay áo phóng ra

ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng người, những mũi ám khí kia liền hung hăng găm vào thân cây bên cạnh.

“Thân thủ không tệ!” Hoàng Bắc Nguyệt vỗ tay tán thưởng, trong nháy mắt đã nhảy lên cành cây trước mặt Thiên Đại Đông Nhi.

Thiên Đại Đông Nhi ghìm cương ngựa, nâng mắt lạnh lùng nhìn nàng: “Là người?”

Áo choàng không che được mặt, màu đen lãnh khốc tiêu điều luôn rất phù hợp với nàng.

“Người gấp rút lên đường như vậy, là muốn đi đâu đây?” Hoàng Bắc Nguyệt lười biếng dựa vào thân cây, cười hỏi.

Thiên Đại Đông Nhi cũng đưa tay kéo tấm vải đen che mặt xuống, hai người đều biết thân phận của nhau, không cần phải che che giấu giấu nữa.

“Hình như ta đi đâu cũng không có liên quan gì đến các hạ?”

“Đương nhiên, nhưng mà Thiên Đại các hạ à, người kia của Đông Ly Quốc là con mồi của ta, đừng ai mơ tưởng động đến lão.” Hoàng Bắc Nguyệt khí phách nói.

Thiên Đại Đông Nhi cả giận nói: “Ta muốn giết ai thì giết, không mượn người xen vào.”

“Muốn giết ai thì giết?” Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạo: “Đông Lăng à, không phải ta chê người, nhưng mà lấy năng lực hiện tại của người, muốn đấu với Ngụy Võ Thần căn bản là tự tìm đường chết.”

“Đừng có gọi ta bằng cái tên này!” Thiên Đại Đông Nhi quát lớn.

“Sao vậy? Sợ ta nhắc tới chuyện quá khứ ư? Ngươi đã muốn quên đi quá khứ, vậy tại sao còn muốn đi giết Ngụy Võ Thần?”

“Ta là vì báo thù cho Trương công chúa điện hạ, không phải vì ngươi!”

Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên, dường như rất là vui vẻ: “Ta cũng đâu có nói là ngươi vì ta đâu.”

“Ngươi...” Thiên Đại Đông Nhi đỏ mặt, không khỏi thẹn quá thành giận: “Ta không muốn tranh cãi với ngươi, tránh ra!”

Chương 834: Đi sứ Bắc Diệu (6)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: Mẫn Mẫn

Beta: Mặc Quân Dạ

“Muốn giết con mồi của ta sao, không dễ dàng như vậy đâu, đánh thắng ta đã rồi hãy nói.” Hoàng Bắc Nguyệt giơ ngón tay lên, đầu ngón tay nhẹ nhàng vẽ, nhất thời, một tấm chắn lửa hình sao sáu cánh lập tức xuất hiện trong không khí.

[sao sáu cánh]

[Click để xem ảnh](#)

[Click để xem ảnh](#)

Hoàng Bắc Nguyệt cầm chính giữa của tấm chắn lửa, cười nói: “Nếu như ngươi có thể xông qua thì ta sẽ để cho ngươi đi.”

Hỏa nguyên khí hùng hậu đập vào mặt, lực lượng nặng nề đè ép khiến nàng cảm thấy khó thở, nàng biết, người này quá mức mạnh mẽ, mạnh đến nỗi nàng không cần động thủ cũng biết bản thân không có khả năng thắng.

Mạnh như vậy, rốt cục nàng ta đã đến cảnh giới gì rồi?

Thiên Đại Đông Nhi cắn môi, không phục nói: “Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi đừng đắc ý vội, cho dù ta đánh không lại ngươi thì cũng tuyệt đối không buông tha cho Ngụy Võ Thần đâu!”

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi tấm chắn lửa, năng lượng hùng hậu men theo cánh tay của nàng chậm rãi biến mất.

“Nếu ngươi đã quyết định quên đi quá khứ thì cũng đừng hỏi tới việc này nữa, mau trở về yên yên ổn ổn làm thiếu cung chủ của Thánh Huyết Cung đi, thù của mẫu thân, ta sẽ tự tay báo.”

“Ta biết, ngươi vẫn luôn cảm thấy ta rất vô dụng, ngay cả mối thù của Trương công chúa cũng không báo được. Hoàng Bắc Nguyệt, ta sẽ không vô dụng mãi như thế này đâu. Một ngày nào đó, ta sẽ giết Ngụy Võ Thần cho ngươi xem.” Thiên Đại Đông Nhi hung hăng nói xong liền quay đầu ngựa, rất nhanh đã đi mất.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút bất đắc dĩ nhìn bóng lưng của nàng ta, nàng chưa từng cảm thấy Đông Lăng là người vô dụng, dù sao mỗi người đều có sở trường riêng, nàng không hề chê bai Đông Lăng, là chính nàng ta tự chê bai bản thân mình.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người tiếp tục đi về phía trước, rất nhanh đã đuổi kịp đội ngũ sứ thần của Đông Ly Quốc.

Hiện tại, người mà hoàng đế Bắc Diệu Quốc cưới chính là nữ nhi thứ ba của Ngụy Võ Thần, cho nên từ nay về sau, Ngụy Võ Thần chính là quốc cữu của Bắc Diệu Quốc. Việc lần này cũng không đơn thuần là gả nữ nhi nữa, nó đã tượng trưng cho việc hai quốc gia kết minh lại với nhau.

[quốc cứu: nói trắng ra là bố vợ của vua ấy mà~:3]

Các quốc gia thời cổ đại thường xuyên lấy hôn nhân chính trị để duy trì hòa bình, một nữ tử khi gả đi thường sẽ mang lại mấy năm thậm chí là mấy chục năm hòa bình cho quốc gia của mình, không cần tốn phí một binh một tốt, chuyện có lời như vậy có sao lại không làm?

Đại tướng quân Ngụy Võ Thần cũng tương đối vui vẻ, vốn hẳn đưa Ngụy Yên Nhiên đi Bắc Diệu Quốc là để trao đổi vài tòa thành trì với Quyền vương, không nghĩ đến cuối cùng lại có thu hoạch lớn như vậy, thực sự là bất ngờ.

Vì cao hứng, Ngụy Võ Thần cũng tự mình đến Bắc Diệu Quốc tham gia hôn lễ, nhân tiện chuẩn bị trao đổi một chút về việc hai nước kết minh, xem xem sau khi liên hợp lại nên tiêu diệt quốc gia nào trước.

Đội ngũ sứ thần của Đông Ly Quốc chỉ có thể dùng bốn từ “mênh mông cuồn cuộn” để hình dung, chỉ riêng tinh binh hộ vệ cũng đã là ba vạn người, trong đội ngũ có năm cỗ xe ngựa, bên ngoài thoạt nhìn giống nhau như đúc, hộ vệ bên ngoài xe ngựa cũng là hạng cao thủ số một số hai.

Xem ra bệnh đa nghi của Ngụy Võ Thần rất nặng, dùng năm cỗ xe ngựa giống nhau làm thủ thuật che mắt, người ngoài căn bản không thể biết được đâu mới là thật.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm trên đỉnh núi, nàng nhìn kỹ vết bánh xe lưu lại trên mặt đất, tìm kiếm từng manh mối nhỏ nhất, cũng ngay lúc này, một đạo ánh mắt như ngưng tụ thành thật chất từ trong đội ngũ của Đông Ly Quốc nhìn thẳng về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cực kì nhạy bén, trước khi ánh mắt kia kịp nhìn

tới, nàng đã lách mình núp sau một tảng đá lớn.

Ánh mắt kia chăm chú nhìn về vị trí mà nàng vừa đứng một lúc lâu rồi mới dời đi, đội ngũ sứ thần cũng chậm rãi đi xa.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút khẩn trương, trái tim cũng đập nhanh hơn bình thường, đây là chuyện rất hiếm xảy ra.

Không hổ là Ngụy Võ Thần, ngay cả thủ hạ cũng có người mạnh như vậy, một cao thủ chuyên ẩn giấu hành tung như nàng mà cũng bị phát hiện ra.

Chương 835: Đi sứ Bắc Diêu (7)

Editor: Mẫn Mẫn

Beta: Mặc Quân Dạ

Hơn nữa, ánh mắt kia của đối phương quả thực là quá mức quý dị, nói ngưng tụ thành thật chất một chút cũng không sai! Nếu bị ánh mắt kia nhìn trúng, nàng cũng không dám chắc sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn gì.

Rốt cục là dạng cao thủ gì đây? Nàng thật sự rất muốn gặp mặt một lần, thế nhưng đội ngũ đã đi xa, lấy tính cảnh giác cực cao của người kia, nếu nàng theo sau nhất định sẽ rút dây động rừng.

Hiện tại còn không biết rõ năng lực của đối thủ là gì, nàng cũng không muốn tùy tiện hành động.

Mọi việc cứ chờ đến Bắc Diêu Quốc rồi từ từ thăm dò sau.

Còn có, lần này Ngụy Võ Thần tới, nàng tuyệt đối sẽ không để hấn còn mạng trở về.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Lúc sứ đoàn đến Bắc Diêu Quốc đã là chạng vạng, Bắc Diêu Quốc ở phương Bắc, khí trời lạnh lẽo, mùa này đã sớm có tuyết lớn, dù rét mướt như thế nhưng đường cái của Huy kinh lại là một mảnh đỏ tươi tràn ngập vui mừng, nhìn qua quả thật rất náo nhiệt.

Cái lạnh của phương Bắc hoàn toàn không giống với mùa đông ở phương Nam, nhiệt độ nơi này thấp đến mức đầu khớp xương như muốn gãy rời, mỗi khi có một cơn gió lạnh gào thét thổi qua, ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng phải rùng mình một cái.

Các tiểu mỹ nhân của Tào Tú Chi thân thể mảnh mai, vừa tới dịch quán liền ngã bệnh hơn phân nửa, làm hại Tào công tử thân là Tướng quân hạ hôn lại phải đi an ủi từng người một.

[dịch quán: tương tự như nhà khách hay khách sạn ở hiện tại, thường dành cho quan lại truyền tin dừng chân nghỉ ngơi, uống một ngụm trà hoặc thay ngựa]

[hạ hôn: đưa quà mừng hôn lễ]

Công chúa Anh Dạ tập võ từ nhỏ, thân thể xem như không tệ, vậy mà khi vào tới phòng cũng vội vàng đưa tay lên hơ hơ bên lò sưởi: “Không ngờ mùa đông ở Bắc Diệu Quốc lại lạnh như thế, ta muốn đông cứng luôn rồi này!”

Hoàng Bắc Nguyệt thì không có cảm giác gì khác, có lẽ là do có được Hỏa Chi Chú Ấn nên thân thể nàng vẫn luôn ấm áp dễ chịu, không cảm thấy quá lạnh.

Đã là chạng vạng tối, lại thêm khí trời lạnh như vậy nên trên phố lớn ngõ nhỏ chỉ còn một ít tiểu thương đang buôn bán, đại đa số cửa hàng đều đã đóng cửa về nhà ăn lẩu nóng.

Tào Tú Chi cũng không chịu thua kém, hẳn tìm người chuẩn bị lẩu bày ra một bàn lớn trong phòng, sau đó lại kêu thêm Hoàng Bắc Nguyệt và công chúa Anh Dạ cùng đến ăn.

Chúng mỹ nhân của hắn vì bị bệnh nên đều đã nghỉ ngơi từ sớm, ba người ngồi ăn với nhau, cộng thêm mấy thị nữ đứng hầu, kể ra cũng khá là náo nhiệt.

“Hay chúng ta gọi công chúa Hi Hòa tới đi, nàng ở một mình cô đơn quá.” Công chúa Anh Dạ tâm địa thiện lương, nghĩ tới cô cô của mình không có ai bầu bạn nên đưa ra đề nghị.

Có Hoàng Bắc Nguyệt đứng ra bảo đảm, lại thêm Chi Chi tự mình ra tay, nàng cũng không sợ công chúa Hi Hòa sẽ nhận ra mình.

“Nói cũng đúng.” Tào Tú Chi đã sớm biết bản lĩnh của Hoàng Bắc Nguyệt không tầm thường, công chúa Hi Hòa hẳn sẽ không nhận ra công chúa Anh Dạ và nàng ta.

“Các người đều sợ lạnh, để ta đi mời công chúa cho.” Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, không để cho A Lệ Nhã đi theo mà tự mình cất bước.

Dịch quán rất lớn, sứ giả các nước đều ở trong dịch quán này, mỗi quốc gia đều có một viện tử riêng biệt cách nhau rất xa, không sợ nảy sinh xung đột.

Mấy quốc gia lớn cách xa nhau nhất, phần trống ở giữa sẽ dành cho sứ thần của các nước nhỏ ở lại.

Viện tử của Nam Dục Quốc rất lớn, công chúa Hi Hòa lại thích yên tĩnh, cho nên nàng và một vài thân tín đều ngụ tại biệt viện an tĩnh nhất ở phía Đông.

Dọc theo đường đi, mọi người đều cảm thấy, vị công chúa này mặc dù uy nghiêm nhưng bên trong cũng có một mặt ôn nhu dịu dàng.

Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái tới gần gian phòng của công chúa Hi Hòa, thủ vệ ngoài phòng thấy nàng liền hỏi: “Cô nương có việc gì sao?”

“Tiết trời lạnh lẽo, công tử nhà ta có chuẩn bị một cái lẩu, ngài muốn mời công chúa đến cùng ăn cho ấm người.” Hoàng Bắc Nguyệt cười, nhét vào tay tên thủ vệ vài kim tệ, nhỏ giọng nói: “Đại ca, người giúp đỡ một chút đi, công tử để cho ta tới mời công chúa, nếu như mời không được ta sẽ bị trách phạt đó.”

Beta-er có lời muốn nói:

Nguyệt tử à, nói chuyện giật gân quá nha, tử nói trong truyện này ai dám phạt tử chứ:)))

Chương 836: Đi sứ Bắc Diêu (8)

Editor: Diêu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Nàng có dung mạo thanh tuyệt, lại nhu thuận làm rung động lòng người như thế, một mình chạy tới, gò má vì nhiễm mà lạnh đỏ hồng, nhìn vừa đáng yêu vừa đáng thương, hiếm thấy lại cho tiền, thủ vệ kia cũng là nam nhân bình thường nên tâm cũng mềm nhũn.

“Cô nương, không phải ta không cho cô vào, mà hiện tại công chúa có khách quý, e rằng không tiện gặp mặt.” Thủ vệ tốt bụng nhỏ giọng nói với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt một mặt thất vọng, điềm điềm đáng yêu nói:” Aiz, chúng ta vừa mới đến Bắc Diêu, trời lại lạnh mà công chúa điện hạ lại bận bịu tiếp khách quý của Bắc Diêu, bận rộn, vất vả như thế mà bị mệt thì làm sao bây giờ?”

Mỹ nữ đang làm làm nũng, thủ vệ kia làm sao chịu được, cười nhỏ giọng nói: “Không phải khách quý của Bắc Diêu, là nước Đông Ly, đây là bí mật, cô ngàn vạn lần không thể nói cho người khác biết”.

Hoàng Bắc Nguyệt đôi mắt sáng tỏ, cảm động gật gù: “Cảm ơn đại ca, trời lạnh, lát nữa huynh giao ca, nhớ mua chút rượu làm ấm thân thể”

Nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt liền nở nụ cười xinh đẹp, quay mình rời

đi.

Thủ vệ mặt tươi cười, chỉ chốc lát sau, phục hồi lại tinh thần, không hiểu làm sao mình đang cười? Gãi gãi đầu, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Trong tay cầm đồng tiền vàng nặng trĩu, thủ vệ kia ánh mắt sáng lên, vội vàng đem đồng vàng nhét vào trong lòng, nhìn một chút hai bên không ai phát hiện, mới cười khà khà không ngừng, hơn nửa đêm rồi, lại gặp được thần tài qua đường?

Hoàng Bắc Nguyệt đi đến góc tường, sờ đầu Chi Chi dưới áo choàng, Chi Chi tựa vào lòng bàn tay nàng, kêu chi chi vài tiếng.

“Hi Hòa cô cô, người cho là những kẻ đồng hành với người đều là kẻ ngu sao? Không cẩn thận như vậy, dám ở bên trong dịch quán tiếp kiến người Đông Ly”

Chi Chi nghiêng đầu nhìn nàng, Hoàng Bắc Nguyệt đối với nó cười cười, để nó trở lại không gian linh thú, sau đó thay áo choàng, đổi thành áo khoác đen, chờ tại góc tường.

Giữa bầu trời, từng bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống, càng ngày càng lạnh, đứng trong gió lạnh một phút, mới nhìn thấy công chúa Hi Hòa trong sân, có một bóng đen cẩn thận chạy ra.

Bóng đen kia giả trang thành dáng vẻ một người thủ vệ, nhưng đôi mắt cảnh giác chung quanh không thể lừa được nàng,

Nhìn hần vội vã rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt liền đi theo hần.

Người kia vừa đi liền gọi ra một con Hắc Ưng, cưỡi trên Hắc Ưng, nhanh chóng biến mất trong bóng đêm.

Hóa ra là một Triệu Hoán sư! Hơn nữa đẳng cấp không thấp.

Hoàng Bắc Nguyệt gọi ra Băng Linh Huyền Diệu, lập tức đuổi theo.

Người kia điều khiển Hắc Ưng bay đến trước phủ đệ hùng vĩ trong kinh thành, sau khi đáp xuống sân, thu hồi Hắc Ưng, đi về phía có đèn đuốc sáng.

Hoàng Bắc Nguyệt đi theo phía sau hắn.

“Trở về rồi? Có gặp người không?” Đi tới nơi có đèn đuốc sáng, liền có người thấp giọng hỏi.

“Gặp được, công chúa ở đâu?” Người kia không chờ được hỏi.

“Công chúa cùng Tam tiểu thư nói chuyện ở bên trong, sáng sớm ngày mai, trong cung sẽ có người tiếp đón Tam tiểu thư tiến cung, cử hành đại điển phong Hậu, trước đó, chúa công còn mấy lời muốn nói với Tam tiểu thư.”

“Vậy ta chờ xem”

Hóa ra tòa phủ đệ này là của Ngụy Yên Nhiên, lễ cưới cổ đại, trước khi kết hôn, hai bên nam nữ không thể gặp nhau, nhà gái phải đợi nhà trai đến đón.

Làm cho nàng bất ngờ nhất là Ngụy Võ Thần cũng ở đây!

Lão gian tặc này, nàng đã sớm muốn nhìn một chút là hình dạng gì, để tránh khỏi sau này giết nhầm người!

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ, rồi lặng yên không một tiếng động đi tới

ngoài cửa sổ sau nhà, bên ngoài là bờ hồ, vô tình có tiếng cá chép nhảy lên, vừa vặn có thể giúp nàng ẩn giấu tiếng động.

Chương 837: Đi sứ Bắc Diêu (9)

Editor: Diêu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Nàng vừa tới ngoài cửa sổ, liền nghe thấy thanh âm của món đồ ném xuống đất rơi vỡ trong phòng, hiển nhiên, Ngụy Yên Nhiên đang đứng bên cửa sổ.

“Phụ thân tức giận sao? Con là hoàng hậu Bắc Diêu, muốn gặp mẫu thân, lẽ nào cũng không được? Cái gì con cũng nghe theo phụ thân, vì sao phụ thân không đáp ứng yêu cầu nhỏ nhỏ của Yên Nhiên?”

“Ta đã nói qua, chờ ngươi vững chắc ở vị trí hoàng hậu, tự nhiên sẽ đưa mẫu thân ngươi đến Bắc Diêu đoàn tụ cùng ngươi!” Thanh âm uy nghiêm, sát phạt quyết đoán, vừa ra khỏi miệng liền biết hẳn có thể chi phối sinh tử!

Lão gian tặc này còn rất có khí thế!

Ngụy Yên Nhiên sâu kín nói: “Vì sao những nữ tử khác trước khi kết hôn đều có mẫu thân vì họ chải đầu, mà con và mẫu thân lại ngăn cách hai nơi?”

“Được rồi!” Ngụy Võ Thần mất kiên nhẫn hét lớn một tiếng: “Yên Nhiên, hôm nay ta đã nhiều lần khoan dung với tính tình của ngươi rồi, ngươi còn như vậy thì ta sẽ cho ngươi vĩnh viễn không được mẫu thân của mình!”

Ngụy Yên Nhiên ngẩn ra, thanh âm nhẹ nhàng nói: “Phụ thân đừng nóng giận, việc người giao phó, Yên Nhiên đều nhớ kỹ, người là phụ thân của con, tất nhiên mọi chuyện con đều hướng về người, chỉ mong người có thể đối với mẫu thân tốt một chút”

“Chuyện này không cần ngươi nói!” Ngụy Võ Thần ngắt lời nàng: “Ngươi nhớ kỹ lời ta nói hôm nay, ngươi là con gái Ngụy gia, cho dù làm hoàng hậu Bắc Diệu quốc, ngươi vẫn là người Ngụy gia!”

“Vâng” Ngụy Yên Nhiên ngoan ngoãn đáp ứng, cũng không dám oán phản kháng như vừa rồi.

“Yên Nhiên, lấy vẻ đẹp của ngươi, nam nhân trên đời đều sẽ thần phục dưới chân ngươi, ngươi xem, Phong Liên Dực không phải là một ví dụ điển hình sao?” Thấy nàng nghe lời, Ngụy Võ Thần cũng đem thanh âm mềm mỏng xuống một ít, cũng không thể quá nghiêm khắc, dù sao nữ nhi này sau sẽ trở thành hoàng hậu Bắc Diệu quốc, là một vũ khí tuyệt hảo trong tay hắn!

Ngụy Yên Nhiên nói:” E rằng hắn không phải là nam nhân như vậy”

“Phụ thân tin tưởng ngươi nhất định có biện pháp để hắn một mực chung thủy với ngươi!” Ngụy Võ Thần định liệu trước cười nói: “Đúng rồi, nghe nói hắn và Tu La thành quan hệ không ít, ngươi nghe ngóng xem, bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì?”

“Con mới cùng hắn ở chung mấy ngày, hắn chưa hề hoàn toàn tín nhiệm con, bởi vậy con không dám đi sâu dò hỏi, nhưng bên người hắn có rất nhiều cao thủ Tu La, đối với hắn đều một mực cung kính, có lẽ địa vị của hắn ở Tu La thành không thấp.”

Ngụy Yên Nhiên đem những điều mình biết nói ra rõ ràng, cuối cùng

lại bổ sung: “Con biết hấn bị thương rất nặng, vết thương này mỗi tối đều giày vò hấn, nhất định phải chích máu mới có thể giảm bớt đau đớn, theo con biết, là một cao thủ làm hấn trọng thương, có thể là người của Tu La thành”

Ngụy Võ Thần trầm ngâm chốc lát nói:” Chẳng lẽ người Tu La thành thông qua một loại bí thuật nào đó khống chế hấn, muốn mượn hấn khống chế Bắc Diệu quốc?”

Bằng không, thực sự không có cách nào giải thích vì sao một người ở nước khác mười năm, trong nước căn cơ hoàng tử còn chưa vững chắc, làm sao ngay lập tức tiêu diệt quyền thế của Quyền vương, leo lên ngôi vị hoàng đế đây?

Sau lưng hấn chắc chắn là người Tu La thành ủng hộ, mà lý do ủng hộ hấn, sợ sẽ là vì Bắc Diệu quốc!

Tu La thành có tính toán như thế nào? Chuyện này cần suy nghĩ thật kỹ.

“Rất tốt, Yên Nhiên, người tiếp tục ở lại bên cạnh hấn, điều tra quan hệ của hấn và Tu La thành thật rõ ràng, nhớ kỹ nhanh chóng kiểm soát hấn.”

“Con biết, phụ thân: ” Ngụy Yên Nhiên thấp giọng nói: “Mẫu thân con phiền người quan tâm.”

Chương 838: Đi sứ Bắc Diệu (10)

Editor: Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Ừ.” Ngụy Võ Thần gật đầu: “Người nghỉ ngơi đi, ta đi đây.”

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân Ngụy Võ Thần, Hoàng Bắc Nguyệt ngấm nghĩ, nhất định phải nhìn hẳn rõ ràng!

Vừa định đứng lên, bỗng nhiên mặt hồ nước rung động, một đám cá chép rục rờ hướng phía nàng bơi tới, lộ ra trên mặt nước đầu cá, hai con mắt mở lớn, tựa hồ cũng đang nhìn nàng!

Không ổn!

Trong lòng rung mình, lập tức thân thể lao ra ngoài, mà lúc này, một cảm giác ngọt ngào bị theo dõi từ bốn phương tám hướng ập đến.

“Có người!” Không biết là ai quát to một tiếng, đèn đuốc trong nhà sáng lên khắp nơi.

Hoàng Bắc Nguyệt đang lao đến trên hồ nước, trong giây lát một người lao ra, duỗi tay một cái hướng cổ nàng chụp tới!

“Muốn chết.” Hoàng Bắc Nguyệt lắc mình thật nhanh đến phía sau người kia, giữ đầu của hắn, quyết đoán bẻ gãy đầu hắn!

“Xem ra là cao thủ!” Một âm thanh kỳ quái không biết từ nơi nào truyền tới, cười khằng khặc quái dị: “Có điều, đừng hòng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của ta!”

Chính là cảm giác bị theo dõi kia! Loại ánh mắt có thể giết người kia, chính là người này đi!

Ánh mắt người này thật kỳ lạ! Ngày đó ở trên đường, việc cơ mật nàng giấu đi như vậy đã bị hấn phát hiện! Ngày hôm nay cũng giống như vậy, những con cá chép trong hồ nước kia, chẳng lẽ đều là con mắt của hấn sao?

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt đã biết lần gặp gỡ này, tuyệt đối không giống với những cao thủ trước đây!

Đang nghĩ ngợi, vô số cao thủ liền xuất hiện xung quanh nàng, có thể nhanh như vậy chuẩn xác tìm thấy vị trí của nàng, xem ra, là người có con mắt lợi hại kia đang điều khiển đằng sau đây!

Bọn họ nhiều người, lại có con mắt kinh khủng có khả năng theo dõi, mặc kệ nàng nơi nào đều sẽ bị phát hiện, kiên quyết chiến đấu sẽ là nàng chịu thiệt!

Hoàng Bắc Nguyệt khước miệng nhếch lên, lộ ra độ cong lạnh lẽo, đưa tay ra, lá chắn hỏa diễm ngôi sao sáu cánh to lớn xuất hiện trong tay, hỏa nguyên khí hùng hậu khiến cho những kẻ kia phải lùi về sau vài bước.

“Ồ? Thuật pháp này, sao lại quen thuộc như thế?” Thanh âm kỳ quái than lên một câu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười gằn, những cao thủ nhanh chóng gọi ra linh thú từng người, chuẩn bị ứng chiến!

Lá chắn Xích Viêm lục giác của nàng không thể dùng để đánh với bọn họ, đây là một loại công pháp phòng ngự mạnh nhất thuộc tính Hỏa, hiện tại chỉ là cấp độ 1 mà thôi, chờ đến cấp độ cao nhất, cái khiên này có thể bao phủ cả một thành trì!

Bị công pháp quý dị của nàng dọa sợ, những cao thủ không dám manh động, bỗng nhiên nhìn thấy bên dưới áo choàng, khoe miệng nàng xẹt qua một nụ cười gằn, trong lòng đang khiếp sợ, âm thanh quái dị hô:” Cẩn thận!”

Xích Viêm lục giác trong tay Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng xoay tròn, ngọn lửa nóng bỏng như mưa lớn trút ra, những cao thủ nhanh chóng gấp gáp chống đỡ, nàng đã hướng lên trên nhảy lên, mũi chân trên hàng rào điểm nhẹ, người đã bay ra ngoài trăm thước!

Một đám cao thủ hợp lực đem lá chắn Xích Viêm lục giác đánh vỡ, đều tức giận vì bị đùa giỡn!

“Sững sờ cái gì? Còn không mau đuổi theo!” Nhìn thấy người chạy đi, Ngụy Võ Thần mới từ trong phòng đi ra, tức giận quát đám thủ hạ.

Một đám vô dụng! Lại để hấn ta chạy thoát!

“Chúa công không cần lo lắng, nơi nào cũng có con mắt của ta, người kia chạy đến đâu ta đều có thể thấy.” Một người đi ra từ trong hành lang, y phục Âm Dương, miệng cười ma quái.

Người này rất quái dị, lấy cái mũi làm trung tâm, má trái là trắng, má phải là đen, quần áo cùng tóc tai đều là một bên trắng một bên đen.

Chương 839: Giấc mộng cũ của Tương vương (1)

Editor: Diệu

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Trong tay hắn cầm một cái gương đồng giống như cái quạt, phía trong gương đồng này đang hiện ra bóng đêm thành Huy Kinh, một bóng người màu đen đang xẹt thật nhanh qua các nóc nhà, nhanh như chớp, hình dáng quỷ mị!

“Mời chúa công xem, người kia ở chỗ này đây.” Hắn chuyển gương đồng qua, để Ngụy Võ Thần quan sát.

Ngụy Võ Thần cười to nói: ” Huyền Âm, quả thật ngươi chưa bao giờ làm bản vương thất vọng! Để bọn họ bắt sống người này, bản vương phải thăm vấn kẻ này thật kỹ xem hắn là ai phái tới mới được!”

Ngụy Võ Thần ở Đông Ly quốc đã được tôn làm “Nhiếp chính vương gia” vì vậy tự xưng là “bản vương”

Huyền Âm đi tới sân, ống tay áo rộng lớn ở trên mặt gương phát một cái, thâm trầm cười.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tốc độ như gió chạy về phía trước, tốc độ của nàng rất nhanh, ít người có thể so sánh, có điều lão tặc Ngụy Võ Thần có thể ngồi vào vị trí này, cao thủ bên cạnh cũng không phải tầm thường.

Có mấy người tốc độ cũng không yếu, không đuổi kịp nàng nhưng vẫn chặt chẽ đi theo phía sau, tiếp tục như thế, nếu như bị bọn chúng vây quanh sẽ khó xử lý rồi!

Dừng lại chiến đấu sao? Tất nhiên nàng sẽ không phí sức lực ở đây!

“Này, Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi lại nghĩ đến ám chiêu gì rồi hả?”
Tựa hồ cảm nhận được trên người tản mát ra tà khí, Yểm không nhịn được tò mò hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt thâm trầm cười: “Ngụy Võ Thần không phải muốn cùng Bắc Diêu quốc liên minh sao? Ta liền cho bọn cơ hội, để bọn họ sớm quen biết một chút đi!”

Yểm ngẩn ra. lập tức nhìn thấy phía trước là hoàng cung Bắc Diêu quốc trang nghiêm hùng vĩ, liền nhịn không được cười ha hả: “Nha đầu thối! Ngươi quá xấu.”

“Ta xấu, cũng là do bọn ngược thôi.” Nói xong Hoàng Bắc Nguyệt dùng tốc độ nhanh hơn xẹt qua tường cung điện.

Gió lạnh hiu hiu, tuyết bay bông bành.

Đám người đuổi theo hỏi nhau.

“Làm sao bây giờ? Hắn đi vào phương hướng hoàng cung Bắc Diêu quốc! Đuổi theo hay không?”

“Đương nhiên đuổi! Bằng không làm sao có thể ăn nói với chúa công?”

“Nhưng, vạn nhất để người Bắc Diêu Quốc phát hiện, nên làm như thế nào?”

“Cẩn thận một chút, chúng ta chỉ cần bắt người áo đen kia, không được gây ra động tĩnh!”

“Được rồi, sắp đuổi kịp rồi, không được để hắn thoát”

Xoạt xoạt xoạt, mấy cái bóng trước sau từ thành cung xẹt qua, cùng nhau tiến vào hoàng cung Bắc Diệu quốc!

Ở một bên khác, khóe miệng Huyền Âm bỗng nhiên ngưng lại, gương đồng không biết tại sao, trong chớp mắt liền đen kịt, không nhìn thấy gì nữa!

“Xảy ra chuyện gì?” Ngụy Võ Thần hô to: “Người đâu?”

Huyền Âm niệm mấy câu khẩu quyết, trong tay kết ấn, trên gương đồng không có chút phản ứng nào, hoàn toàn tối đen.

“Điều này, điều này....” Huyền Âm lắp bắp nói: “Hình như bọn họ đi tới hoàng cung.”

“Người nói cái gì?” Ngụy Võ Thần tóm chặt quần áo Huyền Âm: “Làm sao lại tới hoàng cung? Người xem cho rõ ràng!”

Huyền Âm vẻ mặt đưa đám nói: “Toàn bộ thành Huy Kinh, chỉ có Hoàng cung là ánh mắt của ta nhìn không thấy, bởi vì bên ngoài hoàng cung có một tầng kết giới mạnh mẽ, căn bản không có cách nào đột nhập.”

“Không ổn.” Ngụy Võ Thần đẩy Huyền Âm ra, sau đó nhanh chân đi ra ngoài, vừa đi vừa dặn dò: “Đến bên ngoài hoàng cung phòng thủ, Yên Nhiên, người lập tức cho người tiến cung đi, tìm hiểu tình hình trong cung.”

“Vâng.” Ngụ Yên Nhiên lạnh lùng nhìn bóng lưng hắn, kêu một cung nữ đến, dặn dò nàng vài câu, đề cho nàng tiến cung.

“Phụ thân không cần gấp, mấy người bọn hắn đều là cao thủ, tự có chừng mực, sẽ không kinh động làm liên lụy phụ thân.” Ngụ Yên Nhiên ôn tồn an ủi.

Chương 840: Giấc mộng cũ của Tương vương (2)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

Liên: Sau một thời gian vắng bóng, ta đã trở lại với bao niềm mong mỏi... có ai còn nhớ ta không nào:3

Ngụy Võ Thần cũng nghĩ tới điểm này, người của hắn, hắn tuyệt đối yên tâm, nhất định sẽ không bị kích động mà phá rối, đem phiền toái tới cho hắn. Nhiều năm theo hắn như vậy, nếu ngay cả quy củ của hắn mà không biết, đã sớm chết mấy trăm lần rồi.

Chỉ là không biết vì sao cứ có một chút cảm giác lo lắng, bất an trong lòng.

Cả phía ngoài của hoàng cung đều bị một tầng kết giới bao phủ, nếu có ai đó lên vào nhất định sẽ bị người của Tu La thành phát hiện, nhưng mà chỉ cần là cao thủ thì vẫn có thể có khả năng bí mật lên vào trong hoàng cung một cách yên lặng, sau đó lại đi ra.

Chỉ cần cẩn thận không để bị bắt thì sẽ không có sự tình gì.

Ngụy Võ Thần và mọi người nghĩ hắc y nhân kia cũng chỉ là vô tình mới xông vào Hoàng cung, hiện tại hắn là kẻ kia so với bọn họ càng thêm sợ hãi sẽ bị phát hiện, bởi vì dù sao kẻ đó cũng chỉ có một người.

Nhưng có điều, đặt Hoàng Bắc Nguyệt vào lối suy nghĩ của người bình thường thì sai lầm mười phần.

Thân ảnh nàng nhẹ nhàng xuyên qua các cung điện, cuối cùng cũng xuất hiện thời cơ, không biết từ lúc nào nàng đã thay trang phục cung nữ đưa cơm, sau đó phi nhanh về hướng phòng thủ nghiêm ngặt của Vị Ương cung.

Những người đó đi tới gần Vị Ương cung, tự dưng cảm thấy không được phù hợp, đang muốn yên lặng rời khỏi, liền nghe được phía trước một nữ tử cao giọng hô: “Thích khách! Có thích khách! Mau bắt thích khách lại!”

“Không ổn!” Trong lòng những người đó “lộp bộp” một tiếng, lập tức nghĩ tới việc rời đi, tiếp đó quay người lại, bên cạnh “ầm” vang một tiếng, một ngọn lửa cháy bốc lên cao hơn mười thước.

Mục tiêu lớn như vậy, lập tức liền đưa tới cung thủ và vệ binh ở bên ngoài Vị Ương cung, cùng với cao thủ ở nơi tăm tối của Tu La thành, sau một lát liền truyền đến tiếng đánh nhau kịch liệt.

Muốn đấu với nàng! Nàng chơi chết bọn họ!

Hoàng Bắc Nguyệt trốn ở trong một góc tường, hài lòng khi nhìn thấy bên kia đánh nhau.

“Nếu những người này bị bắt được, tra ra là người của Ngụy Võ Thần, ngày mai trong đại lễ phong Hậu nhất định sẽ có trò vui để xem!” Yểm ở bên trong Hắc Thủy Cấm Lao khoái trá nói, thật sự e là thiên hạ không loạn.

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt nhếch lên, nói: “Thủ vệ ở phía ngoài Vị Ương cung đều là những cao thủ, mấy người kia chắc chắn sẽ bị

bắt!”

“Chắc chắc, Hoàng Bắc Nguyệt, người cố gắng đến vậy có phải muốn phá rối hôn sự của Phong Liên Dực hay không?” Yểm mở miệng chế nhạo, ngữ khí kia, thật sự là muốn đánh cho một trận.

“Hắn có lỗi với ta, ta muốn mọi việc của hắn đều không được như ý!” Hoàng Bắc Nguyệt tàn nhẫn nói.

Yểm bỗng rùng mình một cái, nói: “Nữ nhân thật đáng sợ.”

Hoàng Bắc Nguyệt cười, bỗng nhiên phía sau có tiếng bước chân truyền đến, nàng lập tức cảnh giác nắm tay, định rời khỏi đây, đằng sau liền có một nữ nhân nói: “Ai nha, sao người lại không đi vào? Đứng ở chỗ này làm gì? Mau vào đi!”

Hoàng Bắc Nguyệt ngạc nhiên, là nói chuyện cùng nàng sao?

Một người ăn mặc trang phục gần giống nàng, nữ nhân sát góc tường đi tới, tựa như sợ sẽ bị việc đánh nhau bên kia vạ lây, nhìn nàng ta có vẻ hơn 30 tuổi, dung mạo không tồi, có hơi thờ của người tri thức.

Nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, nữ nhân kia nhẹ giọng nói: “Người đừng lo lắng, chỉ là đi vào diễn tấu một khúc cho bộ hạ mà thôi, nếu diễn tấu tốt, bộ hạ nhất định sẽ có phần thưởng!”

Nơi này ánh đèn mờ tối, nữ nhân kia không giống Hoàng Bắc Nguyệt có thể nhìn rõ người trong bóng tối, chỉ mơ hồ nhìn thấy y phục trên người nàng, đơn giản cho là người cùng một nhà, cho nên mới thành khẩn nói chuyện cùng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn hỏi, có phải diễn tấu không được tốt, thì

cổ sẽ bị “răng rắc” luôn không? (ý là bị bẻ cổ)

Loại chuyện này nàng không muốn dính líu đến, nếu bình thường nàng đã sớm đánh ngất nữ nhân này rồi rời khỏi.

Chương 841: Giấc mộng cũ của Tương vương (3)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta-er: Mặc Quân Dạ

Loại chuyện này nàng không muốn dính líu đến, nếu là lúc bình thường, nàng đã sớm đánh ngất nữ nhân này rồi rời đi. Chỉ là, khi nghĩ đến việc Phong Liên Dục đang ở bên trong, hơn nữa còn trúng độc của nàng, nàng liền có chút do dự. Nàng rất muốn đi vào nhìn một cái, xem bộ dáng hiện tại của hắn ra sao.

Thấy nàng cứ chần chừ mãi, nữ nhân kia liền nhét cây đàn tỳ bà vào trong lòng nàng, sau đó kéo nàng đi về phía cung Vị Ương.

Bên ngoài đang có đánh nhau, cho nên thị vệ trong cung Vị Ương hoàn toàn không dám lơ lửng canh gác. Người canh cửa cung dùng ánh mắt sắc bén nhìn thoáng qua nữ nhân kia một cái rồi mới cho đi.

Bởi vì nơi này có đốt đèn, Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì khác ngoài việc cúi đầu, tận lực bày ra vẻ nhát gan. Nàng vừa đi vừa âm thầm hối hận, đáng lý ra nàng không nên bước vào, nếu chút nữa bọn họ bắt nàng dẫn tấu một mình thì phải làm sao đây? Nàng không có rồi hơi mà đi gảy đàn tỳ bà cho Phong Liên Dục nghe đâu, bởi vì gảy đến một nửa, nàng sẽ không nhận được mà nhào lên ám sát hắn mất!

May mắn thay, nỗi lo lắng của nàng rất nhanh đã biến mất, bởi vì khi đi vào, nàng phát hiện giữa đại điện có rất nhiều nữ tử ăn mặc giống

nàng, tất cả đều đang quỳ trên mặt đất chờ đợi trong lo sợ.

Nữ nhân kia dắt nàng đến vị trí sau cùng, sau khi an ủi bảo Hoàng Bắc Nguyệt đừng sợ hãi xong, nàng ta mới đi ra phía trước quỳ xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt thở phào một hơi, nàng đương nhiên không biết gảy tỳ bà, cũng may là diễn tấu tập thể, chút nữa nàng cứ giả vờ một tí là được.

Nhìn thoáng qua chung quanh một cái, nàng liền phát hiện những người đang quỳ đều là những nữ nhạc công trẻ tuổi, mỗi người đều cầm một nhạc cụ quỳ xuống, không ai dám ngẩng đầu lên, nhưng từ bả vai đang run rẩy kia, nàng có thể đoán được bọn họ đang rất sợ hãi.

Nữ nhạc công bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt nước mắt như mưa, cố gắng kiềm chế không dám khóc ra tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt, vốn cũng không định để ý tới nàng ta, nào ngờ nữ nhân này bỗng dưng chộp lấy tay áo của nàng, thấp giọng nói: “Ta sợ quá!”

“Ta cũng sợ.” Hoàng Bắc Nguyệt đáp lại một câu cho có lệ, nàng không phải là thánh nhân, không thể đi tới chỗ nào cũng ra tay cứu người được.

Nữ nhạc công kia tuổi còn rất nhỏ, nàng ta vừa khóc vừa nói: “Đêm nay bệ hạ đã giết hơn sáu mươi nhạc công rồi, ta sợ...ta sợ sẽ không được gặp lại nương của ta nữa.”

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt khẽ run lên, hơn sáu mươi nhạc công, đều bị giết?

Thấy nàng siết chặt nắm tay định đứng lên, Yểm vội vàng nói:

“Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi đừng manh động, lần trước ngươi có thể chạy thoát khỏi tay hắn là bởi vì bất chợt thả ra Hỏa Diễm Ma Thú, nhưng lần này chưa chắc sẽ may mắn như vậy đâu.”

“Ta biết!” Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng đáp: “Ta chỉ không ngờ hắn lại trở nên tàn bạo như vậy.”

“Đã đoạn tình tuyệt ái, trong mắt hắn đương nhiên sẽ không còn thứ gọi là tình cảm nữa rồi, ngươi còn so đo với hắn làm gì?” Yểm thờ ơ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, vẻ mặt ngưng trọng tràn ngập sát khí.

Đúng lúc này, một tiếng gầm nhỏ tràn ngập thống khổ đột nhiên truyền ra từ sâu bên trong tâm điện, âm thanh tựa như tiếng gào thét của dã thú khi bị thương, tràn ngập hung tàn!

Đám nữ nhạc công nghe thấy lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Bây giờ đang là buổi tối, cũng là lúc độc Phệ Tâm Đan phát tác mạnh mẽ nhất. Người trúng độc phải cắt miệng vết thương ra, sau đó rạch tim, lấy một chén máu nơi đầu quả tim thì mới có thể giảm bớt nỗi đau như khoét xương lóc thịt này!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phía tâm điện, nghe thấy thanh âm của Phong Liên Dục, nàng mới biết hóa ra uy lực của Phệ Tâm Đan lại lớn như vậy.

Có thể khiến cho Tu La Vương cường đại cũng phải phát ra âm thanh thống khổ như thế, vậy cũng đủ biết loại độc kia bá đạo đến mức nào!

Nàng là người không biết nương tay, hơn nữa một khi đã làm việc gì

thì tuyệt đối không cho phép bản thân hối hận!

Trong lòng nàng, loại đau đớn này, là cái giá mà hẳn phải trả cho việc phản bội.

Mấy vị nhạc công lớn tuổi quỳ ở trước nhất, bọn họ đang yên lặng lắng nghe động tĩnh bên trong tấm điện.

Editor có lời muốn nói:

Chương này ta tưởng tượng mình là Phong Liên Dực mà thấy rợn cả trong lòng... Thật không nên bội tín với Nguyệt tử mà O___O”

Chương 842: Giấc mộng cũ của Tương vương (4)

Editor: Mặc Tử Liên

Beta-er: Mặc Quân Dạ

Mấy vị nhạc công lớn tuổi quỳ ở trước nhất, bọn họ đang yên lặng lắng nghe động tĩnh bên trong tấm điện. Sau khi thanh âm rên rỉ thống khổ cuối cùng vang lên, bên trong liền trở nên im ắng, không có bất cứ âm thanh gì, các nàng thấy vậy bèn ra hiệu cho đám nhạc công tiếp tục quỳ.

Trong tấm điện, Tu La Vương ngủ cũng không được an ổn.

Phệ Tâm Đan sẽ duy trì liên tục trong bốn mươi chín ngày, người trúng độc sẽ phải chịu đau đớn cực độ, ngày ngày đêm đêm đều bị tra tấn, ngay cả huyền thuật của Tu La Thành cũng không có cách nào giảm bớt.

Nửa tỉnh nửa mê, hắn tựa hồ nghe được tiếng tiêu uyển chuyển du dương. Tiếng tiêu mềm mại linh hoạt vang vọng giữa đêm khuya, sau đó lại có tiếng đàn theo gió đêm bay tới, hai bên hòa hợp, quấn quýt triền miên.

Hắn đẩy cánh cửa ra, ngẩng đầu, trong khung cảnh tuyết rơi khắp trời, một thân ảnh màu đen đang ở giữa không trung cúi đầu nhìn hắn, áo choàng rộng rãi phủ xuống, che mắt khuôn mặt của nàng.

“Nàng là ai?” Hắn lạnh lùng mở miệng hỏi. Chưa có người nào dám

tới gần hẳn như thế, người kia là ai?

Không nghĩ tới, thanh âm của người nọ còn lạnh hơn hẳn gấp mấy lần: “Ta là ai? Điều này có quan hệ gì với ngài đâu?”

Giọng nói tràn ngập mỉa mai, hoàn toàn không có nửa điểm để ý này khiến cho hắn cực kỳ phẫn nộ, vậy mà nàng lại xem như không có việc gì, cứ thế xoay người, chậm rãi đi xa.

“Nàng đợi một chút!” Hắn kìm lòng không được, lập tức đuổi theo. Không biết vì cái gì, hắn không muốn để nàng rời đi, một chút cũng không!

Trong sinh mệnh của mình, chưa có lần nào hắn khẩn cấp muốn nắm một thứ trong tay giống như lúc này, đáng tiếc dù có cố gắng đến cỡ nào, thứ chộp được vẫn chỉ là không khí trống rỗng.

“Đợi?” Người nọ cao ngạo lãnh khốc nói: “Ta chưa bao giờ đợi ai cả, có bản lĩnh, ngài tự mình đuổi theo xem!”

Giữa trời tuyết lớn, thân ảnh màu đen giống như một linh hồn nhẹ nhàng đi về phía trước, càng lúc càng xa.

Đuổi theo sao, được, hắn sẽ đuổi theo! Hắn nhất định phải biết được đến tột cùng người đó là ai!

Giữa cuồng phong bão tuyết, hắn vẫn ra sức chạy, mặc cho cái lạnh thấm vào tận xương tủy, bởi vì hắn thấy được, thân ảnh kia sắp biến mất. Hắn biết, mình nhất định phải chạy nhanh tới đó trước khi quá muộn.

Bóng tối đột nhiên phủ xuống, chung quanh tối đen, cái gì cũng không thể nhìn thấy.

“Đừng đi!”

Hắn sốt ruột nhìn thân ảnh màu đen kia, chỉ kịp hô một câu thì đã bị bóng tối xung quanh cắn nuốt.

Ngay sau đó, cơn đau ở ngực bùng lên dữ dội, hắn mở to mắt, khi nhìn thấy đỉnh cung điện hoa lệ, hắn không kịp được cơn phẫn nộ trong lòng.

Là ai? Rốt cuộc là ai?

Vì sao không chịu quay đầu lại?

Hắn đã mơ thấy giấc mơ này rất nhiều lần! Mỗi một lần đều muốn đuổi theo, nhưng vĩnh viễn lại không đuổi kịp!

Hắn ra lệnh bảo nàng ở lại, nhưng nàng vẫn như cũ không để ý mà bỏ đi!

Máu đen thấm ướt băng vải trên ngực, hắn tháo lớp băng ra, rút bảo kiếm cắt một nhát lên miệng vết thương để máu độc đen kịt chảy ra ngoài.

“Ngụy Yên Nhiên đâu?”

Trong tấm điện vang lên tiếng hô phẫn nộ bao hàm thống khổ của hắn.

Một cung nữ lập tức quỳ trên mặt đất nói: “Hôm nay bệ hạ đã phê chuẩn cho Yên Nhiên tiểu thư ở lại phủ đệ bên ngoài hoàng cung, sáng sớm ngày mai sẽ đón vào trong cung, nhạc công bên ngoài đều đã chuẩn bị xong, nô tỳ sẽ bảo cho bọn họ diễn tấu ngay!”

Dứt lời, cung nữ nơm nớp lo sợ đi ra ngoài, ra lệnh cho đám nhạc công đang chờ bắt đầu diễn tấu.

Nữ nhạc công đứng đầu lập tức ra dấu, những nhạc công bên dưới dù sợ nhưng vẫn ráng đứng thẳng dậy nghiêm túc tấu nhạc.

Âm thanh đầu tiên vang lên là tiếng tiêu của một nữ nhạc công, tiếng tiêu du dương uyển chuyển, chỉ nhiều đây cũng đủ thấy những nhạc công ở đây đều thuộc hàng nhất lưu.

Beta-er có lời muốn nói:

Mọi người dạo gần đây đọc chắc sẽ ghét Dục ca dữ lắm, nhưng tin ta đi, sau này ảnh tội cực kì, bị ngược thôi rồi, trong khi má Yên Nhiên lại... méo có gì xảy ra cả. Hừ hừ, tác giả đúng là cha kế *cắn khăn*

Chương 843: Giấc mộng cũ của Tương vương (5)

Editor: Mặc Quân Dạ

Tiếng tiêu chỉ vừa mới vang lên, Phong Liên Dực đã tựa như một con thú điên lao ra từ trong tấm điện, hấn phát cuồng cầm kiếm chém chết nữ tử chỉ huy diễn tấu, khiến cho máu tươi bắn tung tóe lên cả người mình.

Mà người bị giết, chính là nữ tử đã mang Hoàng Bắc Nguyệt vào phòng lúc nãy.

Nhìn thấy bộ dáng kinh khủng như vậy của hấn, những nữ nhạc công còn lại trong phòng liền thét chói tai, ba chân bốn cẳng chạy trốn chết.

Đáng tiếc, những thiếu nữ bình thường sao có thể thoát khỏi kiếm của Phong Liên Dực, chỉ trong nháy mắt lại có thêm một người ngã xuống!

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở sau cùng, là nơi cách hấn xa nhất, lúc này nàng cũng đứng lên, có chút không dám tin nhìn “người điên” trước mắt.

Thì ra, khi đoạn tình tuyệt ái, hấn sẽ biến thành như vậy. Nàng cảm thấy, một “hấn” ôn nhu hòa nhã như trước đây vẫn tốt hơn rất nhiều.

“Ta không muốn chết!” Có người đột nhiên túm lấy chân của nàng, thanh âm gào khóc kéo nàng trở về từ dòng suy nghĩ.

Thì ra là nữ nhạc công bên cạnh nàng ban nãy, bởi vì quá hoảng loạn, nàng ta đã té xuống bên chân nàng, lúc này cả người mềm nhũn nên chỉ có thể ôm chân nàng cầu xin giúp đỡ.

Hoàng Bắc Nguyệt dùng một tay kéo nàng ta dậy, thiếu nữ này quá thật đã bị dọa đến mềm người, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn ngoài việc dìu nàng ta cùng đi.

“Nàng đứng lại đó cho ta!” Phong Liên Dục vốn đang giết đỏ cả mắt đột nhiên dừng lại, hấn hét lớn một tiếng, tất cả mọi người nghe vậy lập tức đứng im, cho dù là những người đang chạy trốn chết cũng không dám ho he nửa bước.

Thanh kiếm dính đầy máu người bị hấn kéo lê trên mặt đất, thanh âm ma sát vang lên khiến mọi người rợn cả tóc gáy.

Hấn nhìn chằm chằm vào bóng lưng của thiếu nữ đang đứng gần cửa, từng bước từng bước chậm rãi đi qua.

Bóng lưng này, giống như đúc bóng lưng trong mộng của hấn.

Tu La Vương cả người toàn máu cứ như một vị Tử Thần chậm rãi tới gần nàng.

“Thảm rồi thảm rồi!” Yểm đang ở trong Hắc Thủy Cấm Lao đột nhiên phát ra một tiếng hô nhỏ.

“Sao vậy?” Hoàng Bắc Nguyệt đứng ngòai không yên, nàng cũng cảm nhận được ánh mắt sắc bén như kim châm đang nhìn chằm chằm vào lưng mình.

Yểm nói: “Hình như...hấn đang đi về phía người đó.”

“Đậ móa! #^\$^#@*%” Những câu mắng chửi thô tục liên tục phun ra, nàng đương nhiên sẽ không nghĩ đến mức tin rằng Phong Liên Dực đang đoạn tình tuyệt ái bỗng nhiên lấy lại trí nhớ ngay vào lúc này, sau đó cho nàng một cái ôm thắm thiết cảm động trời đất.

Nàng là người luôn giữ đầu óc tỉnh táo trong mọi trường hợp, tuyệt đối không ôm tâm lý cầu may.

Thiếu nữ được nàng đỡ đã hoàn toàn xụi lơ, cả người đều tựa lên người nàng, Hoàng Bắc Nguyệt cắn chặt răng, trong tay âm thầm kết một cái thủ ấn.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, nàng nhắm chặt hai mắt, tim đập nhanh như đánh trống, nào ngờ lúc chuẩn bị động thủ, thủ vệ bên ngoài lại xông vào la lớn: “Bảo vệ bệ hạ, thích khách đã chạy vào cung Vị Ương rồi!”

Hoàng Bắc Nguyệt thề, hiện tại trong mắt nàng, đám thủ hạ của Ngụy Võ Thần vừa đuổi giết nàng ban nãy đột nhiên trở nên đáng yêu hết sức, khiến nàng hận không thể tặng bọn hắn mấy bó hoa tươi cùng một tràng pháo tay!

Cái đám tự tìm chết kia đuổi tới thiệt là đúng lúc a! ($\cong \nabla \cong$) /

Đám người Đông Ly Quốc đang bị người của Tu La Thành đằng đằng sát khí bám theo đuổi giết, bọn họ vọt ra từ sau tường cung, vừa thấy Phong Liên Dực liền hô lớn: “Bệ hạ, chúng ta không phải là thích khách!”

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn ra được, đám người này đều đã bị đánh trọng thương cả rồi. Ấy, người của Tu La Thành mà, đương nhiên đâu có dễ trêu như vậy.

Bọn họ nóng lòng muốn giải thích với hoàng đế Bắc Diệu Quốc, không muốn rước họa vào thân, nào ngờ lúc này Phong Liên Dục đang sắp tiếp cận với con người luôn dám can đảm quay lưng bỏ đi trong giấc mộng của hắn.

Thế nhưng mà, giữa chừng thì LẠI! BỊ! QUẤY! RỐI!

Nghe có thích khách xông vào, các thiếu nữ bị lời nói của Phong Liên Dục bắt đứng im ban nãy lập tức vừa hét vừa chạy tứ tán, Hoàng Bắc Nguyệt đứng một bên thì âm thầm cảm thấy may mắn, vội đẩy thiếu nữ kia về phía những nữ nhạc công khác: “Nếu còn muốn gặp lại mẫu thân của mình thì mau chạy đi!”

Nói xong, nàng cũng không nhìn thiếu nữ kia nữa mà xoay người chạy về một hướng khác.

Chương 844: Giấc mộng cũ của Tương vương (6)

Editor: Mặc Quân Dạ

Phong Liên Dực giận dữ vung kiếm, một luồng kiếm quang hình trăng khuyết lập tức bay ra, đám cao thủ của Đông Ly Quốc còn chưa kịp phản ứng đã bị chém thành mấy khúc, từ giữa không trung rơi xuống mặt đất, người duy nhất thoát chết cũng bị chặt đứt một tay một chân, đang lăn lộn kêu rên thảm thiết.

Giết xong đám người cản đường, Phong Liên Dực mới phát hiện thiếu nữ có bóng lưng quen thuộc kia đã biến mất từ lúc nào!

Trời đổ tuyết lớn, căn bản không biết phải đi nơi nào tìm người.

Đáy mắt màu tím thấp thoáng ánh đỏ khát máu, Phong Liên Dực lạnh lùng nhìn tên cao thủ Đông Ly Quốc đang sống dở chết dở kia, nói: “Giết!”

“Bệ hạ tha mạng! Chúng ta không phải thích khách, thích khách là người mặc áo choàng đen kia cơ! Chúng ta vì đuổi theo nàng cho nên mới xông nhầm vào hoàng cung, hoàn toàn không có ý đồ làm loạn!” Người nọ cho dù đã mất một tay một chân nhưng vẫn không hề muốn chết, vội vàng lên tiếng cầu cứu.

Khi nghe đến năm chữ “người mặc áo choàng đen”, biểu tình vốn tàn nhẫn của Phong Liên Dực đột nhiên biến đổi, hấn bước nhanh ra khỏi đại điện, đi tới trước mặt người kia, lạnh lùng hỏi: “Người mặc áo choàng đen? Người có thấy được hình dạng của nàng không?”

“Tiểu nhân không thấy, nhưng mà...nhưng mà có người từng gặp qua nàng!” Người nọ thấy có hy vọng nên vội vàng nói.

“Đem người từng gặp nàng vào cung, trẫm muốn đích thân thăm vấn hănh!” Phong Liên Dực ném thanh kiếm trong tay đi, khóe môi lộ ra một nụ cười lãnh khốc.

Nàng không thể chỉ xuất hiện ở trong mộng của ta, mà ta, cũng tuyệt đối không để cho nàng quay đầu rời đi như vậy nữa!

Trong tấm cung, nước suối ấm áp từ trong đầu rồng bằng đá chảy xuống đỉnh đầu hănh, sau đó trượt vào ao.

Phong Liên Dực nhắm mắt lại, hơi nước dày đặc khiến khuôn mặt của hănh trở nên mơ hồ.

Cung nữ cẩn thận cúi đầu giúp hănh vệ sinh vết thương trước ngực, hoàn toàn không dám nhìn lên gương mặt tuyệt sắc kia dù chỉ một chút.

“Bệ hạ, người đã được mang đến.” Bên ngoài có người cung kính bẩm báo.

Phong Liên Dực chậm rãi mở miệng: “Cho hănh đi vào.”

“Vâng.” Thị vệ đáp, sau đó quay đầu nói với người đi theo: “Vào đi!”

Tiếng bước chân nhỏ nhỏ truyền đến, Huyền Âm chậm rãi khom người đi vào phòng. Vẫn là khuôn mặt âm dương quý dị cùng bộ y phục nửa đen nửa trắng cực kỳ tức cười, mặc dù là môn hạ đa mưu túc trí dưới trướng của Ngụy đại tướng quân, y vẫn hoàn toàn không dám bất kính với người trước mắt.

Y là người thông minh, chỉ từ thái độ của đám người Tu La Thành ở bên ngoài, y liền biết vị tân hoàng của Bắc Diệu Quốc này tuyệt đối không phải là hạng người dễ trêu chọc.

Quả nhiên, khi vừa tiến lên, y liền cảm giác được một cỗ áp lực đè nặng lên trái tim, khiến y ngay cả việc hít thở thôi cũng cảm thấy vô cùng khó khăn.

“Tiểu nhân Huyền Âm, xin bái kiến bệ hạ tôn quý của Bắc Diệu Quốc!” Huyền Âm quỳ xuống, dùng tay ôm gương trịnh trọng dập đầu một cái.

“Người từng gặp nàng?” Phong Liên Dực không thèm để ý đến động tác hành lễ của y, vừa mở miệng đã hỏi về chuyện tình của người mặc áo choàng đen.

“Đúng vậy, người nọ đã từng lên vào phủ đệ của Ngụy Tam tiểu thư, có ý đồ hành thích người.” Huyền Âm cúi đầu nói.

“Người có nhớ kỹ bộ dáng của nàng không?” Phong Liên Dực căn bản không muốn nghe y nói nhảm, hắn chỉ muốn biết chuyện tình về người mặc áo choàng đen kia mà thôi!

Nghe thấy trong lời nói của hắn mang theo sự mất kiên nhẫn, Huyền Âm lập tức nói: “Tiểu nhân không những thấy rõ ràng mà còn có thể giúp cho bệ hạ cũng nhìn thấy!”

Phong Liên Dực mở to mắt, từ trong ao đứng lên, bọt nước theo da thịt sáng bóng trượt xuống, lướt ngang qua vết thương vẫn chảy máu đen trên ngực, quả thật là một hình ảnh khiến người ta sợ hãi.

“Người biết nàng ở đâu?”

Huyền Âm không cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lập tức cúi đầu, sợ đến mức tim đập lệch nhịp.

Chương 845: Giấc mộng cũ của Tương vương (7)

Editor: Mặc Quân Dạ

Huyền Âm không cẩn thận ngẩng đầu nhìn thoáng qua, sau đó lập tức cúi đầu, sợ đến mức tim đập lệch nhịp, trời ạ, hắn còn chưa thấy qua người nào đẹp đến mức này đâu! Hơn nữa lại còn là một nam tử.

Ngụy Tam tiểu thư trời sinh mỹ cốt, đã là một tiểu mỹ nhân tuyệt sắc!

Nhưng còn vị hoàng đế Bắc Diệu Quốc này, cho dù là Ngụy Tam tiểu thư mỹ, đứng trước mặt hắn cũng phải mất đi vài phần nhan sắc.

“Tuy tiểu nhân không biết hành tung của nàng nhưng lại có thể cho bộ nhìn thấy nàng.”

Huyền Âm đem mặt gương đồng quý báu của mình đặt trên mặt đất, ống tay áo nhẹ nhàng vung lên, tay lại kết vài thủ ấn, trong gương lập tức hiện ra hình ảnh tối hôm qua.

Người mặc áo choàng đen bị mấy cao thủ của Đông Ly Quốc vây quanh nhưng lại không hề có chút sợ hãi, nàng kết ấn, một tấm chắn lửa có hình sao sáu cánh lập tức xuất hiện trong tay nàng!

Dưới áo choàng, Phong Liên Dực mơ hồ nhìn thấy nàng hơi nhếch miệng, lộ ra một nụ cười lãnh khốc mà cao ngạo. Tấm chắn lửa hình sao sáu cánh đột nhiên bắn ra bốn phía, mà nàng thì điềm nhẹ mũi chân, giống như quý mỹ lướt qua vòng vây của đám cao thủ xông ra

ngoài!

Động tác thật xinh đẹp! Quả thật là không đem những cao thủ này đặt vào mắt!

Huyền Âm dùng hai tay cầm gương đồng, muốn cho hắn nhìn rõ hơn một chút.

Phong Liên Dực giơ tay lên, đầu ngón tay thon dài chậm rãi lướt qua khóe môi xinh đẹp đang ẩn dấu dưới áo choàng của người trong gương.

Hắn không hề có cảm giác với phụ nữ, nhưng khi nhìn thấy nụ cười lạnh lẽo tràn ngập tự tin này, hắn lại cảm thấy nó thật xinh đẹp!

Ngực rất đau, nhưng hắn lại cảm thấy cực kỳ hưng phấn!

[Dạ: chúc mừng Dực ca, anh có máu M đó:)))]

“Người có thể nhìn xem hiện tại nàng đang ở nơi nào không?”

Huyền Âm nói: “Tối hôm qua nàng đột ngột biến mất, cho nên tiểu nhân đã mất dấu nàng.”

“Cho họa sư vẽ lại bộ dáng của nàng rồi dán khắp cả nước, ai có thể bắt sống được nàng, Tu La Thành sẽ thỏa mãn bất cứ nguyện vọng nào của người đó!” Phong Liên Dực tà mị nhếch môi.

Huyền Âm thầm giật mình, không ngờ người này lại dùng Tu La Thành để làm mồi dụ, có điều kiện hấp dẫn như thế, chỉ sợ bất kỳ một tên lính đánh thuê nào trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp cũng sẽ điên cuồng đi tìm người mặc áo choàng này!

Rốt cục người này đã đắc tội hấn chỗ nào? Nếu bị bắt được, chỉ sợ kết quả sẽ rất bi thảm đi.

Nghĩ như vậy, Huyền Âm liền thu hồi gương đồng, chậm rãi lui ra ngoài.

***** Bắc Nguyệt Hoàng Triều *****

Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt trở về, đám người Tào Tú Chi đã ăn xong nôi lẩu, ai nấy đều về phòng nghỉ ngơi, chỉ có công chúa Anh Dạ vẫn chờ nàng, thấy nàng trở về bèn hỏi thăm đêm qua nàng đã đi nơi nào.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nói qua loa rằng mình đi tìm hiểu động tĩnh của Ngụy Võ Thần, sau đó liền đuổi công chúa Anh Dạ trở về nghỉ ngơi.

Đến khi chỉ còn lại một mình, Hoàng Bắc Nguyệt liền gọi Yểm ra, hỏi hấn xem rốt cục cái tên có thể tra ra hành tung của nàng là người phương nào.

Người nọ thực sự rất ghê gớm, bởi vì nơi ẩn thân ngày hôm qua của nàng đã được nàng xem xét cẩn thận, chung quanh quả thật không có ai, nào ngờ người nọ vẫn phát hiện được nàng! Hơn nữa, đám cá chép giấu trong hồ cũng cực kỳ đáng nghi.

“Đây một loại thuật đã thất truyền từ lâu – Đồng Thuật.” Yểm suy nghĩ, có chút không chần chẫn nói.

“Đồng Thuật?” Hoàng Bắc Nguyệt hơi có chút ấn tượng với hai chữ này, trước kia khi đi theo Linh Tôn, nàng cũng có xem qua rất nhiều sách cổ có liên quan.

Lúc trước gặp phải Thần thú Bách Mục Hàn Thiềm trong rừng rậm Phù Quang, trên đỉnh đầu nó cũng có hai tròng mắt kỳ quái, xem ra đó cũng là một loại Đồng Thuật.

“Nghe nói Ngụy Võ Thần có một thần khí gọi là Âm Dương Kính, người đời không biết, đều tưởng đây là một món, nhưng thật ra thứ này được tách làm hai mảnh. Cách đây rất lâu, trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp có một bộ tộc gọi là tộc Âm Dương, tộc nhân của bọn họ rất ít ỏi, mỗi thế hệ đều chọn ra hai người xuất sắc nhất để kế thừa Âm Dương Kính, Âm Kính dùng để nhìn dương giới, mà Dương Kính, thì dùng để nhìn âm giới.”

Chương 846: Giấc mộng cũ của Tương vương (8)

Editor: Mẫn Mẫn

Beta: Mặc Quân Dạ

“Từ từ, Dương Kính dùng để xem âm giới, thế giới của người chết cũng có thể xem nữa à?” Hoàng Bắc Nguyệt cắt ngang lời Yểm, nhăn mày lại, chuyện này quả thật là khó mà tin nổi.

“Nói thì nói vậy thôi chứ đâu thể nhìn thấy người ở âm giới được cơ chứ. Câu “Dương Kính dùng để xem âm giới” này chỉ là cách nói khác của việc Dương Kính có thể giết người, đưa người ta xuống âm phủ mà thôi.” Yểm tặc lưỡi một cái: “Thế nhưng Âm Dương Kính đã thất truyền từ lâu rồi mà, sao có thể xuất hiện một lần nữa được nhỉ?”

“Lại còn để cho lão gian tặc Ngụy Võ Thần kia chiếm được nữa chứ!” Hoàng Bắc Nguyệt đen mặt, nàng đã chịu thiệt bởi cái Âm Dương Kính gì gì đó tận hai lần. Xuất đạo nhiều năm như vậy, nàng luôn có lòng tin đối với bản lĩnh của mình, nhất là đối với công phu ẩn giấu hành tung.

Vậy mà lần này ba lần bảy lượt đều bị người khác phát hiện, hỏi sao nàng có thể dễ chịu cho được?

“Âm Kính có thể cho chủ nhân của nó nhìn thấy bất kì nơi nào hần muốn.” Yểm cũng có chút không vui nói: “Âm Dương Kính quả thực rất đáng ghét, bởi vì nó có thể làm ra rất nhiều chuyện bất chính.”

Hoàng Bắc Nguyệt chột nghĩ tới, nếu cái gương đáng chết kia thực sự có thể nhìn khắp mọi nơi, vậy chẳng phải bọn họ chẳng còn bí mật gì có thể giữ được hay sao?

“Yên tâm đi, Âm Dương Kính có quy tắc riêng của mình, nó không thể nhìn thấy những việc ô uế, cũng không thể làm những hành động thông gian nữ nhân. Người tu luyện môn Đồng Thuật này cũng giống như hòa thượng vậy, có rất nhiều tối kỵ, trong đó nặng nhất là sắc giới, nếu như vi phạm, Đồng Thuật sẽ bị phá vỡ.”

Hoàng Bắc Nguyệt hơi yên lòng, may là có quy định như thế. Cũng đúng thôi, những loại công pháp quái dị trên thế gian thường sẽ có rất nhiều hạn chế, bằng không, thế gian này chẳng phải sẽ rối loạn hay sao?

“Vậy cái lần này mà ta gặp được hần là Âm Kính rồi!” Hoàng Bắc Nguyệt khó chịu nói.

“Vật có năng lực dò xét như vậy, hiện tại ta cũng chỉ nghĩ ra được mỗi Âm Dương Kính mà thôi.” Yểm rầu rĩ nói: “Nếu thật sự là nó, vậy sau này người làm việc phải cẩn thận một chút.”

“Lúc đó ta đang mặc áo choàng, không sao đâu.” Cùng lắm thì sau này nàng không mặc áo choàng đen nữa.

Yểm gật đầu, sau đó bỗng nhiên cười khà khà: “Hôm nay ở trong cung, Phong Liên Dục đột nhiên gọi người lại, lúc đó người cũng có chút vui vẻ đúng không?”

Hoàng Bắc Nguyệt mặc kệ hần, kéo chăn qua đầu giả chết, Yểm kêu mấy tiếng không thấy nàng trả lời, chỉ đành buồn bực đi nghỉ ngơi.

Sau khi yên tĩnh rồi, nàng mới bắt đầu hồi tưởng lại, hôm nay ở trong cung, tại sao hấn lại gọi nàng? Nhìn bóng lưng của nàng, chẳng lẽ hấn đã bắt đầu nhớ ra cái gì rồi sao?

Nhưng hấn đã đoạn tình tuyệt ái rồi, cho dù có nhớ lại thì thế nào? Bọn họ vẫn sẽ là địch nhân như cũ.

Ngày hôm sau.

Trời còn chưa sáng, Tào Tú Chi đã ăn mặc tươm tất, chờ mười vị mỹ nhân của hấn chuẩn bị xong, hấn liền dẫn các tiểu mỹ nhân của mình cùng nhau tiến cung trước khi đại điển phong hậu bắt đầu.

“Ai da, Bắc Diệu Quốc này cũng quá là kì quái đi, cái thể loại truy nã gì thế này?” Tào Tú Chi cầm một tờ lệnh truy nã nhìn tới nhìn lui, lắc đầu nói.

“Thứ gì đó?” Công chúa Anh Dạ vẫy vẫy tay, Tào Tú Chi lập tức nịnh nọt chạy đến, đem lệnh truy nã dâng lên cho nàng nhìn.

Chỉ thấy trên lệnh truy nã có vẽ hai người, một người mang mặt nạ quý dữ tợn, mà một người khác thì mặc áo choàng đen che mất cả mặt mũi lẫn thân hình, chỉ lộ ra một nụ cười lãnh ngạo bên khóe miệng.

Đây là lệnh truy nã mới nhất được dán trên bảng cáo thị của Bắc Diệu Quốc, hai người kia được treo giá cao nhất, mà người mặc áo choàng này, chỉ cần bắt được hấn, họ sẽ được Tu La Thành thực hiện một nguyện vọng.

Lợi ích lớn như vậy, có thể thấy được người mặc áo choàng đen kia tuyệt đối là một phạm nhân tội ác tà trời!

Thế nhưng điểm quan trọng là, cả hai người này đều không vẽ mặt, bọn họ biết tìm người như thế nào đây!

“Này, sao ta cứ có cảm giác người mặc áo choàng đen này có chút quen quen vậy?” Tào Tú Chi nhìn bức họa, thì thào tự nói.

Beta-er có lời muốn nói:

Dạ hỏi tí nhé, mọi người có cảm thấy chương này có gì lạ lạ không, sao Dạ cứ cảm thấy mình beta chương này buồn cười sao í:)))

Chương 847: Giấc mộng cũ của Tương vương (9)

Editor: Mẫn Mẫn

Beta: Hạ Tuyết Liên Vũ

“Câm miệng!” sắc mặt công chúa Anh Dạ rất khó coi, nắm thật chặt lệnh truy nã, hỏi: “Lệnh truy nã này được ban ra từ lúc nào?”

“Sáng nay.” Tào Tú Chi nói: “Những binh lính kia còn cố ý phát vài tờ ở chỗ dịch quán, nói là nếu bắt được người này sẽ có trọng thưởng.”

“Người mặc áo choàng đen này rốt cuộc phạm vào tội gì? Tại sao phải giống trống khua chiêng như vậy để bắt hãn?” Công chúa Anh Dạ cực lực duy trì ngữ khí trấn định hỏi.

Tào Tú Chi nói: “Nghe nói đêm qua người này đột nhập vào phủ đệ của Ngụy tam tiểu thư có ý đồ ám sát, kết quả bị phát hiện, khiến hoàng đế giận dữ nên phát lệnh truy nã người này. Lại còn lấy Tu La Thành làm mồi dụ, có thể thấy hoàng đế nhất định là rất tức giận.”

“Ám sát hoàng hậu tương lai?” Sắc mặt công chúa Anh Dạ đã hoàn toàn trắng bệch, cầm lấy lệnh truy nã rồi đứng lên, đi nhanh đến gian phòng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Tào Tú Chi ở phía sau vuốt cằm suy nghĩ một hồi rồi nói: “Ta cảm thấy, người mặc áo choàng đen trên bức họa kia trái lại rất giống Bắc Nguyệt quận chúa mặc áo choàng đen ngày đó...”

“Câm miệng!” Công chúa Anh Dạ hét lớn một tiếng, bỗng nhiên xoay người lại, thanh âm hung ác: “Những lời như thế có thể tùy tiện nói lung tung sao?”

Tào Tú Chi lập tức liền ngậm chặt miệng, chính mình cũng biết lời này chỉ sợ là nói sai rồi, rất thấp thỏm nhìn công chúa Anh Dạ, lấy lòng cười nói: “Ta chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, ở đây cũng không có người ngoài...”

“Tùy tiện cũng không thể nói! Loại tội danh này ngươi dám đương nổi sao?”

“Dạ dạ, tại hạ sai rồi, xin công chúa trách phạt.” Tào Tú Chi dường như vẫn bị hù dọa, vô cùng uất ức đứng ở nơi đó.

Công chúa Anh Dạ lạnh lùng liếc hắt một cái, tiện tay chỉ tường: “Đi quay mặt vào tường kiểm điểm lỗi lầm đi.”

“Vâng.” Tào Tú Chi đi tới một góc úp mặt vào tường, bộ dáng rất tủi thân.

Thấy hắt nghe lời làm chuyện nực cười như vậy, bên khóe miệng công chúa Anh Dạ vô ý lộ ra vẻ tươi cười, sau đó rất nhanh thu lại nụ cười, đi đến gian phòng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Lúc đó Hoàng Bắc Nguyệt đang chỉnh sửa lại y phục hoa lệ, A Lệ Nhã cẩn thận từng li từng tý giúp nàng xử lý từng thứ quần áo vạt áo trùng điệp rườm rà, Hồng Chúc giúp nàng búi thành một búi tóc vô cùng phức tạp, còn chính nàng lại lười biếng dựa vào gối gấm, cầm quyển “Bách Luyện Kinh” cẩn thận nghiên cứu, mặc cho hai nha đầu tùy tiện sửa soạn.

Công chúa Anh Dạ đi vào, sắc mặt rất là khó coi, Hoàng Bắc Nguyệt

ngẩng đầu nhìn nàng một cái, liền bị dọa đi đến: “Anh Dạ, ngươi làm sao vậy?”

“Tại sao ngươi phải làm như vậy?” Công chúa Anh Dạ chăm chú siết lệnh truy nã trong tay, ánh mắt bi thương nhìn nàng.

“Ta làm cái gì?” Hoàng Bắc Nguyệt rất không hiểu, y phục quá rườm rà, nàng muốn chạy xuống cũng có chút khó khăn.

Công chúa Anh Dạ thoáng chốc liền giơ lệnh truy nã trong tay lên trước mặt nàng: “Tự ngươi nhìn đi.”

Hồng Chúc đang búi tóc phía sau Hoàng Bắc Nguyệt, liếc mắt nhìn lệnh truy nã kia, liền kinh ngạc nói: “Chủ nhân, thế nào cả hai người lại đều bị truy nã như vậy? Oa, treo giải thưởng cao thế! Chắc chắn, lại còn kinh động cả Tu La thành.”

Hoàng Bắc Nguyệt cũng là vẻ mặt xanh xao nhìn lệnh truy nã kia, khóe miệng hơi nhếch lên: “Không cẩn thận đã bị ‘cho lên thớt’ rồi”

Thân phận mặt nạ quý là nàng dùng để cứu Cát Khắc, cho nên mới chạy vào hoàng cung đánh nhau với Phong Liên Dực một trận, nàng vốn không có khả năng thắng, nhưng mà nàng dùng một chút thủ đoạn nhỏ đùa bỡn, khiến cho Phong Liên Dực đến nay thống khổ không chịu nổi, bị truy nã cũng là chuyện bình thường.

Nhưng người mặc áo choàng đen kia sao cũng bị truy nã?

“Bắc Nguyệt, tại sao người lại muốn ám sát Ngụy Yên Nhiên? Giết nàng thì có ích lợi gì? Không thể vấn hồi được điều gì nữa rồi.”

Chương 848: Giấc mộng cũ của Tương vương (10)

“Bắc Nguyệt, tại sao ngươi lại muốn ám sát Ngụy Yên Nhiên? Giết nàng thì có ích lợi gì? Không thể vấn hồi được điều gì nữa rồi.” Nước mắt tuôn rơi, công chúa Anh Dạ bỗng nhiên ngã trên chân nàng khóc lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời mơ hồ, nàng không có ý ám sát Ngụy Yên Nhiên, đến việc nghĩ cũng chưa hề tính đến.

“Anh Dạ, ngươi nghe ta nói, chuyện tối ngày hôm qua, thực ra...”

“Ta biết ngươi làm những điều này đều là vì ta, nhưng ngươi mạo hiểm như thế, vạn nhất xảy ra chuyện, cả đời ta cũng sẽ không tha thứ cho chính mình! Ngươi hiểu không?” Công chúa Anh Dạ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn bị nước mắt làm ướt nhẹp lên, dung nhan được trang điểm hoàn hảo sáng sớm đã bị nhòe hết cả ra, nhưng dù như vậy, vẻ đẹp của nàng vẫn không phai nhạt.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu nói: “Thế nhưng ta...”

“Cảm ơn ngươi.” Anh Dạ nghẹn ngào nói, khi nói ra ba chữ này, Hoàng Bắc Nguyệt tinh tường thấy ánh mắt nàng đích xác đã trấn tĩnh, vẻ lo lắng cùng u buồn vẫn tồn tại trong ánh mắt lúc trước tựa hồ đang từ từ tiêu tan.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, hiểu lầm kia dường như trong lúc vô tình đã đưa đến một tác dụng không ngờ nào đó...

Đây là chuyện tốt hay chuyện xấu đây?

Anh Dạ cho rằng nàng đi ám sát Ngụy Yên Nhiên, là muốn giúp nàng không phải đối mặt với hôn lễ của Phong Liên Dục, cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt đã dụng tâm lương khổ vì nàng mà nghĩ...

Nhưng trên thực tế, bất quá nàng chỉ theo dõi cái người lén lút kia, trong lúc vô ý liền theo tới phủ đệ của Ngụy Yên Nhiên mà thôi, ám sát gì gì đó, nàng thực sự chưa từng nghĩ tới.

“Xem ra hàm oan kia người xác định phải gánh rồi.” Yểm hắc hắc cười rộ lên.

Hoàng Bắc Nguyệt đầu đầy vạch đen, quả thực hàm oan này...

Công chúa Anh Dạ nằm bò trên chân nàng, khóc nức nở nói: “Trước đây ta đúng là rất tùy hứng, luôn luôn không nhìn rõ chính mình, kỳ thực ta đã sớm biết hẳn không thích ta, nhưng ta vẫn tự lừa mình dối người, liều mạng nói với bản thân rằng hẳn thích ta, nhất định sẽ lấy ta. Ta vẫn tự lừa gạt chính mình, thậm chí còn trách hẳn thích người khác, thực ra đều là ta tự mình đa tình.”

Đây là lần đầu tiên, Anh Dạ mở lòng với nàng, thẳng thắn với cảm tình nàng dành cho Phong Liên Dục, nàng quá thích hẳn cho nên không có cách nào tiếp nhận được sự thực là hẳn không thích mình.

“Trước đây ta rất ích kỉ, để cho người khác cũng vì ta mà bị tổn thương, sau này ta sẽ không như vậy nữa, thích một người không nhất định phải có được hẳn, chỉ cần hẳn hạnh phúc thì ta cũng có thể hạnh phúc, mà ta, không thể luôn luôn để cho người khác bảo vệ ta, ta phải kiên cường giống như người mới đúng.”

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên lau khóe mắt một chút, nàng đúng là

người rất kiên cường, rất ít khi bị cảm động, nhưng nhìn Anh Dạ như vậy, như nhìn một đóa nhỏ trưởng thành chỉ sau một đêm, loại tâm tình này, không thể nào không vui sướng.

Nàng nghĩ thầm, hàm oan thì hàm oan, ám sát Ngụy Yên Nhiên thì ám sát Ngụy Yên Nhiên, có thể làm Anh Dạ rất cuộc nhìn rõ ràng, ra khỏi màn sương mù dày đặc, dù là làm cho nàng đi ám sát Phong Liên Dục bây giờ, nàng cũng sẽ đi.

“Được rồi, người xem khóc thành như vậy, phấn đều lem hết cả, thật sự rất xấu, mặc dù người suy nghĩ cẩn thận, nhưng một lát nữa tiến cung vẫn phải diện kiến hần, người sẽ không để cho hần thấy bộ dạng xấu như vậy chứ?” Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy khăn tay lau mặt một chút cho nàng, cười nói.

“Người chỉ biết cười nhạo ta!” Công chúa Anh Dạ cắn môi, xoay người chạy đi.

“Cảm ơn quận chúa!” Hai cung nữ Vô Song cùng Vô Hoan vẫn theo Anh Dạ quỳ xuống, từ đáy lòng cảm tạ nàng: “Vẫn là quận chúa có biện pháp.”

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể cười khổ, như vậy có lẽ nên gọi là ‘vô tình tưới liễu liễu xanh um’*?

(* Nguyên văn thành ngữ: “Hữu tâm tài hoa hoa bất khai, vô tâm sáp liễu liễu thành âm”: tức là “Cố ý chăm hoa hoa chẳng nở, vô tình tưới liễu liễu xanh um”, chỉ việc cố tình dốc hết tâm sức thì không có kết quả, còn việc chỉ vô tình làm lại có thành tựu.

Chương 849: Giấc mộng cũ của Tương vương (11)

"Hoàng Bắc Nguyệt, lệnh truy nã phát ra, Phong Liên Dực muốn bắt ngươi, ta có dự cảm không tốt." Yểm nhìn lệnh truy nã một bên, buồn bã lo lắng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào đệm gấm, đuôi lông mày có vết mờ lo lắng, "Ta cũng thế."

"Vậy làm sao bây giờ? Nếu không hôm nay chớ vào cung."

"Ta còn không nhìn thấy bộ dáng của Ngụy vũ thần! Hơn nữa, chuyện gì đến sẽ đến, không tận mắt chứng kiến, trong lòng ta không thoải mái!"

Cơ hội khó gặp được, có lẽ Linh Tôn cũng tới, có lẽ có thể biết Công chúa Hi Hòa và Ngụy vũ thần rốt cục có quan hệ gì!

Hơn nữa kế hoạch của nàng không thể bởi vậy mà bị rối loạn!

"Nhưng hôm qua Phong Liên Dực đã nhìn thấy bóng lưng ngươi, ta lo..." Yểm thật sự lo lắng cho nàng, hai người bọn họ tính mạng liên quan với nhau, nàng an toàn, hắn cũng sẽ an toàn.

Hoàng Bắc Nguyệt ngưng mi suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên duỗi tay rút cái đệm nhỏ từ dưới thân thể ra đưa cho A Lệ Nhã, "Nhét vào đi!"

"Nhét vào đâu?" A Lệ Nhã cầm đệm dựa, vẻ mặt khó hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bụng, cười rộ lên: "trong mười vị tiểu mỹ nhân của Tào công tử, có một người mang thai đi!"

A Lệ Nhã cùng Nến Đỏ thừ người ra. Yếm trong Hắc Thủy Cẩm Lao cũng ngậy người một chút, sau đó cười ha hả.

"Ha ha ha! Hoàng Bắc Nguyệt, người cũng hy sinh rất lớn!"

"Hết cách rồi, không bỏ được con nhỏ không bắt được sói." Hoàng Bắc Nguyệt để A Lệ Nhã nhét đệm gấm vào dưới quần áo, sau đó che lại, thất lưng liền mập hơn mấy vòng.

Mùa đông quần áo vốn dày, hơn nữa cố ngục trang mang thai, nàng không tin Phong Liên Dục có thể phát hiện.

Hoàn thành giả trang phụ nữ có thai, Nến Đỏ gài thêm hai cái trâm Nguyệt Nha lên đầu nàng, xả một cái khăn che mặt mỏng màu hồng nhạt từ cây trâm, che khuất một nửa mặt, chỉ lộ ra đôi đôi mắt sáng cùng cái trán trắng muốt.

Đây là tập tục của Nước Nam Dục, nữ tử có chồng khi đến nước khác, trường hợp trọng yếu đều phải dùng cái khăn mỏng che mặt lại.

Kỳ thật cái khăn cũng không hoàn toàn che khuất mặt, loáng thoáng vẫn có thể nhìn thấy bộ dáng, tuy nhiên nửa kín nửa hở đúng là một loại thẩm mỹ.

Hoàn thành này hết thảy, Nến Đỏ diu đỡ nàng đi ra ngoài, Công chúa Anh Dạ ngậy ngẩn cả người, Tào Tú chết đứng nhìn chăm chăm bụng của nàng, lắp bắp nói: "Sao, sao lại thế này?"

"Đi ra bên ngoài người nếu dám lộ vẻ mặt này, ta sẽ..." Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ nói.

"Vâng, quận chúa yên tâm" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mắt đảo qua, Tào Tú Chi lập tức cơ trí đổi giọng: "Phu nhân yên tâm."

"Đi thôi." Hoàng Bắc Nguyệt lên xe ngựa, Công chúa Anh Dạ cũng lập tức theo kịp, cười nói: "Như vậy không tồi, không ai sẽ hoài nghi một phụ nữ có thai, nhưng..."

Nhìn Anh Dạ hai má ngượng ngùng đỏ ửng, Hoàng Bắc Nguyệt rất thấu hiểu, một cô gái chưa lấy chồng mà thấy bụng lớn, cho dù là giả cũng đủ khiến người ta thận thủng.

Từ nhỏ bị lễ nghi cung đình trói buộc, Anh Dạ càng nghiêm cẩn hơn so với người bình thường. Hầu hết tư tưởng người ở thời đại này đều như thế.

Vì thế nên Hoàng Bắc Nguyệt mới ra hạ sách này, trong tư tưởng của nàng không có những ràng buộc như vậy.

Hoàng cung nước Bắc Diệu

Dọc đường đi, thăm dò trái từ đường lớn đến trong hoàng cung, đưa mắt nhìn mùi dấm màu đỏ thật xa hoa đại khí.

Sứ thần nước ngoài đều được phép đứng ở cổng hoàng cung quan sát lễ nghi đón dâu.

Sứ thần Nước Tây Nhung chính là Thiên đại Đông Nhi, đại biểu của quốc sư Thiên đại Mê Ly. Là học trò cưng của quốc sư, người nối nghiệp tiếp theo nên có thể trở thành người cầm quyền chính của Nước Tây Nhung. Vì lẽ đó nên nàng cũng bị chú ý.

Sứ thần Nước Đông Ly chính là Đại tướng quân kiêm Nhiếp Chính Vương Ngụy võ thần tiếng tăm lừng lẫy, cũng là phụ thân của tân Hoàng hậu Ngụy Yên Nhiên, có thể nói phong quang lớn nhất, ngay cả hoàng thân quốc thích của hoàng tộc Nước Bắc Diệu đều phải kính trọng hẳn ba phần.

Tuy nhiên muốn nói nổi danh nhất là sứ thần Nước Nam Dục, Tiểu Hầu gia Tào Tú Chi của phủ Hoài Bắc Hầu là công tử quần áo lụa là, hoa danh ở Trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp không ai không biết, ở bên cạnh hẳn có mùi vị mỹ nữ tuyệt sắc đứng hầu.

Tuyết vừa dừng, quang cảnh xung quanh toàn là màu tuyết trắng, mùi mỹ nhân của hẳn phong tư khác nhau, lảng la tơ lụa, phục trang đẹp để phụ trợ, đó chính là phong cảnh thiên nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tào Tú Chi cười ha ha, mỹ nhân vờn quanh, phú quý ướt át, thật sự muốn ghen ghét chết người.

Hắn mang mùi vị mỹ nhân đi lên thành lâu, từng làn gió mang hương thơm qua, một ít quan viên Nước Bắc Diệu lại đây hàn huyên khách sáo, trong lúc đó ánh mắt lơ đãng lưu luyến nhìn mùi vị tiểu mỹ nhân lụa mỏng che mặt.

"Hoàng thượng giá lâm!" Thái giám kéo dài giọng thông báo, quan viên vừa nghe, lập tức quỳ xuống hành lễ. Sứ thần mỗi nước đứng ở một bên cũng quỳ xuống nghênh đón.

Hoàng Bắc Nguyệt mang thai, ngẩng đầu nhìn vào cửa thành lâu, một bộ y bào đẹp để quý giá tinh xảo màu đen lọt vào tầm mắt, nàng nao nao, trong đầu hiện ra Phong Liên Dục toàn thân mặc quần áo trắng như tuyết, có chút cảm khái.

Thái giám cung nữ vây quanh Phong Liên Dục, khí thế uy nghiêm, từng bước sinh phong. Những quan viên cúi đầu, không ai dám thờ mạnh, có thể thấy bọn họ có bao nhiêu kính sợ cùng e ngại đối với vị tân hoàng đế này.

Màu đen góc áo ở trước mắt thoáng một cái, Phong Liên Dục đi qua mặt nàng. Tiếng thái giám the thé truyền tới: "Bệ hạ có chỉ, chur vị không cần đa lễ, xin đứng lên đi."

Mọi người tạ ơn đứng lên.

"Bệ hạ, Ngụy đại tướng quân tự mình đến chúc mừng Hoàng thượng đại hôn!" Thái giám cơ trí vội vàng dẫn Ngụy võ thần đến bái kiến.

Ngụy võ thần bước lại, long hành hổ bộ, rất có phong độ của một đại tướng, ha ha cười hai tiếng, nói: "Nước Bắc Diệu địa linh nhân kiệt, Hoàng thượng quả thật là rồng phượng trong đám người!"

Phong Liên Dục đứng ở thành lâu chậm rãi xoay người nhìn ra xa, liếc hần một cái, lúc hần quay người lại, sứ thần ngoại quốc đều phát ra tiếng hít thở.

Mắt màu tím thâm thúy, tựa như màu tím bảo thạch thượng đẳng, sâu thẳm nội liễm, ánh mắt nhẹ nhàng chớp, liền có phong thái kinh diễm tuyệt thế thiên hạ.

Mới nhìn thấy cặp mắt màu tím kia, không ai dám đối mặt cùng cặp mắt tuyệt mỹ nhưng lại lạnh liệt, mà ngay cả Ngụy võ thần cũng không dám chắc.

Phong Liên Dục quả nhiên không phải người bình thường, chẳng trách trong thời gian ngắn có thể diệt trừ quyền thế ngấp trời Quyền

vương, leo lên ngôi vị hoàng đế!

Hôm nay là hắc đại hôn, nhưng không nhìn thấy trên người hắc có hỉ phục, long bào màu đen đẹp đẽ quý giá tinh xảo, màu vàng lợt kim tuyến thêu giao long ra biển cùng một ít mây vờn tinh xảo, đại khí phi phàm, vừa lúc phụ trợ khí phách sát phạt của hắc.

Dung nhan tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành, nhưng không có tươi cười ấm áp, chỉ có thâm trầm vĩn viễn cũng nhìn không thấu cùng lạnh như băng, quyết định sát phạt lãnh khốc, cùng với khí phách bề ngễ thiên hạ.

"Nhiếp Chính Vương tự mình đến, khổ cực rồi." Nhìn thấy cha vợ tương lai, hắc vẫn lãnh đạm, không có đặc biệt cao hứng.

Ngụy vũ thần nét mặt mang cười, nhưng trong lòng có chút bất mãn, tốt xấu gì hắc cũng là quốc trượng, con gái hắc sắp trở thành hoàng hậu, nói thế nào thì Phong Liên Dục cũng nên tỏ vẻ nhiệt tình với hắc một chút chứ.

Đại thần nhìn thấy tình cảnh như thế, âm thầm vuốt mồ hôi, Hoàng thượng tính cách lãnh khốc, thủ đoạn tàn nhẫn. Ngụy vũ thần đương nhiên cũng không phải nhân vật dễ chọc. Hai người kia nếu không hợp, sau này sợ rằng có nhiều phiền toái.

Để giảm bớt bầu không khí xấu hổ, các đại thần bước lên phía trước chúc mừng.

Công chúa Anh Dạ ở trong đám sứ thần Nước Nam Dục, kinh ngạc nhìn nam tử cách đó không xa bị đông đảo đại thần vây quanh, như hạc lạc trong bầy gà.

Cảm giác vô cùng xa lạ, đây không phải Dục ca mà nàng quen.

Không biết tại sao cả buổi sáng hôm nay đã chuẩn bị sẵn dĩa khí gặp hấn, nhưng giờ đột nhiên biến mất không còn chút nào.

Nàng nghĩ, đối mặt với Phong Liên Dực như vậy không thể nói rõ ràng. Nói cho hấn biết sau này nàng sẽ ổn, hơn nữa chúc phúc hấn đại hôn hôm nay.

Nàng muốn nói những lời này với Dực ca ôn nhu chứ không phải người lạnh lùng kia, khiến không ai có thể tới gần.

"Sao lại thế" Anh Dạ thì thào nói, một đôi tay nhẹ nhàng cầm tay nàng, dùng sức nhéo một chút.

Anh Dạ quay đầu, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dưới lớp khăn che mặt cười nhạt, hốc mắt Anh Dạ đột nhiên đỏ lên, thấp giọng nói: "Sao hấn lại biến thành như vậy?"

"Người đều sẽ thay đổi, người thích hấn trước kia, như vậy nhớ hình bóng trước kia đi. Hiện tại coi như một người xa lạ." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Anh Dạ hít mũi, ở trường hợp này phải cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

Tào Tú Chi dựa vào gần nói: "Hai vị phu nhân làm sao vậy?"

Công chúa Anh Dạ liếc hấn một cái, ngoài ý muốn không mở miệng mắng hấn, Tào Tú Chi liền hạnh phúc thỏa mãn cười rộ lên.

"Tiểu Hầu gia thật đúng là diễm phúc, mười vị phu nhân mỗi người đều là mỹ nhân tuyệt sắc, thật sự là dọa chết chúng ta nha!"

Không biết là quý tộc nào Nước Bắc Diêu nói một câu, liền có những người khác phụ họa theo, đoàn sứ thần của Tào Tú Chi rất khiến người khác chú ý.

Vì thế, Công chúa Hi Hòa không đi cùng bọn họ, nói là chờ đại điển phong Hậu cử hành xong lúc mới vào.

Tào Tú Chi khiêm nhường cười với những người đó, kì thực cực nhỏ cũng không khiêm nhường. Cây quạt vẽ mười mỹ nhân lay động, như sợ người khác không nhìn tới.

Công chúa Anh Dạ nhìn cử động của hắn, không khỏi cười rộ lên: "Người này chẳng có ngày đứng đắn nghiêm chỉnh!"

Hoàng Bắc Nguyệt cũng đang muốn cười, nhưng đột nhiên có người lớn tiếng nói: "Hóa ra vị phu nhân này của Tiểu Hầu gia đã mang bầu, chúc mừng Tiểu Hầu gia"

Nụ cười bên khóe miệng nàng cứng đờ, liền uyển chuyển hàm xúc cúi đầu.

Tào Tú Chi rất tự nhiên cười lớn nói: "Đa tạ đa tạ."

Một ít nữ quyến quý tộc liền đi tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vì là sứ thần ngoại quốc, cùng các nàng không có xung đột lợi ích, lôi kéo một chút cũng có thể chiếm được danh tiếng ở trước mặt hoàng thượng.

Bởi vậy nữ quyến liền nhiệt tình theo sát nàng trao đổi kinh nghiệm mang thai, Hoàng Bắc Nguyệt khiêm tốn thụ giáo, các phu nhân biết nàng lần đầu mang thai, càng hướng dẫn nhiệt tình.

Trong lòng vừa động, liền cảm giác một ánh mắt lạnh lùng trực tiếp

lướt qua mọi người, nhìn về phía nàng. Nàng biết hướng ánh mắt đến từ Phong Liên Dực, liền không dám ngẩng đầu, làm bộ không thấy, bình tĩnh nói vài câu với các phu nhân.

Ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, Hoàng Bắc Nguyệt trên trán đổ mồ hôi lạnh, may mà lúc này phía dưới dân chúng bắt đầu xao động đứng lên, xa xa có tiếng nhạc vui mừng truyền đến.

Là đội ngũ nghênh đón hoàng hậu rất cuộc đã trở về!

Phong Liên Dực không thể không thu hồi ánh mắt, đi tới bờ thành lâu, nhưng vẫn không kìm lòng được quay đầu lại liếc mắt nữ tử quần áo hoa lệ, lụa mỏng che mặt. Nàng ở trước mặt Tào Tú then thùng cúi đầu, dưới cái khăn che mặt mơ hồ có thể nhìn thấy một chút ý cười ngượng ngùng.

Trong lòng hẳn không hiểu sao dâng lên một trận lửa giận, trên ngực đau như liên hồi không báo trước!

"Bệ hạ! hỉ kiệu của Hoàng hậu nương nương đã đến, mời bệ hạ rời cung tới hợp cung, cử hành nghi thức sắc phong" Tiểu thái giám vui mừng nói.

Vết thương của Phong Liên Dực tự dưng nứt ra, máu đen thẩm thấu ra, hẳn nhắm mắt, sau khi mở ra, trong con ngươi màu tím âm trầm thô bạo.

Tiểu thái giám hoảng sợ, nhìn thấy trên ngực hẳn ươn ướt vết máu, lập tức sắc mặt đại biến: "Bệ hạ!"

"Vết thương cũ của Bệ hạ tái phát, lo lắng làm gì? Đỡ bệ hạ hồi cung!" Trong góc khuất, Diễm Tâm Sư của Thành Tu La bước ra quát tiểu thái giám.

"Vâng!" không ai dám chậm trễ, mặc kệ đại hôn trọng yếu hay không, hết thảy đều lấy bệ hạ làm trọng!

Nhìn thấy Phong Liên Dực bị tiền hô hậu ủng đưa về tẩm cung, sứ thần mỗi nước đều có chút ngậy dại, nhất là sứ thần Nước Đông Ly!

Nước Bắc Diệu làm vậy là có ý gì? Ngụy đại tướng quân ở chỗ này, Ngụy Tam tiểu thư cũng đã đón vào hoàng cung, nhưng Hoàng thượng lại hồi tẩm cung! Đây khác gì lừa gạt người Nước Đông Ly!

"Các vị an tâm một chút, chớ vội nóng nảy, Hoàng thượng vết thương tái phát, không thể trì hoãn, đại điển phong Hậu sẽ hoàn thành sau, mời các vị tới Thiên Hợp Cung chờ trước, có chỗ nào thất lễ, mong chư vị thứ lỗi."

Vũ Văn Chiến cầm đầu cự thần đứng ra giảng hòa, nhưng người của Nước Đông Ly không thể nào không ghi hận.

"Vũ Văn đại nhân, tiểu nữ mặc dù chỉ là thứ nữ, nhưng từ nhỏ được lão phu sủng ái, hôm nay đại hôn của nó, lão phu không thể nhìn khuê nữ nhà mình bị thiệt thòi" Ngụy võ thần không khách khí nói.

"Xin Ngụy đại tướng quân yên tâm, Hoàng thượng nếu có ý thất lễ, thì sẽ không khăng khăng giữ lập trường lập Tam tiểu thư làm Hoàng hậu trước các đại thần. Hôm nay đại điển phong Hậu sắp tới, mời Đại tướng quân chờ, bệ hạ bệnh cũ trì hoãn, sẽ xuất hiện sau." Vũ Văn Chiến nho nhã lễ độ cười nói, phái đoàn bộ dáng văn nhân nhã sĩ, làm người khác không nhìn ra bất cứ nhược điểm gì!

"Hừ! Như thế tốt nhất!" Ngụy võ thần khuôn mặt bình tĩnh, đi ra ngoài

trước.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy lão gian tặc Ngụy võ thần. Có thể có địa vị như hãn, quả thật khí thế phi phàm, hãn cao lớn uy mãnh, vóc người cao hơn nam nhân bình thường, thể trạng cường tráng, độ tuổi này mà vẫn rất khôi ngô, hơn nữa quần áo phụ trợ liền toát lên vẻ uy phong凛冽, rất có khí thế.

Nhìn tướng mạo có thể nói hãn có thể sinh ra con gái như Ngụy Yên Nhiên, có thể thấy Ngụy võ thần lúc còn trẻ tuyệt đối là một mỹ nam tử. Hãn ngũ quan thâm thúy, mũi cao mắt thâm, khuôn mặt như đao vót dùi đục, góc cạnh rõ ràng.

Chỉ là từ lông mi đến mang tai có một vết sẹo dữ tợn, suýt cắt vào khóe mắt, vết sẹo khiến hãn tăng thêm khí thế dọa người, có vẻ rất hung ác!

Thời đại này có rất nhiều linh dược chữa trị vết thương mà không để lại sẹo, tựa như năm đó Chiến Dã cho nàng Phi Thúy ngọc dịch, mặc kệ mặt của nàng bị Linh Tôn quất thành bộ dáng gì nữa, dùng Phi Thúy ngọc dịch thì ngày thứ hai không nhìn thấy bất cứ dấu vết gì.

Nhưng vết sẹo của Ngụy võ thần lại vắt ngang trên mặt, dữ tợn đáng sợ, linh mẫn dược cũng không tiêu trừ được? Hay là hãn cố ý giữ lại để nhắc nhở chính mình?

"Đó chính là Ngụy võ thần? Quả thật không phải người bình thường." Công chúa Anh Dạ nhỏ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đảo ánh mắt qua người bên cạnh Ngụy võ thần, hãn mang theo bên người đều là cao thủ không tầm thường, nhưng cảm giác không có người nhìn trộm nàng ngày đó.

Vậy "Âm Dương Kính" không đi cùng hẳn tới sao?

"Phu nhân, chúng ta cũng đi Thiên Hợp Cung chờ xem lễ đi." Tào Tú Chi cười hì hì nói, hai vị Đại mỹ nhân này chỉ có thể nhìn mà không thể đụng vào, nhưng trên miệng có thể gọi thân thiết cũng không tồi.

Bình thường cho hẳn mười lá gan cũng không dám gọi Công chúa Anh Dạ và Bắc Nguyệt quận chúa là "phu nhân" a!

Công chúa Anh Dạ hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, dìu Hoàng Bắc Nguyệt đi. Bên cạnh là người của Nước Tây Nhung, lúc đi qua Hoàng Bắc Nguyệt thì Thiên đại Đông Nhi dừng lại, liếc mắt thấy nàng giả mang thai.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút xấu hổ.

"Nguyệt phu nhân đã hoài thai, hành động nên cẩn thận, kéo động thai khí." Thiên đại Đông Nhi cười nhẹ nói, "Còn nữa, chuyện nguy hiểm không nên làm lại."

"Đa tạ." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói.

Thiên đại Đông Nhi không nói thêm lời, mang người của chính mình rời đi.

"Nghe nói mỗi nữ tử Thánh Huyết Cung của Nước Tây Nhung đều là quốc sắc thiên hương, chà chà!" Tào Tú Chi ảo tưởng nhìn bóng lưng Thiên đại Đông Nhi, bị Công chúa Anh Dạ tát chụp trên đầu, kêu thảm một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lắc đầu, đi tới Thiên Hợp Cung.

Cung Vị Ương

Ngự y run rẩy xé mở băng gạc quấn trên ngực Phong Liên Dực, máu đen thấm ướt tay hắn, ngự y sợ đến đến mức ứa mồ hôi lạnh, mở miệng run run nói: "Nhanh, nhanh cầm thuốc đến".

"Cút ngay! Đồ vô dụng!" Diễm Tâm Sư đá ngự y vô dụng văng ra, phẫn nộ quát: "Mọi người ra ngoài hết đi!"

Bình thường chỉ cần Hoàng thượng không lên tiếng thì lời nói của mấy người thuộc Thành Tu La chẳng khác gì là lời của hoàng thượng, bởi vậy không ai dám cãi lời, vội vàng lui xuống.

Diễm Tâm Sư tới bên giường quý xuống, nói: "Bệ hạ, Âm Hậu đến."

Phong Liên Dực nhắm mắt lại, trên trán có một tầng mồ hôi nhọt nhọt, vẻ mặt không cảm xúc, coi người đến như một người xa lạ.

Nhìn hắn không phản ứng gì, Diễm Tâm Sư liền đứng lên, cung kính đứng ở một bên, sau một lát tiếng sột soạt vang lên, Vị Ương đi ở phía trước, xốc rèm lên, Huyền Xà Âm Hậu liền đi tới, dưới thân chín con rắn không dám tùy tiện, quay mắt về phía Tu La vương, thu liễm một chút.

"Dực nhi." Huyền Xà Âm Hậu nhìn thấy vết thương của hắn, đau lòng ngồi xuống, chậm rãi giúp hắn lau chùi vết thương, sau đó bôi thuốc, băng bó, "Người kia đã thương ngươi như vậy, ta nhất định phải bắt được cô ta, để cô ta chịu đựng thống khổ của ngươi gấp mười lần!"

Lông mi màu đen run lên một cái, Phong Liên Dực mở to mắt, lạnh nhạt nhìn bà: "Ngươi tới làm gì?"

Nhìn hắn lạnh lùng, ánh mắt như nhìn một người xa lạ, Huyền Xà Âm Hậu trong lòng đau như kim châm, nhưng vẫn cười nói: "Hôm nay là

đại hôn của ngươi, mẫu hậu sao có thể không đến? Nghe nói nữ tử kia là tuyệt đại giai nhân hiếm có trên thế gian."

Phong Liên Dực mím môi, không muốn nhiều lời.

Vị Ương vội vàng nói: "Bệ hạ, Âm Hậu đã vài chục năm không ra khỏi Thành Tu La, lúc này nghe nói bệ hạ đại hôn liền ra đó."

Phong Liên Dực lạnh lùng hất tay Âm Hậu đang giúp hắn quần băng gạc ra, không có cảm tình nói: "Nơi này không thích hợp với ngươi."

Huyền Xà Âm Hậu tay run lên, trở mắt nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ đau đớn: "Dực nhi, ngươi ghét bộ dáng của mẫu hậu sao? Hay là trong lòng ngươi, tiện nhân kia mới là mẫu thân của ngươi, mà ta không xứng?"

"Đủ rồi, đừng đóng kịch nữa." Phong Liên Dực lạnh lùng nói, "Lúc ta sinh ra đã bỏ rơi ta, giữa ngươi và ta có thể nói tình mẫu tử sao?"

Huyền Xà Âm Hậu kinh ngạc không chống giữ được thân thể chính mình, nếu không phải mấy con rắn chống đỡ, bà sẽ ngã ngửa xuống đất.

"Dực nhi" nước mắt lướt qua gương mặt xinh đẹp của bà.

"Hôn lễ này ngươi có thể coi như không tồn tại, ta cũng không phải muốn một phụ nữ, chỉ là Nước Bắc Diệu cần một hoàng hậu mà thôi." Phong Liên Dực đứng lên, tự mình cầm băng gạc băng bó vết thương, liền vượt qua Huyền Xà Âm Hậu đi ra ngoài.

"Âm Hậu, bệ hạ vừa mới đăng cơ, hôm nay cảm tình nhạt nhẽo, sau này chậm rãi sẽ tốt." Vị Ương vội vàng an ủi.

Huyền Xà Âm Hậu lắc đầu, nước mắt như suối trào, "Hắn hận ta, ta biết hắn hận ta năm đó đưa hắn đến hoàng cung Nước Bắc Diêu. Nhiều năm như vậy hắn cũng không chịu tha thứ cho ta."

"Bệ hạ là con ruột ngài, sao hận ngài được?" Vị Ương nói, "Cũng là vì đoạn tình tuyệt ái nên bệ hạ mới như vậy, trước đó, bệ hạ vẫn tốt với Âm Hậu mà."

"Đoạn tình tuyệt ái?" Huyền Xà Âm Hậu nằm trên giường, đau đớn khóc thành tiếng, "Là ta, là ta không tốt, bây giờ, bây giờ ta có thể làm lại từ đầu không?"

"Âm Hậu! Bây giờ không phải đúng lúc sao? Bệ hạ đã quên người đàn bà kia, hắn vẫn ở lại Thành Tu La, vĩnh viễn không rời khỏi ngài." Vị Ương đầu độc nói.

Huyền Xà Âm Hậu kinh ngạc nghe, hồi lâu mới gạt đầu: "Đúng vậy, hắn vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta, đúng vậy".

Bên ngoài tuyết lại rơi, cung nhân lập tức mở ô trên đỉnh đầu hắn, cẩn thận che chở hắn đi về Thiên Hợp Cung, cử hành đại điển phong Hậu.

Năm nay mùa đông lạnh hơn mọi năm, tuyết cũng rơi nhiều hơn so với năm trước, Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời màu xanh xám, chợt nhớ tới mùa đông năm ngoái, năm trước, năm kia, hình như không lạnh như thế.

Trong trí nhớ, chưa từng thấy tuyết rơi lớn như vậy.

"Bệ hạ cẩn thận dưới chân." Thái giám cung kính nói, "Phía trước là Thiên Hợp Cung, tân Hậu đã được nghênh vào, chờ đã lâu."

Phong Liên Dực lạnh lùng ngược mắt, trừ đau đớn trên ngực, hẳn không có bất cứ biểu cảm gì.

Đi vào Thiên Hợp Cung, một tiếng chửi rủa truyền tới.

"Phụ nữ như người ta thấy nhiều rồi, chỉ ý vào xinh đẹp mà xin nam nhân ân sủng một đêm mà thôi, cho dù đã hoài thai thì sao? Người xuất thân hèn mọn, cho dù giúp Tào Tú Chi sinh con trưởng, nhưng địa vị chỉ là con thứ. Ở Phủ Hoài Bắc Hầu, người cho rằng người sẽ có nhiều địa vị? Người hôm nay xinh đẹp, hẳn có thể sủng ái người, chờ người tuổi già sắc phai, người lấy cái gì buộc tim của hẳn?"

"Tạ công chúa dạy bảo, thiếp thân đã hiểu." Giọng nói ôn nhu mềm mại giữa tuyết rơi rét lạnh có vẻ mỏng manh.

Nghe giọng nói này, Phong Liên Dực liền dừng bước chân, người phía sau cũng vội vàng dừng lại, khó hiểu nhìn hẳn.

"Người hiểu? Người hiểu thì cũng không đi theo Tào Tú Chi tới đây!" giọng nói lên mặt quát người không khách khí chỉ trích, "Người cho rằng có thể phong quang cả đời sao? Hừ! Đi theo tiểu tử thúy chưa dứt sữa, chỉ biết bại hoại danh tiếng Nước Nam Dực, nhất là mấy người phụ nữ các người, quả thực làm ta mất hết thể diện!"

"Thiếp thân biết sai rồi."

"Nếu biết sai thì đứng ở đây tỉnh lại! không cần người nhìn Đại điển phong Hậu, đó là lễ nghi cưới vợ chính, người xuất thân ti tiện, cả đời sẽ không có đãi ngộ như vậy"

"Vâng" trong tuyết vang lên tiếng bước chân, Công chúa Hi Hòa trang phục lộng lẫy đi ra ngoài. Dung mạo công chúa diễm lệ, không kém mẽ mào thiếu nữ, ngược lại còn hơn thiếu nữ, càng có khí chất

đoan chính cao nhã.

Trong đất tuyết, Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng người đứng ở đó, Nến Đỏ miễn cưỡng đứng bên cạnh, nhìn thấy Công chúa Hi Hòa đi xa, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Nguy hiểm thật "

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức kéo ống tay áo Nến Đỏ một chút, trong lòng nói với nàng: "Đừng nói chuyện!"

Nến Đỏ thần phục nàng, bọn họ có thể trao đổi trong lòng không có chứng ngại gì, tựa như nàng cùng Băng Linh Huyền Diệu vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt mới nói hết, phía sau liền truyền đến tiếng giẫm tuyết, một loại khí thế cường đại lập tức bao phủ tới, nàng nháy mắt liền nhắc: tới rồi.

Tiếng bước chân dừng bên người, Phong Liên Dực đứng ở trước mặt nàng, cách nàng nửa bước, hấn cúi đầu, nhìn nữ tử vâng lời che mặt lụa mỏng, kinh ngạc nhìn hồi lâu.

Hấn chỉ nhìn, không có ra tay, cũng không nói lời gì, đôi mắt màu tím vững vàng nhìn khóa chặt bóng dáng của nàng.

Hấn bất động, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám động, trời biết hấn muốn làm gì, nhận ra nàng hay thế nào?

"Làm càn! Thấy Hoàng thượng còn không hành lễ!" Một tiểu thái giám cất tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt buông ống tay áo vừa nắm chặt, mồ hôi lạnh ứa ra, tuy nhiên nàng luôn luôn bình tĩnh, nhẹ nhàng quỳ gối hành lễ, trầm giọng nói: "Tham kiến Hoàng thượng."

Phong Liên Dực hơi chút khôi phục, nhìn lại nàng một cái, không nói gì thêm, liền xoay người, chậm rãi đi hướng Thiên Hợp Cung.

Hoàng Bắc Nguyệt nuốt vội một ngụm nước miếng, dùi tay Nến Đỏ, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, "Không biết hấn muốn làm gì?"

"Ta thấy lúc hấn nhìn chủ nhân không có vẻ mặt gì đặc biệt, như là lạnh lùng thản nhiên nhìn một chút mà thôi." Nến Đỏ cũng hể hửng khiếp vía nói.

"Người sẽ tùy tiện nhìn chăm chăm một người lâu như vậy sao?"
Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

"Sẽ không" Nến Đỏ nói, "Vậy vì sao? Chủ nhân trước kia quen hấn đúng không?"

"Đâu chỉ quen." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười cười, bọn họ vẫn thề non hẹn biển, tình định tam sinh, suýt nữa nàng hoàn toàn tin tưởng lời thề cùng hứa hẹn của hấn.

May là nàng không ngu như vậy, nếu không chẳng phải sẽ rất thương tâm?

Trong lòng nàng vĩnh viễn đều có phòng bị với người khác, không ai có thể khiến nàng hoàn toàn bỏ tầng kia phòng xuống.

"Để nô tỳ lặng lẽ đi theo hấn, xem hấn rốt cuộc có ý đồ gì." Nến Đỏ chớp chớp mắt nói, bản lĩnh ẩn nấp hành tung của nàng rất mạnh, đi theo hấn sẽ biết hấn có ý đồ gì.

"Không cần." Hoàng Bắc Nguyệt lập tức từ chối đề nghị này, sắc mặt có chút ngưng trọng, "Đi theo hấn quá nguy hiểm, không cần thiết."

Hiện tại Phong Liên Dực sâu không lường được, nhớ bị phát hiện thì nguy.

"Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ?" Nến Đỏ rất lo lắng, ở Nước Bắc Diệu bị Tu La vương chú ý cũng không phải chuyện tốt.

"Thuận theo tự nhiên đi, dù sao chúng ta cũng nên có chuẩn bị, hiện tại ta không lo lắng Phong Liên Dực, chúng ta phải chú ý Ngụy võ thần cùng Công chúa Hi Hòa."

Nhắc đến Công chúa Hi Hòa và Ngụy võ thần, Nến Đỏ lập tức áy náy nói: "Đều là ta sơ xuất, tưởng ẩn giấu tốt, không ngờ bị Ngụy võ thần phát hiện, lại liên lụy chủ nhân bị Công chúa Hi Hòa nói như vậy."

"Bị bà ta nói vài câu không là gì, nhưng Ngụy võ thần quả thật rất lợi hại, không, phải nói là "Âm Dương Kính" danh bất hư truyền." Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra vẻ mặt nguy hiểm dựng tóc gáy, híp mắt mỉm cười.

"Lén lút thì tính gì? Ta ghét nhất người như thế!" Nến Đỏ bĩu môi, vẫn canh cánh trong lòng lời nói vừa rồi của Công chúa Hi Hòa "Công chúa Hi Hòa dựa vào cái gì nói chủ nhân như vậy? bà ta có tư cách gì bình luận về con thứ với con vợ cả chứ? Bà ta đâu phải con vợ cả! Còn nói chủ nhân thân phận nhỏ bé, thấp kém, hừ! So với bà tốt hơn nhiều!"

"Người nói cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu.

Nến Đỏ hoảng sợ "Ta nói, bà không sánh được với chủ nhân?".

"Người vừa nói bà không phải con vợ cả, sao lại thế? Bà là con của thái hậu mà."

Nến Đỏ sừng sốt một chút, liền cười nói: "Chủ nhân còn nhỏ tuổi,

không biết chuyện năm. Kỳ thật Trương công chúa Huệ Văn cùng Hoàng thượng mới là thái hậu sinh ra, mà Công chúa Hi Hòa là con của tần phi khác. Năm đó chiến loạn, mẫu thân của Công chúa Hi Hòa ở trong cung vì nước cầu khẩn, cuối cùng u buồn mà chết, thái hậu thương tiếc mới đem bà ta về nuôi."

Nến Đỏ nhìn cô gái nhỏ tuổi trước mặt, còn nàng là thần thú, lớn hơn Hoàng Bắc Nguyệt bao nhiêu năm. Vì thế Nến Đỏ hiểu rõ chuyện trong cung hơn Hoàng Bắc Nguyệt nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nghe xong, thì ra là thế, trước đây nàng không biết, Bắc Nguyệt quận chúa từ lúc sinh ra đã cảm thấy Công chúa Hi Hòa và Trương công chúa Huệ Văn tình cảm rất tốt. Tỷ muội tình thâm, Công chúa Hi Hòa cũng ôn nhu thiện lương, đối xử tốt với nàng, thế nên trong lòng Bắc Nguyệt quận chúa lúc nhỏ vẫn thân thiết và cảm kích Công chúa Hi Hòa.

Quả thật, năm đó Bắc Nguyệt quận chúa đơn thuần như vậy, chắc không biết rõ ràng, một người đối tốt với người, không nhất định chính là chân chính trân trọng người, cũng có thể vì nguyên nhân nào đó.

Tuy nhiên, lúc chưa biết Công chúa Hi Hòa không phải là con gái của thái hậu, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không hiểu vì sao Công chúa Hi Hòa cấu kết cùng đại gian tặc Ngụy vô thần hại chết tỷ tỷ của bà, hiện tại ngẫm nghĩ cũng không phải không có nguyên nhân.

"Chủ nhân nghĩ gì thế?" Nến Đỏ nhìn thấy vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của nàng liền hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói: "Kỳ thật con thú, con vợ cả có gì khác nhau? Nếu là con thú cũng có thể trở nên nổi bật."

"Chủ nhân sai rồi, thời đại này, con thứ từ nhỏ có rất nhiều thứ không công bình, rõ ràng rất ưu tú, nhưng vì thân thể không đủ cao quý, cho nên đi đâu cũng kém người khác một bậc. Cho dù có huyết thống triệu hồi sư, vẫn không xóa được thân phận thứ xuất thấp kém."

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, quả nhiên thời đại khác nhau, tư tưởng liền khác nhau. Ở thời đại của nàng, chỉ cần đủ mạnh mẽ, nhất định có thể đứng trên đỉnh cao.

Nàng sống ở thời đại này cũng giống như trước. Tuy nhiên dù sao ánh mắt người nhìn người khác nhau, giống như trước đây, Tiêu Vận cùng Tiêu Nhu luôn ghen ghét thân phận của nàng, cho dù Bắc Nguyệt quận chúa chỉ là phế vật, lại nhu nhược, bọn họ cũng không chịu bỏ qua nàng.

Nói đi nói lại, đều là tư tưởng ảnh hưởng.

"Chủ nhân trời sinh cao quý, Công chúa Hi Hòa làm sao so bì được?" Nến Đỏ kiêu ngạo nói, vừa rồi nghe Công chúa Hi Hòa nói những lời này, nàng suýt không nhịn được mở miệng đáp lại, may mà nhịn được.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Vương hầu cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý?"

Nến Đỏ nhất thời nghe không hiểu, Hoàng Bắc Nguyệt liền cười nói: "Không nói chuyện này nữa, Nến Đỏ, sau này ngươi không cần đi theo Công chúa Hi Hòa, rất nguy hiểm."

"Ta không sợ nguy hiểm! Bọn họ làm gì được ta!" Nến Đỏ vội la lên.

"Lúc này coi như đánh rắn động cỏ, Công chúa Hi Hòa cùng Ngụy võ

thần hản là đã có phòng bị." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, "Hơn nữa, hai người bọn họ lén gặp mặt, vì cái gì ta đại khái cũng đoán được."

Nến Đỏ vốn len lén đi theo giám thị nhất cử nhất động của Công chúa Hi Hòa. Vừa rồi trong hoa viên Thiên Hạp Cung, Ngụy võ thần vô tình gặp Công chúa Hi Hòa liền đứng nói mấy câu. Nến Đỏ định đến gần một chút nghe bọn hản nói cái gì, nhưng đột nhiên bị phát hiện.

May là nàng cơ trí, giả bộ đến lấy áo khoác giúp Hoàng Bắc Nguyệt giữ ấm, vừa vặn đi ngang qua nơi này, không để Ngụy võ thần hoài nghi.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy động tĩnh liền đến xem, bị Công chúa Hi Hòa châm chọc khiêu khích, vừa hay đúng dịp để Phong Liên Dục nhìn thấy, thật là đủ mất mặt.

Tuy nhiên, nếu Công chúa Hi Hòa chỉ vô tình gặp Ngụy võ thần nói chuyện, cần gì đuổi hết người bên cạnh đi, Cần gì phải an bài người gác khắp nơi xung quanh chứ?

Gạt được người khác chứ sao gạt được Hoàng Bắc Nguyệt, không có chuyện gì mới là lạ.

Nến Đỏ chớp chớp mắt: "Chủ nhân thật lợi hại!"

"Không phải ta lợi hại, mà là Công chúa Hi Hòa không ngờ ta đi theo, hơn nữa còn sớm hoài nghi bà ta. Bà ta không bố trí phòng vệ chúng ta." Hoàng Bắc Nguyệt tiếc hận thở dài. Nàng hy vọng không phải Công chúa Hi Hòa biết bao.

Dù sao vị công chúa này là cứu tinh duy nhất của Bắc Nguyệt quận chúa lúc nhỏ buồn bã bất lực. Nàng hy vọng Hi Hòa cô cô có thể

nhANH HỒI ĐẾ ĐÔ, TỚi CỨU NÀNG.

"Chúng ta làm gì tiếp theo".

"Kế tiếp làm như bọn họ mong muốn đi, sẽ có trò hay chờ bọn họ!"
Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười.

Người khác bất nhân, nàng cũng bất nghĩa, chúng ta không ai là người thiện lương. Xem ai thủ đoạn tàn nhẫn hơn.

Nến Đỏ cao hứng cười rộ lên: "Nến Đỏ không thể chờ được. Chủ nhân, chúng ta vào xem đại điển phong Hậu đi?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn về phía Thiên Hợp Cung uy nghiêm lộ ra khí vui mừng. Ngói lưu ly bị ánh tuyết chiếu rọi xuống, lấp lánh đẹp mắt, diêm lành bao phủ cung điện vui mừng này. Từng điệu nhạc truyền tới, trong nháy mắt, tâm tình của nàng sa sút một chút, tuy nhiên rất nhanh bình tĩnh lại.

Bởi vì trong Thiên Hợp Cung truyền đến tiếng hô dờn núi lấp biển:

"Hoàng Thiên ở trên, Hậu Thổ bên dưới! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Tiếng hô điếc tai nhức óc như muốn lật đổ Thiên Hợp Cung.

Hoàng Bắc Nguyệt từ cửa lớn nhìn vào Thiên Hợp Cung, liếc mắt thấy trên thảm đỏ trải tầng tầng ở cầu thang bạch ngọc, quần thần đều quỳ xuống, hướng về phía trước cúng bái hoàng đế cùng hoàng hậu bọn họ.

Nàng chợt nhớ Phong Liên Dực từng nói muốn lấy nàng làm hậu, nếu lúc ấy nàng không cự tuyệt thì hiện tại người đứng chung với

hắn tiếp nhận hàng vạn hàng nghìn người quỳ lạy cùng chúc phúc chính là nàng.

Nhân sinh thật khó phân biệt, từ các nơi khác nhau cũng có thể nhìn thấy sắc thái bất đồng.

"Chủ nhân, người đang suy nghĩ gì thế?" Nến Đỏ nhìn thấy nàng kinh ngạc xuất thần, nhưng không nhìn ra được gì từ vẻ mặt nàng, không nhin được hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi khôi phục, khoe miệng cong lên, nói: "Ta đang suy nghĩ, khi nào tuyết mới dừng? tuyết rơi sẽ không tốt cho ẩn giấu hành tung."

"Ta cũng nghĩ vấn đề này." Nến Đỏ không suy nghĩ nhiều, bởi vì từ vẻ mặt Hoàng Bắc Nguyệt, thật sự cũng không nhìn ra bất thường.

Là bi thương là vui, không ai biết.

"Hoàng Bắc Nguyệt, người đang suy nghĩ cái gì thế?" Hơi an tĩnh một chút, Yểm trong Hắc Thủy Cấm Lao lại không an phận đi ra, lúc này ngữ khí rất sâu trầm, rất nghiêm túc.

Rất ít thấy Yểm ra dáng đàng hoàng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng hiếm được dịp đứng đắn, nghiêm chỉnh một chút, cười nói: "Ta đang suy nghĩ, người phản bội ta phải chịu báo ứng thế nào đây?"

Lúc nàng cười nói ác độc như vậy, Yểm rất thương thức nói: "Không tồi, chỉ là trúng độc, quá tiện cho hắn!"

"Quan hệ gì với người a? Người tích cực như vậy làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ hứ một tiếng.

"Hai chúng ta cùng là châu chấu trên một thuyền mà!"

"Người mới là châu chấu ấy!"

Yểm ha ha cười rộ lên, sau một lát lại rất sâu trầm hỏi: "Hoàng Bắc Nguyệt, người biết ta đang suy nghĩ gì không?"

"Không muốn biết."

"Hỏi một chút đi mà!" Yểm rối rắm, tại sao nàng luôn không phối hợp với hắn như vậy?

"Được rồi, người đang suy nghĩ gì?" Hoàng Bắc Nguyệt mím cười, giả bộ cảm thấy hứng thú hỏi.

Trong Hắc Thủy Cấm Lao an tĩnh một chút, tên Yểm này lại muốn làm gì?

"Ta đang suy nghĩ" Yểm chậm rãi mở miệng nói, "Tại sao hắn không quý trọng người? Người tốt như vậy."

Nói xong, một tia nguyên khí màu đen từ đầu ngón tay nàng phóng ra, chậm rãi hòa vào gió tuyết, sau đó, từ từ ngưng tụ, biến thành một bóng người mơ hồ, mở hai tay nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, muốn quay đầu nhìn hắn. Vừa quay đầu, một hạt nước mắt trượt xuống, nặng nề rơi trên cánh tay Yểm được gió tuyết cùng nguyên khí màu đen ngưng tụ thành. Nước mắt nóng bỏng, tuyết cũng lặng lẽ hòa tan.

"Không người nào hiểu người hơn ta, người hiện tại có bao nhiêu khổ sở. Muốn khóc thì khóc đi, người không phải thần, kiên cường cho ai nhìn a." Yểm trầm thấp nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, trầm mặc một hồi, tiện đà giơ tay lên, sờ khóe mắt chính mình, quả thật có chút ướt át, lạnh lùng nhếch miệng. Nàng đột nhiên vung tay về phía sau, bóng dáng Yểm bị nàng đánh tan, lại chậm rãi ngưng tụ thành hình, khiếp sợ nhìn nàng.

"Khóc cái gì? Trước mặt ngươi mất thể diện một lần, còn có lần thứ hai sao?" Lãnh ngạo ngược hai tròng mắt lên, nhìn hình ảnh ma thú mơ hồ trước mắt.

Yểm hình như cười một chút, sau đó tản ra gió tuyết, nguyên khí màu đen theo ngón tay nàng chậm rãi trở trong Hắc Thủy Cấm Lao.

Yểm trong Hắc Thủy Cấm Lao chậm rãi đưa tay vuốt tay phải của mình, nói cho cùng sẽ không mất thể diện, nhưng hắn vẫn cảm giác được giọt nước mắt kia.

"Hoàng Bắc Nguyệt, ở trước mặt ta không cần phải ngụy trang!" Yểm tức giận nói.

"Ngụy trang cái gì? Có cần thiết không?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh.

"Ngươi rõ ràng lại khóc"

"Hừ..." Hoàng Bắc Nguyệt chẳng thềm ngó tới.

Yểm trầm mặc, có chút đau lòng hỏi: "Ngươi quả thật để ý hắn như vậy? Thật nực cười!"

Hắn nói xong liền trở về sâu trong Hắc Thủy Cấm Lao, rõ ràng giận dữ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tránh được, nàng không thể nể mặt nói lời cảm ơn hoặc là xin lỗi hắn.

Nàng biết, Yểm bị phong ấn trong thân thể nàng quả thật hiểu rất rõ nàng.

Hơn nữa nàng biết Yểm quan tâm nàng, vừa rồi có ý tốt, nhưng nàng không bao giờ thể hiện mềm yếu trước mặt người. TỰ TÔN CÙNG KIÊU NGẠO CỦA NÀNG KHÔNG CHO PHÉP NÀNG NHƯ VẬY.

Nàng không phải là đóa hoa mềm mại, muốn người khác đứng trước mặt ngăn trở mưa gió thay nàng.

Nàng là cây to giữa trời...

Cho nên Yểm, xin lỗi...

Nến Đỏ trợn mắt há miệng nhìn hết thấy, từ khi Yểm xuất hiện nàng liền ngây dại, hồi lâu cũng không kịp phản ứng.

"Chủ, chủ nhân, đó là..."

"Hắn là Yểm, ma thú bị phong ấn trong thân thể ta." Hoàng Bắc Nguyệt giản lược nói.

"Hắn chính là Yểm" Nến Đỏ thì thào nói, "Năm đó ma thú khơi mào loạn lạc cả bốn nước, ngay cả A Cha cũng không phải là đối thủ của hắn..."

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng vui vẻ, Nến Đỏ biết rất nhiều, vội vàng hỏi: "Hắn từ đâu tới?"

Nến Đỏ lắc đầu, vẻ mặt hoang mang, "A cha chưa bao giờ để chúng ta quan tâm chuyện của Yểm. Người nói sẽ tự mình xử lý tốt, nhưng..."

Ánh mắt đột nhiên có chút ướt át, không ngờ A Cha cuối cùng phong ấn Yểm trong thân thể Hoàng Bắc Nguyệt. Hắn nhất định là đến đường cùng mới có thể ra hạ sách này.

Ngay cả Nến Đỏ cũng không biết, Hoàng Bắc Nguyệt có chút thất vọng, nàng thật sự rất tò mò về lai lịch của Yểm. Nàng có manh mối lúc ẩn lúc hiện, nhưng lại luôn không bắt được tin tức trọng yếu.

"Chủ nhân, người phải cẩn thận, hắn hiện tại mặc dù bị phong ấn, nhưng hắn mãi là ma thú, nếu có một ngày hắn có cơ hội trốn ra, người đầu tiên hắn muốn giết chỉ có chủ nhân thôi." Nến Đỏ rất lo lắng.

"Không sao, hắn sẽ không đá thương ta." Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, mặc dù biết Yểm sinh ra đã là ma thú tà ác, tuy nhiên nhiều năm ở chung, hai người bọn họ mặc dù không trở thành bạn tri kỷ, nhưng tự nhiên cũng có tình cảm.

Hơn nữa Yểm không giống ma thú bình thường, lệ khí rất mạnh. Người này còn có thể quan tâm nàng, khuyên nàng, xem như bằng hữu loại khác đi.

Nến Đỏ lắc đầu, lo lắng nói: "trong Hắc Thủy Cấm Lao có thể áp chế ma tính cùng tà khí của hắn. Lúc hắn đi ra sẽ không phải như vậy! Chủ nhân nhất định phải cẩn thận, nếu có cơ hội phải giết hắn".

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, giết Yểm?

Quả thật ý nghĩ này xuất hiện lúc mới biết Yểm ở trong thân thể nàng, nhưng chậm rãi về sau, nàng đã quên ý nghĩ này. Sự tồn tại của Yểm dần thành thói quen, cũng không có gì không tốt.

"Không biết dùng cách gì đối phó với hắn, chỉ có thể giam giữ hắn."
Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý nói.

Nến Đỏ nói: "Chủ nhân, chỉ cần có đủ năm loại nguyên khí chú ấn, có thể tiêu diệt hắn cùng Hắc Thủy Cấm Lao."

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói: "Thật không?"

"Được! Vì an toàn của chủ nhân, Nến Đỏ nhất định sẽ cố gắng giúp chủ nhân đạt được năm loại nguyên khí chú ấn!" Nến Đỏ nắm chặt tay, hứa hẹn nói.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút hoảng hốt cười một chút, đem tâm thần nhìn vào trong Hắc Thủy Cấm Lao, lặng lẽ tìm Yểm. Hắn không ở đây, hắn là chạy sâu vào trong Hắc Thủy Cấm Lao rồi.

Không biết hắn có nghe được bọn họ nói chuyện không? Nàng thật không muốn giết hắn, ít nhất hiện tại không có.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 850: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 1

Trong hoàng cung một hồi sợ bóng sợ gió, Hoàng Bắc Nguyệt sau khi trở về, thấy đám người Tào Tú Chi ăn lẩu xong cũng đi nghỉ ngơi, chỉ Công chúa Anh Dạ vẫn chờ nàng, hỏi nàng nửa đêm đi đâu.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ nói đi tìm hiểu động tĩnh của Ngụy vũ thần, sau đó bảo Công chúa Anh Dạ đi nghỉ ngơi.

Một mình yên tĩnh liền lập tức hỏi Yểm về người bên cạnh Ngụy vũ thần, kẻ có thể tra ra hành tung của nàng là ai.

Người nọ quả thật rất giỏi, ngày hôm qua nàng ẩn thân xác định xung quanh không có ai, nhưng hẳn lại thấy được! Còn có cá chép trong hồ nước cũng rất khả nghi.

"Đây chắc là loại "đồng thuật" thất truyền đã lâu." Yểm ngẫm nghĩ, không xác định nói.

"Đồng thuật?" Hoàng Bắc Nguyệt hình như có chút ấn tượng, lúc trước đi theo Linh Tôn đã xem qua điển tịch liên quan đến thứ này.

Khi đó ở Rừng rậm Phù Quang gặp thần thú Bách Mục Hàn Thiềm, trên đỉnh đầu nó cũng có con mắt kỳ quái, đó là một loại đồng thuật.

"Nghe nói Ngụy vũ thần có một thần khí, tên là "Âm Dương Kính", người đời tưởng rằng "Âm Dương Kính" thần khí lợi hại nhất. Kỳ thật "Âm Dương Kính" là hai người, xưa kia, trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp có tộc người âm dương, bọn họ tộc nhân rất thừa thớt, mỗi thế hệ đều

chọn ra hai người xuất sắc nhất tộc kế thừa "Âm Dương Kính", Âm Kính nhìn dương giới, Dương Kính nhìn âm giới."

"Chờ đã, Dương Kính nhìn âm giới, thế giới người chết cũng có thể nhìn sao?" Hoàng Bắc Nguyệt chặn lời Yểm, nhăn mi, thật không thể tin được!

"Nói là vậy, tuy nhiên, nào có người có thể nhìn thấy âm giới đâu? Nói "Dương Kính nhìn âm giới", kỳ thật là Dương Kính có thể giết người, có thể đưa người tới âm giới." Yểm ngưng một tiếng, "Nhưng "Âm Dương Kính" thất truyền lâu rồi, sao lại xuất hiện trở lại đây?"

"Thế mà lão gian tặc Ngụy võ thần chiếm được!" Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm mặt nói. Nàng hai lần bị thiệt trước Âm Dương Kính, nàng xuất đạo nhiều năm như vậy, đối bản lãnh của mình luôn luôn tự tin, đặc biệt với công phu ẩn giấu hành tung thì nàng là tổ tông.

Nhưng nhiều lần bị người phát hiện, trong lòng sao thoải mái được?

"Âm Kính có thể nhìn thấy bất cứ nơi nào hấn muốn." Yểm cũng không hài lòng nói, "Âm Dương Kính quả thật rất đáng ghét, có thể làm loạn rất nhiều chuyện!"

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghĩ chết tiệt... chỗ nào cũng bị nhìn thấy thì làm gì còn bí mật?

"Yên tâm đi, Âm Dương Kính có quy tắc, không thể nhìn chuyện dơ bẩn, không được có cử chỉ trộm hương. Người tu hành đồng thuật giống hòa thượng, có rất nhiều giới luật, trong đó sắc giới là nghiêm trọng nhất, một khi phạm vào sắc giới, đồng thuật sẽ tự bị phá."

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng yên tâm, may là có quy định như vậy. Thế gian bất luận công pháp quái dị gì đều có hạn chế, nếu không, thế

giới sẽ loạn mất?

"Vậy ta lần này gặp phải hẳn là Âm Kính!" Hoàng Bắc Nguyệt khó chịu nói.

"Có thể có năng lực này, ta cũng chỉ có thể nghĩ đến Âm Dương Kính." Yểm rầu rĩ nói, "Nếu thật sự là bọn họ, sau này làm việc cẩn thận một chút."

"Hắn chỉ nhìn thấy ta mặc áo choàng, không có việc gì đâu." Cùng lắm sau này không mặc áo choàng đen.

Yểm gật đầu, đột nhiên như tên trộm cười rộ lên: "Hôm nay ở trong cung, Phong Liên Dực đột nhiên gọi lại ngươi, lúc ấy ngươi có chút cao hứng phải không?"

Hoàng Bắc Nguyệt mặc kệ hắn, kéo chăn qua đầu ngủ say, Yểm kêu to vài tiếng không thấy nàng đáp lời, không thể làm gì khác hơn là rầu rĩ tự mình đi nghỉ ngơi.

An tĩnh trở lại, trong lòng nàng ngẫm nghĩ, hôm nay ở trong cung, vì sao hắn gọi nàng lại? Đối với bóng lưng nàng, hắn chẳng lẽ nhớ tới cái gì?

Tuy nhiên, hắn đã đoạn tình tuyệt ái, cho dù nhớ tới thì có ích gì? Bọn họ vẫn là kẻ địch.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng, Tào Tú Chi đã mặc quần áo, giúp mười vị mỹ nhân chuẩn bị tốt, đại điển phong Hậu bắt đầu, hắn muốn dẫn các tiểu mỹ nhân cùng tiến cung.

"Haiz, Nước Bắc Diệu thật kỳ quái, gì mà lệnh truy nã chứ!" Tào Tú Chi cầm một tờ lệnh truy nã nhìn tới nhìn lui, xoay ngang xoay dọc.

"Cái gì vậy?" Công chúa Anh Dạ vẫy vẫy tay, Tào Tú Chi lập tức chân chó mà đưa lệnh truy nã đến cho nàng nhìn.

Chỉ thấy trên lệnh truy nã có hai người, một người đeo mặt nạ quý dữ tợn, mà người còn lại toàn thân mặc áo choàng màu đen che hết mặt cùng thân thể, chỉ có bên khóe miệng lộ ra nụ cười lãnh ngạo.

Đây là bảng cáo thị truy nã mới nhất của Nước Bắc Diệu. Hai người trên bảng kia được treo giải thưởng cao nhất, chỉ cần bắt được người mặc áo choàng đen là được Thành Tu La đáp ứng bất cứ nguyện vọng gì!

Lợi lớn như thế, có thể thấy người mặc áo choàng đen tuyệt đối là phạm nhân tội ác tày trời!

Nhưng hai người kia không nhìn thấy mặt, tìm thế nào đây!

"A, sao ta lại cảm giác người mặc áo choàng đen có chút quen thuộc nhỉ?" Tào Tú Chi nhìn bức họa lầm bầm tự nói.

"Câm miệng!" Công chúa Anh Dạ sắc mặt rất khó coi, nắm chặt lệnh truy nã, hỏi: "Cái này dán lúc nào?"

"Sáng nay." Tào Tú nói " Binh lính cố ý phát mấy lần vào dịch quán, nói là bắt được người này sẽ được trọng thưởng!"

"Người mặc áo choàng đen rốt cục phạm tội gì? Lại muốn gióng trống khua chiêng bắt nàng?" Công chúa Anh Dạ cố gắng duy trì ngữ khí trấn định hỏi.

Tào Tú Chi ngẫm nghĩ nói: "Nghe nói người này đêm qua lén vào phủ đệ của Ngụy Tam tiểu thư, định hành thích nhưng bị phát hiện,

làm hoàng đế giận dữ, liền hạ lệnh truy nã. Dĩ nhiên mang Thành Tu La làm mồi dụ, có thể thấy hoàng đế nhất định rất tức giận."

"Hành thích hoàng hậu tương lai?" Công chúa Anh Dạ sắc mặt trắng bệch, cầm lệnh truy nã đứng lên, đi nhanh về phòng Hoàng Bắc Nguyệt.

Tào Tú Chi ở phía sau vuốt cằm suy nghĩ trong chốc lát liền nói: "Ta cảm giác người mặc áo choàng đen trên bức họa thật giống bộ dáng của Bắc Nguyệt quận chúa mặc áo choàng đen ngày đó".

"Câm mồm!" Công chúa Anh Dạ hét lớn một tiếng, xoay người lại, sắc mặt nghiêm nghị, "Lời như thế có thể tùy tiện nói lung tung sao?"

Tào Tú Chi lập tức bịt miệng, chính mình cũng biết lỡ lời, bất an nhìn Công chúa Anh Dạ, lấy lòng cười nói: "Ta tùy ý nói thôi, nơi này không có người ngoài".

"Tùy tiện cũng không thể nói! Loại tội danh này người đảm đương được sao?"

"Vâng vâng, tại hạ sai rồi, mời công chúa trách phạt." Tào Tú Chi như là con chó nhỏ bị con chó lớn bắt nạt, ủy khuất đứng cằm rể tại chỗ.

Công chúa Anh Dạ lạnh lùng liếc hắt, tiện tay chỉ vào vách tường, "Đi úp mặt vào tường đi!"

"Vâng" Tào Tú Chi đi úp mặt vào tường, ủy khuất đứng.

Chứng kiến hần ngoan ngoãn tức cười như vậy, Công chúa Anh Dạ nhếch khóe miệng tươi cười, sau đó rất nhanh thu hồi nụ cười, đi tới phòng Hoàng Bắc Nguyệt.

Lúc đó Hoàng Bắc Nguyệt đã thay quần áo hoa lệ, A Lệ Nhã thật cẩn thận giúp nàng xử lý vạt áo trùng điệp rườm rà. Nến Đỏ giúp nàng chải một búi tóc phức tạp, còn chính nàng miễn cưỡng dựa vào đệm êm, cầm 《Bách luyện kinh quyền》 cẩn thận nghiên cứu, mặc hai nha đầu tùy tiện lăn qua lăn lại.

Công chúa Anh Dạ đi tới, sắc mặt rất khó coi, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng giật mình hỏi, "Anh Dạ, người làm sao vậy?"

"Sao người lại làm vậy?" Công chúa Anh Dạ nắm chặt lệnh truy nã trong tay, ánh mắt trầm thống nhìn nàng.

"Ta làm cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt rất khó hiểu, quần áo rất rườm rà, nàng muốn bước xuống cũng khó.

Công chúa Anh Dạ thoáng mở lệnh truy nã trong tay ra, giơ lên trước mặt nàng, "Người tự nhìn đi!"

Nến Đỏ chải tóc Hoàng Bắc Nguyệt, liếc mắt thấy lệnh truy nã liền kinh ngạc nói: "Chủ nhân, sao hai cái đều bị truy nã? Oa, treo giải thưởng cao như vậy! chà chà, thật cảm kích Thành Tu La!"

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không biểu cảm nhìn lệnh truy nã, khóe miệng nhếch lên "Không cẩn thận chút liền đứng đầu bảng."

Người đeo mặt nạ quý là nàng lúc ấy vì cứu Cát Khắc, cho nên chạy vào trong cung đánh một hồi với Phong Liên Dục, vốn nàng không thể thắng, tuy nhiên nàng dùng thủ đoạn nhỏ đùa giỡn, khiến Phong Liên Dục đến nay thống khổ không chịu nổi, bị truy nã cũng có thể hiểu.

Nhưng sao người mặc áo choàng đen cũng bị truy nã?

"Bắc Nguyệt, tại sao ngươi đi ám sát Ngụy Yên Nhiên? Giết cô ta có ích lợi gì? Cái gì cũng không vấn hồi được a!". Nước mắt tuôn rơi, Công chúa Anh Dạ đột nhiên nhào vào đùi nàng khóc lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời ngớ người, nàng đâu có đi ám sát Ngụy Yên Nhiên, thậm chí nàng chưa từng nghĩ đến điều này!

"Anh Dạ, nghe ta nói, chuyện tối ngày hôm qua, kỳ thật..."

"Ta biết ngươi làm những điều này vì ta, nhưng ngươi mạo hiểm như vậy, nếu xảy ra chuyện, ta cả đời cũng sẽ không tha thứ chính mình! Ngươi hiểu chưa?" Công chúa Anh Dạ ngược khuôn mặt nhỏ nhắn đầy nước mắt lên, khuôn mặt buổi sang trang điểm tốt giờ bị trôi hết phấn son, nhưng vẻ đẹp của nàng vẫn không phai màu.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: "Nhưng là ta..."

"Cám ơn ngươi." Anh Dạ ghen ngào nói, lúc nói ba câu kia ra, Hoàng Bắc Nguyệt tinh tường nhìn thấy ánh mắt của nàng sáng rỡ chân thành. Vẻ u buồn tồn tại trong ánh mắt trong veo của nàng dường như đang từ từ tiêu tán.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, chuyện hiểu lầm vô tình tạo tác dụng không tưởng được.

Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu a?

Anh Dạ tưởng nàng đi ám sát Ngụy Yên Nhiên để Anh Dạ không phải đối diện với hôn lễ của Phong Liên Dực, tưởng nàng dụng tâm lương khổ suy nghĩ cho Anh Dạ.

Nhưng trên thực tế, nàng chỉ theo dõi người quý quý túy túy kia, trong lúc vô ý theo dõi tới phủ đệ của Ngụy Yên Nhiên mà thôi, mấy

thứ ám sát nàng thật sự chưa từng nghĩ tới.

"Xem ra người công oan ức này rồi." Yểm hắc hắc cười rộ lên.

Hoàng Bắc Nguyệt xạm mặt lại, quả thật oan ức.

Chương 851: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 2

Công chúa Anh Dạ ghé vào đùi nàng, khóc nức nở nói: "Ta trước kia rất ngang ngạnh, luôn không hiểu chính mình, kỳ thật ta biết hẳn sớm không thích ta, nhưng ta tự lừa mình dối người, liều mạng tự trấn an là hẳn thích ta, nhất định sẽ lấy ta. Ta vẫn lừa gạt chính mình, thậm chí còn nghi ngờ hẳn thích người khác, kỳ thật, đều là ta tự mình đa tình."

Đây là lần đầu tiên Anh Dạ mở lòng với nàng, thẳng thắn nói chuyện tình cảm với Phong Liên Dục, nàng rất thích hẳn, cho nên không có cách nào tiếp nhận sự thật hẳn không thích mình.

"Ta trước kia rất ích kỷ, để người khác bị thương tổn vì ta, Ta sau này không thể nữa, thích một người không nhất định phải có được hẳn, chỉ cần hẳn hạnh phúc ta cũng có thể hạnh phúc. Mà ta, không thể luôn để người khác bảo vệ, ta phải kiên cường như người mới đúng."

Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay lau mắt, nàng là người rất kiên cường, rất ít bị cảm động, nhưng nhìn Anh Dạ như vậy, giống đứa trẻ trong một đêm trưởng thành, tâm tình này vui không tả được.

Nàng nghĩ thầm, oan thì oan đi, ám sát Ngụy Yên Nhiên thì ám sát Ngụy Yên Nhiên, có thể làm Anh Dạ thông suốt không u mê nữa, cho dù hiện tại để nàng đi ám sát Phong Liên Dục, nàng cũng sẽ đi.

"Tốt lắm, người xem khóc thành như vậy, hồng hết trang điểm, xấu xí rồi nha, mặc dù người suy nghĩ cẩn thận, lát tiến cung sẽ nhìn thấy

hắn, người không muốn hắn nhìn người xấu như vậy chứ." Hoàng Bắc Nguyệt cầm khăn tay lau mặt Anh Dạ cười nói.

"Người chỉ biết chê cười ta!" Công chúa Anh Dạ cắn môi, xoay người chạy ra.

"Cám ơn quận chúa!" Hai cung nữ Vô Song cùng Vô Hoan vẫn đi theo Anh Dạ chân thành quỳ xuống cảm tạ nàng, "Vẫn là quận chúa mới có biện pháp!"

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể cười khổ, đại khái không có ý làm rối chuyện.

"Hoàng Bắc Nguyệt, lệnh truy nã phát ra, Phong Liên Dực muốn bắt người, ta có dự cảm không tốt." Yểm nhìn lệnh truy nã một bên, buồn bã lo lắng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào đệm gấm, đuôi lông mày có vết mờ lo lắng, "Ta cũng thế."

"Vậy làm sao bây giờ? Nếu không hôm nay chớ vào cung."

"Ta còn không nhìn thấy bộ dáng của Ngụy võ thần! Hơn nữa, chuyện gì đến sẽ đến, không tận mắt chứng kiến, trong lòng ta không thoải mái!"

Cơ hội khó gặp được, có lẽ Linh Tôn cũng tới, có lẽ có thể biết Công chúa Hi Hòa và Ngụy võ thần rốt cục có quan hệ gì!

Hơn nữa kế hoạch của nàng không thể bởi vậy mà bị rối loạn!

"Nhưng hôm qua Phong Liên Dực đã nhìn thấy bóng lưng người, ta lo..." Yểm thật sự lo lắng cho nàng, hai người bọn họ tính mạng liên

quan với nhau, nàng an toàn, hắn cũng sẽ an toàn.

Hoàng Bắc Nguyệt ngưng mi suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên duỗi tay rút cái đệm nhỏ từ dưới thân thể ra đưa cho A Lệ Nhã, "Nhét vào đi!"

"Nhét vào đâu?" A Lệ Nhã cầm đệm dựa, vẻ mặt khó hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bụng, cười rộ lên: "trong mười vị tiểu mỹ nhân của Tào công tử, có một người mang thai đi!"

A Lệ Nhã cùng Nến Đỏ thừ người ra. Yếm trong Hắc Thủy Cẩm Lao cũng ngây người một chút, sau đó cười ha hả.

"Ha ha ha! Hoàng Bắc Nguyệt, người cũng hy sinh rất lớn!"

"Hết cách rồi, không bỏ được con nhỏ không bắt được sói." Hoàng Bắc Nguyệt để A Lệ Nhã nhét đệm găm vào dưới quần áo, sau đó che lại, thất lưng liền mập hơn mấy vòng.

Mùa đông quần áo vốn dày, hơn nữa cố ngục trang mang thai, nàng không tin Phong Liên Dục có thể phát hiện.

Hoàn thành giả trang phụ nữ có thai, Nến Đỏ gài thêm hai cái trâm Nguyệt Nha lên đầu nàng, xả một cái khăn che mặt mỏng màu hồng nhạt từ cây trâm, che khuất một nửa mặt, chỉ lộ ra đôi đôi mắt sáng cùng cái trán trắng muốt.

Đây là tập tục của Nước Nam Dục, nữ tử có chồng khi đến nước khác, trường hợp trọng yếu đều phải dùng cái khăn mỏng che mặt lại.

Kỳ thật cái khăn cũng không hoàn toàn che khuất mặt, loáng thoáng

vẫn có thể nhìn thấy bộ dáng, tuy nhiên nửa kín nửa hở đúng là một loại thẩm mỹ.

Hoàn thành này hết thảy, Nến Đỏ diu đỡ nàng đi ra ngoài, Công chúa Anh Dạ ngây ngẩn cả người, Tào Tú chết đứng nhìn chăm chăm bụng của nàng, lắp bắp nói: "Sao, sao lại thế này?"

"Đi ra bên ngoài người nếu dám lộ vẻ mặt này, ta sẽ..." Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ nói.

"Vâng, quận chúa yên tâm" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mắt đảo qua, Tào Tú Chi lập tức cơ trí đổi giọng: "Phu nhân yên tâm."

"Đi thôi." Hoàng Bắc Nguyệt lên xe ngựa, Công chúa Anh Dạ cũng lập tức theo kịp, cười nói: "Như vậy không tồi, không ai sẽ hoài nghi một phụ nữ có thai, nhưng..."

Nhìn Anh Dạ hai má ngượng ngùng đỏ ửng, Hoàng Bắc Nguyệt rất thấu hiểu, một cô gái chưa lấy chồng mà thấy bụng lớn, cho dù là giả cũng đủ khiến người ta thẹn thùng.

Từ nhỏ bị lễ nghi cung đình trói buộc, Anh Dạ càng nghiêm cẩn hơn so với người bình thường. Hầu hết tư tưởng người ở thời đại này đều như thế.

Vì thế nên Hoàng Bắc Nguyệt mới ra hạ sách này, trong tư tưởng của nàng không có những ràng buộc như vậy.

Hoàng cung nước Bắc Diệu

Dọc đường đi, thảm đỏ trải từ đường lớn đến trong hoàng cung, đưa mắt nhìn mùi dấm màu đỏ thật xa hoa đại khí.

Sứ thần nước ngoài đều được phép đứng ở cổng hoàng cung quan sát lễ nghi đón dâu.

Sứ thần Nước Tây Nhung chính là Thiên đại Đông Nhi, đại biểu của quốc sư Thiên đại Mê Ly. Là học trò cưng của quốc sư, người nổi nghiệp tiếp theo nên có thể trở thành người cầm quyền chính của Nước Tây Nhung. Vì lẽ đó nên nàng cũng bị chú ý.

Sứ thần Nước Đông Ly chính là Đại tướng quân kiêm Nhiếp Chính Vương Ngụy võ thần tiếng tăm lừng lẫy, cũng là phụ thân của tân Hoàng hậu Ngụy Yên Nhiên, có thể nói phong quang lớn nhất, ngay cả hoàng thân quốc thích của hoàng tộc Nước Bắc Diệu đều phải kính trọng hẳn ba phần.

Tuy nhiên muốn nói nổi danh nhất là sứ thần Nước Nam Dục, Tiểu Hầu gia Tào Tú Chi của phủ Hoài Bắc Hầu là công tử quần áo lụa là, hoa danh ở Trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp không ai không biết, ở bên cạnh hẳn có mùi vị mỹ nữ tuyệt sắc đứng hầu.

Tuyết vừa dừng, quang cảnh xung quanh toàn là màu tuyết trắng, mùi mỹ nhân của hẳn phong tư khác nhau, lẳng la tư lụa, phục trang đẹp để phụ trợ, đó chính là phong cảnh thiên nhiên hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Tào Tú Chi cười ha ha, mỹ nhân vờn quanh, phú quý ướm át, thật sự muốn ghen ghét chết người.

Hắn mang mùi vị mỹ nhân đi lên thành lâu, từng làn gió mang hương thơm qua, một ít quan viên Nước Bắc Diệu lại đây hàn huyên khách sáo, trong lúc đó ánh mắt lơ đãng lưu luyến nhìn mùi vị tiểu mỹ nhân lụa mỏng che mặt.

"Hoàng thượng giá lâm!" Thái giám kéo dài giọng thông báo, quan

viên vừa nghe, lập tức quỳ xuống hành lễ. Sứ thần mỗi nước đứng ở một bên cũng quỳ xuống nghênh đón.

Hoàng Bắc Nguyệt mang thai, ngẩng đầu nhìn vào cửa thành lâu, một bộ y bào đẹp đẽ quý giá tinh xảo màu đen lọt vào tầm mắt, nàng nao nao, trong đầu hiện ra Phong Liên Dực toàn thân mặc quần áo trắng như tuyết, có chút cảm khái.

Thái giám cung nữ vây quanh Phong Liên Dực, khí thế uy nghiêm, từng bước sinh phong. Những quan viên cúi đầu, không ai dám thờ mạnh, có thể thấy bọn họ có bao nhiêu kính sợ cùng e ngại đối với vị tân hoàng đế này.

Màu đen góc áo ở trước mắt thoáng một cái, Phong Liên Dực đi qua mặt nàng. Tiếng thái giám the thé truyền tới: "Bệ hạ có chỉ, chư vị không cần đa lễ, xin đứng lên đi."

Mọi người tạ ơn đứng lên.

"Bệ hạ, Ngụy đại tướng quân tự mình đến chúc mừng Hoàng thượng đại hôn!" Thái giám cơ trí vội vàng dẫn Ngụy võ thần đến bái kiến.

Ngụy võ thần bước lại, long hành hổ bộ, rất có phong độ của một đại tướng, ha ha cười hai tiếng, nói: "Nước Bắc Diệu địa linh nhân kiệt, Hoàng thượng quả thật là rồng phượng trong đám người!"

Phong Liên Dực đứng ở thành lâu chậm rãi xoay người nhìn ra xa, liếc hần một cái, lúc hần quay người lại, sứ thần ngoại quốc đều phát ra tiếng hít thở.

Mắt màu tím thâm thúy, tựa như màu tím bảo thạch thượng đẳng, sâu thẳm nội liễm, ánh mắt nhẹ nhàng chớp, liền có phong thái kinh diễm tuyệt thế thiên hạ.

Mới nhìn thấy cặp mắt màu tím kia, không ai dám đối mặt cùng cặp mắt tuyệt mỹ nhưng lại lạnh liệt, mà ngay cả Ngụy vũ thần cũng không dám chắc.

Phong Liên Dực quả nhiên không phải người bình thường, chẳng trách trong thời gian ngắn có thể diệt trừ quyền thế ngấp trời Quyền vương, leo lên ngôi vị hoàng đế!

Hôm nay là hắc đại hôn, nhưng không nhìn thấy trên người hắc có hi phục, long bào màu đen đẹp đẽ quý giá tinh xảo, màu vàng lợt kim tuyến thêu giao long ra biển cùng một ít mây vờn tinh xảo, đại khí phi phàm, vừa lúc phụ trợ khí phách sát phạt của hắc.

Dung nhan tuyệt sắc, khuynh quốc khuynh thành, nhưng không có tươi cười ấm áp, chỉ có thâm trầm vĩn viễn cũng nhìn không thấu cùng lạnh như băng, quyết định sát phạt lãnh khốc, cùng với khí phách bể ngễ thiên hạ.

"Nhiếp Chính Vương tự mình đến, khổ cực rồi." Nhìn thấy cha vợ tương lai, hắc vẫn lãnh đạm, không có đặc biệt cao hứng.

Ngụy vũ thần nét mặt mang cười, nhưng trong lòng có chút bất mãn, tốt xấu gì hắc cũng là quốc trượng, con gái hắc sắp trở thành hoàng hậu, nói thế nào thì Phong Liên Dực cũng nên tỏ vẻ nhiệt tình với hắc một chút chứ.

Đại thần nhìn thấy tình cảnh như thế, âm thầm vượt mồ hôi, Hoàng thượng tính cách lãnh khốc, thủ đoạn tàn nhẫn. Ngụy vũ thần đương nhiên cũng không phải nhân vật dễ chọc. Hai người kia nếu không hợp, sau này sợ rằng có nhiều phiền toái.

Để giảm bớt bầu không khí xấu hổ, các đại thần bước lên phía trước

chúc mừng.

Công chúa Anh Dạ ở trong đám sứ thần Nước Nam Dực, kinh ngạc nhìn nam tử cách đó không xa bị đông đảo đại thần vây quanh, như hạc lạc trong bầy gà.

Cảm giác vô cùng xa lạ, đây không phải Dực ca mà nàng quen.

Không biết tại sao cả buổi sáng hôm nay đã chuẩn bị sẵn dũng khí gặp hắn, nhưng giờ đột nhiên biến mất không còn chút nào.

Nàng nghĩ, đối mặt với Phong Liên Dực như vậy không thể nói rõ ràng. Nói cho hắn biết sau này nàng sẽ ổn, hơn nữa chúc phúc hắn đại hôn hôm nay.

Nàng muốn nói những lời này với Dực ca ôn nhu chứ không phải người lạnh lùng kia, khiến không ai có thể tới gần.

"Sao lại thế" Anh Dạ thì thào nói, một đôi tay nhẹ nhàng cầm tay nàng, dùng sức néo một chút.

Anh Dạ quay đầu, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt dưới lớp khăn che mặt cười nhạt, hốc mắt Anh Dạ đột nhiên đỏ lên, thấp giọng nói: "Sao hắn lại biến thành như vậy?"

"Người đều sẽ thay đổi, người thích hắn trước kia, như vậy nhớ hình bóng trước kia đi. Hiện tại coi như một người xa lạ." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nói.

Anh Dạ hít mũi, ở trường hợp này phải cố gắng khống chế cảm xúc của mình.

Tào Tú Chi dựa vào gần nói: "Hai vị phu nhân làm sao vậy?"

Công chúa Anh Dạ liếc hắt một cái, ngoài ý muốn không mở miệng mắng hắt, Tào Tú Chi liền hạnh phúc thỏa mãn cười rộ lên.

"Tiểu Hầu gia thật đúng là điểm phúc, mười vị phu nhân mỗi người đều là mỹ nhân tuyệt sắc, thật sự là dọa chết chúng ta nha!"

Không biết là quý tộc nào Nước Bắc Diệu nói một câu, liền có những người khác phụ họa theo, đoàn sứ thần của Tào Tú Chi rất khiến người khác chú ý.

Vì thế, Công chúa Hi Hòa không đi cùng bọn họ, nói là chờ đại điển phong Hậu cử hành xong lúc mới vào.

Tào Tú Chi khiêm nhường cười với những người đó, kì thực cực nhỏ cũng không khiêm nhường. Cây quạt vẽ mười mỹ nhân lay động, như sợ người khác không nhìn tới.

Công chúa Anh Dạ nhìn cử động của hắt, không khỏi cười rộ lên: "Người này chẳng có ngày đứng đắn nghiêm chỉnh!"

Hoàng Bắc Nguyệt cũng đang muốn cười, nhưng đột nhiên có người lớn tiếng nói: "Hóa ra vị phu nhân này của Tiểu Hầu gia đã mang bầu, chúc mừng Tiểu Hầu gia"

Nụ cười bên khóe miệng nàng cứng đờ, liền uyển chuyển hàm xúc cúi đầu.

Tào Tú Chi rất tự nhiên cười lớn nói: "Đa tạ đa tạ."

Một ít nữ quyến quý tộc liền đi tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vì là sứ thần ngoại quốc, cùng các nàng không có xung đột lợi ích, lôi kéo một chút cũng có thể chiếm được danh tiếng ở trước mặt hoàng

thương.

Bởi vậy nữ quyến liền nhiệt tình theo sát nàng trao đổi kinh nghiệm mang thai, Hoàng Bắc Nguyệt khiêm tốn thụ giáo, các phu nhân biết nàng lần đầu mang thai, càng hướng dẫn nhiệt tình.

Trong lòng vừa động, liền cảm giác một ánh mắt lạnh lùng trực tiếp lướt qua mọi người, nhìn về phía nàng. Nàng biết hướng ánh mắt đến từ Phong Liên Dục, liền không dám ngẩng đầu, làm bộ không thấy, bình tĩnh nói vài câu với các phu nhân.

Ánh mắt vẫn không rời khỏi nàng, Hoàng Bắc Nguyệt trên trán đổ mồ hôi lạnh, may mà lúc này phía dưới dân chúng bắt đầu xao động đứng lên, xa xa có tiếng nhạc vui mừng truyền đến.

Là đội ngũ nghênh đón hoàng hậu rất cuộc đã trở về!

Phong Liên Dục không thể không thu hồi ánh mắt, đi tới bờ thành lâu, nhưng vẫn không kìm lòng được quay đầu lại liếc mắt nữ tử quần áo hoa lệ, lụa mỏng che mặt. Nàng ở trước mặt Tào Tú thẹn thùng cúi đầu, dưới cái khăn che mặt mơ hồ có thể nhìn thấy một chút ý cười ngượng ngùng.

Trong lòng hẳn không hiểu sao dâng lên một trận lửa giận, trên ngực đau như liên hồi không báo trước!

"Bệ hạ! hỉ kiệu của Hoàng hậu nương nương đã đến, mời bệ hạ rời cung bộ tới hợp cung, cử hành nghi thức sắc phong" Tiểu thái giám vui mừng nói.

Vết thương của Phong Liên Dục tự dưng nứt ra, máu đen thẩm thấu ra, hẳn nhắm mắt, sau khi mở ra, trong con ngươi màu tím âm trầm thô bạo.

Tiểu thái giám hoảng sợ, nhìn thấy trên ngực hắn ươn ướt vết máu, lập tức sắc mặt đại biến: "Bệ hạ!"

"Vết thương cũ của Bệ hạ tái phát, lo lắng làm gì? Đỡ bệ hạ hồi cung!" Trong góc khuất, Diễm Tâm Sư của Thành Tu La bước ra quát tiểu thái giám.

"Vâng!" không ai dám chậm trễ, mặc kệ đại hôn trọng yếu hay không, hết thảy đều lấy bệ hạ làm trọng!

Chương 852: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 3

Nhìn thấy Phong Liên Dực bị tiền hô hậu ủng đưa về tẩm cung, sứ thần mỗi nước đều có chút ngậy dại, nhất là sứ thần Nước Đông Ly!

Nước Bắc Diệu làm vậy là có ý gì? Ngụy đại tướng quân ở chỗ này, Ngụy Tam tiểu thư cũng đã đón vào hoàng cung, nhưng Hoàng thượng lại hỏi tẩm cung! Đây khác gì lừa gạt người Nước Đông Ly!

"Các vị an tâm một chút, chớ vội nóng nảy, Hoàng thượng vết thương tái phát, không thể trì hoãn, đại điển phong Hậu sẽ hoàn thành sau, mời các vị tới Thiên Hợp Cung chờ trước, có chỗ nào thất lễ, mong chư vị thứ lỗi."

Vũ Văn Chiến cầm đầu cự thần đứng ra giảng hòa, nhưng người của Nước Đông Ly không thể nào không ghi hận.

"Vũ Văn đại nhân, tiểu nữ mặc dù chỉ là thứ nữ, nhưng từ nhỏ được lão phu sủng ái, hôm nay đại hôn của nó, lão phu không thể nhìn khuê nữ nhà mình bị thiệt thòi" Ngụy võ thần không khách khí nói.

"Xin Ngụy đại tướng quân yên tâm, Hoàng thượng nếu có ý thất lễ, thì sẽ không khăng khăng giữ lập trường lập Tam tiểu thư làm Hoàng hậu trước các đại thần. Hôm nay đại điển phong Hậu sắp tới, mời Đại tướng quân chờ, bệ hạ bệnh cũ trì hoãn, sẽ xuất hiện sau." Vũ Văn Chiến nho nhã lễ độ cười nói, phái đoàn bộ dáng văn nhân nhã sĩ, làm người khác không nhìn ra bất cứ nhược điểm gì!

"Hừ! Như thế tốt nhất!" Ngụy võ thần khuôn mặt bình tĩnh, đi ra ngoài

trước.

Đây là lần đầu tiên Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy lão gian tặc Ngụy võ thần. Có thể có địa vị như hần, quả thật khí thế phi phàm, hần cao lớn uy mãnh, vóc người cao hơn nam nhân bình thường, thể trạng cường tráng, độ tuổi này mà vẫn rất khôi ngô, hơn nữa quần áo phụ trợ liền toát lên vẻ uy phong凛冽, rất có khí thế.

Nhìn tướng mạo có thể nói hần có thể sinh ra con gái như Ngụy Yên Nhiên, có thể thấy Ngụy võ thần lúc còn trẻ tuyệt đối là một mỹ nam tử. Hần ngũ quan thâm thúy, mũi cao mắt thâm, khuôn mặt như đao vót dùi đục, góc cạnh rõ ràng.

Chỉ là từ lông mi đến mang tai có một vết sẹo dữ tợn, suýt cắt vào khóe mắt, vết sẹo khiến hần tăng thêm khí thế dọa người, có vẻ rất hung ác!

Thời đại này có rất nhiều linh dược chữa trị vết thương mà không để lại sẹo, tựa như năm đó Chiến Dã cho nàng Phi Thúy ngọc dịch, mặc kệ mặt của nàng bị Linh Tôn quất thành bộ dáng gì nữa, dùng Phi Thúy ngọc dịch thì ngày thứ hai không nhìn thấy bất cứ dấu vết gì.

Nhưng vết sẹo của Ngụy võ thần lại vắt ngang trên mặt, dữ tợn đáng sợ, linh miễn dược cũng không tiêu trừ được? Hay là hần cố ý giữ lại để nhắc nhở chính mình?

"Đó chính là Ngụy võ thần? Quả thật không phải người bình thường." Công chúa Anh Dạ nhỏ giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đảo ánh mắt qua người bên cạnh Ngụy võ thần, hần mang theo bên người đều là cao thủ không tầm thường, nhưng cảm giác không có người nhìn trộm nàng ngày đó.

Vậy "Âm Dương Kính" không đi cùng hẳn tới sao?

"Phu nhân, chúng ta cũng đi Thiên Hợp Cung chờ xem lễ đi." Tào Tú Chi cười hì hì nói, hai vị Đại mỹ nhân này chỉ có thể nhìn mà không thể đụng vào, nhưng trên miệng có thể gọi thân thiết cũng không tồi.

Bình thường cho hẳn mười lá gan cũng không dám gọi Công chúa Anh Dạ và Bắc Nguyệt quận chúa là "phu nhân" a!

Công chúa Anh Dạ hung hăng trừng mắt nhìn hẳn, dìu Hoàng Bắc Nguyệt đi. Bên cạnh là người của Nước Tây Nhung, lúc đi qua Hoàng Bắc Nguyệt thì Thiên đại Đông Nhi dừng lại, liếc mắt thấy nàng giả mang thai.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút xấu hổ.

"Nguyệt phu nhân đã hoài thai, hành động nên cẩn thận, kéo động thai khí." Thiên đại Đông Nhi cười nhẹ nói, "Còn nữa, chuyện nguy hiểm không nên làm lại."

"Đa tạ." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói.

Thiên đại Đông Nhi không nói thêm lời, mang người của chính mình rời đi.

"Nghe nói mỗi nữ tử Thánh Huyết Cung của Nước Tây Nhung đều là quốc sắc thiên hương, chà chà!" Tào Tú Chi ảo tưởng nhìn bóng lưng Thiên đại Đông Nhi, bị Công chúa Anh Dạ tát chụp trên đầu, kêu thảm một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lắc đầu, đi tới Thiên Hợp Cung.

Cung Vị Ương

Ngự y run rẩy xé mở băng gạc quấn trên ngực Phong Liên Dực, máu đen thấm ướt tay hắn, ngự y sợ đến đến mức ứa mồ hôi lạnh, mở miệng run run nói: "Nhanh, nhanh cầm thuốc đến".

"Cút ngay! Đồ vô dụng!" Diễm Tâm Sư đá ngự y vô dụng văng ra, phẫn nộ quát: "Mọi người ra ngoài hết đi!"

Bình thường chỉ cần Hoàng thượng không lên tiếng thì lời nói của mấy người thuộc Thành Tu La chẳng khác gì là lời của hoàng thượng, bởi vậy không ai dám cãi lời, vội vàng lui xuống.

Diễm Tâm Sư tới bên giường quý xuống, nói: "Bệ hạ, Âm Hậu đến."

Phong Liên Dực nhắm mắt lại, trên trán có một tầng mồ hôi nhọt nhọt, vẻ mặt không cảm xúc, coi người đến như một người xa lạ.

Nhìn hắn không phản ứng gì, Diễm Tâm Sư liền đứng lên, cung kính đứng ở một bên, sau một lát tiếng sột soạt vang lên, Vị Ương đi ở phía trước, xốc rèm lên, Huyền Xà Âm Hậu liền đi tới, dưới thân chín con rắn không dám tùy tiện, quay mắt về phía Tu La vương, thu liễm một chút.

"Dực nhi." Huyền Xà Âm Hậu nhìn thấy vết thương của hắn, đau lòng ngồi xuống, chậm rãi giúp hắn lau chùi vết thương, sau đó bôi thuốc, băng bó, "Người kia đã thương ngươi như vậy, ta nhất định phải bắt được cô ta, để cô ta chịu đùng thống khổ của ngươi gấp mười lần!"

Lông mi màu đen run lên một cái, Phong Liên Dực mở to mắt, lạnh nhạt nhìn bà: "Ngươi tới làm gì?"

Nhìn hắn lạnh lùng, ánh mắt như nhìn một người xa lạ, Huyền Xà Âm Hậu trong lòng đau như kim châm, nhưng vẫn cười nói: "Hôm nay là

đại hôn của ngươi, mẫu hậu sao có thể không đến? Nghe nói nữ tử kia là tuyệt đại giai nhân hiếm có trên thế gian."

Phong Liên Dực mím môi, không muốn nhiều lời.

Vị Ương vội vàng nói: "Bệ hạ, Âm Hậu đã vài chục năm không ra khỏi Thành Tu La, lúc này nghe nói bệ hạ đại hôn liền ra đó."

Phong Liên Dực lạnh lùng hất tay Âm Hậu đang giúp hắn quần băng gạc ra, không có cảm tình nói: "Nơi này không thích hợp với ngươi."

Huyền Xà Âm Hậu tay run lên, trở mắt nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ vẻ đau đớn: "Dực nhi, ngươi ghét bộ dáng của mẫu hậu sao? Hay là trong lòng ngươi, tiện nhân kia mới là mẫu thân của ngươi, mà ta không xứng?"

"Đủ rồi, đừng đóng kịch nữa." Phong Liên Dực lạnh lùng nói, "Lúc ta sinh ra đã bỏ rơi ta, giữa ngươi và ta có thể nói tình mẫu tử sao?"

Huyền Xà Âm Hậu kinh ngạc không chống giữ được thân thể chính mình, nếu không phải mấy con rắn chống đỡ, bà sẽ ngã ngửa xuống đất.

"Dực nhi" nước mắt lướt qua gương mặt xinh đẹp của bà.

"Hôn lễ này ngươi có thể coi như không tồn tại, ta cũng không phải muốn một phụ nữ, chỉ là Nước Bắc Diệu cần một hoàng hậu mà thôi." Phong Liên Dực đứng lên, tự mình cầm băng gạc băng bó vết thương, liền vượt qua Huyền Xà Âm Hậu đi ra ngoài.

"Âm Hậu, bệ hạ vừa mới đăng cơ, hôm nay cảm tình nhạt nhẽo, sau này chậm rãi sẽ tốt." Vị Ương vội vàng an ủi.

Huyền Xà Âm Hậu lắc đầu, nước mắt như suối trào, "Hắn hận ta, ta biết hắn hận ta năm đó đưa hắn đến hoàng cung Nước Bắc Diêu. Nhiều năm như vậy hắn cũng không chịu tha thứ cho ta."

"Bệ hạ là con ruột ngài, sao hận ngài được?" Vị Ương nói, "Cũng là vì đoạn tình tuyệt ái nên bệ hạ mới như vậy, trước đó, bệ hạ vẫn tốt với Âm Hậu mà."

"Đoạn tình tuyệt ái?" Huyền Xà Âm Hậu nằm trên giường, đau đớn khóc thành tiếng, "Là ta, là ta không tốt, bây giờ, bây giờ ta có thể làm lại từ đầu không?"

"Âm Hậu! Bây giờ không phải đúng lúc sao? Bệ hạ đã quên người đàn bà kia, hắn vẫn ở lại Thành Tu La, vĩnh viễn không rời khỏi ngài." Vị Ương đầu độc nói.

Huyền Xà Âm Hậu kinh ngạc nghe, hồi lâu mới gạt đầu: "Đúng vậy, hắn vĩnh viễn sẽ không rời khỏi ta, đúng vậy".

Bên ngoài tuyết lại rơi, cung nhân lập tức mở ô trên đỉnh đầu hắn, cẩn thận che chở hắn đi về Thiên Hợp Cung, cử hành đại điển phong Hậu.

Năm nay mùa đông lạnh hơn mọi năm, tuyết cũng rơi nhiều hơn so với năm trước, Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn thoáng qua bầu trời màu xanh xám, chợt nhớ tới mùa đông năm ngoái, năm trước, năm kia, hình như không lạnh như thế.

Trong trí nhớ, chưa từng thấy tuyết rơi lớn như vậy.

"Bệ hạ cẩn thận dưới chân." Thái giám cung kính nói, "Phía trước là Thiên Hợp Cung, tân Hậu đã được nghênh vào, chờ đã lâu."

Phong Liên Dực lạnh lùng ngược mắt, trừ đau đớn trên ngực, hẳn không có bất cứ biểu cảm gì.

Đi vào Thiên Hợp Cung, một tiếng chửi rủa truyền tới.

"Phụ nữ như người ta thấy nhiều rồi, chỉ ý vào xinh đẹp mà xin nam nhân ân sủng một đêm mà thôi, cho dù đã hoài thai thì sao? Người xuất thân hèn mọn, cho dù giúp Tào Tú Chi sinh con trưởng, nhưng địa vị chỉ là con thứ. Ở Phủ Hoài Bắc Hầu, người cho rằng người sẽ có nhiều địa vị? Người hôm nay xinh đẹp, hẳn có thể sủng ái người, chờ người tuổi già sắc phai, người lấy cái gì buộc tim của hẳn?"

"Tạ công chúa dạy bảo, thiếp thân đã hiểu." Giọng nói ôn nhu mềm mại giữa tuyết rơi rét lạnh có vẻ mỏng manh.

Nghe giọng nói này, Phong Liên Dực liền dừng bước chân, người phía sau cũng vội vàng dừng lại, khó hiểu nhìn hẳn.

"Người hiểu? Người hiểu thì cũng không đi theo Tào Tú Chi tới đây!" giọng nói lên mặt quát người không khách khí chỉ trích, "Người cho rằng có thể phong quang cả đời sao? Hừ! Đi theo tiểu tử thúy chưa dứt sữa, chỉ biết bại hoại danh tiếng Nước Nam Dực, nhất là mấy người phụ nữ các người, quả thực làm ta mất hết thể diện!"

"Thiếp thân biết sai rồi."

"Nếu biết sai thì đứng ở đây tỉnh lại! không cần người nhìn Đại điển phong Hậu, đó là lễ nghi cưới vợ chính, người xuất thân ti tiện, cả đời sẽ không có đãi ngộ như vậy"

"Vâng" trong tuyết vang lên tiếng bước chân, Công chúa Hi Hòa trang phục lộng lẫy đi ra ngoài. Dung mạo công chúa diễm lệ, không kém mã mao thiếu nữ, ngược lại còn hơn thiếu nữ, càng có khí chất

đoan chính cao nhã.

Trong đất tuyết, Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng người đứng ở đó, Nến Đỏ miễn cưỡng đứng bên cạnh, nhìn thấy Công chúa Hi Hòa đi xa, thở dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Nguy hiểm thật "

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức kéo ống tay áo Nến Đỏ một chút, trong lòng nói với nàng: "Đừng nói chuyện!"

Nến Đỏ thần phục nàng, bọn họ có thể trao đổi trong lòng không có chứng ngại gì, tựa như nàng cùng Băng Linh Huyền Diệu vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt mới nói hết, phía sau liền truyền đến tiếng giẫm tuyết, một loại khí thế cường đại lập tức bao phủ tới, nàng nháy mắt liền nhắc: tới rồi.

Tiếng bước chân dừng bên người, Phong Liên Dực đứng ở trước mặt nàng, cách nàng nửa bước, hấn cúi đầu, nhìn nữ tử vâng lời che mặt lụa mỏng, kinh ngạc nhìn hồi lâu.

Hấn chỉ nhìn, không có ra tay, cũng không nói lời gì, đôi mắt màu tím vững vàng nhìn khóa chặt bóng dáng của nàng.

Hấn bất động, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám động, trời biết hấn muốn làm gì, nhận ra nàng hay thế nào?

"Làm càn! Thấy Hoàng thượng còn không hành lễ!" Một tiểu thái giám cất tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt buông ống tay áo vừa nắm chặt, mồ hôi lạnh ứa ra, tuy nhiên nàng luôn luôn bình tĩnh, nhẹ nhàng quỳ gối hành lễ, trầm giọng nói: "Tham kiến Hoàng thượng."

Phong Liên Dực hơi chút khôi phục, nhìn lại nàng một cái, không nói gì thêm, liền xoay người, chậm rãi đi hướng Thiên Hợp Cung.

Hoàng Bắc Nguyệt nuốt vội một ngụm nước miếng, dùi tay Nến Đỏ, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi lạnh, "Không biết hấn muốn làm gì?"

"Ta thấy lúc hấn nhìn chủ nhân không có vẻ mặt gì đặc biệt, như là lạnh lùng thản nhiên nhìn một chút mà thôi." Nến Đỏ cũng hể hửng khiếp vía nói.

"Người sẽ tùy tiện nhìn chăm chăm một người lâu như vậy sao?"
Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

"Sẽ không" Nến Đỏ nói, "Vậy vì sao? Chủ nhân trước kia quen hấn đúng không?"

"Đâu chỉ quen." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười cười, bọn họ vẫn thề non hẹn biển, tình định tam sinh, suýt nữa nàng hoàn toàn tin tưởng lời thề cùng hứa hẹn của hấn.

May là nàng không ngu như vậy, nếu không chẳng phải sẽ rất thương tâm?

Trong lòng nàng vĩnh viễn đều có phòng bị với người khác, không ai có thể khiến nàng hoàn toàn bỏ tầng kia phòng xuống.

"Để nô tỳ lặng lẽ đi theo hấn, xem hấn rốt cuộc có ý đồ gì." Nến Đỏ chớp chớp mắt nói, bản lĩnh ẩn nấp hành tung của nàng rất mạnh, đi theo hấn sẽ biết hấn có ý đồ gì.

"Không cần." Hoàng Bắc Nguyệt lập tức từ chối đề nghị này, sắc mặt có chút ngưng trọng, "Đi theo hấn quá nguy hiểm, không cần thiết."

Hiện tại Phong Liên Dực sâu không lường được, nhớ bị phát hiện thì nguy.

"Vậy chúng ta nên làm sao bây giờ?" Nến Đỏ rất lo lắng, ở Nước Bắc Diệu bị Tu La vương chú ý cũng không phải chuyện tốt.

"Thuận theo tự nhiên đi, dù sao chúng ta cũng nên có chuẩn bị, hiện tại ta không lo lắng Phong Liên Dực, chúng ta phải chú ý Ngụy võ thần cùng Công chúa Hi Hòa."

Nhắc đến Công chúa Hi Hòa và Ngụy võ thần, Nến Đỏ lập tức áy náy nói: "Đều là ta sơ xuất, tưởng ẩn giấu tốt, không ngờ bị Ngụy võ thần phát hiện, lại liên lụy chủ nhân bị Công chúa Hi Hòa nói như vậy."

"Bị bà ta nói vài câu không là gì, nhưng Ngụy võ thần quả thật rất lợi hại, không, phải nói là "Âm Dương Kính" danh bất hư truyền." Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra vẻ mặt nguy hiểm dựng tóc gáy, híp mắt mỉm cười.

"Lén lút thì tính gì? Ta ghét nhất người như thế!" Nến Đỏ bĩu môi, vẫn canh cánh trong lòng lời nói vừa rồi của Công chúa Hi Hòa "Công chúa Hi Hòa dựa vào cái gì nói chủ nhân như vậy? bà ta có tư cách gì bình luận về con thứ với con vợ cả chứ? Bà ta đâu phải con vợ cả! Còn nói chủ nhân thân phận nhỏ bé, thấp kém, hừ! So với bà tốt hơn nhiều!"

"Người nói cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu.

Nến Đỏ hoảng sợ "Ta nói, bà không sánh được với chủ nhân?".

"Người vừa nói bà không phải con vợ cả, sao lại thế? Bà là con của thái hậu mà."

Nến Đỏ sững sốt một chút, liền cười nói: "Chủ nhân còn nhỏ tuổi,

không biết chuyện năm. Kỳ thật Trương công chúa Huệ Văn cùng Hoàng thượng mới là thái hậu sinh ra, mà Công chúa Hi Hòa là con của tần phi khác. Năm đó chiến loạn, mẫu thân của Công chúa Hi Hòa ở trong cung vì nước cầu khẩn, cuối cùng u buồn mà chết, thái hậu thương tiếc mới đem bà ta về nuôi."

Nến Đỏ nhìn cô gái nhỏ tuổi trước mặt, còn nàng là thần thú, lớn hơn Hoàng Bắc Nguyệt bao nhiêu năm. Vì thế Nến Đỏ hiểu rõ chuyện trong cung hơn Hoàng Bắc Nguyệt nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nghe xong, thì ra là thế, trước đây nàng không biết, Bắc Nguyệt quận chúa từ lúc sinh ra đã cảm thấy Công chúa Hi Hòa và Trương công chúa Huệ Văn tình cảm rất tốt. Tỷ muội tình thâm, Công chúa Hi Hòa cũng ôn nhu thiện lương, đối xử tốt với nàng, thế nên trong lòng Bắc Nguyệt quận chúa lúc nhỏ vẫn thân thiết và cảm kích Công chúa Hi Hòa.

Quả thật, năm đó Bắc Nguyệt quận chúa đơn thuần như vậy, chắc không biết rõ ràng, một người đối tốt với người, không nhất định chính là chân chính trân trọng người, cũng có thể vì nguyên nhân nào đó.

Tuy nhiên, lúc chưa biết Công chúa Hi Hòa không phải là con gái của thái hậu, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không hiểu vì sao Công chúa Hi Hòa cấu kết cùng đại gian tặc Ngụy vô thần hại chết tỷ tỷ của bà, hiện tại ngẫm nghĩ cũng không phải không có nguyên nhân.

"Chủ nhân nghĩ gì thế?" Nến Đỏ nhìn thấy vẻ mặt suy nghĩ sâu xa của nàng liền hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói: "Kỳ thật con thú, con vợ cả có gì khác nhau? Nếu là con thú cũng có thể trở nên nổi bật."

"Chủ nhân sai rồi, thời đại này, con thứ từ nhỏ có rất nhiều thứ không công bình, rõ ràng rất ưu tú, nhưng vì thân thể không đủ cao quý, cho nên đi đâu cũng kém người khác một bậc. Cho dù có huyết thống triệu hồi sư, vẫn không xóa được thân phận thứ xuất thấp kém."

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, quả nhiên thời đại khác nhau, tư tưởng liền khác nhau. Ở thời đại của nàng, chỉ cần đủ mạnh mẽ, nhất định có thể đứng trên đỉnh cao.

Nàng sống ở thời đại này cũng giống như trước. Tuy nhiên dù sao ánh mắt người nhìn người khác nhau, giống như trước đây, Tiêu Vận cùng Tiêu Nhu luôn ghen ghét thân phận của nàng, cho dù Bắc Nguyệt quận chúa chỉ là phế vật, lại nhu nhược, bọn họ cũng không chịu bỏ qua nàng.

Nói đi nói lại, đều là tư tưởng ảnh hưởng.

"Chủ nhân trời sinh cao quý, Công chúa Hi Hòa làm sao so bì được?" Nến Đỏ kiêu ngạo nói, vừa rồi nghe Công chúa Hi Hòa nói những lời này, nàng suýt không nhịn được mở miệng đáp lại, may mà nhịn được.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Vương hầu cũng vậy, đều không phải trời sinh đã ở địa vị cao quý?"

Nến Đỏ nhất thời nghe không hiểu, Hoàng Bắc Nguyệt liền cười nói: "Không nói chuyện này nữa, Nến Đỏ, sau này ngươi không cần đi theo Công chúa Hi Hòa, rất nguy hiểm."

"Ta không sợ nguy hiểm! Bọn họ làm gì được ta!" Nến Đỏ vội la lên.

"Lúc này coi như đánh rắn động cỏ, Công chúa Hi Hòa cùng Ngụy võ

thần hản là đã có phòng bị." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, "Hơn nữa, hai người bọn họ lén gặp mặt, vì cái gì ta đại khái cũng đoán được."

Nến Đỏ vốn len lén đi theo giám thị nhất cử nhất động của Công chúa Hi Hòa. Vừa rồi trong hoa viên Thiên Hợp Cung, Ngụy vũ thần vô tình gặp Công chúa Hi Hòa liền đứng nói mấy câu. Nến Đỏ định đến gần một chút nghe bọn hản nói cái gì, nhưng đột nhiên bị phát hiện.

May là nàng cơ trí, giả bộ đến lấy áo khoác giúp Hoàng Bắc Nguyệt giữ ấm, vừa vắn đi ngang qua nơi này, không để Ngụy vũ thần hoài nghi.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy động tĩnh liền đến xem, bị Công chúa Hi Hòa châm chọc khiêu khích, vừa hay đúng dịp để Phong Liên Dục nhìn thấy, thật là đủ mất mặt.

Chương 853: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 4

Tuy nhiên, nếu Công chúa Hi Hòa chỉ vô tình gặp Ngụy võ thần nói chuyện, cần gì đuổi hết người bên cạnh đi, Cần gì phải an bài người gác khắp nơi xung quanh chứ?

Gạt được người khác chứ sao gạt được Hoàng Bắc Nguyệt, không có chuyện gì mới là lạ.

Nến Đỏ chớp chớp mắt: "Chủ nhân thật lợi hại!"

"Không phải ta lợi hại, mà là Công chúa Hi Hòa không ngờ ta đi theo, hơn nữa còn sớm hoài nghi bà ta. Bà ta không bố trí phòng vệ chúng ta." Hoàng Bắc Nguyệt tiếc hận thở dài. Nàng hy vọng không phải Công chúa Hi Hòa biết bao.

Dù sao vị công chúa này là cứu tinh duy nhất của Bắc Nguyệt quận chúa lúc nhỏ buồn bã bất lực. Nàng hy vọng Hi Hòa cô cô có thể nhanh hồi để đô, tới cứu nàng.

"Chúng ta làm gì tiếp theo".

"Kế tiếp làm như bọn họ mong muốn đi, sẽ có trò hay chờ bọn họ!" Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười.

Người khác bất nhân, nàng cũng bất nghĩa, chúng ta không ai là người thiện lương. Xem ai thủ đoạn tàn nhẫn hơn.

Nến Đỏ cao hứng cười rộ lên: "Nến Đỏ không thể chờ được. Chủ

nhân, chúng ta vào xem đại điển phong Hậu đi?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn về phía Thiên Hợp Cung uy nghiêm lộ ra khí vui mừng. Ngói lưu ly bị ánh tuyết chiếu rọi xuống, lấp lánh đẹp mắt, diêm lành bao phủ cung điện vui mừng này. Từng điệu nhạc truyền tới, trong nháy mắt, tâm tình của nàng sa sút một chút, tuy nhiên rất nhanh bình tĩnh lại.

Bởi vì trong Thiên Hợp Cung truyền đến tiếng hô dờn núi lấp biển:

"Hoàng Thiên ở trên, Hậu Thổ bên dưới! Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế! Hoàng hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Tiếng hô điếc tai nhức óc như muốn lật đổ Thiên Hợp Cung.

Hoàng Bắc Nguyệt từ cửa lớn nhìn vào Thiên Hợp Cung, liếc mắt thấy trên thảm đỏ trải tầng tầng ở cầu thang bạch ngọc, quần thần đều quỳ xuống, hướng về phía trước cúng bái hoàng đế cùng hoàng hậu bọn họ.

Nàng chợt nhớ Phong Liên Dực từng nói muốn lấy nàng làm hậu, nếu lúc ấy nàng không cự tuyệt thì hiện tại người đứng chung với hấn tiếp nhận hàng vạn hàng nghìn người quỳ lạy cùng chúc phúc chính là nàng.

Chương 854: Đại điển sắc phong Hoàng Hậu 5

Nhân sinh thật khó phân biệt, từ các nơi khác nhau cũng có thể nhìn thấy sắc thái bất đồng.

"Chủ nhân, người đang suy nghĩ gì thế?" Nến Đỏ nhìn thấy nàng kinh ngạc xuất thần, nhưng không nhìn ra được gì từ vẻ mặt nàng, không nhin được hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi khôi phục, khước miệng cong lên, nói: "Ta đang suy nghĩ, khi nào tuyết mới dừng? tuyết rơi sẽ không tốt cho ẩn giấu hành tung."

"Ta cũng nghĩ vấn đề này." Nến Đỏ không suy nghĩ nhiều, bởi vì từ vẻ mặt Hoàng Bắc Nguyệt, thật sự cũng không nhìn ra bất thường.

Là bi thương là vui, không ai biết.

"Hoàng Bắc Nguyệt, người đang suy nghĩ cái gì thế?" Hơi an tĩnh một chút, Yểm trong Hắc Thủy Cấm Lao lại không an phận đi ra, lúc này ngữ khí rất sâu trầm, rất nghiêm túc.

Rất ít thấy Yểm ra dáng đàng hoàng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng hiếm được dịp đứng đắn, nghiêm chỉnh một chút, cười nói: "Ta đang suy nghĩ, người phản bội ta phải chịu báo ứng thế nào đây?"

Lúc nàng cười nói ác độc như vậy, Yểm rất thương thức nói: "Không tồi, chỉ là trúng độc, quá tiện cho hần!"

"Quan hệ gì với ngươi a? Ngươi tích cực như vậy làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ hứ một tiếng.

"Hai chúng ta cùng là châu chấu trên một thuyền mà!"

"Ngươi mới là châu chấu ấy!"

Yểm ha ha cười rộ lên, sau một lát lại rất sâu trầm hỏi: "Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi biết ta đang suy nghĩ gì không?"

"Không muốn biết."

"Hỏi một chút đi mà!" Yểm rối rắm, tại sao nàng luôn không phối hợp với hắn như vậy?

"Được rồi, ngươi đang suy nghĩ gì?" Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, giả bộ cảm thấy hứng thú hỏi.

Trong Hắc Thủy Cấm Lao an tĩnh một chút, tên Yểm này lại muốn làm gì?

"Ta đang suy nghĩ" Yểm chậm rãi mở miệng nói, "Tại sao hắn không quý trọng ngươi? Ngươi tốt như vậy."

Nói xong, một tia nguyên khí màu đen từ đầu ngón tay nàng phóng ra, chậm rãi hòa vào gió tuyết, sau đó, từ từ ngưng tụ, biến thành một bóng người mơ hồ, mở hai tay nhẹ nhàng ôm nàng từ phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt chấn động, muốn quay đầu nhìn hắn. Vừa quay đầu, một hạt nước mắt trượt xuống, nặng nề rơi trên cánh tay Yểm được gió tuyết cùng nguyên khí màu đen ngưng tụ thành. Nước mắt nóng bỏng, tuyết cũng lặng lẽ hòa tan.

"Không người nào hiểu người hơn ta, người hiện tại có bao nhiêu khổ sở. Muốn khóc thì khóc đi, người không phải thần, kiên cường cho ai nhìn a." Yểm trầm thấp nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, trầm mặc một hồi, tiện đà giơ tay lên, sờ khóe mắt chính mình, quả thật có chút ướt át, lạnh lùng nhếch miệng. Nàng đột nhiên vung tay về phía sau, bóng dáng Yểm bị nàng đánh tan, lại chậm rãi ngưng tụ thành hình, khiếp sợ nhìn nàng.

"Khóc cái gì? Trước mặt người mất thể diện một lần, còn có lần thứ hai sao?" Lãnh ngạo ngược hai tròng mắt lên, nhìn hình ảnh ma thú mơ hồ trước mắt.

Yểm hình như cười một chút, sau đó tản ra gió tuyết, nguyên khí màu đen theo ngón tay nàng chậm rãi trở trong Hắc Thủy Cấm Lao.

Yểm trong Hắc Thủy Cấm Lao chậm rãi đưa tay vuốt tay phải của mình, nói cho cùng sẽ không mất thể diện, nhưng hẳn vẫn cảm giác được giọt nước mắt kia.

"Hoàng Bắc Nguyệt, ở trước mặt ta không cần phải ngụy trang!" Yểm tức giận nói.

"Ngụy trang cái gì? Có cần thiết không?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh.

"Người rõ ràng lại khóc"

"Hừ..." Hoàng Bắc Nguyệt chẳng thèm ngó tới.

Yểm trầm mặc, có chút đau lòng hỏi: "Người quả thật để ý hẳn như vậy? Thật nực cười!"

Hắn nói xong liền trở về sâu trong Hắc Thủy Cấm Lao, rõ ràng giận dữ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tránh được, nàng không thể nể mặt nói lời cảm ơn hoặc là xin lỗi hắn.

Nàng biết, Yểm bị phong ấn trong thân thể nàng quả thật hiểu rất rõ nàng.

Hơn nữa nàng biết Yểm quan tâm nàng, vừa rồi có ý tốt, nhưng nàng không bao giờ thể hiện mềm yếu trước mặt người. Tự tôn cùng kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng như vậy.

Nàng không phải là đóa hoa mềm mại, muốn người khác đứng trước mặt ngăn trở mưa gió thay nàng.

Nàng là cây to giữa trời...

Cho nên Yểm, xin lỗi...

Nến Đỏ trợn mắt há miệng nhìn hết thấy, từ khi Yểm xuất hiện nàng liền ngây dại, hồi lâu cũng không kịp phản ứng.

"Chủ, chủ nhân, đó là..."

"Hắn là Yểm, ma thú bị phong ấn trong thân thể ta." Hoàng Bắc Nguyệt giản lược nói.

"Hắn chính là Yểm" Nến Đỏ thì thào nói, "Năm đó ma thú khơi mào loạn lạc cả bốn nước, ngay cả A Cha cũng không phải là đối thủ của hắn..."

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng vui vẻ, Nến Đỏ biết rất nhiều, vội vàng hỏi: "Hắn từ đâu tới?"

Nến Đỏ lắc đầu, vẻ mặt hoang mang, "A cha chưa bao giờ để chúng ta quan tâm chuyện của Yểm. Người nói sẽ tự mình xử lý tốt, nhưng..."

Ánh mắt đột nhiên có chút ướn át, không ngờ A Cha cuối cùng phong ấn Yểm trong thân thể Hoàng Bắc Nguyệt. Hẳn nhất định là đến đường cùng mới có thể ra hạ sách này.

Ngay cả Nến Đỏ cũng không biết, Hoàng Bắc Nguyệt có chút thất vọng, nàng thật sự rất tò mò về lai lịch của Yểm. Nàng có manh mối lúc ẩn lúc hiện, nhưng lại luôn không bắt được tin tức trọng yếu.

"Chủ nhân, người phải cẩn thận, hẳn hiện tại mặc dù bị phong ấn, nhưng hẳn mãi là ma thú, nếu có một ngày hẳn có cơ hội trốn ra, người đầu tiên hẳn muốn giết chỉ có chủ nhân thôi." Nến Đỏ rất lo lắng.

"Không sao, hẳn sẽ không đa thương ta." Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, mặc dù biết Yểm sinh ra đã là ma thú tà ác, tuy nhiên nhiều năm ở chung, hai người bọn họ mặc dù không trở thành bạn tri kỷ, nhưng tự nhiên cũng có tình cảm.

Hơn nữa Yểm không giống ma thú bình thường, lệ khí rất mạnh. Người này còn có thể quan tâm nàng, khuyên nàng, xem như bằng hữu loại khác đi.

Nến Đỏ lắc đầu, lo lắng nói: "trong Hắc Thủy Cấm Lao có thể áp chế ma tính cùng tà khí của hẳn. Lúc hẳn đi ra sẽ không phải như vậy! Chủ nhân nhất định phải cẩn thận, nếu có cơ hội phải giết hẳn".

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, giết Yểm?

Quả thật ý nghĩ này xuất hiện lúc mới biết Yểm ở trong thân thể

nàng, nhưng chậm rãi về sau, nàng đã quên ý nghĩ này. Sự tồn tại của Yểm dần thành thói quen, cũng không có gì không tốt.

"Không biết dùng cách gì đối phó với hắn, chỉ có thể giam giữ hắn."
Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý nói.

Nến Đỏ nói: "Chủ nhân, chỉ cần có đủ năm loại nguyên khí chú ấn, có thể tiêu diệt hắn cùng Hắc Thủy Cấm Lao."

Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói: "Thật không?"

"Được! Vì an toàn của chủ nhân, Nến Đỏ nhất định sẽ cố gắng giúp chủ nhân đạt được năm loại nguyên khí chú ấn!" Nến Đỏ nắm chặt tay, hứa hẹn nói.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút hoảng hốt cười một chút, đem tâm thần nhìn vào trong Hắc Thủy Cấm Lao, lặng lẽ tìm Yểm. Hắn không ở đây, hắn là chạy sâu vào trong Hắc Thủy Cấm Lao rồi.

Không biết hắn có nghe được bọn họ nói chuyện không? Nàng thật không muốn giết hắn, ít nhất hiện tại không có.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 855: Thích khách trong tuyết 1

Đại điển phong Hậu rườm rà đã hoàn thành, kế tiếp, Đế hậu thiết yến ở trong cung, mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan hoàng thân quốc thích cùng sứ thần mỗi nước.

Sắc trời bắt đầu tối, đêm nay bầu trời có trăng khuyết chiếu sáng, lén lút trốn sau tầng mây.

Sứ thần mỗi nước dâng hạ lễ, đều là trân bảo thế gian hiếm thấy, hơn nữa Nước Đông Ly đưa tới một đôi "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" trân quý nhất.

Đại tướng quân Ngụy võ thần của Nước Đông Ly tự mình mở hộp màu đen bằng băng ra, ánh sáng xanh lấp lánh từ băng tuyết thẩm thấu ra ngoài. Màu xanh ngọc còn sáng hơn bảo thạch, một cỗ nguyên khí băng khổng lồ phát tán ra.

Mấy vị cao thủ thuộc tính băng đang ngồi lập tức cảm giác toàn thân kích động, rất nhỏ nguyên khí hàn băng chậm rãi chui vào kinh mạch, dường như xương cốt cùng kinh mạch đều bị tắm bổ một lần, cảm giác thật không thoải mái!

Trong yến hội phát ra tiếng than sợ hãi, chỉ thấy trong cái hộp huyền băng có một đôi bọ cạp to bằng bàn tay bò ra. Cả người nó đều là hàn băng màu trắng trong suốt, chỉ có trên đầu hai tròng mắt xanh thẳm, thoạt nhìn như hàng mỹ nghệ tốt nhất, nhưng con bọ cạp có thể bò, nhất định không phải vật phàm!

"Ngụy đại tướng quân xuất thủ hào phóng, "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" này sinh ra từ nơi cực lạnh, ngàn năm mới được một đôi, mặc dù không phải thần thú cũng không phải linh thú, nhưng là thánh phẩm tu luyện của triệu hồi sư thuộc tính băng! Có một con "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" thì ít nhất sẽ giảm bớt được một nửa thời gian tu luyện so với người bình thường!"

Trong Yến hội có người tinh mắt lập tức lên tiếng, không nhịn được tấm tắc khen ngợi, tuyệt thế trân bảo như vậy, cho dù có tiền cũng không nhất định nhìn thấy, hôm nay nhìn được cũng đủ may mắn.

Ngụy võ thần cười ha ha: "Hôm nay ngày vui, lễ vật nho nhỏ biểu lộ tâm ý mà thôi."

Mọi người thi nhau tán thưởng.

"Ngụy võ thần thật hào phóng, "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" không phải bảo vật bình thường, không thua gì thú hạch của một con thần thú cấp tám! Phải biết rằng, thần thú có thể gặp, nhưng "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" ngàn năm mới xuất hiện, so với thần khí vẫn trân quý hơn!"

Nến Đỏ nhìn "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" giắt mình, nàng cũng chưa từng nhìn thấy bọ cạp này.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói: "Ý hấn là muốn nói cho người của Nước Bắc Diệu rằng Nước Đông Ly bọn họ thực lực không yếu so với Nước Bắc Diệu, bọn họ binh hùng tướng mạnh, có mỹ nhân, còn có bảo vật."

Bởi vì hôm nay xảy ra chuyện nhỏ ngoài ý muốn, khiến Phong Liên Dực sớm rời đi, không nghênh đón con gái Ngụy Yên Nhiên của hấn, biểu hiện có vẻ không coi trọng vị hoàng hậu này, chẳng khác nào

miệt thị Nước Đông Ly bọn họ.

Ngụy võ thần đương nhiên muốn nghĩ cách ra oai với người của Nước Bắc Diệu.

Đưa tặng "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" có thể để bọn họ hiểu biết về thực lực của Nước Đông Ly.

Nến Đỏ bĩu môi nói: "Hừ! Loại bảo bối này trên tay hãn cũng lãng phí!" Suy nghĩ một chút, Nến Đỏ trong lòng nói: "Chủ nhân, "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" là thánh phẩm tu luyện của triệu hồi sư thuộc tính băng. Có nó phụ trợ, chủ nhân đạt được Chú ấn Băng, công hiệu gấp rưỡi."

Hoàng Bắc Nguyệt "a" một tiếng, ánh mắt lạnh liệt nhìn về phía "Bọ cạp mắt xanh hàn băng", dưới khăn che mặt khóe miệng nhếch lên tươi cười.

"Bảo bối này ta muốn!"

Trong lòng lặng lẽ dặn dò Nến Đỏ vài câu, Nến Đỏ che miệng cười nghịch ngợm.

Bên này cao hứng, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại liếc nhìn Công chúa Anh Dạ, chỉ thấy nàng căn bản không bị bảo vật hấp dẫn, một người ngồi ngây ra, không biết suy nghĩ cái gì.

Nàng sau khi trở về liền mất hồn mất vía, giữa tiệc rượu cũng không thấy nụ cười trên mặt, miễn cưỡng dựa vào đệm mềm, bộ dạng có vẻ rất mệt mỏi.

Tào Tú Chi mấy lần nhìn sắc mặt của nàng, cũng không dám mở miệng quấy rầy.

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi hấn chuyện gì xảy ra? Tào Tú vẻ mặt vô tội, khăng khăng hấn thật sự không làm gì cả, chỉ là sau khi nhìn đại điển phong Hậu của Nước Bắc Diệu hoàn thành, nàng vẫn như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng hiểu rõ, hóa ra là vậy, nói là buông xuống, nhưng nào có dễ dàng như vậy. Nếu dễ quên như thế thì nhiều năm lưu luyện si mê có ý nghĩa gì?

Không biết nói gì để an ủi Anh Dạ, loại chuyện này để tự Anh Dạ hiểu thì tốt hơn. Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi dựa vào đệm êm uống rượu, nghĩ làm thế nào trộm được "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" tới.

Tào Tú Chi nhìn tới nhìn lui hai người kia đều là bộ dáng tâm sự nặng nề khiến hấn đứng ngồi không yên, không dám nói gì, cũng không dám làm gì.

Nước Nam Dục là nước lớn nên vị trí sứ thần ngồi rất gần Hoàng thượng cùng hoàng hậu.

Đêm nay hoàng hậu Ngụy Yên Nhiên rất đẹp, phượng bào màu đỏ vàng giao nhau, hoa lệ phức tạp bao bọc thân hình uyển chuyển, đoan trang đại khí, không còn quyến rũ xinh đẹp bình thường. Cung trang nồng đậm cũng che giấu khuôn mặt trời sinh mỹ khí, mũ phượng tinh xảo chỉ khiến người ta cảm giác nàng cao quý không nài dám khinh nhờn.

Nàng ngồi bên cạnh Phong Liên Dục, hai người vẫn duy trì khoảng cách lễ tiết, làm hoàng hậu tự nhiên không thể như tần phi rúc vào lòng hoàng đế, nàng là mẫu nghi thiên hạ, phải làm gương cho nữ tử thiên hạ.

Phong Liên Dục uống rượu, đặt chén rượu xuống, nàng lập tức rót

đầy chén, thấp giọng nhỏ nhẹ, không biết nói câu gì, Phong Liên Dục liền ngoái đầu nhìn nàng một cái.

Ánh mắt vô tình quét tới sứ thần Nước Nam Dục.

Mười vị mỹ nữ tuyệt sắc vây quanh Tào Tú Chi, vô cùng bắt mắt, cả yến hội trừ hoàng đế cùng hoàng hậu thì hẳn ở đâu thì gây chú ý đến đó.

Phong Liên Dục nhìn qua, ánh mắt vô tình dừng ở chỗ Hoàng Bắc Nguyệt mặt che lụa mỏng. Nhìn nàng lười biếng tựa vào bên cạnh Tào Tú Chi. Tào Tú Chi hết sức ân cần lột vỏ nho cho nàng.

Nho lột một nửa vỏ, Tào Tú Chi liền đưa đến trước mắt Hoàng Bắc Nguyệt, nàng nhìn lướt qua, mỉm cười tiếp nhận, chính mình không ăn, nhưng lại dịu dàng nhét vào miệng Tào Tú Chi.

Tào Tú Chi lập tức hai mắt mông lung cười rộ lên.

Chương 856: Thích khách trong tuyết 2

Phong Liên Dực ánh mắt ngưng tụ, né một tia sát khí âm độc.

Ngụy Yên Nhiên đang giúp hắn rót rượu liền hoảng sợ, tay run lên suýt làm đổ rượu.

Không biết chuyện gì xảy ra, ngẩng đầu liếc hắn một cái, không biết hắn nhìn cái gì, bất an nương theo ánh mắt của hắn nhìn qua, liền nhìn thấy một đám mỹ nữ vòng phì yếm gầy.

Mặc dù lụa mỏng che mặt, nhưng mỗi một vị đều là mỹ nữ tuyệt sắc, điểm này tiểu mỹ nhân Ngụy Yên Nhiên trực giác rất chuẩn.

Nhẹ nhàng nhíu mày, hắn lại nhìn những tiểu mỹ nhân? Hình như có điểm khác thường.

Mặc dù chỉ ngắn ngủi ở chung vài ngày, nàng cũng biết hắn không phải quân vương yêu thích sắc đẹp. Hắn chẳng thích gì, cái gì mỹ nhân rượu ngon cảnh đẹp, quyền lợi dục vọng hắn hết thảy không thích. Hắn duy nhất thích, đại khái là bản nhạc mà nàng thổi.

Cho nên thấy hắn nhìn mỹ nữ bên người Tào Tú Chi, Ngụy Yên Nhiên quả thực lắp bắp kinh hãi.

Những nữ tử kia mỗi người đều che mặt, ánh mắt nàng đảo qua một lượt, cuối cùng dừng lại ở thiếu phụ bên cạnh Tào Tú Chi, một mỹ nữ bụng to mang thai.

Nàng kia đẹp, còn hơn tiểu mỹ nhân khác, xuất trần thanh lệ, mặt mày như họa, tựa như hoa giữa sương mù. Dưới làn lụa mỏng, trang điểm như ẩn như hiện, không che giấu được dung mạo tú lệ của nàng.

Cô gái này, vì sao có cảm giác quen thuộc vậy?

Chỉ là nhìn nàng liền thấy trống ngực đập nhanh hơn.

Ngụy Yên Nhiên muốn nhìn lâu hơn chút, nhưng vị tiểu mỹ nhân lại đột nhiên đứng lên, hình như thân thể có chút không khỏe, bị thị nữ dìu xuống.

Nàng cũng muốn đứng lên đi theo để nhìn kỹ bộ dáng của nàng, nhưng bên người đột nhiên truyền đến tiếng quần áo sột soát, Phong Liên Dục đã đứng lên đi ra ngoài.

Trong lòng hơi mất mát, có cảm giác bất thường, nàng cũng rất muốn đi ra ngoài, nhưng yến hội đêm nay nếu hoàng đế cùng hoàng hậu cùng nhau rời tiệc thì không biết quần thần cùng sứ giả sẽ nghĩ như thế nào.

Những lễ nghi trước kia nàng chưa bao giờ cân nhắc, nhưng hiện tại lại không thể không cân nhắc.

Hơn nữa, Người của Thành Tu La ở chung quanh, bọn họ sẽ không cho phép nàng dễ dàng rời tiệc.

Nghĩ như vậy, Ngụy Yên Nhiên liền không thể làm gì khác là nổi giận ngồi tại chỗ, nhìn thoáng qua sứ giả Nước Nam Dục, một vị tiểu mỹ nhân đi mất, Tào Tú Chi liền đi lấy lòng một vị tiểu mỹ nhân thoát nhìn lãnh ngạo thanh cao, so với vừa rồi càng thêm ân cần.

Người đàn bà kia rất nhanh sẽ trở về, lúc đó xem bộ dáng của nàng thế nào.

Tuyết vừa dừng, trong Ngự Hoa viên, cung nhân vội vàng quét tuyết sạch sẽ, nếu không lát nữa nếu quan to quý nhân đi qua đây ngã sấp xuống thì bọn họ có tội lớn.

"Phu nhân cẩn thận, đừng trơn."

Nến Đỏ dìu tay Hoàng Bắc Nguyệt, chậm rãi đi tới hồ đã đóng băng, mấy cung nhân quét dọn nhìn thấy, vội vàng bước lại, để đèn lồng chiếu sáng xung quanh.

Gió có chút lớn, lúc đi ra quên cầm áo choàng, giờ phút này gió thổi cũng lạnh.

Nến Đỏ nói: "Nơi này gió nhỏ, mời phu nhân chờ ở đây, nô tỳ mang áo choàng đến cho phu nhân."

"Người đi nhanh về nhanh." Hoàng Bắc Nguyệt dặn dò một tiếng, liền đi tới sau núi giả khuất gió.

Nến Đỏ xoay người đi.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng trong chốc lát, nghe thấy tiếng bước chân sau núi giả truyền đến, có cung nhân kêu một câu "Hoàng thượng" liền ngưng bật.

Phong vù vù từ sau núi giả thổi đến, nàng híp nất, ôm tay, làm bộ rất lạnh run rẩy dựa vào núi giả.

Đột nhiên gió ở bên trái biến mất, nàng ngẩn ra, ngẩng đầu lên, bóng dáng cao lớn thẳng tắp che ở trước mặt, khuôn mặt ngược sáng

không thấy rõ, chỉ có một đôi mắt thâm thúy gắt gao nhìn nàng.

Trong lòng nặng nề, ánh mắt như nhìn sâu vào tâm can nàng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức cúi đầu, lui từng bước, chậm rãi hành lễ:
"Tham kiến Hoàng thượng."

Phong Liên Dực bắt được cánh tay nàng, kéo nàng đến dựa vào chính mình, không cẩn thận bụng đụng vào hấn, hấn mới ngẩn ra, tựa hồ lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm bụng của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt sợ bị hấn nhìn ra sơ hở, vội vàng tránh tay hấn ra, nghiêng người đứng.

"Người tên gì?" Đây là giọng nói đê thấp, có lẽ muốn thu hồi ngữ điệu như gió lạnh, nhưng có vẻ không thành công, giọng nói vẫn lạnh như băng.

"Nguyệt." Nàng đơn giản đáp một chữ, tay nhẹ nhàng đặt ở trên bụng, động tác đơn giản này nói cho hấn biết, thân phận của nàng không phải nữ tử bình thường.

Nhưng Phong Liên Dực lại lựa chọn bỏ qua động tác này của nàng, hạ mắt nhìn, ánh mắt rất sâu trầm, nhìn trong chốc lát, hấn mới bá đạo giơ tay lên, muốn vạch cái khăn che mặt xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng giơ tay lên, ngữ điệu mềm mại nói:
"Hoàng thượng vượt qua quy quỹ rồi."

Phong Liên Dực mặc kệ nàng nói gì, hấn muốn nhìn kĩ bộ dáng của nàng một chút, hơn nữa nhất định phải nhìn!

Một tay nữ tử, sao có thể đỡ nổi hấn? Chỉ là hơi dùng sức, liền đè tay nàng xuống, đầu ngón tay đã chạm được trên mặt nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt phát lạnh, hấn muốn kiểm tra nàng, bức nàng ra tay sao?

Ngay lúc cái khăn che mặt sắp bị bóc ra, phía trước yến hội đột nhiên truyền đến tiếng la ầm ĩ.

"Thích khách! Có thích khách!"

Sau đó là tiếng binh khí chạm vào nhau.

Hoàng Bắc Nguyệt nhếch miệng cười, nhẹ nhõm thở dài một hơi, lập tức đi ra khỏi núi giả, định vào yến hội.

"Đừng đi qua!" Phong Liên Dục từ phía sau bắt được nàng, không cần cố sức kéo nàng trở về.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu liếc hấn, trong ánh mắt có chút oán hận, hấn ngẩn ra, trong lòng không biết tại sao co lại, ánh mắt nàng như vậy dường như khiến hấn rất sợ hãi, bất giác buông nàng ra.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đi về phía trước, vừa đi hai bước, phía sau hồ băng truyền đến tiếng băng vỡ, băng tuyết cuộn cuộn kéo tới nện xuống.

Lần này là thích khách thật?

Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì, không ngờ nàng gặp thích khách!

Nàng phản ứng đầu tiên là vội vàng ra tay, tuy nhiên nàng đầu óc rất linh hoạt, biết ở trong hoàng cung Nước Bắc Diệu, không thể có

người đến ám sát nàng, tuyệt đối không ai có thể phát hiện ra thân phận của nàng!

Cho nên những thích khách không phải nhắm vào nàng, mà là Phong Liên Dục!

Trong đầu lóe lên ý nghĩ đó, nàng liền thu liễm động tác, dự định không ra tay, chỉ cần tự bảo vệ mình là được.

Ôm cúi đầu trốn đi, phía sau truyền đến tiếng xé gió sắc bén, mấy chục chiếc dao băng bay đến lưng nàng, cung nhân quét dọn chung quanh bị đâm trúng, lập tức ngã xuống đất mà chết!

Xem ra những thích khách không muốn để lại một người sống.

Ánh mắt lóe sáng, dưới ống tay áo rộng thùng thình nhanh chóng kết ấn, loại băng tiễn này, góc độ xảo quyết một chút, tốc độ nhanh một chút, lực sát thương mạnh mẽ một chút mà thôi, nàng vẫn không để vào mắt!

Nàng chưa kịp động thủ, phía sau có một bàn tay cường ngạnh kéo nàng vào trong lòng, sau đó thấy hoa mắt, bọn họ đã đứng ở bên kia hồ!

Động tác thật nhanh! Ngay cả Hoàng Bắc Nguyệt cũng sợ hãi than, kể cả chính nàng xuất toàn lực cũng có khi chẳng đuổi kịp!

Quay đầu nhìn, Phong Liên Dục trầm mắt nhìn chăm chăm trên mặt hồ, loại ánh mắt âm u tràn ngập sát khí làm nàng cảm giác lạnh cả người.

Ánh mắt chiếu đến vai hấn, một dao băng đâm từ bả vai vào, giật mình, là lúc hấn lại cứu nàng bị dao băng đâm trúng, nếu không với

tốc độ của hắn, dao băng cũng dừng hòng dính vào y phục của hắn!

"Người bị thương." Không biết hắn vì sao cứu nàng, nhưng hắn cho rằng nàng là phụ nữ cần cứu giúp thì cứ để hắn toại nguyện.

"Không có việc gì." Hắn khoát tay nhổ dao băng ra, ném trên mặt băng.

Xẹt... xẹt.

Chương 857: Thích khách trong tuyết 3

Giống như hiệu ứng Domino, dao băng đập vỡ mặt băng, lập tức tốc độ nứt lan nhanh, vết nứt lan tỏa khắp mặt hồ, trong khoảnh khắc, tầng băng dày bị phá vỡ một lần nữa!

"Phong Liên Dực! Chịu chết đi!" Vài tiếng phản nộ hét lớn, lúc này, ngay cả dưới chân bọn họ cũng chấn động, một con thú lớn hình thành từ băng tuyết từ đáy hồ lao lên, ngửa mặt phản nộ kêu rống.

Linh thú băng Tuyết thật lớn!

Có thể tránh khỏi phòng vệ của Thành Tu La mà đưa Linh thú băng Tuyết khổng lồ vào hồ thì kẻ điều khiển linh thú tuyết đối là cao thủ hàng đầu!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch khóe miệng, mặc dù kế hoạch không theo ý của nàng, nhưng cục diện hỗn loạn như vậy cũng có lợi.

Đáng tiếc, Phong Liên Dực chặn một bước của nàng, khiến nàng không kịp chạy tới yến hội xem phản ứng của Công chúa Hi Hòa.

Linh thú Băng Tuyết mở lớn miệng, nhả ra hàn khí, mấy người nam nhân mặc áo choàng nhảy khỏi miệng nó, ở bên người linh thú triển khai trận pháp với Phong Liên Dực.

"Phong Liên Dực, hôm nay là ngày giỗ của ngươi!" Trong đó một người nam nhân kêu ngạo hô.

Ý nghĩ kỳ lạ....

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng né một ý nghĩ, cảm giác những người này quá ngây thơ rồi, dựa vào một con linh thú cùng một đám cao thủ, đã muốn lấy mạng Phong Liên Dực, không thể không nói những người này đã định được ăn cả ngã về không mới ra hạ sách này.

Sẵn sàng chết mà tới, cho dù không thể giết chết hắn, cũng phải làm cho hắn bị thương nặng!

Phong Liên Dực ngay cả lông mi cũng không nâng chút nào, màu tím nhạt trong tròng mắt, căn bản không để đám ô hợp vào mắt. Hắn chỉ nhìn...nàng.

Thân thể yếu ớt mặc dù mặc quần áo dày, nhưng sau khi Linh thú Băng Tuyết xuất hiện, xung quanh độ ẩm giảm xuống không ít, so với vừa rồi lạnh hơn nhiều, nàng đơn bạc như vậy, nhìn giống như bị gió thổi bay.

Nếu Hoàng Bắc Nguyệt biết lúc này hắn nghĩ nàng yếu như vậy, xem thường nàng nhất định sẽ hung hăng bổ hắn một đao!

Ngàn vạn đừng xem thường nàng!

Phong Liên Dực duỗi tay bắt được bả vai nàng, kéo nàng đến ngực mình, động tác tràn ngập tham muốn giữ lấy làm Hoàng Bắc Nguyệt nhượng mảy, bản năng muốn phản kháng, đột nhiên xa xa truyền đến một trận cười to.

Tiếng cười to trong nháy mắt tới gần, thân thể nửa người nửa thú của Diễm Tâm Sư đứng sững ở giữa không trung, khinh thường nhìn thích khách bên dưới.

"Có dũng khí hành thích Hoàng thượng, chán sống!" Vừa nói, một tiếng Sur Tử Hống nổi giận gầm lên. Diễm Tâm Sur hung tàn đập xuống, phế một con mắt của Linh thú Băng Tuyết!

Linh thú Băng Tuyết kêu gào phẫn nộ, bất chấp công kích Diễm Tâm Sur.

Diễm Tâm Sur không hổ là một trong mười hai Ma thần của Thành Tu La, thân thủ quả thật rất lợi hại, thành thạo chém giết các cao thủ, máu tươi bắn xung quanh thân hắn.

Người của Thành Tu La, luôn luôn hung tàn cùng khủng bố, tràng cảnh giết người miễn bàn có bao nhiêu máu tanh.

Phong Liên Dực ấn bả vai của nàng xuống, ôm sát nàng, trong nháy mắt liền tới ngoài tường cung, tốc độ quả thật không ai bì được.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng muốn đi đâu?"

Nhìn phương hướng này là xuất cung, Hoàng Bắc Nguyệt mơ hồ cảm giác bất ổn, cùng hắn một mình xuất cung, nếu xảy ra chuyện, nàng hiện tại không đánh lại hắn.

Không được Phong Liên Dực đáp lại, ngẩng đầu, chỉ thấy hắn mi tâm nhíu chặt, tựa hồ đang chịu đựng thống khổ vô cùng.

Có lẽ là "phệ tâm đan" độc phát, mỗi khi đến đêm khuya, độc tính phát tác, thời khắc thống khổ nhất!

Ngay cả Tu La vương cũng thống khổ như vậy, có thể thấy độc này không bình thường, thật không hổ độc do Linh Tôn làm ra!

Trực tiếp ra khỏi thành Thành Huy Kinh, đi không bao xa, hấn hiển nhiên không chống đỡ được nữa, buông Hoàng Bắc Nguyệt ra, lao đảo nửa bước liền ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc hấn một cái, nhìn hấn thống khổ đổ mồ hôi lạnh trên trán, nhưng lại không đến gần, chỉ là ôm tay lạnh lùng đứng một bên.

Không phải nàng lãnh huyết, mà là nàng trời sinh không đồng tình với địch nhân.

"Ta đã gặp người...." Phong Liên Dực đưa lưng về phía nàng, ngăn vạt áo, rút băng gạc ra, máu đen nhỏ giọt ở trên tuyết.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật mình, ngón tay không tự giác run rẩy một chút, đáy mắt mông lung, nhưng vẫn chưa kịp ngẫm nghĩ, liền nghe thấy hấn tiếp tục hỏi: "Đúng không?"

Có chút tự giễu nhếch môi, cười nhạt chính mình vừa rồi ôm tia hy vọng hảo huyền, hấn nhớ kỹ nàng thì sao? Không thể xóa đi sự thực hấn phản bội cùng lừa gạt nàng!

"Nghe nói Hoàng thượng ở Nước Nam Dực làm con tin mười năm, ta là người Nước Nam Dực, đại khái có gặp đi." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói.

Phong Liên Dực ngẩn ra, vì như vậy sao? Hấn ở Nước Nam Dực làm con tin mười năm, trong đầu vẫn còn nhớ rõ sự tình. Nhưng không nhớ rõ đã gặp nàng hay chưa.

Hấn ngồi trên mặt tuyết, mở rộng vạt áo lộ ra ngực trắng như tuyết bám máu đen kinh động tâm phách.

Tuyết đã sớm ngừng, nhưng bầu trời không biết khi nào hiện đầy mây đen, không có ánh trăng ánh sao nhưng bề mặt tuyết vẫn sáng bóng. Pha sau nàng có mấy cây to rợp bóng bao phủ nàng, vì khăn che mặt nên không thấy rõ khuôn mặt giờ phút này càng thêm mờ hồ.

"Người lại đây." Hấn chịu đựng đau nhức nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhẹ nhàng bầu thai, ngạo kiều nói: "Hoàng thượng bị thương chảy máu, ta sợ máu".

Vết thương trên ngực quả thật rất đáng sợ, càng không ngừng chảy ra máu đen, người bình thường nhìn cũng sợ hãi, huống chi nàng là một nữ tử nhu nhược đang có mang.

Phong Liên Dục cũng không miễn cưỡng, lúc bị cơn đau hành hạ, hấn không bận tâm so đo với nàng. Nhưng vết thương rất đau, cho tới bây giờ cũng chưa từng đau như vậy, dường như muốn xé rách cả trái tim!

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn thật lâu, không thấy hấn có sát ý với nàng, cũng không thấy rắp tâm làm loạn gì. Nàng luôn luôn đủ lạnh tĩnh, đầu óc đủ thông minh, nhưng lại không hiểu hấn mang nàng từ trong cung đến đây có ý đồ gì.

Biết rõ hấn tính cách phức tạp, âm tình bất định, ở trước mặt hấn cực nhỏ cũng không thể khinh thường, cho nên Hoàng Bắc Nguyệt lựa chọn đứng ở khoảng cách an toàn với, cực nhỏ cũng không tới gần.

Cảm giác nàng lạnh lùng xa cách quá mức rõ ràng, không che giấu ý tứ không muốn tới gần hấn. Phong Liên Dục không hờn giận, mặc dù vết thương hành hạ, nhưng vẫn mở miệng hỏi: "Người vì sao lại

gả cho Tào Tú Chi?"

Hắn thấy Tào Tú Chi phong lưu hào hoa, không phải người đàn ông hoàng đế nữ nhân phó thác cả đời? Mà nàng cũng không phải là người vì tiền tài quyền lợi mới gả cho Tào Tú Chi.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, liền cười hỏi lại: "Vậy Hoàng thượng tại sao muốn kết hôn với hoàng hậu?"

Nam nữ kết hợp, từ xưa đến nay hết sức bình thường, nàng hỏi ngược lại như thế, khiến hắn không tìm ra được nhược điểm.

"Người hình như không sợ ta chút nào?" Trên đời có mấy người có dũng khí không trả lời hắn, lại còn vút vấn đề trở lại cho hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt cười khế: "Sợ, nhưng ta biết Hoàng thượng sẽ mang ta bình yên vô sự trở về."

"A? Người khẳng định như vậy?"

"Nha hoàn của ta đi về lấy đồ, chắc chắn đã nhìn thấy Hoàng thượng tới, mà Hoàng thượng tránh né thích khách mang ta đi, tin rằng cũng không ít người nhìn thấy. Ta đi ra ngoài mà chưa về, Tào công tử sao bỏ qua được? Ta là Đại phu nhân của hắn, cùng hắn là đại biểu cho Nước Nam Dục đến Nước Bắc Diêu. Hoàng thượng muốn giết ta sau đó kết thù với Nước Nam Dục sao?"

Nàng không một gợn sóng nói, ngữ khí rất bình tĩnh thong dong.

Phụ nữ rất thông minh, nàng mang bầu mà Tào Tú Chi vẫn mang theo trên người, có thể thấy hắn thích nàng nhường nào.

Nghĩ đến tư thế thân mật của nàng cùng Tào Tú Chi, con mắt hắn

lạnh liệt màu tím dần dần ngưng tụ tia hung tàn thô bạo.

Nhìn ánh mắt tràn ngập sát khí, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức cảnh giác. Nếu hấn thật sự giết nàng ở đây, nàng cũng không có cách nào phản kháng. Hôm nay có thích khách tiến cung, chỉ cần nói nàng bị thích khách giết, Tào Tú Chi cũng không nói gì được.

Có điều, nàng cảnh giác hồi lâu nhưng không thấy hấn có cử động gì. Hấn dựa vào thân cây, chờ đợi sự thống khổ trôi qua.

Bộ dáng của hấn thật sự rất thống khổ, sắc mặt trắng bệch, trên trán chảy ra giọt mồ hôi lớn, chung quanh trời đất đầy băng tuyết, thân thể bị đông lạnh chết lạng, cũng có thể giảm bớt một chút sự đau đớn. Thật khó tưởng tượng bình thường hấn trải qua những ngày tháng vừa rồi thế nào.

"Chủ nhân ở đâu vậy?" trong lòng có tiếng hỏi lo lắng của Nến Đỏ.

"Ta không sao." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, "Lấy được đồ sao?"

"Lấy được!" Nến Đỏ ân cần hỏi. "Chủ nhân, người hiện tại ở đâu? Đêm nay trong cung có rất nhiều thích khách, nghe nói là dư đảng của Quyên vương, có phải chủ nhân gặp phải bọn họ không?"

Chương 858: Thích khách trong tuyết 4

"Gặp, có điều ta không có việc gì, ta sẽ nhanh trở về, đám người Công chúa Anh Dạ ổn không?" Nghe thấy Nến Đỏ lấy thành công "Bọ cạp mắt xanh hàn băng", Hoàng Bắc Nguyệt cao hứng một chút, chỉ cần lấy được bảo bối là tốt rồi, các chuyện khác không cần bận tâm.

Nến Đỏ nói: "Chủ nhân yên tâm, công chúa và Tào công tử đều ổn."

"Ừ, các chuyện khác chờ ta về, người nói cho Công chúa Anh Dạ không cần lo lắng cho ta, để Anh Dạ cùng Tào công tử nói chuyện cẩn thận một chút, "Âm Dương Kính" của Ngụy võ thần rất lợi hại." Hoàng Bắc Nguyệt dặn dò.

"Vâng." Nến Đỏ nói xong, cũng không dài dòng, nàng rất tin tưởng năng lực Hoàng Bắc Nguyệt, nàng nói không có việc gì thì sẽ không có việc gì, nghe được tiếng nàng là tốt rồi.

Nói chuyện với Nến Đỏ xong, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn Phong Liên Dục, nhưng lại phát hiện hấn nhắm mắt lại, dựa vào thân cây như ngủ thiếp đi.

Trên ngực vẫn không ngừng chảy máu đen, nhìn dựng cả tóc gáy.

Đau nhức như thế làm sao hấn ngủ được?

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày hô một câu: "Hoàng thượng?"

Trống rỗng trong đất tuyết, không có bất cứ lời đáp lại, nàng thầm

nghĩ Tu La vương Phong Liên Dực làm sao biết đùa, hắn vẫn không nhúc nhích, chẳng lẽ là đau đến ngất đi?

Nghĩ như vậy, nàng cũng không sợ hãi, hôm nay Phong Liên Dực không cần phải dùng loại phương pháp này để xử lý nàng.

Chậm rãi đi về chỗ hắn, mới đạp xuống tuyết phát ra tiếng răng rắc răng rắc, tiếng động đặc biệt thanh thúy, hắn không có cực nhỏ phản ứng.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới trước mặt hắn, ngồi xổm xuống, theo ánh tuyết thấy rõ sắc mặt hắn thật sự tái nhợt đáng sợ, mồ hôi trên trán chảy ra, cũng phủ một tầng băng sương, làm bộ dáng của hắn thoát nhìn tiều tụy vài phần so với bình thường.

Tuy nhiên, vẫn là khuôn mặt cực kỳ tuyệt mỹ, khuynh quốc khuynh thành, liếc mắt một cái thất thần hơn nửa ngày, cảm giác chính mình đi lạc.

Nàng định lực siêu nhiên, không giống người bình thường thấy hắn ngờ ngác địa ngu ngốc sẽ không động.

Lén lút vươn tay, giựt băng gạc bừa bộn trên lồng ngực hắn, tình tường nhìn thấy vết thương kia. Đây là lần đầu tiên nhìn thấy "kiệt tác" của mình, trước đó đã biết rất nghiêm trọng, tuy nhiên hiện tại chứng kiến mới hít vào một hơi.

vết thương chảy ra máu đen thoát nhìn như thối rữa, lan đến tận bên trong cơ thể, dường như muốn xuyên thấu tâm can hắn.

Hóa ra sau khi bị "phệ tâm đan" ăn mòn, vết thương sẽ kinh khủng như vậy.

Tuy nhiên nàng đến bây giờ chưa từng hối hận đã thương hẳn thành như vậy, nàng trong lòng xác định, nếu lúc ấy không làm như vậy, người bị thương quá nặng sẽ là nàng!

Đánh nhau với nàng chính là Tu La vương, không phải Phong Liên Dực.

Nhìn vết thương của hẳn có chút sợ run, đột nhiên lông mi hẳn run lên một cái, Hoàng Bắc Nguyệt đành lùi tay lại, nhưng một tay chộp lấy cổ tay nàng, trong nháy mắt khiến nàng không thể nhúc nhích.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu, trong giây lát gập một đôi mắt màu tím thâm thúy khiến nàng kinh hãi. Đôi mắt xinh đẹp như mưa đêm gát gao quấn quít lấy nàng. Nàng vừa nhìn đột nhiên không cách nào thoát ra, chỉ kinh ngạc đối mặt với hẳn.

Con ngươi của nàng trắng đen rõ ràng, trong suốt không chút hỗn tạp, ánh tuyết chiếu sáng con ngươi tinh táo vắng lặng, không một tia gợn sóng, cho dù có hiện qua mơ hồ, nhưng rất nhanh biến mất. Ánh mắt trong trẻo sắc lạnh, bài xích bất cứ kẻ nào bên ngoài.

Dưới cái khăn che mặt hồng nhạt, dung mạo thanh lệ như ẩn như hiện, mi như họa núi xa, mũi cao thẳng xinh đẹp tuyệt trần, môi hồng nhạt nhẹ nhàng mím, môi trên cong cong toát vẻ khinh miệt mà lãnh ngạo.

Nàng đêm nay trang điểm rất đậm, mê hoặc lẳng lơ, như một con búp bê trung quốc điêu khắc cẩn thận. Nhưng dưới lớp trang điểm, ánh mắt lạnh lùng trong trẻo không thể che giấu được.

Hai người lẳng lẽ nhìn nhau trong chốc lát, trong lúc đó tuyết lại rơi, từng mảnh bông tuyết từ bầu trời đêm rơi xuống, mưa tuyết rơi bao quanh hai người.

Một mảnh bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên lông mi Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt nàng phản xạ có điều kiện nhẹ nhàng chớp một cái.

Lần này tựa như ma chú, trong nháy mắt khiến nàng thoát khỏi ánh mắt thâm thúy của hắn.

"Người không phải sợ máu sao?" Phong Liên Dực vẫn cầm lấy tay nàng, giọng nói thoág khàn khàn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi, nói: "Ta càng sợ người chưa tỉnh lại, không ai đưa ta về."

Lúc nàng nói chuyện, hơi thở thổi qua lụa mỏng phiêu diêu trên hai gò má. Hơi thở thản nhiên vung qua chóp mũi, hắn đột nhiên cầm chặt cổ tay, kéo nàng nhích lại gần mình một ít.

"Phụ nữ to gan." Hắn cười nhẹ nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười.

Hắn giơ tay lên, muốn kéo chiếc khăn che mặt xuống, đột nhiên xa xa có ánh lửa chiếu đến, tiếng la vội vã vọng lại.

"Bệ hạ! Bệ hạ!"

Hoàng Bắc Nguyệt thân thể dựa vào phía sau, giấy cổ tay bị hắn nắm được nói: "Người của người tới."

Phong Liên Dực không vui nhú mi, ngón tay chậm rãi thả nàng ra.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, ngẩng đầu nhìn trên sườn núi cách đó không xa. Một đám Người của Thành Tu La đuổi về bên này, phía

sau bọn họ hình như có vài người.

"Phu nhân! Phu nhân của ta đâu?" tiếng hô to hỗn hển, "Nếu phu nhân của ta xảy ra chuyện gì ở Nước Bắc Diệu, bốn công tử không để yên các ngươi! Nhất định sẽ khiến Nước Nam Dục khởi động binh đao!"

"Vì một phụ nữ mà thôi, Tào công tử, chú ý thể diện!" Công chúa Hi Hòa uy nghiêm quát lớn.

Tào công tử luôn luôn hèn nhát trước mặt nữ tử hiếm khi kiên cường vùng lên, phần nộ nói: "Ta chẳng bận tâm gì hết, phu nhân ta nếu xảy ra chuyện, ta cũng không sống được".

Lời nói tức cười lọt vào tai người khác đều cười nhạo Tào Tú Chi vì một nhi nữ tình trường mà ngu xuẩn, quả thật là loại phong lưu, vì phụ nữ không quan tâm đến bất cứ thứ gì khác.

Tuy nhiên, đám người Hoàng Bắc Nguyệt nghe được lại hiểu theo nghĩa khác.

Tào Tú Chi mặc dù không có tác dụng gì, nhưng lúc máu chốt có thể phát huy một chút tác dụng.

Quả thật, trước khi đi Chiến Dã đã dặn dò, nếu Bắc Nguyệt quận chúa xảy ra chuyện gì, mặc kệ mấy thế hệ Tào gia công huân, Phủ Hoài Bắc Hầu cho dù hùng cứ nhất phương cũng sẽ bị tiêu diệt!

Có uy hiếp như vậy, dọc đường đi Tào Tú Chi sao có thể không tận tâm hết sức hầu hạ cô nữ nãi nãi này như lão tổ tông chứ.

Hơn nữa vẫn có Công chúa Anh Dạ, nếu Bắc Nguyệt quận chúa có tổn thương cực nhỏ, e rằng hẳn chẳng thể trở lại Nước Nam Dục, bị

Công chúa Anh Dạ lột da ở đây mất!

Hắn Tào Tú Chi thích phụ nữ, đồng thời cũng tôn trọng, trân trọng phụ nữ, cho dù hôm nay không phải là Bắc Nguyệt quận chúa mà là bất cứ tiểu mỹ nhân nào, hắn cũng sẽ tận lực tìm kiếm, tuyệt đối không hàm hồ.

Công chúa Hi Hòa không biết điều này, bà căn bản không biết Hoàng Bắc Nguyệt cùng Công chúa Anh Dạ đi theo, nếu biết, bà sẽ không lớn mật gặp mặt Ngụy võ thần ở Nước Bắc Diệu.

Răn dạy Tào Tú Chi xong, phía trước Người của Thành Tu La liền đẩy nhanh tốc độ đuổi về phía trước. Bọn họ ngẩng đầu, chỉ thấy phía trước ánh lửa lấp lánh chiếu tới hình như có người!

Tào Tú Chi vui mừng khôn xiết, vừa nhìn ánh lửa chiếu kết luận đúng là Hoàng Bắc Nguyệt, lập tức chạy như điên tới, hoàn toàn không để ý hình tượng chính mình.

"Phu nhân! Phu nhân a!"

Tào Tú Chi không để ý ánh mắt của mọi người, một mực chạy đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, không có cốt khí quý xuống, ôm chân nàng khóc kể.

Cử động này thật sự chấn kinh mọi người.

Người chạy tới trừ người của Thành Tu La cùng Nước Bắc Diệu, còn có người của Nước Nam Dục, Nước Tây Nhung, Nước Đông Ly. Nhìn thấy tình cảnh này, mỗi người đều nhíu mày, không thể nhìn được Tào Tú Chi.

Tào công tử trong lòng khổ sở người khác không hiểu được. Hắn

biết Bắc Nguyệt quận chúa bị mất tích, vội vã lo lắng vô cùng, nếu không tìm được, hẳn tuyệt đối tự sát ngay lập tức!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn hẳn bị người ta coi thường, dù sao lúc này hẳn đại biểu cho Nước Nam Dục, dịu dàng khom lưng kéo hẳn lên cười nói: "Ta không sao, ngươi không cần lo lắng."

Chương 859: Thích khách trong tuyết 5

Không phải để Nến Đỏ nói cho hắn không cần lo lắng sao, để Tào Tú Chi không cần phải vội vã như vậy.

Tào Tú Chi lau khóe mắt, đau lòng nhìn nàng: "Sao lại chạy đến đây? Không có việc gì chứ? Không bị thương chứ?"

"Chuyện rất dài, gặp thích khách, nhờ Hoàng thượng ở đây nên mới cứu ta một mạng." Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ ra hiệu với hắn, Tào Tú Chi lập tức hiểu ý, ngẩng đầu nhìn Phong Liên Dục bị người của Thành Tu La dìu đỡ lên.

"Ân cứu mạng của Hoàng thượng, suốt đời khó quên, khi nào trở về tề quốc, nhất định sẽ nói với hoàng thượng, hy vọng Nước Nam Dục cùng Nước Bắc Diệu có thể vứt bỏ hiềm khích lúc trước, cùng kết minh!",

Tào Tú Chi nho nhã lễ độ nói xong, phía sau sứ thần các nước khác cũng lấp bắp kinh hãi, không ngờ Nước Nam Dục đã nhanh chóng muốn cùng Nước Bắc Diệu kết minh, hơn nữa còn tại tình huống như vậy.

Hoàng đế Nước Bắc Diệu cứu phu nhân của Tào Tú Chi, cử động này đã chứng minh trong lòng Phong Liên Dục có thiện ý đối với Nước Nam Dục. Dù sao mười năm làm con tin, nghe nói hắn ở Nước Nam Dục cũng được người tôn kính, kết giao với không ít quyền quý quan lớn, sợ rằng thái độ của hắn sau này sẽ ảnh hưởng tới quốc gia.

Nếu hấn oán hận nước Nước Nam Dục thì sẽ mặc kệ phu nhân của Tào Tú Chi bị thích khách giết, không cần phí sức lực cứu giúp một thiếu phụ.

Đây là một tín hiệu nguy hiểm a

Nghe Tào Tú Chi nói xong, Phong Liên Dục cũng không nói thêm gì, chỉ t thản nhiên nói một câu: "Mất công giờ tay nhắc chân mà thôi."

Sứ thần mỗi nước càng bất an.

Phong Liên Dục không cự tuyệt, ngữ khí này e rằng có ý tứ kết minh cùng Nước Nam Dục.

Trong khoảng thời gian ngắn, trên sườn núi ngoài cung, sứ thần các nước trong lòng cũng dậy sóng, dồn dập suy đoán.

Thế cục hôm nay đúng là Bắc Diệu, Đông Ly, Nam Dục, Tây Nhung bốn nước lớn cùng tồn tại, một số nước nhỏ sinh tồn ở giữa. Trong bốn nước, chỉ cần hai nước kết minh cũng là đá kích với các nước còn lại.

Mà hiện tại, hoàng đế Nước Bắc Diệu lập con gái của Đại tướng quân Ngụy võ thần Nước Đông Ly làm Hoàng hậu, hiện tại lại muốn cùng Nước Nam Dục kết minh. Ba nước lớn muốn liên hợp lại tiêu diệt Nước Tây Nhung cùng các nước nhỏ sau chia cắt Đại lục Tọa Nhĩ Tháp sao?

Sứ giả Nước Tây Nhung coi như bình tĩnh, Thiên đại Đông Nhi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng âm thầm đoán nàng rốt cục tính toán gì? Người như Hoàng Bắc Nguyệt không thể có quan hệ cùng Nước Đông Ly, nhưng tại sao nàng ra hiệu cho Tào Tú Chi nói những lời

kia chứ?

Mặc dù người khác không biết, nhưng không thể gạt được nàng, Tào Tú Chi mặc dù là Tiểu Hầu gia của Phủ Hoài Bắc Hầu, nhưng có Công chúa Anh Dạ và Bắc Nguyệt quận chúa ở đây, không đến phiên hấn làm chủ, hấn mỗi tiếng nói cử động nhất định là Hoàng Bắc Nguyệt bày mưu đặt kế.

Hôm nay có thể khẳng định Nước Bắc Diệu cùng Nước Đông Ly kết minh, đã là quan hệ thông gia, kế tiếp Nước Nam Dục cũng muốn tiếp cận sao?

Vì sao?

Người của Nước Đông Ly hoàn toàn nghĩ mãi không hiểu, vừa mới cưới Ngụy Yên Nhiên, tại sao lại có ý tứ cùng Nước Nam Dục chứ?

Ngụy võ thần ánh mắt phức tạp liếc nhìn Tào Tú Chi, tiểu tử này thoát nhìn ngu ngốc, bộ dáng công tử phong lưu không đàng hoàng, không ngờ lúc máu chốt vẫn cao tay như vậy!

Tuy nhiên, con gái của hấn đã là hoàng hậu Nước Bắc Diệu, Nước Đông Ly đã đi trước một bước, thành thông gia của Nước Bắc Diệu. Nước Nam Dục không có ích lợi đáng kể gì, chuyện kết minh cũng không nhất định!

Mọi người đều đều ân cần hỏi han xong, liền trước sau cùng Phong Liên Dục rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng ở lại cuối cùng, bị Công chúa Hi Hòa răn dạy xong mới chậm rãi trở về.

"Quận chúa, như vậy được không? Ngụy Yên Nhiên đã thành hoàng

hậu, mình ước hai nước hẳn không gì phá nổi." Tào Tú Chi thấp giọng hỏi.

"Mặc kệ mình ước chắc chắn hay không, sẽ có ngày tan vỡ, vết nứt này không cần lớn ngay từ đầu, chỉ cần rất nhỏ, chậm rãi sẽ phá hủy hoàn toàn mình ước của bọn họ." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng cười nói.

Quan hệ thông gia có lúc kiên cố, có lúc yếu ớt, dựa vào phụ nữ chỉ mang đến hòa bình tạm thời.

Năm đó hoàng đế Khang Hi gả con gái đến Chuẩn Cách Nhĩ, không bao lâu sau, đế quốc Đại Thanh chẳng phải gót sắt san bằng Chuẩn Cách Nhĩ sao?

Cho nên đám cưới chỉ là một thủ đoạn tạm thời.

Bọn họ hiện tại chỉ chọc một khe trên mình ước kiên cố này thôi, có ngăn cách ấy, Ngụy võ thần có thể hoàn toàn yên tâm với Nước Bắc Diệu sao?

Lão hồ li này giáo hoạt gian trá, nằng sẽ chơi đùa tâm lý chiến theo hần!

Tào Tú Chi gật đầu, bội phục nói: "Đúng là quận chúa cao minh!"

"Ta không cao minh, cao minh chính là Tiểu Hầu gia ngài, thiếp thân chỉ là nữ tử mang bầu, tay trói gà không chặt mà thôi." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cười.

Tào Tú Chi lập tức cảm giác lạnh cả người, vội vàng nói: "Vâng, vâng, quận chúa là nữ tử, quận chúa cứ tĩnh dưỡng ở phía sau, hết thảy Tào Tú Chi ta ở phía trước chống đỡ!"

Hoàng Bắc Nguyệt "khì khì" cười một tiếng, vị Tào công tử này muốn đem tâm tư nữ tử chuyển tới làm quan trên, nhất định sẽ có thành tích.

Đáng tiếc, công tử chỉ có thể lấy ra hương ôn nhu, bao phủ trong son phấn.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 860: Chú ấn Băng 1

Sau khi trở về, Hoàng Bắc Nguyệt lại bị Công chúa Anh Dạ lo lắng nhắc nhở một phen mới có thể trở về phòng, cùng Nến Đỏ nghiên cứu "Bọ cạp mắt xanh hàn băng".

Bọ cạp này quả nhiên là bảo vật ngàn năm mới thấy, cái hộp chưa mở ra, liền có một cảm giác lạnh lẽo thấm tận xương tủy, loại nguyên khí băng hùng hậu này thật sự hiếm thấy trên thế gian.

Nến Đỏ nói: "Ngay cả thần thú cấp cao thuộc tính băng cũng không có nguyên khí băng tinh thuần như vậy. Loại "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" là nguyên liệu tốt chế tạo nguyên khí băng."

"Đây chính là bảo bối của Ngụy võ thần, hẳn chịu nhịn đau đưa cho Phong Liên Dục, có thể thấy trong lòng hẳn coi trọng con rết này cỡ nào, muốn tương lai liên bang." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mở hộp ra, màu sắc lóa mắt chiếu tới, ánh sáng xanh thăm thẳm cũng thăm thấu ra.

Nhìn gần mới phát hiện hai con bọ cạp không chỉ động đậy, bộ dáng vẫn hết sức dễ thương, mắt to cái miệng nhỏ nhắn, phía sau bọ cạp có đuôi gai the thé, trong suốt lộng lẫy, vừa thấy cái hộp mở ra, một khuôn mặt xinh đẹp tiến lại gần, hai con bọ cạp vui sướng phe phẩy cái đuôi bò ngược bò xuôi trong cái hộp.

"Chủ nhân, xem ra so với nam nhân Ngụy võ thần, bọn chúng hình như thích mỹ nữ như chủ nhân hơn."

Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên: "Nếu Ngụy võ thần nghe thấy có khi

tức chết rồi, hấn mất bao nhiêu khí lực mới có được bảo bối, mà ta lại chiếm lợi."

Nến Đỏ nói: "May là lúc ấy thích khách thật tới, nếu không, suýt không lấy được!"

Nhắc đến thích khách, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhớ tới mục đích bọn họ đến, liền hỏi: "Lúc ấy Công chúa Hi Hòa và Ngụy võ thần có về mặt gì?"

"Ta dặn A Tát Lô làm theo lời chủ nhân, đeo tóc đỏ, mặc áo choàng giả trang thích khách, Ngụy võ thần lúc ấy sợ ngây người, Công chúa Hi Hòa cũng..." Nến Đỏ không nói tiếp, nàng trong lòng biết Công chúa Hi Hòa là thân nhân của chủ nhân, cảm giác bị thân nhân phản bội sẽ không dễ chịu.

Hoàng Bắc Nguyệt hiểu, đại khái Công chúa Hi Hòa lúc ấy sợ không nhẹ đi.

"Chủ nhân, người đừng khổ sở, có lẽ Công chúa Hi Hòa và Ngụy võ thần cũng không có cấu kết với nhau, chỉ là trùng hợp mà thôi." Nến Đỏ an ủi nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Ta chỉ tin tưởng đôi mắt của ta, không tin những thứ khác."

Nàng quả thật có chút điểm tự phụ, rất có tự tin với phán đoán của mình.

Công chúa Hi Hòa cử động lén lút nhiều như vậy, nàng không tin chỉ là trùng hợp.

Mà lúc này, ở trong dịch quán, cao thủ Nước Đông Ly tầng tầng

phòng thủ, cẩn thận, người bên ngoài đừng mơ tới gần!

"Vô liêm sỉ! Vì sao không nhìn được? Chẳng phải người nói chỉ cần người ở đâu, chỗ nào cũng có ánh mắt của người sao?"

Tiếng rống phẫn nộ từ trong phòng Ngụy vũ thần truyền đến, Đại tướng quân luôn luôn đa mưu túc trí, chưa từng thấy hấn tức giận như vậy, những cao thủ không ai dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Đại tướng quân, người nọ có thể trốn trong hoàng cung, cho nên tiểu nhân không nhìn thấy tới." Huyền Âm đang cầm gương quý xuống, nơm nớp lo sợ nói.

"Hoàng cung? Hừ! Đồ vô dụng! Người nghĩ cách cho lão phu, ngay cả trong hoàng cung người cũng phải nhìn một lần cho ta!" Ngụy vũ thần cả giận nói.

Huyền Âm vẻ mặt cầu xin nói: "Đại tướng quân, kết giới trong hoàng cung là Thành Tu La bày, cường đại khó tin được, tiểu nhân cho dù có bản lĩnh thấu trời cũng không nhìn được bên trong!"

"Lão phu mặc kệ người dùng cách gì, tóm lại nhất định phải tìm được người kia, không tìm được lão phu sẽ cho đầu người rơi xuống đất!" Ngụy vũ thần âm độc nói.

Vì tìm được người kia, hấn cho dù mất đi cao thủ tâm phúc cũng không sao!

Quan trọng là, người kia, hấn nhất định phải tìm ra bả thành nghìn mảnh!

Huyền Âm sợ run cả người, đặt mông ngồi dưới đất, từng giọt, từng giọt mồ hôi lạnh xuất hiện trên trán như mưa, môi run lập cập run rẩy:

"Đại, Đại tướng quân..."

"Không cần nhiều lời! cút đi nghĩ biện pháp đi!" Ngụy vũ thần vung tay áo lên, "Người phải nhanh lên, mạng của người ở trong lòng bàn tay lão ta, người giúp lão phu tìm ra người kia, lão phu sẽ thưởng lớn cho người!"

"Vâng, vâng.." Huyền Âm hãi hùng khiếp vía cúi người đi ra ngoài, chân mềm ra, cơ hồ đi cũng không yên. Vừa ra cửa, bên trong bóng mờ truyền đến một tiếng nói: "Người kia đã biến mất nhiều năm như vậy, sợ rằng khó tìm."

"Ca, người phải cứu ta! Lần này người nhất định phải cứu ta!" Huyền Âm đang cầm gương đồng suýt quỳ xuống.

Người trong bóng mờ lạnh lùng nói: "Ta không cứu được người, đôi mắt của ta, không nhìn xa được như vậy."

Huyền Âm trong lòng nguội lạnh, quả thật, ánh mắt hai huynh đệ bọn họ có thể chứng kiến bất cứ đâu, chỉ cần là sinh vật trong tự nhiên cũng có thể biến thành ánh mắt của hắn.

Mà hai mắt Huyền Dương trời sinh là mắt thần chết, hắn nhìn không xa, nhưng chỉ cần người nhìn thấy ánh mắt của hắn nhất định sẽ chết!

Người trong bóng mờ nhìn hắn trong chốc lát liền lén lút biến mất.

Huyền Âm ngồi dưới đất, gió lạnh lùa qua, hắn rùng mình, nghĩ đến mọi thủ đoạn của Ngụy vũ thần, hắn không biết nếu không tìm được người kia thì sẽ nhận hậu quả gì, hắn không muốn chết, hắn không muốn a...

"Người là người ở đâu? Đây là sứ quán của Nước Đông Ly, không kẻ nào được tùy ý ra vào!" Bên ngoài thủ vệ quát to một tiếng.

Người đến lạnh lùng thốt: "Ta là người trong cung phái tới, các người dám ngăn ta, không cho ta gặp Ngự đại tướng quân sao?"

Giọng nói ẻo lả đúng là của thái giám.

Thủ vệ không dám chậm trễ, lập tức mời vào, sau đó phái người đi thông báo.

Huyền Âm cúi đầu ngồi dưới đất, nhìn thấy người tới, liền xô dịch sang bên cạnh muốn đứng lên, nhưng chân mềm nhũn không khí lực, không thể làm gì khác là cúi gục đầu xuống, không dám ngẩng đầu lên gặp người.

Mấy thái giám vây quanh một Đại thái giám đi vào, người này là người bên cạnh Phong Liên Dục, Huyền Âm đã từng gặp, nghe nói là Người của Thành Tu La, tên là Diễm Tâm Sư, thân thủ rất giỏi!

Diễm Tâm Sư vừa đi vào liền nhìn thấy Huyền Âm ngồi dưới đất, cười lạnh: "Huyền Âm các hạ, sao ngươi lại ngồi ở chỗ này?"

"Không dám nhận không dám nhận." Huyền Âm vội vàng tựa vào bồn hoa đứng dậy, khom người hành lễ, "Bái kiến đại nhân."

"Không cần đa lễ, ta lần này đến..." Diễm Tâm Sư chưa nói hết, Ngụy võ thần liền cười lớn đi tới, ôm quyền nói: "Công công đại giá quang lâm, thật sự làm lão phu vô cùng vui mừng!"

"Đại tướng quân khiêm tốn rồi!" Diễm Tâm Sư cũng chấp tay cười nói, "Hôm nay vội vàng, không có chúc mừng quốc trượng đại nhân, sinh ra một nữ nhi tốt!"

"Ha ha ha..." Ngụ võ thần ngửa đầu cười to, "Tạ công công, trời lạnh như thế, mời vào phòng uống chén rượu nhạt."

Diễm Tâm Sư khoát khoát tay nói: "Hôm nay không được, ta được lệnh Hoàng thượng tới, muốn mượn một người của Ngụ quốc trượng."

"Mượn người?" Ngụ võ thần vuốt cằm, suy nghĩ Phong Liên Dực có ý gì?

Diễm Tâm Sư không quanh co lòng vòng, thẳng thắn chỉ vào Huyền Âm, nói: "Quốc trượng đại nhân có một cặp mắt tốt, ngay cả bộ hạ chúng ta đều rất hâm mộ, hy vọng có thể mượn Huyền Âm các hạ tiến cung giúp bộ hạ chút chuyện, không biết quốc trượng đại nhân có gì bất tiện không?."

Huyền Âm sững sốt một chút, không biết mình còn có mặt mũi lớn như vậy, để Hoàng thượng Nước Bắc Diệu tự mình phái người đến mời!

Ngụ võ thần ánh mắt khôn khéo híp một chút, lập tức cười rộ lên, nói: "tất nhiên là được! Huyền Âm, người mau cùng công công tiến cung, giúp Hoàng thượng làm việc, không thể chậm trễ!"

Huyền Âm vội vàng đứng dậy, sao lại không rõ ý tứ của Ngụ võ thần, vừa rồi khổ não không có cách nhìn thấy tình hình trong hoàng cung. Cơ hội tiến cung lần này chính là ngàn năm một thuở, để hắn tìm người kia ra sao?

Thật sự là trời cũng giúp ta!

Huyền Âm cao hứng nói: "Vâng!"

"Đi thôi." Diễm Tâm Sư cười ôm quyền với Ngụy võ thần, "Quốc trượng nhiều việc, không làm phiền nữa."

"Công công đi thông thả." Ngụy võ thần tiến họ vài bước, ánh mắt ra hiệu Huyền Âm, dặn dò hẳn nhất định phải làm việc tốt.

Ra khỏi sứ quán Nước Đông Ly, đi ra dịch quán phải đi qua sứ quán Nước Nam Dục, Diễm Tâm Sư không biết vì sao ngừng bước chân, nhìn quanh sứ quán Nước Nam Dục một chút, bộ dáng như có điều gì suy nghĩ.

Vừa lúc hai thủ vệ ở bên ngoài đi qua, nhìn thấy bọn họ, liền lớn tiếng nói: "Mấy vị có chuyện gì không?"

Diễm Tâm Sư hữu lễ cười cười, nói: "Đi ngang qua mà thôi."

Nói xong, liền mang Huyền Âm rời đi.

Hai thủ vệ đều là dũng sĩ của tộc người Hách Na Lạp do Hoàng Bắc Nguyệt dẫn ra khỏi rừng rậm Phù Quang, thân thủ vừa lợi hại vừa thông minh, đã sớm nhận ra trên người Diễm Tâm Sư là phục sức thái giám của Nước Bắc Diệu, mà đi theo sau hẳn là người Hoàng Bắc Nguyệt từng nhắc nhở bọn họ phải cẩn thận đối đãi Huyền Âm.

"Trở về bẩm báo vương, người này có vẻ bất thường." Trong đó một thủ vệ lén lút nói, một người liền tiến vào, đem chuyện vừa chứng kiến bẩm báo A Tát Lô, A Tát Lô trở lại nói cho Hoàng Bắc Nguyệt.

"Chủ nhân, thái giám kia là Người của Thành Tu La, rất lợi hại!" A Tát Lô nói, lúc trước Cát Khắc bị đánh thương, bọn họ từng nhìn thấy Diễm Tâm Sư.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nàng cũng đại khái đoán được là Diễm Tâm Sư, một trong mười hai Ma thần của Thành Tu La, rất lợi hại!

"Bọn họ mang Huyền Âm tiến cung đi?" Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, "Huyền Âm?"

"Vương, Huyền Âm là tâm phúc của Ngụy võ thần, chẳng lẽ bọn họ muốn thương lượng bí mật gì không để ai biết?" A Tát Lô hỏi, Nến Đỏ cũng rất lo lắng gật đầu, nàng cũng hiểu không tầm thường.

"Bí mật không thể cho ai biết thì sẽ cho Ngụy Yên Nhiên đi chuyển đạt, Huyền Âm không giống người phụ trách loại chuyện này." Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, trong lòng có chút bất an, nàng hiện tại không có nhiều đầu mối.

"A Tát Lô, người thông tri bọn họ, mấy ngày nay nói chuyện cẩn thận một chút, bất cứ một câu liên lụy đến quá khứ cũng không được nhắc đến! Nến Đỏ, người đi nói một tiếng với Công chúa Anh Dạ."

Không có đầu mối, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể dằn dò như vậy, tóm lại, không thể có cực nhỏ sai lầm!

Hai người đi xuống truyền lời, nàng còn có chút nghi hoặc, không biết nàng lo lắng có dư thừa hay không?, nàng cảm giác Phong Liên Dục triệu Huyền Âm tiến cung không giống như muốn thương thảo đại sự gì, ngược lại là việc không thể lộ ra ngoài.

Phải biết Huyền Âm lợi hại nhất, không phải là đôi mắt có thể nhìn thấy bất cứ đâu sao?

Lúc này, nếu Yểm không cúi kính với nàng, bọn họ có thể nghiên cứu một chút, tuy nhiên, Yểm đã hỏi lâu không hỏi đáp lại, xem ra lần này rất khó chịu với nàng.

Hoàng cung Nước Bắc Diệu.

Chương 861: Chú ấn Bằng 2

Đêm đại hôn ở Cung Vị Ương lại bình tĩnh như bình thường, trừ ra màu sắc xanh đỏ vui mừng, nơi này có vẻ không nhìn thấy thấy dấu vết của đêm động phòng.

Bởi vì hoàng hậu không có ở đây.

Đêm đại hôn, Đế hậu không ở trong tấm cung, mà ở riêng, nếu truyền chuyện này ra, không biết sẽ rước lấy bao nhiêu lời ra tiếng vào.

Huyền Âm bị mang vào Cung Vị Ương, cũng có chút nghi hoặc, trong lòng thấp thỏm không yên, sao lại không gặp Ngụy Tam tiểu thư? Nếu nàng ở đây, hẳn có thể an tâm một chút.

Nhưng nhìn tới nhìn lui trong Cung Vị Ương không hề có hoàng hậu.

"Công công, hôm nay không phải đêm đại hôn sao? Tiểu nhân tới đây, có phải hay không bất thường?" Huyền Âm cẩn thận hỏi.

Diễm Tâm Sur lạnh giọng cười nói: "Bệ hạ trọng thương chưa lành, sợ liên lụy hoàng hậu, để Hoàng hậu nương nương tự về cung của mình nghỉ ngơi."

Thì ra là thế, Huyền Âm gật đầu, ngày đó, hẳn cũng nhìn thấy vết thương trên người Phong Liên Dục, quả thật rất khủng bố, thương tích này sợ rằng nhất thời không thể động phòng.

"Công công, Hoàng thượng vì sao bị thương như vậy?" Huyền Âm

nhỏ giọng hỏi.

"Cái này không phải chuyện người nên hỏi." Diễm Tâm Sư dừng bước chân, xoay người, vỗ vỗ bả vai Huyền Âm, nói: "Huyền Âm các hạ, trong lòng người, Ngụy vũ thần so với Thành Tu La như thế nào?"

Huyền Âm vội vã cười nói: "Công công nói đùa, cái này sao có thể so được? Con kiến hám đại thụ, trứng gà cùng hòn đá a."

"Ha ha ha..." Diễm Tâm Sư cười ba tiếng, "Người hiểu là tốt rồi, trong chốc lát đi vào, Hoàng thượng để người làm chuyện gì, người trở về bẩm báo Ngụy đại tướng quân thế nào?"

Huyền Âm ngẩn ra, trên lưng đã thấm một tầng mồ hôi lạnh, hẳn là người thông minh, sao không hiểu ý của Diễm Tâm Sư?

"Tiểu nhân tiến cung giúp Hoàng thượng bói toán thiên văn, xem xét hướng đi của thích khách." Huyền Âm run rẩy chọn phương án an toàn để nói, đêm nay thích khách tới, Hoàng thượng muốn tra thích khách mà tìm hắn, cũng không có ai nghi vấn chứ.

"Đúng, là như thế, mời Huyền Âm các hạ vào." Diễm Tâm Sư cười tủm tỉm mở cửa tấm cung, đẩy mạnh hắn vào.

Huyền Âm lão đảo vài bước, suýt ngã ở nền nhà trơn nhẵn trên, cố gắng đứng vững, ổn định tinh thần, đi vài bước về phía trước, liền nhìn thấy trong tấm cung có một giường đá, hoàng đế Nước Bắc Diệu lười biếng dựa vào phía trên, nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Tham kiến Hoàng thượng." Huyền Âm đi tới quỳ xuống hành lễ.

Đợi hồi lâu, mới nghe tiếng nói miễn cưỡng: "Gương của người có

phải bất kể ai cũng chứng kiến được đúng không?"

"Hồi Hoàng thượng, quả thật như thế." Huyền Âm vội vàng nói.

"Trẫm muốn nhìn một người." Phong Liên Dực chậm rãi mở mắt ra, ánh mắt màu tím liễm diễm mị hoặc như ánh sáng ngọc của bảo thạch.

Huyền Âm không dám ngẩng đầu, chỉ dám run giọng hỏi: "Bệ hạ muốn nhìn ai, mời nói, tiểu nhân nhất định để ngài nhìn thấy!"

"Nguyệt phu nhân của Tào Tú Chi." Phong Liên Dực thản nhiên nói ra tên này, trong giọng nói thậm chí có chút dịu dàng.

Trống ngực lập tức nhanh hơn, tay Huyền Âm đang cầm gương đồng bắt đầu run rẩy đứng lên, Nguyệt phu nhân không phải là người hôm nay được Hoàng thượng cứu sao? Hiện tại đoán rằng Nước Bắc Diệu cùng Nước Nam Dực có thể sẽ kết minh, chẳng lẽ, Phong Liên Dực thật sự có dự định như vậy?

Nếu không, vì sao trong đêm khuya nhìn lên một nữ tử chứ?

Trong lòng hắn kiên định cho rằng, một người phụ nữ mang thai tuyệt đối không gợi hứng thú cho nam nhân, cho nên hắn không nghĩ theo hướng tà niệm, mà là đoán Phong Liên Dực nhất định có thâm ý nào đó ở bên trong.

Tuy nhiên loại nghi vấn này hắn tuyệt đối không dám hỏi!

Huyền Âm phóng gương đồng ra mặt đất, hai tay bắt đầu kết ấn, trong miệng lầm bầm cái gì, sau một lát, trên gương đồng có một tầng sáng nhàn nhạt, ngọn đèn nhu hòa thẩm thấu ra từ gương đồng.

Đó là một gian phòng lịch sự tao nhã của nữ nhân, có nữ tử nghiêng người dựa vào giường, trong tay cầm một quyển sách, lười biếng buông mắt nhìn, bên người nàng có nha hoàn may vá.

Hình ảnh rất ấm áp, cô gái kia thường thường vuốt ve bụng của chính mình, ánh mắt trong lúc đó rất hiền lành.

Huyền Âm không dám nhìn nhiều, lập tức hai tay giơ gương đồng lên trước mặt Phong Liên Dục, kính cẩn nghe theo nói: "Bệ hạ mời nhìn."

Phong Liên Dục tự mình tiếp nhận gương đồng, ánh mắt dần dần trở nên thâm thúy, "Vì sao là mặt bên?"

"Hồi bệ hạ, bởi vì cửa sổ đối diện Nguyệt phu nhân là ở mặt bên, cặp mắt của thần, không thể từ cửa sổ đi vào." Huyền Âm vội vã nói.

Phong Liên Dục cũng không hỏi lại, ánh mắt chuyên chú nhìn trên gương đồng, nàng an tĩnh hạ mi, chuyên tâm đọc sách, nha hoàn nói vài câu nhàn thoai, nàng liền cong khóe môi cười cười, khí chất dịu dàng nhu hòa, kẻ khác rất thoai mái.

Nữ tử này, hẳn nhất định đã gặp, hơn nữa cũng không phải ấn tượng gặp mặt một lần. Nhìn nàng một cái nhãn mày, một nụ cười, trong lòng lại có cảm giác buồn bã quyến luyến, không nở rời mắt.

Mười năm ở Nước Nam Dục, hẳn có tất cả trí nhớ, tại sao không hề có nàng? Hẳn nhìn thấy nàng, trong lòng cảm giác mạnh như vậy, không thể nào không có cực nhỏ ấn tượng.

"Huyền Âm." Nhìn gương đồng Phong Liên Dục đột nhiên trầm thấp mở miệng. Huyền Âm giơ gương đồng cảm giác tay tê cứng, nghe

được giọng của hắn, lập tức đứng thẳng người lên lắng nghe.

"Vị Nguyệt phu nhân này, người có nghe nói qua?"

Huyền Âm suy nghĩ một chút, nhân tiện nói: "Tiểu nhân hàng năm ở Nước Đông Ly, không hiểu nhiều chuyện của Nước Nam Dục, tuy nhiên Tào công tử nổi tiếng phong lưu, ở đại lục Tạt Nhĩ Tháp rất có tiếng. Mười vị mỹ nhân tuyệt sắc đều là hắn tự sưu tầm, dùng hết thủ đoạn mới để họ cam tâm tình nguyện đi theo hắn. Những nữ tử sắc đẹp khác nhau, tính cách cũng không giống nhau. Hôm nay ở yến hội chứng kiến, có vẻ vị Nguyệt phu nhân cùng vị kia Anh phu nhân là được sủng ái nhất. Trong lòng Tào Tú Chi hẳn là thích vị Nguyệt phu nhân này hơn."

Phong Liên Dục nghe, vẻ mặt không cảm xúc, nhưng ánh mắt thâm trầm một ít.

Nghe thấy hắn không tiếp tục đặt câu hỏi, Huyền Âm thở dài nhẹ nhõm một hơi, hắn chỉ sợ nói chuyện, nói nhiều sai nhiều, phải tỉnh táo một chút thì tốt hơn.

Không biết qua bao lâu, trên gương đồng có tiếng nha hoàn vang lên: "Phu nhân, nước nóng đã chuẩn bị tốt."

Trong gương, Nguyệt phu nhân được nha hoàn dìu đứng lên, bước xuống giường, nha hoàn vòng đến sau nàng, chậm rãi cởi vạt áo, bỏ đi tấm áo ngoài rộng thùng thình, rất rõ ràng vị Nguyệt phu nhân này đúng là chuẩn bị tắm rửa.

Mà Phong Liên Dục vẫn nhìn chăm chăm gương đồng, không hề có ý định rời ánh mắt đi.

Ngực nhấp nhô so với vừa rồi hình như nhanh hơn một chút, hơi thở

chậm rãi bắt đầu nóng lên.

Nhưng Huyền Âm lại càng ngày càng hoảng hốt, sắc mặt càng ngày càng trắng bệch.

"Phu nhân, sau khi tắm rửa nghỉ ngơi cho tốt, hôm nay quá mệt mỏi." Nến Đỏ cười nói, chậm rãi cởi áo lụa bên trong ra, bởi vì ở giữa gương đồng đưa lưng về phía Phong Liên Dục, bởi vậy lúc quần áo chậm rãi trượt xuống, bả vai tuyết trắng cùng lưng cũng chậm rãi lộ ra.

Da thịt trắng muốt khiến bất cứ nam nhân nào cũng mơ màng, hẳn tự nhiên cũng không ngoại lệ, hô hấp dần dần tăng thêm.

Ngay lúc quần áo từ từ sắp rơi đến phần eo, Huyền Âm đột nhiên kêu thảm một tiếng, hình ảnh trong gương đồng liền đen nhánh, không nhìn thấy gì nữa.

Ánh mắt Phong Liên Dục mãnh liệt phần nộ, thét hỏi: "Vì sao không nhìn thấy nữa?"

Nhìn lên cũng có thể coi là chuyện hợp pháp, đương nhiên, Tu La vương quả nhiên là đoạn tình tuyệt ái, các loại áy náy, thẹn thùng, chột dạ đại khái không có trong lòng hắn.

Huyền Âm bùng mắt, thống khổ lăn lộn trên mặt đất. Tiếng kêu thảm thiết như heo bị giết, muốn bao nhiêu khủng bố liền có bấy nhiêu.

Phong Liên Dục đứng lên, lạnh lùng nhìn hắn, mà Người của Thành Tu La ở bên ngoài canh gác cũng vào được, nhìn thấy tình cảnh này cũng ngây người một chút, tuy nhiên rất nhanh kịp phản ứng, quỳ xuống nói: "Bệ hạ không sao chứ?"

Phong Liên Dực sắc mặt âm trầm, hấn đương nhiên không có việc gì.

Diễm Tâm Sư đi tới trước mặt Huyền Âm, ngồi xổm xuống, gỡ tay hấn đang bịt chặt mắt ra nói: "Chảy máu".

Phong Liên Dực sắc mặt càng âm trầm, mà Huyền Âm thì kêu thảm thiết không ngừng, khiến hấn kích động, Diễm Tâm Sư nhìn thấy, vội vàng để người ta kéo Huyền Âm xuống, tìm ngự y đến điều trị.

Tâm điện cuối cùng an tĩnh lại, Diễm Tâm Sư cẩn thận nhìn sắc mặt Phong Liên Dực, thần sắc âm trầm như vậy, hấn cũng không dám trêu chọc, bởi vậy qua hồi lâu mới nói: "Bệ hạ muốn giám thị người của Nước Nam Dực, chi bằng để thuộc hạ ra tay, bắt bọn họ vào thành Tu La."

Ánh mắt của Phong Liên Dực đông lạnh nhìn hấn, Diễm Tâm Sư lập tức biết mình nói sai lời, vội vàng cầm miệng.

Tuy nhiên, Diễm Tâm Sư nói tựa hồ nhắc nhở hấn. Hấn ngồi xuống, miễn cưỡng dựa vào giường đá, hỏi: "Trừ bên người Công chúa Hi Hòa, Tào Tú Chi dẫn theo bao nhiêu cao thủ?"

Diễm Tâm Sư lập tức nói: "Có khoảng bốn, năm người, đều là gia tướng của Phủ Hoài Bắc Hầu, không tính là đặc biệt lợi hại. Có lẽ Tào Tú Chi chắc chắn ở Nước Bắc Diêu không ai dám động bọn họ!"

Phong Liên Dực híp lại con ngươi màu tím, nói: "Trẫm không cần mạng bọn họ, nhưng muốn bọn chúng rời khỏi Nước Bắc Diêu."

"Bệ hạ..." Diễm Tâm Sư do dự một chút nói: "Chuyện này không dễ thực hiện, thuộc hạ thử dùng chức mộng thú, kẻ nào cũng bị ảo cảnh

mê hoặc, chỉ Tào Tú Chi là không, không biết hẳn có độc môn pháp bảo gì."

Hóa ra ở trong yến hội, Người của Thành Tu La đều lặng lẽ dùng chức mộng thú thí nghiệm, tất cả mọi người đều bị lâm vào ảo cảnh, chỉ có Tào Tú Chi bình yên vô sự, suýt nữa bị hẳn nhận ra.

Tào Tú Chi là công tử có gia thế, chỉ có hứng thú với phụ nữ, trên đại lục bao nhiêu người muốn trở thành cường giả, rất hứng thú với triệu hồi sư và luyện dược sư, nhưng Tào Tú Chi chẳng có chút hứng thú nào, từ nhỏ đã thích ở cùng phụ nữ, cũng may Tào gia nhân tài xuất hiện lớp lớp, một mình hẳn kém cỏi cũng không vấn đề, bởi vậy Hoài Bắc hầu phá lệ phóng túng hẳn.

Cho nên, Tào Tú Chi không chỉ không phải là cao thủ, ngay cả võ đạo cũng bình thường, gặp gỡ nguy hiểm căn bản không có năng lực chống cự, rất khó tưởng tượng một người như thế lần đầu tiên đi sứ đến ngoại quốc, lại dám mang vài cao thủ.

Còn Ngụy võ thần dương cũng mang toàn bộ cao thủ bên người đến!

Tuy nhiên Tào Tú Chi có chút điểm khiến người ta bội phục, hẳn không bị bất cứ ảo cảnh gì mê hoặc, cho dù một con chức mộng thú trưởng thành cũng không làm gì được hẳn.

Điểm này khiến người của Thành Tu La rất nghi hoặc.

Không bị ảo cảnh mê hoặc, Phong Liên Dục không vui cau mày lại. Một tên Tào Tú Chi mà hẳn không đối phó được?

Cảm giác trên người hẳn nồng đậm sát khí, Diễm Tâm Sư rùng mình, không dám nhiều lời.

Vết thương trên ngực dần dần đau nhức, chỉ cần ở ban đêm, sẽ không có lúc an bình. Vết thương này từng giây từng phút hành hạ hắn.

Hắn sắc mặt từ từ trầm lạnh, giữa lông mày lộ ra ý tứ hàm xúc thống khổ. Diễm Tâm Sư nhìn thấy vội vàng nói: "Bệ hạ..."

"Gọi Ngụy Yên Nhiên đến!" Phong Liên Dục không đợi hắn đặt câu hỏi, liền lập tức hạ lệnh.

"Vâng" Diễm Tâm Sư không dám chậm trễ, vội vàng sai cung nhân đi thông báo.

Cung Vị Ương trong đêm khuya lạnh lẽo nặng nề, mùa đông tuyết bay lá tả xuống.

Không lâu sau, Cung Vị Ương dần dần nổi lên tiếng tiêu, làn điệu âm u da diết ưu thương, vang vọng một đêm.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Trong sứ quán Nước Nam Dục, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mặc xiêm y vào, thong thả ung dung buộc lại đai lưng, mới đi đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra, quả nhiên thấy con rắn đã chết cháy đen xì, nằm trên mặt tuyết ngoài cửa sổ.

"Chủ nhân thật là lợi hại, hóa ra "Âm Dương Kính" có môn đạo như vậy!" Nến Đỏ nhìn con rắn chết cháy không nhịn được than thở nói.

"Nghe nói "Âm Dương Kính" không thể phá "sắc giới", không có chừng có mực sẽ bị phế đôi mắt, nhìn bộ dáng con rắn này, "Âm Dương Kính" đúng là không kịp thu tay lại." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng cười, con người trong suốt lấp lánh ý cười.

Nàng Hoàng Bắc Nguyệt đâu dễ dàng để người ta bắt nạt cùng giám thị? Chê cười! Chỉ là một tên "Âm Dương Kính" mà thôi, dám trêu nàng chỉ có hối hận!

Nến Đỏ cao hứng, nhưng vẫn buồn bực trề miệng, nói: "Mặc dù lần này phá "Âm Dương Kính", tuy nhiên cũng để tên vương bát tôn tử kia nhìn trộm được".

Hoàng Bắc Nguyệt cười ha hả: "Nến Đỏ, nhìn một chút cũng không đáng giá."

Nàng từ nhỏ bị quốc gia huấn luyện đặc công, bán sắc thì tính gì, vì hoàn thành nhiệm vụ, bọn họ có thể hy sinh cả tôn nghiêm.

Sư phụ vẫn nói cho nàng, cho dù trên thế giới không có ai yêu người, vẫn phải tự yêu thương chính mình.

Cho nên, nàng mới luyện được các thủ đoạn ác độc, chuyện có thể dựa vào bạo lực để giải quyết, nàng chưa bao giờ nương tay!

Nến Đỏ nửa hiểu nửa không gật đầu, trong lòng thầm nghĩ đáng đời đáng đời con dê nhìn lén, mắt bị mù mới tốt!

"Chủ nhân, thật sự sẽ không ai nhìn trộm chúng ta sao?" Nến Đỏ không yên lòng nhìn bốn phía.

"Hẳn là không, trong "Âm Dương Kính", Âm Kính có thể nhìn bất cứ đâu, Dương Kính lại không thể. Lần này Âm Kính cho dù không mù, nhưng trong khoảng thời gian ngắn cũng không nhìn thấy chúng ta." trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt rất cảm kích Yểm, nếu không phải Yểm nói cho nàng, nàng cũng không có cách đối phó với Âm Kính.

Yếm tính tình còn nao loạn chưa đủ sao? Nàng cũng sẽ không cúi đầu tìm hấn nói chuyện.

Hai tên kiêu ngạo, cứ giằng co như vậy đi!

Xác định không có người nhìn trộm, Nến Đỏ đem "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" ra, phát một tầng hàn khí phía trên đi rồi nói: "Chủ nhân, bắt đầu tu luyện Chú ấn Băng đi."

"Ừ!" Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, để Băng Linh Huyền Điều cùng Tiểu Hồ cảnh giác bốn phía, ngồi trên giường, hai tay mở ra.

Nến Đỏ đem hai con bọ cạp đặt trên tay nàng. Bọn chúng chưa kịp thích ứng với độ ấm trong bàn tay loài người, tuy nhiên rất nhanh biết phải làm thế nào, cái đuôi nhẹ nhàng dựng thẳng lên, đâm vào cổ tay Hoàng Bắc Nguyệt.

"Hí..." Bọ cạp mang theo nguyên khí băng hùng hậu, sau khi đâm vào, cả cổ tay như bị đóng băng, hàn khí mãnh liệt xông vào huyết mạch trong thân thể.

Trong cơ thể nàng vốn có nguyên khí hỏa cường đại của Ma thú Hỏa Diễm, bởi vậy lúc nguyên khí băng đi vào, hai cỗ nguyên khí kịch liệt tranh đấu ở trong cơ thể.

Nguyên khí hỏa mạnh mẽ, nguyên khí băng xảo quyết, lúc mới bắt đầu không ai nhường ai, nhưng cuối cùng, Ma thú Hỏa Diễm mạnh mẽ hơn một chút, dần dần bức nguyên khí băng của hai con bọ cạp vào các ngõ ngách.

Hoàng Bắc Nguyệt trên trán chú vân Hỏa như ẩn như hiện, trên gương mặt cũng hiện lên một sáng hồng nóng rực.

Nến Đỏ nhìn thấy, lập tức biến thành rồng trắng bạc, miệng ngậm Vạn Thú Vô Cương, quay quanh bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Màu đen hơi thở bay ra, sau đó tiến vào thân thể nàng, Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhíu mày, cảm giác ba loại nguyên khí đánh nhau trong thân thể không dễ chịu, nàng chỉ có thể dùng niệm lực rất mạnh khống chế nguyên khí màu đen ép nguyên khí hỏa xuống, để nguyên khí băng lần nữa quật khởi chạy chồm chồm trong kinh mạch. Đến vị trí cần thiết thì tu luyện xương cốt cùng kinh mạch.

Cuối cùng, nguyên khí băng rút cuộc chậm rãi sáp nhập vào Phù Nguyên, nơi chỉ có nguyên khí hỏa cùng nguyên khí màu đen. Mới đầu chỉ là tí xíu màu trắng nguyên khí băng, càng về sau, từ từ tăng nhiều. Nguyên khí hỏa mặc dù ngoan cố bá đạo, nhưng cũng không đỡ được lực lượng của Vạn Thú Vô Cương, đành phải rời vị trí một chút, để nguyên khí băng đi vào.

Đến đây, băng hỏa giao hòa, hai loại nguyên khí dần dần bình đẳng xoay tròn ở Phù Nguyên. Ở giữa có một ít nguyên khí màu đen xen lẫn, khi ẩn khi hiện, khi thì biến mất.

Chương 862: Chú ấn Băng 3

Cả căn phòng tràn ngập nguyên khí băng rét lạnh. Toàn bộ chần, rèm màn, thậm chí ngay cả xà nhà, vách tường, cái bàn đều bao trùm một tầng băng mỏng. Bọn họ như bị đặt trong một cái tủ lạnh thật lớn. Hơi lạnh tràn ngập, bóng người cùng bóng dáng rồng trắng bạc như ẩn như hiện, còn có nguyên khí màu đen bay múa.

Trong thân thể nguyên khí đấu tranh từng bước bình an vô sự, không biết qua bao lâu.

Trong phòng, mặc dù Nến Đò đã thiết trí kết giới trước đó, tuy nhiên bởi vì nguyên khí băng của "Bọ cạp mắt xanh hàn băng" thật sự quá cường đại, bởi vậy ngoài phòng cũng cảm giác được khí lạnh rét buốt.

Đám người A Tát Lôi cùng Cát Khắc Phụ trách gác ở bên ngoài cũng lạnh đến rùng mình.

Mùa đông rét lạnh chỉ cần mặc áo bông, uống một chút rượu nóng là có thể chống lạnh. Nhưng khí lạnh từ gian phòng kia thì khác, lạnh tới tận xương tủy, người bình thường không chống đỡ được.

Công chúa Anh Dạ không biết là lần thứ mấy đến xem, mỗi lần thấy bọn họ lạnh như que kem liền khuyên canh gác xa một chút, dù sao sứ quán Nước Nam Dực vì ghét hình tượng của Tào Tú Chi nên không có ai đến.

Tuy nhiên bọn người A Tát Lôi tuyệt đối trung thành, muốn bảo vệ tốt, nhất định phải tận trung làm nhiệm vụ, tuyệt đối không lười biếng!

Vì Dạ Già Vương, lạnh một ít chả là gì.

Công chúa Anh Dạ cũng không nề hà, biết Hoàng Bắc Nguyệt tu luyện ở bên trong. Mình tuyệt đối không giúp được gì, cũng chỉ chơi đùa cùng Tào Tú Chi.

Cũng may hai ngày nay, không biết tại sao Hi Hòa cô cô hình như có chuyện rất trọng yếu, căn bản không đến chỗ bọn họ.

Mắt thấy đại hôn của Nước Bắc Diệu đã kết thúc, sứ thần Nước Nam Dục không lâu cũng phải trở về. Nàng còn chưa nói chuyện nhiều với Phong Liên Dục, trong lòng có chút lo lắng.

Nàng nghĩ, nói mấy câu với hắn.

Trong yến hội, rõ ràng rất gần hắn, nhưng không có cơ hội nói chuyện khiến nàng càng hậm hực không vui.

Có lẽ chờ Bắc Nguyệt đi ra sẽ có cách, nàng thật sự càng ngày càng ý lại vào Bắc Nguyệt.

Sau khi Hoàng thượng đại hôn, liền thích thiết yến ở trong cung, hơn nữa thích mời sứ giả các nước tiến cung, an bài ca múa mỗi nước, để sứ giả các nơi xem phong tục từng nơi mà ca hứng.

Liên tiếp ba ngày, trong cung ca múa mừng cảnh thái bình, mỗi ngày tấu nhạc múa hát, không say không ngừng.

Nhưng mặc kệ biểu diễn đặc sắc cỡ nào cũng không thấy Hoàng thượng ca hứng, yến hội là hắn an bài, nhưng hắn lại mất hứng, yến hội ngày thứ ba thậm chí sớm rời đi, không có nửa điểm hứng thú.

Tân khách bị hấn làm cho ngơ ngác, ngay cả hoàng hậu cũng không đoán ra ý nghĩ trong lòng hấn, xấu hổ nhìn bóng lưng hấn rời đi.

Tào Tú Chi luôn luôn thích náo nhiệt càng khó hiểu, nói với Công chúa Anh Dạ ở bên cạnh: "Hôm nay yến hội tốt như vậy, vậy Bắc Diệu vương lại không vui, thật sự là người không biết thưởng thức."

Công chúa Anh Dạ hung hăng trừng mắt liếc hấn, cho dù hiện tại nàng dự định buông tha cho Phong Liên Dục, cũng không cho phép bất kỳ ai nói xấu hấn.

Tào Tú Chi không dám nói thêm, vội vã cúi đầu, cứ thế uống rượu giải sầu.

Công chúa Anh Dạ ngồi trong chốc lát, cầm một chén rượu lớn uống xong, sau đó đứng lên, chuẩn bị rời đi.

"Người đi đâu vậy?" Tào Tú Chi sốt ruột hỏi.

"Ta không thoải mái, đi ra ngoài hít thở không khí." Công chúa Anh Dạ không để ý tới hấn, xoay người đi.

Tào Tú Chi định đi theo, lại không dám, không thể làm gì khác hơn là u buồn nhìn bóng lưng yếu điệu của nàng, trong lòng cảm thán: giai nhân như thế, vì sao không chịu nhìn hấn một lần?

Trong Ngự Hoa viên, Công chúa Anh Dạ rất vất vả nhìn thấy Phong Liên Dục đi phía trước, vội vàng bước nhanh đuổi theo.

Chưa kịp tới gần hấn, liền bị hai người không biết từ đâu hiện ra ngăn cản nàng, lạnh lùng nhắc nhở, đi thêm một bước sẽ lấy mạng của nàng!

"Các người..." Anh Dạ nghĩ răn dạy mấy cái người không biết lễ nghĩa, lập tức nhớ tới thân phận chính mình hiện tại không phải là Công chúa Anh Dạ của Nước Nam Dục, mà là Anh phu nhân của Tào Tú Chi, liền thấp giọng nói: "Ta chỉ muốn đến phía trước một chút thôi."

"Bệ hạ không thích có người tới gần, mời phu nhân đi vòng sang đường khác." Người của Thành Tu La lạnh mặt nói.

Công chúa Anh Dạ gắt gao cắn môi dưới, dưới cái khăn che mặt che lấp dung mạo tuyệt sắc, nhưng hai người kia không lay động chút nào.

Người của Thành Tu La đoạn tình tuyệt ái, sẽ không có nửa phần cảm tình, lại càng không bị sắc giới mê hoặc.

Công chúa Anh Dạ nhìn thoáng qua bóng lưng Phong Liên Dục, cúi đầu, chậm rãi xoay người, quên đi, lần sau vẫn có cơ hội.

Vừa xoay người, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng nói trầm thấp: "Anh phu nhân?"

Thân thể Anh Dạ run lên, không thể khống chế run rẩy, hấn, hấn đang gọi nàng sao?

Ngón tay nắm chặt, dùng sức nắm rồi lại buông ra, hung hăng điều chỉnh hô hấp, mới chậm rãi quay đầu, lặng lẽ nhìn hấn.

Chương 863: Chú ấn Băng 4

Dực ca ca

Trong lòng đã vang lên tiếng kêu như vậy, nếu có thể, thật muốn lại gọi hẳn một tiếng "Dực ca ca", kêu một tiếng trong lòng sẽ thỏa mãn.

Nhưng nàng không ngốc, biết tình thế hiện tại là thế nào, nàng không thể bại lộ thân phận, liên lụy Bắc Nguyệt.

Phong Liên Dực chỉ đứng nguyên tại chỗ, nghiêng mặt đi, tựa hồ vô tình kêu nàng một tiếng, không có cái hàm nghĩa gì đặc biệt.

Anh Dạ đợi trong chốc lát, liền nghe hẳn hỏi: "Vì sao mấy ngày nay không gặp Nguyệt phu nhân?"

Ánh mắt nàng chìm đắm trong bề ngoài lãnh khốc mê người của hắn, một lúc lâu, trên lưng mới bốc lên một trận mồ hôi lạnh.

Nguyệt phu nhân, hẳn vì sao đột nhiên hỏi Nguyệt phu nhân?

Nàng nhớ tới chuyện lần trước Hoàng Bắc Nguyệt đi ám sát Ngụy Yên Nhiên, nhiệt náo Nước Bắc Diệu ra hoàng bảng, Phong Liên Dực thậm chí tung Thành Tu La làm mồi nhử bắt Bắc Nguyệt.

Mấy ngày nay, Bắc Nguyệt vì nguyệt trang không tiếc làm lớn bụng, nhưng nàng từ nhỏ biết Phong Liên Dực rất thông minh, dưới vẻ thanh nhã nguyệt trang, hẳn nhạy cảm hơn bất kỳ ai, bất cứ chuyện gì cũng qua được ánh mắt hắn!

Hắn có phải hoài nghi Bắc Nguyệt hay không?

Trái tim đập mạnh, trong lòng bất ổn, hồi lâu cũng không trả lời vấn đề của hắn.

Phong Liên Dực có chút tức giận, giọng nói cũng lạnh vài phần: "Cô ấy vì sao không đến?"

Hỏi trực tiếp như vậy, có chút tức giận, cũng có chút nóng lòng, giống như một mực chờ, nhưng nàng không xuất hiện ra. Hắn lại không có bất cứ cách nào ra lệnh nàng nhất định phải xuất hiện.

Loại cảm xúc phức tạp dây dưa này, nếu Công chúa Anh Dạ không phải giờ phút này tâm loạn như ma, không có đầu mối, nhất định có thể phát hiện ra.

Đáng tiếc nàng hiện tại một lòng một dạ chỉ lo lắng thân phận Bắc Nguyệt sẽ bại lộ, bởi vậy bất an, không tinh tế thưởng thức câu nói của Phong Liên Dực.

"Nàng, nàng hai ngày nay thân thể không thoải mái, bởi vậy nghỉ ngơi ở dịch quán. Phụ nữ mang thai đều như vậy" Công chúa Anh Dạ lắp bắp nói, không dám nhìn ánh mắt của hắn, sợ bị hắn nhìn ra.

Phong Liên Dực không có tâm tư quan sát vẻ mặt của nàng, trong đầu chỉ hiện ra khuôn mặt ẩn giấu dưới cái khăn che mặt, ánh mắt kiên cố mà trong trẻo nhưng lạnh lùng, nhưng lại có cảm giác từng quen biết khuôn mặt này.

Nàng đang có thai, nàng không thoải mái, cho nên không xuất hiện.

Lý do đơn giản như vậy, hắn cần gì rối rắm nhiều ngày như vậy?

Hồi lâu không nghe hẳn đáp lại, Công chúa Anh Dạ rất lo sợ nghi hoặc ngẩng đầu đến, muốn lặng lẽ xem phản ứng của hẳn, nhưng ngẩng đầu lại phát hiện hẳn đã sớm đi xa. Hai Người của Thành Tu La ngăn trở của nàng cũng yên lặng lui vào bóng tối.

Nàng khó chịu như bị đánh cắp mất trái tim, hốc mắt liền đỏ, nước mắt trong suốt rơi xuống.

Dực ca ca, có lẽ, có lẽ đây là lần cuối cùng trong đời gặp mặt.

Hút hút cái mũi chua xót, nàng chậm rãi xoay người, đè nén tiếng khóc trở về, mới đi vài bước, liền phát hiện trước mắt có người đứng.

Ngẩng đầu, thấy Tào Tú Chi phong lưu vẻ mặt co quắp cùng đau lòng nhìn nàng. Thấy nàng khóc, lập tức không biết làm sao nói: "Ta, ta cái gì cũng không thấy nhé"

"Người đã sớm muốn chê cười ta đúng không, hiện tại thấy được rồi, hài lòng chứ!" Công chúa Anh Dạ không có hình tượng lau nước mắt, cúi đầu khóc lớn chạy xa

"Ta, ta không có a...." Tào Tú vẻ mặt vô tội nhìn nàng, trong lòng có chút chua xót.

Đêm nay cung yến mặc dù Hoàng thượng đi, tuy nhiên có hoàng hậu tọa trấn, tân khách đều vô cùng cao hứng, mãi đến nửa đêm mới rời đi.

Công chúa Anh Dạ cũng sớm trở về dịch quán, một hồi giam mình trong phòng khóc lớn. Vô song cùng Vô Hoan khuyên thế nào cũng không ngừng, cuối cùng chỉ có thể cùng khóc với nàng.

Gian phòng của nàng cách phòng Hoàng Bắc Nguyệt không xa, tiếng khóc vẫn truyền tới, Hoàng Bắc Nguyệt đang nhắm mắt lại đột nhiên nhú mi một chút, Nến Đỏ vội vàng hô: "Chủ nhân cẩn thận!"

Vừa dứt lời, chỗ giữa lông mày Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên tuôn ra một luồng ánh sáng trắng chói mắt. Ánh sáng lóe lên, giữa lông mày lập tức bị rách một vết, một giọt máu tươi chảy ra, cùng lúc đó, một hoa văn Băng cũng xuất hiện giữa lông mày, hơi chút chợt lóe, liền lặng lẽ biến mất.

Tơ máu từ khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt chảy xuống, nàng dựa vào Nến Đỏ, chậm rãi mở hai tròng mắt hiện đầy tơ máu.

Nến Đỏ thờ dài nói: "Nguy hiểm thật... Chủ nhân sao lại phân tâm vậy?"

Hoàng Bắc Nguyệt tùy tiện lôi kéo ống tay áo lau khóe miệng, tái nhợt nhếch miệng cười cười: "Là ta không tốt."

"Chủ nhân đang lo lắng Công chúa Anh Dạ sao?" Nến Đỏ chậm rãi biến trở về hình dáng loài người, dìu nàng tựa vào trên đệm mềm, ân cần dò xét mạch đập một chút.

Chương 864: Chú ấn Băng 5

May mà ở thời khắc máu chốt, chủ nhân dùng niệm lực mạnh mẽ ép nguyên khí băng đang chạy loạn xuống, nếu không, nguyên khí băng hùng hậu sẽ chặt đứt kinh mạch mất!

"Đi xem một chút chuyện gì xảy ra." Hoàng Bắc Nguyệt tĩnh dưỡng một chút, liền ngồi xuống.

Nến Đỏ biết không ngăn được nàng, liền lấy Phi Thúy ngọc dịch ra, nhẹ nhàng bôi lên vết thương giữa lông mày.

Chủ nhân tính cách giống A Cha, đối với người bên ngoài tàn nhẫn lãnh huyết, nhưng đối với người của mình vẫn quan tâm. Đây xem là khuyết điểm hay ưu điểm đây?

Hoàng Bắc Nguyệt vừa ra khỏi cửa, ngoài cửa A Tát Lôi cùng Cát Khắc bị đông lạnh liền đứng lên, hai người trên lông mi cũng kết băng, bộ dáng rất buồn cười.

"Chủ, chủ nhân, người, người xuất quan...quan rồi..." A Tát Lôi lắp bắp từng chữ không rõ, Cát Khắc thì hoàn toàn không nói ra lời.

"Nến Đỏ, nhanh giúp bọn hấn tan tuyết đi." Hoàng Bắc Nguyệt cười lắc đầu, bọn người này một khi quyết định thuận phục, đó chính là liều mạng khiến người khác không thể không bội phục.

Nến Đỏ cười dẫn hai người bọn họ đi, Hoàng Bắc Nguyệt thì vào phòng Công chúa Anh Dạ.

"Công chúa, Bắc Nguyệt quận chúa tới." Nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt đi vào, Vô Song lập tức như nhìn thấy người tốt đẹp nhất trên đời này vậy, lập tức đi vào bầm báo.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, đi tới nhìn thấy Công chúa Anh Dạ mắt đỏ hồng ngồi xuống giường, nhìn thấy nàng liền miễn cưỡng cười vui: "Người xuất quan, chúc mừng."

"Người làm sao?" Hoàng Bắc Nguyệt đi tới ngồi xuống bên người nàng, vẫy vẫy tay, để Vô Song cùng Vô Hoan lui xuống.

Không có cung nữ bên người, Công chúa Anh Dạ tựa lập tức như đứa trẻ khóc rống lên, "Ta rất vô dụng, đâu có quên được hấn, nhưng lại không cam lòng cứ rời đi như vậy, ta nghĩ, ta nghĩ...."

Hoàng Bắc Nguyệt lẳng lặng nhìn nàng, không cần nhiều lời, nàng biết trong lòng Anh Dạ đang suy nghĩ cái gì.

Không người nào nói buông tay sẽ buông tay được, cũng không phải như mua thức ăn, nói không cần là không cần.

"Người muốn thấy hấn một lần cuối, để chính mình bỏ cuộc sao?" Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên hỏi.

"Ta, ta có thể chứ?" Công chúa Anh Dạ bất lực hỏi.

"Đương nhiên là có thể, gặp được thì cũng có lúc chia tay, làm kết thúc không có gì không tốt."

Anh Dạ kinh ngạc ngẩng đầu, nước mắt trong suốt nhìn nàng: "Bắc Nguyệt, người sao lại tốt với ta như vậy?"

"Hỏi cái này làm gì? Muốn đi thấy hấn, mau đi thôi." Hoàng Bắc

Nguyệt cười đứng lên, quay vòng cổ tay một chút, vừa lúc mới chiếm được Chú ấn Băng, thử xem uy lực rốt cục thế nào.

Anh Dạ lập tức đứng lên, vội vàng hỏi: "Hiện tại đi sao?"

"Nếu không đợi tới khi nào?" Hoàng Bắc Nguyệt cười trở về thay đổi quần áo, sau một lát, toàn thân mặc trường bào màu đen, mang theo mặt nạ quý dữ tợn xuất hiện trước mặt.

Toàn thân y phục đen làm thân thể của nàng càng thon dài đẹp mắt, khí chất cao nhã, tư thế lãnh ngạo, nhẹ nhàng linh hoạt như thần chết đứng ở trước mặt.

Anh Dạ chấn động, hỏi: "Người đeo mặt nạ quý đang bị truy nã, đi ra ngoài có được không...."

"Trước kia bị truy nã, không có nghĩa là hiện tại cũng bị truy nã." Nàng đã dặn dò Nến Đỏ mọi chuyện, vẫy tay với Anh Dạ liền đi ra ngoài.

Không có "Âm Dương Kính" uy hiếp, nàng lớn mật xuất động ở thành Huy Kinh, căn bản không cần băn khoăn chỗ nào cũng có cặp mắt theo dõi.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 865: Tiếng tiêu hệ tình 1

Vào mùa đông, đêm rét lạnh, Nước Bắc Diệu ở phương bắc, đến mùa đông lạnh khó tin, trời đất đầy tuyết, khắp nơi một màu trắng xóa.

Bởi vì có tuyết chiếu rọi, cho dù không có trăng sáng, buổi tối cũng rất sáng ngời.

Hai bóng người kéo dài trên mặt đất, lặng yên không một tiếng động từ dưới mật đạo đi lên.

Xảy ra chuyện lần trước đám người Hoàng Bắc Nguyệt và Điện Quang Diệu từ mật đạo xông vào hoàng cung nháo sự, khiến Thập nhất hoàng tử vô cớ mất tích nên vô số mật đạo trong cung liền phái người canh gác, vừa có động tĩnh liền lập tức thông tri phía trên!

Tuy nhiên Hoàng Bắc Nguyệt nếu dám xông tới, đương nhiên là có cách tránh các thủ vệ này!

Vũ Văn Chiến cho nàng bản đồ, còn có một cái do thợ thủ công kết kế riêng cho bản thân dùng để chạy trốn.

Hoàng thất cổ đại rất tàn khốc, phái thợ xây dựng mật đạo lằng mọ xong, vì phòng ngừa bí mật bị tiết lộ nên sẽ xử tử tất cả thợ xây. Thợ xây biết sẽ phải chết, cho nên len lén xây dựng một mật đạo khác để chạy trốn, để tương lai chuẩn bị.

Mật đạo này rất nhỏ hẹp khó đi, tuy nhiên cũng đủ bí ẩn cùng an

toàn.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Công chúa Anh Dạ đi ra khỏi mật đạo vừa đúng sau tấm cung của hoàng hậu, hoa cỏ phức tạp cùng đá che lấp, rất bí ẩn.

Anh Dạ đi theo phía sau Hoàng Bắc Nguyệt, ngẩng đầu liếc nhìn cung Phượng Nghi, giờ phút này trong cung an tĩnh, ngọn đèn dầu lờ mờ, vừa nhìn thì biết hoàng hậu không có ở tấm cung.

Nửa đêm hoàng hậu không có trong tấm cung chính mình, như vậy chỉ có thể ở một chỗ, không cần nghĩ cũng biết.

"Hay là lần sau chúng ta đến đi." Anh Dạ lập tức nói, nàng không muốn lén lút đi mà lại gặp hình ảnh mà cả đời mình cũng không muốn nhìn.

"Hai ngày nữa chúng ta trở về Nước Nam Dục, cơ hội sẽ không còn nữa." Hoàng Bắc Nguyệt quyết đoán nói, mặc kệ nhìn thấy cái gì, nàng đều có tâm lý chuẩn bị, nàng luôn là người hiếm khi nửa đường bỏ dở.

Anh Dạ cũng biết cơ hội hiếm có, khế căn môi quyết định đi!

Trong hoàng cung phân bố rất nhiều người của Thành Tu La, tuy nhiên những người đó mặc dù lợi hại, bản lĩnh ẩn núp giỏi nhưng không ai sánh bằng Hoàng Bắc Nguyệt. Nửa nén hương thời gian, nàng mang theo Công chúa Anh Dạ đi tới phía trước Cung Vị Ương.

Cung Vị Ương khác những nơi khác, ở đây đều là cao thủ hàng đầu của Thành Tu La canh gác, muốn qua mặt những người này e là có

chút khó khăn.

Hoàng Bắc Nguyệt trốn ở khắp ngõ ngách lặng lẽ nhìn trong chốc lát, liền hạ giọng nói: "Ta dụ bọn chúng rời đi, ngươi nắm chắc thời gian đi vào, cẩn thận một chút, có việc gì thì chỉ cần lớn tiếng hô, ta nhất định tới cứu ngươi."

Anh Dạ cho tới bây giờ cũng không nghi ngờ những gì nàng nói, nhưng nghe thấy nàng đi mạo hiểm vì mình liền không nhịn được lo lắng.

"Tin tưởng ta!" Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu nàng, quay người lại, liền biến mất ở trước mắt, Anh Dạ mới giật mình một cái, liền nghe tiếng động tĩnh rất nhỏ truyền đến, một cao thủ thủ vệ của Thành Tu La ở gần Cung Vị Ương đột nhiên kêu thảm một tiếng, ngã chết trên mặt đất.

Các cao thủ còn lại lập tức cảnh giới đuổi theo liền nhìn thi thể người nọ chết thảm, cả người đều bị đóng băng, xung quanh một tầng băng chắc chắn trong suốt cũng bao quanh, có chút đáng sợ nhưng lại mang theo mộng ảo đệp, thật trí mạng!

Vừa nhìn là biết do cao thủ gây ra, Người của Thành Tu La không chủ quan, lập tức phái người xem xét bốn phía xem có người nào khả nghi.

Nhân thủ tung ra, Công chúa Anh Dạ thừa lúc hỗn loạn liền đi vào, nàng thực lực không thấp, Bắc Nguyệt cho nàng một cơ hội tốt như vậy, sao có thể không nắm chặt chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt đứng trên tường vây ở xa xa, nơi này bị một gốc cây đại thụ che lại, bóng tối dày đặc ẩn giấu bóng dáng nàng.

Nhìn thấy Công chúa Anh Dạ thuận lợi đi vào, khoe miệng nàng giương lên, nhẹ nhàng búng ngón tay, cười khế nhìn đám cao thủ Thành Tu La như con ruồi không đầu tìm kiếm xung quanh: "Đi đâu tìm? Ta ở chỗ này này!"

"Ở chỗ này! Bắt được hắc, bắt được sẽ trọng thưởng!" Mấy người kia hô to một tiếng, liền đánh thốc đến.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, lập tức phi thân ra, bóng dáng như quỷ mỵ lướt qua bóng đêm, tốc độ quá nhanh, ngay cả bóng dáng trên mặt đất đều là chợt lóe rồi biến mất.

Một đám người đuổi ở phía sau, nhưng căn bản không theo kịp tốc độ của nàng.

Đang nghĩ xử lý toàn bộ bọn người kia, đột nhiên xa xa trong Cung Vị Ương, truyền đến một tiếng tiêu quen thuộc, u u da diết, do dự triền miên, phơ bày trong gió đêm rét lạnh, giống như linh hồn phiêu bạc, không ngừng tìm kiếm điểm dừng.

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt một chút, bóng người như quỷ mị đột nhiên dừng lại, kinh ngạc nhìn phương hướng Cung Vị Ương.

Đó là ngọc tiêu của Trưởng công chúa Huệ Văn để lại cho nàng, tiếng tiêu đặc biệt hoàn mỹ, nàng không thể nhận lầm.

Hơn nữa làn điệu là bản 《nguyệt phách》 Năm đó Vũ Văn Địch đem bản nhạc 《nguyệt phách》 cho nàng, nhưng sau xảy ra quá nhiều chuyện bị trì hoãn, nàng muốn học học nhưng không có thời gian, liền đặt khúc nhạc trong ngọc hoàn trong ngọc tiêu. Chỉ cần ấn một cái là có thể mở ra, có thể chứa đồ vật bên trong.

Bên trong Ngọc Hoàn giấu đồ rất bí ẩn. Lúc ngọc tiêu bị Ngụy Yên

Nhiên cầm đi, nàng vẫn lo lắng bản nhạc bị Ngụy Yên Nhiên phát hiện, hoặc là đánh mất. Sau lại nghĩ trên Ngọc Hoàn có chỗ giấu bí mật không mấy người có thể phát hiện, nàng đợi qua vài ngày tìm Ngụy Yên Nhiên lấy lại ngọc tiêu là được.

Nhưng nàng không nghĩ tới sau này xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hiện tại nàng rất cuộc biết, ý nghĩ ban đầu của mình quá ngây thơ, Ngụy Yên Nhiên là phụ nữ thông minh như vậy, cô ta sao có thể không phát hiện bí mật trong Ngọc Hoàn chứ?

Hiện tại nửa đêm thổi tiêu chính là Ngụy Yên Nhiên chứ?

Nàng nhếch miệng, ý cười có chút lãnh khốc châm chọc.

"Là người đeo mặt nạ quý! Đúng là người đeo mặt nạ quý! Người đeo mặt nạ quý xuất hiện!"

Nàng ngây người trong chốc lát, liền bị mấy cao thủ Thành Tu La đuổi đến, dưới ngọn đèn chiếu rọi, bóng dáng nàng hoàn toàn lộ ra.

Người đeo mặt nạ quý được vẽ trên lệnh truy nã ở hoàng bang, treo giải thưởng cả nước, phần thưởng dọa người nên những người đó đương nhiên khắc hình nàng trong đầu.

Giữa trời băng tuyết, mặt nạ quý khủng bố lộ ra bóng ma chết chóc.

Nhìn cảnh tượng như thế khiến người ta sợ hãi, mấy người của Thành Tu La không dám khinh thường, dừng lại bao vây bốn phương tám hướng, như hổ rình mồi nhìn nàng.

"Nhanh đi bẩm báo Hoàng thượng, Người đeo mặt nạ quý đến chui đầu vào lưới!"

"Hừ! Nhìn cô ta lần này chạy trốn đi đâu được?"

Hoàng Bắc Nguyệt phục hồi tinh thần lại, mới biết mình đã rơi vào tình cảnh bị bao vây, vừa rồi nhất thời chủ quan phân tâm.

Chậm rãi ngẩng đầu, dưới mặt nạ, cặp mắt lãnh khốc thản nhiên liếc nhìn những người này. Vẻ sắc lạnh làm vài tên cao thủ thành Thành Tu La run lên một cái.

Người này hơi thở thật đáng sợ, tuy nhiên, bọn họ nhiều người sợ gì?

Cung Vị Ương

Tiếng tiêu dần dần bình ổn, làn điệu ưu thương phảng phất như có linh hồn lẳng lặng phiêu đảng trên xà nhà mái hiên. Cả tòa tử điện im ắng, không một tiếng động, ấm lò toát ra mùi Long Tiên Hương, lượn lờ khói trắng tiêu tán trong không khí.

Hoàng thượng đã ngủ thiếp đi, mỗi ngày đến ban đêm, ngủ đối với hắn đều là chuyện cực kỳ xa xỉ, cho nên một khi hắn ngủ, không ai dám tới quấy rầy, nếu không chết một trăm lần cũng không đủ.

Ngụy Yên Nhiên thu hồi ngọc tiêu, nhanh tay nhanh chân đứng lên, ngay cả đầu gối đau nhức cũng không dám xoa một chút, chậm rãi lui ra ngoài.

Ra tới sau rèm, không nhịn được quay đầu lại liếc nhìn sắc mặt trầm tĩnh ngủ của hắn. Lúc nhắm mắt, khuôn mặt càng thêm vẻ tuyệt sắc khuynh quốc, nhu hòa mê ly, không có thâm trầm, thật sự làm người ta say mê.

"Người nào cũng không được phép tới quấy rầy, mặc kệ phát sinh chuyện gì, trời có sập xuống đã có bản cung chịu!" Đi ra ngoài điện, Ngụy Yên Nhiên liền uy nghiêm dặn dò một đám cung nữ.

"Vâng" các cung nữ đồng loạt đáp ứng, Ngụy Yên Nhiên mệt mỏi để người dìu lên ghế phượng, về tẩm cung của mình đi nghỉ ngơi.

Các cung nữ thở dài nhẹ nhõm một hơi, trong lòng tự biết nên làm thế nào, nói năng thận trọng, một câu cũng không nói nhiều, đều tự đi làm việc của mình.

Mà lúc này, một bóng dáng màu đen nhỏ nhắn xinh xắn lặng yên không một tiếng động lén vào Cung Vị Ương, xốc lên rèm màn, tới chỗ hoàng đế đang ngủ.

Chương 866: Tiếng tiêu hệ tình 2

Hắn đang ngủ sao?

Nhìn trên long sàng, Công chúa Anh Dạ thật lâu không lên tiếng, không biết nên nói gì, suy nghĩ thật lâu mới chậm rãi muốn tới gần nhìn hắn.

Nhưng trong bóng tối đột nhiên một lá chắn vô hình lao ra, che trước mặt nàng, khiến nàng không có cách nào tiến lại gần.

Công chúa Anh Dạ sửng sốt một chút, lập tức thấy người trên long sàng nhúc nhích một chút, trong không khí có sự tức giận tràn ngập. Nàng không kìm lòng được rung mình, nhớ khi còn bé, hắn ghét nhất người khác quấy rầy hắn. Mỗi lúc tức giận cũng khiến nàng sợ hãi không ngừng.

Không ngờ nhiều năm qua lại một lần nữa lĩnh giáo.

"Dực ca ca...." Công chúa Anh Dạ thì thào mở miệng, giọng nói rất yếu.

Đôi mắt đang ngủ chậm rãi mở ra, hiển nhiên bị quấy rầy nên rất mất hứng, màu tím sẫm trong con ngươi né về sắc lạnh.

"Anh Dạ?" Không có quay đầu, hắn cũng đoán được là ai, trên đời này có người gọi hắn là "Dực ca ca", chỉ có Công chúa Anh Dạ của Nước Nam Dực.

Hắn đoạn tình tuyệt ái, nhưng không phải mất đi trí nhớ, từng li từng tí chuyện ở Nước Nam Dục vẫn tồn tại trong trí nhớ của hắn. Mười năm hắn không thể nào quên.

Nghe hắn gọi tên của mình, Công chúa Anh Dạ trong nháy mắt vui mừng lẫn sợ hãi. Cảm xúc này suýt khiến nàng sinh ra ý nghĩ không an phận, nhưng lập tức nghe lời nói tiếp theo của hắn thì tâm tình mừng như điên lập tức bị nước lạnh dội tắt.

"Công chúa của Nước Nam Dục dám cả gan nửa đêm xông vào tâm cung của Trẫm, không sợ truyền ra bị phá hủy thanh danh công chúa sao?" Lời nói lạnh lùng trêu tức khiến lòng của nàng đau nhức.

Môi tái nhợt mấp máy một chút, Anh Dạ đã nói: "Bắc Nguyệt nói đúng, không đến gặp người một lần, nói rõ ràng với người, ta cả đời này sẽ chìm đắm trong sương mù của người mà không ra được."

Phong Liên Dục một tay chống đỡ thân thể, bả vai uể oải dựa vào gối mềm, dáng vẻ lười biếng nhìn nàng, song nghe được hai chữ "Bắc Nguyệt" thì có chút nhú mày: "Bắc Nguyệt là ai?"

Cái tên "Bắc Nguyệt", hình như lần đầu tiên hắn nghe thấy. Tên một người xa lạ hắn vốn không muốn quan tâm, nhưng không biết tại sao, cái tên này như búa tạ ngàn cân đập vào trái tim của hắn.

Công chúa Anh Dạ giật mình, lập tức tự giấu cười nói: "Cũng không qua mấy năm, không ngờ trí nhớ hoàng thượng còn quá kém, ta có thể được Hoàng thượng nhớ kỹ tên, thật sự là thật đáng mừng, vinh hạnh hết sức."

Phong Liên Dục sắc mặt âm trầm xuống, con ngươi hẹp dài híp lại, vẻ nguy hiểm như dã thú thăm thấu ra.

"Ta hỏi ngươi, Bắc Nguyệt là ai?"

Hắn cố chấp như vậy cùng bộ dáng âm lãnh khiến Anh Dạ sợ run thật lâu, trong lòng tiếng vọng âm thanh dâng lên, không ngừng lặp lại: tại sao hắn biến thành như vậy?

"Hoàng Bắc Nguyệt, con gái mà Trưởng công chúa Huệ Văn để lại, được phụ hoàng khâm ban cho Bắc Nguyệt quận chúa, phế vật của Thành Lâm Hoài. Năm năm trước mất tích ly kì." Công chúa Anh Dạ một hơi nói ra, sau đó, lạnh lùng cười rộ lên hỏi, "Hiện tại, Hoàng thượng có chút ấn tượng hay không?"

Ấn tượng, đúng là có chút ấn tượng, có một người ở Nước Nam Dục như vậy, hắn biết, nhưng hắn không rõ vì sao người này ở trong lòng hắn sinh ra cảm giác như thế?

Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt... Trong trí nhớ những chuyện liên quan đến cái tên này rất mơ hồ. Nếu hiện tại không phải Công chúa Anh Dạ nhắc tới, hắn đời này cũng sẽ không nhớ tới một người như thế.

Có cái gì hắn không biết?

Phong Liên Dục bỗng nhiên đứng lên, bước ra bắt được tay Công chúa Anh Dạ, hung hăng nói: "Mang Trẫm đi gặp cô ấy!"

Anh Dạ hoảng sợ, bởi vì chợt dạ, tay có chút run rẩy, nàng từ nhỏ chưa bao giờ nói dối hắn, bởi vậy rất vội vàng, "Cô ấy, cô ấy ở Nước Nam Dục, Hoàng thượng nói đùa gì vậy?"

"Nước Nam Dục Trẫm cũng đi, đi!" Phong Liên Dục căn bản không để ý tới nàng giãy dụa. Hắn hiện tại muốn gặp Bắc Nguyệt quận chúa kia, không ai ngăn được hắn.

Anh Dạ khó tin ngỡ đầu: "Người tại sao nhất định phải gặp cô ấy?"

"Trẫm muốn gặp, cần phải nói lý do với người sao?" Ánh mắt Phong Liên Dực lạnh lẽo, căn bản không tha hứa bất kỳ kẻ nào làm trái lại lệnh hần!

Anh Dạ ngẩn ra, trong lòng cảm giác khác thường, nhưng không kịp ngẫm nghĩ nữa, Diễm Tâm Sư liền vội vội vàng vàng đi tới ngoài điện, bị cung nữ ngăn cản.

"Đại nhân, Hoàng hậu nương nương dặn không cho phép bất kỳ ai đi vào quấy rầy." Gian ngoài cung nữ thấp giọng nói.

"Đi bẩm báo bệ hạ, Người đeo mặt nạ quý xuất hiện!" Diễm Tâm Sư mặc kệ cái gì hoàng hậu hay không hoàng hậu, có điều bệ hạ nghi ngại, hần cũng không dám làm càn xông vào.

Vẻ mặt cung nữ lộ rõ khó xử, không ai dám vào, nếu chọc giận Hoàng thượng, nên làm cái gì bây giờ?

"Đồ vô dụng!" Diễm Tâm Sư trừng mắt những phụ nữ một cái, đẩy bọn chúng đi tới trước, mắt vừa nhấc liền nhìn thấy Phong Liên Dực cầm tay một cái cô gái đi tới.

"Bệ hạ!" Diễm Tâm Sư bước tới, đằng đằng sát khí địa trừng mắt nhìn Anh Dạ, "Nữ nhân này là thích khách?"

"Ta không phải thích khách!" Công chúa Anh Dạ lớn tiếng nói, nàng không muốn bị trở thành thích khách!

Phong Liên Dực lạnh lùng hỏi: "Làm sao vậy?"

Nhìn thấy Anh Dạ không có năng lực phản kháng, Diễm Tâm Sư liền không thèm quan tâm nàng, lập tức nói: "Bệ hạ, Người đeo mặt nạ quý xuất hiện! Giờ phút này đã bị người của chúng ta bao vây trong hoàng cung! Lần này cô ta có chấp cánh cũng không bay được!"

Công chúa Anh Dạ tối sầm mặt, thân thể mềm nhũn, suýt co quắp tê liệt ngã trên mặt đất, trong đầu choáng váng, trong thời gian ngắn không nghĩ ra điều gì, trong lòng chỉ biết lúc này nàng đã hại Bắc Nguyệt bi thảm!

Nếu không phải nàng ngang ngạnh muốn vào cung gặp Phong Liên Dực lần cuối, Bắc Nguyệt sẽ không vì nàng mạo hiểm đi vào, nàng vốn là trọng phạm bị truy nã trên hoàng bang!

"Người đeo mặt nạ quý?" ánh mắt Phong Liên Dực chột lóe, buông tay Anh Dạ ra, giao nàng cho Diễm Tâm Sư, "Canh chừng Công chúa Anh Dạ!"

"Công chúa Anh Dạ?" Diễm Tâm Sư sáng mắt lên, không ngờ công chúa của Nước Nam Dực lại chạy đến hoàng cung của Nước Bắc Diệu bọn họ!

"Bệ hạ xin yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ canh chừng nghiêm ngặt!"

"Dực ca ca!" Thấy Phong Liên Dực đưa nàng cho người khác, chính mình đi ra ngoài, Anh Dạ giãy dụa cũng muốn đi theo.

Phong Liên Dực lạnh lùng quay đầu liếc nàng một cái rồi đi luôn.

Anh Dạ ngẩng đầu, nhìn Diễm Tâm Sư khặc khặc cười quái dị, nói: "Người đeo mặt nạ quý.... Cô ta hại bệ hạ bị độc tính ngày đêm hành hạ, bệ hạ bắt được cô ta, nhất định sẽ khiến cô ta sống không bằng chết! Công chúa, lúc này, người đừng quan tâm chuyện của người

khác, cân nhắc chính mình đi."

Anh Dạ mày liễu đứng đứng, lấy uy công chúa đến uy nghiêm nói: "Hừ, người nếu gọi ta một tiếng công chúa, nên biết thân phận của ta! Ta mặc dù là lạng lẽ đến Nước Bắc Diệu, nhưng hoàng huynh biết ta tới Nước Bắc Diệu, ta xảy ra chuyện gì, hoàng huynh nhất định sẽ không tha!"

"Chà chà." Diễm Tâm Sư chép miệng, tà ác nói: "Công chúa nói như vậy, ta thật muốn biết động vào người thì hoàng huynh người làm gì được chúng ta?"

"Người..." Công chúa Anh Dạ cực kỳ hoảng sợ, bản năng muốn phản kháng, nhưng hai tay bị Diễm Tâm Sư bắt được, hấn cười quái dị cúi đầu, cắn một cái ở trên cổ tròn của Anh Dạ.

"Làm càn!" Anh Dạ tát một cái, không hề nương tay, Diễm Tâm Sư lập tức bị đánh lệch mặt sang một bên, ngây người một chút, quay đầu sang, trong cổ họng phát ra tiếng dã thú rít gào, trên mặt gân xanh hiện ra dữ dội.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Diễm Tâm Sư bóp chặt cổ Anh Dạ, giữ chặt nàng trên mặt đất, tay kia hung hăng gỡ bỏ y phục nàng.

Đây là Cung Vị Ương của hoàng thượng, các cung nữ trốn ở góc phòng không dám nhìn lên, lạnh run, không ai dám tới quấy rầy.

Những người của Thành Tu La như dã thú, không chỉ có táo bạo khủng bố, ngay cả tập tính cũng không khác dã thú, đối với chuyện nam nữ cũng như thú vật, chỉ theo đuổi vui sướng mà thôi.

Từ lúc bọn họ tới, hoàng cung Nước Bắc Diệu ít có thời khắc an

tĩnh, Diễm Tâm Sư là là một kẻ tàn bạo khủng bố nhất.

Đáng thương, Công chúa Anh Dạ xinh đẹp như thế, khơi dậy thú tính của hắn, sợ rằng...

Diễm Tâm Sư cười lớn cúi đầu, chuẩn bị nhắm nháp mùi vị công chúa xinh đẹp, hắn chưa từng hưởng qua mùi vị công chúa! Nhất định còn mỹ vị hơn so với cô gái nhân loại bình thường!

Anh Dạ quần áo bị xé, lộ ra bả vai bóng loáng non mịn, Diễm Tâm Sư hai mắt tỏa ánh sáng, cúi đầu gặm vai nàng, thật là gặm, giữa hàm răng rất nhanh chảy ra máu.

Anh Dạ sợ hãi run rẩy phản kháng, nàng không có cách đối kháng với nam nhân khủng bố này, thực lực căn bản một cái trên trời, một cái dưới đất, không có cách nào đối kháng.

Chương 867: Tiếng tiêu hệ tình 3

Nàng không biết nên làm gì, trong đầu kêu loạn, chỉ có một tiếng đang nói: chỉ cần hô lớn tiếng, ta nhất định sẽ tới cứu ngươi!

"Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt...."

"Ha ha ha! Ngươi gọi ai cũng thế! Không ai tới cứu ngươi được! Công chúa điện hạ, ngươi thật sự là mỹ vị, ha ha ha..." Diễm Tâm Sur ngẩng đầu, miệng đầy máu tươi, dữ tợn cười ha hả.

Anh Dạ hoảng sợ nhìn hấn, chịu đựng kích động phần nộ, môi run rẩy: "Bắc...Nguyệt, cứu, cứu ta! Cứu ta!"

Cho dù bị một đám cao thủ Thành Tu La vây quanh, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn đi qua đi lại tự nhiên, trêu chọc bọn họ như khi.

Đạt được Chú ấn Băng, tốc độ của nàng rõ ràng nhanh hơn rất nhiều so với trước kia! Bóng dáng như quỷ mị không một tiếng động, giờ phút này không thấy cả bóng dáng.

Hoàng Bắc Nguyệt đùa cợt nhìn những người đó, chỉ cần dụ bọn họ đi, chờ sau khi Anh Dạ thấy Phong Liên Dực thì bọn họ sẽ rời đi.

Nàng chỉ cần trì hoãn thời gian, không cần động thủ cùng những người này.

Thân phận người đeo mặt nạ quý chỉ cần Người của Thành Tu La vừa nhìn thấy sẽ liều mạng đến truy đuổi!

Hắc hắc, chỉ tiếc, nàng nếu không nắm chắc thì sẽ không dùng danh nghĩa Người đeo mặt nạ quý xuất hiện, những người này sao là đối thủ của nàng?

Đột nhiên trong lúc đó, bên tai hình như truyền đến tiếng khóc sợ hãi, cẩn thận nghe hình như có tiếng hô lớn.

Phải... Anh Dạ!

Xảy ra chuyện gì? Phong Liên Dực sau khi đoạn tình tuyệt ái chẳng lẽ không nhớ rõ Công chúa Anh Dạ? Hắc chẳng lẽ đã thương Anh Dạ?

Mi tâm trầm xuống, Hoàng Bắc Nguyệt thân hình như chim én nhảy lên phía trước, theo hướng Cung Vị Ương đi.

Những người đó chỉ cảm thấy trên mặt một trận hàn khí băng, so với hàn tuyết mùa đông còn lạnh hơn vài lần, người bị bọn họ vây quanh cũng đã không thấy!

"Đuổi theo! Cô ta ở phía trước! Cô ta không trốn thoát được!" Có cao thủ thuộc tính phong nghe tiếng gió, lờ mờ nhận ra hướng Người đeo mặt nạ quý rời đi.

Một đám người lập tức đuổi theo, làm sao có thể để Người đeo mặt nạ quý chạy thoát được? Cơ hội bắt được nàng lớn như vậy, có thể đạt được bất cứ nguyện vọng gì với Thành Tu La!

Công pháp cao cấp tuyệt phẩm thần kỳ, thực lực siêu cường, hết thảy cũng có thể đạt được!

Hoàng Bắc Nguyệt tốc độ rất nhanh, nháy mắt đã đến gần Cung Vị

Ưng, đã có thể nghe được tiếng khóc của Anh Dạ, nàng nắm chặt tay định vọt vào.

Đột nhiên phía trước bóng đen lóe lên, nàng bản năng vòng về phía sau, nhưng trên vai vẫn bị một tay nắm chặt, lúc nàng định giãy ra, cái tay kia cũng dùng sức suýt bóp nát đầu khớp xương của nàng!

Hít vào một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức xoay người, thoát khỏi cánh tay kia, sau đó bắt lại tay, hàn khí lạnh như băng lập tức bò vào cái tay kia, trong nháy mắt tay kia bị hàn băng làm đông lạnh!

Hoàng Bắc Nguyệt có thể thoát thân, xoay người, ánh mắt thanh lạnh nhìn nam nhân mặc đồ đen dưới bóng tối ở tường cung, khí thế sắc bén kinh người, trong bóng râm ánh mắt trong trẻo lộ ra vẻ nguy hiểm.

Trái tim nhảy một chút, rất nhanh bình tĩnh trở lại.

"Tu La vương, đã lâu không gặp." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Phong Liên Dục chậm rãi đi ra khỏi bóng tối, trên bàn tay trái từng khối hàn băng vỡ xuống. Hắn mở tay ra, cử động một chút, khối băng biến thành hơi nước, chậm rãi tiêu tán ở trong không khí.

Bị hàn băng đông lạnh, người bình thường chỉ còn cách phế bỏ cánh tay, hoặc mất đi năng lực hoạt động trong thời gian dài.

Nhưng hắn lại như không có việc gì, băng hòa tan, vẫn hoạt động tự nhiên.

Thật không hổ là Tu La vương.

"Người biết thân phận của Trẫm." Phong Liên Dục có chút kinh ngạc

nhíu mi, ở trên đời này, người biết Tu La vương rất nhiều, nhưng biết Tu La vương chính là hoàng đế Nước Bắc Diệu lại không có mấy người.

"Người tốt cục là ai?"

Hoàng Bắc Nguyệt giương mắt liếc nhìn Cung Vị Ương, cười lạnh: "Ta là ai, bệ hạ không tự tay tháo mặt nạ của ta xem một chút sao?"

Phong Liên Dục nhìn nàng, mặt nạ dữ tợn, không nhìn thấy dung mạo, nhưng trên người khí thế kiêu ngạo cuồng vọng mà mặt nạ không thể che giấu được.

Nàng là ai, hấn rất muốn biết!

"Vậy Trẫm sẽ lột mặt nạ của ngươi!" Phong Liên Dục đi về phía trước từng bước, đột nhiên bước chân vừa đặt xuống, nguyên khí hàn băng từ dưới chân dâng lên, rét lạnh thấu xương!

Dưới chân hấn, một ngôi sao sáu cánh trắng như tuyết chợt lóe, tuyết bắt đầu bay lá tả xuống.

Nàng lúc nào thiết trí trận pháp ở chỗ hấn? Là lúc thoát thân khỏi hấn sao?

Vậy mà khiến hấn không hề phát hiện ra, bày trận pháp rất cao minh.

Tuy nhiên, loại trận pháp này....

"Trận pháp tuyết vây này không giữ bệ hạ lâu được, tuy nhiên, cũng đủ...." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc hấn, liền vượt qua đi vào Cung Vị Ương, ánh mắt cao ngạo, tựa hồ chẳng thèm ngó tới hấn.

Phong Liên Dực nguy hiểm nheo lại, trận pháp này nửa khắc cũng không vây được hắn!

Ngón tay nhẹ nhàng di động, xung quanh tuyết bay lả tả liền bị gió thổi bay tứ phía.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mi, không ngờ hắn mạnh như vậy, xem ra một phút cũng không vây được hắn!

Nàng chỉ có một cơ hội bày ra trận pháp với hắn, bởi vì lúc hắn xuất hiện, hắn không ngờ nàng ngoài thoát thân còn sắp đặt kế với hắn!

Nói đại khái, có thể thoát thân là tốt lắm, ở trước mặt hắn vọng tưởng quả thực là muốn chết!

Tuy nhiên Hoàng Bắc Nguyệt nàng đâu phải người bình thường? Nàng từng giây từng phút đều lưu đường lui cho chính mình. Cẩn thận tính toán, không ai đoán được chuyện nàng làm tiếp theo!

Không vây được hắn, phải nhanh đưa Anh Dạ đi mới được!

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh hơn, chợt lóe thân vào Cung Vị Ương, mùi máu tươi tràn ngập ở chóp mũi, tiếng khóc xé ruột gan vang bên tai.

"Ha ha ha..." một tiếng cười điên dại vang vọng trong đại điện.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc mình, một màn máu tanh đột nhiên xuất hiện trước mắt, ánh mắt của nàng liền đỏ lên!

Diễm Tâm Sư đang dùng lực xé rách quần áo Anh Dạ, đột nhiên trên lưng một luồng hàn khí vọt tới, hắn cảnh giác phi thân lên, rời khỏi thân thể Anh Dạ, điên cuồng hét lên một tiếng!

Hoàng Bắc Nguyệt lấy áo choàng từ nạp giới ra, phủ ở trên người Anh Dạ, quay người lại đánh về phía Diễm Tâm Sư.

"Đáng chết!" Trong tay tuyết ảnh chiến đao phóng ra vô số đao ảnh, đổ ập xuống, đánh về phía Diễm Tâm Sư.

"Là ngươi!" Diễm Tâm Sư vừa nhìn thấy Người đeo mặt nạ quý, liền nhớ tới mối thù từ mũi tên lần trước. Lần nọ hắn không cẩn thận mới bị nàng bắn một mũi tên thủng tay, sau bệ hạ ngăn cản, hắn mới không báo thù.

Tuy nhiên, lần này tuyệt đối sẽ không!

Chương 868: Tiếng tiêu hệ tình 4

Tiếng dã thú gào từ trong cổ họng hắn phát ra, thân thể của hắn lập tức phình lớn, biến thành hình thái nửa người nửa thú, thân thể cao lớn lên tới trần điện Cung Vị Ương.

Móng vuốt to lớn hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt, muốn bóp nát nàng!

Vừa đến đã bị ánh sáng tuyết chợt lóe, xuyên qua cánh tay hắn. Hoàng Bắc Nguyệt vững vàng rơi trên mặt đất, cúi người nâng Công chúa Anh Dạ dậy.

"Chúng ta đi."

"Bắc Nguyệt...." Anh Dạ mơ mơ màng màng ngẩng đầu, nhìn thấy mặt nàng bên cạnh, liền thả tâm cười.

"Ngươi.... A..." Diễm Tâm Sư đột nhiên dữ tợn, vốn định vồ đến, nhưng lại phát hiện cánh tay của mình bị cắt thành ba khúc, máu thịt be bét rơi xuống.

Tại sao có thể như vậy? Phụ nữ chết tiệt kia, lần đầu tiên đả thương nặng tay hắn, lần thứ hai trực tiếp chém đứt tay hắn!

Hắn nhất định, nhất định phải giết chết phụ nữ kia!

"Muốn chết thì ta có thể thành toàn cho ngươi?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quay đầu lại, dưới mặt nạ hai tròng mắt sát khí phân tán.

Diễm Tâm Sư kiêu ngạo đến đâu cũng bị hù dọa một chút, hơi do dự đã thấy Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Công chúa Anh Dạ rời khỏi Cung Vị Ương.

Tựa hồ bọn họ chân trước vừa đi, sau lưng Phong Liên Dực liền vào được, trên mặt tuấn mỹ lạnh như sương lạnh, ánh mắt vắng lặng liếc nhìn Diễm Tâm Sư.

Diễm Tâm Sư chợt dạ cúi đầu, quỳ trên mặt đất, cánh tay trái bị đứt nhỏ máu tí tách tí tách.

Nhìn thấy hấn bị thương, Phong Liên Dực cũng giật mình một cái, vết thương chình tề mà sắc bén, chỉ trong thời gian ngắn mà tạo thành, vậy thực lực của Người đeo mặt nạ quý phát triển hơn không ít so với lần trước.

"Bệ hạ, thuộc hạ đáng chết, Người đeo mặt nạ quý...."

Nhìn trên mặt đất bừa bộn quần áo cùng vết máu trên khóe miệng hấn, Phong Liên Dực liền biết vừa rồi xảy ra chuyện gì. Con người màu tím mặc dù lạnh liệt không gợn sóng, nhưng lại toát ra vẻ không vui.

Diễm Tâm Sư vội vàng phủ phục trên mặt đất, sắc mặt trắng xanh, hấn biết hấn không nên tự tiện động vào Công chúa Anh Dạ, nhưng loại chuyện này Phong Liên Dực thường không quan tâm, tại sao lần này lại khác?

"Vì sao Người đeo mặt nạ quý mang công chúa đi?" Phong Liên Dực lãnh đạm hỏi.

Nghe hấn không truy cứu chuyện đã xảy ra, Diễm Tâm Sư liền lặng

lẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, nói: "Thuộc hạ không biết, Người đeo mặt nạ quý vừa đến liền động thủ với thuộc hạ, sau đó...."

Không đợi hắn nói xong, Phong Liên Dục đã đuổi theo hướng các nàng rời đi, với tốc độ của Phong Liên Dục, rất nhanh có thể đuổi kịp!

Trong hoàng cung khắp nơi đều là Người của Thành Tu La, chỗ nào cũng bị chặn đường bao vây truy đuổi, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Anh Dạ bị thương không thể ra ngoài được.

Phía sau có tiếng gió ào ào truyền đến, rất khẩn cấp, chỉ trong nháy mắt, liền tới gần mình!

Hắn đuổi theo nhanh như vậy, dây dưa thật khó dứt!

"Bắc Nguyệt, người không cần bận tâm ta, ta là công chúa Nước Nam Dục, hắn không dám giết ta." Công chúa Anh Dạ cũng nghe tiếng gió phía sau, liền suy yếu nói.

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, nắm chặt tay nàng không buông ra.

Nếu sợ hãi để lại Anh Dạ ở đây thì lúc đầu nàng sẽ không đáp ứng mang Anh Dạ tiến cung?

Chính bởi vì vững tin có thể bảo vệ Anh Dạ, nàng mới đồng ý, nhưng hiện tại....

Gió phía sau đột nhiên cuồng bạo cuốn lại, giống như mang theo hàng vạn hàng nghìn binh khí sắc bén, ùn ùn tuôn về phía nàng!

Phong sát!

Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh đẩy Anh Dạ về phía sau, một kết giới

hàn băng mở ra bao phủ Anh Dạ, sau đó trong nháy mắt phi thân lên, đón nhận phong sát cuồng bạo!

Phía sau ánh sáng đỏ lóe lên, Người đeo mặt nạ quý mở hai tay ra, vô số băng tuyết ngưng tụ thành lưỡii dao sắc bén xuất hiện ở sau lưng nàng, từng lưỡii dao sắc bén xoay tròn, hợp thành một trận pháp quý dị.

"Vạn kiếm tề diệt!" trong trận pháp lưỡii dao sắc bén, sau mặt nạ quý dị, đồ án băng tuyết trong suốt như ẩn như hiện!

Phong Liên Dục ánh mắt lóe lên, trong con ngươi màu tím chiếu đến một mảnh băng tuyết, mệnh mông sinh động.

Mắt thấy từng lưỡii dao sắc bén đem băng tuyết tiến vào trong phong sát của hắn, hai bên va chạm vang lên tiếng the thé!

Gió bão bành trướng một chút, sau đó nổ tung, gió bão thổi mạnh khiến cây cối xung quanh suýt bị nhổ tận gốc, mà vô số cục băng cũng vỡ tứ tán, người xui xẻo đều bị ngộ thương!

Nhưng vẫn có hai thanh lưỡii dao sắc bén ở trong không khí tranh chấp!

Một thanh dao phong vô hình!

Một thanh dao băng!

Hoàng Bắc Nguyệt ngưng tụ ánh mắt, hai tay tạo thành chữ thập, nhanh chóng kết ấn, ngón tay chỉ về phía trước, dao băng liền hướng về trước mặt Phong Liên Dục.

Mà cùng lúc đó, Phong Liên Dục cũng phát một ống tay áo, dao

phong cũng hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt!

Hai người đồng thời ra tay, sức mạnh đều nhanh chóng mà chuẩn xác, hướng về điểm yếu của đối phương.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên, trong nháy mắt bóng dáng liền biến mất trong không khí. Tốc độ cực nhanh, khiến người bình thường không nhìn được hướng di chuyển của nàng

Tuy nhiên Phong Liên Dực lại ngoại lệ, hấn tản mạn ngẩng đầu, liếc mắt thấy ở một chỗ trong không khí có chút máu vẩy ra.

Xem ra, dao phong của hấn đã thương được nàng!

Mà dao băng của Hoàng Bắc Nguyệt tới trước mắt hấn, đột nhiên xung quanh một trận gió thổi tới, gió nhẹ hây hây bao quanh người hấn, tựa hồ không có sức mạnh, nhưng khi dao băng tiếp xúc đến trận gió lại leng keng một tiếng rơi mặt đất, vỡ thành vô số cục băng.

Ở kết giới Công chúa Anh Dạ trừng mắt nhìn hết thấy, nhìn hấn vẫn không nhúc nhích, động tác mây trôi gió thoảng, nhưng lại ngăn một chiêu của Bắc Nguyệt, mà Bắc Nguyệt...

Phong Liên Dực thản nhiên cười ngẩng đầu, nói: "Ra đi, người thua."

Thắng bại cao thấp, ai cũng nhìn ra được.

Thực lực của người đeo mặt nạ quý quả thật không thể khinh thường, thậm chí có thể đạt đến cảnh giới cường đại khủng bố!

Vừa rồi một chiêu "vạn kiếm tề diệt", nếu không phải là Tu La vương, sợ rằng rất nhiều người đã sớm bị chết dưới vô số dao băng sắc bén khủng bố.

Mỗi một thanh dao băng đều sắc bén, hơn nữa góc độ rất xảo quyệt, căn bản không thể tránh được!

Vừa rồi đánh vào gió, cục băng bị vương vãi ra cũng khiến không ít cao thủ bị thương, có thể thấy trình độ lợi hại thế nào.

Hơn nữa, có thể bất phân thắng bại với phong sát của Thành Tu La đã là đỉnh cao mà người bình thường cả đời cũng khó với tới được.

Chẳng lẽ, nàng còn muốn chờ Tu La vương triệu hồi ra Ma thú Vương tộc sao?

Vừa rồi đối phó với thanh dao băng cuối cùng đã mơ hồ nhìn thấy bóng dáng Ma thú Vương tộc. Mặc dù Tu La vương không gọi hắn. Tuy nhiên từ xưa đến nay làm Ma thú Vương tộc bảo vệ Thành Tu La, Lệ Tà ít khi đợi Tu La vương gọi về, khi hắn gặp phải nguy hiểm, tự nhiên đến bảo vệ hắn.

Người đeo mặt nạ quý đã bị thương, thua, thực lực chênh lệch rõ ràng như thế, nàng sao có thể chạy thoát được!

Tuy nhiên...

Mùa đông, không khí rét lạnh, giọng nói chậm chạp lạnh khô khốc truyền tới.

"Thua? Chưa chắc."

Một đoạn cung tường bị dao băng xuyên thủng, sau đó, một nữ tử hoa lệ cung trang xinh đẹp chậm rãi đi tới.

"Hoàng, hoàng hậu!" Có người lớn tiếng kinh hô!

Tại sao lại là Hoàng hậu nương nương tới?

Tinh tế nhìn lại, phía sau hoàng hậu là Người đeo mặt nạ quý, dao băng trong tay, không khách khí đặt ở cổ nàng.

Ngụy Yên Nhiên sắc mặt trắng bệch, hai tay bị hai gông xiềng hàn băng quấn quanh, không thể hành động thiếu suy nghĩ, thấp giọng nói: "Người muốn gì?"

"Không muốn gì, mượn quý thể Hoàng hậu nương nương dùng một lát mà thôi." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Ngụy Yên Nhiên hung hăng cắn môi, thấp giọng nói: "Người là tội phạm quan trọng bị Nước Bắc Diệu truy nã. Người có tin ta nói ra thân phận của người, xem Nước Bắc Diệu cùng Nước Nam Dục có thể vì thế mà khai chiến hay không?"

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười nói: "Hoàng hậu muốn nói thì nói đi, hai nước đánh nhau, Ngụy võ thần Nước Đông Ly ngồi xem hổ đấu, người ông đắc lợi, cuối cùng diệt Nước Tây Nhung thực lực yếu nhất. Ngụy võ thần nhất thống thiên hạ, Ngụy Tam tiểu thư công lao không nhỏ".

Ngụy Yên Nhiên phẫn hận xiết chặt hai tay, Nguyệt Dạ chết tiệt, hiểu rất rõ nàng!

Biết trong lòng nàng thống hận nhất là Ngụy võ thần, làm Nước Bắc Diệu khai chiến với Nước Nam Dục, người được lợi nhất tất nhiên là Ngụy võ thần, nàng sẽ không cam tâm giúp hắn một cơ hội tốt đẹp như vậy!

Hơn nữa, một mình Bắc Nguyệt quận chúa, cũng không dậy nổi cuộc chiến giữa hai nước, nhiều lắm chỉ khiến hai bên trở mặt.

Lúc nhìn thấy truy nã bằng, nàng biết Nguyệt Dạ đúng là Bắc Nguyệt quận chúa của Nước Nam Dục, nàng chọn giấu diếm vì không muốn để Ngụy võ thần được lợi thế.

" Yên Nhiên tiểu thư, ta vẫn biết ngươi là người tốt, người giúp ta lúc này, đại ân đại đức, Hoàng Bắc Nguyệt vĩnh viễn khắc trong tâm khảm, ngày khác nếu muốn, ta nhất định không do dự vượt lửa qua sông." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

"Hừ! Chỉ bằng ngươi có thể hồi báo gì cho Bồn cung?" Ngụy Yên Nhiên lạnh lùng nói, "Ta không nói ra thân phận của ngươi, không phải muốn giúp ngươi, mà là không muốn lão cầu gian tặc Ngụy võ thần chiếm lợi thế!"

"Ta biết, ngươi chỉ mất công giơ tay nhắc chân thôi." Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn Phong Liên Dục nói: "Huống chi bản 《nguyệt phách》, coi như là ta hồi báo ngươi đi."

Nghe nói lời ấy, Ngụy Yên Nhiên sắc mặt lập tức trắng bệch, kêu căng hất cằm nói: "Ta không biết ngươi đang nói gì!"

"Không biết không sao, tiểu thư Yên Nhiên chỉ cần lần này đưa chúng ta an toàn ra ngoài, chuyện ngọc tiêu cùng nhạc khúc ta có thể tạm thời không truy cứu." Hoàng Bắc Nguyệt đâm nhẹ dao băng trong tay nàng trên da thịt Ngụy Yên Nhiên hỏi, "Thế nào?"

Ngụy Yên Nhiên cắn môi, gật đầu nhẹ một cái.

Hiện tại mọi thứ nàng thật vất vả mới đạt được, chỉ cần có được những thứ này, nàng tin sẽ sớm đoàn tụ cùng mẫu thân. Thế lực Nước Bắc Diệu sẽ mang nhiều lợi thế cho nàng, ít nhất Ngụy võ thần không dám làm khó mẹ con họ.

Chỉ cần để mẫu thân trải qua an ổn, trên lưng nàng bêu danh bất cứ thứ gì cũng không sao cả!

Ngọc tiêu cùng bản nhạc 《nguyệt phách》 đúng là pháp bảo duy nhất để nàng có thể sống yên phận.

Nhìn thấy nàng gật đầu, Hoàng Bắc Nguyệt liền nhếch khóe miệng, cẩn thận kèm Ngụy Yên Nhiên đi ra ngoài.

Phong Liên Dực vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề cử động, ánh mắt vô cùng lãnh đạm nhìn về phía bọn họ, có vẻ người bị kèm hai bên không quan trọng, không có bất cứ quan hệ gì với hắn.

"Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương mĩ mạo như thế, tại hạ không nỡ để nàng hương tiêu ngọc vãn, cho nên thỉnh cầu bệ hạ mở rộng cửa, thả chúng ta ra ngoài."

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, mặc kệ ánh mắt phẫn xung quanh.

Không sao cả, từ xưa đến nay binh bất yếm trá.

Không phải nàng không muốn quyết đấu cùng Phong Liên Dực, nàng rất muốn xem Ma thú Vương tộc lợi hại thế nào. Mỗi lần động thủ với hắn, hắn cũng không gọi về Ma thú Vương tộc.

Thực lực của hắn đã rất lợi hại, nếu có Ma thú Vương tộc, vậy chẳng phải là cấp bậc biến thái?

Nàng rất tò mò, muốn thử dò xét thực lực của hắn rốt cục cường đại đến mức nào, cho dù có Ma thú Vương tộc, nàng cũng không sợ, đánh một hồi thì đánh một hồi.

Chỉ là, hôm nay có Anh Dạ bên cạnh, nàng không thể liều chết đả đấu với Phong Liên Dực, nhờ nàng bị thương, Anh Dạ làm sao bây giờ?

Diễm Tâm Sư đúng là dã thú, mỗi người trong thành Tu La đều là dã thú!

Bọn họ không có nhân tính, không giữ chữ tín, chờ nàng bị tổn thương, bọn họ sẽ thực sự trở thành dã thú nhào lên.

Nàng sẽ không cho phép phát sinh chuyện như vậy.

Cho nên... Đừng trách nàng gian trá hèn hạ.

Ngụy Yên Nhiên coi như phối hợp nhìn Phong Liên Dực, đôi mắt xinh đẹp chớp động lệ quang trong suốt.

"Hoàng thượng...." Nàng giơ tay lên, đáng thương cầu cứu Phong Liên Dực, nhưng ánh mắt của hắn không nhìn nàng mà nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng quả thật bị thương, thương rất nặng ở trên vai, cả cánh tay phải bị thương dường như mất năng lực hoạt động.

Vì bắt được hoàng hậu Ngụy Yên Nhiên, nàng không tiếc để cánh tay của mình bị thương, phân tán lực chú ý của hắn, để nàng một lần thành công!

Nữ nhân này, trong một khắc giao chiến đã tính hết đường lui. Tính toán theo hướng nàng có lợi nhất. Trong lòng nàng rất tinh tường, không có bất cứ do dự gì.

Tính cách quả quyết lãnh khốc như thế, hắn thấy rất thú vị!

"Người giết nàng cũng được, nhưng người phải trả lại cho trăm một người thối tiêu khác." Phong Liên Dực lạnh lùng nói, con người màu tím sậm căn bản không nhìn về phía hoàng hậu.

Theo đồn đãi hấn giữ vững lập trường trước ý kiến của mọi người, lập Ngụy Yên Nhiên làm hoàng hậu.

Đồn đãi hấn không có bất cứ phi tần nào, hàng đêm đọc sủng Ngụy Yên Nhiên.

Hấn không thể không có chút cảm tình nào đối với Yên Nhiên, lãnh khốc dứt khoát như thế, hấn muốn diễn trò cho nàng thấy sao?

Hoàng Bắc Nguyệt không nhìn khuôn mặt trắng bệch của Ngụy Yên Nhiên, chỉ cười lạnh nói: "Bệ hạ không cần giả bộ không thèm để ý? Nếu hoàng hậu ở trong cung bị kèm hai bên. Mà Hoàng thượng lại không chút động lòng, cố động thích khách giết hoàng hậu, người của Nước Đông Ly biết thì sao bỏ qua được?"

"Đừng lấy bất luận kẻ nào đến uy hiếp Trẫm, Nước Đông Ly không chịu bỏ qua thì sao?" Phong Liên Dực lãnh ngạo nói, tựa hồ căn bản không để Nước Đông Ly vào mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt nao nao, hấn thật không phải diễn trò sao?

Nàng đã sớm giết người không chút động lòng, nhưng đối với Ngụy Yên Nhiên, nàng vẫn không muốn xuống tay.

Một phụ nữ đáng thương mà thôi, cần gì phải làm khó nàng?

"Cầu hấn!" Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, trong tay dao băng hung hăng đâm trên cổ Ngụy Yên Nhiên.

Ngụy Yên Nhiên nước mắt lã chã, "Người cũng thấy đấy, hấn căn bản không cần ta..."

Hấn chỉ quan tâm buổi tối có người thổi khúc nhạc cho hấn, khúc nhạc có thể trấn an đau nhức do độc phát.

Bởi vì trùng hợp nàng thổi khúc nhạc, hấn mới có thể lập nàng làm hậu.

Việc này không có bất cứ tình cảm gì, người khác không biết, nhưng trong lòng nàng hiểu rõ.

Chỉ cần người thổi khúc nhạc đó, cũng có thể trở thành hoàng hậu, nàng Ngụy Yên Nhiên chỉ là may mắn một chút mà thôi.

Không, nguồn gốc may mắn chính là Người đeo mặt nạ quý bị hấn bức không có chỗ thối lui.

Ngụy Yên Nhiên hai tay run rẩy, từ trong lòng lấy ra một chiếc tiêu bạch ngọc, nàng vừa mới từ Cung Vị Ương trở về, chiếc tiêu giúp nàng có hết thầy vẫn luôn mang theo bên người, không dám để nó rời khỏi chính mình.

Chương 869: Tiếng tiêu hệ tình 5

Khoảnh khắc lấy ra ngọc tiêu, Phong Liên Dục nhìn về phía ánh mắt nàng, rõ ràng có chút thay đổi, màu tím thâm thúy hình như lay động một chút, như là nghiền nát ánh sao.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng giật mình một cái, trong lòng không biết tại sao, đột nhiên có cảm giác khác thường.

Làn điệu ưu thương uyển chuyển vang lên trong không khí chậm rãi làm tiêu tan sát khí lãnh khốc khiến người trần ngập bên người Phong Liên Dục.

Tiếng nhạc kia chui vào lòng, thật sự có thể giải quyết hết thảy.

"Ngọc tiêu..." Công chúa Anh Dạ nhìn thấy Ngụy Yên Nhiên lấy ngọc tiêu, liền có chút ngẩn ngơ, nhìn kỹ ngọc tiêu liền muốn lớn tiếng nói.

Nhưng lời còn chưa cất lên, liền bị ánh mắt Bắc Nguyệt ngăn lại, ngăn cản ý định nói ra của nàng.

Công chúa Anh Dạ không rõ tại sao, nhưng Bắc Nguyệt không cho nói, nàng cũng không nói.

Song một tiếng hô của nàng khiến Ngụy Yên Nhiên hoảng sợ, tay run lên, làn điệu thay đổi, không thể tiếp tục thổi.

Trong mắt Phong Liên Dục chợt lóe sát khí, phức tạp nhìn Ngụy Yên Nhiên, giơ tay lên phất nhẹ một chút, cao thủ Thành Tu La vây quanh

ở bốn phía bắt đầu tan rã.

"Người, một ngày nào đó sẽ rơi vào trong tay Trầm, lần sau, người không có vận may như vậy." Phong Liên Dực nhìn mặt nạ quý dữ tợn chăm chăm, giọng nói trầm thấp lạnh như băng.

"Trước mặt bệ hạ, vận may của ta vẫn có." Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi cười, lần đầu tiên có Ma thú Hỏa Diễm hỗ trợ, lần thứ hai có Ngụy Yên Nhiên làm con tin.

Mỗi lần cũng lành ít dữ nhiều, xem ra ông trời không bạc đãi nàng.

Phong Liên Dực sắc mặt âm trầm xuống, khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành như vậy, cho dù giết người lộ ra vẻ nhẫn tâm vẫn có thể mê hoặc lòng người.

Chỉ sợ hắn muốn giết một người, cũng sẽ có người cam tâm tình nguyện chờ hắn xuống tay!

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi kết giới bên người Công chúa Anh Dạ, để nàng đến bên cạnh mình, sau đó tiếp tục kèm Ngụy Yên Nhiên, chậm rãi rời đi.

Phong Liên Dực nhìn bọn hắn chăm chăm, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua nàng, Người đeo mặt nạ quý!

Đột nhiên trong lúc đó, gió nổi lên, tuyết từ trên bầu trời phiêu tán bay lả tả xuống, tuyết lớn như vậy, ngay cả tầm mắt cũng mờ hồ.

Bóng dáng đám người Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi biến mất giữa trời tuyết.

Song rất nhanh tuyết ngừng, trên đất trống trước mắt không còn

Công chúa Anh Dạ và Người đeo mặt nạ quý, chỉ có Nguyệt Yên Nhiên co rúm lại giữa đất tuyết, như con thú nhỏ bị thương.

Phong Liên Dực liếc nàng, xoay người dặn dò Người của Thành Tu La nói: "Toàn thành lòng bắt, nàng bị thương, trốn không thoát!"

"Vâng!" Diễm Tâm Sur thấy cơ hội lập công báo thù đến, liền lập tức dẫn người đi.

"Bắc Nguyệt, người bị thương rất nặng, nghỉ ngơi trước đi!" Gió lạnh gào thét bên tai, Băng Linh Huyền Diệu bay lượn trong không trung, không ai nhìn thấy được.

Đã trốn ra được, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn cảnh giác xung quanh, không muốn xử lý vết thương.

"Không, chúng ta lập tức trở về." Nàng cố chấp nói, tháo mặt nạ xuống, môi mím thật chặt "Hắn hiện tại nhất định phải người đuổi theo chúng ta, nếu như dừng lại, chắc chắn sẽ bị bắt!"

"Nhưng thương thế của người...." Anh Dạ do dự nói.

"Thương nhỏ thôi." Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ nói, mặc dù đau, nhưng không hiểm yếu, Nhưng Anh Dạ...

Nhìn thấy ánh mắt ân cần của nàng, Anh Dạ kéo áo choàng trên người, môi nhẹ nhàng cong lên, nhỏ giọng nói: "Ta không sao."

"Hắn vậy mà để người bắt nạt người...." ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt gắt gao nắm chặt băng vũ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, mang theo vài phần thất vọng nói.

Anh Dạ lắc đầu, cười nói: "Năm năm, một người thay đổi rất nhiều,

hắn ngay cả người cũng không nhớ rõ, chỉ sợ cũng không nhớ kỹ ta."

Bộ dáng của Anh Dạ nghe có vẻ không có chuyện gì, rất sáng sủa, nhưng nàng....

Nàng là công chúa cao quý, từ nhỏ được nâng niu che chở lớn lên, nàng sao có thể chịu được loại khuất nhục này?

Cho dù Diễm Tâm Sư chưa làm gì nàng, nhưng là....

"Bắc Nguyệt, trước kia lúc ở Nước Nam Dục, người vào Học viện Linh Ương, hẳn là sư phụ dạy người đánh đàn đúng không." Anh Dạ cười hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, "Đáng tiếc ta không lựa chọn đánh đàn, không có hứng thú với nhạc khí gì."

Anh Dạ suy nghĩ, thì thào nói: "Đúng vậy, các người cũng không cùng xuất hiện...."

"Cái gì?" Gió bão thổi qua, vừa rồi nghe Anh Dạ nói gì đó không nghe rõ lắm.

"Không có gì." Công chúa Anh Dạ lắc đầu, chỉ là nhớ lại vừa rồi vì sao Phong Liên Dục cố chấp muốn gặp Bắc Nguyệt như vậy.

Hơn nữa, hắn không hề nhớ rõ bất cứ thứ gì về Bắc Nguyệt, nếu nàng không nhắc tới, sợ rằng hắn căn bản không nhớ có một người như thế.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không yên lòng, không tiếp tục hỏi, chỉ trầm mặc ngồi, đồng thời nghe động tĩnh chung quanh.

Một lát sau, Anh Dạ mới đột nhiên hỏi: "Bắc Nguyệt, Ngụy Yên Nhiên cầm tiêu bạch ngọc, ta nhớ đó là đồ vật hoàng cô để lại cho ngươi, vì sao lại ở trong tay Ngụy Yên Nhiên?"

"Cái này nói rất dài dòng." Hoàng Bắc Nguyệt nói, "Ta cũng muốn lấy ngọc tiêu lại, chỉ sợ Ngụy Yên Nhiên sẽ không nguyện ý."

"Ừ, cô ta rất quý trọng ngọc tiêu đó, hơn nữa, hơn nữa hình như ngay cả... hẳn cũng rất quan tâm." Anh Dạ nói cuối cùng, giọng nói chậm rãi thấp xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, bên môi nhếch lên nụ cười lạnh nhạt: "Đúng không?"

"Bắc Nguyệt, ngươi không thấy sao? Lúc hẳn nhìn thấy ngọc tiêu, nghe được bản nhạc, hình như, hình như lại biến thành Dục ca ca trước kia."

"Không thể nào." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, "Anh Dạ, hẳn đã sớm không phải Phong Liên Dục trước kia, hơn nữa vĩnh viễn không thể biến trở về, ngươi hiểu chưa?"

"Nhưng...." Cặp mắt Anh Dạ đỏ lên, "Ta cảm giác có nhiều chuyện ta không biết, Bắc Nguyệt, ngươi có chuyện gì gạt ta sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng, lại lựa chọn trầm mặc nhẹ khẽ lắc đầu, "Không có."

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn nàng, bóng dáng gầy yếu như bị gió thổi đi, nàng thật sự không đành lòng nói: "Anh Dạ, tin tưởng ta, rời xa hẳn là tốt cho ngươi."

Anh Dạ trầm mặc cúi đầu, hồi lâu mới gật đầu nói: "Ta biết.... nhưng là, Bắc Nguyệt, tại sao hấn luôn cố chấp với ngươi vậy? Mặc kệ là ngươi hay những thứ liên quan đến ngươi?"

Anh Dạ cắn môi, kéo áo choàng bó sát người, bộ dáng này sẽ không thấy lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt tái nhợt vô cùng.

"Anh Dạ..."

"Hấn từng nói, trong lòng hấn đã có người thích, ta tưởng hấn lấy lệ cự tuyệt ta, hiện tại ta biết rồi..."

Trên lưng Băng Linh Huyền Diệu gió rất lớn, Anh Dạ đón gió mà đứng, áo choàng vù vù bay múa, giống như tùy thời đều ngã xuống.

"Anh Dạ, ngươi cẩn thận một chút." Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của nàng rất nguy hiểm, cũng lập tức đứng lên.

"Không cần xen vào ta!" Anh Dạ hô to một tiếng, trong mắt lệ quang trong suốt, "Ta không sao."

Hoàng Bắc Nguyệt lẳng lặng nhìn nàng, hồi lâu không nói câu gì, Băng Linh Huyền Diệu an tĩnh bay, cẩn thận duy trì thăng bằng.

"Bắc Nguyệt, hấn thích ngươi, rất thích." Anh Dạ thì thào nói, "Hấn từng nói, vì ngươi, buông tha hết thầy cũng được, cho dù sẽ đắc tội Nước Nam Dục, hấn cũng không sửa ước nguyện ban đầu."

Khi đó nàng không biết người hấn thích là Bắc Nguyệt, trong lòng chỉ hâm mộ người được hấn thích có bao nhiêu hạnh phúc.

"Đúng không?" Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười, "Hắn quả thật hứa hẹn với ta, nhưng là hiện tại thì sao?"

Trong giọng nói không chút nào che giấu đùa cợt cùng lạnh lùng, khiến lòng Anh Dạ đau xót, "Dục ca ca bây giờ có lẽ là bất đắc dĩ? Có lẽ hắn bị người của Thành Tu La khống chế...."

"Anh Dạ, người tự mình nhìn thấy là sự thật." Hoàng Bắc Nguyệt quyết đoán cắt đứt lời nàng.

Ban đầu bản thân cũng tự lừa mình dối người rằng hắn là bất đắc dĩ. Trong thành Tu La có Ma thú Vương tộc cùng Ma thú Trùng phạt, một mình hắn sao có thể chống lại?

Nhưng trong lòng nàng hiểu rõ, chỉ cần một người tâm đủ kiên định, mặc kệ cái gì cũng không ảnh hưởng tới được.

Cho nên, nàng thà rằng không ảo tưởng, cũng muốn tận mắt nhìn sự thật trước mắt.

Anh Dạ nước mắt đã khô quay đầu nhìn nàng, "Hắn nhớ kỹ mọi người, nhưng quên một mình người. Mà hắn thờ ơ với tất cả mọi người, lại nghe đến tên của người, nghe được những thứ liên quan đến người đều vô cùng quan tâm. Những việc này là ta tận mắt chứng kiến."

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, Anh Dạ lập tức cười rộ lên: "Bắc Nguyệt, bại bởi người, ta rất cam tâm, ta trong lòng vẫn tưởng rằng, có thể xứng đôi với người, trừ Chiến Dã ca ca thì chỉ có Dục ca ca mới xứng."

"Anh Dạ..."

"Ta nói lời thật lòng." Anh Dạ chớp mũi đau xót, nước mắt tuôn rơi xuống, "Bắc Nguyệt, ta biết ta không có được hần, nhưng hy vọng người có thể thức tỉnh hần, ta muốn nhìn thấy Dục ca ca trước kia trở về."

"Nhưng hần đối với người như vậy...." Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng, âm độc nói, nhớ tới vừa rồi đi vào nhìn thấy Anh Dạ bị Diễm Tâm Sư ức hiếp, nàng vẫn phẫn nộ.

Nàng cho tới bây giờ chưa từng nghĩ, cho dù Phong Liên Dục đã đoạn tình tuyệt ái, vậy mà lại để người bắt nạt Anh Dạ.

Anh Dạ là thanh mai trúc mã từ nhỏ lớn lên với hần.

"Hần không phải Dục ca ca." Anh Dạ ngược khuôn mặt xinh xắn, khẳng định nói, "Hần hiện tại là ma, Dục ca ca thật sự sẽ không như vậy!"

Hoàng Bắc Nguyệt lẳng lặng thở dài một tiếng, đến mức này, Anh Dạ vẫn nguyện ý tin tưởng Phong Liên Dục.

Ở trong lòng nàng, địa vị của Phong Liên Dục, vĩnh viễn không thay đổi.

Còn với Hoàng Bắc Nguyệt, tín nhiệm rất yếu ớt.

Nhìn bộ dáng Anh Dạ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng im lặng không nói gì, trong lòng lần đầu tiên có cảm giác mờ mịt không biết phải làm gì. Con đường phía trước mờ mịt, nghĩ đến con đường còn rất dài tẻ nhạt, nàng cảm giác rất uể oải.

"Yểm..." Nàng lần đầu tiên bỏ qua thể diện, mở miệng gọi Yểm, nhưng trong Hắc Thủy Cấm Lao tựa như vĩnh viễn trầm mặc.

Chưa có hồi đáp, ngay cả Yểm cũng rời khỏi nàng.

Tự giễu cười, nàng khống chế Bằng Linh Huyền Diệu bay nhanh trở lại dịch quán, lặng yên không một tiếng động trở lại sứ quán của Nước Nam Dục.

Nàng dìu Anh Dạ trở về, Tào Tú Chi đợi các nàng một đêm không chớp mắt, nhìn thấy bọn họ trở về, lập tức nghênh đón.

"Công chúa, quận chúa!"

"Đừng nói chuyện, phái người đi ra ngoài coi chừng." Hoàng Bắc Nguyệt không để ý tới hắn, trực tiếp dìu Anh Dạ vào phòng, đóng cửa lại.

Tào Tú Chi vội vàng ở bên ngoài canh chừng, lập tức sai người khác cảnh giới xung quanh.

"Đừng cho Vô Song cùng Vô Hoan biết." Anh Dạ bắt tay nàng, Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, để A Lệ Nhã đi ra ngoài, ngăn cản hai cung nữ.

"Chủ nhân, Diễm Tâm Sư thật đúng là một dã thú!" Giật lại áo choàng trên người Anh Dạ, nhìn thấy vết cắn trên bả vai máu thịt be bét thì Nến Đỏ không nhịn được mắng một câu!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhắm mi lại, quả thật Người của Thành Tu La quá kỳ quái, hắn nhìn cô gái xinh đẹp đều muốn ăn thịt sao?

Hắn cái này ăn, là ăn thật sự.

Anh Dạ sắc mặt nhạt nhẽo, trong ánh mắt chưa về chán nản, Hoàng Bắc Nguyệt thấy, vội vàng để Nến Đỏ không nên tiếp tục nói, tránh

Anh Dạ nhớ lại chuyện xấu.

Lấy thuốc trị thương ra giúp Anh Dạ, cũng may vết thương chỉ là bị găm cần, mặc dù thịt rớt, cũng không có tổn hại gân cốt. Chờ dùng thuốc sẽ khỏi hẳn, hơn nữa cũng sẽ không lưu lại vết sẹo.

Rửa sạch vết thương, để Nến Đỏ dìu Anh Dạ đi tắm, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi xử lý vết thương trên vai do dao phong của Phong Liên Dực gây ra.

Vạch trần quần áo, máu trên vết thương đã đông lại, nhưng nguyên khí phong vẫn lưu lại trên vết thương, chậm rãi ăn mòn xung quanh vết thương, muốn xuyên thủng một lỗ trên bả vai.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mi lại, nguyên khí phong không tiêu tán, có thể để gió bám theo vết thương chậm rãi ăn mòn, chứng tỏ thực lực này rất khủng bố.

Không được, nguyên khí phong là của Phong Liên Dực. Nếu hẳn tới gần, hoặc là tận lực tìm kiếm, chỉ cần dựa vào mùi của nguyên khí phong là rất nhanh phát hiện mình!

Nhắm mắt lại trầm tư một lát, đột nhiên bên ngoài sứ quán truyền đến rất nhiều tiếng binh lính chạy, thỉnh thoảng một ít tiếng la hỗn loạn.

"Lục soát! Ở gần đây, người kia trốn không thoát!"

"Lục soát từng nhà, đào ba thước đất cũng phải tìm ra, bệ hạ trọng thưởng!"

Tiếng nói truyền đến rõ ràng, Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt lập tức trắng bệch một mảnh!

Quả nhiên tìm tới, hơn nữa nhanh như vậy đã tập trung hết ở đây, bọn họ quả nhiên là truy tung theo nguyên khí phong của Phong Liên Dực mà tới!

Hóa ra hẳn có nắm chắc, chẳng trách lúc ấy đồng ý thả bọn họ đi.

Bọn họ có thể tìm tới nơi này, nhất định có cách tìm được nàng!

Rầm rầm rập...

Bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa vội vàng, Tào Tú Chi vội vã hô: "Quận chúa, binh lính Nước Bắc Diêu muốn vào lục soát, làm sao bây giờ?"

"Nghĩ cách ngăn bọn họ lại!" Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng hung hăng nói.

Tào Tú Chi sửng sốt một chút, ngăn chặn, ngăn chặn thế nào? Trong đám binh lính này có người của Thành Tu La!

"Nhưng bọn hắn mạnh mẽ xông vào..." Tào Tú Chi quay đầu lại liếc nhìn, binh lính Nước Bắc Diêu đã đi tới ngoài cửa lớn của sứ quán Nước Nam Dực. Nếu không mở cửa, chỉ sợ bọn họ lập tức phá cửa vào!

"Chặn bọn họ lại!" Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng nói, tiếng la kia quá đáng sợ, khiến Tào Tú Chi cũng hoảng sợ, không dám cãi lại tiếng nói uy nghiêm kia. Vì vậy lập tức xoay người chạy ra cửa.

Bịch...

Một tiếng vang thật lớn, cửa sứ quán đã bị binh lính Nước Bắc Diêu

bên ngoài đá vắng, hơn mười binh lính Nước Bắc Diệu xông vào, còn có mấy vị cao thủ Thành Tu La.

Người của Thành Tu La về ngoài khung bố hung thần ác sát, vừa nhìn thấy, hộ vệ bình thường đều sợ hãi. Tào Tú Chi mang đến mấy cao thủ bình thường, thấy Người của Thành Tu La cũng không dám lên tiếng.

"Các người, các người muốn làm gì?" Tào Tú Chi đã chạy tới, nhìn thấy đám người âm trầm này, không nhịn được nuốt nước miếng một cái rồi mới nói.

"Ta theo lệnh Hoàng thượng, lòng bắt phạm nhân, không bỏ sót chỗ nào! Tào sứ thần, xin mời tạo điều kiện." đội trưởng lãnh binh thị vệ nói, hắn vừa nói xong, những người đó liền vào bên trong.

Tào Tú Chi lập tức mở hai tay nói: "Không được đi vào!"

Thị vệ đội trưởng nói: "Tào sứ thần, chúng ta theo lẽ công làm việc, đừng làm khó chúng ta."

"Ta hiểu, nhưng viện này là chỗ của các phu nhân, bây giờ là ban đêm, các phu nhân đã nghỉ ngơi, các vị vào quấy rầy không ổn, hay là ngày mai trở lại đi." Tào Tú Chi nghiêm trang nói.

Đội trưởng thị vệ về mặt ngược ngạo, quả thật bọn họ đi vào chỗ ở của nữ nhân thật xấu hổ. Nhiều nam nhân xông vào phòng vị phu nhân nào cũng không phải chuyện tốt.

Đang lúc nguy nan, Người của Thành Tu La phía sau bước lên, một tay tóm áo Tào Tú Chi đẩy ra, lạnh lùng nói: "Bệ hạ có lệnh, mặc kệ là đâu, đều phải lục soát! Người đeo mặt nạ quý khảm định ở gần dịch quán, mỗi một tấc đất chúng ta cũng không bỏ qua, đi vào lục

soát!"

Nói xong, một đám người liền vọt vào, Tào Tú Chi vội vàng muốn ngăn trở, nhưng trước mặt người Thành Tu La hẳn quả thực không đáng nhắc tới.

Nhưng đám Người của Thành Tu La kia cũng không đi được bao lâu, bị Công chúa Hi Hòa ngăn cản.

"Nếu các vị biết đây là sứ quán Nước Nam Dục, nên biết quý quốc ở trong sứ quán Hoàng thượng không có quyền lục soát." Công chúa Hi Hòa mặc nhung trang, chậm rãi đi ra khỏi viện, ngẩng đầu lãnh ngạo nhìn Người của Thành Tu La.

Tào Tú Chi vội vàng gật đầu, đúng đúng đúng, đây là sứ thần Nước Nam Dục, hoàng đế Nước Bắc Diệu có quyền gì đến đây lục soát?

Thị vệ đội trưởng vội vàng chạy lên, kính sợ nói nhỏ với Người của Thành Tu La: "Sứ quán Nước Nam Dục quả thật chúng ta không có quyền...."

Chưa dứt lời, đội trưởng thị vệ liền bị đối phương tát một cái.

"Hừ, lão tử không tin dưới vòm trời này, vẫn có chỗ có thể đỡ nổi Thành Tu La chúng ta!"

Công chúa Hi Hòa biến sắc, người của bà lập tức nghiêm chỉnh đứng. Người của Thành Tu La thấy liền cười ha hả, bước lên xách một người đang đứng ngăn phía trước ném ra ngoài!

"Nơi này là chỗ ở của Nước Nam Dục! Các ngươi không được tùy tiện vào, muốn hai quốc quan hệ bất hòa sao?" Công chúa Hi Hòa cả giận nói.

Người của Thành Tu La công cuồng tự đại nói: "Chúng ta đúng là Người của Thành Tu La, Nước Nam Dục chẳng có quan hệ gì với Thành Tu cả".

Người này không ngốc, biết Công chúa Hi Hòa mang quan hệ ngoại giao giữa hai nước để gây sức ép với Hoàng thượng, tuy nhiên, bọn họ cũng không dễ làm lớn chuyện, Thành Tu La chẳng dính dáng với bất kỳ quốc gia nào, Công chúa Hi Hòa có thể làm gì được?

Nhìn những người này chen chúc đi vào, Công chúa Hi Hòa sắc mặt rất khó coi, hơi chút mất tự nhiên, lập tức bước nhanh đi theo.

Tào Tú Chi mặt trắng bệch cũng theo ở phía sau, trống ngực đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài!

Cho dù Bắc Nguyệt quận chúa cùng Công chúa Anh Dạ không nói rõ, nhưng với trí thông minh của hãn không khó đoán được chuyện này có liên quan với các nàng.

Hiện tại Công chúa Anh Dạ bị thương, Bắc Nguyệt quận chúa cũng bị trọng thương. Nếu đám người kia tra được, sợ rằng sẽ gặp nguy hiểm!

Chương 870: Tiếng tiêu hệ tình 6

Chuyện này phải làm thế nào cho phải?

Tào Tú Chi suy nghĩ nát óc cũng không có đáp án.

Thấy bọn họ càng ngày càng tới gần phòng của Hoàng Bắc Nguyệt, đột nhiên cửa phòng mở ra, Hoàng Bắc Nguyệt mặc chỉnh tề xuất hiện tại cửa, trên mặt che khăn lãnh đạm, đôi mắt sáng lạnh lùng liếc nhìn người chung quanh liền đi tới.

Nàng mặc dù mang thai, tuy nhiên nhìn qua vẫn rất bình thường, dường như không hề bị thương.

Nghĩ đến lúc nàng trở về với sắc mặt trắng bệch, Tào Tú Chi âm thầm thấy kỳ quặc. Bắc Nguyệt quận chúa chịu đựng thật tốt!

Sau đó cửa phòng Công chúa Anh Dạ cũng bị mở ra, Công chúa Anh Dạ cũng đi tới, bước chân ổn thỏa, thoạt nhìn cũng không có gì đáng ngại.

Kế tiếp, mấy cửa phòng cũng trước sau mở ra, mười vị tiểu mỹ nhân của Tào Tú Chi đều đi ra, vây quanh bên cạnh Tào Tú Chi, mỗi người đều che mặt lụa mỏng, ánh mắt bất mãn nhìn người của Thành Tu La.

"Hừ, tìm thích khách mà đến tận chỗ chúng ta, xem ra người của Nước Bắc Diệu rất không lịch sự!" Một vị mỹ nhân vừa mới ngủ đã bị đánh thức, bởi vậy tâm tình khó chịu.

Tào Tú Chi vội vàng an ủi nàng.

Người của Thành Tu La lục soát từng gian phòng, trong tay một người cầm một thứ như viên thủy tinh, lúc tiến vào, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã chú ý tới đồ vật kia.

Trong viên thủy tinh có một luồng nguyên khí phong xoay tròn, hẳn là Phong Liên Dực bỏ vào, lúc tiến vào, trêm viên thủy tinh mờ hồ tán mát ra tia sáng, vừa mới xong đã thấy tia sáng biến mất.

Người cầm viên thủy tinh rất khó hiểu, ở trong viện đi tới đi lui, thí nghiệm viên thủy tinh kia, nhưng vẫn không có phản ứng gì.

Trên trán hẳn nhẹ nhàng đổ mồ hôi, sao lại không có động tĩnh? Vừa rồi rõ ràng là đuổi theo nguyên khí phong mà đến. Đến khi tới xung quanh dịch quán đột nhiên không có bất cứ dấu vết gì!

Nếu mất dấu người thì sau khi trở về, bệ hạ khẳng định sẽ trừng phạt, nghĩ vậy, người nọ càng sốt ruột!

"Ở đâu?" Một người của Thành Tu La hỏi hẳn.

Người nọ chỉ có thể thành thật lắc đầu, "Không gặp, giống như, giống như đã rời đi."

"Làm sao có thể! Chúng ta đã vây quanh, ngay cả con sâu cũng không bay ra được! Một người sống làm sao có thể rời đi?"

"Nhưng quả thật không có động tĩnh!" Người nọ giơ viên thủy tinh lên, bên trong mặc dù vẫn có nguyên khí phong xoay tròn của Phong Liên Dực, nhưng phía trên đã lờ mờ không ánh sáng.

"Không thể nào, người nọ tuyệt đối không thể chạy ra ngoài!" Mấy người Thành Tu La rất nghi hoặc, chung quanh vây chặt như nêm cối, cho dù Người đeo mặt nạ quý hóa thành một trận gió cũng tuyệt đối không thổi ra được!

"Ta xem căn bản không phải có thích khách? Nước Bắc Diêu các người lấy danh nghĩa tìm thích khách để làm chuyện bất chính thì có!" một tiểu mỹ nhân của Tào Tú Chi bắt đầu chanh chua nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười thầm, đắc tội phụ nữ quả nhiên không phải là chuyện tốt.

Mấy người của Thành Tu La chịu đựng tức giận, tiếp tục tìm kiếm không bỏ qua nửa tấc đất.

"Quận chúa, người không sao chứ?" Nhìn Người của Thành Tu La đi xa, Tào Tú Chi liền nhân cơ hội nhỏ giọng hỏi Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, dưới cái khăn che mặt, dung mạo có vẻ hư ảo, mỉm cười, lắc lắc đầu.

Công chúa Anh Dạ cũng quay đầu lại nhìn nàng một cái, nhìn thấy thân thể của nàng dựa vào Nến Đỏ, tựa hồ là động tác lười biếng, nhưng Anh Dạ biết, nàng hiện tại sợ rằng đứng không vững.

"Nơi này có người! Đi ra!"

"Tìm được rồi sao? Mau ra đây!"

Một loạt tiếng hét truyền đến, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng trầm xuống, tìm được rồi? Làm sao có thể?

Tào Tú Chi cũng không hiểu chút nào, lập tức ngẩng đầu lên nhìn,

chỉ thấy một đám người của Thành Tu La vây quanh sân Công chúa Hi Hòa, một loạt tiếng đánh nhau truyền đến, rất nhanh yên tĩnh trở lại.

"Dừng tay! Là quốc trượng đại nhân đang ở đây, không được vô lễ!" Một tiếng hét lớn vang đến, người của Thành Tu La sửng sốt một chút, liền ngừng động thủ.

Một người bị đưa ra khỏi viện của Công chúa Hi Hòa, chính là Ngụy võ thần đã cải trang thành thị vệ!

Công chúa Hi Hòa đứng ở một bên, sắc mặt đỏ bừng.

Chẳng trách vừa rồi bà cố gắng ngăn cản người của Thành Tu La lục soát, hóa ra....

Hoàng Bắc Nguyệt khước miệng nhếch lên một chút, như là chuyện trong dự tính, không có gì ngoài ý muốn.

Khuya khoắt, một nam nhân cải trang lén vào phòng một nữ tử thì có chuyện gì tốt?

Trên mặt người của Nước Bắc Diệu lộ ra vẻ phấn khích xem trò vui. Người của nước Đông Ly có một chút xấu hổ. Dù sao bị bắt tại trận chính là Nhiếp Chính Vương, người cầm quyền thực sự ở nước Đông Ly.

Trên mặt người của nước Nam Dục biểu tình phong phú hơn nhiều. Công chúa Hi Hòa người không dám nói lời nào, mà người của Tào Tú Chi mang đến khinh thường hừ một tiếng.

"Chẳng trách người của Nước Bắc Diệu giống trống khua chiêng lục soát như thế, căn bản vốn không phải là vì thích khách, chính là vì

phá Nước Đông Ly cùng Nước Nam Dục buổi tối len lén gặp mặt thương nghị đại sự sao? Ha ha..."

Những người phụ nữ mà Tào Tú Chi mang đến không có bản lĩnh, chỉ có cái miệng lợi hại!

Công chúa Hi Hòa nghe xong, trong mắt né sát khí, rất khó tin khuôn mặt ôn nhu lại có biểu cảm này.

"Câm miệng! Nơi này đến phiên người người như thế xen miệng sao?" Công chúa Hi Hòa người bên cạnh cả giận nói.

Các tiểu mỹ nhân của Tào Tú Chi cười to, tha hồ chế ngạo châm chọc.

"Thân phận chúng ta đương nhiên không bằng công chúa điện hạ cao quý, tuy nhiên, chúng ta không bao giờ nửa đêm gặp nam nhân, còn bị bắt tại trận giữa đám đông!"

Những tiểu mỹ nhân đại khái cũng từng bị Công chúa Hi Hòa răn dạy, bởi vậy vừa có cơ hội là báo thù, mặc kệ bất cứ trường hợp gì.

Phụ nữ, quả nhiên là sinh vật không thể đắc tội.

Sắc mặt Ngụy võ thần cũng cực kỳ khó coi, hắn không ngờ nửa đêm len lén ẩn vào không bị người của Nước Nam Dục phát hiện, lại bị người của Nước Bắc Diệu phát hiện! Bị mất thể diện lòi ra, hắn hiện tại lại là quốc trượng Nước Bắc Diệu, việc này truyền ra, đối với con gái hắn vừa trở thành hoàng hậu cũng không tốt.

Bởi vậy lúc hắn đi qua Công chúa Hi Hòa, vẻ mặt không không vui, hừ một tiếng liền bước ra ngoài.

Công chúa Hi Hòa mở miệng muốn nói gì đó với hắn, nhưng lại không nói ra được, chỉ có thể nhìn hắn đi.

Không tìm được thích khách, nhưng lại phá đám chuyện của Công chúa Hi Hòa và Ngụy võ thần, người của Nước Bắc Diệu xạm mặt lại, Người của Thành Tu La cũng rất tức giận, không tìm được thích khách coi như xong, đặc tội phụ thân hoàng hậu, tội này gánh không nổi!

"Các vị, nếu thích khách không ở đây, mời trở về đi." Tào Tú Chi vẫy vẫy tay nói.

"Đã quấy rầy." Đội trưởng thị vệ nói xin lỗi, ngẩng đầu liếc nhìn Người của Thành Tu La, bọn họ cũng không có cách nào, quả thật đến nơi này thì hơi thờ biến mất.

Người đeo mặt nạ quý có thể rời khỏi đây, cũng có thể có cách ẩn giấu hành tung, tóm lại, sau khi ra ngoài phải bao vây nơi này, trở về bẩm báo Hoàng thượng.

Hơn mười người lui ra ngoài, Tào Tú Chi cùng các phu nhân cũng tự về nghỉ ngơi, Công chúa Hi Hòa luôn luôn khinh thường những người này, càng hướng chi bà chán ghét loại người phong lưu như Tào Tú Chi có ba vợ bốn nàng hầu, không thèm giải thích với hắn, mang theo người của chính mình trở về.

Trong viện thoáng cái im ắng, chỉ có ba người Hoàng Bắc Nguyệt.

"Chủ nhân, chúng ta vào thôi." Nến Đỏ lo lắng nói, diu nàng đứng trong chốc lát cũng cảm giác nàng rất khổ cực, những người kia đi rồi, liền quay trở về phòng thôi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhìn thoáng qua Anh Dạ, nói: "Anh Dạ,

vào đi thôi."

Chương 871: Tiếng tiêu hệ tình 7

Anh Dạ chậm rãi quay đầu lại nhìn nàng, cổ họng như bị nghẹn lại, "Người đã sớm biết...?"

"Ừ." Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn tiếp tục giấu diếm, dù sao giấy cũng không gói được lửa, một ngày nào đó Anh Dạ sẽ biết.

Nàng thích Hi Hòa cô cô, kỳ thật không thấy ai tốt như vậy. Giờ tình cảm mười mấy năm qua thừa nhận bị phá vỡ, nàng sao chịu được?

Nàng có thể tiếp nhận Hi Hòa cô cô không ôn nhu thân thiết giống bình thường, bởi vì ở bên ngoài, Công chúa Hi Hòa là tướng lĩnh, phải nghiêm khắc thì người khác mới phục tùng.

Nhưng nàng sao có thể tiếp nhận Hi Hòa cô cô cùng quyền thần địch quốc cấu kết với nhau? Còn nữa đêm làm chuyện.... đáng xấu hổ!

Điều này như sỉ nhục nàng, sỉ nhục tôn nghiêm của nước Nam Dục!

Thân là công chúa, nàng chưa bao giờ dám có hành động nhỏ nào làm tổn hại đến uy nghiêm của Nước Nam Dục, nhưng Hi Hòa cô cô sao có thể....

"Anh Dạ...." Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng.

Công chúa Anh Dạ gắt gao nắm tay, đột nhiên chạy nhanh về hướng sân của Công chúa Hi Hòa.

"Công chúa!" Tào Tú Chi hoảng sợ, đầu óc nhất thời nóng lên, liền ôm phía sau nàng, "Bình tĩnh một chút đi!"

Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị cử động của nàng dọa sợ, trong lòng biết Anh Dạ không thể tiếp nhận được sự thật như vậy, muốn tìm Công chúa Hi Hòa để hỏi rõ ràng.

Nhưng lúc này sao có thể đi hỏi chứ?

"Đi vào rồi nói." Hoàng Bắc Nguyệt xoay người vào phòng ngồi xuống, sau một lát Tào Tú Chi cũng mang Công chúa Anh Dạ vào.

"Tại sao không nói sớm cho ta biết?" Công chúa Anh Dạ ghen ngào nói, đá kích này không nhỏ đối với nàng.

Hôm nay liên tiếp bị đá kích, chẳng trách nàng sẽ kích động.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói: "Lúc ấy ta chưa xác định rõ, không dám nói lung tung."

Anh Dạ trầm mặc một hồi, xoa dịu cảm xúc mới nói: "Sao ngươi lại phát hiện ra?"

"Ta vẫn cảm thấy mẫu thân chết rất kỳ quặc"

"Sẽ không...!" Chưa dứt lời, Công chúa Anh Dạ hô to, "Hi Hòa cô cô sẽ không làm ra chuyện..."

Nói đến về sau đã dần dần không nắm chắc, Anh Dạ kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thì thào nói: "Không thể nào."

"Ta chỉ hoài nghi mà thôi, có lẽ thật sự không thể." Hoàng Bắc Nguyệt nói, nàng cũng không muốn tin, nhưng Công chúa Hi Hòa

không có điểm nào khiến nàng tin tưởng.

Anh Dạ khóc nức nở hai tiếng, mới nói: "Hoàng tổ mẫu nói đúng, Nước Nam Dục chúng ta thật sự nợ người rất nhiều."

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng nghĩ, quả thật nợ Bắc Nguyệt quận chúa khi còn tại thế rất nhiều. Nhưng từ lúc nàng tới đã từ từ đòi lại từng thứ về rồi.

Những thứ này đều là bồi thường cơ hội tái sinh mà Trương công chúa Huệ Văn cùng Bắc Nguyệt quận chúa cho nàng mà thôi. Có thể trọng sinh ở thời đại này, nàng rất may mắn.

Anh Dạ rất khó xử, không nói thêm gì liền rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng để người khác theo dõi nàng, không để nàng đi nháo sự với Công chúa Hi Hòa, nếu không mọi chuyện sẽ bị lộ.

Trước đó, nàng nghĩ lộ tẩy cũng không sao, nàng cùng Anh Dạ đều là người trong hoàng thất, được Công chúa Hi Hòa nhìn từ nhỏ mà lớn lên, biết các nàng đi theo, cùng lắm Công chúa Hi Hòa trách cứ đôi lời mà thôi. Nhưng sau khi xảy ra sự tình hôm nay, nàng không còn muốn lộ tẩy.

Sau này làm việc, còn càng phải cẩn thận hơn mới đúng.

"Chủ nhân, thương tích thế nào rồi?" Bọn họ sau khi ra ngoài, Nến Đò lập tức lo lắng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt giựt quần áo bên ngoài ra, vết thương trên vai vốn lưu lại nguyên khí phong đã trực tiếp bị nàng dùng dao xẻo xuống, sau đó dùng băng giá làm đông cứng lại, ngăn cản máu chảy xuống.

Nến Đỏ chứng kiến giật nảy mình, hung hăng nuốt nước miếng, đây là có bao nhiêu dũng khí mới có thể tàn nhẫn với chính mình như vậy?

Nàng nhìn cũng cảm giác đau đến khó tin.

"Chủ nhân, sao người lại vô tình với chính mình như vậy?" Nến Đỏ vừa rơm rớm nước mắt vừa băng bó vết thương lại.

"Không sao." Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt rất yếu ớt, tuy nhiên trong lòng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, tránh được một kiếp là tốt rồi. Tuy nhiên Người của Thành Tu La sẽ không từ bỏ ý đồ nhanh như vậy.

Bọn họ cảm giác Người đeo mặt nạ quý vào dịch quán, vậy sau này khẳng định sẽ mỗi ngày coi chừng dịch quán. Sau này muốn hành động gì cũng bất tiện.

"Ngụy võ thần vào phòng Công chúa Hi Hòa lúc nào?" Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới sự tình hôm nay, liền hỏi.

Nến Đỏ vẫn theo dõi sát Công chúa Hi Hòa, bởi vậy nói: "Không lâu trước khi chủ nhân trở về, Ngụy võ thần liền len lén ẩn núp tiến vào. Hình như hẳn có tranh chấp với Công chúa Hi Hòa, ta nghe như là cãi nhau. Tuy nhiên Ngụy võ thần rất cẩn thận, ta không thể tới gần, cho nên không nghe rõ."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhìn dáng vẻ hôm nay cũng biết Ngụy Võ thần cùng công chúa Hi Hòa không vui.

Thấy Nến Đỏ băng bó xong vết thương cho mình, thu dọn băng gạc đầy máu cùng quần áo lại, Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên đè lại tay nàng, ghé vào tai nói mấy câu.

Nến đỏ ngẩn ra, lập tức gạt đầu: "Chủ nhân yên tâm, cứ giao cho ta".

Hoàng Bắc Nguyệt yên lòng dựa vào nệm êm. Nàng rất yên tâm giao việc cho Nến Đỏ. Nha đầu này là do Hiên Viên Vấn Thiên bồi dưỡng ra, chờ nàng ở Biệt Nguyệt sơn trang,, hơn nữa là thần thú duy trì Vạn Thú Vô Cương. Giữa bọn họ mặc dù không có bản mệnh kế ước, nhưng vẫn liên hệ sống chết với nhau.

Nàng gặp chuyện thì Nến Đỏ cũng sẽ hóa hồn, trở thành ma thú. Mà Nến Đỏ gặp chuyện, nàng cũng sẽ mất đi sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương.

Cho nên trong ba nhân tố liên lụy lẫn nhau, nàng tuyệt đối tín nhiệm Nến Đỏ.

Sau khi Nến Đỏ rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng yên tâm nhắm mắt lại. Nhưng vết thương trên vai đau âm ỉ giày vò, nhắm mắt lại liền cảm thấy cực kỳ thống khổ.

Nàng chợt nhớ tới Phong Liên Dực, kịch độc trong tim cũng mỗi ngày đều giày vò hấn.

Nàng tự hỏi đây là báo ứng hay trừng phạt. Hôm nay nghe Anh Dạ nói, trong lòng nàng có chút cảm giác áy náy.

Hấn bị bức bách sao?, chỉ có lý do này mới giải thích được hấn phản bội mà trở thành Tu La Vương đoạn tình tuyệt ái.

Nàng rất muốn tin tưởng Anh Dạ. Trong lòng công chúa luôn hướng về hấn. Nhưng lý trí một lần nữa lại bình tĩnh thanh tỉnh nhắc nhở: Hoàng Bắc Nguyệt, người không thể để mình lún sâu vào. Hấn đoạn tình tuyệt ái, cho dù có nỗi khổ tâm nhưng sau này cũng không tránh được. Người không cứu được hấn, cho nên đừng khiến bản thân rơi

vào tình cảnh vạn kiếp bất phục. Cho nên việc gì đã qua thì cho qua đi.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều****

Chương 872: Giết nhằm tam thiên 1

Hoàng cung nước Bắc Diệu.

Diễm Tâm Sư vội vàng đi tới tấm điện của Cung Vị Ương, cúi đầu, mơ hồ nhìn thấy hoàng hậu cầm tiêu ngọc trong tay, quỳ gối bên ngoài long sàng, chờ Tu La Vương sai bảo.

Diễm Tâm Sư do dự một chút, không dám quấy nhiễu Tu La Vương nghỉ ngơi. Nhưng hẳn có chuyện trọng yếu cần bẩm báo.

Trong lúc tiến thối lưỡng nan liền nghe thấy tiếng nam nhân âm trầm từ trong long sàng truyền đến.

"Tìm được nàng sao?"

Diễm Tâm Sư vội vàng quỳ xuống, dập đầu nặng nề nói: "bẩm bệ hạ, không, không có..."

Bên trong trầm mặc hồi lâu, loại áp lực tĩnh mịch này cũng có thể ép chết một nam nhân cao lớn cường tráng. Diễm Tâm Sư không dám thờ ạnh, sợ bản thân bị tai vạ liền nói: "Bệ hạ, người đeo mặt nạ quý tiến vào sứ quán của nước Nam Dục. Thuộc hạ đuổi đến nơi nhưng lại biến mất. Thuộc hạ đoán nước Nam Dục ẩn giấu cô ta".

Vẫn không có tiếng đáp lại, Diễm Tâm Sư thấp thỏm chờ hồi lâu, không biết Tu La Vương có chỉ thị gì.

Một lát sau, Ngụy Yên Nhiên mở miệng nói: "Che giấu trọng phạm thì

phải chịu tội gì?".

Diễm Tâm Sư ngẩn ra, lập tức hiểu Ngụy Yên Nhiên muốn hấn truyền đạt ý tứ với Tu La Vương, lập tức nói: "Giết không tha".

Ngụy Yên Nhiên nghiêng đầu nở nụ cười xinh đẹp, thực sự trời sinh mê hoặc.

Diễm Tâm Sư lại hỏi: "Bệ hạ, bọn họ là sứ thần của nước Nam Dục, có thể giết hay không?"

"Giết người, không nhất định phải dùng tay của mình." Ngụy Yên Nhiên mỉa mai nói.

Diễm Tâm Sư chợt nói: "Vâng, thuộc hạ hiểu."

Vừa định đứng lên rời đi, Phong Liên Dục miễn cưỡng mở miệng: "Chờ đã."

Diễm Tâm Sư vừa lộn trở lại, khom người hỏi: "Bệ hạ còn dặn dò gì?"

Phong Liên Dục phát phát tay Ngụy Yên Nhiên, Ngụy Yên Nhiên ngẩn ra, nhưng vẫn lập tức cầm ngọc tiêu đứng lên, lui ra ngoài.

Nhìn thấy ngay cả hoàng hậu cũng bị cho ra ngoài, Diễm Tâm Sư liền biết Tu La vương muốn dặn dò chuyện đại sự với hắn, Vì vậy cúi đầu đi vài bước tới trước.

Xốc lên sa rèm của long sàng, ló đầu vào, Phong Liên Dục nghiêng thân, thấp giọng dặn dò mấy câu, Diễm Tâm Sư cẩn thận nghe, đột nhiên chấn động, hai mắt trừng lớn, nhưng không dám hỏi nhiều liền cúi đầu đi xuống.

Sau khi ra ngoài, Người của Thành Tu La chào đón, hỏi: "Bệ hạ dặn dò thế nào?"

Diễm Tâm Sư giơ tay làm một động tác giết không tha, mọi người hiểu rõ, xoa tay làm nóng người. Diễm Tâm Sư lại hạ giọng nói mấy câu, mấy người kia liền lộ ra vẻ mặt cứng ngắc.

"Sur đại nhân, bệ hạ rất cục bệ hạ muốn thế nào?"

"Bệ hạ ra lệnh, người chấp hành là được, ai dám nghi vấn?" Diễm Tâm Sư nghiêm túc nói.

"Vâng!" Mọi người vội vàng đồng ý, cũng không dám hỏi thêm một câu.

Vài người trong đêm đen liếc mắt nhau một cái rồi biến mất.

Diễm Tâm Sư cũng định chạy, đột nhiên Ngụy Yên Nhiên từ trong góc chậm rãi đi tới, giọng nói mềm mại uyển chuyển nói: "Sur đại nhân xin dừng bước."

Diễm Tâm Sư quay đầu lại, nhìn thấy chỗ mà nàng đi tới, khoảng cách khá xa, nàng hẳn không nghe được bọn họ vừa nói cái gì. Tuy nhiên, nữ nhân này dám trốn từ một nơi bí mật gần đó, hiện tại giữ lại hẳn thì có chuyện gì tốt?

Tuy nhiên, nàng là hoàng hậu mà bệ hạ chọn lựa, mặc dù Thành Tu La không thực sự thừa nhận, nhưng trong hoàng cung vẫn là hoàng hậu.

"Hoàng hậu có dặn dò gì sao?" Diễm Tâm Sư nhìn thẳng nàng hỏi.

Đối với thái độ ngạo mạn vô lễ của hắn, Ngụy Yên Nhiên cũng không tức giận, cười quyến rũ đa tình, "Không dám dấn dò, có điều Sư đại nhân lần này hành động, Bồn cung có một đề nghị."

"Hoàng hậu mời nói."

Ngụy Yên Nhiên đê thấp giọng, nói: "Hôm nay trong dịch quán, Nước Đông Ly ở gần Nước Nam Dục, muốn động thủ, Nước Đông Ly đúng là không thể thích hợp hơn."

Diễm Tâm Sư ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Ngụy Yên Nhiên: "Hoàng hậu nương nương, Nước Đông Ly là mẫu quốc của ngài đó."

"Bồn cung đã gả đến Nước Bắc Diệu, là người của Nước Bắc Diệu, quốc gia khác đã là quá khứ rồi." Ngụy Yên Nhiên mỉm cười, tiện tay ném một khối lệnh bài cho Diễm Tâm Sư, liền xoay người rời đi.

Diễm Tâm Sư cúi đầu nhìn lệnh bài trong tay, đó là lệnh bài của thị vệ thân tín bên cạnh Ngụy võ thần. Đến lúc Người của Thành Tu La động thủ xử lý người của Nước Nam Dục, chỉ cần để lại khối lệnh bài này, như vậy...

Ngụy Yên Nhiên mà lại hãm hại cha của mình? Lòng dạ độc ác, tác phong làm việc tác có vài phần bóng dáng của Thành Tu La.

Diễm Tâm Sư không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm với tiểu mỹ nhân tâm địa rắn rết này.

Đêm khuya

Sứ quán Nước Nam Dục

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn thính ngủ. Lúc ngủ, cả người đều cảnh

giác, một chút động tĩnh cũng có thể khiến nàng thanh tỉnh.

Hôm nay bị thương, chảy máu quá nhiều, có chút mơ hồ, tuy nhiên trong lúc ngủ mơ, Chi Chi đột nhiên bò ra khỏi không gian linh thú, "chi" một tiếng với nàng. Nàng lập tức mở mắt, trong tay lập tức nắm một thanh dao băng!

Nghiêng tai nghe tiếng gió tuyết bên ngoài, tiếng gió rất lớn, che giấu toàn bộ động tĩnh.

Tuy nhiên, khí tức khác thường chậm rãi đến gần, bản thân luôn luôn nhạy cảm lập tức cảm nhận được!

Có người đến gần rồi, mà bên ngoài đám người Cát Khắc cùng A Tát Lô lại không có bất cứ động tĩnh gì, thậm chí ngay cả Nến Đỏ cũng không có cực nhỏ tiếng động!

Nến Đỏ không phải là thần thú bình thường, ngay cả nàng cũng không phát hiện nguy hiểm tới gần, như vậy....

"chi nha chi nha"

Chi Chi ngẩng đầu, trên đầu cọng hành màu xanh biếcrun lên, há miệng muốn nói gì đó với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bộ dáng của nó, liền gật đầu hiểu. Chi Chi muốn nói cho nàng bên ngoài có đồng loại của nó - chúc mừng thú!

Nói cách khác, ở đêm khuya tới gần bọn họ chính là người của Thành Tu La!

Trong phòng đèn dầu tù mù, mơ hồ có thể nhìn thấy một ít bóng dáng. Chi Chi nâng đầu, đôi mắt to nhấp nháy nhìn nàng, tựa hồ hỏi

nàng nên làm cái gì bây giờ.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng suy nghĩ trong chốc lát, nàng hiện tại bị thương, lại có nhiều người như vậy. Cho dù cố đánh, có thắng thì cũng không thể mang nhiều người đi khỏi đây được.

Nếu công khai xích mích với Nước Bắc Diệu, đám người Công chúa Anh Dạ sợ rằng đều phải táng thân trong tay Thành Tu La!

Nghe động tĩnh trong gió, có vẻ chỉ hướng về một mình nàng, như vậy tạm thời án binh bất động xem bọn chúng muốn làm gì đã!

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu Chi Chi, nói với nó: "Lát nữa người lạng lẽ đánh thức Nến Đỏ, gặp chuyện bất thường thì phải lập tức mang Công chúa Anh Dạ rời khỏi đây, không cần bận tâm tới ta, một mình ta rất dễ thoát thân."

Vì có đông người nên nàng mới bắn khoản. Nếu chỉ có một mình, trên thế giới bất cứ người nào đừng mơ tưởng vây khốn nàng!

Chi Chi lo lắng nhìn nàng, trong ánh mắt ngập nước đích thực đáng yêu, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Mau đi đi, đừng làm đồng loại của người phát hiện."

"Chi Chi Chi Chi." Chi Chi kêu vài tiếng, nàng nghe không hiểu, tuy nhiên cũng biết nó muốn nói nàng cẩn thận. Nàng cười cười, nhìn Chi Chi lạng lẽ ẩn thân vào bóng tối ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bốn phía, nhét gối mềm vào bụng, tiếp tục nằm xuống giả bộ ngủ.

Cũng không lâu sau nghe thấy trong gió tuyết có tiếng bước chân dồn dập đến gần gian phòng của nàng, rất cẩn thận mở cửa sổ, một

bóng người chậm rãi tiềm ẩn đi vào.

Quả nhiên là hướng về phía nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, nắm chặt con dao trong tay.

Dám đến, ta sẽ khiến ngươi không có đường về!

Tiếng bước chân lén lút tới gần giường của nàng, một bóng ma cao lớn đi vào nhưng không vén rèm lên, chỉ đứng ở bên ngoài, hình như không dám nhìn lén.

"Không biết bệ hạ rốt cục muốn gì? Nữ nhân này bụng to thì có gì hay ho chứ?" Giọng nói rất nhỏ, vụn vặt khó hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, đây là ý gì? Phong Liên Dục phái người tới không phải muốn giết nàng?

Suy nghĩ một chút, người nọ liền vứt áo khoác lớn qua rèm vào bên trong, che nàng lại, miệng thì thào nói: "Nữ nhân mà Bệ hạ coi trọng, không thể nhìn, không thể đụng vào."

Không rõ hẳn có ý gì, Hoàng Bắc Nguyệt rất khó hiểu, tuy nhiên cảm giác người này không có sát khí, cho nên nắm lại dao băng, nhất thời không hành động thiếu suy nghĩ, tiếp tục giả bộ ngủ.

Người nọ cúi người, ôm nàng hợp với áo khoác cùng chặn mền đứng lên

Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn mơ hồ, đây là muốn làm gì?

Không đợi nàng hiểu rõ, người nọ điểm hai cái huyết đạo, tránh để nàng tỉnh lại lộn xộn hoặc hô lên.

Loại điểm huyết này, nàng bảy tám tuổi là có thể chơi đùa vô tư. Nàng là cao thủ giải huyết nên lập tức phá mở. Tuy nhiên vì chưa biết chuyện gì xảy ra nên nàng quyết định tiếp tục giả bộ ngủ.

Người nọ vác nàng trên vai, bay nhanh khỏi cửa sổ, mấy cái lên xuống, liền ra khỏi dịch quán.

Mọi người bị chức mộng thú khống chế, không ai phát hiện ra được.

Gió gào thét bên tai, bởi vì có áo khoác cùng chăn bông che nên không lạnh chút nào. Tuy nhiên để người ta gói gém mang đi có chút khó chịu.

Hướng chi người này vẫn thình thoảng lắm bầm: "Hóa ra phụ nữ mang thai cũng không nặng lắm."

Tốc độ người này rất nhanh, không kém tốc độ của A Tát Lô. Xoạt xoạt mấy cái lên xuống, không biết tới đâu thì dừng lại, có giọng nói quen thuộc vang lên.

"Mang tới chưa?" Là giọng nói của Diễm Tâm Sư!

Nghĩ đến chuyện hần làm với Anh Dạ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cảm giác nguy hiểm liếm môi

"Mang đến." Người nọ cung kính nói, sau đó rất cẩn thận buông Hoàng Bắc Nguyệt ra, thấp giọng hỏi: "Sư đại nhân, cô ta rốt cục là ai, vì sao bệ hạ...."

Chưa nói hết đã ngừng, người nọ như bị dọa, chân mềm nhũn định quỳ xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt rất sợ hắc quỷ xuống sẽ vớt nàng sang một bên, nêu thế, nàng không thể giả bộ ngu được nữa!

Tuy nhiên may mắn là trước khi hắc quỷ xuống, Diễm Tâm Sư đã quát khế nói: "Giao người cho ta!"

"Vâng" người nọ vội vàng nâng nàng ra phía trước, định giao cho Diễm Tâm Sư, tuy nhiên có một bàn tay nhanh chóng vươn tới, cường thế ôm lấy nàng.

"Bệ hạ" Diễm Tâm Sư thấp giọng nói, "Thuộc hạ đưa cô ta vào."

Chưa trả lời, người ôm nàng đã xoay người trở về.

Từ khe hở áo khoác, có thể nhìn thấy đây là một tòa nhà rất khác biệt. Trong viện Tu Trúc xanh biếc. Nhiều tuyết rơi như vậy mà vẫn không chết, lá cây một màu xanh biếc, cao ngất đứng thẳng. Trong gió tuyết, lá cây phát ra tiếng lá tả.

Nàng bị ôm vào một căn phòng ấm áp, cái mũi bị gió thổi lâu khiến ngứa, suýt hắt hơi, mặc dù nhìn được nhưng thân thể vẫn run nhẹ một cái.

"Tỉnh dậy sao?" Phía trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói trầm thấp, lạnh lùng, âm sắc mang theo binh khí, hơi thở sát phạt.

Hoàng Bắc Nguyệt thân thể cứng đờ, mặc dù đã sớm đoán được, tuy nhiên nghe được tiếng của hắc thì giật mình một cái.

Phong Liên Dục, người định làm như thế nào?

Đặt nàng nhẹ nhàng trên thượng, bỏ áo khoác ra, cúi đầu nhìn khuôn mặt của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, vô lực hạ mắt xuống, trên mặt không có khăn che mặt, phòng này đèn đuốc sáng rực, bộ dáng của nàng không thể che giấu được, tất cả đều rơi vào mắt hắn.

Tựa hồ không có gì ngoài ý muốn, khuôn mặt nàng thanh lệ thoát tục, tinh xảo tuyệt sắc. Dưới lông mi cong vút không che được ánh mắt trong trẻo, như là ngôi sao sáng giữa trời đêm, chiếu thẳng vào lòng người.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bị gió lạnh thổi trúng ửng đỏ động lòng người, vành tai xinh đẹp tuyệt trần, chiếc cằm nhọn, quai hàm thon thả. Quả nhiên là giai nhân tuyệt sắc.

Hắn vô thức nhìn mặt nàng, sợ run một hồi lâu, trong lòng mơ hồ có cảm giác. Hắn chờ giờ khắc này rất lâu. Thời gian buồn chán rất cuộc chờ được.

Nàng cúi đầu, trầm mặc không lên tiếng, ngay cả lông mi vẫn không nhúc nhích, giống như một đóa búp.

"Người vì sao không nói lời nào?"

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, lặng lẽ cười khổ, hắn có ý gì đây?

Xem ra, hắn không phát hiện nàng là Nguyệt Dạ hoặc là người mặc áo choàng đen, nếu không, hắn sẽ không khách khí như thế?

Nguyệt Dạ cùng Hí Thiên đều là người cực kỳ nguy hiểm, hắn cho dù tự phụ, cũng không chút phòng bị tới gần nàng, cho dù nàng dựa vào trong ngực hắn.

Nàng bây giờ là Nguyệt phu nhân của Tào Tú Chi, mà hắn khuya

khoắt phái người lén lút mang nàng đi, lặng lẽ đưa đến biệt viện này, hấn làm như vậy là có ý gì?

Trước khi nàng hiểu rõ thì không muốn nói. Hơn nữa hiện tại nàng bị điểm huyết đạo, không thể động, không thể nói.

Nhìn thấy nàng vẫn không nhúc nhích, trầm mặc không lên tiếng, Phong Liên Dục biết nàng bị điểm huyết đạo, bởi vậy duỗi tay mở huyết đạo cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, lập tức kéo áo khoác trên người, nói: "Bệ hạ đây là ý gì?"

Nàng cúi đầu, không ngẩng đầu nhìn hấn, động tác như vậy, không thể nói là vì sợ hãi hấn mà không dám nhìn thẳng, ngược lại là cao ngạo không muốn ngẩng đầu, không để hấn vào mắt.

Phong Liên Dục nhíu mi, nữ nhân này vì sao to gan như vậy?

"Tào Tú Chi, không xứng với ngươi" Phong Liên Dục lạnh lùng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, nói: "Hấn không xứng, thế người nào xứng đôi đây?"

Nói xong, nàng ngược con ngươi trong suốt thản nhiên quét mắt nhìn hấn một cái.

Ánh mắt sáng ngọc kinh người, Phong Liên Dục cũng không khỏi giật mình một cái, nói: "Hấn không bảo vệ được ngươi, cho nên ngươi sống ở đây đi."

"Bệ hạ bận tâm quá rộng, ngay cả chuyện nhà của người khác đều bận tâm. Phu quân của ta có bảo vệ ta được hay không thì liên quan

gì tới bệ hạ?"

Đáy mắt màu tím nhạt né chút giận dữ, Phong Liên Dực đứng lên, lạnh lùng xoay người, "Người chỉ là một phụ nữ không nơi nương tựa, Trẫm muốn lấy tánh mạng của người, dễ như trở bàn tay, người tốt nhất biết điều một chút!"

"ha ha...." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cười hai tiếng, quay đầu tà tà nhìn hắn, "Thành thật mà nói, ta không rõ ý tứ của bệ h. Biết điều, có nghĩa là để một người mang bầu như ta hầu hạ bệ hạ?"

"Trẫm không có...ý nghĩ như vậy." Phong Liên Dực nắm chặt tay, không biết vì sao phần nộ như vậy.

Hắn mang nàng tới đây, chưa từng nghĩ tới loại chuyện này, đừng nói nàng là một phụ nữ mang thai, cho dù nàng không mang thai, hắn cũng sẽ không yêu cầu nàng tới hầu hạ hắn.

Hậu cung của hắn có vô số nữ tử, hắn muốn loại nữ nhân nào đều được, không thiếu một mình nàng!

Hắn chẳng qua không muốn nàng bị tai họa, người Nước Nam Dực dám tư tàng thích khách ám sát hắn, công khai đối nghịch với hắn nên không thể bỏ qua.

Chương 873: Giết nhằm tam thiên 2

Nhưng là nàng, hắn không muốn để nàng chết.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mắt nhìn hắn, "Thì ra là thế, vậy bộ hạ nói cho ta biết, ta nên làm cái gì để cảm tạ ngài chia lìa ta với trượng phu?"

Một câu nói nhẹ nhàng lại chọc cơn thịnh nộ đến mức hắn muốn giết người!

Phong Liên Dục hừ lạnh một tiếng, bước ra ngoài, không muốn trả lời vấn đề chua ngoa này!

Nhìn bóng lưng của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt cũng dần dần lạnh nhạt.

Phong Liên Dục, người đã đoạn tình tuyệt ái, bây giờ lại muốn làm gì?

Đi ra bên ngoài, không khí lạnh đập vào mặt làm ý nghĩ thanh tỉnh một chút, Phong Liên Dục mới hoảng hốt ngẩng đầu nhìn Tu Trúc trong đêm tuyết mịt mờ.

Trên đời lại có phụ nữ không biết tốt xấu, hắn cứu nàng, nàng không những không có nửa tiếng cảm tạ, vẫn chế ngạo trào phúng hắn!

Nếu chọc giận hắn, hắn muốn giết nàng thật sự dễ như bóp chết một con kiến, nhưng nàng vậy mà không sợ hãi chút nào?

Hắn chưa từng thấy phụ nữ nào gan lớn như vậy.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

"Ngụy võ thần, người phạm phải tội, ta sẽ nhanh chóng tới trừng phạt người! Người đừng mơ chạy được!"

Giọng nói lạnh lùng quanh quẩn trong không khí, Đại tướng quân Nước Đông Ly đang ngủ say đột nhiên bật khỏi giường, kinh hoàng kêu một tiếng.

Ngoài cửa thủ vệ lập tức vội vàng tới, cảnh giác nhìn xung quanh.

"Chủ công, xảy ra chuyện gì vậy?"

Đầu Ngụy võ thần đầy mồ hôi nhìn tình cảnh trong phòng, rất nhanh hiểu ra vừa rồi nằm mơ, chỉ là nghe được một giọng nói quen thuộc mà thôi, cũng không có gì ghê gớm.

Không có gì ghê gớm....

Khoát khoát tay, lau mồ hôi trên mặt, nói: "Không sao, ra ngoài đi."

"Vâng" thủ vệ nhìn hắn không có việc gì, chỉ gập ác mộng liền lui ra ngoài.

"A..." trong viện một tiếng hét thảm truyền đến làm người trong phòng giật nảy mình, Ngụy võ thần vừa tỉnh lại từ ác mộng, vốn đang chột dạ sợ hãi, nghe được tiếng hét này bị dọa như thấy tam hồn Lưu Ba Sơn vậy.

"Người nào hô ở bên ngoài? Kéo ra ngoài chém!" Ngụy võ thần phấn

nộ quát.

"Chủ, chủ công, bên ngoài, bên ngoài..." một người lão đảo chạy vào, quỳ trên mặt đất, run rẩy chỉ vào bên ngoài nói.

"Bên ngoài làm sao?" Ngụy vũ thần phẫn nộ quát.

Người nọ nói không nên lời, sợ đến mức không ngừng nuốt nước miếng.

Ngụy vũ thần không nhịn được, tự mình đứng lên đi ra ngoài nhìn.

Trong viện đã có không ít thủ vệ tới, vây quanh nhìn trên tường vây. Ngụy vũ thần qua, những người đó liền tản ra, cung kính hành lễ.

"Sao lại tụ tập..." Ngụy vũ thần liếc mắt một cái, lời còn chưa dứt, liền đột nhiên tắc nghẹn trong cổ họng, ú ớ hai tiếng như bị bẻ gãy cổ, không thở nổi.

Trên mặt đỏ lên trong chốc lát, liền đột nhiên trắng xanh một mảnh!

"Chủ công! Chủ công!" Những cao thủ hộ vệ nhìn thấy bộ dáng của hắn, liền lo lắng liếc nhìn.

Hắn là cha mẹ, áo cơm của bọn họ. Nếu xảy ra chuyện, bọn họ không biết xử lý thế nào.

Ngụy vũ thần mở to hai mắt nhìn, mặt lộ vẻ hoảng sợ, trên mặt vết sẹo càng khiến hắn dữ tợn khủng bố như là quỷ, cả khuôn mặt nhăn nhó.

Hắn duỗi tay chỉ vào phía trước, mấy lần muốn nói cũng không nên lời.

"Kia, kia...." Ánh mắt chiếu lên mặt tường, một mảnh đỏ rực.

Hắn chỉ ngón tay lên tường, phía trên ghi bốn chữ như rồng bay phượng múa: nợ máu trả máu!

Bốn chữ máu chảy đầm đĩa, hoàn toàn chỉ dùng máu tươi để viết ra. Mỗi một chữ vẫn chảy không ít máu xuống.

Nếu như chỉ có bốn chữ "nợ máu trả máu", Ngụy võ thần hắn cũng không sợ hãi, nhưng phía dưới chữ có một ký hiệu sao sáu cánh rất đặc thù, giữa ký hiệu có hình trăng rằm.

Đây là ký hiệu đã biến mất hơn mười năm rồi! Hơn mười năm trước, rất nhiều người biết dấu hiệu này đại biểu cho cường đại nhất!

"đây, đây...." Ngụy võ thần chân mềm nhũn, trong nháy mắt kinh hoàng suýt ngã ra đất.

Đám thuộc hạ chưa từng nhìn thấy bộ dáng thất thố của hắn như vậy, cũng bị dọa đến mức nhảy dựng lên.

"Chủ công, chúng ta đã phái người điều tra. Người nào dám cả gan làm chuyện này, bắt được hắn nhất định chém thành tám khúc!"

Ngụy võ thần cười khổ, chém người kia thành tám khúc? Nếu dễ dàng như vậy thì tốt rồi...

Chậm rãi giảm bớt một chút cảm xúc kinh hoàng, Ngụy võ thần cũng lạnh lùng an tĩnh một ít, hỏi: "Có ai nhìn thấy người nào vào không?"

Mọi người đều lắc đầu, chính là vì không nhìn thấy ai, cho nên khi nhìn thấy bốn chữ máu chảy đầm mới kinh hoàng.

Ngụy vũ thần nuốt nước miếng, nói: "Cẩn thận đề phòng bốn phía, bất luận kẻ nào bén mảng giết không tha! Thà rằng giết lầm còn hơn bỏ sót!"

Suy nghĩ một chút, còn nói: "Chúng ta hôm nay cũng nên rời đi, dặn dò mọi người, trời vừa sáng chúng ta liền xuất phát, không nên đợi!"

"Nhưng chủ công, không từ biệt Tam tiểu thư sao?" Một thuộc hạ nói.

"Không cần, nó sẽ hiểu rõ." Ngụy vũ thần khoát khoát tay, nghĩ đến người kia uy hiếp nên trong lòng không để ý được chuyện gì cả, thầm nghĩ nhanh chóng rời khỏi đây, không thể trì hoãn được nữa.

Bốn chữ máu chảy đầm đìa, cùng dấu hiệu sao sáu cánh như bùa đòi mạng vậy, khắc sâu trong lòng hắn.

Hiện tại trời đã tờ mờ sáng, bóng tối trước hừng đông luôn đặc biệt yên lặng.

Ngụy vũ thần trở về phòng, vừa đi cảm giác trong lòng nặng nề, như sắp xảy ra chuyện gì, một dự cảm bất an quanh quẩn trong lòng hắn.

Hắn dừng lại bước chân, thấp giọng nói với người bên cạnh: "Đi mời Công chúa Hi Hòa đến, nhớ kỹ phải lặng lẽ, không được cho ai phát hiện!"

"Vâng!" Người nghe là tâm phúc của hắn, tự nhiên biết nên làm sự tình gì, vội vàng rời đi.

Sai người rời đi không lâu, Ngụy vũ thần vừa rở lại trong phòng, đột nhiên bên ngoài lửa lớn phóng lên cao, rất nhiều tiếng hô to vang đến!

Trong lòng hấn vốn vì chuyện vừa rồi mà bất an. Động tĩnh này vừa vang lên, hấn sợ đến toát mồ hôi lạnh, hô lớn: "Lại xảy chuyện gì?"

Một người chạy vào, sắc mặt trắng bệch nói: "Chủ công, xảy ra chuyện lớn! người trong sứ quán Nước Nam Dục đều bị giết, giờ phút này cả sứ quán cũng bị thiêu cháy"

"Cái gì?" Ngụy vũ thần bỗng nhiên đứng lên, đi nhanh đi ra ngoài, nỗi khiếp sợ lần này không kịch liệt như lần trước, tuy nhiên cũng khiến hấn chấn động!

Toàn bộ sứ thần của nước Nam Dục bị giết ở Nước Bắc Diệ, vẫn phóng hỏa hủy diệt thi thể. Chuyện này nếu truyền lại Nước Nam Dục, sợ rằng quan hệ hai nước sẽ trở mặt.

Trước Tào Tú Chi biểu hiện muốn kết minh cùng Nước Bắc Diệ, Phong Liên Dục hình như không cự tuyệt. Hấn vẫn lo lắng hai quốc gia này sẽ liên hợp lại.

Tuy nhiên hiện tại, xảy ra chuyện này, sợ rằng hai nước vĩnh viễn không thể kết minh.

"Ha ha ha, thật sự là trời cũng giúp ta!" Ngụy vũ thần cười ha hả, đứng ở trong viện Nước Bắc Diệ, xa xa nhìn về hướng sứ quán Nước Nam Dục, tâm tình vừa bị kinh hách cũng khoái trá hơn một chút.

Ánh lửa cao vút tận trời chiếu lên mặt hấn khiến vết sẹo dữ tợn càng thêm hung tàn khủng bố, giống một con rắn vắt ngang trên mặt!

Nhìn thoáng qua sân công chúa Hi Hòa, trong ánh mắt âm lãnh cũng không có bao nhiêu cảm tình, chỉ có một chút đồng tình.

Cao hứng một trận, Ngụy vũ thần đột nhiên nhíu mi lại. Lúc này mới nhớ tới vừa nãy sai người tới sứ quán Nước Nam Dục mời Công chúa Hi Hòa tới. Nếu dụng phải ai thì có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội!

"Người đâu..." Ngụy vũ thần đi ra ngoài gọi người, vừa đi ra liền nhìn thấy người nọ bị hấn sai đi đã trở về, vẻ mặt vội vàng, Ngụy vũ thần vội hỏi: "Thế nào?"

Người nọ sắc mặt tái nhợt nói: "Chủ công, mọi người Nước Nam Dục bị giết, thuộc hạ nhìn trong sân của Công chúa Hi Hòa không có một ai."

"Bên trong không còn người nào sống sót?" Ngụy vũ thần vội vàng hỏi.

Người nọ lắc đầu.

"Có ai nhìn thấy người không?"

Người nọ suy nghĩ một chút, nuốt nước miếng, nói "Hình như, hình như có sứ thần Nước Tây Nhung thấy lửa đã mang người qua, hẳn là không..."

Lời chưa dứt, cửa lớn của sứ quán Nước Bắc Diêu đã bị đá văng, mấy phụ nữ che mặt đi tới, cầm đầu một người cả giận nói: "Hừ! Nhanh như vậy đã trở lại phục mệnh!"

Ngụy vũ thần nhận ra vậy người nói chuyện là Thiên đại Đông Nhi, sứ thần nước Tây Nhung. Nữ tử này cho tới bây giờ rất biết điều, không dính dáng với bất cứ một quốc gia nào, rất có tác phong chỉ lo thân mình của Nước Tây Nhung.

Có điều Thiên đại Đông Nhi này không biết vì sao mỗi lần nhìn hấn cũng dùng một loại ánh mắt hết sức âm lãnh, như muốn chém hấn thành tám khúc.

Người này vừa tiến đến đã không phân tốt xấu quy chụp tội danh cho hấn, quả thực là muốn cố ý đối nghịch!

Ngụy võ thần sắc mặt trầm lạnh, nói: "Thiên đại đại nhân, người nói thế là có ý gì?"

"Có ý gì? Ngụy đại tướng quân giả ngốc làm gì? Người của người vừa đi ra khỏi sứ quán Nước Nam Dục, trên tay vẫn còn mang theo máu đó!" Thiên đại Đông Nhi lạnh lùng chỉ về người nọ...

Người nọ luống cuống cúi đầu, quả thật hấn vừa rồi muốn nhìn một chút người chết có phải người của nước Nam Dục không, cho nên lật một thi thể lên xem, hiện trên tay đương nhiên có máu.

Ngụy võ thần sắc mặt rất khó coi, hấn sai người ta đi mời Công chúa Hi Hòa, việc ngày đó đã náo loạn thành chuyện cười lớn khiến hấn hổ thẹn. Giờ phút này lại nói ra, sợ rằng truyền tới Nước Đông Ly sẽ làm mất hết toàn bộ uy nghiêm của hấn.

"Lão phu phái người đi thăm dò chuyện gì xảy ra bên kia mà thôi, Thiên Đại các hạ không nên nói bậy!"

Thiên đại Đông Nhi cười lạnh: "Hừ, Ngụy đại tướng quân, người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, dám làm dám nhận! Rùa đen rút đầu thì tính gì là anh hùng!"

"Người đừng quá vô lễ! Nể mặt Thiên đại Mê Ly, lão phu không chấp nhật nha đầu nhà người!" Ngụy võ thần bị nàng chọc giận, nếu không

phải bắn khoản thân phận của nàng, dám nói hấn như vậy, sớm đã bị một chưởng đập chết!

Thiên đại Đông Nhi lạnh lùng liếc hấn, trào phúng nói: "Ngụy võ thần, người tội ác ngập trời, gây thù hấn vô số, coi chừng tương lai những người đó tới tìm người, nợ máu trả máu!"

Nợ máu trả máu!

Bốn chữ này thoáng cái nhảy vào đầu óc Ngụy võ thần, bốn chữ to dùng máu tươi để viết đột nhiên hiện lên trước mắt, còn có ngôi sao sáu cánh cùng ký hiệu trăng lưỡi liềm!

Trong nháy mắt, dường như tức giận làm nam nhân này xé rách ranh giới cuối cùng. Căn yếu ớt duy trì thần kinh rốt cuộc đứt đoạn, trong mắt của hấn sát khí bạo lộ, trong tay một luồng ánh chớp bắt đầu ngưng tụ, đánh về phía Thiên đại Đông Nhi!

"Thiếu cung chủ!"

"Thiếu cung chủ!"

"Chủ công!"

Thiên đại Đông Nhi đã sớm đề phòng bị người của hấn đánh lén, không ngờ người của hấn không động thủ mà đích thân Ngụy võ thần ra trận!

Nàng nghiêng người, hai tay kết ấn, lá chắn phòng ngự nguyên khí thể hình thành trước người, ngăn trở một chưởng của Ngụy võ thần!

Nhưng nàng thật không ngờ một chưởng của Ngụy võ thần lợi hại như vậy, rầm một tiếng, lá chắn phòng ngự nguyên khí thể bị đánh

võ, một chưởng kia mặc dù tránh không đánh lên đầu, nhưng đã trúng vào ngực!

Phốc...

Một ngụm máu tươi nhỏ ra, Thiên đại Đông Nhi bị đánh bật ra ngoài, được thuộc hạ phía sau đỡ lấy.

"Thiếu cung chủ!" Mọi người kinh hãi, không chỉ kinh ngạc Ngụy võ thần động thủ với Thiên đại Đông Nhi mà còn kinh ngạc về thực lực quá mạnh mẽ của Ngụy võ thần.

Thiếu cung chủ được quốc sư dạy dỗ từ nhỏ, đưa mắt cả Đại lục Tận Nhĩ Tháp thì thực lực của nàng cũng không tính yếu. Nhưng chỉ một chiêu của Ngụy võ lại phá vỡ lá chắn phòng ngự nguyên khí thổ, đồng thời đánh nàng thành trọng thương!

Thực lực như vậy, sợ rằng quốc sư đại nhân tự thân động thủ cũng không khá hơn.

Các nàng mặc dù có chút sợ hãi, nhưng lại càng phần nộ hơn.

"Ngụy đại tướng quân, người đuổi lý nên muốn giết người diệt khẩu sao?"

"Hừ! Nói thêm một câu nữa, lão phu cũng sẽ giết hết các ngươi!" Ngụy võ thần phần nộ quát, có chút hối hận vì vừa rồi xúc động. Nếu giết Thiên đại Đông Nhi thì sẽ kết thù với Nước Tây Nhung và Nước Nam Dục.

Không chỉ như thế, đến lúc đó Nước Bắc Diêu cũng không nhất định sẽ đứng ở bên phe hắn.

Người của Nước Tây Nhung đều trợn mắt nhìn hẳn.

"Nơi này làm sao vậy?!" Bên ngoài vang lên tiếng hét lớn, là người của Nước Bắc Diêu đuổi tới. Một bên đi cứu sứ quán Nước Nam Dục bị đại hỏa đốt cháy, một bên thấy động tĩnh bên này, bởi vậy tới xem xét.

Thân là quốc trượng, Ngụy võ thần đang muốn nói chuyện, nhưng là bị một đám phụ nữ Nước Tây Nhung líu ríu mở miệng trước.

"Là người Nước Đông Ly động thủ, chúng ta cũng nhìn thấy! Một người vẫn dính máu sau khi phóng hỏa trốn ra bị chúng ta nhìn thấy!"

"Đúng! Chúng ta lại đây xem xét nhưng Ngụy đại tướng quân bị chúng ta phát hiện nên muốn giết thiếu cung chủ chúng ta diệt khẩu!"

"Thật sự rất ghê tởm! người của Nước Đông Ly muốn lặng lẽ động thủ không bị phát hiện, nào có dễ dàng như vậy? Giấy không gói được lửa!"

Một đám nữ nhân líu ríu nói chuyện, trực tiếp chọc Ngụy võ thần thất khiếu bốc khói. Phụ nữ ghê tởm, cứ thế thêm mắm thêm muối, đổi trắng thay đen.

"Việc này không có liên quan tới Nước Đông Ly chúng ta!" Ngụy võ thần tiếng như hồng chung, quát to, những phụ nữ đang xôn xao nói chuyện lập tức dừng lại, quay đầu nhìn hẳn.

Thiên đại Đông Nhi cười lạnh: "Có liên quan hay không cứ tra thì biết, Ngụy đại tướng quân nếu không phải chột dạ, cần gì động thủ với ta?"

"Hừ! Tra thì tra! Lão phu là quốc trượng, chỉ sợ các ngươi không tra

được!"

"Kể cả là quốc trượng cũng phải thẩm tra nghiêm ngặt hơn." Thiên đại Đông Nhi nôn máu đen trong miệng ra, đứng lên nói với binh lính Nước Bắc Diệu: "Các vị sẽ không vì Ngụy đại tướng quân là quốc trượng mà mở một con đường chứ? Sứ thần Nước Nam Dục bị giết? Các người bàn giao lại cho nước Nam Dục thế nào?"

Chuyện này quả thật nghiêm trọng, mấy binh lính Nước Bắc Diệu cũng không dám làm chủ, phải chờ người có thể quyết định đến.

Rất nhanh Diễm Tâm Sư liền đuổi tới, nghe mấy binh lính bẩm báo tình huống, liền âm lãnh cười nói: "Việc này tất nhiên là phải nghiêm tra, quốc trượng đại nhân, phiền ngài tích cực phối hợp."

"Đây là tự nhiên, lão phu không sợ bị tra!" Ngụy võ thần lớn tiếng nói.

Diễm Tâm Sư khước miệng né một nụ cười âm lãnh, lập tức khoát khoát tay nói: "Nơi này đã được phong tỏa kỹ, xin mời các vị về trước đi."

"Đại nhân!" Một binh lính chạy lên đưa một vật, lặng lẽ nói mấy câu. Sắc mặt Diễm Tâm Sư liền chậm rãi đông lạnh, vẻ tươi cười biến mất.

Ngụy võ thần đứng ở phía sau, bởi vì Diễm Tâm Sư cùng người kia người nói chuyện đều quay lưng về phía hắn nên không biết người nọ rốt cuộc chuyển cái gì tới, tuy nhiên trong lòng lại có cảm giác bất an.

Thiên đại Đông Nhi có thể thấy rõ ràng một chút, thấy người nọ đưa một vật bề mặt tối như mực cho Diễm Tâm Sư, tương tự như lệnh bài gì đó.

Lệnh bài? Chẳng lẽ người hành hung không cẩn thận rơi xuống?
Hoặc bị người kéo xuống?

Thiên đại Đông Nhi ánh mắt sáng lên, lập tức nói: "Sur đại nhân, không biết lệnh bài là của nước nào? Có phải là chứng cứ để lại hiện trường hay không?"

Diễm Tâm Sur ngẩng đầu lên nói: "Đúng thế."

"Là của nước nào?" Ngụy võ thần lập tức hỏi.

Thiên đại Đông Nhi cười lạnh: "Ngụy đại tướng quân sốt ruột làm gì? Chẳng lẽ sợ người của người không cẩn thận làm rơi lệnh bài, lưu lại chứng cứ khiến người ta bắt được?"

"Hừ! đừng nói bậy!" Ngụy võ thần hừ lạnh.

Thiên đại Đông Nhi nhìn về phía Diễm Tâm Sur, nói: "Sur đại nhân, rốt cục là lệnh bài của nước nào?"

Diễm Tâm Sur lên tiếng cười cười, vẫy vẫy tay Người của Thành Tu La phía sau nói: "bao vây sứ thần Nước Đông Ly, người nào cũng không cho phép rời đi một bước."

Nói hết lời, tất cả mọi người vẫn sừng sốt một chút, có một khoảnh khắc an tĩnh như không tiêu hóa được lời của hắn.

Ngụy võ thần bình tĩnh nhất, rất nhanh kịp phản ứng, lớn tiếng quát hỏi: "Sur đại nhân, ngươi có ý gì?"

"Không có ý gì, theo quy củ làm việc mà thôi." Diễm Tâm Sur lạnh lùng nói, giơ lệnh bài trong tay lên, lệnh bài bị cháy bên trên nám đen

có khắc một chữ "Ly" tinh xảo

Ngụy võ thần sửng sốt, lập tức quay đầu nhìn về người mà hấn vừa phải đi sứ quán Nước Nam Dục, người nọ hoảng hốt nói: "Chủ công, thuộc hạ không để lại lệnh bài, lệnh bài thuộc hạ vẫn còn!"

Vừa nói liền lấy lệnh bài ra chứng minh mình trong sạch.

Thiên đại Đông Nhi khanh khách cười một tiếng, nói với Diễm Tâm Sư: "Sư đại nhân, hiện tại có thể chứng minh chúng ta không nhìn lầm cũng không vu oan quốc trượng đại nhân."

Chương 874: Giết nhằm tam thiên 3

Diễm Tâm Sư gật đầu, sắc mặt lãnh khốc, không khách khí với quốc trượng nữa, lãnh đạm nói: "Quốc trượng đại nhân, e rằng ngày mai ngài vẫn tiếp tục ở lại Nước Bắc Diệu, chờ điều tra rõ chuyện rồi hãy rời đi."

Ngụy võ thần coi như tỉnh táo, suy nghĩ một chút chuyện đã qua thật giống như là cố gắng thiết trí bẫy dụ hấn nhảy vào. Hấn nhất thời không kiểm tra liền trúng kế!

"Sư đại nhân, lão phu muốn gặp hoàng hậu." Ngụy võ thần tỉnh táo nói.

Diễm Tâm Sư âm trầm cười nói: "Quốc trượng đại nhân an tâm, chớ vội nóng nảy, kiên nhẫn chờ đi, Hoàng hậu nương nương vừa đại hôn cùng Hoàng thượng, hôm nay ở trong cung bận rộn, chắc là không quản việc vặt bên ngoài."

"Sư đại nhân chỉ cần thông báo một tiếng, nếu Hoàng hậu nương nương thật sự bận rộn không gặp lão phu, lão phu cũng không thể nói gì hơn." Ngụy võ thần không biết tâm tính Ngụy Yên Nhiên, đi ra phía trước đưa một chiếc nhẫn phi thúy xanh biếc.

Trên nhẫn có ánh sáng xanh lục quanh quẩn, vừa nhìn liền biết là thần khí thuộc tính mộc, giá trị phi phàm, coi như Người của Thành Tu La cũng sẽ động tâm chút xíu đi.

Nhưng Diễm Tâm Sư chỉ thản nhiên nhìn thoáng qua, nhân tiện nói:

"Quốc trượng đại nhân, việc này sự tình trọng đại, quốc trượng đại nhân vẫn nên kiên nhẫn chờ, không nên kinh động bệ hạ, nếu không...."

Trong giọng nói ý tứ uy hiếp rất nặng, Ngụy võ thần sao còn nghe không rõ. Trong lòng tức giận, nhưng nghĩ tới đối phương là Người của Thành Tu La liền không dám nói thêm cái gì.

Lạnh lùng hừ một tiếng, Ngụy võ thần liền xoay người vào phòng.

Thiên đại Đông Nhi nhìn hẩn, trong mắt lạnh lùng né một tia sát khí, đó là một cơ hội tốt giết Ngụy võ thần. Nhưng cao thủ bên cạnh hẩn có rất nhiều, hơn nữa, nàng không rõ Hoàng Bắc Nguyệt có tính toán gì không?

Nàng sẽ không tin trong sứ quán Nước Nam Dục, Hoàng Bắc Nguyệt bị chết, với bản lĩnh của Hoàng Bắc Nguyệt, tới lúc nguy hiểm tuyệt đối sẽ phát hiện, căn bản sẽ không để chuyện xảy ra!

Nhưng hiện tại tại Nước Nam Dục bị chết nhiều người như vậy, sứ quán cũng bị lừa thiêu, Hoàng Bắc Nguyệt lại không có bất cứ động tĩnh gì, nàng chỉ biết chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Hoàng Bắc Nguyệt có tính toán gì, nàng không biết được.

"Thiên đại đại nhân, trước khi chuyện được điều tra rõ, mời người của Nước Tây Nhung cũng kiên nhẫn chờ ở trong sứ quán đi." Diễm Tâm Sư nhìn phương hướng Ngụy võ thần rời đi mà lạnh lùng cười, liền quay sang nói với Thiên đại Đông Nhi.

Thiên đại Đông Nhi gật đầu, nói: "Đương nhiên, hy vọng quý quốc không nên làm lấy tư làm công. Việc này liên quan tới hòa bình của Nước Bắc Diệu cùng Nước Nam Dục, mong Hoàng thượng quý

quốc cân nhắc."

"Nhất định rồi, thiên đại đại nhân cứ yên tâm."

Thiên đại Đông Nhi cười cười, giả bộ không thèm để ý hỏi: "Hôm nay sứ quán Nước Nam Dục bị thiêu rụi, Sư đại nhân có biết rốt cục bao nhiêu người chết. Sứ thần nước Nam Dục là Tiểu Hầu gia của Phủ Hoài Bắc Hầu, hấn mang theo vợ con, lần này bị nạn thật sự khiến người ta thương tiếc."

Diễm Tâm Sư nói: "Mọi chuyện phải chờ dập tắt lửa mới biết được, thiên đại đại nhân hình như rất quan tâm bọn họ."

Thiên đại Đông Nhi gật đầu, nói: "Chỉ là nghĩ đến Nguyệt phu nhân đang mang thai, cảm giác rất đáng thương mà thôi."

Diễm Tâm Sư ánh mắt chột lóe, hấn đương nhiên biết Nguyệt phu nhân không có việc gì, đã được bệ hạ sớm đón đi. Dường như phụ nữ mang thai này không tầm thường, có vẻ rất nhiều người chú ý cô ta.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Sắc trời đã dần dần sáng, Hoàng Bắc Nguyệt đẩy cửa ra ngoài.

Cả đêm tuyết rơi, giờ phút này trong viện tích dày một tầng tuyết, cây trúc màu xanh biếc đều bị đè khom cành, ngẫu nhiên có gió thổi qua khiến tuyết đọng bay lả tả xuống.

Vài người ở trong sân cầm chổi quét tuyết, cái chổi nhẹ nhàng đảo qua trên mặt đất, động tác và tiếng động đều nhỏ. Thấy nàng đi ra liền chỉnh tề hành lễ với nàng, sau đó tiếp tục quét tuyết đi.

Những người này đều là thuộc Thành Tu La, hơn nữa chung quanh biệt viện này có kết giới rất mạnh mẽ, còn mạnh hơn cả hoàng cung, mơ hồ có thể cảm giác nguyên khí phong dao động.

Hắn là chính Phong Liên Dực bày ra kết giới.

Nàng muốn liên lạc với Nến Đỏ, nhưng vì tầng kết giới này che, nàng không cảm giác được khí tức của bất kỳ ai, thậm chí ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cùng Tiểu Hồ trong trong không gian linh thú cũng bị che đậy.

Trừ Hắc Thủy Cấm Lao cảm giác được chút khí tức của Yểm, xem như nàng hoàn toàn ngăn cách cùng ngoại giới.

Nàng đã để Chi Chi đi nhắc nhở Nến Đỏ, cho nên mặc kệ xảy ra chuyện gì, Nến Đỏ cùng A Tát Lô cũng có thể ứng phó.

Nàng đi lại trong viện, theo đường nhỏ không có tuyết chậm rãi xuyên qua rừng trúc, gió thổi qua, lá cây đong đưa làm tuyết đọng rơi lả tả xuống.

Đi chưa bao xa, liền nghe được phía trước có người nói chuyện, nàng không muốn nghe lén, liền dừng lại bước chân, nhưng mơ hồ nghe đến bốn chữ "Bắc Nguyệt quận chúa", nàng giật mình, liền quyết định nghe lén một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt bước chân luôn luôn rất nhẹ như mèo, cho dù đến gần cũng không ai phát giác được.

Đi vào vài bước đã có thể nghe được tiếng người nói.

"... Bắc Nguyệt quận chúa là con gái của Trưởng công chúa Huệ Văn để lại, năm năm trước Phò mã vì tham ô mà vào ngục, Bắc Nguyệt

quận chúa cũng từ đó biến mất ở Nước Nam Dục, nghe nói bởi vì năm đó người của Nước Đông Ly lén vào Nước Nam Dục muốn trộm thần thú của Học viện Linh Ương, Bắc Nguyệt quận chúa không cẩn thận bị họa bỏ mình. Tuy nhiên, không lâu trước, Bắc Nguyệt quận chúa đã về tới Nước Nam Dục, cô ta còn sống."

"Năm năm đó cô ta đi đâu?" Giọng nói lãnh khốc bình tĩnh, không có hỗn toan cực nhỏ cảm tình.

Người nọ lập tức nói: "Hồi bệ hạ, thuộc hạ vô năng, không tra cái này."

Phong Liên Dục cũng không truy cứu, tiếp tục hỏi: "Cô ta là người thế nào?"

"Nghe nói... Bắc Nguyệt quận chúa từ nhỏ chính là...phế...phế vật, không thể tập võ, không thể ngưng tụ nguyên khí, hơn nữa tính cách nhu nhược, nhát gan sợ phiền phức. Thân thể cũng rất suy yếu, từ lúc nhỏ vẫn dựa vào thuốc mà sống."

Phong Liên Dục thoáng cau mày, trầm mặc một chút, lại hỏi: "Còn có cái gì?"

"Hồi bệ hạ, thuộc hạ biết hoàng đế Nước Nam Dục cùng thái hậu phá lệ ân sủng cô ta. Nhưng cho dù như vậy, cô ta vẫn bị thế tử đích hôn từ nhỏ của An Quốc công từ hôn. A, không đúng, là nàng ngưng thế tử của phủ An Quốc công."

"A...?" Phong Liên Dục xoay người, "Cô ta tính cách nhu nhược, vừa là người bệnh, sao lại cả gan ngưng thế tử của phủ An Quốc công?"

"Thuộc hạ cũng không rõ, có lẽ là thương tâm, vì giữ lại mặt mũi cho phủ trưởng công chúa mới to gan như vậy. Hơn nữa sau này nàng ở

trên lời đài giết địch tiểu thư Tiết Mộng của phủ An Quốc công. Ở tỉ thí tài nghệ trong Học viện Linh Ương, cũng thắng công tử cùng tiểu thư của phủ Thượng thư. Ba người này đều là cao thủ võ đạo cùng triệu hồi sư"

"Cô ta có vẻ không yếu như bề ngoài." Phong Liên Dực đầy hứng thú nói, "Có đúng không? Nguyệt phu nhân, người mệt sao?"

Ngẩng đầu, chuẩn xác nhìn về chỗ Hoàng Bắc Nguyệt trong rừng trúc.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi tới, không chút áy náy vì nghe lén, dù sao bọn họ đàm luận cũng là chính mình, nàng nghe một chút cũng có sao?

"Nghe bệ hạ đàm luận người ở cố quốc, liền dừng lại nghe một chút." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Nàng không che mặt, cũng không mặc áo khoác, trên người là quần áo trắng trong thuần khiết hôm qua ngủ, tóc nới lỏng kéo, thanh lệ xinh đẹp tuyệt trần, mặt mày như họa.

Phong Liên Dực nao nao, nhìn nàng mặc đơn bạc như vậy đứng giữa tuyết, mi tâm cau lại, đi tới trước mặt nàng, vừa vắn che ở đầu gió, phát phát tay để người nọ rời đi.

Nhìn thấy hấn cẩn thận, Hoàng Bắc Nguyệt nhếch khóe môi, trong lòng lại tràn ngập phòng bị cùng hoài nghi như trước. Lúc mới nghe hấn sai người người đi hỏi thăm chuyện của Bắc Nguyệt quận chúa thì lòng nghi ngờ càng tăng.

Hấn hoài nghi thân phận của nàng, để làm gì?

"Người là người Nước Nam Dục, hẳn là biết Bắc Nguyệt quận chúa?" Phong Liên Dục cúi đầu hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, "Nghe nói qua một chút."

"Cô ta rốt cục là hạng người gì?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, thản nhiên cười nói: "Bệ hạ vì sao lại hỏi Bắc Nguyệt quận chúa? Ngài ở trong đế đô Thành Lâm Hoài của Nước Nam Dục mười năm liền, mà ta vẫn đi theo Tào công tử ở Hoài Bắc, sợ rằng còn không biết nhiều bằng bệ hạ."

Phong Liên Dục trên mặt có một tia thất vọng rất nhỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt lại hỏi: "Bệ hạ muốn biết cái gì?"

Phong Liên Dục do dự, muốn biết cái gì? hắn cũng không biết. Nhưng hắn rất hy vọng biết một ít chuyện về Bắc Nguyệt quận chúa. Muốn biết rất nhiều, thậm chí muốn hoàn toàn hiểu rõ.

Nhưng cụ thể đến cùng hắn muốn biết cái gì thì chính bản thân cũng không biết.

"Trẫm trong lòng nghi hoặc, lúc ở Nước Nam Dục có quen cô ấy hay không? Nếu như quen biết, vì sao Trẫm không nhớ cô ấy chút nào?"

"Nước Nam Dục nhiều quý tộc như vậy, bệ hạ không thể biết hết, huống hồ Bắc Nguyệt quận chúa xuất hiện trước mặt thì chưa chắc bệ hạ nhận ra được". Hoàng Bắc Nguyệt cũng bình thản nói, giống như nàng và Bắc Nguyệt quận chúa là hai người khác nhau.

"Không thể nào!" Phong Liên Dục đột nhiên khẳng định nói, "Trẫm nhận ra cô ấy, nhất định nhận ra cô ấy, nếu không, sẽ không nghe

đến tên của cô ấy đã cảm thấy khó chịu như vậy, giống như phạm lỗi vậy."

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, lúc hắn nói những lời này, trên mặt hoàng hốt cùng mờ mịt khiến đau lòng người. Nàng biết, hắn đoạn tình tuyệt ái, chắc là không biết nói dối lừa gạt nàng.

Nếu hắn nói ra mồm, vậy chắc chắn là lời thật, là hắn thực sự cảm nhận.

Trong cổ họng có chút nghẹn, nhưng nàng luôn luôn rất biết đùa giỡn, rất nhanh trên mặt lộ vẻ thờ ơ cười, nói: "Bệ hạ muốn biết thì đi Nước Nam Dục, tự mình hỏi cô ấy một chút là được chứ sao?"

"Trẫm quả thật nghĩ như vậy." Phong Liên Dục nhìn về phía nàng, "Người đang cười nhạo Trẫm phải không?"

"Không." Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nói.

"Người có." Phong Liên Dục nhìn ánh mắt nàng, "Trong nụ cười của người, tràn ngập đùa cợt cùng châm chọc."

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi thu liễm lại nụ cười, "Thật không?"

Đó là bởi vì nàng đứng ở trước mặt hắn, mà hắn lại không nhận ra. Nhưng lại muốn đi Nước Nam Dục tìm nàng, hỏi nàng có quen hắn không? Như vậy, nàng tại sao có thể không cười đây?

Nàng đột nhiên có ảo giác, thậm chí có chút mơ hồ đồng tình hắn, đoạn tình tuyệt ái mà quên nàng.

Nhưng hiện tại kết quả như thế, chẳng lẽ không phải là hắn gieo gió gặt bão sao? Nàng không có bất cứ gì sai, hận hắn, trừng phạt hắn,

đùa cợt hần, nàng cũng không có bất cứ gì sai!

Hai người không nói chuyện với nhau liền trầm mặc, bầu không khí an tĩnh, cơn buốt lạnh của đất nước phương bắc như muốn đóng băng tất cả.

Có gió lạnh thổi qua, mà trên lưng hơi hơi ấm áp, áo choàng trên người hần đã đến trên người nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng mặt, mỉm cười: "Đa tạ."

Phong Liên Dực không nói gì, chỉ nhìn nàng suy nghĩ xuất thần, hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Người đang suy nghĩ gì?"

"Người đoán xem." Hoàng Bắc Nguyệt nhếch môi, nụ cười hoảng hốt có chút chua xót.

Phong Liên Dực cười nói: "Người biết không? Người của Thành Tu La có thể đọc hiểu lòng người, thậm chí có thể khống chế lòng người, nhưng Trẫm nhìn người lại không hiểu bất cứ ý nghĩ nào."

Hoàng Bắc Nguyệt không kinh ngạc, cái này thuộc một loại thuật đọc tâm, tuy nhiên nàng từ nhỏ đã được huấn luyện, đối với ý thức cùng có lối suy nghĩ của bản thân đều phong tỏa rất chu đáo, không ai biết được bất kỳ tin tức nào của nàng.

"Bệ hạ là người của Thành Tu La?" Hoàng Bắc Nguyệt giả bộ kinh ngạc, dường như lần đầu tiên mới biết.

Nhìn nàng giật mình, trong ánh mắt mang theo một chút xa cách, mặc dù không muốn toát ra, nhưng vẫn khiến hần nhận ra.

"Người sợ?"

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, nói: "Cũng không phải sợ hãi, chỉ cảm giác rất kỳ quái, nghe nói Người của Thành Tu La đoạn tình tuyệt ái, mà bệ hạ cũng không phải người như vậy."

"A? không giống điểm nào?"

"Hoàng thượng cố ý cưới vợ là một cô gái ngoại bang, giữ vững lập trường trước ý kiến của mọi người, chẳng lẽ không phải vì thích hoàng hậu sao?" Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nâng mắt, ánh mắt lãnh đạm xẹt qua khuôn mặt của hắn.

Phong Liên Dục đột nhiên lớn tiếng cười rộ lên, tiếng cười thoải mái, chấn động đến mức tuyết đọng trên gậy trúc dồn dập rơi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hắn, buồn cười như vậy sao? Nàng dường như không hề nói gì buồn cười.

"Thích?" nụ cười của Phong Liên Dục vẫn không yên tĩnh. Nhìn nàng như nhìn người thân cận nhất, cái gì cũng có thể nói cùng nàng, "Trẫm quả thật thích tiếng tiêu của cô ta. Tiếng tiêu rất đặc biệt, tất cả nhạc công cũng không bắt chước được."

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới lần trước tiến cung, xen lẫn trong đám nhạc công, suýt bị giết chết, trong lòng liền hiểu, thì ra là thế, hắn thích tiếng tiêu đặc biệt. Nhưng những nhạc công không mang lại cảm giác như hoàng hậu, nên hắn không hài lòng.

"Tiếng tiêu mà thôi." Hoàng Bắc Nguyệt không để ý lắm.

Phong Liên Dục đột nhiên thu liễm tươi cười, nghiêm túc nói: "Tiếng tiêu đó không bình thường. Trẫm từng bị Người đeo mặt nạ quý gây thương tích, vết thương thật lâu không thể khép lại. Mỗi ngày phải

lấy máu giảm đau, đau đớn như tim bị đâm không thể tưởng tượng. Nhưng tiếng tiêu của Nguyệt Yên Nhiên lại có thể giảm bớt đau đớn này, bởi vậy, Trầm mới giữ lại cô ta."

Trong lòng có chút vừa động, Hoàng Bắc Nguyệt lẳng lặng nghe, trong lòng sóng triều mênh mênh, gợn sóng nổi lên bốn phía. Cảm giác chua xót dần dần nảy lên.

Nhớ tới Anh Dạ đã nói muốn nàng nhất định phải thức tỉnh hẳn, nhưng nàng không tin mình làm được.

Nhờ nàng không làm được, nàng chẳng phải là đem tia kiêu ngạo cuối cùng cũng bại bởi hẳn sao? Nàng bản tính lạnh lùng, không thể dễ dàng tha thứ bản thân nỗ lực với một người. Như vậy khiến nàng hoàn toàn mất đi chính mình.

Hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Đột nhiên cảm giác con đường phía trước mịt mờ, căn bản không nhìn thấy phương hướng.

Mờ mịt nhìn phía trước ngây người thật lâu, biết Phong Liên Dực tay nhẹ nhàng khoát lên trên vai nàng, thấp giọng gọi: "Nguyệt phu nhân?"

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới lấy lại tinh thần, ngẩng đầu mỉm cười nói: "Chờ bệ hạ khỏi vết thương, có lẽ cũng không cần nghe tiếng tiêu."

"Không, Trầm thật sự thích khúc nhạc đó, không chỉ vì nó có thể giảm bớt thương thế của trầm."

Hoàng Bắc Nguyệt lại giật mình một cái, bó lại cổ áo của áo khoác nói: "Bên ngoài rất lạnh, chúng ta vào thôi."

Phong Liên Dực gật đầu, hôm nay nói nhiều lời với nàng ở đây, khẩu khí rất bình thản, ở chung cũng rất hòa hợp, không giống mấy lần trước luôn có cảm giác có lá chắn che trước mặt mà không thể vượt qua.

Nàng bây giờ bớt phòng bị hơn, hẳn rất thích nói chuyện cùng nàng như vậy.

"Trở về thôi." Hẳn đi phía trước, san bằng tuyết trên mặt đất, để lúc nàng đi qua sẽ không gian nan như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy bước chân của hẳn, không muốn xúc động, bởi vậy ngẩng đầu nhìn về phía xa xa.

Phương xa, có một cột khói đen chậm rãi bốc lên, loạng choạng phiêu trên bầu trời.

Hoàng Bắc Nguyệt dừng chân bước, dưới chân "răng rắc" một tiếng, một đống tuyết bị dẫm lún xuống!

Phong Liên Dực quay đầu lại nhìn nàng: "Làm sao vậy?"

"Đó là cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, mặt không chút thay đổi chỉ vào hướng khói phía trước.

Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn về hướng tay nàng chỉ, trong mắt né qua ý lạnh không dễ nhận ra, lập tức nói: "Cháy."

"Đó là hướng dịch quán sao?" Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cắn răng, sắc mặt lạnh như băng sương, âm trầm rét lạnh, không thua gì lúc hẳn lạnh lùng nhất!

Khẩu khí lãnh đạm nhưng lại sắc bén không giống hỏi, mà là chất

vấn!

Chương 875: Giết nhằm tam thiên 4

Phong Liên Dực không vui lạnh giọng nói: "Đúng thì sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt ha ha cười rộ lên, "Nhu thế nào? Bệ hạ cảm giác ta nên như thế nào? Người nơi đó, tất cả là người nhà của ta!"

"Bắt đầu từ hôm nay không phải." Phong Liên Dực quyết đoán nói, "Lúc người tới đây, trên đời này đã hoàn toàn không có Nguyệt phu nhân, người nhớ chưa?"

Hoàng Bắc Nguyệt âm lãnh nhìn chăm chăm hắn, ánh mắt có thể giết chết một con hổ hung mãnh!

"Ta nhớ kỹ, trên đời đương nhiên không có Nguyệt phu nhân!"

Hoàng Bắc Nguyệt bỏ lại hắn, đi nhanh đi lên phía trước, nàng biết phát sinh chuyện lớn, giờ phút này không liên lạc được với Nến Đỏ, bọn họ nhất định rất lo lắng cho nàng!

Mới đi hai bước, phía sau một tay đưa đến, bắt được cánh tay của nàng, giọng nói lạnh lẽo vang lên trên đỉnh đầu: "Người đi đâu vậy?"

"Sứ quán cháy, ta không thể trở về xem một chút sao?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng đẩy tay hắn ra.

"Người trở về cũng vô dụng, không nhìn thấy cái gì hết." Phong Liên Dực lãnh khốc nói, "Trẫm sẽ an bài đưa di thể bọn họ về Nước Nam Dực, toàn bộ cũng hậu táng."

"Hậu táng? sứ thần nước ta bị giết ở Nước Bắc Diệu, các người tưởng hậu táng thì có thể giải quyết vấn đề sao?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, "Chuyện trọng đại, nhưng bệ hạ lại cầu thả như thế, làm cho lòng người giá lạnh!",

"Trẫm sẽ giúp người bắt được hung thủ trừng phạt, còn lại người muốn thế nào, Trẫm không thể làm người chết hồi sinh!"

"Ta chỉ muốn đi nhìn một cái mà thôi." Hoàng Bắc Nguyệt nói, chỉ cần đi ra khỏi đây là có thể xác định đám người Anh Dạ an toàn.

Có lẽ trên mặt nàng có chút bi thương, Phong Liên Dục cũng không thể không thay đổi sắc mặt, rút cuộc gật đầu, "Trẫm mang người đi xem."

Cả tòa dịch quán đều bị trọng binh bao vây, đặc biệt sứ quán Nước Đông Ly bị vây chặt, ngay cả con ruồi cũng không lọt ra được!

Đi ngang qua sứ quán Nước Đông Ly, Hoàng Bắc Nguyệt rất khó hiểu nhìn.

Phong Liên Dục nói: "người của Nước Tây Nhung nhìn thấy người của Ngụy võ thần đi ra khỏi đám cháy. Mà lệnh bài bọn họ cũng bị một người chết cầm trong tay. Nước Đông Ly rất có hiềm nghi."

"Ngụy võ thần...." Lại là Ngụy võ thần, Hoàng Bắc Nguyệt híp mắt, suy nghĩ một chút chuyện đã qua, dường như có chút kỳ hoặc.

Ngụy võ thần là con hồ ly đa mưu túc trí, sao lại để người của mình để lệnh bài ở hiện trường chứ? Hơn nữa, giết sứ thần Nước Nam Dục thì được cái gì?

Không hề có động cơ, hẳn không thể giết người! "

"Ngụy võ thần là quốc trượng, lại là quyền thần củ Nước Đông Ly, nếu hấn thật sự là hung thủ, bệ hạ sẽ giết hấn mà đắ tội với Nước Đông Ly sao?" Hoàng Bắc Nguyệt thử thăm dò hỏi.

"Trẫm nói sẽ báo thù cho ngươi, sẽ không nuốt lời." Phong Liên Dực thản nhiên nói.

Trong xe ngựa, hai người ngồi đối diện với nhau, ánh mắt củ hấn thâm thúy trầm lạnh, hoàn toàn không thể nhìn thấu ý nghĩ sâu trong nội tâm củ hấn.

Hoàng Bắc Nguyệt hạ xuống con ngươi gật gật đầu, như có điều suy nghĩ nói: "Bệ hạ nếu đáp ứng, ta sẽ chờ bắt đượ hung thủ thì đưa hấn ngũ mã phân thân!",

Phong Liên Dực ngẩn ra, trong nháy mắt cảm giác trong giọng nói nàng sâu kín như hiểu rõ cái gì, nhưng nhìn khuôn mặt rung động lòng người kia dường như lại không phát hiện đượ gì.

Là ảo giác sao? Có đôi khi cảm giác nàng rất thông minh, cái gì cũng biết, nhưng đôi khi lại cảm giác nàng kỳ thật không biết gì hết.

Hoàng thượng giá lâm, bên này phụ trách tướng lĩnh liền mang người đi tiếp giá. Những tiểu tướng lần đầu tiên nhìn thấy hoàng đế, vội vàng nhịn thở gấp, cúi đầu, không ai dám ngẩng lên liếc mắt một cái.

Bọn họ cúi đầu, trong tầm mắt chỉ có thể nhìn chân củ hoàng đế. Từ trong xe ngựa đi ra, hấn lại xoay người đở một nữ tử từ trên xe xuống.

Nữ tử? Chẳng lẽ là Hoàng thượng cùng hoàng hậu cùng đi?

Chuyện này cũng không có gì kỳ quái, bên kia chính là sứ quán của Nước Đông Ly, Hoàng hậu nương nương nghe nói cha của mình xảy ra chuyện, chính mình muốn đi ra nhìn một lần.

Những người này một lòng tưởng Đế hậu giá lâm, liền lập tức hô to: "Cung nghênh Hoàng thượng, cung nghênh hoàng hậu!"

Hoàng Bắc Nguyệt đi xuống xe ngựa ngẩn ra, hoàng hậu? Dưới cái khăn che mặt khóe miệng nhếch lên, lộ ra độ cong châm chọc.

Vừa vặn trong lòng Phong Liên Dực có chút vui vẻ, nghe binh lính hô như vậy biết là sai, hoàng hậu cũng không đến, nhưng hấn cũng không nói thẳng, bên cạnh tiểu thái giám lập tức muốn lên tiếng nhắc nhở những người đó, lại bị hấn đưa tay ngăn lại.

Cúi đầu muốn nhìn phản ứng của nàng thế nào, song ở dưới cái khăn che mặt mông lung, chỉ thấy bên khóe miệng nụ cười châm chọc, đột nhiên ánh mắt của hấn nguy hiểm nheo lại.

Không nói thêm gì, hấn đi vào trước, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bốn phía, đã nhìn thấy người của Nước Tây Nhung đi tới liếc bên này một cái đã vội vã trở về.

Hoàng Bắc Nguyệt không một tiếng động đi vào.

Sứ quán của Nước Nam Dực bị đốt thành một đống đổ nát, bên trong thi thể bị mang ra, đặt ở một bên, Hoàng Bắc Nguyệt muốn đi qua xem một chút lại bị thị vệ ngăn trở.

"Thi thể đã cháy sạch không thể phân biệt, phu nhân đừng nên nhìn, tránh bị kinh hách." Diễm Tâm Sư vội vã chạy tới nói.

Nhìn thấy bệ hạ đối xử tốt với nữ nhân này, vẫn tự mình mang nàng tới đây, bọn họ sao dám không cung kính nàng một chút đây?

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua đám thi thể này, hỏi: "Tào công tử ở đâu?"

Nghe nàng vừa mở miệng liền hỏi Tào công tử, Diễm Tâm Sư cũng có chút do dự liếc nhìn Tu La vương, sợ nói sai bị trừng phạt, thấy Phong Liên Dục mặt không biểu cảm, hắn mới nói: "Thi thể Tào công tử thả ở trong phòng...."

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng hồi hộp, nghĩ thầm chẳng lẽ lúc ấy thật quá khẩn cấp nên Nến Đỏ chỉ kịp cứu Anh Dạ, mà Tào Tú Chi liền gặp nạn?

Nếu như vậy, nàng sẽ tự trách thật lâu. Lúc ấy nàng để Tào Tú Chi làm sứ thần đến Nước Nam Dục, nếu hại chết hắn, nàng trở về biết ăn nói thế nào với Hoài Bắc Hầu?

Nàng lập tức đẩy Diễm Tâm Sư ra, vội vội vàng vàng đi vào phòng ốc ngổn ngang, dọc đường đi gặp ghèn, nàng đang mang thai nhiều lần đều suýt ngã sấp xuống, người xem hãi hùng khiếp vía.

Vừa vào phòng, nàng lập tức ngồi ở bên cạnh một xác chết, cũng không sợ xác chết bị đốt trụi có bao nhiêu khủng bố, trực tiếp xóc vải trắng che xác chết ra xem.

Một loạt động tác cơ hồ không trải qua cân nhắc, có thể thấy hi vọng từ sâu trong nội tâm nàng. Nàng quan tâm Tào Tú Chi như vậy, có thể đè xuống sợ hãi trong lòng, dù hắn chỉ là xác chết cũng vội đến xem.

Phong Liên Dục lạnh lùng liếc nàng một cái, tựa hồ tâm tình thật

không tốt, sắc mặt âm trầm khủng bố, Diễm Tâm Sư nghĩ muốn bám báo với hắn, nhưng nhìn sắc mặt hắn liền ngậm miệng không dám nói tiếp nữa.

"Bệ hạ, Âm Hậu phái người tới." Do dự một chút, Diễm Tâm Sư tiến lên nói, "Đúng là Vị Ương."

Phong Liên Dực gật đầu, cũng không muốn nhìn về phương hướng Hoàng Bắc Nguyệt, xoay người đi ra cùng Diễm Tâm Sư.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt lật vải trắng trên xác chết kia ra thì lặng lẽ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, may mắn là người này mặc dù mặc quần áo của Tào Tú Chi, nhưng không phải hắn.

Trên lỗ tai Tào Tú Chi đeo một cái vòng tai Phỉ Thúy rất tinh xảo. Nàng từng nghe hắn nói, hắn sở dĩ không bị ảo thuật hoặc mị thuật đều là do vòng tai Phỉ Thúy này. Hắn cũng không biết đó là bảo vật gì, chỉ biết lúc sinh ra có một vị cao nhân biếu tặng.

Vòng tai bên tai trái của hắn rất bí ẩn, người bình thường rất khó phát hiện, mà hắn cũng rất quý trọng, chưa bao giờ tháo ra.

Cho nên khi xốc lên vải trắng, đầu tiên Hoàng Bắc Nguyệt liền xem tai trái của hắn, không thấy vòng tai Phỉ Thúy nhỏ nhỏ thì an tâm.

Chậm rãi đứng lên, vỗ vỗ tro bụi dính trên váy, trong lòng yên lặng liên lạc với Băng Linh Huyền Diệu.

"Băng, đi tìm Nến Đỏ cùng Công chúa Anh Dạ, sau khi tìm được nói cho họ biết lập tức về Nước Nam Dục, không cần chờ ta."

"Chủ nhân, vậy người thì sao?" Băng Linh Huyền Diệu có chút không yên lòng, nàng hiện tại ở bên cạnh Tu La Vương, là chỗ nguy hiểm

nhất thế giới.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, đã nói: "Có Tiểu Hồ đi theo ta, không sao, lúc người tìm được Nến Đỏ thì để cô ấy tới tìm ta là được."

"Vâng" Băng Linh Huyền Diệu lặng yên không một tiếng động đi xa.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi ra ngoài, bên ngoài có tiếng người nói chuyện truyền đến: "Ngụy đại nhân, Hoàng hậu nương nương không ở đây, người đi vào cũng vô dụng!"

"Lão phu vừa rồi rõ ràng nghe thấy tiếng của hoàng hậu, đừng lừa gạt lão phu!" Ngụy võ thần giọng nói sang sảng vang lên. Vừa rồi thị vệ nhận sai người, hô sai nên Ngụy võ thần nghe thấy, hẳn tưởng Ngụy Yên Nhiên tới nên vội vàng đi ra.

Cũng do hiện tại bọn họ trở thành người bị tình nghi, sao có thể không nóng nảy đây?

Nếu như không phải chống đỡ thân phận quốc trượng, hẳn đã sớm xông ra! Nhưng đi sứ, hẳn đường đường là Nhiếp Chính Vương, há có thể chạy trốn?

Hướng hồ, Nước Bắc Diệu cùng Tu La quan hệ chặt chẽ, bên cạnh Phong Liên Dực đều là Người của Thành Tu La, nhỡ chọc giận Thành Tu La, hẳn có chết cũng không hết tội!

Trên đời này, có mấy người dám trêu chọc Người của Thành Tu La?

Hắn muốn thông qua con gái mình không chỉ kết minh cùng Nước Bắc Diệu, còn muốn quan hệ với Thành Tu La, như vậy không thể tốt hơn.

Ngụy võ thần mạnh mẽ xông tới, tưởng rằng có thể nhìn thấy con gái mình, vừa ngẩng đầu lại nhìn một phụ nữ che mặt, đang mang thai.

Nữ nhân này hẳn đã từng gặp, là Nguyệt phu nhân, một trong mười vị tiểu mỹ nhân đi theo Tào Tú Chi.

Trận đại hỏa này làm toàn bộ sứ thần Nước Nam Dục táng thân trong biển lửa, không ngờ vị Nguyệt phu nhân này vẫn còn sống.

"Nguyệt phu nhân." Ngụy võ thần ngẩng đầu nhìn quanh, muốn tìm kiếm bóng dáng Ngụy Yên Nhiên, vừa rồi đúng là nghe được có người hô hoàng hậu.

"Ngụy đại tướng quân tìm ai vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt biết hẳn muốn tìm ai, nhưng lại giả vờ hỏi.

Ngụy võ thần nói: "Vừa rồi có phải phượng giá của hoàng hậu tới không?"

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Phượng giá không tới, Ngụy đại tướng quân sợ sao?"

Ngụy võ thần không nghĩ Nguyệt phu nhân cũng châm chọc, nghĩ thầm nữ nhân này cũng tưởng hẳn động thủ với sứ thần Nước Nam Dục, bởi vậy ghi hận hẳn.

"Nguyệt phu nhân, việc này không liên quan đến lão phu, người đừng tin lời đồn đãi mà hiểu lầm lão phu."

"Ngụy đại tướng quân nói sai rồi, giữa người và ta không có hiểu lầm, chỉ có kết ân oán năm xưa thôi."

"Ân oán năm xưa?" Ngụy võ thần mơ hồ, Nguyệt phu nhân tuổi còn nhỏ, làm sao có thể cùng hắn có ân oán năm xưa?" Nguyệt phu nhân có ý gì?"

Hoàng Bắc Nguyệt thản thiên cười cười, không muốn nói tiếp với hắn, nhưng ánh mắt lạnh lùng liếc hắn một cái, "Vừa rồi Hoàng thượng đã nói, bắt được người hành hung, nhất định nghiêm trị không tha, năm ngựa xé xác cũng đáng. Nhưng ta thấy không được, tính mạng của Ngụy đại tướng quân, tiểu nữ trong lòng rất muốn lấy, sao có thể dễ dàng đưa cho người khác?"

Nếu vừa rồi chỉ nói lời châm chọc ngấm ngầm hại người thì hiện tại, Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn khiêu khích hắn!

Ngụy võ thần nhất thời giận dữ, thấp giọng quát: "Nguyệt phu nhân, ngươi rốt cục có ý gì?"

"Có ý gì?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, "Ngụy đại tướng quân thật sự là quý nhân hay quên, hoặc thái tử quý quốc không chuyển lời nhắn nhủ của tị hạ với Đại tướng quân. Tuy nhiên không sao, ta sẽ lặp lại một lần nữa, đầu của ngươi, ta chỉ tạm thời gửi lại trên cổ, ta rất nhanh sẽ tới lấy đi."

Ngụy võ thần sắc mặt trầm lạnh xống, hắn quả thật có chút quen thuộc lời nói này, mơ hồ nhớ thái tử thật sự đã từng nói mấy câu này với hắn.

Đó là nhiều năm trước kia, thái tử đi sứ Nước Nam Dục, vì một con thần thú của Nước Nam Dục, nhưng cuối cùng thất bại mà về, nghe nói gặp gỡ một vị cao thủ rất lợi hại, suýt không về được!

Sau khi trở về, Thái tử sợ hãi tìm hắn nói mấy câu như vậy, lúc ấy hắn căn bản không để ở trong lòng, chỉ là tùy ý cười to rồi cho qua.

Trên đời này cao thủ muốn khiêu chiến hẳn rất nhiều, hẳn nào có thời gian rồi nhớ một người?

Nhưng hẳn vạn lần không ngờ, năm năm sau, ở Nước Bắc Diệu, hẳn lại nghe được lời giống vậy!

"Người, người rốt cục là ai?" Nguyệt võ thần lớn tiếng quát hỏi.

Hắn nhớ kỹ lúc thái tử nói không thấy rõ bộ dáng người nọ, tuy nhiên vóc người thấp bé, hơn nữa mặc một áo choàng màu đen, không thấy rõ dung mạo.

Nguyệt phu nhân duyên dáng yêu kiều, căn bản không giống hình dung như vậy, trừ phi năm năm trước cô ta là một tiểu cô nương. Nhưng một tiểu cô nương đã lợi hại khiến thái tử cũng sợ hãi như vậy, thật nực cười.

Hoàng Bắc Nguyệt chưa trả lời hẳn, lãnh ngạo đi qua bên cạnh hẳn, chỉ để lại câu tiếp theo: "Người rất nhanh sẽ biết."

Nguyệt võ thần kinh hãi, muốn đuổi theo hỏi, vừa mở miệng đã thấy Thiên đại Đông Nhi của Nước Tây Nhung đứng trước cửa.

"Nguyệt đại tướng quân có chuyện gì? Vẫn muốn giết người diệt khẩu sao?" Thiên đại Đông Nhi châm chọc nói, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt bình yên vô sự đi ra liền cười lạnh với Nguyệt võ thần.

Nguyệt võ thần có quyền thế ở Nước Đông Ly, chưa bao giờ bị hai người phụ nữ nào đùa cợt châm chọc như vậy? Âm lãnh liếc bọn họ một cái, hai phụ nữ này hẳn sẽ xử lý sau!

"Thiên đại các hạ tới thật kịp thời." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên

cười với Thiên đại Đông Nhi.

"Ta tưởng hoàng hậu tới, bởi vậy cố ý đi qua, không biết tại sao Nguyệt phu nhân lại ở đây? Ta nghĩ người đêm qua bị lửa thiêu cháy, nhưng hiện tại xem ra, người sống rất tiêu điều tự tại."

"Ta mạng lớn, nào dễ chết như vậy được?"

"Người quả thật mạng lớn. Hơn nữa cho tới bây giờ vận may cũng tốt."

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mày, vận may không thể ngẫu nhiên tới được.

Hai người sóng vai đi ra ngoài cửa, tùy ý nói chuyện, vẫn duy trì khoảng cách, không có nụ cười, không có đặc biệt thân thiết, giống như người xa lạ lần đầu tiên gặp mặt.

Vừa đi ra ngoài cửa, liền nghe thấy Diễm Tâm Sư nói: "Vị Ương tôn thượng, xin mời trở về bẩm báo với Âm Hậu, bệ hạ ở đây tất cả đều tốt, Âm Hậu không cần lo lắng, thuộc hạ nhất định sẽ bảo vệ tốt bệ hạ."

"Sư, Âm Hậu biết người sẽ không làm ngài thất vọng, chờ sau khi trở về, Âm Hậu sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người." Tiếng nữ nhân lạnh lùng vang lên.

"Đa tạ Âm Hậu!" Diễm Tâm Sư cao hứng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dừng bước chân, vẻ mặt lảng động lại, trong lòng lộ bộp, âm thầm nói: lần này vận may cũng hết!

Thiên đại Đông Nhi từng bước đi ra ngoài, thấy nàng dừng lại liền

quay đầu nhìn nàng, chờ nghe thấy tiếng của Vị Ương mới chột hiểu. Nhớ tới lúc ở Thành Tu La Vị Ương động thủ cùng Hoàng Bắc Nguyệt!

Hơn nữa Hoàng Bắc Nguyệt còn bị ả bắt lại, nhất định Vị Ương đã gặp Hoàng Bắc Nguyệt!

Nếu Vị Ương nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, vậy thân phận của nàng nhất định bị vạch trần!

Trên bảng truy nã, Người đeo mặt nạ quý, thân phận này một khi bại lộ, tất cả mọi người Thành Tu La sẽ điên cuồng đuổi giết nàng!

"Mau vào đi!" Thiên đại Đông Nhi thấp giọng nói.

Không đợi nàng nhắc nhở, Hoàng Bắc Nguyệt đã lui về phía sau, nhưng vì được Phong Liên Dực để ý nên Diễm Tâm Sư cũng hết sức chú ý nàng. Từ lúc Hoàng Bắc Nguyệt đi ra, hắn đã nhìn thấy, bởi vậy ngẩng đầu hô: "Nguyệt phu nhân, bệ hạ chờ ngài ở trong xe ngựa."

Hắn vừa dứt lời, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Thiên đại Đông Nhi ngây ngẩn cả người. Lúc Vị Ương nghe được câu "bệ hạ chờ ngài ở trong xe ngựa", lập tức quay đầu sang, trong ánh mắt lạnh như băng mang theo sát khí nồng đậm!

Bọn họ đã đứng ở ngoài cửa, căn bản không thể tránh, Vị Ương liếc mắt một cái liền thấy Hoàng Bắc Nguyệt. Hai cặp mắt đấu với nhau, có thể nhìn thấy sát ý trong ánh mắt đối phương.

"Hoàng Bắc Nguyệt...." Vị Ương thì thào nói, dường như có chút không xác định.

Diễm Tâm Sư mơ hồ nghe nhưng không rõ, bởi vậy lên tiếng hỏi: "Vị Ương tôn thượng, người nói gì thế? Đó là Nguyệt phu nhân, bệ hạ rất để tâm cô ta, chuyện này, ta chưa kịp nói cho người."

Diễm Tâm Sư cố ý đè thấp giọng nói, sợ Hoàng Bắc Nguyệt nghe được.

Nhưng Vị Ương nghe xong, bả vai lại không thể ức chế run rẩy, trong con người sát khí lạnh liệt bùng phát, hung hăng trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nói: "Hoàng Bắc Nguyệt! Quả nhiên là người!"

Vừa dứt lời, một bên nắm binh khí, không thềm nói đạo lý, chém mạnh về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

"Vị Ương tôn thượng!" Diễm Tâm Sư không rõ lý do, cực kỳ hoảng sợ. Vị Ương làm sao vậy? Đã nói Nguyệt phu nhân là người mà bệ hạ rất để tâm mà ả vẫn muốn động thủ, chán sống sao?

Nguyệt phu nhân là người bình thường, sao có thể là đối thủ của Vị Ương?

Hắn muốn ra tay nhưng kịp, chỉ thấy trên thân kiếm của Vị Ương có hai con rắn băng tuyết xoay quanh mà lên, khí thế hung mãnh sắc bén lao về phía Hoàng Bắc Nguyệt!

Không khí vốn lạnh như băng, nhưng vì chiêu thức của Vị Ương mà trong khoảnh khắc càng buốt giá!

Chỉ trong nháy mắt, hai con rắn băng lao xuống chỗ Hoàng Bắc Nguyệt. Chỗ nàng đứng lập tức nổi lên mưa băng thật lớn. Mưa băng phóng lên cao, nhanh chóng ngưng kết thành bông tuyết rơi xuống.

Diễm Tâm Sư trợn mắt há hốc miệng, chỉ trong nháy mắt mà thôi, cái gì cũng kết thúc.

Kia, Nguyệt phu nhân kia chết rồi?

Nhìn mưa băng từ từ tiêu tán đi, trong tầm mắt chậm rãi xuất hiện tại núi băng rất lớn. Diễm Tâm Sư thật sự là khóc không ra nước mắt, có thể nói trong lòng hẳn cũng lạnh như băng.

Vị Ương điên cuồng cười rộ lên: "Chết đi, lần này ả nhất định đã chết!"

Diễm Tâm Sư ngã ngồi dưới đất, đũa sao, lần này nhất định không giỡn được.

"Làm sao vậy?" Phía sau vang lên giọng nói lạnh liệt.

Chương 876: Giết nhằm tam thiên 5

Trong nháy mắt, Diễm Tâm Sư cảm giác trên lưng bò qua vô số con rắn dữ tợn lạnh như băng, run rẩy quỳ bò đến bên chân Phong Liên Dực nói: "Bệ hạ tha mạng, thuộc hạ không bảo vệ tốt Nguyệt phu nhân, thuộc hạ định ngăn cản, nhưng Vị Ương tôn thượng...."

Phong Liên Dực lập tức ngẩng đầu, nhìn núi băng trước mặt, lại nhìn Vị Ương, trong nháy mắt hiểu chuyện gì đã xảy ra!

Đồng tử chột thu nhỏ lại, hấn đá văng Diễm Tâm Sư, một tay nắm cổ Vị Ương, rống giận: "Tại sao?!"

Tim của hấn như ngừng đập, nếu không phải còn có lửa giận, hấn sợ rằng mình cũng không thờ nổi!

Vị Ương cầm lấy tay hấn, trong cổ họng ú ớ lên tiếng: "Âm Hậu có lệnh... thấy Hoàng... Bắc Nguyệt.... Giết.... Không tha!"

Hoàng... Bắc Nguyệt?

Phong Liên Dực hơi sửng sốt một chút, trên tay vô lực, mà núi băng phía sau, đột nhiên truyền đến một tiếng "tách thật lớn, dường như toàn bộ núi băng bị nứt.

Vị Ương mở to hai mắt nhìn, không thể nào!

"Bệ hạ, người xem!" Diễm Tâm Sư chỉ vào núi băng kêu to.

Phong Liên Dực xoay người, chỉ nhìn thấy sâu trong núi băng có một màu đỏ đậm sáng lên, trong nháy mắt liền mở rộng, màu đỏ chói mắt đốt lập tức đốt cháy núi băng.!

Răng rắc — —

Một tiếng băng vỡ nổ vang, các mảnh băng to bằng bàn tay rơi khỏi núi băng, đập xuống đất vỡ vụn. Cả tòa núi băng lớn trong khoảnh khắc vỡ vụn thành vô số mảnh!

Trong lúc băng vỡ vụn, một luồng lửa cháy ngưng tụ thành con rồng lửa lao ra, cuồn cuộn thiêu đốt xung quanh, trong nháy mắt hòa tan băng giá chung quanh, đốt trụi cả tòa sứ quán Nước Nam Dực thành một biển lửa!

Grao...

Tiếng hổ gầm phá vỡ bầu không khí ngưng trệ chung quanh. Một con mãnh hổ cả người lửa cháy vàng rùng, lửa cháy cuồn cuộn không ngừng tỏa ra trên người nó.

"Là thần thú Xích Kim Thánh Hổ!" Diễm Tâm Sư la lớn.

Thần thú rất ít, bởi vậy không khó phân biệt.

Phong Liên Dực chậm rãi buông tay đang bóp chặt cổ Vị Ương, chậm rãi đi từng bước về phía trước.

Vị Ương ngã nhào trên đất, thấp giọng ho hai tiếng mới nói: "Quả nhiên là người, Hoàng Bắc Nguyệt!"

Xích Kim Thánh Hổ chậm rãi đi qua Đông Lăng, ánh mắt to lớn, tiếng gầm gừ trong cổ họng vang lên, nhe răng nhìn chằm chằm Vị Ương.

Móng vuốt sắc bén vung lên, từng đốm lửa đã bắn tung ra.

Tu La Vương ở phía trước, hơi thở của Ma thú Vương tộc mơ hồ tồn tại. Nếu là thần thú khác, e là sẽ thu lại hoặc do dự, nhưng Tiểu Hồ lại không chút sợ hãi, uy phong凛冽".

"Tiểu Hồ, không được vô lễ". Giọng nữ lạnh lạnh truyền đến từ phía sau lưng Xích Kim Thánh Hồ. Giọng nói thanh liệt giữa ngọn lửa nóng bỏng khác nào nước suối thanh u chảy vào tim.

Nghe tiếng nàng, Xích Kim Thánh Hồ rít gào một tiếng, chậm rãi lui về phía sau hai bước, hơi nghiêng người sang, nhường đường cho thiếu nữ chậm rãi đi ra.

Trong ngọn lửa, thiếu nữ tay áo nhẹ nhàng chậm rãi bước đến, y phục rên người phấp phới trong lửa cháy. Mái tóc màu đỏ như lửa càng chói mắt giữa lửa cháy xung quanh, khiến người ta phải kinh ngạc.

Trên bụng bằng phẳng nào có mang thai. Gió thổi qua, vạt áo phía dưới trống rỗng, có thể nhìn thấy vòng eo mảnh mai.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi ra ngoài, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt: "Bệ hạ chẳng phải rất muốn biết Bắc Nguyệt quận chúa là ai sao? Hiện tại nhìn thấy không?".

Vừa nói, nàng vừa lấy ra mặt nạ quý dữ tợn, lung lay trên má một chút, khóe miệng tà ác vung lên: "Chưa đạt được mục đích thì không từ thủ đoạn".

Trên đời này e rằng không có mấy người có mái tóc đỏ, vì vậy thân phận người đeo mặt nạ quý không cần ẩn giấu.

Phong Liên Dực thâm thúy nhìn nàng, ánh mắt chuyển từ trên mặt xuống bụng, sau đó lại nhìn khuôn mặt nàng.

"Hoàng Bắc Nguyệt". Hắn trầm giọng mở miệng, chỉ kêu tên của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ánh mắt nhàn nhạt đảo qua vết thương trên ngực hắn, nhẹ nhàng thở dài một tiếng: "Người muốn biết lúc người ở nước Nam Dực, có quen Bắc Nguyệt quận chúa không. Ta hiện tại có thể nói cho người là không. Nếu thật sự quen biết thì ta sẽ không đả thương người như vậy?".

Phong Liên Dực kinh ngạc nhìn nàng, hơi nhíu mày lại, dường như có một tia thống khổ hiện lên.

"Chúng ta không quen". Hắn khàn khàn giọng hỏi.

"Đúng vậy". Hoàng Bắc Nguyệt quả quyết nói. "Cho nên người không cần đi nước Nam Dực, đây chính là đáp án. Người biết mọi chuyện về ta cũng vô dụng. Tại nước Nam Dực, chúng ta chưa từng gặp nhau".

Phong Liên Dực thấp giọng lầm bầm: "Không thể nào".

Hoàng Bắc Nguyệt nhún nhún vai "Người không tin cũng vô dụng, người có thể phái người đi thăm dò".

Lúc nàng chưa xuất hiện ở thế giới này, Bắc Nguyệt quận chúa quả thực không biết Phong Liên Dực. Mà sau khi nàng đến, bọn họ tình cờ gặp nhau mấy lần, còn lại nàng dùng thân phận Hí Thiên tiếp xúc với hắn.

Những thứ này, hắn không thể tra được, bởi vì không ai biết Bắc

Nguyệt quận chúa là Hí Thiên tóc đỏ.

Thân phận của nàng như hòn ngọc quý giữa biển rộng, bị vô số cát bụi che lấp. Mà giữa bọn họ có ràng buộc chỉ như hạt cát bụi, cho dù lấy ra ngọc sáng cũng không nhất định nhìn thấy.

Quan hệ nhỏ bé tí mĩ như thế, sao có thể bị khai quật ra. Nàng sao có thể tìm ra mà để hấn thức tỉnh lại.

Quay đầu lại nghĩ, quan hệ của bọn họ ít ỏi như vậy. Vốn có thể dựa vào cảm giác trong lòng để duy trì quan hệ, nhưng hiện tại mối liên hệ duy nhất này đã mất đi.

"Hoàng Bắc Nguyệt, chúng ta hiện tại xem như rơi vào hang ổ của Thành Tu La, nơi này đều là người của Thành Tu La, chúng ta có thể chạy thoát được sao?" Thiên đại Đông Nhi diu bả vai chậm rãi đi tới, thấp giọng nói với Hoàng Bắc Nguyệt.

Vừa rồi một chiêu của Vị Ương quá lợi hại, nàng mặc dù cố gắng tránh né nhưng vẫn bị thương cánh tay. Lúc ấy nếu bên người không có Hoàng Bắc Nguyệt thì có lẽ đã bị đả thương nặng.

"Có thể chạy hay không còn xem vận may đã." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Lúc trước nàng đả thương Phong Liên Dục, khiến hấn thống khổ như vậy, sợ rằng không dễ dàng đi như vậy.

Nếu Vị Ương không đột nhiên xuất hiện thì vẫn dễ dàng một chút. Ai nghĩ tới Vị Ương cuối cùng lại xuất hiện!

Thiên đại Đông Nhi cũng biết không dễ dàng, Vị Ương rất hận Hoàng Bắc Nguyệt, lần trước ở Thành Tu La suýt bị ả giết. Lúc này sợ rằng

chạy trời không khỏi nắng.

Ghê tởm, Ngụy võ thần còn chưa giết được mà bọn họ lại gặp chuyện xui xẻo ở đây?

Phong Liên Dực trầm mặc không biết đang suy nghĩ gì, Vị Ương đã từ từ đứng lên, chậm rãi lấy lệnh bài hình rắn từ nạp giới ra, quát chói tai: "Âm Hậu có lệnh, thấy Hoàng Bắc Nguyệt, giết không tha!"

Người của Thành Tu La hơi do dự một chút, thấy Tu La vương không có động tĩnh, liền liếc mắt nạ quý trong tay Hoàng Bắc Nguyệt. Trước bệ hạ từng hạ lệnh bắt được Người đeo mặt nạ quý thì có thể được Thành Tu La đáp ứng bất kỳ nguyện vọng gì. Cơ hội ngàn năm một thuở đang ở trước mắt....

Mà lúc này, Ngụy võ thần vẫn trốn từ một nơi bí mật gần đó len lén nhìn bên này, thì thào nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, hóa ra cô ta là Bắc Nguyệt quận chúa!"

Nhớ lại ngày đó thái tử trở về nói với hần, hết thảy đều có căn cứ.

Thì ra là thế, Hoàng Bắc Nguyệt khẳng định biết chuyện năm đó, cho nên muốn tìm hần báo thù.

Nhưng người năm năm trước để thái tử truyền lời là cô ta sao? Cô ta lúc đó chỉ là một tiểu cô nương mười hai tuổi! Làm sao có thể kinh khủng như vậy, ngay cả cao thủ bên người thái tử điện hạ cũng không đỡ được!

Điều đó không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Theo hần biết, Bắc Nguyệt quận chúa là một phế vật! không làm được gì, ngụy y đều nói cô ta sống không quá mười lăm tuổi! Làm sao có thể có bản lĩnh cao như vậy!

Ngụy võ thần nghiêng rặng, hừ, mặc kệ người lợi hại thế nào, hiện tại bị Người của Thành Tu La vây quanh, người cũng không trốn thoát! Người muốn tìm lão phu báo thù, đời này đừng mơ!

Hắn từ một nơi bí mật gần đó nhìn Vị Ương hạ lệnh, Người của Thành Tu La đầu tiên do dự một chút, sau đó liền lấy binh khí ra, chuẩn bị bắt lấy Người đeo mặt nạ quý tộc đó kia!

Vị Ương cười lạnh, lần nữa ra tay, lại bị Phong Liên Dực khoát tay ngăn cản. Vị Ương sừng sốt một chút, vội vã nói: "Bệ hạ, Âm Hậu có lệnh...."

"Mẫu hậu vì sao phải hạ lệnh giết nàng?" Phong Liên Dực lạnh lùng hỏi.

"Này...." Vị Ương do dự một chút, "Là trả thù."

Phong Liên Dực không tiếp tục hỏi, nhưng cũng không để bọn họ động thủ, chỉ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, con người thâm thúy màu tím không nhìn thấy đáy, "Người muốn rời khỏi đây?"

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, "Mặc dù độc của phệ tâm đan khó giải, nhưng ta có cách giảm bớt thống khổ của người, ta sau khi rời khỏi...."

"Trẫm đã quên, lúc đau nhức nhớ ra chuyện gì đó đã quên, Trẫm không cần giải độc, nhưng muốn giữ người lại." Phong Liên Dực thản nhiên nói, có vẻ đã khôi phục bản tính lãnh khốc hung tàn của Tu La vương.

Hoàng Bắc Nguyệt mấp má môi, không quá kinh ngạc, tay nắm một chút nói: "Một khi đã như vậy thì...."

Thấy hoa mắt, gió nhẹ phất qua mặt, lúc nàng kịp phản ứng thì hai tay đã bị trói về phía sau, ánh sáng nhạt né qua, trên người liền bị nguyên khí tinh tế quấn quanh, không thể động đậy.

Phong Liên Dục đứng ở sau lưng nàng, một tay dùng sức siết chặt nàng, cúi đầu nói bên tai: "Những gì ngươi nói, Trẫm tuyệt đối không tin! Hoàng Bắc Nguyệt, mặc kệ ngươi lợi hại thế nào, ngươi cũng không trốn thoát khỏi lòng bàn tay Trẫm!"

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cắn răng, vừa rồi không thể thấy rõ tốc độ của hắn cùng bóng dáng. Trước kia không biết thực lực của hắn mạnh mẽ đến mức này, hôm nay xem như học hỏi được một chút.

"Trên đời này không có ai vây khốn được Hoàng Bắc Nguyệt ta, trừ phi ngươi để ta xuống Địa ngục!" Nàng âm độc nói.

Phong Liên Dục cười khế, trên mặt yêu nghiệt có vẻ ôn nhu nhưng ánh mắt vẫn rất lạnh như băng, "Trẫm đã ở Địa ngục, ngươi muốn xuống bồi Trẫm, hoan nghênh hết sức."

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, đột nhiên chớp mũi có chút chua xót, hóa ra ở trong lòng hắn, Thành Tu La là Địa ngục, nhưng hắn là vua của Địa ngục.

Trong lúc sợ hãi, nàng đã được hắn ôm lấy, đi về chỗ xe ngựa.

Hoàng Bắc Nguyệt không giãy dụa, từ trên bờ vai của hắn nhìn về phía Thiên đại Đông Nhi bị thương, rất hiếm thấy ánh mắt Thiên đại Đông Nhi nhìn về mình lộ ra lo lắng.

Nàng nhếch khóe miệng, không cần lên tiếng, Thiên đại Đông Nhi cũng hiểu là ý tứ không cần lo lắng.

Thiên đại Đông Nhi xoay người, chậm rãi đi về chỗ người của chính mình.

"Bệ hạ...." Vị Ương bất đắc dĩ, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt còn sống bị Phong Liên Dực mang đi, ả vẫn muốn đuổi theo.

Diễm Tâm Sư động tác nhanh, một phát bắt được ả, thấp giọng nói: "Người không muốn sống nữa sao?"

Vị Ương cắn răng nói: "Ta phụng lệnh Âm Hậu..."

"Âm Hậu ra lệnh thì sao? Bệ hạ mà nói không thì Âm Hậu làm gì được?" Diễm Tâm Sư thấp giọng hỏi "Vị Ương tôn thượng, người thấy bệ hạ cùng Âm Hậu ai đáng sợ hơn?"

Vị Ương sắc mặt âm trầm, cái này còn cần nói sao? Âm Hậu mặc dù táo bạo, hỉ nộ vô thường, nhưng bệ hạ âm lãnh thâm trầm, vĩnh viễn nhìn không thấu!

"Hừ! Cô ta hiện tại không chết, một ngày nào đó phải chết! Âm Hậu không thể không lo cho bệ hạ, nhưng còn có Linh Tôn đại nhân..."

Diễm Tâm Sư bĩu môi: "Linh Tôn không phải là người của Thành Tu La, dựa vào cái gì quản chuyện của Thành Tu La?"

"Người biết cái gì, Linh Tôn đại nhân là bằng hữu của Âm Hậu, cũng chẳng khác gì là người của Thành Tu La!" Vị Ương lạnh lùng nói, "Diễm Tâm Sư, nếu để Âm Hậu biết người cho Hoàng Bắc Nguyệt đến gần bệ hạ, người đoán Âm Hậu sẽ trừng phạt người như thế nào?"

Diễm Tâm Sư sắc mặt trắng nhợt, vội vàng nói: "Chuyện của Hoàng

Bắc Nguyệt ta không biết, há có thể trách ta?"

"Hừ, sai chính là sai, Âm Hậu không thích ngụy biện!" Vị Ương nhìn hần một cái liền đi.

Diễm Tâm Sư đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng ả, nhỏ giọng nói: "Đắc ý cái gì? Người đừng quên, Ma thú Vương tộc bảo vệ Tu La vương, không phải Âm Hậu!"

Nói xong xoay người, nhìn thấy Ngụy võ thần đi tới cười nói với hần: "Sư đại nhân, không ngờ vị Nguyệt phu nhân kia lại là Bắc Nguyệt quận chúa, Hoàng thượng bắt được cô ta là một chuyện tốt!"

"A? Quốc trượng đại nhân có cao kiến gì?" Diễm Tâm Sư hỏi.

Ngụy võ thần âm lãnh cười cười, liền nói khế với Diễm Tâm Sư mấy câu, Diễm Tâm Sư ngẩn ra, ngẩng đầu hỏi: "Thật sao?"

"Chính xác trăm phần trăm, sự kiện kia là lão phu một tay thúc đẩy!" Ngụy võ thần âm tà cười rộ lên.

Diễm Tâm Sư gật đầu, khách sáo nói vài câu liền vội vã rời đi.

Ngụy võ thần cười lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt, người muốn giết lão phu, vẫn còn non lắm.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 877: Tuyệt đối không tin 1

Từ ngày bị bắt giam vào trong biệt viện, đã qua năm sáu ngày Phong Liên Dực cũng không xuất hiện, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không phản kháng, theo vài ngày tu luyện Chú ấn Băng vừa đạt được.

Người trong Biệt viện mỗi ngày mang ba bữa ăn cùng quần áo cho nàng, còn lại ở trong bóng tối giám thị nàng. Không xuất hiện, Hoàng Bắc Nguyệt càng mừng rỡ vì được thanh tĩnh.

Nàng ở đây vài ngày, đám người Anh Dạ không ngừng nghỉ thúc ngựa đi, hẳn là đã về tới Nước Nam Dực.

Chờ bọn họ an toàn, chính mình muốn làm gì thì làm.

Thành Tu La

Từ lúc đăng cơ, Tu La vương chưa từng trở về, cả tòa thành trầm lặng u tĩnh hơn cả Địa ngục. Tất cả mọi người im ắng, nói chuyện cũng rất nhỏ.

Nhưng hôm nay, nghe nói Tu La vương đã trở về, Âm Hậu cao hứng lập tức hạ lệnh mở tiệc rượu nghênh đón Tu La vương!

Nhưng có thể thấy Tu La vương không nề tình chút nào, không có mặt ở yến hội, mà trước khi yến hội diễn ra đã xông vào tầm cung Âm Hậu.

Âm Hậu đang vui vẻ trang điểm, nghe động tĩnh bên ngoài liền đứng

lên, thấy Phong Liên Dực bước vào.

"Dực!" Âm Hậu đang trang điểm dở dang nên có chút ngỡ ngàng ngừng khi để con mình nhìn thấy bản thân không hoàn mỹ, bởi vậy xấu hổ che khuất mặt, "Mẫu hậu rất nhanh sẽ ra, người chờ được không?"

"Hoàng Bắc Nguyệt là ai?" Phong Liên Dực căn bản không nghe thấy lời của bà, vừa mở miệng đã lạnh lùng hỏi.

Ngữ khí lạnh như băng khiến Âm Hậu đau xót. Mà lời hấn nói càng làm bà vừa sợ vừa giận, "Người vì sao phải hỏi chuyện của tiện nhân kia?"

Phong Liên Dực híp con người, thấy mẫu thân của mình gọi Hoàng Bắc Nguyệt mà có tia không vui, có điều hấn không rối rắm chuyện xưng hô, vẫn cường thế hỏi: "Nói cho ta biết, nàng là ai?"

"Cô ta là người không quan trọng mà thôi." Âm Hậu lập tức tỉnh táo lại, bà đã nghe Vị Ương bẩm báo Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện bên cạnh Dực nhi, trong lòng âm thầm hận nữ nhân kia, đến bây giờ vẫn có thể ảnh hưởng Dực nhi của bà!

"Dực, người hỏi chuyện cô ta làm gì? Ta nghe nói cô ta đã thương người, người cả gan như vậy, nhất định phải chém thành tám mảnh!"

Phong Liên Dực híp mắt: "Mẫu hậu, ý của người là, nàng cùng ta không có nửa phần quan hệ?"

"Đương nhiên không có!" Âm Hậu lập tức nói, "Dực, người cùng nàng có quan hệ gì? Thân phận của người cùng huyết thống tôn quý như thế, mà ả chỉ là nha đầu ti tiện mà thôi!"

Nói đến huyết thống, trong mắt Phong Liên Dực né tia chán ghét, Âm

Hậu nhìn thấy mà càng thêm đau lòng.

"Vậy mẫu hậu vì sao phải giết chết nàng?"

Âm Hậu chậm rãi ngồi xuống, quay đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của mình trong gương đồng. Cho dù chưa trang điểm xong, bà vẫn là người xinh đẹp, đáng tiếc, phía sau chín con rắn dữ tợn lại làm cho vẻ đẹp của bà không còn tươi đẹp động lòng người, chỉ có thể dọa người.

"Nếu không phải cha mẹ cô ta, sao ta lại biến thành như vậy?" Âm Hậu oán hận nói, một tay thậm chí bóp nát một góc bàn trang điểm!

Nghe câu trả lời, Phong Liên Dực không khỏi thất vọng cực độ.

Là vì vậy, mẫu hậu mới cố ý muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt, không có liên quan gì đến hấn sao?

Nói như vậy, hấn cùng Hoàng Bắc Nguyệt, thật sự không có quan hệ gì sao?

"Dực?" Nhìn thấy hấn thần sắc hoảng hốt, Âm Hậu không khỏi đau lòng lên tiếng.

Phong Liên Dực khẽ lắc đầu, chậm rãi quay đầu đi ra ngoài, không có bất kỳ tâm tình nào.

Âm Hậu đuổi theo ra, hô hấn vài tiếng, hấn như không nghe thấy, cứ thế rời đi.

Âm Hậu không thể làm gì khác hơn là thất vọng trở về, ngẩng đầu nhìn thấy một người ngồi trước bàn trang điểm của mình, tóc đen quần áo đen, lạnh lùng dị thường, trên người có hơi thở tà ác khủng

bố.

Bà giật mình một cái, liền cười nói: "Quân Ly ca ca, sao ngươi lại đi ra?"

Người ngồi trước bàn trang điểm vẫn không nhúc nhích, ngón tay thon dài tái nhợt chậm rãi lướt qua hộp son, đầu ngón tay lay dính một chút son màu đỏ. Hắn cúi đầu nhìn xuất thần, đáy mắt đen nhánh không nhìn thấy một tia gợn sóng.

Âm Hậu đứng yên không cử động, ngơ ngác nhìn bóng lưng của hắn.

Hồi lâu mới nghe được hắn khàn khàn mở miệng: "Là ai?"

"Là Dục tới." Âm Hậu cẩn thận nói.

Câu trả lời này hình như làm Linh Tôn không hài lòng, hắn nhíu nhíu mày, lại hỏi: "Là ai?"

Âm Hậu nghe không hiểu, hắn hỏi là ai, vừa rồi tới không phải là Dục sao?

"Quân Ly ca ca, vừa rồi đúng là Dục tới." Âm Hậu không thể làm gì khác hơn là nói như vậy, hy vọng hắn có thể hiểu.

Linh Tôn ngẩng đầu, trong gương đồng chiếu ra khuôn mặt tuấn mỹ lạnh như băng, trong ánh mắt đen nhánh mơ hồ né qua màu đỏ.

Hắn tiếp tục hỏi: "Là ai? Hoàng Bắc Nguyệt.... là ai?"

Âm Hậu bất động tại chỗ, khó tin nhìn hắn, thân thể run rẩy, qua hồi lâu mới đột nhiên phác qua, ôm chân hắn, nước mắt chảy ra, "Quân

Ly ca ca, người tốt cục làm sao vậy?"

Không để ý đến Âm Hậu khóc, Linh Tôn mờ mịt nhìn về phía gương đồng, lầm bầm tự nói: "Là ai? Quân Ly.... Là ai?"

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên mở to mắt, giữa mi tâm ký tự hỏa hình mây cùng ký tự băng hình hoa đan xen xuất hiện, lần lượt biến mất.

Vừa rời trong lòng chợt lóe cảm giác bất an là vì sao?

Ngưng mi, chưa kịp ngẫm nghĩ, đột nhiên có cảm giác bị nhìn chăm chú, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, xuyên thấu qua rèm voan ngoài giường, Phong Liên Dục không biết khi nào đã đứng ở bên ngoài nhìn nàng.

Không quá kinh ngạc, Hoàng Bắc Nguyệt ngược lại dù bận vẫn ung dung ngồi, "Bệ hạ đã điều tra xong."

Nhìn thấy hắn đứng ở đây nhưng không làm khó dễ, nàng biết hắn nhất định phải người điều tra mọi chuyện về hắn ở Nước Nam Dục, kể cả của nàng, kết quả không tìm được dấu vết gì để lại.

Chương 878: Tuyệt đối không tin 2

Nếu không, hẳn không thể bình tĩnh như vậy.

Phong Liên Dực nhìn nàng một cái, liền vén rèm lên, ngồi ở cạnh nàng, không có lệ khí, rất bình tĩnh nói: "Quả thật không có."

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, bên khóe miệng nụ cười có chút cay đắng, quả nhiên không tra được gì.

"Nhưng Trẫm không tin." Phong Liên Dực tiếp tục nói.

"Người kiên trì cái gì? Như người hiện tại không phải tốt sao? Tại sao muốn rồi rắm những gì không tồn tại?" Hoàng Bắc Nguyệt chột lạnh giọng, có chút tức giận.

Phong Liên Dực trầm mặc một hồi nhi, nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, vận mệnh của người là từ khi sinh ra đã chịu ấn định sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, không biết hẳn muốn hỏi cái gì.

Nàng chưa trả lời, hẳn vẫn như cũ nói: "Còn ta, từ lúc sinh ra thì thân phận Tu La vương đã định sẵn trên người, ngay cả quyền lợi cự tuyệt cũng không có."

"Làm Tu La vương không phải tốt lắm sao? Bao nhiêu người tha thiết ước mơ." Hoàng Bắc Nguyệt lãnh khốc nói, những lời này hẳn cũng từng nói ra.

Không muốn trở thành Tu La vương, hấn chưa từng nghĩ chính mình sẽ trở thành Tu La vương. Nhưng có một ngày, hấn lại biết trên người của mình có dòng máu Thành Tu La...

Nếu là nàng, không phải vận mệnh chính mình lựa chọn, nàng khẳng định sẽ không chịu nhận, sẽ liều mạng phản kháng, tuyệt đối sẽ không khuất phục. Nàng là người như vậy. Chuyện ta ta làm, chỉ cần bản thân vui vẻ là được.

Nhưng hấn, không thể không tiếp nhận vận mệnh không thuộc về mình thì cảm giác thế nào?

"Phong Liên Dục, chúng ta..." Hoàng Bắc Nguyệt vừa định cất tiếng, bên ngoài liền truyền tới giọng nói vội vã của Diễm Tâm Sư.

"Bệ hạ, Ngụy vũ thần thừa dịp ban đêm mang người len lén rời đi!"

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức xốc sa rèm đi tới, bước ra ngoài giật cửa ra, lớn tiếng quát hỏi: "Hấn đi bao lâu?"

Diễm Tâm Sư bị dọa sợ, nghĩ thầm chỉ là phụ nữ mà thôi, nhưng vừa rời nàng quát một tiếng, khí thế sắc bén, quả thật khiến hấn có cảm giác sợ hãi.

"Đi hơn nửa đêm, Ngụy vũ thần có thể thân giống hấn bảy tám phần, hấn để lại thể thân, chính mình lại chạy trốn!" Diễm Tâm Sư phẫn nộ nói, không ngờ Ngụy vũ thần dám đào tẩu trước mặt Thành Tu La bọn họ.

"Ta tưởng rằng Người của Thành Tu La lợi hại, không ngờ cũng chẳng làm được gì hơn!" Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh, đẩy hấn sang một bên rồi bước ra ngoài.

"Người..." Diễm Tâm Sư bị chọc giận, muốn đuổi theo nhưng lại nhìn thấy Phong Liên Dực đi trước một bước ra ngoài, động tác rất nhanh, bắt lại cánh tay Hoàng Bắc Nguyệt.

"Người đi đâu vậy?" giọng nói nam tử lạnh liệt.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn hắn một cái, vừa rồi tưởng nói vài câu với hắn, nhưng.... Quên đi, lần sau nói sau, hiện tại phải đuổi kịp Ngụy võ thần, giết lão gian tặc kia!

"Ta đi báo thù, giết Ngụy võ thần xong, ta sẽ trở về."

"Người vì Tào Tú Chi mà báo thù?" Phong Liên Dực híp con ngươi.

"Thù của Tào công tử, ta tất nhiên muốn báo, tuy nhiên, giết Ngụy võ thần là tâm nguyện nhiều năm của ta! Lần này tuyệt đối không thể để hắn trở lại Nước Đông Ly!" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, "Ta nhất định sẽ trở về!"

Bị cặp mắt trong suốt nhìn thẳng, Phong Liên Dực không có cách cự tuyệt thỉnh cầu của nàng, chậm rãi buông tay ra, hắn không sợ nàng chạy mất, nàng trốn không thoát.

Hắn buông tay, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người đi, đi hai bước, lại nghe hắn ở sau người thấp giọng hỏi: "Là vì mẫu thân người?"

Bước chân dừng lại, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người chọt ra tay, bóp cổ Phong Liên Dực.

Đứng trước mặt hắn, nàng chỉ bằng một nửa người hắn, động tác có chút không khỏe, nhưng khí thế cuồng ngạo lạnh lẽo trên người khiến nàng như cao lớn hơn một chút, có thể nhìn thẳng hắn.

"Người biết những gì?!" Không ngờ Phong Liên Dục đi điều tra quá khứ của nàng, lại có bản lĩnh bới móc ra chuyện tình của Trương công chúa Huệ Văn.

Đây là những lời gièm pha của Hoàng gia Nước Nam Dục, theo lý thuyết, tuyệt đối không thể lộ ra ngoài, nhưng Thành Tu La lại có bản lĩnh lớn như vậy!

Nhìn thấy nàng kích động phần nộ, giống như dã thú bị chọc giận, Phong Liên Dục thấp giọng cười rộ lên: "Rất tức giận sao? Cho dù người cố gắng che giấu, chân tướng một ngày nào đó sẽ trồi lên mặt nước."

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hắn, một lát buông tay ra, thản nhiên nói: "Còn có người vĩnh viễn không nhìn thấy chân tướng sau lưng."

Phong Liên Dục ngẩn ra, nàng đã đi nhanh ra ngoài, vừa đi, một bên đưa lưng về phía hắn giơ tay lên nói: "Giết Ngụy võ thần xong, ta nhất định trở về!"

"Bệ hạ!" Nhìn nàng dần dần đi xa, Diễm Tâm Sư sốt ruột tiến lên, "Thật sự để nàng đi sao?"

"Giết Ngụy võ thần cũng không tòi." Phong Liên Dục thản nhiên nói, hắn rất muốn biết nàng đến tột cùng có bao nhiêu bản lĩnh.

Diễm Tâm Sư hiểu bệ hạ làm gì cũng có thâm ý, bọn họ sao hiểu được?

"Bệ hạ, Ngụy võ thần nói sự kiện kia, coi như cầm thẻ bạc uy hiếp Nước Nam Dục, hoàng đế bọn họ nhất định sẽ nghe theo, theo thuộc hạ điều tra biết, hoàng đế Nước Nam Dục rất coi trọng Bắc Nguyệt

quận chúa."

Phong Liên Dực mặt không biến sắc nghe, không biết nghĩ thế nào.

Diễm Tâm Sư thử thăm dò nói: "Như thế, không uổng người nào, có lẽ có thể đạt được Nước Nam Dực...."

"Việc này bàn sau." Phong Liên Dực lãnh khốc nói xong, liền rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt từ biệt viện đi ra, trong lòng biết rõ người của Thành Tu La nhất định bí mật đi theo nàng, với bản lĩnh của nàng đương nhiên sẽ không để những người đó toại nguyện, rất nhanh cắt đuôi, đi thẳng ra ngoài thành Huy Kinh.

"Chủ nhân, ta lập tức tới hội hợp với người!"

Rời khỏi kết giới, Nến Đỏ đã bắt được liên lạc, nàng đã an bài ổn thỏa đám người Cát Khắc bảo vệ Công chúa Anh Dạ và đám người Tào Tú Chi về Nước Nam Dực, một mình trở lại hội hợp cùng Hoàng Bắc Nguyệt.

"Ngụy võ thần trốn khỏi thành Huy Kinh, hẳn là hướng về nước Đông Ly đi." Hoàng Bắc Nguyệt nửa ngồi xổm xuống trên tường thành, nhìn về phương hướng nước Đông Ly.

Từ Huy Kinh đi ra, bốn phương tám hướng đều có đường lớn, thuận lợi thương để đoàn thương nhân hoặc quân đội đi tới biên cảnh.

Đường đi về nước Đông Ly không một bóng người, nếu nàng là Ngụy võ thần vất vả trốn ra được sẽ không lựa chọn đi đường lớn. Nhất định hẳn cải trang hành tẩu dọc theo bên ngoài rừng rậm Phù Quang.

Rừng rậm Phù Quang là chỗ hung hiểm, người bình thường tuyệt đối không dám đi, nhưng Ngụy võ thần thì khác, bên cạnh hắc đông đảo cao thủ, có thể đối phó được với linh thú bên ngoài rừng rậm Phù Quang.

Thành Tu La phái truy binh, nếu bắt bọn họ ở rừng rậm Phù Quang thì trước hết phải đối phó với linh thú khó nhằn cùng Phù Quang dây dưa, sau đó còn vô số nguy hiểm không tưởng tượng được. Có thể nói, lựa chọn rừng rậm Phù Quang là con đường nguy hiểm nhất, nhưng cũng an toàn nhất!

"Chủ nhân!" Ánh sáng trắng từ xa bay xẹt đến, trong nháy mắt đã đến bên người, thân rồng tuyết trắng xoay tròn liền hóa thành một thiếu nữ nhỏ nhắn tú lệ, đứng bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt.

"Chúng ta vào rừng rậm Phù Quang, đuổi theo Ngụy võ thần!" Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói.

"Vâng! Chủ nhân ở phía sau, ta đi trước mở đường!" Nến Đỏ vừa nói, lần nữa hóa thành ánh sáng trắng, "vù" một tiếng, giống như ánh sao bay nhanh vào xa xa trong rừng rậm Phù Quang.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nhìn phương hướng Nến Đỏ biến mất, trong đầu hiện ra hình ảnh lần đầu tiên đi theo Linh Tôn vào rừng rậm Phù Quang. Vạn thú tránh lui, không có dũng khí cản đường, mà ngay cả Phù Quang cũng không dám tới gần bọn họ.

Linh Tôn là cấp bậc thần thú gì, nàng không rõ ràng lắm, tuy nhiên Nến Đỏ cùng Linh Tôn ngoại mạo giống nhau, cho nên, bọn họ hẳn là thần thú có cùng cấp bậc đi.

Cho dù Nến Đỏ tuổi còn nhỏ một chút, không có sức uy hiếp mạnh mẽ như Linh Tôn, tuy nhiên tuyệt đối trấn áp được linh thú bên ngoài

rừng rậm Phù Quang này.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ xong, nhảy từ tường thành xuống, nháy mắt, thân ảnh màu đen hòa vào đêm đen.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 879: Truy sát trong đêm khuya 1

Đường đi tối mịt, ánh trăng rơi rớt! Rừng rậm u ám, mênh mông lạnh lẽo rộng lớn khôn cùng, chỉ có âm thanh của Phù Quang cùng dã thú tê rợn làm người hoảng hốt sợ hãi.

Có Nến Đỏ nên hành tẩu trong rừng rậm Phù Quang tiện lợi hơn rất nhiều, bọn họ tốc độ rất nhanh, không cần cố bị linh thú tập kích, bởi vậy đã vượt qua đám người Ngụy võ thần!

"Không biết vì sao chủ công quyết định lặn lội rời khỏi Nước Bắc Diệu, như thế không phải tự nhận tội sao?" Trong rừng cây thấp lùn, hai người tuần tra đi ra xuyt xuyt, một bên xuyt, một bên nhỏ giọng nói chuyện.

"Chuyện Nước Nam Dục không quan hệ gì với chúng ta, rõ ràng là có người giá họa, nhưng sao chủ công lại không đờn hoàng hậu ra, vội vã rời đi làm gì? Bộ dáng này, sau này muốn liên hệ với Nước Bắc Diệu sợ rằng căng đây, cùng Nước Nam Dục càng trở mặt, haiz, đồng thời đắc tội hai đại quốc cũng không phải chuyện tốt gì."

"Chuyện quốc gia đại sự, chủ công tự có dự định, chúng ta không cần bận tâm, con chim này trong rừng rậm thật lạnh! Tè ra quần cũng kết băng!" Một người oán giận một tiếng, hai người xuyt một tiếng liền rời đi.

Phía sau rừng cây có một người chậm rãi đi ra, mấy con Phù Quang chiếu sáng về mặt thanh lạnh của người này. Có chút mím môi môi, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua phương hướng hai người kia ly

khai, quả nhiên, chuyện của Nước Nam Dục không liên quan đến Ngụy võ thần. Nhưng không ảnh hưởng đến quyết định giết hẳn của nàng!

Về phần đến tột cùng là người động thủ với sứ thần Nước Nam Dục, nàng sẽ điều tra rõ ràng sau! Trong cơn người lạnh ý mãnh liệt, Hoàng Bắc Nguyệt thân hình chợt lóe, liền đuổi theo hai người kia.

Phía trước, trên mặt đất bằng phẳng, người của nước Đông Ly đang hạ trại, doanh trướng bốn phương tám hướng vây quanh chủ trướng ở giữa, từng phương hướng đều có cao thủ canh gác, mặc kệ từ phương hướng nào đột phá đều sẽ gây kinh động!

Đứng ở gần đó, Hoàng Bắc Nguyệt bí mật quan sát trong chốc lát, lạnh mắt thấy những người đó mà ngăn được nàng thì cần gì nàng phải lăn lộn nhiều năm.

Khóe miệng giương lên, bên kia đột nhiên một ánh sáng trắng né qua, ngay sau đó là một tiếng hét thảm, chỉ thấy một cao thủ canh gác ở phía đông bị lợi khí đó cắt vỡ yết hầu, máu chảy cuồn cuộn, ngã trên mặt đất, co quắp hai cái liền chết đi!

Chuyện phát sinh quá nhanh, chờ những người đó kịp phản ứng, ánh sáng trắng liền tiếp lóe, hai gã thủ vệ tiếp tục ngã xuống đất mà chết!

"Có thích khách! Bảo vệ chủ công! Bảo vệ chủ công!". Cao thủ lập tức vây xung quanh chủ trướng. Ánh sáng trắng dạo qua một vòng, sau khi công kích hai người liền bay đi.

"Cẩn thận, đây là địch nhân điếu hổ ly sơn!" Một người bộ dáng nhìn như tướng lĩnh bình tĩnh nói, sau đó chỉ huy một phần cao thủ đuổi theo luồng sáng trắng, còn lại hộ vệ xung quanh chủ trướng.

Trong chỗ tối Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi than thở, không ngờ bên người Ngụy võ thần còn có người thông minh bậc này!

"Cẩn thận, thích khách không chỉ có một." Trong chủ trưởng truyền đến giọng nói lạnh lùng, tiếp theo, một nam nhân gầy gò cao cao vén rèm đi tới.

Người này mặc quần áo nửa đen, nửa trắng, gương mặt cùng tóc cũng thế, ánh lửa chớp động xung quanh doanh địa, chiếu lên một nửa gương mặt màu trắng của hắn có chút quỷ dị.

Người này vừa đi ra, thủ vệ liền cúi đầu, tựa hồ hết sức cung kính với hắn, đầu không dám ngẩng lên. Hắn chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt toàn bộ màu đen, không có tròng trắng. Cả hai tròng mắt nhìn qua đều tối như mực, trong ánh mắt mờ mờ có từng vòng sóng gợn rất nhỏ chuyển động trong màu đen! Giống hồ sâu không đáy, vừa nhìn vào, liền có cảm giác đầu vầng mắt hoa, cảm giác buồn nôn!

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhíu mày, trong lòng lập tức nhớ lời Yểm, bên người Ngụy võ thần có Âm Dương Kính. Âm Kính nhìn dương giới, Dương kính nhìn âm giới. Người này nhất định là một trong hai vị thuộc Âm Dương Kính. Âm Kính đã bị nàng tính kế, vị này chỉ sợ là Dương Kính.

Ánh mắt đặc biệt như thế kia, không biết có tác dụng cụ thể gì, hắn là sẽ không giống Âm kính có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì muốn nhìn. Chẳng lẽ đã nhìn ra nơi nàng ẩn thân?

Nhưng Dương kính đi ra cũng chỉ đứng ở ngoài chủ trưởng, ánh mắt dạo một vòng, không có động tác gì khác. Xem ra, hắn không giống âm kính có năng lực nhìn thấy bất cứ nơi nào.

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng yên tâm một chút. Một số người của Ngụy võ thần người đã bị Nến Đỏ dẫn dắt đi. Còn lại chính mình sẽ giải quyết! Nghĩ vậy, nàng nhanh chóng đội mặt nạ quý, hai tay kết ấn, đột nhiên trên mặt đất nhất thời xuất hiện một đạo tường băng cao lớn, đất đai vỡ vụn, cây cối khuynh đảo, nhanh chóng bao vây xung quanh!

Những cao thủ trợn mắt há hốc mồm nhìn tường băng dựng đứng, sửng sốt một hồi lâu, mới khiếp sợ địa hô to: "Đây là cái gì?"

"Vờn con mồi sắp chết!" Cao cao trên tường băng truyền tới giọng nói thanh lạnh của một người. Vị thế từ cao nhìn xuống, cao ngạo bao quát toàn bộ người phía dưới.

Mọi người ngẩng đầu, nghển cổ mới có thể nhìn thấy trên đỉnh băng có một người mặc đồ đen với bóng dáng lãnh khốc. Trong lòng lo sợ, người có thể chế tạo ra tường băng cường đại như vậy chính là triệu hồi sư thuộc tính băng, hơn nữa cấp bậc tuyệt đối cao đến khó tin!

Huyền cấp cao thủ có thể chế tạo tường băng như vậy, nhưng không thể hoàn thành trong thời gian ngắn như vậy, chẳng lẽ người này là siêu việt huyền cấp cao thủ sao?

"Huyền Dương đại nhân, nên làm gì bây giờ?" Mấy người cao thủ kinh hồn táng đảm hỏi. Trong những cao thủ này, huynh đệ Âm Dương Kính mặc dù cấp bậc không cao, nhưng bọn hắn công pháp quý dị, ngay cả huyền cấp cao thủ cũng bị thiết thòi trong tay bọn họ.

Huyền Dương chậm rãi ngẩng đầu, nhìn thoáng qua bóng người màu đen kia. Trong mắt đen nhánh chậm rãi xoay tròn sóng gợn.

"Các hạ định làm gì?" Hắn lạnh lùng mở miệng, rõ ràng không xem Hoàng Bắc Nguyệt trên tường vào mắt, khẩu khí hết sức ngạo mạn.

Hoàng Bắc Nguyệt rất cẩn thận với người này, bình thường người có hai tròng mắt quý dị, tốt nhất không nên nhìn vào mắt hắc, cho nên ánh mắt đảo qua những người phía dưới, lãnh ngạo mở miệng: "Đề lại đầu Ngụy võ thần, các ngươi có thể rời đi!"

Phía dưới nổi lên phần nộ hỗn loạn, Huyền Dương cười lạnh: "Các hạ quá cuồng vọng".

"Không dám, tại hạ năm năm trước đã dự định lấy đầu của Ngụy võ thần, hôm nay tới thực hiện mà thôi." Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, biết Huyền Dương sẽ không ngoan ngoãn thuận theo. Hôm nay sẽ không tránh được một trận chiến rồi.

"Nha đầu nói điên khùng! Một mình ngươi đòi đối kháng với nhiều cao thủ chúng ta sao?" Phía dưới một đám cao thủ bắt đầu bắt mẫn.

Một nữ nhân mà cuồng vọng dám nói như thế, không chỉ coi rẻ chủ công, lại càng coi rẻ bọn họ!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn bọn họ, không có ý định đấu khẩu, bóng người màu đen trong giây lát biến mất khỏi tường thành, những cao thủ vẫn không kịp nhìn thấy bóng dáng nàng, bất chợt nghe thấy một tiếng thét lớn kêu lên.

"Chuyện gì xảy ra vậy?"

Mọi người xoay chuyển ánh mắt, chỉ thấy trên đỉnh chóp thành tường bị hàn băng phong bế có vô số mũi tên băng chui ra. Từng mũi tên băng nhắm thẳng người phía dưới!

"Chạy nhanh!" Chưa kịp hô hết, trên đỉnh đầu mũi tên băng lợi dụng khí thế sét đánh không kịp bưng tai chiếu xuống!

Vù vù vù...

Vô số tiếng xé gió vang lên, giống như đày trời mưa tuyết. Mũi tên dày đặc lao xuống, những cao thủ căn bản không kịp né tránh, mũi tên mang khí cực hàn bắn trúng bọn họ!

Một số người thực lực hơi thấp một chút trực tiếp bị bắn thành con nhím, trực tiếp bỏ mình. Còn lại một số cao thủ thực lực không tồi thì đều triệu hồi ra linh thú, miễn cưỡng ngăn cản được, tuy nhiên rất chật vật!

Huyền Dương trực tiếp kéo một người bên cạnh làm lá chắn phía trước, sau một lát ném người xui xẻo đó xuống, bay nhanh vào trong lều vải. Trong đó có thiết lập kết giới cường đại, có thể ngăn cản băng tiễn tập kích.

Tuy nhiên, trốn vĩnh viễn trong đó cũng không phải biện pháp, Huyền Dương nhanh chóng mang Ngụy võ thần đi ra, chiến mã màu đen sải bước, đưa người thoát theo hướng khác!

Rốt cuộc xuất hiện!

Nhìn thấy bóng dáng Ngụy Võ thần, Hoàng Bắc Nguyệt liền lập tức xuất hiện trên đỉnh đầu, vì băng tiễn mà trường bào màu đen trong gió bay lên, tuyết ảnh chiến đao trong tay đón gió phình lớn, kéo dài ra khỏi lòng bàn tay tựa như một cây thương cực lớn vậy!

Đao lớn vung lên trên không trung, hàn khí sắc bén tạo thành một hố sâu trên mặt đất! Trong nháy mắt khói lạnh tỏa ra bốn phía, băng tuyết bắn ra xung quanh!

Đường đào tẩu của Ngụy võ thần bị ngăn cản, chiến mã vung lên

móng trước một tiếng hí dài, dưới uy áp cường đại của Hoàng Bắc Nguyệt, chiến mã luống cuống bất an nhảy điên cuồng trên đất, Ngụy võ thần không chịu được muốn xuống khỏi lưng ngựa điên, không cẩn thận liền lăn xuống hố sâu.

"Chủ công!" Huyền Dương hô to một tiếng, lập tức đi theo Ngụy võ thần nhảy xuống, một số cao thủ khác thì đi ngăn cản Hoàng Bắc Nguyệt!

Những cao thủ này không phải ăn hại, toàn bộ đều có cấp bậc ngoài cửu tinh, thân kinh bách chiến, Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù lợi hại, nhưng đối phó bọn họ cũng tốn không ít khí lực!

Mất thời gian nén hương, mới giải quyết xong mười mấy cao thủ hàng đầu, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nhảy xuống hố sâu! Trừ khi trên mặt đất có hang lớn, nếu không nàng không tin Ngụy Võ thần có thể rời khỏi nơi này.

Tường băng từ sâu trong lòng đất vẫn kéo dài ra, không phải băng tầng bình thường. Nàng đạt được chú ấn Băng, băng lạnh buốt giá hơn gấp nhiều lần so với băng lạnh trên người Băng Linh Huyền Diệu. Ngụy võ thần muốn đánh nhau hoặc trốn khỏi băng tầng này cũng không dễ!

Hố sâu rất lớn, giống như khe nhỏ sâu do thiên nhiên tạo ra, do chính tuyết ảnh chiến đao tạo thành nên bên trong cũng tràn ngập khí hàn băng rất nặng, giống như sương mù ngăn cản tầm mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt đi một lát vẫn không nghe thấy động tĩnh gì trong hố sâu, cẩn thận cảm thụ, xung quanh im ắng không một tiếng động.

Trên khuôn mặt đông lạnh mang theo ánh mắt tàn nhẫn, toàn thân mặc đồ đen, ánh nhìn sắc bén, ai nhìn thấy nàng đều sợ đến phát

run, cứ nghĩ nhìn thấy Địa Tu La từ địa ngục tới! Nhưng Tu La xinh đẹp như thế thật hiếm thấy trên thế gian.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi một chút, rất nhanh nhận thấy bất thường, nơi này đều là hàn nguyên khí băng của nàng, nhưng lại không cảm nhận được hơi người trong nguyên khí, điều này tuyệt đối không thể.

Nàng rất nhanh nghĩ đến Âm Dương Kính quý dị, chắc chắn là hấn đang tác quái. Nàng nhắm mắt lại, trong tay nắm chắc tuyệt ảnh chiến đao, cô gái mặc áo bào đen trên mặt không có nửa phần kinh hoảng.

"Quả nhiên là cao thủ, nhanh như vậy đã nhận thấy bất thường." Giữa nguyên khí băng lạnh lẽo truyền tới giọng nói lạnh lùng, mang theo vài phần thương thức.

Hoàng Bắc Nguyệt khước miệng giương lên: "Các hạ cũng rất lợi hại."

"Quá khen, Bắc Nguyệt quận chúa, người chọc ai không chọc, hết lần này tới lần khác chọc chủ công ta, xem ra, hôm nay là ngày giỗ của người!" Huyền Dương âm độc nói.

"Trước khi ta chết, nhất định phải có Ngụy võ thần chôn cùng!" Hoàng Bắc Nguyệt cuồng ngạo nói, giữa băng tuyết dày đặc, nàng hãnh diện đứng, trên người hắc bào không gió mà động, dáng người thon dài, cao ngạo ngông cuồng!

Huyền Dương khinh thường hừ một tiếng, chỉ coi nàng đang mạnh miệng trước khi chết mà thôi!

"Bắc Nguyệt quận chúa, người có biết nhìn thấy đôi mắt của ta thì coi như lọt vào bẫy rập không." Huyền Dương rất tự tin nói, "Cái gọi là

dương kính nhìn âm giới, có nghĩa là bất kỳ ai nhìn thấy đôi mắt của ta là có thể đi xuống âm phủ."

Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi, hóa ra cái gọi là dương kính là một loại ảo thuật. Nàng thấy loại ảo thuật này không đáng sợ như âm kính Huyền Âm, có thể nhìn thấy bất cứ nơi nào, mà bản thân mình lại không biết người nhìn trộm là ai? Ở nơi nào? Quả thật khiến người ta kiêng kỵ. Mà năng lực của Huyền Dương mặc dù đáng sợ hơn, tuy nhiên, tốt xấu gì hắc hắc đang ở ngay đây. Cơ hội giết hắc thật lớn!

"Nghe nói trên đường đi âm giới nở đầy Man Châu Sa hoa đẹp đẽ, ta cũng thật muốn đi xem." Hoàng Bắc Nguyệt trấn định nói, không thèm để ý đến lời đe dọa của Huyền Dương.

Huyền Dương trong lòng bực bội, ít có người nghe hắc nói như vậy mà vẫn bảo trì thần sắc trấn định như thế! Nha đầu kia rất cuồng vọng vô lễ! Rất nhanh, hắc sẽ cho nàng biết, cái giá của cuồng vọng!

"Bắc Nguyệt quận chúa muốn nhìn Man Châu Sa hoa, tại hạ khẳng khái tống người đi xem miễn phí!" Huyền Dương âm độc nói, vừa dứt lời, giữa băng vụ chỗ Hoàng Bắc Nguyệt đứng có một đám quạ đen ồn ào bay qua.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay chém xuống, đám quạ đen bị nàng chém giết không sót một con, lông vũ đen rớt đầy đất, sau đó biến thành hơi nước màu trắng tiêu tán trong không khí.

Quả nhiên là ảo cảnh, như vậy....

Phập...

Trên lưng đau nhức, Hoàng Bắc Nguyệt cắn chặt răng, lão đảo từng bước, trong miệng máu tươi thẩm thấu chảy ra.

"A a, ở chỗ này, ta có thể tùy ý điều khiển hết thảy." Huyền Dương giọng nói âm lãnh cười rộ lên.

Một thanh kiếm sắc đâm từ sau lưng Hoàng Bắc Nguyệt xuyên qua ngực, đau nhức cho thấy tuyệt đối không phải ảo giác, nàng ở trong huyền cảnh, nhưng vết thương lại chân thật!

Hoàng Bắc Nguyệt môi mím thật chặt, tên lưỡng tính chết tiệt chọc tức nàng.

Vù....

Chương 880: Truy sát trong đêm khuya 2

Phía sau tiếng xé gió rất nhỏ, nếu không phải nhĩ lực cực kỳ nhạy cảm thì không thể nghe được, Hoàng Bắc Nguyệt nhận thấy rõ ràng, lập tức xoay người, cầm kiếm cản lại thanh kiếm sắc đang hướng về phía nàng!

Giữa sương mù hình như có tiếng người hô nhỏ, Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhíu mi lại, tay kia nhanh chóng kết ấn, liền nghe được một tiếng la kinh ngạc, vô số hàn băng ở xa xa bắt đầu ngưng tụ, quấn quanh người đó ở bên trong!

"Hừ! Ở trong ảo cảnh mà vẫn nhìn thấy ta, các hạ quả nhiên là cao thủ tuyệt thế!" Huyền Dương hừ lạnh một tiếng, đột nhiên biến mất khỏi hàn băng, giọng nói cười lạnh truyền đến: "Tuy nhiên, hết thảy mọi việc ở trong ảo cảnh của ta đều do ta định đoạt! Thiên địa lệnh cấm, tứ kết hợp nhất!"

Theo tiếng hét lớn của Huyền Dương, bốn phía vang lên tiếng óc ách, không gian như bị vây nhốt lại, sau đó đột nhiên từ bốn phương tám hướng khí đen khuếch tán ra, hòa tan nguyên khí băng của nàng!

Khí đen đi đâu, hàn băng lập tức bị hòa tan, bùn đất dưới chân cũng tan thành nước. Đúng là chất lỏng có tính ăn mòn rất mạnh!

"Ha ha ha! Bắc Nguyệt quận chúa, mười lăm phút sau ngươi sẽ hóa thành một bãi máu loãng! Thoái mái hưởng thụ quá trình này đi!" Huyền Dương lớn tiếng cuồng tiếu ở bên ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng ngược mắt nhìn đỉnh đầu, một tia nguyên khí màu đen đổ xuống mặt nàng. Nếu là người bình thường, bị nguyên khí màu đen dính lên mặt, lập tức sẽ bị ăn mòn, đáng tiếc....

Nàng chậm rãi giơ tay lên, Vạn Thú Vô Cương lảng lảng nằm trong lòng bàn tay, từng đợt nguyên khí màu đen dày đặc xuất hiện, chậm rãi khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

"Cái gì? Đó là... Huyền Dương đột nhiên kinh hô một tiếng, trong giọng nói run rẩy mang theo vẻ kinh hoàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch khóe miệng, "Trước khi chết người có thể nhìn thấy Vạn Thú Vô Cương, coi như là vinh hạnh của người."

Nói xong, một tiếng gào thét bén nhọn vang lên trong rừng rậm Phù Quang, sau đó, trên đỉnh đầu lửa cháy hung mãnh bốc lên, chỉ nghe Huyền Dương kêu thảm một tiếng liền bắt đầu chạy trốn!

"Thần thú! Thần thú a!" Âm Dương Kính mặc dù lợi hại, chỉ cần dùng thuật pháp kỳ dị vây khốn địch nhân, tuyệt đối không người nào có thể thoát thân, cũng không có cách chống cự! Hắn không phải lợi hại nhất, nhưng thuật pháp quả thật khiến người khác khó phòng bị!

Nhiều năm qua gặp vô số cao thủ, thực lực gấp mấy lần hắn cũng có, nhưng không ai địch lại hắn, cho nên huynh đệ Âm Dương Kính mới có địa vị cao bên cạnh Ngụy võ thần. Kể cả những cao thủ cũng không dám trêu chọc bọn hắn!

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại có khối cổ ngọc thần kỳ - Vạn Thú Vô Cương!

Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, không nhiều người biết Vạn Thú Vô Cương, nhưng bọn hắc thuộc tộc loại âm dương sống trong bóng tối, trước khi ra ngoài thường trốn ở nơi bí mật len lén quan sát biến hóa trên thế gian. Vạn Thú Vô Cương hơn mười năm trước xuất hiện cùng một vị tuyệt thế cao thủ, có thể nói khiến trời đất quỷ thần khiếp đảm, không gì làm khó được! Đáng tiếc không lâu sau, người kia cùng Vạn Thú Vô Cương biến mất, mười mấy năm qua chưa từng xuất hiện! Chuyện này bộ tộc âm dương bọn họ lưu truyền tới nay, là người thừa kế tự nhiên rành mạch từng câu, trưởng bối từng giáo huấn: sau này gặp phải người giữ Vạn Thú Vô Cương, nhất định phải tránh xa, tránh bị diệt tộc. Hắc không ngờ đụng phải người trong truyền thuyết cùng vật này.

Huyền Dương bị dọa nào dám ở lại chỗ này, nhất định bỏ chạy rất xa! Nhưng tốc độ của hắc làm sao sánh được Xích Kim Thánh Hồ?

Tiểu Hồ đã sớm theo dõi hắc, trước khi hắc cất bước chuẩn bị chạy đã vươn móng vuốt lên chụp lại!

Trên móng vuốt mang theo lửa cháy, áo bào âm dương của Huyền Dương lập tức bốc cháy, hắc kêu thảm lăn lộn trên mặt đất, lăn đến giữa băng tuyết dập tắt lửa!

"Đại nhân tha mạng! Tiểu nhân có mắt không nhìn thấy Thái Sơn, mạo phạm đại nhân, xin đại nhân tha mạng a!" Huyền Dương quỳ trên mặt đất không ngừng dập đầu.

Trên lưng Xích Kim Thánh Hồ là Hoàng Bắc Nguyệt, Huyền Dương trong lòng khiếp sợ, người này quả nhiên lợi hại, nhanh như vậy đã đột phá thiên địa lệnh cấm của hắc mà đi ra.

Không thể đắc tội, tuyệt đối không thể đắc tội a!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hẳn: "Ngụy võ thần đâu?"

"Tiểu, tiểu nhân không biết...." Huyền Dương lắp bắp nói.

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt lạnh lẽo, nói: "Giữ lại kẻ vô dụng làm gì, Tiểu Hồ...."

"Không không không, đại nhân tha mạng, ta nói, ta nói!" Huyền Dương lập tức bị dọa dập đầu như điên, tuy hẳn khinh thường kẻ bội bạc, bán đứng chủ nhân, nhưng trước mắt sống chết làm sao cân nhắc nhiều được!

"Ngụy đại tướng quân được mấy cao thủ bảo vệ đã rời đi trước, chúng ta phụng mệnh ở đây bày ra thủ thuật che mắt ngăn chặn truy binh mà thôi."

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi thật chặt, quả nhiên là lão hồ li!

"Đi!" Vỗ vỗ lỗ tai Tiểu Hồ, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Tiểu Hồ nghe răng liếc Huyền Dương, Hoàng Bắc Nguyệt nói "Không sao, tự có người xử lý hẳn!"

Nghe nàng nói vậy, Tiểu Hồ thoải mái rời đi, lửa vàng thiêu đốt, rất nhanh hướng chạy đuổi về phía trước!

Nhìn bọn họ rời đi, Huyền Dương đặt mông ngồi dưới đất, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Hoàn hảo... Cuối cùng bảo vệ tánh mạng.

Không đợi hẳn bình phục trống ngực, đột nhiên bên tai truyền đến

động sàn sạt quen thuộc, giống như rất nhiều Phù Quang tụ tập cùng một chỗ, tiếng kêu quẩn quýt quanh quẩn.

Chờ đã! Phù Quang? Huyền Dương đứng lên thật nhanh, trước mắt đột nhiên xuất hiện ánh sáng lấp lánh, hấn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy rừng rậm trên đỉnh đầu có rất nhiều Phù Quang dững mãnh lao xuống! Bởi vì số lượng rất lớn, giống như một đoàn ánh huỳnh quang lao xuống, trên lưng Huyền Dương lông tơ dựng đứng lên, không đợi hấn niệm chú đã bị vô số Phù Quang bao vây!

"A.....!!!"

Trong rừng rậm Phù Quang, một tiếng hét thảm vang lên, quanh quẩn bốn phía!

Ở một chỗ khác trong rừng rậm Phù Quang, Ngụy võ thần ngồi trên lưng ngựa, đột nhiên nhíu mày, hỏi: "Là tiếng của Huyền Dương sao?"

Cao thủ bên người nghiêng tai nghe xong nói: "Chủ công, nghe không rõ lắm."

Ngụy võ thần khuôn mặt bình tĩnh, ánh sáng lạnh lẽo trong rừng rậm Phù Quang chiếu lên mặt hấn càng khiến vết sẹo thêm dữ tợn khủng bố. Nếu đó là tiếng của Huyền Dương, vậy có nghĩa Hoàng Bắc Nguyệt đã đánh bại Huyền Dương và đuổi theo hấn.

Nhóc con đó mà có bản lĩnh cao như vậy! không ngờ Trương công chúa Huệ Văn nuôi được một nữ nhi có thiên phú như vậy!

"Còn bao xa?" Ngụy võ thần có chút kích động hỏi.

"Chủ công, phía trước là cửa ra rừng rậm Phù Quang." Cao thủ kia

quay đầu lại, định giục người phía sau, nhưng vừa quay đầu lại phát hiện phía sau trống rỗng.

"Hà? Lão Lục bọn họ đâu?" Người nọ kinh ngạc nói, vừa rồi rõ ràng đều theo ở phía sau!

Ngụy võ thần quay đầu lại nhìn thoáng qua, quả nhiên không có ai, tâm trạng trầm xuống, không ngờ lại có người không một tiếng động tới gần hần, lặng lẽ xử lý người bên cạnh! Mà hết thấy hần không phát giác ra!

Trên trán bắt đầu dần dần chảy ra mồ hôi lạnh, Ngụy võ thần quay đầu nói với cao thủ bên cạnh: "Kẻ địch đến"

Người một khắc trước vẫn ở bên cạnh, giờ phút này liền không thấy!

Mồ hôi trên trán trong nháy mắt chảy xuống, con ngựa bắt an trên mặt đất bào hai cái chân liền đứng lại không đi.

Ngụy võ thần cũng không quát con ngựa, ánh mắt hung ác chậm rãi đảo qua, khí thế sắc bén, bản tính hung tàn phơi bày ra.

"Nếu tới, cũng không cần trốn trốn tránh tránh, ra đi!" Ngụy võ thần quát.

Xung quanh im ắng, an tĩnh có chút quỷ dị khiến lòng người phát lạnh, Phù Quang chậm rãi trôi qua.

Ngụy võ thần hừ lạnh: "Hừ! Bắc Nguyệt quận chúa, giấu đầu lộ đuôi luôn là tác phong của ngươi sao?"

"Ha..." một tiếng cười khẽ vang lên, Phù Quang phía trước tản ra, một bóng người mặc đồ đen chậm rãi xuất hiện, hãnh diện đứng

thẳng, phía sau thần thú Xích Kim Thánh Hồ lạnh lùng nhìn chăm chăm hẳn.

"thần thú Xích Kim Thánh Hồ cấp bốn." Ngụy võ thần nói, "Có thể cùng loại thần thú cấp bậc này ký hiệp ước, Bắc Nguyệt quận chúa thực lực quả nhiên rất mạnh."

Nghe khẩu khí của hẳn có chút lo lắng, nhưng cao thủ bình thường nhìn thấy thần thú đã sớm sợ đến ngất đi rồi, mà Ngụy võ thần lại trấn định như vậy, có thể thấy thực lực của hẳn tuyệt đối rất mạnh.

"Ngụy đại tướng quân triệu hồi thú là cái gì, không ngại gọi ra đi, hôm nay ở trong rừng rậm Phù Quang, ta và ngươi phải một phen sinh tử." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Ngụy võ thần nhìn nàng một cái, nhìn thấy trên người nàng chảy huyết, đã nói: "Ngươi bị trọng thương, lão phu không muốn bắt nạt ngươi, tránh ngày sau có người nói lão phu thẳng mà không về vang!"

"Một chút tiểu thương, đối phó ngươi vậy là đủ rồi." Không phải nàng cuồng ngạo, mà là vết thương này không yếu hại, vừa rồi đuổi theo nàng đã xử lý qua vết thương, hơn nữa có Vạn Thú Vô Cương khùng bố khôi phục năng lực, nàng tự tin đánh nhau không có vấn đề

"Hừ, đồ con nít, cho là có thần thú bên người là coi trời bằng vung sao?" Ngụy võ thần hừ lạnh nói, "Hôm nay mở mắt nhìn thực lực của lão phu đi!"

Vừa nói, quanh thân Ngụy võ thần đột nhiên tuôn ra từng đoàn chói mắt sấm vang chớp giạt, cả tòa rừng rậm Phù Quang như bị đốt sáng lên!

Ánh chớp quá chói mắt, Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay ngăn cản trước mắt, từ khe hở híp mắt nhìn qua, thấy một con Thanh Long từ trời xanh trên đỉnh đầu hạ xuống. Thanh Long cả người bao bọc ánh chớp, trợn mắt kêu rống, trên đỉnh đầu hai cái sừng màu vàng luân phiên bắn ra ánh chớp, vừa nhìn liền biết không phải vật phàm!

Dưới thân con ngựa của Ngụy võ thần bị ánh chớp đánh trúng, ngã trên mặt đất biến thành than, mà Thanh Long từ trên cây xoay quanh xuống, chiếm giữ khoảng không trên đỉnh đầu Ngụy võ thần, kêu ngạo nhìn Hoàng Bắc Nguyệt!

Chẳng trách lão này gian tặc Ngụy võ thần này có dũng khí bí quá hoá liều đến rừng rậm Phù Quang, hóa ra có một con thần thú, hơn nữa nhìn thần thú cấp bậc này tuyệt đối không thấp hơn Tiểu Hồ!

Xích Kim Thánh Hồ gầm nhẹ, đó là tín hiệu khi đụng phải cường địch. Hoàng Bắc Nguyệt đặt nhẹ lên cổ của nó, để nó an tĩnh lại.

Ngụy võ thần cười ha ha, nói: "Bắc Nguyệt quận chúa, đây là triệu hồi thú của lão phu, thần thú Lôi Long cấp bảy! Trên đầu của nó có sừng vàng ánh chớp, có thể thay trời trừng phạt bằng sấm sét!"

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt nhìn hấn, không bị khí thế của Lôi Long hù dọa, cũng không lộ ra vẻ mặt chảng thèm ngó tới, như núi Thái Sơn sụp trước mặt cũng không đổi sắc, luôn duy trì khí độ thông dong.

Thần thú cấp bảy ở trong rừng rậm Phù Quang không nhiều, Lôi Long vừa xuất hiện, Phù Quang tụ tập xung quanh chờ sau đại chiến ăn thi thể liền tan rã, không dám tiến đến, sợ ánh chớp mãnh liệt trên người nó thiêu chết.

Ngụy võ thần không hổ là quan lớn của nước Đông Ly, có thể ở vị trí

như hôm nay không thể không có thực lực của chính mình.

Hắn có thể triệu hồi ra thần thú cấp bảy, có thể thấy thiên phú của hắn, đúng là cao thủ số một số hai Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp.

Hắn hiện tại không già, nếu có thể dốc lòng tu luyện, vài chục năm nữa với thiên phú của hắn, tương lai hoàn toàn có thể đối kháng được với Thành Tu La hoặc Điện Quang Diệu, đáng tiếc, ngôi sao tương lai này hôm nay nhất định sụp đổ trong tay nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt trong tay chậm rãi hiện ra lá chắn lửa ngôi sao sáu cánh, thân nhiên nói: "Ra chiêu đi!"

Ngụy võ thần nhìn bộ dáng của nàng, hắn một khi quyết định ra tay, bao nhiêu cao thủ nghe tin cũng sợ mất mật, đứa trẻ ranh này hôm nay cho chết ở đây đi!

"Chịu chết đi!" Ngụy võ thần hét lớn một tiếng, đột nhiên nhảy lên lưng Lô Long, trong tay ánh chớp ngưng tụ thành kiếm chém về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nhất thời vô số ánh chớp mãnh liệt lao tới!

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tấm chắn lửa ngăn cản, lôi quang đánh vào tấm chắn, hai người tương giao, đều là cao thủ đối cao thủ, nhất thời phát ra vô số đống lửa, tia lửa văng khắp nơi!

Thần thú cấp bảy có ánh chớp công kích quả nhiên lợi hại! Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác cánh tay có chút không chịu nổi, hai chân rơi vào trong đất, nàng khế cắn môi, phía sau Xích Kim Thánh Hồ nổi giận gầm lên một tiếng, đột kích về phía Lô Long!

"Tự chịu chết đi!" Ngụy võ thần khinh thường hừ lạnh, phải biết rằng linh thú hay thần thú hoặc ma thú cấp bậc khác biệt, chính là thực lực khác biệt, hơn nữa hai cấp bậc gần nhau đôi khi khác nhau một trời

một vực! Mà Tiểu Hồ là thần thú cấp bốn, mà Lôi Long đã là thần thú cấp bảy, thực lực khác biệt không cần nói cũng biết.

Chẳng trách Ngụy võ thần không đem Hoàng Bắc Nguyệt để vào mắt, hẳn cảm giác Hoàng Bắc Nguyệt rất lợi hại, tuổi còn nhỏ triệu hồi ra thần thú cấp bốn, nhưng trước mặt hắn, thần thú cấp bốn là cái thá gì!

Lôi Long nhìn thấy Tiểu Hồ lại gần, móng vuốt vươn ra mang theo hàng vạn hàng nghìn ánh chớp đánh về ngực Tiểu Hồ, nhưng Tiểu Hồ không phải ngồi không, nhất thời trên người bốc cháy hừng hực lửa vàng ròng, nó đem toàn bộ lửa cháy dẫn về phía Lôi Long cùng Ngụy võ thần!

Lửa vàng thần thánh rất đặc biệt, so với thuộc tính hỏa nói chung chính là đứng hàng đầu, nếu Tiểu Hồ có thể tu luyện trưởng thành, thánh hỏa tuyệt đối không có nhiều thần thú có thể ngăn được!

Chương 881: Truy sát trong đêm khuya 3

Năm đó mẹ của Tiểu Hồ trong rừng rậm Phù Quang coi như xưng bá một phương, một con thần thú cấp bốn có thể chiếm cứ một phương trong rừng rậm Phù Quang, ngoài thần thú đẳng cấp cách xa nó thì ít có loại dám đi lên khiêu khích. Nếu không phải năm đó nó sắp sinh nở bị Bách Mộc Hàn Thiềm đánh lén thì vẫn là hùng bá một phương trong rừng rậm Phù Quang.

Lôi Long đương nhiên biết vàng ròng thánh hỏa lợi hại, cho nên cũng không trực tiếp cùng đối kháng lửa cháy, thân thể nhanh chóng tránh ra một bên.

Ánh chớp của Ngụy vũ thần vì Lôi Long di động mà không thể không thu hồi, trước mắt hùng hực lửa cháy thiêu đốt, không thấy bất cứ thứ gì.

"Nó ở đâu?" Ngụy vũ thần cẩn thận đề phòng bốn phía, không biết tại sao, nha đầu kia chỉ có thần thú cấp bốn mà thôi, nhưng khiến hắn như lâm đại địch! Trên người cô ta hơi thở rất khủng bố, cho dù bị trọng thương nhưng vẫn rất đáng sợ!

Lôi Long cũng hết sức cẩn thận, chậm rãi chạy trong rừng rậm, tìm kiếm bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt.

Giữa lửa nóng, đột nhiên truyền đến cảm giác rừng mình. Ngụy vũ thần nghi hoặc, tại sao lại có cảm giác lạnh như vậy?

Lôi Long đột nhiên điên cuồng hét lên một tiếng, ngẩng đầu lên

phóng nhanh ra vô số ánh chớp, mà ánh chớp tới giữa không trung lại gặp phải một đao băng khổng lồ, hai bên va chạm kịch liệt trong không khí, giăng co trong chốc lát mới nổ tung!

Cao thủ thuộc tính Băng sao?

"Còn có cao thủ thứ hai ẩn núp xung quanh sao?" Thần thú cấp bảy Lôi Long hiếm khi mở miệng, cao thủ này thực lực rất mạnh, một chiêu vừa rồi là có thể thấy được.

Ngụy võ thần nắm kiếm, nhú mày suy nghĩ trong chốc lát mới nói: "Hóa ra nó có người giúp đỡ!".

"Hừ!" Một tiếng khinh miệt cười lạnh từ phía trên truyền đến, chính là giọng nói thanh lạnh đặc biệt của Hoàng Bắc Nguyệt "Giết người còn cần người giúp đỡ sao?"

Ngụy võ thần khiếp sợ ngẩng đầu, liền nhìn thấy phía trên nhánh cây lớn, cô gái mặc y phục đen ngồi đó, một tay nắm tuyết ảnh chiến đao, tóc đỏ bay lên, cằm hất lên, bên khóe miệng nở nụ cười lãnh khốc!

Nguyên khí băng hùng hậu từ người nàng cuồn cuộn không ngừng phát ra, chậm rãi khuếch tán bốn phía, nguyên khí rét lạnh cùng vàng ròng thánh hỏa không ai nhường ai.

Phía sau nàng, Băng Linh Huyền Diệu chậm rãi bay đến, nàng thông dong nháy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, lạnh lùng nhìn Ngụy võ thần cùng Lôi Long!

"Hai loại thuộc tính!" Dù Ngụy võ thần kiến thức rộng rãi cũng không nhận được kinh hô nho nhỏ, ở Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, có hai loại thuộc tính tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài. Nghe nói người như vậy suốt mấy trăm năm chưa từng xuất hiện, mà nha đầu này lại

đồng thời có cả nguyên khí hỏa cùng nguyên khí băng? Điều này làm sao có thể xảy ra chứ?

Hơn nữa nha đầu này không chỉ có hai loại thuộc tính, còn có triệu hồi thú là một thần thú thuộc loại "ngũ linh" - Băng Linh Huyền Diệu! Một trong hai con thần thú cũng có thể khiến người ghen ghét chết đi, mà ả đồng thời có được? Nha đầu kia, đến cùng lai lịch gì?

Lôi Long ngược mắt, nghiêm túc đánh giá cô gái, ánh mắt dừng lại trên màu tóc đỏ rực, liền thầm nói trong lòng với Ngụy võ thần: "Màu đỏ tóc nhìn khá quen đúng không?"

Một lời nhắc nhở như vậy, Ngụy võ thần cũng lập tức chú ý tới tóc dài màu đỏ rực, vừa nhìn, sắc mặt của hắn trong nháy mắt trắng bệch, như bị rút hết máu!

"Người, người có quan hệ như thế nào với người kia?" Ngụy võ thần không nhìn được mở miệng, ngữ điệu vừa rồi trấn định trầm ổn, lúc này có chút dẫn theo một tia run rẩy.

"Người kia? Ý người là Hiên Viên Vấn Thiên?" Hoàng Bắc Nguyệt thân nhiên cười lộ lên, tóc đỏ thấp thoáng dưới khuôn mặt thanh lạnh tuyệt sắc, mặt mày không che giấu vẻ lông bông lãnh ngạo, "Hắn là cha ta, đáp án này thế nào?"

Ngụy võ thần sắc mặt càng khó coi, quả quyết hét lớn: "Không thể nào".

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Người tự cho là tính kế Trượng công chúa Huệ Văn, để bà cùng hoàng thất Nước Nam Dục hổ thẹn, đáng tiếc, nhiều năm như vậy người chắc cao hứng lắm nhỉ?"

"Không thể nào!" Ngụy võ thần hét lớn, hắn năm đó rõ ràng hạ được

thái tử của Nước Nam Dục, nếu như không dùng huyết thống người thân kết hợp, thái tử nhất định sẽ chết! Mà hần sống sót chứng minh Trương công chúa Huệ Văn đã giải độc cho hần. Không lâu sau, Trương công chúa Huệ Văn liền mang thai sinh ra Bắc Nguyệt quận chúa, thời gian vừa vặn đúng, thời gian mang thai cũng không kém, điều đó không thể sai được!

Qua nhiều năm như vậy, Ngụy võ thần vẫn đem chuyện năm đó áp chế Nước Nam Dục, mà Bắc Nguyệt quận chúa sinh ra, hoàng đế Nước Nam Dục ân sủng nàng rất nhiều, càng khiến hần khẳng định ý nghĩ như vậy, tương lai chỉ cần lấy thông tin này áp chế, không sợ Nước Nam Dục không ngoan ngoãn nghe lời!

Nhưng Bắc Nguyệt quận chúa tại sao có màu tóc đỏ giống Hiên Viên Vấn Thiên? Hơn nữa nha đầu này thiên phú cao như thế, không phải là giống Hiên Viên Vấn Thiên như đực sao? Nói đây không phải là huyết mạch truyền thừa thì không ai tin được!

Nhìn khuôn mặt dữ tợn của hần, Hoàng Bắc Nguyệt tức giận một chút, nguyên khí băng phát ra trong không khí, đông lạnh trong nháy mắt khiến vàng ròng thánh hỏa tiêu tan xuống một chút.

Ngụy võ thần chỉ cảm thấy lạnh cả người, nhiều năm qua dương dương tự đắc, kết quả chỉ là hiểu lầm, hần cũng rất phẫn nộ!

"Một khi đã như vậy, giữ lại người cũng không có tác dụng gì, nay lão phu sẽ đưa người xuống Địa ngục" Kiếm giờ quá đầu, tất cả ánh chớp theo cánh tay hần hội tụ ở mũi kiếm, khí thế bàng bạc, ánh chớp lóe ra, mang theo gió bão cuồng thét, làm cây cối bốn phía lay động.

Lôi Long quay đầu lại nhìn hần, lạnh lùng nói: "Thật sự cần một chiêu kia sao?"

"Hừ! nha đầu giữ lại chỉ là tai họa, hôm nay nhân cơ hội này diệt cỏ tận gốc đi!" Ngụy võ thần âm độc nói.

Lôi Long hiểu, thương cảm nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hạt giống tốt với thiên phú hai loại như vậy, vài năm nữa có lẽ sẽ làm cả Đại lục Tạt Nhĩ Tháp khiếp sợ.

Tóc dài màu đỏ rực chói mắt, có thể chiếu sáng bóng đen trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp.

Đáng tiếc

Ánh chớp từ sừng vàng chậm rãi dâng lên, tụ lại cùng ánh chớp trên kiếm của Ngụy võ thần, màu vàng cùng màu xanh lam lần lượt thay đổi lóe ra, chậm rãi, khúc xạ bốn phía, khắp rừng rậm Phù Quang bắt đầu toát ra ánh chớp khủng bố!

"Trời giáng sấm sét, thần uy huy hoàng, lấy kiếm làm dẫn!" Theo tiếng hét của Ngụy võ thần, từ sâu trong rừng rậm nổ vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mi, cảm nhận lực lượng hung mãnh.

Từ khi nàng xuất đạo, lần đầu tiên gặp uy lực mạnh mẽ như thế, nếu như giờ phút này không có rừng rậm Phù Quang che khuất bầu trời, nhất định sẽ thấy Ngụy võ thần dẫn xuống thiên lôi, khiến mây đen tuôn ra, phong vân đột biến, một mảnh đất trời như địa ngục!

Đây chính là sức mạnh của thần thú cấp bảy Lôi Long thay trời trừng phạt sao?

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghĩ, hai tay nhanh chóng kết ấn, nguyên khí hỏa cùng nguyên khí băng đồng thời điều động, xung quanh thân thể

kết thành một kết giới lửa băng xoay tròn như Bát Quái!

Nhưng đúng lúc này, trong lòng của nàng đột nhiên nhúc nhích một chút, một loại cảm giác quen thuộc - là...Yểm.

Yên lặng hồi lâu Yểm tự nhiên có động tĩnh! Nàng tưởng rằng hẳn định vĩnh viễn dùng chiến tranh lạnh với nàng!

"Rời đi...không, không kịp rồi!" Yểm chỉ nói một câu như vậy, hồi lâu không nghe giọng của hắn, nàng cảm giác giọng nói Yểm thật hoa lệ, mang theo vẻ yêu tà.

Từng tia nguyên khí màu đen không được sự đồng ý của nàng chui ra khỏi đầu ngón tay, sau đó sáp nhập vào kết giới của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, liền thấp giọng nói: "Yểm, ngươi làm gì?"

Yểm chưa trả lời nàng, nàng cũng không có thời gian chờ đợi Yểm trả lời, bởi vì....

"Thiên Phạt!" Giọng nói hùng hậu của Ngụy võ thần vang vọng khắp trong rừng rậm Phù Quang, mà sâu trong rừng rậm tiếng động trong nháy mắt vang đến, sấm sét mãnh liệt từ bốn phương tám hướng, trên trời dưới đất vọt tó. Mà giữa bầu trời một tiếng sấm vang lên, một tia chớp bổ ra trên đỉnh đầu rừng rậm!

Ánh trắng thẩm thấu đi vào, theo ánh trắng là sấm sét nổ vang về phía đầu Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mắt lại, nàng tuyệt đối không phải người ngồi chờ chết, thân ảnh quý mị trong nháy mắt dời đi, tránh thoát ánh chớp, nhưng một giây sau, chỗ nàng tránh đến, ánh chớp màu vàng từ rừng rậm tiếp tục bổ ra liên tiếp công kích. Vô số ánh chớp vàng

xông đến, ngăn ngùn một giây vây quanh Hoàng Bắc Nguyệt!

Sắc mặt trấn định rồi cuộc có một tia động dung, lông mày nhú chặt, ánh chớp xoay tròn quanh kết giới, không ngừng tách kết giới của nàng ra. Nguyên khí màu đen chậm rãi hội tụ trên kết giới. Ánh chớp thật vất vả mới thấm thấu qua kết giới vào nhưng chạm đến nguyên khí lúc màu đen liền tránh ra, tựa hồ sợ hãi màu đen nguyên khí!

Bị vây trong Thiên Phạt, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy thân thể như bị lực lượng cường đại xé mở, khó chịu muốn chết, cho dù không bị Thiên Phạt đánh trúng, nàng cũng bị lực lượng áp bách phun ra một ngụm máu.

Đây là sức mạnh của Thiên Phạt sao? Quả nhiên rất mạnh!

Ngụy võ thần cùng Lô Long quả không phô trương thanh thế, thực lực như thế, chẳng trách hẳn có thể xưng bá nước Đông Ly!

Nàng không nghĩ tới, trừ Thành Tu La cùng Điện Quang Diệu, nàng vẫn gặp đối thủ mạnh như vậy, lúc này nàng vì báo thù mà đến, chẳng lẽ phải táng thân ở đây sao?

Tầm mắt có chút mơ hồ, Thiên Phạt áp bách, làm máu thấm thấu ra khỏi da tay, nàng có chút không chống đỡ được, quỳ một gối trên mặt đất.

Kết giới cường đại đang chống đỡ, nguyên khí băng cùng nguyên khí hỏa cũng lung lay như sắp đổ!

Hai bên giằng co, Hoàng Bắc Nguyệt bên này không dễ chịu, Ngụy võ thần bên kia cũng không tốt hơn. Thiên Phạt không phải thuật pháp bình thường, mượn sức mạnh của trời, Ngụy võ thần chỉ là phạm nhân, Lô Long cũng không mạnh mẽ như Huyền Linh Thú của

Mặc Liên, bởi vậy đều làm tiêu hao nguyên khí trong cơ thể. Nha đầu kia vậy mà có thể kiên cường chống giữ.

Ngụy Võ thần bên khóe miệng cũng chảy ra tia máu, hấn rất ít khi sử dụng Thiên Phật. Một khi sử dụng, cả vạn người cũng không địch nổi, không người nào có thể ngăn cản được trên 3 giây. Mà nha đầu này...

Phốc.... Ngụy Võ thần cũng phun ra một ngụm máu.

Mà may cho hấn là bên kia, Hoàng Bắc Nguyệt rốt cục không chống đỡ nổi, đầu gối mềm nhũn, ngã gục xuống, kết giới chậm rãi bị nứt, thân thể cũng chầm chầm rơi từ không trung xuống.

Tốt lắm, rốt cuộc cũng có thể diệt cỏ tận gốc. Bên mép Ngụy võ thần nụ cười chưa kịp thành hình đột nhiên cứng ngắc. Chỉ thấy kết giới của Hoàng Bắc Nguyệt rầm một tiếng hoàn toàn phá nát, vốn tưởng rằng nàng sẽ bị Thiên Phật thiêu cháy, không ngờ tại ngàn cân treo sợi tóc, nguyên khí màu đen bỗng nhiên ngưng tụ thành hình dáng loài người, từ giữa không trung, ôm Hoàng Bắc Nguyệt vào lòng.

Thiên Phật đọng tới nguyên khí màu đen ngưng tụ thành hình người bỗng sợ hãi lùi lại.

"Không thể nào?" Ngụy võ thần thì thào nói, bên khóe miệng máu tươi không ngừng chảy xuống, hấn không đỡ được sức mạnh của Thiên Phật. Tay cầm kiếm run rẩy, rốt cục tách khỏi liên hệ với sừng vàng của Lô Long, mà Thiên Phật không lập tức biến mất, vẫn nỗ lực đột phá nguyên khí màu đen. Nhưng sao có thể thành công được.

Chỉ thấy bóng người màu đen chậm rãi xoay người lại, ngưng tụ thành một người cao lớn kiên cường, khí thế phi phàm. Chỉ nhìn bộ dáng của hấn liền cảm thấy trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Trên

khuôn mặt lộ vẻ không vui. Hấn nhàn nhác kiếc qua nhóm người phía trước.

Ngụy võ thần trợn mắt ngoác mồm, mà Lôi Long lấp bắp nói: "là... là người?"

"Hóa ra chỉ là một con sâu mà thôi". Yểm nói lạnh lùng, một tay ôm Hoàng Bắc Nguyệt, một tay khác vươn ra, nguyên khí màu đen vô hạn kéo dài, một tay tóm lấy cổ Lôi Long, nắm chặt nó, lôi từ cây xuống đất.

"Dám bắt nạt người của ta" Yểm không vui nói.

Thần thú cấp bảy Lôi Long không có nửa điểm kháng cự được.

Chương 882: Truy sát trong đêm khuya 4

Ngụy Võ thần ngã khỏi lưng Lôi Long, ngẩng đầu nhìn thấy Lôi Long thường ngày bản thân mình cũng phải cung kính, giờ phút này bị bóng người màu đen kia nắm như con sâu trong tay, đáng thương giãy dụa mấy lần, liền bị người kia khinh thường ném đi.

Người này rốt cục là ai, hắn chưa từng nghe trên Đại lục Tạt Nhĩ tháp có một vị quý đệ như vậy. Hắn tỉ mỉ nhìn Yểm, nhưng chính Lôi Long lại hô với hắn: "đi mau".

Ngụy võ thần ngẩn ra: "đi?"

Lôi Long không nói gì, chỉ sợ hãi chạy qua, móng vuốt nắm lấy Ngụy võ thần, hỏa tốc chạy khỏi nơi này, như trên đuôi bị người đốt pháo vậy.

Yểm âm lãnh nhìn bọn chúng, đáng tiếc thân thể bị phong ấn nên không thể giết người, bằng không con sâu cùng người kia sẽ bị hắn đánh tan thành bột phấn.

Hừ, đánh chó phải ngó mặt chủ!

Yểm lúc này hoàn toàn đã quên, tính ra giữa Hắc và Hoàng Bắc Nguyệt thì có vẻ Hoàng Bắc Nguyệt mới là chủ nhân, hắn chỉ là thú sống nhờ thôi, không bằng cả súng vật. Nhưng hiện Hoàng Bắc Nguyệt đang hôn mê, không thể phản bác. Hắn liền tự động đem cô gái nhỏ trong lòng là súng vật của mình. Nếu người nào đó tỉnh lại biết ý nghĩ của hắn, nhất định sẽ hành hung hắn một trận.

Lúc Hoàng Bắc Nguyệt tỉnh thì trời đã sáng, bị ánh chớp xuyên thủng nên đỉnh đầu rừng rậm Phù Quang thẩm thấu ra ánh sáng mặt trời nhạt, len lỏi bên người, cây cối trong rừng rậm bị phá hủy ngã trái ngã phải, trên mặt đất nhợt nhạt vô số hố sâu, mấy thi thể Phù Quang vất vẻo trên cây, không còn phát ra ánh sáng. Nơi này vừa nhìn chỉ biết tối hôm qua đã trải qua đại chiến không giống bình thường.

Đầu mơ hồ đau, toàn thân như bị trật hết khớp xương, đau đến khó tin, giật nhẹ ngón tay liền đau đến rên lên một tiếng.

"Chủ nhân, không nên cử động, đau lắm đấy." Nến Đỏ vội vội vàng vàng chạy tới, dùng lá cây to đựng ít sương sớm, bung đến trước mặt nàng đến, "Uống một chút nước do lá cây Bích Tinh tiết ra dưới sương sớm, có thể chữa thương."

Hoàng Bắc Nguyệt hé miệng uống một ngụm, quả nhiên ngọt thanh nhuận, chảy xuống cổ họng liền cảm nhận khí di chuyển tẩm bổ các kinh mạch.

Cây Bích tinh là một loại thực vật trân quý thuộc tính mộc, quả của nó là thánh phẩm chữa thương, mà ngay cả sương sớm đọng lại ở lá cây cũng có tác dụng chữa thương, rất nhiều thương nhân sưu tầm dược liệu yêu thích. Hàng năm có rất nhiều đoàn lính đánh thuê cùng đội mạo hiểm xâm nhập trong rừng rậm tìm kiếm cây Bích tinh.

Muốn thu thập sương sớm đọng trên lá Bích tinh cũng không dễ, vì lá cây Bích tinh chỉ lớn hơn ngón cái một chút, trên nhánh cây đầy mũi nhọn, muốn thu thập nhiều sương sớm chắc chắn rất khổ cực.

"Ngươi vất vả rồi." Hoàng Bắc Nguyệt áy náy nói.

Nến Đỏ mở trừng hai mắt, nhìn thoáng qua phía sau nói: "Sương sớm này là tên kia thu thập."

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn, cách vài bước có một tảng đá lớn, trên đó hắc khí ngưng tụ thành bóng người ôm tay ngồi phía trên, thân nhiên liếc nàng một cái, liền quay đầu đi.

Trong lòng ấm áp, nhớ lúc trước hôn mê thấy hắc đi ra, dùng thân thể bảo vệ nàng, nếu không, nàng sớm đã bị Thiên Phật áp bách thành đồng thịt vụn!

"Cám ơn ngươi." Hoàng Bắc Nguyệt chân thành nói, đối với Yểm, đã sớm quen thuộc đến không cần phải nói cám ơn, tuy nhiên, lúc này nhìn hắc thấy rất cảm động.

"Ta không cứu ngươi, ta cứu chính mình." Yểm quả thực chẳng thèm ngó tới nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt kéo kéo khóe miệng, nói: "Ta cám ơn ngươi giúp ta lấy sương sớm chữa thương."

Yểm lớn tiếng nói: "Chỉ tiện tay thôi!"

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, trong lòng muốn cười nhưng không muốn tiếp tục đùa giỡn Yểm. Người này gần đây da mặt quá mỏng, nhẹ nhàng "a" một tiếng, tròng mắt chậm rãi quay vòng một chút, hỏi: "Ngụy võ thần đâu?"

"Đi rồi, hiện tại đại khái đã về đến nước Đông Ly." Yểm vừa nói, ánh mắt chậm rãi nhìn qua nàng, "Tuy nhiên, hắc cũng sớm chết thôi."

"Nhưng hắc chưa chết!" Hoàng Bắc Nguyệt gắt gao nắm tay, mặc kệ bao nhiêu đau đớn! Không ngờ để Ngụy võ thần trốn thoát! Thiên

Phạt của hắn thật lợi hại!

Yểm chậm rãi nói: "Sau này vẫn có cơ hội, lúc này cũng xem như cho người hiểu thêm sự lợi hại của Thiên Phạt, chuẩn bị đối phó về sau."

Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác Yểm ám chỉ gì đó liền hỏi: "Điều này có nghĩa là gì?"

Yểm lười biếng nằm xuống, khừ tay chống đỡ thân thể, quay đầu đi, có chút yêu tà nói: "Thiên Phạt là tuyệt kỹ của Linh Tôn, Ngụy võ thần chỉ là trò đùa so với hắn!"

Tuyệt kỹ của Linh Tôn?

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt chậm rãi đông lạnh nghiêm túc, Thiên Phạt của Ngụy võ thần còn gọi trò đùa, vậy Thiên Phạt của Linh Tôn sẽ mạnh cỡ nào?

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của nàng, Yểm liền hào phóng giảng giải: "Năm đó nếu không phải thời khắc cuối cùng Quân Ly cùng Hiên Viên Vấn Thiên dùng Thiên Phạt, ta làm sao có thể bị bọn họ phong ấn?"

Nhắc lại chuyện cũ, Yểm tựa hồ có chút không phục, tính như trẻ con nói: "Hai người bọn họ đánh một mình ta, rất không công bằng!"

Hoàng Bắc Nguyệt liếc xéo hắn một cái, người này thật đúng là được lợi mà vẫn ra vẻ!

Thiên Phạt - thay trời trừng phạt là một loại phải hao tổn tự thân mới có thể phóng xuất ra sức mạnh cường đại. Để sử dụng Thiên Phạt, triệu hồi thú phải thuộc họ Rồng, nhưng sau khi sử dụng để đối phó

kẻ địch, chính bản thân người đó cũng không thể toàn vẹn thân thể. Nếu không sẽ không có chuyện sau khi Hiên Viên Vấn Thiên phong ấn Yểm liền bị vây chết ở Thành Tu La. Linh Tôn cũng không thể biến thành như vậy. Khi đó, bọn họ khẳng định bị thương rất nặng.

Mà Yểm chỉ bị phong ấn thôi, nàng chỉ cần không chú ý một chút là hẳn sẽ trốn ra tiếp tục làm hại nhân gian.

Ma thú thật sự rất mạnh!

"Yểm, chẳng phải Thiên Phật phải phối hợp với triệu hồi sư sao? Vì sao một mình Linh Tôn vẫn dùng được?" Hoàng Bắc Nguyệt nghi hoặc hỏi.

"Hắc hắc, Quân Ly không như con sâu Lô Long kia, người nhìn hẳn xem, ngay cả triệu hồi sư cùng ký kết khế ước chết rồi mà hẳn vẫn sống, có thể tưởng tượng hẳn biến thái đến mức nào. Hẳn có thể một mình sử dụng Thiên Phật cũng không kỳ quái."

Yểm nói xong, chép miệng nói: "Sao ta lại khen hẳn được nhỉ? Hừ! lão quái vật!"

Hoàng Bắc Nguyệt buồn cười, ở trong lòng Yểm, trên trời dưới đất chỉ Linh Tôn mới là đối thủ của hẳn, cuồng ngạo kiêu ngạo, nhưng không khiến người ta chán ghét. Bởi vì nàng biết, có thể bức bách Linh Tôn cùng Hiên Viên Vấn Thiên đến tình trạng này, Yểm nhất định sẽ không yếu.

Nghĩ đến Linh Tôn rồi ngẫm đến Yểm, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy váng đầu, nếu sau này đối phó cả hai tên này, sợ rằng kết cục giống Hiên Viên Vấn Thiên.

"Chủ nhân, tên Yểm này chẳng có điểm gì để thích cả! Vừa rồi khi ta

tới đúng lúc thấy hấn khinh bạc chủ nhân! Nhưng hiện tại lại giả bộ lãnh đạm với chủ nhân!"

Nến Đỏ tính tình đơn thuần, không giữ mồm giữ miệng tố khổ trong lòng với Hoàng Bắc Nguyệt, nàng biết chuyện nam nữ, nhưng không nhất định hiểu cảm tình nam nữ.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe xong xạm mặt lại "Khinh bạc?"

"Vâng!" Nến Đỏ nặng nề gật đầu, "Hấn ôm chủ nhân không chịu buông tay, sờ vuốt mặt chủ nhân, rõ ràng thừa dịp chủ nhân hôn mê mà sàm sỡ, hoàn hảo ta tới kịp!"

Hoàng Bắc Nguyệt dờ khóc dờ cười, trong lòng biết Yểm cứu nàng liền xem xét thương thế, vừa vặn bị Nến Đỏ gặp được, vì vậy biến thành kẻ cơ hội.

Đáng thương cho Yểm, không bị Nến Đỏ hiểu nhầm. Nàng yên lặng trong lòng thương cảm Yểm một chút, liền nói: "Yểm, sao còn không trở về hắc thủy cấm lao?"

Yểm nằm trên tảng đá lớn, quay đầu nhìn nàng, chậm như rùa nói: "Người không thấy không khí sáng sớm làm người ta lưu luyến sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn trời xanh trong vắt ngoài rừng cây, chớp mũi xẹt qua hương vị bùn đất sáng sớm, mấy thứ này đối với nàng đều là chuyện bình thường, tuy nhiên đối với Yểm hàng năm bị giam giữ ở hắc thủy cấm lao thì có lẽ là khát vọng. Nghĩ vậy, Hoàng Bắc Nguyệt không nhắc Yểm về hắc thủy cấm lao, để hấn nhìn trời xanh đi, chính bản thân mình phải dưỡng thương đã.

Sau phút nghỉ ngơi ngắn ngủi, Nến Đỏ liền từ bên ngoài trở về, thấp giọng nói: "Chủ nhân, có người đến gần chúng ta, làm sao bây giờ?"

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này đã cảm giác hơi chút thư thái một chút, ngồi dựa vào thân cây, nghe vậy liền nhíu nhíu mày: "Là ai?"

"Hình như là người của Thánh Huyết Cung, ta thấy Thiên đại Đông nhi, cho nên mới báo cho chủ nhân." Nếu là những người khác, nàng khẳng định giải quyết bọn họ hoặc dẫn đi chỗ khác.

Thiên đại Đông nhi về Nước Tây Nhung đâu cần phải đi vào rừng rậm Phù Quang, con đường này quá nguy hiểm, nếu không phải bắt đắc dĩ thì cơ bản không nên lựa chọn con đường này.

Cho nên, Thiên đại Đông nhi là bởi vì nàng mà đến đi.

"Nến Đỏ, mang bọn họ tới đây đi." Hoàng Bắc Nguyệt không suy nghĩ nhiều nói.

Nến Đỏ gật đầu rời đi, sau một lát dẫn đoàn người đi tới, một nữ tử che mặt bằng khăn đen sắc sảo, thoát nhìn như yêu nữ tà giáo.

Nhìn nơi này hỗn độn, rõ ràng là dấu vết một trận đại chiến, Thiên đại Đông nhi nhíu mi hỏi: "Ngụy võ thần chết chưa?"

"Hắn đào tẩu." Nến Đỏ chi tiết nói.

"Hừ." Thiên đại Đông nhi hừ lạnh một tiếng, giơ mắt nhìn về Hoàng Bắc Nguyệt đang dựa vào đại thụ tĩnh dưỡng, "Không ngờ người tự thân xuất mã cũng không thể giết hắn, mạng hắn lớn, mà người bản lĩnh cũng yếu đi?"

Lúc bọn họ tới gần, Yểm liền đã trở lại hắc thủy cấm lao, bởi vậy Thiên đại Đông nhi không biết sự tồn tại của Yểm.

Bị người từng là nha đầu của mình cười nhạo, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tức giận, ngược lại lạnh nhạt cười cười, nói: "Mạng của hần là của ta, sớm muộn đều sẽ lấy, gấp làm gì."

Thiên đại Đông nhi để người của mình đứng tại chỗ, chính mình vượt qua các hố to nhỏ trên mặt đất, đứng trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Lần sau hay là ta ra tay đi, người thương tích toàn thân, sợ rằng phải tĩnh dưỡng lâu đấy."

Hoàng Bắc Nguyệt cười khế: "Vậy Thiên đại các hạ cố ý đến đây làm gì?"

"Sợ người chết khiến ta cô phụ lời dặn của trưởng công chúa lúc còn sống, nên mới mang người đi chữa thương." Thiên đại Đông nhi lạnh nhạt nói, tựa hồ không chút quan tâm nhỏ nào với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt khoe miệng vui mừng nhếch lên, trên người vẻ lãnh khốc tiêu tan không ít, cười nói: "Đa tạ người, tuy nhiên, ta có việc muốn về Nước Bắc Diệu."

Chương 883: Truy sát trong đêm khuya 5

Thiên đại Đông nhi sắc mặt sừng sốt, nghiêm túc nói: "Ta khuyên ngươi không nên, hiện tại về Nước Bắc Diêu, dữ nhiều lành ít!"

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Ta đáp ứng người, hết cách rồi, phải thực hiện ước định, ta không thể thất ước."

Thiên đại Đông nhi giật mình một cái, Hoàng Bắc Nguyệt không thất ước, nhưng năm xưa lại bỏ rơi mình.

Nhìn mặt Thiên đại Đông nhi có tia ai oán, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng có chút chua xót, hóa ra vẫn không thể tiêu tan.

"Chuyện năm đó..."

"Không nên nhắc lại, chuyện qua rồi" Thiên đại Đông nhi cắt lời, dù trong lòng vẫn canh cánh nhưng sau khi gặp lại Hoàng Bắc Nguyệt, nàng phát hiện tâm lý oán hận hóa ra không có nhiều như vậy.

"Người của ta đã điều tra xong, hóa ra tân vương Thành Tu La đăng cơ không ai khác là Phong Liên Dực!" Thiên đại Đông nhi hít sâu một hơi, liền nghiêm túc nói tiếp, "Ngươi hiện tại trở về Nước Bắc Diêu, không khác gì tìm đường chết".

Chuyện Phong Liên Dực là Tu La vương được điều tra ra cũng không làm Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc chút nào. Người của Thành Tu La bảo vệ Phong Liên Dực sớm đã có vô số người hoài nghi thân phận của hắn, mà người của Thánh Huyết Cung cũng thần thông

quảng đại, chỉ cần tinh tế điều tra tự nhiên sẽ biết.

"Mặc kệ hần là Tu La vương hay người nào, ta cũng phải trở về." Hoàng Bắc Nguyệt bình thản nói.

Thiên đại Đông nhi nhìn nàng, đột nhiên nói: "Người đã sớm biết thân phận của hần?"

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười không phủ nhận.

"Hừ, đúng là chuyện gì cũng không giấu được người." Thiên đại Đông nhi hừ lạnh một tiếng, "Người đã biết thân phận của hần, nên biết, hần không phải là Phong Liên Dực trước kia ở Nước Nam Dực. Hần hiện tại đoạn tình tuyệt ái, lục thân bất nhận, nghe nói hần đối với mẫu thân ruột thịt cũng lãnh khốc tàn nhẫn, người đắc tội hần, sao hần tha người được?".

"Những điều đó ta biết, tuy nhiên, ta vẫn muốn trở về." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng thờ dài một tiếng, lúc này nàng không muốn bỏ qua một vài thứ, hơn nữa nàng không muốn đợi nhiều năm nữa.

"Ta chưa từng thấy người có lúc ngu xuẩn mất khôn như thế!" Thiên đại Đông nhi hoài nghi nhìn nàng, "Ước định của người không phải là cùng hần một chỗ chứ? Hoàng Bắc Nguyệt, người đừng ngây thơ, hần là Tu La vương đấy!"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, khóe môi vẫn tươi cười, đôi mắt trong suốt linh động, "Tu La vương thì sao? Ta chưa từng sợ."

"Hừ! Người đã quyết định như vậy, ta không cản nữa, ta về Nước Tây Nhung rồi, người đi Nước Bắc Diệu sẽ mỗi người một ngã! Nếu người ở Nước Bắc Diệu xảy ra chuyện, ta nước xa không cứu được lửa gần!" Thiên đại Đông nhi nhìn nàng ngoan cố, biết căn bản

khuyên không được liền buông tay.

"Thiên đại các hạ, với quan hệ của ta và ngươi, có vẻ ngươi rất quan tâm ta." Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên.

Thiên đại Đông nhi hừ lạnh: "Đây không phải là quan tâm, mà là cảnh báo! Tự thu xếp đi!" Nói xong, nàng liền xoay người, mang người của mình rời đi.

Nhìn bóng lưng nàng, Hoàng Bắc Nguyệt ôn nhu cười rộ lên, môi khẽ nhếch, nhẹ nhàng nói: "Đa tạ."

Thiên đại Đông nghe xong, khước miệng dưới bố khăn màu đen cũng nhếch lên, giơ tay quơ quơ, không ngoảnh lại.

Sau này còn gặp lại!

Nến Đỏ nhìn hai người khó hiểu, vì sao cảm giác bọn họ có lúc như là kẻ địch, có lúc như bạn tốt vậy?

Bọn họ chưa từng dính dáng liên hệ, nhưng khi có chuyện lại cảm giác bọn họ rất ăn ý, không cần nói nhiều đều tự biết phải làm thế nào. Thật sự quan hệ rất kỳ quái!

Nến Đỏ ngưng mi không nghĩ ra, liền đi tới bên người Hoàng Bắc Nguyệt, ngồi xổm xuống, vừa định nói liền đột nhiên thấy Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt xẹt qua một tia sắc lạnh.

"Nguy hiểm đang đến gần!"

Nến Đỏ ngẩn ra, lập tức cảm giác bốn phía có sát khí lạnh như băng đang bay nhanh tới gần bọn họ! Rất nhiều người! rất nhiều cao thủ thực lực không tầm thường đang tới gần đây!

Những người này khác đám người Ngụy võ thần, trên người họ đều có loại khí tức âm lãnh quỷ dị, cực kỳ tà ác, rất khủng bố!

"Là người của Thành Tu La!" Nến Đỏ thấp giọng kinh hô.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức ngẩng đầu, gọi Thiên đại Đông nhi: "Đông Lăng! Trở về đây!"

Bên kia Thiên đại Đông nhi quay đầu nhìn nàng một cái, tựa hồ có chút bất mãn với xưng hô vừa rồi, đang muốn mở miệng, liền có mấy người mặc đồ đen lao ra rùng rậm, mấy cô gái bên người nàng lập tức bị cắt đứt yết hầu, chết không kịp kêu một tiếng!

Cũng may Thiên đại Đông nhi thực lực không tầm thường, phản ứng linh mãnh, lập tức cúi người, mượn băng tuyết trên mặt đất mà trượt đi, thoáng cái tránh thoát hơn mười thước, tới gần chỗ của Hoàng Bắc Nguyệt!

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý đau đớn trên người, lập tức đứng lên, đau đến mức nhăn nhó cả mặt! Nhưng vẫn cường hãn cầm tuyết ảnh chiến đao, ác lạnh nhìn đám người mặc đồ đen xuất hiện bốn phía bao vây xung quanh.

"Người của Thành Tu La!" Thiên đại Đông nhi cũng liếc mắt một cái liền nhận ra, khí tức quỷ dị khủng bố như thế, trừ Thành Tu La thì còn ai khác?

Khốn kiếp!

Nàng lần này mang mọi người tới đều là tâm phúc do chính mình bồi dưỡng, rất trung thành và tận tâm, cho dù Thiên đại Mê Ly cũng không quản được, đáng tiếc trong nháy mắt đã bị người của Thành

Tu La xử lý sạch sẽ.

"Đó chính là Hoàng Bắc Nguyệt, không sai, giết!" Giurã đám bóng đen không biết ai mở miệng nói một câu, những người còn lại liền động thủ.

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nói: "Xem ra lần này là hướng về phía ta, xin lỗi liên lụy người."

Thiên đại Đông nhi cả giận nói: "Ít nói nhảm! Người vẫn chịu đựng được sao?"

"Miễn cưỡng thôi." Hoàng Bắc Nguyệt khổ sở nói, nếu không động thủ với Ngụy võ thần thì những người này chẳng để vào mắt? Đáng tiếc hiện tại khó giải quyết.

Yểm trong hắc thủy cấm lao chặc lười nói: "Bi thảm, ta đã ra ngoài một lần, tiêu hao nhiều nguyên khí quá, muốn ra tiếp phải đợi vài ngày."

"Hoàn hảo ta không cần nhắc đưa người chiến đấu." Hoàng Bắc Nguyệt may mắn nói.

Yểm bất mãn nói: "Không có ta, người cũng đừng chết a! Mặc kệ thế nào phải giữ lại một cái mệnh cho ta, cho dù đứt tay đứt chân ta cũng sẽ không ghét bỏ người!"

"Câm miệng!" Cùng Yểm hòa hảo mặc dù là một chuyện tốt, tuy nhiên vẫn có lúc nàng không muốn nói chuyện cùng hắn.

Một đám người của Thành Tu La như quỷ mị lập tức lao tới, bóng người chỉ như tàn ảnh, căn bản không thấy rõ, trong khoảnh khắc đã làm Thiên đại Đông nhi bị thương!

Nến Đỏ phẫn nộ nhìn bóng đen, nổi giận gầm lên một tiếng hóa thành Ngân Long màu trắng, chui vào trong đám bóng đen, chỉ chốc lát nghe thấy từng tiếng kêu thảm thiết!

"Thần thú, đây là thần thú cấp bậc gì?"

"Mặc kệ cấp bậc gì! Toàn bộ giết không tha! Đi đối phó Hoàng Bắc Nguyệt, giết ả mới có thể trở về phục mệnh!"

Nghe tiếng những người đó, Thiên đại Đông nhi cau mày: "Phục mệnh? Chẳng lẽ Phong Liên Dực phải tới người?"

"Không phải hử! Hử sẽ không như vậy." Hoàng Bắc Nguyệt chắc chắn nói, đối hử mặc dù thất vọng cực kỳ, sau khi đoạn tình tuyệt ái hử đã không có liên hệ gì với nàng, nàng cũng không có bất cứ tín nhiệm gì với hử, nhưng nàng tin hử sẽ không phải người tới giết nàng! Điểm này, nàng ít hoài nghi!

"Người tin tưởng hử như vậy?" Thiên đại Đông nhi mắt lạnh nhìn nàng, không nói thêm lời, cùng một bóng đen qua mấy chiêu, liền không chịu nổi, tâm trạng âm thầm cảm thán: không hổ là người của Thành Tu La, quả nhiên rất lợi hại!

Hoàng Bắc Nguyệt triệu hồi ra Tiểu Hồ cùng Băng Linh Huyền Diệu giải quyết hai người, nhìn Nến Đỏ cùng bọn họ đọ sức, mà bóng đen có rất nhiều, căn bản là đánh không xong.

Nàng hôm nay bản thân bị trọng thương, không thể đánh lâu, nếu không chỉ có hại cho bản thân!

"Đi!" Giơ tay chém giết bóng đen đang đánh với Thiên đại Đông nhi, Hoàng Bắc Nguyệt bắt được nàng, nháy lên lưng Băng Linh Huyền

Điều, hai tay kết ấn, vô số dao băng trong nháy mắt hội tụ tới, đánh úp về phía bóng đen! Nàng cũng thừa thế bay cao!

"Cô ta chạy! Đừng để cô ta chạy! Đuổi theo!" Nhìn thấy nàng rời đi, rất nhiều bóng đen không để ý dao băng sắc bén, hùng hực tiến lên, bị thương cũng không lui bước!

Thật là một đám khó chơi!

Hoàng Bắc Nguyệt mi tâm lóe lên hoa văn lửa cháy, một tay vươn ra, lá chắn ngôi sao sáu cánh xuất hiện trong tay, ánh lửa bốn phía bắn ra, ánh sáng lấp lóe, lửa cháy như múa.

Ngôi sao sáu cánh to lớn chặn trước mặt bóng đen, lửa cháy nóng rực đẩy bọn chúng lui về phía sau, tia lửa bắn xung quanh, nhất thời có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nến Đỏ đang quán đấu cùng bóng đen quay đầu lại, lo lắng nhìn nàng lẩm bẩm nói: "Chủ nhân!"

Lá chắn ngôi sao sáu cánh cần nguyên khí cực mạnh chống đỡ, hôm nay chủ nhân bị thương, nhất định sẽ bị lá chắn ngôi sao phản phệ.

Nhìn Băng Linh Huyền Điều bay về phương xa, Nến Đỏ không khách khí nữa, hóa thành rồng cắn giết máu văng khắp nơi, mở đường máu đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt, không ham chiến nữa

Trên lưng Băng Linh Huyền Điều, Thiên đại Đông nhi đỡ Hoàng Bắc Nguyệt đang quì xuống, "Rõ ràng bị trọng thương, còn muốn cật mạnh!"

Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ: "Hiện tại chỉ có thể đi với người về Nước Tây Nhung, trên đường sợ rằng vẫn không an toàn, nhờ vào

người."

Quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, rừng rậm Phù Quang đã ở phương xa, khu rừng rậm rộng lớn khôn cùng như không nhìn thấy điểm cuối, giữa ánh nắng sớm mà mảnh rừng rậm vẫn tản mát ra từng đợt khí lạnh khiếp người.

Nước Bắc Diệu ở phương nào?

Đầu choáng váng không còn tỉnh táo, mơ hồ nhìn thấy phương bắc xa xôi, có loáng thoáng bóng dáng thành trì.

Trong lòng thầm nghĩ: lúc này, nàng lại muốn thất ước...

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 884: Ngàn dặm lưu vong 1

Trong một ngày, liên tục hôn mê hai lần, cảm giác thật không dễ chịu.

Lần nữa tỉnh lại đã thấy Bằng Linh Huyền Diệu đã chạm đất. Đã tới nước Tây Nhung, coi như an toàn hơn chút.

Thiên đại Đông nhi lập tức liên lạc với người của Thánh Huyết Cung, không bao lâu, ở biên cảnh người canh gác của Thánh Huyết Cung liền phái cao thủ đến bảo vệ bọn họ tới thành Kỳ Dương - đô thành của Nước Tây Nhung.

Trong trong xe ngựa xóc nảy, Hoàng Bắc Nguyệt lo lắng tỉnh lại, bên tai nghe thấy tiếng mưa, bánh xe trên đường lầy lội phát ra tiếng cọt kẹt.

Trời mưa, khí lạnh từ ngoài cửa sổ xe thấm thấu vào, mơ hồ mang theo cảm giác âm âm lãnh lạnh, dường như không thuộc về nhân gian.

Thấy nàng tỉnh lại, Nến Đỏ lập tức cao hứng nói: "Chủ nhân! Người rốt cuộc tỉnh dậy!"

Hoàng Bắc Nguyệt cổ họng khô khốc, nói không ra lời, Nến Đỏ vội vàng lấy giọt sương từ cây Bích tinh do Yểm thu thập cho nàng uống, cổ họng thông thuận, nàng mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Tại sao lại ngồi xe ngựa?"

Bằng Linh Huyền Diệu phi hành tốc độ nhanh hơn, ít ngày nữa là sẽ

tới Kỳ Dương, phương tiện giao thông như xe ngựa không chỉ tốc độ chậm, hơn nữa còn xóc nảy, bọn họ đang lẩn trốn sao lại lựa chọn ngồi xe ngựa chứ?

Vừa rời Thiên đại Đông nhi ngủ gật nghe tiếng Nến Đỏ cũng đã tỉnh lại, thản nhiên mở miệng nói: "Nước Tây Nhung hàng năm trời mưa, trên bầu trời nhiều sấm sét, không cẩn thận đụng phải rất nguy hiểm."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, thì ra là thế, ngẩng đầu nhìn thoáng qua Thiên đại Đông nhi cùng Nến Đỏ, trong xe ngựa có đá phát sáng, sắc mặt hai nha đầu này thoạt nhìn không tốt lắm.

Nàng luôn nhạy cảm, lập tức nhận thấy có chuyện bất thường xảy ra.

"Sao lại thế này? Các người gạt ta cái gì?" khẩu khí hỏi lạnh liệt khiến người khác không thể chống cự.

Thiên đại Đông nhi mím môi, kiên quyết không nói lời nào. Nến Đỏ mềm lòng, hơn nữa nàng trung thành và tận tâm với Hoàng Bắc Nguyệt, phát sinh sự tình gì tuyệt đối sẽ không gạt nàng.

"Chủ nhân, chúng ta bị lính đánh thuê trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp đuổi giết." Nến Đỏ nhỏ nhẹ nói như muỗi kêu.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, nàng nghe câu "Lính đánh thuê trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp" mà không phải người của Thành Tu La, đây là có chuyện gì?

Nến Đỏ đã mở miệng, Thiên đại Đông nhi cũng biết không giấu được liền nói: "Thành Tu La hạ lệnh, hễ là lính đánh thuê Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp không đuổi giết Hoàng Bắc Nguyệt, Thành Tu La liền tìm tới cửa, diệt môn phái bọn họ!"

"Lính đánh thuê không có cách nào, bọn họ đều hành động độc lập, một khi Thành Tu La ra tay, tứ cố vô thân, không ai hỗ trợ, chỉ có thể chờ chết!" Nến Đỏ nhỏ giọng nói, "Cho nên bọn họ chỉ có thể lựa chọn nghe theo lệnh của Thành Tu La, giết chủ nhân có thể bảo vệ tánh mạng, còn được Thành Tu La che chở, mua bán này người nào cũng nguyện ý làm."

Hoàng Bắc Nguyệt nghe, có chút buồn cười, "Không ngờ mạng của ta đáng giá như vậy."

"Giờ là lúc nào mà ngươi còn nói như thế!" Thiên đại Đông nhi nghiêm khắc nói, "Tới Kỳ Dương, nếu quốc sư không muốn đối nghịch với Thành Tu La, cái mạng nhỏ của ngươi sẽ nguy hiểm! lính đánh thuê khắp thiên hạ đuổi giết, ngươi nghĩ là trò đùa sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt nhăn mi, trên gương mặt tái nhợt suy yếu tươi cười: "Quả thật rất nguy hiểm." Ngữ khí của nàng nào có cảm giác nguy hiểm, chính là...

Thiên đại Đông nhi tức giận hừ lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt biết, nha đầu kia biểu hiện lãnh khốc, kì thực tâm lý rất quan tâm nàng, bởi vậy liền cười nói: "binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, hiện tại lo lắng có ích gì? Nhân sinh trên đời, sống chết bất thường, sao có thể từng giây từng phút bình an vô sự được?"

Thiên đại Đông nhi nói: "Ta chưa từng thấy người như ngươi, dao gác trên cổ mà vẫn bình thản! Quả nhiên là chưa chết chưa sợ!"

Hoàng Bắc Nguyệt từ chối bình luận, trong lòng yên lặng nghĩ, ai nói nàng không chết đây? Nàng chưa chết thì cũng sẽ không đến chỗ này Tá Thi Hoàn Hồn, tiếp nhận vận mệnh một người khác, tiến vào đại lục hỗn loạn phân tranh.

"Thiên đại đại nhân, chủ nhân hiện tại bị trọng thương, hẳn là lấy dưỡng thương làm trọng, các chuyện khác hiện tại cũng không cần nhắc được nhiều như vậy. Đợi đến Kỳ Dương, nhìn thái độ quý quốc quốc sư đi, nếu vị ấy thật sự không muốn đối địch với Thành Tu La, chúng ta sẽ không gây khó dễ." Nến Đò hiểu chuyện nói, chỉ cần có nàng ở tại, tuyệt đối sẽ không để chủ nhân gặp chuyện không may!

Thiên đại Đông nhi sắc mặt hơi hoà hoãn một chút, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt bộ dáng yếu ớt như vậy, giọng nói nhu hòa hơn nói: "Thiên đại Mê Ly là một phụ nữ giáo hoạt, thế lực Thánh Huyết Cung không thể so với Thành Tu La, ta nghĩ bà ta sẽ không nguyện ý che chở các người."

"Vậy làm sao bây giờ?" Nến Đò lo lắng nói, nàng không phải sợ hãi, mà là muốn có địa bàn an toàn thanh tịnh để chủ nhân dưỡng thương cho tốt!

Thiên đại Đông nhi trầm ngâm một chút rồi nói: "Ta mang các người tiến cung gặp bệ hạ!"

"Vua nước Nước Tây Nhung?" Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc ngược mắt nhìn Thiên đại Đông nhi.

Thiên đại Đông nhi gật đầu "Bệ hạ tâm địa thiện lương, nhất định sẽ không thấy chết mà không cứu."

"Người như vậy khác gì công khai đối nghịch với Thiên đại Mê Ly?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

"Không bận tâm được nhiều như vậy, chẳng lẽ nhìn người đi chết sao?" Thiên đại Đông nhi không khách khí nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười, không nói thêm gì, nàng rất yên tâm về Đông Lăng.

Xe ngựa hướng về Kỳ Dương, dọc đường không yên ổn, lính đánh thuê sợ uy lực của Thành Tu La không dám kháng cự, cũng tham luyến Thành Tu La che chở nên xuất động cao thủ tới cướp giết. Cũng may Thánh Huyết Cung ở Nước Tây Nhung thâm căn cố đế, thế lực khổng lồ, Thiên đại Đông nhi lấy thân phận thiếu cung chủ điều động không ít cao thủ đến bảo vệ, tránh thoát không ít lần tập kích.

Dọc đường mưa không ngớt, mưa gió làm đoạn đường vướng bậ. Đáng tiếc gió tanh mưa máu cũng không ngăn bước tiến của họ.

Nước Tây Nhung ở phía Tây của Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, quốc thổ diện tích rất lớn, đáng tiếc hàng năm mưa dầm không ngừng, thu hoạch không nhiều, sản vật thừa thớt, cây cối cao lớn rất hiếm thấy, một ít bụi cây thấp bé, còn lại bụi cỏ chỗ nào cũng có.

Quốc gia này có vẻ đơn điệu, khắp nơi đều là màu xám lãnh băng băng cùng màu trắng đen. Đất đai lầy lội khiến họ chỉ có một mùa thu hoạch, lương thực thiếu, thù gấm vật càng thừa thớt, chỉ có dựa vào thu hoạch từ vùng đất phía nam có cây cối sinh trưởng, bởi vậy ăn mặc chi phí của quốc gia hầu như dựa vào nhập khẩu từ nước ngoài.

Song, Nước Tây Nhung không nghèo khó, trái ngược bọn họ rất giàu có. Bởi vì đất đai quanh năm bị nước mưa tẩm bổ, ngoài ẩn chứa tài nguyên khoáng sản cùng bảo thạch phong phú, còn có đủ loại linh thạch, kim loại mà các luyện dược sư khao khát cùng một ít dược liệu trân quý chỉ có trong hoàn cảnh ướt át ở Nước Tây Nhung mới có thể sinh trưởng được.

Người dân Nước Tây Nhung chỉ cần khai thác tài nguyên khoáng sản, quảng bá những trân bảo hiếm thấy cũng thu hút thương nhân mỗi nước nguyện ý ngàn dặm xa xôi đến đây ra giá cao mua đi, hoặc dùng lương thực tơ lụa trao đổi.

Bởi vì tận dụng thiên thời địa lợi nên Nước Tây Nhung sản sinh ra nhiều luyện dược sư trứ danh, Hoàng Bắc Nguyệt từng gặp một vị, chính là người đã tặng «quyển kinh trăm cách luyện dược» Độc cô Dược thánh, đó là quý tộc Nước Tây Nhung.

Có cường đại luyện dược sư che chở, Nước Tây Nhung cho dù quân đội không mạnh, sản vật không nhiều, nhưng cũng không cường quốc nào có dũng khí xâm lược, dù sao, đắc tội Nước Tây Nhung, chẳng khác nào đắc tội vô số luyện dược sư, mặt phía sau có thể là sức mạnh vô cùng cường đại.

Thủ đô thành Kỳ Dương nước Tây Nhung như một ốc đảo, nước mưa so với đoạn đường tới thành thị đều nhiều hơn, từ xa xa nhìn qua, đô thành hùng vĩ như xây dựng giữa đại dương mênh mông! Mây đen hàng năm bao phủ trên bầu trời Kỳ Dương, một mảnh màu đen nặng nề khiến lòng người trở nên trầm trọng hậm hực.

Kỳ Dương, đại khái chính là mong mỏi ánh mặt trời, nghe nói nơi này trăm năm mới một lần gặp ánh mặt trời.

Ngoài cửa thành Kỳ Dương, binh lính thủ thành thấy người của Thánh Huyết Cung liền không dám ngăn cản, lập tức cho phép qua, nhưng bọn họ vừa vào thành, liền có một đội khoái mã tiến đến, hô lớn: "Truyền mệnh lệnh quốc sư, trừ thiếu cung chủ ra, những người còn lại không được tiến vào thành Kỳ Dương!"

Ở Nước Tây Nhung, tất cả mệnh lệnh của quốc sư đôi khi hữu dụng như thánh chỉ của hoàng đế, bởi vậy binh lính thủ thành vừa

nghe liền lập tức vây lại, ngăn cản xe ngựa tiếp tục đi trước!

Thiên đại Đông nhi mặt mày trầm xuống, nói: "Không ngờ bà ta nhanh như vậy đã có tin tức!"

Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay xốc màn xe lên, nhìn thoáng qua bên ngoài, quốc sư phái tới không ít người, hơn nữa thoạt nhìn mỗi người thân thủ cũng bất phàm.

"Các người ở trong xe không nên xuống". Thiên đại Đông nhi đem miếng vải đen bịt kín nửa mặt, nàng dặn dò xong liền ra khỏi xe ngựa, đứng trên xe ngựa, nói với mấy người kia: "Bọn họ là khách nhân của ta, dẫn bọn hắn vào thành, sau đó sẽ bẩm báo lại với sư phụ!"

"Thiếu cung chủ, quốc sư đại nhân đã dặn dò, mấy người này là đối tượng đuổi giết của Thành Tu La, giấu bọn họ chẳng khác nào đối nghịch với Thành Tu La. Nước Tây Nhung cùng Thánh Huyết Cung không muốn gây phiền toái, cho nên mời thiếu cung chủ hiểu rõ đại cục, không nên nhúng tay vào việc này!" Người đến hạ lệnh có vài phần cung kính đối với Thiên đại Đông nhi, không đặc biệt làm càn!

Thiên đại Đông nhi lạnh lùng nói: "Như thế, chẳng phải để ta thất tín với người sao?"

Người nọ nói: "Ta không quan tâm, thiếu cung chủ, chúng ta chỉ theo lệnh của quốc sư đại nhân, xin đừng làm khó chúng ta."

"Trịnh Hạc, người định dùng sư phụ uy hiếp ta!".

"Không dám không dám, thiếu cung chủ ngài thân phận tôn quý, được quốc sư đại nhân tín nhiệm, đây là vinh quang tối thượng, xin ngài hết sức quý trọng" Trịnh Hạc nói đầy hàm ý để Thiên Đại Đông

nhi tự cân nhắc!

Vinh hoa phú quý cùng người trong xe ngựa, bên nào nhẹ, bên nào nặng đây?

Thiên đại Đông nhi sắc mặt hoàn toàn trầm xuống, đôi mắt tràn ngập sát khí, những người này có dũng khí chặn đường, nàng không sợ động thủ, sau đó mang Hoàng Bắc Nguyệt lập tức tiến cung đi. Vào cung rồi, quốc sư sẽ không có cách nào ra tay.

Nhưng những người này đến đây là đã có chuẩn bị, quốc sư khẳng định đã dặn dò bọn họ, nếu nàng động thủ, những người này cũng sẽ không nường tay.

Trong lúc nguy nan liền nghe thấy tiếng vó ngựa trong thành truyền đến, vó ngựa đập trong nước tung bọt trắng xóa, khí thế ngút ngàn.

Trong xe ngựa Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, đoàn người kia chỉ sợ không phải người bình thường!

"Thiên đại các hạ! Người từ lúc đi sứ nước Bắc Diệu trở về vẫn biệt lai vô dạng nha!" Giọng nam trầm dày hữu lực vang lên, chính khí mùi phẫn, cuồn cuộn sắc bén!

Nghe tiếng nói này, Thiên đại Đông nhi lạnh lùng thoáng có chút vui sướng, cười nói: "Du các hạ, đã lâu không gặp!"

Tiếng vó ngựa đến gần, nam nhân trên lưng ngựa khí thế hiên ngang, phong thần tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, ánh mắt kiên định như núi, thâm thúy khiếp người. Hắn nhìn lướt qua người của Thánh Huyết Cung, nói: "Sứ giả hồi kinh, sao các người ngăn trở?"

Những người đó đối với người tên "Du" này hết sức kiêng kỵ, không

dám làm càn, rất cung kính nói: "Bắc Đường đại nhân, chúng ta theo lệnh quốc sư ngăn trở mấy người bị Thành Tu La đuổi giết, kéo tai họa giáng xuống quốc gia chúng ta!"

Bắc Đường Du ngược con người thâm thúy nhìn thoáng qua xe ngựa phía sau Thiên đại Đông nhi, đảo một cái liền nhìn về phía Thiên đại Đông nhi, trong mắt nàng ẩn chứa vẻ cầu khẩn, Bắc Đường Du thấy, nét mặt không thay đổi nói: "Đây là khách nhân mà bệ hạ lệnh cho Thiên đại các hạ ngàn dặm xa xôi mời đến, người nào dám ngăn trở?".

Thiên đại Đông nhi trong lòng vui vẻ, tràn ngập cảm kích nhìn Bắc Đường Du.

Chương 885: Ngàn dặm lưu vong 2

Người của Thánh Huyết Cung ngẩn ra, trong lòng biết Bắc Đường Du tuyệt đối không phải nói thật, nhưng hấn lấy danh nghĩa bệ hạ, bọn họ không thể không kiêng kỵ, lúc này quốc sư không có ở đây, bọn họ là tiểu nhân vật, sao dám nghi vấn quyết định của bệ hạ được.

"Bắc Đường đại nhân..."

"Không nên nhiều lời, Thiên đại các hạ, đem người về cung đi, bệ hạ chờ gặp bọn họ đấy!" Bắc Đường Du nghiêm túc nói.

"Tuân lệnh!" Thiên đại Đông nhi khom người chấp hành, tự mình giục ngựa vượt qua người của Thánh Huyết Cung, chạy về hướng hoàng cung.

Bắc Đường Du giục ngựa đuổi theo, để lại đám người của Thánh Huyết Cung đang giương mắt nhìn.

"Trịnh đại nhân, Bắc Đường Du rõ ràng che chở Thiên đại Đông nhi, nên làm thế nào đây?".

Trịnh Hạc oán hận nhìn bóng lưng bọn họ, cả giận nói: "Làm gì được nữa? lập tức trở về bẩm báo quốc sư đại nhân để xin quyết định!"

"Du các hạ, lần này đa tạ ngươi!" Rời khỏi ngã tư đường đông người, đến đoạn đường thông vào hoàng cung yên tĩnh, Thiên đại Đông nhi mới chân thành nói.

Bắc Đường Du nói: "Ta không biết người đến tột cùng muốn làm gì, nhưng lúc này người công khai đối nghịch cùng quốc sư, muốn chính thức đối đầu với bà ta sao?"

"Lần này tình thế bắt buộc, ta trở về sẽ thành tội với ngài ấy."

"Trên xe là hạng người gì mà khiến người phải đi đến quyết định này." Bắc Đường Du đầy hứng thú nhìn xe ngựa, rất muốn nhìn người bên trong đến tột cùng là ai.

Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên không để hấn thất vọng, đưa tay xốc lên màn xe, bị thương nên mặt tái nhợt lộ ra, mỉm cười: "Tại hạ Hoàng Bắc Nguyệt, đa tạ các hạ cứu giúp."

Bắc Đường Du ngẩn ra, lập tức nhìn về phía Thiên đại Đông nhi đang trầm mặc, trong nháy mắt tựa hồ hiểu ra, cười nói: "Hóa ra người chính là Bắc Nguyệt quận chúa, nghe danh đã lâu, nay rốt cuộc được gặp."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua Thiên đại Đông nhi, trong lòng cũng hiểu chuyện gì xảy ra, lập tức cảm giác vui mừng ấm áp, nụ cười trên mặt càng sâu, "Còn chưa thỉnh giáo đại danh các hạ."

"Tại hạ Bắc Đường Du, không tên tuổi, chỉ là thị vệ bên cạnh hoàng đế mà thôi." Bắc Đường Du cười nói.

Một thị vệ lại có khí phách như thế? Xem ra Nước Tây Nhung đúng là xuất hiện nhân tài lớp lớp.

Hai người hàn huyên vài câu, xe ngựa liền đến hoàng cung, bầu trời mưa chậm rãi ngớt đi, chỉ lác rác mưa bụi. Ở Nước Tây Nhung, khí trời như vậy đã coi như rất tốt rồi.

Bắc Đường Du dẫn bọn họ đi lên phía trước, cảm nhận thấy mưa nhỏ, đột nhiên cảm khái ngược nhìn bầu trời xám xịt, lẩm bẩm nói: "Mưa khi nào thì có thể dừng đây?"

Ngữ khí như thế, bóng người như thế, bất giác nhuộm lên một tầng ý thơ bi thương.

Đi tới cửa tấm cung của hoàng thượng, mấy tiểu thái giám hốt ha hốt hoảng chạy đến, nhìn thấy Bắc Đường Du như nhìn thấy cứu tinh, lập tức chạy đến.

"Du đại nhân, người sao lại ở chỗ này? Bệ hạ vừa mới tỉnh giấc ngủ trưa, không tìm được ngài một mực khóc kia! Chúng ta khuyên không nghe, xin ngài lập tức vào đi!"

Bắc Đường Du vừa nghe, lập tức bỏ rơi mọi người, bước vào tấm cung.

Trên mặt Thiên đại Đông nhi có vài phần xấu hổ, nói với Hoàng Bắc Nguyệt: "Bệ hạ mới bảy tuổi, cho nên..."

"Xem ra Du các hạ rất khổ cực." Hoàng Bắc Nguyệt cũng không cười nhạo, nàng sớm nghe nói Hoàng thượng Nước Tây Nhung mới bảy tuổi, cũng biết hoàng đế chỉ là con rối của quốc sư, không có thực quyền.

Các triều đại Nước Tây Nhung đều như vậy, quốc sư nắm giữ quyền trong tay, hoàng đế chỉ cần tiếp nhận vạn dân triều bái là được.

"Bệ hạ cùng Du rất hợp duyên, từ bệ hạ sinh ra đến hiện tại vẫn là Du bảo vệ." Thiên đại Đông nhi vừa nói, đưa bọn họ đến điện tấm cung gặp Hoàng thượng.

Vào tắm điện, liền nghe giọng nói của một cái ngậy thơ mang theo khóc nức nở hỏi: "Du, người đừng rời khỏi trẫm. Trẫm không thấy người rất sợ hãi."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, hoàng đế Nước Tây Nhung là một cô gái sao? Sao không gọi là nữ vương?

"Bệ hạ, thần chỉ ra ngoài xem còn mưa không?" Tiếng nói của Bắc Đường Du ôn nhu như nước đá hòa tan, lạnh liệt nhưng lại nhu hòa.

"Vậy hết mưa chưa?" Nữ hoàng ngậy thơ hỏi, tràn ngập chờ mong.

"Nhỏ đi rất nhiều, có vẻ sắp ngừng."

"Trẫm muốn đi nhìn!" Nữ hoàng la hét ầm ĩ.

Bắc Đường Du ôn hòa cười nói: "Mời bệ hạ ra ngoài, có vài vị khách nhân chờ gặp ngài."

"A? Khách nhân? Trẫm hồi lâu không nhìn thấy người lạ, cả ngày đều nhìn những khuôn mặt quen thuộc, phiền chết mất! Mau dẫn Trẫm đi gặp mặt khách nhân, bọn họ từ đâu tới đây?"

"Là khách từ Nước Nam Dục tới." Bắc Đường Du vừa nói, chậm rãi từ trong điện đi ra, xốc bức rèm che lên, dẫn một bóng người nhỏ nhắn đi tới.

Nữ hoàng nước Tây Nhung mặc long bào tinh xảo màu vàng cùng màu đen giao nhau, hoa văn phức tạp thêu trên đó khiến dáng người nhỏ bé thoát nhìn rất trang trọng cùng uy nghiêm. Trên đầu đội châu quan màu vàng tượng trưng hoàng quyền, ánh vàng rực rỡ chiếu tới khuôn mặt nhỏ nhắn ngậy thơ làm toát lên vẻ cao cao tại thượng.

Nữ hoàng cười rất đáng yêu, hai bên má có lúm đồng tiền nho nhỏ vui vẻ động lòng người, ngẩng đầu lên, mắt to đen trắng rõ ràng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, sợ hãi than một chút.

"Nghe nói Nước Nam Dục vô số mỹ nhân, quả nhiên không phải hư ngôn!"

Hoàng Bắc Nguyệt cười định hành lễ, nữ hoàng vội vàng vươn tay, nói: "Không cần hành lễ, Du nói các ngươi là khách từ Nước Nam Dục, không cần hướng Trẫm quỳ lạy."

Nụ cười trên mặt Bắc Đường Du càng ôn hòa. Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hẩn một cái, không hành lễ nữa. Nữ hoàng nhìn nàng sắc mặt tái nhợt liền ban thưởng ngồi, sau đó hứng thú hỏi rất nhiều chuyện.

Ở trong lòng nữ hoàng, Nước Nam Dục là nơi có ánh mặt trời, từ nhỏ nàng rất muốn đến.

Nàng tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lời ăn tiếng nói không ngây thơ, hiểu được tiến lui, dẫn đo đúng mực, xem ra từ nhỏ đã được bồi dưỡng làm đế vương, đại khái chỉ có trước mặt Bắc Đường Du mới có thể lộ ra bản mặt ngây thơ.

Hàn huyên trong chốc lát, bên ngoài liền có người thông báo, quốc sư Thiên đại Mê Ly cầu kiến nữ hoàng.

Nữ hoàng khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn Bắc Đường Du, trong lòng hiểu mấy người này là bằng hữu của Du cùng Thiên đại Đông nhi, phải ứng phó làm sao bây giờ.

"Mời quốc sư đại nhân vào đi." Bắc Đường Du thản nhiên nói.

Cung nhân ra ngoài thông báo, sau một lát, quốc sư mặc váy màu xanh nhạt cao nhã thần bí đi tới, trên mặt vẫn có chiếc khăn che lại, trước mặt nữ hoàng cũng không cời ra.

Đôi mắt trước tiên liếc Hoàng Bắc Nguyệt một cái liền khom người nói: "Bệ hạ, mấy người này liên quan đến an nguy của Nước Tây Nhung, xin bệ hạ giao cho thần xử lý."

Từ lúc bà ta đi vào, nụ cười trên mặt nữ hoàng liền biến mất, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Hai nữ tử sao có thể uy hiếp quốc gia được?"

"Bệ hạ không biết, hai người kia là đối tượng đuổi giết của thành Tu La, Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, tất cả lính đánh thuê đều phải lấy tính mạng của bọn họ, nếu giấu ở Nước Tây Nhung sợ rằng chọc giận Thành Tu La cùng lính đánh thuê trong thiên hạ!"

Rầm...

Nữ hoàng nặng nề vỗ cái bàn đứng lên: "Thành Tu La làm nhiều việc ác, bọn họ muốn đuổi giết người, nhất định là người tốt! Trẫm không e ngại bọn họ!"

"Ý Bệ hạ là muốn đối địch với lính đánh thuê trong thiên hạ?" Thiên đại Mê Ly ngẩng đầu, tàn nhẫn nhìn chăm chú Hoàng Bắc Nguyệt.

Nữ hoàng nói: "Ngay cả 2 người Trẫm cũng không giữ được, còn mặt mũi gì ngồi ở ngôi vị hoàng đế? Quốc sư không nên nhiều lời, Trẫm mệt, mời quốc sư về đi!"

Thiên đại Mê Ly cũng không nói thêm, khom người lui ra, trước khi đi nhìn thoáng qua Thiên đại Đông nhi. Thiên Đại Đông nhi cúi chào nữ hoàng, theo đuôi Thiên đại Mê Ly ra ngoài.

Nhìn Thiên đại Đông nhi rời đi, nữ hoàng lo lắng hỏi: "Du, quốc sư liệu có trừng phạt Đông nhi không?"

Bắc Đường Du nói: "Cô ấy đã quyết định mang Bắc Nguyệt quận chúa đến, nhất định có biện pháp ứng phó với quốc sư, bệ hạ cứ yên tâm."

Nữ hoàng quay đầu nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Các người cứ yên tâm ở lại trong cung, bằng hữu của Du chính là bằng hữu của Trẫm!"

"Đa tạ bệ hạ." Hoàng Bắc Nguyệt chân thành nói, tuy lần đầu tiên gặp gỡ, nhưng không ngờ vị nữ hoàng này có thể hỗ trợ như thế, quả nhiên như Thiên đại Đông nhi nói, nữ hoàng đáy lòng thiện lương đơn thuần.

"Không cần phải nói tạ ơn, Du, dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi đi." Nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt bị trọng thương sắc mặt tái nhợt, nữ hoàng không tiếp tục nói chuyện phiếm, dù sao sau này ở lại trong cung còn nhiều cơ hội trò chuyện.

Bắc Đường Du gật đầu, mang Hoàng Bắc Nguyệt cùng Nến Đỏ ra khỏi tầm điện.

"Du các hạ, hiện tại có lẽ sẽ mang phiền toái không nhỏ cho Nước Tây Nhung cùng nữ hoàng." Hoàng Bắc Nguyệt vừa đi vừa thản nhiên nói.

Bắc Đường Du nói: "Ta tin tưởng Nguyệt các hạ sẽ không trơ mắt thấy họa và bệ hạ."

Quả nhiên là người thông minh!

Chương 886: Ngàn dặm lưu vong 3

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, đứng ở trong sân, ngẩng đầu nhìn bầu trời xám xịt, mưa phùn êm ái rơi trên gương mặt, khí trời tối tăm như thế, thật sự cũng khiến lòng người ảm đạm.

"Nói vậy gần đây trong thành Kỳ Dương có không ít lính đánh thuê tới." Bọn họ dọc đường đi về Kỳ Dương, đám lính đánh thuê tự nhiên biết để đón lõng.

Bắc Đường Du gật đầu, "Quả thật rất nhiều, tuy nhiên phần lớn là lính đánh thuê nhỏ lẻ. Các đoàn lính đánh thuê lớn vẫn không có động tĩnh, không muốn có can hệ gì với Thành Tu La."

"Đại ân đại đức của Bệ hạ cùng Du các hạ, Hoàng Bắc Nguyệt suốt đời khó quên, tương lai nếu có việc cần đến, tại hạ dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng cũng không do dự!" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu sang sảng cười với hắn.

Bắc Đường Du trong lòng xao động, nghĩ đến bệ hạ bất đắc dĩ bị nhốt trong thâm cung, đột nhiên thấy được một chút hy vọng.

"Nói quá lời, đây là Thiên Điện, Nguyệt các hạ ở đây dưỡng thương đi, sẽ không ai tới quấy rầy." Bắc Đường Du đưa bọn họ vào thiên điện, dặn dò mấy cung nhân vài việc rồi rời đi.

Nến Đỏ để tất cả mọi người bên ngoài, đóng cửa lại nói: "Chủ nhân, nữ hoàng cùng Du các hạ đều là người tốt! May mà có bọn họ, còn Thiên đại các hạ...".

"Cô ấy hẳn có biện pháp ứng phó với quốc sư, Nến Đỏ, người có nhớ phụ thân từng có Vương lệnh của lính đánh thuê?" Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, cả người đau nhức hành hạ, khớp xương như rã ra.

"Nhớ chứ!" Nến Đỏ gật đầu, "Khi đó nô tỳ còn nhỏ, từng nhìn tư thế oai hùng của A Cha khi hiệu lệnh lính đánh thuê trong thiên hạ. Vương lệnh của lính đánh thuê vừa xuất hiện, toàn bộ lính đánh thuê trong thiên hạ không ai dám không phục! Tiếc là Vương lệnh của lính đánh thuê không biết ở đâu, A Cha cũng rời đi"

Nến Đỏ buồn bã cúi đầu, nếu có Vương lệnh của lính đánh thuê trong tay, hôm nay tuyệt đối sẽ không phát sinh cục diện lính đánh thuê trong thiên hạ đuổi giết bọn họ.

"Ý người là chỉ cần có Vương lệnh của lính đánh thuê, bọn họ sẽ tuân lệnh? Vì sao? Nếu chỉ một đứa trẻ cầm Vương lệnh của lính đánh thuê, bọn họ sẽ nghe lệnh chứ?" Hoàng Bắc Nguyệt hoài nghi nên mới không lấy Vương lệnh của lính đánh thuê ra.

Một khối lệnh bài, nàng không dám đặt cược toàn bộ lên đó.

Nến Đỏ nói: "Chủ nhân không biết chứ, Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp có Công hội lính đánh thuê, chủ nhân đại khái đã gặp. Muốn trở thành lính đánh thuê chân chính, đầu tiên phải đăng ký ở Công hội, sau đó làm nhiệm vụ, đạt yêu cầu sẽ được Công hội Lính đánh thuê lấy máu thề với khế ước trận, sẽ có được tư cách làm lính đánh thuê chân chính!"

Hoàng Bắc Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra lúc ấy nàng kiếm tiền liền đăng ký nhiệm vụ, nhưng không thực sự trở thành lính đánh thuê, nên không biết các bước phía sau.

"Khế ước trận là cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt lại hỏi.

"Khế ước trận tồn tại rất lâu rồi, hình thành khi nào không ai biết. Nhưng nếu không thề với khế ước trận sẽ không trở thành lính đánh thuê được. Không phải lính đánh thuê sẽ không thể nhận nhiệm vụ ở Công hội Lính đánh thuê, cũng không đạt được tiền thưởng, càng không thể thông qua hệ thống lính đánh thuê cường đại đạt được ưu thế. Mặc dù Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp có không ít lính đánh thuê hắc ám, bọn họ không thề với khế ước trận nên xu thế đơn độc lực bạc, dù sao, muốn trở thành cường giả, dựa vào bản thân là không được."

"Nói như vậy, Công hội lính đánh thuê là một tổ chức cường đại." Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, ở Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, Công hội lính đánh thuê không một tiếng động thấm thấu mọi nơi. Bề ngoài thoạt nhìn chẳng có gì ghê gớm, nhưng kì thực thâm căn cố đế, đơn vị hệ thống khổng lồ.

"Nội dung thề với khế ước trận thề là thuần phục Vương lệnh của lính đánh thuê sao?"

Nến Đỏ gật đầu, "Đúng, còn có lính đánh thuê không được tự giết lẫn nhau, lấy máu thề, nếu lam ngược lại sẽ bị khế ước trận trừng phạt, cướp đoạt thân phận lính đánh thuê, thực lực cũng trở về trình độ lúc trước khi gia nhập Công hội lính đánh thuê".

"chà chà, thật độc đáo." Hoàng Bắc Nguyệt bĩu môi "Nói như vậy, Vương lệnh của lính đánh thuê đúng là đồ vật tốt nha!"

"Đáng tiếc, không biết A Cha đem Vương lệnh của lính đánh thuê giấu ở đâu? Mấy năm nay có vô số người tìm kiếm Vương lệnh của lính đánh thuê, đáng tiếc không có chút tin tức nào." Nến Đỏ tiếc nuối

nói, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng suy sụp xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, trong lòng nghĩ có nên cho Nến Đỏ xem một Vương lệnh của lính đánh thuê hay không? Nha đầu này nhất định sẽ cao hứng đến ngất xỉu mất thôi?

"Nến Đỏ, kỳ thật, ta..."

"Chủ nhân muốn nói gì?" Nến Đỏ chớp mắt nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngưng ngưng nói: "Ta cho ngươi xem một đồ vật."

"Cái gì vậy?" Nến Đỏ tò mò đi sát lại gần.

Chương 887: Ngàn dặm lưu vong 4

Hoàng Bắc Nguyệt để ngón tay gãi trên nẹp giới thượng, nghĩ thầm Nến Đỏ nhìn gần như vậy, lát nữa không chừng bị hù dọa ngắt xiêu mất?

Cổ tay nhẹ nhàng vừa lộn, một khối lệnh bài chất phác liền xuất hiện trong tay, kiểu cách hoa văn cổ xưa xuất hiện trong tầm mắt, hơi thờ hù hụ tựa hồ cũng toát ra.

An tĩnh trong nháy mắt, đột nhiên "Hự" một tiếng, Tiểu nha đầu ngã trên mặt đất bất động.

"Nến Đỏ, này này..." Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ ngồi xổm xuống, chính toàn thân bị thương, làm gì có khí lực nâng Nến Đỏ dậy. Biết thế nói trước Vương lệnh của lính đánh thuê rồi lấy ra cho rồi. Nếu Nến Đỏ bị hù chết, sau này ai chăm sóc cho nàng đây.

Thật vất vả đánh thức Nến Đỏ, lại mất nhiều thời gian giải thích Vương lệnh của lính đánh thuê vì sao ở trong tay mình, khi Nến Đỏ tỉnh táo lại cũng đã đến đêm khuya.

Hoàng Bắc Nguyệt nằm trong đống chăn, không muốn cử động.

"Chủ nhân, nô tỳ cảm giác a cha không rời đi mất, ngài ấy nhất định đang âm thầm bảo vệ chúng ta khắp nơi." Ngủ ở một bên khác Nến Đỏ thì thào nói.

"Nha đầu ngọc, một người thông minh tuyệt đỉnh, cho dù rời khỏi thế

giới này, hết thảy những thứ của người đó sẽ không biến mất." Hoàng Bắc Nguyệt an ủi Nến Đỏ, cảm tình của Nến Đỏ đối với Hiên Viên Vấn Thiên nhiều hơn so với nàng. Dù sao ngay cả Bắc Nguyệt quận chúa cũng chưa bao giờ thấy Hiên Viên Vấn Thiên, mà Nến Đỏ cùng Tiểu Đẳng Lung được người đó nuôi lớn.

Nghĩ đến Tiểu Đẳng Lung, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Có Vương lệnh của lính đánh thuê, chỉ cần lính đánh thuê không đuổi giết ta, chúng ta có thể đi Điện Quang Diệu, cứu Tiểu Đẳng Lung ra."

Trong bóng tối, Nến Đỏ lắc đầu nói: "Chủ nhân, cứu Tiểu Đẳng Lung phải đợi ngài có năm loại chú ấn mới hành động được. Giờ xông vào Điện Quang Diệu, phần thắng quá nhỏ, sợ rằng còn đánh mất cả Vạn Thú Vô Cương."

"Nhưng Tiểu Đẳng Lung..." Nến Đỏ nghĩ thế nào Hoàng Bắc Nguyệt hiểu rõ, nhưng Tiểu Đẳng Lung không thể không cứu.

"Yên tâm đi, không có Vạn Thú Vô Cương, Hồng Liên sẽ không giết Tiểu Đẳng Lung." Nến Đỏ an ủi nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng, nghĩ thầm tạm thời không muốn gặp người của Điện Quang Diệu, nhưng nàng không ngờ vì Vương lệnh của lính đánh thuê xuất hiện mà bọn họ nhanh như vậy đã gặp nhau ở nơi quốc gia mưa liên miên này.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 888: Phong Vân hội tụ

1

Ba ngày sau!

Tại võ quán lớn nhất của Nước Tây Nhung, lính đánh thuê mỗi nước hội tụ ở đây, nhốn nháo nói ồn ào.

"Hừ! người của nước Tây Nhung không giao Hoàng Bắc Nguyệt ra, muốn đối địch với Thành Tu La hay sao?"

"Thành Tu La? Xem ra các vị thật sự là bị Thành Tu La dọa sợ vỡ mật, hay là được Thành Tu La hứa hẹn hậu hĩnh rồi?" Có người hừ lạnh.

"Mọi người cũng vậy, đừng chỉ biết nói người khác! Muốn trách chỉ có thể trách Hoàng Bắc Nguyệt số mệnh không tốt, hết lần này tới lần khác gặp phải Người của Thành Tu La!".

"Các vị chớ nóng, chúng ta đã phái người đi gặp quốc sư, quốc sư chưa trả lời thuyết phục, xem ra Nước Tây Nhung thật sự muốn đối nghịch với Thành Tu La. Chúng ta có nên cưỡng chế đoạt người không?"

"Hừ, đem người đoạt ra, công lao về ai?"

"Đây là bảo vệ tánh mạng, nói gì đến công lao? Tưởng Thành Tu La thật sự sẽ thưởng hậu hĩnh sao?"

"Nếu có thì sao? mọi người định chia đều ích lợi sao?"

"Nhiều người có công! Ai có công lớn nhất thì cho người đó đi".

"Ha ha ha ha... ai lợi hại nhất liền đi cướp người đi, không cần chúng ta hỗ trợ? Không công xuất lực, lại không được đền đáp, chẳng đũa ngọc nào làm!"

"Người nói cái gì? Nơi này há để người nói năng cuồng!"

.....

Nói mấy câu, trong hội quán võ loạn cả lên, vì bắt Hoàng Bắc Nguyệt nên tụ tập tới đây, nhưng vì lợi lộc phía sau mà âm ỉ tranh luận. Tính xấu có thể thấy rõ.

Ầm...

Một tiếng động vang lên khiến đám lính đánh thuê đang la hét âm ỉ suyt động thủ đánh nhau đột nhiên nhất tề lui về phía sau, yên tĩnh trở lại.

"Là ai!" Sau một lát an tĩnh liền có người phẫn nộ hô to.

"Lão Đại cầm mõm, người xem, nhìn, nhìn kia là cái gì..." một lính đánh thuê khúm núm chỉ ngón tay về một khối đất trống.

Trên đất trống bày một lệnh bài gỗ đen hơi ố vàng, phía trên hoa văn phong cách cổ xưa vờn quanh, đại khí trang nghiêm, phảng phất ngưng tụ vô số lực uy hiếp.

Gữa lệnh bài có khắc một ký hiệu quý dị "vương" đặc biệt khí phách!

"Đây không phải là tuyên thệ thuần phục khế ước trận sao?" Trong

đám lính đánh thuê có người nhận ra ký hiệu quý dị. Lúc bọn hắn trở thành lính đánh thuê chân chính, ở Công hội lính đánh thuê đã tuyên thệ với khế ước trận!

Lời vừa nói ra, vô số lính đánh thuê trong hội quán võ trầm mặc, toàn hội quán võ lặng ngắt như tờ, ngay cả một sợi tóc rơi trên mặt đất cũng có thể nghe thấy!

Vô số lính đánh thuê nhìn gắt gao vào lệnh bài gỗ đen lẳng lẳng nằm trên đất trống, không ai phát ra tiếng động, không ai nói khối lệnh bài đến tột cùng là cái gì, có thể làm cho nhiều lính đánh thuê e ngại như vậy. Song, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, nhận ra khối lệnh bài gỗ đen này!

"Vương lệnh của lính đánh thuê..." Không biết người nào nhỏ giọng nói một câu.

Một câu nói kia, giống như một mảnh lông vũ rơi vào hồ nước, nhẹ nhàng khuếch tán gợn sóng, rung động phát tán.

"Đây là Vương lệnh của lính đánh thuê!"

"Trời ạ! Vương lệnh của lính đánh thuê tái hiện thế gian!"

Đám lính đánh thuê đột nhiên la hét ầm ĩ lên, một tiếng lại một tiếng hô to, như muốn làm nổ tung cả nóc hội quán võ!

Mọi người ngẩng đầu nhìn chung quanh, muốn tìm ra người sở hữu khối lệnh bài Vương lệnh của lính đánh thuê là ai!

"Vương lệnh của lính đánh thuê xuất hiện, tất cả lính đánh thuê trong thiên hạ đều thần phục, không biết là thật hay giả?". Giữa tiếng la hét ầm ĩ, một giọng nói thanh lạnh chậm rãi vang lên, mang theo một tia

ngạo mạn, trong nháy mắt làm đình chỉ toàn bộ tiếng la hét ầm ĩ.

Không cần thần sắc nghiêm nghị, cũng không cần phần nộ cuồng bạo, chỉ là giọng nói thản nhiên cũng khiến người ta có cảm giác sợ hãi thần phục, dựa trên sự uy nghiêm từ Vương lệnh của lính đánh thuê, quả nhiên rất đáng sợ.

Theo tiếng nói vừa thốt ra, lính đánh thuê cũng ngẩng đầu lên, nhìn về nơi phát ra tiếng nói.

Hội quán võ là một tòa nhà ba tầng rộng rãi, phía dưới đất trống rộng lớn đủ để đứng diễn thuyết, cũng có thể là sân luận võ, mà ba tầng toàn bộ đều là ghế quan sát, tầng tầng xếp cao lên.

Mà tầng hai ở giữa, có một gian khán đài giành cho khách quý, tầm nhìn rất tốt, giờ phút này, trên khán đài một bóng người màu đen thon thả tú lệ nhưng lãnh ngạo chậm rãi đi tới.

Là nữ tử! Là một nữ tử tuyệt sắc khuynh thành! Tóc đỏ chói mắt tùy ý tán trên vai, khuôn mặt tinh xảo mà đại khí hăm dọa lãnh khốc hơi thở, áo gấm màu đen mặc dù đơn giản, lại có vẻ anh tuấn bức người!

Mặt mày xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt trong suốt ác lạnh, mặt trầm như nước, mắt như sao sớm, da thịt như nõn nà mỹ ngọc, không chút tỳ vết.

Nữ tử như tiên giáng trần, chỉ dám đứng xa không dám đến gần, đừng nói chỉ dung mạo nàng tuyệt sắc khiến kẻ khác sợ hãi than thở, chính là hơi thở khiếp người đã khiến người đối diện cúi đầu quỳ lạy.

Chẳng lẽ khối lệnh bài gỗ đen có thể hiệu lệnh lính đánh thuê trong thiên hạ là của cô gái mười bảy mười tám tuổi này?

Trời ơi, chuyện này là thật sao?

"Cô gái này nhìn quen mắt thật!" Có người nói như vậy, sau đó những người còn lại cũng đáp, quả thật rất quen mắt, tựa hồ đã gặp ở đâu đó, nhưng nhất thời không nghĩ ra.

Kỳ thật không phải bọn hấn không nghĩ ra, mà là không dám nghĩ!

Nếu bọn hấn biết, chủ nhân của Vương lệnh của lính đánh thuê là đối tượng mà bọn hấn ngày đêm đuổi giết chẳng phải bị dọa chết sao?

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi tới bờ khán đài, bàn tay trắng nõn vịn lên lan can, nhẹ nhàng cúi đầu, nhìn những khuôn mặt phía dưới đang chấn kinh quá độ.

"Các vị, rốt cuộc gặp mặt." Sơ lạnh tươi cười ở bên môi chậm rãi lan tràn ra, nhưng ánh mắt không có ý cười khiến người ra rét lạnh.

"Các, các hạ là..." dưới đám lính đánh thuê có một người đánh bạo hỏi.

Không biết nàng là ai? Rốt cục những người này nhiều ngày đuổi giết ai chứ?

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng giơ tay lên, năm ngón tay mở ra, một tờ giấy trắng xuất hiện trong tay, bên trên họa hình một cô gái, miêu tả mặc dù không sống động, tuy nhiên hình dáng đại khái có thể thấy rõ. Cô gái trong bức họa cùng cô gái trên khán đài chính là một người.

Đám lính đánh thuê thi nhau hít khí lạnh, sau một lát, mọi người đều quỳ xuống.

"Chúng ta ngu muội vô tri, mạo phạm Vua của lính đánh thuê, mong các hạ thứ tội!"

"Chúng ta bị Thành Tu La uy hiếp, thân bất do kỷ, xin các hạ thứ lỗi!"

Cho dù biết những tiểu nhân này thấy lợi quên nghĩa nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nói thẳng, chậm rãi thu hồi tờ giấy, năm ngón tay hợp lại, Vương lệnh của lính đánh thuê lại lần nữa trở lại tay nàng.

"Các vị nếu biết Vương lệnh của lính đánh thuê, liền biết ta là người như thế nào! Ta Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù vắng vẻ vô danh Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, nhưng nếu có ai hoài nghi năng lực của ta, có thể tìm ta khiêu chiến, thắng thì ta đem hai tay tặng Vương lệnh của lính đánh thuê, thua thì đừng trách ta không nương tay".

Nàng nói chuyện bình thản không gợn sóng, nhưng tin tức nhấn nhủ rất phong phú!

Dám trêu nàng, cũng đừng sợ chết!

"Vua của lính đánh thuê ở trên, chúng ta thấy Vương lệnh của lính đánh thuê không dám mạo phạm, từ nay về sau, hết thảy mặc cho các hạ điều khiển!"

Đừng đùa, có trong tay Vương lệnh của lính đánh thuê, cô gái này không thể xem thường, thử hỏi, nếu là một người yếu, nàng dựa vào cái gì có được Vương lệnh của lính đánh thuê? Nếu là kỳ ngộ, cũng phải có bản lĩnh mới được. Hơn nữa, một nha đầu tóc đỏ chói mắt, khiến rất nhiều người lớn tuổi sâu trong nội tâm run sợ nhớ lại!

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua những người này, biết bọn họ hiện tại không ai dám phản kháng, liền thu hồi lệnh bài, xoay người

rời đi.

Những người kia nhìn thấy nàng rời đi, vốn tưởng có thể thờ phào một hơi, đột nhiên trong lúc đó một ánh sáng trắng từ bên ngoài hội quán vó chợt lóe, rơi xuống nơi Hoàng Bắc Nguyệt vừa đứng, rờng màu bạc xoay tròn một vòng, liền hóa thành một thiếu nữ xinh đẹp lạnh lợi.

"Cô ấy là triệu hồi thú của ta, các người có nghi vấn gì có thể tìm cô ấy." Vẫn chưa đi xa, Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên bổ sung một câu.

Cả đám lính đánh thuê nuốt nước miếng, sợ thừ người không dám hành động, trước có một số lính đánh thuê không phục một cái cô gái giữ Vương lệnh, giờ phút này tất cả đều ngoan ngoãn chịu phục.

Thần thú, thần thú đó!

Một cao thủ có thần thú bên người, bọn họ làm sao dám chống lại? Đừng nói bọn họ không dám, sợ rằng Thành Tu La muốn đối phó nàng cũng không dễ dàng.

Chẳng trách nàng bị Thành Tu La gióng trống khua chiêng đuổi giết, nếu là một cô gái mềm yếu, Thành Tu La chỉ cần nhắc ngón tay có thể đưa nàng đến Tây Thiên, cần gì tốn nhiều công sức.

Hiện tại hoàn toàn đã hiểu, Thành Tu La không dễ chọc, người thiếu nữ này càng không dễ chọc!

Vài ngày sau, tin tức Vương lệnh của lính đánh thuê xuất hiện tại Nước Tây Nhung liền truyền khắp Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, lính đánh thuê các nơi nghe được tin tức đều chạy tới thành Kỳ Dương hội tụ, một ít thế lực hắc ám cũng lập tức phái người đến.

Vương lệnh của lính đánh thuê xuất hiện, tất cả trăm vạn lính đánh thuê thiên hạ đều nghe theo hiệu lệnh!

Trăm vạn lính đánh thuê a! Đây đúng là một lực lượng khủng bố?

Lúc trước lính đánh thuê phân tán các nơi làm theo ý mình, giờ vì khối lệnh bài xuất hiện mà ngưng tụ cùng một chỗ!

Thế lực khổng lồ, Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La cũng không thể khinh thường.

Trong khoảng thời gian ngắn, khắp nơi sóng quỷ vân quyết, ào ào vũ bão.

Vua của lính đánh thuê xuất hiện, cục diện Đại lục Tạp Nhĩ Tháp sẽ lại một lần nữa thay đổi!

Thành Tu La

"Ngài hạ lệnh đuổi giết cô ấy?" Giọng nói lãnh khốc từ sâu trong bóng tối truyền đến, lạnh rợn người.

Âm Hậu quay đầu lại nhìn không thấy người, nhưng biết hấn tới, chỉ là không muốn hiện thân trước mặt bà mà thôi. Tâm trạng thất vọng vô tận cùng bi thương, nhưng bà không biểu lộ ra, sửa soạn làn váy, Âm Hậu ngồi ngay ngắn ở trên ghế, phượng nghi uy nghiêm, đoan trang cao quý.

"Phải" không cần giấu diếm, chuyện này cả thiên hạ đều biết, Tu La vương làm sao không biết?

"Cho dù ta muốn giữ lại, ngài vẫn cố ý muốn giết cô ấy?" Giọng nói của Phong Liên Dục nghe rất nguy hiểm.

Âm Hậu bảo thủ nói: "Không sai, ta nhất định lấy mạng Hoàng Bắc Nguyệt! Dực nhi, không giữ nữ nhân này được, mẫu hậu muốn tốt cho ngươi, tương lai ngươi sẽ rõ."

"Vì tốt cho ta?" Phong Liên Dực cười lạnh, "Mẫu hậu thử giải thích tốt như thế nào?"

Âm Hậu liếc mắt về chỗ hắc ám, nhẹ nhàng mím môi, không thốt ra lời.

Phong Liên Dực nói: "Mẫu hậu sợ cái gì? Biết rõ đoạn tình tuyệt ái, ngài sợ ta có cảm tình với cô ấy mà bị Minh biến thành người giống ngài sao?"

"Ngươi...? Âm Hậu trong mắt chứa lệ quang trong suốt, đây là điều mà nàng đau đớn nhất, sao hắn có thể tùy ý động đến?"

Đoạn tình tuyệt ái, hắn quả nhiên là đoạn tình tuyệt ái không có cực nhỏ cảm tình! Nhưng tại sao nhớ mãi không quên nha đầu kia như trước vậy, cố chấp không bỏ qua đây?

"Mẫu hậu, ta muốn Hoàng Bắc Nguyệt, nếu ngài muốn giết cô ấy, ta chỉ còn cách..."

"Ngươi vì ả mà đối địch với mẫu hậu sao?" Âm Hậu kích động đứng lên, "Ta là mẫu thân của ngươi, ả là cái gì?"

Phong Liên Dực trầm mặc chớp mắt, thâm trầm trong bóng tối, qua hồi lâu mới truyền đến tiếng người trầm thấp "Ta chỉ biết nếu nàng chết, ta không muốn làm Tu La vương nữa."

Chương 889: Phong Vân hội tụ

2

Nói xong, trong bóng tối liền truyền đến tiếng bước chân.

Âm Hậu mở to hai mắt, đôi mắt sáng chớp động lệ quang ẩn giấu đe dọa!

"Dực nhi! Người u mê không tỉnh ngộ, mẫu hậu chỉ có thể mời Linh Tôn ra mặt".

"Linh Tôn?" Phong Liên Dực cước bộ chợt dừng lại, một tiếng cười lạnh,

"Hắn là cái gì? Tu La vương là ta, không phải hắn!"

"Dực nhi! Dực nhi!" Âm Hậu vội vã gọi hắn, rốt cuộc gọi không có hồi đáp, chỉ có tiếng bước chân vang xa dần.

Âm Hậu cúi người dựa lưng vào ghế, khóc buồn bã thương tâm.

"Vị Ương!" Khóc trong chốc lát, Âm Hậu đột nhiên ngừng đầu hô một tiếng.

Vị Ương đứng hầu ở bên lập tức đi tới, khom người hỏi: "Âm Hậu có gì dặn dò?"

"Mời Linh Tôn đến!" Âm Hậu cắn răng, tựa hồ hạ quyết tâm.

Vị Ương chấn động, vội vàng nói: "Âm Hậu, xin ngài cân nhắc! Mời

Linh Tôn đến không chừng sẽ khiến bệ hạ phản bội..."

"Ta không quản được nhiều chuyện như vậy". Âm Hậu buồn bã nói: "Vị Ương, Dực nhi căn bản không hiểu bị Minh hại thành quái vật đau đớn cỡ nào, ta sao có thể trơ mắt nhìn hấn đau đây"?

"Nhưng vừa rồi bệ hạ nói..." Vị Ương vẫn còn do dự.

Âm Hậu cười khổ: "Hấn đã đoạn tình tuyệt ái, chẳng mấy chốc sẽ quên tình cảm cá nhân. Chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt không xuất hiện, ta cam đoan không cần một tháng, Dực nhi sẽ không ngoan cố như vậy".

Vị Ương nghe xong gật đầu, chậm rãi lui xuống.

"Vị Ương". Âm Hậu như nhớ ra gì đó gọi Vị Ương trở lại: "Người đi nói với Linh Tôn, Vương lệnh của Lính đánh thuê đã xuất hiện, hấn không phải vẫn muốn điều tra Công hội lính đánh thuê hay sao, có lẽ đây là cơ hội tốt".

"Vâng", Vị Ương lĩnh mệnh, lập tức đi xuống.

Âm Hậu dựa vào thành ghế, lẩm bẩm nói: "Vương lệnh lính đánh thuê... Vấn Thiên, đồ vật này là của người...."

Điệu Quang Diệu

Đàn chim bay xẹt qua bầu trời, mây trắng lững lờ bao phủ, bên trong thần điện Quang Minh lộ ra ánh sáng nhu mỹ.

Lồm bồm...lồm bồm... Một hòn đá lọt vào suối phun lên vô số nước bắn tung tóe.

"Hồng Liên tôn thượng sao lại trút giận ở đây thế?" Mạnh Kỳ Thiên từ xa đi tới vừa vặn nhìn thấy Hồng Liên đang ngồi bên suối phun, tay cầm viên đá ném vào trong suối.

Hồng Liên nhìn thấy hắn, vẻ mặt cau có, ngoa ngoắt ngồi xuống chỗ suối phun, chỉ tay về chỗ thần điện Quang Minh hỏi: "Mạnh Kỳ Thiên, người tinh thông bác học, thử nói xem vì sao Mặc Liên lại quỳ 3 ngày ở trong thần điện Quang Minh?".

"Suy cho cùng, ta trời biết, đất biết, cũng không biết lòng người, huống hồ Mặc Liên tôn thượng là người như vậy, sao ta hiểu được" Mạnh Kỳ Thiên bất đắc dĩ lắc đầu, ánh mắt nhìn về phía thần điện, trong mắt có một tia máu.

Hồng Liên căn bản không hiểu thâm ý của hắn, khinh thường nói: "Vô dụng".

Mạnh Kỳ Thiên cũng không giải thích, nhếch miệng cười hỏi: "Hồng Liên tôn thượng, ta muốn gặp Thánh quân, người đi cùng không?"

"Không đi, trông thấy bộ dạng Mặc Liên chỉ bực thêm". Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, nhảy xuống khỏi suối phun, đi xa dần.

Mạnh Kỳ Thiên lắc đầu một cái, đi về hướng thần điện Quang Minh.

Thần điện này xây dựng tại nơi cao nhất, cao vút trong mây, nhìn từ đằng xa tựa như ở giữa đám mây, bị ánh mặt trời chiếu đến có cảm giác thần thánh.

Đứng trước thần điện Quang Minh, cả người tựa như con kiến hôi. Đẩy cánh cửa cao lớn của thần điện, tiếng kẽo kẹt vang lên, cảm giác rất trống trải.

Mạnh Kỳ Thiên chậm rãi đi vào, dọc đường hai bên thần điện đều đốt đèn, ánh sáng chói mắt, phản chiếu lên vách tường và nền nhà màu vàng hết sức rực rỡ.

Thông đạo trong thần điện dài dằng dặc, mà phần cuối chính là vị trí của Thánh quân. Vô số đèn đuốc huy hoàng bao phủ, cảm giác thần thánh khiến không ai dám nhìn thẳng.

Mà giờ khắc này, giữa đèn đuốc có một bóng người màu đen cô đơn quật cường không nhúc nhích, dường như biến thành tượng đá giữa vô số tượng trong thần điện. Quả nhiên vẫn quỳ ở đây.

Mạnh Kỳ Thiên nhẹ nhàng thở dài một hơi, đi vòng qua Mặc Liên, tiến tới phía sâu thần điện, quỳ xuống cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn bóng người sau tấm rèm che.

"Thánh quân, thuộc hạ có sự tình bẩm báo."

"Ừ." Người sau bức rèm ung dung thông thả đáp một tiếng, ngữ điệu bình thản thanh nhã như suối, trong thần điện trang nghiêm có cảm giác như thần thánh.

Nghe tiếng trả lời, Mạnh Kỳ Thiên nhân tiện nói: "Thuộc hạ thám thính được Vương lệnh của lính đánh thuê xuất hiện tại Nước Tây Nhung, hôm nay thế lực các nơi trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp đã hội tụ về Nước Tây Nhung, kể cả Người của Thành Tu La!"

Sau rèm lụa không có động tĩnh, sau phút trầm mặc, Thánh quân chậm rãi mở miệng: "Đã bao năm rồi, rốt cuộc Vương lệnh của lính đánh cũng xuất hiện."

Mạnh Kỳ Thiên cúi đầu, không dám nói lời nào, phía sau Mặc Liên lại càng không nhúc nhích, đối với hắn chuyện không quan hệ với mình,

hắn sẽ không xen vào. Vương lệnh của lính đánh thuê có thể hiệu lệnh lính đánh thuê trong thiên hạ, nhưng với hắn lại không đáng một đồng, không làm hắn có cực nhỏ xao động.

"Thánh quân, các nơi lính đánh thuê đều hội tụ ở thành Kỳ Dương, đủ chứng minh Vương lệnh của lính đánh thuê là thật. Nếu lính đánh thuê trong thiên hạ hội tụ thành lực lượng lớn, sợ rằng đối chúng ta bất lợi." Mạnh Kỳ Thiên tỉnh táo trần thuật chuyện lợi hại.

Thánh quân tựa hồ không có phản ứng gì đặc biệt, trong thần điện vẫn bình thản nhẹ nhàng, hào khí, nhưng bọn hắn lại cảm thấy trái tim bị treo lơ lửng, không cẩn thận chút sẽ bị chia năm xẻ bảy!

Sau một hồi trầm mặc, Thánh quân chậm rãi mở miệng: "Mặc."

Mặc Liên đang bất động nghe thấy ngẩng đầu một chút, không lên tiếng đáp ứng, chỉ ngược con ngươi mờ mịt trống rỗng.

Cả Điện Quang Diệu sợ rằng chỉ có mình hắn có dũng khí đáp lại lời Thánh quân.

"Ngươi thật sự muốn nhìn thấy ánh sáng?"

Mặc Liên trịnh trọng gật đầu, nói: "Muốn."

Mạnh Kỳ Thiên chợt hiểu, hóa ra Mặc Liên quỳ ba ngày trước mặt Thánh quân là muốn nhìn thấy ánh sáng, lần trước hắn hỏi làm thế nào mới có thể nhìn thấy ánh sáng. Bản thân mình đã thuận miệng xui Mặc Liên van cầu Thánh quân, không ngờ tên Mặc Liên đơn thuần này thật sự đi cầu Thánh quân.

Nhưng Thánh quân sao dễ dàng đáp ứng hắn như vậy? Cái giá để đổi lấy đôi mắt rất cao, nếu không, lấy sự ân sủng của Thánh quân

đối với Mặc Liên, đã sớm cho Mặc Liên nhìn thấy ánh sáng.

Thánh quân thấp giọng cười, chậm rãi nói: "Người đem Vương lệnh của lính đánh thuê về đây, ta sẽ cho người đôi mắt."

Trên gương mặt tái nhợt của Mặc Liên xuất hiện nụ cười nhàn nhạt, hai mắt mờ mịt không nhìn thấy gì, nhưng tựa hồ toàn bộ đèn đuốc huy hoàng trong thần điện Quang Minh đều phản chiếu lấp lánh trong ánh mắt hắn.

"Vâng" Mặc Liên đứng lên, không thể chờ đợi được nữa muốn rời đi.

"Mặc." Thánh quân lần nữa lên tiếng dặn dò, "Người nọ có thể chiếm giữ được Vương lệnh của lính đánh thuê, nhất định là nhân vật không thể khinh thường, người đoạt Vương lệnh của lính đánh thuê xong cũng không nên giữ lại tính mạng người đó, tránh hậu họa."

Mặc Liên gật đầu, rất vui vẻ đi giết người.

Mạnh Kỳ Thiên cũng khom người cáo lui, trong lòng có chút nghi hoặc: Mặc Liên là hạng người gì? Từ nhỏ tàn nhẫn hung tàn, lãnh khốc vô tình, hắn xuống tay tuyệt sẽ không lưu lại người sống! Thánh quân hiểu rõ Mặc Liên, không thể không biết tính cách Mặc Liên, lấy được Vương lệnh của lính đánh thuê, người kia khẳng định phải chết.

Nhưng nếu Thánh quân hiểu rõ, vì sao còn cố ý dặn dò Mặc Liên lấy tánh mạng người kia đây?

Rời khỏi thần điện, Mạnh Kỳ Thiên xoay người đóng cửa lại, xa xa nhìn sâu trong thần điện, nơi ánh sáng chiếu rọi có bóng dáng Thánh quân như ẩn như hiện.

Đều nói Mạnh Kỳ Thiên trên trời dưới đất không gì không biết, nhưng so với Thánh quân, hẳn thua kém hơn nhiều.

Thánh quân phảng phất không gì không biết, cái gì cũng không chạy khỏi ánh mắt của hắn, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay hắn!

"Mặc Liên tôn thượng!" Mạnh Kỳ Thiên sau khi đóng cửa bước nhanh đuổi theo Mặc Liên.

Mặc Liên dừng chân bước, quay đầu lại nói với hắn: "Đôi mắt."

Mạnh Kỳ Thiên gật đầu nói: "Ta hiểu, ngươi rất muốn đôi mắt, nhưng chuyện về Vương lệnh của lính đánh thuê, để ta giúp ngươi điều tra một chút rồi hành động, tránh phát sinh biến cố."

"Không, ta muốn đôi mắt." Mặc Liên cố chấp lắc đầu, không gì ngăn được hắn.

"Ta đi tìm Hồng Liên tôn thượng, để cô ta đi cùng ngươi." Mặc Liên không nhìn thấy gì, một mình đi ra ngoài để lạc đường, thật lo cho hắn. Nhưng Mặc Liên lại giơ tay lên, chuẩn xác chỉ về hướng Tây nói: "Kỳ Dương."

Đó là phương hướng thành Kỳ Dương, hắn biết.

Mạnh Kỳ Thiên ngăn ra, "Nhưng..."

Mặc Liên không đợi hắn nói xong, đã triệu hồi ra Huyền Linh Thú, nhảy lên lưng nó, trong nháy mắt biến mất trong tầng tầng lớp lớp mây. Tốc độ của hắn mấy ai đuổi được.

Mạnh Kỳ Thiên bất đắc dĩ thở dài, cũng được, dù sao giết một người cũng không khó đối với Mặc Liên. Người nọ ngay cả có Vương lệnh

của lính đánh thuê, làm sao có thể chống đỡ được Tử Thần của Điện Quang Diệu đây?

"Mặc Liên đi đâu thế?" Hồng Liên chớp mắt từ xa xa đi tới cạnh Mạnh Kỳ Thiên, nhìn bóng người màu đen biến mất không thấy tăm hơi liền trầm giọng hỏi.

"Thánh quân phái hần đi lấy Vương lệnh của lính đánh thuê, hần là sẽ rất nhanh trở về."

"Hần đi một mình?" Hồng Liên giật mình tròn to mắt, thấy Mạnh Kỳ Thiên gật đầu, nàng cả giận nói: "Người cùng hần đi ra ngoài nhiều lần như vậy còn không biết hần thế nào sao? Hần không nhìn thấy thì sao tìm được Vương lệnh của lính đánh thuê!"

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Đây là ý tứ của Thánh quân, cũng do Mặc Liên không cho bất kỳ kẻ nào đi theo, kể cả người."

"Người hy vọng hần gặp chuyện không may đúng không?" Hồng Liên giận quá cười khẩy, "Mạnh Kỳ Thiên, người lòng lang dạ sói, người rắp tâm muốn Mặc Liên gặp chuyện không may để thay thế vị trí của hần đúng không?".

"Hồng Liên tôn thượng, không thể nói lung tung, ta Mạnh Kỳ Thiên tự biết mình là ai, sao lại muốn thay thế Mặc Liên tôn thượng?" Mạnh Kỳ Thiên cũng giận tái mặt, nữ nhân này điêu ngoa nói quá đáng!

"Hừ! Đừng tưởng rằng người có thể che giấu được dã tâm, Ta sẽ không che giấu cho người!" Hồng Liên nói xong, xoay người đi.

Cho dù mọi người mặc kệ Mặc Liên, nàng sẽ không mặc kệ. Lúc trước nói hay lắm, nếu sống cùng một chỗ, vậy chết cũng phải cùng một chỗ!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Mấy ngày nay, đoàn lính đánh thuê trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp lục tục tới Thành Kỳ Dương, quy mô khổng lồ làm quốc sư Thiên đại Mê Ly không dám thất lễ.

Trước đây tưởng những người này đuổi giết Hoàng Bắc Nguyệt, muốn gặp người trọng yếu của Nước Tây Nhung. Nhưng sau khi biết rõ chuyện mới hiểu tất cả những người này đều đến bái kiến Vua của lính đánh thuê! Mà Hoàng Bắc Nguyệt vốn bị đuổi giết lại bình yên vô sự ở trong cung.

Chuyện này quá đột ngột, quốc sư hoàn toàn như lọt vào sương mù, chỉ có thể thả Thiên đại Đông nhi đang bị giam giữ nhiều ngày ra, để nàng đi hỏi thăm đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Từ ngày Thiên Đại Đông nhi theo Thiên đại Mê Ly rời đi không được gặp lại, nếu không phải Bắc Đường Du nói Đông nhi không có việc gì, Hoàng Bắc Nguyệt sợ rằng sẽ lặn lẽ lên vào Thánh Huyết Cung tìm hiểu tình huống.

"Không ngờ ngươi lại có được Vương lệnh của lính đánh thuê, Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi đúng là một đối thủ không thể xem thường." Sau khi hiểu rõ sự tình, Thiên đại Đông nhi liền cười nói.

"Trùng hợp mà thôi." Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, "Được rồi, lần này ngươi đối nghịch với quốc sư, vì sao bà ta vẫn thả ngươi?".

Thiên đại Đông nhi thu liễm nụ cười trên mặt, chậm rãi uống trà, nói: "Bởi vì ta đáp ứng bà sẽ giết ngươi."

Hoàng Bắc Nguyệt nụ cười càng sâu, "Vậy sợ rằng ngươi lại bị giam

tiếp".

"Chưa chắc." Thiên đại Đông nhi nhấp khế một ngụm trà, "Hiện ở bên ngoài thủ lĩnh các đoàn lính đánh thuê lớn chờ gặp ngươi, ngươi không ra để bọn họ bái kiến?"

"Bái kiến miễn đi, việc này có Nến Đỏ thu xếp, không cần ta quan tâm, ta hiện tại chỉ chờ người trong Công hội lính đánh thuê xuất hiện."

"Người của bọn họ trăm năm khó gặp, ngươi xác định gặp được bọn họ?"

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhíu mày sầu lo, "Thành thật mà nói không chắc chắn lắm"

"Ngươi cẩn thận một chút, Vương lệnh của lính đánh thuê xuất hiện giống trống kua chiêng như thế, Thành Tu La cùng Điện Quang Diệu sao lại ngồi yên?" Thiên đại Đông nhi hảo tâm nhắc nhở nàng.

"Người của bọn họ hẳn là cũng sắp đến rồi, tuy nhiên muốn cướp Vương lệnh của lính đánh thuê khỏi tay ta không dễ như vậy!"

Thiên đại Đông nhi cười nói: "Thành Tu La không nói, Mặc Liên của Điện Quang Diệu tình cảm sâu nặng với ngươi, sẽ không xuống tay với ngươi".

"Nói mò gì? Mặc Liên cái gì cũng không hiểu, còn là một đứa trẻ đấy." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười khế, cảm tình với Mặc Liên cũng coi là một việc vui mừng, tuy nhiên, cảm tình này không liên quan đến tình yêu.

"Ngươi đối xử với hắn như trẻ con?" Thiên đại Đông nhi hơi kém

cười to, "Người không nhìn thấy, lúc hấn không tìm được người có bao nhiêu sốt ruột nha."

"Hấn quả thật có chút tính ý lại, tuy nhiên dần dần sẽ hiểu, chúng ta khác phe cánh nhau." Hoàng Bắc Nguyệt buông chén trà đứng lên, "Thiên tử hạ triều, người nên đi gặp nữ hoàng."

Thiên đại Đông nhi cũng không nhiều lời, có một số việc phải biết điểm dừng là được.

"Du các hạ nói với ta, nữ hoàng tính cách kiệt ngạo, quốc sư bất mãn với nữ hoàng, ý muốn lập tân quân nhu thuận hiểu biết khác, việc này nếu ta có thể giúp đỡ, bảo Du các hạ không cần khách khí."

"Chuyện này đúng là cần người." Thiên đại Đông nhi cảm kích nhìn nàng một cái, liền đi tiền điện gặp nữ hoàng.

Chương 890: Phong Vân hội tụ

3

Hoàng Bắc Nguyệt cũng xoay người đi vào trong phòng, mặc dù hiện tại tạm thời an toàn, thương thế của nàng cũng khôi phục bảy tám phần rồi. Nhưng nàng không thể khinh thường, lúc nào cũng phải nâng cao thực lực của chính mình, không thể có nửa khắc thư giãn.

Vừa đi vào phòng, liền cảm giác thấy một khí tức bất thường tràn ngập trong không khí! Nàng bản tính cảnh giác, lập tức biết trong phòng có người, có thể vô thanh vô tức ẩn vào khiến nàng ở bên ngoài không phát hiện, trên đời này mấy cao thủ làm được đây?

Không bối rối, ngược lại tinh táo chuyển qua một cái bình phong, nhìn trên giường có một người ngồi, nhìn tư thế như nghỉ ngơi, phong thái lười biếng, không hề phòng bị.

Nhẹ nhàng nhắm lại đôi mắt, lông mi khẽ run, mí mắt nhàn nhạt như thanh quạt. Mặt mày như vẽ, đã từng sớm chiều ở bên, hiện tại xem ra không thay đổi chút nào.

Nàng không dùng bước chân bí mật, hần tự nhiên biết nàng tới gần, nhưng vẫn nhắm mắt lại nghỉ ngơi không phòng bị.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Su phụ tới sao không thông báo một tiếng, để ta ra ngoài nghênh đón."

Đôi mắt mở, màu đỏ sậm ở đáy mắt chợt lóe lên, thanh lạnh như cũ. Màu đỏ quý dị tượng trưng sự nguy hiểm, Hoàng Bắc Nguyệt không quên, bởi vậy dừng lại không tiến đến gần hần, nếu không sinh tử

khó liệu a!

Ánh mắt quét qua người nàng, Quân Ly liền mở miệng: "Người khôi phục rất nhanh."

"Nhờ hồng phúc của sư phụ." Hoàng Bắc Nguyệt hai tay khoanh trước ngực, nhìn hắn, "Sư phụ thoát nhìn cũng rất tốt, xem ra phù nguyên của ta ở trong tay ngài thật sự là như cá gặp nước a."

"Nếu biết rồi thì đem Vương lệnh của lính đánh thuê giao ra đây, ta không muốn giết người lần thứ hai." Quân Ly vẫn không nhúc nhích, có điều ánh mắt có chút màu đỏ sậm.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười rộ lên: "Quả nhiên là lai giả bất thiện, muốn Vương lệnh của lính đánh thuê? Sư phụ hắn biết ta là hạng người gì, không giết ta đừng mơ lấy được đồ của ta".

Không thèm nói nửa câu!

Nói không liền không cần nói tiếp, trực tiếp động thủ!

Từ trên giường, bóng dáng Quân Ly đột nhiên chợt lóe một cái rồi biến mất, khí lạnh sắc bén bay thẳng đến cổ Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu đôi mắt lạnh lại, tốc độ so với nàng thật nhanh?

Quân Ly duỗi tay về cổ của nàng, độ ấm từ da thịt của nàng truyền đến đầu ngón tay, chỉ cần dùng một chút lực là có thể cắt đứt cổ của nàng.

Nhưng đột nhiên trong lúc đó, độ ấm trên đầu ngón tay lại biến mất, thấy hoa mắt, thiếu nữ trước mắt sớm không biết tung tích.

"Quân Ly, tốc độ của ta không phải do người dạy." Phía sau truyền đến tiếng trào phúng lạnh lùng.

Quân Ly chậm rãi xoay người, thấy Hoàng Bắc Nguyệt ung dung ngồi ở vị trí hấn vừa rời khỏi với nụ cười rạng rỡ trong suốt.

Tốc độ của nàng luôn rất nhanh, chưa bao giờ làm hấn thất vọng, như hiện tại vậy.

Quân Ly lãnh đạm liếc nhìn nàng một cái, đầu ngón tay lóe lên ánh sáng màu hồng, roi nhỏ màu đỏ trong nháy mắt xuất hiện, hướng về mặt Hoàng Bắc Nguyệt!

Bây giờ còn dám đánh mặt nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt mãnh liệt giơ tay không tránh né, trực tiếp bắt roi đỏ cực nhỏ, khí nóng trong nháy mắt truyền vào lòng bàn tay, nàng không chậm trễ, trong lòng bàn tay khí lạnh chợt lóe, hàn băng bò qua roi nhỏ.

Quân Ly nhẹ buông tay, roi nhỏ rơi trên mặt đất vỡ thành băng vụn, hấn chậm rãi ngẩng đầu, đáy mắt màu đỏ sậm ẩn chứa sát ý lạnh lẽo!

Đôi mắt màu đỏ, Linh Tôn vô cảm rút cuộc xuất hiện a!

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy ra cửa sổ, người như tia chớp hướng ra ngoài cung, động thủ với hấn nhất định là một hồi ác chiến, nàng không muốn liên lụy người vô tội trong cung.

Linh Tôn không cho phép nàng đào tẩu, lập tức đuổi theo.

Hai bóng người như tia chớp, tựa như vừa ở trước mắt nhưng vẫn mờ ảo, người bình thường căn bản không nhìn thấy!

"Chủ nhân, sao thế?" Ở xa xa, Nến Đỏ cũng cảm giác bất thường, lập tức trong lòng liên lạc với Hoàng Bắc Nguyệt, "Một cỗ lực lượng cường đại tới gần chủ nhân!"

"Là Quân Ly!" Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói.

Nến Đỏ chấn động: "Hắn sao có thể còn sống? Hắn còn sống, vậy A Cha ở đâu?! Chủ nhân, người chờ ta, ta lập tức trở lại"

"Nến Đỏ, phụ thân quả thật đã mất, hắn bây giờ là trạng thái hóa hồn!"

Hoàng Bắc Nguyệt tốc độ bay nhanh, sát khí phía sau như bùa đòi mạng, gắt gao theo sát nàng!

"Hóa hồn" Nến Đỏ thì thào nói, "Gặp nguy hiểm! Do thần nhập ma, hắn chẳng lẽ..."

Leng keng...

Tiếng binh khí kịch liệt va chạm truyền đến, Nến Đỏ lập tức ngậm miệng không nói, toàn tâm toàn ý bay nhanh tới.

Bên kia, từ Thành Kỳ Dương ra ngoài ao đầm, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Quân Ly đã giao thủ!

Hai cao thủ tỷ thí, đất đai khắp ao đầm cũng gặp nạn theo. Một số linh thú cấp thấp sinh tồn trực tiếp bị đánh chết.

Giữa ngón tay Quân Ly toàn bộ đều là roi nhỏ màu đỏ, roi như có

mắt, mặc kệ từ hướng nào cũng có thể đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt!

"Bùa phòng ngự Băng!" Hoàng Bắc Nguyệt hét lớn một tiếng, mặt đất ươn ướt xộp, bề mặt ao đầm trong khoảnh khắc kết thành hàn băng dày!

Nàng tránh thoát roi của Quân Ly, rơi xuống trên mặt băng, thân thể kéo về phía sau hơn mười thước, vết kéo lưu dài trên mặt băng.

Linh Tôn cũng rơi xuống, nhìn bốn phía cả trăm dặm là cánh đồng hàn băng, trong lòng hắn có một tia rung động rất nhỏ. Không ngờ thực lực của nàng bây giờ đã mạnh như vậy, không thể khinh thường.

Hoàng Bắc Nguyệt tay nắm chặt tuyệt ảnh chiến đao, hàn quang lấp lánh lưu chuyển, nhìn Linh Tôn cũng nắm chặt chiến đao đen tuyền. Lúc nàng ở rừng rậm Phù Quang, đã từng thấy qua hắn sử dụng chiến đao đen này, khi đó hắn đại khái vừa bắt đầu hóa hồn, vẫn có thể khống chế ý thức chính mình, bởi vậy chiến đao không hoàn toàn phát ra uy lực.

Nhưng lúc ở bộ lạc Hách Na Lạp, nàng nhìn trên bức họa Vua Che Màn Đêm do bộ lạc Hách Na Lạp cung phụng, Hiên Viên Vấn Thiên cũng cầm trong tay một thanh chiến đao màu đen giống như đúc, vậy hắn là vũ khí của hắn.

Thanh đao trong tay Quân Ly hắn chính là chiến đao của Hiên Viên Vấn Thiên. Sau khi Hiên Viên Vấn Thiên qua đời, chiến đao bị Linh Tôn bảo tồn, hiện tại thành vũ khí của hắn!

Lạnh lùng liếc chiến đao màu đen, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "đao của cha ta, ngươi sử dụng thuận tay nhỉ?"

Quân Ly cũng lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó chiến đao màu đen nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, mặt băng dày lập tức xuất hiện từng khe nhỏ, cái khe nhanh chóng kéo dài đến chân Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng đứng không nhúc nhích, yên lặng một tay kết ấn, gia cố bằng bùa ngự thổ, để băng nguyên không đến mức bị hấn nhẹ nhẹ một chút đã tan rã.

Cái khe càng ngày càng nhiều, mắt thấy mặt băng sắp vỡ thành mảnh vụn, nhưng chưa tách rời ra.

"Hừ, muốn làm hỏng chỗ dừng chân của ta không dễ thế đâu!"
Hoàng Bắc Nguyệt mũi chân một chút, giơ tuyết ảnh chiến đao lên đột ngột đánh về phía Linh Tôn!

Nàng như chim ưng hung mãnh trên bầu trời đánh về phía con mồi, vừa nhanh vừa ngoan vừa chuẩn, tuyết ảnh chiến đao thoáng cái chém vào Quân Ly. Hấn giơ chiến đao màu đen ngăn cản, dưới chân hấn mặt băng lập tức vỡ vụn, sụp thật sâu xuống!

Có thể thấy một đao kia cường hãn, mạnh mẽ nhường nào!

Quân Ly bị một đao chọc giận, đáy mắt lóe ánh đỏ, hấn chặn lại, sau đó giơ chiến đao màu đen tiến công!

Hai bóng dáng đánh nhau kịch liệt trên mặt băng vỡ vụn. Tốc độ di chuyển quá nhanh, tựa hồ như gió lốc ở băng tuyết bốc lên.

Nước mưa từ trên trời rớt xuống không trung liền biến thành bông tuyết, bị hai người đánh nhau mang theo gió lốc tạo thành bạo tuyết, thổi ngã đám thực vật thấp bé bị đóng băng bốn phía.

Đây là siêu cấp cao thủ so chiêu, khác với cao thủ bình thường nên

mới sinh ra phản ứng mãnh liệt như thế, dường như xung quanh không ngừng biến hóa.

Chưa bao giờ có tuyết rơi ở Thành Kỳ Dương, lúc này bắt đầu hình thành bông tuyết, toàn bộ ao đầm rộng lớn ngoài thành trực tiếp biến thành băng trắng xoá.

Lính đánh thuê nghe tiếng động chỉ dám đứng ở xa xa xem, sợ đến gần sẽ bị khí thể cường đại liên lụy chết oan. Chiến đấu đến mức khiến trời biến sắc, nhất định là tuyết thể cao thủ tạo nên. Ngay cả mấy vị cao thủ ở đây cũng không thấy rõ ai đang đánh nhau.

"Thượng Quan các hạ, rốt cục ai đang chiến đấu vậy?" tân đội trưởng La Thuần của Đoàn Lính đánh thuê Tứ Hải vội vàng bước tới hỏi Thượng Quan Vô Vân của Đoàn Lính đánh thuê Phệ Diễm.

Thượng Quan Vô Vân nhăn mi lại, nói: "Ta không thấy rõ lắm, mọi người chớ vội nóng nảy, tiếp tục quan sát xem sao."

"Có người mạnh như vậy đến đây nháo sự, vì sao Vua của lính đánh thuê không xuất hiện nhỉ?" Có mấy người bất mãn, mấy ngày nay rong chơi trong hội quán võ mà vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng Vua của lính đánh thuê một lần.

"Đừng nóng vội, ngài ấy sẽ tới, đã có Vương lệnh của lính đánh thuê trong tay nhất định không phải người hời hợt, chúng ta yên lặng theo dõi là được" La Thuần cũng tinh táo nói.

"Mau nhìn, có cái gì tới kìa!" Thượng Quan Vô Vân đột nhiên mở miệng.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy trong khoảnh khắc một tia chớp màu trắng bay tới, mang theo tiếng rền gào thét, trong nháy mắt một con

rồng trắng xuất hiện giữa trời bão tuyết.

"Là cô nương Nến Đỏ! Vua của lính đánh thuê đã triệu hồi thần thú!"

La Thuần nói: "Ngài ấy rút cuộc hiện thân rồi sao?"

Thượng Quan Vô Vân cau mày, nói: "Sợ rằng không đơn giản như vậy, chỉ thấy thần thú xuất hiện, chưa thấy Vua của lính đánh thuê".

Rồng trắng bạc xoay một vòng tại gió lốc, gió lốc đột nhiên tản ra, hình thành hai cỡ lực lượng cường đại lùi sang hai bên.

Bên này, Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp nhảy lên lưng Nến Đỏ, bốn phía băng tuyết rơi xuống, gió lạnh vờn quanh dường như chưa muốn ngừng.

Bên kia, bóng dáng màu đen là của Linh Tôn, Rồng trắng xuất hiện có vẻ khiến hắn khiếp sợ. Sau khi tách ra, hình thể Rồng đen liền lộ ra, trông khổng lồ hơn nhiều so với Rồng trắng. Rồng đen xoay thân lên cao, như thể đâm phá cả bầu trời.

"Quân Ly, quả nhiên là người!" Nến Đỏ vừa nhìn hắn liền lập tức nhận ra, "Chủ nhân là con gái của A Cha, người đã thương chủ nhân, sao còn mặt mũi gặp A Cha?"

Hai mắt Rồng đen đỏ như máu, quỷ dị khủng bố, hoàn toàn không chút động lòng với lời nói của Nến Đỏ. Vẻ lạnh lùng cao ngạo mang theo âm trầm ác lạnh từ Địa ngục! Đôi mắt đỏ ngầu nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt trên lưng Rồng trắng, "Giao Vương lệnh của lính đánh thuê ra đây."

"Đừng hòng!" Hoàng Bắc Nguyệt giữa đầy trời gió tuyết lãnh ngạo nói.

Sau một hồi đánh nhau, trên người nàng dính vài vết máu, không biết là của nàng hay của Quân Ly.

"Chủ nhân, hắn đã đánh mất chính mình" Nến Đỏ nhìn đôi mắt màu đỏ của con Rồng đen, có chút tiếc nuối nói.

"Ta biết." Hoàng Bắc Nguyệt ngoài ý muốn nói, nếu Linh Tôn không hoàn toàn mất đi bản thân, hắn sẽ không đối xử với nàng không có nửa phần cảm tình. Năm năm tình cảm thầy trò, nàng không tin hắn không có chút cảm giác gì. Lúc không biết hóa hồn, nàng chỉ có thể hoài nghi năm năm qua hắn lợi dụng nàng, toàn bộ đều tính kế. Nhưng sau khi biết hóa hồn, nàng hiểu rằng Linh Tôn cũng bất đắc dĩ và khổ sở.

Chương 891: Phong Vân hội tụ

4

"Nến Đỏ, trước khi hấn nhập ma, nhất định phải giết hấn?"

"Vâng!" Nến Đỏ nặng nề gật đầu.

"Bắt đầu đi!" Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc, nàng không biết thực lực của mình có giết được Quân Ly không, chỉ là không có lựa chọn nào khác, nàng nhất định phải làm thế!

Khi Linh Tôn chưa sử dụng Thiên Phật, nhất định, nhất định phải giết hấn!

Bên người Linh Tôn lửa cháy đỏ rực, biến thành con rồng lửa hùng dũng oai vệ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt cũng không yếu thế, hai tay kết ấn, bùa ngự hỏa chợt lóe, nguyên khí hỏa thuần khiết bốc lên bốn phía, đồng dạng biến thành rồng lửa, xa xa đối mặt với Linh Tôn!

Tí tách...

Một giọt nước nhẹ nhàng rơi vào trong hắc thủy, khơi dậy một vòng cuộn sóng. Sóng gợn khuếch tán, trong nước đen không nhìn thấy rõ, chỉ có một bóng dáng màu đen như đang bơi lặn dưới nước đen.

Đây là trung tâm hắc thủy cấm lao nhất, cấm địa phong ấn!

Một ngọn đèn dầu đơn độc phát sáng trên phong ấn, ánh lửa chập

chờn, tựa hồ tùy thời sẽ tắt, nhưng nhiều năm mặc dù yếu ớt, nhưng vẫn dai dẳng phát sáng. Sức sống cố chấp như vật thật giống người kia như đúc.

Tí tách...

Một giọt nước từ phía trên nhẹ nhàng rơi xuống, sóng gợn tiếp tục khuếch tán, ánh đèn dầu chiếu vào nước đen, bị sóng gợn đánh thành mảnh nhỏ.

"Đánh nhau..." trong hắc thủy cấm lao, có tiếng cười âm nhu yêu tà quỷ dị vang lên.

Một đôi mắt vàng chậm rãi chuyển đỏ trong bóng đêm ung dung mở ra, đôi mắt hẹp dài yêu mị như hồ ly.

Trong bóng tối không được ngọn đèn chiếu tới, một tiếng cười yêu dị hời âm lại hắc thủy cấm lao trống trãi: "Hoàng Bắc Nguyệt, người không phải là đối thủ của hắc?" Giọng nói đơn độc nhẹ thờ dài, "Xem ra có cơ hội, khi người sắp chết thì ta sẽ lại thấy ánh mặt trời".

Ầm...

Bên ngoài tiếng động thật lớn truyền đến, ngay cả trong hắc thủy cấm lao cũng bị chấn động nghiêng ngả, nước đen phun lên sóng lớn.

Cuộc chiến giữa Hoàng Bắc Nguyệt với Linh Tôn rất gay cấn, hắc bị phong ấn, cho dù ra ngoài hỗ trợ cũng không thay đổi được chiến cuộc.

Nàng muốn giết Linh Tôn, nhưng với thực lực hiện tại thì khó như lên trời, trừ phi nàng đồng ý thả hắc ra, hoặc để hắc chạy đi.

"HA ha, Hoàng Bắc Nguyệt, có lẽ chúng ta rất nhanh có thể gặp mặt."
Trong tiếng cười của Yểm nhận thấy có hy vọng.

Ánh lửa đèn dầu chợt lóe lên, chiếu thấy trong bóng tối một bộ xiêm y màu đỏ vung lên, giống như rặng mây đỏ trên trời.

Tại hoàng cung Nước Tây Nhung!

Bên ngoài tiếng vang thật lớn khiến cả hoàng cung bị chấn động, phòng ốc lay động vài cái, một đám cung nữ thái giám sợ hãi vội vàng bảo vệ nữ hoàng.

Bắc Đường Du ôm nữ hoàng, cẩn thận che chở, khuôn mặt tuấn lãng trầm xuống, lạnh lùng hỏi: "Phát sinh chuyện gì?"

Thiên đại Đông nhi đi ra ngoài ngược nhìn ánh lửa trên cao có khí tức của Hoàng Bắc Nguyệt!

Vì sao? Nàng trước khi đi vẫn ổn mà? Tại sao không bao lâu đã khai chiến với người kia!

"Đó là cái gì?" Nữ hoàng bị Bắc Đường Du ôm tới, đưa tay chỉ vào ánh lửa phía xa, bên trong đó có con rồng to đang gầm rú, vẻ mặt kinh ngạc: "Du, mau nhìn, là thần thú kia!".

"Con Rồng trắng là thần thú của quận chúa Bắc Nguyệt." Bắc Đường Du liếc mắt liền nhìn thấy Nến Đỏ, dưới khí thế cường đại của con Rồng đen, con Rồng trắng có vẻ lực bất tòng tâm.

Thiên đại Đông nhi sắc mặt ngưng trọng gật đầu, đã xác định người chiến đấu là Hoàng Bắc Nguyệt, có điều con Rồng đen nhìn có vẻ quen mắt.

"Đó là Linh Tôn?" Thiên đại Đông nhi kinh ngạc, năm đó Linh Tôn ở tòa tháp thứ bảy giữa rừng dùng Lửa trừng phạt bảo vệ Học viện Linh Ương đã từng xuất hiện một lần, nàng may mắn nhìn thấy từ xa, đến nay vẫn khắc sâu ấn tượng.

Vì sao Linh Tôn xuất hiện ở đây?

"Linh Tôn?" Bắc Đường Du lần đầu tiên nghe đến cái tên này, thần thú bảo vệ Học viện Linh Ương luôn luôn không công khai với bên ngoài, cho nên rất nhiều người không biết.

"Ta qua xem một chút!" Thiên đại Đông nhi không bận tâm giải thích, nhìn cục diện chiến đấu là biết không phải chuyện nhỏ.

Linh Tôn cường đại như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt sao là đối thủ được?

"Đông nhi! Trẫm cũng muốn đi!" Nữ hoàng hăng hái hô to, nàng lớn như vậy, vẫn chưa từng thấy cường giả chân chính chiến đấu, chỉ thấy một ít biểu diễn nhằm chán mà thôi!

"Bệ hạ vạn lần không thể đi!" Thiên đại Đông nhi lập tức nói.

Bắc Đường Du cũng không đồng ý: "Bệ hạ, nơi đó nguy hiểm, ngài không thể qua."

"Không sợ, có Du bảo vệ Trẫm, Trẫm rất an toàn!" Nữ hoàng ngược khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp ngậy thơ lên, tràn ngập tin tưởng với Bắc Đường Du.

Bắc Đường Du ôn nhu cười cười: "Một khi đã như vậy, thần nhất định không để bệ hạ thất vọng."

"Du?" Thiên đại Đông nhi khó tin nhìn hấn. Tên Du này bình thường nghiêm túc, sao giờ lại hồ đồ rồi. Nếu bệ hạ xảy ra chuyện, hấn có mấy cái đầu đèn được.

Nhưng nàng không kịp ngăn trở, vì Bắc Đường Du đã mang nữ hoàng rời đi rất xa!

Sau lúc chiến đấu, băng tuyết bị rồng lửa phá thành một cái hố to, trong hố to lửa vẫn cháy hừng hực, như có sức sống vô hạn!

Hoàng Bắc Nguyệt nửa quỳ trên lưng rồng trắng, mệt mỏi thở hồng hộc, trên gương mặt có vài vết thương chảy máu, tuy nhiên nàng cũng không rảnh để ý dung mạo.

"Quả nhiên rất mạnh!"

"Cứ tiếp tục như vậy căn bản không giết được hấn, chủ nhân, ta nghĩ..." Nến Đỏ do dự.

"Không." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, nàng biết Nến Đỏ nghĩ gì. Từ lúc gặp Yểm, Nến Đỏ biết hấn bị phong ấn, thực lực hấn rất mạnh, hơn nữa có chút tình cảm với Hoàng Bắc Nguyệt.

Nến Đỏ đúng là hy vọng Yểm đi ra hỗ trợ, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt không đồng ý. Yểm là ma thú từng làm cho Hiên Viên Vấn Thiên cùng Linh Tôn dốc toàn lực đối phó. Để hấn ra giết Linh Tôn xong thì sau đó thu xếp hấn thế nào đây?

Nàng không thích làm chuyện không nắm chắc, đặc biệt không thích bảo hồ lột da!

"Chủ nhân cẩn thận phía sau!" Nến Đỏ đột nhiên hét lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt mệt bỏ hơi tai, nhưng vẫn phản ứng linh hoạt nghiêng người lật qua lưng Ròng trắng, nhưng chậm một bước đã bị một cây roi nhỏ quất trúng, rơi từ không trung xuống đất!

"Chủ nhân!" Nến Đỏ phi thân đi cứu nàng, thân thể lại bị móng vuốt Quân Ly bắt được, hung hăng ném sang một bên.

Quân Ly ở giữa không trung lần nữa phóng ra roi nhỏ trói trụ Hoàng Bắc Nguyệt vừa rơi xuống mặt đất!

"Bị bắt rồi! thần thú kia cấp bậc gì mà mạnh như vậy!"

"Vua của lính đánh thuê mà cũng bị bắt, nên làm gì bây giờ?" Xa xa lính đánh thuê đang vây xem đều lo lắng kinh hô.

"Vua của lính đánh thuê." Một giọng nói đơn điệu cứng ngắt vang lên phía sau đám lính đánh thuê, lập tức một lính đánh thuê trước mắt bị một cái tay nắm lấy vút sang một bên.

"Người..." mấy lính đánh thuê hoàn hồn, lập tức chỉ vào người vừa tới hét to, nhưng vừa mở miệng đã thấy một khuôn mặt thiếu niên tái nhợt, trên khóe mắt có cây hoa Kết Ngạnh màu đen.

Tất cả lời mắng định phát ra lập tức bị đè nuốt xuống, mọi người câm như hến, không ai dám mở miệng.

Cho dù mắt mù không nhận ra thiếu niên trước mắt này, nhưng tuyệt đối biết phía sau hắn là Huyền Linh Thú cao ngạo không thềm liếc mắt bất luận kẻ nào.

Huyền Linh Thú đấy!

Điều này chứng minh thiếu niên trước mắt này là Mặc Liên của Điện Quang Diệu!

Quả nhiên người của Điện Quang Diệu đến, vậy Người của Thành Tu La chỉ sợ cũng không ở xa.

Mọi người trầm mặc, chủ động nhường đường cho Mặc Liên đi, ánh mắt của hắn không nhìn thấy, nhưng khí thế cường đại như nắm giữ hết thảy khiến bất kỳ kẻ nào cũng không dám lộ ra ánh mắt bất mãn!

"Vua của lính đánh thuê." Mặc Liên như vô tình nói, ngữ khí đơn điệu không cảm xúc bên trong, "Vương lệnh của lính đánh thuê."

Không quen phương thức nói chuyện hắn nên những người đó không ai rõ hắn muốn gì.

Kỳ thật hắn muốn hỏi chính là Vương lệnh của lính đánh thuê có ở trên người người kia hay không. Nhưng không người nào hiểu được nên không ai trả lời hắn.

Những lính đánh thuê ở trước mặt hắn rất thận trọng, không dám tùy tiện lắm miệng, vạn nhất nói sai chọc họa sát thân, không giỡn được.

Mặc Liên không chờ được câu trả lời, liền không chờ nữa, đã xác định Vua của lính đánh thuê ở phía trước, vậy Vương lệnh của lính đánh thuê nhất định hắn ta giữ bên người, đồ trọng yếu như vậy sẽ không tùy tiện giao cho người khác giữ.

Chỉ cần giết người đó là có thể lấy được Vương lệnh của lính đánh thuê! Có Vương lệnh của lính đánh thuê, hắn có thể đổi được đôi mắt.

Nguyệt, ta nhất định sẽ nhìn thấy ngươi!

Tung người nhảy vọt, từ trên đầu đám lính đánh thuê nhảy xuống, trong nháy mắt bóng dáng màu đen liền cách xa mấy trượng.

Huyền Linh Thú cao ngạo, thấy Mặc Liên không để nó tham chiến liền biết hẳn muốn tự mình lấy đôi mắt, bởi vậy không đi theo sau, cao ngạo nằm tại chỗ chờ Mặc Liên trở về.

Có thần thú khổng lồ bên cạnh, ai dám hành động thiếu suy nghĩ chứ?

Mặc Liên xuất hiện, làm cục diện thắng bại đã phân lại xuất hiện biến hóa vi diệu!

Bầu trời tuyết trắng, trên mặt đất mặc dù toàn băng tuyết, nhưng rất nhiều nơi lửa cháy hừng hực, lửa làm bốc hơi nước khiến không khí mờ mịt, tầm mắt có chút mơ hồ.

Đối với người không nhìn được thì những sương mù chẳng ảnh hưởng gì.

Bóng người màu đen xuất hiện từ trong sương mù lẫn gió tuyết, phía sau sấm chớp bão táp hình thành, ánh chớp bất chợt đánh tới, chặn lại hành động trói Hoàng Bắc Nguyệt của Quân Ly lại.

Quân Ly nghiêng người tránh ánh chớp hung bạo, ngẩng đầu thấy Mặc Liên lạnh lùng giơ tay lên, ánh chớp ở đầu ngón tay rõ ràng sẽ chém kẻ thù thành tro bụi!

Hắn không buông tha bất kỳ kẻ nào ngăn cản công việc của hắn!

Đây là quy tắc làm việc của Mặc Liên.

"Người của Điện Quang Diệu cũng tới góp vui sao!" Quân Ly lạnh lùng nói, tay trái vung lên roi đỏ đánh úp về phía tay Mặc Liên, hắn không né tránh, ánh chớp từ giữa ngón tay hắn phát ra, bắn nhanh thành vô số mảnh!

Roi nhỏ trong nháy mắt bị phá hủy, ánh chớp còn lại liền đánh về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt đang gắng gượng chống thân, cố gắng tránh roi nhỏ ra, nghe thấy Quân Ly nói, đột nhiên giật mình, là Mặc Liên tới sao?

Mặc Liên tới có lẽ có vài phần hy vọng.

Nàng đột nhiên ngẩng đầu, chẳng thấy gì khác ngoài ánh chớp đang đánh thẳng về phía nàng. Dọa người rồi, bị đánh trúng sẽ thành tro bụi mất!

Những người sắp chết thường bộc phát lực bất thường, trong nháy mắt nàng cắn răng vùng vẫy thoát khỏi roi nhỏ, sau đó lập tức lăn một vòng tránh thoát chớp điện hung mãnh, nhưng quần áo bị dính đòn nát vụn!

Không đánh trúng người, nhưng chớp điện đánh trên mặt đất khiến vỡ tung tầng băng dày trên mặt đất. Vốn là bùn lầy ao đầm trong nháy mắt hoàn toàn khô cạn, thậm chí đất đai bị rạn nứt!

Hoàng Bắc Nguyệt khó tin ngẩng đầu, giữa không trung dẫn xuống ánh chớp là Mặc Liên khuôn mặt thiếu niên không có biểu cảm. Có thể hắn tới là để... giết nàng.

Chương 892: Phong Vân hội tụ

5

Không thể nào!

Nàng tin tưởng Mặc Liên đơn thuần, tuyệt đối không hoài nghi hẳn giả tạo tình cảm với nàng.

Mắt hắn không nhìn thấy nên không biết là nàng, chuyện sống chết trước mắt, cuộc chiến giữa nàng và Linh Tôn chưa dứt, không ngờ nửa đường lại xuất hiện thêm địch nhân mạnh mẽ như thế đến!

"Mặc Liên!" Nàng đứng lên khỏi mặt đất, hô to một tiếng với hắn.

"Grao..." Linh Tôn gầm gừ phẫn nộ, thần thú phát ra tiếng rống giận lẫn át hoàn toàn giọng nói yếu ớt của nàng.

Đừng nói Mặc Liên không nghe thấy mà ngay cả chính nàng cũng không nghe thấy!

Nhưng trong tiếng gào của Linh Tôn, Mặc Liên không nhìn hắn, chỉ không muốn chờ lâu, muốn tốc chiến tốc thắng đoạt Vương lệnh của lính đánh thuê, bởi vậy một chiêu chưa trúng liền xuất chiêu thứ hai ra!

Sấm vang chớp giạt từ trên bầu trời dẫn xuống, mây đen cuồn cuộn như cái miệng lớn cuồn cuộn phun ra lôi điện hung mãnh.

Trong nháy mắt đó, Hoàng Bắc Nguyệt lần đầu tiên có cảm giác sợ hãi cái chết trong suốt hơn mười năm sinh sống ở đây.

Tình thế nghiêm trọng, không thể gọi Mặc Liên quay đầu lại nữa, không cần nghĩ nhiều, xoay người bỏ chạy là thượng sách!

Nàng hành động nhanh như chớp, tốc độ như ánh sáng, nhưng ánh sáng không đọ được với tia chớp.

Trong nháy mắt tia chớp đánh trúng thân thể, trong đầu nàng trắng xóa, ngay sau đó trong cổ họng dâng lên vị tanh ngọt, khụ một tiếng nhỏ ra máu tươi, chật vật ngã trên mặt đất.

Không có nửa điểm đau đớn, quả nhiên một chút cũng không đau, nhưng cảm giác cái chết đang đến gần.

"Vương lệnh của lính đánh thuê." Mặc Liên chậm rãi cất tiếng.

Quân Ly vốn tưởng hấn tới là chuyện xấu, nhưng thấy hấn ra tay với Hoàng Bắc Nguyệt liền lạnh lùng nhìn thoáng qua, con mắt đỏ ngầu lên.

Điện Quang Diệu cũng muốn lấy Vương lệnh của lính đánh thuê nên phái Mặc Liên đến.

Một chiêu kia quá ác độc, nếu thực lực Hoàng Bắc Nguyệt không phải quá cường hãn, có các loại kết giới phòng ngự đã sớm bị tia chớp của Mặc Liên đánh tan thành tro bụi!

Lính đánh thuê đang xem cuộc chiến ở xa xa đều thay đổi sắc mặt! Vương lệnh của lính đánh thuê quả nhiên là cây to đón gió, thoáng cái dẫn nhiều cao thủ như thế đến!

Ròng đen đã cường đại khó tin, vừa rồi Mặc Liên cũng đến. Những người này đều ẩn núp trong bóng tối, giờ muốn đối nghịch với toàn

bộ lính đánh thuê sao?

Mặc dù lần đầu thấy Vua của lính đánh thuê bị đánh bại, nhưng trong lòng những lính đánh thuê không ai khinh thường, ngược lại trong lòng ngực mỗi người đều dâng lên nhiệt huyết! Bọn họ vẫn cảm giác vị Vua của lính đánh thuê rất mạnh!

Nàng là nữ tử, tuổi còn trẻ lại có thể triệu hồi thần thú, có được Vương lệnh của lính đánh thuê, còn có thể chiến đấu với con rồng đen trong thời gian dài như vậy! Đối lại bất kỳ người nào trong đám bọn họ không bằng một phần mười vị kia.

Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp sùng kính cường giả, nhưng không phải bất kỳ cường giả nào cũng được sùng kính. Thí dụ như Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La làm nhiều việc ác, cho dù cường thịnh trở lại cũng không để bọn họ sùng kính.

Nhưng cô bé kia, làm người ta không khỏi không bội phục.

La Thuần nhìn hồi lâu không nhin được, lớn tiếng nói: "Hai đánh một không công bằng! Cường giả mà cũng chỉ như thế, mọi người ủng hộ Vua của lính đánh thuê không nên ngồi yên nữa"

Thượng Quan Vô Vân cũng gật đầu đồng ý: "Không sai! Cho dù thực lực cách xa, cũng quyết không để người ta coi thường Vua của lính đánh thuê chúng ta!"

"Đó là Bắc Nguyệt quận chúa của Nước Nam Dục chúng ta! Các huynh đệ, cùng lên đi!"

Trong nháy mắt, lính đánh thuê vây xem trở nên kích động, mấy vạn lính đánh thuê cùng nhau lấy vũ khí chuẩn bị hành động.

Trước một khắc khi bọn họ định hành động, trên đỉnh đầu ánh sáng đột nhiên biến mất, bóng tối bao trùm, chỉ thấy Huyền Linh Thú đột nhiên bay lên, cánh khổng lồ vượt qua chân trời, hướng về chiến trường.

Mặc Liên động thủ rất triệt để, không chết không bỏ qua! Bởi vậy lần thứ ba ra tay, trên bầu trời sấm sét dững mãnh lao tới.

Ra tay trong nháy mắt, Huyền Linh Thú đột nhiên bay đến bên người, dùng cánh khổng lồ đụng cánh tay hắn một chút, đánh lệch sấm sét sang một bên, nhưng phần lớn ánh chớp vẫn hướng về phía Hoàng Bắc Nguyệt!

"Chủ nhân..." tiếng gào thét của Nến Đỏ đến tận ruột gan, nàng liều mạng chạy tới.

Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng đứng lên, trong lòng thầm mắng gằn đây quá xui xẻo, thật vất vả dưỡng thương, chớp mắt lại bị thương như muốn chết!

Mẹ kiếp. Trong lòng chửi thề một câu, hai tay vô lực kết ấn.

Song trong lúc chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên cảm giác gió tấp vào mặt bất thường, trong lúc sợ hãi, thân thể được người từ phía sau ôm lấy, cấp tốc tránh sang một bên.

Bên tai vang lên một tiếng kêu đau đớn, hiển nhiên người ôm bị ánh chớp đánh trúng!

Phía sau đột nhiên gió bão gào thét, giữa gió bão và sấm chớp có một bóng người trắng toát chậm rãi đứng lên, tư thế phiêu dật, váy dài lưu tiên, tóc trắng như tuyết!

Nếu không phải vóc dáng to lớn thì sẽ giống một vị công tử văn nhã!

Ổng tay áo rộng thùng thình vung lên, ánh chớp bắn nhanh tới đều bị phản hồi ngược trở lại. Không biết Huyền Linh Thú lúc bay tới nói gì với Mặc Liên khiến hắn ngơ ngác bất động, mặc kệ bản thân bị chớp điện đánh trúng, nếu Huyền Linh Thú không vẫy cánh hóa giải bớt uy lực của chớp điện thì Mặc Liên sẽ bị chiêu thức của chính mình đánh thành tro bụi!

Nhưng một đòn kia cũng không nhẹ, Mặc Liên cả người bay vọt ra ngoài, miệng phun máu tươi.

"Mặc Liên!" Hồng Liên đuổi theo Mặc Liên vừa vặn nhìn thấy một màn này, quên mình chạy tới, tiếp được thân thể Mặc Liên, hai người cùng nhau ngã ra đất. Á cũng suýt ngất, nhưng vẫn lo lắng ôm Mặc Liên vội vàng hỏi: "Người không sao chứ!"

Từ lúc quen Mặc Liên, cùng nhau lớn lên, lần đầu tiên Hồng Liên nhìn thấy Mặc Liên bị thương như vậy.

Mặc Liên ngơ ngác không nói lời nào, khuôn mặt vốn tái nhợt, giờ phút này càng trắng bệch.

Hồng Liên oán hận ngẩng đầu, nhìn thấy xa xa bóng người trắng toát, nhất thời ngây người một chút, vẻ mặt khiếp sợ: "Đó là..."

"Lệ Tà?" Linh Tôn hóa hình người, ngược con người đỏ đậm lên, nhìn thấy dáng người trắng toát cũng giật mình một cái.

Không ngờ Ma thú Vương tộc của Thành Tu La xuất hiện ở đây?

Tóc dài trắng muốt bay theo gió, Lệ Tà tản mạn hạ con người nhìn thoáng qua Linh Tôn, vẻ mặt phong sương cùng tang thương đã

sớm che giấu hình dáng tuấn mỹ vốn có của hắn. Hắn cũng có mắt màu tím, nhưng màu tím quá đậm, thoát nhìn tà nịnh đến ớn lạnh.

Từ cái trán đến thái dương vẽ mực đỏ như máu hình Thành Tu La, tượng trưng cho đờ đặng vương tộc, tóc bạc thấp thoáng, dưới vành tai có đeo trang sức hình hai con rắn nhỏ màu trắng tuyết.

Hắn một tay cầm quạt nhìn như phong nhã, tay kia lại nắm bảo kiếm khí lạnh rợn người.

Đây là Ma thú Vương tộc của Thành Tu La, không phải hình thái thú mà là một con người.

Đương nhiên hắn cùng Quân Ly không phải lần đầu tiên gặp mặt, tuy nhiên thấy Quân Ly vẫn còn sống, hắn cũng không kinh ngạc, tính mạng thần thú có thể vĩnh hằng.

Lệ Tà ánh mắt sắc lạnh chậm rãi nhìn về Mặc Liên ở cách đó không xa.

Thực lực đứa trẻ này rất lợi hại, về sau có thể là đối thủ đáng gờm của Thành Tu La. Một khi đã vậy, không nên lưu lại.

Lệ Tà không để ý Quân Ly, đột nhiên cất bước đi về phía Mặc Liên, chậm rãi giơ bảo kiếm trong tay lên.

Dáng người cao lớn trên mặt đất như bóng ma khủng bố. Hắn đi đến đâu, ngay cả tuyết cũng tránh né không dám nhiễm lên thân hắn.

Bóng ma trực tiếp bao phủ Hồng Liên cùng Mặc Liên. Hồng Liên hai mắt trợn to, cả giận nói: "Người dám manh động, ta sẽ không tha người!"

Lệ Tà căn bản ngoảnh mặt làm ngơ lời nói của Hồng Liên, hấn không để vào mắt một Tiểu nha đầu cuồng vọng.

Gặp ánh mắt hấn không chút động dung, Hồng Liên ôm chặt lấy Mặc Liên, "Ta sẽ không để người làm tổn thương hấn!"

Mặc Liên từ nãy đến giờ vẫn không nhúc nhích, cả người rõ ràng vẫn thờ nhưng hấn lại bất động.

Lệ Tà giơ kiếm lên định chém xuống bọn họ.

Trong giây lát, Huyền Linh Thú chắn ngang bọn họ. Huyền Linh Thú lộ hình thái hoàn toàn, đứng trên mặt đất lạnh lùng đối mặt cùng Ma thú Vương tộc.

Một đen một trắng, lớn nhỏ tương đương, khí thế cường đại như nhau.

"Thánh linh." Lệ Tà ngoài ý muốn mở miệng, giọng nói trầm thấp mặc dù không có mấy người nghe thấy, nhưng chỉ cần Huyền Linh Thú nghe thấy là được.

"Nếu biết, còn chưa cú." Huyền Linh Thú lần đầu tiên mở miệng.

Lệ Tà nhếch miệng, nói: "Người không phải như trước kia, hấn cũng không phải là cây Kết Ngạnh."

"Hấn là hậu nhân của cây Kết Ngạnh." Huyền Linh Thú lạnh lùng nói.

"A?" Lệ Tà liếc nhìn thoáng qua Mặc Liên, thấy trên gương mặt tái nhợt có cây hoa Kết Ngạnh màu đen quý dị thì không khỏi giật mình một cái, lập tức cười ha hả.

"Thì ra là thế, không ngờ nhiều năm rồi ngươi vẫn còn hi vọng, ta sẽ chờ xem kịch vui."

Nói xong, Lệ Tà liền xoay người, từng bước một trở về.

Linh Tôn vẫn lạnh lùng nhìn cử động của bọn họ, thấy Lệ Tà không động thủ mà lui lại liền hỏi: "Ngươi vì sao không giết hắn?"

"Đứa trẻ đó không dễ chết như vậy." Lệ Tà nói, chuyển hướng Quân Ly cất giọng uy hiếp: "Quân Ly, chẳng lẽ giữa ngươi và ta bắt đầu đối nghịch nhanh như vậy sao?"

Hắn vừa nói chuyện vừa nhìn thoáng qua phía trước. Vừa rồi Phong Liên Dực mang Hoàng Bắc Nguyệt rời đi từ hướng kia.

"Ta muốn lấy Vương lệnh của lính đánh thuê." Quân Ly lạnh lùng nói, cho dù đối địch với Lệ Tà thì sao?

"Một khối lệnh bài nhỏ có tác dụng gì với ngươi?" Lệ Tà chậm chọc nói, "Ngươi muốn biết chuyện của Công hội lính đánh thuê, ta có thể nói cho ngươi biết."

Quân Ly ngẩn ra, ngẩng đầu lên, ánh mắt khó lờng nhìn hắn.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 893: Ma thú Vương tộc 1

Bởi vì trận đại chiến nên bầu trời mưa ào ào, sấm vang chớp giạt, ở đất nước mưa quanh năm này, rất hay có mưa rào, mưa tầm tã không ngừng. Đường vốn lầy lội càng thêm khó đi.

Trong bụi cỏ thấp lù có tiếng sột soạt, sau đó một người ngã xuống bùn, trong lòng nữ tử bị hấn gắt gao che chở.

"Phong Liên Dực" Hoàng Bắc Nguyệt uống phải một ngụm nước bùn, chật vật nhỏ ra, trong nước bùn mang theo vết máu nhạt.

"Ta không sao." Phong Liên Dực ho một tiếng, ôm nàng ngồi xuống, "Người thế nào?"

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, vừa rồi nếu hấn không kịp thời chạy tới, còn dùng cả bản thân đỡ cho nàng thì nàng đã sớm biến thành tro bụi.

Nhưng vì thế nên hấn bị trọng thương.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, hấn cũng không nghĩ nhiều, thậm chí chưa từng nghĩ phải bảo vệ chính mình, chỉ nghĩ phải bảo vệ nàng, bởi vậy chính mình cũng...

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, thấy sắc mặt hấn tái nhợt, bên khóe miệng như chảy máu, trong lòng đau xót "Người hết thuốc chữa rồi, vì cứu ta mà chết sẽ khiến người trong thiên hạ chê cười đấy!"

"Người trong thiên hạ liên can gì đến ta?" Phong Liên Dục nắm chặt tay nàng, "Cho dù chết, trước khi chết ta cũng muốn người nói thật cho ta, rốt cục người có quen ta hay không?"

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, trong ánh mắt hắn hiện đầy tơ máu, nhưng vẫn cố chấp chờ đợi câu trả lời của nàng.

"Quen!" Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, quyết đoán mở miệng, "Như thế thì sao? Chuyện đã qua rồi".

Lời chưa nói hết, đã được hắn ôm chặt vào lòng, hắn trầm giọng nói: "Ta biết không thể nào ta không quen người, Hoàng Bắc Nguyệt, tại sao người vẫn làm bộ người xa lạ đây?"

Nàng cảm giác hai mắt chua xót, nước mưa vắt ngang trên mặt, không biết mình có chảy nước mắt ra hay không, có điều đau lòng đến mức khó thở.

Nàng dùng chút khí lực đẩy hắn ra nói "Người là Tu La vương đoạn tình tuyệt ái, mà ta Hoàng Bắc Nguyệt không bao giờ vào Thành Tu La! Còn có, người từng phản bội ta!"

"Ta giống người ghét cay đắng thân phận Tu La vương! Nếu ta từng phản bội người, người có thể lấy mạng ta tùy lúc" Phong Liên Dục tiến lên, một phát bắt được tay nàng, "Hoàng Bắc Nguyệt, người có bao nhiêu nhẫn tâm, sao có thể bỏ rơi ta?"

Mưa to giàn giụa, trên mặt nàng nước mắt giàn dụa, cười khổ hai tiếng: "Rõ ràng là người bỏ rơi ta".

"Không thể nào" Hắn trả lời như chém đinh chặt sắt, suýt chỉ tay lên trời thề tuyệt đối không có chuyện này!

"Người ngày đó đã hẹn ta sau khi từ Thành Tu La trở về sẽ cùng người đi xa thiên nhai. Nhưng khi ta trở lại đã thấy người thành Tu La vương! Người căn bản nói dối ta!"

Phong Liên Dực ngơ ngẩn, hết thảy những thứ này hẳn đều không biết!

"Ta chỉ biết ta ngủ một giấc dài, khi tỉnh lại đã là Tu La vương. Mà toàn bộ nội dung trong mơ ta đều quên. Ta nhớ kỹ mọi người, nhưng duy nhất lại quên người".

Hắn nói xong, bên khóe miệng chậm rãi tràn ra dòng máu.

"Người bị thương." Hoàng Bắc Nguyệt khàn khàn nói.

Phong Liên Dực lắc đầu, trầm thấp nói: "Chúng ta trời sinh hấp dẫn nhau phải không?"

Nàng mím chặt môi, quay đầu không nói một lời.

Phong Liên Dực nói: "Người theo ta đi."

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, theo hắn đi? Đi đâu được?

Thế giới lớn như vậy, nhưng con đường phía trước mịt mờ, nàng không nhìn thấy hi vọng nhỏ nhoi nào.

Trong bụi cây truyền đến tiếng sột soạt, sau một lát liền có tiếng bước chân đến gần.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức toàn thân cảnh giác, nếu có người muốn đánh lén phía sau, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay!

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Giữa tiếng mưa truyên đến tiếng gọi đầy lo lắng.

Nàng cẩn thận nghe, giọng nói này là của Thiên đại Đông nhi, nàng vậy mà đã tìm tới!

Phong Liên Dực lập tức bắt tay nàng, sốt ruột nói: "Theo ta đi!"

Hoàng Bắc Nguyệt do dự một chút, Thiên đại Đông nhi đã xuất hiện từ trong bụi cây. Không chỉ Đông nhi, còn có nữ hoàng Nước Tây Nhung cùng Bắc Đường Du!

Nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt quả nhiên ở đây, Thiên đại Đông nhi thở dài nhẹ nhõm một hơi, song nhìn thấy Phong Liên Dực thì sắc mặt nàng lạnh âm trầm: "Không ngờ Tu La vương ở đây!"

Phong Liên Dực không nhìn Đông nhi, chỉ nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt, trong con ngươi màu tím nhạt tràn ngập khẩn cầu thắm thiết, hy vọng nàng cũng nắm chặt tay hắn, theo hắn rời đi.

Nhưng cuối cùng Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng rút tay về, nói: "Hôm nay đa tạ ngươi ân cứu mạng!"

Nàng quay đầu thật nhanh, không nhìn thấy vẻ thất vọng trong ánh mắt hắn. Màu tím là màu khiến người ta tuyệt vọng.

Thiên đại Đông nhi dìu Hoàng Bắc Nguyệt, trong mắt né một tia sắc lạnh: "Tu La vương bị trọng thương, muốn giết hắn, đây là cơ hội tốt!"

"Không cần, lần này hắn cứu ta, ta không thể vong ân phụ nghĩa." Hoàng Bắc Nguyệt bắt tay Thiên đại Đông nhi, sợ nàng thật sự sẽ động thủ.

Thiên đại Đông nhi lạnh lùng cười, thấp giọng nói: "Ta chỉ nói thế thôi, ngươi cần gì sốt ruột như vậy?"

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi nói: "Đi."

Thiên đại Đông nhi dịu dàng, nặng nề cất bước rời khỏi lùm cây lầy lội.

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Phong Liên Dục nhìn bóng lưng nàng hô to.

Nàng làm bộ không nghe thấy, chỉ bước nhanh hơn, rất nhanh biến mất ở cơn mưa mù mịt.

Hắn cúi đầu, nôn một búng máu xuống nước bùn, hắn cúi đầu ho khan không ngừng.

"Vương." Lệ Tà không biết khi nào xuất hiện đã chậm rãi đi tới, thân hình không còn khổng lồ như trước, biến thành người bình thường, váy dài phất phơ giữa trời mưa, tựa như tiên giáng trần.

"Đi bắt cô ấy trở lại!" Phong Liên Dục thấp giọng hạ lệnh, hung hăng dẫm vào nước bùn.

Lệ Tà chậm rãi nói: "Nha đầu kia là Vua của lính đánh thuê, sau này e là sẽ uy hiếp Thành Tu La, không bằng hôm nay diệt cỏ tận gốc".

"Ngươi dám!" Phong Liên Dục nghiêng răng nghiêng lợi nói, toát ra khí thế của Tu La vương.

Lệ Tà nhìn hắn một cái, trong ánh mắt không biết là mang theo thương xót hay sầu bi, chỉ nghe hắn chậm rãi mở miệng, "Vương, ngài sinh lòng ái mộ."

Sinh lòng ái mộ?

Những chữ này là cấm kỵ ở Thành Tu La, hấn là vương, sao có thể sinh lòng ái mộ?

Phong Liên Dực kinh ngạc nhìn trong nước bùn, mơ hồ thấy hình ảnh chính mình. Về mặt bi thống, thống khổ bàng hoàng là hấn sao?

"Sau khi đoạn tình tuyệt ái sao có thể sinh lòng ái mộ?" Điểm này, Lệ Tà trăm mối vẫn không có cách giải. "Chuyện này, thuộc hạ sẽ giấu Âm Hậu cùng Minh, nhưng thuộc hạ nghĩ đại khái không giấu được lâu, Minh tự nhiên sẽ biết."

Phong Liên Dực trầm mặc không nói gì, đáy mắt âm lãnh màu tím làm người ta có chút e ngại.

Không ai biết hấn đang suy nghĩ cái gì, mà ngay cả triệu hồi thú Lệ Tà của hấn cũng không rõ.

"Người kia chính là vua của Thành Tu La sao? Nghe nói hấn rất tàn bạo, là một người xấu, nhưng hấn xấu như vậy, sao lại cứu Bắc Nguyệt quận chúa vậy?"

Trên đường đi, nữ hoàng của Nước Tây Nhung khó hiểu hỏi, vấn đề của nàng khiến Bắc Đường Du cũng không trả lời được, liền cười nói: "Mỗi người còn sống đều có chuyện khó nói, có đúng không Bắc Nguyệt quận chúa?"

Hoàng Bắc Nguyệt dọc đường đi cũng trầm mặc, nghe hấn hỏi mới gật đầu: "Có lẽ thế."

Bắc Đường Du cười, nữ hoàng nhưng vẫn không hiểu, trực tiếp hỏi

Hoàng Bắc Nguyệt: "Bắc Nguyệt quận chúa, sao ngươi quen Tu La vương? Ta thấy hẳn tốt với ngươi lắm."

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, khóe miệng chậm rãi tràn ra tơ máu, dọa nữ hoàng giật mình, Thiên đại Đông nhi vội vã nói: "Tu La vương là hoàng đế Phong Liên Dực của Nước Bắc Diệu, hẳn năm đó làm con tin ở Nước Nam Dực, từng chịu ân huệ của Trưởng công chúa Huệ Văn, có vài phần giao tình với Bắc Nguyệt quận chúa, đại khái thế nên hẳn mới ra tay cứu giúp."

"Hóa ra là như vậy." Nữ hoàng gật đầu, "Đều nói Phong Liên Dực có quan hệ với Thành Tu La, không ngờ hẳn chính là Tu La vương!"

"Đúng vậy, thật sự khiến người khác không nghĩ đến" Bắc Đường Du nhìn thoáng qua Thiên đại Đông nhi, nữ hoàng tuổi còn nhỏ không hiểu Đông nhi đang nói dối, hẳn thì không tin. Nhìn phản ứng vừa rồi của Tu La vương là biết Đông nhi nói dối.

Nếu chỉ vì ân huệ với Trưởng công chúa Huệ Văn thì Tu La vương không đến mức liều mình cứu giúp.

Lúc bọn họ mang Hoàng Bắc Nguyệt đi, về mặt Tu La vương thống khổ không tránh khỏi ánh mắt của hẳn.

Tuy nhiên việc này không can hệ với Nước Tây Nhung, cũng không uy hiếp tới nữ hoàng, cho nên hẳn chẳng muốn quản.

Trở lại trong cung, Bắc Đường Du cùng nữ hoàng rời đi, Thiên đại Đông nhi dìu Hoàng Bắc Nguyệt đi nghỉ ngơi, không bao lâu, Nến Đò cũng bị nàng gọi trở về. May mà nàng lúc ấy liều mạng tự bảo vệ mình, hơn nữa lại có Phong Liên Dực bảo vệ, lúc này thương tổn không quá nghiêm trọng, ngoại thương rất nhỏ, nội thương không nhẹ, lúc này thật muốn điều dưỡng thật tốt.

"Tên Mặc Liên kia kinh khủng!" Nến Đỏ oán hận nói, nghĩ lại cuộc chiến kinh tâm động phách mà phát sợ.

Thiên đại Đông nhi nhìn Nến Đỏ không nói gì hết.

Hoàng Bắc Nguyệt lại nói: "Hắn không nhìn thấy, không thể trách hắn."

"Nhưng hắn là người của Điện Quang Diệu, muốn giết chủ nhân để cướp Vương lệnh của lính đánh thuê!" Nến Đỏ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt im miệng không nói, ngẫm lại quả thật nếu nàng không quen Mặc Liên thì thật sự hôm nay không có đường sống.

Hôm nay thấy Mặc Liên lãnh khốc hung tàn, thực lực mạnh mẽ, nàng cảm giác trước đây may mắn không đối địch với thiếu niên này.

"Vậy sau đó hắn thế nào?" Hoàng Bắc Nguyệt có chút lo lắng, dù sao lúc ấy Phong Liên Dực xuất hiện cứu nàng. Còn lại Mặc Liên có lẽ đối phó với Ma thú Vương tộc.

Thành Tu La cùng Điện Quang Diệu luôn luôn như nước với lửa, Ma thú Vương tộc nhìn thấy Mặc Liên không chừng sẽ nhân cơ hội triệt bỏ hậu họa.

"Hắn bị thương, bị Hồng Liên mang đi." Nến Đỏ nhỏ giọng nói, quan sát thần sắc Hoàng Bắc Nguyệt, "Chủ nhân, người lo lắng cho hắn sao?"

"Hắn là bằng hữu của ta." Hoàng Bắc Nguyệt không muốn Nến Đỏ hỏi nhiều, liền lại hỏi: "Vậy Linh Tôn đâu?"

Nến Đỏ nói: "Ma thú Vương tộc rời đi, hắc cũng rời đi, tuy nhiên xem ra hắc chưa bỏ ý định đoạt Vương lệnh của lính đánh thuê!"

"Hắc không hết hi vọng, ta cũng chưa chắc sẽ nén giận! Nến Đỏ, ngươi đi điều tra thêm hắc ở đâu, ta muốn gặp hắc!" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên kiên quyết nói.

"Chủ nhân!" Nến Đỏ cùng Thiên đại Đông nhi lấp bắp kinh hãi, không thể tin nhìn nàng.

Chương 894: Ma thú Vương tộc 2

Hôm nay đánh một trận chứng kiến thực lực của Linh Tôn Quân Ly, Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù rất mạnh nhưng vẫn kém một bậc. Muốn đối kháng với Linh Tôn phải nghỉ ngơi dưỡng sức, nâng cao thực lực. Bây giờ tìm Linh Tôn báo thù không khỏi rất lố mãng.

"Hoàng Bắc Nguyệt, quân tử báo thù mười năm không muộn, người cần gì nóng lòng nhất thời, hiện tại tìm Linh Tôn chỉ có chết!" Thiên đại Đông nhi lớn tiếng nói

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên: "Nói đến báo thù, quả thật thù mới hận cũ với Quân Ly chất thành đống lớn, ta sớm muộn sẽ tìm hắn đòi lại! Nhưng lúc này ta không phải tìm hắn báo thù, ta chỉ là muốn hỏi hắn một sự tình."

"Chủ nhân muốn hỏi sự tình gì?" Nến Đỏ hỏi.

"Các người đừng động thủ, Nến Đỏ, giúp ta tìm hắn, ta biết người là đồng tộc với hắn, chắc chắn người có biện pháp."

Nến Đỏ gật đầu, nàng tìm Linh Tôn quả thật cũng không khó.

Thiên đại Đông nhi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, nghĩ đến Phong Liên Dục, trong lòng dần dần hiểu được là Hoàng Bắc Nguyệt muốn hỏi về chuyện của Phong Liên Dục.

"Người đã không có việc gì thì ta về đây." Thiên đại Đông nhi không quấy rầy nàng chữa thương, liền cáo từ rời đi.

Sau khi Đông nhi đi, Hoàng Bắc Nguyệt mới chớp chớp mắt, nói với Nến Đỏ: "Nến Đỏ, ta cảm giác..."

"Sao lại thế này?" Nến Đỏ vội hỏi.

"Từ ngày bị trúng Thiên Phạt của Ngụy võ thần, ta đã có cảm giác, hôm nay bị Mặc Liên đánh sét, cảm giác này càng rõ ràng". Vừa nói, nàng đột nhiên phun ra một búng máu.

Nến Đỏ tiến lên đỡ nàng, nhưng đột nhiên bị một luồng điện mạnh trên người Hoàng Bắc Nguyệt giật, sau đó bị đẩy mạnh ra.

"Chủ nhân?" Nến Đỏ trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt chật vật nói: "Ta cũng không biết sao lại thế này, trong phù nguyên hình như có một lực lượng rất mạnh công kích, hiện tại càng mãnh liệt."

Nến Đỏ nhìn nàng, sắc mặt nhiều lần biến hóa, lúc ưu sầu, lúc như bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng vàng đứng lên, nói: "Chẳng lẽ là..."

"Sao lại thế?"

"Thiên Phạt của Ngụy võ thần là thuộc tính lôi, sét đánh của Mặc Liên cũng là thuộc tính lôi cường đại, chẳng lẽ chủ nhân trong cái rủi có cái may" Nến Đỏ cũng không dám khẳng định, vội vàng để Hoàng Bắc Nguyệt lấy Vạn Thú Vô Cương ra, sau đó thử lấy hắc khí xuyên vào trong cơ thể xem xét.

Hoàng Bắc Nguyệt xạm mặt lại, có chuyện buồn cười thế sao? Nàng hai lần bị sét đánh suýt chết! trong lòng ghi hận cao thủ thuộc tính lôi, chẳng lẽ còn có vì bị sét đánh vài cái liền tăng thực lực.

Nến Đỏ mặt đầy vẻ vui mừng, nói: "Chúc mừng chủ nhân! Nô tỳ đang đau đầu làm thế nào mới có thể để chủ nhân đạt được Chú ấn Lô, không ngờ đi mòn giày không thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công phu!"

Hoàng Bắc Nguyệt miễn cưỡng nhếch miệng cười cười, đạt được Chú ấn Lô đúng là hỉ sự lớn, nhưng lần này không cao hứng nổi, dù sao nàng là người bị sét đánh mà!

Thời gian kế tiếp, Nến Đỏ bày kết giới ở chung quanh, sớm nói với Bắc Đường Du không cho người tới quấy rầy, chuyên tâm trợ giúp Hoàng Bắc Nguyệt tu luyện Chú ấn Lô.

Năm loại thuộc tính đã đạt được ba cái Chú ấn Hỏa, Băng, Lô. Chỉ còn hai loại, khoảng cách viên mãn không còn xa nữa.

Năm đó Hiên Viên Vấn Thiên đạt được năm loại chú ấn mà vô địch khắp thiên hạ, nàng cách ngày này mất bao lâu?

Trong một khách sạn ở vùng ngoại ô Thành Kỳ Dương, trừ chương quỹ thì không một bóng người, người đi đường đi ngang qua cũng không dám trách cứ, bởi vì nghe nói nơi này có một người rất lợi hại tới thuê!

Giờ phút này, chương quỹ run run bưng một chậu nước nóng đi lên lầu, đi tới cửa nhả gian lầu hai liền cung kính nói: "Đại, đại nhân, nước nóng đã chuẩn bị xong."

"chuẩn bị tốt thì bưng đi vào! Nói nhảm nữa ta giết ngươi!" Tiếng nữ tử phẫn nộ vang lên, chương quỹ sợ đến mức suýt ném chậu đồng, ôm đầu lén chạy.

Tuy nhiên nghĩ đến tính mạng cả nhà trong tay vị đại nhân này, hẳn chỉ còn cách kiên trì bưng chậu nước vào.

Vừa vào phòng, nhất thời mùi máu tươi nồng nặc xông lên, chường quỹ sợ run run, buông chậu nước đã định chuẩn đi.

Ai biết, thỉnh linh một đồng quần áo dính máu đột nhiên ném bên chân hẳn, chường quỹ sợ hãi hô một tiếng, ngã bệt mông xuống đất!

"Kêu la cái gì? Đem những thứ này đi thiêu sạch sẽ! Không để bất kỳ kẻ nào phát hiện!" Một thiếu nữ tuyệt sắc mặc váy hồng đi tới, hung ác nói xong, bưng nước nóng tiến vào.

Chường quỹ hung hăng nuốt nước miếng, run rẩy nhặt quần áo lên, chậm rãi khom người lui ra ngoài, trong lòng tò mò, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn thoáng qua trong phòng.

Chỉ thấy trên giường có thiếu niên nằm, trên người quần áo đã được cởi xuống, lộ ra ngổn ngang vết thương trên lồng ngực, máu chảy đầm đìa, thoạt nhìn hết sức nghiêm trọng.

Khách điểm này mở ở bên ngoài Thành Kỳ Dương, có nhiều đại nhân vật lui tới. Chường quỹ cũng gặp quen mặt không ít người, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy người bị thương như vậy mà vẫn sống sót!

Người thiếu niên kia sắc mặt đã tái nhợt, sợ rằng, sợ rằng...

Ôi chao, thật là nghiệp chướng, khách điểm này của hắn tên tuổi hàng đầu, từ xưa đến nay khách đến khách đi chưa từng có người chết. Nếu người ta biết khách điểm có người chết thì ai dám đến thuê chứ.

Nghĩ đến đây, chưởng quỹ cố lấy can đảm hỏi: "Đại, đại nhân, hay tiểu nhân mời đại phu đến giúp ngài nhé? Thương tích của vị tiểu ca này không thể để lâu được".

"Ai cần người xen vào việc của người khác! Cút ra đi!" Bên trong cô gái gào lên, ném ghế ra, chưởng quỹ sợ đến mức tè ra quần.

An tĩnh lại, chỉ nghe thấy tiếng nước nở của cô gái bên trong.

"Mặc, người nhất định không sao, ta có linh dược tốt nhất, lập tức điều trị cho người, sẽ không đau." Hồng Liên cúi đầu, nước mắt lăn dài xuống.

Nếu có người ở đây, nàng nhất định sẽ không khóc, nhưng hiện tại chỉ có Mặc Liên, nàng mới không kiêng nể gì rơi nước mắt.

"Mặc, người nhìn ta một cái được không?"

Không được đáp lại, Hồng Liên chỉ có vừa khóc vừa giúp hấn xử lý vết thương.

Thương thế kia là ánh chớp của chính Mặc Liên tạo thành, lúc ấy Lệ Tà phản hồi ánh chớp lại, Huyền Linh Thú mặc dù ra sức chặn lại, nhưng một phần ánh chớp vẫn đánh vào Mặc Liên.

Vậy mà hấn lúc ấy không tránh né, mặc cho chính mình bị đánh. May là hấn mặc áo lạnh băng phách, hơn nữa trong bản thể cũng có nguyên khí bảo vệ hấn, cho nên chỉ bị ngoại thương nặng, không có nội thương. Nhưng hấn chảy rất nhiều máu, thế nên hôn mê bất tỉnh.

Hấn hôn mê rất lâu, Hồng Liên thuê trọn một gian khách điếm, ngày đêm bảo vệ hấn, giúp hấn đổi thuốc, không rời một ly.

Thuốc của Điện Quang Diệu rất hữu dụng, một hai ngày đã thấy vết thương khép miệng, nhưng hấn vẫn chưa tỉnh.

Chường quý ở bên cạnh Hồng Liên khá lâu, biết cô nương này tính tình nóng nảy, nhìn cô ta chăm sóc người thiếu niên kia quả thật tận tâm hết sức, không sợ khổ cũng không sợ mệt mỏi. Bởi vậy chường quý dần dần không sợ hãi nữa, đối xử tử tế hơn, thường xuyên tự mình xuống bếp làm thức ăn ngon cho Hồng Liên.

Hồng Liên không phải từ nhỏ đã cuồng ngạo, ở Điện Quang Diệu, nàng cùng Mặc Liên đều là "chín khuyến một ngao", giết hết đồng bạn mới sống sót, hoàn cảnh bức bách nên không có cách nào thay đổi được.

Hai ngày này thấy chường quý đôn hậu chất phác, là người bình thường không có ân oán với nàng. Lúc chường quý mang đồ ăn vào liền hỏi: "Một người nếu vẫn không ăn cái gì sẽ như thế nào?"

Chường quý thành thật trả lời: "Đương nhiên sẽ... haiz, đại nhân, dân gian thường nói, người hôn mê bất tỉnh là hồn bay đi, không tìm được đường về, lúc này người thân phải thường xuyên ở bên gọi tên hấn, hồn hấn nghe được sẽ trở về."

Trước đây, những lời nói vô căn cứ này Hồng Liên sẽ không nghe nửa chữ, nhưng hiện tại không thể không tin tưởng: "thật không?"

"Đương nhiên, dân gian gọi cái này là "Thuật chiêu hồn", phải nhớ lúc hô tên phải để một ngọn đèn trên đầu, để hấn nhìn thấy đường!"

Thuật chiêu hồn? Hồng Liên bĩu môi, bọn họ không biết chỉ có Mặc Liên mới thực sự thi triển được. Cho dù người đã chết, hấn cũng có thể triệu hồi hồn phách lại, hồi sinh người chết.

Chương 895: Ma thú Vương tộc 3

Linh hồn trở về!

Tuy nhiên tới buổi tối, Hồng Liên vẫn đặt một ngọn đèn trên gối của Mặc Liên, ánh lửa chiếu vào gương mặt tái nhợt. Nàng cúi đầu nhìn hồi lâu, nhẹ giọng gọi: "Mặc Liên, Mặc Liên..."

Lúc hấn ngủ không hề phòng bị, như một đứa con nít vậy.

Thật giống lần đầu tiên Thánh quân mang hấn đến Điện Quang Diệu, ngay cả đi đường hấn cũng bước không vững, khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ ngước lên, nàng gặp hấn lần đầu, trong lòng liền biết sau này nhất định sống cùng nhau.

Đúng như dự đoán, chỉ có 2 người bọn họ sống sót, đạt được danh hiệu Hồng Liên cùng Mặc Liên, vứt bỏ tên vốn có.

"Triệt nhi, Triệt nhi... huynh nghe không? Nghe được thì trở về đi."

Kêu một hồi không thấy hấn có bất cứ chút phản ứng gì, Hồng Liên liền từ bỏ, lau nước mắt nơi khóe mắt, ôm cánh tay hấn thấp giọng khóc nức nở.

Nếu nàng tới sớm một chút thì không phát sinh chuyện này rồi.

Đột nhiên, cánh tay Mặc Liên giật một cái, Hồng Liên vui mừng lẫn sợ hãi ngẩng đầu: "Mặc Liên!"

Mặc Liên khó chịu xoay người một cái, tay giơ lên đột nhiên mò thấy mặt Hồng Liên, hấn giật mình, đột nhiên hai tay kéo mặt của nàng ôm vào lòng, thì thào nói: "Ta sai lầm rồi, sai lầm rồi."

Hồng Liên hoảng sợ, lập tức đỏ mặt, cũng không giãy dụa, tựa vào lồng ngực hấn, nghe tiếng tim đập.

Nàng biết hấn không thanh tỉnh, hiện tại mơ mơ màng màng, tuy nhiên chỉ lúc như vậy mới có thể thân mật dựa vào hấn.

"Mặc Liên, ta thích ngươi, ta từ nhỏ đã thích ngươi." Hồng Liên hạ giọng nói, nói nhỏ tới mức chỉ chính mình mới có thể nghe được.

Sau khi nói xong nàng vẫn lo lắng bị Mặc Liên nghe thấy, nhưng may là hấn an tĩnh lại, hấn là chưa nghe thấy gì.

Trong lòng không biết vì sao thấy mất mát, không hy vọng hấn nghe được, nhưng không nghe được lại thấy buồn buồn.

Không sao, Mặc Liên, chúng ta cả đời sẽ ở cùng nhau.

Cho tới hiện tại, Hồng Liên cùng Mặc Liên sẽ không tách ra.

Mặc Liên gất gao ôm nàng, hồn nhiên không biết mình ôm ai, có điều mò thấy khuôn mặt liền xác định thân phận của nàng.

"Nguyệt, Nguyệt, xin lỗi..." hấn khàn khàn nói, trong giọng nói có tiếng nấc nghẹn ngào, nếu nước mắt có thể giúp hấn hết hối hận, hấn nhất định sẽ khóc lên.

Hồng Liên giật mình: "Cái gì?"

Mặc Liên thì thào nói: "Nguyệt..."

Hồng Liên đột nhiên ngẩng đầu, sắc mặt trắng xanh không tin quát lớn: "Người gọi ai? Người gọi ai?"

Bị tiếng gào điên cuồng quấy nhiễu, Mặc Liên có vẻ lấy lại được chút ý thức, nghe tiếng hô bên tai, nhú nhú mày.

Hồng Liên nắm áo hắn, lớn tiếng ép hỏi: "Rốt cục người gọi ai? Ta là Hồng Liên đây!"

Một tiếng hô bi phẫn xông vào đầu Mặc Liên, hắn thoáng cái tỉnh táo lại, đẩy Hồng Liên ra, rời khỏi giường, lão đảo đi ra ngoài.

"Mặc Liên!" Hồng Liên bị hành động của hắn hù dọa, lập tức đi theo sau, "Thương thế của người chưa ổn, người định đi đâu!"

Mặc Liên không muốn giải thích, đẩy Hồng Liên ra, cố chấp đi ra ngoài, hắn cho dù bị trọng thương nhưng thực lực vẫn trên Hồng Liên rất nhiều, bởi vậy sau khi ra ngoài đã nhanh chóng đi được một đoạn xa.

"Mặc Liên! Người muốn đi đâu?" Hồng Liên hô to, nước mắt rơi đầy mặt, nghĩ lúc hắn hôn mê gọi tên người khác, đột nhiên cảm giác tim như bị đao cắt.

Ban đêm, Mặc Liên lão đảo đi giữa trời mưa ở Thành Kỳ Dương, không biết đi đâu, nước mưa làm ướt toàn bộ quần áo, vết thương ngấm nước mưa nhói đau.

Huyền Linh Thú âm thầm theo sát hắn, nhìn hắn đi không mục đích, qua một quảng trường rồi lại qua một con phố, đôi khi đi lặp lại mà hắn cũng không biết, nhưng không dừng lại.

Từ nhỏ đến lớn làm bạn với hắn, làm sao Huyền Linh Thú lại không biết hắn đang tìm cái gì đây?

Nhìn hắn rõ ràng mệt mỏi, trọng thương khó có thể chống đỡ nhưng cũng không dừng lại, Huyền Linh Thú không nhịn được, thở dài một tiếng, ở trong lòng yên lặng nói với Mặc Liên: "Cô ta ở trong hoàng cung của Nước Tây Nhung."

Mặc Liên ngẩng đầu, vẻ mặt mang theo mừng rỡ, nhưng sau lại mờ mịt: "Hoàng cung?"

Huyền Linh Thú thở dài nói: "Ở phía đông của ngươi."

Mặc Liên không nói một lời, xoay người chậm rãi đi về phía đông, dưới chân nước mưa bắn lên như một đóa hoa nở.

Cấm vệ hoàng cung của Nước Tây Nhung đương nhiên không phòng nổi Mặc Liên, hắn lặng lẽ tiến cung dễ như trở bàn tay, bởi vì có Huyền Linh Thú nên tìm được Hoàng Bắc Nguyệt không khó. Chính là ở tẩm cung của nữ hoàng nước Tây Nhung, bởi vậy phòng thủ nghiêm ngặt hơn một chút.

Mặc Liên sau khi đi đến bên ngoài thiên điện liền lặng lẽ che giấu, không dám gây tiếng động.

Hắn biết nàng ở trong thiên điện, hiện tại khẳng định đang chữa thương, hắn lúc ấy đánh không nương tay, làm nàng bị thương nặng bao nhiêu?

Hắn nghe tiếng chân người bước trong thiên điện. Viết nàng chưa ngủ nên hắn yên lặng núp ở một thân cây để nghe động tĩnh bên trong.

"Tốc độ khôi phục vết thương của ngươi thật dị thường!" Một trận cười khế vang lên, "Quốc sư còn nghĩ ngươi nhất định trọng thương không cứu được, chờ chết nà mà thôi."

"Ta mạng lớn như vậy, chỉ sợ làm bà ta thất vọng." Giọng nói thanh lạnh cười rộ lên.

Tim Mặc Liên đập mạnh, cơ hồ muốn nhảy khỏi lồng ngực!

Hắn nghe thấy tiếng của nàng!

"Mặc Liên xuống tay thật ngoan độc, đánh không nương tay, nếu là người khác đã sớm bị đánh chết thành tro."

"Quả thật ngoan độc, cảm giác bị sét không vui chút nào!" Nhớ lúc đứng trước sinh tử, Hoàng Bắc Nguyệt dựng tóc gáy lên.

Thiên đại Đông nhi cười nói: "Trước ở đại hội liên minh lính đánh thuê, ta thấy ngươi cùng hắn quan hệ không tồi, tưởng rằng hắn sẽ không giết ngươi, không ngờ..."

Chương 896: Ma thú Vương tộc 4

"Dã thú bản tính hung tàn, hưởng chi là Mặc Liên! Đừng quên hẳn là tử thần của Điện Quang Diệu, bị Thánh quân gọi là mãnh thú, có thể thấy tính tình có bao nhiêu tàn khốc." Nến Đỏ ngắt lời, giọng nói còn có chút căm giận bất bình.

"Nến Đỏ..." Hoàng Bắc Nguyệt đang muốn mở miệng, Nến Đỏ đột nhiên cảnh giác nói: "Là ai?"

Sau đó thân thể vù một tiếng bay ra ngoài cửa sổ.

Hoàng Bắc Nguyệt giống như nhớ ra cái gì đó, vội vàng theo ra ngoài, chỉ thấy Nến Đỏ như chim đại bàng đánh về phía một thân cây trong viện. phía sau cây kia có bóng người màu đen lóe qua, sau đó vội vàng xoay người bỏ chạy, cũng không giao thủ cùng Nến Đỏ.

"Muốn chạy trốn? Không dễ dàng như vậy!" Nến Đỏ trong tay đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm, muốn đuổi theo giết người dám cả gan nửa đêm ẩn vào nghe lén!

Hoàng Bắc Nguyệt thấy rõ tấm lưng kia, vội vàng gọi Nến Đỏ lại, "Nến Đỏ! Trở về!" Sau đó chính mình đuổi theo, nhìn bóng lưng đã đi xa hô một tiếng: "Mặc Liên!"

Bóng đen nghe giọng nói của nàng dừng một chút, nhưng vẫn không chùn bước chạy trốn, vội vàng hoảng hốt như sợ bị người bắt được.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng, nàng bị thương do sét đánh chưa bình

phục, không thể đuổi kịp tốc độ nhanh nhẹn của Mặc Liên.

Nàng có Nến Đỏ cùng Băng Linh Huyền Diệu, nhưng Mặc Liên lại có Huyền Linh Thú!

Hắn muốn chạy trốn thì không ai đuổi kịp được.

"Chủ nhân, đó là Mặc Liên sao?" Nến Đỏ đi tới cạnh nàng, nắm nắm tay hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: "Hắn không muốn đả thương ta, chỉ là không nhìn thấy, nếu hắn thật sự muốn giết ta, đêm nay sẽ không tới."

"Nhưng sao hắn trốn nhanh như vậy? Chỉ cần giải thích rõ ràng, ta cũng không trách hắn" Nến Đỏ nhỏ giọng than thở.

"Hắn sợ hãi." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng thở dài, nàng biết tính cách Mặc Liên không bình thường, giờ phút này hắn hối hận nên nhất định không dám gặp nàng.

Thiên đại Đông nhi chậm rãi đi tới, nói: "Nói rất đúng, kỳ thật Mặc Liên có thể đúng là người tốt, chuyện này hắn khẳng định rất áy náy, lần sau nhìn thấy hắn, an ủi hắn cho tốt đi."

"Tại sao chủ nhân bị thương lại phải an ủi người đả thương?" Nến Đỏ không hiểu hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Thiên đại Đông nhi liếc mắt nhìn nhau, vấn đề không thể giải thích

Ở bên kia, trên nóc cung điện, Hồng Liên len lén nhìn một màn này không thể tin được. Nhìn từ xa, ánh sáng ngọc đèn trong cung đình

không khó nhận thấy khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt giống nàng như đúc!

Sao lại thế? Mặc Liên sao lại đến tìm cô ta?

Sao Mặc Liên lại tự trách mình đã thương Hoàng Bắc Nguyệt chứ?

Cô gái kia vốn năm năm trước suýt bị nàng giết chết! Vì sao để cô ta sống mà cướp mất Mặc Liên của mình chứ?

Nàng bịt chặt miệng, rất muốn không tin việc vừa nhìn thấy, nhưng nàng đã một mực nhìn rõ!

Được lắm Hoàng Bắc Nguyệt! Hãy đợi đấy, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!

Hồng Liên hồn phách lên mây rời khỏi cung điện. Một binh lính tuần tra phát hiện ra đang định hô to liền bị nàng quất một roi chết tại chỗ.

Trong mắt né về âm độc, Hồng Liên lạnh lùng nhìn thoáng qua chỗ cung điện của Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó bay nhanh khỏi hoàng cung, đuổi theo Mặc Liên.

Trong rừng cây, mưa to không ngừng như muốn biến quốc gia này thành ao đầm!

Mặc Liên đi rất xa mới dám dừng lại, vịn vào bụi cây trong nước bùn mà bước đi.

Hắn là tử thần của Điện Quang Diệu, hắn là mãnh thú của Thánh quân, hắn vốn không làm tổn thương nàng, nhưng lại suýt giết nàng!

Đôi bàn tay này, nghĩ đến một màn kia liền run rẩy, nếu nàng chết thì

làm sao bây giờ? Nếu nàng chết dưới tay hắn thì phải làm sao?

Chiêu hồn! Đúng, hắn biết Thuật chiêu hồn, có thể triệu hồi hồn phách của nàng! Có thể hồi sinh nàng lại!

Nhưng không có thân thể thì làm sao bây giờ? Không sao, có thể Tá Thi Hoàn Hồn! Hắn sẽ có biện pháp, nhất định sẽ không để nàng chết!

Trong đầu Mặc Liên nghĩ đủ chuyện hoang đường điên cuồng, hắn trái phải suy nghĩ, cơ hồ không suy tính được bình thường.

Dưới chân vấp phải vật gì khiến hắn ngã trên đất, đầy người nước bùn, vô cùng chật vật.

Huyền Linh Thú nhìn bộ dáng của hắn, yên lặng lắc đầu thờ dài.

"Mặc Liên!" Hồng Liên đuổi kịp tới, thấy hắn ngã vào nước bùn, lập tức nâng hắn dậy, "Người thế nào? Thương thế của người lại chảy máu rồi, đi, chúng ta băng bó vết thương trước!"

"Không cần..." Mặc Liên lắc đầu, đẩy Hồng Liên ra, không cho nàng chạm vào hắn.

Hồng Liên bi ai nhìn hắn, nước mắt trong suốt, nhưng vẫn nói: "Được, người không băng bó vết thương, nhưng chúng ta phải đi về, ở chỗ này không an toàn."

Mặc Liên trầm mặc không lên tiếng.

Hồng Liên nói tiếp đi: "Người đã thương Hoàng Bắc Nguyệt, cô ta suýt chết, lúc ấy chính Tu La vương cứu, chắc chắn cô ta có liên quan với Thành Tu La. Hoàng Bắc Nguyệt bị thương nặng như vậy

chắc chắn sẽ tìm người báo thù, nếu Thành Tu La giúp cô ta thì..."

Nghe Hồng Liên nói, thân thể Mặc Liên run lên một cái, thì thào nói: "Nàng, chán ghét, ta..."

"Cô ta suýt chết, sao có thể không hận người?" Hồng Liên nói, "Mặc Liên, người là người của Điện Quang Diệu, không đội trời chung với cô ta được."

"Ta không muốn..." Giọng nói Mặc Liên hơi run rẩy.

Hồng Liên hít một hơi thật sâu, cố nén nước mắt nói: "Ta biết, kỳ thật người không muốn tổn thương cô ta, nhưng đã gây ra sai lầm rồi thì không quay đầu lại được. Người sẽ không đối lập với cô ta chứ?"

Mặc Liên lắc đầu, Hồng Liên liền nói: "Vậy chúng ta về Điện Quang Diệu đi, qua một thời gian ngắn, chờ cô ta bình phục, có lẽ sẽ không hận người nữa."

Mặc Liên gật đầu, biết mình sai lầm nên mờ mịt không biết phải làm sao. Hắn vốn không phải người có tâm cơ, chỉ biết mình phạm vào một sai lầm lớn, ngay cả chính hắn cũng không thể tha thứ cho bản thân, Nguyệt lại càng không tha thứ hắn.

Hồng Liên nâng hẳn dậy, gật đầu với Huyền Linh Thú.

Huyền Linh Thú đuổi cánh đuổi để Mặc Liên giẫm lên. Nó cũng nghĩ mang Mặc Liên về Điện Quang Diệu.

Huyền Linh Thú từ bãi đất bay vào bầu trời đêm, nước mưa nghiêng đánh vào mặt Mặc Liên, rửa sạch nước bùn, lộ ra khuôn mặt tái nhợt luống cuống, cùng cây hoa Kết Ngạnh màu đen dưới khóe mắt.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 897: Vua của lính đánh thuê 1

Đêm khuya

Trong một đêm, Công hội lính đánh thuê ở Nước Tây Nhung bị đánh úp, vô số người bị tử thương, mấy gã sai vặt hết hoảng trối chết!

Hoàng Bắc Nguyệt tóm được một người, lớn tiếng hỏi: "Sao lại thế này?"

Gã sai vặt nhìn thấy người mặc đồ đen, tưởng người ở bên trong đuổi tới thì sợ chết khiếp, lập tức phát hiện người này không có sát ý, mới lắp bắp nói: "Tới, một cao thủ tới, vô cùng lợi hại! Trưởng, các trưởng lão đều chết hết..."

"Người nọ mặc đồ đen?" Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm giọng hỏi. Gã sai vặt vội vàng gật đầu, nàng lập tức buông tay, đột nhiên bay nhanh vào giữa Công hội lính đánh thuê.

Gã sai vặt ngơ ngác, tưởng vừa rồi nằm mơ!

Công hội lính đánh thuê ở các nơi đều rất khổng lồ, trong Thành Kỳ Dương không cần nói, từng khu vực phân loại rất rõ ràng, nhưng hiện tại khắp nơi đều có người chết, không phân biệt được người nào với người nào.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới trước, nghe thấy một tiếng hét thảm, nàng lập tức đuổi qua, vừa lúc thấy một kẻ đã chết bị ném ra, đầu đập xuống đất vỡ nát.

Nhíu nhíu mày, tác phong tàn nhẫn như thế không khác gì ma thú.

Nàng vượt qua thi thể này, chậm rãi đi tới trước.

Vừa vặn, Quân Ly vừa giết người xong đã đi tới, hai mắt đỏ ngầu như ác ma Địa ngục, đập lên một chỗ máu tươi từ người chết, ngẩng đầu nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, hấn đột nhiên âm lãnh cười rộ lên: "Người dám đi tìm cái chết?"

"Vương lệnh của lính đánh thuê không có trên người ta, người giết ta cũng không chiếm được nó." Hoàng Bắc Nguyệt không sợ hãi nói, kéo áo choàng xuống, lộ ra khuôn mặt thanh lệ, nụ cười thản nhiên tương đối trấn định.

Quân Ly ngẩn ra, mới vài ngày không gặp nhưng cảm giác nha đầu khí tức khác mấy ngày trước, vốn lãnh ngạo ngông cuồng, nhưng hôm nay lại bình tĩnh trấn định hơn nhiều.

Giống như nhìn đứa trẻ mới tập đi đã muốn chạy, thực lực nha đầu kia so với trước tăng trưởng không ít!

Quân Ly híp con người lại, chẳng trách nàng to gan như vậy, dám một mình tìm hấn! Tuy nhiên nàng nếu nghĩ rằng thực lực tăng trưởng có thể đối kháng cùng hấn thì thật quá ngây thơ.

"Người không mang theo Vương lệnh của lính đánh thuê, vậy vì sao tới tìm ta?" Quân Ly miễn cưỡng hỏi.

"Ta muốn hỏi người một việc."

"Chuyện gì?"

Mắt Hoàng Bắc Nguyệt trong như nước, nhìn thẳng về phía hấn: "vì sao Phong Liên Dực trở thành Tu La vương?"

"Trên người hấn có dòng máu của Tu La vương." Quân Ly thản nhiên nói, nhưng vì nàng tìm hấn để hỏi chuyện về Phong Liên Dực mà trong lòng dần dần dâng lên một loại tức giận.

"Ý ta là ngày đó hấn không muốn trở thành Tu La vương, vì sao đột nhiên lại đăng cơ?"

Quân Ly âm lãnh cười rộ lên: "Là ta dẫn hấn đi, hấn muốn phản kháng, nhưng hấn sao là đối thủ của ta được?"

Trong lòng đột nhiên giật giật, xung quanh không khí như biến mất, Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, cố gắng bảo trì trấn định, chậm rãi cười rộ lên: "Ý ngươi là hấn bị ép, không phải tự nguyện?"

"Đúng thế thì sao?" Quân Ly lãnh đạm quét mắt về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi: "Quân Ly, sao ngươi lại làm vậy? Ngươi không phải người của Thành Tu La, hấn làm Tu La vương hay không liên quan gì đến ngươi! Sao ngươi buộc hấn đoạn tình tuyệt ái."

"Bởi vì hấn đoạt ngươi đi." Quân Ly không e dè, trực tiếp thốt lên, đáy mắt đỏ ngầu nồng nặc tà ác, "Hoàng Bắc Nguyệt, ta rất muốn có được ngươi, đáng tiếc..."

"Ta nhớ không lầm thì vài ngày trước, ngươi suýt giết ta." Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, nhìn nam nhân khủng bố lạnh như băng, cặp mắt màu đỏ làm nàng không phân rõ được đâu là thật, đâu là giả.

"Nếu ta không chiếm được ngươi, người khác đừng mơ có được." Quân Ly lạnh lùng nói, "Đơn giản vậy thôi."

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc một chút rồi chậm rãi nói: "Quân Ly, vì hóa hồn mà mất đi bản thân, ngươi rất thống khổ phải không? Thần nhập ma càng thống khổ, đúng không?"

Quân Ly nguy hiểm nheo mắt lạnh lùng hỏi: "Ngươi biết những gì?"

"Ta biết ngươi bây giờ đã không còn là chính mình, ngươi căn bản không biết đang làm gì! Ngươi hiện tại có thể giết ta, vì ta biết ngươi không phải là sư phụ ta. Nếu là hắn sẽ không làm vậy."

Trong chớp mắt, bóng đen đột nhiên vọt đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, tay lạnh như băng hung hăng bóp chặt cổ nàng, giọng nói lạnh lẽo vang lên bên tai: "Ngươi nói hươu nói vượn gì!"

Hoàng Bắc Nguyệt không trốn tránh, nếu nàng muốn trốn tất sẽ không để Quân Ly bắt được, nàng vẫn không nhúc nhích cười lạnh: "Ta nói hươu nói vượn hay không trong lòng ngươi tự hiểu. Ngươi đang sợ hãi, ngươi từng cao quý như vậy, nhưng cuối cùng có một ngày sẽ rơi xuống ma thú mà ngươi ghét nhất!"

"Ngươi không sợ ta giết ngươi sao?" Quân Ly tay dần dần bóp chặt lại, muốn giết nàng chỉ cần dùng một chút lực là xong!

"Sợ! Ta sao có thể không sợ? Nhưng ta càng sợ ngươi hối hận hơn!"

"Ta làm gì phải hối hận?"

"Ngươi không thích ta sao?" Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi giơ tay lên nâng mặt của hắn tới sát mặt mình "Không có được ta, ngươi cam tâm để ta chết?"

Quân Ly đột nhiên đẩy nàng ra, tức giận nói: "Ta biết ngươi là hạng

người gì, tâm của người đã cho hấn thì ta vĩnh viễn không chiếm được! Ta cần gì đau khổ giãy dụa, tự lừa gạt mình?"

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhìn hấn, không thể không bội phục người như Quân Ly. Ý tứ rõ ràng, minh xác, không chút bàng hoàng. Muốn thứ gì nhất định phải nắm trong tay, không chiếm được thì phá hủy tất thảy.

"Người nói không sai, nhưng giết ta, người chưa chắc đã cao hứng." Hoàng Bắc Nguyệt nói, "Quân Ly, ta hy vọng người có thể tỉnh lại, người nếu như vẫn nếu không, trước khi người nhập ma, ta nhất định sẽ giết người."

Quân Ly nhìn nàng giật mình một cái, trong nháy mắt màu đỏ ở đáy mắt từ từ thối lui, dần dần màu đen thay thế. Nhưng chỉ ngắn ngủi sau đó màu đỏ liền bao trọn hết thảy!

"Người không thay đổi, vẫn cuộng ngạo như thế." Quân Ly lạnh lùng nói.

"Giết người là quyết tâm của ta, người phá hủy rất nhiều thứ của ta." Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng lại "Quân Ly, tại sao có những thứ ta tưởng có thể đạt được, người lại một mực phá hủy hết thảy chứ?"

Quân Ly biết ý tứ trong lời nói của nàng, giọng nói càng thêm âm lãnh: "Người cho rằng không có ta, người có thể ở cùng hấn một chỗ sao? Huyết thống của hấn không ai thay đổi được, hấn sớm muộn sẽ biến thành Tu La vương! Đây là mệnh trời!"

"Mệnh trời?" Hoàng Bắc Nguyệt cười châm chọc, "Người nói cho ta biết, trời là gì? Hấn dựa vào cái gì chi phối mọi việc của ta?"

"Đó là số mệnh!" Giọng nói của Quân Ly đầy khí phách, xen lẫn sâu

sắc bất đắc dĩ. Nếu không phải số mệnh, hắn sao có thể trở thành như vậy?

"Số mệnh" Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, "Tốt, trời đã định đúng không? Ha ha ha..."

Nàng cất tiếng cười to lên, cuồng ngạo mà đường hoàng, ngạo khí không ai bì được: "Nếu như trời xanh ngăn cản ta bước tới gần hắn, ta chỉ có thể nghịch trời mà đi! Ta thật sự muốn xem ai có thể làm khó dễ ta!"

Nàng nói lời tàn nhẫn, từ nay về sau không còn e ngại bất cứ thứ gì!

"Quân Ly! Nếu như trời đã định trước ta và ngươi là địch, vậy bắt đầu từ hôm nay, chúng ta chờ xem đến cuối ngươi chết hay ta chết!"

"Ta Hoàng Bắc Nguyệt không bao giờ tin số mệnh! Ta sẽ cho lão Thiên thấy hắn vĩnh viễn không chi phối được ta!"

Nàng nói chuyện khiến Quân Ly giật mình, lúc phục hồi tinh thần lại đã thấy nàng xoay người rời đi, áo choàng màu đen bay lên. Hắn đuổi theo, hung hăng bắt được bả vai nàng, "muốn đi để thế sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch miệng, thật nhanh giơ tay lên bắt hắn lại, người xoay lại, trên tay mang theo ánh chớp lóe ra, vỗ tới mặt hắn!

Quân Ly lấp bắp kinh hãi, lập tức ngửa ra sau, đồng thời cũng tung ánh chớp đối đánh với nàng,

Hai tay chạm vào nhau, vô số chớp điện dũng mãnh tiến ra, phạm vi ảnh hưởng lan mở rộng, hết thảy xung quanh trong nháy mắt bị san thành bình địa, khí thế hung mãnh không tưởng tượng được

Chương 898: Vua của lính đánh thuê 2

Quân Ly không ngờ chỉ mấy ngày ngắn ngủi mà thực lực của nàng tăng mạnh như vậy. Cho nên sau phút giao thủ ngắn ngủi, lúc tách ra, Linh Tôn liền không ra tay tiếp, ngược ánh mắt bí hiểm nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Ta yếu, cũng sẽ không yếu cả đời! Hiện tại không cần vội, sau này, chúng ta có nhiều thời gian giao thủ!"

Dứt lời, thấy Băng Linh Huyền Diệu kêu trên đầu, nàng nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, lạnh lùng nhìn Quân Ly, lướt gió bay đi.

Quân Ly sợ sệt nhìn bóng lưng nàng, qua hồi lâu mới chậm rãi giơ tay lên, nhìn lòng bàn tay vừa giao thủ với nàng lộ ra máu thịt và khớp xương màu trắng. Máu tươi nhỏ từng giọt xuống đất.

Đáy mắt màu đỏ thắm trong nháy mắt ánh lên sát ý lạnh liệt.

"Hoàng Bắc Nguyệt..."

Rời khỏi Công hội lính đánh thuê, Băng Linh Huyền Diệu bay vào trời cao, người trên lưng không cất tiếng ra lệnh, rốt cục muốn đi đâu?

"Chủ nhân, chúng ta đi đâu đây?" Thấy sắp bay ra ngoài thành, Băng Linh Huyền Diệu rốt cuộc không nhịn được hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, nhìn bàn tay trắng muốt dưới áo choàng màu đen có vết thương rách da thịt, không ngừng chảy máu.

Nàng nhìn một lát, sau đó chậm rãi dùng băng gạc băng bó vết thương rồi nói: "Dừng ở đây đi."

Nơi này sao?

Băng Linh Huyền Diệu nhìn thoáng qua phía dưới, toàn là ao đầm hoang vu của Nước Tây Nhung. Sau đại chiến lần trước, nơi này vẫn còn vết tích chiến đấu, đặc biệt khi ánh chớp của Mặc Liên cuốn qua, ao đầm liền biến thành vùng đất khô khốc nứt nẻ không một nhánh cây ngọn cỏ.

Nơi này chẳng có gì, không biết chủ nhân muốn dừng ở đây làm gì?

Trong lòng Băng Linh Huyền Diệu mặc dù có nghi vấn, nhưng vẫn yên lặng hạ xuống, xuyên thấu qua từng lớp mây đen cùng mưa phùn liên miên, chậm rãi thấy rõ ràng phía dưới đất, có hai bóng người một trước một sau đi tới.

Hai người kia bước đi rất thong thả, mặc kệ mưa rơi, ngay cả ô cũng không che, mặc kệ bị mưa thấm ướt.

Hình như nghe được tiếng đập cánh của Băng Linh Huyền Diệu, người đi phía sau chậm rãi ngẩng đầu lên, tóc dài tuyết trắng chậm rãi tản ra sau, lộ ra đờ đảnh màu đỏ quý dị trên mặt.

Đúng là Ma thú Vương tộc của Thành Tu La!

Như vậy, người đi phía trước hẳn nhất định là Tu La vương Phong Liên Dực!

Băng Linh Huyền Diệu kêu xé tai, không lập tức hạ xuống, mà là xoay quanh trên đỉnh đầu hai người, cố gắng nhắc nhở Hoàng Bắc

Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt chống tay trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, thân thể xoay tròn từ giữa không trung nháy xuống, áo choàng vù vù bay múa, trong nháy mắt rơi trên mặt đất, đầu gối khụy một bên, chậm rãi đứng lên.

Nàng rơi xuống trước mặt Phong Liên Dực. Người mặc áo choàng đen đột nhiên xuất hiện khiến hắn ngẩn ra, hơn nữa Băng Linh Huyền Diệu xoay quanh trên đỉnh đầu khiến hắn híp mắt lại, bỗng nhiên nhớ tới tràng cảnh tái hiện vô số lần trong mộng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi xốc mũ áo choàng ra, khuôn mặt thanh lệ chậm rãi lộ ra, mi cong mắt trong suốt, mũi cao thẳng, môi đỏ mọng chúm chím nhẹ nhàng.

Phong Liên Dực mắt sáng lên: "Quả nhiên là người!"

Trông thấy nàng lại xuất hiện, hắn không kịp chờ đợi bước lên, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên giơ tay ngăn hắn bước tiếp, "Đừng tới đây, ta có mấy lời muốn nói với người."

Hắn dừng bước, con ngươi màu tím nhạt nhìn nàng thật sâu: "Thương thế của người ra sao?"

"Đã không còn đáng ngại, đa tạ quan tâm." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, liếc hắn một cái, thấy sắc mặt hắn vẫn có chút tái nhợt. Trên gương mặt tuyệt sắc có thể làm điên đảo thế gian lơ mờ nhìn thấy bị hành hạ thống khổ.

Vết thương do Mặc Liên tạo thành với hắn mà nói là việc nhỏ, độc của nàng hành hạ hắn là chính.

"Phong Liên Dực, ta là người ích kỷ lại tự phụ. Ta đời này làm sai rất nhiều chuyện, trong đó khiến ta khổ sở nhất chính là từng làm tổn thương người." Nàng dùng ngữ điệu rất bình thản tự thuật, tận lực làm giọng nói bằng phẳng không gợn sóng.

Nhưng hẳn vẫn cảm giác trong lòng xúc động, khàn khàn mở miệng: "Ta không trách người."

Trong nháy mắt, hóc mắt Hoàng Bắc Nguyệt đỏ lên, mặc dù cố gắng đè nén, nhưng vẫn có thể nhìn thấy lệ quang lóe lên, "Người khiến ta áy náy, ta tới ngoài việc muốn xin lỗi người, còn muốn nói cho người biết, ta thật sự thích người, người nói không sai, chúng ta trời sinh hấp dẫn nhau. Cho dù không xuất hiện, nhưng như ánh lửa sáng trong bóng tối, từ nơi xa vẫn nhìn thấy nhau."

Phong Liên Dực sắc mặt vui mừng, đuôi lông mày giãn ra, như ánh mặt trời đột nhiên xuất hiện giữa bầu trời mưa dầm liên miên vậy. Trong thoáng chốc chiếu sáng tâm tình lo lắng mấy ngày nay.

Mà phía sau Lệ Tà híp con người, tràn ngập nguy hiểm nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

"Trước khi người trở thành Tu La vương, ta và người định thành hôn, đi xa thiên nhai. Mặc dù người không còn nhớ rõ, nhưng ta chưa từng quên!"

Phong Liên Dực bước lại, cầm bả vai nàng, cúi đầu nhìn thật sâu vào mắt nàng "Chúng ta trời sinh hấp dẫn nhau, đoạn tình tuyệt ái thì sao? Ta có thể yêu thương người một lần nữa."

Hoàng Bắc Nguyệt nước mắt liền rơi xuống.

Lệ Tà ở một bên mĩa mai nhìn họ, giống như nhìn thấy chuyện nực

cười vậy. Tiểu nữ trẻ này, người cho rằng đoạn tình tuyệt ái chỉ như thế sao? Người quá ngây thơ rồi! Các đời vua của Thành Tu La không biến thành quái vật nửa người nửa thú là vì sao?

Bởi vì đoạn tình tuyệt ái thật sự người chưa biết, Chờ người nhìn thấy người sẽ biết, Thành Tu La vì sao có thể cường đại như vậy!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nhìn thấy trên mặt Lệ Tà có chút thâm ý tươi cười, vẻ mặt nàng chậm rãi lãnh đạm.

"Ma thú Vương tộc."

"Tại hạ Lệ Tà." Lệ Tà nhìn nàng một cái, trong con ngươi thâm trầm màu tím hết sức quý dị, "Nghe nói Ô Sát bị người bắt, thực lực của các hạ khiến người khác bội phục."

"Trước mặt Ma thú Vương tộc của Thành Tu La, bị nhân xấu hổ vô cùng." Lần đầu tiên Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy Lệ Tà, từ trước không biết rằng Ma thú Vương tộc căn bản không phải thú, mà là một người.

Vì sao lại được gọi là "thú" đây? Đại khái có lẽ giống Mặc Liên bị Thánh quân gọi là "mãnh thú" đi. Đều là loại người hung tàn đến cực điểm!

Lệ Tà nói: "Các hạ hẳn biết quy củ của Thành Tu La, người cùng bộ hạ rõ ràng không thể ở cùng một chỗ."

Lệ Tà vừa dứt lời đã bị ánh mắt Phong Liên Dực lạnh lùng đảo đến. Hắn cúi đầu nói tiếp: "Bộ hạ, nếu cô ta đồng ý theo ngài đến Thành Tu La, ngài lập cô ta làm hậu thì có thể ở cùng nhau. Nhưng nếu cô ta yêu thương ngài thì chính là vết xe đổ của Âm Hậu."

"Minh nếu dám động đến một sợi lông của nàng ấy, Trẫm sẽ biến Thành Tu La từ nay về sau không có Ma thú Trùng phạt." Phong Liên Dực lạnh lùng nói.

Lệ Tà không hoài nghi lời hắn, quả thật nếu bệ hạ muốn có thể cho Minh biến mất.

Nhìn hai người bọn họ nói chuyện với nhau, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên: "Ta sẽ không đi vào Thành Tu La."

"Ngươi không đi theo ta sao?" Phong Liên Dực vội vàng nhìn nàng.

"Ta chưa từng nói muốn đi theo ngươi." Hoàng Bắc Nguyệt ôn hòa nhìn hắn cười, "Dực, nếu vào Thành Tu La mới có thể ở cùng ngươi, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục như thế không phải là phong cách của Hoàng Bắc Nguyệt ta!"

Chương 899: Vua của lính đánh thuê 3

"Vậy người muốn ta rời khỏi Thành Tu La?" Nếu đó là yêu cầu của nàng, hẳn cũng nguyện ý làm theo.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lắc đầu: "Người đã định là Tu La vương, mặc kệ đi tới đâu cũng là Tu La vương. Ta muốn người hoàn toàn thoát khỏi thân phận này, ta sẽ phá hủy hoàn toàn Thành Tu La."

"Tiểu nữ trẻ, ý của người là muốn đối địch cùng bệ hạ?" Lệ Tà đột nhiên nói.

Phong Liên Dục khiếp sợ nhìn nàng, nàng sao có thể...

Hoàng Bắc Nguyệt không phủ nhận, nắm chặt tay Phong Liên Dục nói: "Dục, người đã nói người thân ở Địa ngục, ta sẽ cứu người khỏi đó. Nếu không thể cứu được, không sao, ta và người cùng xuống Địa ngục!"

Phong Liên Dục ngơ ngẩn, hồi lâu mới cầm ngược tay nàng nói "Bắc Nguyệt..."

"Không cần nói nhiều, trừ việc ấy ra, người vĩnh viễn không thể hoàn toàn thoát khỏi Thành Tu La, ta muốn ở cùng người, đường đường chính chính đứng dưới ánh mặt trời!"

"Ha ha ha..." Lệ Tà không nhịn được cười ta, "Nói ngông cuồng."

Hoàng Bắc Nguyệt cũng cười rộ lên: "Lệ Tà các hạ, có một người

không biết người còn nhớ không?"

"Người nào?" Lệ Tà kêu ngạo hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ mở đôi môi đỏ thắm: "Hiên Viên Vấn Thiên."

Trong nháy mắt sắc mặt Lệ Tà thay đổi, "Sao người biết hẳn?"

Sau đại chiến năm đó, mọi thứ về người này đã bị Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La tiêu hủy triệt để!

Vì người này mang đến nạn hủy thiên diệt địa đối với bọn họ.

Hoàng Bắc Nguyệt liên hệ với Vạn Thú Vô Cương, trong nháy mắt đầu đầy tóc đen trở thành đỏ rực như lửa.

Lệ Tà phản xạ có điều kiện dùng tay chặn trước mắt, giống như tóc đỏ như lửa kia thật sự làm đau mắt!

"Hẳn là cha ta, sao ta lại không biết hẳn chứ?" Hoàng Bắc Nguyệt tà tà cười rộ lên, "Lệ Tà các hạ, nếu năm đó Yểm không làm loạn, Hiên Viên Vấn Thiên không có cách nào phân thân thì Thành Tu La cùng Điện Quang Diệu còn có thể đứng sừng sững về sau sao?"

Lệ Tà khó tin nhìn nàng: "Làm sao có thể? Người kia dĩ nhiên để lại hậu nhân!"

"Chuyện này, người hỏi lại Quân Ly, tin rằng sẽ hiểu rõ hơn!" Hoàng Bắc Nguyệt thần nhiên liếc mắt nhìn hẳn, liền quay đầu nhìn Phong Liên Dục, "Ta lấy tánh mạng đặt cược, tương lai có một ngày chúng ta sẽ cùng đi ra Thành Tu La!"

"Ta chờ ngày đó đến." Phong Liên Dục cười khuyh thành.

"Bệ hạ!" Lệ Tà giọng nói tàn khốc, "Cô ta là đại địch của Thành Tu La? Ngài là vua, hẳn là phải loại bỏ cô ta ngay lúc này!"

"Lệ Tà, sao ngươi lại sợ hãi một nữ tử chứ?" Phong Liên Dực thản nhiên nói.

Lệ Tà ngẩn ra, có chút tức giận, hẳn không phải sợ nữ nhân này, mà là Phong Liên Dực về phe cô ta, tương lai cùng cô ta nội ứng ngoại hợp, Thành Tu La bị phá hủy mới là tai nạn.

"Ngươi lo lắng ta cùng nàng liên hợp diệt Thành Tu La?" Phong Liên Dực lắc đầu, "Lệ Tà, có Quân Ly ở đó, ngươi cho rằng Thành Tu La vẫn là Thành Tu La trước kia sao?"

Lệ Tà trầm mặc, hẳn biết Quân Ly sẽ mang đến Thành Tu La cái gì, nhưng ít nhất Quân Ly không có dự định phá hủy Thành Tu La, mà nữ nhân này có!

Hắn nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt vẫn mang theo địch ý, mà Hoàng Bắc Nguyệt không yếu thế chút nào ngẩng đầu nghênh đón hắn.

Ánh mắt hai bên trong không khí giao hội tóe tia lửa không thể nhìn thấy.

Hươu chết vào tay ai còn chưa biết!

"Nếu đây là quyết định của bệ hạ, Lệ Tà không thể can thiệp." Lệ Tà thuyết phục, "Xin Bệ hạ trở về Nước Bắc Diệu"

Phong Liên Dực cúi đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, thấp giọng nói:
"Cẩn thận Quân Ly."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, hào hiệp cười: "Người về đi, ta rất nhanh sẽ đi tìm người!"

Nói xong, nàng xoay người đi tới cạnh Băng Linh Huyền Diệu, Phong Liên Dục hô tên nàng, nàng xoay người nói: "Mặc kệ thế giới này thay đổi thế nào, trái tim ta sẽ không thay đổi."

Phong Liên Dục ngẩn ra, sau đó cười, "Ta cũng thế."

Nàng lưu loát nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, trong lòng như trút được gánh nặng, dễ dàng bằng phẳng, chưa từng có cảm giác trong lòng yên ổn như vậy.

"Sau này còn gặp lại!"

"Sau này còn gặp lại!"

Nhìn nàng cười băng loan diệu rời đi, Lệ Tà cũng thấp giọng nói: "Sau này còn gặp lại!"

**** Bắc Nguyệt hoàng triều****

Chương 900: Thánh Huyết Cung chủ 1

"Chủ nhân, cao thủ cùng thủ lĩnh lính đánh thuê mỗi nước tụ tập trong hội quán võ, mong gặp người một lần, ngài có muốn gặp hay không?"

Nến Đỏ nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt bình yên vô sự trở về liền yên tâm, song nói về chuyện của lính đánh thuê lại đầy vẻ lo lắng.

Ngoài dự kiến của Nến Đỏ, Hoàng Bắc Nguyệt hào phóng nói: "Gặp chứ! Sao lại không gặp?"

"Chủ nhân?" Nến Đỏ ngây người một chút, tưởng mình nghe không rõ, thấy trước đây chủ nhân không quan tâm tới chuyện của lính đánh thuê, sao hiện tại đột nhiên thay đổi ý nghĩ?

"Là Vua của lính đánh thuê, thống lĩnh bọn họ bụng làm dạ chịu!" Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, thay đổi một bộ quần áo màu đen tinh xảo sạch sẽ đi ra nói "Đi thôi!"

Tại hội quán võ!

"Chư vị là thủ lĩnh lính đánh thuê mỗi nước, tin tưởng tới nơi này đều hiểu rõ phải trung thành như thế nào đối với Vua của lính đánh thuê." Thủ lĩnh Thượng Quan Vô Vân của Đoàn Lính đánh thuê Phệ Diễm đứng lên nói giữa đông đảo thủ lĩnh của lính đánh thuê.

Hắn luôn luôn có địa vị giữa đám lính đánh thuê. Một câu nói của hắn cũng khiến các đoàn lính đánh thuê lớn không thể coi thường.

"Thượng Quan các hạ đừng lo, chúng ta đã tới đây thì đương nhiên hiểu rõ! Nhớ lời thề lúc trẻ khi trở thành lính đánh thuê, đến nay chưa từng quên!"

"Đúng! Quang minh lỗi lạc, thẳng thắn trung thực! Thuần phục vua của lính đánh thuê! Những lời thề này không ai quên được!"

"Hôm nay thế đạo chính loạn, Thành Tu La cùng Điện Quang Diệu gây tội ác, đây là lúc tất cả lính đánh thuê chúng ta liên hợp lại! Quân lính tản mạn không thể thành công được!"

Nhìn mọi người bảy miệng tám lời nói chuyện, Thượng Quan Vô Vân nhất thời có cảm giác ưu việt chưa từng có, đó là niềm tự hào khi trở thành một gã lính đánh thuê!

Trước đây, đoàn lính đánh thuê Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp làm theo ý mình, không biết cũng có một ngày đoàn kết như thế!

Những điều này đều do cô gái kia ban tặng!

Một trận đại chiến vừa rồi đã cho mọi người thấy rõ ràng thực lực của cô gái, chứng minh là người tốt nhất thống lĩnh lính đánh thuê trong thiên hạ.

Kỳ thật lúc ấy đại chiến, sương mù nặng nề, tầm mắt không rõ ràng, sau Mặc Liên xuất hiện, ánh chớp mạnh mẽ quá chói mắt nên những lính đánh thuê không nhìn thấy Tu La vương đột nhiên xuất hiện cứu Hoàng Bắc Nguyệt đi. Nếu không, những người này nhất định sẽ nghi vấn thân phận Vua của lính đánh thuê!

Lúc ấy bọn họ chỉ nhìn thấy Mặc Liên ra tay, sau đó Ma thú Vương tộc của Thành Tu La đột nhiên xuất hiện, khí thế quá cường đại, trăm

dậm chung quanh bị liên lụy, những lính đánh thuê lúc ấy chỉ kịp chạy trốn bốn phía, bởi vậy cũng tưởng rằng Ma thú Vương tộc đến vì cướp Vương lệnh của lính đánh thuê!

Vốn tưởng rằng sau trận đại chiến kia, Vua của lính đánh thuê chết chắc rồi, mà Vương lệnh của lính đánh thuê kiểu gì cũng rơi vào tay Thành Tu La hoặc Điện Quang Diệu. Những lính đánh thuê vẫn lo lắng có nên thuận phục thế lực tà ác đó hay không.

Không ngờ tin tức truyền ra rằng Vua của lính đánh thuê không những không chết mà vẫn bình yên vô sự xuất hiện trở lại.

Chuyện khó mà tin nổi khiến trong lòng những lính đánh thuê nhiệt huyết sôi trào! Chưa bao giờ có cảm giác vinh dự tự hào như vậy. Có thể tránh được một kiếp lớn như thế, Vua của lính đánh thuê xứng danh tên gọi!

Bởi vì chứng kiến như vậy, những lính đánh thuê mới đoàn kết chưa từng có.

"Thượng Quan các hạ, rốt cục Vua của lính đánh thuê có xuất hiện không?" Lính đánh thuê càng nói càng kích động, ngồi không yên, la hét ầm ĩ muốn gặp Vua của lính đánh thuê!

Thượng Quan Vô Vân lộ vẻ khó xử, hấn đã phái nhiều người liên lạc cùng cô nương Nến Đỏ, nhưng đến nay không được đáp lại. Hấn cũng rất muốn biết Vua của lính đánh thuê rốt cuộc có xuất hiện hay không!

Phía dưới nói nhao nhao ồn ào, toàn tạp âm, không ai chú ý tới bước chân trên khán đài vang lên. Đến khi đội trưởng La Thuần của Đoàn Lính đánh thuê Tứ Hải ngẩng đầu, đột nhiên kinh hô một tiếng thì không khí chung quanh đã dần dần lạnh xuống.

Đám lính đánh thuê tựa hồ có cảm giác, lập tức âm thanh la hét ngừng lại, sau đó cùng nhau ngẩng đầu lên như hện trước.

Trên khán đài, Hoàng Bắc Nguyệt vừa vịn đi tới, tay vịn lan can, mỉm cười với đám lính đánh thuê bên dưới.

Tất cả mọi người sửng sốt, sau đó đồng thanh hô lên: "Vua Lính đánh thuê! Tới! Tới!"

Thượng Quan Vô Vân lộ ra nụ cười an tâm, sau đó dẫn dắt đám lính đánh thuê quỳ xuống.

"thủ lĩnh Thượng Quan Vô Vân của Đoàn Lính đánh thuê Phệ Diễm, cùng mười hai vị trưởng lão tham kiến vua của lính đánh thuê!"

"Đội trưởng La Thuần của Đoàn Lính đánh thuê Tứ Hải, cùng bảy vị phân đà Đà chủ tham kiến vua của lính đánh thuê!" La Thuần cũng lập tức quỳ xuống.

Có hai thủ lĩnh của đại đoàn lính đánh thuê dẫn đầu, tất cả đoàn lính đánh thuê khác cũng đều quỳ xuống, chính tề có trật tự tự giới thiệu.

"Liệt Dương đoàn lính đánh thuê...."

"Cửu kiếm đoàn lính đánh thuê..."

.....

Mấy trăm đoàn lính đánh thuê to to nhỏ nhỏ báo danh xong, Hoàng Bắc Nguyệt nâng tay, tất cả mọi người an tĩnh lại, ngẩng đầu ngưỡng mộ nhìn nàng.

Nhìn từng khuôn mặt từ trẻ đến già, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng rất xúc động, từ nay về sau, nàng phải dẫn những người bước về phía trước, có lẽ sẽ không có đường quay đầu.

"Ta là Hoàng Bắc Nguyệt của Nước Nam Dục, sở hữu Vương lệnh của lính đánh thuê, các người nguyện ý đi theo ta, ta sẽ dốc toàn lực mang theo các người, tái hiện tên tuổi trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp! Nếu không muốn đi theo cũng không sao, giờ phút này rời đi ta sẽ không coi là phản loạn!"

Phía dưới trong các đoàn lính đánh thuê chinh tề không ai dao động, bởi vì một câu nói: tái hiện tên tuổi trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt trang nghiêm nói: "Các người được khế ước trận lựa chọn, trời giao nhiệm vụ, gánh vác trọng trách có biết không? Đi theo con đường không thấy điểm cuối, hơn nữa có thể lưu đầy máu tươi, các người sợ không?"

"Sẽ không!"

"Thề đi theo Vua của lính đánh thuê! Tuyệt không lui về phía sau!"

"Chết có gì đáng sợ? So với sống uất ức để người ta bắt nạt, không bằng thẳng thắn phản kháng! đánh một trận hết mình, chết cũng ngẩng cao đầu!"

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, nắm tay hướng lên trời, cất tiếng nói lạnh lốt: "Ta Hoàng Bắc Nguyệt thề với trời, chỉ cần ta sống một ngày sẽ không bỏ rơi các người! Chỉ cần ta còn hơi thở cuối cùng thì còn đối địch với Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La"

"Vua của lính đánh thuê!"

Phía dưới lập tức dậy lên tiếng hoan hô sôi trào, đều là dạng cao thủ nên giọng nói vang dội như muốn phá tan căn phòng.

Tiếng hô quá to, truyền ra bên ngoài khiến vô số lính đánh thuê ngoài thành cũng nghe được, phấn chấn hoan hô theo.

"Vua của lính đánh thuê!"

"Vua của lính đánh thuê!"

Vô số tiếng hô như sóng lớn quay cuồng, lan tỏa ra xa, bay lượn trên bầu trời.

Giờ khắc này sẽ vĩnh viễn được ghi khắc lại để lưu truyền cho thế hệ lính đánh thuê đời sau. Vị kia một lần nữa mang ánh sáng tới Đại lục Tạp Nhĩ Tháp. Một năm mùa đông của Nước Tây Nhung, tại Thành Kỳ Dương, Vua của lính đánh thuê Hoàng Bắc Nguyệt chính thức thống lĩnh lính đánh thuê trong thiên hạ.

Tại thời đại này, thời thế tạo nên anh hùng, mà anh hùng viết nên lịch sử!

Lần đầu tiên trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, có một nữ tử xé rách bầu trời, như một luồng sáng sắc bén xuyên thủng bóng tối.

Các đoàn lính đánh thuê lớn trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp đều tập kết tại Thành Kỳ Dương, ủng hộ vua của lính đánh thuê vương. Chuyện này quy mô quá lớn, cả thủ đô của Tây Nhung bị chấn động. Thành Kỳ Dương mấy ngày liền đều phải trọng binh canh gác, tăng binh không ngừng. Nguyên nhân là do quốc sư Thiên đại Mê tưởng những lính đánh thuê tập kết muốn cướp quyền ở Nước Tây Nhung.

Đáng tiếc sau một trận an bài của quốc sư, lính đánh thuê lại bắt đầu chậm rãi rời đi, tự hồi hương chính mình.

Chuyện này gây náo động quá lớn, chủ yếu là điều động quá nhiều binh lực đến Thành Kỳ Dương bảo vệ hoàng đô, nhưng cuối cùng gây náo loạn như trò hề. Nữ hoàng tức giận, lần đầu tiên trên triều phá lệ giáo huấn quốc sư vài câu.

Thiên đại Mê Ly sau khi trở về nổi trận lôi đình, trách mắng đệ tử Thánh Huyết Cung vô năng, không tra nổi đám lính đánh thuê tập kết là có dụng ý gì.

"Quốc sư đại nhân đừng tức giận, lúc này, kỳ thật là một cơ hội tốt a!" Đi theo Thiên đại Mê Ly nhiều năm, trưởng lão Thiên đại Linh của Thánh Huyết Cung thấp giọng nói.

"A? Đại trưởng lão có kiến giải gì?" Thiên đại Mê Ly miễn cưỡng nói, bề ngoài cao quý xinh đẹp, kỳ thật che giấu tâm địa rắn rết bên trong.

Thiên đại Linh tuổi sắp xỉ bảy mươi, trên mặt cũng không nhiều nếp nhăn, có thể thấy là cao thủ tu luyện! Bà phụ tá hai đời quốc sư của Nước Tây Nhung, trí mưu xuất chúng, được khá nhiều người tôn kính.

"Quốc sư đại nhân, mấy chục vạn quân đội từ các nơi điều động tới đây, đang tụ tập ở ngoài hoàng đô, chỉ cần quốc sư ra lệnh một tiếng, bọn họ tuyệt đối phục tùng"

Thiên đại Mê Ly nheo đôi mắt xinh đẹp nói: "Ý của trưởng lão..."

"Nữ hoàng trẻ người non dạ, lại bị Bắc Đường Du nắm trong tay, không rõ lí lẽ, kiêu căng ngang ngạnh, một vị vua như thế sao có thể gánh vác trọng trách? Mà quốc sư đại nhân có huyết mạch hoàng

thất của Nước Tây Nhung, hơn nữa địa vị của ngài hoàn toàn thích hợp kế thừa đế vị, tuyệt đối không ai dám phản đối!"

"Đại trưởng lão, đây là mưu phản đấy." Thiên đại Mê Ly thản nhiên nói, trong ngữ khí không hề có ý tứ bài xích gì.

Thiên đại Linh nói: "Đế vị là dành cho người có tài, Doanh công chúa còn quá trẻ, không thể làm việc lớn được".

Thiên đại Mê Ly dựa vào ghế, nhẹ nhàng hạ cái khăn che mặt nhẹ nhàng hạ xuống, che một nửa khuôn mặt. Bà nhẹ nhàng dùng tay chống cằm, động tác ưu nhã, trong mắt dần né một tia âm độc, nói: "Đại trưởng lão nói không phải không có lý, nhưng hiện tại vẫn thiếu cái gì đó."

"Quốc sư đại nhân nói Đông nhi sao?" Thiên đại Linh lạnh lùng cười, "Nhiều năm qua Thánh Huyết Cung không bạc đãi cô ta, hiện tại là lúc cô ta nên báo ân!"

Thiên đại Mê Ly mỉm cười: "Đông nhi thiên phú không tồi, có chút đáng tiếc"

"Chúng ta vốn cần cô ta thuần khiết không tỳ vết, cuối cùng mới giữ lại tính mạng cho cô ta." Thiên đại Linh nói.

Thiên đại Mê Ly chậm rãi gạt đầu: "Như vậy phiền Đại trưởng lão đem Đông nhi tới đàn tế đi, việc này kết thúc nhanh để Ma thần đại nhân cao hứng mà ban thưởng bốn quốc sư thánh huyết."

"Vâng" Thiên đại Linh âm lãnh cười rộ lên, sau đó khom người đi ra ngoài.

Thiên đại Mê Ly cũng đứng lên, chậm rãi bước vào sâu trong Thánh

huyết cung.

Đuổi lui mọi người, bà ta mở cửa ngòm phía sau ghế ngồi dành cho cung chủ, chậm rãi đi tới trước, trong tay giơ một viên ngọc sáng to lớn, bước đi trong mật đạo tối mịt sâu thẳm.

Xung quanh truyền đến từng trận tiếng dã thú kêu rống, hai mặt vách tường dày đặc nhưng không biết gió lạnh từ đâu thổi tới làm người ta khiếp sợ.

Thiên đại Mê Ly lạnh rùng mình, bởi vậy bà không phát hiện ra có một người đã ẩn nấp ngay từ lúc bà cùng Thiên đại Linh mật đàm. Kỹ xảo ẩn nấp cao siêu, năng lực hành động quý mị, ở hiện đại, ngay cả máy móc công nghệ cao cũng đều bó tay trước nàng, huống hồ thời đại này, ai có thể phát hiện ra nàng chứ?

Ban đầu nàng vốn chỉ muốn ẩn núp xem bộ dáng của Thánh Huyết Cung theo lời đồn là thế nào, không ngờ vô tình đánh vỡ âm mưu của Thiên đại Mê Ly.

Họ muốn đưa Thiên đại Đông tới đàn tế, hiến Ma thần gì đó? Sau đó đạt được thánh huyết.

Thánh Huyết Cung tồn tại vẫn rất thần bí, chuyện này hẳn là lời giải cho sự thần bí ấy, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt không dẫn đo đi theo Thiên đại Mê Ly xuống dưới.

Lát nữa Thiên đại Đông nhi bị mang xuống thì cứu luôn, hiện tại nàng không có thời gian phái người đi thông tri Đông nhi

Đi thật lâu, mật đạo vẫn kéo sâu xuống dưới, hẳn là nơi sâu đến tận cùng.

Hàng năm Nước Tây Nhung mưa dầm không ngừng, mặt đất ươn ướt, nhiều sông, mạch nước ngầm lại càng không kể xiết, bởi vậy muốn xây mộ tòa mật thất dưới đất khẳng định hao phí rất lớn tiền của và công sức.

Theo ánh sáng yếu ớt phía trước, nàng thấy rõ hơn hình thức xung quanh, mật đạo này nhất định có lịch sử mấy trăm năm.

Rốt cuộc nhìn thấy phía trước hình như có ánh lửa, xem ra đúng là tới rồi.

Thiên đại Mê Ly thu hồi minh châu, chậm rãi đi ra ngoài, mấy người che mặt thoát nhìn đã cao tuổi ở Thánh Huyết Cung đi đến, cung kính hành lễ với bà.

Thiên đại Mê Ly hỏi: "Ma thần đại nhân thế nào?"

"Bẩm cung chủ, lâu rồi không hiển tế, Ma thần đại nhân rất mất hứng."

Thiên đại Mê Ly "ừ " một tiếng, liền đi lên phía trước, càng đi càng trống trải, rốt cuộc tới một đàn tế rộng thênh thang phía trước, xung quanh đốt vô số ngọn đèn dầu, chiếu đến mức chỗ nào cũng sáng chói, một bóng dáng lớn đứng thẳng phía sau đàn tế.

"Mê Ly, ngươi còn nhớ đến thăm ta a?." giọng nói âm trầm như tiếng nghiền răng vang lên phía sau đàn tế khiến người nghe không thoải mái.

Thiên đại Mê Ly quỳ gối xuống đến, nói: "Ma thần đại nhân, lâu không tìm được người thích hợp nên không dám tới quấy rầy ngài, xin giáng tội."

"Vây lần này người đã tìm được người thích hợp rồi?"

"Đúng, tại hạ tự mình bồi dưỡng, thuần khiết không tỳ vết." Thiên đại Mê Ly cung kính nói.

Hoàng Bắc Nguyệt buồn bực, bóng dáng thật lớn kia đến tột cùng là vật gì?

Ma thần, chẳng lẽ là ma thú? ma thú dám xưng thần, cũng quá trâu bò đi.

"Yểm, người biết tên kia sao?" Trong lòng thấp giọng hỏi Yểm.

Yểm lười biếng nói: "Ta đã quên."

"Chỉ biết người đến thời điểm máu chốt không dựa dẫm được!"
Hoàng Bắc Nguyệt khinh thường nói.

"Hừ, loại nhân vật này ta làm sao có thể biết a!" Yểm bất mãn nói,
"Người cho rằng ma thú trên thế giới ta biết hết sao? Người có biết hết toàn bộ nhân loại không?"

Chương 901: Thánh Huyết Cung chủ 2

"Tốt lắm tốt lắm không tranh luận với người nữa." Hoàng Bắc Nguyệt nhún nhún vai, cái tên này lại xù lông lên rồi.

"Hừ!" Yểm hừ một tiếng, ngạo kiêu tiếp tục đi ngủ.

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp tục cẩn thận nhìn tế đàn, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng kia nhúc nhích một chút, sau đó bóng dáng nhảy lên tế đàn, một cái đuôi dài cuốn trên giá cắm nến trên tế đàn, thân thể buông thõng treo lơ lửng xuống dưới.

"Mê ly, máu của người đó sẽ làm ta hài lòng chứ?" giọng nói âm trầm rít qua kẽ răng.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, lập tức dờ khóc dờ cười. ta khinh! Bóng dáng thật lớn gì chứ, hóa ra chỉ là ánh lửa chiếu phóng đại vô số lần bóng dáng mà thôi.

Căn bản không phải ma thú gì lớn! Chỉ là một con khỉ nhỏ mà thôi!

Có điều con khỉ bộ dáng thật khó coi, trên cái đầu nho nhỏ có một đôi mắt lớn, phía dưới không có mũi, chỉ có hai lỗ mũi rất nhỏ, dưới lỗ mũi là miệng đầy răng nanh. Từng khối răng nanh hướng ra ngoài, thoạt nhìn sắc bén vô cùng, tựa hồ thoáng dùng sức là có thể cắt đứt cổ người!

Lông đen dài trên người hấn rất bản, lúc hấn treo người liền phát ra một mùi hôi tanh tưởi.

Thiên đại Mê Ly vẫn trấn định, nhíu một chút mi nhưng không ai phát hiện.

"Ma thần đại nhân, cô ta thiên phú rất tốt, hơn nữa đến nay thuần khiết không tỳ vết, nhất định sẽ làm ngài hài lòng."

"Cô ta hiện tại ở đâu?"

"Rất nhanh sẽ đến." Thiên đại Mê Ly cung kính nói, "Ma thần đại nhân, chuyện về thánh huyết..."

"Nếu cô ta thật sự khiến ta hài lòng, ta đương nhiên sẽ ban thưởng thánh huyết cho ngươi." Ma thần âm trầm nói.

Thiên đại Mê Ly trên mặt rớt cuộc lộ ra nụ cười yên tâm.

Ngay cả bà đều phải cung kính với con khi đầy lông này, nói vậy thực lực của nó cũng rất mạnh, lát nữa không thể khinh thường.

Bí mật ngồi chờ trong giây lát, rớt cuộc nghe được tiếng bước chân vang lên, đúng là Thiên đại Linh mang Thiên đại Đông nhi tới.

Ma thần ngẩng đầu, xa xa nhìn thoáng qua Thiên đại Đông nhi, miệng đầy răng nanh lộ ra, vẻ mặt yêu tà tươi cười: "Quả nhiên không tồi."

Thiên đại Mê Ly rất tự tin cười cười, đứng lên vẫy tay Thiên đại Đông nhi, nói: "Đông nhi, qua đây."

Vừa đi tới, Thiên đại Đông nhi liền chú ý đến con khi đang nhìn chăm chăm nàng, trong lòng có chút khó chịu, nhưng vẫn đi qua hành lễ.

"Sur phụ, có chuyện gì dặn dò sao?"

"Đây là thánh vật của Thánh huyết Cung chúng ta, Ma thần đại nhân." Thiên đại Mê Ly trịnh trọng nói.

Thiên đại Đông nhi trong lòng chấn động, ngẩng đầu nhìn con khi đầy lông kia, trong lòng kinh hãi, đây là Ma thần trong lời đồn có thể ban thánh huyết cho các đời quốc sư sao?

Mặc dù kém xa tưởng tượng, tuy nhiên nàng không dám có bất cứ biểu lộ khinh thường, quy củ hành lễ.

Con khi đầy lông cười hai tiếng khặc khặc quái dị, cười đến mức trên lưng nàng nổi cả da gà.

"Đông nhi." Thiên đại Mê Ly mỉm cười, liền bắt đầu nói, "Bắt đầu từ hôm nay, người ở lại thần điện hầu hạ Ma thần đại nhân đi, đây chính là khát vọng vinh quang của mỗi nữ đệ tử của Thánh huyết cung".

Thiên đại Đông nhi ngẩn ra, để nàng hầu hạ con khi này? Nàng không ngu ngốc, tự thấy ánh mắt nó nhìn nàng có bao nhiêu tà ác, tức khắc trong lòng có cảm giác buồn nôn.

"Sur phụ, hôm nay bệ hạ lệnh cho Đông nhi dạy nàng kiếm thuật, nếu để Đông nhi ở đây hầu hạ Ma thần đại nhân thì để Đông nhi trở về bẩm báo một tiếng với bệ hạ, tránh bệ hạ tức giận." Thiên đại Đông nhi tỉnh táo nói.

"Ta sẽ nói cho Bệ hạ, người không cần bận tâm." Thiên đại Mê Ly lạnh lùng nói, muốn ra ngoài mật báo cho Bắc Đường Du, không dễ đâu! Để cô ta ra ngoài rồi thì không dễ bắt trở về nữa.

Thiên đại Đông nhi âm thầm cắn răng, quả là con hồ ly không dễ lừa gạt!

"Sur phụ, Đông nhi không đi ra giải thích rõ, sợ rằng bệ hạ tức giận."

Thiên đại Mê Ly nói: "Đông nhi, không nên lấy bệ hạ dọa ta, người biết rằng ở Nước Tây Nhung cô ta đúng là nữ hoàng, nhưng người chân chính nắm quyền là ta."

"Đồ nhi biết, không dám mạo phạm sur phụ." Thiên đại Đông nhi tỉnh táo nói, trong lòng lại có chút bối rối.

Ở Thánh Huyết Cung lâu như vậy, nàng tự nhiên là có nghe nói qua chuyện hiến tế Ma thần. Đó là cần một cô gái sạch sẽ thuần khiết để hiến cho Ma thần, tiến hành âm dương giao hợp, lấy được thánh huyết!

Thiên đại Mê Ly mặc dù không nói rõ, tuy nhiên để nàng ở đây hầu hạ Ma thần, không cần nói cũng biết là muốn đem nàng làm tế phẩm, đạt được thánh huyết!

Nhiều năm nuôi dưỡng không phải là vì chính thứ này sao?

Nếu không Cung chủ Thánh Huyết há là người thiện lương, thu dưỡng cô nhi không nơi nương tựa như nàng.

Nhưng muốn nàng làm tế phẩm, cùng con khi đầy lông kia tiến hành âm dương chi lễ thì không bao giờ có chuyện đó xảy ra.

"Sur phụ, trước mặt Ma thần đại nhân chưa bao giờ nói dối, ngài nhiều năm dưỡng dục Đông nhi là vì giờ khắc này sao?" Thiên đại Đông nhi chậm rãi đứng lên, nhìn thẳng quốc sư.

Ma thần thường thức nhìn nàng, phần này gan dạ sáng suốt, rất tốt!

Việc đã đến nước này, Thiên đại Mê Ly cũng không cần phải che giấu, gật đầu nói: "Không sai, người thiên phú dị bẩm, xương cốt tinh kỳ, quan trọng là... người ăn xong Tẩy Tủy đan, huyết mạch khác người bình thường, đúng là máu mà Ma thần đại nhân cần."

"Cô ta đã ăn Tẩy Tủy đan?" Ma thần khiếp sợ nói, thêm điểm này khiến hắn rất hài lòng!

"Không sai, năm đó ta đi ngang qua Nước Nam Dục, vừa vặn phát hiện cô ta, nếu không phải nhận thấy trên người cô ta có hơi thở từ Tẩy Tủy đan, thì còn lâu ta mới cứu một nha đầu sắp bị Chim chín đầu ăn sống?"

Thiên đại Đông nhi cười nói: "Mặc kệ thế nào, ân cứu mạng của sư phụ suốt đời khó quên, không có sư phụ, Đông nhi đã chết rồi, phần ân tình này, cho dù để Đông nhi quên mình phục vụ vẫn là chuyện đương nhiên!"

"Người nếu muốn báo đáp tri ân, như vậy nên biết, thánh huyết trọng yếu như thế nào đối với sư phụ. Người muốn báo ân thì giúp sư phụ đạt thánh huyết đi." Thiên đại Mê Ly cười rộ lên, đàn tế dưới mặt thất này rất bí ẩn, cũng có vô số bầy rập. Đông nhi đã tới thì tuyệt đối không ra được.

"Sư phụ muốn thánh huyết, Đông nhi lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ mang đến cho sư phụ". Thiên đại Đông nhi thản nhiên nói.

Thiên đại Mê Ly trên mặt lộ ra tươi cười, song lời nói của Thiên đại Đông nhi lại xoay chuyển: "Có điều, đừng mơ ta sẽ hiến thân cho con khỉ này".

"Làm càn!" Thiên đại Mê Ly quát to, "Nơi này há cho người định đoạt!"

"Sur phụ nếu bức bách, Đông nhi chết cho người xem!" Thiên đại Đông nhi không nói hai lời, trực tiếp kề dao lên cổ, nhấn tâm đâm, lập tức thấy máu "Một thi thể, làm sao người lấy được thánh huyết?"

"Người đừng làm xằng bậy." Thiên đại Mê Ly lo lắng, tìm một cô gái sạch sẽ ăn xong Tẩy Tủy đan thật sự rất khó!

Thiên đại Đông nhi bước một lui về phía sau: "Sur phụ không muốn thấy ta chết, thỉnh cầu để ta rời khỏi đây đi."

"Chuyện này..." Thiên đại Mê Ly khó xử quay đầu nhìn Ma thần. Con khi đầy lông vể mặt dữ tợn tươi cười, chậm rãi đứng trên tế đàn nói với Thiên đại Đông nhi: "Người không muốn hiến tế cho ta?"

"Không muốn!" Thiên đại Đông nhi không nghĩ ngại nói, không hề che giấu sắc mặt chán ghét. Để nàng bị con khi ăn thịt còn tốt hơn là bị làm nhục.

"Nhưng chuyện này không theo ý người được." Ma thần khắc khắc cười quái dị, đột nhiên thân thể chợt lóe, trong nháy mắt tới trước mặt Thiên đại Đông nhi, bắt được tay đang cầm dao của nàng, gỡ dao xuống, sau đó ôm nàng cười ha ha.

Thiên đại Mê Ly thở dài nhẹ nhõm một hơi, tươi cười yên tâm, thế này thì cô ta không trốn được nữa.

"Buông ta ra! Cự tê..." nàng vừa mới gọi linh thú của mình, nhưng bị con khi hung hăng đánh vào cổ tay, chặn đứt nguyên khí.

"Năng lực của người căn bản không thể chống lại ta!" Ma thần cười

lớn đem nàng lên trên tế đàn, sau đó nhảy đè trên người nàng.

Miệng hé ra làm nước miếng sền sệt chảy xuống từ răng nanh. Nước miếng hôi tanh khiến Thiên đại Đông nhi suýt nôn ói ra.

Ma thần đang định thưởng thức tế phẩm, đột nhiên trên mặt đau nhức, hấn kêu thảm một tiếng, lĩnh trợn một đấm mà ngã khỏi đàn tế.

Cũng may hấn thân thủ tốt, tốc độ nhanh, thoáng cái đã đứng vững trên mặt đất, sau đó ngẩng đầu, hung ác nhìn trên đàn tế thiếu nữ mặc đồ đen không biết xuất hiện từ khi nào.

Vẻ mặt tinh xảo lộ ra thanh lạnh xơ xác tiêu điều, mặt mày thản nhiên đảo qua, sát khí bốn phía.

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Thiên đại Mê Ly liếc mắt một cái liền nhận ra nàng, "sao ngươi lại ở chỗ này?"

Khinh thường cười một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt lắc cổ tay, vừa rồi rất dùng sức tung cú đấm kia mà mặt con khi vẫn không biến dạng, thật là cứng a!

"Chỗ chết tiệt này mà ngăn trở được ta sao?" Nàng vươn tay ra, kéo Thiên đại Đông nhi lên nói "Không sao chứ?".

Thiên đại Đông nhi lắc đầu, trong mắt lóe sắc lạnh, nói với Thiên đại Mê Ly: "Sur phụ, ngươi bất nhân cũng đừng trách ta bất nghĩa!"

"Hừ!" Thiên đại Mê Ly chẳng thềm ngó tới, "Chỉ bằng hai người các ngươi thì làm được gì? Ma thần đại nhân sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

"Ma thần?" Hoàng Bắc Nguyệt thật sự khinh thường, tiện tay chỉ vào

con khi nói: "Chẳng lẽ đồ của nợ này là ma thú sao?"

"Người biết là tốt!" Trên đời này, trừ Thành Tu La thì chẳng chỗ nào có ma thú? Nhưng Thánh Huyết Cung bọn họ lại có!

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, bất đắc dĩ cười, "Người muốn nhìn thấy ma thú, ta có thể hào phóng cho người nhìn một lần."

Thiên đại Mê Ly kinh ngạc, Ma thần lại càng phần nộ rít gào một tiếng: "Cuồng vọng vô lễ!"

Nói xong, móng vuốt cào một cái trên mặt đất, hấn bất chợt đánh thốc đến!

Con khi này tốc độ rất quý dị, không chỉ nhanh mà lúc ẩn lúc hiện, trong nháy mắt có thể đồng thời xuất hiện tại các nơi khác nhau!

Hoàng Bắc Nguyệt không cẩn thận bị móng vuốt của nó vồ trên lưng.

Chết tiệt!

Nàng chụp một chưởng trên đàn tế, ầm một tiếng, mặt đất run rẩy, sau đó từ lòng bàn tay nàng, vô số ánh chớp điên cuồng dũng mãnh tiến ra, lao ra bốn phương tám hướng.

Ánh chớp bắn đến đâu, đốt trụi hết thảy đến đó.

Thiên đại Mê Ly không thể không triệu hồi ra Cự điều Trường vĩ, bay lên trời cao.

Con khi hú lên quái dị, nhảy lên một cây cột lớn, hung hăng nhìn nàng: "Thuộc tính Lôi?"

"Thật không?" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, lãnh khốc cười với hắn, tay kia giơ lên, trong nháy mắt lửa cháy nóng rát bắn nhanh tới mặt con khi.

Con khi bị hù dọa, lấy một mặt tường đất dăng lên chặt vật chặn lại lửa cháy hừng hực!

"Hai thuộc tính!" Trên mặt con khi xuất hiện vẻ khiếp sợ, mơ hồ biết lần này gặp gỡ cao thủ thực sự!

"Chưa hết đâu!" Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đứng lên, trong tay nắm chặt tuyệt ảnh chiến đao, mũi chân nhún một cái phi thân lên, một đao chặt mặt tường đất thành hai nửa.

Nguyên khí băng rét buốt đến mức đông lạnh khiến con khi rùng mình, xoay người bỏ chạy, thân pháp quý dị cùng tốc độ của nó quá thật khiến nàng có chút váng đầu.

Vốn nhìn ở phía trước, nhưng phía sau cũng đột nhiên xuất hiện, đánh lén sau lưng.

"Con khi thôi!" Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng cắn chặt răng, con khi mặc dù là ma thú, cấp bậc không cao, thuộc tính thổ, thoát nhìn thực lực rất bình thường, nhưng thân pháp quý dị rất đáng sợ!

Nhìn nó hết lần này đến lần khác trốn khỏi cặp mắt của mình, đắc ý được cười ha ha, Hoàng Bắc Nguyệt rốt cuộc phát bực!

Cổ tay vừa lộn, một hạt ngọc màu đỏ văng ra, giữa không trung ánh sáng chợt lóe, lập tức một tiếng hô phản nộ vang lên trong mật thất.

Con khi đang hành động nghe thấy tiếng kêu này liền hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn xung quanh, sợ đến mức không thốt lên lời.

Thiên đại Mê Ly cũng sừng sốt một chút, dã thú nào rít gào kinh khủng như vậy? Mà ngay cả Ma thần đại nhân cũng bị dọa?

Trong đầu chưa định hình được rõ ràng, đột nhiên một đoàn lửa cháy tuôn ra từ viên ngọc màu đỏ. Sau đó một con ma thú toàn thân lửa cháy hung mãnh lao ra, gầm nhẹ một tiếng, một chưởng đánh xuống hất văng con khỉ ra xa.

Con khỉ bị thảm kêu lên, lăn mấy vòng trên mặt đất, cả người lông bị thiêu trọi một nửa, trên mặt bầm dập, kêu thảm thiết, sợ hãi ngẩn đầu.

Trong ánh mắt cực đại chiếu ra bóng dáng khủng bố của Ma thú Hỏa Diễm.

Chương 902: Thánh Huyết Cung chủ 3

Hoàng Bắc Nguyệt thả người nhảy lên đầu Ma thú Hỏa Diễm, từ trên cao nhìn xuống con khỉ đầy lông kia.

"Ma thú? Người mà cũng dám nhận xằng ma thú?"

Thiên đại Mê Ly đột nhiên hô lớn: "Đây Ma thú Bảo vệ của Thành Tu La! Người, người có quan hệ gì với Thành Tu La"

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên chớp mắt, lạnh lùng nhìn bà một cái.

Nàng không mở miệng, Thiên đại Đông nhi lại nói: "Ô Sát là bị nàng thu phục, nàng không có bất kỳ quan hệ gì với Thành Tu La"

"Làm sao có thể" Thiên đại Mê Ly sắc mặt trắng bệch, môi cũng bắt đầu run rẩy "Người làm sao có thể thu phục được ma thú?"

"Có gì không thể?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi ngược lại, mặc dù lúc thu phục Ô Sát có rất nhiều may mắn, tuy nhiên, phải có bản lĩnh mới có thể bắt giữ được hẳn.

Thiên đại Mê Ly khống chế Cự điều Trường vĩ từng bước lui về phía sau, thấy ngay cả Ma thần đại nhân đều bị bức đến nước kia, bà càng không thể liều mạng cùng Hoàng Bắc Nguyệt!

Bà muốn rời đi, Thiên đại Đông nhi sao có thể không nhìn rõ? Vung tay lên, cự tê Giáp Long liền chắn ở phía sau.

"Sur phụ, gấp cái gì? Kế tiếp còn có trò hay mà."

Thiên đại Mê Ly trong lòng run lên, sau đó một lần nữa nghe tiếng kêu thê lương thảm thiết của Ma thần đại nhân.

Ma thú Bảo vệ khí thế cường đại ép con khỉ ma thú nho nhỏ đến mức thở cũng không thở được, đừng nói phản kháng, lúc này muốn chạy thì chân cũng mềm nhũn!

Mà Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nương tay chút nào, phóng vô số dao băng bay vù vù về phía con khỉ, đem hấn máu thịt bết găm trên tường.

"Không phải tất cả con khỉ cũng được gọi là Tề Thiên đại thánh."
Hoàng Bắc Nguyệt phi thân xuống, chậm rãi đi tới trước mặt con khỉ, hai tay chậm rãi kết ấn.

Nói đại khái, ma thú không có cách nào giết chết được, chỉ có thể phong ấn chúng.

Con khỉ nhìn động tác của nàng, đã biết vận mệnh kế tiếp của mình, lắc đầu vài cái, sau đó móng vuốt sắc nhọn vung lên xé rách chính ngực mình.

Một trái tim máu chảy đầm đìa bị móc ra, hấn răng nanh dữ tợn, nói với Thiên đại Mê Ly: "Thánh huyết!"

Thiên đại Mê Ly mắt sáng ngời, nghĩ đi tới, Hoàng Bắc Nguyệt vung tay lên, hơn mười thanh dao băng liền bay qua, bà chật vật tránh thoát, phẫn hận vô cùng.

"Hoàng Bắc Nguyệt! Thánh Huyết Cung không oán không thù với ngươi, ngươi vì sao phải cản đường ta?"

"Thánh huyết Cung không có thù với ta, tuy nhiên ngươi là kẻ thù lớn của ta." Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói, "Đông Lăng trước kia là một cô nương tốt, cuối cùng bị ngươi dạy dỗ thành như vậy, mỗi ngày đều la hét muốn giết ta."

Thiên đại Đông nhi liếc nàng một cái, bên khóe miệng mơ hồ xuất hiện ý cười.

Thiên đại Mê Ly điên cuồng hô to: "Nếu không có ta thì nó đã sớm chết!"

"Cho nên, vì cảm kích ngươi cứu nàng, ta tạm thời cho ngươi chết một cách nhẹ nhàng nhất" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

"Ngươi..." Thiên đại Mê Ly kinh hãi, sau đó quên mình xông lên, điên cuồng hô to: "Thánh huyết! Chúng ta mong nhiều năm như vậy! Ta nhất định phải đạt được thánh huyết!"

Trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đoạt được trái tim vẫn còn đang đập của con khi, hung hăng bóp nát!

Máu tươi trong trái tim chảy mạnh ra, bị lửa nóng trong tay nàng đốt sạch.

"Thánh huyết? Từ nay về sau Thánh huyết Cung không còn thánh huyết nữa!" Vật đáng ghét dơ bẩn như thế, giữ lại ở trên đời chỉ là tai họa, không có tác dụng gì khác.

Thiên đại Mê Ly "phù phù" một tiếng quỳ xuống, khí lực trên người như bị rút đi, ngơ ngác nhìn tay Hoàng Bắc Nguyệt.

"Thánh huyết"

Con khi nhìn thấy một màn này, tự biết không còn hy vọng, trước mắt là cường đại ma thú như hổ rình mồi, còn có cô gái loài người khủng bố uy hiếp, bọn họ không có cơ hội lật ngược tình thế.

Phong ấn Chú trên tay Hoàng Bắc Nguyệt đã hình thành, cổ tay cuộn, phong ấn Chú đập về hướng con khi, một ánh sáng trắng lóe lên, con khi biến mất, một viên hạt châu màu vàng đất chậm rãi bay đến tay nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt chán ghét nhìn thoáng qua, tiện tay ném vào miệng Ma thú Hòa Diễm.

Từ sâu trong linh hồn một tiếng kêu thảm thiết vang lên, sau không còn tiếng động. Như vậy ngay cả linh hồn con khi trong cơ thể Ma thú Hòa Diễm cũng đã bị đốt thành tro rồi.

Xử lý con khi xong, Hoàng Bắc Nguyệt mới xoay người, đi bước một về hướng Thiên đại Mê Ly.

"Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi hủy Thánh vật của Thánh Huyết Cung, ta và ngươi không đội trời chung!" Thiên đại Mê Ly nghiêng răng nghiêng lợi hô một tiếng, đột nhiên quanh thân cuồng phong nổi lên, y bào bay múa.

Trong mật thất xuất hiện một cái vũng xoáy thật lớn, từ bốn phương tám hướng tới gần Hoàng Bắc Nguyệt.

Mà Thiên đại Mê Ly đứng ở trên lưng Cự điều Trường vĩ, tay áo tung bay, khăn che mặt trong suốt vũ động, cao nhã mỹ lệ.

Ma thú Hòa Diễm miễn cưỡng nhìn thoáng qua vũng xoáy gió bốn phía, trong cổ họng phát ra tiếng gào trầm thấp.

"Bát phương huyết treo cổ!" Thiên đại Mê Ly hai tay hợp lại, nhất thời toàn bộ vũng xoáy đánh về phía Hoàng Bắc Nguyệt, trong nháy mắt bao phủ nàng!

Thiên đại Đông nhi trống ngực đập thành thịch.

"Ha ha ha..." Thiên đại Mê Ly ngửa đầu cười như điên, "Xú nha đầu! đấu với ta, ngươi..."

"Roi thần Lôi!" Giọng nói thanh lạnh chậm rãi vang lên, giữa gió lốc, một đạo ánh chớp lóe lên, quất lên người Thiên đại Mê Ly đang ngửa đầu cười to.

Cự điều Trường vĩ rên một tiếng, hai cánh rơi uych trên mặt đất không nhúc nhích. Mà Thiên đại Mê Ly rõ ràng thảm hại hơn, bị roi chớp quất trúng, thân thể lập tức chia thành hai nửa, ngã từ giữa không trung xuống!

Hoàng Bắc Nguyệt bước ra khỏi gió lốc, ngón tay lấp lóe ánh chớp, chậm rãi biến mất.

Chương 903: Thánh Huyết Cung chủ 4

"Vốn định để người chết để nhìn một chút, nhưng người lại không biết tốt xấu."

Thiên đại Đông nhi đi ra phía trước nhìn thoáng qua, mặt không chút thay đổi nói: "Nể người đã cứu ta một mạng, Đại trưởng lão, an táng chu đáo quốc sư đại nhân đi."

Đại trưởng lão Thiên đại Linh vẫn trốn ở góc phòng nghe tiếng của nàng liền run lên một chút.

"Thiếu, thiếu cung chủ, là cung chủ để ta mang người tới đây, không liên quan tới ta."

"Không liên quan thì sao, quốc sư hiện tại đã chết, ta sẽ không truy cứu!" Thiên đại Đông nhi lạnh lùng nói.

Thiên đại Linh nghe xong có chút hy vọng, liền vội vàng chạy đến, quỳ trên mặt đất nói: "Cung chủ đã chết, mời thiếu cung chủ kế thừa vị trí cung chủ, cùng với tiếp nhận chức quốc sư nước Nước Tây Nhung!"

Thiên đại Đông nhi giật mình nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nàng cười nói: "Chúc mừng quốc sư đại nhân."

"Từ xưa đến nay, quốc sư Nước Tây Nhung mới là người thật sự cầm quyền, đế vương chỉ là một con rối mà thôi." Thiên đại Linh cung kính nói "Hôm nay nữ hoàng bệ hạ tuổi còn quá nhỏ, trong nước

cũng không có đại thần có thể làm ra chủ sự, chỉ cần quốc sư nhanh chóng diệt trừ người của Bắc Đường gia, quốc sư đương nhiên sẽ độc quyền ở Nước Tây Nhung!"

Thiên đại Đông nhi mặt không biểu tình nghe, từ chối bình luận, thần nhiên nói: "Đem lệnh bài cung chủ cùng ấn tỳ quốc sư đến cho ta."

"Vâng" Thiên đại Linh khom người lĩnh mệnh.

Thiên đại Đông nhi vẫy tay Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Chúng ta ra ngoài đi."

Hoàng Bắc Nguyệt để Ma thú Hỏa Diễm tiếp tục trở lại trong phong ấn, sau đó sóng vai cùng Thiên đại Đông nhi đi ra mật thất.

Cung điện của Thánh Huyết Cung xây ở mặt đối diện hoàng cung Nước Tây Nhung, lấy đá lớn kiến tạo, rất hùng vĩ.

Đứng ở trên hành lang đại điện, có thể bao quát toàn bộ cảnh sắc Nước Tây Nhung.

Mưa phùn liên tục không ngừng, cảnh sắc mênh mông u ám, trong tầm mắt phòng ốc san sát nối tiếp nhau. Trời đã tối, vạn nhà đã thấp đèn.

Hoàng Bắc Nguyệt vịn tay lên lan can, nhìn hoàng cung hùng vĩ xa xa, cảm thán: "Thành Kỳ Dương vĩnh viễn ám đạm, như là người mỗi ngày đang khóc vậy. Nhưng ta ở chỗ này vài ngày, lần đầu tiên cảm thấy buồn lòng sau nhiều năm như vậy".

"Ta khác người, từ khi tới đây, mỗi ngày ta đều phải lo lắng cẩn thận, bởi vì ta biết, một ngày nào đó ta sẽ bị bọn họ xử quyết theo cách nào đó."

Thiên đại Đông nhi đứng bên cạnh nàng, khẩu khí nhẹ nhàng, không nghĩ lúc trước ở chung lúc nào cũng căng thẳng, như ngăn cách một bức tường không thể tới gần được.

"Hôm nay, lần đầu tiên ta thực sự hít thở không khí tự do."

"Yên tâm đi, sau này tự do, sẽ đi khắp trời cao biển rộng!" Hoàng Bắc Nguyệt giang hai tay, duỗi người một chút, "Đông Lăng, người thật sự trưởng thành rồi."

Thiên đại Đông nhi cười khẽ, không tức giận vì bị gọi tên cũ, mà mọi chuyện thông suốt, rất cuộc dễ dàng.

"Lời này hẳn là ta nên nói, nhìn người trưởng thành như hôm nay, làm tỷ tỷ lớn tuổi hơn người, thật sự là vô cùng vui mừng a."

Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên, tiếng cười dễ dàng tự tại, Thiên đại Đông nhi nhin trong chốc lát, cũng cười rộ lên theo.

Tiếng cười của hai cô gái vang vọng liên tục trong mưa phùn.

Thiên đại Đông nhi vươn tay, gắt gao bắt chặt tay nàng, ánh mắt nhìn xa xa, giọng nói lại có chút ghen ngào.

"Sau này, không được bỏ rơi ta lần nữa."

"Ừ" Hoàng Bắc Nguyệt gật gật đầu, sau đó kiên định nói: "Nhất định sẽ không!"

Trải qua nhiều chuyện như vậy, nàng hiểu rõ, trên thế giới này, đoạn đường nàng đi có thể vào sinh ra tử, có bằng hữu cùng đồng bọn đồng cam cộng khổ, có thể có rất nhiều thân nhân, người hộ tống.

Nhưng người thân có thể chân chính giao tính mạng thì chỉ có một mình Đông Lăng.

Từ lúc nhỏ ở phủ trưởng công chúa thấp kém nhu nhược được Đông Lăng quên mình che chở. Cho tới bây giờ sóng vai mà đi giữa đao kiếm máu chảy. Đúng là hữu tình, cũng là thân tình.

Hy vọng từ nay về sau, cả đời có thể cùng nhau chiến đấu, cùng nhau quy ẩn, cùng nhau hưởng lạc, cùng chết đi.

Thiên đại Đông nhi cúi đầu cười cười, rất hiếm khi thấy vẻ mặt thiếu nữ này long lanh vui vẻ như thế, một lát sau ngẩng đầu lên hỏi: "Người định làm gì tiếp theo?"

"Ta muốn đi Điện Quang Diệu một chuyến." Hoàng Bắc Nguyệt đã hạ quyết tâm cứu Tiểu Đăng Lung ra. Nàng sẽ không đổi đầu trực diện với Điện Quang Diệu, nhưng với năng lực của nàng thì lạng lẽ cứu một người thì không khó thực hiện.

"Điện Quang Diệu?" Thiên đại Đông nhi kinh hãi, "Đó là sào huyệt của Thánh quân, có thể có các cao thủ khác như Mặc Liên, người định một mình đi sao?"

"Mặc kệ thế nào ta nhất định phải đi một chuyến." Nàng biết Điện Quang Diệu nguy hiểm, nhưng chính vì nguy hiểm nên nàng mới không thể bỏ rơi Tiểu Đăng Lung.

Nến Đỏ vì nàng ra sống vào chết, trung thành và tận tâm, bằng điểm này nàng cũng sẽ không tiếc đánh đổi cứu Tiểu Đăng Lung ra!

Nàng là người có thù báo thù, có ân báo ân.

"Vì Mặc Liên sao?" Nụ cười trên mặt Thiên đại Đông nhi chậm rãi

biến mất, trở nên nghiêm nghị.

"Sao lại hỏi vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt không đổi, vẫn thản nhiên cười.

Thiên đại Đông nhi nói: "Ta cảm giác trong lòng ngươi rất để ý Mặc Liên, không hẳn như ngươi nói không muốn có thêm một kẻ địch mạnh."

"Bản tính của hắn rất thiện lương, ta hy vọng nếu được thì hắn có thể thoát khỏi Điện Quang Diệu. Có điều lần này ta đi Điện Quang Diệu, quả thật không có liên can đến hắn." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, một lúc nào đó Đông Lăng sẽ hiểu rõ ý nàng.

Thiên đại Đông nhi nhún nhún vai: "Được rồi, ta biết không cản được ngươi, tuy nhiên phải cẩn thận."

Chương 904: Thánh Huyết Cung chủ 5

"Đại điển kế vị của người ta không thể tham gia được, chờ khi trở lại sẽ chúc mừng người sau." Hoàng Bắc Nguyệt chân thành nói.

Thiên đại Đông nhi gật đầu, hai người chậm rãi bước xuống bậc thang của Thánh Huyết Cung, dọc đường đi, đệ tử Thánh Huyết Cung nhìn thấy bọn họ đều dừng lại, cung kính hành lễ.

"Ở thời đại này, chỉ có thực lực là quan trọng nhất, sẽ không ai quản người bội bạc khi sư diệt tổ hay giết sư đoạt vị!" Thiên đại Đông nhi rất cảm khái nói.

"Không sai, đặc biệt là nơi như Thánh Huyết Cung, sợ rằng Điện Quang Diệu, và Thành Tu La cũng thế." Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt nghĩ tới Mặc Liên cùng Hồng Liên, còn có đám người Vị Ương, bọn họ có địa vị như hôm nay, cũng là do dẫm đạp lên cả đồng người mà đi.

"Thời đại Người ăn thịt người, không thể sống khác được." Thiên đại Đông nhi bất đắc dĩ nói, "Được rồi, người đi Điện Quang Diệu thì đám lính đánh thuê phụng người làm vua phải làm sao bây giờ?"

"Ta đã dặn họ án binh bất động, lặng lẽ lưu ý nhất cử nhất động của Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La, thuận tiện âm thầm tổ chức mạng lưới tình báo, trải rộng Đại lục Tạp Nhĩ Tháp."

Thiên đại Đông nhi ánh mắt lóe sáng, kích động nói: "Mạng lưới tình báo khổng lồ như thế, sau này bất cứ gió thổi cỏ lay gì Trên Đại lục

Tạp Nhĩ Thập cũng không qua được ánh mắt người!"

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, đây chỉ là mới bắt đầu thôi!

"Cát Khắc đã mang theo A Tát Lô chạy tới Thành Kỳ Dương, lúc ta không có ở đây, mong người để ý tới bọn họ giúp ta."

"Không thành vấn đề!" Thiên đại Đông nhi cười nói, "Xem ra sau này, Thánh Huyết Cung chúng ta cũng phải cố gắng, nếu không, ở đại lục tôn sùng kẻ mạnh này khó có thể sinh tồn".

Hoàng Bắc Nguyệt cười to, nắm chặt tay nàng, tỏ vẻ tuyệt đối tin nhiệm nàng.

Hai người nhìn nhau cười, sau đó đều tự rời đi.

Quốc sư Thiên đại Mê Ly chết đột ngột, trong vòng một đêm Thánh Huyết Cung đổi chủ, thiếu cung chủ kế vị Thiên đại Mê Ly trong vòng một đêm hoàn toàn tẩy trừ tâm phúc của cung chủ cũ, thay người của chính mình bồi dưỡng!

Các triều đại đổi thay, ở Nước Tây Nhung, địa vị của Thánh Huyết Cung không thể khinh thường, hôm nay ảnh hưởng tới cục diện chính trị của Nước Tây Nhung, hơn nửa đêm triều thần đều tiến cung cầu kiến nữ hoàng.

Về vấn đề quốc sư tân nhậm có rất nhiều ý kiến bất đồng từ các đại thần.

Có người cho rằng quốc sư chết đột ngột là cơ hội tốt để nữ hoàng nắm lại quyền lực, thủ tiêu chức vị quốc sư, phá hủy cục diện quốc sư nắm giữ triều chánh kéo dài mấy trăm năm ở Nước Tây Nhung.

Mà cũng có người cho rằng Thánh huyết Cung hôm nay như mặt trời ban trưa, đệ tử Thánh huyết Cung trải rộng cả nước, là lực lượng âm thầm lớn nhất nước Tây Nhung, không thể khinh thường, mời nữ hoàng cân nhắc, không nên trêu chọc người của Thánh huyết Cung, sắc phong tôn Cung chủ của Thánh huyết Cung làm quốc sư, tiếp tục dựa vào thế lực của Thánh huyết Cung như trước!

Hai phe đại thần mỗi người một ý, tranh luận không ngớt, quá nửa đêm cũng không đưa ra một kết quả.

Nữ hoàng nghe mà gật gù buồn ngủ, không thể không nghiêng đầu hỏi Bắc Đường Du: "Du, ngươi thấy chuyện này nên làm sao bây giờ?"

Gia tộc Bắc Đường đúng là hộ vệ trung tâm hoàng tộc, các thế hệ đều có sứ mạng bảo vệ hoàng tộc, Bắc Đường Du vẫn bảo vệ nữ hoàng từ lúc sinh ra đến nay, trung thành và tận tâm, là tâm phúc của nữ hoàng.

Do nữ hoàng tuổi nhỏ, Bắc Đường Du hiểu lý lẽ, bởi vậy nữ hoàng làm việc gì đều hỏi ý kiến Bắc Đường Du, bởi vậy ý kiến của hắn đôi khi chính là ý kiến của nữ hoàng.

"Du đại nhân, ngươi thấy thế nào?" Nghe thấy nữ hoàng hỏi hắn, một ít đại thần cũng đều nhìn về phía Bắc Đường Du.

Bắc Đường Du thản nhiên nhìn lướt qua những đại thần, mới nói: "Việc này thần cũng không kết luận được, hay là mời tôn Cung chủ của Thánh huyết Cung tự mình nói đi."

Chúng thần sửng sốt, nhưng Bắc Đường Du lại ngẩng đầu lên, nói: "Đông nhi, vào đi."

Cửa Đại điện bị đẩy ra, Thiên đại Đông nhi không che mặt, trực tiếp đi tới.

Mấy vị đại thần vừa rời khuyên nữ hoàng thủ tiêu nàng đã sợ đến mức tái mặt, cúi đầu không dám nói lời nào. Mà Thiên đại Đông nhi cũng không nhìn bọn hắn, đi tới cung kính quỳ trước mặt nữ hoàng.

Nữ hoàng khuôn mặt bụ bẫm nhỏ nhắn cười nhẹ, phất phất tay nói: "Các vị lui xuống trước đi."

Chúng đại thần đều lui xuống, cung nhân đóng cửa đại điện lại, ngăn cách mọi ánh nhìn vào bên trong.

Đại thần ở bên ngoài lo lắng đi đi lại lại, sốt ruột chờ đợi, mặc kệ vừa rồi nói gì, giờ phút này đều tâm hoảng ý loạn.

Không ai biết bên trong nói chuyện gì, qua thời gian một chung trà sau, nữ hoàng phái người ra tuyên thánh chỉ. Nội dung thánh chỉ phức tạp, nhưng lại chỉ biểu đạt ý tứ sắc phong Thiên đại Đông nhi làm quốc sư, phụ tá nữ hoàng!

Thánh chỉ hạ xong, lập tức truyền tin ra khắp cả nước.

Giữa đám đại thần có người đắc ý, có người thất vọng, tuy nhiên vẫn có thể tiếp nhận sự thật kéo dài hàng trăm ngàn năm này.

"Có rất nhiều người đêm nay không ngủ được." Thánh chỉ hạ xong, Thiên đại Đông nhi cũng vội vã rời đi, Bắc Đường Du đứng bên cạnh, nữ hoàng thâm thúy nói.

"Vì bọn họ không biết Đông nhi là người của chúng ta, là Du trước kia đã khiến Đông nhi thuần phục Trẫm, nếu không, với lai lịch không rõ của cô ta, cho dù có Thiên đại Mê Ly bảo đảm, nhưng thân phận

thiếu cung chủ như vậy đã sớm rước lấy không biết bao nhiêu họa sát sinh."

Nữ hoàng ngẩng đầu lên, con ngươi lấp lánh vẻ sùng bái, nhìn nam tử anh tuấn bên người.

Bắc Đường Du mỉm cười, ôn nhu như nước: "Khi đó ta tuyệt không nghĩ tới cô ta có thể giết Thiên đại Mê Ly. Toàn bộ điều này là công lao của Hoàng Bắc Nguyệt."

"Người thiếu nữ kia" nữ hoàng nhẹ nhàng nhíu mày, lo lắng nói: "Cô ta lợi hại như vậy, sau này sẽ thành địch nhân của chúng ta sao?"

"Bệ hạ yên tâm, mặc kệ là ai, chỉ cần cản bệ hạ thì Du nhất định sẽ diệt trừ tất cả!" Bắc Đường Du ngồi xổm xuống, quỳ một gối nhìn thẳng nữ hoàng "Tuy nhiên, hy vọng cô ta không trở thành kẻ địch của chúng ta."

"Trẫm cũng không hy vọng đối địch với cô ta." Nữ hoàng xinh xắn cười, có chút cúi đầu, nhẹ tay lướt qua gò má Bắc Đường Du, "Du, có người bên cạnh thật tốt."

Bắc Đường Du giật mình một cái, lập tức mỉm cười, "Thuần phục ngài, là sứ mạng duy nhất của Du từ khi sinh ra cho đến khi chết đi".

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 905: Thần điện Quang Diệu 1

Nước Tây Nhung long trời lở đất cũng không ảnh hưởng đến Hoàng Bắc Nguyệt, liên tục hai ngày qua chuyên tâm hỏi thăm vị trí của Điện Quang Diệu.

Điện Quang Diệu thần bí gấp ba lần so với Thành Tu La, nguyên nhân là từ xưa đến nay, cho tới bây giờ không ai biết Điện Quang Diệu đến cùng ở đâu.

Trong sách cổ ghi lại Điện Quang Diệu trôi nổi trên không trung, không thuộc khói lửa nhân gian, bởi vậy có người cho rằng đó là chỗ ở của thần ánh sáng.

Những lời đồn đãi hoang đường vô lý truyền đi tam sao thất bản khiến sự việc càng thêm kì diệu!

Nếu trôi nổi giữa trời thì lực lượng rất cường đại mới có thể duy trì? Một năm hai năm có lẽ không thành vấn đề, nhưng một hai trăm năm thì sao?

Sức mạnh như vậy, e rằng năm đó vị tiền bối sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương cũng không làm được!

Năm đó Hiên Viên Vấn Thiên từng đánh tới Điện Quang Diệu, nếu thực sự nó trôi nổi ở bầu trời, gặp phải kỳ quan như thế sao hẳn có thể không nhắc tới chút nào!

Vị trí của Điện Quang Diệu có bí mật, nhưng nàng tuyệt không tin lời

giải thích trôi nổi trên bầu trời.

"Yểm, người có tin tức gì không?" Dưới sự bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là xin trợ giúp của Yểm từ hắc thủy cấm lao. Người này lợi hại như vậy có lẽ có đầu mối đi!

Yểm miễn cưỡng nói: "Ta chưa đi qua Điện Quang Diệu, tuy nhiên suy đoán của người là đúng. Điện Quang Diệu không phải trôi nổi giữa không trung. Tuy nhiên thà nó trôi nổi trên không thì càng dễ đi vào, ai cũng biết bay mà?"

Nghe Yểm nói, tựa hồ có thâm ý khác, hơn nữa càng nghiêm trọng, Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi nghiêm túc hỏi: "Vậy rốt cục là ở đâu?"

"Chỉ cần tìm được đường, nó có mặt ở khắp nơi." Yểm cười nói.

"Đường?" Hoàng Bắc Nguyệt ngẫm nghĩ, Yểm nói đường thì tuyệt đối không phải đường bình thường, mà là chỗ có cơ hội liên lạc với Điện Quang Diệu!

"Ta tìm đường ở đâu chứ!"

"Ta không biết, dù sao ta cũng chưa từng vào đó." Yểm nhún nhún vai, tỏ vẻ chính mình cũng không thể làm gì.

Hoàng Bắc Nguyệt ủ rũ ngồi, nghĩ ngờ đi Điện Quang Diệu đã khó như vậy, chết tiệt... Điện Quang Diệu rốt cục ở đâu?

Cùng Nến Đỏ nhụt chí mà ngồi xuống, bên người tư liệu to to nhỏ nhỏ chất đống nhưng không có tác dụng gì.

"Chủ nhân đừng nản chí, nếu Điện Quang Diệu thật sự tồn tại thì

nhất định có đường vào!" Nến Đỏ an ủi.

Đương nhiên Hoàng Bắc Nguyệt hiểu đạo lý này, nhưng đây không phải chuyện ngày một ngày hai có thể làm được, chẳng lẽ vì thế mà phải gác lại kế hoạch đi Điện Quang Diệu cứu Tiểu Đăng Lung sao?

Chuyện này không làm được, nàng rất khó buông tay đi làm những chuyện khác.

Chính lúc ưu sầu phiền muộn, Chi Chi lại lén lút bò ra khỏi không gian linh thú, đứng trên bàn, lúc ẩn lúc hiện trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, chi nha chi nha kêu, muốn nàng chú ý.

"Chi Chi, đừng làm ồn." Hoàng Bắc Nguyệt gạt nó sang một bên, lúc này không rảnh đùa với nó?

Ai biết vừa đẩy nó ra ra, nó lập tức lại chạy tới, bám riết không tha nhảy lên nhảy xuống trước mặt nàng, tay chân khua loạn, chi chi nha nha không biết nói cái gì.

Hoàng Bắc Nguyệt đang mất hứng thú cũng hiểu Chi Chi muốn nói gì đó với nàng, cẩn thận nhìn động tác của nó, thật sự không hiểu.

"Người muốn nói gì?" Hoàng Bắc Nguyệt rất khó hiểu, không rõ hàm ý trong động tác của Chi Chi, chỉ thấy nó hai tay cầm vật gì đó, trong chốc lát mở ra, một tay xoay vòng, chậm rãi dâng lên.

Động tác ngốc nghếch thật đủ trùu tượng!

Thấy nàng không biết, hai mắt Chi Chi bắt đầu dĩa chớp chớp, gãi đầu một cái, đột nhiên cười xòa, lạch bạch chạy tới, duỗi tay chấm nước ở trong chén trà, sau đó vẽ một đồ án vòng tròn.

"Viên cầu?" Hoàng Bắc Nguyệt nói.

Chi Chi vội vàng lắc đầu, trên đồ án tròn tròn vẽ một đường nét quanh co khúc khuỷu, sau đó vẽ vài mảnh lá cây lên đó.

"A, là hạt giống!" Hoàng Bắc Nguyệt rớt cuộc tình ngộ, "Ý ngươi là có một hạt giống?"

Chi Chi liên gật đầu liên tục, cười vui vẻ!

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, "Sau đó thì sao?"

Chi Chi vẽ một cái cửa mở trên đỉnh cành lá.

Nến Đỏ không hiểu nhìn, "Một hạt giống nảy mầm, sau đó kết thành một cánh cửa sao? Đây là cây kỳ lạ gì?"

Chi Chi vội vã lắc đầu, không ngừng chỉ cánh cửa kia, cuối cùng bắt đầu vẽ một đóa hoa ở trong cánh cửa.

"Nở hoa sao?" Nến Đỏ lại càng cười rộng lên, "Chi Chi, chẳng lẽ chúc mừng thú các ngươi đầu gối sao? Ta cảm giác ngươi không phải là thú mà là quả cây ấy!"

Chi Chi bất mãn trừng mắt nhìn Nến Đỏ, chi nha chi nha kêu loạn, ngụ ý đại khái là: ngươi mới là quả cây! Ngươi mới là quả cây!

Hoàng Bắc Nguyệt tỉ mỉ nhìn hình Chi Chi vẽ ra, Chi Chi sẽ không vô duyên vô cớ vẽ thứ khó hiểu cho nàng nhìn.

Không thể không nói kỹ thuật vẽ của Chi Chi không ai dám khen, vẽ ra gì đó khiến người xem hiểu thế là tốt rồi.

Nhìn hồi lâu, trên khuôn mặt trắng nõn của Hoàng Bắc Nguyệt lộ vài phần nghi hoặc, nàng duỗi tay chỉ vào đóa hoa trên hình vẽ, "Đây là hoa sen?"

Chi Chi không ngừng gật đầu, sau đó lôi kéo tóc Nến Đỏ xé tách ra.

"Tóc có liên quan gì tới hoa sen?" Nến Đỏ kéo lại tóc của mình, bị đứt đau chết mất.

Đúng vậy, Tóc có liên quan gì tới hoa sen đây?

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lại hoa sen, sau đó nhìn tóc Nến Đỏ một chút, đột nhiên vỗ cái bàn đứng lên, nói: "Ý người là hoa sen màu đen! Mặc Liên!"

Chi Chi rớt cuộc tươi cười rạng rỡ gật đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt cẩn thận nhìn lại hình nó vẽ, trong lòng hiểu được "Đây là một hạt giống, sau khi nảy mầm có thể thông hướng một cánh cửa. Sau cánh cửa kia có Mặc Liên, đó chính là Điện Quang Diệu?"

Chi Chi gật gật đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt vuốt vuốt đầu nó, cười nói: "Người hiểu biết thật nhiều!"

Chi Chi khiêm nhường đỏ mặt.

"Nhưng hạt mầm ở đâu?" Nến Đỏ nhìn bức vẽ trừu tượng coi như hiểu được, nhưng rất nhanh phát hiện điểm mấu chốt nhất là tìm hạt mầm ở đâu.

Hoàng Bắc Nguyệt biết Chi Chi nếu vẽ cho nàng nhìn, vậy chắc chắn biết hạt mầm ở đâu, cười bắt Chi Chi lại hỏi: "Hạt mầm ở đâu?"

Chi Chi dùng tay nhỏ bé chỉ chỉ nàng, chớp chớp mắt gật đầu.

Chương 906: Thần điện Quang Điều 2

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, "Ở chỗ của ta sao?"

Nhìn Chi Chi gật đầu, nàng liền buồn bực, trên người nàng vô số bảo vật, cũng không có cái nào giống hạt mầm!

Chi Chi nháy khỏi tay nàng, thu hai tay về như đang cầm một vật gì vậy, nước mắt lưng tròng, đáng thương nhìn nàng, miệng mếu máo như sắp khóc. Tình cảnh này có chút quen mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng suy nghĩ một chút, chợt nhớ năm nàng mang Chi Chi ra khỏi rừng rậm Phù Quang. Nó nhớ nhà mà ngồi ở bên cửa sổ cầm một hạt gì đó màu đen như mực mà hồi tưởng, sau đó Chi Chi rất trịnh trọng đưa hạt màu đen như mực cho nàng!

Vốn tưởng hạt tối như mực là đồ ăn của chức mộng thú, nàng tự động tưởng tượng hẳn thành sóc, luôn ôm một quả thông!

Bây giờ nghĩ lại, viên hạt màu đen như mực ấy không phải là hạt giống sao?

Vừa nghĩ, Hoàng Bắc Nguyệt đã lật nấp giới lên, bởi vì năm đó qua lâu rồi nên mất nhiều công mới tìm thấy hạt giống nhẵn bóng.

May mắn lúc ấy cảm giác đồ Chi Chi đưa dường như là kỷ niệm có ý nghĩa, cho nên không cất trong nấp giới cũ, nếu không, hạt giống này đã ở trên tay Mặc Liên.

Đã cách nhiều năm mới nhìn lại bảo bối của mình một lần nữa, Chi Chi cao hứng ôm chặt lấy, vô cùng hoài niệm cọ xát.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng dặn dò Nến Đỏ nói: "Nhanh mang chậu hoa đến, gieo hạt mầm xuống!"

Nến Đỏ định đi ra ngoài, Chi Chi lại kêu lên, lắc lắc đầu với Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó chia chia bên ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt hiểu, sợ rằng chậu hoa không chứa được gốc cây lớn như vậy. Vì thế ôm Chi Chi nhảy ra cửa sổ, mặc kệ mưa to mà chạy ra ao đầm phía xa.

Chi Chi chỉ vào đường, từ Thành Kỳ Dương bay đi rất xa, tới nơi hoang vu không một bóng người mới dừng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm Chi Chi nhảy khỏi lưng Băng Linh Huyền Diệu, nhìn bốn phía một chút, nơi này cây cối khá cao, hơn nữa mưa to như trút làm nước lênh láng, cho dù mọc ra một gốc cây khổng lồ cũng sẽ không ai phát hiện được.

Chi Chi nhảy xuống đất đào một cái hố nhỏ, rất trịnh trọng thả hạt giống xuống hố, sau đó vùi lấp đất.

"Chi Chi." Sau khi chôn hạt mầm, nữ xoay người vẫy vẫy tay Nến Đỏ. Nến Đỏ không rõ lý do, nhưng vẫn đi tới bên cạnh nó ngồi xổm xuống.

Chi Chi nắm tay Nến Đỏ, bất ngờ cắn một cái. Nến Đỏ đau đến "oái" một tiếng, Chi Chi đã đem máu chảy dưới tay nàng nhỏ xuống bùn đất, để từng giọt máu thấm vào trong đất.

"Cái tên nhà ngươi...!" Nến Đỏ tức giận mắng to.

Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được cười rộ lên, Chi Chi khi nào trở nên xảo trá như vậy?

Tuy nhiên sau khi máu thấm vào đất, đại khái đợi một hai phút liền thấy đất rục rịch, một lá mầm xanh nhạt chậm rãi chui khỏi đất, nước chảy ra khỏi lá cây màu xanh, giữa cánh rừng âm đạm có chút đáng yêu!

Chi Chi vui mừng kêu một tiếng, Nến Đỏ cũng ngừng mắng mỏ, hết sức chuyên chú nhìn mầm xanh chậm rãi lớn lên.

Mầm xanh có tốc độ sinh trưởng rất nhanh, thân vươn lên trên, từng lá cây cũng giãn ra, không tới mười phút đã mọc thành một cây đại thụ cao!

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn kỳ tích trong giới tự nhiên không khỏi than thở, vẫn nhìn thực vật xanh biếc chậm rãi kéo dài trong không trung, xuyên thấu mây đen u ám, không biết rốt cuộc vươn đến đâu.

"Nến Đỏ, ở dưới mặt đất chờ tiếp ứng ta, đừng cho người tới gần đây." Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, xách Chi Chi đi, chậm rãi giẫm vào cánh lá leo lên.

"Chủ nhân cẩn thận một chút!" Nến Đỏ ngẩng đầu lên nhìn, thấy nàng lơ lửng leo lên cao, Chi Chi ngồi xồm trên vai nàng, phát tay với mình.

Hy vọng chủ nhân có thể thuận lợi cứu được Tiểu Đăng Lung.

Thực vật này thật sự rất cao, bò hồi lâu cũng không nhìn thấy điểm cuối. Hoàng Bắc Nguyệt định triệu hồi Băng Linh Huyền Diệu ra, trực tiếp bay lên, nhưng bị Chi Chi ngăn lại.

Mặc dù không hiểu Chi Chi nó gì, nhưng nàng biết Chi Chi muốn nàng nhất định phải leo lên.

Được rồi, nàng leo.

Mà trong Điện Quang Diệu trung, bởi vì Mặc Liên trắng tay trở về nên Thánh quân rất không hài lòng.

Hồng Liên thật vất vả mới đem Mặc Liên về gặp mặt Thánh quân. Nhưng lại khiến hấn rước lấy lửa giận của Thánh quân, trong lòng vừa bi thương vừa oan ức.

Nhưng Mặc Liên không nói lời nào, yên lặng thừa nhận hết thảy khiến nàng càng bi phẫn. Nghĩ tất cả là vì Hoàng Bắc Nguyệt gây ra, trong lòng không nhịn được dâng lên sát ý tàn nhẫn.

"Mặc, chuyện nhỏ này mà ngươi không làm được, ngươi làm ta quá thất vọng." Thánh quân lạnh lùng nói, sau rèm màn lộ ra hơi thở thần bí cường đại.

Mặc Liên cúi đầu, bị thương nên sắc mặt càng tái nhợt, hai mắt mờ mịt, run nhè nhẹ môi, không thể diễn tả được tâm tình hấn lúc này.

Thấy hấn không giải thích nửa lời, Thánh quân rất bực mình, vung tay lên, rèm màn nhẹ nhàng vừa động, bóng dáng Mặc Liên liền biến mất.

Hồng Liên hoảng hốt, biết Thánh quân phạt hấn đi hối lỗi trong thất điện bích, mặc dù không nguy hiểm, nhưng mấy ngày mấy đêm không ăn uống gì, người bình thường không thể chịu đựng được.

"Thánh quân, chuyện này không thể trách Mặc Liên, nếu không phải

Tu La vương cùng Ma thú Vương tộc đột nhiên xuất hiện, Vương lệnh của lính đánh thuê sớm đã tới tay!" Hồng Liên thấy hẳn không nói lời nào, sợ Thánh quân trút giận lên người hẳn liền vội vàng thanh minh.

"Lệ Tà?" Thánh quân nao nao, "Tu La vương định làm gì?"

"Theo thuộc hạ thấy, cô gái giữ Vương lệnh của lính đánh thuê có quan hệ không bình thường với Thành Tu La! Nếu Thành Tu La cùng lính đánh thuê trong thiên hạ hợp tác sẽ uy hiếp lớn đến Điện Quang Diệu!" Hồng Liên cúi đầu nói.

Điều nàng nói là do tận mắt nhìn thấy, sau khi Tu La vương xuất hiện mang cô gái kia đi, để lại Lệ Tà suýt giết Mặc Liên!

"Cô gái kia là ai?" Thánh quân lờ mờ hỏi.

Hồng Liên nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Cô ta tên là Hoàng Bắc Nguyệt, là quận chúa của Nước Nam Dục. Năm năm trước vốn có cơ hội có thể giết cô ta, nhưng cô ta lại may mắn chạy thoát!"

Nhớ tới chuyện năm đó, Hồng Liên hối hận không ngừng, nếu lúc đầu giết Hoàng Bắc Nguyệt thì cô ta sẽ không có cơ hội dẫn dụ Mặc Liên!

Sau khi nàng nói xong, rất lâu sau Thánh quân cũng không mở miệng, người sau rèm màn như biến mất, chỉ còn băng tuyết đọng lại cứng đờ, trầm mặc cùng lạnh như băng.

Trong thần điện vô số ánh lửa, ánh mắt Hồng Liên đầy thù hận, nàng đánh bạo ngẩng đầu, hô một tiếng: "Thánh quân?"

"Hoàng Bắc Nguyệt" sau rèm màn truyền ra tiếng thờ dài "Hồng Liên,

nếu cho người thêm một cơ hội, người có thể giết cô ta sao?"

"Nhất định có thể!" Hồng Liên không nghĩ ngợi lập tức nói, nàng hận Hoàng Bắc Nguyệt thấu xương, muốn chém thành tám mảnh, nếu có thêm một cơ hội, nàng tuyệt đối sẽ không nương tay.

"Tốt lắm, ta ban cho người Roi Hỏa thần, người đi giết cô ta đi."

Hồng Liên vui mừng, không ngờ Thánh quân đồng ý để nàng giết Hoàng Bắc Nguyệt! Lại ban Roi Hỏa thần, đây là thần khí thuộc tính hỏa, uy lực vô cùng lớn!

"Đa tạ Thánh quân, Hồng Liên nhất định sẽ không để ngài thất vọng!" Hồng Liên quỳ xuống, nặng nề dập đầu. Trong đầu nhớ tới khuôn mặt Mặc Liên tái nhợt, nghĩ đến hãn toàn thân bị thương lại phải hối lỗi trong phòng diện bích vài ngày, không đành lòng nói: "Thánh quân, Mặc Liên không hiểu chuyện, xin đừng phạt nặng hãn."

"Mặc Liên luôn luôn nghe lời, ta tự có chừng mực, người đi đi." Thánh quân vẫy vẫy tay, không muốn nhiều lời.

Hồng Liên cung kính lui xuống, từ trong thần điện đi nhanh ra ngoài, nắm chặt hai đấm, lạnh lùng nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, ngày chết của người đã tới!"

Nàng vừa dứt lời, Mạnh Kỳ Thiên từ phía khác đi tới liền cười nói: "Việc gì làm Hồng Liên tôn thượng tức giận như vậy?"

Hồng Liên lạnh mắt đầy hung ác nhìn qua, thấy Mạnh Kỳ Thiên phong thái mây bay gió thoảng, rõ ràng lãnh đạm, nhưng khuôn mặt lại mang một tia mỉm cười đối trá liền hừ lạnh nói: "Người mỗi ngày thật nhàn rỗi."

"Ta chỉ là một người rảnh rỗi, không giống đại nhân vật như Hồng Liên tôn thượng luôn được giao nhiều trọng trách." Mạnh Kỳ Thiên cười nói.

Hồng Liên vốn tức giận, thấy Mạnh Kỳ Thiên cười như không lại càng tức giận, đi nhanh tới trước mặt nắm cổ áo hắn.

"Mạnh Kỳ Thiên, ta hỏi ngươi, ngươi không phải chuyện gì cũng biết sao? Vậy ngươi biết chuyện của Mặc Liên cùng Hoàng Bắc Nguyệt chứ?"

Mạnh Kỳ Thiên ngẩn ra, lập tức trong đầu hiện ra khuôn mặt thanh lạnh tuyệt sắc, ánh mắt kiên định, vẻ mặt lãnh ngạo đoạt Nhã Hoàng hậu cùng Thập nhất hoàng tử khỏi tay hắn ở trong hoàng cung Nước Bắc Diệu!

Chương 907: Thần điện Quang Điều 3

"Cô ta? Cô ta làm sao?" Mạnh Kỳ Thiên khó hiểu, năm năm trước ngoài trận chiến đấu giữa Hoàng Bắc Nguyệt cùng Hồng Liên thì còn chuyện gì liên quan nữa?

A, đúng rồi, năm đó xa xa nhìn thoáng qua thấy Hoàng Bắc Nguyệt cùng Hồng Liên tựa hồ giống nhau đến năm phần, tuy nhiên năm đó đang đánh nhau kịch liệt nên không nhìn rõ.

Tuy nhiên Hồng Liên đang giáp chiến chắc chắn nhìn rõ. Chẳng trách Hồng Liên vì dung mạo giống nhau mà tức giận? Tuy nhiên liên quan đến Mặc Liên là chuyện gì?

"Người đừng giả bộ! Người gần đây cùng Mặc Liên thì thầm to nhỏ, các người đang thương lượng chuyện gì?" Hồng Liên cá giận nói, đối với người gian trá như Mạnh Kỳ Thiên, nàng căn bản sẽ không để hắn dễ dàng lấp liếm cho qua.

Đối với một người nam nhân mà nói, cổ áo bị phụ nữ nhéo không khác gì khiêu chiến tôn nghiêm, cho dù Mạnh Kỳ Thiên bình thường giả vờ giả vịt, nhưng giờ phút này cũng có chút tức giận, lạnh lùng nói: "chuyện của Mặc Liên, người đi hỏi hắn là được, hỏi ta làm gì?"

"Người không nói đúng không? Người có tin là ta giết người hay không?" Hồng Liên giơ tay lên, trong tay thật sự có một đoàn lửa cháy đỏ!

Nàng muốn hạ sát thủ, hoàn toàn không cần cố kỵ bất cứ thứ gì! Đối

với nàng muốn giết chết Mạnh Kỳ Thiên quả thực dễ như trở bàn tay!

"Hồng Liên, cuồng vọng cũng có mức độ! Người coi Mạnh Kỳ Thiên ta dễ bắt nạt như vậy sao?" Mạnh Kỳ Thiên cũng nổi giận, lúc này đây thật sự phẫn nộ.

Nhiều năm ở Điện Quang Diệu, hắn có thể nhường nhịn Hồng Liên kiêu ngạo cuồng vọng, lạm sát kẻ vô tội, nhưng không có nghĩa là sẽ nhẫn nhịn không phản kháng khi nàng đánh hắn!

Nghe hắn nói xong, Hồng Liên khinh thường cười rộ lên, trong tiếng cười tràn đầy châm chọc: "Chỉ bằng người mà đấu được với ta sao? Mạnh Kỳ Thiên, ta không coi thường người, nhưng cho tới bây giờ ta không coi người là đối thủ!"

Trong đôi mắt Mạnh Kỳ Thiên lóe sắc lạnh, có điều trong lòng hắn lại tỉnh táo, người thông minh tuyệt đỉnh sẽ không nhất thời xúc động, tự hủy công lao dày công xây dựng.

Lúc nên tỉnh táo, hắn vẫn có thể tỉnh táo. Quả thật, hắn không phải đối thủ của Hồng Liên, đấu với nàng kết cục chỉ có chết vật.

"Đa tạ Hồng Liên tôn trọng nhắc nhở, tuy nhiên nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên, người chưa chắc là lợi hại nhất." Mạnh Kỳ Thiên lạnh lùng nói.

Hồng Liên cười lạnh: "Hôm nay Thánh quân ban thưởng Roi Hỏa thần cho ta, ta thật sự muốn xem bên ngoài đến tột cùng có bao nhiêu cao thủ!"

Roi Hỏa thần!

Mạnh Kỳ Thiên trong lòng chấn động không nhỏ!

Cho dù hấn không phải cao thủ thuộc tính hỏa, hấn cũng biết Roi Hỏa thần ý vị như thế nào. Có thể nói là bảo vật giữa những thần khí thuộc tính hỏa.

Hồng Liên thực lực đã rất khủng bố, có Thôn Thiên Hồng Mãng trợ giúp, mấy năm nay Thánh quân liên tục ban cho cô ta không ít công pháp bảo bối. Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, chỉ cần không gặp cao thủ như Mặc Liên hoặc Lệ Tà thì dường như không ai có thể địch nổi cô ta!

Mà hôm nay lại có Roi Hỏa thần, không khác gì như hổ thêm cánh!

Thánh quân vì sao tốt với Hồng Liên vậy? Thánh quân có dụng ý gì?

Nhìn vẻ mặt Mạnh Kỳ Thiên ngây ra, Hồng Liên rất hài lòng, đặc ý nói: "Hiện tại ngươi biết ta lợi hại thế nào chứ! Mạnh Kỳ Thiên, biết điều nói cho ta biết chuyện của Mặc Liên cùng Hoàng Bắc Nguyệt, nếu không..."

"ta quả thật không biết chuyện của Mặc Liên cùng Hoàng Bắc Nguyệt, hai người bọn họ làm gì có qua lại? Ngươi suy nghĩ nhiều rồi!" Không đợi ả uy hiếp, Mạnh Kỳ Thiên biết điều nói.

"Ta biết hai người bọn họ không có qua lại, nhưng vì sao Mặc Liên đã thương cô ta mà lại thống khổ tự trách như vậy? Tại sao ngay cả trong mê Mặc Liên cũng kêu tên cô ta? Tại sao?" Hồng Liên vừa nói vừa ghen ngào không ra tiếng.

Mạnh Kỳ Thiên hoảng sợ, Hồng Liên kêu ngào bừa bãi, tính tình rất cương liệt kiên cường, đừng nói khóc, vẫn chưa từng thấy cô ta biết sợ hãi!

Tuy nhiên, thấy phụ nữ kiêu ngạo này khóc, trong lòng hắn có chút thoải mái.

Thế giới này rất công bằng, vỏ quýt dày có móng tay nhọn, Hồng Liên lợi hại, có Mặc Liên còn lợi hại hơn! Chỉ cần gặp Mặc Liên, Hồng Liên chẳng là gì.

Tuy nhiên, Hồng Liên nói thế, trong lòng Mạnh Kỳ Thiên loáng thoáng hiểu ra gì đó. Vài ngày gần đây, hắn thường xuyên ở cùng Mặc Liên. Cái tên kia vốn kiêu lời, nhưng luôn cố ý vô tình hỏi hắn một ít chuyện về phụ nữ. Hắn tưởng mối tình đầu của Mặc Liên là có ý với Hồng Liên nên cũng chỉ điếm một phen.

Từ nhỏ cùng nhau lớn lên, Mặc Liên cá tính đơn thuần, hai mắt không nhìn thấy, cũng sẽ không trò chuyện với người khác, mà ngay cả kỹ năng sinh tồn cơ bản cũng sẽ không, trừ giết người thì chẳng biết gì nữa. Cho nên, Mạnh Kỳ Thiên căn bản chưa từng nghĩ Mặc Liên có dính dáng gì với phụ nữ khác ngoài Hồng Liên.

Dù sao, trừ Hồng Liên kiên nhẫn thao thao bất tuyệt với Mặc Liên, không rời không bỏ, còn có người nào kiên nhẫn hơn?

Đương nhiên, Mạnh Kỳ Thiên tưởng Mặc Liên thích Hồng Liên. Nhưng hôm nay nghe Hồng Liên nói xong, hắn mới chậm rãi hiểu được, chuyện năm xưa từng chút hiện lên trước mắt.

Năm năm trước ở Nước Nam Dục, Mặc Liên có vẻ bất thường, trước khi đi khỏi thành Lâm Hoài, Mặc Liên lộ ra vẻ mặt buồn bã mất mát, cùng với chuyện hắn vô duyên vô cớ vượt khuôn mặt Hồng Liên.

Năm năm sau thái độ hắn khác thường, bắt đầu cảm thấy hứng thú với phụ nữ, số lần mất tích tăng hơn nhiều.

Thì ra là thế! Thì ra là thế a!

Mạnh Kỳ Thiên thông minh đệ nhất thiên hạ lập tức xâu chuỗi tất cả sự việc, thành chuyện rõ ràng.

Thấy trên mặt hắn lộ ra thần sắc bừng tỉnh đại ngộ, Hồng Liên biết hắn nhất định nghĩ đến cái gì, lập tức hỏi: "Nói, vì sao lại thế?"

Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười, trong lòng không nghĩ giấu diếm Hồng Liên bất kỳ chuyện gì. Thông minh như hắn sao không biết nhược điểm của Hồng Liên ở đâu? Hắn biết làm gì mới có thể làm cho Hồng Liên thống khổ nhất!?

"Sợ rằng năm năm trước, Mặc Liên đã có tình cảm sâu nặng với Hoàng Bắc Nguyệt."

"Không thể nào!" Hồng Liên lớn tiếng khẳng định, nhưng giọng nói rõ ràng lo lắng.

Mạnh Kỳ Thiên thản nhiên cười, giống như việc không liên quan đến mình: "Hồng Liên tôn thượng, người đại khái gặp qua Hoàng Bắc Nguyệt, người cũng biết, dung mạo cô ta tương tự người chứ."

"Tiện nhân kia dựa vào cái gì lớn lên giống ta như vậy chứ!" Hồng Liên điên cuồng hô to, lắc đầu, từng bước lui về phía sau.

Nàng đã đoán được cái gì, chân tướng thực tàn khốc. Nàng thà bị che giấu cũng không muốn biết, không muốn biết!

Nhưng Mạnh Kỳ Thiên đâu dễ dàng bỏ qua, lãnh khốc tiếp tục nói: "Hồng Liên tôn thượng hắn còn nhớ rõ, lần đầu tiên Mặc Liên chạm vào người là vì sao?"

"Đừng nói nữa!" Hồng Liên hô to, nước mắt mãnh liệt tuôn rơi, "Ta muốn đi giết cô ta! Trên đời này có Hồng Liên ta thì không thể có Hoàng Bắc Nguyệt!"

Trong lòng đau đớn bị cừu hận che lấp, trong đầu hồi tưởng hết lần này đến lần khác lúc Mặc Liên vuốt mặt nàng, nhưng lại giống như mất đi cái gì đó, buồn vô cớ nói: "Hóa ra là vậy"

Hóa ra là vậy.

Nàng xoay người, điên cuồng chạy về phía trước.

Khóe miệng Mạnh Kỳ Thiên lộ ra nụ cười thoải mái, đồng thời trong lòng có chút mơ hồ phiến muộn: Hỏi thế gian tình ái là chi?

"Hồng Liên tôn thượng, người trong địa lao kia người muốn giữ đến khi nào?" Mạnh Kỳ Thiên nhớ tới mục đích tới đây, vội vàng hô to sau bóng lưng Hồng Liên!

"Ta sẽ giết cô ta, sau đó đi giết Hoàng Bắc Nguyệt!" Hồng Liên lãnh khốc nói.

Mạnh Kỳ Thiên cười, thản nhiên nói: "Bắc Nguyệt quận chúa, đừng trách ta dẫn tai họa đến cho người. Nếu mạng người lớn, hy vọng người có thể tránh được một kiếp này!"

**** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 908: Đại chiến Hồng Liên 1

Đêm khuya đen như mực, khắp bầu trời không có tia sáng nào, đen láy một mảnh, cúi đầu nhìn mặt đất hoang vu bị nước mưa cùng sương mù ngăn cản, càng không nhìn thấy tí xíu sinh khí, như cảnh tượng tận thế khủng bố được triển lãm trong viện bảo tàng vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt lâu rồi không bị mệt như vậy, thuần túy dựa vào chính hai tay hai chân leo lên giữa không trung, đầu đầy mồ hôi.

Càng lên cao càng ít cành lá, lúc tới đỉnh, từng lá cây giãn ra như hợp thành một khối đất trống nhỏ, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nằm xuống, hít thở phì phò.

Chi Chi bò khỏi vai nàng, sờ vuốt mặt nàng, sau đó lấy ra khỏi túi nhỏ bên người một ấm nước, còn có vài khối bánh ngọt.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn ấm nước bé như ngón tay liền lắc đầu, ngược lại lấy ra một túi nước từ chính nạp giới của mình, ngẩng đầu uống vài hớp, vì nằm nên bị nghẹn ho khan mãnh liệt.

"Cửa ở đâu?" Uống nước xong, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức hỏi.

Chi Chi cũng uống một ngụm nước nhỏ, sau đó cất ấm nước cùng bánh ngọt, tiến vào bên trong vài mảnh lá cây, lay vài cái, sau đó ra ngoắc tay để Hoàng Bắc Nguyệt qua.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, ghé vào trong mấy mảnh lá cây nhỏ, ngẩng đầu liền nhìn thấy một đóa hoa vàng nhạt nở trước mắt, cánh

hoa mở rộng, lộ ra nhụy hoa hồng nhạt. Giữa nhụy hoa có một khối bảo thạch trong suốt sáng chói lấp lóa.

"Chi Chi..." Chi Chi dọc theo chạc cây bò lên trên đóa hoa, ra hiệu đặt tay vào trong nhụy hoa.

Hoàng Bắc Nguyệt không do dự đặt tay vào, chạm vào bảo thạch bằng ngọc sáng chói, trên mặt bảo thạch ánh sáng bùng lên, trong nháy mắt xua tan bóng tối dày đặc cùng sương mù, trong ánh sáng chói mắt, phía trước chậm rãi xuất hiện một hình dáng cánh cửa!

Cánh cửa màu vàng rực rỡ đối diện nàng, trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra ý cười.

Điện Quang Diệu!

Mang Chi Chi đi tới bên cánh cửa, duỗi tay đẩy, cửa lớn bị mở ra, bên kia cánh cửa là quang cảnh trắng sáng sao thưa, an tĩnh hiền hòa.

Nàng đi vào, hít một hơi không khí, khác hoàn toàn không khí ẩm ướt của Nước Tây Nhung, cảm giác tươi mát hợp lòng người, mang theo mùi thơm nguyệt hoa quế.

Phía sau cửa dần dần đóng, ánh sáng ngọc biến mất, chỉ còn lại ánh trắng màu xanh nhạt soi tỏ sáng ngời.

Chỗ nàng đứng là một cái sân hẻo lánh hoang vu, cỏ dại cao đến nửa người, giương mắt nhìn lên, phía trước dường như có bóng dáng kiến trúc hùng vĩ, còn có dãy núi nhấp nhô, dấu chim bay qua.

Nàng lập tức hiểu Điện Quang Diệu không phải trôi nổi giữa không trung, mà là ở một trong một kết giới cường đại, hoàn toàn ngăn

cách với bên ngoài, không ai biết vị trí của nó, nhưng chỉ cần tiến vào kết giới là có thể đi vào.

Hạt mầm của Chi Chi chính là vật trung gian tiến vào kết giới, không biết nó tìm thấy hạt mầm ở đâu, chờ sau này hỏi kỹ nó một chút.

Chỗ này không biết chút nào nên Hoàng Bắc Nguyệt bước từng bước cẩn thận.

Điện Quang Diệu rất khổng lồ, mà ngoại giới không ghi chép lại bất cứ thứ gì, một mình nàng ở chỗ này xông loạn quá lãng phí thời gian, phải bắt một người vặn hỏi mới được.

Hoàng Bắc Nguyệt quyết định chủ ý xong liền bước nhanh qua nơi có đèn đuốc.

"Đại ca, vừa rồi Hồng Liên tôn thượng nổi giận đùng đùng tới địa lao, xảy ra chuyện gì vậy?" Máy người tuần tra chậm rãi đi tới.

Điện Quang Diệu rất lớn, nhưng vì kết giới an toàn nên người tuần tra không nhiều, bình thường đều là thủ vệ năng lực cảm ứng rất mạnh, cao thủ thực sự sẽ không đi ra.

Tuy nhiên nơi này gần kết giới, lại có địa lao nên để phòng ngừa, mỗi ngày đều có không ít thủ vệ ở đây.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe tiếng bước chân, lập tức trốn vào một nơi bí mật gần đó, nghe được tên Hồng Liên, mày nhíu lại một chút.

"Nghe nói Mặc Liên tôn thượng không mang về được Vương lệnh của lính đánh thuê, Thánh quân rất tức giận, giam ngài ấy vào phòng sám hối, Hồng Liên tôn thượng chắc cũng bị liên quan, chẳng trách cô ta tức giận."

"Ngay cả Mặc Liên tôn thượng đều bị nhốt lại! Xem ra Thánh quân thật sự rất tức giận! Ta nghĩ Hồng Liên tôn thượng đi tới địa lao là để trút giận nha đầu mấy ngày hôm trước chộp về, dù sao không có tác dụng gì!"

"Đại khái thế, người đi dò xét phía trước đi, ta đi tiểu tiện một chút!" Người kia mắc tiểu, không nhịn được liền chui vào chỗ tối không ai đến.

Người nọ cười cười, bình tĩnh quen thuộc đi lên phía trước.

Mà người mắc tiểu kia đứng đi tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt ẩn nấp, vừa đi vừa mở cạp quần, Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng híp mắt, không đợi hắn cởi quần, ra tay nhanh như quỷ mị, vọt đến phía sau bóp chặt cổ của hắn!

Người nọ sợ đến tè ra quần, nhưng cổ bị bóp chặt không hô được một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng hỏi: "Địa lao ở đâu? Không thành thật thì ta sẽ bẻ gãy cổ của ngươi!"

Người nọ vội vàng chỉ một nơi, cả người run rẩy.

Làm sao có thể? Làm sao có người lại xông được vào Điện Quang Diệu?

Hoàng Bắc Nguyệt chặt đứt cổ của hắn, ném xuống đất, một tia lửa nóng bay nhanh thiêu đốt sạch sẽ thân thể hắn, không để lại bất cứ dấu vết gì.

Sau đó nàng xoay người, bay nhanh về hướng địa lao!

Hồng Liên đã tới sao? Hồng Liên chết tiệt, không chờ nàng đến trao đổi Tiểu Đăng Lung mà lại hạ sát thủ trước!

Nàng cách địa lao không xa, hơn nữa tốc độ của nàng nhanh, chỉ một lát đã tới.

Không thiếu thủ vệ ở cửa địa lao, tuy nhiên có Chi Chi ở đây, nàng không phí bao nhiêu khí lực ẩn núp tiến vào.

Địa lao không lớn, nhưng là phòng giam nào cũng giam giữ người, bên trên có cấm chế cường đại, muốn trốn ra không dễ.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt một cái không thấy Tiểu Đăng Lung, trong lòng nhức nhối khó chịu, đột nhiên phía trước mấy thủ vệ vội vàng vàng chạy đến, trên người mang theo ít nhiều vết thương, vẻ mặt xui xẻo cùng e ngại chạy ra.

Chỉ Hồng Liên mới có thể không kiêng nể gì trút giận lên mấy người này! Hoàng Bắc Nguyệt lập tức chạy như điên về phía mà mấy người đó đi ra.

Dọc đường đi không ít người trong phòng giam nhìn thấy nàng, cũng ngẩng đầu lộ ra vẻ mặt khiếp sợ.

Nàng không mặc áo choàng đen, cũng không mang mặt nạ quỷ, khuôn mặt giống Hồng Liên như đúc làm những người đó khiếp sợ!

Sao lại có hai Hồng Liên chứ?

Trong phòng giam cuối cùng, Hồng Liên vẻ mặt sát khí, không nhịn được đẩy cửa nhà lao ra, kéo một thiếu nữ quần áo tả tơi, mặt xám mày tro ném xuống đất.

"Xem ra không ai tới cứu ngươi, Vạn Thú Vô Cương dù sao cũng trân quý hơn người nhiều!" Hồng Liên không khách khí rút kiếm ra. Nàng chờ đợi đã hết kiên nhẫn, nếu Nguyệt Dạ không đến, lần này nàng đi ra ngoài tiện thể gặp hắn luôn!

Thiếu nữ trên mặt đất không có khí lực phản kháng, dù sao nhiều ngày đói bụng, lại bị nghiêm hình tra tấn, khí lực còn sót lại chỉ có thể duy trì hô hấp.

Ở Hồng Liên trong mắt, nữ nhân này tánh mạng chỉ là con kiến hôi giống nhau, một kiếm đi xuống là có thể chấm dứt, căn bản không cần cân nhắc.

Hồng Liên giơ kiếm lên, tiếng xé gió đánh vào mặt Tiểu Đăng Lung, song trong lúc chỉ mảnh treo chuông, đột nhiên trên bụng một trận đau nhức. Hồng Liên cúi người kêu một tiếng đau đớn, một bóng người liền nhanh chóng tới trước mặt Hồng Liên kéo Tiểu Đăng Lung ra.

Bất ngờ bị tập kích, Hồng Liên trong cơn giận dữ sẽ không bỏ qua? Không để ý trên bụng đau nhức, lập tức một kiếm đâm tới.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nâng Tiểu Đăng Lung dậy, cảm giác kiếm khí tiến sát phía sau, không dám khinh thường, xoay người một cái, tuyệt ảnh chiến đao ngưng tụ trong tay, khó khăn cản một kiếm của Hồng Liên!

Hai vũ khí tương giao, băng hỏa chạm vào nhau lập tức tóe lửa, trong tích tắc chiếu sáng địa lao âm u.

Hồng Liên giật mình một cái, đột nhiên xuất hiện người giống mình như đúc không thể không khiếp sợ, nếu không phải quần áo trang

sức khác nhau, nàng nhất định nghĩ mình đang soi gương!

Chính là lúc ngỡ ngẩn ấy, Hoàng Bắc Nguyệt đã bay nhanh đẩy kiếm của ả ra, sau đó dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai mà mang Tiểu Đăng Lung bay nhanh ra ngoài địa lao!

Hồng Liên lập tức bừng tỉnh, lửa giận làm ả mất sạch lý trí, nhìn dáng người bay nhanh đi, ả lập tức đuổi theo.

Hoàng Bắc Nguyệt! Thiên đường có lối người không đi, Địa ngục không cửa người xông tới! Lúc này là người tự tìm đường chết!

"Hồng Liên tôn thượng!" thủ vệ Địa lao vừa nhìn thấy một bóng đen đi ra, đảo mắt lại nhìn thấy Hồng Liên đuổi theo ra, biết có người xông tới, liền lập tức muốn giúp Hồng Liên bắt người.

"Cút ngay! Không cho phép ai nhúng tay! Tự tay ta sẽ xử lý người kia!" Hồng Liên lạnh lùng tìm kiếm phía sau, nổi lửa cháy ngăn cản những người kia ở bên ngoài.

Những người đó đều sợ ả. ả nói không cho đi theo, tự nhiên không ai dám đi theo!

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ để ý chạy về bên bờ kết giới, mặc kệ trên đường gặp cái gì cũng không quản!

Nàng không ngờ gặp Hồng Liên trước tiên, người khó giải quyết như vậy, động tĩnh quá lớn, kinh động quá nhiều người. Nàng đơn độc chiến đấu chỉ có đường chết.

Chương 909: Đại chiến Hồng Liên 2

Kế sách hiện thời là chỉ có rời khỏi Điện Quang Diệu, ra bên ngoài, Hồng Liên muốn đánh thế nào, nàng Hoàng Bắc Nguyệt sẽ tùy thời tiếp chiêu.

Cửa vào nàng nhớ kỹ, rất xa nhìn thấy liền để Chi Chi mở kết giới ra!

Chi Chi cũng không làm nàng thất vọng, thật xa nhìn thấy cửa kết giới liền mở ra, ánh sáng chói mắt thẩm thấu đi vào. Nàng liền xông tới, dùng sức quá mạnh nên lập tức ngã trên đám lá cây dùng xanh biếc.

Cái tay nhỏ bé của Chi Chi kết một cái ấn phức tạp, cây thực vật màu xanh biếc liền giống như lúc sinh trưởng, bắt đầu héo rút xuống dưới.

Song thực vật héo rút tốc độ quá chậm, Hồng Liên chẳng phải là kẻ đầu đường xó chợ? Tại nơi cánh cửa sắp đóng lại, Hồng Liên đã xông ra.

"Hoàng Bắc Nguyệt! Ngươi đừng mơ chạy trốn!" Hồng Liên liếc mắt liền thấy nàng, hai mắt cũng đỏ, phi thân xuống, lửa cháy hừng hực, thiếu đốt đến mức không mở mắt ra được.

"Ai nói ta muốn trốn?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng đứng lên, nói với Chi Chi "Mang Tiểu Đẳng Lung đi tìm Nến Đỏ!"

Nói xong, lập tức quơ tuyết ảnh chiến đao nghênh đón, ở bên ngoài không cần cố kỵ nguyên khí dao động khiến người của Điện Quang

Diệu chú ý, tuyết ảnh chiến đao của nàng mang theo hàng vạn hàng nghìn tuyết quang, va chạm vào lửa nóng của Hồng Liên.

Lấy hai người làm trung tâm, băng tuyết cùng hỏa diễm trong nháy mắt nổ tung, rơi ra bốn phía. Mắt thấy thực vật màu xanh biếc sắp bị lan đến, Chi Chi sợ đến mức ôm đầu trốn vào trong lòng Tiểu Đăng Lung, cái mông hướng lên trời, sợ hãi kêu Chi Chi.

Tiểu Đăng Lung mặc dù suy yếu, nhưng thấy mình được cứu, ý chí muốn sống chống đỡ nàng, hai tay tạo thành chữ thập, kết một cái ấn đơn giản.

Một luồng sáng trong nháy mắt bao phủ chung quanh bọn họ, vừa vặn chặn lại băng tuyết cùng lửa cháy văng đến!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa rồi lo lắng Chi Chi cùng Tiểu Đăng Lung bị liên lụy, đảo mắt nhìn thấy ánh sáng trong suốt liền yên tâm.

"Đánh với ta mà cũng phân tâm!" Hồng Liên tức giận quát một tiếng, đột nhiên phá mở băng tuyết nặng nề, bổ tới cổ Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt bay nhanh về phía sau, nhưng vẫn kiếm lửa của Hồng Liên đốt cháy một lọn tóc.

Nàng không giận ngược lại cười, bắt một chút tóc bị đốt trụi, cười với Hồng Liên: "Hồng Liên các hạ, ngươi chơi đùa với ta sao? Giết ta, ngươi còn muốn Vạn Thú Vô Cương không?"

Hồng Liên không kịp hiểu ngụ ý, hừ lạnh một tiếng: "Hoàng Bắc Nguyệt, hôm nay là ngày giỗ của ngươi! Chờ đã, ngươi vừa nói cái gì? Vạn Thú Vô Cương?"

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cười, trong tay một đoàn hắc khí xuất

hiện, lập tức mặt nạ quỷ cũng xuất hiện trong tay.

"Người là Nguyệt Dạ!" Hồng Liên kinh hãi, khó tin nhìn nàng, "Người làm sao có thể "

"Tại sao không thể?" Hoàng Bắc Nguyệt chớp mi, con người thanh lạnh dần dần ngưng tụ sát ý, "Ta là chủ nhân Vạn Thú Vô Cương, hôm nay ai sống ai chết, vẫn khó mà nói đây!"

"Ta mặc kệ người là ai! hôm nay nhất định ta phải giết người!" Hồng Liên tức giận quát một tiếng, đột nhiên triệu hồi ra Thôn Thiên Hồng Mãng đã tiến hóa thành thần thú, cả người nó đỏ đậm, đồng tử như máu!

"Xích luyện! Nuốt trời!"

Theo tiếng hét lớn của Hồng Liên, Thôn Thiên Hồng Mãng lập tức mở mồm đầy máu. Hiện tại ở giữa không trung, không có lá chắn gì, Thôn Thiên Hồng Mãng bản lĩnh nuốt trời rất mãnh liệt, năm năm trước đã rất lợi hại, hôm nay lại càng không cần nói!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, không để bay xuống phía dưới, ở Nước Tây Nhung bằng phẳng bao la, núi cao cùng cây cối rất hiếm thấy trên đất, thật sự gây khiêu chiến với Thôn Thiên Hồng Mãng.

Tuy nhiên, không có lá chắn, nàng có thể chế tạo ra lá chắn!

Giảm nhanh tốc độ, nàng hai tay kết ấn, tới mặt đất liền phi thân nhảy xuống, dùng sức vỗ trên mặt đất, quát khế: "Mười dặm băng thành!"

Ầm ầm....

Trong bùn đất ẩm ướt, lập tức dựng thẳng đứng lên từng lớp tường băng thật dày, kéo dài vài dặm, cao tới mười trượng, lập tức biến thành một tòa thành bằng tuyết.

Thôn Thiên Hồng Mãng hé miệng lớn, dùng sức hút, nhưng tòa thành kia rất khổng lồ, trong khoảng thời gian ngắn khó có thể nuốt xuống.

Hồng Liên tức giận, một roi quất trên mặt Thôn Thiên Hồng Mãng: "Đồ vô dụng!"

Kỳ thật chỉ cần chờ vài giây, Thôn Thiên Hồng Mãng muốn nuốt thành băng này cũng không phải việc khó, thế nhưng Hồng Liên là một người không có kiên nhẫn, ả không thể chịu đựng được Hoàng Bắc Nguyệt vẫn còn sống trước mặt ả!

Đánh xong Thôn Thiên Hồng Mãng, ả phi thân xuống, trên thân kiếm lửa nóng lan ra đồng cỏ, hung hăng chém xuống, làm vỡ đôi tòa tường băng rắn chắc phía trước.

Lòng bàn tay có chút tê dại, nàng trong lòng giật mình: tường băng dày này suýt không thể bị vỡ. Có thể trong nháy mắt chế tạo ra tòa thành băng tuyết khổng lồ rắn chắc, Hoàng Bắc Nguyệt quả nhiên lợi hại!

Tuy nhiên, lợi hại đến đâu nàng cũng không sợ! Nàng thích nhất là đâm chết cường giả dưới lòng bàn chân!

"Chế tạo thành băng lớn như vậy, hao phí rất nhiều nguyên khí, đối với ngươi mà nói không có lợi." Trong Hắc thủy cấm lao, Yểm cũng chạy đến xem cuộc chiến, thấy hành động của Hoàng Bắc Nguyệt rất khó hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi khí lạnh như băng, chính mình cũng biết chế tạo tòa thành băng là kết quả gì, nhưng lúc rơi xuống, nàng đứng ở chỗ cao, xa xa nhìn thấy mảnh đất ảm đạm này, đột nhiên nhớ lại giấc mộng trước kia.

Đó là lúc ở Nước Nam Dục, nàng không mạnh như vậy, từng mơ thấy Thôn Thiên Hồng Mãng, không biết tại sao, nhiều năm qua không nhớ rất nhiều chuyện, nhưng lại nhớ kỹ giấc mơ kia.

Cũng là mặt đất tiêu điều như thế này, bầu trời hỗn loạn, như máu trôi trong không khí, dao động sợ hãi bất an.

Nàng thấy Thôn Thiên Hồng Mãng bò ra khỏi trời đất, mở miệng nuốt toàn bộ bầu trời, sau đó dùng con mắt màu đỏ nhìn chăm chăm nàng đứng trên mặt đất.

Cảnh trong mơ giống như tái diễn ở đây, hết thảy giống y hệt. Lúc cảnh trong mơ hiện lên, lần đầu tiên nàng xuất hiện tần suất khiêu động điên cuồng như vậy.

Thôn Thiên Hồng Mãng ở phía trên. Mà phía dưới đất đai tiêu điều như muốn mai táng phần mộ của nàng, trùng hợp kinh người với cảnh trong mơ.

Trong nháy mắt, nàng đưa ra vô số tính toán cùng kế hoạch, đất bằng phẳng là chiến trường tốt nhất đối với Thôn Thiên Hồng Mãng, bất kỳ kẻ nào cũng đừng mơ trốn thoát!

Mà nàng biết rõ điểm này, thậm chí bị cảnh trong mơ chi phối, vì vậy lập tức quyết định, mặc kệ hao phí bao nhiêu nguyên khí, nhất định phải kiến tạo một tòa lá chắn chống đỡ.!

Đại khái là tính cách rất cẩn thận, nàng làm bất cứ chuyện gì đều lưu

một đường lui cho mình.

Yểm không biết nàng từng có giấc mộng như vậy, cho nên không hiểu hành động của nàng.

Nàng hiện tại cũng không có thời gian giải thích cho hắn, chỉ có thể nói: "Không nên xem thường Thôn Thiên Hồng Mãng, nó tiến hóa thành thần thú, mạnh hơn nhiều so với thần thú bình thường, hơn nữa, năng lực nuốt thiên không thể khinh thường."

Yểm khinh thường: "Một con sâu nhỏ mà thôi."

Hoàng Bắc Nguyệt chẳng muốn nhiều lời với Yểm, Hồng Liên chém vỡ tường băng, nàng cũng lập tức nghênh chiến.

Hai người đối kháng trong tòa thành băng, một băng một hỏa, cường đại hơi thở hủy diệt toàn bộ thổ địa vây quanh tòa thành băng.

Động tĩnh lớn như vậy, nếu không có tường băng ngăn cản, sợ rằng muốn kéo tới không ít người vây xem!

"Hoàng Bắc Nguyệt! Tại sao đối nghịch với ta?" Hồng Liên một kiếm hạ xuống, bị Hoàng Bắc Nguyệt trở tay bổ ra một đao, lui về phía sau một khoảng lớn, oán hận hô.

"Lời này hắn là ta hỏi ngươi mới đúng?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, người như Hồng Liên thật đúng là điển hình chủ nghĩa cá nhân, tưởng toàn thế giới vây quanh ả chắc!

Năm năm trước nếu Hồng Liên không chọc đến nàng, làm hại nàng cùng Đông Lăng tách biệt nhiều năm như vậy. Không chỉ ngăn cách mà còn suýt tự giết lẫn nhau, nàng mới là người phải tìm Hồng Liên tính sổ!

Bọn họ ích lợi bất đồng, không cùng chí hướng nên không thể sống chung, cho nên trời sinh đối địch, Hồng Liên chẳng lẽ tưởng rằng mọi việc đều do nàng tạo thành sao?

"Mặc Liên không hiểu gì hết! Tại sao ngươi trêu chọc hấn? Ngươi có mục đích gì? Đừng tưởng rằng khuôn mặt ngươi giống ta, hấn sẽ thích ngươi! Ngươi đừng nằm mơ!" Hồng Liên thở hỗn hển một hơi, tiếp tục chém giết.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi tâm, trên mặt trắng nõn xẹt qua một mảnh nghi hoặc, sao lại nhắc đến Mặc Liên?

"Mặc Liên là một người, hấn thích làm bằng hữu với ai thì mắc mớ gì tới ngươi?"

Những lời này chọc vào chỗ đau của Hồng Liên! Bằng hữu? À cùng Mặc Liên không cần bằng hữu! Chỉ cần có nhau là đủ rồi!

Hồng Liên cùng Mặc Liên, cho tới bây giờ đều ở cùng nhau!

"Ngươi đừng nói bậy! Bằng hữu? Mặc Liên sẽ không coi ngươi là bằng hữu!" Hồng Liên hung hăng giơ kiếm chống đỡ tuyết ảnh chiến đao của Hoàng Bắc Nguyệt, hai người lạnh lùng đối mặt.

Trong ánh mắt Hồng Liên điên cuồng cừ hận khiến Hoàng Bắc Nguyệt hoảng sợ, bọn họ nhiều lắm là lợi ích bất đồng mà thôi, không có cừ hận lớn như vậy?

"Mặc kệ hấn có coi ta làm bằng hữu hay không, ta coi hấn làm bằng hữu!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Hồng Liên cười lạnh, từ trong ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt, ả có thể

nhìn thấy mình giờ phút này có bao nhiêu điên cuồng!

"Ha ha ha... người quá ngây thơ rồi! Mặc Liên sẽ không có cảm tình! Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, trong lòng hẳn chỉ có ta! Không có người khác!"

Hoàng Bắc Nguyệt không bình luận, nàng đúng là xem Mặc Liên làm bằng hữu, về phần Mặc Liên nghĩ như thế nào, nàng không bận tâm, trong lòng Mặc Liên có ai, nàng càng không bận tâm.

Tình cảm từ nhỏ cùng nhau lớn lên không thể lý giải. Nàng cùng Lai Nặc, Phạm Đức Phi Nhĩ cũng từ nhỏ cùng nhau lớn lên. Nhưng bọn họ khác biệt, đừng nói có chút tình ý, không đưa đối phương vào chỗ chết là tốt lắm rồi!

"Người nghĩ tình cảm từ nhỏ cùng nhau lớn lên là cái gì? Nếu hẳn thật sự quan tâm người, người hiện tại chạy tới giết ta là vì cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt không nề mặt nói thẳng.

Đối với kẻ địch, nàng luôn luôn không nhân từ!

Hồng Liên giật mình, trên mặt thanh lệ chậm rãi xuất hiện vẻ thống khổ, đem khuôn mặt xinh đẹp nhăn nhó, nỗi đau từ sâu trong nội tâm khiến người bên cạnh không thể hiểu được.

"Trên thế giới này có Hồng Liên ta thì không có Hoàng Bắc Nguyệt người!" Hồng Liên điên cuồng hô to.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nói: "Đây cũng chính là điều ta muốn nói, ta rất ghét người có khuôn mặt giống ta!"

Hai người nói xong, đồng thời bắt đầu tiến công!

Vũ khí trong tay Hồng Liên đột nhiên thay đổi, vừa rồi là bảo kiếm lửa, trong nháy mắt lại biến thành một cái roi dài hơn mười thước, lửa cháy đỏ rực.

Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, vũ khí này đột nhiên xuất hiện, xung quanh nguyên khí cũng gợn sóng, cho thấy đây không phải vật phàm!

Nàng không dám khinh thường, thay đổi tuyệt ảnh chiến đao biến thành lửa cháy đỏ bừng, trong lửa cháy hỗn loạn ánh chớp hung mãnh!

Chát...

Hồng Liên xuất chiêu quất một roi đến, đất đai xung quanh Hoàng Bắc Nguyệt cũng bốc cháy lên, một cái hố lớn xuất hiện dưới lòng bàn chân nàng.

Nàng bay nhanh tránh ra, roi bám theo như hình bóng, nàng quay người dùng tuyệt ảnh chiến đao ngăn lại, chiếc roi thừa cơ quấn lấy chiến đao!

Hồng Liên ở bên kia dùng sức xé ra, tuyệt ảnh chiến đao liền rời tay bay ra ngoài!

Chương 910: Đại chiến Hồng Liên 3

Trong lòng chấn động một chút, roi kia rốt cục là thần khí gì? Vì sao lúc quần lên tuyết ảnh chiến đao làm cả thanh đao cũng trở nên nóng rực vô cùng, căn bản không cầm được?

"Hôm nay lấy máu của ngươi tế Roi Hỏa thần đi!" Hồng Liên nhe răng cười một chút, roi ở giữa không trung vẽ ra hình trăng rằm màu máu.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức bỏ chạy, phía sau xuất hiện lá chắn ngôi sao sáu cánh ngăn một roi của Hồng Liên. Tuy nhiên một roi hạ xuống đã làm thủng lá chắn ngôi sao sáu cánh.

Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay muốn gọi tuyết ảnh chiến đao trở về, lại bị Hồng Liên một roi vút qua, trực tiếp hất tuyết ảnh chiến đao lên trời, vừa lúc bị Thôn Thiên Hồng Mãng đang đứng trên cao nuốt vào miệng!

"Ha ha ha...không có vũ khí, ta xem ngươi đánh thế nào?" Hồng Liên tiếp tục đánh vỡ lá chắn ngôi sao sáu cánh, đột nhiên vô số dao băng lao đến.

Trên mặt tươi cười vừa thu lại, Hồng Liên lập tức múa Roi Hỏa thần, ở xung quanh hình thành một vòng phòng hộ kín mít, chặn lại từng thanh dao băng!

Tuy nhiên, ngay từ đầu bị lá chắn ngôi sao sáu cánh ngăn cản, ả vẫn bị một thanh dao băng trực tiếp xuyên qua vai, đau đến mức đổ mồ

hôi lạnh.

Nhìn dao băng càng ngày càng nhiều, chống đỡ không phải là biện pháp hay, Hồng Liên dứt khoát khẽ quát một tiếng, trên Roi Hỏa thần bộc phát ra vô số lửa cháy đỏ đậm, giống như một đóa hoa sen đỏ như máu nở rộ.

Tất cả dao băng tới gần đều bị đốt cháy không còn! Mà ngay cả cách đó không xa tường băng đều bị hòa tan!

Không hổ là vũ khí thuộc tính hỏa đỉnh cao, đủ bá đạo!

Lửa cháy như vậy chỉ có vàng ròng thánh hỏa của Tiểu Hồ có thể địch nổi đi!

Thấp giọng niệm chú, Tiểu Hồ từ trong không gian linh thú lập tức rít gào một tiếng lao tới, Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng nhảy lên lưng Tiểu Hồ, vàng ròng lửa cháy thiêu đốt bao trùm thân thể nàng!

Hồng Liên cũng nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt tóc đỏ như lửa, như thần tiên giáng thế, hai tay giơ lên, hai con rồng lửa bay lên trời, gào thét kêu rống, ở giữa không trung xoay tròn một vòng rồi nhanh chóng lao xuống.

Hồng Liên vung roi quát xuống, một con rồng lửa liền bị ả đánh tan, mà con còn lại lặng lẽ vòng đến sau lưng ả, lúc ả giơ roi lên đã va vào ả.

Hồng Liên cũng phản ứng nhanh, trong nháy mắt đem roi vờn quanh thân, màu đỏ rực lửa cháy vây quanh chính mình mới có thể chống đỡ vàng ròng lửa cháy tập kích!

Tuy nhiên ả cũng bị thương không nhẹ, bị va chạm ngã xuống đất,

nôn ra một ngụm máu lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt thừa thắng xông lên, rồng lửa liên tiếp khiến Hồng Liên lui từng bước về phía sau.

Hồng Liên hung hăng nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt, đột nhiên khóe miệng giương lên, hai tay nắm roi, lạnh lùng cười: "Hồng Liên! Lửa Địa ngục!"

Chỉ thấy ả đập mạnh trên đất, mặt đất liền chấn động! Đáng sợ không phải chấn động, mà sau chấn động, mặt đất đóng băng đột nhiên nứt ra một lỗ hổng thật lớn!

Vết nứt không giống như bị vũ khí công kích tạo thành, mà là trực tiếp từ sâu trong lòng đất vỡ ra.

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt biến đổi, roi có thể mở ra Địa ngục, thật quá biến thái!

Dưới chân nàng đứng cũng rung động kịch liệt, nàng lập tức thu hồi Tiểu Hồ vào không gian linh thú, sau đó bắt móng vuốt Băng Linh Huyền Diệu bay lên.

Lúc chân nàng vừa rời khỏi mặt đất, mảnh đất lập tức đình trệ, như là bị một con quái vật dùng sức xé thành lỗ thủng lớn!

Cảm giác nóng rực xâm nhập từ lòng bàn chân lên, Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn, nhất thời hít một ngụm khí lạnh. Chỉ thấy dưới lòng bàn chân là dung nham nóng rực tuôn ra, mang theo nguyên khí hỏa nồng hậu, giống như quái thú khổng lồ há miệng nuốt nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói: "Hồng Liên! Người vì giết ta mở ra Địa ngục, nguyên khí của người đã hao hết sẽ bị cản trở!" Nàng

không muốn cùng chết chung với Hồng Liên!

Quả nhiên, Hồng Liên điên cuồng cười một tiếng, bên khóe miệng chậm rãi tràn ra vết máu, "Chỉ cần giết ngươi, trả giá thế nào ta cũng không sợ!"

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ mãi không rõ, nàng không nhớ rõ mình lúc nào đắc tội với Hồng Liên, tự nhiên đắc tội tới mức ả không tiếc tính mạng mà giết nàng.

Hồng Liên nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ánh lửa hừng hừng chiếu rọi khuôn mặt điên cuồng dữ tợn tươi cười. ả nâng tay Lửa Địa ngục, nhất thời, một người lửa khổng lồ đứng lên!

Thân thể khổng lồ hoàn toàn là lửa cháy ngưng tụ thành, Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt nghĩ tới hình thái Ma thú Hỏa Diễm, trên trán lập tức mồ hôi lạnh ứa ra.

Chỉ thấy người khổng lồ lửa kia không hoàn toàn đứng lên, đại khái là do thực lực Hồng Liên không đủ, không thể chống đỡ người khổng lồ. Lúc ả giơ tay lên đã bắt đầu hộc máu.

Tuy nhiên, người lửa khổng lồ giơ tay lên cũng rất đáng sợ!

Một đôi tay lớn hung hăng bắt được chân Hoàng Bắc Nguyệt, nàng lập tức lấy toàn bộ nguyên khí băng hội tụ đến chân, mới ngăn bản thân bị đốt thành tro bụi.

Grao.... Grao... Grao...

Người lửa khổng lồ rít gào, tựa hồ bùng tỉnh khỏi Địa ngục mà cực kỳ phẫn nộ.

Băng Linh Huyền Diệu thấy nàng bị bắt được, lập tức phóng ra vô số nhũ băng như mưa to đánh về phía Người lửa khổng lồ kia.

Người lửa khổng lồ kia thật sự không thể hoàn toàn đứng lên, tuy nhiên hắn cũng vô cùng phẫn nộ, không ngừng kêu rống, nắm chặt chân Hoàng Bắc Nguyệt không tha!

Trạng thái giằng co như vậy, Hồng Liên cũng học máu không ngừng, Hoàng Bắc Nguyệt nhân tiện nói: "Hồng Liên, nếu không đánh một hồi tử tế! Người chết ta cũng không nhất định chết!"

Hồng Liên ngẩng đầu nhìn nàng, âm lãnh cười cười.

Kiểu cười kia khiến Hoàng Bắc Nguyệt dựng cả tóc gáy, trong lòng đột nhiên có dự cảm xấu.

Sàn sạt...Sàn sạt...

Tiếng rần bò vang lên, Hoàng Bắc Nguyệt dựng cả lông tơ! Chỉ nghe Hồng Liên một bên phun huyết, một bên đắc ý cười nói: "Xích luyện! Nuốt thiên!"

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu đi, nhưng lại chỉ nhìn thấy cặp đồng tử đỏ như máu của Thôn Thiên Hồng Mãng. Nó mở to miệng, mùi tanh hôi đập vào mặt.

Nàng có thể nghe thấy Thôn Thiên Hồng Mãng dùng sức hít không khí vào, ở trong nháy mắt đó, nàng chợt nhớ tới cảnh trong mơ kia. Trong mộng Thôn Thiên Hồng Mãng lạnh như băng, mắt đỏ màu đỏ như máu.

Chẳng lẽ, cảnh trong mơ kia biểu thị hết thảy chuyện hôm nay?

Nàng không cam lòng đi đến đây phải dừng lại!

Cường đại gió lớn vang lên bên tai, lực kéo mạnh mẽ đưa thân thể Băng Linh Huyền Diệu vào cái miệng đang mở rộng.

Băng Linh Huyền Diệu phát ra một tiếng rên rỉ thảm thiết, song không thể ngăn cản sức mạnh nuốt thiên!

Người lửa khổng lồ không chịu buông tay, phần nộ dị thường, Hồng Liên trong miệng niệm vài câu gì đó, trên mặt đất lỗ thủng đột nhiên hợp lại. Người lửa khổng lồ nổi giận gầm lên một tiếng, không cam lòng buông tay!

Kỳ thật trong nháy mắt đó, Hoàng Bắc Nguyệt đúng là hy vọng Người lửa khổng lồ không buông tay, kiên trì ba giây, chỉ cần ba giây đồng hồ, nàng khắc có biện pháp chế tạo một tòa thành băng cường đại khác, ngăn cản Thôn Thiên Hồng Mãng!

Nhưng Người lửa khổng lồ lại buông tay, một khắc đó, thân thể Hoàng Bắc Nguyệt lập tức xoay tròn tiến vào miệng Thôn Thiên Hồng Mãng.

Gió bão tàn phá bừa bãi, toàn bộ mặt đất bằng phẳng như bị đào xới lên.

Từ giữa không trung, Nến Đỏ tiếp nhận được Tiểu Đăng Lung cùng Chi Chi. Nến Đỏ vẫn không thuận lợi cứu Tiểu Đăng Lung, đột nhiên một trận gió bão thổi đến, trực tiếp khiến nàng lăn lộn mấy vòng.

Đầy người bùn đất đứng lên, Nến Đỏ lập tức đi thăm dò thương thế của Tiểu Đăng Lung, thấy Tiểu Đăng Lung miễn cưỡng mở mắt ra mới yên tâm.

"Chủ nhân đâu?" Nến Đỏ vội vàng quay đầu hỏi Chi Chi.

Chi Chi đào hạt mầm của mình, ôm vào trong ngực, nhìn bầu trời mưa lất phất tối đen như mực, lắc lắc đầu.

Nến Đỏ lòng nóng như lửa đốt, nhìn Tiểu Đăng Lung đang hấp hối, nàng không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống, đút cho Tiểu Đăng Lung ăn vài viên thuốc, sau đó nói: "Các người ở đây chờ ta, ta đi xem một chút!"

Đứng lên đang muốn đi, đột nhiên bị Chi Chi bắt được vạt áo, Chi Chi đối với nàng mãnh liệt lắc đầu, chi chi nha nha nói vài câu gì đó.

"Ta biết chủ nhân để ta cứu Tiểu Đăng Lung, nhưng là..." Nến Đỏ hốc mắt đỏ một vòng.

Một lúc sau, gió bão đột nhiên ngừng lại, im ắng, không có động tĩnh gì, bầu trời mưa rơi nhẹ xuống, phía trước mưa phùn lất phất như chưa từng phát sinh sự việc gì.

Nến Đỏ ngơ ngác nhìn phía trước, trong khoảng thời gian ngắn không biết nên làm thế nào.

Mà cùng lúc đó, ở trong cuộc chiến, hết thảy cũng như kết thúc, Thôn Thiên Hồng Mãng ngậm miệng lại, mười dặm xung quanh không một cây cỏ, thậm chí tường băng chắc chắn do Hoàng Bắc Nguyệt chế tạo ra đều bị nó nuốt vào trong miệng.

Thân rắn khổng lồ xoay quanh Hồng Liên. Hồng Liên chật vật cử động thân thể, miệng mở ra phun một ngụm máu, song ả lại cười rộ lên.

"Hoàng Bắc Nguyệt, từ nay về sau trên thế giới này, người vĩnh viễn

biến mất!" Á thoải mái cười ha hả, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp, đón nước mưa rơi xuống.

Thôn Thiên Hồng Mãng ở một bên nhìn nàng, tê tê vài tiếng, không hiểu vì sao ả cao hứng như thế?

Hồng Liên miễn cưỡng đứng lên, dùng kiếm chống đỡ chính mình, chậm rãi lưng đứng thẳng tắp, nói với Thôn Thiên Hồng Mãng: "Xích Luyện, chúng ta trở về thôi."

Nhiệm vụ lần này hoàn thành vô cùng thuận lợi, Thánh quân nhất định sẽ cao hứng. Sau đó không chừng sẽ thả Mặc Liên ra, không làm khó hấn.

Nghĩ đến Mặc Liên, trên mặt ả cuối cùng lộ ra ý cười mềm mại.

Chương 911: Đại chiến Hồng Liên 4

Thôn Thiên Hồng Mãng cúi đầu, để ả đứng lên, sau đó ngẩng đầu, thân thể cao lớn chậm rãi đi đến phía trước.

Bóng đêm vô hạn, mưa phùn âm lãnh mềm mại, một người một rần rời đi.

Hồng Liên hộc máu trên đỉnh đầu Thôn Thiên Hồng Mãng, gọi về Lửa Địa ngục, thực lực của ả căn bản không làm được, nhưng lúc ấy không quản được, nhất định muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt, trả giá gì ả cũng nguyện ý nhận!

Nhưng bị Lửa Địa ngục cản trả, thiếu chút nữa mất mạng.

Cuối cùng một lần hộc máu rất nghiêm trọng, ả đứng không vững, quỳ trên đầu Thôn Thiên Hồng Mãng, thống khổ ôm ngực.

Thôn Thiên Hồng Mãng đột nhiên dừng lại, trầm thấp tê rợn một tiếng, Hồng Liên lập tức hô to: "Kêu cái gì? Lập tức đi! Ai cho người dừng lại?"

Thôn Thiên Hồng Mãng vẫn dừng lại không tiến, thấp giọng kêu rên.

Hồng Liên đứng lên, từ đầu của nó nhìn thoáng qua, chỉ thấy phía trước là một vách núi, liếc mắt nhìn xuống như Địa ngục, sâu không lường được.

Mà vách núi đối diện cũng là vách đá trụi lụi, không có gì khác.

Bọn họ đại khái đi lầm đường, Hồng Liên nhắm mắt, muốn gọi Thôn Thiên Hồng Mãng lộn trở lại đi hướng khác.

Song ả chưa cất lời, Thôn Thiên Hồng Mãng đột nhiên phát ra một tiếng thống khổ tê rợn, đầu lắc mạnh một cái, suýt ném rơi Hồng Liên.

"Người làm gì thế?" Hồng Liên giận dữ, một cái tát chụp trên đầu Thôn Thiên Hồng Mãng, ả bây giờ bị thương, nhưng vẫn có thể xử lý nó!

Cú đánh của ả tựa hồ khiến Thôn Thiên Hồng Mãng tức giận, điên cuồng lắc lư đầu, thân thể cao lớn trực tiếp ngã lăn ra đất, phát ra một tiếng gào khóc thảm thiết.

Hồng Liên bị nó hất xuống đất, ngã nhào xuống, ngẩng đầu kinh ngạc nhìn cử động Thôn Thiên Hồng Mãng, không biết chuyện gì xảy ra.

"Xích Luyện!" Ả tức giận quát một tiếng, bình thường nghe tiếng gầm của ả, Thôn Thiên Hồng Mãng đã sớm ngoan ngoãn không dám động tác, nhưng hôm nay không biết tại sao nó mặc kệ lệnh của ả, càng không ngừng lăn lộn kêu trên mặt đất.

Bộ dáng của nó khiến Hồng Liên đột nhiên có dự cảm xấu.

Tựa hồ muốn xác minh ý nghĩ trong lòng, ả nhắc mắt nhìn thấy phía dưới đầu Thôn Thiên Hồng Mãng đột nhiên có cái gì đó động đậy, như bị người dùng vật gì từ bên trong đẩy lên!

Ả mở to hai mắt, trên gương mặt thanh lệ toàn bộ đều là khiếp sợ cùng khó tin.

"Không thể nào" à thì thào nói, đột nhiên Thôn Thiên Hồng Mãng phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thảm thê lương, ngay cả à cũng giật nảy mình!

Mà một luồng ánh sáng thẩm thấu từ phía chỗ nhô lên sau đầu Thôn Thiên Hồng Mãng, mới đầu chỉ có một chút ánh sáng yếu ớt, phía sau ánh sáng càng lúc càng lớn, càng ngày càng mãnh liệt!

Mắt thường có thể thấy trong ánh sáng chói mắt có vô số ánh chớp dao động!

thuộc tính Lôi?

Hồng Liên cả kinh trong khoảng thời gian ngắn không có phản ứng, chờ đầu óc xoay chuyển, tay à đã nắm chặt Roi Hỏa thần!

Tuyệt đối sẽ không cho người có cơ hội sống sót lần thứ hai!

À giờ Roi Hỏa thần, không phát khởi công kích, ngược lại chính mình hung hăng hộc ra một ngụm máu, mà cùng lúc đó, ánh chớp đột nhiên phóng lên cao, như lưỡi dao sắc bén rạch thủng lưng Thôn Thiên Hồng Mãng.

Thôn Thiên Hồng Mãng không ngừng kêu thảm, không thể ngăn cản ánh sáng xé rách thân thể của nó.

Ánh sáng quá chói mắt làm người ta không dám nhìn thẳng, Hồng Liên vội vàng đưa tay ngăn trở hai mắt, lão đảo đứng lên lui lại mấy bước.

Ầm ầm...

Một tiếng vang thật lớn, thân thể cao lớn nặng nề của Thôn Thiên

Hồng Mãng ngã trên đất, cả tòa vách đá trong nháy mắt run lên một cái, nước bùn bắn tung ra.

Ánh chớp chợt lóe, một cô gái đầu đầy tóc đỏ xuất hiện giữa ánh chớp, sợi tóc đường hoàng, ánh mắt thanh lạnh, trong tay tuyết ảnh chiến đao chậm rãi giơ lên.

"Làm sao có thể!" Hồng Liên điên cuồng kêu to lên, không thể tin được việc trước mắt.

Thật giống như nhìn một người chết đột nhiên sống lại!

Làm sao có người bị Thôn Thiên Hồng Mãng nuốt vào mà vẫn có thể sống sót đi ra?

"Ta chỉ vào nhật đao của ta về mà thôi, người nghĩ ta dễ chết như thế sao?" Hoàng Bắc Nguyệt lãnh ngạo nói, "Hồng Liên, ta mới vừa nói qua, hôm nay hươu chết vào tay ai còn chưa biết!"

"Hừ! Ta sẽ không để cho người sống! Có ta thì không thể có người!" Hồng Liên hai tay cầm chắc Roi Hỏa thần, muốn gọi về Lửa Địa ngục một lần nữa!

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Chúng ta chỉ có một người sống, người kia nhất định là ta!"

Nàng giơ đao lên, một đạo ánh chớp từ mũi đao hung mãnh đánh qua, đánh bay Roi Hỏa thần trong tay Hồng Liên ra ngoài, mà Hồng Liên cũng bị lôi quất trúng bay về phía sau.

Mắt thấy ngã khỏi vách núi, Hồng Liên đầu óc linh mẫn, hơn nữa ý niệm muốn sống rất mạnh, tay vung lên đã nắm được một tảng đá trên vách đá!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua, hạ mắt nhìn, có chút đáng thương nhìn sắc mặt tái nhợt của Hồng Liên, đúng vẻ mặt của kẻ sắp chết.

"Người biết không? Mặc Liên không thích làm người của Điện Quang Diệu, hắn bản tính đơn thuần thiện lương, khát vọng chính là cuộc sống đơn giản bình thản, nhưng các người không hiểu hắn một chút nào."

Hồng Liên rơi nước mắt, tẩy trôi nước bùn cùng vết máu trên mặt, ả vẫn ngạo mạn quật cường như cũ: "Người quen biết hắn bao lâu, tự cho là hiểu rõ hắn sao?"

"Ta không dám nói hiểu rõ hắn, nhưng ít ra ta thấy mặt thiện lương của hắn, mà người, các người cùng nhau lớn lên, hắn có từng một lần nói lời thật lòng với người?" Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói, nhìn bộ dạng Hồng Liên kỳ thật vẫn có sự thương hại.

Hồng Liên thực sự chân thành với Mặc Liên, không có nửa điểm giả dối. Nữ nhân này mặc dù cuồng ngạo tà ác, nhưng yêu ghét rõ ràng, tính cách như vậy nàng rất thích.

Nếu có thể, nàng không muốn làm kẻ địch với Hồng Liên, tuy nhiên, điều này sao có thể?

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Hồng Liên môi run rẩy, giọng nói cũng run rẩy, nước mắt chảy ròng ròng xuống, "Ta thích Mặc Liên, vì hắn chết cũng cam lòng! Người không cần chế nhạo ta! Hôm nay bại trong tay người, là Hồng Liên ta tài nghệ không bằng người, nhưng người đừng đắc ý! Một ngày nào đó người sẽ trả giá vì sự cao ngạo của người!"

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mi lại, nước mưa chậm rãi hòa tan nước bùn trên mặt, lộ ra da thịt trắng như tuyết.

"Đáng tiếc người không nhìn thấy ngày đó." Hoàng Bắc Nguyệt giơ tuyết ảnh chiến đao lên, định chém đứt vách đá Hồng Liên bắt được.

Nhưng Hồng Liên lại tự buông tay ra, mặc thân thể như con diều đứt dây, rơi xuống vực sâu không đáy!

"Trên đời này không ai giết được ta! Chỉ chính ta mới có thể! Hoàng Bắc Nguyệt! Ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ngươi..."

Nghe trong vực sâu truyền tới tiếng phẫn nộ thê lương, Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, không để ý hình tượng ngã ngòì dưới đất, trực tiếp nằm ở trong nước bùn, để nước mưa dội trên mặt.

Ở trong bụng Thôn Thiên Hồng Mãng, bị chất nhầy đáng sợ gây ra mấy vết thương trên người, giờ phút này bị nước mưa ngấm vào, đau xót ruột xót gan.

Hoàng Bắc Nguyệt nhe răng trợn mắt hít vài ngụm khí lạnh, chậm rãi ngòì xuống, nhìn thấy Roi Hỏa thần vừa rồi đánh bật khỏi tay Hồng Liên đang nằm trong nước bùn.

Uy lực roi thật đáng sợ, một lần có thể triệu hồi được Lửa Địa ngục khiến nàng vô cùng sợ hãi.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua, nhặt roi lên, cầm trong tay suy nghĩ một chút, Roi lửa hồng khá nặng, hơn nữa đầu roi có thể cảm giác được nguyên khí hỏa hùng hậu, so với lửa trên người Ma thú Hỏa Diễm cùng Tiểu Hổ cũng tinh thuần cường đại hơn vài phần.

Bảo bối lợi hại như vậy, sau này tự nhiên thuộc về nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lau khô bùn trên Roi Hỏa thần, cẩn thận nắm trong tay, đột nhiên nghe thấy tiếng tê tê yếu ớt phía sau, nàng lập tức cảnh giác quay đầu lại!

Chỉ thấy Thôn Thiên Hồng Mãng như toà núi nhỏ nằm hấp hối trên mặt đất, trên thân thể có một vết thương khủng bố, máu tươi đầm đìa.

Vết thương này không phải vết thương trí mệnh đối với nó, nhưng lúc này Thôn Thiên Hồng Mãng thoát nhìn như sắp chết, hai cặp mắt màu đỏ chỉ hé mở một chút, âm lãnh nhìn chằm chằm nàng.

Chỉ cần ký kết bốn mạng khế ước thì tính mạng của triệu hồi sư cùng triệu hồi thú tương liên với nhau. Triệu hồi sư một khi chết, triệu hồi thú cũng không sống được.

Nhìn bộ dáng Thôn Thiên Hồng Mãng, Hồng Liên ắt hẳn đã chết.

Thật đáng tiếc cho Thôn Thiên Hồng Mãng lợi hại như vậy, cả Đại lục Tọa Nhĩ Tháp cũng không tìm được linh thú thứ hai tiến hóa như vậy, năng lực nuốt thiên thật sự quá mạnh mẽ!

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ tới, đột nhiên trong lúc đó nảy ra ý tưởng tuyệt diệu.

Nếu dùng Bùa Phong ấn thú để phong ấn Thôn Thiên Hồng Mãng, lấy nguyên khí của mình tẩm bổ cho nó thì nó sẽ làm việc cho mình.

Bùa Phong ấn thú chỉ dùng được khi linh thú bạc nhược yếu kém nhất mới có tác dụng, đây chẳng phải là cơ hội tốt ngàn năm một thuở sao.

Kế hoạch này vừa chợt lóe trong đầu, Hoàng Bắc Nguyệt liền quyết định lập tức ra tay, vẽ Bùa Phong ấn thú chung quanh Thôn Thiên Hồng Mãng, sau đó đang định niệm chú, đột nhiên một loạt tiếng bước chân vội vã truyền đến!

Nàng nhăn mi lại, phía sau nếu là người của Điện Quang Diệu đến thì kế hoạch phong ấn Thôn Thiên Hồng Mãng hỏng hết. Bỏ lỡ cơ hội lớn như vậy thật tiếc hận mà.

Chương 912: Đại chiến Hồng Liên 5

Nếu chờ lát nữa, Thôn Thiên Hồng Mãng chết thì không thể phong ấn được nữa! Cũng không thể mang con rắn khổng lồ này đi theo được.

Hôm nay nàng quả thật rất xui xẻo, tiếng bước chân vội vã tới gần, mặc mưa to chạy tới chỗ nàng, quả nhiên là mấy người của Điện Quang Diệu! Hơn nữa thực lực cũng không tệ lắm.

Vừa trải qua một trận đại chiến, nàng mặc dù thắng nhưng nguyên khí tiêu hao, vết thương vô số. Muốn đối chiến với nhiều cao thủ như kia để mang Thôn Thiên Hồng Mãng đi quả có chút khó khăn.

Trong lòng than thở bản thân xui xẻo, Hoàng Bắc Nguyệt liền quyết định buông tha cho Thôn Thiên Hồng Mãng, may là chiếm được Roi Hỏa thần, coi như thu hoạch không nhỏ.

Những người vội vã chạy tới không dám tới gần, cách nàng đại khái bảy tám thước liền dừng lại. Mười mấy người khiếp sợ nhìn Thôn Thiên Hồng Mãng nằm trên mặt đất, lại ngấm đến thảm trạng của đoạn đường đến đây.

Có thể tưởng tượng đúng là một trận ác chiến a!

Hoàng Bắc Nguyệt chẳng muốn nhìn bọn hắn, thầm nghĩ rời khỏi đây. Nàng muốn chạy thì chẳng ai ngăn được.

Nhưng mới đi hai bước, trong đám người đột nhiên có người sợ hãi

mở miệng: "Hồng, Hồng Liên tôn thượng".

Hoàng Bắc Nguyệt dừng bước lại, Hồng Liên? Là gọi nàng sao? Những người này mù sao? Nàng cùng Hồng Liên mặc dù giống nhau, tuy nhiên Hồng Liên mặc quần áo màu đỏ, nàng mặc quần áo màu đen, nhìn qua cũng thấy khác nhau!

Tuy nhiên sau khi nàng cúi đầu nhìn thoáng qua trang phục chính mình liền không còn gì để nói.

Sau khi bị Thôn Thiên Hồng Mãng nuốt vào bụng, ngoại bào màu đen của nàng sớm đã bị chất nhầy ăn mòn rách tung toé, hơn nữa trên người bùn, còn dính máu của Thôn Thiên Hồng Mãng, quần áo này của nàng căn bản không nhìn ra màu gì.

Mà ban đêm ở Nước Tây Nhung mưa to, không có ánh sáng, những người đó chỉ dựa vào mấy hòn đá phát sáng, mơ hồ nhìn bộ dáng của nàng liền xác định thân phận.

Dù sao cũng không có ai nhìn thấy người xông vào Điện Quang Diệu, giống Hồng Liên tôn thượng như đúc.

Hơn nữa trên mặt đất có Thôn Thiên Hồng Mãng, còn có Roi Hỏa thần được Thánh quân ban cho, này hết thảy đã đủ để nói rõ thân phận của nàng.

Thấy nàng không nói lời nào, những người này trong lòng cũng bất an, Hồng Liên luôn luôn cuồng ngạo, bọn họ không dám trêu chọc, không ai dám mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì bởi vì trong lòng đang tính toán cùng chờ đợi, có lẽ những người này sẽ phát hiện nàng cùng Hồng Liên có điểm khác nhau.

Tuy nhiên chờ giây lát cũng không thấy động tĩnh, trong lòng nàng an tâm, đồng thời trong đầu lóe lên ý nghĩ thú vị.

Nàng chậm rãi quay đầu, kiêu ngạo liếc nhìn những người đó, rất khinh khỉnh mở miệng: "Các ngươi tới làm gì?"

Rốt cuộc nghe thấy nàng mở miệng, mấy người kia quả thực như được đại xá, vội vàng cung kính cúi đầu khom lưng.

"Hồng Liên tôn thượng, chúng ta biết ngài tất thắng, bởi vậy đặc biệt xuống giúp ngài thu chiến lợi phẩm!!"

"Đúng đúng! Có thể xông vào Điện Quang Diệu, tuyệt đối là cao thủ, tuy nhiên dù là cao thủ cũng bại trong tay Hồng Liên tôn thượng, bọn thuộc hạ bội phục ngài sát đất!".

Nghe những lời vuốt mông ngựa, Hoàng Bắc Nguyệt nhin cười, không che giấu vẻ tùy tiện trên mặt.

"Người nọ bị ta đánh xuống vách núi, e rằng không sống được".

"Tuyệt đối không sống được!" Một người trong đám kia vội vàng nói, "Hồng Liên tôn thượng, vách đá này có tên là Dốc núi Tuyệt mệnh, phía dưới có vô số linh thú ăn thịt người, được xưng là Địa ngục cốc. Người nọ cho dù ngã xuống không chết, cũng sẽ bị thú ăn thịt người chén sạch sẽ!" Hoàng Bắc Nguyệt không biểu cảm nhíu mi, Hồng Liên không sống được, nhìn bộ dáng yếu ớt của Thôn Thiên Hồng Mãng thì biết.

Nếu những người nhìn nàng trở thành Hồng Liên, nàng dứt khoát tương kế tựu kế, trước phong ấn Thôn Thiên Hồng Mãng, sau đó đi một vòng Điện Quang Diệu, trước khi bị phát hiện thì chuồn đi!

"Xích Luyện bị thương, ta muốn chữa thương cho nó, các người đi cảnh giới xa một chút, đừng để ai tới gần!"

"Vâng! Vâng!" Những người đó lĩnh mệnh, vinh hạnh tản ra thủ vệ ở các nơi.

Triệu hồi sư cùng triệu hồi thú bốn mạng tương liên, bị thương cũng sẽ liên lụy lẫn nhau. Khi chữa thương không thể bị quấy rầy, bọn họ hiểu rõ điểm này.

Nhìn Thôn Thiên Hồng Mãng bị thương không nhẹ, nói vậy Hồng Liên tôn thượng cũng bị trọng thương, bọn họ đương nhiên không dám nhìn thương thế của Hồng Liên tôn thượng. Nếu nhìn sẽ làm tổn hại uy nghiêm của nàng, sợ bị giết người diệt khẩu mất.

Cho nên những người này tự nhiên đi thật xa.

Nhìn mọi người rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt rất nhanh niệm chú, khởi động Bùa Phong ấn thú, chỉ thấy chung quanh Thôn Thiên Hồng Mãng bùng lên ánh sáng trắng chói mắt, sau đó ánh sáng kịch liệt co rút lại, bao phủ hoàn toàn Thôn Thiên Hồng Mãng.

Sau đó ánh sáng lóe ra trong chốc lát, trong màn hào quang Thôn Thiên Hồng Mãng chậm rãi nhỏ đi, cuối cùng thân thể biến thành một hạt châu nho nhỏ màu đỏ rực, bay đến tay Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt tỉ mỉ nhìn hạt châu, nhắm mắt lại, chậm rãi bắt liên lạc với Thôn Thiên Hồng Mãng trong hạt châu.

Bởi vì có khế ước tồn tại cùng Hồng Liên, nên rất khó hoàn toàn xâm chiếm ý thức của Thôn Thiên Hồng Mãng.

Tuy nhiên không bao lâu sau, kế ước Hồng Liên càng ngày càng yếu, cuối cùng bị ý thức cường đại của nàng công kích mà tan rã, chậm rãi biến mất trong ý thức của Thôn Thiên Hồng Mãng.

"Xích Luyện." Hoàng Bắc Nguyệt thử nói chuyện bằng ý thức với Thôn Thiên Hồng Mãng "Bắt đầu từ hôm nay, chủ nhân của ngươi là ta."

Thôn Thiên Hồng Mãng thật sự suy yếu, hơi thở như muốn tán loạn, nếu không phải được nguyên khí của Hoàng Bắc Nguyệt từ Bùa Phong ấn thú không ngừng tắm bổ, chỉ sợ nó cũng đã chết.

"Tiểu nữ trẻ" Thôn Thiên Hồng Mãng suy yếu mở miệng, "Ngươi...rất mạnh"

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, điều này chứng minh Thôn Thiên Hồng Mãng đã tỏ vẻ thần phục.

Nàng rời khỏi Bùa Phong ấn thú, thu hồi hạt châu, hiện tại nàng có hai phong ấn thú, một con Ma thú Hỏa Diễm, một con Thôn Thiên Hồng Mãng, thực lực vô cùng tốt, chờ nàng nuôi ngoan, sau này chiến đấu bọn chúng sẽ phát huy công dụng.

Nàng để Băng Linh Huyền Diệu truyền tin cho Nến Đỏ, thông báo an toàn nhưng có chuyện muốn trì hoãn một thời gian mới có thể trở về, để bọn họ không cần lo lắng.

Tiếp theo, Hoàng Bắc Nguyệt tìm ở nạp giới bộ quần áo màu đỏ lúc đầu Mặc Liên thay cho mình, bộ quần áo này chắc là của Hồng Liên, mặc vào sẽ không gây sinh nghi.

Sau khi chuẩn bị tốt mọi thứ, nàng mới chậm rãi đi ra ngoài, lạnh lùng hừ một tiếng, thủ vệ chung quanh lập chạy như điên đến.

"Hồng Liên tôn thượng thật lợi hại, nhanh như vậy đã chữa khỏi Thôn Thiên Hồng Mãng!"

"Bớt sàm ngôn đi!" Hoàng Bắc Nguyệt quát một tiếng, mấy người kia lập tức câm miệng.

Đi khỏi vách đá tuyệt mệnh một lát, tựa hồ có thể đi vào cửa Điện Quang Diệu, mấy người kia dừng lại, giơ lên tay trái của chính mình.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn trong lòng bàn tay bọn họ có một hình hoa sen màu vàng, nói vậy đó chính là chìa khóa mở cửa Điện Quang Diệu.

"Mời Hồng Liên tôn thượng đưa ấn ký nghiệm chứng thân phận của ngài!" Một thiếu niên nhỏ tuổi cung kính nói với Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, lạnh lùng liếc mắt nhìn thiếu niên kia, sau đó trước mặt mọi người hung hăng tát một cái!

"Bằng ngươi cũng muốn nghiệm chứng ta?"

Một cái tát của nàng quá độc ác, thiếu niên kia lập tức ngã ra đất, nửa bên mặt sưng lên, sợ hãi nhìn nàng.

Những người còn lại giật nảy mình, âm thầm nghĩ tiểu tử này thật không hiểu chuyện! Dám để Hồng Liên tôn thượng tức giận!

"Tiểu tử thú! Đã dạy ngươi bao nhiêu lần rồi! Ngươi còn dám phạm thượng, chán sống rồi sao!" Vài người muốn mua vui cho Hồng Liên, đi tới đá mấy cái vào thiếu niên xui xẻo kia.

"Hồng Liên tôn thượng, tiểu nhân biết sai rồi, ngài đại nhân đại

lượng, tạm tha tiểu nhân lúc này đi!" Thiếu niên kia bị đánh như đầu heo, khóc bò bên chân Hoàng Bắc Nguyệt xin tha thứ.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm xin lỗi người, sau đó một cước đá văng hẳn, căm ghét nói: "Dông dài cái gì? Nhanh đi mở cửa!"

"Vâng vâng" Lần này thiếu niên kia không dám chần chừ, lập tức đem đồ án hoa sen trong tay nhắm vào một điểm hư không. Hoa sen liền phát sáng, lóe ra cửa lớn trước mắt

Cửa này lớn gấp mấy lần cánh cửa do hạt mầm của Chi Chi tạo ra, hẳn đây là cửa chính của Điện Quang Diệu.

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh vào, nàng chưa từng nghĩ bản thân có một ngày nghênh ngang, được người trước sau cung kính, sao vây quanh trắng đi vào Điện Quang Diệu!

Hồng Liên, thời đại của người hoàn toàn kết thúc.

Đi vào cửa chính, ngẩng đầu liền nhìn thấy cửa lớn của Điện Quang Diệu, quần thể kiến trúc dựa vào núi, càng lên cao càng trang nghiêm, tầng cao nhất là Quang Minh Thần Điện có mây trắng vờn quanh, tạo cảm giác thần thánh không thể xâm phạm!

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, quả nhiên Điện Quang Diệu không phải trôi nổi trên không như lời đồn, mà là xây dựng ở trên một ngọn núi cao, bị kết giới che nên người ngoài không thể nhìn thấy.

Sau khi đi vào, mấy người kia rất ân cần, không biết từ đâu nâng kiệu tới, mời nàng ngồi lên.

Nhìn bậc thang cao như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt không cự tuyệt, thật

sự sau một hồi ác chiến rất mệt mỏi, muốn bước lên trên thì mệt chết mất.

Tự tại ngồi trên cổ kiệu, mấy người kia bước đi như bay, nâng nàg bay nhanh lên trên.

"Hồng Liên tôn thượng, có đi gặp Thánh quân trước không?" Một người tên là Mã Ngụ nói, hắn là kẻ biết nịnh nọt nhất trong đám người này.

Người như thế giữ lại sau này hữu dụng, cho nên Hoàng Bắc Nguyệt tỏ thái độ tốt với hắn: "Ta rất mệt!"

Đơn giản ba chữ, Mã Ngụ cơ trí hiểu rõ, nháy mắt ra hiệu, cổ kiệu xoay một cái, tiến vào rừng cây xanh biếc rợp bóng, đi vài bước, giữa vườn cây xanh có một tòa biệt viện lịch sự tao nhã.

Toàn bộ mái ngói trên nóc nhà của biệt viện đều là màu đỏ, từng mảnh gát ra như vô số sen hồng nở rộ.

Trên tấm biển của biệt viện viết "Hồng Liên điện", đại khái chính là nơi ở của Hồng Liên, không biết Mặc Liên có cách xa đây không?

Nàng bước xuống kiệu, trong biệt viện lập tức có mấy thị nữ nhu thuận chạy đến, nhìn thấy Hồng Liên liền vội vàng quỳ xuống: "Không biết tôn thượng về, không kịp nghênh đón, nô tỳ đáng chết!"

"Các người đúng là đáng chết, tuy nhiên trước khi chết giúp ta chuẩn bị nước nóng." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc mắt những thị nữ, trong lòng biết Hồng Liên có phương thức đặc biệt thông tri những thị nữ trước khi trở về để bọn họ có thời gian chuẩn bị sẵn hầu hạ nàng.

Nàng không biết thông tri thế nào, bởi vậy lúc này không thể trách

bọn họ. Tuy nhiên, Hồng Liên không phải người nhân từ nên nàng cũng không cần nhân từ.

Nghe được lời của nàng, mấy thị nữ sắc mặt trắng bệch, nhận mệnh đứng lên, đi theo Hoàng Bắc Nguyệt.

Nhóm người Mã Ngụy rút cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, vỗ ngực tỏ vẻ may mắn.

"Hồng Liên tôn thượng quả nhiên khó hầu hạ a!"

"Biết là tốt rồi, đi nhanh lên, đi nhanh lên!"

Giữ lại mạng nhỏ thấy không dễ, nào dám ở lại Hồng Liên điện lâu, mỗi người đều chuồn nhanh!

*** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 913: Trộm Liên hoán Nguyệt 1

Nước suối ấm áp lượn lờ bốc lên khí nóng, thị nữ vẩy từng cánh hoa vào trong nước, hương hoa tỏa ra, thấm vào ruột gan.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng bên cạnh cái ao, dùng chân dò xét một chút nước ấm, thấy vừa vặn liền nói: "Các người đi ra ngoài đi."

"Tôn thượng, nô tỳ dựa theo sách cổ học được thủ pháp đấm bóp, chi bằng để nô tỳ..." một thị nữ xung phong nhận việc nói.

"Đi ra ngoài." Hoàng Bắc Nguyệt không lưu tình nói, đám thị nữ không ai dám do dự, vội vàng lui xuống.

"Đúng rồi." Hoàng Bắc Nguyệt nhớ tới cái gì, đột nhiên gọi lại bọn họ, nói: "Mặc Liên thế nào rồi?"

Thị nữ vừa rồi xung phong nhận việc nói: "Mặc Liên tôn thượng bị Thánh quân nhốt trong phòng hối lỗi, có thể hai ngày nữa mới được thả, tuy nhiên tôn thượng yên tâm, Thánh quân yêu quý Mặc Liên tôn thượng, sẽ không để ngài ấy chịu khổ."

Xem ra tâm ý của Hồng Liên đối với Mặc Liên không phải bí mật gì, tựa hồ mỗi người cũng biết.

Dựa theo tính cách Hồng Liên, loại chuyện này tự nhiên không giấu diếm được.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, để tất cả thị nữ ra ngoài, còn nàng lẳng

lặng ngâm mình trong nước nóng, chậm rãi điều trị nguyên khí, mượn sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương để chữa thương.

Trong Bùa Phong ấn thú, Ma thú Hỏa Diễm đã chậm rãi dung nhập ý thức của nàng. Ở trong Bùa Phong ấn thú, hấn đang bị thuần hóa, quá trình này không biết sẽ kéo dài bao lâu, bởi vì càng là thú cấp bậc cao, thuần phục càng khó khăn hơn.

Mà Thôn Thiên Hồng Mãng không mạnh như Ma thú Hỏa Diễm, tin rằng sẽ đơn giản hơn so với nó.

Đồng thời, nàng lại phát hiện Tiểu Hồ thoi thóp trong không gian linh thú, nằm không nhúc nhích, Hoàng Bắc Nguyệt gọi hấn một tiếng, hấn mới u u đáp lại, sau đó tiếp tục không nhúc nhích.

Chẳng lẽ Tiểu Hồ bị thương sao?

Kiểm tra trên người hấn, không phát hiện dấu vết bị thương, nhưng sao hấn như bị đánh vậy?

"Tiểu Hồ, chẳng lẽ không có Chi Chi ở đây, ngươi không vui sao?" Nghĩ đến khả năng này, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên.

Tiểu Hồ bình thường luôn xem thường Chi Chi, không ngờ Chi Chi không có ở đây, hấn lại nhớ như vậy, xem ra đã tạo dựng được tình bạn rồi.

Nghe thấy lời nàng, Tiểu Hồ càng giận dữ không thêm để ý.

Biết hấn câu kinh, Hoàng Bắc Nguyệt an tâm, rời khỏi không gian linh thú, nghe thấy Yểm chậm rãi nói: "Có lẽ nó muốn trưởng thành."

"Ý ngươi là thành niên sao?" Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc, thần thú

phát triển rất chậm và gian nan, đại khái từ nhỏ đến lúc trưởng thành cũng phải mất vài chục năm, thậm chí hơn trăm năm, mà Tiểu Hồ mới năm tuổi!

"Không sai." Yểm chắc chắn nói, "Có lẽ chịu ảnh hưởng của người. Hẳn mặc dù không ký kết bốn mạng kế ước với người, nhưng ở trong không gian linh thú của người tự nhiên sẽ chịu ảnh hưởng."

"Thật tốt quá!" Hoàng Bắc Nguyệt dùng sức vỗ bột nước, sang sảng cười ha hả.

Nghe tiếng cười thỏa mãn cùng vui sướng của nàng, Yểm thật sự không thể giải thích, loài người đúng là dễ dàng thỏa mãn, không có ý nghĩa.

"Hoàng Bắc Nguyệt, người giả mạo Hồng Liên rốt cục muốn làm gì?" Yểm lười biếng hỏi, nghe hẳn nói có vẻ không thích Điện Quang Diệu.

Hoàng Bắc Nguyệt nâng cánh hoa trong nước, để nước chậm rãi chảy qua cánh trắng muốt nõn nà, thần nhiên cười nói: "Ta nghĩ đến gần Thánh quân."

"Đến gần hẳn có gì tốt?"

"Hẳn vẫn thần bí như vậy khiến ta rất tò mò, không nhìn khuôn mặt thật sự của hẳn, ta không cam lòng."

Yểm hắc hắc cười rộ lên: "Người không sợ bị hẳn phát hiện?"

"Cho nên ta muốn người hỗ trợ, nói cho ta biết rốt cục hẳn là hạng người gì?"

"Hắn?" Yểm chậm rãi mở miệng, "Ta chỉ có thể nói, hắn thật sự rất thần bí."

"Ngay cả ngươi cũng cảm giác hắn thần bí?" Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt nghiêm nghị hắn lên.

"Quả thật, ta phải nhắc nhở ngươi, đừng bao giờ giao trái tim cho hắn." Trong giọng nói của Yểm đột nhiên tràn ngập đầu độc cùng thần bí.

Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt, "Hả?"

Yểm thấp giọng cười rộ lên, "Ngươi nếu giao trái tim cho hắn, hắn lập tức sẽ ăn sống ngươi"

Hoàng Bắc Nguyệt xam mặt, bắt đầu hối hận vì hỏi Yểm vấn đề này.

"Ngươi bây giờ không tin, sau này ngươi sẽ tin." Yểm thờ ơ nói, hắn luôn luôn không nói dối.

Hoàng Bắc Nguyệt không phải không tin tưởng, mà là cảm giác trong lời nói của Yểm thiếu thuyết phục.

Nói thí dụ như, giao trái tim cho Thánh quân có rất nhiều trường hợp, là trái tim thật, hay là lòng trung thành? Tín ngưỡng? Hoặc là tình yêu?

Nếu như chỉ là trái tim thì may, nhưng nếu là ẩn ý, nàng không thể không cẩn thận hoài nghi, Thánh quân có ảo thuật nào đáng sợ hay không?

Tuy nhiên chưa nhìn thấy Thánh quân thì chưa thể có đáp án.

Tắm rửa xong, nàng thay quần áo mới của Hồng Liên, để thị nữ chải đầu, đội trang sức. Vừa đứng trước gương, nàng cũng tưởng rằng người trong gương chính là Hồng Liên!

Giống nhau đến mức này, thật sự là một chuyện quý dị.

"Tôn thượng, Thánh quân muốn gặp ngài." Trang phục mặc xong, một thị nữ cung kính đi vào nói.

Đi gặp Thánh quân nhanh như vậy sao?

Lúc nghe xong lời của Yểm, trong lòng nàng có chút bất an, tuy nhiên sớm muộn gì đều phải gặp, nàng há là người sợ hãi sao?

"Đi thôi." Nàng giương cằm lên, kiêu ngạo nói, thần thái bừa bãi quá thật giống Hồng Liên như đúc.

Quang Minh Thần Điện nằm ở vị trí tốt, cho dù không có thị nữ dẫn đường, nàng cũng nhận ra đường.

Đi tới trước quảng trường Quang Minh Thần Điện rộng rãi, vừa nhắc mắt liền nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên từ một hướng khác đi tới. Hắn đi ngang qua suối phun, bọt nước trong suốt che tầm mắt của hắn, tuy nhiên lúc bọt nước hạ xuống, hắn liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hồng Liên.

Hồng Liên tôn thượng của Điện Quang Diệu đi tới đâu cũng giống như lửa cháy, không lên tiếng cũng có khí thế bức người, không ai không nhìn thấy sự tồn tại của nàng.

Trải qua một hồi cãi nhau không lâu, có thể nói hắn cùng Hồng Liên thành địch nhân rồi, bị Hồng Liên nhục nhã như vậy, hắn làm sao có thể cung kính nàng như trước được?

Mà Hồng Liên tự nhiên cũng không cần kiềm nén sự miệt thị cùng khinh thường hấn.

Cho nên lúc Mạnh Kỳ Thiên nhìn thấy nàng, tưởng rằng sẽ lần nữa bị Hồng Liên nhục nhã, nhưng nữ nhân kia chỉ là tùy tiện tới trước mặt hấn, liếc mắt nói: "Mạnh Kỳ Thiên, ngươi đứng góc ở đây làm gì? chẳng lẽ Thánh quân cũng triệu kiến ngươi?"

Mạnh Kỳ Thiên trong lòng bất ổn, trong nháy mắt nảy sinh nghi hoặc, không biết Hồng Liên diễn trò gì? À là người yêu hận rõ ràng, lúc ghét một người, tuyệt đối không thể giả tạo tỏ ra thân thiện.

Nhưng tại sao Hồng Liên thoạt nhìn không để ý chút nào cuộc cãi vã trước kia không lâu, à khi nào biến thành người rộng rãi như vậy?

Bị cặp mắt thâm thúy cơ trí nhìn, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng không có nắm chắc.

Nàng không tiếp xúc nhiều với Mạnh Kỳ Thiên, tuy nhiên biết người này thông minh tuyệt đỉnh, tâm cơ thâm trầm, không dễ ứng phó, so với Hồng Liên cùng Mặc Liên, kỳ thật nàng càng kiêng kỵ người như Mạnh Kỳ Thiên.

Nàng nói lời vừa rồi là dựa theo thói quen của hấn cùng Hồng Liên ở chung mà diễn.

Từ trước mấy lần gặp qua, trí nhớ phán đoán Mạnh Kỳ Thiên rất tôn kính Hồng Liên, thực lực chênh lệch quá lớn, hấn cho dù thông minh cũng không thể tránh được, ít nhất biểu hiện không thể qua loa.

Mà Hồng Liên đối với hấn mặc dù chưa tới mức là bạn tri kỉ, cũng không có cừu hận gì, nhất định tán đồng Mạnh Kỳ Thiên. Tóm lại bọn

họ ở chung rất ôn hòa.

Mấy thứ này nàng đã sớm phân tích tốt, tự nhận lúc nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên, cũng sẽ không xảy ra sai lầm, nhưng hiện tại tựa hồ có gì đó không đúng....

Đối với lòng người, nàng rất tinh thông, vừa nhìn bộ dáng Mạnh Kỳ Thiên bất thường, liền không nhiều lời với hắn, nói nhiều sai nhiều, sau này cố gắng không tiếp xúc với hắn nhiều, hắn rất nhạy cảm.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người muốn đi, nhưng Mạnh Kỳ Thiên lúc này lại cười nói: "Đúng vậy, xem ra Hồng Liên tôn thượng nhiệm vụ cũng hoàn thành thuận lợi!"

"Ta ra tay có thể không thuận lợi sao?" Hoàng Bắc Nguyệt không muốn nhiều lời với hắn, xoay người đi hướng Quang Minh Thần Điện.

Mạnh Kỳ Thiên cũng biết điều không nói lời nào.

Hoàng Bắc Nguyệt ngụy trang rất giống, không chút tỳ vết. Nếu như không phải có một hồi khắc khẩu liên quan đến Mặc Liên, Hồng Liên cảm xúc biến hóa quá lớn, Mạnh Kỳ Thiên cũng tuyệt đối sẽ không thấy kỳ quặc.

Tuy nhiên vì trận cãi vã mới khiến hắn mơ hồ cảm giác Hồng Liên trước mắt này bất thường.

Thông minh như hắn, trên đời này không chuyện gì có thể qua được mắt hắn!

Mạnh Kỳ Thiên đẩy cửa lớn của Quang Minh Thần Điện, trong nháy mắt bên trong ánh sáng từ hàng vạn hàng nghìn đèn đuốc chiếu vào

mắt Hoàng Bắc Nguyệt khiến lóa một chút, tuy nhiên trên mặt không chút kinh ngạc, tiếp tục theo đuôi Mạnh Kỳ Thiên bước vào.

Đi trên thông đạo đèn đuốc vờn quanh, trong lòng phảng phất tuôn ra cảm giác thần thánh, giống như bị đầu độc, tựa hồ có chút kích động muốn cúi đầu quỳ lạy.

Hoàng Bắc Nguyệt thần sắc như thường, không vì tò mò mà nhìn loạn. Rất nhanh đã đi đến chỗ ngọn đèn sâu nhất, nơi thần thánh nhất.

Sa rèm màu vàng hạ xuống, sau rèm, một bóng người mờ ảo lười biếng dựa vào ghế, không nhìn thấy mặt hẳn, nhưng lại có cảm giác hẳn nhìn lại đây, ánh mắt sắc bén, khiến nội tâm người ta nảy sinh cảm giác thần thánh không thể xâm phạm.

Mạnh Kỳ Thiên quỳ xuống, nàng cũng quỳ theo, cung kính không dám có một tia chậm trễ.

Thánh quân, người sau rèm là Thánh quân của Điện Quang Diệu!

Chương 914: Trộm Liên hoán Nguyệt 2

Mạnh Kỳ Thiên sau khi quỳ xuống, báo cáo chuyện có người xông vào Điện Quang Diệu.

Điện Quang Diệu thần bí độc nhất vô nhị, người xông tới không đơn giản, cho nên Mạnh Kỳ Thiên tự mình đi tra, sau đó tự mình đến báo cáo Thánh quân.

Thánh quân yên lặng nghe, chờ Mạnh Kỳ Thiên nói xong, cũng không có động tĩnh gì.

Áp lực tâm lý cường đại bao phủ trên đầu, không ai dám mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt lo sợ bất an chờ, không biết Thánh quân triệu kiến Hồng Liên làm gì?

Đợi hồi lâu, rốt cuộc nghe thấy Thánh quân chậm rãi mở miệng, có điều lời hắt thốt ra lại khiến Hoàng Bắc Nguyệt suýt nhảy dựng lên, toàn lực nghênh chiến!

"Hoàng Bắc Nguyệt..." Thánh quân giọng nói trầm thấp xuyên thấu qua rèm, truyền vào trong tai nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng trầm xuống, nghĩ thầm sẽ không dễ dàng như vậy đã lộ hết tẩy! Thánh quân liệu thực sự có năng lực thấy rõ hết tẩy hay không?

Làm sao có thể? Nàng nguyệt trang tốt như vậy, không thể bị nhìn ra!

Là sai làm chỗ nào?

Một phần mười giây, trong đầu Hoàng Bắc Nguyệt nảy ra vô số ý nghĩ, trên lưng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tuy nhiên dù sao nàng cũng không phải người bình thường, cho dù trong lòng dao động mãnh liệt, biểu hiện ra cũng không một gợn sóng, lãnh đạm thong dong.

Trong lòng đã bắt đầu liên lạc với Bùa Phong ẩn thú, tuyệt ảnh chiến đao cũng lập tức có thể xuất hiện trong tay.

Nàng dự định nếu Thánh quân động thủ, nàng sẽ phóng xuất ra Ma thú Hỏa Diễm, trước hù dọa bọn họ, sau đó thừa dịp chạy loạn!

Ngắn ngủn trong một giây, nàng đã đưa ra tất cả đường lui, liệu sự nguy hiểm cũng an bài ổn thỏa đối sách, thậm chí ngay cả dự định xấu nhất là Mặc Liên ra tay nàng cũng có biện pháp ứng phó!

Địch không động ta không động, nàng sẽ không động thủ trước, tránh phá hủy tất cả những thứ xây dựng được.

Nàng kiên trì tin tưởng, chính mình nguyện trang không có nửa điểm sơ xuất! Trừ Mạnh Kỳ Thiên!

Thánh quân chỉ thoáng dừng một chút, liền tiếp tục hỏi: "Cô ta chết rồi sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nói: "Chết rồi! Cô ta có bản lĩnh xông vào Điện Quang Diệu, coi như có chút thực lực, tuy nhiên có Thánh quân ban cho Roi Hỏa thần, cô ta sao có thể là đối thủ của thuộc hạ?"

Hóa ra Thánh quân lệnh cho Hồng Liên giết nàng!

Biết chân tướng, Hoàng Bắc Nguyệt mơ hồ, vì sao? Ngoài việc nàng có Vương lệnh của lính đánh thuê thì có dính dáng gì đến Điện Quang Diệu.

Vì sao Thánh quân phái Hồng Liên giết nàng, lại ban thưởng Roi Hỏa thần, chứng tỏ thực sự muốn đưa nàng vào chỗ chết!

Hơn nữa Thánh quân để Hồng Liên giết nàng, tuyệt đối không phải vì Vương lệnh của lính đánh thuê!

"Người tận mắt thấy cô ta chết sao?" Thánh quân âm u hỏi.

Mạnh Kỳ Thiên cũng có chút nghi hoặc, chưa bao giờ thấy Thánh quân không chắc chắn hỏi.

"Cô ta bị thuộc hạ đánh hạ xuống dốc núi tuyệt mệnh! Tuyệt đối không thể còn sống!" Hoàng Bắc Nguyệt chắc chắn nói, Thôn Thiên Hồng Mãng cũng sắp chết, Hồng Liên tuyệt đối chết chắc rồi!

"Chẳng hiểu tại sao, ta cảm giác cô ta còn sống." Thánh quân sàu lo nói, "Hồng Liên, người tự mình đi xuống dốc núi tuyệt mệnh, đem thi thể cô ấy cho ta thấy, Mạnh Kỳ Thiên, người cùng Hồng Liên đi đi."

Chết phải nhìn thấy xác? Còn muốn phái Mạnh Kỳ Thiên người thông minh tuyệt thế đi theo, bảo đảm Hoàng Bắc Nguyệt thực sự chết!

Cẩn thận như thế, đừng nói chính Hoàng Bắc Nguyệt khiếp sợ, Mạnh Kỳ Thiên cũng có chút khó tin.

Hoàng Bắc Nguyệt rốt cục có thâm cừu đại hận gì với Thánh quân.

"Thánh quân, việc nhỏ này một mình thuộc hạ đi là được rồi, không cần Mạnh Kỳ Thiên!" Hoàng Bắc Nguyệt tự tin nói, đùa chứ để Mạnh

Kỳ Thiên đi theo tới dốc núi tuyết mệnh, nhìn thi thể Hồng Liên làm sao được.

Mặc dù có thể giết Mạnh Kỳ Thiên, tuy nhiên giết hấn, thân phận của mình cũng bại lộ, không có lợi.

Thánh quân không sinh nghi nàng, dù sao tướng mạo tính cách thần thái tương tự, không có cực nhỏ sơ hở. Thánh quân cũng không thể nhìn thấu nội tâm của nàng.

Người chết cùng người sống dễ nhận ra, quả thật không cần Mạnh Kỳ Thiên, hấn quá vội vàng.

"Được rồi, Hồng Liên, một mình ngươi đi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác".

"Thuộc hạ rồi!"

"Đi đi." Thánh quân miễn cưỡng vung tay lên, để hai người lui xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt đầy mồ hôi lạnh đi ra khỏi Quang Minh Thần Điện, cảm giác như vừa đi qua Quỷ Môn một lần vậy, rất mạo hiểm!

Thở phào nhẹ nhõm, Mạnh Kỳ Thiên đi ở phía trước đột nhiên xoay người, hỏi: "Hồng Liên tôn thượng, Thánh quân vì sao phải giết Hoàng Bắc Nguyệt?"

"Ngươi hỏi ta thì ta hỏi ai? Ta chỉ biết Thánh quân ra lệnh ta tuyệt đối tuân theo, hỏi nhiều làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt tức giận nói, liếc mắt Mạnh Kỳ Thiên, vượt qua hấn.

Mạnh Kỳ Thiên cau mày, đây đúng là Hồng Liên, nhưng hấn luôn cảm giác có gì đó khang khác.

Hoàng Bắc Nguyệt trở lại điện Hồng Liên, hiện tại muốn đi xuống dốc núi tuyết mệnh xem xét Hồng Liên chết thật chưa, đối với nàng mà nói cũng là điều tốt, tuy nhiên, nàng hiện lo lắng chính là ra khỏi Điện Quang Diệu thì làm thế nào đi vào?

Đầu óc xoay chuyển, Hoàng Bắc Nguyệt đã bảo một thị nữ lại, dặn dò thị nữ đi Thành Kỳ Dương mua giúp nàng vài hộp son tốt. Mua son xong đừng nóng vội trở về, ở ngoài thành chờ nàng, nàng có chuyện sai bảo.

"Người đợi đến giữa trưa, ta không đi tìm người thì người tự trở về!" Nàng nói như vậy là muốn nhắc nhở thị nữ mang chìa khóa ra vào, nếu thị nữ không mang theo chìa khóa, hai người cùng bị khóa ở bên ngoài thì vui!!.

"Vâng" thị nữ cao hứng, khó có cơ hội ra ngoài một lần, hơn nữa tùy thời tùy chỗ được đi theo Hồng Liên tôn thượng, thật tốt quá!

Yểm trong Hắc thủy cấm lao tâm tình tốt cười lộ lên: "Người thật thông minh!"

"Không thông minh để bị phong ấn giống người sao?" Một câu nói của Hoàng Bắc Nguyệt khiến Yểm tức giận mất hứng câm miệng.

Nàng cũng vui vẻ vì được thanh tĩnh, mang thị nữ cùng đi ra ngoài.

Lúc tách khỏi thị nữ, nàng lập tức bay nhanh về hướng dốc núi tuyết mệnh, trời mới tờ mờ sáng, nàng một đêm không nghỉ ngơi cũng không quá mệt mỏi. Chỉ một lòng muốn diệt cỏ tận gốc, xác định Hồng Liên chết thì nàng mới có thể yên tâm!

Bầu trời mưa dường như vĩnh viễn không dừng lại, tí tách, tại vách

đá tuyệt mệnh, dấu vết chiến đấu ngày hôm qua bị nước mưa cọ rửa sạch sẽ.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở vách đá tuyệt mệnh, nhìn thoáng qua xuống phía dưới, bên bờ vách đá, vài hòn đá vụn lăn xuống, lăn hồi lâu cũng không nghe được tiếng rơi xuống đất.

Quả nhiên rất sâu!

Nàng thả người nhảy xuống, trên người y phục màu đỏ tung bay, tựa như một con bướm lớn.

Không cần bất cứ công cụ phụ trợ, trực tiếp rơi xuống!

Gió lạnh gào thét bên tai, vô số sương khói mịt mờ bay qua bên người, càng đi xuống, không khí càng nặng nề, cảm thấy không thoải mái!

Là chướng khí!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức triệu hồi Băng Linh Huyền Diệu ra, vững vàng rơi vào lưng hắn, ở chung quanh thiết trí kết giới để tránh bị chướng khí gây thương tích.

Vài tiếng dã thú kêu rống từ trong thâm cốc truyền đến, Hoàng Bắc Nguyệt biết đã gần đến mặt đất, nàng xé một khối quần áo che mặt, chờ Băng Linh Huyền Diệu đáp xuống đất, nàng cũng chậm rãi đi xuống.

Xung quanh đều là chướng khí mang theo màu xanh u ám, nồng nặc tràn ngập ở bốn phía.

Trong không khí truyền đến mùi thối rữa nát, bên tai mơ hồ nghe thấy

tiếng dã thú gặm xương.

Nàng vừa tới liền có vài linh thú không biết sống chết xông lên, định tập kích nàng, nhưng chưa tới được gần đã bị một thanh hỏa thiêu thành tro bụi.

Nàng cẩn thận tìm kiếm xung quanh. Chỗ nàng nhảy xuống chính là nơi Hồng Liên rơi xuống. Theo tính toán của nàng, Hồng Liên hẳn là rơi ở gần đây.

Đuổi một đám linh thú ăn thịt đi, Hoàng Bắc Nguyệt rốt cuộc tìm được thi thể Hồng Liên rơi ở bên bờ ao đầm!

Liếc mắt một cái nhận ra quần áo màu đỏ rách nát, Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh qua, vừa nhìn thấy tình hình thi thể kia liền lập tức dờn ánh mắt.

Nghĩ người giống mình như đúc hôm nay lại tan xương nát thịt, bị linh thú gặm sạch sẽ, trên lưng một trận phát lạnh, dạ dày sôi trào lên.

Nàng tâm trí cường đại, thở ra mấy hơi liền tự tiếp nhận chuyện thực trước mắt.

Nàng ngồi xổm xuống, từ trên tay Hồng Liên chưa bị gặm ăn lột xuống hai quả nạp giới, cùng với một chiếc nhẫn trang sức có thể chứng minh thân phận Hồng Liên gì đó. Sau đó lấy trường bào màu đen của mình từ nạp giới ra, đắp lên xác chết.

"Cái nhẫn này..." Yểm nhìn chăm chăm chiếc nhẫn trang sức tính thật lâu mới mở miệng nói.

"Làm sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt đang tự hỏi xử lý thi thể Hồng

Liên như thế nào, mang về cho Thánh quân nhìn nàng không làm được, chỉ cần cầm mấy thứ trên người chứng minh thì tốt rồi. Để ả phơì thấy nơi hoang dã cũng có chút lãnh khốc, suy nghĩ một chút, nàng lấy tuyết ảnh chiến đao ra, đào một cái hố trên mặt đất, đẩy mạnh xác chết xuống, lấp đất chôn.

"Không ngờ ngươi còn có mặt thiện lương như vậy." Yểm rất ngạc nhiên nhìn hành động của nàng, không dám tin vào mắt mình.

"Không cùng chí hướng không thể hợp tác, ta cùng ả kỳ thật không tính là kẻ địch." Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, "Ngươi vừa nói nhẩn thế nào?"

Yểm cũng không tiếp tục chú ý thi thể Hồng Liên nói: "Trên nhẩn có đồ án đóa hoa, giống hoa nở ra trong hạt mầm của Chi Chi."

Hoàng Bắc Nguyệt cầm nhẩn nhìn kỹ, quả thật đúng là hình hoa có thể mở cửa Điện Quang Diệu!

"Thật tốt quá, có lẽ là chìa khóa của Hồng Liên!" Hoàng Bắc Nguyệt cầm nhẩn đứng lên, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác vi diệu, loáng thoáng có vị trí cửa hiện ra, trong lòng vui vẻ, "Quả nhiên là chìa khóa!"

Có thứ này, về sau muốn ra vào Điện Quang Diệu rất thuận tiện, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng đeo nhẩn trên ngón tay.

Đã xác nhận Hồng Liên chết, lại vừa chiếm được chìa khóa Điện Quang Diệu, chỗ này chướng khí quá nặng, không nên ở lâu, Hoàng Bắc Nguyệt triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, rời khỏi đây.

Chương 915: Trộm Liên hoán Nguyệt 3

Bọn họ vừa rời đi không lâu, trong rừng rậm chướng khí liền truyền đến vài tiếng gọi lo lắng.

"Giang nhi, Giang nhi "

Chướng khí tràn ngập, nước mưa mưa to, cách đó không xa tiếng của thú ăn thịt người tràn ngập uy hiếp vang đến. Không khí âm lãnh, mùi hôi lan tràn xung quanh, dưới chân không cẩn thận sẽ giẫm phải thi thể bị gặm ăn hư thối rữa nát.

Chung quanh đều là xương thú, xương người chất đống, có đầu khớp xương mọc ra cây hoa, nhan sắc cánh hoa trắng bệch như sắc mặt người chết.

Nơi này như Địa ngục, vậy mà vẫn có người sinh tồn ở đây.

"Giang nhi..." tiếng gọi từ xa mà đến gần, chậm rãi, một ngọn đèn dầu yếu ớt chiếu tới gần đây, ngọn lửa lay lắt trong đèn lồng chiếu ra tia sáng nhỏ.

Một bóng người cường tráng chậm rãi đi tới, toàn thân mặc da thú, trên đầu mang theo dụng cụ bảo hộ hình đầu sói, lộ ra một đôi mắt khôn khéo.

"Tiểu nha đầu, vừa đi ra đã không thấy, gần đây thú ăn thịt người không an phận, đừng có gặp chuyện xui xẻo nha!" Nam nhân chà xát tay trong không khí rét lạnh, lầm bầm tự nói.

Giang nhi là con gái của hắn, năm nay mới mười sáu tuổi, từ nhỏ sống cùng hắn trong Địa ngục cốc này, hàng ngày săn bắn. Nơi này mặc dù hoang vu khủng bố, nhưng lại có mười mấy hộ gia đình hợp thành thôn xóm nhỏ, bọn họ phân rõ ranh giới với thú ăn thịt người, nước giếng không phạm nước sông.

Sáng nay bà mối nói thân, thôn đầu đông có Lưu Nhị gia lão đại Lưu Thạch có khả năng, thể trạng cường tráng, mỗi lần đi săn bắn luôn thắng lợi trở về, người trong thôn đều khen hắn, bao nhiêu cô nương muốn gả cho hắn.

Nhưng Giang nhi lớn lên đẹp mắt, lại thông minh lanh lợi, Lưu Nhị gia tự nhiên là nhìn nhà bọn họ.

Vì thế sáng nay để bà mối tới nhà!

Nha đầu Giang nhi kia thẹn thùng, không dám ở nhà, một mình chạy đi, chạy mãi không thấy về, không biết đi đâu.

"Giang nhi, a cha phải về rồi! Người nếu không ra, trời tối thú ăn thịt người sẽ ra dọa người đấy!" Nam nhân gân cổ lên hô một tiếng.

Hắn vừa dứt lời, trong rừng bên trái liền truyền đến tiếng sột soạt.

Nam nhân hắc hắc cười hai tiếng, lấy thú ăn thịt người hù dọa con bé là hữu dụng nhất!

"Nha đầu a, sắp thành thân, không cần phải xấu hổ mà. Thôn ta lớn như vậy, người gả cho Tiểu Thạch Đầu, mỗi ngày cũng có thể về nhà thăm a cha." Nam nhân vừa nói vừa dẫn đèn lồng qua.

Thuận tiện còn định lấy bánh bột ngô rau dại nóng hầm hập ra chuẩn

bị cho con gái ăn.

Hắn đi tới bên cánh rừng, đang muốn mở cành lá ra, đột nhiên kiếm lạnh như băng bất ngờ vươn đến, xuyên qua ngực hắn không nương tay.

"Hự" phía sau đầu sói, nam nhân mở to hai mắt nhìn, tay cầm bánh bột ngô rau dại run rẩy, "Giang, Giang nhi..."

Kiếm lạnh như băng hung hăng rút khỏi thân thể hắn, vô số máu tươi phun ra.

Nam nhân ngã trên mặt đất, co quắp vài cái, máu loãng chậm rãi nhiễm đỏ bùn đất.

"Ta làm chuyện tốt, đưa người đi gặp con gái của người." Một bóng người chật vật lao đảo từ trong rừng đi tới, trong tay mang theo kiếm máu, dẫm nát bánh bột ngô rau dại, chậm rãi đi về phía trước.

Mạng nàng chưa hết, đúng là ý trời

Thất tha thất thiếu đi tới, không biết đi đâu. Chướng khí rất nguy hại với người bị thương, nàng cảm giác ngực buồn bực đau nhức, càng ho ra máu nhiều.

Dựa vào ý chí cầu sinh ương ngạnh đi lên phía trước, rốt cuộc, nàng không đi được, ngã lăn trên đất, kịch liệt ho khan đứng lên.

Đang lúc này, nàng cũng nghe được trong rừng truyền đến tiếng sột soạt.

Sinh lòng cảnh giác, nhưng nàng không có cách nào đứng lên.

Là thú ăn thịt người hay là người?

Không thể phân biệt nguy hiểm, nàng chỉ có nắm chặt kiếm trong tay!

Đang lúc này, một bóng người nhảy xuống khỏi cành cây, rất nhanh dừng trước mặt nàng.

Nàng sợ hãi kêu một tiếng, cố gắng giơ kiếm trong tay lên, nhắm ngay vào bóng người còng xuống kia.

Bóng người kia hiển nhiên cũng bị tiếng kêu của nàng dọa sợ, thất kinh lui về phía sau, thoáng cái dựa vào cây, nhìn chăm chăm nàng như báo săn.

Chướng khí trong rừng mưa lất phất, bóng người kia cũng quần áo đặc chế bằng da thú, trên đầu mang mặt nạ đầu sói, dưới mặt nạ có một đôi mắt kinh hoàng nhưng lại đen bóng rất sạch sẽ!

Hắn không phải còng xuống, mà là trên vai vác một con heo rừng đã chết, bởi vậy vừa rồi thoát nhìn như là còng xuống.

Cặp mắt đen láy nhìn chăm chú phụ nữ trên mặt đất, mặc dù trên mặt nàng có rất nhiều nước bùn, còn có vết máu, tuy nhiên cũng không che dấu được nét xinh đẹp.

Chỉ là nữ tử xinh đẹp như vậy sao lại xuất hiện tại Địa ngục cốc. Trong Địa ngục cốc rất nhiều năm không nhìn thấy người xa lạ.

"Đừng, đừng sợ" phía dưới đầu sói, thiếu niên thử thăm dò nói một tiếng, nhìn thấy nàng cả người runbrẫy, hắn biết nàng rất sợ hãi.

Nhưng những lời này không thể giảm bớt sự sợ hãi của nàng, ngược lại khiến nàng nắm đao thật chặt!

Thiếu niên suy nghĩ một chút, nói: "Ta là thợ săn, Lưu Thạch, bọn họ gọi ta là Tiểu Thạch Đầu, ta giết heo rừng, không giết người."

"Người tránh ra!" Nàng vẫn không buông lỏng cảnh giác, người vừa mới ở Quỷ Môn quan đi một vòng, không dễ dàng tin tưởng người khác.

Nàng mới nói ba chữ, liền "ọc" một cái, hộc ra rất nhiều máu, đao trong tay rơi trên mặt đất, nàng muốn nhặt lên nhưng không được.

"tranh chướng khí có độc, người hút nhiều chướng khí! Không uống thuốc sẽ chết" Thiếu niên kia lo lắng chạy tới.

Vừa mới tới gần, liền nghe nàng quát một tiếng: "Đừng tới đây! Gần chút nữa ta giết người!"

Thiếu niên sợ đến mức đi tới một nửa không dám di chuyển, trên vai khiêng heo rừng, tiến lên không được, lùi không xong, bất an nhìn nàng.

Thật kỳ quái, cô gái bị thương thành như vậy, nhưng sao vẫn có khí thế sắc bén như vậy? Thật sợ hãi.

Thiếu niên tên là Tiểu Thạch Đầu suy nghĩ một chút, liền nói: "Hít phải nhiều chướng khí, nó sẽ ăn mòn từ bên trong, cuối cùng sẽ làm tan chảy máu thịt cùng xương cốt, chỉ còn lại bộ da thôi"

"Câm mồm!" Nữ nhân kia hung hăng cắt lời hắn, có thể thấy nàng biểu hiện mặc dù kiên cường, nhưng vẫn sợ hãi.

Tiểu Thạch Đầu còn nói: "Nhưng chúng ta có dược thảo, chỉ cần kịp thời ăn sẽ đẩy được chướng khí độc ra."

Lời nói của hắn dường như đã đả động người đàn bà kia, nàng cúi đầu, trầm mặc một hồi, chậm rãi nói: "Ta muốn sống sót, nếu có người cản đường sống của ta, ta sẽ liều chết cùng người đó".

Tiểu Thạch Đầu không hiểu hết ý tứ trong lời nói tàn nhẫn kia, nhưng hắn vẫn gật đầu, đôn hậu nói: "Ta nhất định sẽ cho người sống sót"

Vừa nói hắn vừa đi tới trước mặt nàng, ngồi xổm xuống, một tay đỡ heo rừng trên vai, tay kia vươn đến muốn ôm lấy nàng.

Nàng gắt gao cau mày, nói: "Người muốn ôm ta hay muốn ôm đầu lợn chết này?"

Thiếu niên suy nghĩ một chút, heo rừng có thể săn lại, nhưng nữ nhân này nếu chết thì sẽ không còn nữa.

Vì vậy hắn ném heo rừng đi, ôm thiếu nữ lại, dưới mặt nạ đầu sói hắn cười ngượng ngùng, "Người, người tên là gì?"

"Ta không muốn nói!"

Tiểu Thạch Đầu thất vọng nói: "Ta nên gọi người thế nào đây?"

Nàng mím môi, dựa vào lòng thiếu niên này, cảm giác sợ hãi cái chết rớt cuộc giảm bớt, suy nghĩ một chút liền nói: "Hồng Liên."

"Hồng Liên, thật là dễ nghe!" Tiểu Thạch Đầu than thở, bọn họ ở nơi khốn cùng hoang vắng khủng bố này, có bao giờ được nghe thấy cái tên cao nhã mỹ lệ như vậy.

Lúc này Tiểu Thạch Đầu không biết, vị hôn thê thanh mai trúc mã của hắn, còn có nhạc phụ tương lai đều bị chết bi thảm tên tay Hồng Liên

này.

Chờ sau lúc biết đến, hết thảy đều đã chậm, hấn không thể tự kèm chế.

Hấn vốn có thể bình thường đơn giản hạnh phúc sinh sống, nhưng vì thiếu nữ này đột nhiên xuất hiện mà hủy diệt tất cả.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 916: Ta rất nhớ người

1

Để Thánh quân tin tưởng Hoàng Bắc Nguyệt đã chết hoàn toàn cũng không phải việc khó gì, đưa mấy thứ tùy thân cho Thánh quân nhìn là được.

Vài thứ đó là nàng đã mang theo từ khi rời khỏi nàng trước từ phủ Trưởng công chúa mang đi, trong đó có cái túi mà Trưởng công chúa Huệ Văn theo, là đồ Bắc Nguyệt quận chúa từ nhỏ giữ bên người. Lúc ấy vốn định để nó cùng tóc của nàng lăng mộ của trưởng công chúa, sau ngẫm lại có lẽ sau này có lúc dùng nên để lại.

Không ngờ đúng là phải dùng tới.

Lúc nàng trình cái túi lên, Thánh quân ở sau rèm không nói lời nào, từ bóng dáng nhìn thấu hẳn nhìn kỹ cái túi, nhưng không biết suy nghĩ cái gì.

Không thể phỏng đoán ý nghĩ của Thánh quân, Hoàng Bắc Nguyệt liền yên lặng quỳ ở đây.

Qua hồi lâu, Thánh quân rốt cuộc mở miệng hỏi: "Lúc cô ta chết có vẻ mặt gì?"

"Rất oán hận!" Hoàng Bắc Nguyệt học vẻ mặt đặc ý của Hồng Liên nói, "Tuy nhiên oán hận cũng vô dụng, Thánh quân muốn cô ta chết, cô ta nhất định phải chết!"

Thánh quân lại hỏi: "Cô ta có nói gì không?"

"Cô ta nói thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua ta!" Hoàng Bắc Nguyệt kiêu ngạo cười rộ lên, "Cô ta nếu thật thành quỷ, thuộc hạ cũng có thể giết cô ta thêm lần nữa!"

Thánh quân gật đầu, thật lâu mới nói: "Người làm rất tốt, đi xuống nghỉ ngơi đi."

"Vâng!" Hoàng Bắc Nguyệt lui xuống.

Trong Quang Minh Thần Điện có ngọn đèn dầu huy hoàng, nhưng lại yên tĩnh không tiếng động, thật lâu mới nghe thấy Thánh quân lầm bầm tự nhủ:

"Người cuối cùng cũng giống hần, biến mất khỏi thế giới này, ha ha, ha ha..."

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra Quang Minh Thần Điện, thở dài nhẹ nhõm một hơi. May là Thánh quân tin tưởng nàng, Vương lệnh của lính đánh thuê không có trên người Hoàng Bắc Nguyệt, nếu không không thể nói qua chuyện.

Hiện tại trừ Mạnh Kỳ Thiên, nguy cơ lộ thân phận coi như tạm thời giải trừ, kế tiếp phải lợi dụng lúc này quan sát Điện Quang Diệu!

Từ trên bậc thang Quang Minh Thần Điện chậm rãi đi xuống, ngẩng đầu, nhìn thấy cách đó không xa một tòa kiến trúc màu đen, trừ Quang Minh Thần Điện, nơi đây hẳn là chỗ cao nhất của Điện Quang Diệu.

Nói vậy chính là Mặc Liên điện. Hôm nay Mặc Liên bị giam ở trong phòng hối lỗi, không biết thế nào.

Trong lòng yên lặng tính toán tìm thời gian đi phòng hối lỗi xem Mặc Liên, không ngờ trên nóc nhà màu đen, đột nhiên có người chậm rãi đi trên mái ngói, quay mắt nhìn về phía Thành Kỳ Dương, ngồi xuống.

Bóng lưng gầy gò nhưng cô đơn không phải Mặc Liên thì là ai?

Không ngờ hắn đã được thả ra.

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời cao hứng, suýt quên thân phận hiện tại của chính mình là Hồng Liên, may mà trong đầu cũng đủ lý trí, thời khắc mấu chốt nhắc nhở nàng.

Ở chỗ này không nên đánh rần động cỏ, nhìn thấy Mặc Liên, chỉ cần thấy hắn không có việc gì thì tốt rồi, không cần phải đến gần hắn, để tránh thân phận bị bại lộ làm liên lụy hắn.

Nghĩ như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn bóng lưng Mặc Liên, tiếp tục đi lên phía trước.

Việc cấp bách hiện tại của nàng là tìm cơ hội thăm dò Điện Quang Diệu. Hiện tại trời đã sáng, hành động không tốt. Nàng cũng rất mệt, đi về ngủ một giấc đã.

Mặc Liên điện

"Mạnh đại nhân, Mặc Liên tôn trọng không muốn gặp bất kỳ ai." Tại cửa lớn, mấy thị nữ mặc trang phục đen nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên đi tới liền nho nhã lễ độ nói chuyện với hắn.

Mạnh Kỳ Thiên mặc dù thực lực không phải cực mạnh, nhưng hắn biết hết thảy mọi chuyện, lại khiêm tốn hiểu lễ. Những thị nữ có cái gì không biết cũng thích đi hỏi hắn, mà hắn lần nào cũng rất kiên nhẫn

giải đáp, bởi vậy những người rất có ấn tượng với hấn.

"Ta biết hấn không muốn gặp ai, tuy nhiên Thánh quân phái ta tới."
Mạnh Kỳ Thiên thân nhiên cười, không làm khó những thị nữ.

Thị nữ vừa nghe là Thánh quân phái tới liền cười tránh đường, nói:
"Mời Mạnh đại nhân đi vào, tuy nhiên tôn thờ tâm tình không tốt,
Mạnh đại nhân hãy cẩn thận."

Mạnh Kỳ Thiên gật đầu, ngẩng đầu nhìn Mặc Liên ngồi trên nóc điện,
bóng lưng cô đơn, vẻ mặt mờ mịt nhìn phương xa, trong ánh mắt vô
thần u ám, lúc biết tâm tư Mặc Liên qua Hồng Liên, mọi hành động
của hấn, Mạnh Kỳ Thiên cũng có thể hiểu được.

Thật không ngờ Mặc Liên tôn thờ vô tình lại si tình như vậy.

Hấn là thuộc tính phong, mượn sức gió nhẹ nhàng lên nóc nhà, bước
chân dẫm nát mái ngói, phát ra tiếng vang rất nhỏ, Mặc Liên con
ngươi giật giật, thấp giọng mở miệng: "Mạnh."

"Thánh quân dặn dò, muốn ngươi đi lấy Vương lệnh của lính đánh
thuê." Mạnh Kỳ Thiên lạnh nhạt ngồi xuống bên cạnh hấn, như bằng
hữu nhìn hấn.

Mặc Liên lập tức lắc đầu, kiên quyết nói: "Không đi."

Ngay cả Thánh quân ra lệnh cũng trực tiếp cãi lời, phải biết rằng,
ngày xưa Mặc Liên tuy lãnh khốc, nhưng chỉ cần Thánh quân hạ
lệnh, hấn tuyệt đối sẽ không nói một chữ "không".

Lần nọ Mặc Liên đi lấy Vương lệnh của lính đánh thuê, cuối cùng bị
thương trở về, rốt cục xảy ra chuyện gì?

"Mặc Liên, rốt cục xảy ra chuyện gì? Người nói cho ta biết, ta có thể giúp người nghĩ cách." Mạnh Kỳ Thiên dẫn dụ nói, hẳn biết Mặc Liên rất tin tưởng hẳn.

"Ta..." Mặc Liên ngược khuôn mặt tái nhợt lên, trên vẻ mặt không biết có bao nhiêu lo sợ bất an, giống như trước mắt có một cái lỗ, hẳn lập tức sẽ chui vào, không để mình lộ ra, "Không biết...ta... nàng bị thương."

Chương 917: Ta rất nhớ người

2

Ở chung với Mặc Liên lâu như vậy, Mạnh Kỳ Thiên rất hiểu hẳn nói cái gì, hẳn không cần thận đả thương Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vậy tự trách khổ sở, thậm chí sợ hãi.

"Cô ta là Hoàng Bắc Nguyệt?" Mạnh Kỳ Thiên nhẹ giọng nói.

Mà Mặc Liên như bị kinh hách, trong nháy mắt ngẩng đầu, bí mật lớn nhất bị phát hiện, hẳn sao có thể không sợ hãi?

Mạnh Kỳ Thiên trấn an nói: "Yên tâm, ta sẽ không nói cho người khác biết."

Nhìn thấy Mặc Liên bộ dáng lo sợ bất an, trong lòng Mạnh Kỳ Thiên có cảm giác khác thường.

Thánh quân đã hạ lệnh cho Hồng Liên đi giết Hoàng Bắc Nguyệt, mà Hồng Liên cũng thành công.

Nói cách khác, Hoàng Bắc Nguyệt đã chết.

Hắn do dự có nên nói chuyện này cho Mặc Liên không?

Với tính tình thẳng thắn như Mặc Liên, nếu biết Hồng Liên giết Hoàng Bắc Nguyệt, hẳn lập tức sẽ đi giết Hồng Liên, tuyệt đối sẽ không nương tay, thậm chí khi phát điên, ngay cả Thánh quân cũng không cản được hẳn.

Mạnh Kỳ Thiên rất ghét Hồng Liên, hy vọng ả chết, hơn nữa, nếu để Mặc Liên tự tay giết Hồng Liên thì người phụ nữ kia ngay cả xuống Địa ngục đều rất thống khổ cho mà xem.

Tưởng tượng ra viễn cảnh vui sướng tràn trề kia, Mạnh Kỳ Thiên suýt xúc động nói ra khỏi miệng, may mà hấn tồn tại chút lòng trắc ẩn, cũng vì nhìn thấy bộ dáng bất lực đáng thương của Mặc Liên.

Chỉ làm bị thương Hoàng Bắc Nguyệt khiến hấn khổ sở như vậy, nếu biết cô ta chết rồi, Mặc Liên sẽ nổi giận.

Có loại cảm tình không cần biểu hiện hoành tráng ra bên ngoài, có thể hủy diệt mọi thứ.

"Mặc Liên tôn thượng, " Mạnh Kỳ Thiên nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: "Người thật sự thích cô ta sao? Muốn cùng cô ta vĩnh viễn ở cùng nhau?"

Mặc Liên mặc dù mờ mịt, nhưng vẫn là kiên định gật đầu: "Muốn."

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Người biết cô ta không cùng chung một thế giới với chúng ta. Cô ta có Vương lệnh của lính đánh thuê, nếu để Thánh quân biết người có tình cảm với cô ta, không chỉ người gặp nạn, ngay cả cô ta cũng sẽ..."

"Vậy, làm sao bây giờ?" Mặc Liên bất an nắm tay hấn, muốn tìm sự giúp đỡ.

"Quên cô ta đi, coi như trên thế giới này, chưa từng có Hoàng Bắc Nguyệt." Mạnh Kỳ Thiên vỗ nhẹ bờ vai của hấn, đến đây là hết lời.

Mặc Liên chán nản buông tay, lấp lửng hỏi: "Quên?"

Muốn hấn coi Nguyệt chưa từng xuất hiện?

Muốn hấn coi năm năm trước Nguyệt không đột nhiên xuất hiện giúp hấn?

Muốn hấn coi Nguyệt chưa nói cho hấn biết hấn trắng thuần như bông tuyết?

Muốn hấn coi như chưa từng thấy pháo hoa, cũng chưa từng có đau khổ chờ đợi nàng?

Nếu muốn quên nàng, vậy năm năm này của hấn chẳng khác gì một mảnh trống rỗng! Hấn ngoài chờ nàng thì không làm chuyện gì khác!

"Mặc Liên?" Mạnh Kỳ Thiên nhận thấy tâm tình hấn xúc động rất kịch liệt, trong cổ họng thấp giọng rít gào như dã thú đang ngủ say bị thức tỉnh!

Trong lòng đột nhiên cả kinh, hấn theo bản năng giơ tay lên bắt được Mặc Liên, "Mặc Liên tôn thượng, tỉnh táo một chút!"

Ai biết Mặc Liên vậy mà phẫn nộ, bỏ qua hấn, nhảy từ nóc nhà xuống!

Mạnh Kỳ Thiên suýt bị hấn đẩy ngã khỏi nóc nhà, thật vất vả ổn định thân hình, đã nhìn thấy Mặc Liên chạy ra khỏi Mặc Liên điện, hướng về phía Quang Minh Thần Điện!

Người này điên rồi sao?

Hấn muốn gặp Thánh quân sao? Vì sao? Muốn đi chất vấn Thánh quân có hay không sẽ bởi vì hấn thích Hoàng Bắc Nguyệt mà giết Hoàng Bắc Nguyệt?

Nếu mở miệng hỏi, tin tức Hoàng Bắc Nguyệt đã chết sẽ không giấu được nữa, đến lúc đó Mặc Liên nổi điên, Thánh quân sẽ trách tội.

Ngẫm lại, Mạnh Kỳ Thiên cảm thấy sau lưng phát lạnh, hắn không bận tâm nhiều được như vậy, lập tức nhảy xuống nóc nhà, đuổi như điên theo Mặc Liên.

Cũng may Mặc Liên giờ phút này bị phần dị thường, quên gọi Huyền Linh Thú, chạy nhanh hai chân, nếu không Mạnh Kỳ Thiên đời này cũng không đuổi kịp hắn!

Một người mù làm sao chạy thắng người mắt sáng, thông minh tuyệt đỉnh, biết đi tắt người đâu?

Mạnh Kỳ Thiên chạy tắt từ trên đường nhỏ đến quảng trường trước Quang Minh Thần Điện, rớt cuộc ngăn Mặc Liên lại.

"Mặc Liên tôn thượng, ngươi muốn làm gì?"

Mặc Liên néo áo hắn đẩy hắn ra, Mạnh Kỳ Thiên bám riết không tha, thà chết mà ôm lấy hắn, đè thấp giọng chỉ để Mặc Liên nghe thấy: "Nếu Thánh quân biết tâm ý của ngươi với cô ta, chắc chắn cô ta phải chết."

Mặc dù đã chết, nhưng không thể để Mặc Liên tuyệt vọng, chuyện này đối với Điện Quang Diệu hoặc hắn là tốt nhất.

Mặc Liên thân thể chấn động, quả nhiên dừng lại, thì thào nói: "Sẽ không quên"

"Được! Không quên! Sẽ để nàng ở trong lòng, trở thành bí mật của ngươi, không để ai biết!" Mạnh Kỳ Thiên gần như dùng hết mọi cách,

mồ hôi lạnh ứa ra.

Không để ai biết? Mặc Liên kinh ngạc, hấn cũng không muốn như vậy...

"Mặc Liên, có một số việc dù biết cũng không nên nói ra, đây không phải là lừa gạt, mà là bảo vệ nàng." Mạnh Kỳ Thiên từng bước dụ dỗ, một gương mặt tuấn tú cũng bị hấn dọa trắng bệch

Mặc Liên thờ phì phò, hiểu hay không hiểu?

Sắc mặt tái nhợt, cây hoa Kết Ngạnh ở dưới khốe mắt càng thêm quý dị, hai mắt nhẹ nhàng quay vòng một chút, hốc mắt chậm rãi đỏ lên.

Tuy nhiên, hấn cuối cùng bất động, không điên cuồng đi Quang Minh Thần Điện, Mạnh Kỳ Thiên cuối cùng cũng buông lỏng.

Nhưng hấn mới thoáng thờ dài nhẹ nhõm một hơi, đột nhiên trong lúc đó, cửa lớn của Quang Minh Thần Điện mở ra!

Cánh cửa cực lớn nặng nề ầm ầm kéo vào bên trong, vô số ánh sáng chói mắt như tinh linh bị nhốt mấy vạn năm đồng loạt phát ra.

Mạnh Kỳ Thiên theo bản năng tránh mắt đi, nhưng trong lòng lại trầm xuống, trên sống lưng lạnh cả người.

Thánh quân, đi ra...

Mặc Liên cũng chậm rãi ngẩng đầu, hấn không xa lạ hơi thờ cường đại mãnh liệt từ thần điện, lập tức biết chuyện gì xảy ra.

Giữa ánh sáng chói mắt, một người mặc trường bào màu vàng, nam

nhân trên mặt mang mặt nạ màu vàng chậm rãi đi tới, hơi thở thần thánh tràn ngập trong không khí, hơi thở trang nghiêm thần thánh, khí thế cường đại lẫm liệt không thể xâm phạm khiến Mạnh Kỳ Thiên lập tức quỳ xuống.

Mà Mặc Liên giật mình một cái, còn không có động tác, liền thấy Thánh quân thông thả ngược tay lên, hung tăng tát một cái lên mặt hắn.

Mặc Liên đau đớn kêu lên một tiếng, ngã trên mặt đất, tơ máu bên khóe miệng chảy xuống.

"Mặc Liên, ngươi càng ngày càng làm càn!" Giọng nói trầm lạnh như núi cao đè nặng lên đầu.

Dù là Mặc Liên, cũng có trong nháy mắt khiếp sợ cùng kinh ngạc, mờ mịt đứng lên, trên gương mặt tái nhợt, năm dấu tay màu đỏ càng hiện rõ.

Hắn từ nhỏ được Thánh quân nuôi lớn, khác tất cả mọi người trong Điện Quang Diệu. Tất cả võ nghệ thuật pháp của hắn đều một tay Thánh quân dạy, cho nên đối mặt với Thánh quân, hắn không thể không sợ!

Thánh quân tức giận không giống bình thường, một phần vì Mặc Liên không thể thu hồi Vương lệnh của lính đánh thuê, một phần vì hắn mang theo sát khí lạnh như băng tới gần Quang Minh Thần Điện!

"Thánh quân bớt giận! Mặc Liên tôn thượng chỉ nhất thời xúc động nên vô tình mạo phạm thôi" Biết Mặc Liên sẽ không giải thích, Mạnh Kỳ Thiên liền thay thế hắn mở miệng.

Thông minh như Mạnh Kỳ Thiên rất hiểu Thánh quân phá lệ ân sủng

đối với Mặc Liên, cho dù hấn phạm lỗi, chỉ cần có có Thánh quân sẽ tha thứ hấn.

Thánh quân mặc dù không nói, nhưng Mạnh Kỳ Thiên biết Thánh quân hy vọng hấn thay thế Mặc Liên mở miệng cầu tình.

Lạnh lùng tát Mặc Liên, trên mặt nạ màu vàng không lộ vẻ gì, nhưng thần uy vẫn làm người ta cảm phục, Thánh quân lạnh lùng mở miệng: "Mặc Liên, mọi thứ của ngươi là ta ban cho, Mặc Liên thân phận, Mặc Liên thực lực, ngươi không thỏa mãn gì?"

Mặc Liên chậm rãi ngẩng đầu, ngữ điệu trầm thấp, lại còn nói ra một câu làm tất cả mọi người khiếp sợ!

"Ta, hận Mặc Liên."

Chương 918: Ta rất nhớ ngươi

3

Mạnh Kỳ Thiên giật mình nhìn về phía hắn, điên rồi điên rồi, Mặc Liên hôm nay có phải điên thật rồi không. Dám cả gan nói thế trước mặt Thánh quân, phải hỏi hắn đơn thuần hay là ngu đây?

"Hận?" Ánh sáng tản ra, Thánh quân từng bước đi ra khỏi Quang Minh Thần Điện, trường bào và mặt nạ màu vàng có vẻ thần thánh mà mộng ảo.

"Ngươi nếu không phải là Mặc Liên, còn có thể là cái gì? Không có thân phận Mặc Liên cùng thực lực, ngươi chẳng là cái gì!"

Thánh quân đột nhiên giơ tay lên, quyền trượng màu vàng chậm rãi hình thành ở trong tay. Trên đỉnh quyền trượng, bảo thạch màu đỏ phát ra ánh sáng ngọc.

Nhẹ nhàng giơ quyền trượng lên, ánh sáng phát ra, lao thẳng tới chỗ Mặc Liên, song Huyền Linh Thú đột nhiên xuất hiện trước mặt Mặc Liên, thân thể thật lớn ngăn trở, đám ánh sáng không nê hà đánh vào thân thể khổng lồ đen nhánh của nó!

Hào quang lóe lên, Huyền Linh Thú không tổn thương gì, nhưng trong đôi mắt to lớn hình như xuất hiện tơ máu!

Thánh quân nhìn chăm chăm Huyền Linh Thú, ánh mắt khôi phục hỗn tạp, hơi thở lạnh lùng, song không nói gì, xoay người, ánh sáng chợt tắt rồi liền biến mất hoàn toàn.

Cửa Quang Minh Thần Điện chậm rãi đóng lại, tất cả ánh sáng cũng biến mất, xung quanh im ắng lần nữa.

Người ở gầy đây nhìn thấy một màn này cũng không dám nhiều lời, mỗi người cảm như hến, làm bộ cái gì cũng không nhìn thấy mà rời đi.

Huyền Linh Thú không nói một lời trở lại không gian linh thú, động tác chậm chạp cùng uể oải.

Nỗi bất an trong lòng Mạnh Kỳ Thiên cuối cùng cũng chậm rãi tan đi, một hồi sợ bóng sợ gió, trên trán mồ hôi lạnh trải rộng.

"Mặc Liên tôn thượng, trở về đi thôi."

Mặc Liên thấp giọng lầm bầm nói: "Còn có thể là cái gì?"

Mạnh Kỳ Thiên sắc mặt nghiêm nghị, suy nghĩ một chút, nói: "Thứ lỗi cho ta không thể trả lời, vấn đề này, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ, thân là người của Điện Quang Diệu, ta từ nhỏ chỉ biết việc duy nhất là trung thành với Thánh quân."

Trên gương mặt tái nhợt của Mặc Liên toát ra vẻ đau đớn khổ sở, chậm rãi xoay người trở về.

bậc thang dài dằng dặc rộng thênh thang, bóng dáng của hắn thoạt nhìn nhỏ bé như một con kiến.

Mạnh Kỳ Thiên nhẹ nhẹ thở dài một hơi, trong lòng cảm giác quá mức phức tạp, hắn cũng không hình dung được rốt cục là chuyện gì xảy ra.

"Tham kiến Hồng Liên tôn thượng!" Mạnh Kỳ Thiên đang muốn xoay

người rời đi, nhưng lại đột nhiên nghe thấy tiếng hốt hoảng của thị nữ, lông mày nhíu cả lại.

Nữ nhân kia lúc này lại tới quấy rối! Mặc Liên tâm tình không tốt, cô ta tự mình đa tình, nếu lại làm Mặc Liên tức giận, sợ rằng việc tốt không xong.

Không có cách nào, Mạnh Kỳ Thiên chỉ có thể xoay người, bước nhanh xuống bậc thang, muốn trước hết ngăn cản Hồng Liên đi làm phiền Mặc Liên.

"Vừa rồi phát sinh chuyện gì?" Quả nhiên giọng nói tùy tiện của Hồng Liên vang lên, coi trời bằng vung.

"Hồi tôn thượng, vừa rồi, vừa rồi Thánh quân tức giận, đánh Mặc Liên tôn thượng..." Nha hoàn xui xẻo bị ngăn lại nhỏ giọng nói, trong lòng thờ dài.

Ai chẳng biết Hồng Liên tôn thượng thích Mặc Liên tôn thượng, để nàng biết Mặc Liên tôn thượng bị đánh khẳng định nổi trận lôi đình!

Nhưng người động thủ là Thánh quân, Hồng Liên chẳng thể làm được gì. Cho nên, chỉ có thể trút giận nên các nha hoàn xui xẻo.

"Cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng trầm xuống, đẩy nha hoàn chạy lên trên.

Mặc Liên cá tính trực tiếp, có thể khiến Thánh quân tức giận nhất định không phải là việc nhỏ! Thánh quân ra tay sao có thể nhẹ nhàng? Mặc Liên cho dù xương đồng da sắt sợ rằng cũng sẽ trọng thương!

Thánh quân chết tiệt, dám động thủ với Mặc Liên, bằng hữu của

nàng, thù này sẽ nhớ kỹ! Sau này chậm rãi báo!

Nàng vô cùng lo lắng chạy lên trên, trong lòng nghĩ nếu đến Quang Minh Thần Điện nhìn thấy Thánh quân hạ thủ tàn nhẫn với Mặc Liên, nàng sẽ bại lộ thân phận giúp Mặc Liên. Nàng cùng Mặc Liên không biết có đánh thắng được lão gia hỏa kia hay không, cho nên nhất định phải nghĩ kĩ đường lui.

Xuất phát từ tính cách cẩn thận, nàng dự định cùng cân nhắc một lòng thầm nghĩ nhanh đi lên, bỏ quên một bóng người màu đen bay gần đến chính mình.

Bản năng cảm nhận có người tới gần, nàng muốn cầm vũ khí động thủ, nhưng cả người liền bị một đôi cánh tay dùng sức ôm vào lòng.

Trong ngực cùng phía sau lưng va chạm mạnh, nàng thấy hoa mắt, suýt nhìn thấy sao kim bay múa

Tuy nhiên rất nhanh truyền đến hơi thở quen thuộc, khiến nàng cả người căng thẳng chậm rãi thư giãn xuống.

Mặc Liên, thật tốt quá, xem ra hẳn không có việc gì.

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi tỉnh táo lại.

Mặc Liên từ phía sau ôm chặt nàng, hai tay dùng sức khiến nàng khó thở. Tuy nhiên, bộ dáng này giống như đứa trẻ đi lạc đột nhiên tìm được cha mẹ, quật cường ngang ngạnh ôm chặt không chịu buông tay khiến nàng không có cách nào đẩy ra hẳn.

"Người đi đâu vậy? Ta rất nhớ người..." thiếu niên phía sau nói rất nhỏ bên tai nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, miễn cưỡng quay đầu, giật mình nhìn Mặc Liên, hấn, hấn nhận ra nàng tới?

Từ lúc nàng ngụy trang thành Hồng Liên, đây là lần đầu tiên bọn họ gặp mặt, nàng không nhớ rõ khi nào thì lộ ra sơ hở, dĩ nhiên để Mặc Liên nhìn ra.

Nhiều địch nhân mắt nhìn rõ đều không nhận ra nàng, mà Mặc Liên hai mắt mù lại nhận ra?

Người mù cảm giác luôn đặc biệt nhạy cảm, nàng bây giờ có thể giải thích.

"Hồng Liên tôn thượng..." Một thị nữ ở Hồng Liên điện không rõ từ đâu đuổi tới, tựa hồ có chuyện muốn nói với Hồng Liên, song vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức sợ đến mức không dám mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt quá khiếp sợ không mở miệng, nếu Mặc Liên không nói gì, nàng không muốn bại lộ thân phận, nhưng nàng sợ Mặc Liên rất đơn thuần, không hiểu được dụng ý của nàng.

Hai tay gắt gao nắm chặt, Hoàng Bắc Nguyệt có chút cứng ngắc, môi mím thật chặt nhìn thị nữ, trước đuổi thị nữ này đã, sau đó thẳng thắn nói với Mặc Liên.

Nàng vừa định mở miệng, Mặc Liên lại bất an, run run mở miệng: "Hồng, Hồng Liên."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, không nhận ra sao?

Nàng đầu óc xoay chuyển nhanh, mặc kệ nhận ra hay không, giờ phút này phải đuổi người khác đi đã.

"Nơi này không có chuyện của ngươi, đi xuống đi." Nàng nói với thị nữ kia, cô ta đương nhiên cầu còn không được, lập tức rời nhanh đi.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn về mặt Mặc Liên, nói: "Mặc Liên?"

Mặc Liên chỉ cúi đầu, ấn đầu nàng vào trong lòng, có chút bất an lại rất cố chấp nói: "Hồng Liên, ngươi, đi nơi nào?"

Không nhìn thấy vẻ mặt hắn, nhưng thực chất nhìn thấy cũng không đánh giá được. Vì muốn biết người nào nói dối hay không, nhìn ánh mắt hắn liền biết. Nhưng nhìn hai mắt Mặc Liên không thu được bất cứ tin tức gì.

Mà nàng cũng không nghĩ ra lý do vì sao Mặc Liên muốn nói dối. Hiện tại đã không còn người khác, nếu hắn nhận ra nàng thì nói thẳng cũng không sao.

Có lẽ nàng đánh giá cao cảm giác của Mặc Liên, hắn không hề nhận ra nàng.

Nghĩ tới đây, Hoàng Bắc Nguyệt an tâm thoải mái cười, "Thánh quân phái ta đi ra ngoài làm nhiệm vụ, ngươi ở phòng hồi lỗi, bởi vậy không nói cho ngươi biết."

"Ừ." Mặc Liên vùi đầu của nàng vào giữa mái tóc, rầu rĩ lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt không hiểu hàm nghĩa trong hành động của hắn. Chẳng lẽ quan hệ giữa Mặc Liên cùng Hồng Liên thân thiết như vậy?

Hay vì bị Thánh quân đánh, hắn muốn được an ủi, bởi vậy mới hành động như vậy với Hồng Liên. Dù sao người từ nhỏ cùng nhau lớn lên

đều có cảm tình khác bình thường.

Nếu Mặc Liên thật sự cùng Hồng Liên tốt như vậy, nàng càng không thể để Mặc Liên biết thân phận của nàng, nếu không hẳn sẽ biết Hồng Liên đã chết. Mặc Liên không nơi nương tựa, nhất định sẽ rất thương tâm.

Trong lòng đột nhiên có cảm giác có lỗi với Mặc Liên, nàng lỡ giết thân nhân duy nhất của hẳn rồi.

"Mặc Liên, vết thương trên mặt ngươi có đau hay không?" Nàng mang theo tâm tình bồi thường hỏi.

Mặc Liên lắc đầu, một lát sau lại gật đầu, loại này thương kỳ thật không đau, mà nếu hẳn nói đau, nàng có thể quan tâm hẳn không?

"Ta giúp ngươi bôi thuốc." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ khẽ đẩy hẳn một chút, cười nói, "Mặc Liên, buông tay trước đi, chúng ta tới chỗ của ngươi."

Tim Mặc Liên Tâm nhảy nhót vui mừng, nhưng hẳn dĩ nhiên thần kỳ đè nén cảm xúc nhảy nhót, không biểu hiện trên mặt, gật đầu, nói một chữ "được", sau đó chậm rãi buông tay ra.

Hoàng Bắc Nguyệt rút cuộc thờ phào nhẹ nhõm, không bị hẳn ôm suýt tắt thờ.

Tuy nhiên, chứng kiến trên mặt Mặc Liên rõ ràng năm vết dấu tay hồng thì không nhịn được vụng trộm mắng Thánh quân một phen.

Mạnh Kỳ Thiên xa xa nhìn một màn khó tin này, nghi ngờ mắt của mình mù mất rồi.

Đúng là Mặc Liên sao?

Chương 919: Ta rất nhớ người

4

Hắn hoàn toàn bị khiếp sợ không nói được một lời, Hồng Liên kỳ lạ hẳn đã rất kỳ quái, mà hiện tại, Mặc Liên thật không ngờ...

Trong ấn tượng của hắn, Mặc Liên chủ động chạm vào Hồng Liên là năm năm trước ở Nước Nam Dục. Hắn chỉ nhẹ nhàng sờ soạng mặt Hồng Liên, từ đó về sau, hắn không chủ động chạm vào Hồng Liên.

Đừng nói chạm, tới gần cũng đừng mơ!

Nhưng hắn vừa rồi nhìn thấy cái gì?

Hắn nhất định là mấy ngày nay quá mệt mỏi, bởi vậy sinh ra ảo giác!

"Nhất định là nhìn lầm rồi, nhìn lầm rồi" Mạnh Kỳ Thiên lầm bầm tự nói, đột nhiên trong con ngươi luôn luôn trầm tĩnh lóe ra một tia sắc bén!

Hồng Liên? Không đúng! Vậy căn bản không phải Hồng Liên!

Hồng Liên không thể không nhớ bọn họ cái vãi trước đó, Mặc Liên càng khó có khả năng thân cận với Hồng Liên như thế!

Trên mặt thần sắc nhiều lần biến hóa, Mạnh Kỳ Thiên đi vài bước tại chỗ, trong đầu nhanh chóng hồi tưởng xâu chuỗi một loạt chuyện gần đây.

Thánh quân phái Hồng Liên đi giết Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó Hồng

Liên trở về mà bắt đầu bất thường.

Đúng, chính là điểm này!

Hồng Liên, Hoàng Bắc Nguyệt, dốc núi tuyết mệnh, Địa ngục cốc.

Mạnh Kỳ Thiên đột nhiên thân hình chợt lóe, như ánh sáng bắn về phía ngoài Điện Quang Diệu!

Thông qua kết giới, nhanh chóng đi tới thế giới bên ngoài!

Quốc gia mưa dầm liên tục, cho dù là ban ngày vẫn mịt mờ mưa bụi, không có ánh mặt trời, xung quanh trải rộng mây đen u ám.

Trên mặt đất cơ hồ không nhìn thấy màu sáng, u ám nặng nề.

Mạnh Kỳ Thiên triệu hồi ra Độc Giác Thú, bay nhanh về dốc núi tuyết mệnh.

Vách đá dốc núi tuyết mệnh còn dấu vết đánh nhau rất nhỏ, nhưng hắn không để ý đến mà lao xuống dốc núi tuyết mệnh, hạ nhanh xuống, hắn lấy một viên thuốc từ nạp giới ra bỏ vào miệng, sau đó dùng bố khăn che miệng mũi lại.

Dã thú kêu rống từ sâu trong Địa ngục cốc truyền đến, thê lương mà hung tàn, làm lòng người lạnh ngắt!

Mạnh Kỳ Thiên rất nhanh tới đáy cốc, đại khái trước đó Hoàng Bắc Nguyệt đã tới, dọa lùi một ít thú ăn thịt người, bởi vậy không có con thú ăn thịt người nào dám tới.

Mạnh Kỳ Thiên thuận lợi rơi trên mặt đất, lấy ra một viên đá phát sáng, chiếu sáng chung quanh, tỉ mỉ tìm kiếm trên mặt đất.

Rất nhanh, hần liền nhìn thấy trong đất bùn hư thối rữa nát có một cây trâm hoa sen màu đỏ, đó là trâm gài tóc Hồng Liên rất thích, mặc kệ đổi quần áo gì đều đeo, hồi tưởng một chút, hình như lúc Hồng Liên về Điện Quang Diệu không thấy mang theo trâm gài tóc.

Trong lòng có chút trầm ngâm, tuy nhiên, cũng có thể là lúc Hồng Liên đánh nhau làm rơi hoặc là vứt bỏ lúc xuống tìm thi thể.

Hần nhìn lại một vòng, phát hiện một chỗ bùn đất còn mới, vài mẫu xương thú rơi vãi xung quanh.

Mạnh Kỳ Thiên giật mình, chậm rãi đi qua, ngồi xổm xuống, nhìn dấu vết bùn đất, chậm rãi dùng xương thú đào đất ra.

Chậm rãi, hần nhìn thấy một đôi tay bị gặm máu thịt be bét, trong lòng lạnh liệt, tuy nhiên, hần không dừng lại, tiếp tục đào, cho đến khi móc ra toàn bộ thi thể.

Đó là một thi thể thiếu nữ, khuôn mặt cùng thân thể đều bị dã thú gặm gần hết, có chỗ lộ ra đầu khớp xương.

Mạnh Kỳ Thiên rất thông minh, liếc mắt một cái nhìn thấy quần áo trên thi thể là trùm vào sau, bởi vì nếu đúng là ban đầu mặc ở trên người, dã thú không thể lúc gặm ăn mà tránh quần áo, mà quần áo lại không bị xé rách.

Lúc Hoàng Bắc Nguyệt tới, trên thi thể mặc quần áo đúng là Hồng Liên bị dã thú xé rách thành vãi. Nàng không biết đó là Giang nhi bị Hồng Liên giết, để Giang nhi mặc vào y phục của nàng, sau đó ném nàng ngã xuống đó, để thú ăn thịt người gặm ăn.

Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt tới, vì muốn chôn Hồng Liên, cũng không

bận tâm quần áo có rách hay không, để thi thể mặc y phục của mình là xong.

Nàng nào nghĩ tới Điện Quang Diệu có Mạnh Kỳ Thiên thông minh tuyệt đỉnh xuống đào thi thể Hồng Liên ra xem xét.

Nhìn thi thể trước mắt, Mạnh Kỳ Thiên không phải không bị xúc động, trong lòng có chút phiền muộn, thấp giọng nói: "Hồng Liên, không ngờ người chết thảm như vậy."

Hắn nhẹ nhàng thở dài, sau đó lấp đất chôn thi thể, vì phòng ngừa bị dã thú nhả ra đến gặm ăn lần nữa, hắn ném vài viên thuốc đặc chế, có thể đuổi thú ăn thịt người né tránh.

"Ta và người mặc dù bất hòa, nhưng nể tình nhiều năm ở chung, ta không thể để người không còn xương cốt." Mạnh Kỳ Thiên biết, nếu đổi lại là Hồng Liên thì sẽ chẳng bận tâm hắn còn xương cốt hay không.

Nhưng hắn không phải là Hồng Liên, không phải là động vật không có cảm tình.

Xong xuôi hết mọi việc, Mạnh Kỳ Thiên mới chậm rãi đứng lên, cưỡi Độc Giác Thú rời khỏi nơi chướng khí, hắn muốn tìm cũng đã tìm được rồi.

Sau một lát, Mạnh Kỳ Thiên đứng ở vách đá tuyệt mệnh, vươn hai tay để nước mưa cọ rửa bùn đất sạch sẽ, sau đó mới lấy cây trâm của Hồng Liên ra nhìn thoáng qua.

Nếu người chết ở Địa ngục cốc đúng là Hồng Liên thì hôm nay Hồng Liên ở Điện Quang Diệu đó là...

"Hoàng Bắc Nguyệt." Lạnh bực môi khẽ mở, thông thả đọc ra cái tên này, trong đầu cũng hiện khuôn mặt kiêu ngạo.

Trên đời vậy mà có người tương tự như thế, quả thực là khó tin, kể cả là sinh đôi cũng không thể tương tự như vậy, quả thực chính là cùng một người.

Cô gái này nhiều năm qua vô danh trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, chưa bao giờ nghe qua tên của cô ta, nhưng cô ta lại có bản lĩnh giết Hồng Liên, đoạt của ả hết thảy.

Điều này chứng tỏ thực lực của cô ta còn ở trên Hồng Liên, cô ta mạnh cỡ nào? Có thể sánh vai cùng Mặc Liên sao?

Cao thủ như thế đối với Điện Quang Diệu đúng là một sự uy hiếp lớn.

Ngoài Thánh quân, thân phận Hồng Liên không phải người bình thường, cũng giống như Mặc Liên đều là người có quyền thế ở Điện Quang Diệu.

Nếu vị trí này bị kẻ địch chiếm cứ thì sẽ dễ dàng phá vỡ Điện Quang Diệu trong tương lai.

Phát hiện loại sự tình này, nhất định phải lập tức bẩm báo Thánh quân, mời Thánh quân định đoạt.

Tuy nhiên, Mạnh Kỳ Thiên giờ phút này không có dự định như vậy, hấn âm lãnh cười, xoay người rời khỏi dốc núi tuyệt mệnh.

Mặc Liên điện.

Mùi thuốc thơm tràn ngập trong không khí, mặc dù chỉ ngửi nhưng

cũng có một tia lạnh lẽo thấm vào chóp mũi.

Ngón tay mảnh khảnh êm ái xoa thuốc mỡ trên mặt hấn, Mặc Liên co quắp cúi đầu, cố gắng làm bộ không có việc gì, nhưng trống ngực đập nhanh không có cách nào che giấu.

Hấn không giỏi nói dối, mỗi lần nói dối đều là ở trước mặt nàng, mỗi lần cũng như bị vạch trần.

"Làm sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi, vẫn cảm giác trước mặt mình là một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Mặc Liên thấp giọng nói: "Xin lỗi."

"Tại sao nói xin lỗi ta?" Thuốc đã bôi xong, Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi chai lọ.

Mặc Liên ý thức được chính mình nói sai, đúng là không cần xin lỗi Hồng Liên, câu xin lỗi này là nói với Nguyệt, hấn vội vàng nói: "Đối với người không tốt."

Hoàng Bắc Nguyệt không phải Hồng Liên, nghe Mặc Liên nói không thể lập tức hiểu, suy nghĩ một chút, biết hấn nói hấn không tốt với Hồng Liên liền nói: "Người đối với ta rất tốt, như vậy ta hài lòng."

Mặc Liên đỏ mặt lên, thật cao hứng, không dám quay mắt về phía nàng, cuống quýt xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía nàng, "Sẽ rất tốt."

Sẽ rất tốt? Hấn nói hấn sẽ rất tốt, hay là sẽ đối xử với nàng rất tốt?

Trong lời nói tình lợc quá nhiều tin tức, nàng nhất thời không bỏ não ra được, tuy nhiên nghe không hiểu cũng làm bộ nghe hiểu, bởi

vì nàng là Hồng Liên mà!

"Được!" Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, "Mặc Liên, ta trở về đây."

Mặc Liên lập tức xoay người, lần này không có xúc động, hần học theo Mạnh Kỳ Thiên, bản tính không ngu ngốc, hướng chí tâm trong lòng nhận định. Nếu để Nguyệt phát hiện hần biết nàng không phải Hồng Liên, Nguyệt sẽ không đối hần tốt như vậy.

Bởi vì hần từng đã thương Nguyệt, Nguyệt sẽ không tha thứ hần.

Cho nên Mặc Liên gạt đầu, không có biểu hiện như trước, nghe Hoàng Bắc Nguyệt phải đi liền không để ý theo sát nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng suy nghĩ, hần quả nhiên không nhận ra nàng, đem nàng trở thành Hồng Liên, bởi vì trước Mặc Liên rất bám dính lấy nàng, nàng nói phải đi hần tuyệt đối sẽ không cho phép.

Cho nên nàng tạm thời bình thường trở lại, năm mơ cũng sẽ không ngờ Mặc Liên đơn thuần lại có thể lừa gạt nàng.

"Tại sao lại gạt cô ta?" Chờ Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn đi xa, Huyền Linh Thú mới lên tiếng, giọng nói trầm trọng mang theo một tia uể oải.

Mặc Liên nói: "Nguyệt, sẽ rời đi, Hồng Liên, sẽ không." Nếu nàng vĩnh viễn là Hồng Liên thì sẽ vĩnh viễn không rời đi.

Trong lòng hần chưa từng nghĩ Hồng Liên thật sự đi đâu. Trong lòng hần chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt, chỉ cần giữ nàng ở bên người, hần mặc kệ sẽ mất đi ai, mất đi Thánh quân cũng chẳng sao.

Huyền Linh Thú trầm thấp hừ một tiếng, trong lòng không thích Mặc

Liên ngu đại như thế, nhưng hấn không thể làm gì khác.

Hoàng Bắc Nguyệt ra khỏi Mặc Liên điện thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Vừa rời tường bị Mặc Liên nhận ra, nàng thật đúng là rối rắm một trận.

Hy vọng Mặc Liên giúp nàng giấu diếm, nhưng lại không hy vọng Mặc Liên khó xử. Nếu chân tướng bị vạch trần thì hấn bị Thánh quân trừng phạt mất.

May là Mặc Liên không nhận ra nàng, chứng tỏ tài ngụy trang của nàng cũng không bị xuống cấp!

Trong Hắc thủy cấm lao, Yểm đã sớm không nhịn được, lúc ở trong Mặc Liên điện đã định nói, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt vẫn mặc xác hấn, bởi vậy đến hiện tại mới mở miệng.

"Này này, ngươi có thể lừa gạt được bao lâu? Sớm muộn hấn sẽ biết, Hồng Liên đã chết."

Chương 920: Ta rất nhớ người

5

"Có thể giấu diếm bao lâu thì được bấy lâu." Hoàng Bắc Nguyệt tràn ngập áy náy nói, "Yểm, ta nghĩ ta phạm sai lầm rồi, ta không nên giết Hồng Liên, phải nghĩ cho Mặc Liên."

"Là kẻ địch thì phải giết." Yểm không quan tâm gì, hắn chỉ cảm giác hiện tại chuyện phát triển càng ngày càng có ý tứ, hắn rất thích xem trò vui.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Loại cảm giác này thật giống như ta giết người mà N quan tâm nhất."

"N là ai?"

"Người không biết đâu."

"Làm sao có thể? Người dĩ nhiên biết người mà ta không biết! Không thể nào" Yểm chắc chắn nói, từ lúc nàng sinh ra, trong thân thể đã phong ấn hắn. Nàng nhận thức người nào mà hắn sẽ không nhận ra?

"Dù sao không quan hệ với người!" Hoàng Bắc Nguyệt không muốn mò mẫm theo hắn, làm bộ không nghe thấy tiếng hắn, bước trở về Hồng Liên điện.

Vừa đi vào đi, liền có thị nữ sắc mặt không tốt đi ra, quỳ gối trước mặt nàng, nói: "Hồng Liên tôn thượng, Mạnh Kỳ Thiên đại nhân đang ở bên trong, nô tỳ nói ngài không có ở đây, nhưng hắn cố chấp chờ,

đuổi cũng không đi!"

"Mạnh Kỳ Thiên?" Nghe được tên này, Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt liền dần dần đông lạnh, phát phát tay, nói: "Các người đi xuống đi, ta xem hẳn định giỡn trò gì."

"Vâng" thị nữ thở dài nhẹ nhõm một hơi, may là Hồng Liên tôn thượng không trách móc. Mạnh Kỳ Thiên kia đúng là suýt hại người chết!

Toàn bộ Thị nữ cũng lui xuống, Hoàng Bắc Nguyệt bước vào, trong phòng khách chủ điện, Mạnh Kỳ Thiên thành thoi ngồi, trong tay thưởng thức một cây trâm hoa sen màu đỏ.

Vừa nhìn thấy cây trâm, Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt liền bí hiểm, đứng ở cửa lạnh lùng nhìn hẳn.

Mạnh Kỳ Thiên làm bộ mới nhìn thấy bộ dáng nàng đi vào, quay đầu cười nói: "Hồng Liên tôn thượng rất cuộc tới."

Dối trá!

"Nghe nói người ở đây chờ ta thật lâu, có chuyện gì sao?" Biết hẳn lai giả bất thiện, Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát đóng cửa lại, vung tay lên, bỏ thêm một tầng cấm chế, phòng ngừa người nghe lén.

Nhìn thấy động tác trên tay nàng, Mạnh Kỳ Thiên cười nói: "Các hạ lộ chiêu thức ấy, hình như không phải là Điện Quang Diệu truyền lại."

"Đương nhiên, thiên hạ võ học bác đại tinh thâm, không phải mọi thứ toàn xuất từ Điện Quang Diệu." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn hẳn, "Người lỗi lạc không nói ẩn ý, ta không thích vòng vo."

"Đủ sáng khoái, không hổ là Hí Thiên các hạ năm đó náo động một phương." Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười.

Mặc dù biết thân phận đã bị vạch trần, nhưng bị hắn nói chính xác xuất xứ của bản thân, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn có chút kinh ngạc. Nàng giờ phút này đang ở Điện Quang Diệu, nếu thân phận bị vạch trần, kinh động Thánh quân, nàng sẽ gặp nguy hiểm

Tuy nhiên nàng cũng không quá mức sợ hãi, bởi vì nếu Mạnh Kỳ Thiên muốn vạch trần nàng, giờ phút này không thể thành thơi ngồi ở đây.

"Ta tự nhận không có bất cứ sơ hở gì, tuy nhiên không qua mắt được Mạnh Kỳ Thiên các hạ, bội phục bội phục."

"Các hạ ngụy trang quả thật tinh diệu tuyệt luân, thậm chí giấu diếm được con mắt của Thánh quân, tuy nhiên các hạ không biết, ta cùng Hồng Liên lúc đó có mâu thuẫn nhỏ, mà người tuyệt đối không thể biết." Sau đó có phản ứng của Mặc Liên, hắn liền xác định nữ nhân này không phải Hồng Liên. Tuy nhiên về điểm của Mặc Liên hắn không nói ra.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lắc đầu, thờ dãi: "Trăm tính ngàn tính vẫn có sơ hở, nếu các hạ đã nhận ra, vì sao không thông tri Thánh quân?"

"Người làm Hồng Liên tốt hơn Hồng Liên nhiều." Mạnh Kỳ Thiên thản nhiên cười, đứng lên, lững thững đến trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, "Huống hồ chúng ta có chung kẻ địch."

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt thanh lạnh quét mắt hắn một cái, trên mặt hắn mang cười, thoạt nhìn rất ôn nhu, nhưng kì thực lạnh như băng giả dối.

"Người định nói..."

"Thành Tu La."

Nét mặt có chút biến hóa, sóng mắt lạnh lùng, Hoàng Bắc Nguyệt vô vị nói: "Ta muốn diệt trừ Thành Tu La, nhưng ta không muốn hợp tác cùng Thánh quân, bảo hồ lột da, với ta mà nói không có lời."

"Thánh quân chính là tay sai." Nghe được xưng hô này, Mạnh Kỳ Thiên đầy hứng thú chớp mi "Ta cùng Mặc Liên cũng là người như vậy."

"Mặc Liên khác người." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, Mặc Liên đơn thuần, không giống hấn giáo hoạt gian trá như vậy.

Mạnh Kỳ Thiên không phản bác, chỉ không ngừng mỉm cười giả dối: "Người sau này sẽ hiểu, hấn còn trung thành hơn ta."

"Ta không muốn cùng người thảo luận vấn đề ai trung thành hơn ai!" Hoàng Bắc Nguyệt không vui nói. Trên mặt giống Hồng Liên nhưng vẻ lạnh lẽo còn hơn cả Hồng Liên.

Mạnh Kỳ Thiên giang tay: "Được rồi, chúng ta nói chuyện hợp tác."

"Ta nói muốn hợp tác cùng người sao?"

"Chúng ta có chung mục tiêu, hơn nữa theo như nhu cầu là minh hữu tốt nhất, vì sao không hợp tác?"

"Theo như nhu cầu?" Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hấn, Mạnh Kỳ Thiên giống như con sói, có thể ngụy trang thành chó săn, ra vẻ nhất mực trung thành, ân cần thăm hỏi thuần lương, nhưng trên thực tế, khi hấn lộ ra bản tính sẽ trở nên vô cùng đáng sợ!

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Ta muốn Điện Quang Diệu, ngươi muốn Thành Tu La."

Trong con ngươi chợt lóe ánh sáng tinh nhuệ, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Mạnh Kỳ Thiên, ngươi biết với thực lực của ngươi, nói lời này không khác gì là người si tâm vọng tưởng?"

"Ta tự biết. Tuy nhiên người thành đại sự, không nhất định có thực lực cực mạnh, đầu óc không đủ cũng giống kẻ vô tích sự."

Nàng rất thương thức ý nghĩ này của hắn!

"Ngươi nắm chắc bao nhiêu phần?" Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt hắn.

"Sáu phần."

Trong lòng có chút kinh ngạc, sáu phần, dĩ nhiên có sáu phần! Nếu hắn nói thật, thì hắn đối với Điện Quang Diệu như hổ rình mồi. Có thể nắm chặt sáu thành chứng tỏ người này quả thực là thông minh tuyệt đỉnh!

"Nếu như ngươi không nói láo, ta quả thật muốn hợp tác với ngươi, tuy nhiên ngươi là người của Điện Quang Diệu, ta làm sao biết ngươi không phải là cái bẫy do Thánh quân phái tới, dẫn ta rơi vào?" Nàng sẽ không vì một chút hiệu quả đã dao động.

"Ngươi không tin ta cũng là chuyện bình thường, có điều ta mang ngươi gặp một người, nếu ngươi gặp người này mà vẫn không tin ta, thì chuyện hôm nay coi như chưa từng phát sinh."

"Người nào?"

"Người đi theo ta." Mạnh Kỳ Thiên chỉ chỉ ngoài cửa.

Hoàng Bắc Nguyệt không nhiều lời, vung tay lên, bỏ cấm chế ra, mở cửa bước ra ngoài, tự tin kiêu ngạo.

Mạnh Kỳ Thiên theo đuôi sau lưng nàng, cười nói: "Người chẳng lẽ không sợ ta thiết bẫy người?"

"Thiết bẫy mà nói nhảm nhiều như vậy thì cái bẫy này nhất định không có gì đặc biệt." Hoàng Bắc Nguyệt lộ ra một nụ cười tự tin, "Huống hồ nếu người thiết bẫy, ta cam đoan đánh chết người, để người chịu tội thay.

Mạnh Kỳ Thiên cười ha hả, cô gái này đại khí tự tin khiến hắn từ đáy lòng sinh ra cảm giác bội phục. Nàng không chỉ thông minh mạnh mẽ, hơn nữa thủ đoạn tàn nhẫn quyết đoán, đúng là người thích hợp đứng đầu ở thời đại này.

Đi theo Mạnh Kỳ Thiên rời khỏi Điện Quang Diệu, đều tự triệu hồi ra linh thú, bằng tốc độ nhanh nhất chạy tới một thành phố phía nam Nước Tây Nhung.

Nơi này xa Thành Kỳ Dương, khí trời không có gì đặc biệt, nhưng còn hơn đô thành u ám. Nơi này rõ ràng có nhiều màu sắc xanh biếc hơn, ít nhất có núi có sông, trong không trung không có ánh mặt trời, nhưng cũng không có nườm nượp mây đen.

Sông núi chìm trong sương khói mông lung, khói bay lượn lờ như đi tới một thế giới khác.

Bọn họ dừng lại ở một cái bờ sông vùng ngoại ô, đi ngược lên dòng sông, rất nhanh gặp một thôn xóm nhỏ, đại khái có hơn mười hộ dân, rất xa thấy khói bếp lượn lờ, chó sủa gà gáy, trẻ con nô đùa, một

mảnh bình tĩnh hiền hòa.

Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu liếc nhìn Mạnh Kỳ Thiên, nơi này không hợp chút nào với loại người đối trá kia.

Mạnh Kỳ Thiên biết suy nghĩ trong lòng nàng, tuy nhiên không để ý, tùy ý cười, mang nàng vào trong thôn.

Trong thôn có nông phu liếc mắt một cái nhìn thấy hấn, liền như thấy người quen nhiệt tình cười nói: "Mạnh tiên sinh tới rồi! Ôi chao lặn lội đường xa ngài nhất định mệt, ta đi báo cho người nhà của người a!"

Vừa nói, nông phu chạy nhanh về phía trước, mà mấy nông phụ lấy ra thịt vịt thịt cá cùng thức ăn trong nhà nhiệt tình kín đáo đưa cho hấn.

"Đa tạ, đa tạ." Mạnh Kỳ Thiên cười tiếp nhận, sau đó cầm một lọ dược đưa cho nông phụ, "Triệu đại nương, đây là thuốc trị ho khan, ngài nhớ kỹ uống đầy đủ."

"Cám ơn Mạnh tiên sinh!" Triệu đại nương rất cảm kích nhìn hấn, sau đó mới để ý thấy Hoàng Bắc Nguyệt bên cạnh Mạnh Kỳ Thiên, lập tức khó hiểu, "Mạnh tiên sinh, cô nương này là của ngài..."

Nhìn vẻ mặt Triệu đại nương thần sắc mập mờ, Hoàng Bắc Nguyệt liền nói trước: "Ta là bằng hữu của hấn."

"Ta lúc đi ngang qua nhìn thấy cô ấy, liền yêu cầu cô ấy cùng đi vào nhà." Mạnh Kỳ Thiên cũng cười nói. Hấn mặc dù nói như vậy, nhưng trên mặt Triệu đại nương cùng một đám thôn phụ hiện ra vẻ cái gì cũng biết.

Hoàng Bắc Nguyệt xam mặt lại, đi theo hấn thật vất vả ứng phó

những người đó. Đi đến một nhà đầu thôn, thoạt nhìn là một hộ rất có thể diện nhân gia.

"Đây chính là nhà ta." Mạnh Kỳ Thiên đẩy cửa sân, một con chó nhỏ màu vàng ửng ửng xông ra theo lời hấn gọi. Trong viện có cây dâu cùng cây mai, vẫn nuôi một đám gà con, thoạt nhìn rất hài hòa.

Lúc này, một nông phụ trang phục xinh đẹp vội vàng từ trong phòng đi ra, kinh thoa cài tóc bố váy, rất mộc mạc, nhưng không che được trên người hơi thở cao quý phát ra trên người. Khí chất cao nhã đi liền với thân thể, không thể loại bỏ được.

"Kỳ Thiên, người đã trở về!" Mỹ phụ kia vội vã đi tới, lôi kéo tay Mạnh Kỳ Thiên nhìn trái nhìn phải, từ ái ôn hòa.

"Đã nói để Tiểu Hoàn hầu hạ người, không cần phải vất vả như vậy." Mạnh Kỳ Thiên kéo tay bà, nhìn vết phỏng rộp trên tay đau lòng nói.

"Việc này ta từng làm rồi, hơn nữa nương muốn làm quần áo cho người, đã dệt vải tốt, người đi vào đo kích thước cho người".

Mạnh Kỳ Thiên bắt được tay bà đang muốn kéo chính mình vào nhà, cười nói: "Mẫu thân, ta dẫn theo khách nhân đến."

"Khách nhân." Mỹ phụ kia trong mắt chỉ có con của mình, lúc này nghe hấn vừa nói, mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, nhất thời, trên mặt xinh đẹp nhất thời tái nhợt.

"Bắc, bắc..." môi run rẩy, nhiều lần đều không nói ra đầy đủ, tâm tình quá mức kích động, như là đột nhiên tỉnh lại từ một giấc mộng đẹp, trước mắt tối sầm liền ngã xuống.

"Mẫu thân!" Mạnh Kỳ Thiên tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy bà, bắt đắ dĩ quay

đầu lại nhìn thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt từ lúc vào cửa nhìn thấy mỹ phụ này liền khiếp sợ không ngừng, nhưng lúc này đã hoàn hồn, ánh mắt thản nhiên, nói: "Trước đỡ bà vào nghỉ ngơi đi."

Mạnh Kỳ Thiên ôm lấy mỹ phụ nhân đi tới trước, Hoàng Bắc Nguyệt theo ở phía sau. Sau khi vào nhà đóng cửa lại, nàng tựa vào cánh cửa, ôm hai tay trước ngực chờ Mạnh Kỳ Thiên dàn xếp nữ nhân kia xong đi ra mới hỏi: "Đây là chuyện gì?"

"Nói rất dài dòng, tuy nhiên lúc đầu, ta suýt phạm vào một sai lầm không thể tha thứ." Mạnh Kỳ Thiên ngồi xuống bên cạnh bàn, rót hai chén trà để nàng cũng lại đây ngồi xuống.

"Năm đó đứa bé bị Âm Hậu tráo đổi là người." Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, cầm tách trà lên nhưng không uống, "Bởi vậy, người mới thống hận Thành Tu La, muốn xử đẹp cho vui?"

"Đó là một nguyên nhân."

Hoàng Bắc Nguyệt không hỏi tiếp, mỗi người luôn luôn có chút bí mật, không cần phải đào móc toàn bộ.

"Nếu như không phải bị đánh tráo, người vốn hẳn là hoàng tử Nước Bắc Diệu, thân phận tôn quý, thản nhiên hạnh phúc, sẽ không trở thành tay sai của Điện Quang Diệu, chín khuyến một ngao sống sót, đi qua gian khổ và khuất nhục." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng dương môi mỉm cười, "Đây là vận mệnh."

"Lúc đầu, nếu người không đi hoàng cung Nước Bắc Diệu mang mẫu thân cùng Thập nhất hoàng tử, ta nhất định sẽ giết bọn họ, cho nên, ta rất cảm kích người." Mạnh Kỳ Thiên chân thành nói.

Đi vào trong căn phòng này, trên vẻ mặt hẩn thoạt nhìn không có vẻ dối trá.

"Có thể thấy Nhã hoàng hậu còn sống, ta cũng thật cao hứng." ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên thoáng nhìn, nhìn thấy bóng người phía sau rèm, đặt chén trà xuống, đi qua, "Nhã hoàng hậu, đã lâu không gặp."

Nhã hoàng hậu nhẹ nhàng khóc nức nở một tiếng, sau đó ngẩng đầu nhìn nàng, "Bắc Nguyệt quận chúa..."

"Nhã Ngọc biết ngài còn sống, nhất định rất vui vẻ."

"Đừng nói cho Nhã Ngọc, đứa bé kia có lớn mà chưa có khôn, hy vọng người..." Nhã hoàng hậu vội vàng nói.

"Nhã hoàng hậu yêu con từ đáy lòng, kẻ khác cảm động." Hoàng Bắc Nguyệt có ám chỉ khác, "Nếu ngài cũng có thể đối xử với Phong Liên Dực như vậy, có lẽ không có Tu La vương hôm nay."

Nhã hoàng hậu sắc mặt tái nhợt, gắt gao cắn môi đỏ mọng, nước mắt rớt cuộc chảy xuống, "Ta biết ta không tốt với nó, nhưng nhiều năm như vậy, ta chỉ muốn nhớ đến con của ta"

"Ta có thể hiểu được." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nắm tay bà, "Ngài không cần cảm giác áy náy."

Mạnh Kỳ Thiên ở phía sau nhìn, đột nhiên nói: "Bắc Nguyệt quận chúa, có chuyện, hẳn là nói cho người biết, về chuyện Ngụy vũ thần đối phó với Trương công chúa Huệ Văn"

Hoàng Bắc Nguyệt rùng mình, lạnh lùng nhìn về phía hẩn, chuyện

liên quan đến danh dự của Trương công chúa Huệ Văn, nàng không muốn bất kỳ kẻ nào nhắc tới!

Mạnh Kỳ Thiên vội vàng nói: "Đừng hiểu lầm, ta chỉ muốn nói cho người biết, năm đó Ngụy võ thần sở dĩ có năng lực đối nghịch cùng Hiên Viên Vấn Thiên, bởi vì sau lưng hắn có Thánh quân ủng hộ."

"Thánh quân? Vì sao hắn phải giúp Ngụy võ thần? Không giúp hắn nhất thống thiên hạ, lại giúp hắn đối phó một người phụ nữ?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh.

"Nguyên nhân, đại khái giống chuyện phái Hồng Liên đi giết người." Mạnh Kỳ Thiên như có điều suy nghĩ nói, "Có một số việc không nên truy cứu chân tướng, biết kết quả thì tốt rồi."

"Người nói cho ta biết những điều này là muốn ta và người kết minh?" Hoàng Bắc Nguyệt dương môi cười, đầu óc của Mạnh Kỳ Thiên quả thật không phải khoác lác, hắn điều tra hết mọi việc, liệu định với lập trường của nàng nhất định sẽ đồng ý.

"Chẳng lẽ người không đồng ý?" Mạnh Kỳ Thiên tự nhiên biết mình sẽ không phạm sai lầm. Mỗi một bước kế hoạch của hắn đối với nàng đều rất có sức thuyết phục.

"Không có lý do không đáp ứng, nếu đúng theo nhu cầu, có thêm minh hữu tốt hơn so với một kẻ địch mạnh."

Mạnh Kỳ Thiên lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, cười giơ tay lên: "Vỗ tay kết minh!"

Hoàng Bắc Nguyệt tiêu sái ngược tay lên, nặng nề đánh một chút, "Nếu có phản bội, trời đất không tha!"

"Trời đất không tha!" Mạnh Kỳ Thiên cũng cười nói, lúc đồng thời vỗ tay với Hoàng Bắc Nguyệt, hai người đồng loạt bày ra kế ước trận, nếu có người phản bội, tự nhiên sẽ bị kế ước trận trừng phạt!

Nếu đã lập lời thề thì có nghĩa là bọn hắn thực sự kết minh, không cần nhiều lời, Hoàng Bắc Nguyệt để mẹ con họ trong phòng, chính mình đi ra ngoài tản bộ hai vòng.

Sơn thôn bình tĩnh, ngăn cách bên ngoài. Sau này nếu có thể ẩn cư tại nơi như này, hắn sẽ rất hạnh phúc.

"Hoàng Bắc Nguyệt, Mạnh Kỳ Thiên là một con sói giỏi ngụy trang, hợp tác với hắn chẳng an toàn hơn so với trực tiếp khiêu chiến Điện Quang Diệu." Lúc nàng an tĩnh hít thở không khí trong lành trong sơn thôn chính là lúc Yểm lặng lặng mở miệng.

"Ta đương nhiên biết, tuy nhiên, không có ai hiểu rõ Điện Quang Diệu hơn Mạnh Kỳ Thiên, ta chính là muốn minh hữu như thế." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, "Yểm, Mạnh Kỳ Thiên đã tâm đáng sợ, nhưng ta càng sợ Thánh quân thần bí khó lường. Dưới mặt nạ, đến tột cùng cất giấu khuôn mặt như thế nào?"

"Nói thật, không muốn thấy ngươi bốn bề thọ địch, tứ cố vô thân." Yểm đột nhiên thở dài một tiếng. Nữ tử trẻ tuổi này sao không thể an phận một chút, nhu thuận một chút, nghe lời một chút đây?

"Yểm, lúc cùng đường ngươi sẽ giúp ta, hay sẽ bỏ rơi ta?" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nghiêm trang hỏi.

Yểm chặc lưỡi, tán mạn nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi không cảm thấy hỏi vấn đề như vậy khác gì không hỏi sao?"

"Ngươi thật ra lại là người thành thật!" Hoàng Bắc Nguyệt không giận

ngược lại cười. Có lẽ đã sớm thăm dò tính cách Yểm, cho nên căn bản không tồn tại hy vọng.

"Nói dối thú vị sao?" Yểm nhàm chán nói, "Chỉ có loài người các ngươi mới thích nói vòng vo linh tinh."

Hoàng Bắc Nguyệt chớp mi, không phản bác Yểm, bởi vì nàng biết Yểm nói rất đúng!

Một người một thú, bất giác càng ngày càng có tiếng nói chung, đây là ám chỉ cảm tình, hay là giả dối bình tĩnh trước khi gặp chuyện nguy cấp đây?

**** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Chương 921: Hồ Lang kết minh 1

Tuyết rơi từ từ, khí trời giá lạnh, mùa đông cũng nhanh qua đi, dĩ nhiên lại rơi tuyết. Điện Quang Diệu phủ một tầng tuyết, một mảnh trắng phau phau, càng có vẻ thần thánh trang nghiêm.

Trong Tàng thư các cửa Điện Quang Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt cả người khoác áo đồ đi tới, trong tay ôm hai phần hồ sơ, nhìn trên hồ sơ có ấn ký màu vàng, liền biết đây là tuyệt mật tài liệu trong Điện Quang Diệu, trừ Thánh quân chỉ có Mạnh Kỳ Thiên quản lý Tàng thư các mới có thể đọc.

Nhưng bọn hắn có quan hệ minh ước, bởi vậy những hồ sơ này nàng tùy ý quan sát.

Thánh quân trừ một lần kia ra giáo huấn Mặc Liên liền không xuất hiện, cũng không triệu mấy người bọn họ, giống như biến mất không tồn tại.

Ở Quang Minh Thần Điện, hết thầy chuyện cũng không qua mắt được Thánh quân, bởi vậy trước mắt căn bản không có cách nào thăm dò rõ ràng hành tung của hắn, rơi vào đường cùng, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể đi nghiên cứu các nơi bố trí của Điện Quang Diệu, kể cả một tầng không gian kết giới cường đại bên ngoài.

Kết giới ngày ngoại trừ Thánh quân thì không người nào có thể khống chế, bởi vậy cũng không có thu hoạch lớn. Nàng chỉ có thể vào Tàng thư các thăm dò ghi chép từ xưa, tìm kiếm dấu vết để lại.

Nàng hôm nay nhìn vài tài liệu, trong đó vô tình phát hiện một phần phía trên nhắc tới "Thiên Phật". Lúc ấy nếu không phải Yểm trực giác nhạy cảm ngửi được hơi thở Thiên Phật từ một đồng hồ sơ bị che phủ bụi bặm thì nàng có lẽ đã bỏ lỡ!

Nhìn phần hồ sơ, lại phát hiện phía trên có ấn ký màu vàng, đó là dấu hiệu đặc biệt của Thánh quân, đây đúng là hồ sơ rất trọng yếu, sao lại thả lẫn lộn trong một đồng hồ sơ tầm thường khác?

Xuất phát từ tò mò, lấy ra nhìn kỹ, chỉ thấy phía trên có đồ án kỳ dị cùng khẩu quyết rất tối nghĩa, hơn nữa căn bản bất đồng. Nàng xem qua mấy quyển kiếm kỹ cùng thư pháp, nhất định hiểu rõ những thứ như này. Nhưng chứng kiến phần ghi lại trên hồ sơ, lại cảm giác đau đầu.

Căn bản xem không hiểu!

Đưa cho Yểm nhìn, tên kia tỏ vẻ hần chưa bao giờ đọc sách!

Rơi vào đường cùng, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ có thể tự mình chậm rãi nghiên cứu. Xem vài ngày, chợt phát hiện trong đồ án kỳ dị có vài ký hiệu giống như trong không gian của Vạn Thú Vô Cương.

Nàng lập tức liên hệ hai đồ vật lại, dù sao đã tu luyện ba cái chú ấn, hơn nữa trước đây có Linh Tôn dạy nên xem ký hiệu rất thuần thực, cho nên rất nhanh phát hiện những thứ ghi lại trong này. Thực ra Ngụy võ thần học một hai phần đã khiến nàng không chịu được Thiên Phật!

Phát hiện này khiến nàng rất giật mình, mấy ngày mấy đêm ngâm mình ở Tàng thư các siêng năng nghiên cứu. Đời này nàng cũng chưa từng dụng công như thế, so với những đệ tử ngày thường không thấp hương trước ngày thi cuống lên mới ôm chân Phật dụng

tâm gấp trăm lần.!

Nhưng sau khi nghiên cứu lại phát hiện phần Thiên Phật này cũng không hoàn chỉnh, phía sau không trọn vẹn.

Tuy nhiên nàng cũng phát hiện phần Thiên Phật không trọn vẹn này hẳn là Ngụy võ thần tu luyện, chẳng trách hẳn chỉ đạt đến trình độ kia, bởi vì phía trước ghi lại chỉ là bề ngoài Thiên Phật mà thôi.

Phần sau rốt cục ở đâu? Bị Thánh quân giấu đi, hay ngay cả Thánh quân cũng không có?

Trên bàn đốt ngọn đèn dầu, vẫn bày mấy khối đá phát sáng, đủ để giúp nàng nhìn kỹ tài liệu mà không quá sáng khiến bên ngoài phát giác.

Thiên Phật có hấp dẫn rất lớn, nàng xem rất nhập thần, ngay cả Yểm cũng nhìn theo, bởi vậy hai người không phát hiện trong bóng tối, có bóng người cao lớn chậm rãi tới gần.

Chờ bóng người tới trong phạm vi, Hoàng Bắc Nguyệt mới đột nhiên giật mình tỉnh lại, vừa muốn động thủ cầm vũ khí, đột nhiên cảm giác bóng người tới gần có áp lực thần thánh, liền lập tức không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ giả bộ không phát hiện cái gì, bộ dáng nghiêm túc nhìn tài liệu.

Bóng đen đi tới phía sau nàng, bóng ma bao phủ trên đỉnh đầu nàng, nàng giật mình kinh hoàng, nhẹ nhàng kêu một tiếng sợ hãi, sau đó một đôi tay từ phía sau đưa đến, ôm lấy thắt lưng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này chưa quên chính mình là Hồng Liên coi trời bằng vung, nhân cơ hội mắng to một tiếng: "Khốn nạn không có mắt"

Vừa mắng xong đã bị đặt lên trên bàn, thân thể phiêu chuyển trở lại, mặt nạ màu vàng rực rỡ đập vào mắt.

"Thánh, Thánh quân!" Nàng hoàng hốt, muốn quỳ xuống hành lễ, nhưng chủ nhân mặt nạ lại giơ tay lên, đè lại hai tay của nàng, trầm thấp mở miệng: "Đừng nhúc nhích."

Hai chữ đơn giản như thế, hấn lại nói dịu dàng, dịu dàng đến mức lòng người tan chảy.

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại nổi da gà, bởi vì hấn vừa mở miệng, nàng đã nghe thấy một mùi rượu nồng đậm. Đó là rượu tinh khiết và thơm, nhưng mặc kệ rượu hương thơm thế nào, từ trong miệng một nam nhân nửa đêm uống rượu miệng phát ra cũng khiến người ta buồn nôn!

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng oán thầm, trên miệng lại lập tức nói: "Thánh quân, thuộc hạ biết sai rồi, thuộc hạ không nên nhìn lên hồ sơ, lần sau thuộc hạ không dám nữa!"

Thánh quân đưa một tay tới, đầu ngón tay thon dài trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng đặt trên môi nàng.

"Hồng Liên, ngươi năm nay mấy tuổi?"

"Mười chín." Mọi chuyện về Hồng Liên, Mạnh Kỳ Thiên đã nói hết với nàng, xác định không có sơ xuất.

"Mười chín năm..." Thánh quân thấp giọng cảm thán, "Ngươi có biết vì sao ta nang ngươi về đây không?"

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, cái này Mạnh Kỳ Thiên cũng không nói

với nàng, tuy nhiên Mạnh Kỳ Thiên nói, chỉ cần hắn không biết, mà Thánh quân lại hỏi, vậy tỏ vẻ Hồng Liên cũng không biết, nàng chỉ cần lắc đầu là được.

"Mời Thánh quân chỉ rõ."

Tay Thánh quân chậm rãi lướt từ môi đến gương mặt này, động tác rất mập mờ, "Lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt của ngươi, ta rất thích, mà ngươi hiện tại, càng ngày càng...đẹp."

Hoàng Bắc Nguyệt thật muốn nói một tiếng cảm ơn khích lệ, nhưng Thánh quân giơ tay lên, dập tắt ánh sáng từ đá phát sáng cùng đèn dầu, miệng nàng cũng bị lấp.

Vì vậy, hai chữ "cảm ơn" định nói ra biến thành trong lòng nghiêng rãng nghiêng lợi một tiếng: mẹ kiếp!

Từng là sát thủ, ý nghĩ tinh táo là trọng yếu nhất, không giây phút nào nàng quên. Bởi vậy lúc này đương nhiên không thể tự loạn trận tuyến, quật khởi liều chết quyết đấu với Thánh quân.

Nàng chỉ kinh hoàng đẩy hắn ra, đẩy không ra liền nghiêng mặt, bối rối nói: "Thánh quân, mời ngài tỉnh táo!"

Cả Điện Quang Diệu đều biết Hồng Liên thích Mặc Liên, Thánh quân không thể không biết!

"Mười chín năm, ngươi bảo ta tỉnh táo như thế nào? Trái tim của ta như bị ác quỷ gặm, ngươi vì sao cho tới bây giờ cũng không nhìn thấy ta?" Thánh quân thấp giọng nói, triền miên hôn từ khóe miệng chậm rãi rời xuống, cuối cùng chuyển qua cổ nàng. Thấy quần áo vướng bận mà bắt đầu xé rách.

Hoàng Bắc Nguyệt như bị sét đánh, không biết quả thực Thánh quân cũng là kẻ si tình, đáng tiếc Hồng Liên thật đã chết, nàng há lại trở thành thể thân?

Đêm nay nếu ép nàng, trở mặt liền trở mặt, Thánh quân ở gần nàng như vậy, cùng lắm thì cả hai cùng bị thương, ngay cả trong sạch cũng không bảo vệ được, nàng sau này lăn lộn trên giang hồ thế nào?

Theo động tác của hắn càng ngày càng làm càn, Hoàng Bắc Nguyệt trong mắt cũng né sắc lạnh như băng, xòe năm ngón tay, đầu ngón tay ngưng tụ ánh sáng băng tuyết lạnh lẽo từ phía sau lưng nhắm vào trái tim Thánh quân!

"Hồng Liên!"

Đang định động thủ, cửa Tàng thư các đột nhiên bị đẩy ra, trong nháy mắt gió bão cuốn vào, còn kèm theo từng mảnh tuyết bay múa.

Sức nặng trên người trong nháy mắt biến mất, chỉ để lại mùi rượu nồng nặc.

Vạt áo mở rộng bị gió lạnh thổi đến, nàng ánh nhìn lạnh như băng, thở ra một hơi lạnh như băng, chậm rãi sửa sang lại quần áo.

Mặc Liên đứng ở cửa, gió lạnh gào thét, bông tuyết bay múa, hắn không nhìn thấy cái gì, chỉ là không nghe thấy nàng đáp lại, liền đứng ở cửa do dự một chút, lại nói: "Hồng Liên?"

"Ta ở chỗ này."

Chương 922: Hồ Lang kết minh 2

Mặc Liên chậm rãi đi tới, người trong không khí có mùi đặc thù, khẽ nhíu mày.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Vừa rồi nghiên cứu ít thuốc, không cẩn thận đánh đổ bình thuốc." Trong lòng rất cảm kích Mặc Liên, nếu hắn không kịp thời chạy tới thì bản thân giờ phút này sợ rằng đã động thủ với Thánh quân.

Kết quả tất nhiên là Thánh quân trọng thương, nàng cũng trọng thương.

"Đã trở thế này, người tìm ta có chuyện gì sao?" Nhìn thần sắc Mặc Liên có chút vội vàng, tưởng hắn có việc gì gấp, Hoàng Bắc Nguyệt vội hỏi.

Mặc Liên gãi gãi lỗ tai, nói: "Tuyết rất lớn."

Cửa không đóng, bên ngoài vù vù gió lạnh thổi vào, quả thật rất lạnh, Mặc Liên sợ tuyết lớn nàng không quay về được mới đến sao?

"Cám ơn người." Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bờ vai của hắn, nghiêm túc nói, hắn lại cứu nàng một lần, "Chúng ta trở về thôi."

Bên ngoài gió tuyết thổi loạn, không trăng không sao, tuyết trắng chiếu rọi, không có bóng tối che chắn.

Hoàng Bắc Nguyệt mở ô, tự nhiên kéo Mặc Liên đến bên người. Hắn

vừa rồi đúng là mạo hiểm gió tuyết mà tới, ô cũng không mang theo, thật là một đứnà ngốc.

Nắm tay hần lạnh như băng, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hần một cái, thấy khóe miệng hần mơ hồ có ý cười, liền hỏi: "Cười cái gì?"

Mặc Liên vội vàng lắc đầu, lại làm bộ dáng vô sự.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không hỏi nhiều, hơn nữa, toàn bộ tâm tư đảo loạn vì cử động vừa rồi của Thánh quân, trái lo phải nghĩ, mơ hồ cảm giác trong lời nói Thánh quân có chút kỳ hoặc.

Mười chín năm trước, Hồng Liên vẫn là trẻ con, hần sao có thể thích một đứnà trẻ mới sinh?

Trong lời của hần có chút thâm ý, có điều lúc ấy nàng không có thời gian nghĩ, hiện tại đột nhiên cảm giác trên lưng có chút mơ hồ lạnh lẽo.

Tất cả việc nhỏ không đáng kể bị nàng xâu chuỗi lại.

Năm đó Thánh quân cùng Ngụy võ thần cấu kết, nàng vốn tưởng rằng mười bảy năm trước ngẫu nhiên phát sinh, nhưng lúc phát hiện Thiên Phật ở Điện Quang Diệu, cái phỏng đoán này có thể bị lật đổ.

Hần cùng Ngụy võ thần hần là cấu kết sớm hơn, bởi vì Ngụy võ thần muốn tu luyện Thiên Phật, đây không phải công pháp công pháp cấp tốc học được. Không có một hai năm tuyệt đối không làm được.

Lấy bản lĩnh của Thánh quân, muốn đối phó Hiên Viên Vấn Thiên, sao lại dùng gà mờ Ngụy võ thần hỗ trợ, cho nên, Thánh quân bồi dưỡng Ngụy võ thần, không phải đối phó Hiên Viên Vấn Thiên, mà là

đối phó Trương công chúa Huệ Văn.

Về phần tại sao Thánh quân tìm tới tiểu nhân Ngụy vũ thần, chỉ sợ là vì Ngụy vũ thần cầu không được Trương công chúa Huệ Văn, yên quá mà hóa hận.

Như vậy Thánh quân thu dưỡng Hồng Liên, tuyệt đối không phải mười chín năm trước Thánh quân thích đứa trẻ mới sinh, mà là bởi vì Trương công chúa Huệ Văn.

Nàng cùng Hồng Liên dung mạo tương tự, chẳng lẽ bọn họ có quan hệ huyết thống?

Nàng phỏng đoán như vậy, bởi vì năm đó ngoài Hiên Viên Vấn Thiên, Trương công chúa Huệ Văn, Ngụy vũ thần và Thánh quân, còn có một nhân vật máu chốt - Công chúa Hi Hòa!

Nếu nàng có huyết thống với Hồng Liên thì chỉ có thể liên hệ với Công chúa Hi Hòa.

Mọi chuyện xâu chuỗi lại, mặc dù không để chân tướng hoàn toàn hiện lên, nhưng lại chỉ rõ một phương hướng, người trăm phương ngàn kế hại chết Trương công chúa Huệ Văn, nhất định là người từng rất quen thuộc.

Không phải bên người thân tộc, chính là hảo hữu chí giao.

Có vết xe đổ từ Thái hậu Văn Đức, nàng vốn không còn cảm giác gì với những âm mưu đấu đá, nhưng bất giác trên lưng vẫn hiện lên hơi lạnh thấu xương.

Những chuyện này, khi nào mới có thể thực sự kết thúc đây?

Đêm đó, sau khi trở về nghỉ ngơi, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn lấy quyển Thiên Phật ra cẩn thận nghiên cứu. Những tài liệu có màu vàng ấn ký vốn không thể mang ra Tàng Kinh các, tuy nhiên sợ Thánh quân lại đến, nàng liền đánh bạo lấy ra.

Tuy nhiên nàng cũng không dám quá lớn mật, để phòng ngừa, nàng lén sao chép tài liệu lại, sau đó đem tài liệu gốc trở về.

Ban đêm tuyết mịn, nàng đẩy cửa Tàng Kinh các ra, một cảm giác khác thường truyền đến, nàng lập tức nhận thấy trong Tàng Kinh các có người.

Quả nhiên, giương mắt nhìn thấy Thánh quân chấp tay đứng trước cửa sổ, qua sa rèm nhìn cảnh tuyết bên ngoài. Màu vàng trường bào làm tăng thêm khí phách uy hiếp thiên hạ.

Nàng vừa đi vào, Thánh quân liền mở miệng nói: "Lại đây đi."

Khẩu khí lạnh nhạt, tựa hồ chuyện ngày đó hoàn toàn không xảy ra gì cả.

Nếu hấn thích giả bộ, nàng cũng bồi hấn giả bộ đến cùng, như người không có việc gì. Về mặt thuộc hạ trung thành đi tới bên cạnh hấn, gần tới nửa nước, cùng hấn nhìn tuyết bay ngoài cửa sổ.

Thánh quân quay đầu liếc nhìn nàng một cái, thấy nàng sắc mặt kính cẩn nghe theo như thế, liền nói: "Hồng Liên, ngươi là đứa trẻ thông minh."

"Đa tạ Thánh quân khích lệ." Nàng kính cẩn nói.

Phút chốc xoay người lại, Thánh quân ánh mắt sáng quắc nhìn nàng, "Ngươi nên hiểu rõ ý của ta."

"Hồng Liên không rõ." Nàng cẩn thận tỉ mỉ nói.

Thánh quân nhìn nàng, sau lúc trầm mặc mất tự nhiên, hấn khẽ thờ dài một tiếng, "Trong lòng ngươi, từ nhỏ chỉ có Mặc Liên."

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng cắn một chút môi đỏ mọng, cúi đầu, ánh mắt có chút buồn bã.

"Hấn có điểm gì hơn ta?" Thánh quân đột nhiên thâm thúy hỏi, ánh mắt nhìn nàng, nhưng lại nhìn xuyên thấu qua nàng, như nhìn một người khác.

Hoàng Bắc Nguyệt biết hấn có ám chỉ khác, liền cũng cố ra vẻ bí ẩn đến cùng.

"Hấn mặc dù kém về cao quý thần thánh của Thánh quân, nhưng tình yêu trên thế gian không thể vì tốt hay xấu mà quyết định? Nếu thật sự thích, cho dù hấn là người kém cõi nhất thế giới, cũng không thay đổi việc ta thích hấn."

Thánh quân kinh ngạc nhìn nàng, tuy có mặt nạ che, song Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, vội vã nhìn hấn một cái, nhưng lại phát hiện Thánh quân sau mặt nạ có một đôi mắt trong trẻo ôn hòa dị thường.

Nàng không nhìn chăm chăm, rất nhanh liền rời ánh mắt.

"Thật không? Cho dù hấn sinh ra thấp kém, thô lỗ man dã, ngươi vẫn thích hấn như thế!" Thánh quân đột nhiên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, vội vàng cười nói: "Thánh quân quên sao? Mặc Liên sinh ra không thấp kém, hấn an tĩnh trầm mặc, không thô lỗ."

"Ta không nói hấn." Thánh quân nhận định cô gái trước mắt là Hồng Liên không hiểu chuyện, bởi vậy không đề phòng nhiều.

"Vậy Thánh quân nói ai?" Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt ngây thơ.

Thánh quân xoay người, để lại bóng lưng lạnh tuyệt "Người hứng thú với phần tài liệu này sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt hoảng sợ, thấy Thánh quân hỏi, sẽ không thể giả vờ không biết, Vì vậy gật đầu.

"Thấy vậy hiểu không?"

"Rất tối nghĩa, bên trong có ký hiệu thuộc hạ chưa bao giờ nhìn thấy, nghiên cứu vài ngày cũng không có đầu mối."

Thánh quân vươn tay đến, cầm tài liệu nàng đang giữ trên tay, nhẹ nhàng mở ra, nhìn lướt qua văn tự phía trên phức tạp cùng ký hiệu, nói: "Cái này kỳ thật chỉ là một tàn quyển không hoàn chỉnh, tu luyện tàn quyển này có thể tẩu hỏa nhập ma."

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng kích động, tẩu hỏa nhập ma, như vậy Ngụy võ thần chẳng phải là...

"Có nghĩa là tàn quyển này không có tác dụng?" Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt tiếc hận.

"Chưa chắc." Thánh quân nói, "Chỉ cần có được Vạn Thú Vô Cương là được phá giải."

Quả nhiên có quan hệ cùng Vạn Thú Vô Cương, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng âm thầm suy nghĩ, nhưng mấy ngày nay nàng cũng dùng

Vạn Thú Vô Cương làm thí nghiệm cũng không có hiệu quả gì, có lẽ không có bí quyết, hoặc thời gian không đủ.

"Nhưng Vạn Thú Vô Cương trong tay Nguyệt Dạ!" Hoàng Bắc Nguyệt nói, lúc đầu đánh nhau ở Biệt Nguyệt sơn trang, đám người Mạnh Kỳ Thiên sau khi trở về đã bẩm báo Thánh quân.

Chương 923: Hồ Lang kết minh 3

Vạn Thú Vô Cương bị Nguyệt Dạ - người đeo mặt nạ quý nhanh chân đến lấy trước, nhưng không ai biết Nguyệt Dạ chính là nàng.

"Tìm ra hắn, bằng mọi cách phải lấy lại Vạn Thú Vô Cương!" Thánh quân lạnh lùng nói.

"Nhưng người này hành tung bất định..."

Thánh quân đột nhiên nói: "Hắn nếu biết Vạn Thú Vô Cương, vậy hắn nhất định có liên quan tới Hiên Viên Vấn Thiên, người chỉ cần lợi dụng tin Hoàng Bắc Nguyệt chết, tự nhiên có thể dẫn hắn đến."

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm Thánh quân quả nhiên cáo già! Nếu nàng hôm nay không phải Hồng Liên, không nghe được lời dặn dò của Thánh quân, bất kể như thế nào, nghe tin Hoàng Bắc Nguyệt chết, cho dù biết rõ là giả cũng sẽ đi tìm tòi sự thật, như vậy chẳng khác nào đi vào bẫy của bọn họ.

Quả nhiên gừng càng già càng cay!

"Thuộc hạ đã rõ!" Hoàng Bắc Nguyệt thanh thúy lên tiếng, "Nếu Thánh quân không có dặn dò gì khác, thuộc hạ xin đi làm việc"

"Đi thôi." Thánh quân miễn cưỡng vẫy vẫy tay, Hoàng Bắc Nguyệt liền rời khỏi.

"Xem ra chỉ cần có Vạn Thú Vô Cương, Thánh Quân sẽ mở ra được

Thiên Phật."

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh trong trời tuyết, Yểm cũng mở miệng nói chuyện.

"Chẳng lẽ muốn ta đem Vạn Thú Vô Cương giao cho hấn sao?"
Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt lạnh lùng.

Yểm nói: "Có thể tương kế tựu kế."

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, nói: "Nếu không bắt đắc dĩ, ta không muốn đi bước này, Vạn Thú Vô Cương rất trọng yếu đối với ta!"

Trong khoảng thời gian này nàng có thể rời khỏi Điện Quang Diệu. Có thể lợi dụng thời cơ này để nghiên cứu bí mật trong tàn quyển! Nếu thật sự không mở ra được, nàng mới lựa chọn hỗ trợ Thánh quân.

Từ lúc đi tới thế giới này, Vạn Thú Vô Cương chính là pháp bảo để nàng sống yên ổn. Trừ phi đứng trước sống chết, nếu không nàng sẽ không đem Vạn Thú Vô Cương ra đặt cược.

Đi ra khỏi Tàng thư các, giữa đường gặp Mạnh Kỳ Thiên, hai người cũng thường lui tới nên thân nhiên liếc mắt nhau một cái.

"Hồng Liên tôn thượng." Mạnh Kỳ Thiên cười đi tới, "Gần đây tôn thượng tựa hồ rất dụng công, cả ngày ra vào Tàng thư các."

"Hừ! Trên đời này cường giả vi tôn, Điện Quang Diệu ngày sau muốn quân lâm đại lục, đương nhiên phải cần cao thủ." Hoàng Bắc Nguyệt không thèm nhìn hấn một cái, kiêu ngạo mà nói.

Mạnh Kỳ Thiên cười nói: "Chỉ là Hồng Liên tôn thượng thường xuyên ra vào Tàng thư các, mang tài liệu có ấn ký, nếu có người biết lại trách ta."

"Có ta ở đây, người sợ cái gì?" Ngữ khí không đem bất kỳ kẻ nào vào mắt.

Dần dần đi cách xa Tàng thư các, trên đường cũng không có người, Mạnh Kỳ Thiên mới thu hồi nụ cười dối trá, thấp giọng nói: "Mấy ngày nay Thánh quân cũng thường xuyên đi Tàng thư các, chỉ sợ phát hiện người khác thường, người cẩn thận một chút."

"Ta đây tự có chừng mực." Nếu để Mạnh Kỳ Thiên biết mục đích Thánh quân đi Tàng thư các, chỉ sợ hấn sẽ học máu.

"Bắc Nguyệt quận chúa, mặc dù người ngự trang xuất thần nhập hóa, tuy nhiên, vì đại sự, không nên đánh rấn động cỏ." Mạnh Kỳ Thiên nghiêm túc nói, hấn mặc dù tin tưởng năng lực Hoàng Bắc Nguyệt, tuy nhiên Thánh quân bí hiểm, hấn luôn luôn có ba phần kiêng kỵ.

Hoàng Bắc Nguyệt dừng bước chân, xoay người nhìn hấn: "Ta biết rồi, tuy nhiên lúc này Thánh quân cho ta ra ngoài, dụ Nguyệt Dạ ra lấy Vạn Thú Vô Cương. Mạnh Kỳ Thiên, người ở Điện Quang Diệu nhiều năm như vậy, hơn nữa thông minh tuyệt đỉnh, người biết tác dụng của Vạn Thú Vô Cương không?"

"Ta chỉ biết có lời đồn rằng Vạn Thú Vô Cương có thể gọi về tất cả năng lượng trong thiên địa, uy lực vô cùng, Thánh quân muốn, đơn giản là vì đạt được thiên hạ."

Xem ra mỗi người cũng nghĩ như vậy, tưởng Vạn Thú Vô Cương là bảo bối tuyệt thế, đáng tiếc, không mấy người biết Vạn Thú Vô

Cương rốt cuộc sử dụng thế nào, hơn nữa còn có bao nhiêu hung hiểm nương theo.

"Thì ra là thế, nhưng các người mất nhiều công phu như vậy chưa từng lấy được Vạn Thú Vô Cương. Nói vậy nhiệm vụ lần này của ta không thể hoàn thành." Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ.

Chương 924: Hồ Lang kết minh 4

"Chúng ta trước là vì không tìm được Vạn Thú Vô Cương ở đâu, cho nên mới lãng phí nhiều thời gian như vậy, tuy nhiên hiện tại biết ở trong tay Nguyệt Dạ cũng dễ xử lý rồi." Mạnh Kỳ Thiên cười nói, "Lấy thực lực của ngươi, hơn nữa có Mặc Liên trợ giúp, hẳn là không khó."

"Ngươi hy vọng ta tìm được Vạn Thú Vô Cương rồi giao cho Thánh quân?"

"Cái này phải xem ngươi nghĩ như thế nào." Mạnh Kỳ Thiên thản nhiên cười.

"Ta và ngươi cũng không người lương thiện." Hoàng Bắc Nguyệt hiểu ý cười, nghĩ Mạnh Kỳ Thiên thông minh, liền đem tàn quyển Thiên Phạt cùng bộ phận ký hiệu tương tự Vạn Thú Vô Cương giao cho hắn.

Mạnh Kỳ Thiên cúi đầu nhìn, không khỏi kinh ngạc: "Đây là cái gì?"

"Có lẽ là mẫu chốt có thể đối phó với Thánh quân." Hoàng Bắc Nguyệt đơn giản nói.

Mạnh Kỳ Thiên trong khoảnh khắc liền hiểu, cẩn thận thu vào trong nạp giới, thấp giọng nói với nàng: "Trên đường cẩn thận."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, bởi vì có quan hệ với Nhã hoàng hậu, nàng hợp tác cùng Mạnh Kỳ Thiên không sợ trở mặt. Hai người

thông minh hợp tác không phải đưa đối phương vào chỗ chết, mà là lợi dụng lẫn nhau, cùng nhau được lợi.

Rất rõ ràng, quan hệ của bọn họ thuộc về vế sau.

Ngày thứ hai, Hoàng Bắc Nguyệt mang Mặc Liên rời khỏi Điện Quang Diệu, đi Thành Kỳ Dương, bí mật gặp Nến Đỏ và A Tát Lô.

Nhìn thấy nàng cùng Mặc Liên ở cùng một chỗ, cơ hồ tất cả mọi người lập tức muốn động thủ, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nâng tay lên, ý bảo bọn họ không nên hành động, sau đó nói với Mặc Liên: "Mặc Liên, ta có một số việc, ngươi ở đây chờ ta một chút được không?"

Mặc Liên rõ ràng cảm giác được sát khí mãnh liệt, nhưng do ở cùng nàng nên không quá lo lắng liền gật đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt mang đám người A Tát Lô đi xa một chút. Nến Đỏ không nhịn được hỏi: "Chủ nhân, sao người lại ở cùng Mặc Liên? Chẳng lẽ hẳn quy hàng?"

"Nói càn!" Cát Khắc đã sớm chú ý tỉ mỉ tới y phục trên người nàng, liền hỏi: "Vương, y phục của ngươi là thế nào?"

"Ta giết Hồng Liên." Hoàng Bắc Nguyệt biết chuyện này giải thích rất phức tạp, liền đơn giản nói qua, "Tóm lại, sau này ở bên ngoài nhìn thấy ta, coi ta trở thành Hồng Liên là được!"

Đám người Cát Khắc gật đầu, A Tát Lô cười nói: "Vừa rồi nhìn từ xa tưởng Hồng Liên cùng Mặc Liên tới! Vương, ngươi giả trang quá giống!"

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, ở cùng người của chính mình, không

cần ngưng trang khổ cực, rất dễ dàng, "Ta không ở đây, thời gian qua có chuyện gì phát sinh không?"

Cát Khắc tranh thủ nói cho nàng mọi chuyện gần đây xảy ra, việc nhỏ đơn giản xẹt qua, đại sự thì nói nhiều thêm vài câu, trải qua một lần trọng thương, Cát Khắc so với trước kia càng thêm thành thực chững chạc, khiến nàng vô cùng vui mừng.

"Thiên đại Đông nhi đã đề nghị nữ hoàng thông qua hòa thân làm thủ đoạn để kết minh với Nước Nam Dục, có thể từ Nước Nam Dục chọn lựa hoàng tử có tài đức ở rể Nước Tây Nhung." Cát Khắc lên tiếng, gần đây thương thảo có vẻ kịch liệt.

"Hòa thân?" Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, nghĩ đến nữ hoàng còn nhỏ như vậy, loại tuổi này nên ngây thơ lãng mạn, hòa thân quá sớm.

"Trong triều đại thần đều đồng ý, chỉ có Bắc Đường Du các hạ cực lực phản đối."

Bắc Đường Du phản đối cũng không ngoài ý muốn, hấn chân chính quan tâm nữ hoàng, như thế nào hẳn tâm nhìn nàng tuổi còn nhỏ hi sinh hạnh phúc vì nước nhà?

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi: "Nữ hoàng ý tứ thế nào?"

Cát Khắc nói: "Nữ hoàng bệ hạ nói việc này để cân nhắc thêm."

A Tát Lô ồ ào đứng lên: "Nếu nữ hoàng đồng ý, giữa mấy vị hoàng tử ở Nước Nam Dục chỉ có thái tử Chiến Dã là người thích hợp nhất!"

"Chiến Dã là thái tử, làm sao có thể ở rể?" Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt hấn một cái, Chiến Dã là người kiêu ngạo như vậy, tương lai là

hoàng đế Nước Nam Dục, chuyện ở rể này đều vô căn cứ!

A Tát Lô than thở nói: "Nước Tây Nhung thực lực yếu nhất trong bốn nước, tương lai nếu vì cầu an bình, chỉ có thể lựa chọn đầu nhập vào một quốc gia nào đó, mà nữ hoàng hòa thân, lấy giang sơn làm đồ cưới, tìm kiếm cường quốc bảo vệ, đúng là thủ pháp mà mấy nước nhỏ hay dùng."

Hoàng Bắc Nguyệt im lặng, loại tiền lệ này nàng cũng từng nghe nói, nhưng nàng không hy vọng loại chuyện này phát sinh ở Chiến Dã. Cho dù hấn sau này làm hoàng đế, có tam cung lục viện, nàng cũng hy vọng hấn có thể thật sự lấy nữ nhân mình thích.

"Việc này chúng ta không cần nhúng tay, nhìn hai nước quyết định đi." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói, "Hiện tại Thánh quân tướng rằng người chết là ta không phải Hồng Liên, cho nên các người đem tin tức ta đã chết tản ra ngoài, thuận tiện, các người mang theo hũ tro cốt trở về Nước Nam Dục đi."

Nghe xong lời của nàng, mọi người trợn mắt, Nến Đỏ nói: "Chủ nhân, như vậy nhiều điều xấu!"

"Vì dẫn rấn ra khỏi hang, chỉ có thể hy sinh một chút." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, bọn họ muốn thăng bằng căn cơ, đương nhiên phải trở về Nước Nam Dục. Tuy nhiên nhiều người như vậy đột nhiên trở về sẽ gây hoài nghi, vừa vặn lợi dụng tin nàng chết che giấu tai mắt.

"Cứ như vậy, lính đánh thuê làm sao bây giờ?" Cát Khắc lo lắng nói, Vua của lính đánh thuê mới xuất hiện, hiện tại truyền ra tin người chết, sợ rằng lòng quân không yên.

Chương 925: Hồ Lang kết minh 5

"Các người âm thầm thông báo cho Thượng Quan Vô Vân cùng La Thuần hai thủ lĩnh đoàn lính đánh thuê lớn. Chỉ cần bọn họ ổn định bất động, các tiểu đoàn lính đánh thuê khác cũng không dám lộn xộn."

Cát Khắc cười nói: "Hóa ra Vương đã nghĩ kĩ đối sách!"

"Sự tình trọng đại, ta cũng không dám đi sai cách." Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc nói, "Chuyện này, trừ Thượng Quan Vô Vân cùng La Thuần, phải tránh không thể để cho bất kỳ kẻ nào biết, kể cả người của Nước Nam Dục, thậm chí là Chiến Dã cùng Lạc Lạc."

Không phải nàng không tin tưởng bọn họ, mà là từ lúc biết Thánh quân có lẽ là người bên cạnh Trương công chúa Huệ Văn năm đó thì nàng không thể không cẩn thận.

Lần này dẫn rấn ra khỏi hang là ở Nước Nam Dục, đối thủ là Thánh quân, nàng không dám khinh thường. Nếu không kiếm củi ba năm thiêu một giờ, sau này tuyệt đối không có cơ hội như vậy nữa!

Cát Khắc đám người cũng nghiêm túc gật đầu: "Vương cứ yên tâm!"

Hoàng Bắc Nguyệt dặn dò một ít việc vặt, liền từ biệt bọn họ, đi ra ngoài, quả nhiên nhìn thấy Mặc Liên bất động đứng nguyên tại chỗ chờ nàng.

"Đi, chúng ta đi Nước Nam Dục!" Hoàng Bắc Nguyệt nói với hắn.

Mặc Liên không hỏi nhiều, nàng đi đâu, hấn tự nhiên theo tới đó, xuống Địa ngục hấn cũng đi theo, cần gì phải hỏi?

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 926: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 1

Bởi vì phải đợi Cát Khắc bố trí nên Hoàng Bắc Nguyệt không vội vã chạy đi, dù sao khó có cơ hội mang theo Mặc Liên ngây ngô, không thể tự lực cánh sinh đi ra, nàng trên đường tốn chút thời gian dạy hắn một ít kỹ năng sống cơ bản.

Thí dụ như cầm tiền mua đồ là tuyệt chiêu trong tuyệt chiêu, nàng phải dạy thật tốt hắn.

Mặc Liên bị nàng buộc một mình đi mua đồ, mỗi lần cũng khổ không thể tả trở về, vẻ mặt thống khổ cùng bất an.

Chỉ cần mua sai đồ vật hoặc tính sai tiền, Hoàng Bắc Nguyệt nhất định thật lâu không thèm nói gì với hắn. Mới đầu Mặc Liên còn giận dỗi, sau nàng không nói chuyện với hắn liền sợ hãi, chậm rãi chỉ có thể đáng thương nhượng bộ.

Mỗi lần chứng kiến hắn bị chủ quán vô lương lừa, Hoàng Bắc Nguyệt đầu tiên là dạy Mặc Liên nhận rõ bị lừa, sau đó buổi tối mang Mặc Liên theo chém giết gian thương!

Chính cái gọi là tiếng xấu lan truyền ngàn dặm, sau này chỉ cần nhìn thấy một thiếu niên mắt mù nhọt nhọt đi mua đồ, tuyệt đối là hàng thật giá thật, không dám thiếu cân thiếu lượng!

Dần dần, Mặc Liên càng mua càng vui vẻ, mua một đồng dùng được hay không trở về, không biết mệt.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ thầm, may là nhà của cái đũ dày, nếu không rất nhanh bị hấn tiêu tán sạch.

Vì vậy nàng lại bắt đầu giáo dục hấn lãng phí là đạo lý đáng xấu hổ.

Ở lãnh thổ nước Tây Nhung trì hoãn mấy ngày, bọn họ mới thật sự lên đường đi tới Nước Nam Dục.

Mà bọn họ cũng không biết, Hồng Liên kia ở một nơi cách họ không xa.

Ánh chiều tà quyến luyến, cỏ xanh um tùm, ra khỏi Địa ngục cốc chướng khí sâu nặng, thú ăn thịt người hoành hành. Từ biệt sơn thôn từ nhỏ lớn lên, thiếu niên không biết gì về ngoại giới vác hành lý trên lưng, yên lặng đuổi theo cô gái phía trước.

"Người đi theo ta làm gì?" Hồng Liên lạnh lùng quay đầu liếc thiếu niên một cái.

"Ta lo lắng một mình người đi, thương thế của người chưa khỏi hẳn."

Hồng Liên châm chọc cười lạnh một tiếng: "Ngay cả người cũng dám thương hại ta! Người không sợ ta giết người sao?"

Lưu Thạch thấp giọng nói: "Người sẽ không giết ta."

"Vị hôn thê cùng nhạc phụ của người đều là ta giết, có gì mà không dám giết người?"

Lưu Thạch cúi đầu, hốc mắt hồng, nghĩ vậy trong lòng hấn rất khó bỏ qua, chính mình một lần cũng muốn giết phụ nữ nhẩn tâm này, nhưng hấn không hạ thủ được.

Khuôn mặt ác độc nhưng xinh đẹp khiến hấn lùi bước, nhìn thấy liền không dám giơ vũ khí lên với ả.

"Người sao lại giết bọn họ?"

"Không giết bọn hấn ta sẽ chết!" Hồng Liên không bao giờ nghĩ mình làm sai lầm, ả muốn sống, người nào cản trở thì chết!

Thế giới này kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, người yếu không nên còn sống!

Lưu Thạch im lặng không nói gì, vừa không muốn cãi lại, vừa không muốn phê bình, hấn chỉ yên lặng theo sát sau lưng ả.

Hấn biết, chính mình lựa chọn đường sẽ chính mình đi, không có đường quay lại.

Hồng Liên khẽ hừ một tiếng, không để ý người này, đi thẳng về phía trước. ả rất cẩn thận, biết Hoàng Bắc Nguyệt là Vua của lính đánh thuê, thế lực khổng lồ rất dễ bị nhận ra nên dọc đường đi ả đều che mặt.

Trời tối đen, bọn họ dự định đặt chân ở một thị trấn nhỏ, Lưu Thạch đi tìm khách điểm, mà ả dự định ở đây liên lạc với người của Điện Quang Diệu.

Mặc dù ả thua, Thôn Thiên Hồng Mãng cũng không biết ở đâu, Thánh quân ban cho Roi Hỏa thần cũng bị đánh mất, nhưng ả là Hồng Liên!

Điện Quang Diệu chỉ có một Mặc Liên, một Hồng Liên.

ả chuẩn bị tư tưởng trở về sẽ bị phạt, mặc kệ trừng phạt gì ả cũng nguyện ý tiếp nhận, nhưng ả sẽ nhớ kỹ thù này với Hoàng Bắc

Nguyệt! Đờn này sẽ không bỏ qua cô ta!

Lúc đầu vì chạy trốn, ả giết Giang nhi, đem toàn bộ đồ vật của ả đặt ở trên người Giang nhi, hiện trên người cái gì cũng không có, tuy nhiên, ả biết Điện Quang Diệu ở từng nơi có thám tử, ả biết ám hiệu, liên lạc tới bọn họ là có thể trở về Điện Quang Diệu.

Ả ở trấn nhỏ phía đông bắc tìm khắp ngõ ngách, cầm lấy hòn đá, đang muốn nhớ kỹ liên lạc trước mắt. Đột nhiên có cảm giác cực kỳ quen thuộc dậy lên trong lòng, nhất thời trống ngực đập nhanh, hô hấp ngừng lại!

Hồng Liên đột nhiên quay đầu, chỉ thấy người đến người đi trong chợ đêm ở trấn nhỏ có thiếu niên mặc đồ đen dẫn theo đèn hoa đăng đi qua lại giữa dòng người. Sắc mặt tái nhợt bị ánh đèn chiếu ra vài phần đỏ ửng, khiến hắn thoát nhìn sinh động chân thực.

Hồng Liên mở to hai mắt nhìn, trong tay hòn đá "leng keng" một tiếng, rơi trên mặt đất, trái tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực!

Mặc Liên!

Không sai, đó là Mặc Liên!

Ả vỹn viễn nhớ kỹ dưới khóe mắt hắn có cây hoa Kết Ngạnh màu đen, đó là ấn ký từ nhỏ của hắn.

"Mặc Liên!" Ả vội vàng đứng lên, thật tốt quá, ở chỗ này gặp gỡ Mặc Liên, cũng không cần lãng phí thời gian liên lạc người khác, có thể cùng Mặc Liên cùng nhau về Điện Quang Diệu!

Ả vội vã sửa lại tóc và y phục trên người, lấy xuống khăn che mặt, sợ Mặc Liên không nhận ra mình đến!

Nhưng lập tức nghĩ Mặc Liên không nhìn thấy gì, vừa lại không nhịn được cười chính mình quá kích động, hít sâu một hơi, chậm rãi đi về hướng Mặc Liên.

Bước đường ngắn ngủi, ả đi tới mà cảm giác như cả đời dài đằng đặc, có lẽ bởi vì mình quá kích động, đi bước một đến, ngay cả đi bao nhiêu bước ả cũng rất rõ ràng.

Mười sáu bước, mười bảy bước đến gần, có thể nhìn thấy Mặc Liên ngẩng đầu lên, cây hoa Kết Ngạnh dưới ánh đèn hoa đăng như sáng lên.

Ả trống ngực càng đập nhanh, lúc này, đột nhiên nghe thấy Mặc Liên hô một tiếng: "Hồng Liên!"

Trái tim của ả suýt ngừng đập, nước mắt trong suốt ngấn đầy trong hốc mắt.

Hắn cũng cảm giác ả đến gần sao? Mặc Liên, Mặc Liên, cho dù mắt không nhìn thấy, hắn cũng cảm giác được sự tồn tại của ả.

Ả cười, mừng quá hóa khóc, suýt chạy như điên về hướng Mặc Liên.

Chương 927: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 2

Nhưng giây tiếp theo, đột nhiên một giọng nói thanh thúy lạnh lạnh: "Ở chỗ này!"

Mặc Liên trên mặt lộ ra tươi cười, lập tức xoay người, đi đến chỗ tiếng nói kia.

Hắn vậy mà cười

Mặc Liên, hắn vậy mà cười, nhiều năm làm bạn chưa từng thấy hắn cười.

Ả tưởng rằng dung nhan tái nhợt vĩnh viễn vắng lặng, tưởng rằng cây hoa Kết Ngạnh màu đen đại biểu cô độc cùng lạnh lùng, cho nên hắn chưa bao giờ cười, nàng cũng không thấy kỳ quái.

Nhưng nhìn hắn cười, Hồng Liên lại cảm giác Mặc Liên xa lạ.

Theo phương hướng hắn đi qua, Hồng Liên cũng đi theo, người đi đường từng bước từng bước tránh ra, sau đó ở chỗ ngọn đèn dầu lay lắt, một người giống nàng đứng ở đó, nhẹ nhặn mà cười yếu ớt, ngọn đèn dầu phản chiếu vào mắt, ánh sáng ngọc như đầy trời đầy sao.

Nụ cười trên mặt Hồng Liên biến mất, cuối cùng cứng ngắc tại chỗ.

Mặc Liên cố gắng chen qua đám người, đứng ở trước mặt cô gái, sắc mặt vui mừng, giơ đèn lồng trong tay cho nàng nhìn, "Nhìn!"

Cô gái kia lắc đầu, nói: "Mặc Liên, người phải cố gắng theo ta, nhiều người ở đây, dễ đi lạc lắm."

Nàng không chú ý tới đèn lồng của mình, Mặc Liên mắt mát nói: "Mười cái, thiết tộ."

"Có tiến bộ!" Hoàng Bắc Nguyệt dựng thẳng ngón cái lên, khen hấn một tiếng. Thấy hấn nở nụ cười mới nói: "Không còn sớm, chúng ta về thôi."

Mặc Liên mừng khắp khởi theo sát nàng.

Hồng Liên bề bộn đuổi theo, "Không phải! Cô ta không phải là Hồng Liên! Ta mới là...!"

Chưa chạy được hai bước, liền bị người bắt được, Lưu Thạch khẩn trương nói: "Người không phải nói không thể lộ diện trước mặt nhiều người sao? Sẽ bị kẻ thù của người đuổi giết!"

Vừa nói, Lưu Thạch vội vàng kéo ả rời đi, thuận tiện lấy khăn che mặt bịt kín mặt ả, nhiều người ở đây, bị phát hiện thì rất bi thảm.

Hấn lúc nào cũng nhớ kỹ, ả nói là bị kẻ thù đuổi giết, mới rơi vào Địa ngục cốc. ả ra bên ngoài cũng không an toàn, bởi vì kẻ thù có nhiều cơ sở ngầm, cho nên ả mới từng giây từng phút che mặt!

Hoàng Bắc Nguyệt mang theo Mặc Liên đi phía trước vài bước, đột nhiên có cảm giác quái dị, nàng nghi hoặc quay đầu liếc nhìn. Người đến người đi như nước chảy, ánh mắt quét một vòng, không có chỗ nào khả nghi.

Nhưng vừa rời có cảm giác bị người nhìn chăm chăm, hiện tại không

có.

Đại khái là nàng rất cảnh giác, nên có thể sinh ra ảo giác. Tuy nhiên không thể khinh thường, nàng phải từng giây từng phút bảo trì cảnh giác mới được.

Không nghĩ nhiều, bọn họ trở về khách điểm nghỉ ngơi, sáng mai còn phải lên đường.

"Buông tay!" Bị kéo vào trong ngõ hẻm, Hồng Liên không cam lòng bỏ qua Lưu Thạch, phấn hận cắn môi đỏ mọng đến mức chảy huyết.

Lưu Thạch nhìn bộ dáng của ả, có chút đáng sợ, liền không dám lôi kéo ả nữa, vội vàng buông tay. Hắc tử nhỏ khí lực lớn, trong thôn không ai so được với hắn.

"Người đừng nóng giận, vừa rồi bên ngoài nhiều người như vậy, ta chỉ sợ người bị phát hiện."

"Phát hiện thì sao? Ta mới là Hồng Liên! Hồng Liên thật sự là ta!" Hồng Liên điên cuồng hô to, cơn giận chưa tiêu tan, nhớ tới một màn vừa rồi, cảm giác lòng đau như cắt.

Mặc Liên lại đem người khác trở thành ả!

Người nọ mặc dù dung mạo giống ả như đúc, giọng nói cũng cực độ tương tự, nhưng không phải là ả!

Trong đầu tái hiện hình ảnh ngày đó, mỗi một lần xuất hiện khuôn mặt nữ nhân kia, cũng hận nghiêng răng nghiêng lợi!

Hoàng Bắc Nguyệt, người lại giả trang thành ta, ở bên cạnh Mặc Liên, hắn đơn thuần không biết gì, nhưng người cho rằng có thể lừa

dối hăn cả đời sao!

"Giả vĩnh viễn đều là giả!" ả lạnh lùng nói.

Lưu Thạch không hiểu ả nói cái gì thiệt hay giả, chỉ biết ả hiện tại rất kích động, nhưng hăn là sẽ không lại đi ra ngoài.

"Ta đã tìm một khách điểm, mặc dù phòng nhỏ, nhưng chấp nhận qua một đêm đi." Lưu Thạch tâm địa thuần phác, mặc kệ ả điên cuồng hay không, trong lòng muốn tốt với ả liền đối xử tốt.

Hồng Liên cắn môi yên lặng suy nghĩ, Lưu Thạch lại hỏi: "Được rồi, người nói muốn liên lạc với người nhà của người, liên lạc được chưa?"

"Trước không liên lạc!"

"Tại sao?" Lưu Thạch khó hiểu, trước ả vẫn rất sốt ruột, thương cũng không dưỡng tốt, kiên trì đi khỏi Địa ngục cốc, nói muốn liên lạc với người nhà, sao hiện tại lại thay đổi chủ ý.

Hồng Liên lạnh lùng nói: "Ta tự có dự định của ta! Không cần người lăm miệng!"

Lưu Thạch cúi đầu, hăn không phải muốn quản chuyện của ả, chẳng qua muốn quan tâm ả mà thôi.

Hai người chậm rãi trở lại khách điểm, Lưu Thạch từ nhỏ sinh hoạt tại Địa ngục cốc, trên người tất cả tiền lấy ra, chỉ thuê được một gian phòng nhỏ. Hồng Liên cứ thế vào phòng, đóng cửa lại, hăn chỉ có thể ngủ ở ngoài cửa, giữa mùa đông cả đêm giá lạnh.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Bắc Nguyệt mang Mặc Liên xuất phát

hướng Nước Nam Dục, bọn họ không dự định đi rừng rậm Phù Quang, mặc dù gần, nhưng gần đây nhiều lính đánh thuê. Nàng không muốn đụng phải phiền toái, bởi vậy lựa chọn đường đi lâu một chút, nhưng chỉ còn đường thủy phiền phức.

Nước Tây Nhung thiên nhiên bưng biển, nước mưa dư thừa, trong nước sông chẳng chịt, vì thế nên vận tải đường thủy rất phát đạt.

Sông lớn đi về hướng nam tên là Vũ Thần hà, một trong những sông lớn nhất của Nước Tây Nhung, là đường thông thương trọng yếu với phía nam. Sông rộng lớn, cho dù là mùa đông, đội thuyền vắng lai vẫn không ngừng qua lại.

Hoàng Bắc Nguyệt mua một chiếc thuyền lớn, mướn bốn năm người chèo thuyền cùng công nhân, mang Mặc Liên lên thuyền đi về hướng nam.

Dọc đường này mưa rền gió dữ trì hoãn một ít thời gian, nhưng còn lại coi như vững vàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chắc thời gian nghiên cứu tàn quyển Thiên Phật, thường thường trao đổi một chút với Yểm, mà Mặc Liên chỉ một mình mê mê vài thứ hắc mua, phát hiện thích thú thì lấy cho nàng.

Bốn năm ngày sau, thuyền bọn họ đã tiến vào cảnh nội Nước Nam Dục, dần dần có thể nhìn thấy trên bầu trời mây đen càng ngày càng ít, lộ ra sắc trời xanh lam, gió nhẹ hiền hòa, kẻ khác vui vẻ thoải mái.

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra khoang thuyền, ở bong thuyền mỗi lưng, trời xanh cùng ánh mặt trời thật sự lâu lắm không gặp

Giống như từ thời đại bóng tối trong nháy mắt trở lại thế giới ánh

sáng!

Rất xa có tiếng hát nữ nhân truyền đến, nương theo tiếng đàn dễ nghe, phiêu đảng ở núi sông.

Tiếng ca cao nhã mà có nhịp điệu, tuyệt đối không phải thôn ca sơn dã bình thường. Tại thâm sơn cùng cốc nghe thấy tiếng hát như thế, trong nháy mắt chợt hiểu là vị đại quý tộc nào đó mở yến hội.

Chương 928: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 3

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi tới đầu thuyền, nghiêng tai lắng nghe, không kìm lòng được đi theo tiếng ca ưu nhã giai điệu trầm bổng.

Diệu Ca, Diệu Ca!

Rời đi cuộc sống quý tộc đã lâu, tình cảnh phong nhã cơ hồ đã quên mất.

"Lão Trương, bên cạnh có người giàu có sao?" Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu hỏi người chèo thuyền. Lão Trương nửa đời người chèo thuyền ở Nước Tây Nhung với Nước Nam Dục, đối với đường thùy rất quen thuộc, hỏi hấn không thể nào sai được.

Lão Trương hiền lành rộng lượng khoảng hơn sáu mươi tuổi, cười đùa nói: "Hồng Liên cô nương nói đùa, nơi này đất hoang núi vắng, chỉ có vài hộ dân, làm gì có người giàu có?"

"Vậy tiếng ca này từ đâu truyền đến? Tuyệt vời để nghe như thế, không giống ca dao hương dã."

Lão Trương gật đầu, hấn mặc dù là người thô hào, không có kiến thức, tuy nhiên nghe tiếng ca cùng nhạc đệm cũng cảm giác không giống người bình thường.

"Ta thấy hình như gần đây có thuyền lớn, có thuyền lớn quý tộc ngẫu nhiên cũng đi qua con đường này." Lão Trương nói, bình thường thương thuyền cũng không mang theo ban nhạc, chỉ quý tộc đi du

lịch mới mang theo.

Hoàng Bắc Nguyệt chột hiểu, thì ra là thế.

"Hồng Liên cô nương, nếu người thích tiếng ca này, để lão hủ đẩy nhanh tốc độ, vượt qua phía trước thuyền lớn, cẩn thận nghe một chút." Lão Trương nhiệt tâm nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nghĩ đường thủy cũng mất vài ngày, trong lúc rảnh rỗi nghe một chút cũng không sao, vì vậy liền gật đầu đáp ứng.

Lão Trương lập tức dặn dò thủy thủ nhanh hơn tốc độ, theo gió vượt sóng, đi về hướng tiếng ca.

Thuyền lớn cách bọn họ không xa, hơn nữa dọc đường đi chạy thong thả du sơn ngoạn thủy. Chỉ nửa canh giờ đã đuổi kịp bọn họ.

Tiếng ca nghe càng rõ ràng, điệu nhạc say lòng người, nữ tử ca hát có giọng nói ôn nhu, thoáng mang chút thương cảm, như tiếng hát là tâm ý tương tư, giữ lại hồi ức tình cảm.

"hàng đêm tương tư hàng giờ trước mặt nước, trăng sáng chẳng chịt thương tâm, tưởng quân nhớ người vài gấm khuy nhàn. Tai họa dọc đường gang tấc họa sâu như biển, nhớ lại hồi ức cũ, khi nào cùng nắm tay vào Trường An."

"Ha ha ha, thật sự là tuyệt không thể tả!" Trên thuyền vài tiếng cười to, quả nhiên là người tri âm, "khi nào nắm tay vào Trường An, thật là làm người thêm phiền muộn! Diệu Ca nhi, người lại đây, Bôn vương muốn thưởng hậu hĩnh người."

"Đa tạ vương gia." Nữ tử ca hát giọng nói ôn nhu, không hát cũng đã đẹp sẵn.

Hai chiếc thuyền chậm rãi tới gần, thuyền lớn có hai tầng, mái cong khắc hoa, lụa mỏng điệp tuyết, tầng trên vũ nữ nhanh nhẹn đi lại, nhạc công ở một bên chuyên tâm tấu nhạc, một tiểu mỹ nhân mặc y phục tím chân thành đứng lên, uyển chuyển nhìn ra bên ngoài, liền thấy trên một con thuyền khác, đứng trên mũi thuyền là thiếu nữ tuyệt sắc tà váy đỏ tung bay.

Cô gái kia khí chất diễm lệ đường hoàng làm mỹ nhân chấn động một chút, nao nao bất động tại chỗ.

"Diệu Ca nhi, làm sao vậy?" Giọng nói quý tộc ấm nhã vang lên, tiến lên nhẹ nhàng nắm eo nhỏ nhắn của Diệu Ca, trong tay quạt giấy nâng chiếc cằm tinh xảo của nàng để nàng ngước mặt lên.

Vì có người ngoài ở đây mà Diệu Ca thận cận cùng nam tử như thế nên vẻ mặt như bị cảm lạnh. Kể cả nam tử nàng thích cũng khiến nàng xấu hổ đỏ mặt.

Nam tử quý tộc ôn nhu cười lộ lên, theo ánh mắt Diệu Ca nhìn về chiếc thuyền bên ngoài, đồng dạng, liếc mắt thấy thiếu nữ mặc y phục đỏ rực đứng ở đầu thuyền. Anh mắt hai người trong gió đối đầu, nụ cười trên mặt nam tử đột nhiên cứng đờ, trong tay quạt giấy cũng đột nhiên rớt xuống.

Diệu Ca vội vàng quỳ xuống, "Vương gia thứ tội!"

Nam tử kia cũng không để ý nàng, từng bước một đi về mép thuyền, kinh ngạc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh mắt liếc hẳn. Vừa rời trong khoảnh khắc nghe thấy giọng nói, nàng liền mơ hồ đoán được người trên thuyền là ai. Dù sao hôm nay cường giả tranh đấu không ngớt, đại

lục vẫn đục loạn lạc mà vẫn có người có thể sống tiêu điều tự tại, không tranh sự đời thật sự hiếm thấy

Người này là luyện dược sư cấp cao nhất Nước Nam Dục, bên ngoài được phong vương là Tiêu Dao Vương - Tống Mịch!

Năm năm trước cách biệt, cho tới bây giờ gặp lại, thời gian đã xa, cố nhân nhưng lại không thay đổi. Nhìn hấn vẫn là phong thái ưu nhã thông dong, bộ dáng di thể độc lập.

Mà nàng đã không phải cô gái ngây ngô như trước.

Năm tháng tạo hình, khiến nàng càng tinh xảo thành thực, mặc kệ là khuôn mặt hay ánh mắt, đều sắc bén lạnh lùng khác hoàn toàn ngày trước.

Huống hồ, nàng hiện tại là Hồng Liên, khí thể tùy tiện, càng phát ra vẻ tươi đẹp động lòng người, càng nhìn càng say.

"Nguyệt nhi" Tiêu Dao Vương kích động nhìn nàng, vịn mép thuyền, suýt ngã khỏi thuyền, may mà Diệu Ca cơ trí, vội vàng lôi kéo hấn.

"Vương gia cẩn thận, nơi này gió lớn!"

"Không! Nguyệt nhi!" Tiêu Dao Vương cố chấp đứng ở bên thuyền, thân thể ló ra, nhìn nàng thật sâu "Bắc Nguyệt, ngươi còn nhớ ta không?"

Hoàng Bắc Nguyệt mĩa mai nhếch môi, lạnh lùng hỏi: "Ngươi là ai? xưng tên ra đi!"

Tiêu Dao Vương ngẩn ra, Diệu Ca lại cả giận nói: "Làm càn! Thấy Tiêu Dao Vương mà không quỳ xuống hành lễ mà lại càn rỡ như

thế!"

"Tiêu Dao Vương? A, hóa ra là người chế thuốc!" Hoàng Bắc Nguyệt chẳng thèm ngó tới, nàng không dự định quen với Tống Mịch, không phải vì Mặc Liên ở đây, mà vì nàng không muốn kế hoạch của mình có bất cứ cạm bẫy gì, cực nhỏ cũng không thể có.

Tiêu Dao Vương tuy trước đây đối xử tốt với nàng. Nàng cũng không có vong ân phụ nghĩa, tuy nhiên, muốn nàng thành thật tin tưởng một người năm năm chưa từng gặp, tuyệt đối không thể!

Đừng nói hẳn là Tống Mịch, hiện tại Chiến Dã đứng ở trước mặt nàng, nàng cũng không lựa chọn bại lộ thân phận!

Đây là vấn đề nguyên tắc, nàng xuất đạo nhiều năm như vậy, luôn luôn kín đáo, cẩn thận, chưa bao giờ đặt mình vào hoàn cảnh nguy hiểm!

Diệu Ca nghe giọng nói hết sức lỏng lẻo khinh thường kia khiến vô cùng tức giận! Trong cảm nhận của nàng, Tiêu Dao Vương như vị thần, sao có thể cho phép người khác ngạo mạn hẳn.

"Nha đầu điều ngoa vô lễ! Xem ta xử lý ngươi! Người đâu..." nàng vừa mới muốn hô người tới, Tiêu Dao Vương lại giơ tay ngăn cản, ánh mắt thâm thúy nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

"Nguyệt nhi?"

"Ai là Nguyệt nhi của ngươi? Còn dám nói lung tung, coi chừng xé rách miệng ngươi!" Hồng Liên điều ngoa cuồng ngạo đương nhiên sẽ không cho phép có người biến nàng trở thành một người khác.

Tiêu Dao Vương tỉ mỉ nhìn lại nàng trong chốc lát, từ ánh mắt kiêu

ngạo, khinh thường, thái độ lãnh ngạo không thấy cực nhỏ bóng dáng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng không phải Nguyệt nhi, nhưng dung mạo tương tự như thế khiến hắn có chút không tỉnh táo.

"Bốn vương tướng nhìn thấy cố nhân, ai ngờ nhận nhầm, thất lễ, mời cô nương thứ lỗi." Chậm rãi thấy rõ ràng, biết nàng không phải là Hoàng Bắc Nguyệt, Tiêu Dao Vương cũng tỉnh táo lại, nho nhã lễ độ xin lỗi.

Chương 929: Tiêu dao trong thời đại hỗn loạn đen tối 4

Hoàng Bắc Nguyệt không che dấu vẻ mỉa mai, con người linh động nhẹ nhàng chuyển, như giọt nước trong suốt động lòng người, "Trên đời này mọi thứ giống ta, cũng bị chết dưới lưỡi đao của ta. Nguyệt nhi của người giờ phút này chỉ sợ cũng ở trong Địa ngục."

Nghe xong lời này, trên khuôn mặt tuấn dật của Tiêu Dao Vương xuất hiện vẻ không vui, nhưng dù sao vẫn bình tĩnh, không tức giận, chỉ thản nhiên nói: "Cô nương nói đùa."

"Người nào nói giỡn với người?" Hoàng Bắc Nguyệt cười khế.

Lúc này, Mặc Liên hình như cũng nghe thấy động tĩnh, đi ra khỏi khoang thuyền. Hắn toàn thân lãnh khốc, lạnh liệt như sương. Khuôn mặt tái nhợt cùng khóe mắt cây hoa Kết Ngạnh càng làm lòng người phát lạnh. Diệu Ca vừa thấy hắn, theo bản năng nhích lại gần Tiêu Dao Vương.

Tiêu Dao Vương nhìn Mặc Liên chậm rãi đi tới, cẩn thận nhìn hắn cùng Hoàng Bắc Nguyệt, đã nói: "Các hạ là Hồng Liên?"

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời cười ha hả: "Không ngờ thanh danh của ta cũng có người biết đến ở ngay cả thâm sơn cùng cốc này".

"Tự đại!" Diệu Ca không nhịn được thấp giọng nói.

Tiêu Dao Vương mỉm cười, nụ cười không giống vừa rồi ấm nhã tuấn dật, ngược lại dẫn theo lãnh đạm xa cách, nói: "Đại danh Hồng

Liên các hạ như sấm bên tai."

Cô gái này là Hồng Liên, thiếu niên quý dị là Mặc Liên không thể sai được.

Thần chết của Điện Quang Diệu phía trước, hẳn đương nhiên sẽ không hành động thiếu suy nghĩ chiêu chọc bọn hắn.

Mặc Liên đi tới bên người nàng, hai mắt mặc dù không nhìn thấy, nhưng lúc hắn ngược mắt lên, vẫn có lực uy hiếp tựa như từ khi sinh ra đã có.

Tống Mịch vô tình nói với người của Điện Quang Diệu. Nhưng xem phương hướng thuyền của bọn họ, tựa như hướng về phía đô thành Lâm Hoài. Là cố quốc của mình, hắn lại hỏi: "Hai vị muốn đi thành Lâm Hoài sao?"

"Đúng vậy! Hay là Tiêu Dao Vương muốn vị ca cơ xinh đẹp kia dọc đường hát theo chúng ta mà đi?" Hoàng Bắc Nguyệt trêu tức Diệu Ca.

Diệu Ca một mạch in lặng, có thiếu niên quý dị ở đây nàng không dám nhiều lời, chỉ có thể cắn môi. Vẻ mặt bị nhục nhã trốn vào trong khoang thuyền.

Mâu thuẫn giữa phụ nữ cùng phụ nữ, Tiêu Dao Vương tất nhiên sẽ không can thiệp, không để ý Diệu Ca, nhưng đôi mắt trầm lạnh xuống, nói: "Nước Nam Dục là cố hương của Bồn vương. Hai vị đi vào, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, Bồn vương hy vọng không nên thương tổn người vô tội."

"Điện Quang Diệu làm việc, khi nào đến phiên người quan tâm?" Hoàng Bắc Nguyệt hất cằm lên, coi trời bằng vung, "Ta chỉ biết, ai

dám cản đường ta, ta khiến khiến người đó xuống Địa ngục!"

Nói xong, nàng vẫy vẫy tay cho lão Trương chèo thuyền, để hấn giương buồm, nhanh chóng tiến lên, rất nhanh bỏ xa thuyền lớn của Tiêu Dao Vương.

Quay đầu lại có thể nhìn thấy áo dài màu xanh đứng bên mép thuyền xa xa nhìn bọn họ rời đi.

"Vương gia." Bọn họ đi, Diệu Ca mới đi ra khỏi khoang thuyền, khẽ cắn môi đỏ mọng, nói: "Nha đầu kia rất vô lễ! Vương gia có muốn cho người dạy dỗ cô ta một chút!"

"Bọn họ là Mặc Liên cùng Hồng Liên của Điện Quang Diệu, người hấn đã nghe qua chứ." Tiêu Dao Vương thấp giọng nói, gió sông thổi làm sợi tóc của hấn ngổn ngang, nhưng hấn ánh mắt thâm trầm, thần bí khó lường.

Diệu Ca câm miệng không cam lòng, Điện Quang Diệu thế lực cường đại nàng đương nhiên biết. Mặc Liên cùng Hồng Liên tất nhiên có nghe thấy, hai người cường đại như vậy, nàng quả thật không thể trêu vào.

Chậm rãi ngồi xổm xuống nhặt quạt giấy vừa rời Tiêu Dao Vương làm rơi xuống, cung kính đưa cho hấn.

"Hai người kia đi vào Thành Lâm Hoài, không biết sẽ gây nên sóng gió gì. Vương gia, chúng ta có nên can thiệp hay không?"

Tiêu Dao Vương nhẹ nhàng mở quạt giấy ra, bộ dáng buồn bã mất mát.

"Nước Nam Dục hôm nay không còn gì để lưu luyến. Từ trước ta

bảo vệ nó vì có người để ta tranh đấu. Mà nay, ta vì ai mà chiến đây?"

Diệu Ca vành mắt đỏ lên, nhẹ nhàng nức nở nói: "Vương gia đừng lo lắng, Bắc Nguyệt quận chúa sẽ cát nhân thiên tướng."

Tiêu Dao Vương cười khổ, trong con ngươi khiến người ta không hiểu được thâm ý.

Diệu Ca nói: "Để Diệu Ca vì ngài xướng một khúc nhạc nhé."

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 930: Mặt nạ vàng 1

Phía đông, bên bờ sông Vũ Thần bình nguyên rộng trăm dặm, mênh mông bát ngát, nơi này hôm nay là bến tàu lớn nhất của Nước Nam Dục, bởi vậy phần hoa cường thịnh, dân cư đông đúc.

Nơi này mặc dù cách Thành Lâm Hoài một đoạn đường, nhưng vì đường thủy không thông với đường bộ nên chỉ có thể rời thuyền, đi đường bộ.

Tiêu Dao Vương cũng rời thuyền đi tìm chỗ nghỉ ngơi và hồi phục một đêm rồi mới khởi hành tiếp.

Không biết trùng hợp hay không, bọn họ lại cùng Hoàng Bắc Nguyệt ở cùng một khách điểm. Người của Tiêu Dao Vương vốn muốn bao trọn khách điểm, nhưng khi nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, Tiêu Dao Vương liền ngăn trở thủ hạ.

Khách điểm này rất náo nhiệt nên nhiều thương khách vào ở, cũng không thiếu lính đánh thuê ở bên trong.

Lúc Tiêu Dao Vương đi tới đã nghe được mấy lính đánh thuê cao giọng đàm luận chuyện Vương lệnh của lính đánh thuê. Rất nhiều người vây quanh bên ngoài bọn họ lắng nghe.

"Vương lệnh của lính đánh thuê xuất hiện trở lại thế gian, chúng ta tự nhiên trung thành ủng hộ Vua của lính đánh thuê! Đáng tiếc, cây to đón gió, thử hỏi người trong thiên hạ, ai không muốn có được Vương lệnh của lính đánh thuê? Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La cũng muốn!"

"Nghe nói ngày đó ở Nước Tây Nhung, cao thủ của Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La đại chiến với Vua của lính đánh thuê. Trong có Mặc Liên của Điện Quang Diệu, còn có Ma thú Vương tộc của Thành Tu La, cùng với một con siêu cấp thần thú thần bí khó lường, các người có nhìn thấy không?"

"Chúng ta chỉ đứng xa nhìn, nào dám tới gần? Tuy nhiên, trận đại chiến kia quả thật rung chuyển đất trời. Vua của lính đánh thuê tuy chỉ là một cô gái, lại có thể đối kháng cùng nhiều cao thủ như thế, không khỏi khiến người ta bội phục!"

Mọi người đều gật đầu, nhưng hào khí thoáng cái có chút trầm mặc, dường như không muốn đề cập chuyện thương tâm. Các lính đánh thuê hào sảng trượng nghĩa cũng uống rượu buồn bực.

Thấy bầu không khí như vậy, một thương nhân liền không nhịn được nói: "Nghe nói vị Vua của lính đánh thuê kia thân phận cao quý, là Bắc Nguyệt quận chúa của Nước Nam Dục, cái này đồn đãi là thật là giả?"

Tiêu Dao Vương đang muốn đi lên thang lầu, bước chân dừng một chút, sau đó trực tiếp dừng lại, nghiêng đầu nhìn lính đánh thuê đang nói chuyện.

Trong đó một lính đánh thuê thoát nhìn có chút nhỏ nhẽ, thần sắc cũng rất buồn bã: "Không sai, Vua của lính đánh thuê đúng là Bắc Nguyệt quận chúa."

"Thật tốt quá! Bắc Nguyệt quận chúa thống lĩnh lính đánh thuê trong thiên hạ, đối với Nước Nam Dục chúng ta thật sự là chuyện tốt nhất!" Thương nhân là người của Nước Nam Dục, vừa nghe lời này liền cao hứng vỗ tay.

Nhưng lính đánh thuê lại mất hứng nói: "Được cái gì? Nếu quận chúa không có thân phận Vua của lính đánh thuê, hẳn sẽ ở trong khuê phòng học tập thi thư lễ nghi, tương lai gả cho một nhà khá giả, tội gì lạc đến hiện tại".

Nói một nửa, lính đánh thuê liền cảm mồm không nói, giọng nói có chút nghẹn ngào.

Đồng bạn của hắn an ủi vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Haiz, đúng là vận mệnh trêu người a."

Thương nhân rất khó hiểu nhìn bọn họ, "Các vị đại nhân, đã xảy ra chuyện gì? Vậy Bắc Nguyệt quận chúa..."

Lính đánh thuê dường như tỉnh táo, uống một ngụm rượu nói: "Đều nói cây to đón gió, Vương lệnh của lính đánh thuê mới xuất hiện liền dẫn tới khắp nơi tranh đoạt, một lần kia Bắc Nguyệt quận chúa bị trọng thương, sau đó Điện Quang Diệu lại phái Hồng Liên ra giết chết quận chúa."

Chén rượu trong tay thương nhân rơi trên mặt đất nát bấy, lắc đầu thở dài nói: "Đáng tiếc, đúng là cảnh xuân sắc sớm tươi đẹp, đáng tiếc hồng nhan bạc mệnh"

Đang nói, đột nhiên một người xông tới, hô lớn: "Không thể nào!"

Tất cả mọi người không thấy rõ ràng bóng người, cái bàn liền bị ném đi!

Mấy lính đánh thuê là nam nhân nhiệt huyết, có người đến khiêu khích, tất nhiên sẽ không khách khí, đều rút kiếm ra đến, quát: "Người nào dám đến quấy rối!"

Mới vừa rút ra kiếm, đối phương đã có hơn mười đạo quang kiếm dày đặc hàn khí lóe lên trước mắt, mấy lính đánh thuê liền bị bao vây.

Lúc này lính đánh thuê mới nhìn rõ ràng, vừa rồi phác lại đây ném cái bàn của bọn họ là một nam tử quần áo đẹp đẽ quý giá, tuấn mỹ phong dật. Nam tử kia trừng mắt nhìn bọn họ, hốc mắt có chút phốt hồng.

Người này vừa nhìn đã biết không phải người bình thường, nhìn hộ vệ huấn luyện nghiêm chỉnh của hắn là biết, mấy lính đánh thuê cũng là người biết điều, không muốn nháo sự ở đây.

Một số lính đánh thuê nho nhã nói: "Chúng ta là đoàn lính đánh thuê Phong Dương, xin hỏi có gì chỉ giáo?"

"Tất cả những gì các ngươi vừa nói đều là nói linh tinh đúng không?" Tiêu Dao Vương Tống Mịch nói từng chữ. Thần thái cùng ngữ khí cũng nhìn ra hết sức bi thương, làm chua xót lòng người.

"Chúng ta tại sao lại nói lung tung? Chúng ta là lính đánh thuê, ở Công hội lính đánh thuê lập kế ước, sao lại nguyên rủa vương của chính mình?" Lính đánh thuê không vui, bọn họ cho dù nói lung tung, cũng sẽ không lấy chuyện sống chết của Vua của lính đánh thuê ra nói!

"Không thể nào" Tiêu Dao Vương như thoáng cái mất đi khí lực toàn thân, cước bộ không yên, như muốn ngã xuống, may mắn người phía sau kịp thời dìu đỡ hắn.

Tống Mịch vô lực nói: "Đi, lập tức trở về đô thành."

"Vâng, Vương gia!" Thủ hạ không dám chậm trễ, tất cả mọi người lập tức vội vàng đứng lên, một đám người dìu Tiêu Dao Vương ra ngoài.

Lính đánh thuê không hiểu chuyện gì xảy ra, tự nhiên cũng không biết vừa rồi nhìn thấy chính là luyện dược sư cấp cao nhất Nước Nam Dục, thậm chí cả Đại lục Tạp Nhĩ Tháp! Nếu biết đến, không chừng còn phải khách khí vài phần.

Trên lầu hai, Hoàng Bắc Nguyệt đứng sau cây cột yên lặng quan sát hết thảy, như có điều suy nghĩ nhìn bóng lưng Tiêu Dao Vương rời đi, hồi lâu mà cũng không giãn mở.

Nghĩ vừa rồi ánh mắt Tống Mịch vô cùng bi thống, cái loại bi thống này không phải biết một người thân nhân đột nhiên qua đời, mà là như bảo bối bảo vệ cẩn thận đột nhiên bị đánh nát vậy.

Nàng biết hẳn bi thống là thật, trong lòng đột nhiên có cảm giác đắc tội dâng lên.

Tống Mịch thống khổ như thế, vậy Chiến Dã cùng Anh Dạ biết rồi sẽ thế nào đây? Còn có hoàng đế vẫn tưởng nàng là con ruột cùng thái hậu sẽ như thế nào?

Không muốn nghĩ nhiều, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người vào phòng Mặc Liên. Hắn không bị động tĩnh bên ngoài quấy rầy, một mình rất có hứng thú chơi đùa các loại đồ vật hắn mua.

"Hồng Liên." Nghe được tiếng mở cửa, Mặc Liên ngẩng đầu lên, cầm trong tay một đồ vật trịnh trọng: "Cái này, rất nhiều hoa, cho người xem."

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới bên cạnh hắn ngồi xuống, tiếp nhận đồ vật kia, để sát vào liếc nhìn, cười nói: "Rất đẹp."

Những người đó, đến cùng ai là địch ai là bạn, nàng căn bản phân không rõ, nhưng Mặc Liên không phải kẻ địch, điểm này, nàng có thể tuyệt đối tin tưởng.

"Mặc Liên, chỉ mong người có thể vĩnh viễn đơn thuần như vậy."
Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi tựa vào vai hắn, thấp giọng nói.

Bả vai Mặc Liên cứng đờ, sau đó không nhúc nhích để nàng dựa vào.

Nàng yên lặng không nói lời nào, không biết đang suy nghĩ gì, Mặc Liên rất muốn hỏi. Nhưng hắn biết, không cần hỏi, bởi vì bọn họ ở cùng nhau, nàng muốn làm gì, hắn cũng sẽ biết.

Một đêm trôi qua nhanh, lúc hừng đông, bọn họ ra roi thúc ngựa chạy tới Thành Lâm Hoài.

Đến tối, bọn họ vào thành Lâm Hoài, trong thành vẫn bình thường, rất bình tĩnh, bộ dáng không giống phát sinh đại sự gì.

Tuy nhiên, nàng biết bọn người A Tát Lô vài ngày trước đã mang tin tức nàng đã chết về, giờ phút này trong cung khẳng định không bình tĩnh. Có điều trong cung dù nghiêng trời lệch đất, dân chúng cũng sẽ không biết.

Đầu tiên, nàng mang theo Mặc Liên lên đi một vòng phủ Trưởng công chúa, không nghe được người khóc, có điều cửa lớn bị đóng chặt, hồi lâu cũng không có người ra vào.

Chương 931: Mặt nạ vàng 2

Phủ Trưởng công chúa giờ phút này hẳn chỉ còn Phương di nương. Một mình bà không thể chủ trì đại cục, sợ rằng chỉ có thể trốn ở nhà, chờ ý chỉ trong cung mới có thể làm việc.

Một khi đã như vậy, nàng phải tiến cung thôi.

Mang theo Mặc Liên không tiện, cho nên trước tiên tìm khách điểm để ẩn vào ở, đợi đêm khuya yên tĩnh, sau khi Mặc Liên ngủ thiếp đi, nàng mới lén lút đi ra.

Lúc nàng ra ngoài một khắc, Mặc Liên cũng đứng dậy đi theo, lặng yên không một tiếng động theo sát nàng phía sau.

Hắn không phải muốn theo dõi nàng, chỉ là tiềm thức cảm giác thấy nàng không ở bên người thì có thể vĩnh viễn biến mất. Hắn không nhìn thấy nàng, nếu hắn không đi theo thì không tìm được nàng, cho nên chỉ có thể hết sức theo sát mới không bị nàng bỏ lại.

Trong hoàng cung đề phòng sâm nghiêm, so với bình thường vẫn nghiêm cẩn mấy lần. Tuy nhiên Hoàng Bắc Nguyệt rất quen thuộc hoàn cung Nước Nam Dục, nhắm mắt lại cũng có thể ẩn vào.

Nến Đỏ cùng A Tát Lô, Cát Khắc giờ phút này đều ở trong hoàng cung, nàng đi vào liền liên lạc được với Nến Đỏ.

"Chủ nhân, chúng ta ở Cung Dục Tường của Thái Hậu. Thái tử Chiến Dã, Tiêu Dao Vương, Công chúa Hi Hòa đều ở đây, bên ngoài người phòng thủ đều là các trưởng lão của Học viện Linh Ương.

Người nhất định phải cẩn thận những lão nhân này. Bọn họ bày ra Thiên Tuyệt Trận, không cho người tới gần!"

"Ta biết rồi." Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhíu mày. Nàng từng ném trái một lần Thiên Tuyệt Trận, đến nay trí nhớ khắc sâu, lúc ấy nếu không có Yểm hỗ trợ, nàng có lẽ đã thua mấy lão nhân kia!

Cùng Nến Đỏ nói xong, nàng trong lòng nói với Yểm: "Người hình như hiểu rõ Thiên Tuyệt Trận, lần này người giúp ta một lần đi!"

Yểm qua hồi lâu mới nói: "Người nói cho ta biết trước người hoài nghi ai, ta lo sẽ suy nghĩ thêm có giúp người hay không."

"Ta hoài nghi ai không phải người đã sớm biết còn gì?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mặt, người này còn nói điều kiện lúc này!

"Công chúa Hi Hòa không cần phải nói, thái hậu, Hoàng thượng, Tiêu Dao Vương, thậm chí Viện trưởng Thương Hà người đều hoài nghi?" Yểm trề môi, giạt mình hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt thần bí cười, nói: "Kỳ thật ta đã tập trung vào một người."

"Là ai?" Yểm căng thẳng hỏi.

"Hiện tại không nói cho người! Tuy nhiên người rất nhanh sẽ biết!" Hoàng Bắc Nguyệt tiếp tục thần bí. Nàng không nói cũng không tin lúc này Yểm không giúp nàng. Nếu không giúp thì không thể làm gì khác hơn là hai người bọn họ cùng nhau bị Điện Quang Diệu bắt!

Yểm hừ hừ hai cái, mỗi lần bị nàng lấy tánh mạng uy hiếp, hấn cũng không thể làm gì khác. Hấn giờ phút này là người ở nhờ, không thể không cúi đầu.

Hắc khí từ đầu ngón Hoàng Bắc Nguyệt tay lan tràn ra, chậm rãi ở xung quanh người hình thành một kết giới vô hình.

Hoàng Bắc Nguyệt dương môi cười, "Đa tạ!"

Mũi chân một chút, bóng dáng như tia sáng chợt lóe trong bóng đêm trực tiếp xuyên qua trận pháp Thiên Tuyệt Trận, len lén ẩn núp ở nóc nhà Cung Dục Tường!

Bên ngoài Thiên Tuyệt Trận, Nam Cung trưởng lão khẽ chau mày, tựa hồ cảm giác trong trận pháp có gì đó dao động yếu ớt.

"Viện trưởng, vừa rồi có phải có động tĩnh gì không?" Để đề phòng, Nam Cung trưởng lão nói cảm giác dao động vừa rồi cho Viện trưởng Thương Hà.

Viện trưởng Thương Hà cũng nhận ra dao động rất nhỏ, tuy nhiên có thể đó là cảm giác sơ sót, hẳn cũng không xác định, bởi vậy nói:

"Cũng có thể là con muỗi xẹt qua, tuy nhiên không thể khinh thường, cẩn thận trên hết."

"Vâng" Nam Cung trưởng lão chỉ có thể càng phát cẩn thận quan sát trận pháp bên trong.

Lặng lẽ từ nóc nhà xuống, Hoàng Bắc Nguyệt quay người dùng cước chân quặp vào xà, treo người trong bóng tối dưới mái hiên, thông qua kẽ hở cửa sổ lặng lẽ nhìn vào.

Nơi này là trong điện Cung Dục Tường, nơi thái hậu tĩnh dưỡng. Trong trí nhớ Bắc Nguyệt quận chúa thường xuyên đến, bởi vậy nàng rất quen thuộc chỗ này.

Mà ngay lúc này, mấy vị hoàng tộc trọng yếu của Nước Nam Dục cũng hội tụ ở đây.

Hoàng thượng cùng thái hậu dựa trên ghế, dưới này là hoàng hậu cùng Tiêu Dao Vương, sau đó là Chiến Dã cùng Anh Dạ.

A Lệ Nhã, A Tát Lôi cùng Cát Khắc quỳ trên đất, ba người lẳng lẳng chờ người phía trên hỏi, mà Nến Đỏ lại ở mặt ngoài Dục Tường Cung.

Hoàng thượng có vẻ rất sa sút tinh thần, nắm tay chống cái trán, chòm râu ngổn ngang, hốc mắt hãm sâu, cả người như đèn cầy trước gió bay phiêu diêu.

Hoàng hậu trời sinh kiêu ngạo sẽ không cho phép biểu hiện ra bi thống phần hận, bà chỉ như người đứng xem nhìn những người này.

Trải qua đả kích mấy ngày hôm trước, Tiêu Dao Vương tựa hồ đã chậm rãi tiếp nhận sự thật, trừ bi thương thống khổ ở ngoài, có vẻ không có cảm xúc dư thừa gì.

Chiến Dã vẫn mặc nhung trang, hình như vừa từ trong quân trở về, nhìn hấn sắc mặt không có gì khác thường, trừ chút tái nhợt gầy gò ở ngoài, vẫn tuấn lãng cao quý. Hấn nhìn một ngọn đèn dầu trong đại điện, nhìn chăm chăm không chớp mắt, cũng không biết nhìn bao lâu.

Hấn vừa bị Anh Dạ từ trong quân ngũ gọi về. Vừa mới biết tin tức Bắc Nguyệt đã chết, đến hiện tại, hấn vẫn cảm giác như một giấc mộng, căn bản không chân thật.

Bên người Anh Dạ vẫn khóc không ngừng, tiếng nước nở quanh quần bên tai hấn, trừ cái đó, hấn thật sự không nghe được gì nữa.

Chúng kiến tình cảnh như thế, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt rất áy náy. Đây là khổ nhục kế, sư phụ từng nói, khoogn tàn nhẫn không thành được việc.

Nàng cũng không muốn đi đường này, tuy nhiên, tình thế bắt buộc, nàng chỉ có thể lựa chọn đại cục.

Giữa mọi người, chỉ có Thái Hậu vốn trải qua biến động quốc gia, kẻ thù bên ngoài xâm lấn, bên trong địch làm loạn, thậm chí đại nghĩa diệt thanh, hạ lệnh giết con của chính mình, luôn bảo trì lý trí cùng tinh táo, trở thành người duy nhất trong điện có thể chủ trì đại cục.

Thái hậu mặc dù già nua, nhưng khí phách uy nghiêm khiếp người, ánh mắt khôn khéo nhìn lướt qua đám người A Lệ Nhã quỳ trên mặt đất, chậm rãi mở miệng.

"Các người đều là người bên cạnh Bắc Nguyệt, ai gia biết, các người hôm nay tiến cung, nói có di vật Bắc Nguyệt muốn giao cho ai gia, còn có di ngôn của Bắc Nguyệt phải không?"

A Tát Lôi là người cơ trí nhất, bình thường đều là hẩn mở miệng, bởi vậy gạt đầu, vội vàng để A Lệ Nhã cầm một khay đồ vật ra. Bên trong có một khối thú hạch long lanh trong suốt, cùng một lệnh bài gỗ màu đen.

"Đó là..." Anh Dạ đột nhiên chỉ vào khối thú hạch khốc lớn lên, "Là thú hạch của Băng Linh Huyền Diệu!"

Miếng thú hạch này là ngày đó ở rừng rậm Phù Quang, nàng giết chết con Bách Mộc Hàn Thiềm. Nàng cho Cát Khắc thú hạch, hy vọng hẩn hấp thụ lực lượng bên trong, nhưng Cát Khắc không nở, vẫn giữ đến hiện tại, vừa lúc để bọn họ lợi dụng một chút.

Thú hạch rời khỏi bản thể thần thú sẽ mất đi hơi thở thần thú, Tiểu Đãng Lung đã phong ấn hơi thở của Băng Linh Huyền Diệu phía trên. Nha đầu kia thuật phong ấn cùng thuật kết giới rất mạnh, đủ để lừa gạt.

Bách Mục Hàn Thiềm là thần thú, nhưng Băng Linh Huyền Diệu là siêu cấp linh thú. Nhiều năm đi theo nàng tu luyện, thực lực tiến bộ hàng năm, đã có thể ngưng tụ thú hạch. Cũng có thể nói, đã sớm vươn lên thành thần thú.

Tính mạng của triệu hồi sư tương liên với triệu hồi thú, chỉ cần ký kết khế ước, thì không thể sống một mình.

Cho nên nhìn thấy thú hạch của Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt chết là chính xác trăm phần trăm, không thể là giả.

Trên đời không mấy người biết trong đám triệu hồi thú của nàng, trừ Nến Đỏ, không ai có ký kết bản mạng khế ước với nàng. Sinh tử của bọn họ căn bản không liên quan.

Nhìn thấy thú hạch của Băng Linh Huyền Diệu, đã có thể nói rõ hết thảy.

Hoàng thượng nhắm mắt lại, mơ hồ có thể thấy nước mắt trong suốt đã chuyển động trong con ngươi.

Chiến Dã trầm thấp hỏi: "Nàng có chuyển lời gì cho người mang đến?"

A Tát Lôi biết Hoàng Bắc Nguyệt cùng Chiến Dã Anh Dạ quan hệ cũng tốt, giờ phút này nghe Chiến Dã mở miệng hỏi di ngôn trước khi lâm chung, mà không phải Vương lệnh của lính đánh thuê lẳng lẳng

đặt trong mâm, liền biết hẳn thật tình chân ý với Vua Che Màn Đêm của bọn họ.

Vừa định mở miệng nói chuyện, thái hậu lại trước một bước hỏi: "VẬY TẮM LỆNH BÀI, CHẴNG LẼ LÀ VƯƠNG LỆNH CỦA LÍNH ĐÁNH THUÊ?"

A Tát Lôi ngẩn người, nghĩ thầm trước hết nói rõ về Vương lệnh của lính đánh thuê, liền nói: "Vâng."

Thái hậu xa xa nhìn thoáng qua, liền vẫy tay, nói: "Cầm đến cho ai gia xem kỹ một chút."

A Lệ Nhã từ mâm lấy ra Vương lệnh của lính đánh thuê, tự mình trình lên cho thái hậu nhìn.

Thái hậu cầm lấy lệnh bài, híp mắt, ở dưới đèn tinh tế đoan trang, mặc dù không có ánh sáng thần kỳ, nhưng tấm lệnh bài cầm trong tay cũng có khí phách khuynh nuốt thiên hạ!

"Quận chúa biết Vương lệnh của lính đánh thuê trọng yếu, mà Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La cũng muốn đoạt được. Ngài ấy không cam lòng để lệnh bài rơi vào bất cứ bên nào, bởi vậy sai tại hạ giữ lệnh bài. Nếu quận chúa gặp chuyện không may, để tại hạ mang lệnh bài đến Nước Nam Dục, giao cho Thái tử Chiến Dã, hy vọng thái tử điện hạ sử dụng tốt Vương lệnh của lính đánh thuê!"

A Tát Lôi lau nước mắt nói, diễn trò rất giống, ngay cả A Lệ Nhã đi theo hẳn cũng khóc lên.

Chiến Dã ngẩn ra, không ngờ trước khi nàng lâm chung lại đem chuyện trọng yếu phó thác cho hẳn. Nghĩ đến nàng rời đi vẻ mặt vui cười, chỉ cảm thấy tim như bị đao cắt, cố nén đau lòng, lần nữa hỏi: "Nàng còn nói gì nữa?"

A Tát Lô nói: "Quận chúa nói, hy vọng thái hậu cùng Hoàng thượng giúp đỡ quận chúa một việc."

Chương 932: Mặt nạ vàng 3

Hoàng thượng thương tâm quá độ, căn bản không nói chuyện, thái hậu nói: "Ai gia là tổ mẫu của nó, đều là người một nhà, nói chuyện gì giúp hay không giúp, người nói đi."

A Tát Lôi ngẩng đầu, chà xát nước mắt, nói: "Quận chúa hy vọng thái hậu có thể phái người đón Trưởng công chúa Huệ Văn trở về. Chuyện năm đó đã qua rồi, hôm nay quốc gia thái bình, hy vọng trưởng công chúa có thể cùng người nhà đoàn tụ trở lại"

Hắn chưa dứt lời, Hoàng thượng đã nhảy dựng lên, mạnh vọt tới trước mặt A Tát Lôi, một tay捏o hắn áo, quát hỏi: "Người nói cái gì? Người nói lại lần nữa xem!"

Với tốc độ của A Tát Lôi có thể né tránh, tuy nhiên Hoàng Bắc Nguyệt đã nói với hắn, có thể có người sẽ quá kích động, đặc biệt Hoàng thượng, hắn dừng kinh ngạc.

Tuy nhiên A Tát Lôi vẫn hoảng sợ, lắp bắp nói: "Hoàng, Hoàng thượng tha mạng..."

"Hoàng thượng, người đừng làm hắn sợ, để hắn nói rõ!" Văn Đức thái hậu cũng bỗng nhiên đứng lên, trong mắt lóe sáng.

Tiêu Dao Vương cũng giật mình một cái, sau đó vội vàng đứng lên, đi tới trước mặt hoàng thượng, duỗi tay kéo hắn, nói: "Hoàng thượng xin tỉnh táo lại."

Hoàng thượng buông tay ra, nhưng đôi tay run rẩy như cũ, hai mắt

đỏ lên, hung hăng nhìn chằm chằm A Tát Lô, hét lớn: "Nói! Nói mau!"

"Vâng, Vâng" A Tát Lô nuốt nước miếng, mới nói: "Quận chúa nói, Trưởng công chúa Huệ Văn năm đó được một người tên là Hiên Viên Vấn Thiên cứu, người bên trong lăng mộ không phải trưởng công chúa. Trước mắt, trưởng công chúa ở tại Biệt Nguyệt sơn trang bên ngoài thành"

"Nói bậy!" Thái hậu quát, "Biệt Nguyệt sơn trang là chỗ âm hồn quỷ quái tụ tập, trưởng công chúa làm sao có thể ở đó?"

Tuy nói như vậy, nhưng sắc mặt Văn Đức thái hậu đã hoàn toàn tái nhợt, trên mặt những vết nhăn hẳn rõ như đao khắc.

Bắc Nguyệt tuổi nhỏ như vậy, không thể biết chuyện của Huệ nhi cùng Vấn Thiên, khi đó nàng còn chưa sinh ra! Kẻ bên ngoài càng không thể biết.

Nhiều năm như vậy, cái tên Hiên Viên Vấn Thiên sớm đã bị xóa nhòa. Nhưng người này lại nói ra tên Vấn Thiên! Vẫn biết chuyện trong Biệt Nguyệt sơn trang, tuyệt không thể là trùng hợp, tuyệt đối không thể!

A Tát Lô nói: "Tại hạ nói là thật trăm phần trăm, quận chúa nói. Lúc đầu người của Điện Quang Diệu xông vào Biệt Nguyệt sơn trang trộm Vạn Thú Vô Cương, quận chúa len lén đi theo. Người của Điện Quang Diệu không lấy được đồ vật liền rời đi. Mà trưởng công chúa gặp được quận chúa, cho nên mới hiện thân quen biết nhau."

Thái hậu chán nản ngồi xuống, lẩm bẩm: "Nó vậy mà còn sống..."

"Mẫu hậu! Đúng là hoàng tử, nhất định là hoàng tử!" Hoàng thượng vui vô cùng, vừa mới trải qua nỗi đau tang nữ, biết được tin tức

hoàng tử với hắn mà nói đúng là an ủi lớn nhất.

Giờ phút này trong đầu hoàng đế thậm chí còn có chút ý niệm điên cuồng. Hắn nghĩ Bắc Nguyệt qua đời cũng không vấn đề. Nếu hoàng tử thích có con, bọn họ còn có thể có con...

"Trẫm tự mình đón hoàng tử hồi cung!" Hoàng thượng tinh thần gấp trăm lần, lập tức muốn đi.

Khuôn mặt Thái hậu đột nhiên già nua như gỗ mục, nhưng vẫn mở miệng nói: "Biệt Nguyệt sơn trang hung hiểm dị thường, Hoàng thượng ở ngôi cửu ngũ không thể dễ dàng mạo hiểm, để ai gia đi thôi."

"Mẫu hậu...." Hoàng thượng còn muốn nhiều lời, thái hậu nhưng lại quyết đoán vung tay lên: "Thân là quốc quân sao có thể tùy hứng làm bậy? Đón hoàng tử người tự có ai gia làm chủ...."

Thái hậu nói xong, đột nhiên trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

"Thái hậu! Thái hậu!" Nhất thời Dục Tường Cung loạn thành một mảnh.

Thái hậu hôm nay chịu đả kích quá sâu, cho nên mới có thể hôn mê, rất nhanh liền tỉnh, đôi mắt khôn khéo cũng có một tia âm đạm, giơ lên tay chỉ hướng Tiêu Dao Vương.

"Tổng Mịch." Giọng khàn khàn hô lên.

Tiêu Dao Vương vội vàng đi lên, cầm tay thái hậu nói: "Thái hậu có dặn dò gì?"

Thái hậu nếp nhăn đầy mặt, chảy xuống hai hàng nước mắt, thấp

giọng nói: "Người tự mình đi, mặc kệ nó như thế nào, đều phải dẫn nó trở về."

Thái hậu nắm thật chặt tay hắn, ngay lúc này, nàng chỉ có thể lựa chọn Tiêu Dao Vương. Những người khác bà lo lắng, chuyện năm đó bà gạt tất cả mọi người không gạt hắn, cho nên bà có thể hoàn toàn yên tâm về hắn.

Dưới ánh mắt tràn đầy mong đợi của thái hậu, Tống Mịch chỉ có thể gật đầu, nói: "Thái hậu yên tâm."

Được hắn cam đoan, thái hậu cuối cùng an tâm, vẫy vẫy tay nói: "Các người cũng đi xuống đi." Dứt lời liền nhắm mắt lại, tựa hồ rất mệt.

Hoàng thượng mang theo người liên can lui ra, tới ngoài cửa, Hoàng thượng mới nói với Tiêu Dao Vương: "Tống Mịch, nhìn thấy hoàng tử, nhớ kỹ thay Trẫm nói cho nàng: nhiều năm như vậy Trẫm xin lỗi nàng, đợi nàng trở về, Trẫm nhất định bồi thường tốt cho nàng."

Tiêu Dao Vương nói: "Thần nhớ kỹ."

Hoàng thượng vui vẻ nhìn hắn rời đi, trên mặt hiếm thấy xuất hiện tươi cười, "Lập tức sai người quét dọn cung điện của hoàng tử cho trẫm, mọi thứ phải giống như trước!"

"Hoàng thượng!" Hoàng hậu muốn nói lời, nhưng hoàng đế đã sớm đi, căn bản không nghe được nàng hô.

Hoàng hậu mờ mịt bất động tại chỗ, nước mắt lặng lẽ chảy xuống, cô ta chưa chết, cô ta vậy mà chưa chết, hơn nữa sắp trở về.

Ác mộng hàng ngày đã bắt đầu thành sự thật rồi sao?

Bên kia, A Tát Lôi giao Vương lệnh của lính đánh thuê cho Chiến Dã, dặn dò hẩn cẩn thận giữ, liền không trì hoãn, mang A Lệ Nhã cùng Cát Khắc trở về.

Chiến Dã nắm Vương lệnh của lính đánh thuê bất động tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn cũng rất mờ mịt.

"Chúc mừng thái tử, có Vương lệnh của lính đánh thuê, có thể hiệu lệnh lính đánh thuê trong thiên hạ!" Viện trưởng Thương Hà cũng đi tới chúc, nhìn thoáng qua Vương lệnh của lính đánh thuê, trong lòng vẫn có chút hâm mộ.

Chiến Dã lễ phép cười cười, nhân tiện nói: "Hôm nay khổ cực viện trưởng cùng các vị trưởng lão rồi."

"Thái tử quá lời? Đây là bổn phận của lão phu!" Viện trưởng Thương Hà vuốt chòm râu dài cười nói.

Thiên Tuyệt Trận vẫn giảng ra, chủ yếu là thái hậu vừa rồi dặn dò, Vương lệnh của lính đánh thuê rất trọng yếu. Hôm nay mặc dù ở trong tay thái tử, nhưng phải cẩn thận giữ, tránh bị Thành Tu La cùng Điện Quang Diệu đoạt lấy, dẫm vào vết xe đổ của Bắc Nguyệt quận chúa.

Chiến Dã cũng cúi đầu nhìn thoáng qua Vương lệnh của lính đánh thuê, trong mắt không thấy có cực nhỏ cảm giác cao hứng. Khối lệnh bài đối người khác là bảo vật hiệu lệnh lính đánh thuê trong thiên hạ. Nhưng với hẩn chỉ có một ý nghĩa - đây là di vật cuối cùng nàng lưu lại cho hẩn.

Thái tử hỉ nộ không biểu lộ rõ, rất khó phỏng đoán, Viện trưởng Thương Hà cũng không đoán được hẩn đang suy nghĩ cái gì, bởi

vậy chỉ có thể chuyên tâm tới Thiên Tuyệt Trận

Đột nhiên, một cỗ lực lượng cường đại ập lên Thiên Tuyệt Trận!

Bên kia Nam Cung trưởng lão lớn tiếng hô lên: "Có người muốn xông tới!"

Viện trưởng Thương Hà lập tức phi thân mà lên, chỉ thấy trên cung điện phía trước, có một bóng dáng màu đen đứng ở ngoài Thiên Tuyệt Trận, dường như vì bị chặn lại đường mà muốn ra tay đánh vỡ Thiên Tuyệt Trận!

"Đó là Mặc Liên của Điện Quang Diệu!" Viện trưởng Thương Hà liếc mắt một cái liền nhận ra. Ngày đó ở đại hội liên minh lính đánh thuê, hắn gặp qua người thiếu niên kia, sát khí ẩn tượng khắc sâu!

Hắn cũng biết rõ thực lực Mặc Liên cường hãn vô cùng, sợ rằng ngay cả Thái tử Chiến Dã cũng không phải là đối thủ của hắn!

Vì sao người của Điện Quang Diệu xuất hiện tại đây, chẳng lẽ bọn họ biết Vương lệnh của lính đánh thuê sẽ xuất hiện, bởi vậy tới đây đoạt sao?

"Mời Thái tử điện hạ rời đi! Lão phu dùng Thiên Tuyệt Trận vây khốn hắn!" Viện trưởng Thương Hà lập tức hô to, Vương lệnh của lính đánh thuê không thể rơi vào trong tay Điện Quang Diệu, nếu không, thiên hạ nhất định đại loạn!

Ai biết hắn vừa dứt lời, Chiến Dã lại căn bản không định rời đi, trong con ngươi thâm thúy nổ bắn ra sát khí sắc bén!

"Mặc Liên!" Nghĩ đến Bắc Nguyệt chết dưới tay người của Điện Quang Diệu, trong lòng hắn làm sao có thể bình tĩnh? Cừu hận dưng

mãnh dăng lên, giống như lồng ngực bốc lửa, cơ hồ thiêu đỏ ánh mắt của hắn!

Trong nháy mắt trên người lửa tím vờn quanh, hình thành một lá chắn!

Viện trưởng Thương Hà nhìn kinh hãi: "Tử hỏa chiến y! Xem ra thái tử điện hạ thực lực tăng trưởng không ít! Quả thật là thiên tài!"

Mới từ dưới mái hiên xoay người mà lên, Hoàng Bắc Nguyệt nghe thấy động tĩnh, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, hòng rồi! Mặc Liên đi theo nàng tới, nếu hắn đụng vào đám lão nhân của Học viện Linh Ương, không đùa được.

Uy lực của Thiên Tuyết Trận nàng lĩnh giáo qua một lần, bị nhốt muốn nghĩ trốn ra cũng khó.

Bóng dáng nàng như tia chớp bắn thẳng ra, xiêm y màu đỏ ở trong trời đêm như là sao chổi xẹt qua bầu trời.

Làm thấy Chiến Dã cũng tấn công về phía Mặc Liên, trong lòng lại càng kêu to không xong!

Lúc này nếu đánh nhau thì xong đời rồi! Nàng không thể giúp Mặc Liên chém giết Chiến Dã, đương nhiên cũng không thể giúp đỡ Chiến Dã đánh Mặc Liên!

Nghĩ như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời lấy ra Roi Hỏa thần, lửa cháy cường đại trong nháy mắt phun ra, nàng đuổi theo sau lưng Chiến Dã.

Sát khí cường đại như thế, Chiến Dã tự nhiên không thể chủ quan, lập tức biết vậy Mặc Liên có đồng bọn.

Trên người màu tím chiến y rùng rục, hấn ở giữa không trung xoay người lại, đột nhiên chỉ thấy trong không khí truyền đến nửa cháy nóng rực. Một đám lửa hồng nóng cháy nhích lại gần mình, hấn theo bản năng ra tay ngăn lại!

Ầm...

Một tiếng vang thật lớn, hai người ở giữa không trung rất nhanh qua một chiêu.

Chiến Dã cảm giác cánh tay tê dại, thân thể định phát khởi công kích lần nữa, song người nọ không dừng lại bên cạnh hấn. Sau một chiêu đánh hấn đã cấp tốc chạy về hướng Mặc Liên ở Thiên Tuyệt Trận!

Viện trưởng Thương Hà hô to: "Vây khốn hấn! Đừng để hấn chạy thoát!"

Mấy vị trưởng lão cùng nhau vây, nhưng bóng dáng màu đỏ khí thể không thể đỡ, giống như mũi tên phá không "vù" một cái xông qua cường đại Thiên Tuyệt Trận!

Thiên Tuyệt Trận kịch liệt chấn động, mấy vị trưởng lão lấy nguyên khí chống đỡ trận pháp. Chấn động khiến miệng bọn họ cũng dâng lên cảm giác tanh nồng, mở miệng nhỏ một ngụm máu tươi ra.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tốt hơn chỗ nào. Mạnh mẽ xông mở Thiên Tuyệt Trận của mấy vị trưởng lão. Nàng cũng không chịu nổi, ngực nghẹn tức, cảm giác buồn nôn,

Yểm trong Hắc thủy cấm lao cũng rất không thoải mái, buồn bực hừ một tiếng, nghĩ đến, hấn cũng không dễ chịu!

Tuy nhiên dù là như thế, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám dừng lại, bắt được tay Mặc Liên, thấp giọng nói: "Mau đi!"

Mặc Liên nghe tiếng nàng lo lắng, không dám trì hoãn, nắm chắc tay nàng, hai người liền biến mất trong bóng đêm!

"Vậy mà để bọn họ chạy!" Viện trưởng Thương Hà tiếc hận nói.

"Bóng người mặc màu đỏ là..." Chiến Dã nhìn phương hướng bọn họ biến mất, hípc con ngươi, tựa hồ cảm giác bóng dáng kia có vài phần quen thuộc.

"Đó là Hồng Liên của Điện Quang Diệu." Viện trưởng Thương Hà mặc dù không thấy rõ mặt của cô gái, tuy nhiên nhìn toàn thân mặc y phục đỏ, lại cùng Mặc Liên cùng rút lui, tự nhiên sẽ chỉ có Hồng Liên!

"Hồng Liên!" Chiến Dã hung hăng nói, "Chính là ả sao?"

Viện trưởng Thương Hà tựa hồ nhớ ra cái gì đó, nói: "Thái tử điện hạ, Hồng Liên cùng Bắc Nguyệt quận chúa tướng mạo rất giống. Lúc đầu lão phu tưởng đã nhìn lầm người."

"Tương tự thì sao? Ắ giết Bắc Nguyệt, ta muốn ả nợ máu trả bằng máu!" Chiến Dã lãnh khốc nói, hẳn không cứu được nàng, như vậy sẽ báo thù cho nàng!

Về tới khách điểm, xác định không có bất kỳ ai đuổi theo, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhẹ nhõm thở dài một hơi. Xem bộ dáng Mặc Liên như đang tự trách, nàng nói: "Mặc Liên, chuyện lần này không trách ngươi, ngươi không cần tự trách."

Mặc Liên cúi đầu suy nghĩ một chút, không nói gì, xoay người trở về phòng của mình.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bóng lưng của hắn, nói: "Mặc Liên, cho dù một mình ta ra ngoài, ta cũng sẽ tự trở về tìm ngươi, cho nên, ngươi không cần lên đi theo ta."

"Ngươi, mất hứng?" Mặc Liên chống khung cửa, cẩn thận hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một tiếng, nói: "Không, ta chỉ lo lắng cho ngươi, rất lo cho ngươi."

Mặc Liên trầm mặc một chút, sau đó nói: "Sẽ không, sau này."

"Ừ, về nghỉ ngơi sớm một chút đi." Hoàng Bắc Nguyệt đuổi hắn đi, sau mới vuốt ngực đau nhức, hít một hơi.

Vừa rồi rất vội vàng xông ra Thiên Tuyệt Trận, không thể không bị thương tổn. Nếu không phải có Yểm, nàng sợ rằng thật sự bị mấy trượng lão kia vây khốn.

"Yểm, ngươi không sao chứ?" Nghĩ bản thân khó chịu, Yểm khẳng định cũng không thoải mái, Hoàng Bắc Nguyệt ân cần hỏi một tiếng.

Ai biết nàng vừa hỏi như vậy, Yểm liền thở hển hển nói: "Không sao? Có thể không sao à? Tiểu tử thú kia! Ngươi gọi hắn lại đây, ta cho hắn một bài học!"

"Trách hắn làm gì? Hắn không biết." Hoàng Bắc Nguyệt muốn cười, tên Yểm này lòng dạ hẹp hòi, khẳng định từ nay về sau ghi hận Mặc Liên.

"Hừ! Không biết thì ngoan ngoãn ở nhà! Đi ra ngoài khiến ta gặp rắc rối, tiểu tử thú! Hại ta suýt mất cả thân thể phong ấn. Chờ ta ra, nhất định sẽ dạy dỗ hắn đầu tiên!" Yểm oán hận nói, hắn thù rất dai!

Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì khác hơn là an ủi hấn hai câu. Hôm nay quả thật có hung hiểm. Nàng chưa từng cảm giác hơi thở của Yểm tản mát cùng yếu ớt như vậy. Nghĩ bình thường hấn không sợ đám lão già kia. Nhưng đột nhiên đột phá mạnh mẽ, ở trong phong ấn vốn đã rất yếu Yểm, quả thật là thương tổn rất lớn.

Người này cũng xem như tốt, biết rõ Mặc Liên bị đám người Chiến Dã bắt được sẽ lộ thân phận chứ không có việc gì khác, nhưng hấn lại giúp đỡ, chỉ điểm này thôi cũng đủ để nàng cảm kích!

Yểm than vãn trách móc dong dài một trận sau liền ngừng công kích, đi điều dưỡng thương.

Lại một lần nữa an tĩnh lại, Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngồi xếp bằng chân, để nguyên khí chậm rãi theo kinh mạch lưu chuyển toàn thân, chậm rãi điều dưỡng nội thương.

Trong lúc điều trị, đột nhiên nhận thấy ký hiệu hình hoa trên nhẫn có lực tác động yếu ớt.

Chiếc nhẫn là chìa khóa mở ra Điện Quang Diệu, bởi vậy nàng không dám khinh thường. Cảm giác chiếc nhẫn gọi về, liền lập tức triệu tập tinh thần đi thăm dò.

Quả nhiên, trong nhẫn có lệnh dẫn nàng đi đến một chỗ.

Cái nhẫn là Thánh quân ban cho, Mạnh Kỳ Thiên lúc đầu cũng nói qua. Nếu bọn hấn ở bên ngoài, Thánh quân gọi về sẽ thông qua cái nhẫn này. Nghĩ hiện tại có lẽ là Thánh quân muốn gặp Hồng Liên.

Trong lòng giật mình, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đứng lên, đi theo luồng tác động ra khỏi khách điểm, hướng ngoài thành hoang vắng

không có ai đi tới.

Không nhìn thấy Mặc Liên, Thánh quân đúng là một mình gọi nàng.

Trong lòng không thể không sốt ruột, trải qua ở Cung Dục Tường chứng kiến đủ loại, trong lòng nàng hoài nghi càng ngày càng sâu. Chỉ một chút nữa là nàng có thể vạch trần khuôn mặt dưới mặt nạ hoàng kim!

Lúc này Thánh quân vội vã triệu kiến nàng, ít nhất có thể nói rõ nàng hoài nghi đúng. Thân phận thật sự của Thánh quân, đúng là người bên cạnh Trưởng công chúa Huệ Văn.

Mà hẳn gọi về cũng chứng minh Thánh quân cũng không chú ý đi vào bẫy của nàng.

Trong bóng tối, Hoàng Bắc Nguyệt khước miệng gương lên, mặt mày ánh lên vẻ tự tin, thần thái đặc biệt cao hứng.

Đầu xuân không khí vẫn se lạnh, băng tuyết chưa tan ra.

Núi non chập trùng phía chân trời, một trận gió lạnh thổi tới, nhánh cây lay động, một ít bông tuyết rơi khỏi nhánh cây, lách cách vỡ trên mặt đất.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trong rừng đi ra, quì xuống cung kính nói:
"Tham kiến Thánh quân!"

Phía trước nàng có một bóng người màu vàng đưa lưng về phía nàng. Trong đêm tối, đầy người kim quang như thần giáng thế, kẻ khác sinh lòng kính sợ.

Thánh quân hai tay vắt sau lưng, chậm rãi xoay người, nhìn nàng

quỳ trên mặt đất, thấp giọng hỏi: "Nguyệt Dạ xuất hiện sao?"

"Hồi Thánh quân, thuộc hạ lúc nào cũng lưu ý, nhưng không thấy nàng xuất hiện!" Hoàng Bắc Nguyệt cung kính nói, Nguyệt Dạ chính là nàng, nàng không muốn xuất hiện thì cả thế giới này vĩnh viễn không có Nguyệt Dạ!

Thánh quân trầm ngâm, Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không đơn thuần tưởng hấn gọi nàng ra chỉ muốn hỏi Nguyệt Dạ có xuất hiện hay không. Chắc chắn có mục đích khác, mà nàng không vội, chờ hấn mở miệng.

Quả nhiên, một lát sau, Thánh quân mở miệng hỏi: "Ngày đó các người vào Biệt Nguyệt sơn trang, trừ gặp Nguyệt Dạ còn có người khác không?"

"Hồi Thánh quân, còn có một con rồng bạc, cùng với cô gái thuộc hạ bắt về. Những người còn lại, thuộc hạ chưa từng thấy qua. Tuy nhiên, Biệt Nguyệt sơn trang rất lớn, hơn nữa có cả ám đạo. Đáng tiếc lúc ấy Nguyệt Dạ chiếm được Vạn Thú Vô Cương, đánh thức đám thạch thú, bọn thuộc hạ bất đắc dĩ mới lui ra."

Hoàng Bắc Nguyệt kể lại rõ ràng chuyện xảy ra ngày đó cho Thánh quân, có điều thân phận chuyển hóa một chút, nàng từ Nguyệt Dạ biến thành Hồng Liên mà thôi.

"Nói cách khác, tiểu tử kia nói có lẽ là thật sự" Thánh quân thấp giọng nói một câu, Hoàng Bắc Nguyệt không nghe rõ ràng, đã nói: "Thuộc hạ không nghe rõ, Thánh quân nói lại lần nữa xem?"

Chương 933: Mặt nạ vàng 4

"Không liên quan đến ngươi." Thánh quân thản nhiên nói, "Hồng Liên, nhất định phải nhanh lấy được Vạn Thú Vô Cương, Nguyệt Dạ không ra, ngươi bức nàng đi ra."

"Thuộc hạ đã rõ!" Hoàng Bắc Nguyệt khí phách trả lời.

Vừa nói xong, ngẩng đầu lên, thấy hoa mắt, Thánh quân biến mất khỏi chỗ vừa đứng, trong nháy mắt liền tới trước mặt nàng.

Nàng vội vàng cúi đầu, không dám nhìn thẳng, Thánh quân lại vươn tay, nâng cằm nàng, giơ mặt nàng lên, ánh trăng chiếu sáng khuôn mặt tinh tế đoan trang.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, liền không nhúc nhích mặc hấn nhìn, nàng biết rõ từ trên mặt, Thánh quân không nhìn ra điểm gì khác giữa Hồng Liên và nàng, cho nên rất yên tâm.

Nàng cũng lần đầu tiên cẩn thận nhìn mặt nạ Thánh quân. Mặt nạ rất lớn, dùng vàng đúc lên, bảo thạch vây quanh. Đồng thời nghệ nhân cũng tạo mặt nạ có chút dữ tợn, như một con thần thú há mồm cắn nuốt hết thảy.

Nàng đánh bạo nhìn hấn, hấn đột nhiên thấp giọng hỏi: "Ngươi muốn nhìn khuôn mặt sau mặt nạ sao?"

"Thuộc hạ không dám." Nàng dèi ánh mắt, cung kính nói.

"Có gì không dám đây?" Thánh quân bắt được tay nàng, ôn nhu dẫn

dắt tay nàng lên mặt nạ, giọng nói tràn ngập đầu độc, "Gỡ nó ra."

Hoàng Bắc Nguyệt sốt ruột, nàng không rõ Thánh quân có ý gì, tuy nhiên trong tiềm thức biết, đây là một chuyện nguy hiểm!

Nàng đưa tay lùi về, nhỏ giọng nói: "Hồng Liên không dám!"

"Tại sao?" Thánh quân hỏi.

"Hồng Liên sợ hãi, một khi nhìn thấy khuôn mặt thực sự của Thánh quân, từ nay về sau sẽ gặp vận kiếp bất phục!"

Thánh quân cười, tiếng nói trầm thấp có chút mỉa mai hoặc "nha đầu thông minh."

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng âm thầm nói: Cái này không gọi là thông minh, là là bảo vệ tính mạng. Chỉ cần làm Hồng Liên một ngày, thì sẽ không để bản thân lâm vào thật lớn nguy hiểm trước khi chưa đạt mục đích!

Thánh quân buông nàng ra, gió lạnh thổi trúng vạt áo trên người chậm rãi tung bay. Vạt áo phất ở trên mặt nàng, lúc ẩn lúc hiện thoáng người thấy một mùi vị đặc thù, trái tim chậm rãi chìm xuống, không khỏi cảm thấy khí trời xe lạnh mùa xuân lại lạnh thấu xương.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Bắc Nguyệt đã liên lạc được với Nến Đỏ, dự định lập tức đi Biệt Nguyệt sơn trang.

Bởi vì đối phó với Thánh quân, nàng không muốn lợi dụng cảm tình của Mặc Liên, để hắn chờ ở khách điểm, nói sớm nhất chạng vạng, chậm nhất sáng mai sẽ tới tìm hắn.

Nàng mặc dù hứa hẹn như vậy, nhưng biết Mặc Liên trong lòng không có bất kỳ cảm giác an toàn nào. Nhưng nếu mang theo hắn, đến lúc nàng đối phó Thánh quân sẽ khiến Mặc Liên lâm vào hoàn cảnh lưỡng nan. Nàng sẽ rất khinh bỉ bản thân như vậy!

Nếu như thuận lợi, trên đời này không có Thánh quân, Mặc Liên sẽ tự do.

"Mặc Liên, nếu có một ngày người không phải là Mặc Liên, người muốn làm việc gì nhất?" Vì trấn an cảm xúc Mặc Liên, nàng không thể làm gì khác hơn là tìm chút ấm áp, mang theo đề tài hy vọng nói với hắn.

Mặc Liên suy nghĩ một chút, cuối cùng không thể lừa gạt lòng mình. Vì vậy nói: "Nhìn thấy người."

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng đau xót, càng phát giác ra cảm tình của Mặc Liên cùng Hồng Liên, càng thấy có lỗi với Mặc Liên.

"Ta sau khi trở về sẽ mang người đi tìm luyện dược sư tốt nhất trên thế giới, chữa mắt cho người. Đến lúc đó, người đừng cảm giác nhìn chán ta là tốt rồi."

Mặc Liên ôm mặt nàng, nghiêm túc lắc đầu: "Sẽ không."

Hoàng Bắc Nguyệt cười bắt tay hắn, nói: "Vậy tốt rồi, ta phải đi, người nhớ kỹ không nên một mình chạy loạn, biết không?"

"Ừ." Mặc Liên gật đầu, "Ta chờ người."

"Được." Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đi tới cửa, lại nghe Mặc Liên nói: "Ta chờ người."

"Được!"

"Ta chờ ngươi."

Hoàng Bắc Nguyệt "khì khì" một tiếng cười nói: "Tốt lắm, còn nói nữa thì ta không đi được."

Mặc Liên lúc này mới cảm thấy, nghe tiếng nàng đóng cửa, nghe tiếng bước chân nàng đi xa.

"Nguyệt" Mặc Liên mờ mịt, trong lòng có cảm giác bất an.

Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng chạy tới bên ngoài Biệt Nguyệt sơn trang. Trên người đã thay quần áo Hồng Liên, mặc vào trường bào màu đen, đeo mặt nạ quý dữ tợn trên mặt, lấy ra cột tóc của Trương công chúa Huệ Văn mà Hiên Viên Vấn Thiên để lại, mở ra kết giới bên ngoài Biệt Nguyệt sơn trang, lóe thân đi vào.

Cách đi vào A Tát Lô đã nói với Tiêu Dao Vương, hắc mang theo mấy cao thủ đã đi vào một lát.

Tiến vào kết giới, nàng mới có thể nói chuyện cùng Nến Đỏ, mà khí tức của Yểm trong nháy mắt biến mất. Trước khi tới, Yểm vẫn vui đùa với nàng, nói sáng hôm nay mí mắt hắc giật giật, hắc cảm giác trong lòng bất an kỳ lạ.

Yểm cảm giác đó là điềm xấu, nên đặc biệt nhắc nhở nàng phải cẩn thận, còn nói: "Ta cảm giác ngươi lần này đùa giỡn xong hết rồi, là lúc ra nên đi ra."

Hoàng Bắc Nguyệt mắng hắc xấu xa, cũng nói: "Yên tâm! Chơi xong ngươi ta mới hết trò chơi".

Yếm vẫn không vui, sáng sớm không thềm ngó ngang tới nàng. Tính tình so với Huyền Linh Thú của Mặc Liên vẫn ngạo kiều, gọi thế nào cũng không hồi đáp.

Lần này không cần hẳn đáp lời, vào Biệt Nguyệt sơn trang, hẳn muốn đáp cũng không đáp lại được.

Sương mù dày đặc dài dằng dặc, một con đường như không thấy điểm cuối.

"Chủ nhân! Tiêu Dao Vương đã đến!" Giọng nói của Nến Đỏ vang lên trong lòng nàng, nghe có chút vội vàng.

"Theo kế hoạch làm việc, đừng hoảng hốt!" Hoàng Bắc Nguyệt nhanh bước chân hơn, vô số sương mù tiến vào sau lưng. Mà phía trước dường như lộ ra một tia sáng.

Rốt cuộc tới rồi!

Biệt Nguyệt sơn trang lần trước bị Mặc Liên cùng Hồng Liên xông tới đại chiến khiến rất cả phòng ốc đã khuynh sụp, hơn nữa tất cả thạch thú cũng an tĩnh tại chỗ như tượng đá bình thường.

Tiêu Dao Vương mang theo một đám cao thủ đi qua con đường nhỏ trong rừng, nhìn những pho tượng đá bên cạnh, mỗi người đều có cảm giác trái tim băng giá.

Những thạch thú rất giống thật, nếu tất cả đều sống lại thì rất khó đối phó!

Tiêu Dao Vương lại có vẻ trấn định thong dong rất nhiều, hai tròng mắt thản nhiên liếc mắt thạch thú, vẻ mặt không biến hóa.

"Vương gia, những thạch thú hình như là linh thú cấp cao, nhìn rất dọa người". Diệ Ca có chút bất an nói.

"Bọn chúng sẽ không sống lại." Tiêu Dao Vương cười nói.

"Thạch thú tất nhiên sẽ không sống lại." Diệ Ca phụ họa cười rộ lên.

Đoàn người không nói chuyện, chậm rãi đi tới trước cửa nhà màu trắng, phía trước tường vây đã sụp đổ, cửa lớn cũng sụp một nửa, liếc mắt một cái có thể nhìn thấy bên trong bừa bộn, không giống bộ dáng có người ở.

"Tách ra đi tìm, chỉ cần phát hiện có người, lập tức mang đến cho Bốn vương!" Tiêu Dao Vương dặn dò, những cao thủ tự nhiên cũng tách ra chấp hành.

"Vương gia, người xem dược liệu nơi này, giống như có người nhỏ cỏ tưới nước." Diệ Ca chỉ vào vườn thảo dược trước cửa nhà. Cô ta đi theo Tiêu Dao Vương, đương nhiên hiểu rõ thảo dược như lòng bàn tay.

Nhìn thấy nhiều thảo dược trân quý như vậy, dù cô ta kiến thức rộng rãi, cũng không nhìn được tẩm tặc lấy làm kì lạ.

Nơi này tại sao có thể mọc được nhiều dược liệu tốt vậy?

Diệ Ca ngồi xổm xuống, vuốt vuốt bùn đất, đặt ở trong tay người, xác định nói: "Vương gia, nước này đúng là tưới không lâu, sẽ không quá mười lăm phút."

Tiêu Dao Vương cũng cúi đầu nhìn thảo dược, sau một lát nói: "Vào xem."

Diệu Ca vội vàng đứng lên, đi ở phía trước, trên mặt đất đều là đá vụn, vượt qua vẫn là phòng tốt.

"Là ai ở đây?" Diệu Ca nhìn thấy một bóng dáng ở trong phòng, rất nhanh bước qua, không nói hai lời vọt vào, nhéo người kia, "Bắt được người!"

Không ngờ người nọ trở tay nắm chặt, ngược lại bắt được tay Diệu Ca, thoáng cái một thanh trường kiếm để ngang trên cổ cô ta, "Đừng nhúc nhích!"

Diệu Ca trợn mắt há miệng, không ngờ người này lại có thân thủ như vậy, ả còn chưa kịp nhìn thấy bộ dáng người nọ, chỉ nhìn thấy người nọ khoác cái áo choàng, vành nón che mặt.

"Người là ai?" Diệu Ca tức giận hỏi, ả vừa rồi nhất thời không cẩn thận, không ngờ lại bị bắt được!

Vương gia ở bên ngoài, nhìn thấy nàng vô dụng như vậy, nhất định sẽ rất thất vọng!

"Người là người nào? Vì sao lại xông tới?" Người nọ mở miệng, là giọng nói của nữ tử rất ưu nhã.

Diệu Ca ngẩn ra, nghĩ thầm giọng nói này êm tai tuyệt vời như thế, so với giọng nói của ả vẫn hay hơn. Nhưng hiện tại bị nữ nhân này chế trụ, trong lòng cũng khó chịu.

"Ta là người của Tiêu Dao Vương, phụng mệnh vào đón Trưởng công chúa Huệ Văn! Người tốt nhất đừng cản đường chúng ta, nếu không chịu không nổi!"

Chương 934: Mặt nạ vàng 5

"Tiêu Dao Vương?" Người nọ thì thào một tiếng, "Ý ngươi là Tống Mịch? Hắn tới sao?"

"Làm càn! Dám gọi thẳng tên Vương gia"

"Hắn ở đâu?" Không đợi Diêu Ca nói xong, nữ nhân này đã hô to lên.

Diêu Ca hoảng sợ, lập tức nhìn ngoài cửa, Vương gia đã tới, vì sao chậm chạp không đi vào? Chẳng lẽ Vương gia kế hoạch gì khác?

Thấy ả nhìn về ngoài cửa, nữ nhân kia cũng hướng ra ngoài cửa hô to một tiếng: "Tống Mịch! Ngươi đã đến rồi đúng không?"

Diêu Ca hoàn toàn không biết, hơi thở này rất quen thuộc với Vương gia. Cô ta rốt cục là ai? Chẳng lẽ chính là Trưởng công chúa Huệ Văn?

Ngoài cửa tĩnh trong chốc lát, lập tức, một đôi thon dài đẩy cửa ra, áo dài màu xanh thoáng hiện, Tiêu Dao Vương vẫn nhã như ngọc đi tới, nhìn người trong phòng, tuy có áo choàng che, nhưng hắn giật mình một cái, ánh mắt lóe tia sáng yếu ớt.

Nữ nhân kia nhìn thấy hắn, cũng trầm mặc một hồi, sau đó thấp giọng cười rộ lên: "Ngươi không thay đổi chút nào."

Nàng vừa nói vừa kéo áo choàng mũ xuống, lộ ra dung nhan thanh lệ không chút phấn son.

Cong cong mày liễu, đôi mắt ôn nhu nhưng lại quật cường, khí chất mặc dù nhìn như nhu nhược đoan trang tao nhã, song trên nét mặt lại toát ra một loại quật cường không chịu khuất phục.

Nàng cùng Hoàng Bắc Nguyệt có vài phần tương tự khuôn mặt, tuy nhiên theo tuổi phát triển, Hoàng Bắc Nguyệt càng ngày càng đại khí hoa lệ, khác với vẻ uyển chuyển hàm xúc xinh đẹp của nàng.

Tống Mịch nhìn nàng, một lúc lâu sau mới than nhẹ: "Người không phải nàng, người làm sao có thể không thay đổi chút nào?"

Giọng nói chua chát giống như dân cờ bạc thua hết thảy, không chịu chấp nhận sự thật cùng vận mệnh.

Nữ tử kia lại mang theo vài phần thương xót nói: "Ở chỗ này, thời gian cùng không gian đều ngừng lại, bởi vậy ta nhiều năm qua không hề già đi."

"Không thể nào" Tống Mịch thì thào nói, "Những người kia nói dối, người không thể còn sống!"

"Tống Mịch..." nàng dứt khoát buông Diệu Ca ra, lạnh lùng cười nói: "Người rất tự tin với thuốc của mình."

Tống Mịch giật mình một cái, sau đó hai mắt đỏ bừng hô to: "Hắn cứu sống người!"

"Đúng." Nàng dừng một chút, trên khuôn mặt chậm rãi nhuộm lên một tầng ảm đạm, có vài phần thống khổ, "Ta vẫn chờ hắn trở về, vậy mà hắn vĩnh viễn không trở về."

Nước mắt từ nàng trên rơi khỏi gương mặt nàng, từng khối tựa như ngọc gõ vào lòng hắn.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, cắn răng nói: "Hắn căn bản không xứng với ngươi!"

Trưởng công chúa Huệ Văn đột nhiên cười đau khổ. Nụ cười kia như mở giữa bóng tối tràn ngập sương mù, lạnh lẽo sơ lạnh.

"Các ngươi không ai hiểu hắn." Nàng hất cằm với Tống Mịch, như trưởng công chúa năm đó kiêu ngạo, "Bởi vì có hắn, ta mới biết ta không nên sống như một con rối, hóa ra ta cả đời này bỏ lỡ nhiều thứ như vậy, may mà có hắn đền bù cho ta."

Tống Mịch môi run rẩy vài cái, không nói gì, chỉ nắm chặt vạt áo trong tay.

"Tống Mịch, trên đời này, ngươi là người đối xử tốt nhất với ta. Ta hôm nay vốn không nên quyến luyến. Nhưng trước đây Bắc Nguyệt đã tới, ngươi biết không? Đứa bé kia khiến ta rất vui." Trưởng công chúa Huệ Văn ném kiếm trong tay, chậm rãi đi về hướng hắn.

Mà lúc Tống Mịch nghe nàng nhắc tới "Bắc Nguyệt", thân thể rõ ràng chấn động, hai mắt nhắm lại đột nhiên mở, như một bảo kiếm sắc bén ẩn giấu trong vỏ.

"Con bé nói sẽ trở về đón ta, nhưng ta không muốn rời khỏi đây". Nàng mang vẻ mặt nhớ lại hồi ức tốt đẹp luyến tiếc, "Nhờ ngươi giúp ta chăm lo cho Bắc Nguyệt được không?"

Tống Mịch rút cuộc tìm về tâm tính lạnh nhạt của chính mình, nói: "Cô ấy con gái của ngươi, hắn là ngươi chăm sóc, sao lại bỏ rơi Bắc Nguyệt chứ"

Trưởng công chúa Huệ Văn ngăn ra, có chút áy náy nói: "Ta xin lỗi"

con bé, nhưng ta ra ngoài phải đối mặt với mẫu hậu cùng hoàng đệ, ta nên làm thế nào cho phải? Chuyện này với ta như một cơn ác mộng."

Tống Mịch ôn nhu nói: "Người nếu không muốn gặp bọn họ, ta có thể mang người cùng Bắc Nguyệt rời đi, đến một nơi chỉ có ba người chúng ta, không cần phải xen vào thái hậu cùng Hoàng thượng."

"Nhưng mẫu hậu sẽ không bỏ qua cho ta." Bà nghĩ đến chuyện cũ thống khổ đáng sợ, đột nhiên che miệng khóc thành tiếng, "Ta là người dơ bẩn, ta sớm nên chết!"

"Sẽ không!" Tống Mịch tiến lên ôm cổ nàng, ghì chặt vào trong ngực không chịu buông tay, "Thái hậu tuyệt đối không tìm được người! Trên thế giới này bất kỳ kẻ nào cũng không tìm được người! Người chỉ thuộc về một mình Tống Mịch ta".

Trưởng công chúa Huệ Văn khóc vài tiếng, mới như nghe hiểu lời của hắn, liền muốn đẩy hắn ra, "Người nói bậy bạ gì đó? Chúng ta không thể..."

"Hiên Viên Vấn Thiên đã chết! Người cần gì vì hắn thủ thân như ngọc? Huệ nhi, ta không bận tâm quá khứ của người. Ta chỉ muốn nửa đời sau người sống cùng ta, quên hết mọi quá khứ"

"Không thể nào!" Trưởng công chúa Huệ Văn đẩy hắn ra, "Người điên rồi sao Tống Mịch? Người là đệ đệ của ta "

"Giữa chúng ta căn bản không có quan hệ huyết thống! Người muốn ta nói bao nhiêu lần người mới hiểu? Người cùng Hoàng thượng mới là thân tỷ đệ! Người cũng đồng ý ủy thân cùng hắn, vì sao không chịu cùng ta?" Tống Mịch đột nhiên hô to lên, bộ dáng điên cuồng khác hẳn ngày thường phong nhã.

Diệu Ca một lòng sùng bái hẳn cũng bị dọa sợ, kinh ngạc nhìn hẳn, không dám tin vào hai mắt mình.

Ba!

Trưởng công chúa Huệ Văn hung hăng tát hẳn một cái, tức giận đến ngực phập phồng, hơi thở cũng không ổn, giọng nói run rẩy, "Người, người tại sao có thể nói ta như vậy? Người biết rõ năm đó..."

"Huệ nhi, xin lỗi, xin lỗi..." Tống Mịch lần nữa ôm nàng, "Ta không nên nói như vậy, là ta sai lầm rồi, cũng là lỗi của ta"

Nàng thấp giọng khóc vài tiếng, mới thốt khẽ nói: "Người không sai, chuyện kia không liên quan gì đến người."

"Là lỗi của ta." Tống Mịch thì thào nói, "Ta tức đến phát điên mới có thể..."

"Đó là Ngụy võ thần làm, có quan hệ gì với người?"

"Huệ nhi... "

Trưởng công chúa Huệ Văn ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hẳn, cặp mắt ôn nhuận giờ phút này lại né tránh nàng, trong lòng dần dần có chút sáng tỏ.

"Ngọc cốt đan, là người đưa cho Ngụy võ thần." Nàng thì thào nói, không phải ngữ khí nghi vấn, mà là hoàn toàn khẳng định, ánh mắt sợ sệt có chút đáng thương.

"Huệ nhi, ta..."

"Tại sao?" Nàng chột quát to một tiếng, đột nhiên rút kiếm ra muốn giết Tống Mịch.

"Vương gia!" Diệu Ca hô to một tiếng, muốn xông lên ngăn cản.

Song Tống Mịch lại không trốn tránh, miễn cưỡng nhận một kiếm của nàng, bảo kiếm đâm thủng ngực, nửa phần cũng không nương tay!

Như kim châm!

Một kiếm này hẳn phải đâm trúng tim của hắn mới đúng. Nhưng nàng lại đâm trật, đường đường Trương công chúa Huệ Văn, văn võ song toàn, nàng há có lúc thất thủ?

Nàng không nở, chung quy là không nở hạ sát thủ với hắn.

"Huệ nhi, trong lòng ngươi rốt cục có ta hay không?" Hắn vừa mở miệng nói chuyện, trong miệng chậm rãi chảy máu xuống.

Song trước mắt hắn, Trương công chúa Huệ Văn cũng không kích động điên cuồng, ngược lại tỉnh táo dị thường, thản nhiên nói:

"Không có!"

Tống Mịch ngẩn ra, đột nhiên cảm giác bên tai tiếng kêu kỳ quái, cẩn thận vừa nghe, mới bỗng nhiên giật mình tỉnh lại. Tiếng kêu kia là động tĩnh của chức mộng thú.

Chương 935: Mặt nạ vàng 6

Trúng kế!

Trong đầu vừa lóe ý nghĩ như vậy, vị "Trưởng công chúa Huệ Văn" kia hai tay đã bắt đầu kết ấn cực kỳ phức tạp, trong ánh mắt khiếp sợ của hắn, chậm rãi mở miệng.

"Thập phương cấm địa!"

Vừa dứt lời, trước mắt đột nhiên ánh sáng bùng lên, màu vàng chói mắt cùng màu đỏ lần lượt lóe lên, lấy thân kiếm đâm trên thân thể hắn làm trung tâm, nhanh chóng khuếch tán ra. Không đến một phần mười giây thời gian, ánh sáng nổ mạnh, lập tức chột ngưng tụ, hình thành sợi dây thừng đỏ vàng, trói Tống Mịch lại.

Tống Mịch trong mắt có khiếp sợ, có phẫn nộ, có tự giễu, có bi thương, đủ loại cảm xúc phức tạp. Nhưng cũng không phản kháng, như nhận mệnh bị trói vậy.

"Ngươi lại dám đánh lén!" Diệu Ca giận dữ, rút kiếm đi lên, đột nhiên trên cổ bị một đôi tay bóp chặt, cô gái cất giọng thanh thúy: "Đừng lộn xộn, nếu không đầu khó giữ được."

Cô gái kia ha ha cười, nói với "Trưởng công chúa Huệ Văn" nói: "Tiểu Đẳng Lung, diễn như thật, ta cũng suýt bị lừa!"

Tống Mịch mở to hai mắt, nhìn chăm chăm nữ tử kia, quát: "Ngươi rốt cục là ai?"

"Ta là ai không nhọc Vương gia quan tâm." Tiểu Đăng Lung chậm rãi lui về phía sau, hai tay vẫn duy trì động tác kết ấn, người này lai lịch không nhỏ, không thể bất cẩn.

Tiểu Đăng Lung ngẩng đầu, nói với cô gái bóp chặt cổ Diệu Ca:
"Trước kia lúc trưởng công chúa ở Biệt Nguyệt sơn trang, ta là nha hoàn của người, đương nhiên hiểu rõ người."

Cô gái trên mặt cũng mang theo mặt nạ, khác với mặt nạ quý của Hoàng Bắc Nguyệt. Đây là một mặt nạ mèo, dưới mặt nạ là Nến Đỏ, theo lệnh Hoàng Bắc Nguyệt chờ ở đây trợ giúp Tiểu Đăng Lung.

Ngoài ra, đám người A Tát Lô cùng Cát Khắc cũng tới, hiện tại đối phó những cao thủ.

"Chủ nhân, ra đi." Nến Đỏ ngẩng đầu, nhìn về phía ngoài cửa.

Tiên Dao Vương ngẩn ra, hóa ra còn có người ở sau lưng sai khiến, hần nhẹ nhàng hất cằm lên, nghe tiếng bước chân phía sau chậm rãi đi vào, đi tới trước mặt hần, ôm hai tay đứng thẳng.

"Tiên Dao Vương của Nước Nam Dục, đệ nhất luyện dược sư Tống Mịch. Không ngờ dưới bề ngoài cần trọng mà lại làm chuyện xấu xa như vậy, kẻ khác mở rộng tầm mắt." Giọng nói nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, song người nói chuyện, trên mặt lại mang theo mặt nạ quý dữ tợn.

Trường bào tinh xảo màu đen ôm dáng người cao gầy, tóc đen lưu loát ghim lên, dùng một dải băng màu đen cột lại, không có bất cứ trang sức dư thừa gì, đơn điệu đơn giản, nhưng lại có khí tức cao quý凛冽, ánh mắt chuẩn xác bị thu hút tới.

Tống Mịch nhìn nàng, hai mắt hí lại: "Nguyệt Dạ?"

"Chính là tại hạ." Hoàng Bắc Nguyệt trong suốt cười, đương nhiên, trên mặt nạ thoát nhìn vẫn là vẻ mặt dữ tợn.

Nhìn thoáng qua ba nữ hài tử, nhớ tới hết thầy chuyện vừa rồi, hẳn một đời thông minh, không ngờ bởi vì trong lòng nhớ Trương công chúa Huệ Văn mà không cẩn thận ngộ nhập vào ảo cảnh của bọn họ.

"Nguyệt Dạ, ngươi là Người của Thành Tu La?"

"Cái này rất trọng yếu sao?" Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, vừa rồi để Chi Chi chế tạo hoàn cảnh, hẳn sinh ra hoài nghi.

Trên thế giới nơi có chức mệnh thú chỉ có Thành Tu La, trừ ra cũng chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt. Nhưng Thánh quân đã giết Hoàng Bắc Nguyệt, vậy Chi Chi cùng nàng ký kết khế ước tự nhiên cũng đã chết.

"Bốn vương cùng Thành Tu La nước giếng không phạm nước sông, các ngươi vì sao phải xếp đặt đối phó Bốn vương?"

"Mặc dù Tiêu Dao Vương không có thù oán với tại hạ, tuy nhiên lúc này tại hạ cũng không phải nhằm vào Vương gia, có điều, vừa vặn ta thiết bẫy rập, ngươi nhảy vào mà thôi."

"Ngươi thiết bẫy rập để bắt ai?"

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không giấu diếm, cười lạnh: "Thánh quân của Điện Quang Diệu!"

Tống Mịch híp con ngươi, "Ngươi sao biết Thánh quân sẽ tiến vào bẫy của ngươi?"

"Ta lấy được Vạn Thú Vô Cương, chính là giúp Hiên Viên Vấn Thiên tìm được kẻ hại hấn cùng trưởng công chúa. Theo như hấn nói, năm đó Thánh quân giúp Ngụy vũ thần, mà theo ta phân tích, chỉ có người thân cận trưởng công chúa mới dùng biện pháp này. Người này nhất định là yêu quá hóa hận. Nếu ta phân tích đúng, người kia cho dù không phải là Thánh quân, cũng có liên quan đến Điện Quang Diệu!"

"Người rất thông minh." Tống Mịch vui lòng khích lệ nàng.

"Quá khen." Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống ghế, nhếch chân lên, nói: "Ta thích chơi tâm lý chiến. Người nọ nếu thật sự yêu Trưởng công chúa Huệ Văn, chắc chắn nhất định sẽ trúng kế. Không ngờ Tiêu Dao Vương thông minh tinh táo như thế, đối với chuyện "trưởng công chúa còn sống, cũng không thể trấn định."

Tống Mịch mím môi, trầm mặc nửa ngày, rốt cuộc nói: "Thiết kế đặc sắc, người như người mới có thể khiến Hiên Viên Vấn Thiên truyền Vạn Thú Vô Cương cho."

"Vậy hiện tại, Tiêu Dao Vương có thể nói cho tại hạ, người cùng Điện Quang Diệu có quan hệ gì? Hoặc là, bộ mặt thật của Thánh quân, giống suy nghĩ của tại hạ hay không?"

"Người thật sự muốn biết?" Tống Mịch bình thản nói nói.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, cười nói: "Muốn nhìn không thể chờ được."

Tống Mịch nhẹ nhàng nhếch miệng mỉm cười, ôn nhu thâm tình: "Nguyệt Dạ, người có biết, kẻ nào nhìn thấy khuôn mặt thật của Thánh quân đều chết, người chuẩn bị là một trong số đó sao?"

"Ta vận may luôn luôn không tồi, lần này ta đánh cược một phen,

xem mệnh của Nguyệt Dạ ta rốt cục có lớn hay không!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mắt nhìn hắn, "Vương gia có muốn đánh cuộc hay không?"

"Người đánh cược tánh mạng, Bản vương tự nhiên phụng bồi đến cùng." Tống Mịch thần nhiên nói, ánh mắt nhìn về phía Diêu Ca bị Nến Đỏ bắt trong tay.

Nha đầu kia giờ phút này không hiểu gì nhìn bọn họ, một câu cũng không hiểu.

"Vương gia!"

Tống Mịch nhìn ả một cái, trong con ngươi sâu và đen sẫm, đột nhiên né ánh sáng màu vàng.

"Cẩn thận!" Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, để Nến Đỏ giật Diêu Ca lại, nhưng động tác đã trễ. Diêu Ca sau khi nhìn Tống Mịch liền chậm rãi mềm nhũn, biến thành một xác chết!

Tâm tình Hoàng Bắc Nguyệt cho tới bây giờ cũng không rung động như vậy. Nàng từng thấy ánh mắt sáng của Bách Mục Hàn Thiềm, cũng từng thấy ánh mắt của huynh đệ Âm Dương Kính đều là đồng thuật rất lợi hại!

Nhưng nàng chưa từng gặp ánh mắt kinh khủng như thế, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể cướp đi tính mạng người kia!

"Mang Tiểu Đẳng Lung đi!" Hoàng Bắc Nguyệt chọt hô với Nến Đỏ, sau đó chính mình đứng khỏi ghế, hai tay kết ấn, nghĩ thừa dịp Tống Mịch bị trói chặt mà đánh chết hắn.

Đột nhiên một tay vươn đến, bắt được cổ tay trái nàng, khí lực

cường ngạnh khiến nàng không thể kết ấn hoàn thành.

"Chủ nhân cẩn thận!" Nến Đỏ hô to một tiếng, trong giọng nói mang theo một tia sợ hãi.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn, chỉ thấy người bắt tay nàng là Diệu Ca vừa mới chết. Không biết ả bò tới chân nàng lúc nào, một tay chống đỡ thân thể, tay kia cầm chặt tay nàng, phòng ngừa nàng kết ấn.

Tay cô gái cứng như thép, mặc kệ nàng dẩy giụa thế nào cũng bị nắm chặt!

Đáng sợ nhất chính là hai mắt của ả chỉ có một mảnh quý dị màu trắng, lạnh lùng nhìn nàng. Vừa chết, sắc mặt còn có chút hồng nhuận, mơ hồ có thể thấy được vẻ xinh đẹp. Nhưng sâu trong cặp mắt kia, thấy thế nào cũng cảm giác quý dị khủng bố!

"Buông tay!" Hoàng Bắc Nguyệt không nương tay lấy chủ thủ ta chém vào cổ tay Diệu Ca, lúc này đây ả rút cuộc bay nhanh buông tay, nhưng tay kia lại chọt giơ lên đánh một chưởng lên bụng nàng.

Bất ngờ không phòng ngự, Hoàng Bắc Nguyệt kêu lên một tiếng đau đớn, giây tiếp theo giây, chân Diệu Ca đã linh hoạt đảo qua, đá trúng mặt của nàng, đá văng nàng ra ngoài.

Xuất đạo nhiều năm như vậy, cận thân chiến đấu chưa từng chật vật như vậy, liên tục bị đánh trúng hai chiêu!

Lửa giận ở trong lòng thiêu cháy, mắt thấy Diệu Ca như mèo nhảy dựng lên, mũi chân tì lên cây cột lao thẳng tới nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt từ trên mặt đất động thân dựng lên, xoay người

đá quét qua. Diêu Ca phản ứng nhanh, thân thể ở giữa không trung trực tiếp chuyển biến, bay qua đỉnh nàng, hai chân nặng nề đá vào lưng nàng!

Lực đạo hung mãnh lập tức khiến nàng cảm giác ngực cuồn cuộn, muốn phun ra khí huyết.

"Chết tiệt!" Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn bị chọc giận, nữ nhân này căn bản không phải người, rất biến thái!

Nàng không cứng rắn đối kháng, quanh thân bốc cháy lên lửa cháy, trong tay một thanh bảo kiếm lửa cháy cắt ngang đánh về phía Diêu Ca!

Diêu Ca biết đánh không lại, liền xoay người lui về phía sau, bị Nến Đỏ một phát bắt được.

Nhưng nữ nhân này như quái vật, bị xoay trụ cổ mà vẫn có thể thuận thế cúi đầu, trở tay bắt được bả vai Nến Đỏ, trực tiếp đè Nến Đỏ xuống đất.

Nhìn ả thân thủ nghịch thiên, Hoàng Bắc Nguyệt đã hoàn toàn có thể kết luận ả không phải người bình thường!

Theo ả vật lộn thì chỉ có thiệt!

Tuy nhiên nàng rất khó hiểu, cô nương này rõ ràng đã chết, sao có thể đột nhiên lợi hại như vậy?

Trừ khi có người điều khiển!

Nàng hai mắt sắc bén nhìn về phía Tống Mịch bị Tiểu Đăng Lung vây khốn kết giới. Dây thừng đỏ vàng vẫn quấn quanh trên người hắn,

ánh sáng lưu chuyển. Mà Tiểu Đẳng Lung duy trì kết giới cũng rất ổn định, hẳn không giống sẽ gãy ra.

Nhưng nàng nhớ kỹ vừa rồi trong mắt hẳn né ra màu vàng quý dị.

Nhất định có quý!

"Trước ngăn chặn ả!" Hoàng Bắc Nguyệt nói với Nển Đỏ, sau đó chính mình đột nhiên đến trước mặt Tống Mịch, néo cổ áo hẳn đứng lên, "Tống Mịch, ngươi còn muốn lừa dối sao?"

Tống Mịch thản nhiên liếc nàng một cái, phong thái mây bay gió thoảng "Ngươi nghĩ thế nào?"

"Ta muốn ngươi chính miệng nói cho ta biết Thánh quân là ai?"

Tống Mịch thấp giọng cười, mà sau lưng trận trận gió mạnh thấm thấu, Hoàng Bắc Nguyệt tâm hung ác, vô số tường băng dựng thẳng lên, trực tiếp ném nóc nhà đi.

Diệu Ca xông lên, đột nhiên va vào tường băng, thân thể máu thịt cũng phá vỡ hai đạo tường băng.

"Nói!" Hoàng Bắc Nguyệt hét lớn.

"Là ta, thì tính sao? Với năng lực của ngươi thì làm gì được ta?" trên mặt Tống Mịch xuất hiện châm chọc, "Nguyệt Dạ, Vạn Thú Vô Cương, ta cũng muốn."

"Ngươi nằm mơ!" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, phía sau Diệu Ca đã hung hãn đánh vỡ tường băng xông tới, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Không cần khách khí! Giết con quái vật này!"

"Vâng!" Nến Đỏ nhận lệnh, hai tay hàn băng ngưng tụ, hóa thành rỗng băng mạnh đuổi theo sau lưng Diệu Ca. Rỗng băng trực tiếp xuyên qua ngực.

Diệu Ca hét thảm một tiếng, rất thê lương thống khổ kêu thảm thiết, ngã ra đất, hai tay hướng phía Tống Mịch vươn đến: "Vương, Vương gia..."

Song sau một lát, đôi mắt của ả lại một lần nữa chuyển màu trắng, rút rỗng băng trên người ra, lại hung mãnh không sợ chết đánh với Nến Đỏ!

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày nhìn, nữ nhân này rất khó giải quyết!

"Hừ! Mặc kệ thế nào, giết người, ta xem ả còn có thể như thế nào!" Hoàng Bắc Nguyệt tàn nhẫn trực tiếp ném lửa trên tay đánh thẳng vào vết thương của ả.

Trên khuôn mặt lạnh nhạt của ả mơ hồ xuất hiện một chút vẻ thống khổ, giờ mắt nhìn nàng: "Có một loại người sống rất thống khổ, muốn chết cũng không chết được!"

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn ả, muốn chết cũng không chết được?

Còn chưa ngẫm nghĩ, tay Tống Mịch đột nhiên từ kết giới vươn đến, trực tiếp đuổi đến mặt nạ của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt phản ứng cực nhanh, tay kia giờ lên, nhanh chóng ngăn trở ả, hai người khí lực không nhỏ, vì ngăn cản nên nàng không thể không hướng lui về phía sau một bước dài.

Tống Mịch trực tiếp xé sợi dây thừng đỏ vàng ra. Mặc dù ánh sáng

vẫn bám chặt lấy hắn, như là cào vào máu thịt của hắn. Tuy nhiên ở trong tay hắn dần dần lờ mờ, cuối cùng biến mất!

Tiểu Đẳng Lung trợn mắt há miệng, làm sao có thể? Dễ dàng như vậy đã phá được "thập phương cấm địa"

Tống Mịch ngẩng đầu, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cười, ngón tay hé ra, trong hào quang màu vàng, mặt nạ hoàng kim chậm rãi hiện lên, "Người không phải muốn nhìn bộ mặt thật của ta sao? Như người mong muốn."

Kết quả như thế nàng đã sớm đoán được, nhưng tận mắt thấy hắn đeo mặt nạ hoàng kim, vẫn không thể bình tĩnh.

Tống Mịch, người năm đó nói muốn bảo vệ Bắc Nguyệt quận chúa, vốn chưa từng tồn tại có đúng không? Những gì nàng nhìn thấy đều là giả tạo.

Đối trá, lừa gạt, phản bội, cùng không chân thật.

Lúc hắn đeo mặt nạ hoàng kim, ánh sáng vàng hiện ra, như một tầng sương khói mỏng bao phủ hắn. Y phục trên người chậm rãi biến thành trường bào màu vàng, bên trên gắn các màu bảo thạch, hoa lệ mà trang trọng.

Quyền trượng màu vàng chậm rãi thành hình ở trong tay, cuối cùng biến thành Thánh quân thần thánh cao quý của Điện Quang Diệu.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không yếu thế, lúc hắn đội mặt nạ, cũng lập tức liên hệ cùng Vạn Thú Vô Cương, nguyên khí màu đen chậm rãi xuất hiện trong tay, quán quanh thân thể. Mặt mày xẹt ba loại chú ấn băng, hỏa, lôi!

Hai người mang theo mặt nạ lạnh mắt nhìn nhau, hơi thở khổng lồ tràn ngập bốn phía, một ít người thực lực yếu đều bị khí tức cường đại ép tới không thở nổi!

Nàng nắm kiếm lửa, thân kiếm vấy một cái, màu đen nguyên khí trong ngọn lửa tứ tán lưu đi, hóa thành con rồng lửa nhằm về phía Thánh quân!

Hắn lạnh lùng nâng mắt, giơ quyền trượng lên trên không trung ngăn lại, ngăn trở con rồng, sau đó phi thân lên, quyền trượng điểm một cái, một chùm ánh sáng đáng sợ màu vàng từ bầu trời ập xuống, đánh vào Hoàng Bắc Nguyệt!

Trên người nàng tuôn ra màu đen nguyên khí mạnh mẽ, chặn lại một kích kia. Kiếm lửa chỉ hướng bầu trời, quát: "Thiên lôi hiện thân!"

Thánh quân cả kinh, ngẩng đầu nhìn, trong lúc bị kết giới vây quanh, trên bầu trời đột nhiên mưa bão ào ào, hội tụ một đạo lôi điện cường đại, ầm ầm nện xuống!

Có Vạn Thú Vô Cương, quả nhiên khó tin!

Hắn giơ quyền trượng, ánh sáng vàng đại thịnh, không thể tránh được ánh chớp, hắn liền tiếp nhận chiêu này!

Hai người ngay từ đầu đều bị lực công kích cường đại đánh trúng, người nào cũng không chiếm được lợi thế!

Hoàng Bắc Nguyệt ra một chiêu xong, lập tức nhảy lên lại phóng ra!

Mà Thánh quân lạnh lùng liếc nhìn bốn phía, phát hiện người của hắn đã bị giải quyết, mà không xa trong rừng sâu lại lại truyền từng đợt tiếng linh thú rít gào. Cái bẫy này dẫn hắn vào. Tuy nhiên dù

trúng kế, nhưng cũng không dễ đối phó hẳn như thế!

Hoàng kim mặt nạ phát ra tia sáng màu vàng, có chút quỷ dị.

Bay tới giữa không trung, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy, nhớ tới tình hình vừa rồi của Diệu Ca, trong thâm nghĩ không tốt! Nghĩ đến đám người A Tát Lô đi đối phó với người của Tống Mịch. Nếu cũng gặp phải tình hình đồng dạng như Diệu Ca, vậy nhất định rất nguy hiểm!

Nghĩ tới đây, nàng lập tức la lớn: "Cát Khắc! Mang người lập tức rời đi!"

Nơi này cũng không lớn, trong giọng nói của nàng có quán chú nguyên khí nên truyền đi vô cùng xa.

Cát Khắc ở cách đó không xa, đã giải quyết mấy cao thủ, giờ phút này đang định trở lại trợ giúp bắt Thánh quân, nghe tiếng la của Hoàng Bắc Nguyệt liền giật mình một cái.

A Tát Lô nói: "Cát Khắc đại ca, vương để chúng ta rời đi sao?"

"Vương làm như vậy nhất định có nguyên nhân, chúng ta trước rút khỏi đi." Cát Khắc không hoài nghi lời nói của Hoàng Bắc Nguyệt, hiện tại chiến đấu say sưa, nhưng vương để bọn họ rời đi, bọn họ sẽ không do dự rời đi.

Một đám huynh đệ tập hợp lại đây, đang định đi về hướng sương mù, đột nhiên một thiếu niên nói: "Kỳ quái, sao không thấy các thi thể kia?"

Nghe được lời này, Cát Khắc trong lòng trầm xuống, biết là không ổn, nhưng hẳn luôn luôn trầm ổn, quát: "Đừng lè mề! Đi nhanh lên!"

Đoàn người muốn lui lại, nhưng trên đỉnh đầu trong rừng cây đột nhiên truyền đến tiếng xột xoạt, xuất phát từ tò mò, Cát Khắc ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt trầm ổn lập tức biến sắc!

"Đi!"

Hắn vừa mở miệng, những người vừa bị bọn họ giết chết đều nhảy từ trên cây xuống!

Người phía dưới vẫn chưa kịp chuẩn bị ứng chiến, đã bị những người đó bắt được, một quyền một cước, liều mạng đánh!

"Cát Khắc đại ca! Đây là quái vật gì?" A Tát Lôi kêu to lên, tốc độ của hắn độc nhất vô nhị, quái vật này mặc dù không đuổi kịp hắn, nhưng cũng theo sát phía sau, khiến hắn không ngừng kêu khổ!

Cát Khắc không có tốc độ nhanh như vậy, ngay từ đầu bị đánh thiệt nhiều. Cái mũi cũng bị đánh lệch, nộ quát một tiếng, triệu hồi thú lập tức xuất hiện, há mồm cắn bả vai một người, cả cái bả vai đều bị cắn xuống, nhưng người nọ lại không kêu một tiếng, tiếp tục khùng bố tiến công!

Cát Khắc biết lần này gặp gỡ tuyệt đối không phải đối thủ bình thường, lập tức một tiếng quát lớn, trong tay ánh chớp lóe ra, tay trái nắm chiến phủ, tay phải nắm chiến chùy, hình thể trong nháy mắt cao lớn không ít.

Triệu hồi thú Bá Vương Sư của hắn nổi giận gầm lên một tiếng, nhảy lên không để ý cắn xé quái vật này. Cát Khắc theo đuôi ở phía sau, mặc kệ quái vật này hung mãnh thế nào, hắn chiến phủ khám qua, chiến chùy cũng nhấn tâm nện xuống!

Nhìn thấy hắn uy mãnh như thế, toàn bộ đám người bị điều khiển kia

nhào tới trước mặt Cát Khắc, hợp lực tiến công một mình hắn!

"Cát Khắc đại ca!" A Tát Lôi lo lắng rống to, cùng mọi người vây lại, chém giết đánh nhau, một cuộc chiến đầy máu tanh diễn ra.

Xa xa nghe được tiếng kêu thảm thiết, Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt thay đổi, cầm Vạn Thú Vô Cương, đánh thức tất cả thạch thú trong rừng cây, lệnh cho bọn chúng tương trợ đám người Cát Khắc.

Nhìn thấy cử động của nàng, trong mắt Thánh quân có vẻ châm chọc.

"Nguyệt Dạ, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta."

Mặc dù thế, nhưng hắn cũng phải thừa nhận Nguyệt Dạ thực lực rất mạnh, sợ rằng trong Điện Quang Diệu, chỉ có Mặc Liên mới có thể đối địch được.

"Thực lực của ngươi mà giết rất đáng tiếc, nếu ngươi đồng ý quy thuận ta, trong Điện Quang Diệu, dưới một người, trên vạn người." Tống Mịch đưa ra ý chiêu hàng, đối với cao thủ như Nguyệt Dạ, giết rất đáng tiếc, nếu có thể giữ lại để mình dùng thì không thể tốt hơn.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: "Điện Quang Diệu đã có Mặc Liên cùng Hồng Liên, tại hạ sẽ không đi vào giúp vui!"

"Ngươi cự tuyệt quyết đoán như vậy, sau này đừng hối hận." Có chút thất vọng, không chịu quy thuận thì chỉ có giết chết, trừ hậu họa!

Giờ quyền trọng về phía Hoàng Bắc Nguyệt. Quyền trọng từ trên cao chậm rãi đè xuống, một luồng khí tức khủng bố vô hình xuyên thấu lại đây, không khí như bị đè ép. Lực đẩy mạnh mẽ khiến Hoàng Bắc Nguyệt không chống đỡ được, hung hăng bị quét về phía sau

phòng, đập vỡ gian nhà.

Đau nhức bất thành linh khiến Hoàng Bắc Nguyệt đầu óc hỗn loạn một chút, lập tức trong mắt lóe huyết quang, lấy kiếm chống đỡ thân thể, một tay chống giữ trên mặt đất, liệt hỏa từ trên mặt đất cuốn qua, hình thành lá chắn cao lớn che ngợp bầu trời ném về phía Tống Mịch!

Nhìn lửa nóng này, Tống Mịch nhíu mày, trong tay quyền trượng chuyển trở lại, không né tránh, đập xuống lửa cháy.

Lửa cháy hừng hực chạm đến ánh sáng màu vàng trên người hắc thì tất cả đều đều thối lui, dường như không dám đụng vào khí tức cường đại như vậy!

Giữa phòng ốc tường đổ, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn bóng người Tống Mịch, khóe miệng nhếch lên, ngọn lửa kia là vàng ròng thánh hỏa trên người Tiểu Hồ, lợi hại không phải nói, nhưng Tống Mịch không để ngọn lửa kia vào mắt!

Người này đến tột cùng tu luyện công pháp lợi hại gì?

Nhìn thuộc tính của hắc, hắc là lôi thuộc tính, có ánh sáng vàng, nhất định là đỉnh cao của thuộc tính lôi.

Tia chớp xông qua lửa cháy, Tống Mịch trong nháy mắt xuất hiện trên đầu Hoàng Bắc Nguyệt. Quyền trượng màu vàng lần nữa nhắm ngay đỉnh đầu của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt rụt mắt lại, giơ kiếm lên ngăn lại. Lực đẩy mạnh mẽ lại một lần nữa xuất hiện, thân thể của nàng bị ép xuống sàn nhà, hai chân trực tiếp lún xuống đất.

Nàng cắn răng chịu được, giữa mi tâm ký hiệu bằng chột lóe, đột nhiên hai con rồng băng bay khỏi tay áo, ở khoảng cách gần như thế cắn cổ Tống Mịch!

Hắn cả kinh, lập tức phi thân lui về phía sau!

Rồng băng cũng không cắn được cổ của hắn, lúc đến gần hắn, bị ánh sáng màu vàng lóng lánh chiếu đến mà hóa thành hơi nước!

Tuy nhiên, từ rồng băng thấm thấu ra hàn khí sắc bén, nên hắn lựa chọn lui về phía sau!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lập tức nhảy sang một bên, trong lúc vội vàng di chuyển, đột nhiên một lọn tóc buộc dây hồng đặt ở trong ngực bị rơi ra.

Đó là tóc của Trương công chúa Huệ Văn, ngày đó Hiên Viên Vấn Thiên để nàng đưa tới Biệt Nguyệt sơn trang, kì thực là chìa khóa có thể mở ra kết giới.

Không có lọn tóc này, không thể đi ra ngoài!

Hoàng Bắc Nguyệt cắn môi, chuẩn bị mạo hiểm bị Tống Mịch đánh trúng mà đi nhặt sợi tóc!

Nhưng nàng không ngờ, động tác của Tống Mịch còn nhanh hơn!

Trong nháy mắt tóc rơi ra, hắn cảm giác như có khí tức đặc biệt, đột nhiên không để ý bị nàng đánh lén mà đi nhặt.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức cười gằn, lúc này không đánh còn đợi khi nào?

Trên người màu đen nguyên khí trong nháy mắt tăng mạnh, kiếm lửa to hơn trước gấp ba bốn lần, đột nhiên giơ lên rồi chém xuống!

Đây là sử dụng toàn lực, nếu ở trong tầm tay, phải là Ma thú Hỏa Diễm thân thể biến thái mới đỡ được!

Tốc độ công kích của nàng cực nhanh, Tống Mịch nhặt lên lọn tóc vẫn không kịp né tránh, bị kiếm đập trúng sau lưng!

Cường lực chém giết, Tống Mịch cơ hồ không chịu được đau nhức như vậy, thống khổ kêu một tiếng đau đớn, thân thể nặng nề ngã trong ngọn lửa, há mồm phun ra máu tươi!

Một kích đánh trúng, trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt lóe hung ác. Lọn tóc là chìa khóa đi ra ngoài, tuyệt đối không thể để rơi vào tay hắn!

Nghĩ như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt không do dự nắm một đoàn lửa cháy, lần nữa đánh tới Tống Mịch!

Trong tay hắn nắm lọn tóc, không có khí tức màu vàng bảo vệ, trong nháy mắt bị lửa đốt cháy sạch sẽ!

Mà cùng lúc đó, nàng lại thả Ma thú Hỏa Diễm trong bùa phong ấn thú ra, muốn nó mở miệng nuốt hắn vào bụng!

Đột nhiên mất đi lọn tóc liều mạng đạt được, Tống Mịch sửng sốt, lập tức phản nộ xoay người, quyền trượng hung hăng chụp vào đầu Ma thú Hỏa Diễm!

Ma thú Hỏa Diễm kêu thảm một tiếng, gào khóc lui về phía sau. Hoàng Bắc Nguyệt chột nháy lên đầu nó, trên người lôi quang ảnh hiện, quát: "Roi thần Lôi!"

Ánh chớp thật dài ngưng tụ thành roi, đánh cho Tống Mịch bay rớt ra ngoài!

Liên tiếp hai chiêu bị thương nặng, hẳn là người sắt cũng không gánh nổi!

Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn chiếm thượng phong, nhìn hắn thảm như vẫn đuổi theo không bỏ, tiếp tục hung mãnh lao qua. Ma thú Hỏa Diễm cũng theo ở sau lưng, nuôi lâu như vậy, nó rốt cuộc cũng biết nghe lời!

Trong mắt ánh sáng ngưng tụ, tam giác Hỏa diễm Kiếm trận đổi thành Tiến trận hình thành.

Tống Mịch ngẩng đầu, lẩm bẩm nói: "Người quả nhiên là người của Thành Tu La!"

Nói xong, toàn bộ ngọn lửa tiến trận liền đánh về phía hắn, đây là tuyệt chiêu của Ma thú Hỏa Diễm, Hoàng Bắc Nguyệt từng lĩnh giáo qua một lần, lợi hại vô cùng. Nàng năm đó chỉ biết chạy trốn chết, không biết Tống Mịch có thể thần nhiên tiếp nhận toàn bộ hay không.

Sự thật chứng minh, Thánh quân đối mặt với Ma thú Bảo vệ của Thành Tu La không thể khinh thường. Quyền trượng lóe sáng, trong nháy mắt, hắn đã đến một chỗ khác, mà toàn bộ tiến trận đánh vào chỗ hắn vừa đứng!

Mặc dù là mũi tên lửa nho nhỏ, nhưng đánh trên mặt đất uy lực vô cùng. Một mảng đất nhỏ trong nháy mắt bị thiêu thành một cái động lớn!

Một kích chưa trúng, Ma thú Hỏa Diễm tính tình cao ngạo tự nhiên còn muốn đánh tiếp một lần nữa. Song lúc này, trong rừng sâu bên

kia, truyền đến tiếng quát tháo bén nhọn của A Tát Lô.

Nghe giọng nói này, Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc một chút, lập tức nhíu chặt mi.

Mà lúc này, Nến Đỏ cùng Tiểu Đăng Lung đã đối phó xong Diệu Ca. Nhìn vẻ mặt Tiểu Đăng Lung coi như đã thành công phong ấn quái vật kia.

"Chủ nhân! Những quái vật rất khó giải quyết. Đám người Cát Khắc gặp phải rất nhiều, sợ rằng..." Nến Đỏ lo lắng âm thầm nói với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hiểu ý, lúc này mặc dù nàng chiếm thượng phong, nhưng trên thực tế, chính Tống Mịch mới chiếm thượng phong.

Hắn có đám quái vật này, chỉ cần giải quyết đám người A Tát Lô, lại đây hội tụ cùng hắn, thì chính nàng sẽ gặp nạn!

Tống Mịch hiện tại bị thương, nếu nàng nhanh chóng giải quyết hắn rồi đi giúp đám người A Tát Lô, cũng là một cách.

Nhưng nàng không có tự tin trong thời gian ngắn giải quyết Tống Mịch!

Ma thú Hòa Diễm hình tam giác tiến trận lần nữa, rít gào nhằm phía Tống Mịch. Nàng khẽ cắn môi, đột nhiên mở ra hai tay, hắc khí trong Vạn Thú Vô Cương trong nháy mắt tăng vọt, hình thành hai con chim ưng khổng lồ, từ cánh tay nàng bay lên, hung mãnh sắc bén hướng về phía Tống Mịch!

"Nến Đỏ!" Nàng trong lòng cũng hô một tiếng, Nến Đỏ hiểu ý, trong nháy mắt hóa thành một con rồng màu trắng bạc. Hàn băng cuộn

cuồn toát ra từ cơ thể, hình thành vô số con rồng giống Nến Đỏ, toàn bộ đi vây công Tống Mịch!

Khí thế kia quá mức khổng lồ, toàn bộ kết giới trên không trung cũng bắt đầu biến sắc.

Tống Mịch lạnh mắt thấy bọn họ, một con ma thú, một con thần thú, vẫn có một tuyệt thế cao thủ vây công! Xem như thực lực cường hãn vô cùng!

Hắn bị thương, nhưng thực lực của hắn không thể khinh thường. Ánh sáng từ Quyền trượng chọt bùng lên, một con phượng hoàng màu vàng đập cánh bay ra từ hào quang. Trong không trung phượng hót hét vang, ánh vàng rực rỡ như mặt trời chói chang, khiến không mở mắt ra được.

Phượng hoàng hé cánh ra rồi hợp lại, trên lông vũ hoa mỹ như có vô số vì sao rơi xuống. Từng khối như ngôi sao kia rơi xuống kéo thành vệt sáng màu vàng, như quả cầu lửa thiêu đốt đến tận cùng, ào ào, thỏa thích đổ xuống.

Bầu trời bị chiếu rọi thành ánh vàng rực rỡ! Phượng Hoàng chiếu sáng hết thảy, tất cả bóng tối đều bị xua tan!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy trận thế, liền vội vàng hạ lệnh cho Nến Đỏ cùng Ma thú Hỏa Diễm: lập tức trở về!

Lúc này đã không kịp hô lên, duy nhất chỉ có thể lợi dụng bùa phong ấn cùng kế ước khổng lồ chế quan hệ hạ lệnh họ!

Lệnh vừa ra, Ma thú Hỏa Diễm cùng Nến Đỏ cho dù không muốn cũng chỉ có thể xoay người trở về!

Mà bọn họ xoay người một khắc, quả cầu hỏa rơi xuống. Chim ưng màu đen không hề tiếp xúc đến hỏa cầu, lập tức bị đốt thành tro bụi!

Mà rồng băng trên người Nến Đỏ chưa kịp phản hồi đã hóa thành hơi nước bay đi!

Phượng hoàng ở trên bầu trời gào vang, sau đó chậm rãi đáp xuống phía sau Tống Mịch, cao ngạo ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ.

Phượng tộc cùng Long tộc là loại tôn quý nhất trong tất cả loài thú, cũng là thực lực rất mạnh, cho nên bình thường cũng kiêu ngạo cao quý.

Lúc đầu chẳng phải Băng Linh Huyền Diệu cũng kiêu ngạo sao?

Nến Đỏ thối lui đến bên người nàng, hóa thành hình người, sợ hãi nhìn Phượng Hoàng màu vàng, nói: "Nguy hiểm thật!"

"Quả thật." Hoàng Bắc Nguyệt khẽ gật đầu, ánh mắt chớp một cái nhìn Tống Mịch.

Tống Mịch vươn tay, nhẹ nhàng vượt lông phượng hoàng, miễn cưỡng nói: "Thế nào? Nguyệt Dạ, ngươi hẳn là biết kết quả trận chiến này, ngươi thua không thể nghi ngờ."

"Thật không?" Hoàng Bắc Nguyệt không thèm để ý chút nào, lạnh lùng thản nhiên liếc hắn, "Ngươi quả thật lợi hại, tuy nhiên, ngươi có lợi hại đến đâu, có thể đánh vỡ kết giới của Hiên Viên Vấn Thiên sao?"

Bốn phía đều là kết giới của Hiên Viên Vấn Thiên, bầu trời là bầu trời trong kết giới, mặt đất cũng là mặt đất trong kết giới. Cho dù hắn đâm thủng bầu trời, đào rỗng đất vẫn trong kết giới

Nghe được lời của nàng, Tống Mịch cau lại mi, nói: "Người đã chết, ta cần gì so đo với hắn?"

"Hắn mặc dù đã chết, nhưng người vẫn không thắng được hắn."
Hoàng Bắc Nguyệt mỉa mai, "Hắn đã chết, nhưng lòng trường công chúa thuộc về hắn. Hắn bày kết giới, người không đánh tan được."

Những câu nói của nàng đầu vào nỗi đau của hắn, Tống Mịch hung hăng nói: "Có bản lĩnh khua môi múa mép, nhưng ta không muốn nghe!"

"A? Người muốn thế nào? Giết ta?" Hoàng Bắc Nguyệt lười biếng cười rộ lên, cực nhỏ đều không sợ hắn.

"Giết người đơn giản như bóp chết một con kiến vậy!"

"Thật không?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, "Tống Mịch, ta đã nói đây là cái bẫy, người cho rằng vừa rồi đã trúng bẫy, nhưng hiện tại người mới thật sự đi tới trung tâm bẫy."

Thấy nàng bình tĩnh thong dong như thế, Tống Mịch cũng không khỏi không hoài nghi. Vừa rồi có cạm bẫy hay không, hoặc là, chẳng lẽ nơi này còn có trận pháp gì?

"Đừng suy nghĩ nhiều quá." Hoàng Bắc Nguyệt hảo tâm nhắc nhở hắn, "Thực lực của người rất mạnh, ta sẽ không giở thủ đoạn trước người. Có điều lúc mới nói chuyện, ta trộm chìa khóa trên người người mà thôi."

Nàng giơ tay lên, trong tay cầm một lọn tóc buộc dây đỏ.

Đây là lọn tóc lấy từ lăng mộ của Trường công chúa Huệ Văn, bọn

họ tưởng tưởng công chúa trong lăng mộ là giả, kì thực, đó đúng là Trưởng công chúa Huệ Văn.

Tống Mịch sờ soạng ngực, quả nhiên, lọn tóc hắc đặt trong đó đã biến mất.

Nhớ tới vừa rồi bọn họ nhiều lần cận chiến, chỉ sợ lúc đó bị trộm mất lọn tóc!

Ý nghĩ của Nguyệt Dạ thật khiến hắc nhìn với cặp mắt khác! Chìa khóa của cô ta đã bị phá hủy, hiện tại chỉ còn lại một cái này. Cô ta quả nhiên tính kế.

Trên mặt hắc vẻ mặt nhiều lần biến hóa, vừa phẫn nộ, vừa âm trầm, lạnh lùng nhìn nàng: "Người muốn vây ta ở đây, không thể nào."

"Nơi này rất nhiều thạch thú, chỉ cần ngăn chặn người một lát, ta có thể rời đi."

"Không dễ dàng như vậy!" Tống Mịch lạnh lùng nói, ngón tay động đây, ở xa xa mấy cái hoạt tử nhân đang đại chiến cùng Cát Khắc liền trở về, thoáng cái bao vây Hoàng Bắc Nguyệt.

Trên ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện một đám lửa cháy, sau đó đem tóc phóng ra, làm bộ muốn thiêu.

"Cũng tốt, tất cả mọi người đừng muốn ra ngoài!"

"Người chớ làm loạn!" Tống Mịch hét lớn, nơi này kết giới rất mạnh, hắc tự nhận không đánh được. Nếu không có chìa khóa, rất có thể bị nhốt lại.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười: "Để người của ta lại đây."

Tống Mịch nhìn chăm chăm nàng, phát phát tay, mấy người quái vật kia tránh ra một con đường. Cát Khắc cùng A Tát Lôi thương tích đầy mình, dìu đỡ nhau tới.

Nhìn thấy nàng, Cát Khắc lộ ra vẻ mặt áy náy nói: "Vương, xin lỗi, chúng ta liên lụy người."

"Ta đã nói chúng ta là đồng bạn, cộng đồng tiến lui, không có gì liên lụy hết." Bọn họ đầy người bị thương, gặp gỡ quái vật như vậy mà có thể sống sót, nàng đã rất vui mừng.

Hoàng Bắc Nguyệt để bọn họ đi chữa thương, sau đó tiến lên từng bước, nói với Tống Mịch: "Đem những quái vật của người rút lui, thu hồi triệu hồi thú của người lại, ta sẽ mở kết giới cùng đi ra."

"Không được, người mở kết giới ra, ta cam đoan sẽ không động đến một sợi lông của người." Tống Mịch không dễ bị lừa, Nguyệt Dạ quý kế đa đoan, hẳn sẽ không làm theo lời nàng.

"Ta không tin sự cam đoan của người."

"Đã thế, chúng ta từ từ chờ đợi đi." Tống Mịch cũng tuyệt không thỏa hiệp.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc hắn một cái, dứt khoát ngồi xuống đất, trợ giúp đám người Cát Khắc chữa thương.

Bọn họ hiện tại bị bao vây, tuy nhiên trong tay nàng có chìa khóa ra ngoài, Tống Mịch không dám lộn xộn, nếu không, mọi người cùng nhau bị nhốt!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 936: Săn giết Mặc Liên 1

Mà cùng lúc đó, ở bên ngoài Biệt Nguyệt sơn trang, ban đêm đã lặng yên qua, chậm rãi nghênh đón ánh bình minh.

Trong quân doanh Nước Nam Dục, binh lính đã thức dậy thao luyện, đều nhịp tiếng chân chạy, khô giáp va chạm đều đều.

Trong doanh trưởng thái tử, Chiến Dã một đêm chưa ngủ vén rèm lên, không khí sáng sớm chậm rãi tiến vào phổi, mang đến cảm giác tươi mát.

Hai mắt hơi nhắm mở ra, một người mặc đồ đen liền quỳ trước mặt hắn.

"Khởi bẩm thái tử điện hạ, đã tìm được Mặc Liên cùng Hồng Liên, bọn họ ở trong một khách điểm phía đông thành!"

Trong con người đen nhánh nồng đặc sát khí cùng một chút đau đớn, Chiến Dã chậm rãi mở miệng: "Triệu tập kỵ binh đen bao vây khách điểm! Ta lập tức sẽ đến!"

"Vâng!" Người mặc đồ đen kia khom người đáp ứng, trong nháy mắt liền rời đi.

Chiến Dã xoay người vào doanh trưởng cầm bảo kiếm ra, đón ánh mặt trời sáng rõ, nói: "Bắc Nguyệt, ta sẽ báo thù cho ngươi!"

Tuấn mã màu đen sai bước, trong ánh nắng nhạt đuổi về hướng

đông.

Lúc gà gáy lần thứ năm, Mặc Liên mới đẩy cửa sổ ra, trong khoảng thời gian ngắn, ánh nắng vừa ló ra khỏi đường chân trời chiếu vào gương mặt tái nhợt của hắn. Mặc dù không có độ ấm rùng rục, nhưng hắn biết đó là ánh mặt trời.

Đã đáp ứng trước hừng đông sẽ trở về, mà Nguyệt lại không xuất hiện.

Ánh mặt trời không thể chiếu vào trong lòng u ám. Hắn cụp mắt xuống, thần sắc thất vọng xuất hiện trên mặt hắn.

Xung quanh khí tức nguy hiểm mơ hồ dao động, nhưng hắn lại không bận tâm, như là không phát hiện ra gì cả.

Xoát xoát xoát...

Tiếng bước chân chinh tề đột nhiên tới gần, trong chốc lát bao vây khách điểm lại.

Lúc sáng sớm, nhân mã hí lên, khô giáp chạm vào nhau. Tiểu nhị dậy thật sớm nghe thấy động tĩnh, tưởng bên ngoài có chuyện gì, mở cửa ngáp dài, vừa nói: "Sáng sớm, àm ỉ cái gì"

"Tiểu tử mắt mù cùng nha đầu mặc y phục đỏ ở đâu?" Không đợi tiểu nhị nói xong, một tiếng uy nghiêm liền vang lên.

Tiểu nhị sợ đến đặt mông ngồi dưới đất, ngẩng đầu nhìn chỉ thấy đều là kỵ binh đen, nhất thời tè ra quần!

"Đen, kỵ binh màu đen!" Đó là Kỵ binh đen của đế quốc, tất cả đều là triệu hồi sư, há là tiểu dân bọn họ chọc nổi?

"Ồ, ở phía trên!" Tiểu nhị không do dự bán đứng Mặc Liên trên lầu hai.

Kỵ binh đen muốn bắt người, vậy nhất định là địch nhân của đế quốc, nếu bao che, đó là tử tội!

Hắc tướng quân liếc nhìn lầu hai, vung tay lên nói: "Bày trận!"

Kỵ binh đen bao vây khách điểm nhận được mệnh lệnh, lập tức hai tay kết ấn, ánh sáng bay vụt ra, trong nháy mắt bao vây trọn cả tòa khách điểm!

"Hồng Liên! Mặc Liên! Lập tức đi ra nhận lấy cái chết!" Thấy trận pháp hình thành, hắc tướng quân liền hét lớn.

Cửa sổ khách điểm lầu hai sát đường bị đẩy ra. Thiếu niên vẻ mặt nhợt nhạt, khước mắt quý dị cây hoa Kết Ngạnh màu đen đi tới. Hai mắt không nhìn thấy, nhưng lại tràn ngập sát khí lạnh lùng quét qua bốn phía.

Hắn vừa xuất hiện, hơi thở cường đại liền tỏa ra, giống như hòn đá đè nặng lên trái tim. Mỗi người trên lưng cũng dâng lên một cỗ hàn ý kinh khủng.

Hắc tướng quân cũng ngẩn ra, hắc nam chinh bắc chiến giết người vô số, trên người cũng là sát khí bốn phía, bị người gọi là "mặt đen sát thần"!

Nhưng sát khí của hắn ở trước mặt thiếu niên này lại không chiến mà tan, căn bản chẳng tính là gì!

Tiểu tử này khó đối phó, thái tử điện hạ cố ý muốn giết hắn, không

biết có phairlaf quyết định sai lầm hay không?

Tuy nhiên, người làm tướng, chủ công ra lệnh là tất cả! Không cho hoài nghi!

"Tiểu tử Mặc Liên, hôm nay chịu chết đi!" Hắc tướng quân hét lớn một tiếng, giống như trời long đất lở, trong tay chiến phủ lớn màu đen vung lên, một búa đầu tiên đã bổ khách điếm ra.

Người trong khách điếm sợ đến mức kêu thảm thiết, chạy trốn chết.

Chỉ còn Mặc Liên thờ ơ đứng ở lầu hai. Nhà lầu bị bổ ra, hấn thuận thế giật mình, đứng ở cây cột chưa rơi xuống. Trong tay chọt lóe ánh chớp, hắc tướng quân muốn nhảy lên công kích liền bị đánh quỳ rạp trên mặt đất!

Đám lính Kỵ binh đen hít khí lạnh, đây chính là "mặt đen sát thần" của bọn họ đó! Ở trước tiểu tử này một chiêu cũng bị đánh ngã?

Hắc tướng quân vô cùng phẫn nộ, đứng lên trừng mắt với Mặc Liên, lại một lần nữa xông lên. Trên đầu lưỡi búa mang theo lực lượng cường đại dờn núi lấp biển, tới gần Mặc Liên liền bổ xuống, lực lượng hùng hậu đẩy mạnh về hướng Mặc Liên!

Hấn vẫn không nhúc nhích, nhưng cây cột dưới chân đã bị cắt thành vô số đoạn!

Phi thân nhảy từ cây cột xuống, bị chọc giận, trong mắt Mặc Liên có thần sắc nguy hiểm.

Hắc tướng quân vừa nhìn đã biết liều mạng, chính mình không phải đối thủ của thiếu niên này, thái tử điện hạ hạ lệnh bằng mọi giá giết Hồng Liên cùng Mặc Liên!

Lúc này chỉ thấy Mặc Liên đi ra, vậy Hồng Liên không chùng trốn ở một bên theo dõi cuộc chiến, cho nên nhất định phải tốc chiến tốc thắng!

Hắc tướng quân không lập tức ra chiêu, ngược lại lui trở về. Một tay giơ lên, sau đó nhanh chóng đè xuống!

Bốn phía trận pháp né ánh sáng nhỏ, sau đó có âm thanh như văn chú vang lên!

Âm thanh kia mặc dù nhỏ, nhưng như có ma lực. Sau khi chui vào trong tai, liền hình thành tiếng vọng ong ong vù vù, vô cùng kịch liệt cùng khủng bố.

Mặc Liên trên mặt hiện ra một tia thống khổ, hai tay dùng sức che lỗ tai, phát ra một tiếng đau đớn gầm nhẹ, đầu đầu khuynh đảo trên vách tường

Hắn hai mắt không nhìn thấy, tất cả hành động đều dựa vào thính lực để phán đoán. Hôm nay trong lỗ tai đều là tạp âm khủng bố, căn bản không thể phán đoán địch nhân ở đâu!

Hắc tướng quân nhìn thấy đủ rồi, liền phong bế Nhĩ lực, dẫn búa đi vào chiến trường, cùng Mặc Liên đối chiến!

Không nhìn thấy, lại không nghe được, Mặc Liên chỉ có thể phóng ra ánh chớp ra xung quanh, bức lui kẻ địch. Nhưng hắc tướng quân không phải đứa trẻ ba tuổi. Dựa vào hai mắt liền có thể tránh thoát ánh chớp mà Mặc Liên phóng ra lung tung.

Chiến phủ đánh xuống, áp lực ngàn cân khiến không khí chấn động vài cái, mắt thấy sẽ chém Mặc Liên, đột nhiên ảo ảnh màu đen từ

trong không gian linh thú lao tới, khẽ vỗ cánh một cái đã đánh bay hắc tướng quân!

Huyền Linh Thú che Mặc Liên ở sau cánh, ngăn cách âm thanh có thể phá hư nhĩ lực.

Mặc Liên hốc mắt đỏ đậm, hiển nhiên bởi vì đau đớn kịch liệt rất thống khổ, trong lỗ tai chảy ra máu, nhiễm đỏ mặt tái nhợt.

Huyền Linh Thú ngược mắt lên, không nhìn hắc tướng quân, mà xuyên qua trận pháp cùng Kỵ binh đen, nhìn về nam nhân anh tuấn đứng phía sau kỵ mã.

Thái tử Chiến Dã của Nước Nam Dục, khí độ trầm ổn, Đại tướng chỉ huy như định!

Có thể một kích đánh vào điểm yếu của Mặc Liên, không cần tự thân xuất mã đã đánh bại được kẻ địch, nam nhân kia không thể khinh thường!

Mặc Liên cường đại trên đời cơ hồ không ai địch nổi, nếu không phải Thánh quân còn có cấm thuật chế ước hắn, sợ rằng Tu La vương cùng Lệ Tà tự mình đến cũng không phải đối thủ của hắn.

Đáng tiếc, Mặc Liên hai mắt không nhìn thấy là nhược điểm trí mạng: một khi mất đi nhĩ lực, hắn chỉ có thể biến thành cao thủ số hai!

Mà Huyền Linh Thú ít trao đổi cùng Mặc Liên, không đạt tới tâm linh tương thông, cho nhau tình trạng cảm ứng cũng là một nhược điểm của hắn.

Thái tử Chiến Dã cho dù không có thần thú, nhưng thông minh sắc bén như thế, cũng là một đại địch.

Chiến Dã thông minh khác với Mạnh Kỳ Thiên. Mạnh Kỳ Thiên âm hiểm xảo trá, từng bước thiết cục, mà Chiến Dã không động thủ thì thôi, vừa động thủ tuyệt đối là hướng nơi trí mạng nhất mà mà đánh!

Đại khí trầm ổn, phong thái vương giả! Chẳng trách hẳn gọi về Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân mà cũng dám chủ động đến khiêu khích Mặc Liên!

Chiến Dã từ phía sau chiến cuộc ngẩng đầu, nhìn Huyền Linh Thú khổng lồ uy mãnh, đồng tử có chút ngưng tụ.

Chương 937: Săn giết Mặc Liên 2

Đó là Huyền Linh Thú sao, theo đồn đại chính là thánh thú giữa thần thú.

Có triệu hồi thú như vậy, Mặc Liên đúng kẻ địch khó giải quyết.

Ngày hôm nay muốn giết Hồng Liên, nhưng hiện tại không nhìn thấy Hồng Liên xuất hiện, nghĩ đến phụ nữ kiêu ngạo như vậy không thể trốn, ả nhất định không phải ở nơi này.

Tuy nhiên, đã chọn Huyền Linh Thú đi ra, hẳn cũng không thể không ứng chiến!

Nắm bảo kiếm trong tay, bên người đột nhiên lửa cháy màu tím dựng đứng. Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân xuất hiện trong không trung, hẳn nháy lên, trường kiếm chỉ về Mặc Liên, hỏa diễm màu tím từ mũi kiếm bắn xuyên qua!

Huyền Linh Thú mang Mặc Liên tránh ra, trên cánh bắn ra ánh chớp khủng bố, không yếu thế chút nào đáp lễ Chiến Dã!

Song phương kịch liệt chiến đấu!

Trong kết giới sẽ không lan ra bên ngoài, có điều chiến đấu quá cường đại, tạo thành chấn động như hủy thiên diệt địa, tự nhiên thu hút dân chúng vây xem.

Chỉ thấy thái tử cưới Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân bay lên trời, quanh thân

ngọn lửa màu tím bốc lên, dưới chân Hỏa Kỳ Lân đúng là một mảnh biển lửa màu tím, mà một con thú đen nhánh xuyên thấu khỏi biển lửa màu tím, trên cánh ánh chớp đảo qua, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân dường như không đỡ được, ngã khỏi không trung!

Dân chúng phát ra một tiếng thét kinh hãi, cũng vì thái tử điện hạ mà phát mồ hôi lạnh.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân kém cấp bậc Huyền Linh Thú, nhưng thực lực Chiến Dã không thể khinh thường!

Mặc Liên không thể chiến đấu, Huyền Linh Thú trong chiến đấu cũng cường hãn vô cùng, ánh chớp khủng bố màu đen chỉ cần không cẩn thận dính vào sẽ hóa thành tro bụi!

Trên trán Chiến Dã toát ra mồ hôi hột, hắn có thể ứng chiến, nhưng muốn thắng Huyền Linh Thú thì ít có khả năng.

Nhưng hắn sẽ không cam tâm bỏ qua Mặc Liên!

Nghĩ đến Bắc Nguyệt chết, trong lòng hắn sao có thể bình tĩnh?

Trường kiếm bổ về phía Huyền Linh Thú, Chiến Dã xuất ra lực lượng lớn nhất, lửa màu tím thiêu cánh Huyền Linh Thú!

"Tại sao muốn giết nàng!" Phẫn nộ hét lớn, chỉ có phẫn nộ như vậy mới có thể khiến hắn trở nên cường hãn chiến đấu với kẻ mạnh!

"Nàng cả đời đã bị thương như thế, tại sao còn muốn hoàn toàn phá hủy nàng?"

Huyền Linh Thú không rõ người này nói cái gì, Mặc Liên giết người nhiều không kể xiết. Nhiều người tìm Mặc Liên báo thù, đáng tiếc,

đến nay không ai thành công!

Huyền Linh Thú không muốn trì hoãn, bởi vậy chuẩn bị giải quyết gọn thái tử, mang Mặc Liên đi chữa thương. Hắn mà bị phá hủy lỗ tai thì nguy rồi.

Cánh mở lớn ra, chơ rợp bầu trời, vô số ánh chớp hội tụ dưới cánh, khùng bố quấn quýt.

"Hóa ra là thánh linh chiến đấu, chẳng trách có uy áp cường đại như thế." Đột nhiên giọng nói lạnh lùng truyền đến từ phía sau.

Huyền Linh Thú cả kinh, tạm thời không quản Chiến Dã, quay đầu lại liếc nhìn.

Chỉ thấy phía sau trên nóc nhà, Lệ Tà mặc y phục trắng phát phơ đứng ở đó, tà tà nhìn bọn họ, tựa hồ đợi thời cơ ra tay.

Hài tử Mặc Liên này xui xẻo rồi.

Huyền Linh Thú kinh hoàng, lập tức quay người trở về, hình thành xu thế tam giác, giăng co cùng Chiến Dã và Lệ Tà!

Lệ Tà này khác Thái tử Chiến Dã. Tên kia là người của Thành Tu La, lần trước ở Nước Tây Nhung đã muốn giết Mặc Liên. Lúc này chỉ sợ hắn sẽ không thiện lương đến xem.

Chiến Dã chưa từng thấy Lệ Tà, thấy nam tử này đột nhiên xuất hiện, cũng giật mình một cái, nhìn hắn mặc dù mặc y phục trắng phát phơ, nhưng trên mặt có đồ đằng quý dị màu đỏ có vài phần quen thuộc, cẩn thận vừa nghĩ, đó là đồ đằng của Thành Tu La!

Người này là người của Thành Tu La sao?

Trong lòng còn chưa ngấm nghĩ, Lệ Tà lại nhìn bọn họ cười cười, sau đó thối lui đến một bên, để một cái nam nhân mặc y phục đen lạnh lùng đi tới.

Nếu trên đời thật có khuynh quốc khuynh thành, vậy đó là hấn.

Lạnh lùng xa cách, tóc dài bay múa, đôi mắt màu tím như bảo thạch trầm tĩnh, lạnh lùng liếc nhìn cũng khiến hết thầy buồn bã thất sắc.

Phong Liên Dực!

Từ khi biết Phong Liên Dực chính là tân đăng cơ Tu La vương, Chiến Dã liền biết, không thể coi hấn là Cửu hoàng tử, con tin của Nước Nam Dực. Hấn có dã tâm khuynh nuốt thiên hạ, cũng có năng lực như thế.

Ngay lúc này, hấn đột nhiên xuất hiện tại Nước Nam Dực, không biết ý đồ là gì, nhưng Chiến Dã trong lòng hiểu rõ, bọn họ không phải là bằng hữu.

Thần sắc có một tia sốt ruột, muốn đối phó với cả Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La thì không dễ dàng.

Huyền Linh Thú cũng có chút kinh ngạc, không ngờ ngay cả Tu La vương cũng tự mình đến!

Nước Nam Dực phát sinh đại sự gì sao? Vì sao người của Thành Tu La xuất hiện?

Hấn chỉ biết Thánh quân đã ở Nước Nam Dực, chẳng lẽ Tu La vương vì Thánh quân mà tới?

Phong Liên Dực ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua Mặc Liên, gập hẳn bị thương, ánh mắt không khỏi xuất hiện một tia kinh ngạc.

Bọn họ rất rõ thực lực của Mặc Liên, tuy nhiên có thể khiến hẳn mất đi lực chiến đấu, đối thủ kia cường đại đến mức nào?

Nghĩ đến đây liền không tự chủ chuyển ánh mắt về phía Chiến Dã, trong lửa cháy màu tím, thái tử cao quý của Nước Nam Dực cũng đang nhìn hẳn.

Xem như ngày cũ quen biết, hôm nay mặc dù lập trường khác nhau, nhưng hai bên vẫn rất lễ phép gật đầu thăm hỏi, hai người đều cùng có khí chất sơ lạnh.

Phong Liên Dực thản nhiên mở miệng: "Thái tử Chiến Dã vì sao một mất một còn với Điện Quang Diệu?"

Chiến Dã nắm chặt bảo kiếm, trên trán gân xanh nổi lên, trầm giọng nói: "Để báo thù cho biểu muội ta!"

"Công chúa Anh Dạ?" Phong Liên Dực vẻ mặt không biến hóa, như nghe tên một người xa lạ, đuôi lông mày cũng không động một chút, "Thái tử Chiến Dã nén bi thương."

Chiến Dã nhíu chặt mi nói: "Không phải Anh Dạ, là Bắc Nguyệt, nữ nhi của Hoàng cô ta!"

Phong Liên Dực giật mình một cái, trong con ngươi màu tím như có vật gì rơi vào, bên trong bình tĩnh vốn mãi mãi không thay bị đánh vỡ.

Hắn nhìn Chiến Dã, hồi lâu mới thì thào nói: "Không thể nào."

"Bệ hạ?" Lệ Tà nhận thấy hấn có chút khác thường liền nhìn qua, chỉ thấy hấn sắc mặt đúng là chưa bao giờ có tái nhợt, đồng tử gắt gao thu nhỏ lại, tựa hồ e ngại chuyện gì đó.

"Ai nói cho người biết nàng chết?" Phong Liên Dực đột nhiên lớn tiếng hỏi.

"Người của Điện Quang Diệu ở đây, người có thể tự mình hỏi bọn chúng!" Chiến Dã cũng cả giận nói.

Vừa dứt lời, Phong Liên Dực đã thoát cái tới trước mặt Huyền Linh Thú. Huyền Linh Thú trong thời gian ngắn không cản được hấn, để hấn xông qua bản thân, đi tới trước mặt Mặc Liên.

Phong Liên Dực tóm cổ áo Mặc Liên gào lên: "Nàng không thể chết được! người của Điện Quang Diệu nếu dám động vào một sợi lông của nàng, ta sẽ khiến kẻ đó chết không có chỗ chôn!".

Lỗ tai Mặc Liên đau nhức, ong ong ù ù, căn bản không nghe được hấn nói gì, cũng không nhìn thấy trước mắt là ai, chỉ thấy bản thân bị một người hung hăng tóm chặt nên bản tính hung tàn trời dậy, trở tay bắt lắt tay của Phong Liên Dực, ánh chớp xẹt qua.

Phong Liên Dực đau nhức buông tay ra, trong đầu hỗn loạn, Mặc Liên phản kháng như chứng tỏ hấn thừa nhận hành vi phạm tội vậy, khiến lòng hấn đau như dao cắt. Chỉ một thoáng, đầu đau như muốn nứt ra, có gì đó âm âm rung động, như muốn nổ tung!

Cơn giận làm chúa tể hết thầy, sau khi bị ánh chớp của Mặc Liên công kích, hấn cũng vươn tay, một luồng gió xoáy bèn nhọn đánh thẳng về Mặc Liên.

Mắt không nhìn thấy, tai không nghe được, chỉ có thể dựa vào cảm

giác trời sinh nhận biết nguy hiểm mà tránh né, song đối mặt với tuyệt thế cao thủ thuộc tính phong, một khi tốc độ yếu thì chẳng khác nào giao tính mạng ra bên ngoài!

Trong vòng một phần nghìn giây, Mặc Liên muốn rời đi, nhưng đã chậm!

Lúc này, Huyền Linh Thú không để ý tới đến, đẩy Mặc Liên sang một bên, lấy thân mình chặn lại một chiêu phần nộ của Tu La vương!

Graoo...

Tiếng dã thú rít gào lên, Huyền Linh Thú ngẩng đầu, hai mắt đỏ đậm tràn ngập sát khí!

Mà Phong Liên Dực không nhìn hấn, bước tới Mặc Liên.

Chương 938: Săn giết Mặc Liên 3

"Vì sao ngươi giết nàng?" Mặc Liên không nghe được gì, đứng trên mặt đất, vẻ mặt rất hung tàn, trên người ánh chớp nhẹ nhàng bùng lên!

Huyền Linh Thú biết lúc này Mặc Liên không phải là đối thủ của Phong Liên Dực, bởi vậy quyết ý qua giúp hắn, song khi quay người lại, Lệ Tà liền ngăn cản ở trước mặt hắn.

"Thánh linh, đối thủ của ngươi hôm nay là ta." Lệ Tà phe phẩy quạt gấp trong tay, trên mặt đỏ hồng màu đỏ lại hết sức quý dị!

"Lệ Tà!" Huyền Linh Thú phần nộ hét lớn, "Ngươi dám đối nghịch với ta?"

"ha ha, thánh linh đại nhân, ngài dọa ta sao?" Lệ Tà không thèm để ý cười nói.

Huyền Linh Thú lạnh lùng theo dõi hắn, thấy Phong Liên Dực tới gần Mặc Liên, bốn phía bắt đầu khởi động nguyên khí phong cường đại, hơn nữa thái tử Chiến Dã ở phía sau như hổ rình mồi, liền mở miệng cắt ngang.

"Hoàng Bắc Nguyệt không chết!"

Lệ Tà miễn cưỡng ngược mắt, chuyện này chẳng liên quan gì tới hắn, hắn không quan tâm Hoàng Bắc Nguyệt có chết hay không.

Có điều những người khác lại không giống với hấn.

Nghe được tiếng của Huyền Linh Thú, Phong Liên Dực chột xoay người, trong mắt có một tia vui mừng, "Người nói gì?"

"Ý người là gì?" Chiến Dã cùng lúc mở miệng.

"Hoàng Bắc Nguyệt há là người dễ chết như vậy, các người quá coi thường nha đầu kia!" Huyền Linh Thú lạnh lùng mở miệng.

Hấn khinh thường nói chuyện với những phạm nhân, nhưng vì Mặc Liên nên phá lệ!

Hoàng Bắc Nguyệt biến thành Hồng Liên, không biết hiện tại đi đâu, làm hại Mặc Liên vì cô ta mà bị thương, thật không thể tha thứ cho nữ nhân này.

Nếu sau này cô ta không đối xử tốt với Mặc Liên, hấn sẽ giết cô ta đầu tiên.

Phong Liên Dực lộ ra sắc mặt vui mừng, nói: "Nàng hiện tại ở đâu?"

"Ta làm sao biết? cô ta không phải là người của Điện Quang Diệu!" Huyền Linh Thú nói ẩn ý, nữ nhân kia lại lừa Mặc Liên mà đi mất, hiện tại hấn cũng muốn tìm được nàng!

Tuy nhiên, vì cân nhắc Mặc Liên nên hấn không nói ra chuyện Hoàng Bắc Nguyệt là Hồng Liên.

Chỉ có Hồng Liên mới có thể cả đời đứng ở bên cạnh Mặc Liên!

"Ai biết người nói thật hay giả?" Nghe tin Hoàng Bắc Nguyệt còn sống, trong lòng Chiến Dã mặc dù cao hứng, nhưng không thể không

cảnh giác.

Dù sao, hấn tận mắt thấy Vương lệnh của lính đánh thuê, cùng thú hạch của Băng Linh Huyền Diệu, tất cả đều là chứng cứ nàng đã chết.

Nhưng trong lòng hấn lại tình nguyện tin tưởng nàng còn sống, cho dù nàng vĩnh viễn không trở lại, cũng hy vọng nàng bình an vô sự!

Huyền Linh Thú nhìn về phía hấn, nói: "Cô ta là Vua của lính đánh thuê, nếu chết, ấn ký linh hồn của cô ta trong khế ước trận của Vương lệnh của lính đánh thuê nhất định sẽ bị lau đi. Người có thể tìm trưởng lão trong Công hội lính đánh thuê để hỏi, ấn ký linh hồn của cô ta có bị lau đi hay không!"

Khế ước trận ghi chép về chuyện người sở hữu có ấn ký linh hồn, ngay cả Thánh quân cũng không biết, Huyền Linh Thú chưa bao giờ nhắc tới, hấn chỉ trung thành với một chủ, những thứ khác chẳng là gì trong mắt hấn!

Chiến Dã vừa nghe nhất thời mừng rỡ, lập tức hạ lệnh cho Kỵ binh đen giải trừ phong ấn, cùng hấn rời đi!

Nếu Huyền Linh Thú nói vậy thì chuyện nàng còn sống có thể tin tưởng được. Nếu như vậy, hấn không cần đối địch với Mặc Liên, hấn muốn đi xác nhận ngay lập tức!

Kỵ binh đen như thủy triều hạ xuống, biến mất ở ngã tư đường, thật không hổ là quân đội được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Còn lại Phong Liên Dực có thể xác định Hoàng Bắc Nguyệt bình yên vô sự thì cao hứng rất nhiều, nhưng hấn không hạ lệnh cho Lệ Tà lui lại, mà xoay người tránh ra, Lệ Tà vẫn như hổ rình mồi nhìn Huyền

Linh Thú.

Huyền Linh Thú nói: "Lệ Tà, ngươi có ý gì?"

"Có ý gì? Chẳng lẽ thánh linh đại nhân không hiểu sao?" Lệ Tà chậm rãi thu hồi quạt gấp trong tay, thay bằng bảo kiếm sắc bén, khí chất ôn nhuận như ngọc thoáng chốc biến thành sắc bén như đao!

"Cơ hội ngàn năm một thuở như thế, bỏ lỡ chẳng phải đáng tiếc hay sao?" Lệ Tà ôn nhu tươi cười, lạnh lùng nói.

Tương lai Thành Tu La muốn nhất thống thiên hạ, không sợ Thánh quân, nhưng Mặc Liên thì khác, vì hấn dù sao cũng là hậu duệ của cây Kết Ngạnh đại nhân, nhìn khóe mắt hấn có hình cây hoa Kết Ngạnh duyên dáng liền biết hấn mạnh cỡ nào.

Thánh quân vì áp chế năng lực của hấn mà mất không ít công phu.

"Ngươi dám!" Huyền Linh Thú gằn từng chữ, sát khí lạnh lạnh.

Song Lệ Tà lại nói: "Có một số việc không phải có dám hay không, mà là có muốn hay không!"

Dứt lời, hấn nhắc kiếm lên, trong nháy mắt vọt đến trước mặt Huyền Linh Thú, một kiếm chém xuống, Huyền Linh Thú khinh miệt hừ lạnh, xoay người mở cánh ngưng tụ ánh chớp màu đen, đánh vào người Lệ Tà.

Lệ Tà thuận thế lóe người, trường kiếm chém ra lần nữa, hơi thở vô hình nhưng vô cùng sắc bén, làm rách một vệt dài trên cánh Huyền Linh Thú.

Mà Lệ Tà cũng bị ánh chớp đánh vào cánh tay, một mảnh góc áo

trong nháy mắt biến thành tro bụi!

Cao thủ đối chiến thật sự thường thường không cần lãng phí thời gian, cũng không cần chiêu thức hoa lệ, giây phút đó đã phân định được thắng bại!

Sau khi Lệ Tà nhảy lên, lợi dụng thân pháp quý dị xảo quyết vọt đến trước mặt Mặc Liên, thật vất vả chờ trận pháp biến mất, bên tai không còn tiếng động khủng bố, chỉ có một tiếng động nhỏ thẩm thấu vào, Mặc Liên vừa mới có chút thoải mái, đột nhiên lại cảm giác được sát khí đậm đầu mà đến!

Hắn đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, đợi Lệ Tà tới gần đột nhiên giơ tay lên, ánh chớp hung mãnh trong tay hắn hình thành một bàn tay rất lớn, hung hăng bắt được Lệ Tà, dùng sức xiết lại!

Lệ Tà "á" một tiếng, tựa hồ vừa rồi hết sức hung hiểm, nhưng thân pháp của hắn quý dị cuối cùng một khắc đã trốn thoát khỏi bàn tay!

Song Mặc Liên nào dễ dàng để con mồi đào tẩu? trong nháy mắt tay giơ lên, đánh bay Lệ Tà ra.

Lệ Tà bị đánh ra sau, kiếm dài ấn xuống mặt đất, vô số dây leo điên cuồng mọc ra, từng dây như có mắt từ bốn phương tám hướng dũng mãnh lao tới Mặc Liên.

Mặc dù trong lỗ tai Mặc Liên vẫn chảy máu, nhưng định dùng dây leo bắt được hắn thì đừng mơ tưởng!

Trên người ánh chớp bùng lên, dây leo nào dám tới gần, trong nháy mắt sẽ hóa thành bột mịn!

Song vẫn có vô số dây lại mọc mới, không sợ chết xông lên, Mặc

Liên mặt mày ngưng tụ, rất tức giận, ánh chớp trên người lan tràn trên mặt đất, tứ tán mở ra, trong nháy mắt cả mảnh đất đều bị ánh chớp xói lên, không dây leo nào mọc ra được nữa.

Song dọn dẹp xong những sợi dây này, Mặc Liên mới giật mình, Lệ Tà đã không biết đã tới gần hần từ lúc này, giờ phút này đứng ở sau hần!

Vừa rồi bị vô số dây ngăn cản tầm mắt, lúc này Huyền Linh Thú mới nhìn rõ ràng một màn kia, nhất thời vỗ cánh chuẩn bị bay qua, song trên cổ đột nhiên nóng lên!

Chương 939: Săn giết Mặc Liên 4

Dây trói được nguyên khí phong ngưng tụ thành đã quấn quanh cổ nó, dùng sức xé ra, nó muốn bay lên nhưng lại bị kéo lại!

Nhân loại đáng chết!

Huyền Linh Thú vô cùng phẫn nộ, muốn xoay người phá dây trói của Tu La vương, song ngay lúc ánh sáng lóe lên, nó nhìn thấy Lệ Tà cầm sợi dây màu vàng trong tay trói Mặc Liên lại, mà tay kia giơ một cây gậy màu đen về sau gáy Mặc Liên, dùng sức đâm xuống!

"Đừng...!" Huyền Linh Thú hô to một tiếng, đã quên Tu La Vương đang kéo trụ nó, một lòng lao về phía trước!

Song Lệ Tà lại cười quỷ dị, lòng bàn tay nhấn một cái, cây gậy găm vào xương cột sống Mặc Liên. Trong nháy mắt, ánh chớp từ trên người hắn liền biến mất, một ngụm máu tươi phun ra, hai tay mềm nhũn hạ xuống.

Lệ Tà tà nhỉnh cười rộ lên: "Quả nhiên là vậy."

"Lệ Tà!" Huyền Linh Thú phẫn nộ rống to, "Thả hắn!"

Lệ Tà tóm lấy Mặc Liên đã mất đi khí lực, lôi cánh tay hắn đứng dậy, nói: "Thánh linh, ngoan ngoãn nghe lời đi, Mặc Liên đã được Thành Tu La thành công bắt được."

Hắn cầm Mặc Liên như cầm một thứ chiến lợi phẩm.

Trên mặt Huyền Linh Thú đều dữ tợn co quắp, hung hăng trừng mắt nhìn Lệ Tà. Trong chốc lát thở dài như chấp nhận, toàn thân căng cứng cũng thư giãn dần, thân hình thu nhỏ lại, biến thành một luồng khí đen trở lại Mặc Liên bên trong không gian linh thú.

"Lệ Tà, ngươi tốt nhất bảo đảm hẳn còn sống, nếu không, bôn tôn cho dù hồn phi phách tán cũng sẽ không tha ngươi!" Tiếng nói lưu lại kêu ngạo cao quý như thần tiên.

Lệ Tà cười nói: "Tuân...mệnh!"

Trong không gian linh thú u ám, bóng dáng Huyền Linh Thú chậm rãi kết tụ, trầm mặc một hồi liền ngẩng đầu nhìn 3 cây gậy như cột trụ trời. Sau khi nó đi vào, cột trụ thứ tư cũng lắng xuống.

Sau một lát, trong bóng tối chỉ nghe đến tiếng thở dài vang vọng của Huyền Linh Thú.

"Không ngờ lần này đi ra lại có thu hoạch lớn, bệ hạ, hiện tại phải chăng trở về Thành Tu La?" Bắt được Mặc Liên, Lệ Tà tự nhiên cao hứng nói.

Phong Liên Dực ngẩng đầu nhìn lướt qua bốn phía, nói: "Trẫm muốn gặp nàng một lần."

Lệ Tà lắc đầu, trong lòng thở dài, tuy nhiên ngoài miệng lại nói: "Bệ hạ, nơi này động tĩnh lớn như vậy, cô ta cũng không xuất hiện, sợ rằng lúc này không ở nước Nam Dực, hoặc là có lý do không xuất hiện, bệ hạ cần gì cưỡng cầu thấy cô ta chứ".

Đạo lý kia Phong Liên Dực tự nhiên hiểu, nhưng vừa rồi nghe tin nàng chết, trong lòng lo lắng, có chút không thể bình tĩnh mà thôi.

Nàng có chuyện cần làm, không ai có thể can thiệp, cũng không ai có thể đánh loạn.

"Bệ hạ thân là vua của Nước Bắc Diệu, nếu bị nhận ra, đối với cả hai nước đều bất lợi, nên trở về thì hơn." Lệ Tà dụ dỗ từng bước, không nên ở lại đây, hướng hồ hiện tại đã bắt được Mặc Liên, phải về nghiên cứu kỹ, đợi thuần hóa hẳn xong sẽ là trợ lực lớn nhất đối với Thành Tu La.

Chuyện Mặc Liên bị bắt không thể để Thánh quân biết, nếu không hẳn ra tay cũng có thể đoạt Mặc Liên trở về. Như thế sẽ không có cơ hội bắt Mặc Liên lần nữa.

Lần này cùng bệ hạ ra ngoài đã đạt được mục đích, không cần ở lại nữa.

Phong Liên Dực gật đầu, ống tay áo vung lên, một trận gió thổi qua, bóng dáng hai người biến mất.

Dân chúng ở xa xa vây xem hồi lâu mới tản ra, đối với những người bình thường thì những triệu hồi sư lợi hại giống như thần vậy, không gì không làm được.

Ngay lúc này, ở phủ Trưởng công chúa của Nước Nam Dực.

Vì Bắc Nguyệt quận chúa đột nhiên qua đời nên cả tòa phủ trạch trầm tĩnh, liên tục vài ngày cũng không có tiếng người nói to, ngay cả chó giữ nhà cũng không sủa, tất cả như thoi thóp mất đi sinh khí.

Nhưng hôm nay không khí trầm lặng lại bị tiếng đập phá vỡ.

Uỳnh uỳnh uỳnh,

Người gõ cửa khá thô lỗ, nhất định là một hán tử thô lỗ vô lễ!

Đã sai vật trông cửa sau đỏ mắt đi qua, không nhìn được hô: "Gõ cái gì mà gõ? Là ai lớn gan như vậy? Trong phủ chúng ta không có chủ nhân nhưng vẫn được Hoàng thượng và thái hậu quan tâm! Kẻ nào dám lớn mật như thế!"

Người gõ cửa do dự một chút rồi tiếp tục dùng sức gõ cửa.

Gã sai vật nổi giận, xách gậy qua mở cửa ra, cửa vừa mở, chỉ thấy thiếu niên tướng mạo coi như thanh tú, vẻ mặt thành thật đôn hậu, trên người mặc quần áo quê mùa cục mịch đang chuẩn bị duỗi tay gõ cửa.

Gã sai vật vừa nhìn quần áo mộc mạc của hắn, ống quần kéo như nông phu vừa đi làm ruộng về, bộ dáng vừa nhìn giống đũa ngọc, không lai lịch thế nào.

"Làm gì? Tiểu tử thúì! Nơi này là nơi người xin cơm sao?" Gã sai vật không vui, vốn quận chúa qua đời đã để bọn họ rất thương tâm, tiểu tử này còn mang xúi quẩy đến!

Thiếu niên kia vừa nghe lời của hắn, tức giận đến đỏ mắt, nhưng đứng tại cửa nhà giàu có hùng vĩ như vậy, mặc dù là cửa sau nhưng sự khí phái này cũng khiến kẻ từ thôn nhỏ trong núi như hắn khiếp đảm.

"Ta, ta..." thiếu niên lắp bắp không nói nên lời.

"Ta cái gì ta? Mau cút! Hôm nay đại gia ta không sát giới, nếu không biết điều, ta sẽ gọi người đến cắt đứt chân chó của ngươi!" Gã sai vật nổi giận ùng ùng nói.

Thiếu niên vừa nghe lời này liền lo lắng, tới chỗ như thế làm càn, tiểu nhân vật như hắn vốn đã đủ thấp thỏm sợ hãi, gặp phải đầy tớ hung ác hoàn toàn không biết nên làm cái gì.

Gã sai vặt trừng mắt nhìn hắn làm hắn lui từng bước về phía sau, cuối cùng đặt mông ngã nhào trên đất.

"Hừ!" Gã sai vặt hừ lạnh một tiếng, kéo cửa lại!

Cửa vẫn chưa đóng kín, đột nhiên một tay đưa qua dùng sức đẩy, lực đạo quá lớn, gã sai vặt căn bản không đỡ được, cửa bị đẩy ra, hắn cũng bị đẩy ngã trên mặt đất.

"Tiểu tử thúì này..." gã sai vặt giận dữ, vừa định há mồm mắng to, nhưng ngẩng đầu thấy ngoài cửa một cô gái lãnh ngạo xinh đẹp đi tới, đột nhiên ngây ngẩn cả người, miệng mở lớn, hoàn toàn có thể nhét vào một cái trứng gà!

"Nhà này trong khi nào thì không quy củ như vậy?" Cô gái kia lạnh lùng nói, liếc mắt thiếu niên ngã ngồi dưới đất, vẻ mặt căm ghét.

Chương 940: Săn giết Mặc Liên 5

Thiếu niên kia vội vàng đứng lên, ngoan ngoãn đứng sau lưng nàng.

Gã sai vặt hàm răng run lập cập nói: "Quận, quận chúa tha mạng, tha, tha tiểu nhân đi, tiểu nhân mỗi ngày hoá vàng mã dâng hương cho ngài, ngài chớ trách móc, chớ trách móc..."

Ban ngày, gã sai vặt này tưởng nhìn thấy quý, sợ đến tiểu ra quần, sau khi nói xong liền khóc lớn lên.

Cô gái kia đá hấn ngã lăn ra đất, "Hoá vàng mã? Người dám nguyện rửa ta chết?"

Cú đá quả thật chạm vào người, gã sai vặt nhìn thấy, nghĩ thầm quý không đá được, nhưng quận chúa đá thì thực sự đá được, như vậy là người sống...

Lập tức khôi phục lại vẻ từ bi, gã sai vặt sùng sốt một chút hô to: "Quận chúa, ngài, ngài thật sự còn sống?"

Cô gái lạnh lùng nhìn hấn: "Người ước gì bốn quận chúa chết sao?"

"Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám! Tiểu nhân rất cao hứng!" Gã sai vặt đứng lên khỏi mặt đất nói, "Tiểu nhân lập tức đi báo cho Phương di nương, nhân tiện để người tiến cung báo, đây là việc vui lớn!"

Cô gái đi qua hấn nói: "Tạm thời đừng truyền tin tức ta trở về, để

Phương đi nương tới gặp ta là được."

"Vâng, tiểu nhân đưa ngài về Lưu Vân Các, lập tức nhờ người đi gọi Phương đi nương!" Gã sai vặt vội vàng cúi đầu khom lưng tiễn cô gái về Lưu Vân Các, dọc đường đi may mà không có ai, trở lại Lưu Vân Các, gã sai vặt lập tức đi tìm Phương đi nương.

Công lao to lớn này không thể nhường cho người khác.

Nhìn cô gái dọc đường đi được người cung kính khen tặng, đưa đến một nơi hoa lệ ưu nhã, cô gái lại chính là chủ nhân của phủ Trưởng công chúa, vì vậy trong lòng thiếu niên có chút có chút tự ti.

Hóa ra nàng sinh ra tôn quý như vậy, chẳng trách nàng khí chất như vậy, căn bản không giống cô gái gia đình bình thường.

"Hồng Liên, hóa ra ngươi là quận chúa"

"Từ bây giờ không được gọi ta là Hồng Liên!" Cô gái ngẩng đầu, trong con ngươi lộ ra vẻ thanh lạnh "Gọi ta là Hoàng Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt quận chúa của phủ Trưởng công chúa, nhớ cho kỹ!"

Thiếu niên sững sốt, Hoàng Bắc Nguyệt? Bắc Nguyệt quận chúa?

Đây mới là thân phận thật sự của nàng sao? dòng họ cao quý, phong hào tôn quý, nhưng với hắn vừa xa lạ vừa lạnh như băng.

Hắn vẫn thích cái tên "Hồng Liên".

Nhìn thiếu niên cúi đầu trầm mặc, Hồng Liên nói: "Tiểu thạch, ngươi đã cứu ta một mạng, lại đưa ta trở về, ta không phải người vong ân phụ nghĩa, lát nữa sẽ cho ngươi một số tiền, ngươi cầm về nhà đi."

Lúc nói lời này, trong lòng Hồng Liên mơ hồ né sát ý, hiện tại tới phủ Trưởng công chúa rồi, không cần cái tên ngu ngốc này nữa. Hiện tại hấn là người duy nhất biết nàng là Hồng Liên, đương nhiên không thể để sống sót.

Nhưng Lưu Thạch lại lắc đầu, rất có cốt khí nói: "Ta không muốn tiền của ngươi!"

"Vậy ngươi muốn gì? Mỹ nữ? Quan to lộc hậu? Ngươi ngu như vậy, làm quan sẽ chết sớm." Hồng Liên châm biếm.

Lưu Thạch thành thật cúi đầu, nói: "Ta chẳng muốn gì! Chỉ muốn được đi theo ngươi thì tốt rồi".

Hồng Liên sững sốt, nhìn chằm chằm thiếu niên này trong chốc lát, nhớ tới dọc theo đường đi hấn tận tâm hết sức cùng bảo vệ, kể cả nàng không cần. Lúc ấy nàng chẳng có cái gì, hấn vẫn khăng khăng một mực đi theo che mưa che gió, bởi nàng ăn gió nằm sương.

Những chuyện này đối với nàng mà nói không phải là một bằng hữu, thậm chí không là một đồng bạn, chỉ là một con chó mà thôi.

"Lưu Thạch, đi theo ta sẽ khó giữ được cái mạng nhỏ này, ngươi hiểu chứ!" Hồng Liên lạnh lùng nói.

"Chính vì hiểu rõ nên mới có thể đi theo ngươi ra đây." Lưu Thạch thấp giọng nói, cục xúc bất an đứng ở trước mặt nàng.

Hồng Liên nhìn hấn, trong ánh mắt tinh khiết của thiếu niên này không hề có tính toán.

"Nếu không sợ chết thì cứ đi theo đi." Nàng để Lưu Thạch tắm rửa thay quần áo, sau đó Phương di nương vội vàng vàng chạy đến.

Hồng Liên không ngu ngốc, trước khi tới, nàng đã hỏi thăm chuyện của phủ Trưởng công chúa không ít, biết hàng năm Bắc Nguyệt quận chúa không ở đây, cho nên chủ phủ này là vị Phương di nương.

Hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt giả mạo thành Hồng Liên, lại thả tin tức nói Bắc Nguyệt quận chúa đã chết, ngay cả phủ Trưởng công chúa đều bị giấu diếm nghiêm ngặt, mặc dù hiện tại nàng không biết Hoàng Bắc Nguyệt có ý đồ gì, nhưng nàng biết, giờ phút này Hoàng Bắc Nguyệt tuyệt đối không ở trong phủ.

Kế tiếp, chính là lúc nàng báo thù!

Phương di nương vội vã đi vào, vừa nhìn thấy nàng liền quỳ xuống, khóc rờn nói: "Quận chúa!"

Hồng Liên liếc mắt, thản nhiên nói: "Đứng lên đi, ta còn sống, không cần khóc."

Phương di nương xoa nước mắt đứng lên, nhìn thấy trên mặt nàng gầy gò bộ dáng uể oải, cảm giác đau lòng, dù sao Tiêu Linh không mặn mà với bà, mà nhiều năm như vậy, bà đã sớm đối đãi với Hoàng Bắc Nguyệt như con gái mình.

"Người trong khoảng thời gian này nhất định ăn thật nhiều vị đắng, Nguyệt nhi, di nương không bản lĩnh, nhưng cũng không thể nhìn người xông vào đầm rồng hang hổ, người cứ ở trong nhà tĩnh dưỡng cho tốt, các chuyện khác tạm thời để xuống đi."

Hồng Liên nắm tay chống mặt, nói: "Di nương, kỳ thật người nói rất đúng, một mình ta muối làm trời long đất lở thì có ích lợi gì?"

Phương di nương ngăn ra, không ngờ lần này nàng trở về lại nghĩ

thông suốt, trong lòng vừa vui vẻ vừa âu sầu. Vui vì nàng đã thông suốt, mà ưu sầu vì đau lòng nàng nhất định trải qua nhiều sóng gió, nếu không làm sao tự đứng nghĩ thông suốt đây?

Bắc Nguyệt, người nghĩ thông suốt là tốt rồi, đứa bé nhỏ, an an phận phận ở nhà cho tốt, mấy ngày nay vì tin tức giả, Hoàng thượng cùng thái hậu không biết thương tâm rất nhiều, may mà người an ổn trở về, nếu có chuyện không hay xảy ra, ta làm gì còn mặt mũi đi gặp mẫu thân người." Phương di nương xoa nước mắt nói.

Hồng Liên vô tình nghe, khé miệng có chút trề ra, không ngờ Hoàng Bắc Nguyệt lại có nhiều người quan tâm như vậy, hừ! cô ta xứng đáng sao?

"Tốt lắm, ta biết các người lo lắng, nhưng hiện tại ta không sao, nghỉ ngơi hai ngày là được." Hồng Liên thản nhiên nói, "Di nương, gần đây có đại sự gì phát sinh không? Đặc biệt trong cung."

Phương di nương lau khô nước mắt, kể mấy chuyện phát sinh mấy ngày nay cho nàng, đặc biệt là động tĩnh trong cung sau khi tin nàng chết truyền ra.

Bà biết Hoàng Bắc Nguyệt là người thông minh tỉ mỉ, bởi vậy không ẩn giấu, nói cẩn thận không bỏ sót. Có điều bà thật sự nghĩ mãi không rõ, vì sao lại vô duyên vô cớ truyền ra tin bị chết chứ? Phương di nương muốn hỏi nhưng không dám.

Hồng Liên nghe, hiểu rõ đại khái chân tướng mới hỏi: "Người nói bọn họ đưa tin mẫu thân của ta còn sống, bởi vậy bọn họ đi Biệt Nguyệt sơn trang?"

"Không sai."

Hồng Liên cười lạnh: "Chỉ nói bậy, đó là cái bẫy! Mẫu thân của ta làm sao có thể ở Biệt Nguyệt sơn trang?"

Lần trước Hoàng Bắc Nguyệt đi Biệt Nguyệt sơn trang, Phương di nương có biết đến. Bà lúc ấy vẫn cố gắng khuyên can, nhưng không ngăn được. Nhưng khi ra khỏi Biệt Nguyệt sơn trang không hề nói chuyện của Trương công chúa Huệ Văn!

Phương di nương vốn cảm thấy kỳ quái, vì sao đột nhiên nói Trương công chúa ở trong Biệt Nguyệt sơn trang, hiện tại nghe chính miệng nàng nói càng cảm thấy hoài nghi!

"Nguyệt nhi, ta biết Cát Khắc cùng A Tát Lô là người của người, nhưng bọn họ vì sao phải làm như vậy? Bọn họ vẫn cầm Vương lệnh của lính đánh thuê đó!"

Hồng Liên lạnh lùng nói: "Đi đường xa mới biết sức ngựa, lâu ngày thấy lòng người, người ngoài mãi chỉ là người ngoài."

Phương di nương kinh hoàng nói: "Bọn hấn phản bội người?!"

Hồng Liên buồn bã cười cười.

"Một đám sói trắng!" Phương di nương oán hận nói, "Nguyệt nhi, người chịu khổ rồi."

"Không ai nghĩ mạng của ta lớn như vậy." Hồng Liên nói, nàng lần trước đi qua Biệt Nguyệt sơn trang, biết bên trong chắc chắn không Trương công chúa, đây là cái bẫy của Hoàng Bắc Nguyệt bẫy, hơn nữa Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhất định tiến vào!

Vậy Tiêu Dao Vương bị cử đi là ai? Bên trong có chuyện gì xảy ra? Nàng không thể hiểu hết, tuy nhiên có thể khẳng định là trong khoảng

thời gian ngắn Hoàng Bắc Nguyệt không thể về được.

Thế nên nàng có cơ hội!

"Nguyệt nhi, ngươi còn sống, thật sự muốn gạt Hoàng thượng cùng thái hậu sao? Bọn họ rất lo lắng ngươi." Phương di nương cẩn thận hỏi.

Hồng Liên đầu óc vừa chuyển, nói: "Không cần gạt, ngươi phải người đi thông báo, nhưng ta không muốn bị làm phiền".

"Yên tâm, di nương hiểu, ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta sai người nước ấm tắm tấp, sau đó ăn một chút rồi ngủ một giấc nhé." Phương di nương kiên nhẫn dặn dò xong mới đi ra, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Quận chúa đã trở về, sau này phủ Trưởng công chúa vẫn có người dựa vào.

Bà lập tức sai người nói tin Bắc Nguyệt quận chúa còn sống đưa đến trong cung, tin tưởng sau này, phủ Trưởng công chúa vẫn sẽ nhận hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 941: Quận chúa Bắc Nguyệt 1

Thoắt cái, thời gian giằng co cùng Thánh quân ở Biệt Nguyệt sơn trang đã qua mười ngày! Hai bên không bên nào chịu nhượng bộ, ngược lại như hổ rình mồi nhìn chăm chăm đối phương!

Thánh quân cùng đám quái vật của hắn không có ý tốt, nhìn chăm chăm tử huyết bọn họ, chỉ cần có một chút cơ hội sẽ nhào lên!

Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ, sau khi tự mình thu thập ba tên quái vật, Thánh quân mới để bọn họ an phận một chút.

"Tức chết đi được! Vương, chúng ta ở đây cản hắn, một mình ngài đi ra ngoài đi! Cùng lắm thì ở đây đồng quy vu tận với hắn!" A Tát Lô kích động nói.

"A Tát Lô! Ngươi đừng ồn ào làm phiền nữa?" Cát Khắc nhắc nhở hắn, chính mình cũng đầy kích động.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở tường vây đồ nát phía sau, vừa vặn có thể ngăn trở nàng. Mười ngày này phải nắm chặt thời gian tu luyện, dù sao trong trạng thái giằng co đều không làm gì được. Nàng đã nghĩ cách đánh để phá cục diện bế tắc này nhưng không ra cách gì.

Có đám quái vật kia, nàng tuyệt đối không thể đồng ý mở ra kết giới đi ra cùng Thánh quân. Nhỡ sau khi ra ngoài, hắn để quái vật tập kích nàng, chẳng phải là sẽ chết oan uổng?

Trong kết giới của Biệt Nguyệt sơn trang này, thời gian ngừng lại,

Nến Đỏ dùng đồng hồ cát tính mới biết đã qua mười ngày.

Mười ngày này không biết bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Tiêu Dao Vương một đi không về, Hoàng thượng cùng thái hậu có thái độ gì? Nói vậy cũng phát hiện đó là một bẫy rập chứ?

Mà Mặc Liên chờ ở khách điểm không biết thế nào? Tên kia cố chấp cực kỳ, nàng không ra, hẳn nhất định sẽ vẫn chờ nàng. Mười ngày chờ đợi, hẳn nhất định chờ đến tuyệt vọng mất.

Lúc đầu tiến vào, không ngờ Thánh quân dễ dàng phá giải kết giới của Tiểu Đẳng Lung như vậy, xem ra hẳn nhất định hiểu rõ Vạn Thú Vô Cương.

Nàng đáng ra phải sớm thấy Điện Quang Diệu có Thiên Phật, chứng tỏ Thánh quân không phải người thường, có điều lúc ấy nàng tưởng chỉ Linh Tôn mới có chiêu ấy, quên mất chuyện Thánh quân có liên quan tới Vạn Thú Vô Cương.

Hiện tại nhớ tới cũng đủ hối hận!

Cục diện lúc này chính là cân bằng. Nàng cùng Thánh quân mỗi người một bên, nhưng chỉ cần một bên nặng hoặc nhẹ một chút cân bằng sẽ nghiêng, sau đó không thể đoán trước được kết quả.

Nàng sợ Thánh quân đi ra ngoài đánh lên nàng! Mà Thánh quân tự nhiên cũng sợ nàng sẽ đánh lên!

Hai người bọn họ không ai là người tốt, cùng gian xảo như hồ ly, chẳng ai tin ai.

Biện pháp duy nhất là đánh! Người nào thắng người đó đi!

Tuy nhiên, đánh nhau thì nàng không có lợi, đối mặt với Thánh quân nàng yếu thế hơn một chút. Nếu không phải có pháp bảo là cái chìa khóa kia, e rằng đã sớm chết rồi.

Nàng biết Thánh quân chắc chắn không để nàng sống đi ra ngoài. Nàng biết bộ mặt thật của hắn rồi, để nàng ra ngoài chẳng khác nào bại lộ, hắn sau này cũng chỉ có thể ở trong Điện Quang Diệu, không thể sử dụng thân phận Tiêu Dao Vương hành tẩu, Nước Nam Dục cùng Đại lục Tạt Nhĩ Tháp vốn đều căm thù hắn!

Đường đi ra ngoài đều có đám quái vật cản trở, muốn xông ra cũng không ra được.

Hoàng Bắc Nguyệt mở to mắt, nhìn từng khuôn mặt nôn nóng bên cạnh nói: "Hiện tại chỉ có mỗi con đường chờ đợi, hoặc là Thánh quân thỏa hiệp trước, nếu không cũng chỉ trì hoãn như vậy."

A Tát Lôi nổi giận cúi đầu, vô tình nói: "Vương, mười ngày rồi, bọn họ có thể cử hành tang lễ cho người rồi?"

Mỗi lần A Tát Lôi lưu ý đến điểm gì cũng khác với người bình thường, nhưng không thể không nói, hắn chú ý đến đề tài gì cũng khiến người ta lo lắng.

"cái này sao..." Hoàng Bắc Nguyệt nhăn mi lại, vẻ mặt rối rắm, nàng cũng không muốn sau khi ra ngoài liền nhìn thấy lăng mộ chính mình.

"Vương, chúng ta liều mạng đi, người cứ đi ra ngoài, để chúng ta lại!" A Tát Lôi kiên quyết nói.

"Nói ngốc ngếch gì thế?" Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vai hắn.

"A Tát Lô đại ca, chủ nhân không bỏ rơi chúng ta đâu!" Nến Đỏ nghiêm túc nói, ngẩng đầu liếc động tĩnh bên Thánh quân, đột nhiên nói: "Bên kia hình như có điều bất thường".

Hoàng Bắc Nguyệt đội mặt nạ đứng lên, liếc hướng Thánh quân bên kia, chỉ thấy hắc đột nhiên đứng lên, một tay chống cái trán đi tới đi lui.

Xem ra, có chuyện không tốt xảy ra.

"Sao lại thế? Chẳng lẽ Thánh quân cạn lương thực?" A Tát Lô nói, hắc ngay từ đầu nhận định, loại người như Thánh quân chắc chắn sẽ không để thực vật ở nạp giới, bởi vậy giăng co vài ngày, đói không chịu được sẽ đầu hàng.

Đến ngày thứ mười rồi, nhất định là không kiên trì nổi rồi!

Nến Đỏ nói: "A Tát Lô đại ca, người đừng nghĩ Thánh quân không mang theo, đám quái vật kia sao lại không mang? Bọn họ nhiều người hơn! Có khi chúng ta cạn lương thực trước".

A Tát Lô cười hắc hắc, nói: "Chưa chắc! Vương thường xuyên dạy chúng ta, chuẩn bị sớm mọi thứ cho bất cứ tình huống nào, cho nên mấy huynh đệ chúng ta thường thường cất giữ lương thực cùng thuốc men. Trong nạp giới này chúng ta ăn mười tám năm cũng không có vấn đề gì!"

Nến Đỏ khóe miệng co quắp, cất lương thực trong nạp giới đủ để sống trong mười tám năm, hắc nhất định là đứa trẻ thiếu thông minh, nếu không thì trên đầu đội thúng.

Nghe đối thoại của bọn họ, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nói: "Nhìn bộ dáng đứng ngồi không yên của Thánh quân có khi muốn đầu hàng

trước, lương thực mười tám năm giữ lại đến tận thế ăn đi!"

"Thật không?" A Tát Lôi lập tức sáng mắt lên, xoa tay nói: "Nếu hấn đầu hàng, chúng ta đi ra ngoài nhất định không thể bỏ qua hấn!"

"Ừ, mặc kệ thế nào cũng chuẩn bị cho tốt." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng dặn dò.

Tống Mịch đứng lên, vung ống tay áo lên, giọng nói từ phía xa truyền đến: "Nguyệt Dạ."

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trên tường, vểnh chân hỏi: "Chuyện gì?"

Tống Mịch nói: "Ta và ngươi bị vây ở chỗ này, không ai nhường ai, cho dù một vạn năm cũng không có kết quả, không bằng đi ra ngoài đánh tiếp."

"Đi ra ngoài ta tự nhiên đồng ý, tuy nhiên mấy người quái vật kia còn sống, ta sẽ không đi ra."

"Những người còn lại ta có thể phá hủy, tuy nhiên ta muốn giữ lại Diêu Ca, đây là nhượng bộ cuối cùng."

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn Diêu Ca nói: "Cũng được, tuy nhiên, ta muốn Tiểu Đẳng Lung dùng kết giới trời ả."

"Nguyệt Dạ, ngươi không nên được voi đòi tiên!" Tống Mịch có chút tức giận.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Chìa khóa ở trên tay ta, tùy ngươi có đồng ý hay không!"

Tống Mịch hí mắt, lạnh lùng liếc nàng mới nói: "Được!"

Chương 942: Quận chúa Bắc Nguyệt 2

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng có chút kinh ngạc, nàng đưa ra điều kiện ngặt nghèo như vậy hẳn cũng đồng ý đáp ứng, có thể thấy bên ngoài nhất định xảy ra chuyện đại sự, mà ngay cả Thánh quân cũng lo lắng như thế, nhất định là đại sự khó lường?.

Đến tột cùng là chuyện gì? Chẳng lẽ Thành Tu La thừa dịp Thánh quân không có mặt mà tấn công quy mô vào Điện Quang Diệu?

Mặc kệ bên sinh chuyện gì, nàng đều phải đi ra ngoài, cho nên Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, tận mắt thấy Tổng Mịch giơ tay lên, từng người quái vật ngã trên mặt đất, co quắp vài cái, sau đó liền không nhúc nhích.

Chỉ có một mình Diệu Ca đứng ở bên cạnh hẳn, thấy đồng bạn tử vong cũng không có bất cứ vẻ mặt gì.

Tiểu Đãng Lung nhanh chóng kết ấn, một dây trói dài từ bên này kéo qua, trói chặt Diệu Ca!

Mới đầu ả giã dựa một chút, nhưng bị ánh mắt Tổng Mịch ngăn lại.

Cột chắc Diệu Ca, xác định ả không thể thoát, Hoàng Bắc Nguyệt mới mang người đi qua, đối mặt với Tổng Mịch.

Một mình hẳn đối mặt với bọn họ vẫn bình tĩnh thong dong như cũ, dưới mặt nạ hoàng kim nhìn không rõ vẻ mặt, song có thể cảm nhận hẳn không có chút sợ hãi nào.

"Đi thôi." Hoàng Bắc Nguyệt vẫy tay, mang mọi người đi vào rừng, dọc theo đường nhỏ bên bờ sương mù.

Dọc đường đi, thạch thú sống lại như hổ rình mồi nhìn chăm chăm Tống Mịch, chỉ cần hấn có bất cứ hành động thiếu suy nghĩ, lập tức sẽ vồ lấy, xé thành mảnh nhỏ!

Loại áp lực khủng bố này không phải ai cũng đón nhận được.

Tống Mịch nói: "Năm đó Hiên Viên Vấn Thiên có thể khống chế tất cả linh thú, kể cả thần thú và ma thú hấn cũng có thể hàng phục, không biết Nguyệt Dạ các hạ khi nào có thể đạt tới tình trạng như vậy?"

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hấn, nói: "Vạn Thú Vô Cương ở trong tay ta, mặc dù hiện tại không có thực lực như Hiên Viên Vấn Thiên, tuy nhiên sẽ không để Thánh quân đợi lâu."

"Chẳng lẽ ngươi đã hiểu bí quyết của Vạn Thú Vô Cương?"

"Đương nhiên!" Hoàng Bắc Nguyệt không khiêm nhường nói.

Tống Mịch trầm mặc, không nói thêm lời nào, cho tới khi đi tới bên bờ sương mù, cũng không nói một lời.

Hoàng Bắc Nguyệt đem lọn tóc của Trương công chúa Huệ Văn ra, Tống Mịch vừa nhìn, hình như nhớ ra gì đó liền hỏi: "Nếu nơi này là bẫy, chứng tỏ trong lăng mộ đúng là Trương công chúa Huệ Văn sao?"

"Không sai." Hoàng Bắc Nguyệt nói, "Bà quả thật đã qua đời."

"Tốt lắm, không uổng công ta nhiều năm bị thống hối hận vì cái chết

của nàng." Tống Mịch thân nhiên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt không nói thêm nữa, đem lọn tóc bỏ vào trong sương mù, tức thì trong lúc đó, sương mù dày đặc bị tách ra như thủy triều, cuồn cuộn dạt sang hai bên.

Tống Mịch nói: "Ta đi trước một bước." Nói xong, dáng người màu vàng chợt lóe vào trong sương mù.

A Tát Lôi nói: "Không thể để hắn chạy dễ dàng như vậy! Đuổi theo!"

Đoàn người lao nhanh vào trong sương mù, tụ triệu hồi ra linh thú của mình, nhanh chóng đuổi theo!

Trong sương mù, phía trước mơ hồ có thể thấy bóng dáng màu vàng của Thánh quân di chuyển rất nhanh.

"Nhanh một chút!" Hoàng Bắc Nguyệt nói với Nến Đỏ, đây là cơ hội ngàn năm một thuở, cho dù chỉ có thể đả thương Thánh quân cũng tốt, sau này muốn có cơ hội như vậy sợ rằng không dễ dàng!

Nến Đỏ nhiệt tình đuổi theo, nhưng thấy quang cảnh bên ngoài kết giới dần xuất hiện, lúc này là đêm khuya, ánh trăng sáng rọi, mang về thanh lạnh hàm súc.

Không còn kịp rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng niệm chú, hai tay nhanh chóng kết ấn, đột nhiên hắc khí tuôn ra, hai tay chỉ về phía Tống Mịch!

"Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên!" Hắc khí như tia chớp nhanh chóng đuổi theo bóng dáng Tống Mịch, nhưng hắn không chờ chết, chạy nhanh về phía trước, nhưng lúc một chân rơi xuống bị bùa chú khống

chế được!

Chính là cơ hội này!

Hoàng Bắc Nguyệt tay trái cầm kiếm lửa, hai con rồng lửa bay khỏi mũi kiếm, tay kia bùng lên ánh chớp, Roi thần Lôi cùng lúc công kích Tống Mịch!

Tấn công hai tay, không chết cũng khiến người trọng thương!

Hoàng Bắc Nguyệt xuống tay độc ác, sau hai đại chiêu thì nhanh chóng tới gần, Roi thần Lôi long trời lở đất đè xuống Tống Mịch!

Trong công kích cuồng loạn, lửa cùng ánh chớp bùng lên, cả cảnh sương mù bị chiếu sáng, bóng dáng Tống Mịch nhanh chóng bị lửa và ánh chớp bao phủ.

Song, đột nhiên trong lúc đó, một chùm sáng vàng xuyên thấu khỏi lửa cháy, bắn mạnh về phía Hoàng Bắc Nguyệt!

Nàng dựa theo sức mạnh của Roi thần Lôi né sang một bên, tránh mũi tên màu vàng! Song giây tiếp theo, vô số mũi tên màu vàng phóng tới phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt biến sắc, Roi thần Lôi ở trước người giống như thiên nhiên lồng phòng hộ, đem vô số mũi tên cũng chặn lại.

Hoàng Bắc Nguyệt biến sắc, Roi thần Lôi ở trước người như lồng phòng hộ, chặn lại vô số mũi tên, ngẫu nhiên một có mũi tên len lỏi mãi cũng chạm vào cánh tay của nàng, lưu lại vết thương nóng bỏng!

Đám người A Tát Lôi theo kịp nhìn thấy trận thế này cũng không dám tiến lên, chỉ có thể tìm nơi tránh né!

Mũi tên màu vàng thật sự quá lợi hại.

Đợi vô số mũi tên màu vàng công kích xong, Tống Mịch đã giãy thoát khỏi Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên, chịu thương tích nhỏ, nhưng không gây trở ngại hấn rời đi.

"Nguyệt Dạ, ta nhớ kỹ ngươi! Một ngày nào đó, ta và ngươi sẽ có một hồi quyết đấu thực sự!" Nói lời cuối cùng xong, giọng nói kia đã đi về nơi xa, thoát khỏi cảnh sương mù.

"Thật tiện lợi cho hấn lúc này" A Tát Lô hô to sau bóng lưng hấn.

Đám người Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi ra ngoài sương mù, đứng dưới ánh trăng hít thở không khí trong lành mát lạnh cảm giác như được tái sinh.

Trên mặt hấn thần sắc cũng không dễ nhìn, chuyện Thánh quân là Tiêu Dao Vương đã khiến nàng có chút khổ sở, mà thực lực của chính mình tạm thời kém hấn, càng khiến nàng cảm giác thất bại.

Nàng rất muốn chấm dứt sớm loại cục diện lung tung phức tạp này, bình tĩnh an ổn sống, loại cuộc sống giả dối, nguy hiểm nặng nề này thật sự rất phiền.

"Vương, hiện tại nên làm thế nào?" Cát Khắc nhìn sắc mặt nàng ngưng trọng, liền lên tiếng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Thực lực của Tiêu Dao Vương ở phía nam, vài người lập tức xuất phát đi phía nam, xem có động tĩnh gì."

"Vâng!" Cát Khắc đáp ứng một tiếng, lại hỏi: "Vương lệnh của lính đánh thuê thì sao?"

"Vương lệnh của lính đánh thuê giao cho Chiến Dã ta rất yên tâm, lấy khả năng của hắn, sẽ sử dụng tốt, chúng ta không cần lo." Nàng lúc ấy đã suy nghĩ cẩn thận mới quyết định đem Vương lệnh của lính đánh thuê giao cho Chiến Dã. Chiến Dã hàng năm ở trong quân dẫn dắt cùng dạy dỗ đám lính đánh thuê này còn hữu hiệu hơn một mình nàng nhiều.

Hơn nữa, nàng hiện tại không có thời gian quản lý đám lính đánh thuê, nàng cần lợi dụng thân phận Hồng Liên ẩn núp ở trong Điện Quang Diệu!

Đám người Cát Khắc luôn luôn không hoài nghi con mắt nhìn người của nàng, huống chi Thái tử Chiến Dã đúng là người lãnh đạo rất xuất sắc!

"Vương, hôm nay thân phận Thánh quân đã bại lộ, một mình ngài ở Điện Quang Diệu nhất định phải cẩn thận." A Tát Lôi nói.

"Yên tâm." Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bả vai bọn họ, "Lại làm các người khổ cực rồi."

"Không khổ!" A Tát Lôi cười to hai tiếng, Cát Khắc đi tới, nói:

"Vương, vậy Thái tử Chiến Dã cùng với Hoàng thượng thái hậu..."

"Ta sẽ ở lại Nước Nam Dục, thân phận Tống Mịch cùng với chuyện ta còn sống đều phải tự mình nói cho bọn họ biết."

"Vậy là tốt rồi!" Cát Khắc chấp tay nói, "Vương, lúc này từ biệt, hy vọng chúng ta sớm hội ngộ!"

"Bảo trọng!" Hoàng Bắc Nguyệt cũng chấp tay với hắn.

Lưu luyến một phen, Cát Khắc cùng đám người A Tát Lô lập tức xuôi về phía nam, mà Hoàng Bắc Nguyệt nhìn một chút về hướng hoàng cung Nước Nam Dục.

Thân phận Tống Mịch mới bị nàng vạch trần, lúc này sẽ không vào trong cung, về phần chuyện tang lễ của nàng, nàng cũng không để ý gì.

Bây giờ phải đi nhìn Mặc Liên trước, mười ngày qua không biết hấn thế nào.

Chương 943: Quận chúa Bắc Nguyệt 3

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức tìm chỗ thay quần áo Hồng Liên, tháo mặt nạ xuống, lập tức vào thành đến khách điểm ở phía đông thành!

Đêm khuya, bóng người di chuyển rất nhanh, nếu ai nhìn thấy sẽ tưởng gặp quỷ mị đi ăn đêm!

Ánh trăng mờ mờ, mọi nơi tĩnh lặng.

Rất nhanh tới khách điểm, nhưng chỉ nhìn thấy một đống đổ nát!

Mà ngay cả kiến trúc bên cạnh khách điểm cũng bị hủy không còn, giờ phút này đừng nói là người, quỷ cũng chẳng có!

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc, điều đầu tiên nghĩ đến là Mặc Liên đợi mười ngày mất kiên nhẫn, cho nên giận dữ phá hủy khách điểm.

Nàng nghĩ vậy vì lúc nàng giải trang Hồng Liên, nghe Mạnh Kỳ Thiên nói Mặc Liên ngày thường trầm mặc ít nói, nhưng lúc bị chọc giận sẽ hóa thành ác quỷ Địa ngục, trừ giết chóc cùng phá hư thì chẳng làm gì khác!

Nhưng nghĩ cẩn thận thì nếu Mặc Liên tức giận, khẳng định không chỉ phá hủy mỗi khách điểm nhỏ này, mà những nơi xung quanh cũng sẽ bị phá tan.

Thực lực của hắn mấy ai chống đỡ được? Cho nên đây không phải do Mặc Liên gây ra!

Lòng của nàng nặng nề. Nếu không phải Mặc Liên gây ra, vậy là ai?

Quang cảnh này chứng tỏ có cao thủ chiến đấu ở đây, mà Mặc Liên nhất định là tham chiến, mà kết quả thế nào không thể đoán được.

Giờ phút này Mặc Liên không ở đây, hẳn tự bỏ đi hay...

Càng kích động, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn lướt qua mọi nơi, muốn tìm một người dân gần đó hỏi xem chuyện gì xảy ra, vừa lúc phu canh đi tuần, gõ vang ba mõ canh!

"Thiên Can..."

Còn không có hô hết, miệng của hắn đã bị Hoàng Bắc Nguyệt che lại, nhanh chóng kéo hắn sang một bên.

Phu canh sợ đến mức suýt tiểu ra quần, nơi này mấy hôm trước có mấy cao thủ khùng bố chiến đấu, bọn họ nửa đêm gõ mõ cầm canh đi qua đây đều muốn bước nhanh, nhưng hôm nay xui xẻo lại bị người bắt được!

Người bắt hắn rốt cục là người hay quỷ?

"Đừng hô loạn! Trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ cho ngươi giữ lại cái mạng nhỏ! Hiểu chưa?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh giọng cảnh cáo.

Có phu canh nào dám không đáp ứng? Vội vàng gật đầu không ngừng.

Hoàng Bắc Nguyệt buông tay ra, đứng ở bóng tối khiến hắn không dám tới gần, sau đó hỏi: "Nơi này xảy ra chuyện gì, ngươi nói rõ chi tiết, nếu dám nói láo ta lập tức bẻ gãy cổ của ngươi!"

"Vâng, tiểu nhân không dám nửa lời nói dối!"

Chuyện ngày đó, không ít dân chúng trong thành cũng tận mắt thấy, đó là cao thủ đại chiến a! không phải thần thú thì là ma thú xuất hiện, còn có Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân của thái tử điện hạ!

Chương 944: Quận chúa Bắc Nguyệt 4

Nhà của phu canh ở gần đây, bởi vậy ngày đó nhìn rất rõ, không dám giấu diếm Hoàng Bắc Nguyệt, mồm năm miệng mười nói chi tiết chuyện xảy ra trong quán.

Người nào xuất hiện, dùng chiêu thức gì, thậm chí mặc quần áo gì cũng kể tường tận đặc sắc!

Hoàng Bắc Nguyệt tự động loại bỏ chi tiết hấn thêm mắm thêm muối, bởi hấn nói mấy người kia nàng đều biết!

Không ngờ Chiến Dã muốn tới giết Mặc Liên, nhất định là vì hấn biết mình bị Hồng Liên giết chết nên muốn giết ả báo thù, không ngờ nàng giả trang "Hồng Liên" đã sớm đi Biệt Nguyệt sơn trang cùng Thánh quân, chỉ có Mặc Liên xui xẻo bị đánh!

Theo lý thuyết Chiến Dã không phải là đối thủ của Mặc Liên, nhưng lúc chiến đấu, quyết định thắng bại có khi không hấn dựa vào thực lực, ngẫu nhiên cũng sẽ có chiến thắng nhờ trí tuệ!

Chiến Dã rất thông minh, Mặc Liên vừa đơn thuần vừa mù thì gặp Chiến Dã chỉ có đường xui xẻo

Đáng tiếc gặp Chiến Dã cũng không xui xẻo bằng gặp phải Phong Liên Dục cùng Lệ Tà!

Thành Tu La luôn luôn đối lập với Điện Quang Diệu, hơn nữa Phong Liên Dục cùng Lệ Tà cũng là người thông minh tuyệt đỉnh.

Ba người thông minh đối phó với một kẻ ngốc, kết quả không cần nói cũng biết.

"Người bắt thiếu niên mù có phải có mái tóc bạch kim đúng không?"
Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

Phu canh vội vàng gật đầu: "Đúng, hấn đi theo nam nhân cực đẹp kia, cô nãi nãi, ta nói nhiều như vậy, ngài giữ mạng lại cho tiểu nhân đi, tiểu nhân trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ 3 tuổi, còn có vợ..."

Phu canh nói hồi lâu, phía sau cũng không có cực nhỏ động tĩnh, đánh bạo nhìn lại, phía sau chẳng có người nào!

"Đa tạ đại nhân không giết, đa tạ, đa tạ..." phu canh dập đầu không ngớt trên mặt đất.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt lúc này đã như tên rời cung, đi tới ngoài thành, Thành Tu La cách đây ngàn dặm, nàng muốn lập tức chạy tới Nước Bắc Diệu gặp Phong Liên Dực, để hấn thả Mặc Liên.

Mặc dù biết yêu cầu như vậy rất quá phận, nhưng nàng không có cách gì khác. Mặc Liên rất vô tội, hấn căn bản không nên bị liên lụy giữa đấu đá của Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La. Nàng vẫn muốn hấn thoát khỏi Điện Quang Diệu, bởi vậy, không đành lòng để hấn bị thương.

Hơn nữa nếu không phải nàng để hấn ở khách điểm chờ đợi, hấn sẽ không bị chộp đi!

"Hoàng Bắc Nguyệt, Mặc Liên bị Thành Tu La bắt, kỳ thật đối với ngươi mà nói là chuyện tốt, ít nhất làm suy yếu lực lượng của Thánh

quân, người cần gì đi cứu hần?"

Ra khỏi Biệt Nguyệt sơn trang là có thể cảm nhận được Yểm tồn tại, lâu như vậy không thấy hần mở miệng, không ngờ vừa cất lời lại nói như thế.

Lúc này, tâm tình của Hoàng Bắc Nguyệt rất kích động, mặc dù biết Yểm nói đúng, nhưng vẫn có chút tức giận: "Người là ma thú sẽ không hiểu tình cảm của loài người! Ta coi Mặc Liên là bằng hữu, cho tới bây giờ không coi hần là đối thủ cần diệt trừ."

"Hừ! Ta quả thật không phải nhân loại, nhưng ít nhất phân biệt được rõ địch ta! Người không tin thì chờ xem, tương lai hần sẽ là kẻ địch lớn nhất của người!" Yểm rất tức giận, mấy ngày nay vẫn rất lo lắng nàng, không ngờ ra mặt một cái đã bị chọc chận.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa định gọi Băng Linh Huyền Diệu liền dừng một chút, nói: "Người có ý gì?"

"Không có ý gì!" Yểm lạnh lùng nói, "Ta chỉ khuyên người nên sớm giết hần, để tránh sau này người chết là người, lại liên lụy đến ta!"

"Người nói rõ ràng một chút!" Hoàng Bắc Nguyệt cũng nổi giận, nàng phẫn nhất Yểm nói chuyện úp úp mở mở.

Hần giống như cái gì cũng biết, nhưng không chịu nói toàn bộ cho nàng!

"Ta chẳng nói!" Yểm giận dữ nói, "Người thích làm gì thì làm, dù sao ta không phải đồng loại của người."

Sau khi nói xong, hần ẩn vào sâu trong Hắc thủy cấm lao, cho dù nàng gọi thế nào cũng không phản ứng!

Tức chết nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, mặc kệ Yểm nói thế nào, nàng vẫn muốn đi cứu Mặc Liên! Mặc kệ sau này thế nào, nàng sẽ theo cảm nhận của bản thân mà hành động.

Triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, vừa mới nhảy lên, đột nhiên cái nhãn của Hồng Liên truyền đến cảm giác triệu hồi quen thuộc!

Là Thánh quân gọi nàng về?

Nàng nhíu lại mi, nàng cùng Thánh quân vừa giằng co sinh tử suốt mười ngày trong Biệt Nguyệt sơn trang, bây giờ phải đi gặp hắn, nàng không có tâm tình chuyển đổi trạng thái đối địch!

Tuy nhiên cẩn thận nghĩ ngợi, Thánh quân gọi nàng nhất định vì chuyện của Mặc Liên, ở Biệt Nguyệt sơn trang hắn vội vã ra ngoài nhất định là vì Mặc Liên!

Cho nên hiện tại, bọn họ xem như có chung mục đích, cần phải đi gặp.

Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi Băng Linh Huyền Diệu, theo hướng chiếc nhãn gọi về, nửa canh giờ sau tại Nguyệt Lạc Cốc trong Rừng rậm Mê Vụ gặp được Thánh quân.

Chương 945: Tuyệt địa cứu viện 1

Mặt nạ màu vàng, trường bào màu vàng, toàn thân ánh sáng vàng thần thánh bao bọc, cho dù đứng ở trong Nguyệt Lạc Cốc sương mù dày đặc cũng vẫn cảm giác hấn cao không thể với, không dám nhìn lên.

Hoàng Bắc Nguyệt thành thật đi qua, quì xuống: "Hồng Liên tham kiến Thánh quân!"

Thánh quân như một pho tượng hoàng kim vậy, đứng ở nơi đó không nhúc nhích, ánh trắng thẩm thấu qua nhánh cây lạc ở trên người hấn, giống như sao sáng bay múa.

Cảm giác trầm mặc khó thở, khiến nàng không xác định được có phải phạm sai lầm gì khiến Thánh quân hoài nghi hay không?

Ở Biệt Nguyệt sơn trang, nàng lấy thân phận Nguyệt Dạ giằng co với hấn. Nàng luôn luôn cẩn thận, tuyệt đối không lộ ra cực nhỏ hơi thở thuộc về Hồng Liên hoặc là Hoàng Bắc Nguyệt.

Kể cả Hồng Liên có Roi Hỏa thần cực kỳ lợi hại, nàng cũng không lấy ra, chính là sợ một khi không giết chết được Thánh quân, nàng không còn đường lui.

Thậm chí ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cùng Tiểu Hổ nàng cũng không thả ra!

Nàng để ý như vậy, chẳng lẽ còn có sai sót gì?

Chờ giây lát, Thánh quân mới lạnh lùng lên tiếng: "Người nói người đã giết chết Hoàng Bắc Nguyệt?"

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng giật nảy, quả nhiên là hỏi chuyện này! Tuy nhiên nàng rất trấn định nói: "Đúng vậy!"

"Nói láo!" Thánh quân đột nhiên giận dữ, tóm áo của nàng kéo đứng lên khỏi mặt đất, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm chuẩn bị liều chết với hắn.

Song, Thánh quân lại nói: "Cô ta căn bản không chết! Người rốt cục làm việc kiểu gì?"

Nghe nói như thế, nàng thoáng thở dài nhẹ nhõm, biết Thánh quân không phải hoài nghi nàng, nhưng Thánh quân biết Hoàng Bắc Nguyệt chưa chết!

"Không thể nào, chính tay thuộc hạ đánh cô ta ngã xuống dốc núi tuyệt mệnh, lúc ấy mạng sống của ả đã sớm tắt, triệu hồi thú của ả cũng đã chết! Sau đó thuộc hạ theo lệnh Thánh quân đi xuống Địa ngục cốc cũng nhìn thấy thi thể! Thuộc hạ mang về đồ vật chính là từ xác chết ấy, thật trăm phần trăm." Hoàng Bắc Nguyệt thành khẩn nói.

"Người bị cô ta lừa rồi!" Thánh quân âm độc nói, "Nha đầu kia quỷ kế đa đoan, giảo hoạt giống Hiên Viên Vấn Thiên! Căn bản không phải thi thể của cô ta, chỉ là một kẻ chết thay!"

Hoàng Bắc Nguyệt rất khiếp sợ, thứ nhất là vì Thánh quân nhanh như vậy hiểu rõ nàng, thứ hai là có lẽ Hồng Liên cũng có thể tìm một kẻ chết thay.

Tuy nhiên trong Địa ngục cốc có chương khí, người hít vào sẽ chết,

hơn nữa thú ăn thịt người hoành hành, rất hung mãnh, nơi ấy không có người qua lại, cho nên khả năng này rất nhỏ

"Chỗ kia rất ít người qua lại".

"Ta hỏi người, người tận mắt thấy thi thể kia là cô ta chứ?" Thánh quân hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt chi tiết nói: "Thuộc hạ không nhìn rõ vì thi thể kia đã bị thú ăn thịt người gặm chỉ còn đầu khớp xương"

"Vậy là đúng rồi." Thánh quân buông áo nàng ra, trên mặt nạ màu vàng mặc dù bình tĩnh, nhưng nàng biết Thánh quân sau mặt nạ nhất định rất phẫn nộ.

Cho nên nàng cúi đầu không nói gì, không muốn rước họa vào thân.

Thánh quân nói: "Hoàng Bắc Nguyệt chính là Nguyệt Dạ, Vạn Thú Vô Cương ở trên tay cô ta!"

Hoàng Bắc Nguyệt trống ngực đột nhiên nhanh hơn, như muốn nhảy ra khỏi miệng, tuy nhiên nàng cô gắng bảo trì bình tĩnh, nói: "Điều này sao có thể? người của Nước Nam Dực cũng biết, Hoàng Bắc Nguyệt là một phế vật, cô ta không thể lợi hại như vậy."

"Có lẽ là liên quan tới Vạn Thú Vô Cương." Về điểm này, Thánh quân cũng cân nhắc một lúc lâu mới xác định.

Mức độ quan sát của Thánh quân rõ ràng rất nhạy cảm! Hoàng Bắc Nguyệt thầm thấy may mắn khi năm năm trước không gặp Tống Mịch, nếu không, hẳn nếu thấy nàng giống Hồng Liên như đúc, sợ rằng hôm nay sẽ không dễ dàng qua mặt lừa dối như vậy.

Năm năm trước, nàng không giống Hồng Liên, lần nọ ở Nước Nam Dực giao thủ cùng Hồng Liên, nàng cũng lấp bắp kinh hãi, trên đời này lại có người giống mình như thế.

Tuy nhiên nàng nhanh chóng phát hiện nàng cùng Hồng Liên chỉ có hình dáng tương tự, mặt mày cùng một vài điểm nhỏ khác không giống nhau, đặc biệt ánh mắt lại càng không giống!

Có thể nói như vậy, so với Bắc Nguyệt quận chúa, Hồng Liên lớn lên càng giống Trương công chúa Huệ Văn, có điều Hồng Liên tính cách kiêu ngạo, khác hoàn toàn Trương công chúa Huệ Văn ôn nhu uyển chuyển hàm xúc.

Nhưng năm năm sau gặp lại lần nữa, bản thân nàng cũng ngỡ nhìn thấy thể thân chính mình!

Không ngờ năm năm ngắn ngủn làm nàng cùng Hồng Liên càng ngày càng giống nhau, lúc ấy ngay cả Mạnh Kỳ Thiên thông minh tuyệt đỉnh đều bị nàng lừa dối, chứng tỏ hai người bọn họ giống nhau tới mức nào.

Tống Mịch có lẽ cũng không ngờ được biến hóa kiểu này, trên đời có người tương tự chứ nào có người giống nhau như đúc? Thậm chí là con sinh đôi cũng có đặc điểm riêng.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cần thay đổi khí chất một chút, đường hoàng cuồng ngạo thì sẽ biến thành Hồng Liên. Mà Hồng Liên hơi thanh lạnh một chút sẽ biến thành Hoàng Bắc Nguyệt!

Tâm tư dao động một chút, Hoàng Bắc Nguyệt trấn định lại nói:
"Thánh quân, thuộc hạ làm việc bất lợi, mời Thánh quân trừng phạt!"

"Hiện tại không rảnh phạt ngươi, nha đầu kia sớm muộn ta sẽ bắt

được, Vạn Thú Vô Cương ta cũng sẽ lấy!" Thánh quân thần nhiên liếc nàng một cái, "Ta hỏi ngươi, vì sao Mặc Liên bị Người của Thành Tu La bắt đi?"

Hỏi chuyện này khiến nàng khó chối bỏ lỗi lầm, vội vàng nói: "Thuộc hạ lúc ấy đi tìm hiểu tin tức của Nguyệt Dạ, sợ Mặc Liên đi theo sẽ bị lạc, nên không mang hấn đi, ai ngờ lúc về..."

Nàng quả thật vô cùng áy náy, bởi vậy trong giọng nói cũng chân thành tự trách, căn bản không giống ngụy trang.

Thánh quân mặc dù tức giận, nhưng lúc này tổn thất Mặc Liên, tự nhiên không thể tổn thất thêm cả Hồng Liên, bởi vậy Thánh quân trầm giọng nói: "Mặc Liên không thể rơi vào tay Thành Tu La, cho dù chết, hấn phải chết ở Điện Quang Diệu!"

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cả kinh, ý Thánh quân là nếu không cứu Mặc Liên trở về thì phải giết chết hấn?

"Thánh quân! Thuộc hạ chờ lệnh đi cứu Mặc Liên, nhất định không làm nhục sứ mạng!" Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Hoàng Bắc Nguyệt kiên quyết chờ lệnh.

"Ngươi?" Thánh quân trầm ngâm chốc lát, người dưới tay hấn thực lực thế nào hấn hiểu rõ nhất, Hồng Liên không tồi, nhưng đi cứu người trong Thành Tu La thì còn hơi non tay.

Biết Thánh quân do dự, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Thánh quân tôn quý, tự nhiên không thể tự mình đi cứu người, lúc đại hội liên minh lính đánh thuê, thuộc hạ từng đi qua Thành Tu La nên cũng biết đường, nếu cẩn thận một chút, có thể cứu được."

Thánh quân hạ mắt xuống, nàng nhìn về mặt kiên định, trong lòng

khẽ động nói: "Cũng có thể, ta cho ngươi một người giúp đỡ."

Hoàng Bắc Nguyệt đang muốn tìm cách từ chối người giúp đỡ, song Thánh quân vừa dứt lời, liền nghe thấy tiếng bước chân tinh tế bước ra khỏi bóng tối, bước chân rất nhẹ, như đi sấn dã thú.

Trên người thần kinh phòng bị thoáng cái căng thẳng cả lên. Hoàng Bắc Nguyệt ánh mắt chậm rãi nhìn qua, thấy Diệu Ca không lâu trước đại chiến sống chết với nàng ở trong Biệt Nguyệt sơn trang đang đi tới.

Mắt trắng dã có chút quỷ dị, khuôn mặt không có chút máu, thấy thế nào cũng không giống một người sống, trên người tản ra hơi thở âm lãnh.

Hoàng Bắc Nguyệt giả bộ kinh ngạc nhìn Diệu Ca, nói: "Thánh quân, cô ta là...?"

Nếu Diệu Ca là người bên cạnh Thánh quân, Mạnh Kỳ Thiên nhất định sẽ nói cho nàng, nhưng Mạnh Kỳ Thiên chưa nói, chứng tỏ nữ nhân này chưa từng xuất hiện ở Điện Quang Diệu.

Cái thuật pháp quỷ dị này, có lẽ ngay cả Mạnh Kỳ Thiên cũng không biết.

"Cô ta tên là Diệu Ca, sẽ giúp ngươi."

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Cô ta không phải là người của Điện Quang Diệu."

"Đây là người của ta." Thánh quân tựa hồ vô tình giải thích chuyện này, để nàng vươn tay ra, Hoàng Bắc Nguyệt do dự một chút mới vươn tay.

Thánh quân vẽ một cái ký hiệu ở trên mu bàn tay nàng, như một con mắt mở, ánh sáng chợt lóe liền biến thành đồ đằng màu vàng khắc trên mu bàn tay nàng.

Sau khi đồ đằng xuất hiện, đầu Diệu Ca liền chuyển hướng, tròn mắt màu trắng nhìn về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy vậy trong lòng sợ hãi, nghĩ thầm Diệu Ca đi theo rất phiền toái, tìm một cơ hội nhất định phải diệt trừ ả.

Tuy nhiên giờ phút này có Thánh quân ở đây, nàng tự nhiên cung kính lĩnh mệnh.

"Bất kể trả giá gì, phải cứu Mặc Liên ra." Thánh quân nói xong, bóng người màu vàng như sương mù mờ ảo chậm rãi nhạt đi.

"Vâng" Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, liếc Diệu Ca, vuốt vuốt đồ đằng màu vàng trên tay nói "Đi thôi, đi Thành Tu La!"

Diệu Ca không nói hai lời, thân ảnh "vù" một tiếng, giống như tên rời cung, trong nháy mắt chiếu vào đêm đen!

Tốc độ này...

Chương 946: Tuyệt địa cứu viện 2

Hoàng Bắc Nguyệt không khỏi lú lợ, tự nhiên không chịu yếu thế, rất nhanh đuổi theo.

Phủ Trưởng công chúa

Đêm dài trôi chậm, ánh trăng cô độc.

Thiếu niên đứng ở trong viện tử, đã đợi hơn nửa đêm, nhưng trong phòng không có bất cứ động tĩnh gì.

Một nha hoàn đẩy cửa đi tới, thiếu niên lập tức tự nghênh đón, nói: "Sur phụ có muốn gặp ta hay không?"

"Công tử Tử Diệu, người trở về đi, hai ngày này quận chúa rất mệt, không muốn gặp ai, người không cần ngày ngày lo lắng chờ đợi." Nha hoàn có lòng tốt lặng lẽ nói với hắn.

Phong Nhã Ngọc vẻ mặt sốt ruột, "Nhưng, nhưng ta hồi lâu không gặp sur phụ, nàng dạy kiếm pháp, ta đã học xong, ta muốn cho nàng xem một chút".

"Quận chúa bề bộn nhiều việc, loại việc nhỏ này đừng làm phiền quận chúa, hơn nữa quận chúa giờ phút này đã ngủ, Tử Diệu công tử, hiện tại đêm đã khuya rồi." Nha hoàn cũng không thể tránh được, Tử Diệu công tử cùng bọn họ ở trong phủ cũng coi là chơi thân. Nàng đã đề cập trước mặt quận chúa nhiều lần, nhưng quận chúa không muốn gặp thì biết làm sao.

Nhìn đèn trong phòng đúng là tắt, Tử Diệu thất vọng cúi bả vai, "Ta ngày mai lại đến vậy."

Chậm rãi xoay người đi ra ngoài, giống như ngày thường, hẩn nhìn thấy một thiếu niên trầm mặc ít nói chậm rãi đi tới cửa phòng, như hộ vệ trung thành, ngồi ở cửa xếp bằng chân, cúi đầu không nói một lời.

Tên kia gọi Lưu Thạch, theo sư phụ trở về, không nói lời nào, nhưng rất trung thành và tận tâm với sư phụ.

Phong Nhã Ngọc trong lòng rất kích động, cũng không nhìn Lưu Thạch nữa, đi ra Lưu Vân Các, trái lo phải nghĩ, vẫn cảm giác trong lòng bất an, liền hơn nửa đêm cưỡi ngựa chạy như điên ra ngoài thành, tới tòa nhà của Gia tộc Bố Cát Nhĩ.

Ở Thành Lâm Hoài một thời gian, Phong Nhã Ngọc coi như quen thân với Lạc Lạc, bình thường cũng trao đổi với sư huynh đệ một chút điều sư phụ dạy nên cảm tình cũng không tệ lắm.

"Tử Diệu công tử, thiếu gia đã ngủ, người có chuyện gì không?"

"Giúp ta nói cho hẩn biết, là chuyện về sư phụ." Phong Nhã Ngọc ngồi trên lưng ngựa nói.

Người của gia tộc Bố Cát Nhĩ rất khách khí, mặc kệ muện thế nào vẫn đi thông báo giúp hẩn. Chỉ cần có chuyện về Hoàng Bắc Nguyệt, Lạc Lạc mặc kệ đã muện cũng sẽ gặp hẩn.

Quả nhiên không bao lâu, Lạc Lạc một bên mặc gấp quần áo đi ra, ngáp một cái, liền cười nói: "Tử Diệu, trể như thế có chuyện gì không?"

Phong Nhã Ngọc đã xuống ngựa, đem ngựa giao cho người hầu, sau đó bước tới chỗ Lạc Lạc, hỏi: "Sur huynh, sur phụ trở về mấy ngày nay, huynh gặp được không?"

Lạc Lạc lắc đầu, trên gương mặt tuấn lãng có vẻ thất vọng, "Không, sau khi sur phụ trở về, chỉ đi vào cung bái kiến Hoàng thượng mà thôi, ta mấy lần cầu kiến đều không gặp được."

Ngay cả Lạc Lạc cũng chưa gặp, Phong Nhã Ngọc trong lòng thăng bằng một chút, tuy nhiên rất buồn bực, "Vì sao sur phụ không gặp chúng ta, trước kia bận rộn thế nào người cũng sẽ chỉ điểm kiếm pháp cho ta".

"Tử Diệu, đừng trách sur phụ, cá tính người luôn luôn lãnh đạm. Sau khi nhận ta làm đồ đệ thì đi suốt năm năm không có tin tức, người nên quen điều này đi." Lạc Lạc làm sur huynh, tự nhiên muốn an ủi hắn.

Trước kia Hoàng Bắc Nguyệt mới rời đi, hắn cũng cảm thấy mất mát bao nhiêu. Mỗi lần múa kiếm dưới ánh trăng, đều chờ mong nàng đột nhiên xuất hiện, đáng tiếc, cho tới bây giờ đều chờ mong không thành.

Tuy nhiên nhiều năm như vậy, hắn cũng bắt đầu hiểu rõ, sur phụ không phải cố ý không đến, mà là nàng không tới được.

Nàng làm việc luôn luôn có nguyên nhân của chính mình, cũng không làm sai chuyện gì, cho nên lúc này nàng đóng cửa không tiếp khách, cũng nhất định là có lý do.

Phong Nhã Ngọc cúi đầu, loay hoay chén trà trên bàn, nói: "Ta nghe nói sur phụ tiến cung, nói với Hoàng thượng chuyện trường công chúa là cái bẫy, trong lăng mộ là trường công chúa thật sự, Hoàng

thượng rất tức giận."

"Không sai, dù sao dính dáng tới Tiêu Dao Vương, hẳn là luyện được sư đệ nhất Nước Nam Dục, từ lúc vào Biệt Nguyệt sơn trang thì bắt thăm, chỉ sợ dữ nhiều lành ít. Nước Nam Dục thiếu Tiêu Dao Vương, Hoàng thượng chẳng khác nào chặt đứt một cánh tay a." Lạc Lạc thờ dài.

Phong Nhã Ngọc nói: "Ta còn nghe nói đám người Cát Khắc cùng A Tát Lô là phản đồ, Hoàng thượng hạ lệnh truy nã bọn họ."

Lạc Lạc gật đầu, thấy hẳn lo lắng và nghi hoặc, liền hỏi: "Tử Diệu, người muốn nói cái gì?"

"Ta..." Phong Nhã Ngọc do dự một chút nói: "Nếu đám người Cát Khắc thật sự là phản đồ thì sư phụ nhất định khổ sở biết bao. Trước đó bọn người Cát Khắc vẫn là tâm phúc của sư phụ, có chuyện gì sư phụ chưa bao giờ giấu diếm bọn họ".

Lạc Lạc cũng biết lúc gặp Hoàng Bắc Nguyệt ở Nước Bắc Diệu, Cát Khắc đúng là tâm phúc của nàng, hiện tại phản bội, trong lòng hẳn cũng rất tiếc hận khổ sở. Từ kinh nghiệm này, có phải khiến nàng cảm giác bên người không ai đáng tin, cho nên mới không muốn nhìn thấy bọn họ?

"Tử Diệu, việc này không nên nhắc lại, mấy người kia nếu là phản đồ, sư phụ nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ." Lạc Lạc nói.

Hai người trầm mặc một hồi, đã đêm khuya, Thành Lâm Hoài hoàn toàn yên tĩnh, giờ phút này vào thành, sợ rằng rất phiền toái, Lạc Lạc liền giữ Phong Nhã Ngọc lại ở trong phòng khách.

Lúc đi đến nội viện, Phong Nhã Ngọc đột nhiên hỏi: "Sư huynh, nghe

nói ngày mai sứ thần nước Đông Ly muốn vào thành, cho nên phòng giữ mới nghiêm ngặt như vậy".

Lúc trước, có lệnh bài của phủ Trưởng công chúa, mặc kệ vào thành muện thế nào, tướng lĩnh thủ thành đều cho phép đi qua.

"Đúng vậy, người của nước Đông Ly lại tới nữa." Nói chuyện này, sắc mặt liền Lạc Lạc có chút nghiêm túc, lần trước người của nước Đông Ly đến gây ra gièm pha lớn như vậy, lần này chẳng biết xấu hổ lại tới nữa!

"Bọn họ tới làm gì? Nước Đông Ly không phải luôn luôn bất hòa với Nước Nam hay sao?"

Lạc Lạc kinh ngạc liếc nhìn hắn, hai nước vì chuyện của năm năm trước mà không hòa hợp, nhưng biểu hiện ra bên ngoài qua lại bình thường, người bình thường sẽ không cảm giác hai nước bất hòa, sao Tử Diệu lại biết?

Tuy nhiên nghĩ hắn ở trong phủ Trưởng công chúa nên biết một ít nên Lạc Lạc không hỏi nhiều.

"Bọn họ..." Lạc Lạc vẻ mặt nghiêm túc, còn có chút oán giận, "Bọn họ tới cầu thân."

"Cầu thân?" Phong Nhã Ngọc sửng sốt, "Nước Đông Ly không phải mới cùng Nước Bắc Diệu kết thân sao? Vì sao lại tới Nước Nam Dục cầu thân?"

Lạc Lạc nói: "Nghe cha ta nói, Ngụy vũ thần nói không hợp với hoàng đế Nước Bắc Diệu, mặc dù gả con ruột đi, nhưng quan hệ thông gia với Nước Bắc Diệu chỉ là danh nghĩa."

"Hừ! Những chính khách cũng hèn hạ vô sỉ, lợi dụng phụ nữ!" Phong Nhã Ngọc bất mãn nói, "Bọn họ lần này muốn cầu ai? Chẳng lẽ là Công chúa Anh Dạ?"

"Người như Công chúa Anh Dạ sao có thể đồng ý gả đi nước Đông Ly?" Lạc Lạc lắc đầu cười khế, "Cho dù công chúa đồng ý, sư phụ chưa chắc đồng ý đâu!"

"Đúng thế." Phong Nhã Ngọc bĩu môi, "thái tử nước Đông Ly vừa xấu vừa ngu, làm sao xứng đôi với Công chúa Anh Dạ?"

Nghe hẳn than thở, Lạc Lạc liền trêu ghẹo nói: "Tử Diệu, người có ý gì khác với Công chúa Anh Dạ có phải hay không? Nếu có, hay là tìm sư phụ hỗ trợ đi!"

"Người đừng nói lung tung, ta không có ý gì với cô ấy, loại thiếu nữ vừa hung ác vừa ghê gớm" Phong Nhã Ngọc vội vàng giải thích, nhưng mang tai lại đỏ.

Lạc Lạc cười ha ha, vỗ vỗ bả vai của hẳn, "Đi nghỉ ngơi đi, ngày mai sứ thần nước Đông Ly tới, chúng ta cùng đi xem một chút!"

Hai người đều tự trở về phòng nghỉ ngơi, một đêm không nói chuyện.

"Phụ hoàng, muốn con gả cho loại người này, con thà chết còn hơn!" Công chúa Anh Dạ chảy nước mắt, giơ kiếm để ngang cổ.

Nàng mặc y phục cưới màu đỏ, đầu thoa cài tóc màu vàng đỏ thắm, phía sau là đội ngũ đón dâu vui mừng, chiêng trống vang vọng, cổ nhạc chấn vang, đầy trời cờ màu tung bay, nhưng một mình nàng lại hiu quạnh trong gió thu.

"Anh Dạ, phụ hoàng là bất đắc dĩ, phương bắc có cường quốc như hổ rình mồi, phụ hoàng hàng đêm không thể ngủ an giấc, thiên hạ dân chúng cũng là người thân của ngươi, ngươi là công chúa, sao có thể ngang ngạnh?" Giọng nói Hoàng thượng uể oải vang lên, nhưng không nhìn thấy người.

"Phương Bắc có cường địch, Anh Dạ nguyện ra trận giết địch! Còn gả cho cái loại người này, phụ hoàng tưởng rằng có thể giữ được quốc gia thái bình sao?" Anh Dạ khóc thành tiếng, bảo kiếm đã cắt thành vết thương trên cổ.

Mà Hoàng thượng lại lạnh lùng nói: "Hôm nay ngươi không muốn gả cũng phải gả! Không lấy chồng cũng phải lấy! Không phải do ngươi! Người đến, đỡ công chúa lên kiệu!"

"Phụ hoàng..." Anh Dạ hô to một tiếng, đột nhiên bảo kiếm đè một chút, máu tươi chảy ra.

"Đừng!" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên mở to mắt, trên trán chảy ra mồ hôi li ti.

Gió đêm ào ào, không trăng không sao, trong rừng sâu truyền đến vài tiếng mãnh thú, còn lại yên tĩnh như không.

Hóa ra là nằm mơ.

Chương 947: Tuyệt địa cứu viện 3

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, từ Nước Nam Dục đến Nước Bắc Diệu giục ngựa chạy không ngừng cũng mất một ngày một đêm, hiện tại cách Thành Tu La không xa, nàng muốn lập tức đi cứu người, nhưng vẫn cảm giác mệt mỏi không ổn, vì thế nghỉ ngơi hai canh giờ ở trong rừng cây.

Diệu Ca không cần ngủ, giống như tử thi giương hai tròng mắt đứng trên thân cây, cảnh giới xung quanh.

Hoàng Bắc Nguyệt lo lắng ả, tuy nhiên lúc nàng nghỉ ngơi đều có Băng Linh Huyền Diệu đề phòng giúp, bởi vậy không cần lo lắng quá.

Nàng đúng là quá mệt mỏi, mười ngày giằng co trong Biệt Nguyệt sơn trang cũng không nghỉ ngơi tốt, lần này nhắm mắt lại ngủ một giấc.

Sơ suất quá, không chỉ khinh thường, dĩ nhiên vẫn gặp ác mộng.

Đây hoàn toàn không phải phong cách trước kia của nàng, thân thể uể oải, hay là trong lòng đã hoàn toàn chán ghét cuộc sống ngay cả ngủ cũng bất an?

Không thể hiểu hết.

Mộng thấy Anh Dạ nhưng thật ra sau khi từ biệt ở Nước Bắc Diệu, công chúa cùng Tào Tú Chi an toàn trở lại Nước Nam Dục, nàng mặc dù không nhìn thấy công chúa, tuy nhiên nghe Cát Khắc nói

công chúa bình yên vô sự, vẫn có thói quen kiêu căng thất thường như trước kia.

Dù sao có người chiều công chúa, làm mọi việc theo ý công chúa.

Đối với giấc mộng này nàng không suy nghĩ nhiều, so với nàng, Hoàng thượng thái hậu cùng với hoàng hậu hiểu rõ, nếu Anh Dạ không thích người kia thì chẳng ai bức nàng lập gia đình được, mà chỉ cần Anh Dạ thích, cho dù là tên ăn mày, Hoàng thượng cũng phải tổ chức hôn sự long trọng cho công chúa.

Anh Dạ là con gái mà Hoàng thượng thương yêu nhất, như hòn ngọc quý trên tay, khác các công chúa khác. Anh Dạ từ nhỏ lớn lên bên cạnh Hoàng thượng, Hoàng thượng sao có thể để nàng đi ngàn dặm hòa thân?

Hơn nữa trước mắt mà nói, nàng lo lắng nữ hoàng Nước Tây Nhung cố ý cùng Nước Nam Dục kết thân, Chiến Dã mới có nguy cơ hòa thân nguy hiểm!

Cúi đầu cười cười, thật sự quá mệt mỏi mới có thể mơ giấc mơ này, chứng tỏ trình độ cảnh giới của nàng yếu bớt, đây không phải là chuyện tốt, sau này tuyệt đối không để thành cái dạng này.

Xem sắc trời đã rạng sáng, thời điểm tốt hành động.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, gọi Diêu Ca đang ở trên cây, ả lập tức nhảy xuống, đứng trước mặt nàng.

Từ lúc có đồ đằng màu vàng trên mu bàn tay, Diêu Ca mặc cho nàng sai phái, để ả đi phía trước tuyệt đối đi phía trước, nhảy hố lừa tuyệt đối nhảy hố lừa, vì thế nàng đã làm thí nghiệm, chứng minh Diêu Ca xác thực nghe theo lời của nàng.

Vốn muốn nhân cơ hội diệt trừ Diệu Ca, nhưng giờ thay đổi ý nghĩa biến ả thành tay chân đắc lực ở Thành Tu La.

"Cửa vào Thành Tu La cách đó không xa, lát nữa đi vào cố gắng cẩn thận, giấu kín hơi thở trên người, hiểu chưa?" Hoàng Bắc Nguyệt dặn dò.

Diệu Ca vẫn không nhúc nhích, tuy nhiên nàng biết ả nghe hiểu. Người hoạt tử không có phản ứng, nhưng vẫn có thể nghe từng từ nàng nói.

"Còn có, nếu tách khỏi ta, hoặc là bị người bắt được, người nghĩ biện pháp tự bảo vệ mình hoặc tự sát, tuyệt đối không được khai ta ra!"

Sau khi nói xong, nàng bay nhanh về phía trước, Diệu Ca lập tức theo sau.

Hai người rất nhanh đến gần cửa vào Thành Tu La, nơi này nàng đi qua rất nhiều lần, biết sau khi đi vào sẽ bị chức mộng thú mê hoặc, cho nên lặng lẽ dặn dò Chi Chi đợi mệnh.

Vì phòng ngừa lạc mất Diệu Ca, sau khi đi vào, nàng sai Diệu Ca đi phía trước, chính mình vững vàng theo sát, chỉ cần qua cửa ảo cảnh này thì không cần lo lắng và khó hiểu khi bị đưa đến ngục băng hoặc ngục đất hung hiểm.

Chung quanh dần dần có động tĩnh, nàng biết là chức mộng thú đi ra, tuy nhiên bọn chúng chỉ đứng xa xa quan sát, không dám tới gần, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Xung quanh âm u, không có đèn dầu, hết thảy chỉ có thể sờ soạng

trong bóng tối mà đi. Trong bóng đêm, thị lực Hoàng Bắc Nguyệt rất tốt, bởi vậy không lo lắng, nhưng Diêu Ca lại không trải qua huấn luyện, nhiều lần suýt ngã.

Thật vất vả đi hết thông đạo u ám dài dằng dặc chật chội, rốt cuộc đi tới Thành Tu La, ánh sáng cây đuốc chiếu đến, Diêu Ca mới coi như mới thích ứng được.

Hoàng Bắc Nguyệt nhớ kỹ lần trước tới, đi theo một tiểu thị nữ A Ly về phía trái là tấm điện của Phong Liên Dục, mà ngày đó nàng bị Linh Tôn chộp tới Tu La giam giữ hình như là bên kia.

Bởi vậy nàng mang Diêu Ca không chút do dự đi đến bên phải.

"Chi Chi, hỏi đồng bạn của ngươi, Mặc Liên bị nhốt ở đâu." Trong lòng lạnh lẽo dặn dò Chi Chi hai câu, tiểu gia hỏa cơ trí bò khỏi ống tay áo nàng, chạy vào trong bóng tối.

Một lát sau, Chi Chi trở lại, chia chia phía trước, sau đó lập tức trốn vào không gian linh thú.

Xem ra không đi sai!

Nàng là cao thủ ẩn giấu hành tung, Diêu Ca cũng là người bước đi khinh phiêu như quỷ. Lúc khuya khoắt, thủ vệ thành Tu La không nhiều lắm, đều ngủ gật, không ai phát hiện bọn họ.

Có Chi Chi chỉ đường sẽ không lo đi đường quanh co, các nàng chỉ cần tránh thủ vệ là được.

Càng chạy càng sâu, dựa vào trực giác phán đoán, khoảng cách địa lao hẳn là không xa, nhưng khi đi tới, đột nhiên ngửi thấy mùi là lạ.

Nói mùi vị kỳ quái, cũng không phải vì thối hay gì đó, mà là có loại kỳ quái ẩn nhẫn cảm giác phạm tội, như toát lên toàn bộ cảm giác tà ác trong lòng, vừa ngửi thấy, nàng nhăn mi lại, bất giác bịt miệng mũi, đồng thời cũng sai Diệu Ca bế khí, ngược lại ả là người chết rồi.

Vì phòng ngừa, nàng vẫn nhét viên Giải Độc Hoàn vào miệng, dù sao cẩn thận một chút sẽ không sai.

Đi phía trước đi vài bước, đột nhiên có người từ nơi khác đi tới, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng kéo Diệu Ca trốn sang một bên.

Hai người nửa người nửa thú mang theo mười mấy nam nữ chờ dẫn đi đến phía trước, vậy phương hướng giống bọn họ, hẳn là muốn tới địa lao.

Mấy người kia như không có hồn phách, bộ dáng giống Diệu Ca vài phần, tuy nhiên Diệu Ca còn có thể hành động, mấy người kia chỉ có thể bị đuổi đi.

Không biết bọn họ muốn làm gì, nhưng nếu thuận đường thì nàng đi xem một chút.

Chờ bọn hắn đi xa một chút, Hoàng Bắc Nguyệt mới theo sau, đoạn đường theo đuôi, đi hơn mười phút, mùi lạ càng ngày càng đậm, cho dù bịt miệng mũi cũng không đỡ được tà ác xúc động thấm thấu sâu trong nội tâm.

Cảm giác này không hiểu sao làm người bất an, Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng điều động Vạn Thú Vô Cương, khí tức màu đen lưu động ở trong huyết mạch, mới chậm rãi ép cảm giác kia xuống.

Rốt cuộc, mấy người kia đẩy ra một cái cửa lớn đi tới trước, mùi vị kia trong nháy mắt xông tới, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức hiểu rõ mùi vị

kia rốt cục là cái gì!

Đó là mùi máu tươi! Mới mẻ, ấm áp, tựa hồ vẫn mang theo hơi thở sự sống, giống như dòng máu còn lưu động trong tĩnh mạch!

Hơn nữa máu này hương vị ngọt ngào hơn bình thường, khiến nàng hoài nghi mình biến thành quỷ hút máu, ngửi thấy mùi máu không thể kiềm chế được nữa.

Diệu Ca không có cảm giác gì, mặt không thay đổi cùng nàng đi vào trong cửa lớn.

Một mảnh đỏ rực khiếp đảm rơi vào tầm mắt! Như là núi sông biến sắc, trời đất đảo ngược, cái gì gọi là chảy máu thành biển? Cái gì gọi là thân chất thành núi? Cái gì gọi là Tu La địa ngục?

Nhanh như chớp...

Một tiếng trục răng cưa chuyển động, bên cạnh một hệ thống bánh xe nước cực đại. Người vừa bị mang tới đều bị hai người đầu thú vút vào trong guồng nước. Người kia tựa như đang nằm mơ trong nháy mắt bừng tỉnh, sau đó kêu thảm, bị bánh xe nước nghiền ép thành mảnh nhỏ!

Người sống sờ sờ kia trong nháy mắt thành thịt nát, như ép sữa đậu nành, máu tươi chảy rào rào từ bánh xe nước xuống hồ máu lớn phía dưới.

Tràng cảnh này khiến Hoàng Bắc Nguyệt chỉ liếc nhìn đã thấy dạ dày trong đảo lộn. Nàng không phải người có tốt chất kém, tuy nhiên bản thân ở giữa đám máu tươi tanh nồng nặc ấy thì không ngán mới là lạ!

Hồ máu lớn như vậy, rốt cục bao nhiêu người đã chết.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua chung quanh, trên biển máu có một cái đại lồng sắt, bên trong giam giữ một thiếu niên không nhúc nhích.

Mặc Liên!

Diệu Ca cũng ngẩng đầu nhìn thấy Mặc Liên, thân thể vừa động định nhảy lên, Hoàng Bắc Nguyệt một phát bắt được cô ta, thấp giọng nói: "Không nên hành động thiếu suy nghĩ!"

Diệu Ca quấy người một cái, cuối cùng không cam lòng chờ.

Chương 948: Tuyệt địa cứu viện 4

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nhìn hồ máu, đúng là lần đầu tiên nàng tới, nhưng vẫn loáng thoáng cảm giác hồ máu nhất định cất giấu nguy hiểm gì đó, khiến nàng không thể khinh thường!

Bọn họ bí mật trốn ở gần đó nhìn, mấy người nửa người nửa thú kia đã mang vài người đến ném vào trong bánh xe nước, nghiền thành huyết tương.

Máu tươi chảy vào trong hồ máu, bề mặt hồ máu bình tĩnh đột nhiên "rầm" một tiếng, xuất hiện một cái bọt khí.

Mấy tên nửa người nửa thú dừng động tác, quay đầu nhìn ao máu, vẻ mặt như mong chờ gì đó.

Nhưng bọt khí trong chỉ xuất một lần trong hồ máu liền an tĩnh lại. Đợi hồi lâu, cũng không có động tĩnh gì.

Mấy người kia cũng thất vọng lắc đầu, nói "không thể nào", "cao hứng hụt", sau đó rời khỏi đây, đóng cửa lại.

Đợi bọn chúng rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi ra khỏi góc tối, liếc nhìn lồng sắt. Mũi chân nhún một cái, trên mặt đất đá bị nát vụn, nàng bắn mạnh về phía lồng sắt, động tác nhanh nhẹn, hai tay bám vào lồng sắt!

Lồng sắt lay động một chút.

Trong lồng sắt, Mặc Liên đầu bù xù, hai tay cùng hai chân đều bị xích sắt trói, nhắm mắt lại, gò má nhợt nhạt gầy gò rất nhiều, trên mặt có vết máu tô điểm cho đóa hoa Kết Ngạnh thêm điểm lệ.

Dù là lồng sắt hay xích sắt, là trôn quý thép đen chế tạo nhưng nàng hoài nghi thứ này làm sao có thể giam giữ được Mặc Liên?

Nhưng những gì chứng kiến trước mắt lại làm nàng không thể không tin.

Nhất định còn có thứ khác giam cầm Mặc Liên, nếu không, hẳn không thể suy yếu như thế.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay khóa lồng sắt một vòng, dễ dàng dễ dàng mở ra đi vào, đại khái là lồng sắt chấn động quá nhiều Mặc Liên. Hắn đột nhiên mở to mắt, bối rối lui về phía sau, tìm chỗ tránh né.

"Mặc Liên, là ta, đừng sợ." Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nói, đồng thời càng kinh ngạc. Nhìn dáng vẻ của hắn, hình như có vật gì khiến hắn rất sợ hãi.

Nhưng điều gì mà có thể khiến Mặc Liên cảm thấy sợ hãi như vậy?

Cứ việc nàng mở miệng, Mặc Liên lại không ngừng tránh né, xích sắt rầm rầm rung động, tiếng thờ dốc của hắn hỗn loạn nặng nề.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, rất nhanh hiểu rằng Mặc Liên không nghe được giọng nói của nàng

Trận chiến với Chiến Dã đã qua hơn mười ngày, cho dù lúc ấy lỗi tai hắn bị trận pháp quá nhiều, tạm thời không nghe được, cũng không thể lâu khôi phục như vậy.

Lệ Tà đã làm gì hấn?!

Trong lòng dâng lên phần nộ, Hoàng Bắc Nguyệt bước vào, hai tay bắt bả vai Mặc Liên nói: "Mặc Liên, là ta!"

"A!" Mặc Liên kêu thảm một tiếng, đẩy nàng ra.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, khẽ cắn môi, trực tiếp ôm lấy hấn, "Mặc Liên!"

Mùi thơm tỏa ra từ sori của nàng thấm vào chóp mũi hấn, Mặc Liên đột nhiên an tĩnh lại, sợ sệt trong chốc lát, mới chậm rãi giơ tay lên bao lấy khuôn mặt nàng.

"Nguyệt" giọng nói khàn khàn cất nên, "Nguyệt, Nguyệt..."

"Là ta, đừng sợ." Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, cảm giác lồng sắt lại lắc lư, biết là Diệu Ca theo nàng lên đây, liền dùng cái trán dán lên mặt Mặc Liên, thấp giọng nói: "Ta bây giờ là Hồng Liên."

Không biết Mặc Liên có nghe thấy không, có điều hấn không tiếp tục gọi tên của nàng, chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mặt nàng, muốn nhận rõ nàng một chút.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng để hấn tùy ý vuốt, chỉ có nhận rõ là nàng, hấn mới cảm giác an tâm.

Ở trong lồng sắt trên hồ máu sẽ không ai phát hiện, vách tường bị máu nhiễm đỏ loang lổ, còn có một cánh cửa khác, lúc này cửa bị mở ra, Lệ Tà tóc bạch kim chậm rãi đi tới, cúi đầu, đầy hứng thú nhìn một màn kia.

"Ha ha..." hắn nhìn nhìn, liền bật cười khẽ đầy ẩn ý.

"Thế nào?" Phía sau có giọng nói lười biếng mà lạnh như băng hỏi.

Lệ Tà nhìn tình hình trong lồng sắt, cười nói: "Thuộc hạ phán đoán không tốt, hay là mời bệ hạ tự nhìn một chút đi."

Phía sau Tu La vương chậm rãi đi tới, bóng dáng to lớn cao ngất hướng về hồ máu, vách cheo leo vạn trượng, hồ máu địa ngục. Tu La chi vương thông dong lạnh mắt quét xung quanh, mang chút yêu tà.

Thân ảnh đó như khắc sâu trong ánh mắt, vào linh hồn, bởi vậy hắn vừa hạ mắt xuống liền nhìn thấy trong lồng sắt nữ tử làm hắn mong nhớ ngày đêm.

Phong Liên Dực vốn lãnh đạm như băng, thấy một màn kia chợt cứng ngắc, giống như hàn băng điêu khắc mà thành, cứng rắn lạnh lùng đứng ở trên hồ máu.

Trong con người màu tím nhạt xoay tròn, có cảm giác mát lạnh thấu xương.

Chương 949: Tuyệt địa cứu viện 5

Lệ Tà lại cười nhìn, chậm rãi nói: "Có thể thần không biết quỷ không hay xông vào, cao thủ như vậy, hẳn là lập tức diệt cỏ tận gốc trừ hậu họa mới tốt."

Hắn chuẩn bị đi xuống, nhưng chưa kịp cử động lại bị Phong Liên Dực ngăn cản, song, không Phong Liên Dực nói lời nào, chỉ xoay người liền đi.

Lệ Tà vung tay lên, cửa lạng yên không một tiếng động đóng lại.

"Bệ hạ dự định không quan tâm, buông xuôi bỏ mặc sao?" Lệ Tà vài bước đi tới sau hắn, hỏi.

Bóng lưng Phong Liên Dực trầm mặc cao cường, không nói gì, nhưng lại tản ra khí thế cường đại lạnh như băng, kiên cố như thành Tu La vĩnh viễn không công phá được.

Không có đáp án, Lệ Tà lo lắng nói: "Người nọ không phải Hồng Liên, nhưng cô ta không phải Hồng Liên, vì sao phải mạo hiểm tới cứu Mặc Liên? Tư thế thân mật như thế, bọn họ..."

Lời chưa dứt, Tu La vương chợt xoay người, đôi mắt màu tím nhạt chuyển thâm, màu tím nồng nặc ý sát phạt khiến kẻ khác kinh hồn bạt vía!

Lệ Tà cảm mồm, bên khóe miệng lại có ý cười.

Lòng đổ kị cũng là mối lửa đáng sợ nhất trong thất tình lục dục, đã đoạn tình tuyệt ái thì Thành Tu La sẽ không dung thứ việc có tình cảm. Hắn giờ phút này đã cảm giác Minh sắp thức tỉnh.

"Không kẻ nào được phép cản trở nàng." Một lúc lâu sau, Phong Liên Dục âm trầm nói.

Lệ Tà ngẩn ra, ý cười liền biến mất, rất khó hiểu nhìn hắn: "Bệ hạ, nữ nhân kia..."

"Chuyện của nàng không kẻ nào được can thiệp!" Trong mắt Phong Liên Dục, sát khí nổi lên bốn phía, Lệ Tà nhìn mà sợ mất mật.

"Đó là phản bội." Mặc dù Lệ Tà không dè chừng quyết định của hắn, nhưng vẫn nói, "Cô ta thích Mặc Liên, nếu không, sẽ không liều chết tới cứu hắn!"

"Nói thêm nữa một chữ, Trẫm sẽ cho ngươi vào Hồ máu Địa ngục!" Phong Liên Dục hung hăng nói, phẩy tay áo một cái liền rời nhanh khỏi nơi này.

Lệ Tà nhìn bóng lưng của hắn, có chút tà nịnh liếm môi đỏ tươi, ngửi hương vị ngọt ngào của máu tươi xung quanh.

Trong lòng sắt.

Hoàng Bắc Nguyệt lấy ra thanh đao chém sắt như chém bùn, đang muốn cắt đứt xích sắt cho Mặc Liên, đột nhiên phía sau cửa lớn có người mở ra, phát ra kẽo kẹt một tiếng.

Không tốt, có người tới!

Nàng dùng sức nắm tay Mặc Liên, nói: "Chờ ta trở lại sau!" Lập tức

hạ lệnh cho Diêu Ca, để cô ta nhanh chóng trốn đi.

Nàng rời khỏi lồng sắt, khóa lại, giã song sắt nhảy tới vách đá bờ hồ máu, ẩn thân ở một cái động máu chảy đầm đìa.

Nàng chọt rời đi, Mặc Liên luống cuống một chút, giang hai tay lục lọi xung quanh, song, cửa lớn bị mở ra, một con rắn thô to ló đầu vào, dữ tợn dựng thẳng cổ lên, liếc nhìn hẩn.

Sàn sạt...

Lưỡi rắn lạnh lùng phun ra, đột nhiên truyền đến khí tức rắn khiến Mặc Liên an tĩnh lại.

Chín con rắn bò vào, sau đó mới là Âm Hậu xinh đẹp.

Ngẩng đầu liếc lồng sắt lắc lư, lại nhìn hướng hồ máu bình tĩnh, Âm Hậu nói: "Chẳng có chuyện gì, vừa rời rõ ràng cảm giác trong hồ máu có dị động, vì sao hiện tại không có gì cả?"

Theo sau Âm Hậu đi vào, Vị Ương cũng trăm mối không lý giải được, nói: "Lệ Tà đại nhân cùng Minh đại nhân đều nói, chỉ cần có Mặc Liên ở đây, nhất định có thể thức tỉnh Ma thú Địa ngục, nhưng nhiều ngày cũng không có bất kỳ động tĩnh gì, thuộc hạ ngu dốt, không rõ vì sao."

"Hừ!" Âm Hậu lạnh lùng hừ một tiếng, "Lệ Tà đi theo Dực nhi cũng càng ngày càng do dự thiếu quyết đoán. Hẩn nói trợn pháp, đến nay cũng không bố trí được!"

Vị Ương buông buông lỏng tay, cung kính nói: "chi bằng Âm Hậu đi hỏi Linh tôn đại nhân một chút."

Âm Hậu gật đầu, nói: "Chỉ có Quân Ly ca ca một lòng với ta. Nếu Mặc Liên không thể làm thức tỉnh Ma thú Địa ngục, giữ lại cũng vô dụng, phải diệt cỏ tận gốc trừ hậu họa. Cho dù hấn có thể thức tỉnh Ma thú Địa ngục, cũng không thể giữ lại, hấn là một tai họa!"

"Đúng, mất Mặc Liên, thánh quân chẳng khác gì con hổ bị rút răng" Vị Ương cũng âm lãnh cười rộ lên.

Nhìn hồ máu không có bất cứ động tĩnh gì, Âm Hậu thất vọng xoay người, đi xin sự giúp đỡ của Quân Ly, hấn cũng khác gì người của Thành Tu La!

Nhưng một khắc khi bà ta xoay người, đột nhiên một bóng người như tia chớp bắn thẳng đến, tấn công sau lưng bà.

Chương 950: Tự tay chặt đứt

1

Trong đèn đuốc sáng choang, Hoàng Bắc Nguyệt cũng lấp bắp kinh hãi, đợi thấy rõ bóng người thì liền hoảng sợ!

Người chợt phát động công kích lại là Diêu Ca đang ẩn nấu yên ổn!

Không biết ả bị động kinh hay sao mà tự hành động, chỉ cần chờ Âm Hậu đi, bọn họ cứu Mặc Liên lập tức rời khỏi đây, vì sao phải đột nhiên đánh rần động cỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh nhưng biết không phải chuyện nhỏ. Một khi khai chiến ở đây, động tĩnh nhất định sẽ kéo theo rất nhiều cao thủ của Thành Tu La tới. Lệ Tà, Minh, Quân Ly, những cao thủ này mà đến thì đừng nói cứu được Mặc Liên, mà ngay cả nàng cũng gặp xui xẻo!

Diêu Ca... chết tiệt, sớm biết thì đã để cô ta bên ngoài cho rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt hối hận đã không kịp nữa, thấy Diêu Ca phát động công kích, nàng cũng không do dự trở lại trong lồng sắt, mở cửa ra, giải thoát xích sắt cho Mặc Liên, nâng hắn lên.

Mặc Liên khó có thể tưởng tượng suy yếu như vậy, tựa hồ không dựa vào nàng thì không thể đi được.

Hắn mặc dù còn nhỏ tuổi, nhưng vóc người cao lớn nặng trịch nửa người dựa vào nàng. Dù hắn nhảy khỏi lồng sắt, suýt bị rơi vào trong hồ máu.

Thật vất vả rơi trên mặt đất, nhưng vì động tĩnh quá lớn nên bị Vị Ương phát hiện.

"Là người!" Vị Ương hô to một tiếng, đang muốn xông qua, nhưng Diêu Ca rất quý dị, động tác nhanh không nói, còn hết sức tàn nhẫn quyết đoán chém một đầu rắn của Âm Hậu

Âm Hậu phần nộ kêu thảm thiết, còn tám con rắn đồng loạt xuất động, muốn cuốn lấy Diêu Ca, nhưng nàng rất nhanh tránh thoát. Tám con rắn hướng thẳng về phía Vị Ương, bà ta bị bất ngờ không phòng ngự, thoáng cái bị đánh bay, rơi vào trong hồ máu!

"A..." Vị Ương phát ra tiếng hét thảm, dường như ở trong hồ máu bị kéo chân lại, mặc kệ bà ta giãy dụa thế nào cũng không lên được.

Âm Hậu sắc mặt kịch biến, vừa ứng phó Diêu Ca, một bên phân ra một con rắn đi kéo Vị Ương khỏi hồ máu!

Mà Hoàng Bắc Nguyệt cũng thừa dịp này mang Mặc Liên đi ra cửa, dọc theo đường chạy như điên đi ra ngoài!

Chuyện phát sinh không quá nửa phút. Lúc bọn họ chạy ra, thủ vệ Thành Tu La mới giật mình di chuyển về nơi đang chiến đấu. Đêm khuya khoắt, thủ vệ vội vội vàng vàng chạy tới hồ máu.

Trong hỗn loạn, nàng trốn đông trốn tây, không ai phát hiện ra! Diêu Ca xui xẻo, dù sao không dự định giữ lại cô ta, sống hay chết nàng không quan tâm!

Nhưng nàng không ngờ Vị Ương rất cố chấp với nàng, sau khi được Âm Hậu cứu lên lại nói: "Âm Hậu, kẻ mang đi Mặc Liên chính là Hoàng Bắc Nguyệt!"

Âm Hậu cũng hận Hoàng Bắc Nguyệt thấu xương, hơn nữa vừa rồi bị Diêu Ca đánh lén, trong lòng rất khó chịu, tàn nhẫn nói: "Người đuổi theo! Lần này ta nhất định phải nhìn thấy cô ta chết"

"Vâng!" Vị Ương nhận mệnh, lập tức đuổi theo Hoàng Bắc Nguyệt.

Địa hình của Thành Tu La không ai quen thuộc hơn bà, muốn ra ngoài chỉ có một con đường. Bà tránh đường nhỏ, đến phía trước chờ, đợi Hoàng Bắc Nguyệt mang Mặc Liên xuất hiện sẽ giết ngay lập tức!

Hoàng Bắc Nguyệt hoảng sợ, trong lòng giận dữ, Vị Ương kia lần nào cũng đối nghịch với nàng.

Hiện tại Vị Ương không phải là đối thủ của nàng!

Nàng buông Mặc Liên, trong mắt lóe sắc lạnh, trong tay chọt lóe ánh chớp, Vị Ương không ngờ không gặp trong thời gian ngắn, thực lực của Hoàng Bắc Nguyệt lại đột nhiên tăng mạnh như vậy!

Hơn nữa, bà vẫn phán đoán Hoàng Bắc Nguyệt thuộc tính hỏa cùng thuộc tính băng, chưa bao giờ ngờ tới nàng có thuộc tính lôi!

Bà thậm chí cũng không thấy rõ chiêu thức của Hoàng Bắc Nguyệt, đã bị ánh chớp chói mắt đánh bay ra ngoài!

Thấy bà ta nhỏ một ngụm máu ra mặt đất, chậm rãi đứng lên, Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không để bà ta có cơ hội thở dốc, tàn nhẫn ra chiêu thứ hai!

Vị Ương không tin trọn mắt, không thể nào, không thể nào.

Vô số ánh chớp tới gần bà ta, đuôi rắn mềm mại co quắp tê liệt trên mặt đất, chỉ có kiếm trong tay cố gắng ngăn lại, nhwg thể không đỡ nổi ánh chớp thể như chẻ tre, lần nữa cảm giác trong ngực khí huyết cuộn cuộn, lục phủ ngũ tạng như muốn nôn ra khỏi miệng!

Bà không thể bị bại dưới tay nữ nhân này.

Vị Ương không cam lòng cắn chặt răng, oán hận trừng mắt ánh chớp như ẩn như hiện trên khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt, "Ta, ta sẽ không thua!"

"Thật không?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, tay trái giơ lên, Roi Lôi Thần dường như cắt cả không khí!

Trong nháy mắt xung quanh bùng sáng, roi nhỏ màu đỏ đột nhiên xuất hiện, bắt roi ánh chớp của Hoàng Bắc Nguyệt. Roi đỏ nhấn một cái kéo roi của nàng lại.

Không xong!

Trong lòng bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, không ngờ lần này lại phải đại chiến.

"Linh tôn đại nhân!" Vị Ương được giải cứu, cảm động rơi nước mắt nhìn nam tử mặc y phục đen đột nhiên xuất hiện.

Quân Ly không nhìn bà ta, ánh mắt đỏ ngầu chỉ nhìn bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt, thoáng thấy ánh chớp trong tay nàng liền thấy kỳ quặc, "Xem ra, mấy ngày gần gũi, thực lực của ngươi lại tăng thêm."

Hoàng Bắc Nguyệt lui đến bên người Mặc Liên, lạnh lùng nhìn Linh tôn, nói: "Quân Ly, ta hôm nay không muốn đánh cùng ngươi, ngươi

thả ta đi, coi như ta nợ ngươi, sau này, ngươi muốn biết chuyện về Vương lệnh của lính đánh thuê, ta sẽ toàn lực giúp!"

Nàng biết Quân Ly không phải là Người của Thành Tu La, sẽ không trở thành tay sai của Thành Tu La giúp bọn chúng đánh chính mình, cho nên đưa ra điều kiện.

Điều kiện của nàng không tồi, đáng tiếc "Ngươi có thể đi, tuy nhiên phải để Mặc Liên lại."

"Ta có thể hỏi tại sao không?" Hoàng Bắc Nguyệt nói, nghĩ đến Mặc Liên suy yếu khác thường, nàng cảm giác chuyện này có liên quan đến Linh tôn.

"Ta muốn Thuật Chiêu hồn." Quân Ly không giấu diếm, thản nhiên mở miệng, trong ánh mắt lóe sắc lạnh.

"Thuật Chiêu hồn?" Hoàng Bắc Nguyệt lần đầu tiên nghe được tên thuật pháp này liền giật mình.

"Quân Ly, lúc đi học, lão sư không dạy ngươi rằng không phải đồ của mình không thể lấy sao? Sao ngươi cứ thích đoạt thứ của người khác?" Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay nói.

Năm đó đoạt Phù Nguyên của nàng, sau lại muốn đoạt Vương lệnh của lính đánh thuê, hiện tại lại tới đoạt Thuật Chiêu hồn của Mặc Liên, có vẻ cứ là bảo bối là hấn thích đoạt!

Quân Ly không để ý đến lời của nàng, lạnh lùng nói: "Ngươi có thể đi, để Mặc Liên lại."

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh hai tay trước ngực, không nhúc nhích, rõ ràng không thỏa hiệp.

Chương 951: Tự tay chặt đứt

2

Yểm thiếu kiên nhẫn, nói một câu: "Này! Nơi này là Thành Tu La, người muốn chết cũng đừng kéo ta làm đệm lưng nhé?"

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng cười hắc hắc: "Ta quên mất là người rất sợ Linh tôn."

"Ai nói ta sợ hắc? Ta chỉ bị phong ấn thôi! Hắc là cái thá gì!" Bị đâm trúng chỗ đau, Yểm xù lông lên phản bác.

Thấy ý cười trên khóe môi nàng, Quân Ly thâm ý nhìn nhìn, ánh mắt kia như là không nhìn nàng, mà là nhìn Yểm?

Yểm đang xù lông đột nhiên an tĩnh lại, ôm hai tay, ngồi ở trung tâm hắc thủy.

"Người làm sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi, loại an tĩnh này khiến cảm giác như khó thở.

Yểm nói: "Hắc phát hiện ta."

Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng liếc mắt Quân Ly, thấy cặp mắt màu đỏ t quả nhiên có thâm ý khác, Hoàng Bắc Nguyệt lòng trĩu xuống, nói với Yểm: "Người ở trong phong ấn, hắc hắc sẽ không xuống tay với người chứ?"

"Cái nà... "

Yếm chưa nói hết, Quân Ly lại chậm rãi mở miệng: "Ta thay đổi chủ ý, Mặc Liên có thể đi, nhưng người ở lại."

"Lật lọng không phải là thói quen tốt!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, trước mắt đột nhiên chợt lóe, Quân Ly đã ra tay!

Nàng giơ tay lên, đỡ một chiêu của Quân Ly: "hôm nay ta cùng Mặc Liên đều phải đi!"

"Không phải do người quyết định!"

"Vậy thử xem!"

Hai người va chạm năm đấm, sau đó cùng năm chiến đao!

Leng keng...

Chiến đao đụng vào nhau, bắn ra vô số hoa lửa, Quân Ly vẫn muốn tiến công lần nữa, đột nhiên cảm giác được gì đó, bất giác thu hồi chiến đao, sau đó bắn ra xa xa.

Trên Tuyết ảnh chiến đao đã ngưng tụ vô số nguyên khí băng, đang định công kích, không ngờ đánh hụt khiến nàng tức giận.

Không hiểu dụng ý của Quân Ly, đột nhiên một tràng cười khế truyền tới, cùng tiếng vỗ tay: "Mặc dù ngắn ngủi, nhưng cao thủ so chiêu thật đặc sắc."

"Lệ Tà đại nhân!" Vị Ương ngẩng đầu, biến sắc, "Bệ hạ!"

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi, lui đến trước mặt Mặc Liên, ngược con người linh động nhìn về phía Phong Liên Dục.

Nếu người có một người trong lòng mà bị ngăn cách hai nơi, nhưng lúc rơi vào khốn cảnh lại được gặp hẳn thì loại tâm tình này giống hết với nàng hiện tại.

Nhìn hẳn chậm rãi đi tới, vẻ mặt lạnh như băng sương, cô đơn nhưng lại có một tia ôn nhu lưu luyến với nàng.

Ánh mắt hai người gặp nhau, như giao quần cùng một chỗ, người bên ngoài tuyệt đối không thể chen vào.

Hiểu ý cười, Phong Liên Dực thuận tiện nói: "Để bọn họ rời đi."

Quân Ly miễn cưỡng ngược mắt, nhìn nàng một cái, không nói gì.

"Không được!" tiếng của Âm Hậu truyền đến.

Sàn sạt... tám con rắn trước sau bò ra, Âm Hậu giận dữ xuất hiện. Phía sau bà ta có mấy cao thủ dùng trận pháp vây Diệu Ca không ngừng giã dụa đi ra.

Diệu Ca mắt trắng dã, không có hơi thở, nhưng lại mạnh mẽ dị thường.

Ngay cả Quân Ly cũng nhìn về phía cô ta, hai mắt nheo lại, hình như phát hiện điều gì đó, hẳn đi nhanh đến chỗ Diệu Ca.

Song hẳn chưa kịp tới gần, Hoàng Bắc Nguyệt thấy đồ đằng màu vàng trên mu bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn, sau đó liền nghe thấy Diệu Ca kêu thảm thiết. Cả người bị lửa vây quanh, nhanh chóng bị thiêu rụi.

Mọi việc phát sinh quá nhanh, ngay cả nàng cũng bất ngờ, sững sờ tại chỗ.

Mà đám người Âm Hậu cũng rất kinh ngạc.

Quân Ly hiển nhiên biết những gì đã diễn ra khi thấy Diệu Ca chết. Không muốn tiếp tục quản chuyện ở đây, nếu Tu La vương cùng Lệ Tà đi ra thì đây không còn là địa bàn của hắn nữa, vì vậy hắn lặng lẽ rời đi.

Âm Hậu cũng lấy lại tinh thần, vẫy vẫy tay cho những người kia lui xuống, sau đó nói với Phong Liên Dực: "Dực nhi, hai người kia là chướng ngại vật của Điện Quang Diệu, nhất định phải diệt trừ!"

"Ta nói rồi, thả bọn họ đi, mẫu hậu, đừng để ta nói lần thứ hai!" Phong Liên Dực lạnh lùng liếc bà một cái, tự mình đi tới bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Ta mang người ra ngoài."

Không cần hỏi nguyên do, nàng muốn làm gì thì cứ theo ý nàng, chỉ cần nàng thuộc về hắn.

Âm Hậu lạnh lùng nói: "Không được đi! Dực nhi, chuyện gì mẫu hậu cũng đáp ứng ngươi, nhưng chuyện này tuyệt đối không thể! Bọn họ hôm nay nhất định phải chết!"

Ánh mắt Phong Liên Dực chợt lóe sắc lạnh, trong không khí truyền đến mùi máu thơm ngọt ngào từ Hồ máu khiến linh hồn hắn rục rịch.

Hắn chậm rãi ngẩng đầu nhìn Âm Hậu, ánh mắt âm u khát máu. Âm Hậu không tự giác lùi bước, trong lòng cảm thấy lạnh cả người.

Phong Liên Dực nói: "Đi."

Nhìn hai mẹ con này đang trong thế giương cung bạt kiếm, Hoàng Bắc Nguyệt có chút áy náy, tuy nhiên nghĩ mình chính là ngòi nổ,

hơn nữa không thể điều chỉnh, nàng liền mím môi, nâng Mặc Liên dậy, đi đến bên cạnh Phong Liên Dục.

Lệ Tà ra vẻ thân mật nói: "Ta giúp ngươi dìu hấn."

"Không cần!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng cự tuyệt.

Lệ Tà "ha ha" cười, không miễn cưỡng nữa, đi bên cạnh nàng nói: "Ta nghĩ ngươi là Hồng Liên, không ngờ lại là Hoàng Bắc Nguyệt."

"Ta chỉ giả trang Hồng Liên, ai bảo cô ta giống hệt ta."

"Thì ra là thế." Lệ Tà làm bộ bưng tỉnh đại ngộ, chậm rãi về một lọn tóc trắng nói: "Ngươi giả trang thân phận Hồng Liên, không cần phải giả trang cả cảm tình của cô ta chứ?"

Hoàng Bắc Nguyệt chột dưng bước chân lại, dìu Mặc Liên nhưng lại ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn Lệ Tà: "Ta thích có chuyện nói thẳng, không thích quanh co lòng vòng!"

Lệ Tà cười, không hề mất tự nhiên, liếc Phong Liên Dục một cái nói: "Ta tưởng Mặc Liên là người của Điện Quang Diệu, kẻ địch của ngươi, nhưng không ngờ ngươi lại liều mình cứu hấn."

"Mặc Liên là bằng hữu của ta, nhìn hấn rơi vào hiểm cảnh, há lại không cứu?" Hoàng Bắc Nguyệt đúng lý hợp tình nói, cặp mắt trong trẻo thấu triệt, thẳng thắn nhìn Lệ Tà.

Lệ Tà có thâm ý khác nói: "Mặc Liên là bằng hữu, vậy bệ hạ thì sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, quay đầu nhìn về phía Phong Liên Dục, thấy hấn thần sắc lạnh nhạt, mi tâm có chút nhíu lại, không khỏi cười lạnh nhìn về phía Lệ Tà: "Ngươi muốn châm ngòi ly gián?"

Lệ Tà chớp mi, vô tội nói: "Ta không có."

"Giúp ta đỡ Mặc Liên một chút." Hoàng Bắc Nguyệt giao Mặc Liên cho hắn, Lệ Tà không biết nàng muốn làm gì, ngoan ngoãn dìu Mặc Liên, sau đó nhìn nàng kéo tay Phong Liên Dực, đi sang một bên, cúi đầu nói nhỏ.

Nói cái gì đó? Hắn nghiêng tai muốn nghe, tuy nhiên Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, Lệ Tà lập tức quay đầu, bộ dáng chứng tỏ "ta không thèm nghe trộm".

Bên này Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cười cười, hai tay ôm bả vai dày rộng của Phong Liên Dực, thấp giọng nói: "Phong Liên Dực, ta hỏi ngươi một câu, ngươi phải thành thật trả lời ta."

Trong ngực mềm mại, Phong Liên Dực cũng thừa cơ ôm eo nhỏ nhắn của nàng, bỗng nhiên cảm giác bất an "Ngươi hỏi đi."

"Ngươi chọn một đồ vật, liệu sau này có thay đổi lựa chọn ban đầu không?" Môi dán bên tai hắn, hơi thở ấm áp trên chọc khiến hắn ngứa ngáy.

Khóe môi duyên dáng gợn lên, như ngày xuân bừng tỉnh hòa tan băng tuyết, chiếu đến dung nhan tuyệt sắc, "Sẽ không." Câu trả lời kiên định, không do dự.

"Ta cũng sẽ không."

Đôi môi mềm mại nhẹ nhàng dán lên, hơi thở quá mức khát vọng vọt vào đại não, Phong Liên Dực bá đạo kéo sát lại thành một nụ hôn sâu.

Bá đạo, nụ hôn không ai bì được, trong hơi thở giao quần nồng đậm yêu thương cùng quyến luyến.

Tim đập loạn, mặc dù đã đoạn tình tuyệt ái nhưng vẫn bị nàng nhen nhóm ngọn lửa trong lòng.

Sâu trong Thành Tu La vang lên tiếng gào phẫn nộ của Ma thú Minh, chấn động cả tòa Thành Tu La. Phẫn nộ khủng bố như bão cát sa mạc cuốn qua, sắp hủy diệt hết thảy!

Grao.. grao... grao...

Tiếng rít gào từ xa đến gần, không khí như bị chèn ép, tựa hồ có vật gì không thể chờ đợi được muốn phun trào ra!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, chớp mắt một cái nói: "Đây là..."

"Minh." Lúc nói ra tên này, không biết vì sao bên khóe miệng Phong Liên Dực nhếch lên nụ cười đắc ý, sung sướng.

Minh xuất hiện, chứng tỏ trong thành Tu La có người sinh lòng ái mộ. Người đã đoạn tình tuyệt ái sẽ không đưa Minh tới, mà là Hoàng Bắc Nguyệt.

Minh càng phẫn nộ, hấn càng cao hứng, bởi vì chứng tỏ nàng càng ái mộ hấn sâu sắc.

Nhìn khóe miệng hấn có nụ cười âm hiểm, Hoàng Bắc Nguyệt hỏi: "Có cái gì bất thường sao?"

"Không có." Phong Liên Dực lắc đầu, thấp giọng nói: "Người trộm trái tim của Tu La vương đi khiến Minh tức giận."

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ ngực hắn, khí phách nói: "Nơi này vốn là của ta! Ta không trách hắn trộm người đi, vậy mà hắn dám cản ngược lại ta một cái! Buồn cười?"

Phong Liên Dục khoái trá cười lớn, nàng nói rất chính xác!

"Minh tới, ta phải nhanh mang Mặc Liên đi." Sau khi cười xong, Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, đi qua dìu Mặc Liên. Minh lợi hại thế nào, nàng không muốn dính vào.

Chương 952: Tự tay chặt đứt

3

"Đi thôi." Phong Liên Dục không muốn để nàng đối mặt với Minh sớm như vậy, mặc dù có hấn ở đây, nhưng Minh sẽ nhớ kỹ khí tức của người lạ.

Lệ Tà ngược ngùng, nhìn bộ đôi tốt đẹp kia xoay người đi mà ghen lời, ngấm ngấm một hồi, hấn vừa vô tình thúc đẩy một chuyện tốt, thật sự là lãng phí sức lực!

"Dục nhi!" Xoay người muốn chạy lại nghe thấy tiếng Âm Hậu gọi lại, cùng với tiếng rần bò sàn sạt, Âm Hậu đã đi tới.

Lệ Tà xoay người nói: "Âm Hậu, bệ hạ đã quyết định thả Hoàng Bắc Nguyệt cùng Mặc Liên, đây là lệnh, không ai được phép cãi lời." Cho dù hấn cũng không cãi được.

Mặc Liên do đích thân hấn bắt được, hôm nay chẳng thu được gì, lại muốn thả Mặc Liên, còn ai đau lòng tiếc hận hơn hấn chứ.

"Không được!" Âm Hậu nghe trong thành Tu La tiếng Minh phẫn nộ trên mặt vẻ mặt càng ngày càng kiên định, "Dục nhi, vì Thành Tu La và ngươi, mẫu hậu hôm nay phải đối kháng với ngươi! Muốn để ả đi, phải bước qua xác của mẫu hậu!"

Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh, khó tin xoay người nhìn Âm Hậu, vì giết nàng, không cần đánh cược lớn như vậy chứ? Uy hiếp cả Phong Liên Dục lẫn nàng sao?

Đôi mắt lạnh dần, nàng không muốn làm khó Phong Liên Dực, nhưng nếu có người cản đường của nàng, nàng sẽ không khách khí!

Ánh mắt đối diện với Âm Hậu, đôi mắt đẹp kia trở nên vô cùng oán độc cùng tàn nhẫn, giết!

"Mẫu hậu hôm nay nhất định như vậy sao?" Phong Liên Dực vượt qua nàng, cùng đứng đối mặt với Âm Hậu.

Tám con rắn dưới thân bị uy hiếp, tất cả đều e ngại lui về phía sau, thật cẩn thận nhìn hấn. Nhưng Âm Hậu sắc mặt vô cùng kiên định cùng quyết đoán, nhìn con của mình, lớn tiếng nói: "Không sai! Dực nhi, ngươi có thể ghét mẫu hậu, nhưng trên người ngươi chảy dòng máu của Thành Tu La, ngươi không thể che chở người đàn bà kia!"

"Ta là Tu La vương, vì sao ngay cả việc ta thích người nào cũng không thể làm chủ? Nàng có cái gì không tốt? Ngươi có thể tiếp nhận ta thích người khác, vì sao không phải là nàng?" Phong Liên Dực giận tái mặt, sắc mặt âm trầm chứng tỏ sự phẫn nộ của hấn.

Âm Hậu ngăn ra, vì bà nên Dực nhi không thể lựa chọn người mình thích sao? Không phải! là nữ nhân này ảnh hưởng hấn, chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt ở đây, Dực nhi một ngày nào đó sẽ biến thành quái vật xấu xí như bà.

"Minh!" Âm Hậu chợt hô to một tiếng, vừa dứt lời, Minh rít gào càng hung mãnh khủng bố, sau đó áp lực cực lớn từ bốn phương tám hướng tiến lại đây!

Uỳnh...

Một tiếng vang thật lớn, cánh cửa và vách tường ở Hồ máu bị đụng phải, trong thông đạo rộng lớn u ám, Minh khí tức màu đen cùng mùi

máu tươi nồng nặc xông tới bên này!

Trên mặt Phong Liên Dực có chút biến hóa, ánh mắt màu tím nhạt lạnh lẽo, bên trong có vũng xoáy quái dị chậm rãi chuyển động.

"Bệ hạ, Minh đã tới!" Lệ Tà híp mắt, xem ra, có Âm Hậu ra lệnh, lúc này Minh không cố kỵ mà phản đối bệ hạ.

Tên kia, thật to gan.

Còn có hơi thở mùi máu tươi khiến người ta người xao động bất an!

"Hoàng Bắc Nguyệt! Đừng quản chuyện Thành Tu La nữa, đi nhanh lên!"

Nhận thấy Minh tới gần, trong hắc thủy cấm lao cũng dao động không nhỏ, Yểm lập tức lên tiếng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nàng cũng biết Minh lợi hại, bởi vậy chưa từng nghĩ ở lại lâu, chuyện của Thành Tu La để chính bọn họ giải quyết, Phong Liên Dực là Tu La vương, có Lệ Tà bảo vệ, Minh sẽ không dám làm gì.

Nàng hơi lo lắng mẹ con bọn họ thù hằn nhau, thấy áy náy, tuy nhiên hiện tại không phải lúc nghĩ việc này, nàng vội vàng mang Mặc Liên đi!

"Dực, ta..." nàng vừa định mở miệng, nhưng lại đột nhiên thấy Phong Liên Dực lao nhanh lên, một tay bóp cổ Âm Hậu, động tác quá mức hung mãnh khiến Âm Hậu liên tiếp lui về phía sau, cuối cùng dấn người vào trên cây cột!

Bên khước miệng Âm Hậu chậm rãi tràn ra tia máu, mở to hai mắt,

"Dực nhi..."

Biến cố phát sinh quá nhanh, Hoàng Bắc Nguyệt chưa kịp ra tay ngăn lại, chỉ có thể ngu ngơ đứng nguyên tại chỗ.

Lệ Tà cũng không ngờ sẽ phát sinh biến cố như vậy, lúc kịp phản ứng thì thân thể khổng lồ của Minh bị hắc khí vây quanh đã xuất hiện trong thông đạo, ngẩng đầu khổng lồ lên, xông tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng bảo hộ Mặc Liên ở phía sau, nắm tay kết ấn rất nhanh, nhưng ấn chưa hoàn thành đã thấy Phong Liên Dực phát tay, Lệ Tà cười khổ một tiếng, ống tay áo rộng lớn cùng tóc bạc bay múa, giơ một tay lên, đánh mạnh lên đầu Minh.

"Lệ... Tà!" Minh phẫn nộ gầm rú, "Ta thực thi pháp tắc của Thành Tu La! Người dám chống lại?"

Lệ Tà lắc đầu cười khế, nói: "Người đừng quên, người chế định pháp tắc là Tu La vương."

Minh sửng sốt, lập tức ngoảnh đầu nhìn về phía Phong Liên Dực, thấy tay hắn nắm chặt cổ Âm Hậ thì ngây ngẩn cả người.

"Này..."

Lệ Tà ngửi thấy mùi máu ngọt ngào trong không khí, tà tà cười, xoay mặt ý vị thâm thúy nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng lại mở miệng nói với Minh: "Bắt đầu rồi."

"Ồ..." Minh thở dài một tiếng, chậm rãi lui ra, đứng bên cạnh Lệ Tà.

Chuyện này phát sinh ngoài dự liệu, Hoàng Bắc Nguyệt không ngờ

Minh vừa rời muốn cắn nàng mà bây giờ không thềm liếc nhìn nàng một lần, ngược lại đứng một bên cùng Lệ Tà nhìn Phong Liên Dực xuống tay với Âm Hậu.

Thế là sao? Chẳng lẽ hai mẹ con đấu nhau, hai con ma thú này không dám can thiệp sao?

"Dực!" Hoàng Bắc Nguyệt hô to, hiện tại nàng có thể rời khỏi đây, Âm Hậu không thể cản được, nàng không muốn nhìn thấy Phong Liên Dực ra tay với Âm Hậu, dù sao bọn họ là mẹ con, nhìn thấy Phong Liên Dực lãnh huyết như vậy, trong lòng nàng không thoải mái.

Nhưng Phong Liên Dực như không nghe thấy tiếng của nàng, cứ dùng sức bóp chặt cổ Âm Hậu, không hề nương tay!

Tám con rắn ban đầu sợ hãi lui về phía sau, nhưng cảm giác được nguy hiểm cùng sát khí liên tê tê phun lượn rần, bò lên trên hé miệng hướng về Phong Liên Dực. Miệng nó há to cắn trên cổ tay, Phong Liên Dực ánh mắt trầm lạnh, gió vô hình ở tay trái xông ra cắt đứt đầu con rắn dám cả gan cắn người kia.

Đầu rắn cũng là máu thịt từ thân thể Âm Hậu, bị cắt rơi rất đau, bà bị chặn yết hầu, sắc mặt đau đến tái nhợt, mồ hôi lạnh ứa ra, trong mắt tràn đầy bi thống cùng không dám tin.

"Dực, Dực nhi..."

"Ta không thích bị người khác cưỡng ép!"

Âm Hậu nước mắt như mưa, nhưng vẫn kiên định quật cường không chịu nhận thua, "Mẫu hậu vì tốt cho người a."

Trên tay hấn chợt dùng sức, trong lúc đó, hai con rắn lại xông tới,

hắn lại chém xuống không nương tay, máu loãng bắn tung tóe trên mặt và trên người hắn cùng Âm Hậu.

Hoàng Bắc Nguyệt ở phía sau ngơ ngác nhìn, khiếp sợ hồi lâu cũng không nói ra lời.

Lệ Tà cùng Minh, thậm chí Yểm trong hắc thủy cấm lao cũng trầm mặc, một màn này không đủ máu tanh, nhưng lại vô cùng tàn nhẫn.

"Làm sao vậy?" Mặc Liên không nhìn thấy gì, cũng không nghe được, chỉ cảm giác hơi thở nàng rất gấp gáp, toàn thân cứng ngắt, hơn nữa chung quanh có rất nhiều hơi thở cường đại, đều là ma thú đẳng cấp cao!

Nghe giọng nói của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt chấn động toàn thân, diu hẳn sang một bên, triệu hồi Tiểu Hồ coi chừng hắn, sau đó đi tới chỗ Phong Liên Dục.

Mặc Liên bắt được tay nàng, bất an nói: "Nguyệt..."

"Ta sẽ không đi, yên tâm." Hoàng Bắc Nguyệt cầm tay hắn, để hắn an tâm.

Coi như nàng đã thất ước nhiều lần, trong lòng hắn vốn không biết nàng rốt cục có trở về hay không, nhưng nàng phải đi thì cứ để nàng đi.

Hoàng Bắc Nguyệt đi nhanh tới chỗ Phong Liên Dục, chưa kịp tới gần liền bị Lệ Tà ngăn lại, mái tóc bạch kim như tiên cười nói: "Đây là chuyện nhà của Thành Tu La, người ngoài không nên can thiệp."

"Đó là Huyền Xà Âm Hậu, các ngươi mù rồi sao?" Hoàng Bắc Nguyệt cá giận nói.

Lệ cười gian tà nói: "Ta đương nhiên biết đó là Âm Hậu."

"Biết rồi mà vẫn không hỗ trợ! Nếu không thì cút ngay".

Lệ Tà vẫn che ở trước mặt nàng, không chút động lòng, trên mặt nụ cười bí hiểm, "Đây là quá trình tất yếu, ngươi không nên can thiệp."

Hoàng Bắc Nguyệt néo áo hấn, hung hăng hỏi: "Cái gì gọi là quá trình tất yếu? giết mẹ là quá trình phải trải qua sao?"

Nhìn thấy động tĩnh bên này, Minh cũng lạnh lùng, trong lỗ mũi thờ dãi một cái, tỏ vẻ thờ ơ.

Lệ Tà nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, chuyện về Thành Tu La ngươi không thể hiểu được. Thành Tu La là nơi đoạn tình tuyệt ái, ngươi cho rằng ngươi có thể tùy ý làm bậy ở đây sao?"

Chương 953: Tự tay chặt đứt

4

"Người có ý tứ gì?" Nhận thấy hắn có thâm ý, Hoàng Bắc Nguyệt lại càng muốn chất vấn.

Lệ Tà liếc nhìn Minh, thấy hắn không có bất cứ phản ứng gì, mới nói: "Người biết như thế nào là đoạn tình tuyệt ái? Người cho rằng bệ hạ đã quên người, vứt bỏ cảm tình quá khứ, như vậy là đoạn tình tuyệt ái sao? Người nghĩ đơn giản vãi."

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, con mắt trong suốt linh hoạt không có tạp chất, bao trọn khuôn mặt đỏ hồng màu đỏ của Lệ Tà.

"Trước bệ hạ thành người máu lạnh hoàn toàn, nhưng gặp người vẫn không tự chủ được yêu thương. Đó là do đoạn tình tuyệt ái không trọn vẹn, bởi vì cảm tình thật sự trong lòng ngài ấy không bị diệt trừ! Không lâu nữa đâu, ngài ấy sẽ càng ngày càng lạnh huyết vô tình, cho đến khi chính tay mình chém giết người thân, người mà mình yêu thương, khi đó mới thực sự là Tu La vương đoạn tình tuyệt ái."

Lệ Tà thản nhiên nói, như không hề có chuyện gì xảy ra, tóc trắng chậm rãi bay múa, như mây trắng lững lờ trôi phía chân trời.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên đẩy hắn ra, tuyết ảnh chiến đao xuất hiện trong tay, nàng cầm mạnh vào sàn nhà. Trên nền nhà liền xuất hiện khe nứt thật lớn, băng tuyết tung ra, mặt nàng lạnh như băng sương, chỉ vào chiến đao nói: "Ta sẽ không để Âm Hậu bị giết, ai dám ngăn cản ta, vượt qua chiến đao này nửa bước, ta Hoàng Bắc

Nguyệt liều chết với người đó!"

Lời nói khí phách lạnh như băng, tàn nhẫn vô cùng, không có cảm tình.

Thiếu nữ lãnh gạo bỏ lại một câu, ánh mắt lạnh như băng đảo qua Lệ Tà cùng Minh, trong mắt thoáng hiện khí phách cùng tàn nhẫn, khí thế cường đại khủng bố, gần như khiến người ta không thể phản kháng.

Lệ Tà cùng Minh sửng sốt một chút, cả đời chưa bao giờ bị hù dọa đến mất mặt như vậy, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh như hàn băng thì cả hai con ma thú đều do dự trong lòng. Đến khi bọn chúng khôi phục vẻ kiêu ngạo trời sinh thì cơn giận bắt chợt dâng lên.

Nhưng lúc ấy, Hoàng Bắc Nguyệt đã chạy tới chỗ Phong Liên Dục, ôm lấy hắn từ phía sau.

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Lệ Tà phẫn nộ hô to, "Người không ngăn cản được bệ hạ, một ngày nào đó bệ hạ sẽ tự tay giết chết người!"

Xú nha đầu...chết tiệt, dám hù dọa hắn!

Nghe Lệ Tà nói, Hoàng Bắc Nguyệt cánh tay càng ôm chặt hơn, mặc kệ hắn có nghe thấy không, luôn miệng kêu tên hắn.

"Dục, người sẽ không như vậy, Dục, tỉnh lại".

Trong không khí vẫn tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, khiến lòng người xao động bất an, như linh hồn gõ nhịp, từng đợt từng đợt khiến người ta rục rịch, trần trọc không yên.

Tà ác trong lòng như quỷ hút máu người được sắc hương lạnh, bị hấp

dẫn đi theo, lộ ra rằng nanh hoa lộ trong màn đêm.

Ban đầu chỉ có chút tà ác, nhưng theo mùi máu càng ngày càng bành trướng, càng ngày càng khủng bố, cuối cùng không thể vãn hồi, rốt cuộc hoàn toàn đánh mất bản thân, giống như nước vỡ bờ, phá hủy và cuốn trôi hết thảy.

Mà lúc này đột nhiên có một đôi tay ngăn cơn sóng dữ, lấp đê bị vỡ, đè thế lực tà ác trở về bóng tối

Phong Liên Dục giật mình, cánh tay bóp chặt cổ Âm Hậu chậm rãi buông ra, chậm rãi lui về phía sau từng bước, con người màu tím sậm từ từ bình tĩnh trở lại, đồng tử chậm rãi mở rộng.

Một con rắn kéo hơi tàn cho Âm Hậu, sợ hãi nhìn Phong Liên Dục, lưỡi rắn phun ra.

Lúc Âm Hậu ngã xuống, con rắn kia quán lấy thân thể Âm Hậu, sợ hãi kéo bà thoát đi.

"Dục nhi" mặc dù đang thoi thóp, Âm Hậu vẫn bi thương nhìn hắn, "Dục nhi..."

Phong Liên Dục ngơ ngác nhìn thảm trạng trước mắt, trên tay máu tươi còn ấm áp, nhưng hắn lại chẳng nhớ gì chuyện vừa xảy ra.

Hình như gây tội ác, nhưng không hiểu sao trong lòng lại có cảm giác thoải mái đầm đìa. Dường như có thứ gì đó vừa được phơi bày ra, lại vừa bị chặt đứt.

"Dục! Dục...!" Phía sau có người lớn tiếng gọi hắn, tiếng gọi kia như từ thế giới khác, xa cách muôn trùng, mờ mờ mịt mịt.

Hắn cố gắng muốn nghe rõ hơn, nhưng càng cố gắng càng mơ hồ, cuối cùng thậm trạng máu tanh trước mắt biến thành một mảnh tối tăm, dáng người cao lớn của hắn như con đê bị hồng thủy đánh vỡ, chậm rãi ngã xuống.

"Phong Liên Dực!" Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng đỡ lấy đầu hắn, vuốt khuôn mặt lạnh lẽo, sau đó dò xét mạch đập cùng cái mũi, xác định không bị làm sao mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Lệ Tà đi tới, nâng hắn dậy, lạnh lùng liếc Hoàng Bắc Nguyệt, nói: "Người có thể đi."

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, nói: "Ta tạm thời không đi."

Lệ Tà sửng sờ giật mình một cái, sau đó nói: "Mặc Liên thì sao?"

"Ta sẽ an trí, đừng hòng kẻ nào có ý đồ với hắn được!" Hoàng Bắc Nguyệt cảnh cáo liếc mắt nhìn Lệ Tà một cái, nếu đưa Mặc Liên đi, đừng trách nàng không khách khí!

Lệ Tà nhún nhún vai, không để ý đến nàng, dìu Phong Liên Dực vào cung điện nghỉ ngơi. Hoàng Bắc Nguyệt cũng mang Mặc Liên đuổi theo.

Nàng đã tới tẩm cung của Tu La vương một lần, biết nơi này bố cục rất lớn, liền tìm một phòng cho Mặc Liên tạm thời ở lại, kiểm tra lỗ tai giúp hắn.

Ngày đó bị tổn thương vì trận pháp, không kịp thời trị liệu nên hắn vẫn không nghe được.

Hoàng Bắc Nguyệt chuẩn bị thuốc, để bàn tay nhỏ bé của Chi Chi giúp hắn rửa sạch vết máu bên trong, sau đó bôi thuốc.

"Nguyệt." Mặc Liên thấp giọng hỏi, "Nơi này?"

"Nơi này là Thành Tu La." Hấn vốn thính tai, sau khi bôi thuốc liền có chuyển biến tốt đẹp, từ từ có thể nghe được tiếng nói nhỏ.

Nghe thấy Thành Tu La, Mặc Liên nhíu mày thật chặt, hấn biết bọn họ không phải ở địa lao Thành Tu La, bởi vì hấn ngồi ở trên giường, mò thấy găm vóc tốt nhất, trong địa lao làm sao có giường chiếu trải găm vóc?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của hấn, nhưng chuyện rất phức tạp, Hoàng Bắc Nguyệt không muốn giải thích nhiều, để Chi Chi ở lại với hấn, chính mình ra ngoài nhìn Phong Liên Dục.

Chi Chi hiền lành ngồi trên vai hấn, dùng tay nhỏ giúp hấn chải vuốt tóc rối, miệng cắn một dải lụa đen không biết lấy từ đâu, tóm từng lọn tóc của hấn lại, giã lên lỗ tai mà bò lên đỉnh đầu của hấn.

"Ôi chao!" Bị nó giã vào lỗ tai đau đớn, Mặc Liên kêu một tiếng.

Chương 954: Tự tay chặt đứt

5

Chi Chi ngồi trên đỉnh đầu hấn, vỗ vỗ đầu, chi nha chi nha nói, đại khái là nói: không đau rồi! nam nhi không cần yếu ớt như vậy!

Mặc Liên yên lặng ngồi, mặc nó buộc tóc cho mình, nhớ tới Chi Chi liền nói: "Nàng là, Thành Tu La, hóa ra."

Chức mệnh thú là con vật chỉ có trong Thành Tu La, hơn nữa nàng cũng không thích Điện Quang Diệu, vì lý do này sao?

Chẳng trách nàng nói, bọn họ không cùng lý tưởng, không chung mục đích.

Chi Chi nghe xong, liền không ngừng lắc đầu, lắc hoài hấn cũng không biết. Nó ngồi trên đầu Mặc Liên nên Mặc Liên không nhìn thấy nó lắc đầu.

Lúc Phong Liên Dực tỉnh lại, mờ mờ mịt mịt, thấy bên giường có bóng người ngồi, đầu dựa vào thành giường, mắt nhắm lại nghỉ ngơi, một chân gấp lại, nàng đưa tay khoát lên đùi, động tác rất nhàn nhã, nhưng lại tràn ngập cảnh giác.

Hấn hoàn toàn không nhúc nhích, kinh ngạc nhìn hồi lâu, không nở chớp mắt.

Ánh mắt nóng cháy như vậy, nàng là người cảnh giác liền phát hiện ra, chậm rãi mở to mắt, chống lại ánh mắt của hấn, nhẹ nhàng cười.

Phong Liên Dực hoảng hốt, nàng không phải đẹp nhất, nhưng một cái nhăn mày một nụ cười, cho dù chỉ nhẹ nhàng chớp mắt vẫn làm hấn hồn phách điên đảo, không thể tự kiềm chế.

Sau khi cười xong, Hoàng Bắc Nguyệt dần dần khôi phục về bình thường, cúi đầu nhìn hấn, dịu dàng nói: "Đừng lo, Âm Hậu không sao."

Trong mắt của hấn rõ ràng hiện lên vẻ thống khổ, mắt mát nói: "Nguyệt, bộ dáng kia của ta rất đáng sợ phải không?"

Hoàng Bắc Nguyệt thuận thế cúi người xuống, vừa vặn ghé vào ngực hấn, giơ tay nhẹ nhàng xoa vết thương trên ngực hấn: "Trong lòng ta, Phong Liên Dực không hề thay đổi, có thể bây giờ ngươi có tỳ vết, nhưng ta trước sau sẽ không quên ngươi là hoàn mỹ nhất."

Phong Liên Dực trong lòng rung động, xiết tay ôm chặt nàng, vùi mặt trong mái tóc của nàng, giọng nói trầm thấp nhưng lại bất lực run rẩy nói: "Nguyệt, cứu ta..."

Nước mắt đột nhiên không tự chủ được chảy xuống, Hoàng Bắc Nguyệt dán chặt mặt vào lồng ngực hấn, hít sâu một hơi mới nói: "Có ta ở đây."

Hấn hiện tại sợ hãi, từng giọt nước mắt của nàng nhỏ xuống trái tim hấn, trong lòng hấn thấy ấm áp, nhưng lại có cảm giác bất an sâu sắc.

Hấn nói một câu "cứu ta" với bao chua xót cay đắng, nàng không cảm thấy Phong Liên Dực mềm yếu, hấn mạnh mẽ cỡ nào nàng rất hiểu, nhưng trái tim mạnh mẽ đến mấy cũng không chịu nổi sợ hãi khi tự tay giết chết người thân.

Nếu hấn biết có ngày này, mà ngày này đang từ từ tới gần, nỗi sợ hãi càng khủng khiếp hơn so với việc trực tiếp bị giết.

Kỳ thật người chết đi sẽ không đau khổ, mắt nhắm lại, hồn rời khỏi thân thể, mọi chuyện cũ trước kia sẽ không nhớ kỹ, mà đau khổ nhất chính là người còn sống.

Dựa vào ngực hấn, cảm thụ sức mạnh cường đại thuộc về Tu La Lương từ bắp thịt rắn chắc truyền tới. Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, thì thào hỏi: "Còn đau không?"

Vết thương trên ngực đang từ từ khép lại, máu đen đã biến mất, vết thương đã kết vảy, hấn là sẽ không đau đến xé ruột xé gan cả ngày lẫn đêm.

Phong Liên Dục cầm tay nhỏ bé của nàng đặt trên vết thương của hấn, nói: "Ta hy vọng vẫn đau."

"Ta có xấu xa thế nào cũng không làm người đau cả đời được"
Hoàng Bắc Nguyệt dùng nhẹ nhàng nói.

Phong Liên Dục nói: "Nguyệt, chỉ có lúc đau nhức, ta mới cảm giác được nàng đặc biệt. Nếu nó không đau, ta sợ đã quên mất nàng."

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, trong đầu ong ong nhớ lại cảnh hấn đối phó với Âm Hậu.

"Chết tiệt Thành Tu La!" Nàng thấp giọng mắng một câu, tay nắm chặt, đột nhiên rời khỏi người hấn.

"Nguyệt?"

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn hấn, ánh mắt lưu luyến si mê,

lại lần nữa nắm chặt tay hắn: "Cùng người thề nguyện, chỉ có sống chết ngăn cách, nguyện nắm tay cả đời, bên nhau đến già."

Phong Liên Dực nao nao, lời này là...

"Đây là hứa hẹn!" Lúc nàng nói chuyện, hốc mắt đỏ bừng, giọng nói cũng nghẹn ngào, "Xuống địa ngục cũng vẫn giữ hứa hẹn!"

Sau khi nói xong, nàng lập tức đứng dậy, trên mặt lại lãnh khốc quá quyết, cặp mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng, xoay người đi nhanh.

"Nguyệt!" Phong Liên Dực đứng dậy đi theo, giữa đường bị Lệ Tà nhẹ nhàng ngăn cản.

"Bệ hạ, ở Thành Tu La còn sợ cô ta xảy ra chuyện sao?"

Phong Liên Dực lạnh lùng đẩy hắn: "Người sớm biết sẽ như vậy?"

Lệ Tà không giấu diếm, thản nhiên cười: "Thuộc hạ bảo vệ các đời Tu La vương, việc này đương nhiên hiểu rõ hơn người ngoài."

"Ta muốn phương pháp giải cứu."

"Không có phương pháp giải cứu!" Lệ Tà quyết đoán nói, "Bệ hạ, có một số việc hiện tại ngài nhớ tới thì đau khổ, đợi sau này sẽ hoàn toàn quên..."

Đột nhiên một trận gió bão cuốn qua, thổi bay bóng dáng của Lệ Tà, hung hăng đánh vào trên tường.

Một tia máu chậm rãi chảy ra bên khóe miệng, hắn giơ tay lên lau, không thèm để ý ngẩng đầu: "Ngài giết ta cũng không có phương pháp giải cứu, Tu La vương, ngài cần gì đấu với trời chứ?"

"Người cũng từng áp chế phụ vương ta như thế này sao?" Phong Liên Dực lạnh lùng hỏi.

Lệ Tà nói: "Tiên vương không giống bệ hạ, bị nhiều nữ tình trường quyến thân, càng lún càng sâu." Vẻ mặt nghiêm túc, xứng đáng là người thủ hộ của các đời Tu La vương.

Phong Liên Dực mím môi, lạnh lẽo nhìn Lệ Tà, trầm mặc một hồi, toàn thân dường như bị bóng đen bao quanh, "Quy định này là ai định ra? Đoạn tình tuyệt ái là ai sáng tạo?"

"Thuộc hạ không biết."

"Cút!" Phong Liên Dực phẫn nộ phát ống tay áo, xoay người vào tầm cung.

Lệ Tà chậm rãi đứng lên, sửa lại y phục trắng muốt, rời đi không một tiếng động.

Huyền Linh Thú đứng cách đó không xa nhìn rõ hết màn này. Nó không nhúc nhích, thấy Phong Liên Dực cùng Lệ Tà rời đi mới lạnh lùng hừ một tiếng, sau đó quay người lại đi vào trong bóng tối.

Chương 955: Hắc thủy cấm lao 1

"Quân Ly!" Hoàng Bắc Nguyệt bắt được một thủ vệ Thành Tu La hỏi chỗ của Quân Ly liền chạy đến ngay lập tức.

Chỗ ở của hắc âm u, ngay cả một ngọn đèn dầu cũng không có, Hoàng Bắc Nguyệt sau khi đi tới liền lấy đá phát sáng ra chiếu rọi một góc tối nhỏ.

Ánh sáng chiếu đến một nơi, thấy một con rồng đen to lớn đang lười biếng vắt ngang qua bàn đá, hình như đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Nàng đến khiến Rồng đen thờ ơ mở to mắt, con mắt màu đỏ sậm trong bóng đêm có vẻ quý dị hơn, cái đuôi đảo qua đánh rơi đá phát sáng trên tay nàng xuống mặt đất.

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, trong bóng đêm cũng có thể nhìn thấy đại khái hình dáng của con Rồng đen, nàng có thị lực kinh người.

"Quân Ly, xem ra ngươi đang chuẩn bị trở thành một ma thú của Thành Tu La." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Rồng đen to lớn chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một nam nhân mặc đồ đen, nghiêng người dựa vào giường đá, nắm tay chống cằm, miễn cưỡng nhìn nàng một cái, "Ngươi tới làm gì?"

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới trước mặt hắn, lại lấy ra đá phát sáng, ném ở trước mặt hắn, chiếu sáng xung quanh.

Tia sáng yếu ớt của đá phát sáng chiếu đến khuôn mặt hấn thanh cao xa vời vợi như núi, tuấn mỹ thanh lạnh.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt mắt sáng quắc, nói: "Ta muốn biết có cách nào giải cứu đoạn tình tuyệt ái của Thành Tu La hay không?"

"Ngươi vì Phong Liên Dục mà đến?" Quân Ly cười lạnh một tiếng, "Về chuyện của hấn, ta không muốn nói bất kỳ điều gì."

"Ngươi nói cho ta biết, điều kiện tùy ngươi đặt ra." Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay đứng thẳng trước hấn, như Đại tướng quân kiên định chỉ huy trên chiến trường.

Cặp mắt Quân Ly đỏ ngầu liếc nàng một cái, ngữ điệu càng tức giận "Ngươi càng quan tâm hấn như vậy, ta càng muốn phá hủy hấn!"

"Quân Ly, điều kiện tốt đẹp đặt ở trước mặt ngươi, ngươi muốn từ bỏ sao?" Hoàng Bắc Nguyệt mặc kệ hấn nói gì, vẫn giữ tư thế kiên nghị bất động như đỉnh núi Thái Sơn.

Quân Ly nhìn nàng trong chốc lát, xác định cặp mắt trong trẻo không có dấu vết lừa gạt mới thản nhiên nói: "Ngươi dùng Mặc Liên đến đổi lại, có lẽ ta có thể cân nhắc."

"Ngươi muốn Vạn Thú Vô Cương ta sẽ đáp ứng, nhưng Mặc Liên thì không!"

"Vạn Thú Vô Cương vô dụng với, ta muốn Mặc Liên, hoặc là, muốn ngươi!"

Con ngươi trong suốt xoay chuyển, Hoàng Bắc Nguyệt hỏi: "Ngươi muốn ta làm cái gì?"

"Ta muốn thứ trong thân thể ngươi." Quân Ly giơ tay lên, chỉ chỉ vị trí giữa bụng và ngực nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lấp bắp kinh hãi, đó là bề mặt phong ấn của hắc thủy cấm lao, hắn muốn làm gì?

Yểm rất lo lắng nói: "Này này, ngươi không thể bán đứng ta a!"

"Câm miệng!" Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt ngưng trọng, hung hăng nhìn chằm chằm Quân Ly nói: "Ngươi muốn mở hắc thủy cấm lao? Khẩu khí rất nguy hiểm."

"Không sai." bên khóe miệng Quân Ly chậm rãi xuất hiện nụ cười quỷ dị.

"Ngươi điên rồi sao?" Hoàng Bắc Nguyệt quát, "Ngươi đã quên Hiên Viên Vấn Thiên trả giá bằng cái chết mới phong ấn được hắn, vậy mà ngươi lại muốn thả ra!"

"Trước khác nay khác." Quân Ly nói, "Ngươi đáp ứng, ta sẽ nói cho ngươi biết cách cứu Phong Liên Dục."

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, dường như đang tự hỏi đáp ứng hoặc không đáp ứng. Khoảnh khắc trầm mặc làm Yểm thiếu kiên nhẫn, hắn ở trong hắc thủy cấm lao oa oa oa kêu to: "Hoàng Bắc Nguyệt! Ngươi không nỡ đổi Mặc Liên thì cũng đừng đẩy ta vào hố lửa nha".

"Ngươi không phải vẫn muốn được ra sao?" Hoàng Bắc Nguyệt khuôn mặt bình tĩnh, trao đổi trong lòng với hắn.

Yểm nói: "Cái này khác, ngươi ngẫm xem, hắn dám yêu cầu ngươi như vậy, chắc chắn có âm mưu quỷ kế! Hắn rất xấu, ngươi không thể tin hắn nha!"

Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên biết Quân Ly có dụng ý khác. Có điều Yểm quá nguy hiểm, thả hãn ra, nhỡ dẫn tới đại nạn nhân gian như năm đó thì ai phong ấn hãn được

"Quân Ly, Yểm rời khỏi hắc thủy cấm lao thì ta sẽ thế nào?"

"Sẽ không chết là được." Quân ly tản mạn nói, "Như thế nào, người đáp ứng rồi?"

"Ta cân nhắc một chút." Hoàng Bắc Nguyệt vừa dứt lời, Yểm liền tức giận nói: "Xú nha đầu, không ngờ trong lòng người ta chẳng có chút địa vị nào!"

Hoàng Bắc Nguyệt giả bộ không nghe thấy, nói với Quân Ly: "Năm đó ở Rừng rậm Phù Quang, ta rời đi, người dặn dò ta nhất định phải cẩn thận Yểm trong hắc thủy cấm lao, nếu hãn có dị động, phải chờ người đến giải quyết. Vậy mà hiện tại người muốn ta thả hãn, xem ra đúng là thế sự thay đổi."

Quân Ly lạnh lùng nghe, vẻ mặt không có cực nhỏ dấu vết ấn tượng với chuyện này, giống như nghe được chuyện không liên quan đến mình.

Biết Linh tôn hiện tại đã không phải Linh tôn ngày đó, Hoàng Bắc Nguyệt mắt mát cười, nói "Ta suy nghĩ kỹ sẽ tìm đến người, tuy nhiên, người phải cam đoan nhất định có thể cứu Phong Liên Dực."

"Ta nói được thì sẽ làm được." Quân Ly thản nhiên nói.

"Được, ta tin người một lần." Hoàng Bắc Nguyệt liếc hãn một cái, liền xoay người đi.

Trở lại phòng, Mặc Liên đã ngủ, mấy ngày nay hắn bị lăn qua lăn lại vô cùng bi thảm, hắn là rất mệt.

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua kéo chân đắp giúp hắn, thuận tiện cũng nhét Chi Chi đang gối đầu ngủ ngáy khò khò vào trong đống chăn mới đi đến một gian phòng khác, lẳng lặng ngồi xếp bằng.

Lấy ra Vạn Thú Vô Cương thưởng thức trong chốc lát. Khối cổ ngọc màu đen là bảo bối giúp nàng sống yên phận, những cũng là vật làm rung chuyển vô số điềm xấu.

Nàng không hy vọng truyền thừa lại Vạn Thú Vô Cương, chờ hiểu rõ hết thầy, nàng sẽ tự tay hủy diệt khối ngọc này, hoặc tìm một nơi an toàn giấu vĩnh viễn đi.

"Yếm." Trong lúc an tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng, "Ta muốn gặp ngươi."

Yếm trầm mặc một hồi mới nói: "Nhắm mắt lại."

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt, cảm giác thân thể rơi nhanh vào một cái vực sâu không đáy, hồi lâu mới an toàn chạm đất.

Chương 956: Hắc thủy cấm lao 2

Nàng mở hai mắt, đã ở trong hắc thủy cấm lao.

Dưới chân nước đen chảy chậm rãi, không biết chảy đi đâu, xa xa ngọn đèn dầu leo lét, là ánh sáng duy nhất ở đây.

Bốn mươi chín cột trụ đồng đen dán đầy bùa chú, gió không biết từ đâu thổi tới, làm mấy tấm bùa chú phát ra tiếng xào xạc.

Ở trong hắc thủy cấm lao an tĩnh, có vẻ như tiếng nước chảy và tiếng bùa chú là âm thanh duy nhất.

Nơi này là phòng giam thật sự, một cánh cửa bên ngoài vẫn là bóng tối, ngay cả cửa sổ cũng không có, ngục tốt cũng không, bóng quỷ cũng không nốt.

Nơi này vừa an tĩnh lại vừa cô độc, nhưng Yểm lại sống ở đây mười bảy năm.

Nếu là nàng, nhất định sẽ điên mất.

Lúc Yểm tới gần cột trụ đồng, uể oải nằm xuống, một đôi mắt to lớn khô vàng có tơ máu, thoạt nhìn là vì vừa rồi phần nộ khiến hấn quá kích động.

Khi nàng đi vào, chỉ nghe thấy Yểm "hừ" lạnh một tiếng, liền không có bất cứ tiếng gì khác.

Hoàng Bắc Nguyệt vung nhẹ một cái trên nước đen, một mảng băng trôi lơ lửng trên mặt nước, nàng lấy ghế đệm từ nẹp giới ra, sau đó ngồi xuống đối mặt với Yểm.

Hắn uể oải nhìn nàng, hai mắt khô vàng lão già bị giam cầm trăm ngàn năm vậy, không hề bận tâm cũng chẳng có bất cứ tức giận gì.

"Yểm, ngươi tức giận sao?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi với ngữ khí hòa bình.

"Có thể không tức sao? Ta làm bạn với ngươi nhiều năm như vậy, không có đại ân, nhưng cũng không hại ngươi. Mà ngươi lại đem ta đi trao đổi cứu Phong Liên Dục. Trong lòng ngươi, ta một ít cũng kém hẳn?" Yểm ngẩng đầu, đôi mắt nhìn chằm chằm nàng.

"Ta không nhất định bắt ngươi đi đổi, chỉ là kế tạm thời mà thôi?"

"Tạm kế tạm thời? Sao ngươi không mang Mặc Liên đi đổi?" Khẩu khí Yểm rõ ràng ghen tị, "Ta kỳ thật sớm biết ngươi là Xú nha đầu không có lương tâm, ủng hộ công ta tốt với ngươi, hừ!"

Nói xong lời cuối cùng, Yểm nặng nề hừ một tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt bất lực thở dài một tiếng, không đưa Mặc Liên trao đổi là bởi vì Mặc Liên rất dễ bị Quân Ly bắt được, mà Yểm ít nhất còn bị vây trong hắc thủy cấm lao. Quân Ly muốn hắn, trước hết phải qua cửa của nàng.

Nói thật, nhiều năm làm bạn với Yểm, nàng không hoàn toàn quên hắn.

"Không nói chuyện này nữa, người hiểu biết hơn Quân Ly, ngươi biết cách giải cứu đoạn tình tuyệt ái không?"

"Này này, ta không bại hoại như Quân Ly nha, ta chẳng có bất cứ quan hệ nhỏ nào với Thành Tu La, làm sao biết có cách hóa giải chứ?" Yểm rậm rì, cho dù biết hẳn cũng không nói, hẳn sẽ không cứu Phong Liên Dực!

"Thật không có sao?"

"Không có!".

"Ta sẽ đem người giao cho Quân Ly."

Yểm thờ hỏn hển hô to: "Xú nha đầu! Lương tâm của người bị chó ăn rồi phải không?"

"Ta chỉ muốn một cách giải quyết để mọi việc viên mãn, người phối hợp một chút, tất cả mọi người đều đồng ý." Nàng không tin Yểm không biết gì.

Yểm sống lâu hơn Quân Ly nhiều. Chuyện mà Quân Ly biết, không lý nào Yểm lại không biết chút nào.

"Ta chỉ biết đoạn tình tuyệt ái của Thành Tu La bắt nguồn từ lời nguyên rủa, cụ thể thế nào ta không nhớ, tuy nhiên người có thể đi hỏi Huyền Linh Thú, nó sẽ cho người biết điều gì đó." Yểm không tình nguyện nói.

"Huyền Linh Thú?" Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu, Huyền Linh Thú thuộc Điện Quang Diệu thì có liên quan gì tới Thành Tu La?

"Nó hẳn là biết vài thứ, có giúp được người hay không ta không biết."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, đứng lên chuẩn bị ra ngoài tìm Huyền

Linh Thú hỏi một chút, đang định xoay người, Yểm đột nhiên gọi nàng lại, nàng không thể không dừng lại.

"Còn chuyện gì sao?"

Yểm đứng lên, hai mắt chậm rãi tới gần cột đồng tnoi: "Ta muốn biết, nếu ngươi không tìm được đáp án, chẳng lẽ thật sự giao ta cho Quân Ly?"

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc một chút, nhẹ nhàng cắn đôi môi đỏ mọng, nói: "Yểm, ta là người thế nào, ngươi hẳn hiểu rõ nhất, tựa như ta hiểu rõ ngươi."

"Ý ngươi là..."

"Nếu ta chỉ còn một hơi tàn, phòng ngự trong hắc thủy cấm lao sẽ yếu nhất, liệu ngươi có nhân cơ hội chạy ra không?"

Yểm suy nghĩ một chút, nói: "Có."

"Vậy ngươi cũng đã hiểu đáp án của ta rồi đó." Hoàng Bắc Nguyệt nói xong, liền không nhìn hắn, đi theo nước đen rời khỏi Hắc Thủy Cấm Lao.

Nước chảy rầm rầm rung động, Yểm sợ run trong chốc lát, mới chậm rãi xoay người trở về, miệng lẩm bẩm nói: "Ừ, ta quả thật hiểu rõ."

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Nước Nam Dục, Thành Lâm Hoài.

Vài ngày trước, thái tử Chiến Dã phụng mệnh mang một đội quân tinh nhuệ đi phương Bắc, chỗ tiếp giáp thành thị với Nước Bắc Diệu.

Sau khi Chiến Dã rời khỏi, sứ thần nước Đông Ly liền vào thành.

Mặc dù trước từng có rạn nứt, nhưng hai nước không có đối lập vĩnh cửu, cũng không có hòa bình vĩnh cửu, hết thảy đều vì lợi ích, bởi vậy Nước Nam Dục cũng đem lễ nghi ra chào đón đại sứ nước Đông Ly.

Lúc này nước Đông Ly vì hòa thân mà đến, tặng đủ quà tặng trân quý, thành ý mưòi phần. Ngày thứ nhất thiết yến trong cung, sứ thần nước Đông Ly là Tam vương gia thấy Công chúa Anh Dạ liền khen không dứt miệng, công khai khen tặng tướng mạo xứng tầm mẫu nghi thiên hạ.

Mặc dù ý đồ của Tam vương gia đã rõ ràng, song hoàng hậu khôn khéo hiểu đời, nói khách sáo vài câu liền thoái thác.

Ngày thứ hai, sứ thần tiến cung gặp vua, trình đại lễ do nước Đông Ly chuẩn bị, hơn nữa đưa ra ý đồ hòa thân.

Hoàng thượng sớm biết bọn họ muốn cầu Công chúa Anh Dạ làm thái tử phi, song Anh Dạ dù sao là minh châu trên tay hắn. Hắn không đồng ý ngay, nhưng chuyện về hòa thân cũng có vài phần mục đích.

Sau khi bãi giá, Hoàng thượng muốn đi Cung Dục Tường tìm thái hậu thương lượng, nhưng thái giám lại thông báo Bắc Nguyệt quận chúa cầu kiến.

Một năm Bắc Nguyệt khó tiến cung mấy lần, càng khó nói cầu kiến. Đây có lẽ là lần đầu tiên kể từ khi Trưởng công chúa Huệ Văn qua đời, nàng cầu kiến Hoàng thượng.

Hoàng thượng ngần ra, lập tức sai người mời Bắc Nguyệt quận chúa

vào.

"Quận chúa, Hoàng thượng đang rầu rĩ vì chuyện của nước Đông Ly, ngài vào khuyên nhủ đi, Hoàng thượng chỉ có mỗi Công chúa Anh Dạ là con gái cứng, nếu gả sang nước Đông Ly, haiz, sau này khó mà gặp mặt."

Lão thái giám đi ra truyền lời biết Hoàng thượng thích Bắc Nguyệt quận chúa hơn cả Công chúa Anh Dạ. Nàng là con gái của Trưởng công chúa Huệ Văn, nói một câu không chừng Hoàng thượng sẽ nghe.

Người già dễ mũi lòng, đặc biệt là Hoàng thượng, chờ sau này già đi có lẽ chỉ trông cậy vào Công chúa Anh Dạ có thể làm khuây khỏa.

Cô gái mặc váy màu xanh nhạt đoan trang xinh đẹp nho nhã ngẩng đầu, con ngươi trong trẻo cong lên, nở nụ cười linh động với lão thái giám.

"Công công yên tâm, ta biết nên nói thế nào." Cô gái chậm rãi tiến vào đại điện, đưa lưng về lão thái giám thì khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười âm lãnh.

Nàng đương nhiên biết nên nói thế nào, có điều không lấy góc độ của Bắc Nguyệt quận chúa, mà là Hồng Liên.

Đi đến giữa đại điện, vừa muốn hành lễ, đã được Hoàng thượng bước tới đỡ.

"Bắc Nguyệt, không cần đa lễ." Hoàng thượng nâng nàng dậy, nhìn gần nàng, cảm giác hình dáng từng nét đều kế thừa từ Trưởng công chúa Huệ Văn, càng cảm thấy vui mừng.

Lần đầu tiên Hồng Liên tới gần hoàng đế Nước Nam Dục như vậy, nghe nói hẳn là một vị minh quân, ít nhất trong lúc tại vị, Nước Nam Dục thái bình thịnh thế, trăm họ an cư lạc nghiệp.

Chương 957: Hắc thủy cấm lao 3

Có điều lúc này vừa nhìn, nàng không cảm thấy vẻ khôn khéo uy nghiêm như vẫn nghĩ, hoàng thượng sắc mặt có chút uể oải, hình như mất ngủ.

Trong lòng có chút vui vẻ, Hồng Liên nói: "Hoàng thượng, nghe nói sứ giả nước Đông Ly muốn cầu thân Công chúa Anh Dạ?"

Nhắc tới cái này, Hoàng thượng liền đau đầu, khoát khoát tay nói: "Người của Nước Đông Ly quá vô sỉ! làm sao xứng đôi với Anh Dạ? Trẫm đang lo lắng từ chối như thế nào, Bắc Nguyệt, ngươi có ý kiến gì không?"

Hoàng thượng vì sự tình đó mà đau đầu, mặc dù liên quan đến lợi ích hai nước, tuy nhiên coi như là chuyện nhà, cho nên Hoàng thượng không dự định hỏi ý kiến đại thần trên triều, chỉ muốn nghe ý kiến của thái hậu cùng hoàng hậu. Tuy nhiên ngẫm lại cũng biết, hoàng hậu nhất định sẽ không đồng ý.

Thái hậu tạm thời khó nói, như vậy hỏi trước Bắc Nguyệt ý kiến như thế nào.

Hồng Liên cúi đầu, nói: "Đây là đại sự, Bắc Nguyệt không dám tùy tiện nói lung tung."

"Ngươi không phải người ngoài, không cần so đo, nghĩ sao nói vậy là được." Hoàng thượng vỗ vỗ tay nàng, để nàng ngồi xuống.

Hồng Liên chợt sáng mắt lên nói: "Vây Bắc Nguyệt cả gan nói vài câu. Hoàng thượng biết đấy, lúc này thiên hạ bốn nước cùng tồn tại, mà trong đó thực lực Nước Bắc Diêu đúng là cực mạnh, nước Đông Ly cùng Nước Nam Dục đứng sau. Không lâu trước Nước Bắc Diêu kết thông gia với nước Đông Ly, nếu hai nước thật sự nhất trí, vậy cục diện thiên hạ trong tương lai sẽ khuynh đảo. Nước Nam Dục cùng nước Tây Nhung liên minh chỉ sợ cũng...."

Nghe lời của nàng, sắc mặt hoàng thượng dần dần ngưng trọng lên, khẽ gật đầu, xem ra phải cân nhắc kỹ càng.

Hồng Liên tiếp tục nói: "May mắn là đám hời giữa Nước Bắc Diêu cùng nước Đông Ly thất bại, bên ngoài hai nước là kết minh thông gia, trên thực tế Ngụy võ thần trăm phương ngàn kế muốn mượn sức nước khác. Hoàng thượng, nếu nước Đông Ly mượn sức Nước Tây Nhung, hai liên minh quốc tế, thực lực có thể tương đương Nước Bắc Diêu. Đến lúc đó, Nước Nam Dục trở thành hạng bét nhất."

Hoàng thượng bỗng nhiên đứng lên, đi tới đi lui trong đại điện, "Người nói đúng! Giờ phút này không thể để nước Đông Ly cùng Nước Bắc Diêu trở về như xưa được, cũng không thể để nước Đông Ly cùng Nước Tây Nhung kết minh!".

"Lúc này, mặc kệ hai nước nào kết minh đều ảnh hưởng đến cục diện thiên hạ. Mà Nước Bắc Diêu cùng Thành Tu La có liên quan đến Âm Hậu, cũng không nên kết minh. Nước Tây Nhung lại quá yếu, giờ phút này nước Đông Ly là đối tượng liên kết tốt nhất."

Trong những nữ tử, có rất ít người có thể nhìn rõ cục diện thiên hạ như vậy. Trước đây Chiến Dã nói rất đúng, Bắc Nguyệt tuy là nữ nhi, nhưng không kém nam tử chút nào, hoàng tử sinh được một nữ nhi thật giỏi!

Không, phải nói, hẳn có một nữ nhi giỏi.

Hoàng thượng vui mừng, nhìn thiếu nữ mà trong lòng cho là con gái mình trước mặt gật đầu nói: "Ý Bắc Nguyệt là..."

Hồng Liên chậm rãi nói: "Thần nữ cảm thấy nên hòa thân."

Nàng vừa nói xong, lão thái giám liền lén lút liếc một cái, mà không tự chủ nhăn lại.

Bắc Nguyệt quận chúa này sao lại đồng ý chuyện hòa thân. Công chúa Anh Dạ luôn đối đãi cô ta không tệ, vậy mà...

Hoàng thượng cũng không lập tức đáp ứng, chậm rãi trầm tư.

Hồng Liên nói: "Công chúa khác chỉ sợ không đủ sức ảnh hưởng, người nước Đông Ly sẽ không hài lòng, chỉ có Công chúa Anh Dạ thân phận tôn quý, mới có thể trở thành hoàng hậu nước Đông Ly."

Hoàng thượng vẫn trầm mặc.

Hồng Liên đứng lên, đi tới trước mặt hoàng thượng quỳ xuống nói: "Bắc Nguyệt lớn mật góp lời, xin Hoàng thượng đừng trách tội, chỉ là thiên hạ sắp đại loạn, quốc gia nguy nan, thân là công chúa, chẳng lẽ chỉ có thể tiếp nhận nhà giàu cung cấp nuôi dưỡng, không chịu hy sinh vì dân sao? Mẫu thân của thần nữ mười hai tuổi đã đi theo hoàng gia xuất chinh, vì Nước Nam Dục nửa đời cũng không có hạnh phúc, muốn mượn sức Tiêu gia, bà cũng không thích gả cho người như Tiêu Viễn Trình, cuối cùng mất sớm..."

Nàng vừa nói vừa cúi đầu xoa mắt, hốc mắt liền đỏ, chảy xuống vài giọt nước mắt.

Nghe nàng nhắc tới Trùng công chúa Huệ Văn khi còn sống, Hoàng thượng bị tác động thương tâm, không nhìn được hai mắt cũng đỏ bừng.

Đúng vậy, hoàng tử năm đó vì Nước Nam Dục hy sinh bao nhiêu? Nàng chịu khuất nhục, thừa nhận thống khổ, cuối cùng chết thê lương như vậy, hết thảy cũng vì Nước Nam Dục.

Hồng Liên thấy hắn có dao động, liền nói tiếp đi: "Công chúa Anh Dạ là minh châu trên tay Hoàng thượng, nếu ngài không nỡ, Bắc Nguyệt nguyện ý gả thay!"

Nàng nói lạnh lạnh, Hoàng thượng lại hoảng sợ hô một tiếng: "Không!" Sau đó ôm chặt Hồng Liên, "Sao Trầm có thể gả người đi thay? Người mới là người Trầm quý trọng nhất!"

Hồng Liên có chút khó hiểu lời hoàng thượng, không rõ hàm nghĩa trong đó, Hoàng Bắc Nguyệt biết thân thế của mình, nhưng Hồng Liên lại hoàn toàn không biết gì cả.

Nàng chỉ muốn nhắc tới Trùng công chúa Huệ Văn, vị công chúa quả thật cả đời hy sinh vì Nước Nam Dục, nàng nghĩ đại khái có thể kích thích tâm lý mặc cảm của hoàng đế.

Không ngờ sẽ thành công như vậy! Nàng tiếp theo nhóm thêm lửa vậy!

"Hoàng thượng đừng lo lắng, nếu mẫu thân thần còn sống, bà cũng sẽ đồng ý, vì Nước Nam Dục, hy sinh một ít tính cái gì? Hướng hồ đi nước Đông Ly liền trở thành hoàng hậu, thân phận tôn quý, sẽ không bị khổ."

"Không! Không! Trẫm tuyệt không đồng ý cho người thay thế Anh Dạ, chuyện hòa thân nước Đông Ly cầu thân chính là Anh Dạ, đó là Anh Dạ!" Hoàng thượng kích động nói.

Hồng Liên tựa vào vai Hoàng thượng, len lén cười lạnh. Có vẻ rất dễ thành công.

Hoàng thượng thở dài nói: "Vì Nước Nam Dục, hy sinh một chút không thể tránh được, Bắc Nguyệt à, người cùng mẫu thân người giống nhau như đúc, làm cho Trẫm áy náy."

"Sống ở trong đế Vương, đây vốn là sứ mạng mỗi người." Hồng Liên nhẹ giọng nói.

Đi ở trong hoàng cung Nước Nam Dục, bên ngoài là ban ngày chói lọi, mùa đông sắp qua, mùa xuân mau tới, hơi chút se lạnh, nhưng là ánh mặt trời lại mang theo tình cảm ấm áp dịu dàng.

Lúc không có ai, Hồng Liên đắc ý cười rộ lên, xem ra ở Nước Nam Dục, sức ảnh hưởng của Hoàng Bắc Nguyệt thật đúng là không thể khinh thường!

Lưu Thạch nhắm mắt đuổi theo, thấy nàng cao hứng liền thấp giọng hỏi: "Hoàng thượng thật sự đồng ý để Công chúa Anh Dạ đi hòa thân sao?"

"Đương nhiên, ta tự thân xuất mã, có thể không thành công sao?" Hồng Liên không có ý tốt cười rộ lên, "Năm đó Công chúa Anh Dạ dám nhục nhã ta, hôm nay khiến cho ả trả giá lớn".

Lưu Thạch thấp giọng nói: "Không ngờ Bắc Nguyệt quận chúa lực lượng hùng hậu như vậy."

"Ta thấy không chỉ hùng mạnh thôi đâu." Nhớ tới Hoàng thượng vừa nói, Hồng Liên liền suy ngẫm sâu sa.

Đang ngẫm nghĩ, đột nhiên phía sau có người vội vàng hô to: "Bắc Nguyệt! Bắc Nguyệt!".

Liên tiếp hô mấy tiếng, Lưu Thạch giật giật góc áo nàng, nàng mới kịp phản ứng là đang gọi nàng.

Nàng hiện tại không phải là Hồng Liên, mà là Hoàng Bắc Nguyệt.

Chậm rãi xoay người, thấy cách đó không xa trên hành lang bạch ngọc có cô gái mặc áo quần phấn màu tím, tóc chải chữ thập, châu ngọc đẹp đẽ, vừa nhìn liền biết thân phận tôn quý chạy tới chỗ nàng, vừa chạy vừa ngoắc nàng.

Đó là Công chúa Anh Dạ, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc, muốn quên nhưng không dễ quên.

Hồng Liên hiện lên một tia lạnh ý, dừng lại bước chân, lúc Công chúa Anh Dạ chạy đến gần, cách lan can bạch ngọc, nàng liền mở miệng trước: "Anh Dạ, xin lỗi, mặc dù là kim chi ngọc diệp ở đế Vương, nhưng khổ sở trong lòng không nên để người khác biết."

Anh Dạ dừng lại, thở phì phò, hình như chạy một quãng đường xa, "Bắc Nguyệt, ngươi tiến cung sao không đến gặp ta? Từ khi từ biệt ở Nước Bắc Diệu, ta vẫn rất lo lắng cho ngươi."

"Đa tạ công chúa nhớ thương, ta lần này tiến cung là vì đại sự Nước Nam Dục, không muốn quấy rầy ngươi." Hồng Liên lãnh đạm nói, cách lan can như cách lạch trời, không với tới được.

Anh Dạ nao nao, bị sự lãnh đạm của nàng đè xuống niềm vui sướng.

Sao Bắc Nguyệt lại xa cách như vậy? Chẳng lẽ như Lạc Lạc nói, trong khoảng thời gian này nàng đã gặp nhiều chuyện, nên tính tình thay đổi sao?

"Bắc Nguyệt, mặc kệ phát sinh chuyện gì, ta cũng đứng bên cạnh ngươi, ta là thân nhân của ngươi! Ngươi có tâm sự gì có thể nói cho ta biết, chúng ta..."

"Ta không sao, có điều người chết qua một lần, cái gì cũng thấy mà thôi." Hồng Liên nói lãnh đạm, đồng thời trong lòng cười lạnh, thân nhân sao? Công chúa Anh Dạ đối đãi với Hoàng Bắc Nguyệt đúng là tình thâm ý trọng.

Anh Dạ kinh ngạc nhìn nàng, có chút chần chờ cùng đau lòng, "Xin lỗi, lúc ta khổ sở ngươi an ủi ta, nhưng ngươi có việc ta lại không giúp được gì, ta rất vô dụng."

"Ngươi có thể giúp ta." Hồng Liên lạnh lùng nhếch khóe miệng, "Công chúa mời trở về đi, ta muốn xuất cung."

Anh Dạ không kịp phản ứng, Bắc Nguyệt nói nàng có thể giúp đỡ là ý gì, thấy Hồng Liên xoay người rời đi không quay đầu lại.

Nàng kinh ngạc nhìn trong chốc lát, trong lòng vô cùng mất mát.

Nha hoàn Vô Song vất vả đuổi theo thở hổn hển nói: "Công chúa, hoàng thượng hạ chỉ...!"

"Cái gì chỉ?" Anh Dạ hỏi.

Vô Song nước mắt chảy xuống, quỳ gối bên chân nàng nói: "Hoàng thượng hạ chỉ, để công chúa đi hòa thân nước Đông Ly, gả cho thái tử nước Đông Ly!"

Trước mắt Anh Dạ đột nhiên xẹt qua mây đen dày đặc, bên tai ầm ầm như có vô số cánh chim đập loạn trong không trung.

"Làm sao có thể?" Nàng thì thào nói, nàng là ngọc châu trên tay phụ hoàng, phụ hoàng tuyệt đối không nỡ gả nàng cho thái tử vô năng ngu xuẩn nước Đông Ly kia.

Vô Song khóc nói: "Nô tỳ nghe nói, vì Bắc Nguyệt quận chúa góp lời, Hoàng thượng mới đồng ý!"

Anh Dạ đột nhiên an tĩnh lại, hai hàng lệ trượt xuống gương mặt, bên tai vang lên lời nói Hồng Liên mới thốt ra.

"Anh Dạ, xin lỗi, mặc dù là kim chi ngọc điệp ở đế Vương gia, nhưng có khổ sở cũng không nên để người khác biết."

Chương 958: Hắc thủy cấm lao 4

Đây chính là chuyện đại sự mà Bắc Nguyệt phải tiến cung sao? Vì Nước Nam Dục, nàng mới có quyết định như vậy? Mà phụ hoàng cũng đáp ứng rồi.

"Công chúa, nô tỳ sẽ phái người truyền tin cho thái tử điện hạ, mời ngài ấy trở về." Vô Song chảy nước mắt nói.

Thái tử nước Đông Ly năm năm trước từng tới đây, ai cũng biết hắn vô năng ngu xuẩn. Thân thể búp múp mà tham tài luyện sắc. Công chúa tôn quý như thế, làm sao có thể gả cho người như vậy.

Vô Song nói xong, Anh Dạ lại giơ tay lên nói: "Không cần."

Nàng nói tinh táo dị thường, như không có chuyện gì xảy ra.

"Công chúa?"

"Dù sao, gả cho ai cũng thế?" Nàng muốn gả cho người kia, vĩnh viễn đều khó có thể lấy nàng.

Sau này mặc kệ gả cho ai, cũng không phải nàng thích, tốt hơn hết là gả đi nước Đông Ly, ít nhất có sự trợ giúp với Nước Nam Dục.

Nàng hít sâu một hơi, nói: "Vô Song, chuyện này không cần để hoàng huynh biết, huynh ấy ở biên cương ngăn địch, ta không muốn hoàng huynh phân tâm."

"Nhưng..."

"Không nhưng nhị gì hết!" Anh Dạ cất cao giọng, "Nhớ kỹ đây là ra lệnh!"

"Vâng" Vô Song nặng nề dập đầu.

Ngày thứ hai, được hoàng đế Nước Nam Dục đáp ứng, Tam vương gia của nước Đông Ly lập tức sai người đem hôn thư về nước Đông Ly, mệnh quốc nội lập tức chuẩn bị, ít ngày nữa sẽ hộ tống đệ nhất công chúa Nước Nam Dục đi nước Đông Ly!

Chuyện này hoàng hậu vốn không đồng ý, nhưng sau lại biết là Bắc Nguyệt quận chúa góp lời mới khiến Hoàng thượng đồng ý, liền không cầu Hoàng thượng thu hồi mệnh lệnh nữa, chỉ ở trong cung cười sàu thảm.

Nàng biết cả đời này đã hoàn toàn thất bại thảm hại.

Người đàn bà kia, cho dù chết nhiều năm rồi vẫn có thể tiếp tục cướp đi bất cứ vật gì của bà.

Bà là người phụ nữ đáng thương, không thể dựa vào nhà mẹ đẻ, chồng cũng chẳng trông mong gì được, đặt niềm tin vào Chiến Dã, nhưng trong lòng nó chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt, hi vọng vào Anh Dạ mang lại niềm vui, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại khiến Anh Dạ phải gả sang nước khác.

Bà hại chết Trưởng công chúa Huệ Văn nên bị báo ứng, cũng đủ phá hủy cả cuộc đời còn lại.

Từ nay về sau bà đóng cửa niệm kinh tụng Phật, giữ lòng thanh tịnh, chỉ cầu ông trời phù hộ Anh Dạ gả đi sẽ không chịu vận mệnh giống

bà.

Sau yến tiệc, Tam vương gia của nước Đông Ly mang thư của Đại tướng quân Ngụy vũ thần đến.

Ngụy vũ thần hết sức coi trọng hòa thân, phái Tam vương gia mang lễ trọng đến để biểu lộ thành ý, mặt khác còn nói sẽ gấp rút xây dựng cung điện thật hoa mỹ dành cho Anh Dạ, cung điện này sẽ mô phỏng theo kiểu dáng ở Nước Nam Dục, để công chúa có cảm giác như ở nhà mình.

Không chỉ có thế, Ngụy vũ thần còn muốn trả lại mười lăm tòa thành trì ở biên cảnh mà nước Đông Ly đoạt của nước Nam Dục trong chiến tranh trước đây.

Mười phần thành ý như thế khiến Hoàng thượng vốn đang áy náy ưu sầu liền vui mừng vài phần.

Dù sao Bắc Nguyệt nói rất đúng, quốc gia đại sự mới là trọng yếu nhất, thân là đế vương phải có sự hiểu biết của đế vương.

Sau khi biểu đạt thành ý, trong thư Ngụy vũ thần vẫn bày tỏ sau đại sự thì hai nước sẽ kết minh, công bố thiên hạ hợp rồi tan, ta rồi hợp. Hiện tại bốn nước cát cứ đã được mấy trăm năm, cũng nên xuất hiện cục diện thống nhất một mối.

Nước Bắc Diệu cường đại, Nước Tây Nhung nhỏ yếu, mà nước Đông Ly cùng Nước Nam Dục sau khi liên minh sẽ đồng loạt xuất binh, diệt Nước Tây Nhung, cướp vô số khoáng thạch cùng dược liệu của Nước Tây Nhung, tăng cường quân đội, sau đó cùng đối kháng với Nước Bắc Diệu.

Ngụy vũ thần đúng là nhà quân sự tài ba, hẳn bố trí chiến lược tinh vi

kể rõ chi tiết, kế hoạch tấn công rất cẩn thận, Nước Nam Dục quân thần nghe xong cũng tỏ vẻ đồng ý cùng bội phục.

Về phần sau khi tiêu diệt Nước Tây Nhung cùng Nước Bắc Diệ, Nước Nam Dục cùng nước Đông Ly muốn đánh thế nào không phải là vấn đề cần cân nhắc lúc này. Nếu không liên hợp để tiêu diệt Nước Bắc Diệ thì bọn họ sẽ cùng chết, liên hợp lại còn có 5 phần cơ hội thắng, có thống nhất thiên hạ.

"Có Ngụy đại tướng quân bố trí, Trẫm rất yên tâm." Hoàng thượng cười nói.

Tam vương gia của Nước Đông Ly đứng lên, giơ chén rượu khen tặng: "Hoàng thượng thánh minh, Bồn vương đại biểu cho Ngụy đại tướng quân cùng quân chủ tộ quốc, kính Hoàng thượng một chén!"

Hoàng thượng cũng giơ chén rượu dững cảm uống.

Tam vương gia cười lớn nói: "Quốc sư Thiên Đại Mê Ly lợi hại nhất Nước Tây Nhung đã chết, hiện tại là nha đầu chưa dứt sữa thay thế, nghe nói vừa mới vào hàng ngũ triệu hồi sư bát tinh, thực lực không đủ để bảo vệ Nước Tây Nhung.!"

Nước Tây Nhung từ xưa đến nay quốc quân đều là con rối. Quốc sư mới là người nắm quyền, thực lực của Thánh Huyết Cung khổng lồ, trong chiến tranh chính là lực lượng cường hãn bảo vệ đất nước. Nhưng nếu không có kẻ mạnh lãnh đạo thì Thánh Huyết Cung cũng chia đôi đường mà thôi.

Người như Thiên Đại Đông Nhi đã làm cho Thánh Huyết Cung không còn thần bí cùng cường đại nữa.

Hoàng thượng gật đầu nói: "Thiên Đại Mê Ly vừa chết, Nước Tây

Nhưng có thể nói mất đi một con hổ, tuy nhiên, bọn họ còn có Bắc Đường gia, tướng lĩnh Bắc Đường Du là một đối thủ không thể khinh thường."

Chiến Dã luôn luôn tâm cao khí ngạo, nhưng khi nhắc đến Bắc Đường Du của Nước Tây Nhung lại có vài phần kính ý cùng coi trọng, có thể thấy Bắc Đường Du là nhân vật khó giải quyết.

Tam vương gia nói: "Bắc Đường Du quả thật lợi hại, tuy nhiên hổ có mạnh đến đâu mà xuống biển thì có thể nhắc lên bao nhiêu con sóng chứ?"

"Ha ha ha ha..." Hoàng thượng thoải mái cười to, "Tam vương gia nói rất đúng a!"

"Đến lúc đó, quân đội của hai nước đến gần, nước Đông Ly ta có Ngụy đại tướng quân, Nước Tây Nhung có Thái tử Chiến Dã, không lo trận chiến này là thừa. Điều phải chú ý duy nhất là đám luyện dược sư. Tuy nhiên Ngụy đại tướng quân đã phái người mua chuộc những luyện dược sư thực lực cường đại, cũng đồng ý sau khi đánh hạ Nước Tây Nhung, bọn họ sẽ được hưởng ba phần dược liệu cùng khoáng thạch. Lợi lớn như thế, vô số sẽ phản chiến, Ha ha ha ha..." Tam vương gia cười ha hả.

Hoàng thượng vui vẻ nói: "Quả là Ngụy đại tướng quân suy nghĩ chu đáo, đến đây cùng nâng chén ăn mừng, hôm nay không say không về!"

Cung yến náo nhiệt, quả nhiên là không say không về, đêm khuya mới tàn tiệc, các đại thần đều có người diu dõ về. Sứ thần nước Đông Ly cũng chậm rãi xuất cung về dịch quán.

Trong xe ngựa lung lay lắc lư, Tam vương gia không hề say, mừng

rõ như điên. Hắn hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ do Ngụy võ thần giao, sau khi trở về tất có trọng thưởng a!

Mỹ nhân, tài bảo, lợi khí, danh lợi địa vị cái gì cũng có.

"Ha ha ha ha.."

Tam vương gia cười ha hả, đột nhiên màn xe bị xốc lên, một luồng gió lạnh thổi vào khiến hắn run run một chút, mở mắt ra thì trong xe ngựa đã có thêm một người!

"Người, người..." hắn chỉ vào bóng người kia lắp bắp nói.

"Người cái gì mà người?" Người nọ mở miệng nói uy nghiêm, vừa nghe liền biết là kẻ có quan hệ với phát hiệu lệnh, hơn nữa còn là nữ tử.

Một viên ngọc phát sáng được lấy ra từ ống tay áo, chiếu sáng xe ngựa.

Chương 959: Hắc thủy cấm lao 5

Tam vương gia xoa xoa hai tròng mắt mới nhìn rõ người đến.

"Công chúa Hi Hòa!" Ngoài ý muốn, nhưng cũng đã sớm ngờ tới, Tam vương gia cũng không quá kinh ngạc.

Vị Công chúa Hi Hòa của Nước Nam Dục này là tình nhân của Ngụy võ thần, người khác không biết, nhưng hắn biết.

Năm năm trước ở biên cương, thái tử bọn họ thấy Công chúa Hi Hòa xinh đẹp như hoa liền trêu ghẹo, còn muốn cưỡng hôn, chọc giận Công chúa Hi Hòa. Cô gái này liền đuổi giết thái tử đến nước Đông Ly, bị Ngụy đại tướng quân ngăn lại, khuyên can mãi mới tha cho một mạng.

Khi đó, Tam vương gia vừa vặn ở trong cung thái tử, nhìn thấy sau khi Ngụy võ thần ngăn Công chúa Hi Hòa lại, hai người liền cùng nhau về phủ Đại tướng quân, thần thái rất thân mật.

Một người phụ nữ lợi hại lãnh ngạo như Công chúa Hi Hòa nhưng trước mặt Ngụy võ thần lại rất nghe lời.

Công chúa Hi Hòa ở trong phủ Đại tướng quân nửa tháng mới rời đi.

Chuyện này không mấy người biết, nhưng hắn nhìn thấy nên cũng lưu ý. Sau đó Ngụy võ thần cũng không dỗi gặt hắn, biết hắn là người đáng tin nên trước khi đến Nước Nam Dục, Ngụy võ thần liền dặn dò nếu xảy ra chuyện có thể tìm Công chúa Hi Hòa hỗ trợ.

Năm đó thái tử mang người đến Nước Nam Dục tìm cách bắt thần thú Rồng đen, sự việc đã bại lộ, vội vàng trốn đi. Trên đường nếu không có Công chúa Hi Hòa quan tâm, sớm đã bị người của Nước Nam Dục bắt được.

Cho nên giờ phút này nhìn thấy Công chúa Hi Hòa, Tam vương gia liền biết cô ta là người một nhà.

"Trời giá rét đông lạnh, công chúa tự mình đến không biết là có chuyện gì?" Tam vương gia khách khí nói.

Công chúa Hi Hòa mặc nữ trang bình thường, không lấy chõng nhưng tóc lại cuốn gọn một bên, đơn giản búi lại, không cài trâm hoa lệ sắc sỡ tô điểm, trên mặt cũng không phấn son nhưng vẫn xinh đẹp động lòng người, khí chất thanh hoa.

Chẳng trách Ngụy võ thần kén chọn mỹ nữ nhưng rất sùng ái cô ta, đúng là một vị mỹ nhân tuyệt sắc quốc sắc thiên hương.

"Vì sao hần tin tưởng Hoàng Bắc Nguyệt?" Công chúa Hi Hòa chậm rãi quay sang, ánh mắt sắc bén, "Các người làm mọi việc đều do cô ta nội ứng ngoại hợp đúng không?"

Tam vương gia ngẩn ra, không ngờ Công chúa Hi Hòa thông minh như vậy, chuyện này cũng nhìn ra được.

Tam vương gia cười mỉa hai tiếng, khô khốc nói: "Công chúa thật thông minh nhanh trí."

"Không phải ta thông minh nhanh trí. Hần sai người đưa thư cho ta, nhắn ta ở Nước Nam Dục toàn lực giúp đỡ người cùng Hoàng Bắc Nguyệt. Mặc kệ các người làm gì đều phải hết sức thúc đẩy. Ta gửi

thư lại hỏi vì sao, nhưng không có hồi đáp, ta nghĩ người sẽ nói cho ta biết."

Công chúa Hi Hòa ánh mắt rất lạnh nhìn người, một mỹ nữ cảnh đẹp ý vui ngồi trước mặt nhưng Tam vương gia lại không có chút cảm giác hưởng thụ, chỉ thấy lạnh cả người.

Hung hăng nuốt nước nói: "Công chúa đánh giá cao Bản vương, Đại tướng quân chỉ ra lệnh, Bản vương làm theo là được, nào biết nguyên do trong đó?"

"Người định gạt ta, không dễ thế!" Công chúa Hi Hòa giận dữ, tóm cổ áo hắn, "Hoàng Bắc Nguyệt là kẻ thù không đội trời chung với hắn, cô ta sao có thể tốt bụng hỗ trợ. Điều này chẳng khác gì cáo chúc tết gà!"

Bị nàng hù dọa, Tam vương gia tỉnh nửa phần rượu, gạt mình nói: "Đại tướng quân cũng tin tưởng cô ấy, công chúa cần gì phải hỏi cặn kẽ? Có một số việc biết rõ hura chắc đã là chuyện tốt!"

Công chúa Hi Hòa cắn răng nói: "Ta muốn biết rõ nguyên nhân! Nếu không ta sẽ không giúp các người. Người trở về nói với Ngụy võ thần, đừng gạt ta, nếu dám gạt ta thì hôm nay ta sẽ vạch trần hắn cùng Hoàng Bắc Nguyệt!"

Tam vương gia sợ cứng người, dù sao đây chính là Nước Nam Dục, Công chúa Hi Hòa ở Nước Nam Dục cũng thế lực không nhỏ, không dám đắc tội.

Hắn mềm nhũn xuống, cầu khẩn nói: "Công chúa đừng ép ta, ta thật sự không biết nội tình. Đại tướng quân làm việc luôn luôn cẩn thận, sự tình trọng đại sao hắn nói rõ cho ta được, chỉ cần có thể tin Hoàng Bắc Nguyệt là được."

Công chúa Hi Hòa âm lãnh nhìn hấn, Tam vương gia nói thêm: "Đại tướng quân cùng Điện Quang Diệu thân cận nhau, chuyện này có lẽ có quan hệ với Điện Quang Diệu có."

Hết cách nên Tam vương gia đành chụp mũ cho Điện Quang Diệu, ngay cả hấn cũng không ngờ lời hấn vừa nói lại rất chuẩn.

Hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt là Hồng Liên, không thoát khỏi liên quan với Điện Quang Diệu.

Trước thân phận Ngụy võ thần căn bản không được gặp Thánh quân, cho tới nay phụ trách liên lạc với Ngụy võ thần đều là Hồng Liên. Tuy nhiên Thánh quân cũng không giúp Ngụy võ thần thống nhất thiên hạ, bởi vậy cũng chỉ liên lạc mấy lần mà thôi, đều là chuyện bình thường.

Lúc này, nàng đánh bạo lấy thân phận Hồng Liên liên lạc với Ngụy võ thần, bởi vì nàng biết, Hoàng Bắc Nguyệt giả mạo nàng sẽ không cần nhắc đến Ngụy võ thần. Nàng thế đơn lực bạc, không tìm Ngụy võ thần hợp tác thì một mình rất khó thành công.

Trên đường đến Nước Nam Dục, nàng đã bí mật liên lạc với Ngụy võ thần, cho nên sứ thần nước Đông Ly mới đến đột ngột như vậy.

Nghe cái tên Điện Quang Diệu, Công chúa Hi Hòa kêu ngạo thế nào cũng không dám làm càn, buông áo Tam vương gia ra, nói: "Quả thật có liên quan đến Điện Quang Diệu sao?"

"Chỉ là phỏng đoán của ta mà thôi, nếu muốn biết sự thật, công chúa đi hỏi Đại tướng quân đi." Tam vương gia bất đắc dĩ nói.

"Chuyện này ta sẽ tra kỹ!" Công chúa Hi Hòa lạnh lùng liếc hấn một

cái, thấy hần nhu nhược như thế, liền chẳng thèm ngó nữa, nhảy khỏi xe ngựa ra ngoài, biến mất trong gió lạnh.

Tam vương gia thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngã lệch ra trong xe ngựa, xoa mồ hôi lạnh trên trán.

Vị Công chúa Hi Hòa này là người không an phận, lát nữa nhất định phải truyền thư nói cho Ngụy đại tướng quân, không để cô ta gây ra chuyện gì bất lợi.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 960: Đi ngược gió 1

Thành Tu La cũng không hoàn toàn tối tăm, phía sau cung điện vẫn có quang cảnh không tồi.

Suối chảy qua khe, cỏ cây sum xuê, còn có hồ nước yên ba mệnh môn, mơ hồ có hơi nóng truyền đến, hẳn là suối nước nóng.

Một tòa nhà nhỏ cổ điển ưu nhã, mái cong phản vũ thấp thoáng sau bụi hoa cỏ, trong làn sương mờ trên hồ nước như ở chốn Bồng Lai tiên cảnh.

Hoàng Bắc Nguyệt bước xuống bậc thang gỗ của tòa nhà, sương sớm dính ướt bậc thang, vài mảnh cánh hoa rơi xuống, nàng đi tới một nửa đột nhiên đứng lại, con người thanh lạnh ngược lên, nhìn về phía đối diện hồ nước có thần thú màu đen đang ghé cổ uống nước.

Tư thế cao ngạo như chẳng để bất cứ thứ gì trên thế gian vào mắt.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nâng tay phất một cái, trên cây cánh hoa hồng nhạt liền bay xuống, một cỗ lực lượng kéo bay tới chỗ Huyền Linh Thú.

Thần thú cao ngạo bị làm phiền, thờ ơ ngẩng đầu, cánh hoa rơi ở bên cạnh nó. Nó lại lạnh lùng bất động, cánh hoa không kịp tới gần thân thể liền hóa thành hư ảo, tiêu tán vô hình.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi qua, trên mặt hồ không kết băng, nhưng nàng lại trực tiếp dẫm trên mặt nước, từng bước một đi đến

chỗ Huyền Linh Thú.

Mỗi bước chân của nàng đặt xuống liền có khối băng xuất hiện, mà khi đi qua khối băng liền hòa tan.

Có thể điều khiển nguyên khí băng đến trình độ này cũng khiến người ta bội phục.

Nhưng Huyền Linh Thú lại lạnh lùng nhìn nàng, biết người đến không có thiện ý.

"Lúc ở cùng Mặc Liên, ngươi không chịu xuất hiện nói chuyện với ta, hiện tại hẳn không có ở đây, có thể trả lời câu hỏi của ta không?" Vừa tới gần nó vừa chậm rãi mở miệng, trên người mang theo khí băng lạnh, bao phủ xung quanh.

Song Huyền Linh Thú cao ngạo hơn tất cả thần thú khác. Hẳn căn bản khinh thường loài người ngoại trừ Mặc Liên, cho nên hẳn là thần thú cấp bậc như vậy nhưng chưa bao giờ hóa thành hình người, thậm chí cũng rất hiếm mở miệng nói chuyện.

Kiều ngạo từ trong máu, bởi vậy tạo ra áp lực bức người.

Hắn thân nhiên liếc Hoàng Bắc Nguyệt, không khó nhìn ra vẻ châm chọc trong ánh mắt của nó, xoay người làm ngơ nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lại ngăn cản ở phía trước nó, khoanh tay nói: "Ngươi sẽ không vô nhân tính như thế, đúng không Nữu Nữu?"

Nghe đến cái tên mang theo ý cười kia, Huyền Linh Thú gầm một tiếng phẫn nộ, nếu không phải cân nhắc Mặc Liên, hẳn sẽ giết chết nha đầu không biết trời cao đất rộng này ngay lập tức!

Nhìn thấy vẻ mặt phần nộ kia, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Nếu ta đi tìm Mặc Liên, nhờ hấn giúp ta, hấn nhất định sẽ bảo người nói cho ta biết. Ta không tìm hấn, vì không muốn lợi dụng hấn. Mặc Liên càng tốt với ta, ta càng áy náy."

Nhắc tới Mặc Liên, trên người Huyền Linh Thú giảm bớt không ít lệ khí. Nhưng đối với cô gái này vẫn có cảm giác không tín nhiệm.

Nàng quá thông minh, bởi vậy không thể không phòng bị.

Nó đi qua nàng, lưu lại một ánh mắt lãnh đạm, vẫn không chịu nói câu gì.

Nụ cười trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi biến mất, gior ngón tay lên, nguyên khí màu đen chậm rãi ngưng tụ, cuối cùng như thần đèn mà ngưng tụ thành một bóng người cao lớn.

Nguyên khí cường đại dao động khiến Huyền Linh Thú dừng lại bước chân, xoay người nhìn lại, trong ánh mắt dần dần lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Là người?" thần thú kiêu ngạo đến cực điểm rốt cuộc mở miệng.

Yểm ha ha cười rộ lên: "Thánh linh, người vẫn vô tình như cũ."

"Hừ, ta vẫn nhận thấy trên người cô ta có lực lượng thần bí cường đại, không ngờ đúng là người." Huyền Linh Thú dừng bước chân, chậm rãi xoay người, mĩa mai nhìn hấn, "Không ngờ người suy bại đến nước này."

"Trong lòng mỹ nhân, trong hương ôn nhu, ở sau xiêm y, cho dù trở thành mồ cũng tiêu diêu tự tại." Yểm hưởng thụ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nghe hấn nói xong chỉ muốn tổng hấn trở lại hắc thủy cấm lao.

Huyền Linh Thú cũng khinh thường hấn, hừ lạnh một tiếng, nói: "Người xuất hiện là muốn giúp cô ta?"

"Không thể không giúp a, người đang sống nhờ sao có thể không cúi đầu, người nói đúng không?" Yểm trêu chọc nói.

"Về chuyện kia, ta chẳng biết gì hết." Huyền Linh Thú lạnh lùng.

Yểm cười nói: "Thánh linh a, nói dối không phải là chuyện tốt, người vừa nói dối, mặt liền đỏ kìa."

Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn hỏi hấn, Huyền Linh Thú toàn thân đen như mực, hấn nhìn thấy nó đỏ mặt lúc nào?

"Không biết chính là không biết!" Huyền Linh Thú thờ ơ nói.

Yểm thu liễm nụ cười, thay đổi bằng vẻ ý vị cao thâm nói: "Người không biết, hay không dám nói?"

Một câu nói nhất thời làm Huyền Linh Thú giận dữ, gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên cánh màu đen mở ra, đánh mạnh về phía hắc khí ngưng tụ thành Yểm!

Yểm mặc dù không có thực thể, nhưng trong hắc khí cũng có tính mạng nguyên khí của hấn, bị Huyền Linh Thú vỗ như vậy không đùa được, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên tiến lên, ánh tuyết chọt lóe, cố hết sức ngăn cản một chiêu phản nộ của Huyền Linh Thú!

Bước chân lui về phía sau từng bước, chạm vào trên tảng đá.

Huyền Linh Thú lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, cặp mắt kia tràn ngập phần nộ, một cánh khác cũng chụp lại, phía trên chóp màu đen uy lực cường đại vờn quanh.

Yểm hô to một tiếng: "Mau tránh ra!"

Hoàng Bắc Nguyệt đương nhiên biết không thể đối kháng, điểm mũi chân thối lui, lui đến mặt hồ, tuyết ảnh chiến đao quét trên mặt hồ, bọt nước phóng lên trời, kết băng giữa không trung, khó khăn chặn lại ánh chớp hung mãnh màu đen của Huyền Linh Thú.

Rầm...

Băng vỡ vụn, vô số cục băng rơi xuống, trên mặt hồ yên tĩnh biến mất, cục băng rơi xuống tạo thành vô số rung động.

Cô gái mặc y phục đỏ rực đứng trên mặt hồ, cầm tuyết ảnh chiến đao trong tay, lãnh khốc nhìn Huyền Linh Thú.

Yểm đã sớm trở lại hắc thủy cấm lao, gãi gãi đầu nói: "Không ngờ hẳn dễ bị chọc giận như vậy."

"Ngươi há miệng cũng không nói được lời nào tử tế?" Hoàng Bắc Nguyệt thật muốn cho hẳn một trận. Để hẳn đi ra nói chuyện cùng Huyền Linh Thú, ai biết chưa ra được hai phút đã chọc giận thần thú cao ngạo mạnh mẽ!

"Chẳng phải cũng vì ngươi mà nói chuyện sao?" Yểm ủy khuất nói.

"Hừ!" Hoàng Bắc Nguyệt hừ một tiếng, nhìn chăm chăm Huyền Linh Thú, không dám khinh thường.

Huyền Linh Thú cũng nhìn chăm chăm nàng, vẫn muốn tiếp tục tiến

công, nhưng đột nhiên ánh mắt chợt tắt lệ khí, không cam lòng lùi ra phía sau.

Mặc Liên từ con đường nhỏ đi tới, hai mắt mờ mịt không có tâm tình, nhưng toàn thân sát khí vẫn có lực sát thương.

Trên gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ giận dữ, Huyền Linh Thú hung hăng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái liền trở lại trong không gian linh thú của Mặc Liên.

"Ta đột nhiên thấy đũa nhỏ này dễ nhìn hơn nhiều." Yếm ở trong hắc thủy cấm lao nhìn một màn này, đột nhiên trơ trẽn mở miệng, không biết người nào vẫn tuyên bố muốn dạy dỗ Mặc Liên một lần.

Hoàng Bắc Nguyệt không để ý tới hắn, thu hồi tuyệt ảnh chiến đao, từ trên mặt hồ đi tới trước mặt Mặc Liên, giả bộ vô sự cười nói: "Sao người lại tới?"

Mặc Liên áy náy, ân cần hỏi: "Bị thương?"

"Không có."

"Xin lỗi."

"Ta cùng Nữ Nữ chỉ giao lưu một chút, hắn rất lợi hại."

Mặc Liên nói: "Sát khí."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, hóa ra hắn cảm giác có sát khí, hai mắt không nhìn thấy nhưng cảm giác rất nhạy cảm. Hướng chi Huyền Linh Thú là triệu hồi thú của hắn, tâm linh tương thông với hắn. Hắn tự biết vừa rồi không chỉ giao lưu, mà trên người Huyền Linh Thú lộ ra sát ý mãnh liệt mới dẫn hắn tới.

"Là ta chọc hấn, hấn mới công kích ta." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, cũng không muốn ảnh hưởng tới cảm tình giữa hấn cùng Huyền Linh Thú. Hấn là người cảm tình thần túy, so với người thường có chút cố chấp hơn.

Mặc Liên dường như dễ dàng tiếp nhận lý do này. Tuy nhiên trong lòng vẫn âm thầm giận dữ Huyền Linh Thú.

Đêm hôm đó, không biết Mặc Liên nói gì mà nửa đêm Huyền Linh Thú lại không mời mà tới.

Hoàng Bắc Nguyệt đang nói chuyện với Nến Đỏ, nghe động tĩnh bên cửa sổ, Nến Đỏ liền mở cửa, sau đó nhìn thấy Huyền Linh Thú như một ngọn núi nhỏ đứng bên ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Đã trể thế này, chẳng lẽ ngươi nghĩ thông suốt?"

Huyền Linh Thú lạnh lùng nhìn nàng, không có ý định đến gần, chỉ nói: "Về đoạn tình tuyệt ái, không thể hóa giải."

Có chút sửng sốt, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng dần dần dâng lên nghi hoặc, nói: "Nhưng Linh tôn đã nói có cách hóa giải với ta."

"Hấn?" Huyền Linh Thú hừ lạnh, hấn vốn không muốn nói nhiều, hiện tại nói vài câu khiến hấn rất khó chịu, bởi vậy lời ít mà ý nhiều, "Theo như lời hấn, có ít cơ hội còn hơn không."

"Vậy là sao?"

Huyền Linh Thú không nhịn được xoay người, lạnh lùng nói: "Để Phong Liên Dực chết không phải có thể ngăn cản hấn đoạn tình tuyệt

ái sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt sừng sốt, lập tức giận dữ: "Hắn vậy mà gạt ta!".

Huyền Linh Thú đã không cần để ý thêm, điều phải nói đã nói xong nên nó rời đi.

Ngoài cửa sổ im ắng, Hoàng Bắc Nguyệt nặng nề vỗ cái bàn, oán hận bóp nát một cái chén, ánh mắt lạnh liệt: "Yểm, Huyền Linh Thú chỉ biết mỗi cách này sao?"

"Cái này, ta cũng không rõ ràng lắm." Yểm tỉ mỉ nói, nhưng hẳn cảm giác Quân Ly cùng Huyền Linh Thú không chỉ nghĩ đơn giản vậy, nhất định còn có biện pháp khác, nhưng bọn hắn không muốn nói ra.

Đương nhiên, hắn cũng không nói cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, càng nghĩ càng phần nộ, cuối cùng đứng lên, đá văng cửa đi tìm Quân Ly.

Vừa nghĩ tới đi gặp Linh tôn, Yểm liền trăm phần trăm không tình nguyện, cứ la hét trong hắc thủy cấm lao, sợ bị Hoàng Bắc Nguyệt tươi sống bán đứng.

Hoàng Bắc Nguyệt dọc đường đi mặt lạnh, người đi ngang qua thấy nàng đều tránh lui, không dám ngăn cản sát khí khủng bố.

Quân Ly không có trong phòng, hỏi người mới biết, hắn đi Hồ máu, Hoàng Bắc Nguyệt cũng lập tức đi tìm.

Cánh cửa vào Hồ máu đang mở, bên trong an tĩnh như cũ, chỉ có guồng nước ùng ục quay, không biết có bao nhiêu người táng thân ở đây.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn quanh không thấy bóng dáng Quân Ly, đi dọc bờ Hồ máu, chậm rãi nói: "Quân Ly! Ngươi ra đây!"

Đáp lại chỉ là sự trống rỗng, trong Hồ máu an tĩnh đột ngột "rầm" một tiếng xuất hiện bọt khí.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn nơi phát ra tiếng động kia, cũng không có gì kỳ lạ. Sau khi bọt khí hiện, Hồ máu không có bất cứ động tĩnh gì nữa.

Lúc nhìn Hồ máu, đột nhiên cảm giác âm lãnh đến gần, nàng rất cảnh giác, nghiêng người vươn tay ra chộp về phía sau liền bắt được một cánh tay khác.

Chủ nhân cánh tay kia không hề phản kháng, nhìn lại mới phát hiện là Quân Ly, đôi mắt đỏ rực nhìn nàng.

"Sao Ngươi lại ở phía sau ta?" Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi buông tay ra.

Quân Ly chậm rãi đi tới đứng sòng vai với nàng, chỉ Hồ máu nói: "Nhìn thấy động tĩnh vừa rồi không?"

"Có." Nếu coi cái bong bóng là "động tĩnh" thì cũng coi là nhìn thấy.

Quân Ly nói: "Hai mươi năm qua, đây là lần thứ hai Ma thú Địa ngục có động tĩnh."

"A?" Hoàng Bắc Nguyệt chớp mi, không ngờ nàng có vinh hạnh to lớn như thế "Lần đầu tiên là lúc nào?".

"Lúc ngươi tới cứu Mặc Liên." Quân Ly thản nhiên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt ngược mắt, lảng lảng liếc hẳn, Quân Ly cũng không trốn tránh, mặc nàng nhìn.

Lúc nàng tới cứu Mặc Liên không để ý động tĩnh trong Hồ máu, cũng đại khái là xuất một cái bọt khí đi, làm sao nàng để ý một cái bọt khí nhỏ được?

"Vậy Hồ máu có liên quan tới ta sao?".

Quân Ly lắc đầu, nói: "không quan hệ với ngươi, nhưng có liên quan tới Yểm ở hắc thủy cấm lao."

Yểm lớn tiếng nói: "Ngươi đừng nói bậy bạ oan uổng ta! Ta chẳng có vấn đề gì với Thành Tu La cả!"

Tiếng nói này chỉ Hoàng Bắc Nguyệt nghe được, Quân Ly thì không.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Ngươi đừng nói giỡn, Yểm tuy là ma thú nhưng hẳn có liên quan gì tới Thành Tu La?"

Quân Ly không giải thích, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc cười lạnh, con ngươi màu đỏ chớp một cái đã giơ tay lên, đè vào bụng Hoàng Bắc Nguyệt.

Rút ra bài học từng bị hẳn đánh cắp phù nguyên nên Hoàng Bắc Nguyệt luôn phòng thủ chu đáo trước hẳn, đâu dễ để hẳn được lợi? Cổ tay lộn một cái ngăn trở tay hẳn.

"Quân Ly, táy máy tay chân không phải là thói quen tốt!"

Nàng đâu biết rằng dụng ý của Quân Ly không phải bụng nàng, chỉ nguy trang mà thôi. Quân Ly biết nàng cẩn thận, sớm có phòng bị,

bởi vậy chỉ thử dò xét, sau đó rút tay trở về.

Hoàng Bắc Nguyệt còn chưa thu hồi tay, đột nhiên hắn mở hai tay ra, bất ngờ ôm nàng vào lòng, động tác hơi lưu manh, khóa chặt thắt lưng nàng, để toàn thân nàng dán ở trên người hắn.

Động tác bá đạo nhưng không có sát khí, Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm sớm giơ tay lên đặt trên ngực hắn, lạnh lùng nói: "Ta không muốn đào ra một trái tim còn đang đập nhé."

Chương 961: Đi ngược gió 2

Quân Ly thờ ơ cười, thấp giọng nói: "Người có thể móc ra xem, trên trái tim có khắc tên người đó."

Giọng nói ẩn chứa mỉa mai hoặc khiến nàng đột nhiên giận dữ, song giận quá thành cười: "Ta không biết là sư phụ lại có năng khiếu cợt nhả như vậy."

"Vậy hiện người đã biết." Quân Ly cúi đầu, muốn hôn môi nàng, lại bị nàng không khách khí đẩy ra, ngón tay ấn mạnh như cắm vào da thịt.

Hắn trầm thấp cười, quên đi, tạm thời không đùa giỡn nàng, để tránh nàng thật sự tức giận.

Hắn thì trán mình vào cái trán trơn bóng trắng nõn của nàng, hơi thở hai người gần sát rất mập mờ, song hắn không tiến thêm động tác nào nữa. Hai mắt nhắm lại, nhẹ giọng nói: "Hắc thủy cấm lao ở bên trong người, ta muốn đi vào chỉ có cách kết hợp với người, đáng tiếc người sẽ không đồng ý."

"Vô sỉ!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng phun ra hai chữ.

Với tình huống hiện tại, nàng mặc dù bị hắn ôm vào ngực nhưng không bị kiềm chế, ngược lại có thể tùy lúc đá thương hắn!

Quân Ly mỉm cười, nhắm mắt lại thì trên mặt bên có năm phần khí chất thần tiên, "Còn một cách là chính người chủ động đưa ta vào."

"Người dựa vào cái gì cho rằng ta sẽ đáp ứng?" Hoàng Bắc Nguyệt

cau mày.

"Bởi vì người không thể lựa chọn." Quân Ly dán cái trán của nàng, đột nhiên nàng cảm giác đầu đau muốn nứt ra, kêu một tiếng đau đớn, ý thức của hắn đã mạnh mẽ xông vào, hung mãnh tiến lên!

Đó là một loại khí tức màu đen giống Vạn Thú Vô Cương, có thể tàn phá bừa bãi trong cơ thể nàng. Sau khi tìm được vị trí của hắc thủy cấm lao liền đột phá đi vào!

Trên người hắn cũng có phù nguyên, hơn nữa là phù nguyên của nàng, chẳng lẽ vì vậy nên hắn mới có thể xông vào sao?

"Yểm" nàng yếu ớt khẽ gọi một tiếng.

Yểm nói: "Yên tâm, ở trong hắc thủy cấm lao hắn không làm gì được ta." Lời tuy nói vậy, nhưng vẫn nghe thấy trong giọng nói của Yểm có ý lạnh.

Cảm giác ý thức bị cướp đoạt quá quen thuộc, giống lúc nàng thuần hóa thú, cũng mạnh mẽ cướp lấy ý thức linh thú mà khống chế chúng.

Không ngờ hôm nay cũng có người dùng biện pháp đồng dạng đối phó nàng, đây là báo ứng phải không?

Bốn mươi chín cột đồng màu đen đứng sừng sững trước mắt, ngẩng đầu hướng lên trên không nhìn thấy đỉnh, chỉ có từng ký hiệu phiêu lãng theo gió.

Hắn vừa đi vào, ký hiệu màu vàng phía trên cột đồng hiện lên tia sáng, ánh sáng vừa lóe, hắn liền đi tới trước đồng trụ, dưới chân nước đen vang lên ào ào, hắn cúi đầu nhìn khẽ nhíu mày.

Nước đen trong Hắc thủy cấm lao đại diện cho mức độ của Bùa Phong Ấn. Nếu Bùa Phong Ấn đủ mạnh mẽ thì nước đen sẽ đứng im bất động.

Hiện tại nước đen chảy bốn phía, sợ là sức mạnh của Bùa Phong Ấn đang từ từ yếu bớt.

Sức mạnh của Vấn Thiên sẽ không xảy ra sai lầm này, Bùa Phong Ấn không thể yếu bớt, nhưng vì sao lại yếu đi như vậy?

Chẳng lẽ trong mười bảy năm qua, Bùa Phong Ấn không những không ngăn chặn thực lực của Yểm, ngược lại vẫn khiến hắn ngày ngày phát triển, càng đáng sợ hơn trước kia?

Hắn theo nước chảy đi lên phía trước, ngược sóng mà đi, dưới chân có thể cảm giác được lực cản, đáng tiếc không đủ mạnh để ngăn bước chân hắn.

Rốt cuộc cũng đến chỗ nước đen chảy chậm lại, xem ra đã tới cuối nguồn.

Một không gian trống trải tối tăm, như hồ nước màu đen thật lớn, bên trong đều là nước đen đậm đặc không nhìn thấy đáy. Trên nước đen có một cốc đèn cô độc chiếu ra một vầng sáng nhỏ.

Trong quầng sáng, người mặc y phục đỏ khế nhúc nhích, tóc đen như mực đổ từ trên áo xuống, biến mất trong nước đen.

Mái tóc xõa xuống trán che khuôn mặt, nhưng đôi mắt đỏ sậm lại lộ ra từ sợi tóc, vẻ tà ác ánh lên từ con ngươi khiến Quân Ly rợn người như bị giò bò lên sống lưng.

"Yểm."

"Quân Ly."

Hai người kêu tên của đối phương, như bạn già nhiều năm không gặp, chỉ kém một cái ôm nhiệt tình.

Cách một đoạn nước đen rộng rãi, nam nhân tên Yểm vênh mặt lên, tóc đen tản ra một chút, lộ ra hai má xinh đẹp tái nhợt gần như trong suốt vì hàng năm không gặp ánh mặt trời.

"Người muốn làm gì tiểu Bắc Nguyệt của ta?" Yểm không đầu không đuôi thốt ra một câu, "Ta cho người biết, lần đầu tiên của nàng phải để cho ta, người mà có ý đồ gì, sau khi ta ra ngoài nhất định chụp bẹp người!"

Thật sự là một kẻ ba hoa. Bây giờ vẫn bị giam mà dám càn rỡ với hắn như thế.

Quân Ly cười nhạo: "Người làm được gì?"

"Người cùng Vấn Thiên thừa biết ta thế nào. Ta chỉ cảnh cáo trước, mặc kệ là người, hay đại hỗn đản Phong Liên Dực, hoặc tên du côn các kẻ Mặc Liên dám đoạt của ta, ta sẽ xử lý từng tên một.!"

Ai mà ngờ được lời nói ngậy thơ như thế lại thốt ra từ miệng con ma thú năm đó khuấy đảo thiên hạ đại loạn, nhân gian họa kiếp.

Quân Ly lạnh lùng nhìn hắn, nhiều năm dù đã quên bộ dáng của hắn, đứng cách xa cũng không nhìn rõ, nhưng nghe hắn nói xong đã cười rộ ngoài ý muốn.

"Chẳng trách sức mạnh của Bùa Phong Ấn yếu bớt, hóa ra người

sinh lòng ái mộ, người sớm quy thuận nha đầu kia, cho nên Bùa Phong Ấn đang từ từ chuyển hóa thành Bùa Chế Ngự Thú, không ngờ Vấn Thiên vẫn để lại chiêu thức này."

Yểm có chút khó hiểu, nhưng sắc mặt lại ngưng trọng: "Ý người là gì? Ta làm sao có thể quy thuận Xú nha đầu không lương tâm kia? Ta ra ngoài đoạt nàng, là muốn nàng làm áp trại phu nhân!"

Chà chà, vừa rồi còn ngọt ngào nói tiểu Bắc Nguyệt, nháy mắt đã thành Xú nha đầu?

Quân Ly thất vọng lắc đầu: "Ngay cả người cũng thay đổi, xem ra số mệnh cũng không đáng sợ như vậy."

"Quân Ly, người nói bậy bạ gì đó?"

Quân Ly lại nhìn về phía hắn, đột nhiên trịnh trọng hỏi: "Yểm, người thật sự cam tâm thần phục nàng?"

"chuyện này..." Yểm miễn cưỡng nói, bởi vì ánh sáng u ám nên tiếng nói kia có bảy phần quỷ dị.

"Người quên thống khổ bị vứt bỏ rồi sao?" Quân Ly lại hỏi.

"Đừng nói nữa!" Yểm phát ống tay áo, lạnh lùng nói: "Quân Ly, người rốt cục định làm gì? Chẳng lẽ chỉ nói nhảm vài câu cho ta nghe sao?"

Quân Ly cười cười, đôi mắt đỏ đậm vô cùng đáng sợ, "Ta chỉ muốn hỏi người có muốn ra ngoài hay không."

"Ha ha..." Yểm lười biếng cười rộ lên, "Ý người là gì? Năm đó người giam ta lại, Vấn Thiên từng nói ta tai họa ngập trời, cho dù nữ nhi của hắn chết cũng tuyệt không cho ta ra ngoài, vậy mà người..."

"Vấn Thiên đã chết, mọi việc về hắn không còn ý nghĩa nữa." Quân Ly lãnh khốc nói, "Ta chỉ hỏi ngươi có muốn ra ngoài hay không?"

Yểm ngón tay tái nhợt nhẹ nhẹ vỗ cái cằm xinh đẹp của mình, tóc dài che chắn càng thêm vẻ tà ác mà mỉa mai, "Ngươi muốn giúp ta? Sau khi ra ngoài thì làm gì? Huống hồ, mạnh mẽ xông ra sẽ làm nàng chết, ta có chút không nữa."

"Trời cao biển rộng, chẳng lẽ ngươi không nhớ mùi vị ánh mặt trời sao? Về phần Hoàng Bắc Nguyệt, nàng một ngày nào đó sẽ chết, chỉ sớm hay muộn thôi." Quân Ly nói rất vô tình, mỗi câu nói đều lạnh như băng.

Yểm quay đầu tỉ mỉ suy nghĩ, sau một lát mới hỏi: "Điều kiện của ngươi là gì?"

Hắn không tin Quân Ly sẽ không công hỗ trợ, hắn mạo hiểm lớn như vậy, đương nhiên phải có lợi.

Ai biết hắn hỏi như vậy, Quân Ly lại suy nghĩ thật lâu mới nói: "Bọn họ càng liều mạng bảo vệ thứ gì đó, ta lại càng muốn phá hủy bằng mọi giá".

Yểm giật mình, đột nhiên cười ha hả, tiếng cười chấn động, chậm rãi khuếch tán trong bóng tối, tựa hồ không đi tới điểm cuối.

Hắc thủy ào ào, một chiếc đèn cô độc phiêu diêu trong bóng tối.

Chương 962: Đi ngược gió 3

"Ta hiểu." Yểm xoay gò má khiến kẻ khác kinh diễm, đôi mắt màu đỏ quý dị tà ác, ngữ điệu có chút thê lương, "Quân Ly, người đáng thương như vậy, cả đời này rốt cục theo đuổi cái gì chứ?"

"Cả người nữa? Người cũng đáng thương như thế mà thôi?" Quân Ly lạnh lùng hỏi ngược lại.

"Ta a." Yểm cười rộ lên, "Mặc kệ ta đuổi theo cái gì, nhưng luôn dùng sức, dụng tâm, lại càng cẩn thận nơm nớp lo sợ một ngày nào đó ta không với được."

Trong lời nói mở lòng kia cũng không khó cảm nhận được vị cay đắng.

Quân Ly thản nhiên nói: "Ta cũng vậy."

Lời đã nói xong, không cần nhiều lời, Quân Ly đã xoay người, lội nước mà đi, trong nước đen ào ào chảy, hấn hỏi một câu: "Người đồng ý không?"

"Vì được nhìn ánh sáng, chỉ có thể đồng ý. Chỉ mong nàng đừng trách ta." Yểm lười biếng nói.

Quân Ly hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đi trước, càng chạy càng xa, tiếng nói từ phương xa truyền đến, "Vậy người chờ ánh mặt trời lại chiếu vào con mắt tà ác của người đi."

Trong bóng tối, đôi mắt màu đỏ hơi cong lên, lộ ra tia sáng hi vọng.

Nôn...

Cái trán Quân Ly rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt như chim mất cánh, rơi trên mặt đất, dùng sức nôn khan.

Cảm giác Ý thức bị xâm chiếm như có người dùng gậy gộc khuấy đảo trong đầu, không chỉ đau nhức mà còn có cảm giác thống khổ khó tả.

Nàng cúi người bên Hồ máu, nôn khan hồi lâu, thân thể khó chịu cuộn lại, sắc mặt tái nhợt như giấy.

Quân Ly ngồi xổm xuống sau lưng nàng, vươn tay vỗ nhẹ lưng, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người đẩy hắn ra, chịu đựng khó chịu hỏi: "Người nói gì với hắn?"

Vừa rời ý thức bị xâm chiếm, nàng quá khó chịu, vì thế không nghe thấy bọn họ bí ẩn đối thoại.

"Người không cần biết." Hắn tùy ý nói một câu liền đứng lên chuẩn bị đi.

"Chờ một chút!" Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, sắc mặt mặc dù khó coi, nhưng ánh mắt lãnh ngạo vẫn có sức uy hiếp như cũ.

Quân Ly thản nhiên quay đầu nhìn nàng, chờ nàng nói chuyện.

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm giọng nói: "Người nói cách có thể cứu Phong Liên Dục, là để hắn chết sao?"

Quân Ly ngược mắt lên, trong khoảnh khắc, dường như thấy đôi mắt đỏ đậm của hắn có chút trong suốt, có vẻ màu đen bị giam cầm sâu

trong linh hồn đang muốn giã dụa bỏ ra.

Trong lòng nàng đau xót, miệng khẽ thốt lên một tiếng "sur phụ", nhưng màu đỏ lại như thủy triều, trong nháy mắt màu đen đang giã dụa dâng lên kia bị bao phủ không còn tăm hơi.

Nàng ngơ ngẩn.

Mà Quân Ly lại cười lạnh nói: "Nếu chỉ có cách ấy, ngươi cũng quá coi thường ta."

"Vậy cách của ngươi là..." nói một nửa, Hoàng Bắc Nguyệt liền mím môi, không nói tiếp nữa. Nàng biết nhiều lời vô ích, Quân Ly sẽ không cho nàng đáp án, bởi vì nàng không đáp ứng điều kiện của hắn.

Ánh mắt nhạt nhòa, nàng chuẩn bị rời đi, nhưng Quân Ly lại đột nhiên đi tới bên Hồ máu, nhìn bề mặt Hồ máu tĩnh lặng, hỏi: "Ngươi biết vì sao Người của Thành Tu La muốn bắt Mặc Liên không?"

Việc này sao lại liên quan tới Mặc Liên?

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Bởi vì hắn có Thuật Chiêu hồn?" Thuật Chiêu hồn này là nghe Quân Ly nói, cụ thể là cái gì nàng không rõ lắm.

"Không sai." Quân Ly gật đầu giải thích "Chiêu hồn, tên như ý nghĩa, hắn có thể triệu hồi hồn phách của người mới chết quay về thân thể sống lại."

Thuật pháp này nghe rất quý dị, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt không hoài nghi, Mặc Liên rất thần bí, hơn nữa Thánh quân coi trọng hắn như thế, chỉ sợ không phải vì thực lực hắn cường đại, mà có nguyên

nhân khác. Chắc chắn có liên quan tới chiêu hồn thuật.

"Ma thú Địa ngục của Thành Tu La bị phong ấn, thân thể cần máu tươi ngưng tụ thành, mà linh hồn phiêu đảng, muốn Thuật Chiêu hồn của Mặc Liên." Quân Ly thản nhiên nói.

"Người nói chuyện này với ta làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu hỏi, chuyện của Ma thú Địa ngục mặc dù nàng cũng tò mò, nhưng hiện tại, trong lòng chỉ nghĩ đến chuyện của Phong Liên Dực, các chuyện khác không có hứng thú tìm hiểu.

Quân Ly quay đầu nhìn nàng, "Người không muốn biết nguồn gốc của Thuật Chiêu hồn sao?"

"Cái đó có quan hệ với đoạn tình tuyệt ái sao?" Nếu bình thường, nàng nhất định sẽ vạ phần tò mò, nhưng trong lòng hiện tại chỉ có kích động.

Quân Ly lại không để ý tới vấn đề của nàng, nói tiếp: "Thuật Chiêu hồn, là một phụ nữ tên là Kết Ngạnh mang đến. Cô ta rất mạnh, thuật pháp nổi tiếng âm u quỷ dị mà độc ác, trong đó bao gồm Thuật Chiêu hồn, Thuật Nguyên rửa, và Thuật Bùa chú."

Nghe chữ "Kết Ngạnh" thì trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt liền dao động, nghĩ đến khóe mắt Mặc Liên có hoa Kết Ngạnh, liền biết bọn họ nhất định có quan hệ. Sau đó lúc nghe đến "Thuật Bùa chú", vẻ mặt càng ngưng trọng, nghiêm túc nghe.

"Cô ta có Vạn Thú Vô Cương?"

Quân Ly lắc đầu, nói: "Khi đó Thuật Bùa chú không lợi hại như người đã thấy. Kết Ngạnh giỏi sử dụng nhất là chiêu hồn và nguyên rửa, cùng với năng lực điều khiển lôi, hỏa."

Nghe đến đó, Hoàng Bắc Nguyệt biết cô ta nhất định có huyết thống quan hệ với Mặc Liên. Trong huyết mạch Kết Ngạnh cũng truyền lưu trên người Mặc Liên.

"Cô ta hẳn là thái tổ mẫu của Mặc Liên." Quân Ly nói, "Người chắc đã nghĩ được nhiều thứ của Mặc Liên giống cô ta chứ?"

"Thì sao?" Hoàng Bắc Nguyệt nói, "Kết Ngạnh đã chết, cô ta để lại Thuật Chiêu hồn có thể thức tỉnh Ma thú Địa ngục, vậy đoạn tình tuyệt ái thì sao?"

Quân Ly nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, người luôn luôn thông minh, vì sao lúc này lại ngu ngốc như vậy?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, nàng quả thật tâm phiền ý loạn, không nghiêm túc tự hỏi. Một câu nói của Quân Ly như một chậu nước đá tưới xuống, nàng sững sốt một chút, lập tức nhớ tới lời hẳn vừa nói.

Kết Ngạnh dùng Thuật Chiêu hồn cùng Thuật Nguyên rủa?

"Người sẽ không nói cho ta biết, đoạn tình tuyệt ái là một nguyên rủa chứ." Hoàng Bắc Nguyệt cay đắng cười rộ lên.

Quân Ly cũng cười, vui mừng nói: "trước khi Kết Ngạnh tới, Thành Tu La không có đoạn tình tuyệt ái, khi đó Tu La vương hoang dâm vô đạo, thâm nhập thành đàn, một trận đại chiến trăm năm trước, Thành Tu La cùng Điện Quang Diệu suýt bị diệt, chính Lệ Tà dẫn Kết Ngạnh đến đây, để cô ta vô tình đánh thức Ma thú Địa ngục. Tu La vương bất ngờ âm toán lúc cô ta không phòng ngự, nên chết trong Hồ máu. Trước khi chết, cô ta lưu lại lời nguyên rủa, đó là đoạn tình tuyệt ái. Vì lời nguyên này mà Minh xuất hiện."

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không nhúc nhích nghe, sau khi hắn nói xong thật lâu, nàng vẫn không thể khôi phục, thì thào hỏi: "VẬY LỜI NGUYÊN RỬA TRUYỀN THỪA THEO HUYẾT MẠCH SAO?"

Nàng từng đọc không thiếu điển tịch, biết nguyên rủa bình thường kế thừa bởi huyết mạch, di truyền đời đời. Nếu không diệt tộc, nguyên rủa vĩnh viễn không mất đi.

Quân Ly không gật cũng không lắc đầu, ngẩn ngùi trầm mặc, đó là chấp nhận.

Nàng nhớ tới Yểm bảo nàng đi tìm Huyền Linh Thú, lúc ấy liền kỳ quái, vì sao chuyện của Thành Tu La phải đi hỏi thần thú của Điện Quang Diệu? Mà lúc Yểm nhắc tới chuyện này với Huyền Linh Thú. Nó liền tức giận nổi sát khí muốn giết nàng.

Chung quanh im ắng, Hồ máu không hề có động tĩnh, chỉ có tiếng nói của Quân Ly chậm rãi vang lên: "Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi đồng ý đem Mặc Liên hiến tế cho Minh sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt chột ngẳng đầu, trước mắt mờ mịt, Quân Ly hỏi xong một câu không đợi câu trả lời đã rời đi.

Không cần chờ nàng trả lời, bởi vì đáp án căn bản là không cần.

Hốc mắt Hoàng Bắc Nguyệt cay xè, xoay người lão đảo đẩy cửa ra ngoài.

Có lẽ cảm giác được nàng khổ sở, trong hắc thủy cấm lao, Yểm chậm rãi tới gần đồng trụ, nâng đầu nhìn nàng: "Ta thích Xú nha đầu tâm ngoan thủ lạt, bạc tình bạc nghĩa, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức mím môi, không nói một lời đi lên phía trước.

Yểm nói: "Hiển tế Mặc Liên cho Minh, hấn không nhất định sẽ chết, bị Minh cắn nuốt cùng lắm biến thành nửa người nửa thú mà thôi, cho dù hấn chết nhưng có thể cứu được Phong Liên Dực. Trong lòng ngươi, Phong Liên Dực vẫn kém Mặc Liên sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi dài mới vô lực nói: "Ngươi rất phiền."

Yểm than thở nói: "Lúc đầu Quân Ly cho ngươi dùng ta trao đổi, ngươi đều đã đồng ý. Tại sao tên du côn cắc kè Mặc Liên kia ngươi lại không chịu! Bất công! Bất công!"

"Ngươi câm miệng cho ta!" Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt nghiêm nghị, cả người lạnh như băng sương.

Đại khái biết không nên chọc giận nàng, Yểm biết điều câm miệng.

Tâm trạng lo lắng không yên trở về, chưa tới phòng đã nghe thấy tiếng chi chi nha nha của chức mộng thú, đi tới mới phát hiện Mặc Liên ngồi ở bên cửa sổ, Chi Chi ngồi bên cạnh hấn, nói liên miên cần nhần gì đó, cũng không biết nói gì, Mặc Liên hình như lại hiểu, thường thường gật đầu.

Hai người bọn họ thật hợp nhau, Chi Chi ở cùng Tiểu Hồ luôn vấp phải trắc trở, tuy nhiên tới chỗ Mặc Liên mọi việc lại như ý, thường xuyên còn có thể bắt nạt Mặc Liên. Tuy nhiên Chi Chi rất thích hấn, mấy ngày nay ở trong không gian linh thú không có việc gì, thường bỏ chạy đến chơi đùa cùng Mặc Liên.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới nói: "Ngươi hiểu Chi Chi nói chuyện sao?"

Vừa nghe đến tiếng của nàng, Mặc Liên lập tức xoay người lại, vẻ mặt đơn thuần mừng rỡ tươi cười.

Nhìn thấy nụ cười không tự nhiên kia, Hoàng Bắc Nguyệt không tự chủ quay mặt đi, nhìn thấy Mặc Liên cười như vậy, trong lòng đột nhiên cảm giác rất bất an.

Nàng quay đầu, nhưng lại thấy Huyễn Linh Thú không biết khi nào ngồi xổm trên cửa sổ, thân hình nhỏ đi rất nhiều, nhưng chẳng ảnh hưởng đến khí thế cường đại của nó. Hai mắt nhìn chăm chăm nàng, mang theo một tia cảnh cáo.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi quay mặt, rõ ràng trong ánh mắt Huyễn Linh Thú có ý tứ cảnh cáo.

Mặc Liên nhảy xuống khỏi cửa sổ, đi tới trước mặt nàng, cao hứng nói: "Nó dạy ta, để ngươi thích."

Hoàng Bắc Nguyệt ngăn ra, Chi Chi lại nhìn hấn theo kiểu chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà chi nha chi nha kêu to, tay nắm chân đá Mặc Liên, hận không thể xách hấn về nhà nấu đúc lại.

Mặc Liên lập tức hiểu bản thân lỡ lời, đỏ mặt lên, vội vàng xách Chi Chi bố rối chạy.

Nhìn bóng lưng bọn họ cãi nhau ầm ĩ, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên, tươi cười chậm rãi trở nên trầm trọng cùng cay đắng.

Huyễn Linh Thú ở trên cửa sổ nhẹ nhàng hừ lạnh, giương cánh lên liền biến mất.

Nàng đau đầu vỗ về thái dương, uể oải ngồi xuống, đầu óc hỗn loạn, đủ loại âm thanh chém giết giằng co nhảy chồm chồm bên trong.

Trong đầu sắp nổ tung, nàng rên khẽ một tiếng, nằm úp sấp trên bàn, đầu gối lên hai cánh tay.

Nàng đột nhiên cảm giác nếu chính mình đoạn tình tuyệt ái thì tốt rồi, như vậy không cần quá thống khổ.

Phía sau có tiếng bước chân vang lên, nàng sống lưng cứng đờ, lập tức ngẩng đầu, trừ gương mặt có chút hồng ngân, thần thái vẫn lạnh lùng như thường.

Một tràng cười khẽ, người phía sau chậm rãi lắc lư đến trước mặt, tóc trắng như tuyết hạ xuống, đôi mắt màu tím sậm nhìn nàng nhưng không nói lời nào.

"Lại chuyện gì sao?" Hoàng Bắc Nguyệt thần thái tự nhiên hỏi.

Lệ Tà cười, nói: "Ngay cả ta cũng bội phục ngươi, sao ngươi có thể biểu hiện bình tĩnh được như vậy?"

"Ta có quy tắc xử sự khác ngươi." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, rất phiền phức lại hỏi: "Có chuyện gì sao?"

"Đi gặp bệ hạ đi, sợ rằng không còn nhiều thời gian lắm." Lệ Tà cười gian nói.

Hoàng Bắc Nguyệt không tự giác uốn thẳng sống lưng, ngón tay tựa vào đùi bình tĩnh đứng lên, xoay người đi ra ngoài.

Lệ Tà đi bên cạnh nhìn bộ dáng của nàng, không khỏi lên tiếng hỏi: "Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng ngươi sao có thể đồng thời chứa hai người chứ?"

Nàng thản nhiên quét mắt nhìn hắn, cười lạnh: "Người nghĩ nhiều quá."

"Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Trong lòng ngươi thích bệ hạ, nhưng lại không dứt bỏ được Mặc Liên."

"Không dứt bỏ được không nhất định là tình yêu." Hoàng Bắc Nguyệt nói đơn giản hữu lực. Lệ Tà nghe được ngẩn ra, cái hiểu cái không, đại khái là không hiểu.

Chương 963: Đi ngược gió 4

Lệ Tà không phục nói: "Tốt, vậy người nói cho ta biết, trong lòng người, bệ hạ cùng Mặc Liên ai có sức nặng hơn?"

Hoàng Bắc Nguyệt cười khế, đôi mắt lại trong suốt sáng ngời, không có một tia mê mang, "Lệ Tà, ý người hỏi là tình cùng nghĩa, bên nào nhẹ bên nào nặng phải không?"

Lệ Tà nhăn mi, cảm tình của nàng sao phức tạp như vậy?

Không đợi hắn dài dòng, có lẽ căn bản hắn không biết đáp án, Hoàng Bắc Nguyệt cứ thế nói, "Ta trước kia là người giết người không chớp mắt, tâm ngoan thủ lạt. Người khác nói mấy thứ tình nghĩa với ta, ta cũng chẳng thèm ngó tới như người. Đó là vì chưa từng hiểu được, cho nên không có cảm giác. Hiện tại ta coi như may mắn, nếu ông trời không cho ta cơ hội sống lại lần nữa, ta nghĩ cả đời này sẽ không hiểu, cũng sẽ không bởi vậy mà phiền não."

Lệ Tà nghe mà đầu óc mơ hồ, tựa như nàng nói, bởi vì không biết nên căn bản không có cảm giác.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười cười, nói: "Ta nói với người những thứ này làm gì chứ? Cảm tình của loài người, thú không nhất định hiểu được. Cho dù người mạnh mẽ, có tính người đi chẳng nữa cũng khó mà hiểu được."

"Hừ! Nói nhiều như vậy là muốn trốn tránh đúng không?" Lệ Tà không cam lòng yếu thế, cười lạnh một tiếng nói.

"Người nói ta muốn trốn tránh cũng được, ta quả thật muốn trốn tránh. Lúc Quân Ly nói cần Mặc Liên hiến tế, ta mong ta...thà rằng chưa hề quen hẳn." Giọng nói của nàng trầm xuống, sau đó chậm rãi cười lạnh, "Người nhất định đang chê cười ta đúng không?"

Lệ Tà nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến, nhìn bộ dáng nàng như thế, hẳn quả thật có cảm giác thoải mái.

Hắn căn bản chưa từng phiền não như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, trong ánh mắt không biết mĩa mai hay là cái gì mà liếc hắn. Trong lòng hắn có vài phần khó chịu, tuy nhiên cũng không thể tránh được, bởi vì bọn họ đã tới bên ngoài hồ nước, mà Phong Liên Dục thì chấp tay đứng ở bên hồ. Trong làn sương trắng trên mặt hồ, hắn mặc y phục đen nổi bật, có chút nặng nề buông xuống.

Tóc dài màu đen hòa vào mênh mông sương khói, như mực đen vẩy vào bức tranh sơn thủy mơ hồ mông lung.

Vẻ đẹp độc nhất vô nhị trên thế gian.

Hắn nghiêng mặt đón hoa rơi, đột nhiên thời gian như bị kinh diễm mà ngừng trôi.

Hoàng Bắc Nguyệt chợt dừng bước chân lại. Khi hắn nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy mong đợi và hi vọng nàng đi tới, cũng không bước lên trước.

Lệ Tà đi lên phía trước mới dừng bước chân, quay đầu lại nhìn nàng có chút khó hiểu.

Phong Liên Dục chậm rãi xoay người lại, hắn vừa động, sương mù

bên hồ cũng chuyển động theo, nhẹ nhàng xoay tròn, ánh mặt trời khúc xạ tạo ra cảm giác rục rờ huy hoàng.

Trên mặt tuy uể oải, nhưng vẫn khuynh quốc khuynh thành như cũ, khóe miệng khẽ gợi tươi cười tuyệt diệu, còn hơn bất cứ phong cảnh gì trên thế gian.

"Nguyệt..."

"Phong Liên Dục."

Hai người đồng thời mở miệng.

Phong Liên Dục nhu hòa cười cười, nói: "Nàng nói trước đi."

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng nhìn hấn, hai mắt dán chặt trên người hấn như không muốn rời đi, dùng sức cắn môi một cái, nàng chịu đựng nỗi đau xé lòng chậm rãi mở miệng.

"Ta phải rời khỏi Thành Tu La, ta giả trang Hồng Liên, theo lệnh Thánh quân tới cứu Mặc Liên, hiện tại phải trở về phục mệnh."

Nụ cười của Phong Liên Dục chậm rãi lắng đọng, giống như trời chiều dần dần chìm vào đường chân trời, là một quá trình thông thả nhưng rất gian nan.

"Ừ." Hấn nhẹ khẽ lên tiếng, trong con ngươi bình tĩnh có màu tím rất đẹp, mờ mịt sương mù khiến kẻ khác không nhìn thấu, "Nguyệt, nàng có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ở phủ Trưởng Công chúa không?."

"Nhớ kỹ." Hoàng Bắc Nguyệt tươi cười nhẹ nhàng nói.

Phong Liên Dục cũng cười ngắn ngủi một tiếng, nói: "Từ lúc đó trở đi, ta đã thực thích nàng. Đại hội Đấu giá, ta biết nàng ở đó, cho nên mới đi, cung yến cũng vậy. Ta ở trong mật thất phủ An Quốc công đoạt Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, là bởi vì ta muốn nàng nhớ kỹ ta. Ta rời khỏi Nước Nam Dục ngày đó, một mực chờ nàng xuất hiện, kể cả khi ra khỏi lãnh thổ, ta cũng không hết hy vọng. Ta biết nàng nhất định sẽ đến, năm năm sau quả nhiên nàng đã tới."

Nghe hẳn bình thản tự thuật, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhẹ nhàng tươi cười, "Kỳ thật ngày đó ngươi đi, ta cũng đi, nhưng quá muộn..."

"Hóa ra tới chậm một bước liền bỏ lỡ." Phong Liên Dục nhẹ nhàng nói.

"Nhưng may là ta luôn luôn không thất ước với người, ta nhớ kỹ mỗi lời thề của mình!" Hoàng Bắc Nguyệt lên dây cót tinh thần cười nói, "Ta phải đi, sau này còn gặp lại!"

Phong Liên Dục nhìn nàng hồi lâu mới thì thào nói một câu: "Sau này còn gặp lại."

Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng xoay người, hít sâu một hơi, không để hẳn nhìn thấy giọt lệ chua xót dâng lên trong mắt.

Sau này còn gặp lại, sau này còn gặp lại... trong lòng nàng một mực yên lặng ghi nhớ, mấy từ này như ẩn chứa sức mạnh cường đại mà chống đỡ nàng cất nước rời đi.

Dục, chúng ta sẽ có ngày mai.

Nghĩ như vậy, đột nhiên nàng cảm giác chính mình sắp không chống đỡ nổi, đột nhiên tràn ngập vô số dũng khí, cho dù con đường phía trước tăm tối, nàng cũng dũng cảm tiếp tục đi.

Lệ Tà hỏi nàng, tình cùng nghĩa bên nào nặng hơn, kỳ thật không ai nặng hơn ai, mà chính là lòng mình nặng.

Nếu chưa từng dừng lại, chưa từng hồi tưởng, chưa từng tham luyến, chưa từng yêu cầu xa vời thì sẽ không do dự tiến lui khó khăn, nói đến cùng là gieo gió gặt bão.

Ở phía sau nàng là Phong Liên Dực, là nam tử tuyệt sắc mới gặp nhưng lại thần bí yêu nghiệt, là hoàng tử chịu nhục trong phủ con tin của địch quốc, trên lưng đeo huyết mạch Thành Tu La, là Vương gia ôn nhuận, cũng là Tu La vương sau khi đoạn tình tuyệt ái lãnh khốc mà ôm nàng, tuyệt vọng cầu khẩn ý trung nhân là nàng cứu hắn.

Hắn giờ phút này nhất định đang nhìn bóng lưng nàng, không hiểu nàng vì sao dứt khoát rời đi như vậy. Vì sao không để ý lời thề? Vì sao chừa hy vọng cho hắn, lại tự tay đánh nát?

Nàng càng chạy càng nhanh, mặc kệ trong đầu ý nghĩ hỗn loạn, mặc kệ ánh mắt phía sau như chất vấn, đi kiên định, cũng không quay đầu lại.

Không ai nhìn thấy ánh mắt của nàng trừ nước mắt mãnh liệt, còn có sự kiên định như đá tảng không thể dao động!

Sau này còn gặp lại!

Nhìn Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên rời đi, Lệ Tà đầu tiên khó hiểu giật mình, lập tức tức giận muốn đuổi theo.

Nơi nào có thể chấp nhận nàng nói đi là đi?

Hắn mới vừa bước ra, phía sau Tu La vương không biết khi nào đã

tới bên cạnh hắn, có chút duỗi tay, đưa hắn ngăn cản.

"Bệ hạ, để cô ta cứ thế rời đi sao? Nói đến là đến, nói đi là đi, cô ta coi Thành Tu La là đâu?" Lệ Tà ngữ điệu thờ ơ lạnh như băng.

"Là ta để nàng đi." Phong Liên Dực bình tĩnh nói, nhưng ngữ điệu cứng rắn không để bất kỳ ai chất vấn, Lệ Tà cũng không dám nói gì nữa.

Phong Liên Dực nói: "Lúc nàng ở đây, ta không dám ngủ, sợ khi tỉnh lại không còn là chính mình nữa."

Trong giọng nói của hắn lộ ra uể oải cực điểm, người nghe khó tránh khỏi bị xúc động.

Lệ Tà nhú mày liếc hắn, cặp mắt hắn màu tím tượng trưng cho huyết mạch Thành Tu La hình như càng ngày càng đậm.

Quả nhiên thời gian không còn nhiều.

"Nếu cô ta đã đi thì bệ hạ cứ an tâm mà nghỉ ngơi." Lệ Tà nói.

Phong Liên Dực chưa đáp ứng, chậm rãi xoay người, đi về phía lầu các thấp thoáng sau bụi hoa cỏ đối diện mặt hồ trong sương mù lượn lờ.

Tấm lưng kia cô tuyệt cùng lạnh lùng, làm cho Ma thú Lệ Tà cũng lần đầu tiên có ảo giác hoảng hốt phiền muộn. Đối với người chịu sự mạng, từ khi sinh ra đã không có sự lựa chọn.

Sau khi trở về, Hoàng Bắc Nguyệt lôi Mặc Liên lập tức rời đi, kéo tay hắn ra ngoài, bộ dáng băng sương khiến Chi Chi hoảng sợ, trốn trong lòng Mặc Liên nhỏ giọng nói thầm gì đó.

Mặc Liên nói: "Nguyệt?"

"Ở đây không nên ở lâu, rời đi trước đã!" Hoàng Bắc Nguyệt không muốn hấn hỏi nhiều, quả quyết nói.

Cảm nhận hơi thở băng lãnh trên người nàng, giống như một bức tường ngăn cách bọn họ, Mặc Liên không thể làm gì khác hơn là câm miệng không nói.

Nàng đi rất nhanh, hấn theo không kịp, bị nàng lôi kéo tay đi vô cùng gian nan.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại liếc hấn một cái: "Mặc Liên, ngươi không muốn rời khỏi đây sao?"

Mặc Liên lắc đầu, nàng phát hiện trên trán hấn đều là mồ hôi, sắc mặt cũng tái nhợt khó coi, nghĩ đến bộ dáng yếu ớt lúc vừa cứu hấn, đã qua hai ngày nghỉ ngơi thấy hấn không có gì đáng ngại, nàng tưởng hấn không có việc gì.

"Sao lại thế này?" Nàng không nhìn thấy thương tích trên người hấn, tưởng nội thương nên bắt mạch đập. Mạch đập mặc dù có chút rối loạn, nhưng rất bình thường, không đến mức khiến hấn vô lực như vậy.

Mặc Liên rút tay về, cố gắng sắp xếp từ ngữ, nhưng không biết giải thích thế nào.

Hoàng Bắc Nguyệt không nghĩ ra đầu mối gì, trong lòng ngổn ngang rối rắm cùng đau đớn, vô ý nói một câu: "Mặc Liên, không nên ngang ngạnh, có chuyện gì rời khỏi đây rồi tính."

Chi Chi lo lắng "chi" một tiếng, nhưng Mặc Liên ngăn nó lại, gật đầu, bước nhanh theo Hoàng Bắc Nguyệt rời khỏi Thành Tu La.

Độc đường đi không ai ngăn cản, khi ra đến bên ngoài đã là đêm tối. Mặt trăng trên trời trốn sau mây đen, lộ ra tia sáng trắng yếu ớt.

Bọn họ vừa ra ngoài, Huyền Linh Thú đã đột nhiên xuất hiện, tự nhiên hạ thấp địa vị cúi người để Hoàng Bắc Nguyệt cùng Mặc Liên ngồi lên, sau đó mở rộng cánh bay lên trời.

Hoàng Bắc Nguyệt xoa xoa Thái Dương đang giật giật, ngón tay dùng sức muốn nắm chặt thứ gì đó, nhưng muốn nắm lại chẳng có gì trong tay.

Phía sau Mặc Liên cũng im ắng không nói lời nào, Chi Chi đã trở lại không gian linh thú, không dám lộ ra ngoài.

Độc đường tĩnh lặng về tới Điện Quang Diệu, mọi việc phát sinh như một giấc mộng, thật khó mà tin nổi.

Ở Thành Tu La, Hoàng Bắc Nguyệt đã đổi lại quần áo Hồng Liên, hơn nữa nói với Mặc Liên nàng bắt đấng giả trang Hồng Liên, chưa cho hắn biết tin Hồng Liên đã chết, cho nên Mặc Liên rất thản nhiên tiếp nhận.

Bọn họ cùng đi đến ngoài Quang Minh Thần Điện cầu kiến Thánh quân, tuy là nửa đêm, nhưng biết Mặc Liên bình an trở về, Thánh quân lập tức triệu kiến bọn họ.

Đi vào thông đạo dài đầy ánh nến, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt đang kích động nhưng hào khí thần thánh hiền hòa này mà từ từ bình tĩnh trở lại. Phía sau rèm, bóng dáng Thánh quân như ẩn như hiện.

Nàng cùng Mặc Liên quỳ xuống, Mặc Liên luôn luôn trầm mặc, cúi đầu không nói, mà Hoàng Bắc Nguyệt tìm lí do thoái thác nói cho Thánh quân tin Diệu Ca đã chết, không có chứng cứ. Mọi chuyện thế nào thông qua miệng nàng đều là nói bậy?

Nhìn thấy Mặc Liên trở về, Thánh quân cũng không hỏi gì khác, nhưng nhìn thấy bộ dáng Mặc Liên liền hỏi: "Là ai xuống tay?"

Mặc Liên nói: "Lệ Tà."

"Quả nhiên là hắn." Thánh quân hình như đã sớm ngờ tới, lạnh lùng cười một tiếng, đang muốn mở miệng, đột nhiên Mặc Liên an an ổn ổn quỳ lại ngã sấp xuống!

"Mặc Liên!" Hoàng Bắc Nguyệt hoảng sợ, lập tức qua xem xét.

Thánh quân nói: "Hồng Liên, ngươi đi ra ngoài."

"Nhưng..." nhìn Mặc Liên té ra đất bất tỉnh, trong lòng âm thầm lo lắng.

Chuyện gì xảy ra? Lúc ở Thành Tu La, hắn có chút bất thường, khi đó chính mình không để ý, hiện tại...

"Bảo ngươi ra ngoài thì ra ngay!" Giọng nói Thánh quân đột nhiên uy nghiêm thêm vài phần.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cắn môi, việc nhỏ không nhin tất sẽ loạn việc lớn! Nàng đứng lên chậm rãi lui ra ngoài.

Đi ra khỏi cửa Quang Minh Thần Điện, nàng đứng dưới ánh trăng lạnh lẽo, nỗi lòng bất ổn.

Cách đó không xa có một tiếng chim hót tinh tế, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, chỉ thấy bóng dáng Mạnh Kỳ Thiên cách đó không xa chợt lóe mà qua, nàng nhìn bốn bề vắng lặng liền lơ đãng đi qua.

"Ta biết người nhất định bình an trở về." Mạnh Kỳ Thiên đứng dưới giàn hoa đã rụng hết cánh, chỉ còn lá vàng khô tung bay trong gió, xoay người lại, mỉm cười nhìn nàng.

Chương 964: Đi ngược gió 5

"A, người tin tưởng ta như vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc mắt nhìn hắn.

Mạnh Kỳ Thiên cười nói: "Bởi vì người là Hoàng Bắc Nguyệt."

Nàng ngẩng đầu, ánh mắt thanh lạnh đảo qua khuôn mặt tuấn tú của hắn, "Tín nhiệm mù quáng đôi khi không phải chuyện tốt."

Mạnh Kỳ Thiên cười cười không nói, lấy ra tàn quyển "Thiên Phật" lúc trước khi đi nàng giao cho hắn. Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn lập tức hỏi: "Người tìm được cái gì mới sao?"

"Ta tra điển tịch cùng hồ sơ ở Điện Quang Diệu, phát hiện tàn quyển này chỉ gồm nội dung dễ hiểu. Có lẽ cuốn sách này bị chia thành 2 phần. Phần trọng yếu nhất hẳn là Thánh quân tự mình giữ."

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm bội phục Mạnh Kỳ Thiên, ngăn ngùn vài ngày đã lần hết điển tịch cùng hồ sơ ở Điện Quang Diệu. Mà Tàng thư các quy mô không phải là nhỏ!

"Nếu có thể tìm được phần còn lại ở chỗ Thánh quân hẳn là có thể hiểu toàn bộ. Nhưng theo ta phỏng đoán, Thánh quân sở dĩ giữ Thiên Phật nhưng không tu luyện, e là có liên quan tới Vạn Thú Vô Cương." Mạnh Kỳ Thiên thông minh nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cong môi, nói: "Mạnh Kỳ Thiên, người quá mức thông minh, ta cũng hơi sợ người."

"Nghe người khích lệ như vậy, ta lại thấy bất an." Mạnh Kỳ Thiên ha ha cười rộ lên, "Quyển "Thiên Phật" này thật sự trọng yếu như người nói sao?"

"Nếu không quan trọng thì sao Thánh quân lại coi trọng như vậy?"
Hoàng Bắc Nguyệt mắt trầm xuống, nói: "Người có biết Thánh quân giữ phần còn lại ở đâu không?"

Mạnh Kỳ Thiên nhìn ánh mắt của nàng có chút kinh ngạc: "Người không phải là muốn..."

"Không sai!" Nàng như chém đinh chặt sắt nói.

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, đừng coi thường Thánh quân, hấn thần bí khó lường, không chỉ vẻ bề ngoài. Hơn nữa chúng ta không chuẩn bị được thỏa đáng, nếu người tùy tiện làm việc, sợ rằng sẽ đánh rấn động cỏ."

"Ta biết hấn không đơn giản, ta còn biết, hấn tên thật là Tống Mịch!"

"Tiêu Dao Vương Tống Mịch?" Mạnh Kỳ Thiên lấp bắp kinh hãi, thấy Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, liền không nghi ngờ, "Không ngờ đó là bộ mặt thật của Thánh quân."

"Hấn chưa chắc thần bí như vậy, có điều hấn rất lợi hại, triệu hồi thú của hấn là một con phượng hoàng màu vàng, trên người lửa cháy vô cùng lợi hại, ta căn bản không đỡ được."

"Đó là Vu sơn Chim Thần Kim Loan, tên là "gió lốc", chỉ một lần phát gió thì có thể làm bốc lên 9 vạn dặm! Cùng nổi danh với Huyền Linh Thú. Con chim này cao ngạo, chưa bao giờ nghe nói ký kế ước cùng loài người, không ngờ trở thành triệu hồi thú của Thánh quân!"
Mạnh Kỳ Thiên sắc mặt nghiêm trọng, hiển nhiên chưa hề nghĩ đến

sẽ gặp phiền toái lớn như vậy.

"Hoàng Bắc Nguyệt, lúc gặp phải Chim Thần Kim Loan, đừng nghĩ rằng nó toàn thân là hỏa thì có thể dùng thuộc tính Băng ngăn cản, nhất định phải dùng sét đánh!"

"Ta rất cuộc cũng hiểu vì sao Thánh quân coi trọng ngươi như vậy." Nghe hắn nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên.

Mạnh Kỳ Thiên cười khổ nói: "Hết cách rồi, thiên phú triệu hồi sư của ta không cao, tự biết có Hồng Liên cùng Mặc Liên phía trước thì không có cách nào vượt qua được, chỉ có thể tìm con đường đi riêng."

"May là ngươi tìm con đường đi riêng." Hoàng Bắc Nguyệt thực sự bội phục sự thông minh của hắn, "Hiện tại có thể nói cho ta biết phần "Thiên Phật" còn lại bị Thánh quân giấu ở đâu rồi chứ."

Mạnh Kỳ Thiên thở dài một tiếng, "Nếu ngươi đã quyết mạo hiểm, ta tự nhiên không thể ngăn cản, nhưng..."

"Ta tự có chừng mực!"

Mạnh Kỳ Thiên lặng lẽ tới gần nàng, thấp giọng nói nói mấy câu bên tai, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu liếc hắn, chỉ thấy Mạnh Kỳ Thiên cười khổ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng cười khổ.

"Ngươi có thể chờ thời cơ thì lại ra tay"

"Ta không có nhiều thời gian chờ đợi nữa." Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, thời gian quả thật không nhiều lắm.

Nhìn nàng dứt khoát xoay người, bóng lưng cô tuyệt, Mạnh Kỳ Thiên đột nhiên nói: "Cẩn thận Mặc Liên!"

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dừng lại, quay đầu lại nhìn hắn, Mạnh Kỳ Thiên mở tay ra, lộ ra nụ cười bất đắc dĩ: "Hắn được xưng là mãnh thú của Điện Quang Diệu, đó không phải là hư danh."

"Mặc Liên hiện tại hôn mê bất tỉnh, đối với ta là cơ hội tốt." Hoàng Bắc Nguyệt trầm trọng gật đầu, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Một trận gió thổi tới, lá vàng khô trên giàn tròng hoa rơi xuống đống tuyết đọng.

Hắn thấp giọng lầm bầm lầu bầu: "Tối nay hướng gió bình yên, tội gì muốn ngược gió mà đi chứ?"

Nơi mà Mạnh Kỳ Thiên nói là tòa Thiên Điện phía sau Quang Minh Thần Điện, chỗ ở của Thánh Quân. Chỗ này không ai dám đến, Mạnh Kỳ Thiên từ nhỏ lớn lên ở Điện Quang Diệu, cũng chưa từng đi qua nơi đó.

Lúc bọn họ thấy Thánh quân đều cách sau rèm. Bộ dáng Thánh Quân thế nào, bọn họ chưa bao giờ biết. Sau mỗi lần gặp bọn họ xong, Thánh quân đi đâu cũng không ai biết.

Muốn tới thiên điện không thể đi vòng qua Quang Minh Thần Điện được, nhất định phải đi từ bên trong.

Thánh quân là cao thủ kết giới, nhìn Điện Quang Diệu được hắn ẩn giấu bí mật như vậy liền biết.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới bên ngoài Quang Minh Thần Điện, không biết Thánh quân cùng Mặc Liên còn ở bên trong hay không.

Nàng lặng lẽ đẩy cửa ra thành một khe hở, từ khe hở nhìn xuyên thấu qua vô số ngọn đèn dầu chói mắt chỉ thấy bên tĩnh lặng, không thấy bóng dáng của Thánh quân cùng Mặc Liên.

May là không thấy!

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lắc mình đi vào, bước nhanh qua vẩy dầy hành lang ánh nến huy hoàng, đi tới chỗ rèm che, nàng duỗi tay vén rèm lên, bên trong chỉ có một chiếc ghế vàng rộng rãi, bên cạnh cái ghế có viên minh châu cực đại chiếu sáng, một cái bàn nhỏ, bên trên vẫn đặt một chén trà nóng còn bốc hơi.

Nếu không ai vào đây, vậy chén trà nóng này là ai đưa tới?

Nàng lục lọi chỗ này, tìm kiếm cơ quan hoặc là chốt mở kết giới.

Dấu tay chạm đến khối minh châu, ánh sáng tối sầm lại, đột nhiên không gian phía sau ghế lung lay một chút, Hoàng Bắc Nguyệt khòe miệng hơi cong lên, đưa tay bỏ một tầng băng gắn vào phía trên minh châu, ngăn trở ánh sáng, sau đó bay tới phía sau ghế nằm, lắc mình đi vào.

Trong nháy mắt đã đi tới một phòng tàng thư phong phú, bố trí ngăn nắp, xung quanh bày rất nhiều giá gỗ, phía trên đặt không ít dược liệu thông thường, gian phòng không có cửa sổ, không gian rất lớn, nhìn bố trí này hẳn là phòng chế thuốc.

Quả nhiên, đi lên phía trước liền nhìn thấy một lò chế thuốc màu đen rất lớn. Phía sau bày ấm luyện thuốc Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh mà năm đó nàng cùng Phong Liên Dực tranh đoạt ở phủ An Quốc công!

Không cần đoán, nàng có thể biết đây là đâu.

Lặng lẽ đi ra khỏi phòng chế thuốc, bên ngoài viện rơi đầy tuyết chưa kịp quét sạch. Trên mặt tuyết có một hàng dấu chân thật sâu, nàng giẫm theo dấu chân to hơn nàng đi tới một tòa u tĩnh trong viện.

Luyện dược sư bình thường cũng thích an tĩnh, Tống Mịch tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ. Phủ Tiêu Dao Vương xây dựng ở ngoại ô, mặc dù quy mô rất lớn, nhưng người hầu rất thưa thớt, rất an tĩnh.

Tống Mịch du lịch thiên hạ, rất ít trở về, hơn nữa hẳn đến nay chưa cưới vợ, chỉ có mấy hồng nhan tri kỷ bên ngoài, bởi vậy hàng năm trong vương phủ càng tịch liêu, chỉ có mấy lão bộc xử lý.

Không phòng thủ chu đáo, đối với Hoàng Bắc Nguyệt mà nói, quả thực như vào chỗ không người, không hề bị khiêu chiến.

Bước chân nàng đi tới bên ngoài phòng có đèn sáng, ngồi xổm ở góc tường, bởi vì đối phương là Thánh quân giỏi về kết giới, cho nên nàng không dám tới quá gần, thật cẩn thận dán lỗ tai gần sát vách tường.

May mà người ở bên trong cũng không có phòng bị gì, đại khái không ngờ sẽ có người len lén theo hẳn tới quý phủ, hoặc là hẳn căn bản không có ý đồ phòng bị.

Tinh tế nghe hồi lâu không có cực nhỏ động tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt đang định đi tới nơi khác lục soát, nhưng lúc này lại nghe thấy một tiếng thống khổ kêu thảm thiết trong phòng!

Căn bản không cần áp sát tai vào tường vẫn có thể nghe rõ ràng!

Đó là tiếng của Mặc Liên!

Sau tiếng hét thảm, một cỗ lực lượng cường đại đột nhiên phát ra, giống như vòi rồng, ngay cả cửa sổ phòng cũng bị bật ra. Rèm cửa sổ bay múa khắp nơi, trong phòng không biết bị vỡ thứ gì, từng tiếng từng tiếng vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt dính sát vào tường mới không bị lực lượng cường đại thổi bay ra.

Thật là lực lượng khủng khiếp!

Lặng lẽ lau một chút mồ hôi trên trán, Hoàng Bắc Nguyệt bình ổn tâm thần, trong tiếng kêu thảm rên rĩ kia nghe được giọng nói của Tống Mịch: "Triệt nhi, không sao rồi."

Dù hắn nói với ngữ khí an ủi mềm mại, song từ lúc cửa sổ mở đã nghe được tiếng u u của thiếu niên như thú hoang bị dồn vào chân tường, hiển nhiên là bị hành hạ đến mức đầu óc hỗn loạn.

"Nguyệt, Nguyệt..." hắn thì thào nói khiến Thánh quân lâm vào trầm mặc hồi lâu.

"Hoàng Bắc Nguyệt." Thánh quân trầm thấp chậm rãi nói ra một cái tên khiến Mặc Liên đột nhiên an tĩnh lại.

Dù ở bên ngoài nhưng dường như vẫn cảm giác được hơi thở cực kỳ nguy hiểm phát ra trên người Thánh quân.

Hoàng Bắc Nguyệt sợ run trong chốc lát, dự định lặng lẽ rời đi, lại thấy Thánh quân nói: "Người muốn cô ta sao?"

Không biết Mặc Liên đáp lại như thế nào, không có âm thanh, hắn là gật đầu, Thánh quân liền nói: "Chỉ cần người ngoan ngoãn nghe lời, cô ta sớm muộn sẽ là của người."

"Ta muốn nhìn nàng một lần." Mặc Liên thấp giọng nói, lúc này hắn nói chuyện hình như không khó khăn như trước.

Trong phòng truyền đến tiếng bước chân, là Thánh quân đứng lên, chậm rãi đi tới bên cửa sổ, nhìn cảnh tuyết bên ngoài nói: "Người lúc đầu nói với ta là muốn đôi mắt, chính là vì nhìn thấy cô ta một lần sao?"

Phía sau Mặc Liên không nói gì.

Hoàng Bắc Nguyệt lại lo lắng đề phòng, nàng hiện tại chỉ cách vách tường với Thánh quân, không, chỉ cần hắn hơi cúi đầu là có thể nhìn thấy góc tường nàng đứng ngoài cửa sổ.

Nàng luôn luôn giỏi ẩn giấu hơi thở trên người, vô thanh vô tức căn bản không ai phát hiện được, tuy nhiên vẫn có chút lo lắng.

Nghe hắn nói chuyện cùng Mặc Liên, hơi thở của nàng có chút mất tự nhiên.

Chỉ cảm thấy Mặc Liên không nên như vậy, hắn càng cố gắng, nàng càng áy náy, bởi vì nàng căn bản không thể đáp lại tình cảm của hắn.

"Ta có thể cho ngươi đôi mắt." Thánh quân nhìn đủ cảnh tuyết ngoài cửa sổ liền chậm rãi quay lại, "Có điều, sau khi ngươi thấy được nàng sẽ cầu ta thu hồi ánh sáng của ngươi."

"Sẽ không!" Mặc Liên nói như chém đinh chặt sắt, rất kiên quyết chắc chắn, thật sự là dũng khí một đi không trở lại!

Thánh quân không trả lời hắn, trầm mặc một hồi.

Hoàng Bắc Nguyệt không dự định nghe tiếp, có một số việc thà chẳng biết gì còn hơn. Biết rõ lại càng thấy áp lực đè nặng trên vai.

Nàng rất mệt.

Lặng lẽ đứng dậy, mơ hồ nghe thấy Mặc Liên ở bên trong hỏi: "Ngài sẽ giết nàng sao, phụ thân?"

Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh, tay chống góc tường đứng lên đột nhiên mềm nhũn, cả người liền ngã ngồi xuống, bước chân trượt xuống tuyết tạo ra một tiếng ma sát nhỏ.

Nàng thần kinh căng thẳng, toàn thân căng cứng, trên lưng lập tức toát ra mồ hôi lạnh!

Trong phòng Thánh quân đột nhiên lạnh lùng ngẩng đầu, bước nhanh tới trước cửa sổ, nhìn ra bên ngoài. Ngoài cửa sổ trống tuếch, dưới góc tường cũng không có ai, chỉ có một con mèo đen đứng dưới hành lang, liếm tuyết dính trên chân.

"meo meo ô..."

Mèo đen ngẩng đầu lên, gọi hẩn một tiếng, sau đó liền vui vẻ chạy vào đất tuyết.

"Là Mèo sao?" Mặc Liên ở bên trong hỏi.

"Là miêu." Thánh quân buông cảnh giác, xoay người đi tới trước.

Thân thể Hoàng Bắc Nguyệt treo trên mái hiên, phía sau lưng dính sát vào góc mái. Nàng thở dài nhẹ nhõm một hơi, may là trước kia ở hiện đại thành thạo Thuật Chế Ngự Thú, lúc quan trọng có thể khống chế mèo đen chơi đùa ngoài sân đến chịu tội thay mình.

Loại động vật không có linh tính này khống chế rất dễ, chỉ cần ý thức cường đại có thể tùy ý sai khiến chúng.

Nàng năm đó chỉ bằng ý thức đã chinh phục được Băng Linh Huyền Diệu, còn con mèo nhỏ này thì tính gì?

Vuốt trái tim nháy lên, trong lòng nàng nghĩ đến mức này thì nhìn kỹ người bên trong xem có thật là Mặc Liên không. Giọng nói quen thuộc như vậy, từ lúc nàng quen Mặc Liên chưa thấy nói chuyện lưu loát rõ ràng như thế bao giờ.

Thân thể chao đảo một cái, nắm lấy cột nhà dưới mái hiên, có thể ló đầu nhìn thấy tình hình bên trong.

Thánh quân đưa lưng về phía nàng, đứng ở bên giường, mà Mặc Liên ngồi xếp bằng, quay mặt về phía nàng. Nhưng hai mắt hắc không nhìn thấy, không sợ bị hắc phát hiện.

Nửa quần áo trên người Mặc Liên đã được cởi bỏ, lộ ra thân thể thiếu niên gầy gò nhưng rắn chắc. Phía sau hắc có nguyên khí màu đen chớp động, bởi vì bị thân thể Thánh quân che lấp nên không nhìn rõ được.

Chỉ mơ hồ nhìn thấy có hai cây gậy thật dài màu đen tinh tế, to hơn ngón tay, ngắn hơn cánh tay một chút. Hình như trên gậy có hoa văn vui mừng lẫn sợ hãi. Với thị lực của nàng chỉ mơ hồ nhìn thấy một chút lồi lõm, dù sao toàn thể là màu đen nên không nhìn rõ lắm.

Gậy gộc màu đen hình như rút ra khỏi lưng Mặc Liên, như hai đôi cánh mở rộng bên cạnh hắc. Hắc khí bốn phía như cánh chim, lộ ra gương mặt tái nhợt, cảm giác như nhìn thấy thiên sứ đọa lạc.

Không biết có phải ảo giác hay không, lúc Mặc Liên thoáng ngẩng đầu, nàng hình như nhìn thấy hoa Kết Ngạnh màu đen bên khóe mắt hấn đẹp hơn trước.

Giống như trước là một nụ hoa chớm nở, mà hiện tại cánh hoa đã mở ra một ít, có tư thế muốn bung ra.

Nhưng màu đen nồng nặc khiến khuôn mặt hấn không đơn thuần trong suốt như trước mà hơi có chút khát máu.

Nàng chỉ thật nhanh liếc mắt nhìn, sau đó cấp tốc rời khỏi mái hiên, đi tới thư phòng bên kia vương phủ tìm kiếm phần còn lại của quyển "Thiên Phạt".

Nàng nghĩ đến cảnh vừa nhìn, lại ngẫm đến lời cảnh cáo của Mạnh Kỳ Thiên: cẩn thận Mặc Liên! Hấn được xưng là mãnh thú của Điện Quang Diệu không phải chỉ là hư danh.

Trong lòng đột nhiên bất an mãnh liệt, khiến đầu óc đau nhức, không thể chuyên tâm tìm kiếm, nàng tìm một góc bí ẩn ngồi xổm xuống, để đầu óc hỗn loạn của chính mình yên lặng một chút.

Đang lúc này, cửa thư phòng đột nhiên bị đẩy ra, ngoài cửa ánh tuyết đột nhiên chiếu vào.

Hoàng Bắc Nguyệt hoảng sợ, vội vàng rụt rụt thân thể, trốn sau một loạt giá sách, ngừng thở đè ép toàn bộ khí tức trên người mình.

Ngoài cửa người nọ đi đến, tiện tay đẩy cửa ra, đi tới bên một loạt giá sách, cầm một quyển sách xuống lật xem, hình như xác định gì đó liền buông sách ra, rời khỏi thư phòng.

Hoàng Bắc Nguyệt chờ tiếng bước chân đi xa thật lâu mới chậm rãi

đi tới chỗ người kia vừa lật xem sách. Trên kệ sách rút một quyển ra.

Quyển này hẳn vừa lật xem.

Hoàng Bắc Nguyệt lật ngược xuôi cuốn sách vài lần, không phát hiện chỗ nào đặc biệt. Đây là một tập thơ bình thường, tất cả phía trên đều là văn tự phong nhã, là bộ sách học đòi văn vẻ mà đám quý tộc thường biểu diễn.

Nàng cho là mình cầm sai rồi, liền lật xem tất cả các cuốn sách xung quanh, tất cả đều đúng là cùng nội dung, không có chỗ nào đặc biệt.

Chẳng lẽ bản thân nghĩ sai rồi? Người nọ đi vào chẳng qua là muốn nhìn một câu thơ không nhớ được mà thôi?

Nào có đơn giản như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt lấy tập thơ xuống, bỏ vào trong nẹp giới, lặng lẽ ẩn núp ra ngoài.

Ra khỏi Phủ Tiêu Dao Vương, nhìn thấy ngọn đèn chiếu sáng tỏ Thành Lâm Hoài, trong nháy mắt nàng rất muốn trở về xem một chút, nhưng nghĩ đến trong sách có thể cất giấu "Thiên Phật", phải nhanh tìm Mạnh Kỳ Thiên nghiên cứu một chút.

Hơn nữa, nàng không có nhiều thời gian sầu não, chuyện của quốc gia nàng tạm thời chẳng quan tâm.

Nếu hiện tại nàng biết vì mình mà Anh Dạ bị đưa xuống vực sâu thì bất kể thế nào nàng cũng trở về.

Chờ lúc nàng đứng ở đỉnh cao lạnh lẽo cô độc mà nhìn lại quãng thời gian này, nàng vẫn nhớ rõ ánh trăng cùng tuyết rơi đầy đất trong

đêm nay như cố ý, khiến nàng vĩnh viễn không thể quên ánh trăng trắng bệnh cùng không khí lạnh như băng.

Nếu Vạn Thú Vô Cương thật sự như lời đồn có thể siêu thoát sinh tử, có năng lực đi ngược thời gian thì cho dù mạo hiểm tính mạng, nàng nhất định sẽ sử dụng.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 965: Anh Dạ bỏ mình

1

Đế đô Nước Đông Ly.

Ngàn năm lịch sử lắng đọng, đô thành hùng vĩ đứng sững dưới trời quang, cờ bay phất phới, giáp sĩ uy nghiêm, trên tường thành treo đầy đèn lồng màu đỏ, cờ quạt bên ngoài cũng treo lụa đỏ.

Trên đường lớn, một đường bước đi đã thấy màu cờ rực rỡ lay động trong gió.

Đây là tháng ngày mà cả nước đồng khánh.

Đệ nhất công chúa Nước Nam Dục từ ngàn dặm xa xôi xa gả đến, lập gia thất với Thái tử nước Đông Ly, hai nước từ nay về sau ký kết liên minh thông gia, thành chuyện tốt vĩnh viễn. Vì vậy mà chung một đường chống lại kẻ địch bên ngoài.

Trong hoàng cung.

Hoàng đế tuổi đã già, râu mép hoa râm không thể xử lý chánh sự cũng bị lôi ra, ngồi trên long ỷ được mỹ nữ hầu hạ, nhưng không ngừng ngủ gà ngủ gật. Cuộc sống vui mừng như vậy cũng không làm cho hấn khôi phục tinh thần chút nào.

Ở trong đại điện, Thái tử đi tới đi lui, toàn thân mặc hỉ phục, cũng không che lấp được thịt béo rung rung, cầm tròn vo như muốn chảy xuống.

Trong ánh mắt bị thịt mỡ gần che hết lộ ra tia thô bỉ, nghĩ đến năm năm trước từng gặp vị Công chúa Anh Dạ quốc sắc thiên hương, hần giờ phút này liền không nhịn được muốn lao ra, vội vã đón tân nương trở về, lạy trời đất rồi trực tiếp đưa vào động phòng.

"Điện hạ!" Một tiểu thái giám vội vàng vàng chạy vào, ở cửa vấp một cái suýt ngã.

Thái tử ba chân bốn cẳng sai bước tới, vui mừng lẫn sợ hãi hỏi: "Công chúa tới rồi sao?"

Thái giám thờ phì phò nói: "Không, không phải, là Nhiếp Chính Vương truyền lời đến, bảo thái tử điện hạ kiên nhẫn chờ, công chúa ở trên đường trì hoãn một hồi, e rằng ngày mai mới tới được!"

"Cái gì!?" Thái tử hô to, cả người suýt nhảy dựng lên, "Công chúa sao có thể trì hoãn bỏ lỡ ngày tốt? Hôm nay là ngày quan trọng của bốn thái tử thành thân, cả nước dân chúng cũng nhìn, sao có thể nói trì hoãn là trì hoãn chứ? Không được, ta muốn đích thân đi nghênh đón công chúa!".

Trong lòng vốn ngứa ngáy khó nhịn, thái tử đang mộng đẹp đêm nay cùng công chúa mỹ lệ một đêm xuân tiêu nghe được tin tức này như sấm sét giữa trời quang, bị giội gáo nước lạnh, tức giận muốn lao ra.

Hắn đường đường là thái tử một quốc gia, tôn quý như thế, ngày thành thân sao lại không có tân nương?

Vừa nói, thái tử nước Đông Ly liền muốn lao nhanh ra, ai ngờ vừa ra tới cửa bị hai thủ vệ lạnh như băng ngăn lại.

"Thái tử điện hạ, Đại tướng quân có lệnh, mời điện hạ kiên nhẫn chờ ở trong cung, sáng ngày mai công chúa vào thành, lập tức sẽ cùng

thái tử điện hạ bái đường thành thân."

"Vì sao phải sáng mai? Bản thái tử thành thân là đại sự, há có thể đùa giỡn qua loa? Bọn họ làm việc kiểu gì? Vì sao không đúng hạn đem công chúa đưa tới?" Thái tử nổi giận, tuy nhiên đối mặt với thuộc hạ của Nhiếp Chính Vương Ngụy vũ thần cũng không dám làm càn, ngữ khí cũng bình thản ba phần.

"Đại tướng quân làm việc, thái tử điện hạ chẳng lẽ còn hoài nghi sao? Dù sao sớm muộn gì cũng thành thân, thái tử điện hạ cần gì phải nóng lòng?"

Hai người kia lạnh lùng liếc hắt một cái, rất rõ ràng, có Ngụy vũ thần ở nước Đông Ly, đừng nói là thái tử, cho dù là lão hoàng đế ngủ bên trong, bọn họ cũng không coi là chuyện to tát gì.

Thái tử thấy ánh mắt nhìn lạnh như băng kia liền vừa giận vừa sợ, thái tử còn muốn nói thêm nhưng tiểu thái giám bên cạnh vội vàng giật nhẹ tay áo hắt, vẻ mặt uất ức.

"Điện hạ, hay là nghe Nhiếp Chính Vương đi, dù sao, sớm muộn đều sẽ đưa công chúa tới." Tiểu thái giám thấp giọng than thở.

"Nhưng Khâm Thiên giám định giờ lành...." Tiếng nói Thái tử đột nhiên ngưng bật, cả người sững sờ tại chỗ, trên mặt hồng hào chuyển thành trắng bệch, giống như cầu vồng xuất hiện.

"Điện hạ, chuyện này chỉ có Đại tướng quân một người làm chủ." Tiểu thái giám hút hút cái mũi, không dám nói quá lớn.

"Vô liêm sỉ!" Thái tử trong lòng cũng nghĩ thông đột nhiên tức giận mắng một tiếng, "Ngụy vũ thần! Người dám khi quân võng thượng, đại nghịch bất đạo!"

"Điện hạ, điện hạ nói nhỏ thôi, không thể lộ ra a!" Tiểu thái giám luống cuống tay chân ngăn cản hẳn.

Thái tử tức giận đến mức đỏ mắt, không kiềm chế được, đáng tiếc ngoài cửa hai cao thủ ánh mắt lạnh như băng trông chừng, hẳn cũng không dám hô to, đặt mông ngã ngồi dưới đất, u u khóc lên.

"Ngụy võ thần, người khinh người quá đáng!".

Trên long ỷ phía sau, lão hoàng đế ngủ say sưa, nào biết gì chuyện xảy ra, trong lòng mỹ nhân vẫn mơ thấy mộng đẹp.

Ngoài thành.

Đội ngũ đưa dâu của Nước Nam Dục hạ trại nhóm lửa tại chỗ, thành công đưa Công chúa Anh Dạ đến đây, nước Đông Ly tặng không ít rượu tốt thịt ngon, khao binh lính đường xa mệt nhọc.

Nhìn cảnh tượng đội ngũ vui mừng, một đám binh lính cũng không biết trong lòng buồn hay vui.

Công chúa Anh Dạ của bọn họ xinh đẹp thiện lương, nhưng lại gả cho một kẻ tiểu nhân hèn hạ âm hiểm như thái tử nước Đông Ly khiến dân chúng cũng khó có thể tiếp nhận.

Công chúa đáng thương vì Nước Nam Dục, cho dù không muốn cũng bị gả đi lấy chồng xa, không biết cuộc sống sau này trải qua thế nào?

"Tiểu Hầu gia, tới uống một chút rượu cho ấm người đi" Mấy binh lính hét to lên.

Đứng trên bãi đất, nam tử mặc nhung trang xoay người lại, khuôn mặt vẻ đẹp âm nhu giờ phút này đã cứng rắn cương lạnh, thản nhiên cười cười, nói: "Các người uống đi, tối nay cho các người no say một một chầu!"

"Đa tạ Tiểu Hầu gia!" Nghe được lời của hắn, tất cả mọi người cao hứng cười ha hả.

Tiểu Hầu gia Tào Tú Chi của phủ Hoài Bắc Hầu lần này là sứ giả phụ trách hộ tống Công chúa Anh Dạ đến nước Đông Ly hòa thân, dọc đường đi thu liễm tác phong phong lưu tuấn lãng ngày xưa. Rất quy củ, mặc nhung trang, cưỡi tuấn mã, bảo kiếm đeo bên thắt lưng, bên người không có mỹ nữ vờn quanh, so với bình thường chính phái hơn nhiều.

Hắn vốn quen biết Công chúa Anh Dạ vào ngày đi Nước Bắc Diêu, quan hệ không phải ít, sau khi về nước hắn cũng thường thường tiến cung thăm Công chúa Anh Dạ. Công chúa mặc dù không thích hắn tác phong hoa tâm, nhưng cũng không quá chán ghét, dù sao, Tào Tú Chi có cách khiến nàng cười rộ lên.

Tào Tú Chi cũng vui vẻ khi thấy mỹ nhân vui vẻ, không biết vì sao, nhìn thấy nàng khổ sở, hắn sau khi trở về ôm mỹ nhân trong lòng cũng hậm hực, mà chỉ cần nàng cười, bảo hắn làm cái gì cũng được.

Tình cảm khác thường này hắn không phát hiện, nhưng Hoài Bắc Hầu lại phát hiện.

Công chúa Anh Dạ mặc dù cao quý, nhưng có thể trói buộc trái tim con mình, có thể củng cố địa vị của phủ Hoài Bắc Hầu. Nhưng kết hôn với một công chúa, đối với phủ Hoài Bắc Hầu mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Hoài Bắc Hầu cùng phu nhân thương lượng nhiều ngày việc hôn nhân này, rốt cuộc muốn dâng tấu lên Hoàng thượng, nhưng không ngờ nửa đường lại xuất hiện sứ giả nước Đông Ly cầu thân, càng không ngờ Hoàng thượng lại cho phép.

Rơi vào đường cùng, Hoài Bắc Hầu chỉ có thể thu hồi tâm tư nhỏ lại.

Mà Tào Tú Chi sau khi biết được tin tức này cũng vội vã tiến cung gặp Công chúa Anh Dạ, không biết bọn họ nói đó, sau khi trở về hẳn không nhắc lại chuyện này nữa. Ngược lại xin ý chỉ của Hoàng thượng cho phép hộ tống Công chúa Anh Dạ đến nước Đông Ly.

Nhẹ khẽ vượt vượt bảo kiếm trên lưng, Tào Tú Chi ngẩng đầu, nhìn thành trì nước Đông Ly đứng sừng sững cách đó không xa, ánh mắt xinh đẹp tuyệt trần xuất hiện tia sáng phức tạp.

"Thiếu gia!"

Đang nhìn thành trì tự ngẫm, một bóng dáng nhỏ gầy đột nhiên tới gần, quỳ phía sau hẳn.

Chương 966: Anh Dạ bỏ mình

2

"Làm sao vậy, Tào Chính?" Tào Tú Chi không hứng lắm mở miệng, lúc này hẳn chẳng có hứng thú gì, cho dù nước Đông Ly đưa tuyệt thế Đại mỹ nhân ra hẳn cũng không muốn liếc mắt một cái.

Khi xuất môn, Hoài Bắc Hầu sai người tên là Tào Chính đi theo hẳn. Đây là một cao thủ thuộc tính lôi, giỏi tìm hiểu tin tức và ẩn giấu hành tung.

Nhìn Công chúa Anh Dạ vào thành, Tào Tú Chi cũng không bỏ, lo lắng phái Tào Chính đi theo xem một chút. Nếu thái tử nước Đông Ly vô lễ với công chúa, hẳn lập tức vọt vào, mang Công chúa Anh Dạ về Nước Nam Dục!

"Thiếu gia, chuyện này hình như bất thường!" Tào Chính quỳ trên mặt đất nói, "Tiểu nhân phụng mệnh lặng lẽ đi theo công chúa vào thành, người của nước Đông Ly hẳn là phải lập tức đưa công chúa vào hoàng cung thành thân cùng thái tử, nhưng..."

"Nhưng là làm sao?" Nghe điều bất thường, Tào Tú Chi lập tức xoay người, lớn tiếng hỏi.

Tào Chính nói: "Tiểu nhân thấy bọn họ đưa công chúa đến, đến... phủ Đại tướng quân...."

"Vì sao? Hiện tại đã qua giờ lành, người của nước Đông Ly muốn làm gì?" Tào Tú Chi quát lớn, hôm nay là ngày hai nước cùng đặt kết minh tốt đẹp, Công chúa Anh Dạ thành thân với thái tử nước Đông

Ly, hai quốc minh ước liền đã đặt xong!

Nhưng vì sao lại đưa Anh Dạ đến phủ Đại tướng quân đi?

Tào Chính vuốt mồ hôi trên trán, nói: "Tiểu nhân nghe ngóng, nghe nói ở nước Đông Ly, Hoàng thượng cùng thái tử không có thực quyền, Đại tướng quân Ngụy vũ thần mới là người cầm quyền thật sự. Hắn gây rối hậu cung, ra vào cung điện phi tần còn thường xuyên hơn Hoàng thượng, thậm chí ngay cả hoàng hậu cũng không chịu nổi sỉ nhục của hắn nên tự vẫn, còn lại tần phi cung nữ chỉ có thể mặc hắn ức hiếp..."

"Chết tiệt Ngụy vũ thần!" Tào Chính chưa nói hết, Tào Tú Chi đã xông nhanh ra khỏi bãi đất, hô lớn: "Toàn bộ tập hợp, lập tức vào thành cứu công chúa!"

Chạy xuống bãi đất nhìn mới phát hiện binh lính vừa rồi còn khoe khoang uống rượu, khoe khoang ăn thịt đều ngã ngổ ngang trên mặt đất, hôn mê bất tỉnh!

Có người hạ độc trong rượu thịt!

Tào Tú Chi cảm giác cả người lạnh lẽo, giật mình nắm bảo kiếm, bị Tào Chính phía sau bắt được, nói: "Thiếu gia, có lừa gạt! Rời khỏi đây trước đã!"

"Không được! Công chúa vẫn ở trong thành, nàng hiện tại chắc chắn..." Nghĩ đến Anh Dạ có thể gặp nguy hiểm, Tào Tú Chi lúc này hạ quyết tâm muốn vào thành!

Tào Chính chặn trước hắn quỳ xuống: "Thiếu gia, bên người Ngụy vũ thần rất nhiều cao thủ..."

"Ta mặc kệ cao thủ gì, ta hộ tống công chúa đến nước Đông Ly, sao có thể để nàng chịu nhục?" Tào Tú Chi dắt ngựa khỏi chuồng, sai bước đi, "Tào Chính, người ở bên ngoài tiếp ứng ta! Chờ binh lính tỉnh dậy, lập tức lệnh cho bọn hắn nghiêm chỉnh đợi, không được nháo sự với nước Đông Ly!".

"Thiếu gia! Thiếu gia!" Tào Chính hô lớn, nhưng khoái mã đã bay nhanh vào thành, tro bụi đầy trời.

Vốn là cuộc sống vui mừng, nhưng từ lúc vào thành đã không nghe được tiếng chiêng trống, ngược lại càng ngày càng yên lặng, không giống đại điển hôn lễ trong tưởng tượng, cũng không thấy người nước Đông Ly ra nghênh đón.

Nàng bị người đưa đến một tòa nhà lớn, bảy queo tám rẽ, sau đó đưa vào một phòng, để nàng ngồi xuống, sau đó mọi người liền lui ra ngoài.

Anh Dạ lẳng lặng ngồi trong chốc lát, sau đó tự xốc khăn voan hồng, vén châu ể trên trán lên, liếc nhìn xung quanh.

Trong phòng bố trí hoa mỹ tao nhã, chỗ nào cũng là đồ đặc giá trị xa xỉ, nhưng không có chúc mừng cũng không có chữ hỉ, đây căn bản không phải là phòng tân hôn!

Nàng bỗng nhiên đứng lên, phất ống tay áo lớn tiếng nói: "Người đâu!"

Công chúa từ nhỏ mưa dầm thấm đất, khí thế tôn quý như toát ra từ thân thể, tiếng nói vừa cất lên, cửa phòng liền bị mở ra, một người cười lớn đi tới.

"Để công chúa điện hạ đợi lâu, Bồn vương thật không phải!" Nam

nhân mặc cảm y đi ra khỏi bình phong, vết sẹo trên mặt được nụ cười bao phủ nên không quá đáng sợ.

Tuy nhiên vẫn khiến người ta ngửa mắt!

Sắc mặt Anh Dạ hoàn toàn lạnh xuống, người này nàng rất quen thuộc!

"Ngụy võ thần, người mang Bồn công chúa tới đây là ý gì?" Anh Dạ không sợ hãi, lạnh lùng chất vấn.

"Cái này mà công chúa còn không rõ sao?" Ngụy võ thần cười đi tới, mở hai tay ra "Bồn vương hâm mộ đại danh công chúa đã lâu, hôm nay nhìn thấy, thật sự là phúc ba đời!".

Anh Dạ hừ lạnh, không thèm nể mặt mũi, thấy hắn đến gần, hai mắt hung hăng trừng. Ngụy võ thần xem như biết điều liền đứng lại bất động, nhưng nụ cười trên mặt đã thu lại ba phần.

"Bồn vương đã sai người chuẩn bị rượu và thức ăn ngon, tối nay coi như chào mừng công chúa." Ngụy võ thần vẫy tay, thị nữ đã bưng rượu và thức ăn vào, để lên bàn, sau đó khom người lui ra ngoài.

Anh Dạ cũng không liếc nhìn rượu và thức ăn một lần, bình tĩnh ngồi xuống, nói: "Ngụy võ thần, người đáng trí sao? Ta đến nước Đông Ly để làm mẫu nghi thiên hạ, người tính cái gì vậy? Đừng tưởng rằng nắm quyền trong tay thì có thể lướt qua thiên tử, nói đến cùng, người chỉ là một nô tài hèn mọn. Muốn chào mừng Bồn công chúa, người thử soi gương xem chính mình có tư cách hay không!"

Nàng gằn từng tiếng đâm ở chỗ đau của Ngụy võ thần! Nàng đúng là công chúa tôn quý, khí chất trời sinh này còn mạnh hơn Ngụy võ thần từ thân phận nô lệ bò lên địa vị!

Nghe nàng nói xong, sắc mặt Ngụy võ thần biến ảo như cầu vồng, không nhịn được tươi cười, vẻ mặt âm độc nói: "Công chúa Anh Dạ, Bốn vương cất nhắc ngươi, mới đưa ngươi đến phủ! Chứ không đành lòng nhìn ngươi bị súc sinh giày xéo"

"Ngươi còn hơn súc sinh vài phần? Ta chỉ làm hoàng hậu mẫu nghi thiên hạ, nếu ngươi không leo lên để vị được thì cút xa ra."

"Ngươi..." Ngụy võ thần tức giận, cuối cùng cười lạnh: "Ngươi cho rằng, ngôi vị hoàng đế có gì ghê gớm?"

"Dù sao còn tốt hơn là nô tài!" Anh Dạ nghiêng người ngồi, nửa mắt cũng không ban thưởng cho hắn, "Ngụy võ thần, nếu ngồi ở ngôi vị hoàng đế đều là súc sinh cùng kẻ bất lực mà ngươi cũng không dám soán vị, có thể thấy ngươi cũng uất ức tới cực điểm!"

Chương 967: Anh Dạ bỏ mình

3

"Ai nói Bản vương không dám soán vị? Lão hoàng đế cùng thái tử chỉ là con rối mà thôi, hoàng đế thực sự của nước Đông Ly là Ngụy võ thần ta!"

Anh Dạ hừ lạnh một tiếng "Chờ người khoác lên long bào thì trở lại hỏi Bản công chúa đi, người bây giờ không xứng!"

Trong mắt Ngụy võ thần bùng lên lửa giận, được lắm Công chúa Anh Dạ, thật không ngờ xem thường hần!

Hiện tại ở trong phủ Đại tướng quân của hần, ai có thể từ chối hần? Cả nước Đông Ly có ai dám nói chữ "không" với hần?

Ngụy võ thần bước lên, dự định để công chúa nói lại! Nhưng hần vừa tới gần, Công chúa Anh Dạ liền bình thân đưa tay lên. Một con dao sắc bén nhẹ nhàng như mây bay gió thoảng đặt ngang trên chiếc cổ xinh đẹp tuyệt trần, tì lên làn da tuyết trắng tinh tế như đồ sứ.

Ngụy võ thần chợt dừng bước chân lại, đổi sắc mặt nói: "Người không muốn sống nữa!"

"Một mình mạng của ta cũng không sao, nhưng Ngụy võ thần người vừa đắc tội với Nước Bắc Diệu, lại dám đắc tội với Nước Nam Dục sao? Người trăm phương ngàn kế kết minh với Nước Nam Dục, chẳng lẽ chỉ vì đạt được Bản công chúa?".

"Được! Công chúa Anh Dạ, người với cô cô người giống nhau, cận

kề cái chết cũng không khuất phục, quả nhiên ngươi mới người thân cùng huyết mạch a!"

"Quá khen, nhưng Ngụy đại tướng quân ngươi không biết, ta cùng hoàng cô là công chúa tôn quý thực sự, con của hoàng hậu, khác nữ nhi do phi tần sinh ra. Chỉ có hoàng tộc mới xứng đôi với ta. Thà làm ngọc vỡ, ngươi không phải thiên tử, không có tư cách chạm vào ta."

"Được!" Ngụy võ thần không giận ngược lại cười, trên mặt vết sẹo càng thêm dữ tợn, "Ngươi bức Bồn vương soán vị, Bồn vương soán cho ngươi xem! Chỉ là một hư danh có gì mà khó."

Anh Dạ nhú mày nói: "Vây Bồn công chúa đợi tin lành."

Ngụy võ thần nhìn nàng một cái, xoay người đi nhanh.

Nghe cửa đóng lại, tiếng bước chân đã đi xa, Anh Dạ mới run rẩy buông dao ra, móng tay đã đâm thật sâu vào da thịt, lông mi khẽ run lên, giọt nước mắt lăn xuống.

Nàng đứng lên, đi tới cửa sổ đẩy ra, từ ống tay áo phóng ra một con hạc giấy, trong tay kết ấn, hạc giấy mở cán ra, nàng cúi đầu, nhẹ giọng nói với hạc giấy: "Đi Nước Nam Dục, tìm hoàng huynh, không, đi tìm Bắc Nguyệt, nói cho nàng, ta rất sợ hãi."

Sau khi nói xong, hạc giấy trong tay liền biến thành tia sáng nhỏ biến mất trong không khí.

Đây là phương thức truyền tin của quý tộc Nước Nam Dục, trên hạc giấy rót vào nguyên khí của nàng, sẽ giúp nàng truyền tin tức tới một người khác, mặc dù tiện lợi, nhưng chỉ triệu hồi sư mới có thể làm được, hơn nữa đường xá xa xôi sẽ hao phí rất nhiều nguyên khí.

Bình thường triệu hồi sư lợi hại cũng dùng đại bàng đen đưa tin, nhưng nàng không gọi về được đại bàng đen, chỉ có thể dùng loại hạc giấy này, hy vọng Bắc Nguyệt có thể nghe được lời cầu cứu của nàng.

Nàng đưa hạc giấy trở lại, chợt nghe ngoài cửa sổ có người nhẹ nhàng gõ ba cái, trong lòng nàng vui vẻ, nghĩ thầm Bắc Nguyệt sao lại chạy đến nhanh như vậy, vội vàng đi mở cửa sổ.

"Công chúa!" Nhẹ nhàng kêu một tiếng, Tào Tú Chi ló đầu vào, đầu đầy mồ hôi, thấy nàng không việc gì liền lộ vẻ vui mừng.

"Sao ngươi lại tới đây?" Anh Dạ vội vàng quan sát chung quanh, xác định trong viện không có trọng binh gác, đây là địa bàn của Ngụy võ thần, tự nhiên không cần phải phá lệ "chiếu cố" nàng.

"Ta lo lắng ngươi!" trên mặt Tào Tú Chi tràn ngập chân tình thật ý lo lắng, "Công chúa, Ngụy võ thần là một tên khốn nạn hèn hạ vô sỉ, ta mang ngươi rời khỏi đây."

"Hai người chúng ta không đi được." Anh Dạ lắc đầu, thấp giọng nói, "Cho dù ra khỏi phủ Đại tướng quân, cũng không có cách chạy khỏi nước Đông Ly. Ngụy võ thần dám một mình mang ta tới đây, nhất định chuẩn bị kỹ càng, không để tin tức truyền về Nước Nam Dục."

Tào Tú Chi nhớ tới binh lính mang theo giờ phút này đều hôn mê bất tỉnh, liền oán hận đâm vào tường.

"Ngươi vào bằng cách nào?" Anh Dạ giờ phút này mới nghĩ tới hỏi, hẳn không phải triệu hồi sư, võ đạo cũng rất yếu, sao có thể len lén xông vào phủ Đại tướng quân?

"Ta dùng một ít ảo thuật." Tào Tú Chi nói đến, "Bất kể thế nào, ta

mang người rời khỏi phủ Đại tướng quân trước, lão tặc Ngụy võ thần kia gian xảo vô cùng, ta lo lắng người...."

"Không cần, ta đã xúi giục Ngụy võ thần soán vị, hấn tạm thời không dám tới chọc ta, hưởng hồ, ta đã truyền tin cho Bắc Nguyệt, cô ấy sẽ đến cứu ta."

"Bắc Nguyệt quận chúa?" Tào Tú Chi hoài nghi nói, "Nàng, rõ ràng là nàng cho người tới đây, chính nàng..."

"Bắc Nguyệt là vì Nước Nam Dục!" Công chúa Anh Dạ cao giọng nói, "Nàng quan tâm Nước Nam Dục, cũng sẽ không vô tâm nhìn ta vào chỗ chết! Ta hiểu rõ nàng, ta biết nàng là hạng người gì!"

Biết Anh Dạ cùng Hoàng Bắc Nguyệt cảm tình không như bình thường, Tào Tú Chi dù bất mãn nhưng chỉ có thể câm miệng.

"Người tìm chỗ ẩn nấp đi, nếu Bắc Nguyệt nhận được tin thì nhiều nhất một ngày có thể chạy tới, chỉ cần ta có thể ngăn chặn Ngụy võ thần một hai ngày, người lo lắng cái gì?"

Tào Tú Chi gật đầu, hấn nghĩ đi vào để anh hùng cứu mỹ nhân, ai biết thực lực mình không ăn thua, căn bản không thể cứu nàng ra ngoài, còn để nàng an bài đường lui, trong lòng nhất thời mất mát.

"Vậy chính người cẩn thận, ta tạm lưu ở phụ cận này, người có việc, đã bảo ta."

"Vậy chính người cẩn thận, ta ở gần đây, người có việc thì gọi ta."
Tào Tú Chi nói hết thì rầu rĩ lặng lẽ ẩn núp đi.

Anh Dạ trở lại phòng, có hy vọng, nàng yên tâm hơn nhiều.

Không cầu có thể trở về Nước Nam Dục, chỉ cần không để lão gian tặc Ngụy vũ thần làm nhục là được.

Mang theo một chút hy vọng, Anh Dạ tháo trang dung, dựa vào gối ngủ.

Hạc giấy truyền tin quả nhiên rất nhanh được đưa đến phủ Trưởng Công chúa, nhưng không ai biết, hôm nay trong phủ không có Bắc Nguyệt quận chúa, chỉ có Hồng Liên.

Lưu Thạch cúi đầu đi vào Lưu Vân Các, trong thoáng chốc nhìn thấy tia sáng yếu ớt vào phòng, hấn lập tức bước nhanh lên, đẩy cửa đi vào.

"Hồng Liên!" Lo lắng hô một tiếng, nhưng lại đổi lấy ánh mắt lạnh như băng mang theo cảnh cáo của nữ tử trong phòng.

"Nói bao nhiêu lần, hiện tại ta là Hoàng Bắc Nguyệt, người gọi sai một lần nữa, ta sẽ đuổi người đi!"

Chương 968: Anh Dạ bỏ mình

4

Lưu Thạch tự biết phạm sai lầm, nhưng vậy cũng là vì lo lắng nàng. Nàng không hề cảm kích nên bản thân hẳn cũng không tiện nói, trầm mặc cúi đầu.

Hồng Liên mở bàn tay, trong lòng bàn tay một con hạc giấy nho nhỏ vỡ cánh, sau đó biến thành một đoạn chữ nho nhỏ xếp thành một hàng trong không khí.

"Ngụy võ thần lòng muông dạ thú, căn bản không thực hiện lời hứa hòa thân, Bắc Nguyệt, ta rất sợ hãi, cứu ta.-- Anh Dạ"

Tia sáng tập hợp thành chữ nhỏ lóe trong không khí, Lưu Thạch ngẩng đầu liếc nhìn nói: "Đây là Công chúa Anh Dạ truyền tin, nàng sợ Ngụy võ thần hại, có nên nói cho Hoàng thượng hay không? Lần này hòa thân có vấn đề lớn!"

Hồng Liên lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Những gì người nhìn thấy, nếu dám để lộ ra nửa chữ, đừng trách ta trở mặt vô tình!"

Lưu Thạch sửng sốt một chút, vẻ mặt đôn hậu tràn đầy khó hiểu: "Nhưng Công chúa Anh Dạ..."

"Ta làm việc người dám hoài nghi sao?" Hồng Liên lớn tiếng nói, "Còn dám nhiều lời nửa chữ thì lập tức cút về đi! Giữ lại người cũng vô dụng!"

Lưu Thạch tức giận nói: "Nhưng đó là Công chúa Anh Dạ, người để

nàng đi hòa thân, rốt cục là trong lòng có ý gì? Các người tốt xấu cũng là người một nhà a!"

Chát....

Lưu Thạch nói xong đã bị một cái cái tát nặng nề đánh trên mặt, hấn không kịp trở tay. Vết thương của Hồng Liên đã tốt lên, trừ mất đi Thôn Thiên Hồng Mãng, nàng vẫn lợi hại như trước, Lưu Thạch này nàng chẳng để vào mắt.

"Ta chính là muốn Công chúa Anh Dạ chết! Không chỉ như thế, ta còn muốn Thái tử Chiến Dã lãnh binh xuất chinh tấn công Nước Tây Nhung cũng chết! Muốn hoàng đế cùng thái hậu Nước Nam Dục đều chết cả! Muốn đem Nước Nam Dục cho Ngụy võ thần! Như thế nào? Người muốn đi mật báo?"

Lưu Thạch trên mặt hấn đỏ năm dấu tay, rất bi thương lại bất đắc dĩ nhìn nàng: "Hồng Liên, sao lại muốn như vậy?"

"Ta muốn phá hủy mọi thứ của Hoàng Bắc Nguyệt! Như vậy ta mới có thể cao hứng. Tiểu Thạch, người nếu hy vọng ta vui vẻ thì ngậm miệng, yên lặng giúp ta, nếu không, ta chỉ có thể giết người!" Hồng Liên vẻ mặt tàn nhẫn chậm rãi hoà hoãn, cười với Lưu Thạch.

Lưu Thạch cúi đầu, chậm rãi nói: "Ta hiểu rồi."

Hồng Liên thật sự cao hứng, vung tay phát tin tức hạc giấy mang đến đi, sau đó hai tay kết ấn, chim đại bàng đen bay từ ngoài sổ vào, rơi trên cánh tay nàng, hai mắt sắc bén liếc nhìn Lưu Thạch.

Cô ta đi tới bàn, đề bút viết mấy câu trên giấy, làm khô nét mực, cuộn lại đưa cho đại bàng đen. Đại bàng mở miệng nuốt tờ giấy xuống.

"Đưa đi nước Đông Ly, bảo Ngụy võ thần mở lá gan ra! Một Công chúa Anh Dạ cũng không đối phó được thì ta không cần hợp tác với người như vậy!"

Đại bàng đen nghe lời nàng bay ra ngoài cửa sổ, đảo mắt đã biến mất.

"Hồng Liên, Công chúa Hi Hòa chỗ này..." Nhìn đại bàng đen bay đi, Lưu Thạch bất an mở miệng.

"Ta đêm nay ra ngoài lạng lẽ gặp bà ta, người coi chừng trong phủ, đừng để bất kỳ ai đi vào."

Lưu Thạch gật đầu, không dám nói thêm cái gì.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tỉnh ngủ đầu đau như muốn nứt ra, trong mộng rất kỳ quái, bóng người Anh Dạ rối loạn, một mình nàng đối mặt vô số binh mã, bị buộc đến bên vách núi, suýt nhảy xuống vách núi.

Nàng không phải người mê tín, nhưng mấy ngày liền đều mơ ác mộng về Anh Dạ, nàng có chút bất an.

"Chủ nhân, người như thế nào đã tỉnh ngủ?" Nến Đỏ đang cầm vài phần hồ sơ đi tới, vân vân dụi mắt, vẻ mặt mệt mỏi.

"Ta ngủ bao lâu?" Hoàng Bắc Nguyệt vuốt vuốt thái dương cho bớt đau.

"Mới ngủ một canh giờ thôi." Nến Đỏ cười nói, đặt hồ sơ lên bàn, "Đây là Mạnh Kỳ Thiên bảo ta giao cho người, về "Thiên Phật", hẳn thật sự thông minh, ngay cả ta cũng bội phục hẳn."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn sắc trời, quả nhiên bên ngoài mới hừng sáng, ý nghĩ vẫn hỗn loạn, muốn ngủ nhưng không ngủ được, tối hôm qua thức đêm tới hừng đông mới ngủ được một lát, đã bị cơn ác mộng bưng tỉnh.

Gần đây vài ngày, nàng cũng không nghỉ ngơi tốt, nghiên cứu "Thiên Phật" cùng kế hoạch đối phó Thánh quân hết thầy đầu vào đây với Mạnh Kỳ Thiên, hai người lại quá mệt nhọc.

Mạnh Kỳ Thiên không rõ nàng vì sao cứ cấp bách cùng liều mạng như vậy, làm liên lụy hẳn không ngủ yên được một giấc.

Cầm hồ sơ nhìn vài lần, phía trên là phần tàn quyển Thiên Phật mà Mạnh Kỳ Thiên phát hiện ra từ cuốn thơ mà nàng trộm được. Thánh quân quả nhiên chu đáo, giấu ở giữa tập thơ, dùng phương pháp đặc thù mới có thể thấy được, may mắn Mạnh Kỳ Thiên đủ thông minh.

Nàng nghiên cứu tinh tế vẫn tự phía trên, nhưng lại thấy tâm thần không yên, huyết Thái Dương giật giật khiến nàng tâm phiền ý loạn.

"Chủ nhân sắc mặt không tốt, hay là nghỉ ngơi lát rồi đọc sau." Nến Đỏ bụng tới trà nóng, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, không khỏi lo lắng nói.

"Không cần." Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận nước trà uống một ngụm, nước nóng hôi hổi, Nến Đỏ muốn nhắc nhở nhưng nàng đã phun ra, đầu lười như bị bồng.

"Chủ nhân không sao chứ? Là ta chủ quan." Nến Đỏ sốt ruột đoạt lấy chén trà.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc lắc đầu, nước trà rất nóng, đầu lười

đau nhức, nàng chợt nhớ tới cái gì liền nói: "Nến Đỏ, người giúp ta đi Nước Nam Dục một chuyến, lập tức phải đi!".

"Vâng!" Nến Đỏ không dám chậm trễ vội vàng gật đầu, "Chủ nhân muốn ta đi Nước Nam Dục làm gì?"

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nghĩ ra muốn làm gì, suy nghĩ một chút liền nói: "Ta lúc ấy dạy Nhã Ngọc một ít công pháp, người xem hẳn luyện thế nào, thuận tiện xem Chiến Dã có được Vương lệnh của lính đánh thuê thì làm gì?"

"Được, ta lập tức đi." Nến Đỏ gãi gãi đầu, chuyện giám sát Phong Nhã Ngọc không phải đã sớm dặn dò Lạc Lạc sao?

Nến Đỏ đi tới cửa, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên vội vã đi vào, không khỏi cười nói: "Người không phải vừa nói buồn ngủ sao? sao lại chạy tới?"

Vừa rồi gặp Mạnh Kỳ Thiên, hẳn vừa ngủ vừa nói chuyện, hiện tại tinh thần lại gấp trăm lần!

Mạnh Kỳ Thiên không thèm để ý nàng trêu chọc, bước vào, nói: "cô ta ở đâu?"

"Chủ nhân sao? ở trong phòng." Nến Đỏ tốt bụng chỉ, nhìn Mạnh Kỳ Thiên vọt vào, trong lòng bất an, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nếu không Mạnh Kỳ Thiên tinh táo như vậy sẽ không hết ha hết hoảng như vậy.

"Hoàng Bắc Nguyệt, xảy ra chuyện rồi!" Mạnh Kỳ Thiên vào phòng, liền vội vàng nói.

"Làm sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt đau đầu không ngừng, nghe

Mạnh Kỳ Thiên nói, trong lòng liền hoảng hốt bật dậy.

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Nước Nam Dục cùng nước Đông Ly hòa thân, chuyện này người biết không?"

"Hòa thân?" Hoàng Bắc Nguyệt tim đập mạnh, lập tức hỏi: "Là ai đi hòa thân?"

Mạnh Kỳ Thiên vẻ mặt quái dị nhìn nàng: "Là Công chúa Anh Dạ, sao người lại không biết?"

Anh Dạ...

Cảnh trong mơ trước khi đi Thành Tu La đột nhiên xuất hiện trong đầu, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đi ra ngoài, "Để Anh Dạ đi nước Đông Ly hòa thân, Hoàng thượng điên rồi sao? Nến Đỏ, chúng ta lập tức tiến cung đi!".

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Mạnh Kỳ Thiên gọi lại nàng, "Sợ rằng không còn kịp rồi."

Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, thoát nhìn tiều tụy không chịu nổi, "Người nói cái gì?".

"Đội ngũ đưa dâu hòa thân đã xuất phát một tháng trước, hiện tại sợ rằng Công chúa Anh Dạ và thái tử nước Đông Ly đã thành hôn nhiều ngày."

"Tại sao có thể như vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt lửa giận công tâm, quay người lao đi, "Nước Nam Dục cùng nước Đông Ly hẳn là kẻ thù cũ mới đúng! Tại sao lại hòa thân?"

"Chủ nhân!" Nến Đỏ cũng vội vàng đuổi theo.

Mạnh Kỳ Thiên sợ thân phận các nàng bại lộ, bao lâu khổ cực lại hủy hoại trong chốc lát nên cũng vội vàng theo ra ngoài, cũng may Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù lòng như lửa đốt, nhưng trong đầu còn giữ một tia lý trí, ở trong Điện Quang Diệu không triệu hồi ra triệu hồi thú khủng bố của nàng.

"Hoàng Bắc Nguyệt, người nghe ta nói, chuyện này không đơn giản, người đừng xúc động, ta..."

"Anh Dạ giờ phút này đã ở nước Đông Ly, ta không đội trời chung với Ngụy vũ thần, lão gian tặc kia nhất định sẽ không bỏ qua Anh Dạ, ta đi cứu cô ấy trước, chuyện còn lại nói sau!" Hoàng Bắc Nguyệt đẩy Mạnh Kỳ Thiên đang cản trước mặt, đến bên bờ kết giới, nàng không nói hai lời lập tức ra ngoài, Nến Đỏ hóa thân thành rồng, mang theo nàng nhảy vào không trung!

Nàng cũng biết chuyện không đơn giản, Hoàng thượng sẽ không để Anh Dạ đi hòa thân, cho dù Hoàng thượng đồng ý, Chiến Dã cũng sẽ không đồng ý!

Nhưng Anh Dạ đã đi nước Đông Ly, Chiến Dã lại không có động tác, nhất định đã xảy ra chuyện!

Nàng lạnh lẽo bất an, vừa nghĩ tới mối thù với Ngụy vũ thần, cùng với đại chiến lần trước, lão gian tặc kia nhất định hận nàng thấu xương. Anh Dạ lọt vào tay hắn có thể sống tốt sao?

"Chủ nhân, đừng xa xa xôi, người vài ngày không nghỉ ngơi, chi bằng nghỉ ngơi trước..." Nến Đỏ lo lắng nói.

"Nến Đỏ! Ta muốn người dùng mọi cách với tốc độ nhanh nhất đi nước Đông Ly!" Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng nói.

Nến Đỏ cũng không nói lại, thân thể màu trắng như tia chớp xuyên qua mây mù, đi nước Đông Ly, xuyên qua Rừng rậm Phù Quang là nhanh nhất, nàng cũng mặc kệ nguy cơ tứ phía từ rừng rậm. Toàn bộ uy áp cường đại trên người thần thú phát ra, hù dọa tất cả đám thần thú dám khiêu khích lui về!

"Hoàng Bắc Nguyệt, người vội vã cũng vô dụng, đường xa như vậy, người nghỉ ngơi trước một chút đi, Ngụy võ thần khó đối phó đấy." Trên đường, Yểm vẫn luôn ở trong trong hắc thủy cấm lao nghỉ ngơi suốt vài ngày qua đã chậm rãi mở miệng.

"Ta biết, nhưng ta nhắm mắt lại đều thấy khuôn mặt Anh Dạ! Hơn một tháng trước ta mơ thấy chuyện cô ấy hòa thân. Nhưng ta lại không nghĩ nhiều, nếu khi đó ta đi ngăn cản, bất luận thế nào cũng không để cô ấy gả sang nước Đông Ly." Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tràn ngập hối hận.

Yểm thờ dài nói: "Chuyện đã xảy ra, người hối hận cũng vô dụng."

"Yểm, lúc này ta mà gặp Ngụy võ thần, tuyệt sẽ không nương tay!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh như băng nói.

"Mấy ngày nay nghiên cứu "Thiên Phật", tin rằng người cũng hiểu ra một chút, gặp gỡ Ngụy võ thần hẳn không cần trợ giúp." Yểm nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, nặng nề thờ dốc một tiếng, âm thầm vận chuyển Vạn Thú Vô Cương, liên tục tôi luyện ba cái chú ấn trong thân thể, lấy chú ấn lô liên hợp cùng Thiên Phật, cố gắng đột phá cửa thứ nhất của Thiên Phật.

Đáng tiếc, Thiên Phật quá mức cao thâm, không phải ngày một ngày hai có thể đột phá.

Kể cả Quân Ly cũng mất nhiều năm, mà nàng nghiên cứu tàn quyển mới một tháng, rất nhiều chỗ không tra được, không thể đột phá dễ dàng như vậy.

Nhưng nàng không từ bỏ! Cho dù chỉ có thời gian ngắn ngủi, nàng cũng muốn thử!

Yểm nhìn nàng liều mạng không nghỉ ngơi chút nào như vậy, cũng không dám quấy rầy.

Nến Đỏ liều mạng chạy xuyên qua Rừng rậm Phù Quang dài dằng dặc, đi suốt một ngày, từ nửa đêm bắt đầu mưa, trong mưa xen lẫn chút bông tuyết.

Qua không lâu, bông tuyết chậm rãi lớn dần, cuối cùng nổi lên tuyết rơi dày như lông ngỗng.

"Chắc là đợt tuyết rơi cuối cùng trong năm, rơi thật lớn nhỉ." Yểm ngẩng đầu cảm thán, cho dù đang ở trong hắc thủy cấm lao cũng có thể cảm nhận được tuyết lạnh như băng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở to mắt, vừa vịn một mảnh bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên lông mi, bị nhiệt khí ấm áp trên mặt hòa tan thành nước, chảy vào trong mắt.

Nàng giơ tay lên lau nước tuyết đi.

Tại lúc này, từ bầu trời xa mênh mông dần lộ ra tia sáng ban mai, ánh mặt trời từ núi cao nhảy ra, ánh sáng yếu ớt như chuyến bay đêm qua biển sâu bị lẫn trong sương mù, chỉ nhìn thấy ánh sáng của hải đăng.

"Đã đến vùng đất của nước Đông Ly rồi chứ." Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói.

"Ngọn núi kia chính là Phạn âm sơn nổi danh của nước Đông Ly." Yểm nói.

Nến Đỏ bay thấp xuống, xuyên qua rừng cây, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nói: "Ngăn lại hấn!"

Nến Đỏ tuân lệnh, thân thể khổng lồ đập xuống, một người binh lính giục ngựa mà đến mắt nhắm tịt vì gió tuyết, không thấy rõ phía trước Rừng trắng tuyết khổng lồ, nhưng uy áp của thần thú quá mạnh mẽ, ngựa của hấn không dám đi tới, móng trước giương lên, hất ngã hấn xuống ngựa.

"Đồ súc sinh nguơ mà làm chậm chuyện của Đại tướng quân thì không gánh hết tội đâu!" Binh lính đứng lên khỏi đất tuyết, nhìn con ngựa chạy trốn chỉ có thể la to đuổi theo.

Song, giữa trời tuyết đột nhiên xuất hiện một cặp mắt như chuông đồng trừng lớn nhìn hấn.

Binh lính sợ kêu thảm một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau tóm cổ áo hấn, quát lạnh nói: "Ngươi võ thần có chuyện gì? Nói!"

Binh lính kinh hồn chưa định, không dám giấu diếm, vội vàng nói: "công chúa Nước Nam Dục trốn thoát, Đại tướng quân lệnh chúng ta đi truy tìm, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!"

"Bọn họ bây giờ ở đâu?" Hoàng Bắc Nguyệt hét lớn, trong gió tuyết,

đôi mắt cũng đỏ bừng!

Binh lính chỉ ngón tay phía trước, bị dọa gần chết, "Kia, ngay dưới chân núi Phạn âm...."

Răng rắc!

Lời còn chưa dứt, cổ đã bị bẻ gãy, Nến Đỏ đã xoay người bay tới chân núi Phạn âm.

Dọc đường đi mùi máu tanh càng ngày càng đậm, trong đất tuyết có thể thấy vô số dấu chân và vết máu ghê người!

"Đại nhân, giờ trở về ăn nói với Đại tướng quân thế nào?" Trong tuyết rơi, một binh lính bất an hỏi một nam nhân có bộ dáng tướng lĩnh.

Nam nhân kia khuôn mặt bình tĩnh nói: "Hừ! Ai biết Công chúa Anh Dạ cận kề cái chết cũng không hàng! Ta xem không cần giải thích, chờ rơi đầu đi!".

Vừa dứt lời, phía sau đột nhiên gió bão cuồn cuộn nổi lên, tuyết càng rơi càng nhanh, càng rơi xuống càng lớn, từng phiến bông tuyết đập bề trên vai như hòn đá đập vào mà đau!

"A..."

"Ô oa... này, đây là cái gì?"

Trong đám binh lính vang lên tiếng kêu thảm liên tiếp.

Tướng lĩnh quay đầu nhìn gió tuyết mù mịt, chưa đợi hẳn thấy rõ đã bị một thanh dao băng xuyên qua trán, trong nháy mắt băng khúc

đại làm vỡ tung đầu hấn.

Trong chớp mắt, toàn bộ đội ngũ vài trăm người bị chết thảm trong đất tuyết, thi thể ngổn ngang nằm, người nào cũng mở to hai mắt, không kịp nhìn thấy bộ dáng kẻ địch.

Ròng trắng tuyết từ trên trời giáng xuống, chưa xuống đến mặt đất, một bóng người đã lưu loát nhảy xuống, một đám bông tuyết nhiễm máu bị bắn lên, nàng chạy vội đến.

"Anh Dạ! Anh Dạ!"

Gió bão tàn phá bừa bãi, tuyết rơi ngổn ngang, trong tiếng gió gào thét, tiếng gọi của nàng trở nên yếu ớt.

Dưới chân núi Phạn Âm, tất cả gió bão tuyết đều thổi vào thung lũng, gió tuyết thô lương, một vết máu tươi kéo dài về phía trước.

Trừ tiếng gió thì bốn phía đều an tĩnh, ngoài tiếng tim đập của nàng thì không hề có khí tức gì nữa.

Sườn núi mơ hồ xuất hiện trong mắt, càng tới gần, bước chân của nàng càng chậm, cuối cùng ánh mắt như bị tuyết che lấp, nàng đứng ở dưới sườn núi, nhìn thấy Tào Tú Chi toàn thân đẫm máu đứng trước mặt, một tay vươn ra che chở cô gái phía sau. Hai người đứng thẳng dán vào chân núi. Tào Tú Chi một tay cầm cây thương dài, đâm xuyên qua bụng thân thể hai người, vẫn không chạm vào vách núi.

Không biết vì cây thương cố định, hay hai người kia đến chết cũng quyết tâm không chịu ngã xuống. Bọn họ đứng thẳng tắp như đang tác chiến, chỉ có đầu hơi rũ xuống.

Từng mảnh bông tuyết rơi trên đầu và trên vai bọn họ, như chôn lấp hai người, máu tươi chảy xuống từ thân thể cùng băng tuyết hòa tan chảy ra, giờ phút này đã sớm ngưng kết thành khối.

Tào Tú Chi nắm cây thương thật chặt không chịu buông tay, đã hơi nhẹ nhàng quay đầu, để cô gái phía sau gục đầu xuống, dán vào mặt hắn, nhuộm đầy máu tươi trên mặt. Hắn có vẻ đang cười, nhưng nụ cười lại đọng lại mãi mãi.

Hoàng Bắc Nguyệt lao đảo hai bước, đột nhiên ngã khụy xuống đất tuyết

"Chủ nhân!" Nến Đỏ hóa thành hình người, chạy như bay tới nâng nàng dậy.

"Cứu bọn họ! Mau cứu bọn họ!" Hoàng Bắc Nguyệt run rẩy giơ tay lên, dùng sức giục Nến Đỏ để nàng đi cứu người.

Nến Đỏ nước mắt đầy mặt, khóc nói: "Chủ nhân, nhìn tình hình này, bọn họ ít nhất đã chết một ngày, không cứu sống nổi..."

Chương 969: Anh Dạ bỏ mình

5

Lưu Thạch tự biết phạm sai lầm, nhưng vậy cũng là vì lo lắng nàng. Nàng không hề cảm kích nên bản thân hẳn cũng không tiện nói, trầm mặc cúi đầu.

Hồng Liên mở bàn tay, trong lòng bàn tay một con hạc giấy nho nhỏ vỡ cánh, sau đó biến thành một đoạn chữ nho nhỏ xếp thành một hàng trong không khí.

"Ngụy võ thần lòng muông dạ thú, căn bản không thực hiện lời hứa hòa thân, Bắc Nguyệt, ta rất sợ hãi, cứu ta.-- Anh Dạ"

Tia sáng tập hợp thành chữ nhỏ lóe trong không khí, Lưu Thạch ngẩng đầu liếc nhìn nói: "Đây là Công chúa Anh Dạ truyền tin, nàng sợ Ngụy võ thần hại, có nên nói cho Hoàng thượng hay không? Lần này hòa thân có vấn đề lớn!"

Hồng Liên lạnh lùng nhìn hắn một cái, "Những gì người nhìn thấy, nếu dám để lộ ra nửa chữ, đừng trách ta trở mặt vô tình!"

Lưu Thạch sửng sốt một chút, vẻ mặt đôn hậu tràn đầy khó hiểu: "Nhưng Công chúa Anh Dạ..."

"Ta làm việc người dám hoài nghi sao?" Hồng Liên lớn tiếng nói, "Còn dám nhiều lời nửa chữ thì lập tức cắt về đi! Giữ lại người cũng vô dụng!"

Lưu Thạch tức giận nói: "Nhưng đó là Công chúa Anh Dạ, người để

nàng đi hòa thân, rốt cục là trong lòng có ý gì? Các người tốt xấu cũng là người một nhà a!"

Chát....

Lưu Thạch nói xong đã bị một cái cái tát nặng nề đánh trên mặt, hấn không kịp trở tay. Vết thương của Hồng Liên đã tốt lên, trừ mất đi Thôn Thiên Hồng Mãng, nàng vẫn lợi hại như trước, Lưu Thạch này nàng chẳng để vào mắt.

"Ta chính là muốn Công chúa Anh Dạ chết! Không chỉ như thế, ta còn muốn Thái tử Chiến Dã lãnh binh xuất chinh tấn công Nước Tây Nhung cũng chết! Muốn hoàng đế cùng thái hậu Nước Nam Dục đều chết cả! Muốn đem Nước Nam Dục cho Ngụy võ thần! Như thế nào? Người muốn đi mật báo?"

Lưu Thạch trên mặt hấn đỏ năm dấu tay, rất bi thương lại bất đắc dĩ nhìn nàng: "Hồng Liên, sao lại muốn như vậy?"

"Ta muốn phá hủy mọi thứ của Hoàng Bắc Nguyệt! Như vậy ta mới có thể cao hứng. Tiểu Thạch, người nếu hy vọng ta vui vẻ thì ngậm miệng, yên lặng giúp ta, nếu không, ta chỉ có thể giết người!" Hồng Liên vẻ mặt tàn nhẫn chậm rãi hoà hoãn, cười với Lưu Thạch.

Lưu Thạch cúi đầu, chậm rãi nói: "Ta hiểu rồi."

Hồng Liên thật sự cao hứng, vung tay phát tin tức hạc giấy mang đến đi, sau đó hai tay kết ấn, chim đại bàng đen bay từ ngoài sổ vào, rơi trên cánh tay nàng, hai mắt sắc bén liếc nhìn Lưu Thạch.

Cô ta đi tới bàn, đề bút viết mấy câu trên giấy, làm khô nét mực, cuộn lại đưa cho đại bàng đen. Đại bàng mở miệng nuốt tờ giấy xuống.

"Đưa đi nước Đông Ly, bảo Ngụy võ thần mở lá gan ra! Một Công chúa Anh Dạ cũng không đối phó được thì ta không cần hợp tác với người như vậy!"

Đại bàng đen nghe lời nàng bay ra ngoài cửa sổ, đảo mắt đã biến mất.

"Hồng Liên, Công chúa Hi Hòa chỗ này..." Nhìn đại bàng đen bay đi, Lưu Thạch bất an mở miệng.

"Ta đêm nay ra ngoài lạng lẽ gặp bà ta, người coi chừng trong phủ, đừng để bất kỳ ai đi vào."

Lưu Thạch gật đầu, không dám nói thêm cái gì.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Tỉnh ngủ đầu đau như muốn nứt ra, trong mộng rất kỳ quái, bóng người Anh Dạ rối loạn, một mình nàng đối mặt vô số binh mã, bị buộc đến bên vách núi, suýt nhảy xuống vách núi.

Nàng không phải người mê tín, nhưng mấy ngày liền đều mơ ác mộng về Anh Dạ, nàng có chút bất an.

"Chủ nhân, người như thế nào đã tỉnh ngủ?" Nến Đỏ đang cầm vài phần hồ sơ đi tới, vân vê dụi mắt, vẻ mặt mệt mỏi.

"Ta ngủ bao lâu?" Hoàng Bắc Nguyệt vượt vượt thái dương cho bớt đau.

"Mới ngủ một canh giờ thôi." Nến Đỏ cười nói, đặt hồ sơ lên bàn, "Đây là Mạnh Kỳ Thiên bảo ta giao cho người, về "Thiên Phật", hẳn thật sự thông minh, ngay cả ta cũng bội phục hẳn."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn sắc trời, quả nhiên bên ngoài mới hừng sáng, ý nghĩ vẫn hỗn loạn, muốn ngủ nhưng không ngủ được, tối hôm qua thức đêm tới hừng đông mới ngủ được một lát, đã bị cơn ác mộng bưng tỉnh.

Gần đây vài ngày, nàng cũng không nghỉ ngơi tốt, nghiên cứu "Thiên Phật" cùng kế hoạch đối phó Thánh quân hết thảy đều vào đấy với Mạnh Kỳ Thiên, hai người lại quá mệt nhọc.

Mạnh Kỳ Thiên không rõ nàng vì sao cứ cấp bách cùng liều mạng như vậy, làm liên lụy hẳn không ngủ yên được một giấc.

Cầm hồ sơ nhìn vài lần, phía trên là phần tàn quyển Thiên Phật mà Mạnh Kỳ Thiên phát hiện ra từ cuốn thơ mà nàng trộm được. Thánh quân quả nhiên chu đáo, giấu ở giữa tập thơ, dùng phương pháp đặc thù mới có thể thấy được, may mắn Mạnh Kỳ Thiên đủ thông minh.

Nàng nghiên cứu tinh tế vẫn tự phía trên, nhưng lại thấy tâm thần không yên, huyết Thái Dương giật giật khiến nàng tâm phiền ý loạn.

"Chủ nhân sắc mặt không tốt, hay là nghỉ ngơi lát rồi đọc sau." Nến Đỏ bụng tới trà nóng, nhìn sắc mặt nàng tái nhợt, không khỏi lo lắng nói.

"Không cần." Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận nước trà uống một ngụm, nước nóng hôi hổi, Nến Đỏ muốn nhắc nhở nhưng nàng đã phun ra, đầu lười như bị bỏng.

"Chủ nhân không sao chứ? Là ta chủ quan." Nến Đỏ sốt ruột đoạt lấy chén trà.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc lắc đầu, nước trà rất nóng, đầu lười

đau nhức, nàng chợt nhớ tới cái gì liền nói: "Nến Đỏ, người giúp ta đi Nước Nam Dục một chuyến, lập tức phải đi!".

"Vâng!" Nến Đỏ không dám chậm trễ vội vàng gật đầu, "Chủ nhân muốn ta đi Nước Nam Dục làm gì?"

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nghĩ ra muốn làm gì, suy nghĩ một chút liền nói: "Ta lúc ấy dạy Nhã Ngọc một ít công pháp, người xem hẳn luyện thế nào, thuận tiện xem Chiến Dã có được Vương lệnh của lính đánh thuê thì làm gì?"

"Được, ta lập tức đi." Nến Đỏ gãi gãi đầu, chuyện giám sát Phong Nhã Ngọc không phải đã sớm dặn dò Lạc Lạc sao?

Nến Đỏ đi tới cửa, vừa ngẩng đầu nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên vội vã đi vào, không khỏi cười nói: "Người không phải vừa nói buồn ngủ sao? sao lại chạy tới?"

Vừa rồi gặp Mạnh Kỳ Thiên, hẳn vừa ngủ vừa nói chuyện, hiện tại tinh thần lại gấp trăm lần!

Mạnh Kỳ Thiên không thèm để ý nàng trêu chọc, bước vào, nói: "cô ta ở đâu?"

"Chủ nhân sao? ở trong phòng." Nến Đỏ tốt bụng chỉ, nhìn Mạnh Kỳ Thiên vọt vào, trong lòng bất an, nhất định là đã xảy ra chuyện gì, nếu không Mạnh Kỳ Thiên tinh táo như vậy sẽ không hốt ha hốt hoảng như vậy.

"Hoàng Bắc Nguyệt, xảy ra chuyện rồi!" Mạnh Kỳ Thiên vào phòng, liền vội vàng nói.

"Làm sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt đau đầu không ngừng, nghe

Mạnh Kỳ Thiên nói, trong lòng liền hoảng hốt bật dậy.

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Nước Nam Dục cùng nước Đông Ly hòa thân, chuyện này ngươi biết không?"

"Hòa thân?" Hoàng Bắc Nguyệt tim đập mạnh, lập tức hỏi: "Là ai đi hòa thân?"

Mạnh Kỳ Thiên vẻ mặt quái dị nhìn nàng: "Là Công chúa Anh Dạ, sao ngươi lại không biết?"

Anh Dạ...

Cảnh trong mơ trước khi đi Thành Tu La đột nhiên xuất hiện trong đầu, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đi ra ngoài, "Để Anh Dạ đi nước Đông Ly hòa thân, Hoàng thượng điên rồi sao? Nến Đỏ, chúng ta lập tức tiến cung đi!".

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Mạnh Kỳ Thiên gọi lại nàng, "Sợ rằng không còn kịp rồi."

Nàng bỗng nhiên quay đầu lại, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, thoát nhìn tiều tụy không chịu nổi, "Ngươi nói cái gì?".

"Đội ngũ đưa dâu hòa thân đã xuất phát một tháng trước, hiện tại sợ rằng Công chúa Anh Dạ và thái tử nước Đông Ly đã thành hôn nhiều ngày."

"Tại sao có thể như vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt lửa giận công tâm, quay người lao đi, "Nước Nam Dục cùng nước Đông Ly hẳn là kẻ thù cũ mới đúng! Tại sao lại hòa thân?"

"Chủ nhân!" Nến Đỏ cũng vội vàng đuổi theo.

Mạnh Kỳ Thiên sợ thân phận các nàng bại lộ, bao lâu khổ cực lại hủy hoại trong chốc lát nên cũng vội vàng theo ra ngoài, cũng may Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù lòng như lửa đốt, nhưng trong đầu còn giữ một tia lý trí, ở trong Điện Quang Diệu không triệu hồi ra triệu hồi thú khủng bố của nàng.

"Hoàng Bắc Nguyệt, người nghe ta nói, chuyện này không đơn giản, người đừng xúc động, ta..."

"Anh Dạ giờ phút này đã ở nước Đông Ly, ta không đội trời chung với Ngụy võ thần, lão gian tặc kia nhất định sẽ không bỏ qua Anh Dạ, ta đi cứu cô ấy trước, chuyện còn lại nói sau!" Hoàng Bắc Nguyệt đẩy Mạnh Kỳ Thiên đang cản trước mặt, đến bên bờ kết giới, nàng không nói hai lời lập tức ra ngoài, Nến Đỏ hóa thân thành rồng, mang theo nàng nhảy vào không trung!

Nàng cũng biết chuyện không đơn giản, Hoàng thượng sẽ không để Anh Dạ đi hòa thân, cho dù Hoàng thượng đồng ý, Chiến Dã cũng sẽ không đồng ý!

Nhưng Anh Dạ đã đi nước Đông Ly, Chiến Dã lại không có động tác, nhất định đã xảy ra chuyện!

Nàng lạnh lẽo bất an, vừa nghĩ tới mối thù với Ngụy võ thần, cùng với đại chiến lần trước, lão gian tặc kia nhất định hận nàng thấu xương. Anh Dạ lọt vào tay hắn có thể sống tốt sao?

"Chủ nhân, đừng xa xa xôi, người vài ngày không nghỉ ngơi, chi bằng nghỉ ngơi trước..." Nến Đỏ lo lắng nói.

"Nến Đỏ! Ta muốn người dùng mọi cách với tốc độ nhanh nhất đi nước Đông Ly!" Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng nói.

Nến Đỏ cũng không nói lại, thân thể màu trắng như tia chớp xuyên qua mây mù, đi nước Đông Ly, xuyên qua Rừng rậm Phù Quang là nhanh nhất, nàng cũng mặc kệ nguy cơ tứ phía từ rừng rậm. Toàn bộ uy áp cường đại trên người thần thú phát ra, hù dọa tất cả đám thần thú dám khiêu khích lui về!

"Hoàng Bắc Nguyệt, người vội vã cũng vô dụng, đường xa như vậy, người nghỉ ngơi trước một chút đi, Ngụy võ thần khó đối phó đấy." Trên đường, Yểm vẫn luôn ở trong trong hắc thủy cấm lao nghỉ ngơi suốt vài ngày qua đã chậm rãi mở miệng.

"Ta biết, nhưng ta nhắm mắt lại đều thấy khuôn mặt Anh Dạ! Hơn một tháng trước ta mơ thấy chuyện cô ấy hòa thân. Nhưng ta lại không nghĩ nhiều, nếu khi đó ta đi ngăn cản, bất luận thế nào cũng không để cô ấy gả sang nước Đông Ly." Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tràn ngập hối hận.

Yểm thờ dài nói: "Chuyện đã xảy ra, người hối hận cũng vô dụng."

"Yểm, lúc này ta mà gặp Ngụy võ thần, tuyệt sẽ không nương tay!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh như băng nói.

"Mấy ngày nay nghiên cứu "Thiên Phật", tin rằng người cũng hiểu ra một chút, gặp gỡ Ngụy võ thần hẳn không cần trợ giúp." Yểm nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, nặng nề thờ dốc một tiếng, âm thầm vận chuyển Vạn Thú Vô Cương, liên tục tôi luyện ba cái chú ấn trong thân thể, lấy chú ấn lô liên hợp cùng Thiên Phật, cố gắng đột phá cửa thứ nhất của Thiên Phật.

Đáng tiếc, Thiên Phật quá mức cao thâm, không phải ngày một ngày hai có thể đột phá.

Kể cả Quân Ly cũng mất nhiều năm, mà nàng nghiên cứu tàn quyển mới một tháng, rất nhiều chỗ không tra được, không thể đột phá dễ dàng như vậy.

Nhưng nàng không từ bỏ! Cho dù chỉ có thời gian ngắn ngủi, nàng cũng muốn thử!

Yểm nhìn nàng liều mạng không nghỉ ngơi chút nào như vậy, cũng không dám quấy rầy.

Nến Đỏ liều mạng chạy xuyên qua Rừng rậm Phù Quang dài dằng dặc, đi suốt một ngày, từ nửa đêm bắt đầu mưa, trong mưa xen lẫn chút bông tuyết.

Qua không lâu, bông tuyết chậm rãi lớn dần, cuối cùng nổi lên tuyết rơi dày như lông ngỗng.

"Chắc là đợt tuyết rơi cuối cùng trong năm, rơi thật lớn nhỉ." Yểm ngẩng đầu cảm thán, cho dù đang ở trong hắc thủy cấm lao cũng có thể cảm nhận được tuyết lạnh như băng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở to mắt, vừa vịn một mảnh bông tuyết nhẹ nhàng rơi trên lông mi, bị nhiệt khí ấm áp trên mặt hòa tan thành nước, chảy vào trong mắt.

Nàng giơ tay lên lau nước tuyết đi.

Tại lúc này, từ bầu trời xa mênh mông dần lộ ra tia sáng ban mai, ánh mặt trời từ núi cao nhảy ra, ánh sáng yếu ớt như chuyến bay đêm qua biển sâu bị lẫn trong sương mù, chỉ nhìn thấy ánh sáng của hải đăng.

"Đã đến vùng đất của nước Đông Ly rồi chứ." Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói.

"Ngọn núi kia chính là Phạn âm sơn nổi danh của nước Đông Ly." Yểm nói.

Nến Đỏ bay thấp xuống, xuyên qua rừng cây, đột nhiên nghe thấy cách đó không xa tiếng vó ngựa dồn dập truyền đến, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nói: "Ngăn lại hăh!"

Nến Đỏ tuân lệnh, thân thể khổng lồ đập xuống, một người binh lính giục ngựa mà đến mắt nhắm tịt vì gió tuyết, không thấy rõ phía trước Ròng trắng tuyết khổng lồ, nhưng uy áp của thần thú quá mạnh mẽ, ngựa của hăh không dám đi tới, móng trước giương lên, hất ngã hăh xuống ngựa.

"Đồ súc sinh nguơi mà làm chậm chuyện của Đại tướng quân thì không gánh hết tội đâu!" Binh lính đứng lên khỏi đất tuyết, nhìn con ngựa chạy trốn chỉ có thể la to đuổi theo.

Song, giữa trời tuyết đột nhiên xuất hiện một cặp mắt như chuông đồng trừng lớn nhìn hăh.

Binh lính sợ kêu thảm một tiếng, quay đầu bỏ chạy!

Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau tóm cổ áo hăh, quát lạnh nói: "Ngươi võ thần có chuyện gì? Nói!"

Binh lính kinh hồn chưa định, không dám giấu diếm, vội vàng nói: "công chúa Nước Nam Dục trốn thoát, Đại tướng quân lệnh chúng ta đi truy tìm, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể!"

"Bọn họ bây giờ ở đâu?" Hoàng Bắc Nguyệt hét lớn, trong gió tuyết,

đôi mắt cũng đỏ bừng!

Binh lính chỉ ngón tay phía trước, bị dọa gần chết, "Kia, ngay dưới chân núi Phạn âm...."

Răng rắc!

Lời còn chưa dứt, cổ đã bị bẻ gãy, Nến Đỏ đã xoay người bay tới chân núi Phạn âm.

Dọc đường đi mùi máu tanh càng ngày càng đậm, trong đất tuyết có thể thấy vô số dấu chân và vết máu ghê người!

"Đại nhân, giờ trở về ăn nói với Đại tướng quân thế nào?" Trong tuyết rơi, một binh lính bất an hỏi một nam nhân có bộ dáng tướng lĩnh.

Nam nhân kia khuôn mặt bình tĩnh nói: "Hừ! Ai biết Công chúa Anh Dạ cận kề cái chết cũng không hàng! Ta xem không cần giải thích, chờ rơi đầu đi!".

Vừa dứt lời, phía sau đột nhiên gió bão cuồn cuộn nổi lên, tuyết càng rơi càng nhanh, càng rơi xuống càng lớn, từng phiến bông tuyết đập bề trên vai như hòn đá đập vào mà đau!

"A..."

"Ô oa... này, đây là cái gì?"

Trong đám binh lính vang lên tiếng kêu thảm liên tiếp.

Tướng lĩnh quay đầu nhìn gió tuyết mù mịt, chưa đợi hẳn thấy rõ đã bị một thanh dao băng xuyên qua trán, trong nháy mắt băng khúc

đại làm vỡ tung đầu hấn.

Trong chớp mắt, toàn bộ đội ngũ vài trăm người bị chết thảm trong đất tuyết, thi thể ngổn ngang nằm, người nào cũng mở to hai mắt, không kịp nhìn thấy bộ dáng kẻ địch.

Ròng trắng tuyết từ trên trời giáng xuống, chưa xuống đến mặt đất, một bóng người đã lưu loát nhảy xuống, một đám bông tuyết nhiễm máu bị bắn lên, nàng chạy vội đến.

"Anh Dạ! Anh Dạ!"

Gió bão tàn phá bừa bãi, tuyết rơi ngổn ngang, trong tiếng gió gào thét, tiếng gọi của nàng trở nên yếu ớt.

Dưới chân núi Phạn Âm, tất cả gió bão tuyết đều thổi vào thung lũng, gió tuyết thô lương, một vết máu tươi kéo dài về phía trước.

Trừ tiếng gió thì bốn phía đều an tĩnh, ngoài tiếng tim đập của nàng thì không hề có khí tức gì nữa.

Sườn núi mơ hồ xuất hiện trong mắt, càng tới gần, bước chân của nàng càng chậm, cuối cùng ánh mắt như bị tuyết che lấp, nàng đứng ở dưới sườn núi, nhìn thấy Tào Tú Chi toàn thân đẫm máu đứng trước mặt, một tay vươn ra che chở cô gái phía sau. Hai người đứng thẳng dán vào chân núi. Tào Tú Chi một tay cầm cây thương dài, đâm xuyên qua bụng thân thể hai người, vẫn không chạm vào vách núi.

Không biết vì cây thương cố định, hay hai người kia đến chết cũng quyết tâm không chịu ngã xuống. Bọn họ đứng thẳng tắp như đang tác chiến, chỉ có đầu hơi rũ xuống.

Từng mảnh bông tuyết rơi trên đầu và trên vai bọn họ, như chôn lấp hai người, máu tươi chảy xuống từ thân thể cùng băng tuyết hòa tan chảy ra, giờ phút này đã sớm ngưng kết thành khối.

Tào Tú Chi nắm cây thương thật chặt không chịu buông tay, đã hơi nhẹ nhàng quay đầu, để cô gái phía sau gạt đầu xuống, dán vào mặt hắn, nhuộm đầy máu tươi trên mặt. Hắn có vẻ đang cười, nhưng nụ cười lại đọng lại mãi mãi.

Hoàng Bắc Nguyệt lao đảo hai bước, đột nhiên ngã khụy xuống đất tuyết

"Chủ nhân!" Nến Đỏ hóa thành hình người, chạy như bay tới nâng nàng dậy.

"Cứu bọn họ! Mau cứu bọn họ!" Hoàng Bắc Nguyệt run rẩy giơ tay lên, dùng sức giục Nến Đỏ để nàng đi cứu người.

Nến Đỏ nước mắt đầy mặt, khóc nói: "Chủ nhân, nhìn tình hình này, bọn họ ít nhất đã chết một ngày, không cứu sống nổi..."

Nàng liếc mắt chỗ hai người đứng đã biết chết đã lâu rồi, tin tưởng chủ nhân cũng nhất định nhìn ra. Nếu không sẽ không sợ hãi như vậy, chắc chắn sẽ lao lên cứu người đầu tiên.

Tào Tú Chi nhất định mang Công chúa Anh Dạ trốn đến đây, nhưng không có viện binh, khổ chiến tới kiệt lực, lại biết bị nhiều người bao vây tuyệt đối không trốn thoát, chạy đến chân núi đã không có đường lui.

Công chúa Anh Dạ một khi bị bắt trở về nhất định sẽ chịu nhục, mà Anh Dạ cận kề cái chết cũng không chịu khuất phục nên mới lựa chọn tự vẫn.

Cho dù chết, cũng muốn chết ở trên tay mình.

Bọn tướng lĩnh đuổi theo bọn họ không nghĩ đến chuyện bọn họ sẽ tự vẫn. Công chúa Anh Dạ mặc dù gả đến nước Đông Ly nhưng vẫn là công chúa của Nước Nam Dục, nếu mới gả đến liền chết, chuyện này để người của Nước Nam Dục biết thì thiên hạ đại loạn.

Tướng lĩnh sợ hãi chỉ có thể phái người bao vây nơi này, sau đó cuống quýt phái người đi báo cho Ngụy vũ thần, không dám tự làm chủ.

"Chủ nhân, người đã chết, người tinh táo một chút." Nến Đỏ thấp giọng nói.

"Ta rất tinh táo." Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi thật sâu, nói: "Nến Đỏ, đỡ ta đứng lên."

Nến Đỏ dùng sức nâng nàng dậy, chậm rãi đi tới bên người Công chúa Anh Dạ. Nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng đụng vào khuôn mặt tái nhợt của Anh Dạ, như băng tuyết rét lạnh. Nàng lập tức lùi tay về mà lòng đau như xé.

"Xin lỗi." Nàng cắn môi khô nứt đông lạnh.

Nàng đã nói với Anh Dạ, gặp phải nguy hiểm chỉ cần gọi tên của nàng, nàng nhất định sẽ tới cứu, nhưng....

"Chủ nhân, đây đều là do tên khốn kiếp Ngụy vũ thần gây ra, không liên quan tới người, đừng tự trách mình." Nến Đỏ vội vàng an ủi nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, không ai hiểu nàng hứa với Anh Dạ

nhưng không làm được.

Nàng muốn hạ thân thể Anh Dạ xuống, người của nước Đông Ly cũng đã chết, bọn họ không cần phải tiếp tục đứng khổ cực, nhưng gió tuyết làm cây thương đông lạnh cứng chắc trên thân thể, nếu cưỡng chế dùng sức sẽ xé nát bọn họ.

Hai tay run rẩy, không biết dùng sức thế nào.

Yểm thờ dài một tiếng, nói: "Để ta." Nói xong hắc khí chậm rãi chui ra khỏi đầu ngón tay nàng, mang theo một chút nhiệt khí, chậm rãi bò lên cây thương. Hắc khí đến đâu hòa tan băng tuyết đến đó. Cây thương cũng bị đốt thành tro.

Không có trường thương chống đỡ, Anh Dạ cùng Tào Tú Chi ngã xuống, nàng cùng Nến Đỏ mỗi người đỡ một người, chậm rãi đặt trên mặt tuyết.

"Băng." Nhìn Anh Dạ, Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng mở miệng, Băng Linh Huyền Diệu chậm rãi xuất hiện trong gió tuyết.

"Bảo vệ tốt thi thể Công chúa Anh Dạ và Tào Tú Chi." Nàng chậm rãi mở miệng, vươn tay, gạt sợi tóc bừa bộn trên trán Anh Dạ ra, trên mặt cô ấy có vài vết thương xanh tím đan xen, khóe miệng cũng sưng lên, còn giữ lại dấu vết bị người tát tai. Trên chiếc cổ bị vạt áo đơn bạc che lại vẫn có vết hằn.

Theo thân thể nhìn xuống, thấy cô ấy nắm thật chặt tay. Trong tay có một tờ giấy, nàng lập tức rút ra, đó là một con hạc giấy, nàng biết đây là giấy truyền tin của các cô gái quý tộc thường xuyên dùng.

Hạc giấy chưa kịp gửi đi, hẳn là nàng không viết xong.

Tay luống cuống mở tờ giấy ra, chỉ thấy trên giấy màu trắng viết hai chữ --- Bắc Nguyệt.

Đuôi chữ Nguyệt bị kéo dài, không hề có câu kế tiếp.

Trước mắt bị hơi nước bao phủ, Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tờ giấy kia, giọng tàn nhẫn nói: "Chúng ta đi nước Đông Ly, tìm Ngụy võ thần!"

Yểm ngưng tụ thành bóng người màu đen đứng trong gió tuyết, nhìn hạc giấy nói: "Kỳ quái, lúc này Công chúa Anh Dạ hẳn phải cầu cứu Thái tử Chiến Dã, trước khi chết sao lại cầu cứu người chứ?"

"Chỉ sợ đây không phải hạc giấy cầu cứu duy nhất, chỉ là ta không thu được mà thôi!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, có thể nghĩ đến nguyên nhân là lão gian tặc Ngụy võ thần cản trở!

"Được lắm Ngụy võ thần, lần trước tha hắc một lần, không ngờ lá gan hắc càng lúc càng lớn." Yểm khó chịu nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nhìn Băng Linh Huyền Diệu mở cánh ra, đem Anh Dạ cùng Tào Tú Chi lại, xoay người nói: "Đi!"

Bên ngoài phủ Đại tướng quân Nước Đông Ly, Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ xuất hiện trong hậu viện, thủ vệ đã sớm thành thi thể nằm ở trong góc.

"Không biết bắt được người Nước Nam Dục kia thì phải làm gì bây giờ? Đại tướng quân dặn là không thể giết hắc, cũng không để hắc chạy đến Nước Nam Dục mật báo." Hai thị vệ vừa nói vừa đi xa.

Hoàng Bắc Nguyệt đi theo bọn họ tới phòng chứa củi hẻo lánh trong hậu viện hẻo lánh, giải quyết nhanh hai người kia, sau đó đẩy cửa

phòng chứa củi, quả nhiên thấy một người bị trói gô ở bên trong.

Người nọ là người bên cạnh Tào Tú Chi, lúc trước đến Nước Bắc Diêu cũng đi theo bọn họ, Hoàng Bắc Nguyệt nhận ra, bởi vậy cởi trói cho hắn.

"Bắc Nguyệt quận chúa!" Người nọ là Tào Chính đi theo Tào Tú Chi, bị thương và đói bụng vài ngày, sắc mặt rất khó coi, nhưng nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn vui sướng, "Ngài tới thì tốt rồi, thiếu gia mang Công chúa Anh Dạ chạy ra phủ Đại tướng quân, nhanh đi cứu bọn họ!"

Hoàng Bắc Nguyệt mấp má môi, chịu đựng chua xót trong cổ họng, rít hỏi: "Người nói bọn họ là chạy ra khỏi phủ Đại tướng quân? Công chúa Anh Dạ hòa thân không tiến cung sao?".

Tào Chính nghe nàng hỏi như vậy, lập tức đỏ mắt, kể rõ ràng mọi chuyện từ lúc Công chúa Anh Dạ gả đến nước Đông Ly.

Ngụy vũ thần vốn bị Công chúa Anh Dạ kích động, quả nhiên trăm phương ngàn kế muốn leo lên ngôi vị hoàng đế, thậm chí cũng giam lỏng thái, để lại lão hoàng đế hoa mắt ù tai. Vì lấy lòng dân nên hắn không thể dùng bạo lực, chỉ có từng bước một dụ lão hoàng đế thoái vị nhượng hiền.

Song ngày đó Ngụy vũ thần uống rượu, lén mật xông đến phòng Công chúa Anh Dạ, ý vào thực lực cao cường trấn áp công chúa.... Khi đó may là Tào Tú Chi sớm ẩn núp trốn ở gần đó, nghe thấy động tĩnh liền vào cứu công chúa.

Khi đó Ngụy vũ thần định giờ trò nên điều thủ vệ ra hết, Tào Tú Chi bất ngờ đánh ngất xỉu Ngụy vũ thần, cứu thoát Công chúa Anh Dạ, rút cuộc ra khỏi thành, nhưng Ngụy vũ thần sao có thể dễ dàng đối

phó như thế? Hấn tỉnh lại liền lập tức triệu tập binh lính đô thành lục soát vây bắt.

Tào Chính định đi Nước Tây Nhung cầu cứu Thái tử Chiến Dã, nhưng xui xẻo bị người của Ngụy võ thần bắt được, nhốt tại phòng chứa củi.

Nghe hấn nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt đấm mạnh lên tường, nói: "Chết tiệt Ngụy võ thần! Lần này ta tuyệt sẽ không bỏ qua hấn!"

"Quận chúa...." Tào Chính nói "Hôm nay Ngụy võ thần không có ở nước Đông Ly."

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc: "Hấn đi đâu?"

Tào Chính vẻ mặt quái dị nhìn nàng, nói: "Nước Đông Ly tiến công Nước Tây Nhung, đạo quân tiên phong đã phá được nhiều thành trì, Ngụy võ thần hai ngày trước chạy tới, tự mình suất lĩnh đại quân cùng Thái tử Chiến Dã hội hợp, cùng bao vây thành Kỳ Dương - thủ đô của nước Tây Nhung, quận chúa đã quên sao?"

"Người nói cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt kéo cổ áo Tào Chính quát hỏi: "Nước Đông Ly bắt đầu tấn công Nước Tây Nhung khi nào?"

Tào Chính bị sự tức giận của nàng dọa sợ, có cảm giác khó hiểu, nhìn về phía ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt lại càng quái dị, "Quận chúa, đây là kế sách của ngài, sao lại hỏi ta?"

Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng trao đổi ánh mắt với Nến Đỏ, dường như chỉ chốc lát đã nghĩ tới điều gì, sắc mặt lạnh như băng.

"Nước Đông Ly cùng Nước Nam Dục cùng xuất binh khi nào?"

"Cùng ngày xuất giá của Công chúa Anh Dạ, binh mã hai nước liền tập kết, nước Đông Ly do Ngụy vũ thần thống lĩnh, Nước Nam Dục có Thái tử Chiến Dã, đây là hai liên minh quốc tế đại chiến, nhìn tướng lĩnh liền biết, lúc này tất yếu tiêu diệt Nước Tây Nhung!" Tào Chính như nói thật.

"Nến Đỏ, thay ta đi làm vài việc, hiện tại ta lập tức phải đi Nước Tây Nhung." Hoàng Bắc Nguyệt giao Tào Chính cho Nến Đỏ, cùng nhau rời khỏi phủ Đại tướng quân.

"Chủ nhân cẩn thận, ta xong việc sẽ tới hội hợp với người!" Nến Đỏ lo lắng nhìn bóng lưng nàng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, triệu hồi Bạng Linh Huyền Diệu, trong nháy mắt bay vào trời cao.

Tào Chính mờ mịt nhìn các nàng, vẻ mặt khó hiểu: "Vì sao Bắc Nguyệt quận chúa không biết gì hết?"

Nến Đỏ mím môi nói: "Quận chúa vẫn không có ở Nước Nam Dục, người sau lưng bày mưu tính kế nhất định là người khác!"

"Thì ra là thế!" Tào Chính bừng tỉnh đại ngộ, "Chẳng trách thiếu gia khó hiểu, vì sao Bắc Nguyệt quận chúa để Công chúa Anh Dạ hòa thân, hóa ra là có người ngầm hại"

Nến Đỏ lập tức nhìn về phía hắn, "Chuyện hòa thân là..."

"Không sai, mới đầu Hoàng thượng cũng không đồng ý, nhưng sau khi Bắc Nguyệt quận chúa khuyên giải chẳng biết tại sao đã đáp ứng!" Vẻ mặt Tào Chính hẳn nộ, "Đúng là tiểu nhân! Không biết giờ này thiếu gia cùng công chúa như thế nào, cô nương, người cùng Bắc Nguyệt quận chúa đã cứu công chúa phải không?"

Nến Đỏ nhớ tới hai người chết cùng một chỗ trong đất tuyết, hốc mắt ửng đỏ, nói: "Tào Chính, ngươi về trước đi, ta muốn thay quận chúa làm việc đi."

Nói xong, Nến Đỏ nhanh chóng rời đi, để lại Tào Chính đứng như trời chông.

Nhanh như chớp rời đi, trên lưng Băng Linh Huyền Diệu truyền đến vài tiếng ho khan kìm nén, Hoàng Bắc Nguyệt ném vài viên thuốc vào miệng, trực tiếp nuốt xuống không cần nước dẫn.

"Hoàng Bắc Nguyệt, mùi vị bị người ngấm hại thế nào?" Yểm cười hỏi, "Người nọ giả mạo thân phận của ngươi, rõ ràng đều nhằm vào mọi thứ của ngươi."

"Là Hồng Liên." Cất tiếng khô khốc, "À không chết, hơn nữa tới báo thù ta."

"Nữ nhân kia tàn nhẫn không thua gì ngươi, hai người các ngươi mặt giống nhau, thủ đoạn cũng giống nhau, ta cũng hoài nghi các ngươi là tỷ muội thất lạc nhiều năm?"

"Ta cùng ả không có quan hệ gì hết." Hoàng Bắc Nguyệt mím môi nói, "Yểm, ngươi nhìn thấy mà há hê sao?"

Yểm miễn cưỡng nói: "Đương nhiên không, nhưng có người có thể ám hại được ngươi nên ta kinh ngạc mà thôi."

Hoàng Bắc Nguyệt vẻ mặt âm trầm, không nói một lời, nhưng trong đôi mắt lạnh liệt lại rất hung ác!

Yểm biết, nữ nhân Hồng Liên kia đúng là đã chọc giận hoàn toàn

Hoàng Bắc Nguyệt.

Con sư tử nhỏ này rất cuộc nổi giận.

Thành Kỳ Dương, Nước Tây Nhung.

Đại quân hai nước đột nhiên kết minh, thống lĩnh quân đội tinh nhuệ theo hai hướng đông và tây nam tiến công thành thị Nước Tây Nhung, dọc đường đi thế như chẻ tre, công hãm vô số thành trì.

Nước Tây Nhung giàu có, nhưng vì khí hậu thiên nhiên hậu nên quân phòng ngự không mạnh. Quân tinh nhuệ đều ở Thành Kỳ Dương bảo vệ vương đô, còn lại đại bộ phận quân đội đều là lính đánh thuê từ nhỏ được quốc gia thuê với giá cao mà lập thành.

Kỳ thực dân chúng Nước Tây Nhung rất giàu có, không muốn con em mình nhập ngũ tham gia quân đội. Một đạo quân tinh nhuệ ở Thành Kỳ Dương là quân đội cực mạnh của cả Nước Tây Nhung, binh quyền nằm trong tay gia tộc Bắc Đường.

Lính đánh thuê là do thu mua và lợi dụng, đối mặt với đại quân sao có thể khiến đám lính đánh thuê của nước nhỏ này liều mạng chứ.

Ngẫu nhiên có vài tòa thành trì ngoan cố, nhưng gặp kỳ tài quân sự như Ngụy vũ thần cùng Chiến Dã thì phòng thủ kiên cố thế nào cũng bị công hãm.

Đoạn đường Đại quân đi rất cuộc đã hội hợp cách ba mươi dặm bên ngoài thành Kỳ Dương. Tướng lĩnh hai nước gặp gỡ cùng thương nghị. Thành Kỳ Dương mưa dầm liên miên, khắp nơi đều là ao đầm, đối với binh lính sinh trưởng trong hoàn cảnh khô hanh rất bất lợi, đặc biệt là nước Đông Ly.

Dọc đường đi mặc dù phá được vô số thành trì, cướp đoạt vô số tài phú trân bảo, nhưng không ít binh lính vì khí hậu không hợp mà ngã bệnh tử vong, cho dù có luyện được sư luyện chế linh đan, nhưng vẫn dễ thích ứng với khí hậu cũng rất khó khăn.

Bởi vậy Ngụy võ thần không đồng ý với Thái tử Chiến Dã dùng phương án vây thành tác chiến, không ủng hộ người nào mà khiến Nước Tây Nhung buông khí giới đầu hàng, mà là muốn cưỡng chế công chiếm, tốc chiến tốc thắng.

Nước Nam Dục ở phía nam, cũng là thành thị ẩm áp ẩm ướt, khí hậu không khắc nghiệt như nước Đông Ly. Hai nước đều tự dự định, tranh chấp không nhường, đã vây khốn Thành Kỳ Dương hai ngày hai đêm.

Binh mã ngoài thành mênh mông cuồn cuộn, đưa mắt nhìn lại đều là đầu ngựa đông đúc, cờ bay mườì dậm, quả thực như biển xa không nhìn thấy bờ.

Binh lính thủ vệ đứng trên tường thành Thành Kỳ Dương sợ tái mặt, không dám xuất đầu lộ diện.

"Quốc sư đại nhân, người ngồi trong đại trướng phía đông là Ngụy võ thần, hẳn hôm qua chạy tới, theo thám tử báo lại, hẳn cùng Hoàng Chiến Dã có vẻ không hợp ý nhau, đang giằng co bất phân, vừa vặn kéo dài thời gian."

Trên cổng thành, đệ tử Thánh Huyết Cung vây quanh tân quốc sư Thiên Đại Đông Nhi, một tướng lĩnh chỉ vào đại quân ngoài thành nói với nàng.

Thiên Đại Đông Nhi sắc mặt lạnh lùng nhìn ngoài thành, cả phương nam đều là cờ xí của Nước Nam Dục, nàng chưa từng nghĩ chính

mình có một ngày đối mặt với thiên quân vạn mã của cố quốc.

"Tiếp tục phái thám tử đi tìm hiểu." Thiên Đại Đông Nhi trầm giọng dặn dò, xoay người đi xuống thành lâu.

"Đông Nhi!" Ở dưới thành lâu, Bắc Đường Du mang binh đến tuần tra phòng ngự trên mặt có vẻ uể oải, nhưng khi giáp màu vàng trên người lại khiến hắn tăng thêm thần thái uy vũ.

Thiên Đại Đông Nhi đi đến chỗ hắn, cùng sóng vai mà đi, "Du, Thái tử Chiến Dã là người thông minh nhìn xa trông rộng. Ngụy võ thần cũng là lão hồ li, trận chiến này mặc kệ đánh thế nào cũng bất lợi cho chúng ta."

Bắc Đường Du gạt đầu, trong ánh mắt hiện đầy tơ máu, "Thật sự không ngờ hai nước kia đột nhiên kết minh, bệ hạ lúc đầu đồng ý cùng liên minh với Nước Nam Dục, nếu không phải ta cản trở thì có lẽ không có cục diện hôm nay."

"Du, không cần tự trách, muốn trách chỉ có thể trách..." Thiên Đại Đông Nhi nói một nửa liền ngừng lại, không tiếp tục nói.

"Trách Hoàng Bắc Nguyệt sao?" Bắc Đường Du nhẹ nhàng cười, xoa nhẹ tóc nàng, "Nha đầu ngọc, đối với quốc gia chỉ có ích lợi vĩnh viễn, nếu ta là cô ấy, cũng sẽ làm như vậy."

Trong ánh mắt Thiên Đại Đông Nhi ngấn lệ, thấp giọng nói: "Ta một mực tin tưởng cô ta, tưởng rằng cô ta chắc chắn có dụng ý khác, hoặc có nỗi khổ, ta chờ cô ta tới giải thích, nhưng hiện tại Thành Kỳ Dương đều bị bao vây, dân chúng tử thương vô số, ta mới bắt đầu oán hận, Du, ta rất có lỗi với các ngươi."

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, triệu tập người của Thánh Huyết Cung

phòng thủ chung quanh, đừng để gian tế trà trộn vào làm nhiễu loạn lòng dân." Bắc Đường Du nắm chặt bả vai của nàng, "Đông Nhi, người hiện tại là quốc sư đấy."

Thiên Đại Đông Nhi lau khô lệ, gật đầu: "Ta hiểu!"

Hai người vội vã từ biệt, Thiên Đại Đông Nhi vội vàng trở về Thánh Huyết Cung, dọc đường đi không ngừng có tin tức do thám tử truyền đến.

Trở lại Thánh Huyết Cung, nàng lập tức đuổi người lui, vội vã đi vào mật thất, đột nhiên một luồng hơi thở bí mật mang theo gió tuyết phát đến, nàng lập tức rút kiếm chỉ về phía sau..

Người phía sau không nhúc nhích, cho dù kiếm chuẩn xác kề trên cổ, là rách làn da, máu tươi chảy xuống.

"Là người? Người còn dám tới đây?" Thấy rõ người trước mắt, Thiên Đại Đông Nhi phần nộ đâm kiếm tới, "Hoàng Bắc Nguyệt! Nói cho ta biết tại sao?".

Kiếm gió sượt qua cổ nàng, chỉ cần hơi lệch một chút có thể cắt vỡ yết hầu!

Hoàng Bắc Nguyệt không né tránh cũng không phản kháng, chậm rãi ngược mắt nhìn nàng: "Đông Lăng."

"Đừng gọi đến tên của ta! Hoàng Bắc Nguyệt, tại sao? Bệ hạ đối với người có ân, đây là phương thức người hồi báo sao? Người đã đáp ứng ta cái gì? Tại sao không tuân thủ lời hứa?" Từng giọt nước mắt lăn xuống, Thiên Đại Đông Nhi phần hận nhìn nàng, cũng hận chính mình không tiền đồ.

"Không phải ta." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, "Người tin tưởng ta không?"

"Ta tin tưởng người thế nào? Hiện tại nguy cấp, Thành Kỳ Dương cũng sắp thất thủ." Thiên Đại Đông Nhi cắn môi nói, "Hoàng Bắc Nguyệt, ban đầu ta nghĩ người muốn xếp đặt Ngụy võ thần, hẳn mới là đại địch của người! Tại sao người hợp tác cùng hắn?"

"Ta có chết cũng không hợp tác cùng hắn!" Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng nói, "người ở Nước Nam Dục không phải là ta, mà là Hồng Liên!"

Thiên Đại Đông Nhi kinh ngạc nhìn nàng, không thể tin được, "Ta không dám tin người, ta làm sao biết hiện tại đứng ở trước mặt ta không phải kẻ lừa gạt?"

"Ta lừa gạt ai cũng sẽ không lừa người." Hoàng Bắc Nguyệt rít lên nói, "Hiện tại lập tức mang ta đi gặp nữ hoàng."

"Không được! Ta hiện tại không thể cho người tới gần bệ hạ!" Thiên Đại Đông Nhi kiên quyết nói, "Trừ phi Nước Nam Dục lui binh."

Biết nàng không dễ tin mình, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không tiếp tục khuyên bảo, lúc tới nàng cũng dự liệu được kết quả này.

"Được, ta sẽ ra khỏi thành gặp Chiến Dã, người đi gặp nữ hoàng, nói cho nàng lúc nước Đông Ly lui binh thì đầu hàng. Với thân phận tôn quý của bệ hạ vẫn có thể tiếp tục thống trị Nước Tây Nhung, có điều..."

"Có điều trở thành nước phụ thuộc của Nước Nam Dục đúng không? Điều kiện đầu hàng là gì? Giữ lại nữ hoàng, hàng năm tiến cống? Cúi đầu xưng thần? Tuổi cống bao nhiêu? Muốn lấy tài nguyên của Nước

Tây Nhung sao?" Thiên Đại Đông Nhi cười lạnh, "Hoàng Bắc Nguyệt, đây là điều mà ngươi đã sớm dự định đúng không? Lợi dụng xong nước Đông Ly thì đá văng hấn, bản thân thì ngư ông đắc lợi?"

"Ngươi nghĩ thế nào ta không quan tâm, nhưng ngươi muốn cứu Nước Tây Nhung thì làm theo lời ta!" Hoàng Bắc Nguyệt đưa tay chặn lại kiếm của nàng.

"Nữ hoàng tính tình cương liệt, có chết cũng sẽ không đầu hàng!" Thiên Đại Đông Nhi lớn tiếng nói, "Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi nói người ở Nước Nam Dục không phải ngươi, vậy ngươi nhất định có thể khuyên được Thái tử Chiến Dã, khuyên hấn lui binh."

"Đông Lăng, đây là chiến tranh." Hoàng Bắc Nguyệt khàn khàn giọng, "Đã chết người nhiều như vậy, Chiến Dã là Thống soái ba quân, hấn có trách nhiệm với quân đội, với dân chúng Nước Nam Dục, ta không quản được hấn."

Thiên Đại Đông Nhi lạnh như băng nói: "Ngươi không muốn làm mà thôi. Hấn thích ngươi, chỉ cần một câu nói của ngươi hấn có chết cũng cam nguyện! Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi căn bản không muốn làm. Ngươi muốn Nước Nam Dục được lợi, không chịu chiến quả tới tay bị mất không".

"Ta không phải không muốn làm, ta không khuyên được hấn." Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói, trong giọng nói trầm thấp có một tia run rẩy.

"Ngươi nói láo!".

"Ta không có!".

"Ngươi cho ta một lý do, tại sao hấn không chịu?".

"Bởi vì..." nước mắt giấu trong khóe mắt đột nhiên trào ra, "Bởi vì Anh Dạ chết rồi"

Nàng đối mặt với thi thể Anh Dạ lạnh băng cũng không chảy nước mắt, nhưng hiện tại nói ra khỏi miệng với người khác lại cảm giác đau xé lòng, hối hận vô bờ.

Anh Dạ chết là một đả kích lớn, đến nay nàng cũng chưa chấp nhận được sự thực này.

Thiên Đại Đông Nhi ngơ ngác, thì thào nói: "Sao lại thế, Công chúa Anh Dạ..."

"Cô ấy chết ở nước Đông Ly, nếu Chiến Dã biết, người đoán hẳn sẽ làm thế nào? Anh Dạ từ nhỏ lớn lên với hắn, nhưng Anh Dạ xuất giá hắn cũng không biết! Khắp thiên hạ gạt một mình hắn! Hắn sẽ điên mất!" Hoàng Bắc Nguyệt đau lòng nói, "Đông Lăng, đừng ép ta, ta mất đi Anh Dạ, không muốn bức điên cả Chiến Dã."

Nhìn khuôn mặt nàng tiều tụy tái nhợt, hai mắt hiện đầy tơ máu, Thiên Đại Đông Nhi cuối cùng chậm rãi thỏa hiệp.

"Người có thể bảo đảm sau khi nữ hoàng đầu hàng, Thái tử Chiến Dã nhất định sẽ đối xử tử tế với nàng, hơn nữa sau khi vào thành sẽ không giết hại dân chúng sao?"

"Ta có thể!"

"Người lấy cái gì cam đoan?"

"Anh Dạ."

Thiên Đại Đông Nhi sừng sốt, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Nếu quốc sư Nước Tây Nhung cứu Công chúa Anh Dạ ở nước Đông Ly, để Anh Dạ sau khi chết không bị chịu nhục, bảo tồn bình yên thi thể Anh Dạ thì khi nữ hoàng đầu hàng, chỉ cần đưa thi thể Công chúa Anh Dạ ra, Chiến Dã sẽ cảm kích nữ hoàng, sẽ không làm khó bệ hạ".

Nói xong những lời này, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức xoay người ra ngoài, nói với Băng Linh Huyền Diệu: "Băng, để Anh Dạ lại."

Nước mắt trào ra như đê vỡ, nàng không muốn Thiên Đại Đông Nhi nhìn thấy nàng ti tiện như thế, cho dù Anh Dạ chết rồi cũng muốn lợi dụng thi thể để đạt mục đích.

"Khụ khụ khụ" kịch liệt địa ho khan, nàng dùng ống tay áo che miệng lại, một bãi máu tươi ho ra cũng giấu đi không để người khác nhìn thấy.

Thiên Đại Đông Nhi nhìn bóng lưng nàng, đột nhiên hô to: "Bắc Nguyệt, nữ hoàng sẽ cảm tạ ngươi!"

Hoàng Bắc Nguyệt dương môi, bên môi tái nhợt nổi ý cười thê lương, mọi nguyên do đều xuất phát từ nàng, không có nàng, Nước Tây Nhung sẽ không bị tai bay vạ gió.

Nước Nam Dục dẹp xong Nước Tây Nhung, từ đó thực lực hưng thịnh, trở thành quốc gia cực mạnh cùng với Nước Bắc Diệu.

Điều này là đánh đổi từ cái chết của Anh Dạ.

Đêm khuya, doanh địa Nước Nam Dục.

Trong lều Chủ tướng đèn đuốc sáng trưng, mấy vị tướng lĩnh tụ tập ở đây thương thảo chuyện ngày mai. Ngụy võ thần rõ ràng không

đồng ý vây thành ba tháng, hấn muốn tốc chiến tốc thắng, sau đó trở lại nước Đông Ly.

Nếu như mạnh mẽ tấn công, nhất định hao binh tổn tướng, Nước Nam Dục sẽ không đồng ý.

Nhưng không được Chiến Dã đồng ý, Ngụy vũ thần cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Nếu đại quân anh dũng của nước Đông Ly đang công thành mà Nước Nam Dục ở phía sau làm loạn, đến lúc đó nước Đông Ly liền không công giúp người đánh chiếm.

"Các vị, chỉ cần chúng ta án binh bất động, Ngụy vũ thần cũng không dám công thành, cứ quyết vây thành đi." Chiến Dã chậm rãi mở miệng, giọng nói trầm thấp khiến các tướng lĩnh đều cảm giác được sức mạnh trấn định.

"Thái tử điện hạ anh minh!" Các tướng lĩnh đều chấp tay, sau đó nối đuôi nhau rời khỏi lều lớn.

Chiến Dã đứng trước sa bàn, Thành Kỳ Dương đã bị bao vây, nước Tây Nhung vốn không sản xuất lương thực. Lương thực tích trữ trong vương đô nhiều nhất có thể cầm cự hai tháng. Không cần hai tháng, trong thành lòng người sẽ hoang mang, quân tâm không yên.

Cảm giác chờ đợi trong tuyệt vọng rất khủng bố, hấn chỉ chậm rãi chờ mà thôi.

"Chiến Dã."

Nghe tiếng gọi quen thuộc, hấn giật mình, mấy ngày nay không khỏi hoảng hốt xuất thần, chẳng lẽ lại vừa xuất hiện ảo giác?

Chậm rãi ngẩng đầu, đối diện sa bàn, có một cô gái mặc y phục đồ

cười khanh khách nhìn hắn, vẻ mặt đẹp đẽ, Chiến Dã ngạc nhiên nói: "Anh Dạ, sao muội lại tới đây?"

Cô gái kia giật mình, lập tức nói: "Chiến Dã, ta là Bắc Nguyệt."

Trước mắt hoảng hốt, hình ảnh cô gái cười khanh khách nhạt đi, thay thế là một nữ tử khuôn mặt tái nhợt, mặt mày thanh lệ nhưng lại ưu sầu đang nhìn hắn.

Chiến Dã vỗ cái trán, cười nói: "Nhìn làm rồi!"

Vừa nói, vượt qua sa bàn, đi nhanh tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, cúi đầu nhìn nàng: "Sao ngươi lại đến?"

Ở Nước Nam Dục, hắn mấy lần muốn đi gặp nàng, nhưng mọi người trong phủ trưởng công chúa nói nàng thân thể không thoải mái từ chối. Hắn biết nàng không muốn gặp hắn, bởi vậy không mặt dày tiếp tục, sau đó đi quân doanh thì lại càng không gặp được nàng.

Hắn kỳ thật rất muốn gặp nàng, hiện tại nhìn thấy nàng đột nhiên đứng trước mặt mình, niềm kinh hỉ hơi lớn, vì vậy vừa rồi không thể tin được nhìn nàng thành Anh Dạ.

"Ta tới để nói cho ngươi một chút chuyện, về Ngụy võ thần." Hoàng Bắc Nguyệt lên dây cót tinh thần, nhếch khóe miệng cười cười với hắn, "Ta..."

"Ngươi ngã bệnh." Chiến Dã đưa tay dò xét một chút cái trán của nàng, phát hiện nóng bỏng đáng sợ, liền kéo nàng ngồi xuống, "Ta gọi quân y đến khám cho ngươi."

"Không cần." Hoàng Bắc Nguyệt trở tay bắt lấy tay hắn, "Ta chính là luyện dược sư, không cần làm phiền quân y."

Được bàn nàng mềm mại nhỏ bé cầm, Chiến Dã đột nhiên giật mình một cái, trống ngực nhanh ba phần, trên mặt lãnh khốc xuất hiện thần sắc dịu dàng ân cần: "Vậy người uống một chút thuốc trước đã."

Hoàng Bắc Nguyệt nghe lời lấy vài viên thuốc từ nạp giới ra nhét vào miệng, Chiến Dã rót chén trà nóng cho nàng, nàng cũng nghe lời uống vào.

Chưa bao giờ thấy nàng nhu thuận mềm mại như thế, bộ dáng này nàng có chút giống Anh Dạ, cái gì cũng muốn dựa dẫm vào hẳn, Chiến Dã trong lòng khẽ nhúc nhích, nói: "Nghỉ ngơi một lát đi."

"Chuyện khẩn cấp, Chiến Dã, người nghe ta nói." Hoàng Bắc Nguyệt cảm nhận không có thám tử xung quanh, bỏ thêm cấm chế mới vội vàng vàng nói mấy câu với Chiến Dã.

Chiến Dã nghe xong hơi nhíu mày, lập tức cười rộ lên: "Ta biết người đồng ý hợp tác cùng nước Đông Ly, nhất định là có dự mưu."

Hoàng Bắc Nguyệt miễn cưỡng cười cười, nói: "Nữ hoàng Nước Tây Nhung có ân với ta, Thiên Đại Đông Nhi chính là Đông Lăng, hy vọng người có thể ưu đãi bọn họ."

Chiến Dã nói: "Bắc Nguyệt, người trọng tình nghĩa, nhưng đây là chiến tranh, dân chúng Nước Tây Nhung coi trọng huyết thống, cho nên các đời quốc sư tuy cầm quyền cũng không vượt mặt vua được. Thiên Đại Doanh có huyết mạch hoàng thất con vợ cả, giữ lại cô ta, chỉ sợ sau này là tai hoạ ngầm".

"Ta biết nên diệt cỏ tận gốc, nhưng cô ấy chỉ là đứa trẻ mới lớn, không hiểu gì cả, Chiến Dã, coi như ta cầu người." Hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt hồng hồng nhìn hẳn.

Thấy nàng tiều tụy như thế, lại đầu tiên cầu xin hãn, Chiến Dã liền mềm lòng, "Được, ta sẽ đối xử tử tế với cô ta."

Nữ hoàng của Nước Tây Nhung quả thật tuổi còn nhỏ, chỉ cần không có ai đầu độc bên tai, sau này sẽ chậm rãi nghe lời. Quan trọng là bên người nàng lại có người lợi hại như Bắc Đường Du. Nếu giữ lại hãn, tương lai nhất định là một đại họa.

Nghe chính miệng Chiến Dã hứa hẹn, Hoàng Bắc Nguyệt mới yên tâm, nàng đã mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, mạo hiểm chạy trong gió tuyết, hiện tại phát sốt, cả người cứ mơ mơ màng màng, như phiêu diêu biến ảo trong sương mù.

"Ta tới chỗ Ngụy võ thần một chuyến." Nàng đứng lên, trước mắt tối sầm ngã khụy xuống.

Chiến Dã nhìn nàng, thở dài đau lòng nói: "Bắc Nguyệt, ngươi nên nghỉ ngơi một chút."

"Ta không muốn nghỉ ngơi, có rất nhiều chuyện không làm xong!" Nàng sau khi giải quyết Ngụy võ thần còn muốn chạy ngay tới Nước Nam Dục, xử lý kẻ giả mạo Hồng Liên.

Chiến Dã nhẹ nhàng đè lại bả vai của nàng, nói: "Từ khi hoàng cô rời đi, nhìn ngươi chậm rãi lột xác lớn lên, trở nên kiên cường, ta rất mừng cho ngươi, nhưng.... Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi chỉ là người bình thường, khi nào thì ngươi mới có thể vì mình mà sống, không vì người khác?".

Ánh mắt chột lóe, Hoàng Bắc Nguyệt chật vật trốn tránh ánh mắt chân thành ân cần của Chiến Dã.

"Xin lỗi." Nàng vội vội vàng vàng nói xong, liền lĩnh đứng lên đi ra ngoài, "Ta cần phải đi rồi."

"Bắc Nguyệt...." Chiến Dã quay đầu, nàng đã bay nhanh khỏi chủ trướng, không một tiếng động như lúc đến. Trên mặt hắn hiện lên chút thất vọng, mặc kệ thế nào, hắn cũng không an ủi được nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt bước nhanh tới ngoài doanh địa, đi theo một ít bụi cây thấp bé, len lén nhìn đại doanh nước Đông Ly.

Trong lều của Ngụy võ thần cũng sáng trưng đèn đuốc, xem ra, hắn cũng chuẩn bị thương thảo suốt đêm với tướng lĩnh kế hoạch tấn công Nước Tây Nhung.

Trong mắt lóe ra vẻ âm lãnh.

"Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi đừng đánh rần động cỏ a." Yểm tốt bụng nhắc nhở nàng, sợ nàng nhất thời không nhận được, giết Ngụy võ thần chuyện nhỏ, nhưng để hỏng mất một màn kịch vui thì không đáng giá.

Hắn đang chờ trò vui diễn ra.

"Không cần ngươi nhắc nhở." Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, chung quanh lặng lẽ bố trí một kết giới ẩn thân, mưa gió không thấm thấu vào, nàng ngồi trên chiếu, nhắm mắt nghỉ ngơi trong chốc lát.

Nghỉ ngơi dưỡng sức, ngày mai xử lý tốt kẻ thâm thù kia.

Nhìn thấy bộ dáng này, Yểm không khỏi than thở: "Có giường ấm áp không ngủ, lại tới đây chịu khổ, haiz...."

Một đêm không nói chuyện.

Lúc trời sáng, đại doanh nước Đông Ly đột nhiên rối loạn tung bừng, Hoàng Bắc Nguyệt bừng tỉnh, mở to mắt nhìn đến bên kia.

"Đại tướng quân, phải lập tức rút quân về nước, nếu không đô thành bị chiếm, mất nước đến nơi a!"

Ngụy võ thần mặc nhung trang lao ra khỏi chủ trướng, sắc mặt uy nghiêm lãnh khốc, khôi giáp chạm vào nhau phát ra tiếng lạnh như băng.

Mấy tướng lĩnh đi sau hần lo lắng khuyên can thuyết phục, nhưng hần khư khư cố chấp đi đến doanh trướng Nước Nam Dục.

Thái tử Chiến Dã của Nước Nam Dục thông minh hơn cả sói, trước hần đã thể hiện sự kiên quyết vây thành, giờ phút này căn bản sẽ không dao động. Nhưng Ngụy võ thần làm sao chịu dễ dàng buông bỏ miếng thịt béo lớn sắp tới tay chứ.?

Nếu Chiến Dã đồng ý thì hai nước hợp binh tốc chiến tốc thắng, trong vòng một ngày sẽ đánh hạ được thành trì không chắc chắn này của Nước Tây Nhung, sau đó hần suất lĩnh đại quân về nước, nghênh chiến đại quân Nước Bắc Diệu thừa dịp nhảy vào!

"Đại tướng quân, không nên chậm trễ, thám tử báo lại, đại quân Nước Bắc Diệu đã liên tiếp công phá 3 tòa thành thị trọng yếu của nước ta, nếu tòa thành nào mất đi thì thiết kỵ Nước Bắc Diệu sẽ được thế như chẻ tre, thẳng tiến vào đế đô a!"

Ngụy võ thần sắc mặt ngưng trọng, nước Đông Ly binh mã hùng mạnh, nhưng lúc này, đại quân tinh nhuệ bị hần mang đến tấn công Nước Tây Nhung, ở quốc nội mặc dù cũng có một phần quân tinh nhuệ, nhưng đối mặt với thiết kỵ nổi tiếng thiên hạ của Nước Bắc

Diệu thì không thể đỡ nổi!

Hơn nữa hẳn thật không ngờ Nước Bắc Diệu lại không hề nể mặt hoàng hậu Ngụy Yên Nhiên mà thừa dịp nước Đông Ly trống không để đến tấn công.

Phong Liên Dực thật là kẻ vô tình vô nghĩa.

Ngụy võ thần sắc mặt rất khó coi, song bảo trì trấn định như trước, trầm giọng hỏi: "Lãnh binh Nước Bắc Diệu là ai?"

"Vũ Văn Địch!"

Ngụy võ thần nhíu mi một chút, sắc mặt càng khó nhìn hơn khi nãy, "Hắn dẫn bao nhiêu quân?"

"Theo thám tử báo lại, Vũ Văn Địch tự mình dẫn ba vạn thiết kỵ tinh nhuệ làm tiên phong công thành, mà quân đội đông đúc phía sau sợ rằng lên đến năm mươi vạn người!" Một tướng quân đầu đầy mồ hôi bầm báo.

"Vô liêm sỉ!" Ngụy võ thần trở tay tát lên mặt tướng quân kia "Bổn vương tốn công nuôi cơm các ngươi, ngay cả quân địch có bao nhiêu cũng không dò xét rõ ràng!"

"Hồi bẩm Đại tướng quân, Vũ Văn Địch rất giảo hoạt, ra lệnh đại quân chỉ hành quân ban đêm, ban ngày thì ẩn núp, căn bản không biết hắn có bao nhiêu người, mới đầu một ít tướng trấn thủ thành trì tưởng có ba vạn thiết kỵ công thành nên cố thủ, nhưng không ngờ sau thiết kỵ còn có thiên quân vạn mã." Tướng lĩnh xui xẻo bị đánh lo lắng nói.

Ngụy võ thần trầm mặc một chút, tiếp tục đi tới đại doanh Nước Nam

Dực.

"Đứng lại! Thái tử điện hạ dặn dò, không cho người ngoài tiến vào đại doanh, xin mời Đại tướng quân chờ, để tiểu tướng đi thông báo!" Một thủ vệ canh gác đại doanh của Nước Nam Dực ngăn cản đám người Ngụy võ thần.

Lần này là đến thương thảo với Chiến Dã, cũng là Ngụy võ thần có việc cầu người, bởi vậy không muốn náo loạn, Ngụy võ thần chỉ có thể nhẫn nại chờ người đi thông báo.

Tiểu tướng chạy nhanh vào trong chủ trướng, lát sau liền đi ra, bước lại chấp tay nói với Ngụy võ thần: "Thái tử điện hạ nói, nếu Ngụy đại tướng quân vì chuyện công thành mà đến, vậy mời trở về đi, Nước Nam Dực đã quyết định chiến lược, sẽ không sửa đổi."

"Lão phu muốn nói suy nghĩ của mình, xin mời Thái tử Chiến Dã đi ra gặp!" Ngụy võ thần chưa từ bỏ ý miếng thịt béo bở sắp dâng lên miệng.

"Mời Đại tướng quân trở về thôi!" Tiểu tướng vẻ mặt kiên quyết, không chút nhân nhượng.

Ngụy võ thần liếc nhìn chủ trướng, biết không có cơ hội, liền oán hận dẫn người trở về

"Đại tướng quân, không ngờ người của Nước Nam Dực cũng xảo trá như thế! Hoàng Chiến Dã rõ ràng muốn độc chiếm Nước Tây Nhung!" Mấy tướng lĩnh tức giận bất bình nói.

Ngụy võ thần trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi: "Đã bắt được Công chúa Anh Dạ về chưa?"

Tướng lĩnh phụ trách tình báo lập tức cúi đầu nói: "Theo tin tức bên kia truyền đến đang bao vây Công chúa Anh Dạ, nhưng cô ta cận kề cái chết cũng không khuất phục, cùng Tào Tú Chi tự vẫn".

Ngụy vũ thần chợt dừng bước chân lại, cực độ khiếp sợ, ngược lại giận dữ, một chưởng đánh vào đầu tướng lĩnh, đối phương dường như lập tức tắt thở.

"Bốn vương đã nói nhất định phải bắt sống! Trọng thương cũng không sao, nhất định phải còn sống!"

Mấy cái tướng lĩnh bên cạnh sợ lui về phía sau, không ai dám nói thêm một câu.

Ngụy vũ thần phần nộ đến mức tay cũng run rẩy, đồng thời trên mặt xuất hiện chút thần sắc bất an, lại hỏi một người khác: "Giờ phút này thái tử Chiến Dã chưa biết đúng không?"

"Bắc Nguyệt quận chúa ở Nước Nam Dục nói, chuyện hòa thân của Công chúa Anh Dạ phải gạt Thái tử Chiến Dã, bởi vậy hẳn không biết rõ. Nếu như biết thì hẳn tuyệt sẽ không bình tĩnh như vậy." Người nọ lau mồ hôi trên trán nói.

"Tốt lắm!" Ngụy vũ thần nói, "Hiện tại lập tức nhổ trại xuất phát, chạy về nước Đông Ly!"

"Vâng!"

Từ lúc nghe tin Nước Bắc Diệu tấn công nước Đông Ly, mấy vị tướng lĩnh đã sớm hạ lệnh chuẩn bị thu dọn doanh trại, bởi vậy khi Ngụy vũ thần ra lệnh thì đại quân nước Đông Ly lập tức khởi hành, xuất phát về nước!

Ngụy võ thần tự mình suất lĩnh một đạo tinh nhuệ, ra roi thúc ngựa chạy về nước Đông Ly, dọc theo đường đi liên tiếp hạ mấy lệnh bố trí, nhất định phải cầm chân đại quân Nước Bắc Diêu ở ngoài đô thành.

Mấy chục vạn đại quân lui lại nhưng ổn định trật tự, có thể thấy Ngụy võ thần là kỳ tài quân sự, biết nắm lòng quân.

Đáng tiếc, lịch sử nước Đông Ly từ đây chấm dứt!

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra khỏi kết giới, liếc nhìn mưa phùn rả rích trong Thành Kỳ Dương, lúc đại quân nước Đông Ly rút hết, nữ hoàng cùng cận vệ đã xuất hiện trên tường thành.

Nữ hoàng thân hình nhỏ nhắn xinh xắn được Bắc Đường Du ôm lấy. Long bào tinh xảo trên người phiêu đảng trong mưa gió, trên đỉnh đầu cờ xí tượng trưng hoàng quyền chậm rãi hạ xuống, nàng giao ấn tỳ cho Bắc Đường Du, Bắc Đường Du gạt đầu, buông nữ hoàng ra, xoay người bước xuống dưới thành lâu.

Sau một lát, cửa thành Nước Tây Nhung mở ra, Bắc Đường Du một mình cưỡi ngựa đi ra, cầm ấn tỳ của nữ hoàng đi tới trước đại quân của Nước Nam Dục.

Chiến Dã giục ngựa tiến lên, tiếp nhận ấn tỳ trong tay Bắc Đường Du, mặt mày nghiêm nghị, liếc hắt một cái.

Bắc Đường Du mỉm cười, xuống ngựa, tháo bỏ bảo kiếm cùng khôi giáp màu vàng trên người ra, thong dong đi tới chỗ đại quân Nước Nam Dục, bị mấy binh lính bắt.

Chiến Dã ngẩng đầu, nhìn nữ hoàng trên cổng thành khóc nhào vào lòng Thiên Đại Đông Nhi, hất giơ một tay lên ra hiệu cho đại quân

phía sau. Đại quân của Nước Nam Dục liền chậm rãi tiến vào Thành Kỳ Dương.

Lúc nữ hoàng nước Tây Nhung đầu hàng, mưa dầm vẫn tí tách rơi đột nhiên ngừng lại. Mây đen phủ khắp bầu trời nhưng bị vài tia sáng rất nhỏ xuyên phá qua, chiếu xuống đất.

Bắc Đường Du đang bị đưa tới xe tù bỗng nhiên dừng lại, ngẩng đầu, bị ánh sáng nhạt đâm vào mắt liền híp mắt lại.

Trên mặt anh tuấn chậm rãi xuất hiện nụ cười yếu ớt.

Đây là ánh mặt trời, bệ hạ nhìn thấy không?

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 970: Vây Ngụy cứu Triệu 1

Hoàng Bắc Nguyệt không theo dõi Nước Tây Nhung đầu hàng như thế nào, lúc Ngụy võ thần rời đi thì đã nhanh chóng đi theo.

Lúc này nàng bày ra thiên la địa võng, Ngụy võ thần mọc bao nhiêu cánh cũng không bay thoát.

"Đại tướng quân!" thám tử phụ trách tìm hiểu tình huống ở phía trước đột nhiên hoảng sợ bầm báo, "Phía trước, phía trước hình như có điều bất thường!".

"Làm sao vậy?" Ngụy võ thần ghìm ngựa lại, cẩn thận cảm giác khí tức chung quanh, đột nhiên sắc mặt đại biến, lẩm bẩm nói: "Nguyên khí hỏa hùng hậu! Không ổn! Lập tức lui về phía sau! Rời khỏi đây!".

Ngụy võ thần hét lớn một tiếng, tất cả mọi người phía sau bị ngũ khí hoảng hốt của hắn dọa sợ, đều lui ra, loạn thành cái chợ. Mà lúc này, một tiếng mãnh thú rống giận vang lên từ trong rừng cây.

Bốn phương tám hướng hùng hực lửa cháy thiêu đám người đang tứ tán khắp nơi khiến vang lên tiếng kêu thảm thiết, chỉ chốc lát, trên mặt đất chất đống vô số tử thi.

Lực công phá cường đại như thế khiến sắc mặt Ngụy võ thần lập tức kịch biến!

"Grao...", tiếng gầm trầm thấp tới gần, con thú khổng lồ toàn thân lửa cháy giẫm chân xuống, cỏ cây héo rũ, trên mặt đất hình thành một cái

hố to.

"Ma thú Hỏa Diễm!" Ngụy võ thần kinh hãi, khí tức của con thú này ngay từ đầu cũng cảm giác vô cùng cường đại, nhưng không ngờ lúc xuất hiện lại khủng bố như vậy.

Đây không phải là thần thú, mà là một con ma thú!

Toàn thân lửa cháy khủng bố, trong lửa cháy phát ra hơi thở tà ác hung tàn, nếu hắn không làm thì đây là Ma thú bảo vệ của Thành Tu La!

"Đại tướng quân! Nên làm gì bây giờ?" một đám cao thủ hộ vệ Ngụy võ thần cũng bị Ma thú Hỏa Diễm đột nhiên xuất hiện này dọa sợ đến mức ngây người.

Uy áp của Ma thú luôn luôn khủng bố, những người này dù là siêu cấp cao thủ, nhưng dưới uy áp như vậy cũng thấy khó thở!

"Là Người của Thành Tu La." Ngụy võ thần hung hăng nuốt nước miếng, trong lòng cũng kinh hoàng, nhưng vẫn còn trấn định hơn so với những người khác.

Lặng yên không một tiếng động triệu hồi ra Lôi Long Thiên Nộ. Con rồng xoay quanh trên cây phía sau hắn, nhìn thấy Ma thú Hỏa Diễm cũng hoảng sợ.

"Người chọc Người của Thành Tu La?" Lôi Long lạnh giọng, khẩu khí hàm ý trách cứ.

"Ta sao có thể trêu chọc Người của Thành Tu La chứ?" Ngụy võ thần trầm giọng nói, "Ta còn gả Thản Nhiên cho Phong Liên Dực, định mượn sức của Thành Tu La! Ta ấm đầu mới trêu chọc bọn hắn!"

"Có thể điều động Ma thú bảo vệ Ô Sát là nhân vật số một số hai trong thành Tu La" Lôi Long Thiên Nộ tức giận nói, nhìn Ma thú Hỏa Diễm từng bước ép sát, hẳn dù là thần thú cấp bảy, mặc dù dốc toàn lực đánh một trận cũng khó biết kết quả

Nhiều năm khổ tu như vậy, không thể bị hủy hoại chỉ trong chốc lát a!

"Dùng Thiên Phạt!" Ngụy võ thần quyết định thật nhanh, cho dù không thể giết Ma thú Hỏa Diễm ở đây, cũng có thể ngăn chặn nó, thừa cơ chạy trốn!

Lôi Long Thiên Nộ nói: "Nếu Ô Sát ở đây thì nhất định còn một cao thủ ở xung quanh, không dụ hẳn ra, người chỉ có đường chết!".

Ngụy võ thần cả người run lên, nói: "Không biết người kia nấp ở đâu?"

Cặp mắt Lôi Long Thiên Nộ vừa động, đột nhiên vội vã xoay người, rống một tiếng!

Mà một khắc lúc nó xoay người, một giọng nói thiếu nữ cùng lúc vang lên: "Xích Luyện, nuốt thiên!"

Gió xoáy lực hút thật lớn, như lúc cửa phi thuyền mở ra vũ trụ, trong nháy mắt tất cả mọi vật đều bị lực lượng cường đại hút qua!

Ngụy võ thần tâm hoảng ý loạn, nhất thời không cẩn thận, thêm vào chỉ cách Thôn Thiên Hồng Mãng vài bước nên chưa kịp vùng vũ khí đã bị Thôn Thiên Hồng Mãng nuốt vào miệng.

Lôi Long Thiên Nộ khá hơn một chút, dù sao thần thú cấp bảy có ưu thế hơn khi đối mặt với Thôn Thiên Hồng Mãng, sau khi lực hút trôi

qua, sừng rồng trên đỉnh đầu thoáng hiện ánh chớp màu vàng, ánh chớp bắn mạnh ra, chọc thương một con mắt của Thôn Thiên Hồng Mãng.

Grao... grao

Thôn Thiên Hồng Mãng đau nhức lẫn lộn trên đất, nhưng ngậm miệng lại giamNgụy võ thần ở bên trong.

Hoàng Bắc Nguyệt từ phía sau Thôn Thiên Hồng Mãng đi ra, trong tay nắm Roi Hỏa thần của Hồng Liên, một roi quật lên lưng cứng rắn của Lôi Long Thiên Nộ.

Nó giận dữ, quay đầu định mở miệng với Hoàng Bắc Nguyệt thì đột nhiên giật mình, trong nháy mắt nhận ra cô gái trước mắt này là ngày đó nó cùng Ngụy võ thần hợp lực dùng Thiên Phật mới vây khốn được.

"Là ngươi!" Khiếp sợ nói xong, Lôi Long Thiên Nộ không công kích nàng, ngược lại bay nhanh lui về phía sau, cảnh giác bốn phía.

Ngày đó sau khi nha đầu kia ngắt xiù, vốn có thể giết cô ta nhưng cuối cùng xuất hiện bóng dáng màu đen kia.

"Đang tìm ta sao?" Nó nhìn chung quanh, không ngờ tiếng nói phía sau đột nhiên vang lên khiến nó hồn phi phách tán.

Lôi Long Thiên Nộ đột nhiên quay đầu, phía sau một bóng dáng màu đen thật lớn, nhìn như vị thần đứng ở chân trời, không nhìn thấy đầu, chỉ giơ một chân lên rồi hạ xuống, hung hăng dẫm nát nó dưới lòng bàn chân.

Lôi Long Thiên Nộ như con sâu giã dựa dưới chân Yểm, trên sừng

rồng hội tụ càng ngày càng đậm ánh chớp màu vàng.

"Dám cả gan phản kháng ta? Con sâu nhỏ như ngươi có giết cũng bắn tay ra, à quên, bắn chân mới đúng." Yểm lạnh lùng nói, dưới chân dùng sức, Lôi Long Thiên Nộ phun ra ngậm máu.

"Tha ta một mạng, cầu ngài tha ta một mạng!" mặc dù hắn vẫn bị phong ấn, nhưng trước uy áp cường đại của hắn, kể cả tất cả ma thú của Thành Tu La cộng lại cũng không bằng.

Lôi Long Thiên Nộ mặc dù đã là thần thú cấp bảy, so với đám thần thú nói chung có thể nói là số một, lại thuộc họ Rồng, song vẫn kém xa Quân Ly hoặc Nến Đỏ. Càng khỏi so sánh với ma thú Yểm quái đảo nhân gian loạn lạc.

"Ai cho ngươi nhiều lời với nó?" Hoàng Bắc Nguyệt bước lại, lạnh lùng liếc Lôi Long Thiên Nộ, Roi Hỏa thần đột nhiên cuốn lên sừng nó, Lửa thần bốc cháy lên, con rồng kêu gào thảm thiết, lăn lộn trên mặt đất, trên sừng rồng nổ bắn ra vô số ánh chớp màu vàng, tự do phóng ra bốn phía.

Yểm cầm Hoàng Bắc Nguyệt lên như cầm một con búp bê vải, để nàng đứng trong bàn tay hắn.

Lúc ánh chớp vàng bay đến, hắn nhẹ nhàng ra tay chặn lại, sau đó ha ha cười nói: "Long sừng là vũ khí của hắn, bị ngươi phá hủy long sừng, Lôi Long Thiên Nộ bị trục xuất khỏi hàng ngũ thần thú, hiện tại chỉ là linh thú cấp bảy."

Chương 971: Vây Ngụy cứu Triệu 2

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng bĩu môi, nhìn Lôi Long Thiên Nộ giãy dụa kêu rống một trận, rốt cuộc an tĩnh hấp hối.

Yểm hỏi: "Người không phong ấn nó sao?"

"Linh thú cấp bảy, thật chướng mắt." Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn Lôi Long Thiên Nộ, con rồng này cùng Ngụy vũ thần hại trưởng công chúa, cũng từng hại nàng, nàng sẽ không giữ lại.

Ánh mắt của nàng chuyển hướng Thôn Thiên Hồng Mãng. Con rắn đỏ bị bắn mù một con mắt nằm trên mặt đất, trong thân thể có gì đó động đậy.

Hoàng Bắc Nguyệt giơ tay lên, Thôn Thiên Hồng Mãng liền mở miệng ra phun ra một người dính đầy chất nhầy nhớp nháp. Trên người hắn áo giáp bị tan một nửa, chật vật đứng, trong tay nắm một thanh kiếm, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Nhìn thấy Lôi Long Thiên Nộ bị hủy long sừng nằm trên mặt đất, Ngụy vũ thần run rẩy, bảo kiếm trong tay suýt rơi ra, dưới chân đứng không vững, thoáng cái ngã ngồi dưới đất.

Ngược nhìn bàn chân đang giẫm Lôi Long Thiên Nộ, nguyên khí màu đen ngưng tụ thành thân thể cao ngất đứng thẳng, trong bàn tay hắn có cô gái mặc y phục đỏ.

"Hồng, Hồng Liên tôn thượng" Ngụy vũ thần run giọng nói, cô gái này

mặc bộ đồ đỏ, hơn nữa Thân Thiên Hồng Mãng phía sau không phải Hồng Liên là ai?

Song cô gái kia chỉ chớp mắt một cái, lạnh lùng nhìn hắn, đôi mắt thanh lạnh như hồ băng nhìn hắn khiến cả người run lên.

Đáy lòng có tia sáng lên, hắn lần nữa rung giọng nói: "Người, người là Hoàng Bắc Nguyệt!"

Đúng rồi, Hồng Liên tôn thượng giả mạo Hoàng Bắc Nguyệt ở Nước Nam Dục, vậy Hồng Liên này đương nhiên là Hoàng Bắc Nguyệt giả mạo.

Nghĩ phụ nữ này là Hoàng Bắc Nguyệt, trong lòng Ngụy võ thần càng thêm sợ hãi, nghĩ Lôi Long Thiên Nộ đã bị phế sùng, hắn không có Thiên Phật, sao có thể là đối thủ của nữ nhân này?

"Người muốn làm gì?"

"Anh Dạ." Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở miệng.

Ngụy võ thần vội vàng nói: "Công chúa Anh Dạ tới nước Đông Ly hòa thân! Là người thúc đẩy! Ta không bạc đãi công chúa, tự cô ta chạy ra, sau đó, sau đó tự vẫn!".

Hoàng Bắc Nguyệt tựa vào ngón tay cái của Yểm, mặt không biểu cảm nghe, không bình luận.

Nàng càng trầm mặc, trong lòng Ngụy võ thần càng sợ hãi bất an, cuối cùng hắn nói: "Nước Nam Dục cùng nước Đông Ly đã kết minh, chỉ cần hai nước đồng tâm hợp lực, diệt Nước Tây Nhung trước, diệt Nước Bắc Diệu sau, cuối cùng nhất thống thiên hạ. Chỉ cần người không giết ta, ta Ngụy võ thần cam nguyện một đời làm thần, dâng

thiên hạ cho Thái tử Chiến Dã!".

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt có chút nhú mày, trên mặt lạnh như băng hình như có một tia dao động.

Ngụy võ thần nhìn thấy, trong lòng mừng rỡ, nghĩ thầm bất luận thế nào, cảm giác sở hữu thiên hạ có sức mê hoặc rất lớn. Hôm nay cơ hội tốt dao động trước mắt, Hoàng Bắc Nguyệt này cùng mẫu thân cô ta giống nhau, trung thành và tận tâm với Nước Nam Dục, một lòng hy vọng Nước Nam Dục thống nhất thiên hạ. Điều kiện hẳn đưa ra quả nhiên hấp dẫn nàng.

"Bắc Nguyệt quận chúa, trước tiên ta quả thật xin lỗi ngươi mẫu thân, nhưng ngươi không biết, ta năm đó yêu nàng nhưng không chiếm được, sau lại mới bị Thánh quân đầu độc, vi phạm sai lầm lớn, ta đời này đều sám hối, đáng tiếc nàng đã qua đời, không thể tha thứ cho ta. Ngươi là con gái của nàng, chỉ cần một câu tha thứ của ngươi, ta Ngụy võ thần vượt lửa quá sông vì ngươi cũng không do dự!".

Hoàng Bắc Nguyệt nắm tay chống cằm, suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Chuyện năm đó với Thánh quân ta có thể không truy cứu, nhưng ngươi cấu kết với Hồng Liên hại Anh Dạ, ta không thể tha thứ cho ngươi."

"Trời đất chứng giám, Bắc Nguyệt quận chúa, ta không biết đó là Hồng Liên, tất cả thư ta thu được đều trên danh nghĩa quận chúa đưa tới, ta tưởng quận chúa khoan hồng độ lượng cùng ta hợp tác, cùng lấy Nước Tây Nhung, ai ngờ Hồng Liên gây khó dễ từ bên trong!" Ngụy võ thần có vẻ muốn giơ tay lên trời thề thốt.

"Thì ra là thế." Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, trong lòng lại cười lạnh một tiếng, "Ngươi nói như vậy, ta sẽ đi điều tra. Ngụy võ thần, ngươi muốn ta tha thứ cũng được, nhưng ta sẽ không tin mấy lời nói của

người. Nếu người đồng ý làm mấy chuyện cho ta, ta mới tin người thật sự hối cải."

"Mời Quận chúa nói, ta Ngụy vũ thần làm cái gì cũng cam nguyện!".

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Thứ nhất, người nhiều năm qua hiểu rõ Nước Nam Dục như lòng bàn tay là vì Công chúa Hi Hòa hỗ trợ. Bà ta trước kia oán hận mẫu thân ta. Mẫu thân của ta gặp nạn, bà ta nắm binh quyền cũng không cứu. Ta lúc nhỏ bị bắt nạt cũng chẳng quan tâm. Ta hận bà ta, muốn bà ta trọn đời không ngóc đầu lên được, người sẽ giúp ta chuyện này chứ?"

Nghe nàng nhắc tới Công chúa Hi Hòa, Ngụy vũ thần giật mình, nhưng nghe khẩu khí của nàng hình như không biết hẳn có quan hệ mờ ám với Công chúa Hi Hòa nên cũng an tâm.

"Không sai, Công chúa Hi Hòa quả thật tiết lộ cho ta không ít chuyện của Nước Nam Dục, thậm chí nói cả bố trí quân sự. Chẳng qua Ngụy vũ thần ta không phải tiểu nhân nên nhiều năm như vậy không phát động chiến tranh với Nước Nam Dục. Quận chúa muốn đối phó cô ta có gì khó? Chỉ cần bày kế nhỏ là cô ta chui vào bẫy, để hành vi phạm tội lan truyền khắp thiên hạ, người của Nước Nam Dục sẽ phỉ nhổ cô ta!"

Khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt giương lên: "Được, chuyện này giao cho người. Còn có chuyện thứ hai, người vừa nói nguyện đem thiên hạ tặng cho Chiến Dã, chính người cam nguyện làm thần tử. Ta không nhìn thấy lòng trung thành của người, dù sao hiện tại hoàng đế nước Đông Ly không phải là người."

Ngụy vũ thần lập tức nói: "hoàng đế Nước Đông Ly cùng thái tử đều trong tay ta. Lời nói của ta chưa bao giờ bọn họ dám cãi lại!".

"Được, bây giờ lấy của danh nghĩa người viết một hàng thư, nguyện ý không đánh mà hàng, đem nước Đông Ly vẽ vào bản đồ Nước Nam Dục, hơn nữa lập tức dẫn người tiến cung tự tay giết hoàng đế cùng thái tử, đem hàng thư cùng đầu bọn họ dâng lên thì ta sẽ tin tưởng thành ý của người."

Ngụy vũ thần sửng sốt một chút, hai tay run rẩy, do dự không nói gì.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Sao? Người không chịu? Ngụy vũ thần, ta không giấu người, ta đã báo Chiến Dã dẫn đại quân bám theo. Quân đội của người bị vây phía sau, không có Đại tướng quân người chỉ huy, bọn họ chống đỡ được Chiến Dã sao? Đến lúc đó binh bại, ta giết người, mang đầu người tiến cung, lão hoàng đế cùng thái tử cũng phải đầu hàng. Nhưng đến lúc đó Nước Nam Dục cùng Nước Bắc Diệu tranh thiên hạ, Ngụy vũ thần người sẽ không có phần!".

Ngụy vũ thần đột nhiên ngẩng đầu nhìn nàng: "Bắc Nguyệt quận chúa, người thật sự sẽ không giết ta?".

"Hoàng Bắc Nguyệt ta có thể lập kế ước, chỉ cần người không phản bội ta, ta tuyệt không giết người!" Hoàng Bắc Nguyệt hai tay kết ấn rất nhanh, kế ước trận màu đen hình thành, nàng ấn bàn tay vào, sau đó kế ước trận bay xuống trước mặt Ngụy vũ thần.

Ngụy vũ thần không thể chờ đợi ấn tay của mình vào, dẫn vào nguyên khí tánh mạng của mình.

"Hoàng Bắc Nguyệt nếu giết ta, nhất định bị kế ước trận cản trở, chết không có chỗ chôn!" Ngụy vũ thần hung hăng nói.

Ánh sáng Kế ước trận lóe lên, trận pháp thành, pháp tắc lập, không thể thay đổi!

Có kế ước trận, Ngụy võ thần liền yên tâm, vội vàng cười nói:
"Quận chúa xin thứ lỗi, đây là pháp tắc cơ bản của kế ước, không phải tại hạ cố ý mạo phạm."

"Ta hiểu." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười, "Ta cũng tỏ thành ý, trả Lôi Long Thiên Nộ cho ngươi, ngươi hiện tại viết hàng thư cùng ta tới nước Đông Ly đi."

"Vâng!" Ngụy võ thần vội vã gật đầu không ngừng, do dự một chút lại hỏi: "Xin hỏi quận chúa, tại hạ dâng tặng nước Đông Ly, vậy sau này tại hạ..."

Hoàng Bắc Nguyệt dừng một chút, cười nói: "Ngươi dâng một phần đại lễ, ta cũng không bạc đãi ngươi, ta đã thương lượng với thái tử Chiến Dã, ngươi là kỳ tài quân sự. Kể cả hành quân bày trận, hay luyện binh đánh chiếm, đều là nhân tài không thể thiếu. Tương lai Nước Tây Nhung đầu hàng, thiết lập quận huyện, phong ngươi là Đại Đô Đốc của quận Tây. Chỉ cần ngươi tuân thủ kế ước trận, không phản bội ta, ngươi tự nhiên có thể vinh quang an hưởng tuổi già!".

"Đa tạ quận chúa!" Ngụy võ thần quỳ xuống, nặng nề dập đầu một cái với nàng, đồng thời trái tim đang nhảy dựng lên cũng hạ xuống.

Giữ được núi xanh lo gì không có củi đốt, Ngụy võ thần hẩn từ nô lệ từng bước một bò tới vị trí hôm nay, chịu bao cay đắng tủ nhục, hôm nay nằm gai nếm mật có xá gì?

Hẩn hiện tại chỉ cần mau chóng trở lại nước Đông Ly, xóa hết chứng cứ hẩn hại chết Công chúa Anh Dạ, sau đó giết Công chúa Hi Hòa. Hoàng Bắc Nguyệt lại xử lý Hồng Liên thì chẳng ai biết chuyện ác hẩn đã làm.

Mà hẳn có thể từng bước nắm giữ giang sơn nước Đông Ly, cũng có thể từng bước nắm giữ hoàng quyền Nước Nam Dục.

Nhìn Ngụy vũ thần dưới chân, Yểm khinh thường rời bước chân, thả Lôi Long Thiên Nộ, đồng thời trong lòng cười với Hoàng Bắc Nguyệt nói: " Gian trá giảo hoạt, trong vòng hai ngày đã bắt Nước Tây Nhung cùng nước Đông Ly, hơn nữa không mất người nào. Phần chiến công này khi trở lại Nước Nam Dục, nhất định ngươi sẽ được phong vương ban thưởng."

Hoàng Bắc Nguyệt trên mặt không biểu cảm, lạnh lùng nhìn đại quân nước Đông Ly mênh mông cuồn cuộn đi tới. Tuy nhiên không cần mất thời gian, bọn chúng sẽ bị đại quân Nước Bắc Diệu do Vũ Văn Địch dẫn đầu bao vây tiêu diệt.

Chương 972: Vây Ngụy cứu Triệu 3

Nàng chỉ để Nến Đò đi thuyết phục Vũ Văn Địch mang binh bọc đánh nhân lúc Ngụy võ thần mang đại quân nước Đông Ly xuất chinh. Nhờ đó mà đánh hạ 3 tòa thành trọng yếu của nước Đông Ly, chuyện vây quanh vương đô chỉ là tung hỏa mù mà thôi.

Vũ Văn Địch quả thật suất lĩnh đại quân đi ra, thám tử nước Đông Ly cũng quả thật thấy được, tuy nhiên không phải đi tới hướng vương đô, mà là hướng đến chỗ Ngụy võ thần.

Nàng thông minh tuyệt đỉnh, tinh táo cơ trí. Hồng Liên tạo ra vô số khốn cảnh cho nàng, nhưng nàng vẫn có thể thay đổi càn khôn, hơn nữa được lợi gấp trăm lần.

Yểm không thể không bội phục nàng. Trong tình trạng Anh Dạ bỏ mạng, Nước Tây Nhung bị vây, Thiên Đại Đông Nhi không tín nhiệm, Hồng Liên hả hê ở phía sau, nhưng nàng vẫn từng bước tính toán tinh diệu như vậy, không tiếc trả bất cứ giá nào để đạt được ích lợi lớn nhất!

Loại ý nghĩ tinh táo này khiến ngay cả ma thú như Yểm cũng hơi sợ.

Đặc biệt lúc nàng lợi dụng thi thể Anh Dạ khiến Nước Tây Nhung đầu hàng, cử động lãnh huyết thông minh này người bình thường tuyệt đối không làm được.

Nha đầu kia thật khiến hấn vừa thương vừa sợ, vừa yêu vừa hận.

"Yếm, người muốn hỏi ta tại sao có thể máu lạnh như thế đúng không?" Xa xa gió nổi lên một lọn tóc, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nhẹ nhàng mở miệng. Nụ cười nhợt nhạt bên gương mặt.

Không chờ Yếm đáp lại, nàng nói tiếp: "Nếu một người mất đi tất cả, không còn gì để mất nữa sẽ không sợ ánh mắt người khác nữa. Chỉ có thể đánh cược toàn bộ nhằm đạt được mục đích của mình."

Yếm hạ mắt xuống, nhìn nàng thật lâu không nói gì, cuối cùng vươn ngón tay nhẹ nhàng đụng vào cái trán nàng, nói: "Đi thôi, xa xa có tiếng vó ngựa, hẳn là Vũ Văn Địch tới rồi."

Giờ phút này Ngụy võ thần cũng đã viết xong hàng thư, đưa cho nàng xem qua, nàng đọc câu chữ có vẻ thành khẩn, hơn nữa không có bầy rập liền thu kĩ, cùng Ngụy võ thần đi về nước Đông Ly.

Hắn nói quả nhiên không sai, ở nước Đông Ly, hoàng tộc chỉ là con rối mà thôi, cầm quyền thực sự là Ngụy võ thần. Hắn mang hàng thư về, Thống soái quân đội cùng phụ tá, chính khách cũng đều quy hàng.

lão hoàng đế Nước Đông Ly hoa mắt ù tai lúc này lại cường ngạnh kỳ lạ, cận kề cái chết cũng không chịu đầu hàng, cùng thái tử, hoàng hậu và tần phi cố thủ ở hoàng cung.

Ngụy võ thần liền tự mình dẫn đội cận vệ tiến cung tàn sát, sau đó mang đầu hoàng đế cùng thái tử ra gặp Hoàng Bắc Nguyệt.

Cử động của hắn dẫn tới oán thán, bách quan tức giận mắng. Uy vọng gây dựng ở nước Đông Ly rút xuống ngàn trượng, thậm chí quân đội đầu hàng cũng bắt đầu phản kháng, vây công phủ Đại tướng quân.

Ngụy võ thần sớm đã nghĩ đến loại cục diện này, tuy nhiên đánh mất uy vọng thì tính gì, còn hơn đánh mất tánh mạng?

Bên cạnh hắn đều là cao thủ tinh nhuệ xuất sắc nhất, chỉ cần ra lệnh một tiếng, người nào dám cả gan phản kháng hắn đều sẽ chết.

Máu tanh đổ xuống là bài học hữu dụng nhất từ xưa đến nay.

Ngụy võ thần giao ấn tỳ hoàng đế, hổ phù Đại tướng quân, xử lý xong chuyện của nước Đông Ly, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức mang hắn trở về Nước Nam Dục.

Dọc đường, Ngụy võ thần hầu hạ hạ hạ, sớm đã không coi mình là Đại tướng quân, ở trước mặt nàng chỉ là lính hầu mà thôi.

Tin tức Nước Tây Nhung cùng nước Đông Ly trước sau đầu hàng đã sớm truyền khắp Đại lục Tạp Nhĩ Tháp.

Dân chúng Nước Nam Dục đương nhiên vui mừng khôn xiết, mấy ngày mấy đêm công khai chúc mừng, ca tụng công đức của thái tử Chiến Dã.

Điện Quang Diệu

Biến hóa trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp nghiêng trời lệch đất không thoát khỏi tai mắt của Điện Quang Diệu. Lúc Mạnh Kỳ Thiên nghe đến tin tức này cũng không khỏi lắp bắp kinh hãi, lập tức nghĩ là Hoàng Bắc Nguyệt gây nên liên binh thường trở lại.

"Đại nhân, Hồng Liên tôn thượng đã trở về, mời ngài đi Hồng Liên điện một lát." Đang ở trong thư phòng đọc sách, một thị nữ lại đi tới bẩm báo.

Mạnh Kỳ Thiên ngẩng đầu liếc nhìn thị nữ, đúng là người bên cạnh Hồng Liên, tuy nhiên Hoàng Bắc Nguyệt không thể tin thị nữ này, cho nên bình thường không để bọn họ truyền lời.

Tuy nhiên để hấn đi Hồng Liên điện một chuyến cũng không phải chuyện to tát gì, sai thị nữ đến cũng không có gì chê trách.

Mạnh Kỳ Thiên liền cười đứng lên, cùng thị nữ đến Hồng Liên điện.

Mái hiên màu đỏ dưới ánh mặt trời khí thế kiêu ngạo, phù hợp tác phong trước sau như một của Hồng Liên.

Mạnh Kỳ Thiên đi vào chánh điện, liền nhìn thấy một thiếu nữ mặc y phục đỏ ngòì chậm rãi xoay chén trà. Hơi nóng bốc lên từ chén trà làm vẻ đẹp nàng hư ảo.

"Tôn thượng, người đã đến." Thị nữ nhẹ nhàng nói một tiếng, thiếu nữ mặc y phục đỏ ngẩng đầu, đuôi mắt lạnh lùng liếc nhìn Mạnh Kỳ Thiên, vẫy vẫy tay với thị nữ.

Ánh nhìn lạnh lùng lập tức khiến Mạnh Kỳ Thiên trong lòng "lộp bộp" một tiếng, hấn thông minh tuyệt đỉnh, mấy ngày nay ở chung với Hoàng Bắc Nguyệt, hai người liên minh cũng không quá kiêng kỵ. Hoàng Bắc Nguyệt luôn dùng người thì không nghi ngờ, bởi vậy tín nhiệm tin tưởng Mạnh Kỳ Thiên.

Nhưng thiếu nữ trước mắt...

Tâm tư lập tức xoay chuyển, hấn dù sao cũng là Mạnh Kỳ Thiên, bởi vậy cười nói: "Hồng Liên tôn thượng, có chuyện gì sao?"

Hồng Liên buông trà chén, mỉm cười: "Mạnh Kỳ Thiên, đã lâu không gặp."

"Cũng không lâu, vài ngày mà thôi, Hồng Liên tôn trọng quá khách khí." Mạnh Kỳ Thiên không cảm xúc nói, cũng không thân cận, cũng không mới lạ, khách khách khí khí như trước.

Hồng Liên ngẩng đầu, nghiêm túc đánh giá hắn, dường như muốn nhìn ra điều ẩn giấu sau nụ cười đối trá của hắn.

Song, Mạnh Kỳ Thiên nếu muốn ẩn giấu thì nàng làm sao nhìn được gì?

"Mạnh Kỳ Thiên, mấy ngày nay ngươi đều làm gì?" Nếu không nhìn ra cái gì, Hồng Liên liền trực tiếp hỏi.

"Trước đây Hồng Liên tôn trọng giao cho ta điều tra chuyện về Thôn Thiên Hồng Mãng cùng Roi Hỏa thần, ta theo lời dặn của ngươi, mỗi ngày đều lật xem điển tịch ở Tàng thư các, trước mắt có chút tiến triển, sau đó sửa sang lại tư liệu đưa cho ngươi."

Mạnh Kỳ Thiên nói nửa thật nửa giả, nếu lần này trở về là Hồng Liên thực sự, ả nhất định thông qua thị nữ mà biết "bọn họ" gần đây qua lại gần gũi, cho nên hắn không thể không đếm xỉa đến, muốn tung hỏa mù một chút với Hồng Liên.

Nữ nhân này không ngu ngốc, nhưng kém giáo hoạt hơn Hoàng Bắc Nguyệt cùng hắn.

Nghe hắn nói xong, Hồng Liên oán hận đập bàn, nói: "À quả nhiên muốn chiếm đồ của ta".

Mạnh Kỳ Thiên giả bộ không hiểu, nói: "Hồng Liên tôn trọng nói cái gì?".

"Không có gì?" Hồng Liên lạnh lùng nói, "Mạnh Kỳ Thiên, mấy ngày hôm trước ngươi không phát hiện có gì khác thường sao?".

"Khác thường? Ngươi là nói... a, cái này..." Mạnh Kỳ Thiên nhẹ nhàng cười rộ lên, "Chỉ cảm giác Hồng Liên tôn thượng tính tình tốt không ít, có lẽ vì được Thánh quân ban thưởng Roi Hỏa thần."

Sắc mặt Hồng Liên lập tức trầm xuống quát: "Mạnh Kỳ Thiên, ngươi mù sao! Mặc Liên không nhìn thấy coi như xong, ngươi mắt sáng vì sao cũng mù quáng như thế?".

Mạnh Kỳ Thiên vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu hỏi: "Có ý gì?".

"Mấy hôm trước ở đây căn bản không phải ta!" Hồng Liên phẫn nộ đứng lên, đi tới đi lui ở trong đại điện, "À chắc chắc có được rất nhiều tin tức của Điện Quang Diệu, ta muốn đi gặp Thánh quân!".

Mạnh Kỳ Thiên đưa tay ngăn cản nàng, trấn định nói: "Hồng Liên tôn thượng, ngươi muốn rước họa sao?"

Hồng Liên ngẩng đầu nhìn hắn, nhíu chặt mi lại.

"Ngươi nói người lúc trước không phải ngươi, nhưng người nọ có tín vật của ngươi, còn có Thôn Thiên Hồng Mãng cùng Roi Hỏa thần. Cô ta mạo hiểm thân phận đánh cắp tin tức của Điện Quang Diệu, nếu để Thánh quân biết, nhất định giận dữ."

Nghe xong lời hắn, Hồng Liên cũng suy nghĩ cẩn thận, nàng lúc đầu đúng để Hoàng Bắc Nguyệt đánh rớt xuống vách núi, vì bảo vệ tánh mạng không thể không ném hết đồ tùy thân, tìm kẻ chết thay, không ngờ tạo điều kiện để Hoàng Bắc Nguyệt giả trang thuận lợi!

Nàng đánh mất tặng phẩm Roi Hỏa thần mà Thánh quân giao cho đã

là tội lớn, lại dẫn kẻ thù bên ngoài vào, Thánh quân biết nhất định sẽ giết nàng.

Hung hăng nuốt nước miếng, Hồng Liên hỏi: "Mạnh Kỳ Thiên, ta biết ngươi thông minh, ngươi nói nên làm sao bây giờ?"

Chương 973: Vây Ngụy cứu Triệu 4

"Trước án binh bất động, sau đó lặng lẽ bắt người giả trang giết chết, đoạt lại đồ của mình, thần không biết quỷ không hay." Mạnh Kỳ Thiên cười nói.

Trong mắt Hồng Liên lóe vẻ tàn nhẫn, nhưng rất nhanh biến mất nói: "Ta không giết được cô ta! Cho dù ta trả thù cũng không phải là đối thủ của cô ta."

Đặc biệt hôm nay không có Thôn Thiên Hồng Mãng, thực lực càng không bằng trước kia.

Đã sớm biết ả sẽ nói như vậy, Mạnh Kỳ Thiên nhếch miệng châm chọc, nói: "Không bằng người đi tìm Mặc Liên, nói cho hắn biết tình hình thực tế, trước là Hồng Liên giả giả trang, người mới là thật, để hắn giúp người đoạt lại vật của người, thuận tiện cũng giết người kia."

"Mặc Liên" Hồng Liên mờ mịt thì thào cái tên này, nghĩ đến mọi chuyện từ nhỏ cùng nhau lớn lên, hắn sẽ giúp nàng sao?

"Lấy thực lực của Mặc Liên, dù người mạnh cỡ nào hắn cũng đối phó được, người không cần lo lắng." Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười, chậm rãi dẫn dụ ả.

Hồng Liên quả thật bị hấp dẫn, song trong đầu rất nhanh hiện ra hình ảnh Mặc Liên cùng Hoàng Bắc Nguyệt cùng một chỗ, khi đó chưa bao giờ thấy Mặc Liên vui sướng như vậy.

"Không được!" Hồng Liên như chém đinh chặt sắt nói, "Mạnh Kỳ Thiên, chuyện này ta chỉ nói cho một mình ngươi, ngươi nếu dám tiết lộ ra ngoài nửa chữ, ta sẽ lấy mạng của ngươi!"

Ánh mắt Mạnh Kỳ Thiên chợt lóe, không ngờ Hồng Liên lại cự tuyệt đề nghị của hắn.

Không tìm được Mặc Liên thì còn ai mới có thể âm thầm giải quyết nữ nhân này?

Kế hoạch của hắn cùng Hoàng Bắc Nguyệt đã đến lúc mấu chốt, quyết không thể kinh động Thánh quân, đương nhiên cũng không để Hồng Liên đến phá rối!

"Hồng Liên tôn thượng, không tìm Mặc Liên thì ngươi giải quyết người kia thế nào? Người hiện tại mất Thôn Thiên Hồng Mãng, không lừa được Thánh quân lâu đâu."

"Ngươi không có cách khác sao?" Hồng Liên cả giận nói, "Mạnh Kỳ Thiên, ngươi không giúp ta, ta sẽ nói cho Thánh quân, ngươi cùng Hoàng Bắc Nguyệt giả mạo cấu kết với nhau làm việc xấu, ý đồ mưu hại Thánh quân!".

Mạnh Kỳ Thiên ngẩn ra, trong lòng cười thầm, không cần ả bịa đặt, đây chính là chuyện thực trăm phần trăm.

Biểu hiện ra giả bộ kinh sợ, hắn hừ lạnh: "Hừ! Kể cả ngươi nói thế ta cũng không có cách nào, ngay cả ngươi cũng không phải là đối thủ của Hoàng Bắc Nguyệt, ta làm sao độ được?".

"Mạnh Kỳ Thiên, ngươi thông minh như vậy, chẳng lẽ không có cách nào sao?"

"Biện pháp của ta là dựa trên cơ sở tín nhiệm lẫn nhau. Người không tín nhiệm ta, ngay cả Mặc Liên cũng không tín nhiệm, ta có cách gì nữa?"

"Người..." Hồng Liên buồn bực quay mặt đi, "Người không giúp thì coi như hết, tự ta sẽ nghĩ cách vậy!"

"Ta đi đây." Mạnh Kỳ Thiên chớp mi, xoay người đi ra ngoài.

Chương 974: Tu hú chiếm tổ chim khách 1

Không ngờ Hồng Liên đột ngột trở về, nữ nhân này quyết không thể lưu lại, nếu không sẽ là chuyện xấu!

Suy nghĩ một chút, Mạnh Kỳ Thiên liền quay vòng phương hướng, đi đến Mặc Liên điện.

Ngoài điện của Mặc Liên không có ai coi chừng, hắn liền trực tiếp đi tới, ai biết đi vào trong chánh điện vẫn không thấy Mặc Liên, chỉ nhìn thấy bóng dáng của Thánh quân.

Mạnh Kỳ Thiên hoảng sợ, suýt buột miệng nói vội vàng nuốt xuống, cung kính hành lễ.

"Mạnh, ngươi tới làm gì?" Thánh quân đưa lưng về phía hắn, không xoay người, nhưng hào quang màu vàng trên người khiến bất luận kẻ nào đều không thể ngẩng đầu nhìn thẳng.

"Thuộc hạ nghe nói Mặc Liên tôn thượng bị thương, đến nay chưa lành, vừa vặn không có việc gì tới đây xem một chút." Mạnh Kỳ Thiên cúi đầu nói.

"Ừ, không hắn là trọng thương, ngươi theo ta vào." Thánh quân cũng không truy cứu ý đồ thực sự của hắn, chỉ để hắn theo vào.

Mạnh Kỳ Thiên đi theo tới chỗ Mặc Liên nghỉ ngơi. Chiếc giường vô cùng đơn giản, Mặc Liên úp mặt ngủ, phía sau lưng lộ ra, trên xương sống lưng có bố trí bốn khe hở màu đen.

Mặc dù là khe hở, nhưng không phải vết thương, hình như là đồ chứa.

"Biết đó là gì không?" Thánh quân hỏi.

Mạnh Kỳ Thiên nhìn thật lâu, lục soát khắp trong đầu mới không chán chán nói: "Đó có phải là vô cực thiên khóa?"

Thánh quân khẽ gật đầu: "Không sai."

Trên mặt Mạnh Kỳ Thiên xuất hiện thần sắc kinh hãi, khó tin nhìn khe hở trên xương sống lưng Mặc Liên, "Bốn khe hở, tương đương với bốn thanh vô cực thiên khóa!"

Thánh quân hé tay ra, trong tay liền xuất hiện hai cây gậy màu đen đưa cho Mạnh Kỳ Thiên.

Mạnh Kỳ Thiên như nhật được chí bảo, vội vàng tiếp nhận, tinh tế xem xét.

Đây là vô cực thiên khóa trong truyền thuyết!

Phía trên hoa văn tinh tế phức tạp lại thần bí, không khác thứ mà hắn từng nhìn thấy trong sách ở tầng thư các.

Bốn thanh vô cực thiên khóa, mỗi cái có thể khóa một nửa lực lượng của Mặc Liên, hắn trước đã lợi hại như vậy, nếu bốn thanh thiên khóa cũng rút ra thì...

"Trước ta vẫn dùng ba cây thiên khóa khóa hắn, hiện tại rút ra một cây là để hắn chậm rãi thích ứng."

"Mặc Liên tôn thượng quả nhiên khiến người ta bội phục!" Mạnh Kỳ Thiên chân thành nói.

Thánh quân xoay người, hai tròng mắt sau mặt nạ bí hiểm nhìn hẳn: "Mạnh, không có bốn thanh vô cực thiên khóa trói buộc, Mặc Liên thực lực hoàn toàn ở trên ta, người thấy đây là chuyện tốt hay xấu?".

Mạnh Kỳ Thiên cung kính nói: "Thuộc hạ không dám nói bừa, chỉ có thể nói nếu Mặc Liên trung thành và tận tâm với Thánh quân thì đương nhiên sẽ chuyện tốt, trái lại..."

"Ha ha ha..." Thánh quân cười ha hả, "Mạnh, người nói như vậy ta mới yên tâm, Mặc Liên nhất định sẽ trung thành và tận tâm với ta, cái này người không cần hoài nghi."

"Sao Thánh quân có thể khẳng định như thế?" Mạnh Kỳ Thiên đánh bạo hỏi.

Thánh quân cười nói: "Tất cả lời đồn đại cũng không hẳn là vô căn cứ, chắc người cũng từng nghe không ít chứ? Mặc Liên là con trai của ta, nó sẽ không phản bội ta."

Mạnh Kỳ Thiên trong đầu như sét đánh, trước quả thật có vô số đồn đại, nhưng nghe chính Thánh quân thừa nhận khiến hẳn vô cùng khiếp sợ.

Quả nhiên, sự thật này làm người ta sợ hãi.

Mạnh Kỳ Thiên hung hăng nuốt nước miếng, đang muốn nói chuyện, ngẩng đầu lên lại thấy Thánh quân đã rời đi.

Hắn toàn thân toát mồ hôi lạnh, âm thầm nghĩ Thánh quân đột nhiên xuất hiện chẳng lẽ là để nói hẳn nghe những điều này?.

Để hắn nhìn thấy vô cực thiên khóa, cho hắn biết thân thế của Mặc Liên như là một lời cảnh cáo nặng như băng, nặng nề đánh vào thần kinh Mạnh Kỳ Thiên.

Chẳng lẽ Thánh quân đã nhận thấy chuyện gì đó sao?

Hắn nắm thật chặt hai cây vô cực thiên khóa, trên trán chảy ra vô số mồ hôi lạnh.

Trên giường Mặc Liên "ưm" một tiếng, chậm rãi mở to mắt, ánh mắt mờ mịt. Hai tay sờ lần đầu gối, sau đó chậm rãi đứng lên.

Nghe thấy động tĩnh của hắn, Mạnh Kỳ Thiên vội vàng thu lại nghi hoặc, cười nói: "Dậy rồi sao?".

"Mạnh?" Mặc Liên nghiêng mặt, sau đó vội hỏi: "Hồng Liên ở đâu?"

Mạnh Kỳ Thiên dường như cảm giác bất thường, nhưng vừa rời kinh hách quá độ, nhất thời cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ cười nói: "Người hỏi Hồng Liên hay hỏi Hoàng Bắc Nguyệt?"

Trên gương mặt tái nhợt của Mặc Liên chuyển đỏ ửng, thấp giọng nói: "Người cũng biết..."

"Mặc Liên, tại sao người nhận ra cô ta không phải là Hồng Liên, nhưng vẫn coi cô ta là Hồng Liên chứ?" Mạnh Kỳ Thiên nghiêm túc hỏi.

"Ta..." Mặc Liên có chút kinh hoảng, "Ta chỉ muốn ở chung một chỗ với nàng."

"Nói như vậy, người thích nàng?".

Mặc Liên gật đầu.

Mạnh Kỳ Thiên híp con người, đột nhiên thốt một tiếng kinh ngạc nhìn về phía hắn: "Mặc Liên?"

Nghe được hắn nói, Mặc Liên vội vàng ngẩng đầu, không biết làm sao để đối diện với hắn.

Mạnh Kỳ Thiên rất cuộc hiểu rõ lý do trong lòng thấy bất thường là chuyện gì. Trước đây Mặc Liên nói chuyện chỉ đơn giản vài chữ, vừa nói lộn xộn lại không hoàn chỉnh, thiếu chữ nọ chữ kia, chung quy khiến người ta phải phán đoán.

Hắn cùng Hồng Liên ở chung với Mặc Liên lâu, quen với điều này nên có thể nghe hiểu phương thức nói chuyện của Mặc Liên.

Nhưng người khác không nhất định hiểu.

Lúc giả trang Hồng Liên, hắn nghe Mặc Liên nói chuyện với Hoàng Bắc Nguyệt. Về mặt Hoàng Bắc Nguyệt mấy lần cũng mờ mịt, rõ ràng là không hiểu Mặc Liên nói gì.

Nhưng vừa rồi Mặc Liên nói toàn câu đầy đủ, rõ ràng, căn bản không cần đoán.

Bởi vì có vết xe đổ như Hoàng Bắc Nguyệt, hắn suýt tưởng Mặc Liên trước mặt cũng là đồ giả.

Nhưng vừa rồi Thánh quân cũng ở đây, lại có vô cực thiên khóa nên hắn loại bỏ nghi ngờ.

"Mạnh?" Mạnh Kỳ Thiên trầm mặc hồi lâu khiến Mặc Liên rất bất an.

Mạnh Kỳ Thiên lập tức khôi phục, cười cười, ngồi xuống bên giường, ngữ khí rất bình thản nói: "Mặc Liên, người thích Hoàng Bắc Nguyệt, chuyện gì cũng làm vì nàng sao?".

Mặc Liên rất nghiêm túc gật đầu.

Mạnh Kỳ Thiên chậm rãi đè thấp giọng nói: "Người có biết hiện tại Hồng Liên đã trở về rồi không, không phải Hoàng Bắc Nguyệt, là Hồng Liên thực sự."

Mặc Liên ngẩn ra, lập tức hỏi: "Vậy Nguyệt đâu?"

"Ta cũng không biết." Mạnh Kỳ Thiên lắc đầu, "Tuy nhiên Hồng Liên thủ đoạn luôn tàn nhẫn, không biết có phải ả..."

Mặc Liên đột nhiên bắt được tay hắn, "Ta đi hỏi cô ta!"

"Người đừng vội, Hoàng Bắc Nguyệt thần thông quảng đại, không phải dễ đối phó như thế." Mạnh Kỳ Thiên trấn an vỗ vỗ vai hắn, "Người nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ đi hỏi thăm Hoàng Bắc Nguyệt ở đâu, có tin tức sẽ nói cho người biết."

Mạnh Kỳ Thiên đứng lên, nhìn vẻ mặt lo lắng bất an của Mặc Liên, trong lòng biết hắn tuyệt đối thật tâm thực lòng với Hoàng Bắc Nguyệt, tình cảm này không phải làm bộ.

"Mặc Liên, nếu có người thương tổn Hoàng Bắc Nguyệt, người nhất định sẽ giúp nàng đúng không?"

"Sẽ!" Mặc Liên kiên định gật đầu.

Mạnh Kỳ Thiên cười nói: "Cho dù người đó là Hồng Liên, hoặc là

Thánh quân?"

"Sẽ!" Vẫn như trước không thay đổi ước nguyện ban đầu.

Mạnh Kỳ Thiên hoàn toàn yên tâm, cười nói: "Tốt lắm, người an tâm nghỉ ngơi đi, Hoàng Bắc Nguyệt nhất định không có việc gì."

Hắn đẩy cửa ra đi ra ngoài, bên ngoài bầu trời trong xanh, không giống như vừa mưa, trong vắt trong suốt.

Trong không khí bí mật mang theo mùi tuyết tan mát lạnh làm người ta thoải mái.

Rầm...!

Hình như là chậu hoa bị đụng vỡ, sau đó tiếng bước chân vội vội vàng vàng chạy ra khỏi cửa sổ.

Trên mặt Mạnh Kỳ Thiên thần sắc ngưng tụ, lập tức đuổi nhanh theo ra, ở bên ngoài điện Mặc Liên bắt được một bóng dáng lạ lắm!

"Người là ai?" Người này mặc dù mặc phục sức của Điện Quang Diệu, nhưng Mạnh Kỳ Thiên đã từng gặp khuôn mặt nào thì sẽ không quên được, lập tức lộ tẩy.

Hắn chưa bao giờ gặp người này ở Điện Quang Diệu!

Người nọ hoảng hốt nói: "Ta, ta là người của Hồng Liên tôn thượng, người buông ta ra!"

Người của Hồng Liên?

Mạnh Kỳ Thiên nhíu mi lại, vừa rồi hắn trốn ở bên ngoài, nhất định

nghe thấy bọn họ nói chuyện bên trong?

Trong mắt hiện lên sát khí, người nọ lại đột nhiên vung tay, trong tay mơ hồ có ánh sáng, hiển nhiên là một ấn quyết! Thăng đánh về lồng ngực của hắn!

Mạnh Kỳ Thiên không dám khinh thường người bên cạnh Hồng Liên, lập tức vội vã lui về phía sau, ngẩng đầu lên thì tiểu tử kia đã chạy như điên ra ngoài được một quãng xa.

Hóa ra chỉ phô trương thanh thế!

Tiểu tử kia đi gặp Hồng Liên, nhất định kể lại chuyện của hắn. Chuyện này không giấu được nữa. Nếu Hồng Liên đánh bạo đi cáo trạng cho Thánh quân thì nguy rồi!

Nghĩ vậy, Mạnh Kỳ Thiên lập tức quay người trở lại Mặc Liên điện.

Mà trong điện Hồng Liên, Lưu Thạch vội vàng thoát thân trở về thờ hổ hển kể lại chuyện nghe được bên ngoài điện Mặc Liên cho Hồng Liên. Hồng Liên vốn nôn nóng bất an nghe lời của hắn lại đột nhiên an tĩnh lại.

Trong ánh mắt trào ra hai hàng lệ, nàng lộ vẻ sầu thảm cười: "Vì cô ta, Mặc Liên không chỉ muốn đối phó ta, ngay cả Thánh quân cũng muốn đối phó? Hoàng Bắc Nguyệt được lắm!".

"Hồng Liên, ta thấy tên Mạnh Kỳ Thiên vừa quay trở lại, chỉ sợ tìm Mặc Liên." Lưu Thạch hung hăng nuốt nước miếng.

Hắn vốn nghe lệnh Hồng Liên đi tìm Mặc Liên, ai biết lúc đi vào Mặc Liên điện không có ai. Hắn đi tới ngoài cửa sổ, chỉ nghe thấy người bên trong nói chuyện, nhất thời tò mò lặng lẽ nghe.

Hồng Liên đứng lên, hung hăng cắn răng một cái, nói: "Chúng ta đi!"

"Đi, đi đâu?" Lưu Thạch không yên hỏi, "Đi tìm Thánh quân sao?"

Hắn mặc dù không biết Thánh quân là ai, nhưng hắn biết Thánh quân rất lợi hại, tìm hắn sẽ có hi vọng.

"Cô ta khiến ta không còn gì, ta cũng phải làm cô ta mất hết tất cả!"

"Nhưng trước không phải người đã..." Lưu Thạch rất sợ hãi, lúc biết Hồng Liên không phải Bắc Nguyệt quận chúa, nhưng lại gây ra nhiều việc như vậy, hắn chỉ biết xảy ra đại sự!

"Còn chưa đủ!" Hồng Liên lớn tiếng vừa nói, không thèm để ý Lưu Thạch, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Lưu Thạch vội vội vàng vàng theo sau, hai người biến mất khỏi Hồng Liên điện, ra khỏi Điện Quang Diệu đã hướng về Nước Nam Dục.

Nước Nam Dục.

"Quận chúa, ngài đi đâu mà giờ mới về?"

Phương di nương đi vào Lưu Vân Các, vừa ngẩng đầu nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Bắc Nguyệt tiều tụy, không khỏi hoảng sợ, "Nguyệt nhi, người làm sao vậy?"

"Không sao." Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, trầm giọng hỏi: "Công chúa Hi Hòa hôm nay tới sao?".

Phương di nương thấy nàng không muốn nhiều lời, cũng thông minh không hỏi thêm, cười nói: "Mấy ngày nay Công chúa Hi Hòa thường

đến phủ làm bạn với người. Có người nhà làm bạn, ta thấy người cũng vui vẻ. Có phải người muốn gặp Công chúa Hi Hòa không? Công chúa chắc sẽ đến muộn."

"Ta đặc biệt tưởng nhớ gặp mặt cô cô. Di nương, người phái người tới phủ công chúa nói với người, ta dẫn một vị khách quý đến, cô cô nhất định muốn gặp." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

"Khách quý?" Phương di nương kỳ quái nói, "Khách quý ở đâu?"

"Di nương mời Công chúa Hi Hòa đến đi, khách quý cũng sắp tới rồi."

"Được, ta sẽ phái người đi mời công chúa!" Hóa ra khách quý còn chưa tới phủ, Phương di nương cười đi ra ngoài. Vừa đi tới cửa, đột nhiên sừng sốt, nói: "thiếu gia Lạc Lạc!".

Bà nghĩ thầm chẳng lẽ Bắc Nguyệt nói khách quý chính là thiếu gia Lạc Lạc của Gia tộc Bố Cát Nhĩ? Thân phận này quả thật cao quý, nhưng hai ngày này, Lạc Lạc thiếu gia nhiều lần muốn gặp Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt cũng đóng cửa chặn lại không gặp, duy nhất chỉ gặp Công chúa Hi Hòa.

Cho nên Phương di nương có chút do dự, vội vàng ngăn ở cửa nói: "thiếu gia Lạc Lạc, để ta hỏi quận chúa một chút."

Lạc Lạc vẻ mặt sương lạnh, trong mắt có vẻ hiện ra tức giận. Thiếu gia Lạc Lạc ngày xưa anh tuấn thiện lương, bình dị gần gũi, bây giờ lại cả người lãnh khốc nhiệt tình khiến trong lòng Phương di nương cũng căng thẳng hồi hộp.

"Di nương, để hấn vào đi." Hoàng Bắc Nguyệt cao giọng nói, "Người đi mời Công chúa Hi Hòa, ta có chuyện muốn nói cùng Lạc Lạc."

Nghe được giọng nói của nàng, Phương di nương mới yên tâm, chậm rãi nghiêng người để Lạc Lạc đi tới.

Trong phòng có bình phong ngăn lại, bà không dễ nhìn lén, liền đi ra ngoài phái người mời Công chúa Hi Hòa.

Trong phòng, Lạc Lạc vừa đi vào, một câu cũng không nói đã rút ra bảo kiếm bên hông, chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt. Vừa rồi còn vẻ mặt kiên nghị, sương lạnh, giờ phút này hốc mắt lại đỏ bừng.

"Tại sao?" Tiếng nói nghẹn ngào, hỏi ba chữ cũng thấy khó cất lên lời.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ ngồi, kiếm gió tiến tới gần cũng không nhúc nhích, bình tĩnh ngược mắt lên, nhìn hấn: "Ta dạy ngươi kiếm pháp, ngươi dùng để giết ta sao?"

Lạc Lạc chấn động, trên mặt anh tuấn cũng không giấu được đủ loại tâm tình phẫn nộ, khiếp sợ, thất vọng, đau lòng, không muốn, chua xót lần lượt hiện lên, mà hấn chỉ hỏi hai chữ ban đầu.

"Tại sao?!"

"Không có tại sao." Hoàng Bắc Nguyệt thẳng thắn sống lưng, lạnh lùng nói, "Nào có nhiều lý do như vậy? Tất cả chuyện cũng xảy ra ta không muốn ngụy biện."

Tay Lạc Lạc cầm kiếm run rẩy, "Ta không tin sư phụ là người như vậy."

Hoàng Bắc Nguyệt gương khóe miệng lên "Cám ơn ngươi."

"Tin như vậy nhưng lại không tin vào hai mắt của mình!" Lạc Lạc đột nhiên hô to, "Người hận Ngụy võ thần, tại sao còn muốn để Anh Dạ gả đi nước Đông Ly? Biết rõ nàng sẽ chết người cũng không cứu!"

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, không nói được một lời.

"Ta tình nguyện chính mình bị mù để không nhìn thấy mọi chuyện này." Lạc Lạc ghen ngào, nước mắt tràn ngập trong hốc mắt, "người của Nước Nam Dục chưa biết Anh Dạ đã chết. Lúc ta biết được cũng không thể tin... Sư phụ, người nói cho ta biết, rốt cục cái gì đúng, cái gì sai?"

"Chính người nhận định đúng thì đúng, tin tưởng tâm của mình, nên làm thế nào thì làm thế, vĩnh viễn không nên hoài nghi, cũng không hối hận." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói, ánh mắt nhìn về phía kiếm của hắn, chỉ cần đến gần một chút có thể lấy tánh mạng của nàng.

Lạc Lạc ngơ ngẩn, hai mắt đỏ bừng nhìn nàng hồi lâu. Hắn là nam tử hán đại trượng phu vốn không nên khóc, nhưng là...

"Sư huynh!" Phong Nhã Ngọc đột nhiên xông tới, một tay đẩy Lạc Lạc đẩy, che trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, nét mặt đầy vẻ giận dữ, "Sao huynh lại chỉ kiếm vào sư phụ!?"

Chương 975: Tu hú chiếm tổ chim khách 2

Lạc Lạc ngã lăn trên đất, nước mắt đọng lại, tiện đà bung mắt thấp giọng khóc lên.

Phong Nhã Ngọc không hiểu nhìn hấn, sư huynh tuổi nhỏ tài cao, thông minh có tài. Trong lòng vẫn sùng bái sư huynh sang sảng trượng nghĩa này. Tựa như năm đó ngưỡng mộ mà cố gắng noi gương theo Phong Liên Dục.

Nhưng hiện tại thấy hấn khóc chật vật như vậy, tâm tình phức tạp khiến hấn ngơ ngác đứng, hoàn toàn không biết nên làm gì bây giờ.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng đẩy hấn ra, sau đó đứng lên, đi tới bên người Lạc Lạc ngồi xổm xuống, hỏi: "Tại sao không giết ta?"

"Người muốn ta tin tưởng tâm của mình, trong lòng ta chính là nghĩ như vậy." Lạc Lạc thấp giọng nói, "Ta xin lỗi Anh Dạ..."

"Đứng lên." Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nghiêm túc nói, Lạc Lạc ngẩn ra, từ từ đứng lên.

"Người vẫn coi ta là sư phụ sao?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

Lạc Lạc xoa nước mắt gạt đầu, "Ngày đó bái sư, ta đã nghĩ cho dù chết cũng không hối hận."

"Tốt lắm, mang theo Nhã Ngọc vào trong phòng đi."

Lạc Lạc ngẩng đầu, khó hiểu nhìn nàng, Phong Nhã Ngọc cao hứng nói: "Sư phụ, người tốt cuộc nhớ tên ta rồi?".

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Ta trước gọi người là gì?".

"Tử Diệu a!" Phong Nhã Ngọc bĩu môi, "Lúc không có ai, sư phụ chưa bao giờ gọi ta là Tử Diệu, đây vốn không phải tên của ta, cho nên ta..."

"Tốt lắm, vào đi." Hoàng Bắc Nguyệt cắt đứt lời của hắn.

Phong Nhã Ngọc rất nghe lời thúc Lạc Lạc cùng nhau đi vào một gian trong phòng, buông rèm xuống, hai người ngồi chồm hóm trên mặt đất.

Lạc Lạc lau khóe mắt hỏi: "Người không phải tên Tử Diệu?"

"Ừ!" Phong Nhã Ngọc gật đầu, "Tử Diệu là sư phụ đặt cho, để ta chớ quên bản thân là hoàng tử Nước Bắc Diệu."

"Chẳng trách ta thấy người quen mặt." Lạc Lạc thấp giọng nói, ngày đó lúc cùng công chúa Anh Dạ đi Nước Bắc Diệu, trên yến hội hắn nhìn thấy Thập nhất hoàng tử Phong Nhã Ngọc ở phía xa.

"Sao người không nói sớm?" Lạc Lạc nắm tay thật chặt.

Phong Nhã Ngọc vô tội nói: "Ta cũng vậy, ngày hôm qua gặp sư phụ mới phát hiện."

Lạc Lạc vén rèm lên muốn đi ra ngoài, Phong Nhã Ngọc liền vội vàng kéo tay hắn, nói: "Không nên phá hư chuyện của sư phụ!"

Lạc Lạc lúc này mới thôi, hai người an tĩnh chờ.

Không bao lâu, Phương di nương cất tiếng: "Nguyệt nhi, Công chúa Hi Hòa tới."

Hoàng Bắc Nguyệt để Phương di nương rời đi, nàng mang Công chúa Hi Hòa vào, đóng cửa lại.

"Nước Đông Ly lại đầu hàng! Ngụy vũ thần đúng là tên vô lại!" Cửa vừa đóng, Công chúa Hi Hòa phẫn hận nói.

Hoàng Bắc Nguyệt tựa vào cửa, lạnh lùng nói: "Người định đi cứu hần? ha ha, người tình thâm ý trọng với hần quá nhỉ."

"Người không hiểu đâu!" Công chúa Hi Hòa đưa lưng về phía nàng, hai tay gân xanh đặt trên bàn, "Khi người thích một người, cho dù hần tội ác tày trời thì vẫn sẽ thích hần!".

"Cũng như thích một người, cam nguyện vì hần mà phản quốc, mưu hại thân nhân, loại cảm tình này thật khiến người cảm động a." Hoàng Bắc Nguyệt có chút châm chọc nói.

Công chúa Hi Hòa xoay người nhìn nàng, "Hồng Liên, người đừng chỉ biết nói ta, người không phải nói sẽ cùng Nước Nam Dục bắt Nước Tây Nhung, hai nước chia đôi sao? Tại sao hiện tại Nước Tây Nhung đầu hàng Chiến Dã. Nước Đông Ly lại bị Nước Bắc Diêu cùng Nước Nam Dục cùng chia cắt? Thậm chí Ngụy vũ thần lại viết hàng thư, giết hoàng đế nước Đông Ly! Hần rốt cục nghĩ cái gì chứ?"

"Như vậy không tốt sao? Ngụy vũ thần không có nước Đông Ly, hần sẽ không còn kiêu ngạo nghênh ngang nữa, chỉ có thể phụ thuộc vào người."

"Tuy nói như vậy, nhưng hành vi của hấn khiến ngay cả ta cũng khinh!" Công chúa Hi Hòa oán hận nói, khuôn mặt diễm lệ vẫn quốc sắc thiên hương như cũ, lúc tức giận toát lên vẻ sắc sảo.

"Hai người các ngươi đều là người giống nhau, chẳng ai có tư cách xem thường nhau?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh.

Công chúa Hi Hòa cả giận nói: "Ta khác hấn!"

"Khác thế nào? Ngươi tìm cách mưu hại Trương công chúa Huệ Văn khiến bà chịu nhục, chẳng phải cùng một giuộc với Ngụy võ thần hay sao?"

"Ta năm đó hại tử ấy vì tử ấy đoạt mọi thứ của ta? Ta là thứ nữ, tử ấy là đích nữ, ta cái gì cũng kém tử ấy! Ta kiến công lập nghiệp trên chiến trường, can mũi tên cho phụ hoàng, nhưng phụ hoàng lại khen ngợi tử ấy thông minh, gặp nguy không loạn, có phong phạm Đại tướng! Dân chúng lại yêu quý tử ấy, tất cả mọi người thích tử ấy! Ta thì sao? Mẫu phi ta qua đời sớm, ta ăn nhờ ở đậu, ta gặp Ngụy võ thần trước, nhưng hấn lại yêu thương tử ấy! Ta cố gắng nhiều như vậy, nhưng chẳng có được thứ gì, còn bị tử ấy trách mắng ta liên lạc với địch!"

Công chúa Hi Hòa vừa nói, tâm tình rất kích động liền khóc lên, nghĩ Ngụy võ thần đã mất đi tất cả, không còn vênh mặt hát hàm sai khiến bà nữa nên mọi oán hận chất đọng trong lòng nhiều năm rốt cuộc có thể thổ lộ ra.

"Ta lúc đầu liên lạc với Ngụy võ thần là vì hấn muốn ta truyền lời cho hoàng tử. Ta không chịu, hấn nhiều lần dây dưa, không cẩn thận bị hoàng tử bắt gặp. Tử ấy có tư cách gì chỉ trích ta? Chuyện tử ấy cùng Hiên Viên Vấn Thiên cầu thả tướng ta không biết sao? Đáng đời tử ấy bị chết thảm như vậy! Đây đều là báo ứng!"

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không thay đổi nói: "Mặc dù bà đối xử với người như vậy, nhưng người cũng không nên lén lút qua lại với Ngụy võ thần nhiều năm như vậy. Lúc hai nước giao chiến tổn binh hao tướng không nói, lúc hòa bình nước Đông Ly cũng có nhiều tin tức của Nước Nam Dục, thậm chí cả thần thú bảo vệ trong Học Viện Linh Ương, người hại chết bao nhiêu người không áy náy sao?"

"Hừ!" Công chúa Hi Hòa cười lạnh, "Nước Nam Dục chưa từng cho ta cái gì? Ta vì sao phải hiến dâng hết thảy cho Nước Nam Dục để đến mức chết thảm như Hoàng tử, còn cả mẫu phi ta nữa. Những người này không tốt sao? người tốt nên mới chết sớm."

Hoàng Bắc Nguyệt khước miệng gương lên, "Đúng vậy, người tốt chết sớm, nhưng người xấu cũng không sống lâu, cho dù không ai xử lý, nhưng ông trời sẽ xử lý."

Công chúa Hi Hòa cau mày nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nói: "Hồng Liên, người hôm nay hơi kỳ lạ!"

"A? Chỗ nào kỳ lạ?" Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi.

"Người nói nhảm rất nhiều!" Công chúa Hi Hòa đã bình phục cảm xúc kích động, bản thân có chút khó hiểu, vì sao trong lòng oán hận như vậy, vừa nói ra liền tiêu tan mọi bất mãn trong suốt bao năm qua!

Việc này đã qua rất nhiều năm, bà ngẫu nhiên nhớ tới hoàng tử cũng có chút áy náy. Dù sao lúc hoàng tử còn sống coi như tốt với nàng, cho nên ngàn ấy năm, bà không muốn nhớ tới chuyện cũ, muốn làm tròn bổn phận, đối xử tốt với Bắc Nguyệt mà Hoàng tử để lại.

Đáng tiếc, khi còn bé Hoàng Bắc Nguyệt nhu nhược vụng về. Lúc lớn lên lại thông minh, hơn nữa thiên phú cao không khác Hiên Viên Vấn

Thiên. Vì vậy, bà chỉ có thể lựa chọn diệt trừ Bắc Nguyệt.

"Được rồi! Người nói dẫn theo một vị khách quý tới gặp ta, hẳn ở đâu?" Công chúa Hi Hòa lạnh lùng hỏi.

Nếu bà biết sau khi vào cửa đã bị trúng chiêu của chức mộng thú mà không kìm lòng được nói ra hết thấy, bà nhất định sẽ tức chết.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Ta mang Ngụy võ thần đến."

Chương 976: Tu hú chiếm tổ chim khách 3

"Cái gì?" Ánh mắt Công chúa Hi Hòa sáng lên, "Hắn ở đâu?"

Hoàng Bắc Nguyệt tránh ra khỏi cửa, chỉ ra ngoài nói: "Ở bên ngoài."

"Hồng Liên, không ngờ ngươi hiểu rõ ta thế! Ta thích hắn, nhưng hắn nhiều năm chẳng quan tâm ta. Ta lừa giận đầy bụng, đang muốn tìm hắn trút giận đây!" Công chúa Hi Hòa cười đi tới mở cửa.

Ngoài cửa, ánh sáng cùng khí lạnh cuối đông theo nhau xông vào, trong nháy mắt, Công chúa Hi Hòa hoa mắt lên, dường như không nhìn rõ cảnh vật trước mắt.

Bà nhắm mắt rồi lại mở ra, chỉ thấy trước mắt ánh sáng màu vàng lấp lư, cũng có rồng vàng 5 móng cưỡi mây đập gió, uy nghiêm túc mục. Trong lòng chợt dạ, vội vàng lui về phía sau, không ngờ dưới chân bị vấp ngã xuống đất.

Người ngoài cửa chậm rãi đi tới, long bào ngọc miện, ánh vàng bao trùm, trong mắt tràn đầy trầm thống cùng không dám tin, nhưng vẫn không giảm uy nghi của Chân Long thiên tử.

"Nhị hoàng tử, Trẫm không ngờ ngươi là người như vậy." Hoàng thượng chậm rãi mở miệng, giọng nói khô khốc, "Hóa ra nhiều năm qua ngươi..."

Câu nói kế tiếp không thốt nên lời, Hoàng thượng nổi giận khiến khí huyết xông lên ngã về phía sau. Thái giám luống cuống tay chân đỡ

lấy hấn.

"Người, người chết một vạn lần cũng không đủ!" Hoàng thượng chỉ ngón tay về phía Công chúa Hi Hòa.

"Không phải, Hoàng thượng, ta bị oan, ta không biết tại sao sẽ như vậy? Lời nói vừa rồi không phải ta muốn nói, là có người dùng ảo thuật mê hoặc ta!" Công chúa Hi Hòa ngậy người một lúc, lập tức thông minh quỳ xuống chỉ ngón tay về Hoàng Bắc Nguyệt, nói: "Cô ta không phải là Bắc Nguyệt quận chúa, cô là Hồng Liên của Điện Quang Diệu, là cô ta hãm hại ta!"

Cư nhiên phản đánh được một kích, nhiều năm khổ cực bôn ba nên bà cũng không phải phụ nữ bình thường, thông minh nhanh nhẹn, nếu tâm tư không ác độc, bà có lẽ có thể trở thành tiểu thư đầy thanh thế.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh một tiếng, mặc kệ Hoàng thượng liếc nhìn, chỉ nói: "Ngụy võ thần, người còn chưa rút ra thấy công chúa?".

Công chúa Hi Hòa sững sốt, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn nàng, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Ta quả thật dẫn theo Ngụy võ thần đến, không lừa người đâu? Hi Hòa cô cô."

Từ một bên Lưu Vân Các, Nến Đỏ mang Ngụy võ thần tới.

Vậy Ngụy võ thần coi như khôn khéo giao hoạt, tự biết đầu hàng sẽ thành thần tử của Nước Nam Dục, nhìn thấy Hoàng thượng liền lập tức quỳ xuống hô lớn: "Tội thần Ngụy võ thần tham kiến Ngô hoàng vạn tuế!"

Hoàng thượng nhìn thấy hấn cũng sững sốt, lúc này tin tức chưa

truyền lại, mặc dù lời đồn nổi lên bốn phía trong dân gian, song không có sứ giả thực sự đến thông báo. Hoàng thượng cũng không tin Ngụy vũ thần sẽ đầu hàng mà mang theo thủ cấp hoàng đế nước Đông Ly cùng ngọc tỷ, cùng với hồ phù tướng quân đến Nước Nam Dục.

Ngụy vũ thần vội vàng lấy tất cả ra, hiến cho Hoàng thượng, nói: "Tội thần trước đây cố gắng hiến cho nước Đông Ly, hết thầy nghe lệnh vua mà hành sự, phạm phải nhiều sai lầm lớn, hôm nay nguyện ý hối cải để làm người mới, thuần phục Nước Nam Dục, xin Hoàng thượng thứ tội!"

Thông minh lắm, chẳng trách hẳn không chịu giao ngọc tỷ cho nàng, hóa ra là muốn bản thân lấy ra để chứng tỏ thành ý.

Hoàng thượng chán ghét Ngụy vũ thần, nhưng mặc dù nắm đó bị hẳn bắt làm tù binh, nhưng cũng không bị ngược đãi tra tấn, ngược lại còn thúc đẩy hẳn cùng Trưởng công chúa Huệ Văn.

Cúi đầu nhìn người này, mặt mày Hoàng thượng tuy có vẻ chán ghét, song không có sát ý, ngược lại nhìn về phía Công chúa Hi Hòa, hỏi: "Nhị hoàng tỷ, người còn điều gì muốn nói?"

Nhìn thấy Ngụy vũ thần xuất hiện, Công chúa Hi Hòa đã biết mình lần này hoàn toàn thua.

"Được lắm Hoàng Bắc Nguyệt a!" Nàng cười ha hả, "Người gian trá giảo hoạt thật sự để ta nhìn với cặp mắt khác xưa!".

"Quá khen." Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười.

Công chúa Hi Hòa cười cười, đột nhiên trong mắt vừa hiện sát khí, giận dữ đứng lên, lao thẳng tới Hoàng thượng!

Hoàng Bắc Nguyệt không ngờ bà dám to gan như vậy, tập kích Hoàng thượng, tuy nhiên nàng đứng gần Hoàng thượng, thân hình quý mị trong nháy mắt tụt đi lên, che trước mặt hoàng thượng, ra tay chụp một chưởng trên vai Công chúa Hi Hòa, bà ta hự một tiếng rồi bay rớt ra ngoài.

Công chúa Hi Hòa sau khi bị đánh lui cũng không đánh tiếp, ngược lại võ lực đạo, lập tức nhảy khỏi Lưu Vân Các.

Biết bà muốn chạy trốn, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đứng dậy đuổi theo, Lạc Lạc cùng Phong Nhã Ngọc đi ra khỏi phòng, cũng muốn cùng nàng đuổi theo Công chúa Hi Hòa.

"Bảo vệ Hoàng thượng!" Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, Lạc Lạc lập tức hiểu, có Ngụy võ thần ở đây, Hoàng thượng không an toàn, chẳng trách vừa rồi nàng để bọn họ trốn ở trong phòng.

Công chúa Hi Hòa thân thủ không yếu, nhiều năm chăm chỉ không ngừng luyện tập, chỉ vì muốn vượt qua danh tiếng của tỷ tỷ!

Nàng đúng là triệu hồi sư thuộc tính hỏa, triệu hồi thú là một con Hỏa Thiềm cấp mười hai. Trong mắt Hoàng Bắc Nguyệt, lửa này chỉ như một bữa ăn sáng, nhưng trên người Hỏa Thiềm có vô số bọt khí đều là nọc độc, không cẩn thận dính vào sẽ lập tức bị mất mạng.

Cho nên mặc dù tốc độ Công chúa Hi Hòa kém nàng, Hoàng Bắc Nguyệt không chủ quan tới gần, giữ khoảng cách an toàn đi theo, phía sau điều khiển vô số dao băng sắc bén.

Nhưng Công chúa Hi Hòa xảo trá, biết nàng không dám tới gần, bởi vậy khống chế Hỏa Thiềm, hướng về chỗ đông đúc dân cư trong Thành Lâm Hoài.

"Quả nhiên chết đến nơi mà cũng không giữ lại chút danh tiếng nào sao?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

Nhiều dân chúng thế thì nàng không thể dùng thuật pháp khổng lồ công kích, mà Hỏa Thiềm của Công chúa Hi Hòa có thể ngang nhiên đồ sát dân chúng, khiến nàng sợ hãi mà lui bước.

Chương 977: Tu hú chiếm tổ chim khách 4

"Hoàng Bắc Nguyệt! Người giống mẫu thân người, tâm địa thiện lương đúng hay không? Người có dám xuống đánh với ta không?"

"Có gì không dám? chết vài người thì tính gì? Ta bắt nước Đông Ly, chiến công như vậy không ai sẽ để ý ta giết vài người." Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, nửa mắt cũng không nhìn dân chúng Thành Lâm Hoài cách đó không xa.

Công chúa Hi Hòa sửng sốt, bà biết hoàng tử thiện lương, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt này nhiều năm không gặp lại ác như vậy, bà có chút do dự không quyết được.

Nhìn thấy nàng do dự, Hoàng Bắc Nguyệt mắt lóe sáng, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Xích Luyện."

Công chúa Hi Hòa hoảng sợ, đột nhiên xoay người, nhưng lại nhìn thấy Thôn Thiên Hồng Mãng thật lớn đang há miệng với nàng.

"Thôn Thiên Hồng Mãng!!" Khó tin mở to hai mắt, nàng tin trước mắt là cháu gái Hoàng Bắc Nguyệt của bà, nhưng Thôn Thiên Hồng Mãng này là sao?

"Người chắc chắn không phải Hồng Liên!" Công chúa Hi Hòa hô to, mở to mắt trừng trừng nhìn phía sau Hoàng Bắc Nguyệt.

Thôn Thiên Hồng Mãng há miệng lớn phát ra một tiếng nức nở nặng nề, hai mắt bi ai lại oán giận.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mắt nhìn nó, đột nhiên khước miệng gương lên, trong con ngươi hiện lên tia sáng, quay đầu cười lạnh: "Người tốt cuộc cũng dám xuất hiện trước mặt ta sao, Hồng Liên?"

"Ta có gì không dám?" Hồng Liên chậm rãi đi tới, trùng hợp chính là ả mặc cùng trang phục trắng trong thuần khiết với Hoàng Bắc Nguyệt.

Nhan sắc thanh nhã chỉ xứng với vẻ cường đại đường hoàng như Hoàng Bắc Nguyệt, hoặc ôn nhu uyển chuyển hàm xúc như Trương công chúa Huệ Văn, nếu không đều chẳng có cảm giác gì.

Giống như Hồng Liên vậy, hiện tại không cần che giấu khí chất trời sinh bừa bãi kiêu ngạo, không hợp với vẻ thanh lịch. ả hợp với màu đỏ như lửa.

Hồng Liên chậm rãi đi tới bên người Công chúa Hi Hòa, đối mặt cùng Hoàng Bắc Nguyệt, hai người giống nhau như đúc nhìn nhau, trừ biểu cảm khác biệt đến vi diệu thì hoàn toàn không thấy bất cứ điểm nhỏ khác nhau nào.

Công chúa Hi Hòa sửng sốt một chút, mới nói: "Người mới là Hồng Liên? Vậy vì sao Thôn Thiên Hồng Mãng ở chỗ Hoàng Bắc Nguyệt?"

"Cô ta đoạt đồ của ta, ta tự nhiên cũng đoạt của cô ta, không phải rất hợp lý sao?" Hồng Liên lạnh lùng liếc mắt Công chúa Hi Hòa, mới nhìn hướng Hoàng Bắc Nguyệt, "Người nói đúng không?"

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ lẳng lặng nhìn ả, sao lại giống như vậy, như bản thân đang soi gương, sư phụ đã từng nói với nàng những gì?

Nếu như người vẫn cố chấp truy đuổi một kẻ địch, cuối cùng người

cũng sẽ biến thành hấn.

Ngay lúc này, nàng chính là tâm tình như vậy.

Nàng cùng Hồng Liên không chỉ giống nhau mà trình độ cũng tương tự khiến nàng sợ hãi.

"Người đoạt đồ của ta không sai, nhưng Anh Dạ không đắc tội người, tại sao người hại cô ấy?" Điều chỉnh một chút tâm tình, Hoàng Bắc Nguyệt mới mở miệng.

Hồng Liên cười một tiếng, nói: "Ha ha, cô ta quả thật không có thâm cừu đại hận với ta, tuy nhiên, ai bảo cô ta là người mà người quan tâm? Công chúa Anh Dạ, Thái tử Chiến Dã, Lạc Lạc, Thiên Đại Đông Nhi, ta biết những người này là bằng hữu của người! Ha ha, cái từ bằng hữu thật cao thượng!".

"Vì lý do đó mà người đối phó bọn họ?".

"Không sai! Giết người quá tiện nghi cho người! Người đoạt nhiều thứ của ta như vậy, ta muốn chúng bạn xa lánh người, để người mất đi hết thầy! Ta muốn để người biết cái gì gọi là chiếm mất!" Hồng Liên thoải mái nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Hồng Liên, người thật hèn hạ vô sỉ, tuy nhiên, ta thừa nhận lúc này bại bởi người."

"Người không thua." Hồng Liên nói, "Người thua là ta, Hoàng Bắc Nguyệt, nếu người không cướp Mặc Liên đi, ta sẽ không hận người như vậy! Người không hiểu tình cảm của ta và Mặc Liên, người vĩnh viễn sẽ không hiểu hấn!"

"Vậy người có nghĩ tại sao Mặc Liên không thích người không?"

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lớn tiếng hỏi, "Người hiểu rõ hấn sao? Nực cười!".

Hồng Liên mặt đỏ lên, bị nàng nói mấy câu chọc giận, hô lớn: "Cho dù hấn chẳng thèm ngó tới ta, ta cũng thích hấn, ta Hồng Liên đời đời kiếp kiếp thích Mặc Liên, chết cũng không thay đổi!"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, trong giọng nói ẩn chứa cảm tình quá mức, thế nên nàng có chút rung động.

Nhìn nàng sửng sốt, thân thể Hồng Liên đột nhiên run lên, sau đó hóa thành đám lửa đỏ, trực tiếp xuất hiện trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, bảo kiếm quét ngang ngực nàng.

"Xích Luyện!" Hoàng Bắc Nguyệt lù lù bất động như núi cao, lạnh lùng nhìn ả.

Nghe nàng nói chuyện, Hồng Liên đột nhiên sửng sốt một chút, lập tức phía sau truyền đến tiếng sần sạt, ngay sau đó là hơi thở quen thuộc long trời lở đất vang đến.

Chương 978: Tu hú chiếm tổ chim khách 5

Grao... grao...grào.

Thôn Thiên Hồng Mãng hé miệng với chủ nhân cũ, răng nanh máu tanh cùng gió bão bao phủ trên đỉnh đầu!

Nàng cả kinh, kiếm vốn sắp xuyên phá thân thể Hoàng Bắc Nguyệt, song nghe tiếng Xích Luyện, à quen thuộc nhất Thôn Thiên Hồng Mãng, biết giờ phút này nó muốn nuốt trời, vì vậy lập tức thu kiếm quay người.

Lúc ả quay người, Thôn Thiên Hồng Mãng cũng không khách khí quật đuôi ra, đập Hồng Liên xuống đất!

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên đỉnh đầu Thôn Thiên Hồng Mãng, hạ mắt lạnh lùng nhìn Hồng Liên, nói: "Cảm giác tu hú chiếm tổ chim khách thế nào?"

Hồng Liên ngã trên mặt đất, hung hăng phun ra ngụm máu, ngẩng đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt cười ha hả: "Không ngờ Xích Luyện quy thuận người, không chí khí tí nào!"

Thôn Thiên Hồng Mãng bất mãn kêu lên một tiếng đau đớn, như hổ rình mồi nhìn ả.

Phía sau Công chúa Hi Hòa thấy hai người bọn họ chiến đấu, biết thời cơ tốt đẹp tới, vội vàng điều khiển Hỏa Thiềm lên rời đi.

Song Hòa Thiềm lui lại mấy bước, đột nhiên đứng sững lại, Công chúa Hi Hòa khó hiểu, lập tức cảm giác một cỗ nguyên khí hỏa cường đại bay nhanh về bên này.

Bà sững sốt một chút, sau đó thì thào nói: "Là Chiến Dã!"

Vừa dứt lời, lửa cháy màu tím trong khoảnh khắc xuất hiện trên không, lửa cháy màu tím hung mãnh rùng rục, mang theo hơi thở cường đại nguy hiểm!

Chương 979: Trung tâm thủ hộ

1

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, lửa tím quá chói mắt, nàng híp con ngươi, mới nhìn thấy nam tử anh tuấn chậm rãi đi ra trong lửa tím.

Mày kiếm mắt sáng, đẹp như trăng sáng.

Áo bào đen tùy ý tung bay trong lửa tím, hơi thở trước sau như một lãnh khốc khiến lòng người giá lạnh.

Đôi mắt trầm như sao lạnh, con ngươi đen nhánh hơi lạnh lùng, phất mở lửa tím, lạnh lùng nhìn chiến cuộc phía dưới.

Hoàng Bắc Nguyệt cảm giác lửa tím thật sự chói mắt, trong lòng xẹt qua một bóng ma, nghĩ đến khuôn mặt tái nhợt vô sắc của Anh Dạ, giờ phút này, Chiến Dã hẳn đã chứng kiến thân thể lạnh như băng của Anh Dạ?

Đại quân chưa trở lại, hẳn một mình trở về trước là vì cái gì?

Nàng không dám trực diện nhìn kỹ ánh mắt Chiến Dã, quay mặt đi, trong lòng co rút đau đớn

Ánh mắt Chiến Dã đảo qua nàng, còn chưa mở miệng đã nghe thấy Công chúa Hi Hòa hô lớn: "Chiến Dã, à là Hồng Liên của Điện Quang Diệu, ngươi còn không mau bắt lấy?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, Hồng Liên cũng ngẩn ra, lập tức hiểu dụng ý của Công chúa Hi Hòa.

Nơi này trừ ba người hiểu rõ trong lòng, không ai biết Hồng Liên giả trang thành Hoàng Bắc Nguyệt ở đế đô. Mà giờ khắc này Hoàng Bắc Nguyệt khống chế Thôn Thiên Hồng Mãng căn bản không cần giải thích, vừa nhìn chỉ biết nàng tất nhiên là Hồng Liên!

Chiến Dã mặc dù lãnh khốc, nhưng hắn luôn kính trọng trưởng bối, Công chúa Hi Hòa hàng năm mang binh nên hắn có chút tôn kính. Hắn lớn lên trong hào quang, đương nhiên không biết chuyện xấu xa trong bóng tối này.

Hắn còn không biết vị Công chúa Hi Hòa này cấu kết với Ngụy võ thần, chỉ thấy thấy trên người công chúa bị thương nên nhăn mày lại.

Hoàng Bắc Nguyệt thầm nghĩ tình huống không ổn, không phải Chiến Dã không nhận rõ, thật sự là Thôn Thiên Hồng Mãng cùng Roi Hỏa thần đều ở trong tay nàng, rõ ràng nàng là Hồng Liên, hiềm nghi này có nháy vào Hoàng Hà cũng tẩy không rõ!

Trong nháy mắt Hồng Liên cũng hiểu rõ tình cảnh chính mình, mạnh mẽ chống thân thể bị thương đứng lên, nói: "Chiến Dã, cô ta hại chết Anh Dạ! Cô ta giả trang thành ta, lừa gạt Anh Dạ đi hòa thân!".

Nhắc tới Anh Dạ, Chiến Dã chấn động, trên mặt lãnh khốc xuất hiện vẻ thống khổ sâu sắc, phía sau Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân cũng phát ra một tiếng gầm nhẹ phẫn nộ!

"Chiến Dã! Giết nàng, người của Điện Quang Diệu không thể giữ lại!" Công chúa Hi Hòa hô to.

"Chiến Dã! Cô ta là Hồng Liên, hại chết Anh Dạ!" Hồng Liên cũng hô to.

Giọng nói của hai người phụ nữ lần lượt vang lên, giống như lưới kín giăng từ trên trời xuống.

Bởi vì Anh Dạ chết, hắn bị thống vạ phần, ngàn dặm gấp trở về, nhưng lại nhìn thấy hai người giống nhau như đúc, một người là Hoàng Bắc Nguyệt, một người là Hồng Liên, ánh mắt của hắn đảo qua hai người, đột nhiên cảm giác đầu đau muốn nứt ra, tầm mắt mờ hồ.

Bên tai ong ong, đều là "hại chết Anh Dạ""hại chết Anh Dạ", trong đầu hắn lại hiện ra thi thể Anh Dạ, không phải thật, giả, hết thảy đều là giả!

"Câm mồm!" Chiến Dã đột nhiên quát lớn.

Công chúa Hi Hòa và Hồng Liên cũng không dám mở miệng nói tiếp, Hoàng Bắc Nguyệt cũng lẳng lặng nhìn hắn.

"Bắc Nguyệt...." Chiến Dã chậm rãi nhắm mắt lại mới mở miệng, không nói ra bất kỳ câu gì khác, đột nhiên trong lúc đó, bóng dáng màu đen cũng từ trên trời giáng xuống, sắc bén xơ xác tiêu điều, Chiến Dã ngẩn ra, lửa cháy màu tím vội vàng xông lên ngăn cản!

Ầm...

Hai nguyên khí chạm vào nhau, sau đó nhanh chóng tách ra, trong không khí phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, lực đánh cường đại như gió bão, thổi sợi tóc bay loạn.

"Mặc Liên!" Thấy rõ thiếu niên đứng trong hắc khí thì Hồng Liên không nhịn được hô lên.

Mặc Liên lệch đầu hướng đến chỗ ả, dường như biết ả là Hồng Liên,

cho nên lập tức quay đầu về chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, đang muốn mở miệng, đột nhiên bóng dáng Chiến Dã xuất hiện, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân hét lớn một tiếng, trong miệng phun ra lửa tím hùng hực.

Người này không lâu xấp đặt thế trận bắt Mặc Liên ở Thành Lâm Hoài. Mặc Liên quen thuộc với lửa màu tím hỏa diễm kia, thù mới hận cũ cùng lên, hấn không chút khách khí, trong tay ánh chớp chọt lóe, lực lượng cường đại như rìu núi lấp biển dũng mãnh tiến ra, không khí xung quanh bị đè ép, trong nháy mắt như thay đổi cả không gian, đẩy mọi người ra xa.

Lực lượng kinh khủng như thế khiến người ta khiếp sợ.

Hồng Liên cũng trợn mắt há hốc mồm, khi nào thì Mặc Liên đã quá lợi hại như vậy.

Nhìn ánh chớp nhanh chóng hội tụ trong tay Mặc Liên, dường như có thể bao phủ Chiến Dã, Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân thấy bất ổn, khuynh thân tiến lên ngăn cản Chiến Dã, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng hoảng sợ hô to: "Không nên thương tổn hấn!"

Nghe vậy, Mặc Liên lệch tay ra, trong khoảnh khắc ánh chớp biến mất trong hắc khí, song Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân vì bảo vệ Chiến Dã mà phun ra lửa tím thiêu đốt, Mặc Liên rút lui ánh chớp nên lửa tím như sóng lớn hướng tới chỗ Mặc Liên.

"Đừng!" Hồng Liên tê tâm liệt phế hô to, đột nhiên bật thân lên, nước mắt bay ngang, không để ý nhảy về phía Mặc Liên. Vì hấn chết cũng cam nguyện! không muốn thấy hấn bị thương!

Ả động tác nhanh nhưng không bằng Hoàng Bắc Nguyệt, một khắc trước khi lửa tím chạm vào Mặc Liên, nàng như quỷ mị bắt được tay Mặc Liên, cùng hấn xoay tròn ra ngoài một trượng, khó khăn lắm

tránh khỏi sóng lửa màu tím!

Nhưng Hồng Liên lại không gặp may như thế, ả mất đi triệu hồi thú nên thực lực bình thường, hơn nữa tất cả bảo vật đều ở chỗ Hoàng Bắc Nguyệt, không có hộ thân, lúc Mặc Liên bị mang đi, ả cũng bị lửa tím hung mãnh bao trùm.

"A..."

Trong không khí tiếng kêu thảm quanh quần thể lương thống khổ, kinh tâm động phách!

Mặc Liên ngẩn ra, đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt mờ mịt: "Hồng Liên?"

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt cũng co rút nhanh, loại người này bất chấp mọi thứ, cứ việc lỗ mãng, nhưng vẫn chấn nhiếp lòng người như thế.

Mọi việc phát sinh trong nháy mắt, nhanh khó tin, người bình thường căn bản không nhìn thấy trong một giây ngắn ngủn lại xảy ra nhiều chuyện kinh tâm động phách như vậy!

Khi Hồng Liên kêu thảm thiết, lúc Hoàng Bắc Nguyệt khôi phục thì một ánh sáng vàng không biết từ đâu chui ra, bay vào trong lửa tím, tách ra vô số lửa cháy, lấy Hồng Liên ra.

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, mặc kệ hành động của Hồng Liên khiến người ta bội phục, nàng vẫn muốn giết Hồng Liên!

Ánh sáng vàng kia vừa xuất hiện, trong lòng nàng biết là ai tới, Roi Hỏa thần đột nhiên xuất hiện trong tay, bóng dáng như lửa cháy hướng đến chỗ ánh sáng vàng.

Trong không khí an tĩnh đột nhiên nổ mạnh, sau đó lửa cháy ngập trời phóng đến chỗ ánh sáng vàng.

Phía trước không có gì cả, nhưng nàng quyết chí tiến lên, Roi Hỏa thần quét ngang ra, một tiếng vang thật lớn, rõ ràng đã đánh vào thứ gì đó!

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi, đột nhiên cả người đang vọt mạnh về phía trước liền cấp tốc lui lại, cùng lúc đó, chỗ bị roi đập bể, ánh sáng màu vàng đột nhiên tỏa sáng rực rỡ. Một tiếng phượng kêu lạnh lốt, giữa trời trong sáng sủa đột nhiên bay ra một con phượng hoàng tỏa màu vàng rực rỡ!

Chim Thần Kim Loan - Gió Lốc!

Chương 980: Trung tâm thủ hộ

2

Chim Thần Kim Loan bị chọc giận, cánh mở ra, từng viên hỏa cầu màu vàng rơi xuống, quay chung quanh Hoàng Bắc Nguyệt!

Quanh người nàng dâng lên cơn lốc rét lạnh, băng tuyết hỗn loạn xoay tròn trong gió. Khi chạm vào hỏa cầu, băng tuyết lập tức bị hòa tan, bốc hơi biến mất.

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt vẫn trầm tĩnh, không chút bối rối, cho dù khí nóng chung quanh khiến đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn không hoảng hốt bất loạn. Hai tay kết ấn kỳ quái, nguyên khí thuộc tính Băng, thuộc tính Hỏa cùng thuộc tính lôi dững mãnh tiến ra khỏi thân thể, hội tụ chung quanh thân, hình thành một bích trướng lớn, chặn hỏa cầu đang rơi xuống!

Đông...Đông.... Đông....

Từng viên hỏa cầu nện trên bích chướng, mặc dù không xuyên phá, nhưng cũng khiến bích chướng dao động mãnh liệt, lung lay sắp đổ, dường như tùy lúc bị nghiền nát.

Không khí nóng rực, Hoàng Bắc Nguyệt cố hết sức chống đỡ bích chướng, con ngươi lãnh đạm nhìn phía sau Hồng Liên, bóng dáng Thánh quân chậm rãi xuất hiện, hai mắt sau mặt nạ màu vàng liếc nàng, dường như soi mói tìm tòi gì đó.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng lạnh lùng nhìn qua, chỉ thấy Thánh quân ôm lấy Hồng Liên bị bỏng, nói một câu với Mặc Liên. Nhưng Mặc Liên lại

lắc đầu, giơ tay lên, phóng ra Huyền Linh Thú, sau đó bay nhanh đột nhập vào chỗ hỏa cầu cuồn cuộn, đi tới trước bích trướng của Hoàng Bắc Nguyệt.

Thánh quân khiếp sợ nhìn cử động của Mặc Liên, nếu không có mặt nạ che thì giờ phút này vẻ mặt hẳn nhất định vừa phần nộ vừa khiếp sợ!

"Mặc Liên!" Giọng nói của Thánh quân tràn ngập uy nghiêm, kinh động Chim Thần Kim Loan khiến ánh mắt nó cũng chuyển hướng Mặc Liên.

Mặc Liên lại không dao động, ngưng mi chặn từng viên hỏa cầu lại, động tác có chút gấp gáp xen lẫn tức giận.

Thánh quân chột giơ tay lên, đã cực kỳ phần nộ, hiển nhiên sẽ không nương tay với Mặc Liên.

"Thánh quân!" Hồng Liên dùng sức bắt lấy tay hắn, dưới khuôn mặt tóc dài bị lửa thiêu hoàn toàn thay đổi, nhưng vẫn dùng sức ngăn cản.

Bị nàng nắm chặt tay, Thánh quân bất đắc dĩ thu tay lại, Mặc Liên cũng chặn lại được vô số hỏa cầu, để Hoàng Bắc Nguyệt đi ra khỏi bích chướng, nàng thấp giọng nói một tiếng cảm ơn, nhưng vẫn đi nhanh tới chỗ Thánh quân.

Mặc Liên bắt được tay nàng, "Nguyệt, thu tay lại đi."

"Ta muốn báo thù cho Anh Dạ!" Hoàng Bắc Nguyệt lãnh khốc nói, "Hôm nay nhất định phải giết Hồng Liên!".

"Người không đánh lại được Thánh quân." Mặc Liên cố chấp lôi kéo

nàng, không muốn để nàng đi chịu chết.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Mặc Liên, ta đã sớm nói ta và ngươi đi đường khác nhau, ta không đội trời chung với Điện Quang Diệu, ngươi không cần khó xử, trở về đi."

"Ta không muốn!" Mặc Liên cầm chặt tay nàng không chịu buông ra, "Ta không muốn làm kẻ địch với ngươi!"

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, ngẩng đầu nhìn hắn, tái nhợt vô tội, sạch sẽ không vấy bẩn, nhưng...

"Bên kia là phụ thân của ngươi!" Nàng nhấn tâm cắn răng, dùng sức ngăn tay hắn lại, ngược mắt lên, nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên không biết khi nào cũng xuất hiện.

Hai người ánh mắt vừa tiếp xúc, nhưng cũng không nhìn lâu. Mạnh Kỳ Thiên chỉ khẽ lắc đầu, Hoàng Bắc Nguyệt đã hiểu ý tứ của hắn, đã nói: "Cho dù hôm nay ta không giết Hồng Liên, nhưng ngày nào đó sẽ giết ả

Thánh quân nhìn nàng híp mắt lại: "Ngươi cũng biết? thân thế của Mặc Liên ngay cả Mạnh Kỳ Thiên cũng không biết, không ngờ nha đầu này ẩn núp ở Điện Quang Diệu vài ngày đã hỏi thăm được rõ ràng

"Loại chuyện này mà Thánh quân còn sợ người biết sao". Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, chậm rãi nhìn về Hồng Liên trong lòng hắn, "Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi."

Nói xong nàng thu hồi Thôn Thiên Hồng Mãng, quay người lại nhìn về Công chúa Hi Hòa phía sau, nói "Hi Hòa cô cô, chúng ta tính toán nợ nần đi!"

"Người..." Công chúa Hi Hòa mở miệng muốn nói gì đó nhưng lại bị mấy bông tuyết cuốn lấy, Hỏa Thiềm há mồm muốn phóng dịch độc, nhưng trong nháy mắt đã bị một đoàn lửa màu tím đốt cháy khiến nó kêu thảm lẫn lộn, trốn về không gian linh thú.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn Chiến Dã, nhanh chóng rời ánh mắt, áp Công chúa Hi Hòa bay đi.

Bên này Mặc Liên mờ mịt đứng, qua hồi lâu cũng không chịu động một chút, Thánh quân giận hấn tới cực điểm, có điều giờ phút này tức giận thì đã muộn. Hấn hiện tại mới phát hiện Mặc Liên không trung thành, hơn nữa những người bên cạnh ai cũng có mục đích riêng muốn đạt được.

"Mạnh Kỳ Thiên." Thánh quân chậm rãi mở miệng.

"Có thuộc hạ." Mạnh Kỳ Thiên từ phía sau đi tới, dường như không có cực nhỏ khác thường.

"Đưa Mặc Liên tới." Thánh quân nói, "Chuẩn bị tốt vô cực thiên khóa."

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Bây giờ Thánh quân muốn khóa Mặc Liên tôn thượng có vẻ không tốt lắm."

Thánh quân nhìn hấn một cái, nói: "Ai nói ta muốn khóa hấn? Ta muốn thả hấn."

Mạnh Kỳ Thiên ngẩn ra, lập tức trên lưng dâng lên khí lạnh, chậm rãi đi đến chỗ Mặc Liên.

Mặc Liên không hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng lúc Mạnh Kỳ Thiên

tới gần, đột nhiên né tránh, nói: "Ta không muốn trở lại".

"Mặc Liên tôn thượng, Điện Quang Diệu mới là nhà của ngươi."
Mạnh Kỳ Thiên âm đạm cười, nói.

"Không phải." Mặc Liên lắc đầu, hai mắt mù lại có thể chuẩn xác tìm được phương hướng của Thánh quân, "Phụ thân, ngươi cho tới bây giờ chưa nói với ta nhà là gì, ta không có nhà."

"Ngươi không cần nhà, Mặc Liên, loại đồ vật ấy không cần thiết với ngươi, bất cứ chỗ nào cũng không thể giam cầm ngươi!" Thánh quân lạnh giọng nói.

"Không phải!" Mặc Liên lớn tiếng nói, "Ta biết chỗ nào có nàng thì ta nguyện dừng lại! Ta không muốn làm Mặc Liên!"

Thánh quân ngắt ra, sau đó mới lạnh lùng mở miệng: "Xem ra, cho ngươi trở nên thông minh cũng không phải chuyện tốt."

Mặc Liên sợ sệt trong chốc lát mới nghe thấy tiếng Thánh quân thờ dài: "Ngươi không muốn làm Mặc Liên, ta có thể chấp thuận. Tuy nhiên, nếu ngươi muốn có Hoàng Bắc Nguyệt, nhất định phải theo ta về."

"Vì sao?" Mặc Liên run giọng hỏi, nghe thấy có cơ hội không làm Mặc Liên nữa nên tâm tư đơn thuần có chút tin tưởng.

"Bởi vì nàng không thể cho ngươi đôi mắt." Thánh quân nói, "Chỉ có ta mới có thể."

"Đôi mắt..." Mặc Liên thì thào nói, điều kiện hấp dẫn này quá cường đại đối với người không rành thế sự như hắn.

Mạnh Kỳ Thiên cũng khẽ nhú mày, nhìn ánh mắt Mặc Liên dao động thì trong lòng thờ dài. Mặc Liên a Mặc Liên, hẳn đồng ý cho người đôi mắt, nhất định muốn người trả giá lớn hơn để trao đổi. Người không thể dễ dàng thỏa hiệp như vậy chứ!

Thánh quân nói "Ta muốn người giúp ta đến Thành Tu La, sau đó ta sẽ cho người một đôi mắt có thể nhìn thấy nàng, tuy nhiên trước đó, ta sẽ cho người một cơ hội nhìn thấy nàng."

Từng bước dụ dỗ, Thánh quân hiểu lòng người, đặc biệt hiểu suy nghĩ của Mặc Liên. Đó là con trai hắc, đứa nhỏ này trừ đơn thuần thì điểm gì cũng giống hắc.

Thiên phú cường đại, bản tính si tình, dám bất chấp tất cả.

Muốn để hắc đi vào bẫy rập, có thể sai khiến thì Thánh quân hiểu rõ hơn so với bất kỳ ai.

Nhìn thấy ánh mắt Mặc Liên dao động, Mạnh Kỳ Thiên chỉ có thể thờ dài trong lòng, xem ra lần này sẽ rất khó giải quyết.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 981: Đứng vào hàng ngũ Vương Giả 1

Cuối tháng hai, đại quân khái hoàn trở về, dân chúng trong Thành Lâm Hoài đều tuôn ra đường, cầm hoa quả hoan nghênh binh lính viễn chinh trở về.

Thiệt hại nhỏ mà thu hoạch lại lớn, chỉ sợ là cả ngàn năm trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp mới có một lần chiến tranh hoàn mỹ như vậy.

Từ nay về sau, cái tên "Hoàng Bắc Nguyệt" sẽ vĩnh viễn được ghi vào sử sách, được nhà sử học cùng nhà mưu lược, nhà quân sự chiêm ngưỡng. Ở đại chiến này ngoài cơ trí, tinh táo, cùng với lãnh huyết, được sử sách ca tụng say sưa thì cũng có vài dòng lên án.

Trong chiến thắng này, sự hi sinh của Công chúa Anh Dạ và Tiểu Hầu gia Hoài Bắc hầu khiến trong lòng mọi người dù vui sướng nhưng cũng sinh ra cảm giác bi thương.

Công chúa Anh Dạ bị mang về Nước Nam Dục, Hoàng thượng vạn phần bi thống, nhưng trong thắng lợi vui sướng, hàng vạn hàng nghìn dân chúng kiểng chân chờ mong, bởi vậy Hoàng thượng chỉ có thể đè nén bi thống, sai người bố trí tang lễ long trọng, sau đó khen ngợi ban thưởng các chiến sĩ có công trong chiến tranh.

Nước Nam Dục bản đồ chưa từng mở rộng như vậy, từ tây sang đông, đến phía nam hình thành một bức bản đồ rộng lớn, chiếm cứ hơn nửa đất đai của Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, hình thành cục diện đối lập với nước Bắc Diêu cường đại, thậm chí có xu hướng rộng lớn hơn.

Nếu không phải trong cuộc chiến này, Nước Bắc Diêu cũng chia cắt một nửa nước Đông Ly thì Nước Nam Dục tuyệt đối là đế quốc lớn nhất Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp.

Hoàng thượng sao có thể mất hứng? Bách quan làm sao có thể mất hứng? Dân chúng làm sao có thể mất hứng?

Phủ Trưởng Công chúa, Lưu Vân Các.

Trong cung đưa tới lễ phục hoa lệ trải trên giường, gấm vóc màu đen, thêu hoa văn như ý hình mây màu vàng sậm, cùng với đồ án cát tường giao long ra biển. Con rồng trên lễ phục thiếu một móng vuốt, tượng trưng cho thân vương bên dưới hoàng thượng mới có thể mặc.

Lễ phục không phải kiểu dáng nữ tử mà là dựa theo phong cách nam tử, căn cứ theo kích thước thân thể của nàng mà cắt may.

Phía trên lễ phục ánh lên màu vàng của hoa văn rồng có chút chói mắt, không ai dám nhìn chăm chăm.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi trước bàn trang điểm, vừa mới tắm rửa xong, mái tóc đen nhánh buông dài trên vai, nàng chỉ mặc một cái áo trắng rộng thùng thình, nhan sắc trắng trong thuần khiết, không có chút hoa văn trang sức nào.

Tóc đen dán vào quần áo, nước tí tách rơi xuống.

Nàng ngẩng đầu, nhìn chính mình trong gương đồng, một gương mặt xanh xao hơi tiều tụy, nhưng vẫn thanh lệ động lòng người, mặt mày như họa, ngũ quan tinh xảo.

Đôi mắt trong suốt lạnh lùng nhìn mang theo vài phần mỉa mai, đôi môi duyên dáng nhếch lên, như là khinh thường người khác.

Nến Đỏ chậm rãi đi tới phía sau, thấp giọng nói: "Chủ nhân, thay lễ phục thôi, đến giờ tiến cung rồi."

"Công chúa Hi Hòa thế nào?" Hoàng Bắc Nguyệt như không nghe thấy lời của nàng, vừa mở miệng liền hỏi.

Nến Đỏ nói: "Theo lời dặn của chủ nhân đã giao công chúa cho Ngụy võ thần. Hai người kia chớ cần chớ, não loạn rất đặc sắc. Nhưng Ngụy võ thần nhiều lần hỏi thăm, Hoàng thượng khi nào mới phong hấn là Đại Đô Đốc, tiếp quản Nước Tây Nhung. Người này rất có thủ đoạn, tới Nước Nam Dục đã bắt đầu chạy chung quanh để kết giao quyền quý."

"Quyền quý của Nước Nam Dục không dễ kết giao như vậy, huống chi hấn là Ngụy võ thần, là con sói bên người quân vương, có mấy người dám tin tưởng hấn?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh.

"Chủ nhân nói đúng, hấn mặc dù nịnh hót khắp nơi, tan hết tiền tài, nhưng trong lúc quan trọng thế này, chẳng ai dám thân cận với hấn. Gặp hấn tới nhà thì ai nấy đều giả bộ bệnh."

Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm ngờ tới sẽ như vậy, hôm nay Nước Nam Dục không ai không biết nàng cùng Chiến Dã mới có tiếng nói trọng lượng nhất, chỉ cần bọn họ không tỏ thái độ, ai dám tới gần tổ ong và vè Ngụy võ thần chứ?

Nến Đỏ nhìn bộ dáng nàng lạnh lùng, do dự nói: "Chủ nhân, người thật sự không giết Ngụy võ thần sao?"

"Ta đã lập khế ước, tự nhiên sẽ không giết hấn."

"Nhưng...."

"Ta không giết hấn, tự có trời xử lý. Hấn hiện tại không phải tràn đầy hy vọng sao? Sau này sẽ phát hiện hoa trong gương, trăng trong nước so với chết trận sa trường càng khủng bố hơn!"

Nến Đỏ có vẻ hiểu ra, gật đầu, cười nói: "Tâm tư Chủ nhân thật khó đoán! Giờ lành nhanh đến, chủ nhân nhanh thay lễ phục đi."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy lễ phục từ gương đồng, nói: "Đó là phục sức của thân vương...."

"Lần này hành động của Hoàng thượng có chút quá mức?" Nến Đỏ cũng bất an nhìn lễ phục, "Ta nghe nói, Hoàng thượng vốn muốn phong chủ nhân là Công Chúa Vĩnh Ninh, sau thái hậu ngăn cản nên đem phong hào "Vĩnh Ninh" cho Công chúa Anh Dạ, sau đó Hoàng thượng liền ra thánh chỉ, phong chủ nhân là vương, phong hào là "Ninh"."

"Vĩnh Ninh, Ninh...." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười khẽ, "Không nói đến Vĩnh Ninh là phong hào dành cho dòng chính công chúa. Một chữ Ninh là tôn hào mà hoàng tử con vợ cả mới có thể sắc phong. Ninh Vương, Hoàng thượng không phải là qua mắt thiên hạ cho thấy ta là con của người sao?"

Vương hầu công khanh mặc dù phong hào khác nhau, nhưng từ xưa đến nay có quy định, Hoàng tử con của Hoàng thượng và vợ cả mới có thể gắn với một chữ vương, như Tuyên vương, Thọ vương, Lệ vương.

Hai chữ đứng trước vương mới là phong cấp cho đại công thần, tựa như Tĩnh An vương - phụ thân hoàng hậu, cùng với Tiêu Dao

Vương.

Nến Đỏ không ngờ mấy phong hào có nhiều học vấn như vậy, nhất thời có chút nóng nảy, "Vậy làm sao bây giờ? danh dự của Trương công chúa...."

"Hoàng thượng chắc là điên rồi."

"Chủ nhân!" Nến Đỏ vội vàng lên tiếng ngăn cản nàng, nơi này tuy là phủ Trương Công chúa, nhưng tai vách mạch rừng, không được nói bậy về Hoàng thượng.

"Có quan hệ gì?" Hoàng Bắc Nguyệt không thèm để ý, "làm cũng làm rồi, còn sợ người biết sao?"

Nến Đỏ cầm lấy lược, chậm rãi chải tóc cho nàng, "Cứ thế mãi sợ rằng không tốt, chủ nhân tìm một cơ hội nói rõ cho Hoàng thượng."

"Hoàng thượng rất đáng thương, ta không muốn nói ra chân tướng." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng thở dài.

Nến Đỏ cũng biết nguyên nhân trong đó, Hoàng thượng tốt với chủ nhân như vậy, tốt quá mức. Ngay cả Công chúa Anh Dạ chết cũng không thấy Hoàng thượng quá bi thương, chỉ một lòng muốn dành điều tốt nhất cho chủ nhân.

Bây giờ cũng thêm một chữ vương, khó bảo đảm sau này không gây ra động tĩnh lớn hơn. Dựa theo tính nết hoàng thượng, không chừng sau này ngay cả ngôi vị hoàng đế cũng muốn truyền cho Hoàng Bắc Nguyệt.

"Chủ nhân, một lần nhẫn tâm không sao, quan trọng là có thể khiến Hoàng thượng thanh tỉnh." Nến Đỏ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc nghe, một lát sau mới nói: "Chờ những phong ba qua đi, liên tiếp đả kích sẽ phá hủy một người."

Hoàng thượng thật lòng thương yêu Anh Dạ, cũng thật tâm thương yêu nàng. Nhưng hiện tại hẳn mất đi Anh Dạ, chỉ có thể đem tất cả chuyển đến nàng. Nếu như ngay cả nàng cũng mất đi, nàng không muốn ngay lúc này dao động Nước Nam Dục.

Nến Đỏ chậm rãi vấn tóc cho nàng. Nàng không thích trang sức châu hoa, hơn nữa để hợp với lễ phục thì chỉ đơn giản buộc gọn, gài kim quan thiếu niên, đơn giản lại đại khí.

Mặc lễ phục vào, buộc đai lưng lên, vóc người thon dài, hoa văn hoa lệ làm tăng thêm khí chất cao quý, giống như cây tường vi trong gió lạnh.

Khuôn mặt trắng trong thuần khiết, bởi vì quá tái nhợt nên chỉ có thể dùng chút son nhạt tô điểm thêm nhan sắc, cô gái trong gương liền có thêm vài phần sinh khí, thoát nhìn tư thế oai hùng, tuấn mỹ không thua nam tử.

Ngẩn ngùi liếc bộ dáng chính mình, Hoàng Bắc Nguyệt không nhìn thêm, xoay người ra khỏi cửa.

Đông qua xuân tới, tuyết đọng chưa tan, nhưng vài cành hoa đào trong viện đã ló nhụy, chẳng mấy mà nở rộ.

Người trong phủ đều nói đây là điềm lành, quả nhiên, hiện tại Bắc Nguyệt quận chúa được phong vương. Vinh quang của phủ Trưởng Công chúa sẽ trường tồn, đây là điềm lành lớn nhất!

"Nguyệt nhi, khí trời lạnh, phủ thêm áo choàng đi." Phương di nương

dẫn một đám nha hoàn đi ra, trên tay cầm một áo choàng lông chồn.

Hoàng Bắc Nguyệt sai bước lên ngựa, nhìn bà cười nói: "Không cần, ta không lạnh, đi nương vào nhà đi, ta sẽ về nhanh thôi."

Nói xong giục ngựa đi cùng Nến Đỏ biến mất ở cuối phố lớn.

Bóng lưng màu đen đơn bạc gầy yếu, nhưng lại bền bỉ vô hình, khiến người ta có cảm giác buông lỏng mà dựa vào.

Chỉ cần dựa vào nàng, bả vai nàng có thể chống đỡ hết thảy.

Phương đi nương cười, để nha hoàn đổi toàn bộ đèn lồng trong phủ qua, sai phòng bếp chuẩn bị thức ăn Bắc Nguyệt thích, cảnh tượng bận rộn hẳn lên.

Chương 982: Đứng vào hàng ngũ Vương Giả 2

Hoàng cung.

Hoàng Bắc Nguyệt được phép cưỡi ngựa tiến cung, không ai dám ngăn trở, vó ngựa đạp trên nền nhà lạnh cứng, tiếng vang cộp cộp không ngừng.

Đầu xuân se lạnh, gió vẫn lạnh liệt, Hoàng Bắc Nguyệt xuống ngựa, giao cho cung nhân rồi tự mình đi vào.

Ven đường gặp phải không ít quan viên. Bọn họ thấy nàng liền cung kính vội tới hành lễ, thuận tiện chúc tụng, song trên mặt mỗi người cũng có thần sắc sợ hãi bất an, thậm chí có một chút bất mãn.

Hoàng Bắc Nguyệt làm bộ không biết gì, lễ phép hàn huyên vài câu cùng bọn họ.

Đang nói chuyện với Binh Bộ thượng thư, đột nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Chiến Dã cũng đi tới, mấy vị đại thần đi theo phía sau hắn, trong đó có Hoài Bắc hầu - phụ thân Tào Tú Chi.

Lão nhân vừa mất đi con trai mà mấy thế hệ đơn truyền nên bị thương khổ sở. Người vốn hăng hái nhưng lúc này tóc cũng bạc trắng một nửa, run rẩy đi theo phía sau Chiến Dã, như một cụ già cao tuổi.

Gió lạnh đột nhiên thổi từ bốn phương tám hướng đến, xa xa không biết hương hoa mai từ đâu theo gió bay tới, thấm vào ruột gan.

Hương mai này là từ chỗ Hoàng Bắc Nguyệt thổi tới, chính là tòa cung điện hoa mai nở rộ phía sau lưng nàng.

Người thấy mùi thơm, Chiến Dã cũng ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy nàng. Ánh mắt bất ngờ chạm vào nhau. Chiến Dã cũng không ngờ đột nhiên nhìn thấy nàng, trong lòng dựng lên tầng tầng phòng ngự suýt sập đổ.

Hắn là người buồn vui tức giận không hiện lên mặt, tính cách lãnh khốc kiên nghị, trong lòng dù có hàng vạn hàng nghìn biến hóa, biểu hiện ra vẫn có thể không cảm xúc.

Hắn vốn ngẩng đầu muốn tìm kiếm nguồn gốc hương mai, bởi vậy lúc ánh mắt va chạm với nàng liền tự nhiên rời đi, liếc về tường cung phía sau, không nhìn thấy cái gì mới đưa ánh mắt trở lại.

Nhìn nàng, nhưng lại cố ý trốn tránh đôi mắt trong suốt của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhìn hắn, thần sắc hai người đều rất lạnh nhạt, không hề mất tự nhiên, như là mỗi ngày lâm triều đều gặp mặt.

Khách sáo mà không bước tiếp, hai người khẽ gật đầu, lễ phép mà xa cách, sau đó Chiến Dã liền mang người đi vào đại điện trước.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút sợ sệt nhìn bóng lưng Chiến Dã, dù không tỏ thần sắc lãnh đạm với nàng, không có cực nhỏ oán giận, càng không trách móc gay gắt, chỉ là khách khí gật đầu nhưng cũng khiến nàng cũng có cảm giác xa cách.

Năm đó bên bờ sông Ngọc thủy, thiếu niên mặc cẩm y bào màu đen cùng uống một chén nước đã nói với nàng: "Ta và người cùng uống xong nước sông mẹ, hy vọng một ngày nào đó người có thể trở lại

mảnh đất này."

Cùng uống nước sông mẹ nhất định sẽ trở về.

Nàng đã trở về, mang về biên giới rộng lớn cho Nước Nam Dục, vinh quang vô thượng, nhưng lại mang đi mất muội muội mà hấn quan tâm thương yêu từ nhỏ.

"Ta hy vọng người có thể trở về".

Có lẽ quay ngược thời gian lại, Chiến Dã nhất định sẽ hối hận khi nói với nàng như vậy, hấn sẽ không hy vọng nàng trở về.

Đờ dẫn đi vào đại điện, thấy Hoàng thượng ngồi trên long ỷ cao. Trong điện trang nghiêm sáng ngời, văn võ bá quan ngay ngắn trật tự quỳ gối hô to vạn tuế.

Nàng cùng mọi người quỳ xuống, chết lặng hô vạn tuế theo. Nàng biết Chiến Dã đứng bên cạnh. Người quen thuộc nhưng hơi thở hơi lạnh như băng lại phảng phất xa cách muôn trùng.

Nàng nghe thấy tiếng hô trầm thấp cứng nhắc lãnh đạm không có cảm tình của Chiến Dã.

Hoàng thượng tuyên bố bình thân, chúng đại thần đứng lên, nàng cũng đứng lên theo. Hoàng thượng rất cao hứng, đứng trước long ỷ, đi hai bước rồi ngồi trở lại, ánh mắt rõ ràng nhìn nàng, nhưng nàng lại cúi thấp đầu.

Hoàng thượng nói rất nhiều, nàng không nghe lọt, kế tiếp thái giám bắt đầu giấy Tuyên, ngợi khen sắc phong tướng sĩ có công.

Lúc thái giám cất tiếng, nàng bên tai ong ong như có vật gì nổ mạnh,

thế nên nàng không nghe được gì cả, chỉ nghe thấy duy nhất tiếng hít thở của bản thân.

"Ninh Vương còn không mau tạ ơn?" Phía sau không biết đại thần nào tốt bụng vỗ một chút bả vai của nàng, thấp giọng nói một câu.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới khôi phục, như máy móc quỳ xuống tạ ân.

"Bắc Nguyệt a, lúc này ngươi chiến công hiển hách, giúp Trẫm đoạt được Nước Tây Nhung cùng nước Đông Ly, đây là công lao bằng trời, Trẫm đặc biệt cho phép ngươi một nguyện vọng, ngươi có thể tùy ý yêu cầu, Trẫm đều chấp thuận." Hoàng thượng sắc mặt hồng nhuận, thoạt nhìn tinh thần gấp trăm lần, vỗ về chòm râu cười nói.

Hoàng thượng vừa ra lời vàng ngọc, chúng thần đều ồ lên.

Bất cứ nguyện vọng gì? Nếu Ninh Vương tham lam đòi hỏi quá mức thì phải làm thế nào?

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh, từ lúc đi vào đến hiện tại cũng không hề thấy tươi cười. mặc dù từng có trường hợp nữ tử được phong vương, nhưng chỉ là hình thức mà thôi, hơn nữa phong hai chữ vương chỉ trên danh nghĩa mà thôi.

Tựa như nữ hoàng Nước Tây Nhung đầu hàng, bị Nước Nam Dục phạt dưỡng, cũng sẽ phong làm Tây Nhung vương.

Tuyệt không có nữ tử nào có thể phong một chữ vương, Hoàng Bắc Nguyệt là trường hợp duy nhất từ xưa đến nay.

Chúng thần cũng đưa mắt chuyển hướng nàng, ngay cả ánh mắt Chiến Dã cũng thán nhiên đảo đến.

Hoàng Bắc Nguyệt tiến lên từng bước, chấp tay nói: "Thần là nữ tử, không nên quan tâm triều chánh, lần này chỉ có một tâm nguyện, mong Hoàng thượng cho phép thần từ quan, tới sống tại đất phong Thanh Hà."

Hoàng Thượng vốn đang tươi cười đột nhiên sững sốt, nụ cười trên mặt dần biến mất, bị mấy câu nói của nàng khiến chấn động không thốt lên lời.

Bách quan cũng không dám nói gì, trong đại điện hào khí nhất thời có chút cứng đờ.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn duy trì động tác cúi đầu vừa rồi, như là không hề cảm giác thấy hào khí trầm mặc trong đại điện, chỉ một lòng chờ hoàng thượng đáp lại.

Hôm nay tiền đồ của nàng thẳng tiến, tương lai đầy vinh quang. Mười bảy tuổi vang danh thiên hạ, đánh một trận được phong vương, sau này khi Nước Nam Dục nhất thống thiên hạ, với uy vọng của nàng, nhất định công thành danh toại, lưu danh trăm năm.

Cả Đại lục Tạp Nhĩ Thập cũng không có phụ nữ vinh quang như nàng. Không, cho dù nam tử cũng không có!

Nàng sinh ra vốn đã cao quý, lại còn có thực lực như vậy, lại không nắm chặt cơ hội mà lại muốn rời khỏi vinh quang về ở ẩn?

Bao nhiêu người nằm mơ cũng không có được thứ tốt như thế, vì sao nàng lại không biết quý trọng chứ?

Hoàng thượng chậm rãi thu liễm nụ cười trên mặt, nhìn chằm chằm Hoàng Bắc Nguyệt hồi lâu, mãi mãi không đoán ra được tâm tư của

nàng!

Nàng rốt cục muốn gì? Mặc kệ là cái gì, chỉ cần nàng nói ra hẳn đều chấp thuận!

"Việc này bàn sau, bấi triều!" Hoàng thượng đột nhiên đứng lên, liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái rồi mới phẩy tay áo bỏ đi.

Văn võ bá quan cũng nhìn nàng một chút, thấy nàng vẫn cúi đầu, môi mím chặt có chút nghiêm túc, liền không dám đi lên nói thêm gì, tất cả đều lui ra.

Chỉ có Chiến Dã đứng bên cạnh nàng, thấp giọng hỏi một câu: "Sao phải khổ thế chứ?" Có cảm giác lành lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi hạ hai tay xuống, cười nhẹ một tiếng liền xoay người đi ra ngoài.

Trong đại điện ấm áp, nhưng ra cửa liền rét lạnh, từng đợt mùi hương hoa mai thơm ngát, lạnh thấu xương.

Nàng hít sâu một hơi, chậm rãi bước xuống bậc thang dài dằng dặc, bóng dáng cao ngạo.

Chiến Dã ở sau lưng cảm thấy không thể nhìn thấu người này, ngay từ đầu hẳn căn bản không biết nàng.

Nàng từ nhỏ nhu nhược thích khóc, nhưng ngăn ngùn mấy năm lại biến thành Hí Thiên cường đại. Nàng có tình có nghĩa với bằng hữu, nhưng lại có thể máu lạnh lợi dụng Anh Dạ đã chết để áp chế hẳn.

Chương 983: Đứng vào hàng ngũ Vương Giả 3

Có lẽ nàng không làm sai gì cả, hết thầy đều xuất phát vì đại cục, vì Nước Nam Dục, vì hãn. Nhưng phương thức này khiến hãn không có cách nào tiếp nhận.

Hãn không thể nhìn thấy thi thể Anh Dạ mà vẫn có thể vui mừng hưởng thụ thắng lợi.

Về mặt Chiến Dã cô đơn nhìn bóng lưng nàng, mấy lần định mở miệng gọi nhưng không biết nên nói cái gì liền thôi.

Ánh mắt chăm chú dõi theo, đột nhiên bóng dáng thiếu nữ kiên định thẳng thắn trước mắt không hề báo hiệu ngã xuống bậc thang, lăn tròn như tượng gỗ xuống đất.

Chiến Dã ngẩn ra, lập tức chạy nhanh xuống.

"Bắc Nguyệt!" Nâng nàng dậy, lật qua, trên trán một vết bầm lớn, trên mặt tràn đầy nước mắt, hai mắt cũng khóc đỏ.

Chiến Dã đột nhiên ngơ ngác nhìn nàng, lập tức hiểu ra. Từ lúc ở trong đại điện nàng vẫn cúi đầu, không để ai nhìn, chắc là cố gắng đè nén nước mắt.

Chờ bách quan đi nàng mới đi, cũng là không muốn để người ta nhìn thấy bộ dáng này.

"Sao ngươi phải như vậy" - ra vẻ mạnh mẽ quật cường như thế!

Hoàng Bắc Nguyệt nắm áo hắn, chôn khuôn mặt vào ngực hắn, nức nở nói một tiếng: "Xin lỗi"

Tim Chiến Dã như bị đao cắt, vành mắt cũng đỏ lên, không biết làm gì, chỉ có thể dùng sức ôm chặt nàng.

Hắn không có cách nào trách nàng, bởi vì mọi chuyện vốn không phải nàng sai.

Người kiên cường như nàng mà khóc ở trước mặt hắn, có thể thấy trong lòng nàng hối hận đến mức nào.

Cái trán của nàng vẫn nóng bỏng, từ ngày từ biệt trên chiến trường, nha đầu ngốc này nói sẽ tự mình trị liệu, căn bản lừa gạt hắn!

Cơn sốt liên tục, mấy ngày mấy đêm chưa chợp mắt, khổ tâm tính toán, tâm lực lao lực quá độ mới không thể chống đỡ nổi nữa mà ngã xuống.

Chiến Dã ôm lấy nàng, bước nhanh ra ngoài.

Biệt viện ngoài thành.

Uống dược liệu đặc thù do luyện dược sư sắp đặt mới để nàng ngủ, Chiến Dã đem khăn lông lau trên trán nàng, xoay người bỏ thêm vài loại dược liệu vào lư hương, để nàng có thể ngủ sâu thêm một chút.

Đại phu nói nàng vất vả quá độ, bệnh lâu không trừng trị, khí huyết ứ trệ mới có thể đột nhiên té xỉu.

Che lư hương, Chiến Dã quay người lại, ngồi ở bên giường lắng lắng nhìn nàng, ánh mắt có chút lưu luyến si mê.

Nến Đỏ ở bên ngoài ngó dáo dác không dám đi vào, Chiến Dã đã sớm biết nàng tới, thu hồi ánh mắt nói: "Vào đi."

"Đa tạ thái tử điện hạ." Nến Đỏ nhanh tay nhanh chân đi tới, cầm một ít đan dược quý hiếm ra nói: "Những thứ này do chủ nhân luyện chế, đều là linh dược thượng đẳng mà chủ nhân thường dùng."

Chiến Dã gật đầu, ý bảo nàng bỏ dược liệu xuống.

Nến Đỏ nói: "Hôm nay đa tạ thái tử điện hạ mang chủ nhân về. Chủ nhân đã lâu không nghỉ ngơi, ngẫu nhiên ngủ thiếp đi cũng bưng tỉnh vì ác mộng. Hôm nay coi như lần đầu tiên ngủ được an ổn như vậy."

"Đây đều là..., nàng đúng là..." Chiến Dã dừng một chút mới nói " Là muội muội của ta."

Cho dù không muốn thừa nhận thì sao? Đây là sự thật, đúng là vận mệnh không thể tránh khỏi.

Nến Đỏ lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn hắn, phát hiện người này sắc mặt lãnh khốc quả thực đáng sợ, muốn nói ra nhưng lại không dám.

Chiến Dã thấy nàng muốn nói lại thôi, không thể làm gì khác hơn là hỏi: "Người muốn nói cái gì?"

"Ta..." Nến Đỏ ngược ngùng nói, "Kỳ thật, chủ nhân không phải là muội muội của thái tử điện hạ, điểm này mong điện hạ không cần quá rối rắm."

Chiến Dã đột nhiên nhìn chăm chăm nàng: "Ai nói cho người biết?"

"Chuyện này là thật, phụ thân của chủ nhân là Hiên Viên Vấn Thiên,

người mà trường công chúa yêu, là A Cha của ta. Nếu chủ nhân là huyết mạch của hoàng thượng thì tuyệt đối không thể tu luyện Vạn Thú Vô Cương." Nến Đỏ nói khẳng định "Chủ nhân sợ Hoàng thượng thương tâm khi vừa mất đi Công chúa Anh Dạ, cho nên mới chịu đựng không nói ra."

Chiến Dã trầm mặc chốc lát, mới nhìn lại về phía Hoàng Bắc Nguyệt, sắc mặt an tĩnh lúc ngủ có chút nhú mày, trong lúc ngủ mơ cũng không an ổn a.

Lắc đầu cười khổ một tiếng, có lẽ đây là ý trời, hắn đã quyết định vĩnh viễn chôn giấu tình cảm với nàng dưới đáy lòng. Giờ lại cho hắn hy vọng không thực tế như vậy.

Không phải muội muội thì sao, lòng của nàng đã sớm cho người khác.

Chiến Dã vươn tay muốn phá vỡ khát vọng đã lâu được đựng vào mặt nàng, nhưng lúc vươn tay vẫn nhìn lại được, yên lặng ẩn nhẫn xuống.

"Nến Đỏ, chăm sóc tốt nàng, trong quân còn có việc, ta đi đây." Chiến Dã cuối cùng liếc nàng một cái, sau đó đứng lên vội vã rời đi.

Nến Đỏ hai tay chống cằm, nhìn bóng lưng Chiến Dã, lẩm bẫm nói: "Cắt không đứt, còn vương vấn, đúng là nỗi buồn ly biệt. Haiz, nếu từ lúc sinh ra gặp nhau, hắn là thiên chi kiêu tử, người là hầu môn quý nữ, trong biển người tương phùng, đột nhiên ánh mắt gặp nhau. Hắn vừa gặp đã thương, tâm hồn thiếu nữ của người cũng nảy mầm thì vừa lúc. Theo lời bà mối nói thì là hợp thành một đôi, ông trời tác hợp trai tài gái sắc!"

Nến Đỏ vẫn say mê lằm bằm, người phía sau lại sớm mở to mắt,

trong mắt hình như có tia máu, nhưng ánh nhìn sáng rõ thấu triệt.

"Nha đầu người biết cái gì?"

"Oa! Chủ nhân, người tỉnh lúc nào thế?" Nến Đỏ hoảng sợ, mặt cười đỏ bừng, "Người, người có nghe thấy gì không?"

"Người lớn tiếng như vậy, ta có thể không nghe thấy sao?" Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngồi xuống.

Mặt Nến Đỏ càng đỏ hơn, bĩu môi nhỏ giọng than thở: "Tỉnh lại cũng không nói một tiếng, hại ta nói nhiều như vậy"

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Người có phải nghe nhiều sự tích trên đường phố rồi hay không? Tiểu tiểu nha đầu mà không biết thận thủng."

"Đâu có, đâu có chứ? Ta chẳng qua chỉ tùy tiện thôi, cảm giác Thái tử Chiến Dã rất đáng thương a."

"Chiến Dã là ca ca của ta." Hoàng Bắc Nguyệt sờ soạng vết thương trên trán, thật là đủ đau.

"Cũng không phải ca ca thật...." Nến Đỏ lầu bầu đứng lên, lấy bình thuốc giúp nàng bơi, "Chủ nhân nghỉ ngơi thêm đi, trời còn chưa sáng, nếu không lại té xỉu khiến người ta lo lắng."

"Không ngủ được." Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào gối đầu, nghĩ tới câu nói không phải ca ca liền buồn cười, "Nến Đỏ, quan hệ giữa người cùng Quân Ly là thế nào?"

"Nếu tính nghiêm túc thì như quan hệ với người cùng Thái tử Chiến Dã." Nến Đỏ suy nghĩ một chút mới nói, lập tức thấy trên mặt Hoàng

Bắc Nguyệt mặt mờ tươi cười, trong nháy mắt hiểu dụng ý trong câu hỏi của nàng liền nháy dựng lên nói: "Chủ nhân, người học ai càng ngày càng tệ!"

"Đương nhiên là học người." Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, ảm đạm cười, "Có một số người sớm chiều bên nhau cũng không nhất định sẽ yêu nhau. Có một số người chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhận định cả đời."

"Ta biết, tình cảm hai bên muốn bền vững thì phải sớm chiều bên nhau?" Nến Đỏ vội vàng nói, hai mắt cơ trí chớp chớp, liền nhìn thấy nụ cười của Hoàng Bắc Nguyệt từ từ ảm đạm, "Chủ nhân, người lại đang nghĩ về Phong Liên Dực sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt không trả lời vào vấn đề: "Trời sáng mau quá, chúng ta phải xuất phát đi Điện Quang Diệu."

Ngoài cửa sổ quả nhiên có ánh mặt trời yếu ớt chiếu vào, Nến Đỏ thoáng bất an nói: "Không biết Mạnh Kỳ Thiên chuẩn bị tốt chưa? Hồng Liên trở về, không chừng Thánh quân sẽ hoài nghi hẳn."

"Không bận tâm được nhiều chuyện như vậy." Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, "Ta chỉ có một cơ hội này."

Lúc hừng đông, Chiến Dã mới từ trong quân trở lại biệt viện, người hầu lập tức chào đón.

"Nàng có khỏe không?" Chiến Dã dừng lại trong sân, nhìn thoáng qua gian phòng nàng nghỉ ngơi.

Người hầu do dự một chút mới nói: "Điện hạ, lúc trời chưa sáng quận chúa đã rời đi."

"Thật không?" Chiến Dã cũng không kinh ngạc, thản nhiên gật đầu, nói: "Thu dọn phòng đi." Nói xong xoay người như muốn đi ra ngoài.

"Điện hạ nghỉ ngơi một lát đi, để phòng bếp chuẩn bị điểm tâm."
Người hầu vội vã nói, có chút đau lòng nhìn thái tử điện hạ tiều tụy.

"Không được, các người ăn đi." Chiến Dã đi tới cửa, nhớ ra cái gì đó liền quay đầu lại hỏi: "Lúc nàng đi có nói gì không?"

Người hầu nói: "Quận chúa hy vọng điện hạ có thể thay quận chúa chăm lo cho người trong phủ trưởng công chúa cùng công tử Tử Diệu."

Chiến Dã sững sốt, lập tức quát hỏi: "Nàng còn nói muốn đi đâu?"

Người hầu lắc đầu, nhìn thấy sắc mặt hẩn lo âu, suy nghĩ một chút còn nói: "Quận chúa nói, Vương lệnh của lính đánh thuê đã là của điện hạ, điện hạ chỉ cần vì Nước Nam Dục tùy ý sử dụng, điện hạ...!"

Chiến Dã không nghe hết đã quay đầu, chạy vội ra ngoài.

"Hoàng Bắc Nguyệt..." dưới bầu trời mênh mông, Chiến Dã gầm lên giận dữ vang vọng thiên địa.

B

Chương 984: Cơn Lốc bùng lên 1

Một khắc trước khi tiến vào cửa Điện Quang Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người liếc nhìn về phương xa xôi, dường như nghe thấy có người gọi tên nàng.

"Chắc là Thái tử Chiến Dã." Nển Đỏ quay đầu, không xác định nói.

Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì thêm, mở kết giới Điện Quang Diệu ra, đi tới trước.

Trừ một tầng kết giới cách trở, Điện Quang Diệu không khác gì bên ngoài, bầu trời xanh thẳm, gió thổi lạnh lùng.

Quang Minh Thần Điện ở xa xa, tỏa sáng lấp lóa.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn Điện Quang Diệu, đi sang một hướng khác.

Nàng hành tung bí ẩn không để ai phát hiện, đến bên ngoài nơi ở của Mạnh Kỳ Thiên thấy cửa đóng chặt, hai người gác bên ngoài, còn có một tầng kết giới vờn quanh.

Hoàng Bắc Nguyệt không tốn sức giải quyết hai người, sau đó hai tay kết ấn kỳ quái, trên kết giới lóe sáng liền mở ra.

Mạnh Kỳ Thiên bị giam ở trong phòng, đẩy cửa vào đã ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc, Mạnh Kỳ Thiên bị khóa trụ xương tỳ bà, trói trên cây cột mà hấp hối.

Thánh quân quả nhiên ngoan độc!

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, duỗi tay đụng vào trán hắn, sau đó lấy vài viên dược hoàn nhét vào miệng hắn.

Uống thuốc xong, Mạnh Kỳ Thiên mới tỉnh lại, nửa mở to mắt, nhìn thấy nàng, chậm rãi lộ ra nụ cười dễ dàng: "Người tốt cuộc đã tới."

"Ta vẫn nghĩ ngươi là một người cẩn thận, không ngờ bị lộ tẩy trước mặt Hồng Liên." Hoàng Bắc Nguyệt tháo xiềng xích, để Chi Chi giúp hắn bôi thuốc.

Mạnh Kỳ Thiên cười khổ: "Ta cũng không ngờ bị ả biết chuyện xấu, ai biết...Hoàng Bắc Nguyệt." Sắc mặt Mạnh Kỳ Thiên đột nhiên nghiêm túc.

"Làm sao vậy?"

"Ngươi nắm chắc mấy phần thắng?"

"Năm phần đi." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, "Ngươi cảm giác có mấy phần?"

"Nếu không tính Mặc Liên, ta với ngươi giống nhau." Mạnh Kỳ Thiên vừa nói, đột nhiên rất nghiêm túc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nói: "Vô cực thiên khóa, nếu ngươi thấy Thánh quân lấy bốn cây vô cực thiên khóa khỏi thân thể Mặc Liên thì lập tức phải đi, không nên ham chiến, bảo vệ tánh mạng quan trọng hơn."

"Vô cực thiên khóa là vật gì?" Thứ đồ này lần đầu tiên nàng nghe nói đến.

"Nói nghiêm túc thì đó là một thuật phong ấn, nhưng ở trên người Mặc Liên lại khác. Trước đây trong thân thể Mặc Liên có 3 thanh vô cực thiên khóa, mà gần đây Thánh quân lại lấy ra một thanh, đại khái người đã phát hiện rồi chứ. Mặc Liên hiện tại thông minh hơn so với trước kia."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhớ tới ở Phủ Tiêu Dao Vương nghe lén Thánh quân cùng Mặc Liên nói chuyện, khi đó đã cảm thấy Mặc Liên khác trước kia.

"Vậy nếu lấy ra bốn thanh vô cực thiên khóa thì hẳn sẽ như thế nào?"

Mạnh Kỳ Thiên nhìn nàng, chậm rãi nói: "Mãnh thú của Thánh quân."

Trên lưng rùng mình, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Vậy Chim Thần Kim Loan thì sao? Chuyện người nói có thật không?"

"Ta lật xem tất cả điển tịch ở Điện Quang Diệu, hẳn sẽ không sai." Mạnh Kỳ Thiên "á" một tiếng, nghiêng đầu nhìn Chi Chi, "Không cần khâu, vết thương này sẽ tự khép lại."

Chi Chi ôm một cái kim may, ánh mắt hết sức kiên định nhìn hắn: nhất định phải khâu lại!

"Thật sự không cần, cảm ơn người." Mạnh Kỳ Thiên vội vàng kéo quần áo lại, nếu không bị viên bi này khâu lại thì mất nhiều hơn được.

Chi Chi nhảy vào trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt, nâng đầu chi chi nha nha cáo trạng, Hoàng Bắc Nguyệt xoa xoa đầu nó, thả nó vào không gian linh thú.

Nàng đứng lên, quay vòng cổ tay, ánh mắt lạnh lùng: "Chúng ta hành

động thôi!"

Mạnh Kỳ Thiên tì vào ghế đứng lên, nhìn nàng cười nói: "Người hình như còn muốn hỏi của ta về Thuật Chiêu hồn?".

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn tay mình, tay hé ra lại hợp lại nói: "Trong này nhất định có huyền cơ gì đi."

"Về Thuật Chiêu hồn của Mặc Liên, hắn là người hắc ám, có thể tùy ý triệu hồi linh hồn về, tuy nhiên chỉ gọi linh hồn thì hắn có thể gọi được tất cả. Nhưng nếu muốn chuộc vĩnh viễn người đã chết ở Địa ngục thì nhất định phải dùng một vài thứ trao đổi."

"Dùng cái gì trao đổi?" Hoàng Bắc Nguyệt có chút tò mò.

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Người biết đây là chuyện nghịch thiên sửa mệnh, hồn phách bị chuộc sẽ không có kiếp sau. Mặc Liên phải dùng cuộc sống dài lâu đi trao đổi, hơn nữa sau khi hắn chết sẽ hồn phi phách tán."

"Ta biết chuộc hồn không dễ dàng như vậy." Thần sắc Hoàng Bắc Nguyệt bình thản, nàng không phải người có hy vọng xa vời, "Muốn một thứ tốt nhất định phải dùng thứ tốt khác trao đổi, thế mới công bằng."

"Hắn là thế." Mạnh Kỳ Thiên thở dài nhẹ nhõm một hơi, "Người đã chết thì cứ để an nghỉ, có lẽ kiếp sau sẽ tốt hơn."

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, triệu hồi Tiểu Hổ ra dặn dò: "Ở lại cạnh Mạnh Kỳ Thiên, đừng để hắn chết".

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Ta không yếu như vậy đâu!"

"Chuyện kể tiếp cần nhờ người, ta không thích mạo hiểm." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, sờ sờ đầu Tiểu Hồ nói: "Người trưởng thành, ta biết người sẽ không để ta thất vọng."

Tiểu Hồ "ô" một tiếng, dùng mặt cọ vào lòng bàn tay nàng, lớn đầu rồi mà vẫn làm nũng, khiến Mạnh Kỳ Thiên cười vang.

"Thông minh." Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ mặt hắn, xoay người biến mất khỏi cửa sổ.

Các điểm kết giới ở Điện Quang Diệu đều bị Mạnh Kỳ Thiên tìm rồi phá giải. Hắn từ nhỏ quen thuộc sinh hoạt tại Điện Quang Diệu nên làm việc này không cần tốn sức.

Cho nên, có một nội gián thật tốt.

Nàng ẩn vào điện của Hồng Liên, Hồng Liên cũng không có ở bên trong, do dự một chút, nàng lập tức thẳng đến Quang Minh Thần Điện.

Mạnh Kỳ Thiên đã giải quyết những kẻ vướng chân vướng tay, dọc đường đi rất thông suốt.

Nàng đẩy cửa Quang Minh Thần Điện ra, ánh lửa sặc sỡ chiếu vào ánh mắt, nàng lạnh lùng liếc bốn phía an tĩnh, sau đó ngẩng đầu nhìn về ngọn đèn dầu phía cuối.

Sau rèm loáng thoáng có bóng người, nhưng nàng liếc mắt một cái nhận ra không phải là Thánh quân.

Nàng thả chậm bước chân, từng bước đi lên, lạnh lùng nói: "Thánh quân khi nào thì cũng thích chơi trò giả thần giả quỷ?"

Người sau rèm không đáp lời, nàng sai bước nhanh tới, vén rèm lên, ánh mắt ngưng tụ, trong lòng rét lạnh.

Người nọ đúng là Hồng Liên!

Chẳng qua là Hồng Liên đã chết. Trên mặt bị bỏng một nửa, cho nên ả chết rất bi thảm, hai mắt trợn trừng nhìn thẳng nàng, không còn chút ánh sáng, nhưng ánh mắt chết đi rất bi thương.

Tay cô ta cầm một khối ngọc bội, Hoàng Bắc Nguyệt nhận ra ngọc bội kia, là lúc nàng giả trang Hồng Liên dẫn Mặc Liên đi tới Nước Nam Dục, hấn mua rất nhiều đồ. Ngọc bội kia là một trong số đó, bởi vì ngọc màu xanh trong suốt, là thượng phẩm khó thấy, cho nên Hoàng Bắc Nguyệt để hấn mang trên người.

Truyền thuyết ngọc có thể dưỡng thân, cũng có thể giảm bớt lệ khí trên thân thể.

Nhìn thấy khối ngọc bội này, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ biết, người giết chết Hồng Liên không phải Thánh quân, mà là Mặc Liên, cho nên ánh mắt Hồng Liên trước khi chết mới có thể bi thương như vậy.

Chết trong tay người mình yêu, cảm giác rất phức tạp.

Vốn định tự tay giết ả, lại đột nhiên nhìn thấy thi thể của ả, trong lòng thất vọng, Hoàng Bắc Nguyệt chán nản đứng lên, cầm ngọc bội trong tay ả ra.

Mặt của cô ta dù sao giống hệt mình. Hôm nay dung mạo bị hủy một nửa, nhưng vẫn rất giống.

Nàng như là nhìn thi thể chính mình nên trong lòng không thoải mái.

"Có phải cảm thấy rất không thoải mái không?" Phía sau truyền đến giọng nói nam tử trầm thấp, mang theo sự ân cần thản nhiên.

Giọng nói lãnh đạm như nước, tao nhã thoải mái.

Không cần xoay người, Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết là ai, nàng chỉ là lạnh lùng nói: "Cô ta bị trừng phạt đúng tội, ta vốn muốn tự tay giết cô ta. Nhưng nhìn cô ta bị chết tuyệt vọng như vậy, cũng coi như giải quyết xong một việc."

"Người có muốn biết vì sao cô ta tuyệt vọng không?"

Hoàng Bắc Nguyệt lại nhìn Hồng Liên, mím môi không nói. Tống Mịch cười nói: "Cô ta hỏi ta, vì sao giống người như thế, các người có phải có quan hệ huyết thống hay không."

"Người trả lời cô ta thế nào?"

"Ta nói ta là luyện dược sư, tới cảnh giới của ta có thể sử dụng bí thuật làm thay đổi dung mạo." Tống Mịch chậm rãi nói.

Quả nhiên không khác suy nghĩ của nàng lắm, Hoàng Bắc Nguyệt hí hóp mắt, nàng cũng từng cân nhắc nàng có thể có quan hệ với Hồng Liên. Nhưng nàng mất nhiều thời gian tìm hiểu cũng phát hiện Hồng Liên đều khó có khả năng có quan hệ với nàng.

Tống Mịch mỉm cười: "Xem ra có một số việc người đã điều tra qua."

"Hồng Liên tuyệt đối không thể là thân nhân của ta!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

"Thật không?" Tống Mịch có chút nghiêng đầu, cười đầy thâm ý
"Người mặc dù điều tra hết thấy, nhưng người vẫn bỏ sót, còn nhớ

Mạnh Kỳ Thiên cùng Phong Liên Dực không?"

Trái tim Hoàng Bắc Nguyệt đập mạnh, ngọc bội trong tay suýt bị bóp nát!

"Người đối người nào?" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xoay người, xé rèm xuống, hung hăng trừng mắt nhìn hắn!

Chương 985: Cơn Lốc bùng lên 2

Tống Mịch không mang mặt nạ, mặc trường sam màu xanh bình thường, thoạt nhìn rất có phong độ của người trí thức, ưu nhã mà tuấn dật, phong độ Tiêu Dao Vương giống năm đó quan tâm chu đáo nàng.

Khóe miệng hắn giương lên nói: "Lúc cô ta sinh ra, đôi mắt cực kỳ giống Huệ nhi, ta thấy cô ta mở to mắt nhìn ta, ta chỉ biết đứa bé này hẳn là ở lại bên cạnh ta."

Bả vai kịch liệt run rẩy, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lui về phía sau từng bước, lẩm bẩm nói: "Không thể nào, cho dù như vậy, cô ta cũng không thể giống hết ta như vậy, Tống Mịch, ngươi dám nói linh tinh, ta giết ngươi!"

"Hồng Liên quả không giống ngươi, cô ta giống Huệ nhi, đặc biệt mặt mày lúc ấy." Tống Mịch nói "Nhưng năm ấy ta thấy ngươi, ta chợt phát hiện dung mạo giống nhau thì sao, nhìn Hồng Liên ta lại không nhớ nổi bộ dáng Huệ nhi, mà nhìn ngươi lại như nhìn thấy Huệ nhi đứng trước mặt ta. Các ngươi có ánh mắt tương tự nhau."

Hoàng Bắc Nguyệt cắn chặt môi, "Cho nên ngươi dùng bí thuật của luyện dược sư, thay đổi cô ta, để cô ta giống ta?"

"Không sai." Tống Mịch cười cười đắc ý, nụ cười trên mặt có vẻ cô đơn, "Chỉ tiếc, tính tình của cô ta không hề giống Huệ nhi. Lúc ngươi giả trang Hồng Liên, ta mới cảm giác đây chính là Huệ nhi mà ta muốn, cho dù là thể thân cũng khiến ta khao khát."

"Tống Mịch! Người không phải người!" Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói, "Nếu mẫu thân ta còn sống, nhất định không muốn nhìn thấy người! Người hèn hạ vô sỉ, căn bản không xứng thích bà!"

Tống Mịch ngẩn ra, lập tức chậm rãi nói: "Không sai, năm đó nàng cũng nói lời này. Nàng để ta trả Hồng Liên cho hoàng hậu, nếu không sẽ vạch trần thân phận của ta. Nàng vừa hận vừa ghét ta, nếu như vậy thì hủy diệt nàng chẳng phải tốt hơn sao? Ta đã có Hồng Liên."

"Người điên rồi!" Yết hầu có chút khàn khàn, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

"Ta điên! Ta điên vì nàng! Vì nàng mới mang mặt nạ nguyên rửa kia!" Tống Mịch đột nhiên lớn tiếng nói, "Nếu không phải hoàng hậu xa lánh nàng, để nàng gả cho tên khốn Tiêu Viễn Trình kia, sao ta lại tàn nhẫn quyết đem Hồng Liên đánh tráo! Ta cũng là vì nàng, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không hiểu ta!".

Trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xuất hiện Roi Hỏa thần, phần nộ vụt qua, Tống Mịch không tránh, bị nàng đánh một roi ngã ra đất, phun ra một ngụm máu, nhưng lại lớn tiếng cười rộ lên.

"Nguyệt nhi, ta thật sự muốn đối xử tốt với người, ta đã thề trước mặt nàng sẽ không thương tổn người. Nhưng tại sao người lúc nào cũng đối nghịch ta? Nếu người nghe lời một chút, ta sẽ rất tốt với người!"

"Ta không lạ gì lòng tốt của người!" Hoàng Bắc Nguyệt bước qua, kéo hắn lên khỏi mặt đất, tung một quyền đánh vào mặt hắn, "Từ một khắc người đến gần ta, chính là sai lầm!"

Khóe môi bị đánh phá, mơ hồ giữ lại máu, Tống Mịch vẫn không hề

động lòng, ngược mắt nhìn nàng, chậm rãi cười nói: "Ánh mắt quả thực giống nhau như đúc."

"Ta là Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi muốn nói với bà thì xuống Địa ngục đi!" trong tay Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xuất hiện một ánh chớp chói mắt, đâm thẳng xuống ngực Tống Mịch!

Mắt thấy ánh chớp sẽ xuyên thấu thân thể, xé nát hãn thì đột nhiên ánh sáng màu vàng sặc sỡ phát ra từ trên người hãn. Ầm ầm một tiếng, một lực đẩy thật mạnh đẩy Hoàng Bắc Nguyệt lui ra ngoài!

Thân thể đập vào cây cột, ngực đau nhức.

Cả thần điện gió bão nổi lên cuồn cuộn, lửa cháy trên ngọn nến chiếu sáng lay lắt, song so với ánh lửa chói mắt còn có Chim Thần Kim Loan mang lông vũ lửa cháy ánh vàng rực rỡ!

Tống Mịch chậm rãi đứng lên, lau vết máu ở khóe miệng, nói: "Từ khi đeo mặt nạ, sinh tử không ảnh hưởng đến ta."

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng trừng mắt nhìn hãn cùng Chim Thần Kim Loan, nhổ ngụm máu ra, "Theo truyền thuyết, Chim Thần Kim Loan cho dù chết cũng sẽ đục hỏa trùng sinh, bản tính chí dương, là thần thú bất tử."

"Nếu ngươi đã biết thì vì sao còn trở lại Điện Quang Diệu?" Thánh quân hỏi.

Bên khóe miệng nở nụ cười thản nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Bởi vì ta đã hứa."

Nói hết lời, mũi chân Hoàng Bắc Nguyệt nhún một chút, thân thể như tia sáng, như ảo ảnh di chuyển tới bên cạnh Chim Thần Kim Loan.

Lông vũ của chim thần cũng mang theo hỏa cầu rừng rực. Mỗi một khối hỏa cầu cũng ẩn chứa năng lượng khủng bố, chạm một chút là chết, thế mà Hoàng Bắc Nguyệt dám nghênh diện trực tiếp.

"Người muốn chết sao?" Tống Mịch hô to, chợt phát hiện điều bất thường, Hoàng Bắc Nguyệt đâu có lại gần Chim Thần Kim Loan, rõ ràng bày kết giới, sau đó đột nhiên tiến tới chỗ hắn!

Tay áo bào huy động, một con Lôi Long hung mãnh bắn ra, dữ tợn há rộng miệng về phía Tống Mịch!

Trong nháy mắt sáng bùng, Tống Mịch phản ứng nhanh tránh ra, nếu không đã bị Lôi Long nuốt vào bụng mà chết!

"Không thể nào!" Hắn nhìn về phía Chim Thần Kim Loan, Gió Lốc tuyệt đối không thể khinh địch, dễ dàng bị kết giới vây khốn như vậy.

"Người nghĩ ta sẽ không chuẩn bị mà đến sao?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, nếu không phải hợp tác cùng Mạnh Kỳ Thiên tìm nhược điểm của Chim Thần Kim Loan, nàng thật không dám tùy tiện đến Điện Quang Diệu.

Tống Mịch như nhớ ra gì đó, đột nhiên ngẩng đầu nhìn Chim Thần Kim Loan, ở kết giới nó tả xung hữu đột, mặc kệ đụng đến chỗ nào trên kết giới đều bị ánh chớp cường đại bùng lên, ngăn cản nó quay lại.

Mà Chim Thần Kim Loan ngày xưa mạnh mẽ bá đạo cũng có chút bất thường.

"Chim Thần Kim Loan không phải ngô đồng không lớn, không phải luyện thực không ăn, không phải nước suối không ẩm. Phía sau Điện

Quang Diệu có một con suối, nước suối ngọt như rượu, Gió Lốc thường xuyên đi uống, bởi vậy ta để Mạnh Kỳ Thiên hạ thuốc trong nước suối."

Hoàng Bắc Nguyệt âm hiểm nói, nhìn vẻ mặt tức giận của Tống Mịch, hẳn thật sự là đánh giá thấp năng lực của Mạnh Kỳ Thiên. Hẳn thuộc tính phong, thực lực rất mạnh, thần không biết quỷ không hay đi hạ một chút dược thì chẳng ai phát hiện được.

Tống Mịch hừ nhẹ một tiếng: "Không ngờ hai người các ngươi liên hợp cùng nhau."

"Ngươi nên phát hiện sớm hơn!" hai tay Hoàng Bắc Nguyệt kết ấn trên mặt đất, bùa chú thông qua Roi Hỏa thần truyền xuống đất, sàn nhà Quang Minh Thần Điện đột nhiên vỡ ra một vết nứt lớn, chỗ Tống Mịch đứng thẳng thoáng cái đình trệ.

Bóng dáng hắn lay động một chút, đột nhiên biến mất tại chỗ, trong nháy mắt đã xuất hiện trên cao.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, trong khe hở nứt ra đột nhiên tuôn trào vô số lửa cháy, vẫn hướng lên trên bao vây quanh Tống Mịch.

Hắn xoay người lại nhìn, cũng không bối rối, giơ tay lên, ánh sáng màu vàng chợt lóe, vô hình đẩy mạnh lùi lửa cháy như sóng cuốn tới!

"Nến Đỏ!" Hoàng Bắc Nguyệt khẽ quát một tiếng, phía sau vang lên tiếng rùng ngâm réo rắt. Thân thể tuyết trắng thật lớn bay ra khỏi lửa cháy, Tống Mịch lần đầu tiên nhìn thấy Nến Đỏ hóa thân thành bạch long liền sững sốt một chút, trong trí nhớ xa xôi hiện lên người kia cũng không chế một thần thú Hắc Long giống như thế!

Nến Đỏ ngang ngẩng đầu lên, băng long từ thân thể xoay quanh ra,

song song tấn công hướng Tống Mịch. Trước người Tống Mịch đột nhiên xuất hiện kết giới màu vàng, trong khoảnh khắc băng long đánh lên liền nát vụn!

Cục băng vỡ đều rơi xuống, trong không khí hơi nước bốc lên mờ hồ, khuôn mặt Tống Mịch như ẩn như hiện trong làn hơi nước.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, đột nhiên biến sắc khi thấy ánh chớp lóe ra xuyên phá hơi nước, lấy khí thế không thể đỡ được mà phá kết giới của hắn.

Tống Mịch lui về phía sau, nhưng vẫn bị một ánh chớp quét trúng, trên cánh tay rách một vết dài chảy máu!

Sắc mặt hắn trong nháy mắt lạnh như sương, đứng ở một bên thần điện nguy hiểm nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi ra từ màn hơi nước, phía sau mang theo con thú lửa cháy hung mãnh, con người lạnh liệt lẳng lẳng nhìn hắn.

Kết giới của hắn vốn không thể địch nổi, đáng tiếc nàng hợp tác lâu cùng Mạnh Kỳ Thiên nên hiểu rõ cơ quan trong kết giới, cho nên phá dễ dàng.

Tống Mịch cũng hiểu điều này, cho nên rất tức giận.

Nàng cùng Nến Đỏ trái phải vây bắt hắn, phía sau còn có Ma thú Hỏa Diễm Ô Sát chậm rãi đi tới, Thôn Thiên Hồng Mãng mà hắn ban cho Hồng Liên cũng ở bên kia như hổ rình mồi nhìn hắn.

Bốn phía bủa vây, để xem hắn muốn trốn chỗ nào!

"Hoàng Bắc Nguyệt, người vọng tưởng như vậy có thể đánh ngã ta sao?" Tống Mịch trầm mặc một hồi mới chậm rãi mở miệng, hai mắt liếc Chim Thần Kim Loan, loại kết giới cấp bậc này không vây lâu được Gió Lốc.

Phía sau mở cái khe nứt, truyền đến từng đợt tiếng rít gào rống giận. Roi Hỏa thần có thể gọi Lửa Địa ngục về, Hoàng Bắc Nguyệt từng lĩnh giáo lực lượng cường đại này một lần, bị quán lên tuyệt đối không chạy được.

Nàng chột lui về phía sau, đứng bên cái khe, lửa cháy hừng hực ánh lên khuôn mặt xinh xắn, hiện ra vài phần khí thế lãnh ngạo.

Tống Mịch trong mắt chột lóe lệ quang, quyền trượng màu vàng trong tay gõ trên mặt đất, tiếng vang âm âm thật lớn vang lên từ sâu trong lòng, không biết là vật gì động đậy, giống như vạn mã chạy chồm từ xa phóng tới!

Hoàng Bắc Nguyệt căng thẳng, biết Tống Mịch vẫn có rất nhiều hậu chiêu chưa tung ra. Nàng một mực cảnh giác, đặc biệt cảnh giác Mặc Liên đột nhiên xuất hiện!

Chỗ nàng đứng chân lắc lư không yên, tiếng rít gào từ khe nứt vỡ ra đột nhiên dừng lại, sau đó càng phần nộ rống lên. Sau đó lửa cháy cao tận trời xuất hiện từ vết nứt, trong nháy mắt xông lên nóc thần điện, lập tức thổi bay nóc nhà xanh vàng rực rỡ!

Khí thế cường đại hết sức bức người, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lui về phía sau, đưa tay ngăn trở trước mắt, trong khe hở mơ hồ nhìn thấy người lửa khổng lồ!

Người lửa khổng lồ cao lớn gấp mấy lần so với lúc bị Hồng Liên triệu hồi ra, cả thân thể cũng từ nóc thần điện đi ra ngoài.

Lửa cháy cùng sóng nhiệt hình thành ào ào thổi qua, tóc cùng quần áo của Hoàng Bắc Nguyệt bị thổi tung bay, nàng khiếp sợ nhìn người lửa khổng lồ kia.

Đây không phải là nàng triệu hồi ra, từ hơi thở nguy hiểm trên người cũng có thể cảm nhận được!

Suy nghĩ cẩn thận điểm ấy, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức gọi lửa cháy xung quanh vây lại, nhưng người lửa khổng lồ gục đầu xuống, phần lộ nhìn nàng một cái, đột nhiên vươn bàn tay khổng lồ chụp xuống chỗ Hoàng Bắc Nguyệt.

Khí nén mạnh mẽ từ lòng bàn tay chưa tới gần đã đẩy nàng đi, suýt đứng không vững, bước chân lao đảo đã bị người lửa khổng lồ đánh bật ra!

Nàng đột nhiên đập phải kết giới vây khốn Chim Thần Kim Loan phía sau, vừa lúc Chim Thần Kim Loan mạnh mẽ muốn đột phá kết giới, cánh vừa đánh lên, lửa vàng khiến bề mặt kết giới nóng bỏng vô cùng. Trên lưng nàng lập tức bỏng rát, hung hăng cắn răng, mũi chân nhún một cái rời khỏi kết giới.

Một ít tóc bị đốt cháy khét, nàng giận dữ trừng mắt nhìn người lửa khổng lồ kia, hẳn đã chuẩn bị bước nhanh tới, nhưng Ô Sát há lại cho phép một quái thú thuộc tính hỏa khác tồn tại trước mặt?

"Grao..."

Ô Sát rống lên một tiếng, đột nhiên đánh thốc lên, thân thể khuếch đại, trong nháy mắt đẩy ngã người lửa khổng lồ xuống mặt đất, hai ma thú cắn xé nhau, quay cuồng trên mặt đất, dính đến chỗ nào thì chỗ đó cũng hừng hực lửa cháy.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc bọn chúng một cái mới chuyển hướng nhìn Tống Mịch.

Tống Mịch sắc mặt vẫn bình tĩnh, khóe miệng khẽ nhếch, giơ quyền trượng nhắm vào Hoàng Bắc Nguyệt. Nàng cũng không khách khí, hai tay kết ấn, nguyên khí màu đen của Vạn Thú Vô Cương từ bàn tay hung dũng mãnh tiến ra, từng đợt hắc khí ngưng tụ thành bùa chú chọt lóe trong lửa cháy.

Ánh mắt Tống Mịch ngưng tụ, không đón đỡ bùa chú quỷ dị màu đen kia, phi thân lên, trực tiếp bay ra khỏi Quang Minh Thần Điện.

"Không cho người chạy trốn!" Nến Đỏ từ phía sau đánh hẳn một kích, nàng tuổi vẫn nhỏ, không thể so với Quân Ly năm đó, bởi vậy hết sức cố gắng va chạm, nhưng cũng khiến thân hình Tống Mịch chậm lại một chút, để bùa chú của Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt đuổi theo hẳn.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh bắt đầu niệm chú: "Thiên đạo, địa đạo, nhân đạo, Súc Sinh đạo, Nga Quỷ đạo, Tu La đạo! Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên!"

Chương 986: Cơn Lốc bùng lên 3

Tất cả bùa chú quấn lên Tống Mịch chợt lóe, hắc kêu một tiếng đau đớn, thân thể đột nhiên bị bắt lại, không động đậy được, ngôi sao sáu cánh ánh sáng ngọc đột nhiên mở ra, bùa chú màu đen hình thành vững vàng khắc chung quanh hắc!

Bùa chú màu đen từ bốn phương tám hướng bò tới thân thể hắc. Đây là Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên hoàn toàn thành thực, nhớ lúc trẻ có thể vây bắt Linh tôn hóa hồn, nàng không tin không vây được Thánh quân!

Trong ánh mắt hắc hiện lên màu vàng, ánh vàng vừa hiện lên, trong kết giới Chim Thần Kim Loan bắt đầu ngửa mặt lên trời gào lên.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt biết không ổn, triệu hồi thú sẽ bảo vệ chủ nhân, trong lúc nguy cấp sẽ có sức bật cường đại, nếu để Chim Thần Kim Loan gãy ra thì coi như xong!

"Nén Đỏ!" Nàng khế quát một tiếng, hai tay lần nữa kết ấn, lần này ấn phức tạp hơn bất kỳ các lần khác, rườm rà, hơn nữa nhìn xu thế tay nàng còn có chút mới lạ, chú ấn cấp bậc phức tạp như vậy phải quanh năm suốt tháng luyện tập, cùng phối hợp hoàn toàn với nguyên khí trong thân thể mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất!

Nàng căn bản không có thời gian quanh năm suốt tháng luyện tập, nàng chỉ có vài ngày mà thôi!

Nhưng phức tạp khắc ở tay nàng không hề có chút sai lầm!

"Hoàng Bắc Nguyệt! Người đừng xúc động, lần đầu tiên sử dụng phải cẩn thận kẻo bị bùa chú cắn nuốt!" Yểm từ lúc khai chiến tới nay vẫn trầm mặc bàng quan đột nhiên vội vàng mở miệng.

Có thể thấy nàng hiện tại đang làm một chuyện nguy hiểm cực độ!

Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt mặc kệ như chưa nghe thấy lời của hắn, vẻ mặt rất chuyên chú, động tác kết ấn không hề dừng lại.

Không thể không nói, thiên phú của nàng thật sự đáng sợ, chú ấn phức tạp như vậy mà đã nhớ kỹ được trong thời gian ngắn ngủi.

Thấy nàng không nghe lời khuyên chính mình, Yểm không thể làm gì khác hơn là ngậm miệng lại.

Nghe tiếng hô của nàng, Nến Đỏ xoay quanh trên nóc thần điện, mở miệng ra, ánh chớp màu vàng hình thành, ban đầu yếu ớt dần dần mở rộng.

Tống Mịch nhìn động tác của Hoàng Bắc Nguyệt, sắc mặt từ kinh ngạc đến sợ hãi, lâm bảm nói: "Thiên Phật..."

Mặc dù chưa thành thực, nhưng đúng là Thiên Phật!

Hơn nữa rõ ràng thành thực hơn hẳn Ngụy võ thần!

Xem ra, hắn đoán không sai, phá giải Thiên Phật quả thật cần Vạn Thú Vô Cương, hắn nhiều năm tìm kiếm Vạn Thú Vô Cương không có kết quả, bị nàng chiếm được trước, hơn nữa lại tu luyện thành.

Vẻ mặt Tống Mịch trong nháy mắt có chút dữ tợn, thân hình bị Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên trói không thể nhúc nhích, vô số bùa chú

màu đen bò lên trên thân thể của hắn, bò tới đâu chỗ đó tựa như Bùa Phong Ấn, phong ấn hoàn toàn nguyên khí trong thân thể của hắn!

Ánh mắt từ từ dữ tợn, hắn sẽ không cam chịu thất bại như vậy!

Đặc biệt lại một lần nữa thua dưới Vạn Thú Vô Cương.

"Gió lốc! Người rốt cục đợi tới khi nào?" Tống Mịch chột hét lớn.

Trong kết giới Chim Thần Kim Loan cũng phần nộ rống lên, lông vũ ánh vàng rực rỡ vì độc tính ăn mòn như bị đốt trọi, biến thành màu đen nhánh!

Chim thần cao quý như nó sao có thể chấp nhận lông vũ yêu quý biến thành như vậy? Trong lòng thực phần nộ, thấy Thánh quân cũng bị nhốt trụ, lại một lần nữa nhìn thấy uy lực Vạn Thú Vô Cương, thù mới hận cũ cùng nhau xuất hiện!

Phía sau cô gái kia từ từ xuất hiện một thanh kiếm màu vàng, mặc kệ Thiên Phật có hoàn thiện hay không, một khi để cô ta xuất chiêu thì không xong.

Chim Thần Kim Loan đột nhiên đình chỉ động tác đập phá kết giới, đột nhiên yên lặng, lông vũ hợp lại, thân thể chậm rãi quỳ rạp trên mặt đất, cuộn tròn mình lại như hỏa cầu vàng rực.

Thôn Thiên Hồng Mãng canh gác ở phía sau thấy động tác của Chim Thần Kim Loan liền đột nhiên hoảng sợ, muốn nhắc nhở Hoàng Bắc Nguyệt, song hiện tại là thời khắc mấu chốt của Thiên Phật nên nàng không nghe được gì cả!

Vào đường cùng, Thôn Thiên Hồng Mãng chỉ có thể di chuyển thân thể khổng lồ đánh lên kết giới chỗ Chim Thần Kim Loan, song kết

giới chắc chắn ngay cả thần thú như Chim Thần Kim Loan không phá được thì Thôn Thiên Hồng Mãng sao có thể đột phá?

Kết giới vây khốn Chim Thần Kim Loan nhưng đồng dạng cũng bảo vệ nó an toàn!

Khóe miệng Tống Mịch chậm rãi hiện ra nụ cười quỷ dị.

Hoàng Bắc Nguyệt, cho dù người thông minh tuyệt đỉnh thì cũng không ngờ được Gió Lốc còn một chiêu này. Mạnh Kỳ Thiên có thể giúp người nhưng chỉ tới đây thôi.

Nhìn thấy kết giới không phản ứng, Thôn Thiên Hồng Mãng rên rỉ một tiếng, đột nhiên mở miệng nuốt thiên, kể cả kết giới cũng bị nó nuốt vào cái bụng như cái động không đáy kia.

Trong nháy mắt cơn lốc hình thành trong thần điện, ầm ầm rung động, đồ vật bài biện, thậm chí ngay cả vách tường, mái ngói cũng bị Thôn Thiên Hồng Mãng hút vào bụng, quét ngang hết thấy mây bay mù mịt.

Kết giới vẫn vững vàng cố định trên mặt đất, chỉ lắc lư một chút, Lực nuốt thiên cường đại cũng khó bị hút đi!

Mà ở trong kết giới, Chim Thần Kim Loan đột nhiên bắt đầu bị thiêu cháy, từ lòng vũ chậm rãi lan đến toàn thân.

Mới đầu chỉ là đốm lửa nhỏ, càng về sau lửa cháy mãnh liệt, tàn nhẫn mà nhanh chóng bao phủ toàn thân Chim Thần Kim Loan.

Thôn Thiên Hồng Mãng đong đưa thân hình, thê lương kêu gào, trực tiếp đánh về phía kết giới, mở miệng cắn kết giới một cái, sau đó mạnh mẽ nuốt vào trong bụng.

Nuốt kết giới cùng Chim Thần Kim Loan, Thôn Thiên Hồng Mãng hấp hối ngẩng đầu, lắc lư đầu xung quanh, sắp đổ sụp xuống.

Tổng Mịch âm độc nhìn nó, trên sắc mặt có một tia tức giận.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhếch khóe miệng, trong tay ấn đã hoàn thành, đây là đầy đủ ấn quyết Thiên Phật, uy lực còn mạnh mẽ hơn chiêu thức của Ngụy võ thần mấy lần!

Bảo kiếm màu vàng đã hình thành ở phía sau, trên bảo kiếm lóe ra ánh chớp chậm rãi hội tụ cùng chớp vàng trong miệng Nến Đỏ, chậm rãi hình thành thiên la địa võng giữa không trung!

Thiên Phật càng đi đến hoàn thiện, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt càng tái nhợt, quả nhiên lần đầu tiên sử dụng, nguyên khí hao tổn rất nghiêm trọng.

May là nàng có Vạn Thú Vô Cương, được nguyên khí màu đen cuộn cuộn không ngừng chống đỡ. Nếu không hao hết nguyên khí thì sẽ bị ấn quyết Thiên Phật cắn nuốt ngược lại!

Bình tĩnh hít thở, nhưng hai tay run rẩy không ngừng, khí huyết cuộn cuộn trong ngực, nàng vẫn không chút hoang mang mà hoàn thành ấn quyết bước cuối cùng.

"Nguyệt..." Yểm thở dài một tiếng, "Buông tha đi"

"Người nói bậy bạ gì đó!?" Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng quát, không muốn phân tâm, nhưng giọng nói của Yểm có chút tang thương tiếc hận làm nàng có cảm giác nặng nề.

Yểm rất lo lắng nói: "Ta không muốn thấy người bị thương, người

khống chế Vạn Thú Vô Cương sử dụng Thiên Phật, ta không thể đi ra được."

"Không cần ngươi ra!" Nàng vẻ mặt quật cường kiên định, đã đến tình trạng này thì không thể từ bỏ được.

Yểm còn muốn nói gì đó, nhưng vô số ánh chớp trên bầu trời từ bốn phương tám hướng vọt tới, sắc mặt Tống Mịch chợt kịch biến, trên người mạch máu cũng bắt đầu vỡ ra, trên trán gân xanh mơ hồ xuất hiện, hai mắt cùng lỗ tai đều chảy máu.

Thiên Phật!

Cùng lúc đó, Thôn Thiên Hồng Mãng cũng yếu ớt rống lên một tiếng, sau đó trên thân thể màu đỏ đột nhiên xuất hiện vết lấm tẩm màu đen, từng cái lấm tẩm mở rộng, đột nhiên trong vết đen hiện lên lửa cháy vàng vàng rực.

Thê thảm kêu một tiếng, Thôn Thiên Hồng Mãng ngã ra đất, vết đen càng lúc càng lớn, lửa cháy càng thiêu càng mạnh, cuối cùng hoàn toàn bao phủ thân thể nó. Vết chấm nhỏ màu vàng rực rỡ bay phụt ra khỏi ảnh lửa.

Mũi nhọn vàng rực như vệt sao chổi trong ngân hà, mộng ảo mà mê ly, từ từ tách khỏi ảnh lửa. Trong thần điện phát sáng, đầy trời vô số sao sáng rơi xuống, hội tụ thành hình lông vũ.

Trong không khí phảng phất có tiếng hót, thấp chuyển nhẹ hời, lên bổng xuống trầm. Trong tiếng ca, bóng dáng một con chim thần chậm rãi hiện lên, từng chiếc lông vũ hình thành, cuối cùng biến thành cánh chim đột nhiên mở ra, chấn động rớt xuống vô số tinh sa màu vàng chói mắt, bay ra khỏi hào quang.

Yểm thì thảo nói: "Chim Thần Kim Loan, dực hỏa trùng sinh."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, đột nhiên cảm giác sau lưng kinh khí hung mãnh sắc bén đến gần. Ngay sau đó, vô số hỏa cầu từ không trung rơi xuống, đại bộ phận bị ánh chớp ngăn trở, một phần nhỏ xuyên qua thiên la địa võng, dày đặc như mưa rơi bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Một viên hỏa cầu nện ở trên vai nàng, bóng người nàng lung lay một chút. Bảo kiếm phía sau lóe sáng, lập tức yếu đi ba phần, sắc mặt của nàng cũng tái nhợt vài phần.

Chịu đựng khí huyết cuồn cuộn trong ngực, nàng phẩy tay, muốn tóm lấy bảo kiếm vào tay, đột nhiên lửa cháy hung mãnh từ trên trời giáng xuống, móng vuốt thật lớn bắt được cánh tay nàng, trong nháy mắt bay ra khỏi thần điện.

Thiên Phật bị ngắt quãng phản phệ vào Nến Đỏ, nàng hừ nhẹ một tiếng, bị ánh chớp nặng nề đè xuống đất, sàn nhà sụp lún vài tầng mới ngừng lại. Nến đỏ thất khiếu chảy máu, miễn cưỡng đứng lên, nhìn Tống Mịch đang giãy giụa khỏi Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên.

"Tuyệt đối không cho ngươi thoát!" Nến Đỏ mở miệng, một con rồng băng gào thét lao ra, đóng đinh Tống Mịch đang bị trọng thương lên vách tường thần điện!

Chương 987: Cơn Lốc bùng lên 4

Trên người hắn vẫn có vô số bùa chú màu đen như con kiến bu vào đường không nhả miệng ra!

Bùa chú màu đen áp chế nguyên khí trong người hắn, hoàn hảo Thiên Phật không thành công, nếu không hắn...

Một ngụm máu tươi nhỏ ra, hắn lạnh lùng nhìn Nến Đỏ, vừa tách một con rồng băng ra, nàng liền không còn khí lực, bị Thiên Phật cản trả nên còn bị thương nghiêm trọng hơn hắn.

Chim Thần Kim Loan lao ra thần điện, trong nháy mắt bay vào mây mù, cảnh sắc dưới đất bị mây mù che phủ, không nhìn thấy gì hết.

Hắn hùng hổ, hai móng vuốt dùng sức xé rách thân thể Hoàng Bắc Nguyệt, tức giận muốn xé xác nàng!

Nha đầu kia dám dùng kết giới khóa nó lại, hạ độc khiến nó không thể không xuất chiêu "dục hỏa trùng sinh"! Đối với nhiều năm tu hành thì đây là tổn hại quá lớn, chưa nói cấp bậc đột nhiên giảm xuống, làm không tốt sẽ khiến hắn bị loại khỏi hàng ngũ thần thú.

Nha đầu kia đáng hận đến cực điểm!

Hoàng Bắc Nguyệt mím chặt đôi môi, vừa rồi không bắt được bảo kiếm ánh chớp, nhưng tay kia đã nắm được tuyệt ảnh chiến đao, lúc cấp tốc bay vào trời cao, tuyệt ảnh chiến đao cũng không khách khí bổ về phía móng vuốt của Chim Thần Kim Loan!

Tuyết ảnh chiến đao mang theo bản thể nguyên khí của nàng, còn có Vạn Thú Vô Cương gia cố nên sắc bén vô cùng. Chim Thần Kim Loan vừa mới dục hỏa trùng sinh nên có chút suy yếu, bị nàng chém đứt một móng, phần nộ rống to, đau nhức nên không thể không buông nàng ra.

Hoàng Bắc Nguyệt được tự do nhưng không lập tức thoát đi, ngược lại toàn thân lấy nguyên khí băng bao trùm, tiến công bụng Chim Thần Kim Loan.

Tuyết ảnh chiến đao vừa quét qua đã rạch được một vết thương trên cái bụng cứng rắn của nó, màu vàng tinh sa chảy ra như máu.

Chim Thần Kim Loan giận dữ, tinh sa đổ xuống hội tụ thành một cái lưới bao phủ Hoàng Bắc Nguyệt!

Trên lưới lửa cháy hừng hực, không phải lửa cháy bình thường. Vì vậy nguyên khí băng trên người nàng "rắc rắc rắc rắc" rung động như sắp bị hòa tan!

Một tay Hoàng Bắc Nguyệt kết ấn, nguyên khí màu đen tăng vọt xung quanh người, tạo ra lưới võng, nàng linh hoạt tránh ra, nghiêng người nhảy lên phía sau lưng Chim Thần Kim Loan.

Tuyết ảnh chiến đao vung lên, sau đó đâm mạnh xuống, Chim Thần Kim Loan gào thét, đột nhiên thân thể đảo ngược, nàng đứng không vững nhất thời trượt xuống dưới, bị cánh lửa hung tàn đập xuống!

Lực đập quá nhiên mang theo uy lực hàng vạn hàng nghìn lần, kinh khí cường đại áp bách nàng rơi xuống. Lực phản phệ của Thiên Phật khiến khí huyết trong cơ thể đảo lộn, nguyên khí tán loạn, phù nguyên rung động không ngừng, ở lực vỗ mạnh rơi xuống xuýt vỡ.

Lúc rơi nhanh xuống, bên tai một mảnh ẩm và nóng xuất hiện, đúng là bắt đầu chảy máu, rất nhanh cái mũi cùng hai mắt cũng xuất hiện cảm giác ẩm và nóng, nàng tầm mắt mơ hồ, chỉ nhìn thấy Chim Thần Kim Loan trên đỉnh đầu võ cánh một chút cũng đột nhiên lao xuống.

Xem ra, con chim thần cao ngạo này sẽ không từ bỏ cơ hội giết nàng.

"Dao Băng, vạn tiễn tề phát!" Hai tay vô lực rất nhanh kết ấn, nguyên khí tán loạn nghịch lưu lung tung trong thân thể, vậy mà không ngừng theo sự sai khiến của nàng.

"Ngươi nên nghe ta khuyên." Yểm bất đắc dĩ nói, "Thiên Phật quá cường đại, sẽ hủy diệt ngươi."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chằm chằm Chim Thần Kim Loan, ánh mắt tập trung vào bụng nó, nắm chặt tuyệt ảnh chiến đao trong tay.

"Ta cũng không hối hận!" Nàng kiên định nói, nhắm mắt lại, điều chỉnh hơi thở một chút, đột nhiên tay võ một cái trong không khí. Thân thể đang rơi nhanh xuống đột nhiên dừng lại, ngược lại mũi chân đạp xuống, đón nhận trực diện Chim Thần Kim Loan!

Vẻ mặt kiên định không chùn bước, làm ánh sáng trên lưỡi đao cũng sắc bén hơn rất nhiều!

Nhìn thấy cử động của nàng, Chim Thần Kim Loan cũng sửng sốt, nha đầu này vậy mà dám nghênh chiến, thật sự là chán sống.

"Hừ! Ngươi muốn chết thì ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Chim Thần Kim Loan đột nhiên mở miệng, cánh run lên, vô số hỏa cầu ánh vàng rục rịch rơi xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt không biết đột nhiên có được khí lực từ đâu, tuyết ảnh chiến đao chặn lại hỏa cầu rơi bên người, chiến đao đột nhiên phình lớn vô số lần, nàng rút tất cả hắc khí trong Vạn Thú Vô Cương vào, dâng đao lên chém mạnh xuống.

Ào ào....

Gió bão như bị cắt ra, trong nháy mắt trống rỗng khiến động tác của Chim Thần Kim Loan ngừng một chút, sau đó nó bay nhanh lui về phía sau, song bụng vẫn bị mũi đao quét tới.

Vết thương vốn đỏ xuống màu vàng tinh sa, giờ phút này càng mở rộng thêm mấy lần, vô số tinh sa hỗn loạn rơi bên cạnh hỏa cầu.

Chim Thần Kim Loan kêu thảm thiết, hết sức phẫn nộ, lại không cam lòng, đột nhiên mở miệng, một tia lửa sắc bén màu vàng bắn nhanh ra.

Hoàng Bắc Nguyệt mới chém một đao khổng lồ, trên người khí lực mất hết, cũng không nâng nổi lưỡi đao nặng nề nữa, cũng chẳng còn khí lực chạy trốn.

Trong mắt lửa vàng càng ngày càng gần, từ từ nhuộm vàng đôi mắt.

Nàng ngơ ngác nhìn, trong mắt chảy máu loãng, có chút bị thương nhưng vẫn kiên định.

"Mạnh Kỳ Thiên, nhớ kỹ đáp ứng chuyện của ta." Thì thào nói xong, tay nắm chặt tuyết ảnh chiến đao chậm rãi buông ra.

Không có khí lực, tia khí lực cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng cũng tốt, Tống Mịch trải qua Thiên Phạt, lúc này cũng hấp hối.

Chim Thần Kim Loan cũng không chống đỡ nổi, chỉ cần Mạnh Kỳ Thiên...

Trước mắt tia sáng màu vàng vô cùng chói mắt, đâm vào mắt của nàng không mở ra được, không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt lại.

"Yểm, ta không hối hận, đây là nói thật." Trong lòng mở miệng với Yểm.

Chương 988: Cơn Lốc bùng lên 5

"Ừ." Yểm nhẹ giọng đáp lời, bình thần đưa tay đánh hắc thủy đang lẳng lẳng chảy xuôi, phát ra tiếng vang nhẹ nhàng, "Để ta ra giúp người đi."

"Hắn phong ấn người tại thân thể ta nhất định có nguyên nhân của hắn, ta không muốn cuối cùng để hắn thất vọng." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói.

Yểm ha ha cười rộ lên, một ít cũng không thêm để ý, như là gia trưởng quở trách đứa trẻ không nghe lời, mặc dù nghiêm khắc, nhưng lại mang theo một chút sủng nịch, "Tính tình quật cường a."

Trước mắt bị tia sáng vàng bao trùm, cho dù nhắm mắt lại cũng cảm giác mí mắt chói sáng mà nóng cháy. Dường như chỗ nào cũng là ánh vàng rực rỡ.

Đột nhiên, không biết gió từ đâu thổi tới, thổi tới mây đen ngăn trở ánh vàng rực rỡ trên đỉnh đầu, trước mắt chợt tối sầm lại.

Thân thể hạ xuống bị một đôi tay nhẹ nhàng tiếp được, hơi chút dùng sức kéo nàng vào trong lòng.

Lông mi khẽ run lên, khóe mắt chảy ra máu loãng đông lại, lúc mở to mắt có chút đau nhức, tầm mắt mơ hồ, lọt vào tầm mắt là một đôi mắt liễm diễm nhu hòa màu tím.

Trên bầu trời vô số tinh sa rơi xuống, như ngân hà xuất hiện giữa

ban ngày.

Cặp mắt màu tím ôn nhu nhìn nàng, khóe môi duyên dáng cong lên, đôi môi mở ra, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Nguyệt."

Màng tai chảy máu âm âm rung động, nhưng vào giờ khắc này đột nhiên an tĩnh lại, chỉ nghe được giọng nói trầm thấp nam tính của hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chằm chằm hắn, không dám tin vào hai mắt của mình.

Chậm rãi giơ tay lên chạm vào mặt của hắn, là chân thật chứ không phải ảo giác.

"Ta tới." Phong Liên Dục nhìn nàng cười khế, cúi đầu để khuôn mặt mình dán vào cái trán của nàng, "Người không sao là tốt rồi."

Xúc cảm như thế mới để nàng thực sự tin tưởng không phải ảo giác, vươn hai tay ôm lấy bờ vai của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nín khóc mà cười: "Hoàn hảo, hoàn hảo không kết thúc trong bi kịch."

Nàng vừa rồi thậm chí thương cảm nghĩ, nàng chết đi mà hắn còn sống thì mới thực sự là bi kịch.

Hoàn hảo, hoàn hảo...

Nghe không hiểu lời của nàng, song có thể cảm nhận sự cao hứng trong giọng nói của nàng, Phong Liên Dục cũng cười rộ lên: "Sau này người không được ngang ngạnh như vậy, để ta phải lo lắng."

"Sau này sẽ không như thế nữa" Hoàng Bắc Nguyệt kề sát mặt hắn, khóe mắt nhìn thấy Lệ Tà tóc trắng như tuyết nghênh hướng Chim

Thần Kim Loan.

Chim thần vừa mới dục hỏa sống lại, đánh nhau cùng nàng đã bị trọng thương, sao còn là đối thủ của Lệ Tà?

Trong lúc trời long đất lở, cuồng phong bốn phía, Lệ Tà giơ kiếm đâm một nhát, chém đứt một cánh của nó. Chim Thần Kim Loan đau nhức cực kỳ, biết gặp đối thủ mạnh mẽ, hơn nữa đối phương là ma thú, ham chiến sợ rằng mất nhiều hơn được!

Bởi vậy sau một kiếm giao thủ, nó xoay người muốn chạy trốn. Nhưng Lệ Tà bị ra lệnh đến giúp Hoàng Bắc Nguyệt đã rất khó chịu, nếu để chim thần chạy thoát chẳng phải càng mất hết mặt mũi thêm?

Lệ Tà đột nhiên đuổi theo, y bào màu trắng vù vù bay múa, tóc bạc như tuyết bay bổng lên, trên kiếm phong mặc dù không có chiêu thức hoa lệ, nhưng sát khí dày đặc cùng lực lượng cường đại khiến lòng người buốt lạnh.

Mắt thấy hấn chém xuống sẽ làm Chim Thần Kim Loan hồn siêu phách tán, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng hô to: "Dừng tay! Đừng giết nó!"

Lệ Tà sững sốt, lập tức nghĩ nha đầu kia quá cuồng vọng, ỷ vào Tu La vương thích nên dám hạ lệnh với hấn. Hấn nghe lời mới là lạ.

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng chỉ phút chốc hấn sững sốt đã tạo cơ hội cho Chim Thần Kim Loan chạy trốn, bởi vậy kiếm của Lệ Tà chỉ tạo thành một vết thương rất lớn trên người nó chứ không hoàn toàn lấy mạng nó.

Chim Thần Kim Loan hoảng hốt trốn xuống, Lệ Tà còn muốn đuổi theo, Phong Liên Dục đột nhiên mở miệng: "Không cần giết nó."

Lệ Tà lúc này mới thôi, xoay người lại, âm trầm liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hừ lạnh: "Nó không chết, nhưng người thì không sống lâu được nhỉ."

Nhờ bọn họ chạy tới mới cứu mình một mạng, Hoàng Bắc Nguyệt mặc dù khó chịu với lời nói lạnh nhạt của hắn, nhưng vẫn mỉm cười nói một câu: "Để người bận tâm rồi, mạng của ta còn dài mà."

"Thật không?" Lệ Tà không mảy may không nhạt nói một câu, liếc mắt Phong Liên Dục, không biết nụ cười như thế nào chợt thấy âm lãnh.

Nụ cười quái dị khiến trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt có cảm giác khó hiểu, nhưng lúc này trong lòng thật sự rất khó chịu, nàng muốn đuổi theo hỏi, nhưng Lệ Tà đã sớm xoay người đi.

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, miễn cưỡng đứng vững nói: "Chim Thần Kim Loan bị trọng thương, không trốn xa được, ta muốn phong ấn nó."

"Thương thế của người nặng như vậy, ta giúp người chữa thương trước." Vết thương trên người nàng khiến hắn đủ đau lòng, sao có thể để nàng mang theo thương đi phong ấn thần thú, sẽ rất hao phí nguyên khí.

"Không." Hoàng Bắc Nguyệt kiên quyết lắc đầu, "Hiện tại là thời cơ, nó trọng thương, vừa vặn có thể biến thành thú phong ấn."

Phong Liên Dục nhíu mày, song thấy ánh mắt kiên định của nàng, rất hiểu rõ tính tình nàng nên biết không khuyên được liền ôm ngang nàng đi, "Ta cùng đi với người."

Hoàng Bắc Nguyệt cười, thả lỏng tựa vào bả vai hắn.

**** Bắc Nguyệt Hoàng triều****

Chương 989: Kinh thế chi đồng

Rừng cây an tĩnh, ngay cả tiếng lá cây rơi xuống cũng nghe thấy, tia sáng mặt trời xuyên thấu qua mấy chồi cây, chiếu vào trên mặt Mặc Liên.

Hoa Kết Ngạnh yêu dị nở một nửa, song nhan sắc cũng rất đơn thuần, tô điểm bên khóe mắt hấn, dưới màu da tái nhợt mơ hồ hiện ra trạng thái trong suốt.

Trên bãi đá dưới tàng cây màu xanh, Mặc Liên lẳng lặng nằm, chờ ánh mặt trời chuyển qua trên đôi mắt, hấn mới cẩn thận mở mắt ra.

"Người muốn thấy nàng, dùng ánh mắt của người nhìn nàng một chút đi." Trước khi đi, Thánh quân đúng là nói với hấn như vậy, "Triệt nhi, người chỉ có thời gian một ngày."

Trong con người đen nhánh chậm rãi bắt đầu ngưng tụ tia sáng nhỏ, xưa nay hai mắt âm đạm, lần đầu tiên xuất hiện ánh sáng chiết xạ, tinh tế tỉ mỉ, như là bảo thạch từ núi cao trong đất tuyết.

Đây là cái gì?

Từng cây mọc ra khỏi mặt đất, cành cây hình thù kỳ quái, còn có trên đỉnh đầu, rất đẹp, rất rộng rãi là cái gì?

Chưa bao giờ thấy thế giới này, vì không nhìn thấy nên cũng chẳng muốn lấy tay cảm thụ. Hấn xa lạ mọi thứ, với người khác là chuyện thường, nhưng với hấn tất cả đều mới lạ quái dị.

Hắn ngồi xuống bãi đá, cúi đầu nhìn hai tay mình, bên khóe miệng hiện lên nụ cười nhợt nhạt.

Hắn nhảy nhanh xuống, trên mặt đất có tuyết chưa tan, chân hắn đạp ở phía trên, chợt nhớ tới điều gì đó nên ngồi xổm xuống, lấy tay cầm một nắm tuyết.

"Tuyết." Màu trắng, tựa như nàng nói, quá trình tuyết rơi từ trên trời xuống dài dằng dặc cho nên quên nhan sắc ban đầu của chính nó.

Đây là màu trắng.

"Nguyệt, ngươi ở đâu?" Mặc Liên lầm bầm tự hỏi, nhìn quanh bốn phía, rất xa lạ, hắn chưa bao giờ dùng hai mắt nhìn, bởi vậy không biết đây là đâu.

Nếu như đi bừa sẽ lạc đường.

Hắn chỉ có một ngày để nhìn thấy Nguyệt, bởi vậy không thể lãng phí lạc đường.

Muốn triệu hồi Huyền Linh Thú ra, đột nhiên bên cạnh có thứ gì động đây, sau đó một nhan sắc sặc sỡ liền bay nhanh qua trước mắt.

Sắc thái đột nhiên xuất hiện khiến hắn hoảng sợ, hai mắt hoàn toàn không thấy rõ ràng là cái gì, liền vươn tay phóng ra ánh chớp. Sắc thái khê kêu một tiếng liền rơi trên mặt đất, trong nháy mắt máu đỏ sẫm nhiễm thấu nền tuyết trắng.

Là một con hồ ly bạc trưởng thành, trên mặt đất giật giật vài cái liền chết đi.

Loại hồ ly này là linh thú cấp bậc thấp, mặc dù bề ngoài màu trắng nhưng xen lẫn màu xám đen, trên đuôi lại có màu như mèo đốm.

Mặc dù cấp bậc rất thấp, nhưng hồ ly luôn luôn có linh tính, rả thông minh, bởi vậy trong tộc hồ ly có không ít linh thú cấp bậc rất cao, thậm chí còn là thần thú.

Mặc Liên mặt không biến sắc nhìn con hồ ly, giết một con linh thú cấp bậc thấp với hấn mà nói không đáng kể chút nào, bởi vậy hấn không để ý, chỉ một lòng muốn rời nhanh khỏi chỗ này.

"U u ô" tiếng kêu yếu ớt từ một gốc cây trảng kiện truyền đến.

Mặc Liên chợt dừng bước chân lại, theo ánh mắt nhìn qua, chỉ thấy phía sau cây kia có một con hồ ly rất nhỏ ngó dáo dác thấy con hồ ly bạc chết trên mặt đất, trong chốc lát ngẩng đầu nhìn hấn, trong ánh mắt tràn đầy nhát gan, bi thương cùng bất lực.

Đó là con hồ ly mới sinh, ngay cả đường cũng không biết đi, hai mắt màu lam lạnh, tròn nhẵn bóng, ngập đầy nước mắt.

Toàn thân là màu trắng u ám cùng điểm xuyên một ít màu xám, chỉ có trên lỗ tai lông xù địa có hai đốm lông đỏ tươi.

Tiểu hồ ly sợ hãi nhìn Mặc Liên, nước mắt chảy xuống, u u thấp giọng khóc.

Mặc Liên ngẩn ra, nhìn hai mắt ngập nước thì trong lòng dao động, hấn đi qua, duỗi tay cầm tiểu hồ ly lên, tiểu gia hỏa sợ đến lạnh run, không dám động đậy trong tay hấn.

Tiểu hồ ly chỉ to bằng bàn tay, trên người vẫn chưa trút hết lông máu, hết sức mềm mại.

Ngón tay Mặc Liên nhẹ nhàng đung một chút vào đầu nó, sau đó để nó trong ống tay áo, mang theo cùng đi.

Đường núi có chút khó đi, hắc triệu hồi ra Huyền Linh Thú bay lên trong không trung.

Tiểu hồ ly chui nửa đầu khỏi ống tay áo hắc, nhút nhát sợ hãi nhìn chung quanh, lập tức rụt cổ lại.

Mặc Liên nhớ tới trong nạp giới có không ít đồ ăn, liền lấy ra kẹo, rau dưa, thịt khô chất đống trước mặt tiểu hồ ly.

"Ăn a." Hắc ấn đầu tiểu hồ ly vào đám đồ ăn, trừ việc dọa nó khóc chứ chẳng có vẻ là đồ ăn mà hồ ly thích.

Hồ ly hình như sợ chết hắc. Hắc vừa thả tay liền lập tức lùi về ống tay áo, toàn thân phát run không dám đi ra nữa.

Mặc Liên khó hiểu, nhiều đồ vậy hồ ly cũng không ăn sao? Vậy hồ ly rốt cục ăn cái gì để lớn?

"Nữu Nữu, đi tìm Nguyệt." Mặc Liên hạ lệnh với Huyền Linh Thú, chòm mong nhìn mây trắng bay quanh người, đôi mắt sáng lóng như sao trong trong đêm đen vô tận.

Chim Thần Kim Loan hắc là trốn theo hướng Rừng rậm Phù Quang. Tống Mịch bị trọng thương, Nến Đỏ truyền lời nói, hắc mang theo thương rời đi, tuy nhiên hắc là không thể trở lại Điện Quang Diệu. Bởi vì trong Điện Quang Diệu có Mạnh Kỳ Thiên đang chờ hắc.

Dọc đường đi vẫn cảm giác được nguyên khí hỏa của Chim Thần Kim Loan dao động. Gió Lốc không trở về chỗ Tống Mịch vì giờ phút

này không ai giúp được ai.

Nếu nàng là Gió Lốc, hiện tại nhất định sẽ tìm chỗ an toàn, đặc biệt tìm nơi có nguyên khí mộc tinh thuần để chữa thương.

Nguyên khí mộc tinh thuần rất hiếm thấy, chỉ có ở trong Rừng rậm Phù Quang, bởi vậy Gió Lốc nhất định chạy đến Rừng rậm Phù Quang.

Trong rừng rậm u ám, Phù Quang bay tới mơ hồ tản ra ánh huỳnh quang.

Đột nhiên có hai người xông tới, trong đó một người mang theo trọng thương, trên người mùi máu tươi rất nồng nặc nên đã dẫn tới một đám Phù Quang bay qua, song bên người có Phong Liên Dực, hấn nhẹ nhàng phát ống tay áo, Phù Quang như gặp phải kẻ địch đáng sợ đều chạy trốn.

"Không hổ là Tu La vương." Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười cười, ngẩng đầu nhìn Phù Quang đầy trời, chợt nhớ năm đó bọn họ xông vào Rừng rậm Phù Quang, cùng nhau bị Phù Quang vây công, hấn lấy tiếng đàn mê hoặc Phù Quang, sau đó mang nàng chạy trốn.

Khi đó từng hình ảnh nàng nhớ kỹ, mà ngay cả giai điệu tiếng đàn cũng chưa từng quên.

"Phù Quang số lượng nhiều, chỉ có thể cảm thụ nguyên khí cùng mùi máu tươi, gặp phải nguyên khí cường đại, bọn nó tự nhiên không dám tới gần." Phong Liên Dực dìu nàng, để nàng dựa hoàn toàn vào thân mình, hai người chậm rãi đi hướng sâu trong rừng rậm.

"Cho dù bọn chúng tới gần ngươi cũng không sợ, ngươi sẽ đuổi bọn nó đi." Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn một cái, "Ngươi hiện tại đại khái

sẽ không nhớ kỹ chuyện năm đó chúng ta cùng nhau tiến vào Rừng rậm Phù Quang."

Phong Liên Dục có chút mờ mịt nhíu mi, đột nhiên dừng bước, đưa tay hất lọn tóc trên trán nàng ra, nói: "Lúc đó ta đã thích ngươi sao?".

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nói: "Cái này làm sao ta biết?"

"Vậy còn ngươi?" Hấn hỏi tới.

"Không." Hoàng Bắc Nguyệt chi tiết nói, "Tuy nhiên khi đó ta không ghét ngươi."

Phong Liên Dục cúi đầu cười, cho dù không thích hấn đã rất thỏa mãn, chuyện này hấn cũng không nhớ rõ, nhưng dù vậy, hấn có thể hiểu tâm tình lúc đầu của mình.

Ở cùng nàng rất vui vẻ thú vị.

Ngón tay của hấn nhẹ nhàng đụng vào mặt nàng, chậm rãi vuốt ve, ánh mắt nhìn sâu, tim đập không ngừng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng kiễng mũi chân, dùng khóe môi nức nở lướt qua bờ môi của hấn, Phong Liên Dục lập tức đáp lại, thấp giọng lầm bầm nói: "Nguyệt, ta..."

"không cần phải nói gì cả, người mà Hoàng Bắc Nguyệt ta nhận định vĩnh viễn sẽ không thay đổi." Hoàng Bắc Nguyệt giữ môi hấn, nụ cười thoáng hoảng hốt hạnh phúc, "Ta có chết cũng sẽ không từ bỏ, ta muốn ở cùng một chỗ với ngươi."

Hấn gắt gao ôm lấy nàng, thống khổ nhắm mắt lại.

Hoàng Bắc Nguyệt hơi quay đầu, dựa vào bờ vai của hắn, mặc dù rất mệt, nhưng giờ khắc này cảm giác cái gì cũng đáng giá, rất đáng giá!

Hốc mắt có chút nóng lên, huyết lệ vẫn chảy xuống đỏ bừng, nàng đưa tay lau một chút, sau đó kinh ngạc nhìn ngón tay.

Trong rừng Phù Quang đột nhiên kinh hoàng chạy trốn, cách đó không xa chỗ cành cây rậm rạp hình như có ai đó vội vã chạy tới, Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt một chút, nghi hoặc nói: "Mặc Liên?"

"Ai?"

Hoàng Bắc Nguyệt xoa nhẹ một chút cặp mắt mơ hồ, đại khái là nhìn lầm rồi đi, Mặc Liên hắn sẽ không xuất hiện ở đây, cho dù xuất hiện hắn sẽ không chạy trốn, hắn không nhìn thấy gì.

Chương 990: Kinh thế chi đồng 2

Vì hai mắt chảy máu, vừa xót vừa đau nên có lẽ sinh ra ảo giác.

"Cứ tiếp tục không ổn, người nhất định phải nghỉ ngơi!" Phong Liên Dục cúi đầu, đột nhiên nhìn thấy bộ dáng của nàng, không chỉ có hai mắt, trong lỗ mũi cùng lỗ tai cũng chậm rãi chảy máu, sao có thể tiếp tục đi tìm Chim Thần Kim Loan?

"Không cần! Ta vẫn cảm giác được hơi thở Gió Lốc, nó ở gần đây" Hoàng Bắc Nguyệt rất kiên định, "Người không cần lo cho ta, ta không sao"

Phong Liên Dục đột nhiên cầm tay nàng, không cho phản kháng nói: "Không cho phép người bước thêm bước nữa!".

"Úi" trên cổ tay đau nhói, Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mi lại, nàng hiện tại không phải xương đồng da sắt.

Nhận thấy nàng đau nhức, Phong Liên Dục lập tức buông tay ra, lui về phía sau một bước dài, cách xa nàng.

Vốn suy yếu dựa vào hấn mới có thể chống đỡ, mà hấn vừa rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức như búp bê vấp ngã xuống.

Cho dù thấy nàng như vậy, Phong Liên Dục cũng không tiến lên, vẫn chậm rãi lui về phía sau, trên mặt dần dần hiện ra vẻ thống khổ.

"Dục?" Nhìn thấy ánh mắt hấn bất thường, Hoàng Bắc Nguyệt chột

dạ, dự cảm xấu hiện lên.

"Ta..." Phong Liên Dực gần từng tiếng, "Ta... ta giết nàng".

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức trong đầu hiện ra nụ cười âm trầm của Lệ Tà, đột nhiên hiểu rõ gì đó, giãy dụa đứng lên, cũng lui về phía sau, sau đó xoay người, lao đảo chạy về phía trước.

"Ở chỗ này chờ ta!" Nàng để lại câu nói, sau đó cũng không quay đầu chạy vào sâu trong rừng rậm, vô số Phù Quang truy đuổi bóng dáng của nàng.

Phong Liên Dực thống khổ đứng tại chỗ, nắm chặt nắm tay khó khắc chế, mấy lần muốn đi theo nhưng cố nén khắc chế.

Trên trán mồ hôi lạnh bốc lên, trên khuôn mặt tuấn mỹ có vài phần dữ tợn tà ác.

"Ta đã sớm nói với bệ hạ, như vậy quá mạo hiểm, không nên tới gần nàng." Một mảnh Phù Quang đột nhiên tản ra, Lệ Tà từ trong ánh sáng lấp lánh đi ra, mặt tươi cười.

Phong Liên Dực đột nhiên mở to mắt, đôi mắt màu tím giống như hàn băng ánh lên vẻ hung tàn.

Lệ Tà dừng lại, thu hồi tươi cười, sắc mặt nghiêm nghị, nói: "Bệ hạ lần này đến vốn không phải vì cứu nàng, cần gì đau khổ áp chế tà tính? Giết Âm Hậu, tiếp theo là giết nàng. Việc này đã không thể ngăn trở được nữa."

Phong Liên Dực ngậm miệng không nói, dường như không bận tâm câu nói của hắn, chỉ hơi hơi huy động tay áo bào, trong không khí tựa hồ có một đôi cánh vô hình, vững vàng kiềm chế hai tay hắn.

Lệ Tà hừ lạnh: "Cần gì thống khổ như vậy? Chỉ cần giết Hoàng Bắc Nguyệt, bệ hạ sẽ được giải thoát."

"Cút!" Hắc nhọc nhằn khổ sở nói ra một chữ.

Tại sao rõ ràng yêu sâu đậm, cuối cùng ngược lại biến thành gông xiềng trí mạng?

Bởi vì người hắc yêu nhất là nàng, cho nên nàng nhất định phải chết, đây là số mệnh của Tu La vương sao?

Lệ Tà mỉm cười: "Bệ hạ quá nghiêm túc, phụ thân ngài quả quyết hơn rất nhiều."

Trong rừng, khắp nơi đều có dây leo quấn quanh cây, rễ cây mọc bên trên. Nơi này trừ một ít linh thú không đi ra ngoài thì có vẻ không ai đi qua, cho nên dưới chân không có dấu vết đường đi.

Trên đất mọc đầy rêu xanh, không cẩn thận sẽ trượt chân.

"Á" một tiếng kêu đau đớn, Hoàng Bắc Nguyệt khẽ cắn môi, cầm lấy vài dây leo chậm rãi đứng lên.

Lúc nàng ngã sấp xuống, Phù Quang truy đuổi phía sau giống như hổ đói vồ mồi, hung mãnh đánh thốc đến.

Nàng một tay kết ấn, trong thân thể nguyên khí tán loạn nhưng không chịu nghe nàng sai khiến, hơn nữa tình huống hiện tại, càng điều động nguyên khí, càng đưa tới rất nhiều Phù Quang, cuối cùng mất nhiều hơn được.

Bởi vậy nàng dứt khoát đứng lên, không để ý Phù Quang truy đuổi,

một mặt chạy về phía trước.

Nhưng không thể ngờ dây leo nàng cầm đột nhiên quấn lên, kéo chặt tay nàng, vô số dây mọc ra cuốn lấy toàn thân nàng.

Dây cuốn rất chặt, lực đạo lớn khó tin, so với bị rắn cuốn còn đáng sợ hơn!

Đây là dây leo Lấy Mạng Đăng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời nhớ ra, bị trọng thương nên ý thức đều có chút mơ hồ. Nàng lại không có nhận ra loại thực vật trí mạng trong Rừng rậm Phù Quang này.

Lấy Mạng Đăng có thể làm thuốc, nhưng vùng đất nó mọc ra như là hoa ăn thịt người vậy. Mặc dù bề ngoài là thực vật, nhưng lại có bản chất dã thú, trên ngọn dây leo màu xanh biếc có khuôn mặt nhỏ nhắn tròn tròn, vừa hưng phấn vừa sợ hãi oa oa kêu to.

"Chết tiệt!" Thấp giọng mắng một tiếng, đúng là rồng vương nước cạn bị tôm đũa giỡn, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.

Hoàng Bắc Nguyệt nàng vậy mà lại bị một đám Lấy Mạng Đăng cuốn lấy không tha.

Tay kia lập tức rút ra dao găm màu đen sau thắt lưng chém tới dây. Ngọn dây bị chém đứt đầu phát ra tiếng kêu thảm thiết, dĩ nhiên sẽ đau nhức!

Nhưng Lấy Mạng Đăng rất nhiều, ngọn dây vừa đứt lại có ngọn khác mọc lên, này, Phù Quang phía sau cũng theo sát không bỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt mệt bờ hơi tai, cũng không muốn nhức nhích, rơi

vào đường cùng còn phải đấu với đám cấp bậc thấp này!

Trong ánh mắt lặn xuống hai hàng máu loãng, trong tai ầm vang một tiếng, bị Lấy Mạng Đẳng cuốn lấy một chân, vô số Lấy Mạng Đẳng bò lên cây, treo ngược nàng lên, sau đó đều quẩn quanh người nàng.

"Ngự hòa..." chưa kịp niệm xong một tiếng chú ngữ, đột nhiên trước mắt ánh chớp chói lọi hiện lên. Phù Quang cùng Lấy Mạng Đẳng đều né tránh, sợ hãi chạy thoát.

Trước một khắc vẫn vô cùng kiêu ngạo, giờ khắc này toàn bộ chạy nhanh như chó mất chủ!

Nghe tiếng thét chói tai của Lấy Mạng Đẳng, Hoàng Bắc Nguyệt bị bọn chúng buông hai chân ra, như con diều đứt dây té xuống.

Rơi cắm đầu xuống đất không khéo óc vỡ toang, một cái chết thật bi thảm.

Ý nghĩ này chợt lóe trong đầu nàng, cuối cùng lại không rơi xuống đất, mà bị một đôi tay vững vàng tiếp được.

Nàng nhớ lúc chiến đấu với Chim Thần Kim Loan, Phong Liên Dực kịp thời chạy tới, trong lòng cảm động như muốn khóc, cái mũi đau xót, nghẹn lời hô một câu: "Dực."

Hy vọng hắn không nên thay đổi, không nên đoạn tình tuyệt ái.

Hy vọng hắn đột nhiên xuất hiện là thật tới cứu nàng, mà không phải vì giết nàng.

Trong mắt lệ nóng hóa thành máu loãng trào ra, đột nhiên môi đau xót lại bị người hung hăng cắn!

"Đừng..." Bị đau kêu một tiếng, từ trong hơi thở truyền tới cảm giác không quen thuộc, Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay muốn đẩy, nhưng trên môi lại càng ngang ngược cắn xé.

Đây không phải là hôn nàng, hoàn toàn là cắn nàng!

Từ hơi thở xác định thân phận, Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói: "Mặc Liên!"

Ném tới mùi máu của nàng, Mặc Liên chậm rãi buông tay ra, trên mặt ướt át, đều là dấu vết nước mắt.

"Tại sao?" Mặc Liên run giọng hỏi, "Người muốn ở cùng hấn, ta thì sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng thở dốc, nghe được lời của hấn mới ngẩng đầu, nói: "Mặc Liên, chúng ta đúng là bằng hữu đúng không?"

"Không cần!" Mặc Liên kiên quyết lắc đầu, "Người có thể cho hấn, tại sao không thể cho ta?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức cười khổ: "Cái này sao có thể tùy tiện cho?"

"Vậy ta không muốn hai mắt" Mặc Liên nghẹn ngào giận dữ như con nít.

Chương 991: Kinh thể chi đồng 3

"Mặc Liên." Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì, "Cám ơn người đã cứu ta, đối nhưng hiện tại ta có chuyện phải rời khỏi đây."

"Không được đi!" Mặc Liên tức giận bắt lấy nàng, nàng trọng thương nên không thể trốn khỏi hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt không muốn tức giận, nhưng lúc này, nàng không thể lãng phí thời gian. Nàng áy náy với Mặc Liên, nhưng chuyện tình cảm khác biệt.

Nàng càng muốn tránh thoát, Mặc Liên tóm lại càng chặt, "Ta có thể nhìn thấy, ta thấy người! Ta không phải người mù, người xem đôi mắt của ta, ta thật sự nhìn thấy người".

Ánh mắt của hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới nhớ vì sao hắn biết nàng ở cùng Phong Liên Dự? Hóa ra là nhìn thấy.

"Người xem này." Mặc Liên lấy tiểu hồ ly từ ống tay áo ra, đặt ở trong lòng nàng, "Tặng cho người."

hồ ly nhỏ như vậy, từ cảm giác nguyên khí cho thấy chỉ là linh thú cấp 1, nhưng rất dễ thương, lỗ tai lông xù đỏ, thân thể sợ hãi cúi đầu lui lại.

Hắn có thể nhìn thấy.

Cho dù lúc này đang vội nhưng trong lòng nàng cũng có một tia an ủi, ngẩng đầu nhìn Mặc Liên không còn con mắt vô thần màu đen.

Trong đồng tử sạch sẽ phản chiếu rõ bộ dáng của nàng, hình dáng chật vật thê thảm.

Đột nhiên có chút buồn cười, lúc Mặc Liên có thể nhìn được lại khiến hắn thấy bộ dáng mình xấu như vậy.

Trên gương mặt thiệt nhiều vết thương, ánh mắt huyết lệ nhòa đi, vậy mà hắn vẫn nhận ra nàng, thật sự là không dễ dàng.

"Thật tốt quá, Mặc" nàng nhìn ánh mắt của hắn, muốn nói lời, như lúc ấy con người màu đen có chút co rụt lại, biến thành bộ dáng Hoa Kết Ngạnh.

Đóa hoa chậm rãi mở ra, cánh hoa từ từ bung ra như muốn nở.

Hai mắt này.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, sắc mặt đột nhiên hoảng sợ mà phần nộ, không để ý gì hết đẩy Mặc Liên ra, bùng mắt lui nhanh về phía sau.

"Nguyệt?" Mặc Liên khó hiểu cử động của nàng, tưởng nàng phải đi nên bám riết trên mặt đất tóm lấy tay nàng.

"Cút ngay!" Hoàng Bắc Nguyệt điên cuồng hô to, trong ánh mắt tuôn ra máu loãng "Người lại hạ chú ta! Người, người..."

Mặc Liên ngờ ngác nhìn nàng, hạ chú? Hắn không có a.

Hắn tự nhiên không nhìn thấy trong đồng tử chính mình, Hoa Kết Ngạnh nở rộ hết sức viên mãn, sau đó từ từ biến thành đồng tử hình tròn, cánh hoa biến mất, con ngươi càng thêm trong sáng hơn trước.

"Người muốn nhìn nàng, dùng ánh mắt của người mà nhìn."

Câu nói của Thánh quân mơ hồ vang lên bên tai, Mặc Liên không ngu ngốc, tựa hồ hiểu ra gì đó, nhất thời tâm hoảng ý loạn, bất chấp tất cả, vội vàng đi tới ôm lấy Hoàng Bắc Nguyệt, mạnh mẽ giựt lại bàn tay đang che mắt.

Huyết lệ cũng thấm ướt khuôn mặt, nàng thống khổ cau mặt lại, hai mắt mở, huyết lệ từ hốc mắt lăn ra, trong con ngươi trong suốt lại không có thần thái cùng ánh sáng.

Hoàng Bắc Nguyệt mờ mịt mở to hai mắt, tầm mắt dần dần mơ hồ, mới đầu đúng là màu máu đỏ bưng một mảnh, trời đất nghiêng ngả, sau đó khuôn mặt Mặc Liên chậm rãi xuất hiện, càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng tối đen...

Nàng không nhìn thấy, nàng lại không nhìn thấy gì hết.

"Nguyệt, Nguyệt...." Mặc Liên lo lắng gọi không ngừng bên tai, hắn muốn nâng nàng dậy, lại bị nàng đẩy ra.

"Đừng chạm ta..." Hoàng Bắc Nguyệt diu một thân cây đứng lên, lục lợi chung quanh, bị mù đột ngột nên không thể thích ứng.

Không chỉ thị giác tối tăm, mà trong lòng cũng tối tăm. Cho dù nàng từng được huấn luyện nhìn kỹ vật trong bóng đêm, cũng không thể tiếp nhận chính mình đột nhiên biến thành người mù.

Tiểu hồ ly té xuống khỏi lòng nàng, lăn một vòng trên mặt đất, sợ hãi

vẻ mặt huyết lệ của nàng, vôi vàng chui về ống tay áo của Mặc Liên. Mặc dù chỗ này không nhất định an toàn, nhưng ít nhất phong bế với bên ngoài, có thể an tâm.

Len lén hé mắt nhìn chuyện xảy ra bên ngoài, chỉ thấy đầu ngón tay cô gái kia có từng đoàn hắc khí xuất hiện, chậm rãi hội tụ ở phía sau, giống như sương mù trên biển, chỉ chốc lát, chung quanh đã một mảnh hắc ám nồng đậm.

"Nguyệt!" Mặc Liên hô to một tiếng, xuyên qua sương mù, chạy đến chỗ Hoàng Bắc Nguyệt vừa đứng, nhưng nàng đã sớm không còn bóng dáng.

"Ta không hạ chú, ta không hạ chú a...." Mặc Liên thì thào nói, trong lòng vô cùng sợ hãi, nghĩ đến hai mắt nàng mất đi ánh sáng đã cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Hắc khí xẹt qua trong rừng rậm Phù Quang, Phù Quang rất xa nhìn thấy hắc khí quỷ dị, trong đó phát ra hơi thở cường đại khiến bọn chúng không dám tới gần, chạy trốn tứ tán.

"Thả ta xuống!" Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói, nàng cách Chim Thần Kim Loan càng ngày càng xa.

Nghe được tiếng của nàng, hắc khí quả nhiên dừng lại trên một thân cây, vũng vàng đặt Hoàng Bắc Nguyệt ở tầng đá dưới tàng cây.

Hắc khí chậm rãi tiến vào đầu ngón tay của nàng, sau một lát biến mất vô tung.

Trong Hắc thủy cấm lao, bóng người có chút suy yếu dựa vào cây cột đầy bùa chú, hẳn đang bị phong ấn, mỗi một lần ra ngoài đều hao phí nguyên khí mới ngưng tụ được, bởi vậy sau khi trở về vô cùng

suy yếu.

"Thuật này gọi là "ăn miếng trả miếng", là thuật Kết Ngạnh thuật." Yểm chậm rãi mở miệng, "Mặc Liên là truyền nhân trực hệ của cô ấy".

"Không phải Mặc Liên." Hoàng Bắc Nguyệt nắm tay, hung hăng nện trên tảng đá, "Là Tống Mịch!"

"Hắn muốn đoạt ánh mắt của ngươi làm gì?" Yểm khó hiểu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Đoạt đôi mắt của ta không phải mục đích của hắn, hắn muốn ta đối địch với Mặc Liên! Ta vừa rồi quả thật..."

Phút chốc mất đi đôi mắt, trong lòng nàng quả thật vừa sợ hãi vừa phẫn nộ, mất hết tinh táo, chỉ còn tràn ngập tức giận vì bị phản bội!

Nhưng hiện tại tinh táo nghĩ lại. Mặc Liên đơn thuần sẽ không biết làm loại chuyện này. Nếu Mặc Liên thật muốn đối phó nàng thì chỉ cần một đao giết chết, sẽ không lừa gạt đoạt ánh mắt của nàng.

"Hoàng Bắc Nguyệt" Yểm thấp giọng mở miệng, sau đó trầm mặc một hồi lâu, mới nói, "Theo ta được biết, "ăn miếng trả miếng" khó giải, ngươi có lẽ vĩnh viễn mù"

Hoàng Bắc Nguyệt thoáng thất thần, sắc mặt vẫn rất tinh táo, qua hồi lâu, môi khô khốc tái nhợt mới nhẹ nhàng nói: "Không sao, mang ta đi tìm Chim Thần Kim Loan đi."

Yểm hồi lâu cũng không có động tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt tưởng hắn biến mất, không nhịn được hô một tiếng: "Yểm?"

"Hiện tại nguyên khí của ngươi không thể phong ấn Chim Thần Kim Loan." Yểm rốt cuộc mở miệng, ngữ khí rất kích động.

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, nói: "Không thử làm sao biết?" Nàng không thể khinh địch buông bỏ như vậy!

"Chính ngươi hiểu rõ nhất còn gì? Hiện tại trong cơ thể ngươi nguyên khí hỗn loạn, căn bản không nghe ngươi sai khiến, hơn nữa mất đi hai mắt, đừng nói Bùa Phong Ấn, Bùa ngự hỏa ngươi cũng không tạo ra được."

"Ngươi có thể giúp ta mà!" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nói, nàng chưa từng mở miệng khẩn cầu bất kỳ ai, đây là lần đầu tiên.

Yểm thừa hiểu nàng là người kiêu ngạo cỡ nào, mở miệng như vậy đối với nàng mà nói như dẫm nát tự tôn dưới lòng bàn chân.

Nhưng hắn chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Ta hiện tại đang bị phong ấn, không có nguyên khí, không có bất cứ cái gì, không giúp được ngươi."

"Ta có thể thả ngươi ra." Hoàng Bắc Nguyệt cắn chặt môi, thấp giọng nói.

Yểm giật mình một cái, chậm rãi đứng lên trong hắc thủy cấm lao, đi vài bước trong nước mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: "Hiện tại thả ta ra, ngươi sẽ chết."

Hoàng Bắc Nguyệt hé mắt, trong mắt ẩm và nóng, nàng nhìn không thấy trước mắt bất cứ thứ gì, cuối cùng chỉ có thể chua xót khóc một tiếng.

"Chết thì chết, sợ cái gì?"

"Hoàng Bắc Nguyệt, Chim Thần Kim Loan chí dương tinh khiết, tuy có thể khắc chế Minh chí âm chí tà, nhưng không nhất định có thể hoa giải đoạn tình tuyệt ái, Mạnh Kỳ Thiên chỉ đoán thôi, người lại lấy mạng đi đổi sao?"

"Ta không bận tâm được nhiều chuyện như vậy, ta muốn cứu hấn!"

"Ta không giúp được người." Yểm quả quyết nói, sau đó không muốn nghe nàng nói gì nữa, xoay người bay nhanh vào sâu trong hắc thủy cấm lao, mặc kệ Hoàng Bắc Nguyệt gọi hấn thế nào hấn cũng không thừa.

Chương 992: Thiêu thân lao đầu vào lửa 1

Dùng mạng của nàng đi đổi mạng cho Phong Liên Dực, nàng cảm thấy đáng giá, nhưng hắn không thấy đáng chút nào!

"Người không muốn tự do sao?" Hoàng Bắc Nguyệt bám riết không tha hô to.

Tự do? Hắn đương nhiên muốn!

Nhưng tự do mà không có nàng, hắn vĩnh viễn không muốn!

Yếm kiên định trầm mặc, nhắm mắt lại, kiên quyết không đáp lại bất cứ lời gì của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt đứng khòis tảng đá, trên mặt đất rêu xanh trợt một chút, nàng đứng không vững, thoáng cái té ngã, đầu gối suýt gãy.

Chưa từng có cảm giác mình vô dụng như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt phần nộ gầm nhẹ một tiếng, cũng không có cách nào vơ bót chút kính trong lòng.

Trọng thương, mù, nàng bi thảm đến mức này sao?

Có lẽ chỉ có cơ hội...

Trong không khí hình như có thứ gì đó động đậy, một luồng nguyên khí hỏa thuần khiết cấp tốc tới gần nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt có chút sửng sốt, đột nhiên nhận ra nguyên khí này, trong lòng mừng rỡ!

Đúng là Chim Thần Kim Loan!

Sau lúc mừng rỡ là chút hoảng hốt, nàng đang tìm Chim Thần Kim Loan. Mà con chim thần này cũng nhất định muốn tìm nàng báo thù!

Có lẽ cảm giác được hơi thở yếu ớt của nàng, hơn nữa lẻ loi một mình, không có người bảo vệ cường đại, cho nên Chim Thần Kim Loan liền tới chỗ nàng!

Trên trán lặn xuống một chuỗi mồ hôi lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng đứng lên, biết không thể trốn, nàng hiện tại không khống chế được nguyên khí trên người, không thể ẩn giấu hơi thở, trốn ở đâu cũng bị Chim Thần Kim Loan tìm ra.

Bất an nhìn nguyên khí Chim Thần Kim Loan tới gần, trên gương mặt tái nhợt xuất hiện một chút kiên quyết, cho dù nguyên khí hỗn loạn, tay nàng cũng nhanh kết ấn.

Bùa Phong ấn thú!

Ầm ầm...

Trong rừng rậm, vô số cây lớn bị đụng vào, một con thần thú phượng hoàng cả người lửa cháy lao đảo điên cuồng chạy tới, đi tới đâu đều để lại đống lửa cháy hỗn độn, đốt không còn một ngọn cỏ!

Lửa cháy phun ra khỏi miệng, nó như bị cái gì đuổi theo, vừa phẫn nộ vừa sợ hãi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thấy ánh lửa màu vàng, trong lòng có chút trầm xuống, tốc độ kết ấn càng nhanh.

Trên mặt dao động mãnh liệt. Chim Thần Kim Loan đã xuất hiện phía trước, cách nàng hơn mười thước.

Trên trán mồ hôi lạnh chảy nhanh hơn, thời gian không đủ, nguyên khí cũng không thể ngưng tụ, Bùa Phong ấn thú không thể thành lập!

Ngón tay kết ấn có chút run rẩy, nàng không cam lòng!

Đột nhiên, Chim Thần Kim Loan dừng lại, cũng không đi lên phía trước, nhưng trong miệng thốt ra lửa cháy, nỗi giận ùng ùng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, có vẻ chuẩn bị tùy thời xông lên xé nàng thành mảnh nhỏ!

Nhưng hình như lại có lực lượng cường đại giam cầm nó, khiến nó không dám bước lên phía trước.

Hay tay Hoàng Bắc Nguyệt run lên, cũng cảm giác Chim Thần Kim Loan bất thường, động tác kết ấn dừng một chút, ngẩng đầu lên.

Trên lưng Chim thần lửa cháy màu vàng có một bóng dáng màu đen chậm rãi đi tới, y phục đen tung bay, sợi tóc múa loạn.

Khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc trong lửa vàng vô cùng thanh lệ thoát tục, hai mắt đỏ ngầu chậm rãi nhìn về phía nàng.

"Quân Ly?" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, sắc mặt quái dị nhìn hấn, có chút bất an nuốt nước miếng.

Nhìn thấy Quân Ly, trong lòng sợ hãi gấp mấy lần so với biết Chim Thần Kim Loan tìm đến nàng báo thù.

Nam nhân này sau khi hóa hồn mất đi bản thân, so với bất cứ ma thú hung mãnh nào cũng khiến nàng sợ hãi.

Nhận thấy hơi thở Quân Ly, ngay cả Yểm trong hắc thủy cấm lao bị ngăn bởi hết thảy hơi thở bên ngoài đều mở to mắt, chậm rãi nói: "Hắn tới làm gì?"

"Không biết." Hoàng Bắc Nguyệt thẳng tắp nhìn Quân Ly, chính mình bị thương thành như vậy, tự nhiên không thể cao ngạo với hắn, bởi vậy chỉ nói: "Ta muốn phong ấn Chim Thần Kim Loan!"

Nghe được lời của nàng, Chim Thần Kim Loan phẫn nộ kêu rống một tiếng, hận không thể đốt nàng thành tro bụi!

Mà Quân Ly lại lạnh lùng cười một tiếng, âm thanh thờ cơ tiến vào tai Hoàng Bắc Nguyệt.

Không nhìn thấy bộ dáng của hắn, nhưng có thể tưởng tượng hắn ngạo mạn, khí chất cùng ánh mắt lạnh lùng xa cách.

Mặt mày như họa lạnh như băng, không còn an bình xa xưa, chỉ có tà ác.

"Giao nó cho ta." Hoàng Bắc Nguyệt vươn tay với hắn.

Ánh mắt Quân Ly thản nhiên đảo qua, nói lỏng tay, Chim Thần Kim Loan có vẻ rời đi kiểm chế, liền chạy như điên về hướng Hoàng Bắc Nguyệt.

Khí thế hung mãnh, lửa vàng thiêu đốt thật bức người!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng bị lui về phía sau từng bước, trong lòng biết

năng lực hiện tại căn bản không thể chống lại Chim Thần Kim Loan!

Cũng may Quân Ly chỉ dọa dọa nàng mà thôi, ngược tay chế trụ lại Chim Thần Kim Loan.

Chim thần kêu rống với nàng, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lại càng ngày càng trầm: "Quân Ly, ngươi rốt cục muốn thế nào?"

"Muốn cứu Phong Liên Dực, không thể được." Quân Ly thản nhiên nói, "Ta hiện tại giết hẳn, ngươi làm gì được?"

"Ngươi vì sao phải đối nghịch với ta?" Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng dùng hai mắt vô thần theo dõi hẳn.

"Là ngươi quá ngây thơ, tưởng rằng bằng thực lực bản thân có thể nghịch thiên mà đi sao?" trong giọng nói Quân Ly mang theo trào phúng rất nhỏ.

"Ông trời? Buồn cười!" Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh, đột nhiên hô to, "Bởi vì trời cao không thể phá vỡ nên ngươi cam nguyện làm nô lệ sao? Ta không muốn, chết cũng không cam tâm!"

Quân Ly sửng sốt, đột nhiên nhìn thấy trong lòng bàn tay nàng một đám lửa hiện lên, nàng cầm Roi Hỏa thần, hung mãnh không sợ chết trực tiếp xông lên.

Quả thật không sợ chết, quật cường, cố chấp, không có thuốc chữa.

Có đôi khi thông minh tuyệt đỉnh, có đôi khi lại ngu ngốc khiến người ta đau lòng....

Quân Ly nhẹ nhàng nhảy khỏi lưng Chim Thần Kim Loan, không nhìn sát khí sắc bén trên người nàng, chỉ giơ tay lên, roi tinh tế trong tay

phóng ra, linh hoạt mà xảo quyết chui qua cánh tay Hoàng Bắc Nguyệt, thoáng cái cuốn lấy Roi Hỏa thần của nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt dùng sức xé ra mà không được, trợn mắt nhìn hấn, Quân Ly lại lặng yên đi tới trước mặt nàng, từ sau thắt lưng kéo nàng vào lòng, tay kia nhẹ nhàng nhấn một cái sau gáy.

Trong đầu rất nhanh xuất hiện hắc ám, càng đáng sợ hơn so với đôi mắt không nhìn thấy gì.

"Ngươi..." Hoàng Bắc Nguyệt thốt khẽ hừ một tiếng, ngón tay dùng sức tóm chặt ống tay áo Quân Ly, như người lưu lạc giữa biển khơi tưởng bắt được cái gì đó để không bị chìm xuống.

Kỳ thật sai lầm rồi.... Cho dù bắt được cây gỗ, xa xa còn có cá mập nhìn chăm chăm.

"Quân Ly!" Nàng dùng hết khí lực hô nhỏ một tiếng nhưng vẫn không đỡ được tốc độ hắc ám ăn mòn ý thức.

"Ngươi là còn thiêu thân lao vào lửa, làm chuyện vô ích." Quân Ly nhẹ giọng nói ở bên tai nàng.

thân thể Hoàng Bắc Nguyệt mềm mại ngồi phịch trong lòng hấn, hoàn toàn không có ý thức.

Quân Ly như là lừa con nít, vỗ nhẹ lưng của nàng, cúi đầu nói một câu: "Đừng trách ta."

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Mạnh Kỳ Thiên dựa ở bên cửa sổ, nhìn sắc trời trong xanh bên ngoài, ánh mắt như có điều suy nghĩ.

Chương 993: Thiêu thân lao đầu vào lửa 2

Mạnh Kỳ Thiên cười nói: "Ngươi là triệu hồi thú của cô ấy, ngươi không có việc gì, chắc chắn cô ấy cũng vô sự."

Tính mạng của triệu hồi sư cùng triệu hồi thú tương liên, chỉ cần một bên có việc, bên kia cũng bị liên lụy.

Chứng kiến Xích Kim Thánh Hồ bình yên vô sự, nhàn nhã như trước, Mạnh Kỳ Thiên cao hứng, đồng thời trong lòng cũng có một chút bất an.

Chẳng lẽ mọi chuyện sẽ tiến hành thuận lợi như vậy? Chẳng lẽ bọn họ đánh giá cao thực lực của Thánh quân sao?

Hay là vài ngày ngắn ngủn, Hoàng Bắc Nguyệt đã thông hiểu đạo lí Thiên Phật, phát huy tác dụng lớn nhất rồi?

Tiểu Hồ nghe được lời của hắn, vội vàng rung đuôi đặc ý, gầm gừ kêu vài tiếng, nó là thần thú, nhưng chưa trưởng thành sẽ không nói chuyện được.

"Ngươi muốn nói cái gì?" Mạnh Kỳ Thiên chỉ nhìn thấy hắn không ngừng lắc đầu, hắn mặc dù thông minh, nhưng chưa đến trình độ hiểu được thú ngữ.

Tiểu Hồ lắc đầu, bản tính cao ngạo, thấy hắn không hiểu cũng sẽ không giống chức mộng thú ngu đần bô bô nói ba hoa không ngừng. Nó tiếp tục nằm xuống, trầm mặc không lên tiếng.

Mạnh Kỳ Thiên nhìn nó càng khó hiểu.

Hắn đương nhiên không biết, Tiểu Hồ kỳ thật muốn nói cho hắn là ngoài Nến Đỏ, Hoàng Bắc Nguyệt không ký khế ước với bất cứ con thú nào.

Bọn nó tự nguyện thần phục, hoặc bị phong ấn như Ô Sát cùng Thôn Thiên Hồng Mãng, chịu sự sai khiến của Hoàng Bắc Nguyệt.

Chỗ ở của Mạnh Kỳ Thiên rất vắng vẻ trong Điện Quang Diệu, khoảng cách khá xa Quang Minh Thần Điện, bởi vậy xa xa phát sinh chuyện gì không thể cảm giác được.

Không được, hay là ra xem một chút.

Mang theo trọng thương, Mạnh Kỳ Thiên chật vật đứng lên, Tiểu Hồ thấy hắn đứng lên cũng lập tức đứng theo. Hoàng Bắc Nguyệt để nó bảo vệ Mạnh Kỳ Thiên, nó tự nhiên muốn làm hết bổn phận.

"Chúng ta ra xem cô ấy một chút." Mạnh Kỳ Thiên nói.

Tiểu Hồ đã sớm muốn ra ngoài, tâm tình phiền muộn hận không thể lập tức ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài, nhưng nhìn bộ dáng thương tật của Mạnh Kỳ Thiên, nó không thể làm gì khác hơn là không tình nguyện cúi thấp người để Mạnh Kỳ Thiên ngồi trên lưng của hắn.

"Thất lễ...." Mạnh Kỳ Thiên cười nói, Xích Kim Thánh Hồ là thần thú, có thể cưỡi trên lưng thần thú là vinh hạnh hiếm có.

Hắn ngồi vững vàng, Tiểu Hồ tự lập tức co chân chạy như điên ra ngoài, quanh người lửa cháy thiêu đốt, rất nhanh lao ra cửa ngoài.

Xuyên qua một cánh rừng không nhỏ mới đến quảng trường rộng lớn ở Quang Minh Thần Điện, bậc thang dằng dặc phía trước, Tiểu Hồ chạy vài bước, Mạnh Kỳ Thiên đột nhiên nói: "Dừng lại!"

Tiểu Hồ vốn không muốn nghe theo, nhưng thấy trong giọng nói của hắn gấp gáp thì không thể làm gì khác hơn là dừng lại.

Mạnh Kỳ Thiên chậm rãi quay đầu lại, chỉ thấy dưới bậc thang có bóng dáng nhanh chóng chạy lên, động tác nhanh, người phi thường tuyệt đối không thể sánh bằng.

"Mặc Liên?"

Liếc mắt một cái nhận ra bóng người, Mạnh Kỳ Thiên chột dạ một chút, nghĩ thầm Mặc Liên ngàn vạn không nên bị lấy ra toàn bộ vô cực thiên khóa mà đến trợ giúp Thánh quân.

Nói vậy, Hoàng Bắc Nguyệt sẽ gặp nguy hiểm.

Tiểu Hồ nhận ra Mặc Liên, biết người này luôn quấn quít Hoàng Bắc Nguyệt, hơn nữa Chi Chi cũng có chút thích hắn, thường xuyên chơi đùa cùng hắn, cho nên nhìn thấy hắn đi lên, Tiểu Hồ liền "Grao" một tiếng, để Mặc Liên chú ý tới hắn.

Hai mắt Mặc Liên không nhìn thấy, Tiểu Hồ cũng biết.

Nghe được tiếng kêu kia, Mặc Liên đang vội vàng đột nhiên ngừng đầu liếc nhìn, không sai, đúng là nhìn, trong ánh mắt không phải vô thần, ngược lại thần thái rạng rỡ!

Tiểu Hồ lấp bắp kinh hãi, Mạnh Kỳ Thiên cũng lấp bắp kinh hãi.

"Mặc Liên" Mạnh Kỳ Thiên mở miệng.

"Thánh quân đâu?" Mặc Liên đột nhiên lạnh lùng hỏi, hai mắt quả thật trong suốt hữu thần, nhưng lại ẩn chứa lệ khí cuồng bạo cùng sát khí.

"Ánh mắt của ngươi" Mạnh Kỳ Thiên chần chừ nói, Thánh quân nói qua, sẽ cho hấn một cơ hội nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, đó là hôm nay sao?

Ánh mắt sáng ngời như thế, thật giống như hấn chưa từng bị mù.

Nhắc tới hai mắt, trên gương mặt tái nhợt của Mặc Liên đột nhiên xuất hiện vẻ thống khổ dữ tợn, như là cố gắng ẩn nhẫn cái gì, lại hỏi một lần: "Thánh quân đâu?"

Mạnh Kỳ Thiên trong lòng mơ hồ có dự cảm xấu, đã nói: "Ta không nhìn thấy Thánh quân."

Nghe hấn nói như vậy, Mặc Liên không còn để ý đến hấn, biến mất như một trận gió, đi thẳng đến Quang Minh Thần Điện.

Mạnh Kỳ Thiên vội vàng nói với Tiểu Hồ: "Nhanh đi theo xem một chút!"

Cần gì hấn phải nói, Tiểu Hồ đã sớm chạy theo Mặc Liên.

Bậc thang rất cao, nhưng không mất thời gian đã nhìn thấy Quang Minh Thần Điện.

Thần điện bị phá hủy, tường đổ, mặt đất vỡ ra, lửa cháy từ lòng đất tràn ra, dường như thiêu hủy một nửa Quang Minh Thần Điện!

Mặc Liên ngơ ngẩn, bước chân chợt dừng lại, ngơ ngác nhìn hết

thấy trước mắt.

Đã xảy ra chuyện gì?

Trong biển lửa loáng thoáng có vật gì động đậy, vảy tuyết trắng phản xạ trong ánh lửa, đau khổ giãy dụa ở đám lửa.

Đây không phải là Thánh quân, Mặc Liên không động đậy.

Mà Tiểu Hồ đuổi theo phía sau lại bỏ xuống Mạnh Kỳ Thiên, chạy như điên tới, toàn thân vàng rùng thánh hỏa thiêu đốt, lửa bình thường gặp nó cũng phải tránh ra. Nó kêu u u, kéo một con rồng bạc tuyết trắng mình đầy thương tích bị thiêu cháy từ ánh lửa, đặt ở chỗ an toàn, một lát sau lại chạy vào đám lửa kéo một con cự thú cả người lửa cháy ra.

"Grao, Grao..." Tiểu Hồ thương xót gọi hai con thú, chốc chốc lại dùng móng vuốt vồ vồ vào mặt Ô Sát, chốc chốc dùng cái mũi cọ cọ Nến Đỏ.

Nến Đỏ đã hấp hối, Ô Sát chỉ bị thương, vẫn rất hung mãnh, mở miệng nói: "Thánh quân chạy."

Chương 994: Thiêu thân lao đầu vào lửa 3

Mạnh Kỳ Thiên khiếp sợ nhìn hết thấy, làm sao có thể? Nến Đỏ cũng thương thành như vậy? Tại sao Xích Kim Thánh Hồ lại không có chuyện gì?

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Xích Kim Thánh Hồ không ký kết bốn mạng khế ước sao? Thật nực cười, căn bản không thể nào!

Không ký kết khế ước đã làm cho thần thú thần phục, điều này hoàn toàn vô căn cứ!

"Mặc Liên?" Mạnh Kỳ Thiên đang trầm tư, đột nhiên hoảng sợ khi nhìn thấy Mặc Liên đột nhiên bay nhanh vào thần điện cháy nghi ngút.

Nhưng Mặc Liên căn bản không để ý tới Mạnh Kỳ Thiên, trực tiếp vào thần điện, đi tới phía sau bảo tọa Thánh quân, nơi này không còn thi thể Hồng Liên, nhưng hẳn biết phía sau bảo tọa có kết giới đi thông một chỗ.

Không biết là vì chiến đấu phá hư mà kết giới cũng lung lay sắp đổ, giống như nước gợn trước mắt hấn, hấn không do dự đi tới.

Thủy quang chợt lóe, liền đi tới Phủ Tiêu Dao Vương bên ngoài Thành Lâm Hoài.

Trong phòng chế thuốc rất an tĩnh, không một bóng người, dược liệu nồng nặc sộc vào mũi, mơ hồ mang theo mùi máu tươi.

Mặc Liên đi vài bước về phía trước, liền nhìn thấy phía sau lò chế thuốc thật lớn, lộ ra y bào màu vàng, mà thi thể Hồng Liên, cũng nằm ở một bên dưới lò.

Không nhìn Hồng Liên, chỉ đi qua chỗ y bào màu vàng, một khuôn mặt xa lạ ấm nã xuất hiện trước mắt.

Trên mặt không có huyết sắc, đôi mắt cũng nửa khép, luyện được sư cao thủ, căn bản khiến người ta không nhìn ra tuổi tác của hắn, nam tử này thoạt nhìn còn không đến ba mươi tuổi, hình dáng anh tuấn, mặt mày ưu nhã, bên khóe miệng thậm chí có dấu vết ôn nhu.

Hắn cười rộ lên, nhất định khiến người ta cảm giác như gió xuân ấm áp, nhất định là quân tử.

Hình tượng như vậy khác xa so với phụ thân lãnh khốc trong tưởng tượng của Mặc Liên.

Hắn nhất thời giật mình tại chỗ, không nhúc nhích nhìn Tống Mịch, vừa không dám lên tiếng, cũng không dám tiến lên từng bước.

Phụ thân...

Cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc xuất hiện trong lòng Mặc Liên, nhưng cũng không có quá nhiều xao động. Từ " phụ thân " này với hắn mà nói chỉ là một xưng hô mà thôi, cũng không có chỗ nào đặc biệt.

Hắn chậm rãi ngồi xổm xuống, ánh mắt sáng ngời lạnh như băng, duỗi tay bóp chặt cổ Tống Mịch, có chút dùng sức.

Tống Mịch mở to mắt, trong con ngươi màu vàng kim không gợn

sóng, như đã sớm biết, chỉ thản nhiên liếc nhìn Mặc Liên, khoe miệng khế nhếch.

"Người lợi dụng ta." Mặc Liên trầm giọng nói, không thể ngăn chặn tức giận.

Tống Mịch cười, nói: "Người muốn hai mắt, ta cho người hai mắt."

"Ta không muốn ánh mắt của nàng!" Mặc Liên cả giận nói, trên gương mặt tái nhợt dần dần dâng lên bạo khí như dã thú, "Đem hai mắt trả lại cho nàng!"

"Không thể được." Tống Mịch không chút nghĩ ngợi, liền cười nói, "Triệt nhi, người bây giờ là cường giả, người muốn một người phụ nữ thì biết phải làm gì không? Phải đoạt lấy cô ta, cô ta không thể phản kháng người, chỉ có thể thuận theo."

Mặc Liên nao nao, nhìn vào cặp mắt màu vàng kim nhạt, trong nháy mắt cảm giác bị đầu độc.

Tống Mịch cười, không ai hiểu con bằng cha mẹ, sao hắn lại không rõ tâm tư Mặc Liên chứ?

"Triệt nhi, người không muốn cô ta sao?" Tống Mịch nhẹ giọng nói, ngữ điệu nhu chậm, không ai có thể cự tuyệt.

Mặc Liên nhú mày, lạnh lùng quát: "Câm mồm!"

Tống Mịch cười.

Mặc Liên nói: "Ta không cần như vậy, ta không muốn tổn thương nàng, bất cứ thương tổn gì ta cũng không muốn."

Nhìn hẩn, ánh mắt Tống Mịch từ từ lạnh như băng, cuối cùng hừ một tiếng: "Không tiền đồ!".

Mặc Liên chột buộc chặt lực đạo trên tay, hung hăng bóp chặt cổ của hẩn, giọng tàn nhẫn nói: "Người không hiểu ta nói gì sao?".

"Thuật đã thành, ánh mắt của nàng cho người không thể quay về." Tống Mịch nói: "Triệt nhi, ta vì tốt cho người, người cần gì làm khổ chính mình chứ? Cô ta không nhìn thấy người, người liền làm ánh mắt của cô ta đi."

"Ta không muốn, nàng sẽ chán ghét ta." Nghĩ đến lúc hai mắt bị trao đổi, Hoàng Bắc Nguyệt chán ghét hẩn, bảo hẩn cút đi, trong lòng Mặc Liên co rút đau đớn, thấp thòm lo âu.

Tống Mịch nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Thật sự là nghiệt duyên."

Cổ bị bóp chặt, hô hấp có chút khó khăn, thân thể vừa mới trải qua Thiên Phạt hết sức suy yếu, Tống Mịch giờ phút này không thể phản kháng con trai cường đại đến mức bản thân hẩn đều phải sợ hãi ba phần. Nhìn thấy thần sắc hẩn thống khổ, Tống Mịch chỉ có thể nói: "Ta là phụ thân người, nuôi người lớn như vậy, người vì một người phụ nữ muốn tự tay đối phó ta sao?".

"Ta không biết phụ thân là cái gì." Mặc Liên lạnh như băng nói, "Người chỉ nói ta chớ quên thân phận của mình, không phải người, chỉ là một con thú người nuôi."

Tống Mịch cười khế, con người màu vàng có chút di động, toát ra ánh sáng ngọc, "Người còn nhớ rõ là tốt. Triệt nhi, người cho rằng Hoàng Bắc Nguyệt tốt với người, người sẽ khác trước kia sao? Ta nuôi người đúng là làm vũ khí của ta, không phải đến phản kháng ta."

"Nàng khác người, khác tất cả mọi người!" Mặc Liên cố chấp nói.

"Đúng không?" Tống Mịch châm chọc, "Cô ta khác như vậy, thế cô ta thích người sao? Cô ta nguyện ý vĩnh viễn ở một chỗ với người sao?".

Mặc Liên ngơ ngác, đột nhiên không nói ra lời, trong óc thầm nghĩ lại mọi việc chứng kiến hôm nay.

Hắn lấy được hai mắt, tìm được nàng, liếc mắt một cái nhận ra nàng, nhưng nàng...

"Triệt nhiên, nói cho ta biết, người rốt cục nhìn thấy gì?" Tống Mịch mỉm cười, tựa hồ hết thảy rõ như lòng bàn tay.

"Không thấy gì hết." Mặc Liên sợ hãi nói, "Cái gì cũng không thấy!"

"Không nên lừa gạt chính mình!" Tống Mịch lạnh lùng nói, con người màu vàng kim hung hăng nhìn chăm chăm hắn, "Mặc Liên, cô ta không thích người! Cũng không muốn ở cùng người! Cô ta chỉ lợi dụng người mà thôi, để người phản bội ta, co ta mới dễ đối phó với Điện Quang Diệu!"

"Không phải như vậy!" Mặc Liên lớn tiếng nói, càng thêm dùng sức bóp chặt cổ họng của hắn, "Người nói bậy! Nói bậy!".

"Ta nói bậy sao? Vậy người nói cho ta biết, người rốt cục nhìn thấy cái gì?" Tống Mịch không hổ là Thánh quân, trong giọng nói đầu dục dõ, mang theo uy nghiêm nhưng lại đầu độc, khiến người ta vĩnh viễn không có cách nào trốn tránh cùng kháng cự.

Mặc Liên kinh ngạc nhìn hắn, đột nhiên trong ánh mắt chợt lóe tia sáng nhạt, nước mắt ngập hốc mắt, nhưng không rơi xuống, thống

khổ quay mặt, thấp giọng nói: "Nàng..."

"Cô ta căn bản không thương ngươi." Hấn còn chưa nói hết, Tống Mịch giúp hấn bổ sung đầy đủ.

Trong mắt Mặc Liên nhiệt lệ lúc này mới lặn xuống, xưa kia hấn tưởng rằng vĩnh viễn không sẽ biết hàm nghĩa của nước mắt. Lúc nàng chảy nước mắt hấn cũng không biết đó là cái gì.

Nhưng hiện tại hấn lại có thể cảm nhận được trong chất lỏng khổ sở này chứa đủ cảm giác.

Đó là đau lòng không thể kìm nén được.

Mặc Liên chậm rãi buông tay ra, cuối cùng ngã ngồi dưới đất, khóc như đứa trẻ, đơn thuần, vô tội, đau lòng e rằng không thể tự kềm chế.

Tống Mịch có chút thờ dài, nói: "Cho ngươi trở nên thông minh quá thật không phải là chuyện tốt."

Hấn vẫn thích Mặc Liên trước kia, thoát nhìn vô hại, nhưng tràn ngập thú tính.

Sau khi mở ra cây vô cực thiên khóa thứ hai, hấn xử trí càng theo cảm tính, tràn ngập quá nhiều cảm tình người, kém xa mong đợi của Tống Mịch.

Hấn không muốn một đứa con trai, chỉ muốn một con thú tận trung với hấn mà thôi.

Đây mới là ước nguyện ban đầu của hấn.

"Đừng khóc, cô ta không thích ngươi, không có nghĩa là ngươi sẽ mất cô ta, có phụ thân ở đây, ngươi nhất định sẽ có được cô ta."
Tống Mịch vươn tay, ngón tay thon dài nhẹ nhẹ đặt ở mi tâm hắn, giọng nói đầu độc, "Triệt nhi, chỉ cần nghe lời ta, cô ta rất nhanh thuộc về ngươi."

Mặc Liên bản năng muốn lắc đầu, một lần nghe lời của hắn đã khiến Nguyệt mất đi hai mắt

Song dưới đôi mắt màu vàng của Tống Mịch, hắn nhưng lại không thể tự lắc đầu, không thể cự tuyệt, chỉ có thể bị đầu độc ý niệm.

Nghe lời, gật đầu, thuận phục cho hắn.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 995: Thiêu thân lao đầu vào lửa 4

Phủ Trưởng Công chúa

"Vương, tình tình a, tình tình a"

"Sur phụ, sur phụ!"

"Nguyệt nhi, mở to mắt nhìn di nương a!"

"Nương, ngươi khóc cái gì? Muội ấy không phải con ruột ngươi! Con mới là con ruột của người a!" Tiếng nói sắc nhọn không tốt vang lên, lập tức bị một tiếng quát lạnh cắt đứt: "Ngươi nói bậy bạ gì đó? Ngươi còn dám nguyên rửa sur phụ ta, ta giết ngươi!"

"Ngươi hung ác như vậy làm gì? Ngươi cho rằng ngươi là ai? Ngươi chỉ là ngoại nhân mà thôi, Hoàng Bắc Nguyệt chết, người có thể làm chủ phủ trưởng công chúa chính là ta! Ngươi lập tức rút ra!" giọng nói phụ nữ kiêu ngạo như vậy rõ ràng là nữ nhi Tiêu Linh của Phương di nương.

"Linh nhi! Ngươi câm mồm!" Phương di nương không thể nhịn được nữa, rớt cuộc tàn nhẫn nói, "Ngươi lại làm càn như vậy, ta cũng không nhận đứa con như ngươi!"

"Nương, ngươi chỉ biết giúp đỡ ngoại nhân!" Tiêu Linh giận dữ, "Muội ấy như vậy nhất định là chết rồi, ngay cả hơi thở cũng không có, còn có thể sống sao?"

Nhìn Tiêu Linh không kiêng nể gì, người chung quanh cũng phần nộ trừng mắt nhìn.

Tiêu Linh nhướng mày, nói: "Thế nào? Ta nói sai sao?"

"Cho dù ta chết, trong nhà này cũng không tới phiên người làm chủ." Đột nhiên giọng nói suy yếu vang lên trong không gian an tĩnh.

Mọi người sửng sốt, chỉ A Tát Lôi động tác nhanh, trong nháy mắt chạy vội tới bên giường, vội vàng hỏi: "Vương! Là người vừa nói sao?"

Bên tai ầm ỹ, nhưng người trên giường chậm rãi mở to mắt, nghênh đón nàng không phải ánh sáng, mà là bóng tối khôn cùng.

Hoàng Bắc Nguyệt giương hai mắt, trầm mặc không nói lời nào.

Một đám người vây lại, nhìn thấy nàng mở to mắt cũng mừng rỡ, Phương di nương lập tức lẩm bẩm bái tạ thần linh. A Lệ Nhã khóc ngã vào bên cạnh nàng, Phong Nhã Ngọc vừa rồi còn cãi nhau cùng Tiêu Linh cũng hút cái mũi khóc lên.

"Su phụ, người không sao chứ?" Lạc Lạc đi tới, giọng nói khàn khàn, nhưng không khóc.

"Không sao." Hoàng Bắc Nguyệt an tĩnh nói, con người quay vòng vài cái, không có thần thái.

Lạc Lạc ngẩn ra, trong lòng đột nhiên bất an nói: "Su phụ, ánh mắt của người..."

Hắn vừa nói, mọi người mừng rỡ lúc này mới nhìn về phía ánh mắt của nàng, nhất thời trong phòng lạnh ngắt như tờ.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Chỉ tạm thời không nhìn thấy mà thôi."

"Cái gì tạm thời, người rõ ràng là mù!" Tiêu Linh lớn tiếng nói như sợ người khác không biết, nhìn có chút hả hê, "Mọi người đều nói nữ tử phong vương chưa chắc là chuyện tốt, phúc khí quá lớn người chịu không nổi, là muốn giảm thọ!"

"Câm miệng!" Phong Nhã Ngọc nổi giận, bước qua không khách khí đẩy ả ra, "Người cút ra ngoài!".

Thân thủ Phong Nhã Ngọc cũng không tệ lắm, Tiêu Linh hoàn toàn không có bất cứ vũ lực gì, bị đẩy ngã sấp xuống, nàng cũng không đứng lên, ngồi dưới đất bắt đầu khóc lóc om sòm.

"Các người bắt nạt người! Phong vương đã giỏi sao? Người cũng hại chết Công chúa Anh Dạ và Tào công tử mới đổi lấy tước vị này, người thích như vậy còn giả vờ giả vịt gì?!"

Ở đây đều là cao thủ, đối mặt với phụ nữ khóc lóc nếu không thích cũng không muốn dùng võ lực bức người, chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Nghe ả nói từng chữ như kim đâm vào chỗ đau nhất trong lòng, Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói: "Đem cô ta ra ngoài! Ta nói không được để cô ta vào phủ nữa, sau này ai cho cô ta vào cũng đuổi đi!"

Phương di nương biết nàng bị chọc giận, nhẫn tâm muốn đuổi Tiêu Linh ra, như vậy cũng tốt, giảm đi rất nhiều phiền toái, nữ nhi này không chịu an phận, thôi thì cứ ở yên trong nhà chồng, đừng tới gây phiền toái là tốt.

Bà kê mấy nha đầu mạnh mẽ kéo Tiêu Linh đang đau đớn khổ não ra ngoài.

"Nguyệt nhi, con bé luôn luôn không hiểu chuyện, người đừng tức giận, ta làm cháo tổ yến, người ăn một ít đi." Phương di nương ôn tồn nói, trong lòng áy náy, thăm nghĩ bồi tội cho nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt không muốn cự tuyệt ý tốt của bà, hướng chi chính mình thật sự đói bụng liền gật đầu, Phương di nương cao hứng, lập tức để người ta mang cháo tổ yến vào.

A Lệ Nhã tiếp nhận, ngồi ở bên giường đút cho nàng ăn.

Mùi vị cháo nàng căn bản không ăn được, chỉ vì lấp đầy bụng nên không thể không nuốt xuống.

Biết ánh mắt của nàng không nhìn thấy, cho nên không ai dám đề cập đến nữa, yên lặng nhìn nàng ăn một chén cháo.

Thấy nàng ăn, Phương di nương cũng yên tâm hơn, Hoàng Bắc Nguyệt bảo bà ra ngoài làm vài việc, sau đó mới bắt đầu hỏi chuyện tình gần đây.

"Sur phụ hôn mê bất tỉnh ba ngày, chúng ta cũng bị dọa chết." Phong Nhã Ngọc giọng mũi vẫn rất nặng, xem ra còn muốn khóc.

"Tuy nhiên Điện Quang Diệu đã bị phá hủy." Cát khắc tiếp lời nói, "Tiểu Hồ mang Nến Đỏ về, đang dưỡng thương, Thánh quân mặc dù chạy thoát, nhưng Điện Quang Diệu bị Mạnh Kỳ Thiên tiếp nhận, Thánh quân không trở về."

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không thay đổi nghe, từng chịu qua Thiên Phạt, nàng tin tưởng Thánh quân không khá hơn nàng, nàng có Vạn Thú Vô Cương bảo vệ, cho nên thương khỏi nhanh, nhưng Thánh quân không thể may mắn như vậy.

Đánh một trận này, nàng chỉ mất phong ấn thú Thôn Thiên Hồng Mãng, chính mình cũng trọng thương, tuy nhiên, có thể đả thương nặng Thánh quân cũng không thiệt.

"Là ai đưa ta trở về?" Nàng mặt không chút thay đổi, trí nhớ cuối cùng là nàng gặp Quân Ly, cùng hắn giao thủ mấy chiêu, sau đó không nhớ gì nữa.

Lạc Lạc nói: "Trên đường trở về thành ta phát hiện sư phụ, lúc ấy thương thế của người vô cùng trọng, ta liền đem người về, bên cạnh người không hề có một ai."

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mím môi, Quân Ly không giết nàng, cũng khiến nàng bất ngờ.

Nhưng đã qua ba ngày, xem ra là gương vỡ khó lành sao?

Thần sắc thoáng có một tia ưu sầu, nàng vô lực buông thõng tay, đột nhiên cảm giác chính mình không làm được gì.

"Các người ra ngoài đi, ta muốn chữa thương." Tùy tiện tìm một cái cớ, đuổi tất cả mọi người ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn bóng tối, nàng mới yên lặng kêu một tiếng trong lòng: "Yểm."

Trong trống trải chỉ có hồi âm của chính mình.

Hoàng Bắc Nguyệt ngơ ngẩn.

Từ lúc tỉnh qua không có cảm giác Yểm tồn tại, dường như gián đoạn với hắc thủy cấm lao. Loại cảm giác này giống như lúc tiến vào

Biệt Nguyệt sơn trang, thoáng cái không có Yểm tồn tại.

Khi đó nàng không mù, cảm giác không mãnh liệt như vậy.

Hiện tại không nhìn thấy gì, ngay cả Yểm cũng biến mất.

Nhưng Vạn Thú Vô Cương vẫn còn, phù nguyên của nàng vẫn còn, Quân Ly tới mang Yểm đi sao?

Bắt liên lạc với Vạn Thú Vô Cương, yên lặng điều động nguyên khí màu đen chạy trong kinh mạch, phát hiện nguyên khí nghịch lưu xông loạn hôm trước cũng đã khôi phục bình thường, hôm nay ổn định hội tụ ở trong phù nguyên, chậm rãi xoay tròn.

Có người giúp nàng trị liệu, là Quân Ly sao? Hửn vậy mà lại giúp nàng?

Lúc xem xét nguyên khí trong thân thể, đột nhiên cảm giác một phần nguyên khí hòa chảy tới kinh mạch, nàng cau mày, nguyên khí này là....

Vội vàng trầm lòng xuống, điều khiển hắc khí của Vạn Thú Vô Cương theo đuôi nguyên khí hỏa này, từ từ địa nhìn thấy một luồng sáng chói mắt màu vàng, mơ hồ nháy ra phía sau một tờ bùa chú.

Chương 996: Thiêu thân lao đầu vào lửa 5

Đây là Bùa Phong ấn thú?

Hoàng Bắc Nguyệt không thể chờ đợi đi vào, ý thức lập tức bắt được liên lạc cùng Bùa Phong ấn thú, có thể hoàn toàn xem xét hết thấy tình huống trong Bùa Phong ấn thú!

Đúng là Chim Thần Kim Loan!

Nàng không thể tin được nguyên khí chính mình cảm nhận được, không liên quan tới đôi mắt không nhìn thấy gì, nàng chỉ cần lấy ý thức xem xét cũng có thể nhìn thấy bất cứ thứ gì trong Bùa Phong ấn thú!

Con vật lẳng lẳng nằm trong phong ấn không phải là Chim Thần Kim Loan nàng khổ sở muốn phong ấn sao?

Gió Lốc vào Bùa Phong ấn thú của nàng, chịu nguyên khí tẩm bổ vài ngày, đã tiêu trừ địch ý với nàng, nhưng bản tính kiêu ngạo vẫn không thay đổi, hơn nữa suy yếu quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Hoàng Bắc Nguyệt cao hứng, không so đo Gió Lốc lạnh lùng, chỉ rời khỏi ý thức, ở trong ống tay áo mò lấy một viên hạt châu màu vàng.

Đây là Bùa Phong Ấn Chim Thần Kim Loan.

Ngăn cách nàng cùng Yểm, nhưng lại đem Chim Thần Kim Loan cho

nàng, Quân Ly vĩnh viễn không thể đoán được dụng ý.

Mấy ngày liền lo lắng, hôm nay cuối cùng có một chút an ủi nho nhỏ, trong lòng nàng khổ sở, nhưng khóe miệng lại giương lên.

"kéo kẹt" cửa phòng bị đẩy ra, là Nến Đỏ vừa từ hôn mê tỉnh lại, không thể chờ đợi đến xem nàng.

"Chủ nhân!" Nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vô sự, Nến Đỏ bịt miệng khóc lên, "Ta thật vô dụng, nếu có thể ngăn chặn Thánh quân thì tốt rồi."

"Không cần tự trách, chúng ta vẫn có cơ hội." Hoàng Bắc Nguyệt trong tay nắm chặt Bùa Phong ấn thú Chim Thần Kim Loan, trong lòng quyết định một chủ ý.

Nến Đỏ ngẩng đầu, hai mắt đẫm lệ nói: "Nhưng Mạnh Kỳ Thiên nói, Thánh quân mang Mặc Liên đi, có thể sẽ mở ra bốn thanh vô cực thiên khóa, đến lúc đó, mọi cố gắng cũng uổng phí."

Nghĩ đến Mặc Liên liền nghĩ đến hai mắt của mình, Hoàng Bắc Nguyệt chua xót nói: "Mặc Liên bị Thánh quân khống chế quả thật rất khó giải quyết, chúng ta đi Thành Tu La trước."

"Chủ nhân đã phong ấn Chim Thần Kim Loan sao?" Nến Đỏ mở mắt, lộ ra một chút hy vọng.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: "Thân thể của người thế nào?"

"Không sao!" Biết có hy vọng, Nến Đỏ lập tức tinh thần gấp trăm lần, cho dù có thương thì thế nào? Nàng căn bản không cần!

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, để cho nàng ngồi xuống, giúp nàng đá

thông một chút nguyên khí trong cơ thể.

Nến Đỏ ở bên người nàng, chuyển khuôn mặt đỏ rực tươi cười nói: "Chủ nhân, có thể đi theo người thật tốt, thật giống a cha cùng Quân Ly năm đó."

Hoàng Bắc Nguyệt tay dừng lại, đột nhiên nói: "Nếu ta chết đi, có phải người cũng sẽ như hóa hồn như Quân Ly, sau đó mất đi bản thân."

"Sẽ không!" Nến Đỏ vội vàng lắc đầu, "Chủ nhân sẽ không chết! Ta nhất định sẽ bảo vệ tốt chủ nhân!"

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ mím môi cười: "Ta cũng không nỡ chết, chết qua một lần quá đáng sợ."

Nến Đỏ tưởng nàng nói chết qua một lần là suýt chết sau trận đánh với Thánh quân, liền cười nói: "Chủ nhân đại nạn không chết, tất có phúc cuối đời!".

"Chỉ hy vọng như thế đi." Hoàng Bắc Nguyệt vuốt bím tóc nhỏ trên đầu Nến Đỏ, trong lòng vắng vẻ, là vì Yểm đột nhiên biến mất sao?

Gọi Băng Linh Huyền Diệu trở về, Hoàng Bắc Nguyệt mang Nến Đỏ cùng Tiểu Đẳng Lung cùng nhau đi Thành Tu La.

Tiểu Đẳng Lung là kết giới sư, từ lần cứu nàng khỏi Điện Quang Diệu vẫn một mực dưỡng thương, hiện tại thương đã lành, vừa lúc có thể hỗ trợ, lập tức chủ động xin đi theo giết giặc.

Kết giới sư rất hiếm, lực công kích không mạnh, nhưng phòng ngự tuyệt đối là số một số hai, nàng cùng Nến Đỏ đều có thương tích, mang Tiểu Đẳng Lung sẽ tiện lợi hơn nhiều.

Lúc này đi Thành Tu La không còn là lén lút ẩn vào, Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp đến sơn cốc bên ngoài để người ta đi vào thông báo.

Mọi người ở Thành Tu La đều biết khuôn mặt của nàng, năm đó Âm Hậu hạ lệnh giết nàng, mỗi người đều phải vững vàng nhớ kỹ bức họa!

Bởi vậy nhìn thấy nàng, thủ vệ lập tức đi vào thông báo, khách quý tới, không ai muốn chậm trễ?

Không bao lâu chỉ thấy Lệ Tà tự mình mang mười hai Ma thần của Thành Tu La ra. Mười hai người ai cũng quái dị, bản lĩnh khác nhau, cầm đầu là Vị Ương thù mới hận cũ với nàng, vừa thấy ánh mắt của nàng liền đỏ.

"Hoàng Bắc Nguyệt! Người còn dám tới đây, muốn chết sao?" Vị Ương hét lớn!

"Ta tại sao không dám tới?" Hoàng Bắc Nguyệt miễn cưỡng trả lời, mây bay gió thoảng, không quan tâm hơn thua, một thân trường bào màu đen trong trẻo nhưng lạnh lùng cao quý.

Vị Ương ác độc cười lạnh: "Bệ hạ đang lo không tìm được người đây, tự người dẫn xác đến!"

Con người Hoàng Bắc Nguyệt có chút trầm xuống, chuyển hướng Lệ Tà, nói: "Ta muốn gặp hẳn!"

"Ta khuyên người nên rời đi, ta và người không tính có cừu oán, không muốn nhìn thấy người chết bi thảm." Lệ Tà ảm đạm cười, tóc bạc như tuyết, trên mặt đỏ hồng hết sức quý dị, nhìn ánh mắt Hoàng

Bắc Nguyệt, rõ ràng tràn ngập sát ý lạnh như băng.

"Ta nghĩ ta không cần người thương xót." Hoàng Bắc Nguyệt bước về phía trước, không sợ hãi chút nào, đứng ở trước mặt Lệ Tà, "Thế nào, không dám để ta đi vào, người sợ cái gì?"

Lệ Tà cười khế: "Ghét nhất người nói chuyện trắng ra như người."

Hoàng Bắc Nguyệt cũng cười: "Ta sẽ không nghĩ để người thích."

"Lệ Tà đại nhân! Không thể để cô ta thấy bộ hạ! Bộ hạ thật vất vả mới bình tĩnh trở lại, nếu để cô ta quấy rầy, chẳng phải chuyện xấu?" Vị Ương lo lắng nói, bà căn bản không đoán ra được ý nghĩ của Lệ Tà, Ma thú Vương tộc khác bọn họ.

Nhìn bộ dáng Lệ Tà, tựa hồ thật sự muốn để Hoàng Bắc Nguyệt đi vào!

Lệ Tà lại nghiền ngẫm nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, vươn tay, có chút ác ý hươ trước mặt nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt lãnh khốc một phát bắt được tay hắn, lạnh lùng nói: "Các hạ cho rằng ta không nhìn thấy là thành người mù sao?"

Lệ Tà ngẩn ra, không ngờ ánh mắt nàng không có cực nhỏ thần thái, nhưng vẫn chuẩn xác cảm động tác của hắn.

Quả thật rất lợi hại.

Lệ Tà cười cười, buông tay ra nói: "Tiến vào đừng hối hận."

"Lệ Tà đại nhân" Vị Ương còn muốn nói điều gì, bị Lệ Tà đưa tay

ngăn cản, ra lệnh cho mười hai Ma thần tránh đường, để Hoàng Bắc Nguyệt đi tới trước.

Trên mặt hần nghiền ngẫm, đáng tiếc Hoàng Bắc Nguyệt không nhìn thấy.

Mang theo Nến Đỏ cùng Tiểu Đẳng Lung đi phía trước vài bước, Lệ Tà đang muốn đưa tay để người ta đóng cửa, đột nhiên phía sau một trận gió thổi tới, giọng nói lo lắng của Mạnh Kỳ Thiên vang lên: "Không nên vào!"

Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt một chút, sao Mạnh Kỳ Thiên lại đến?

Nàng coi như có hảo cảm với người này, mặc dù thông minh giả dối, nhưng lúc cùng nàng hợp tác coi như thành tâm thành ý, cho nên nghe giọng nói của hần, nàng dừng chân một chút, quay người lại.

Lệ Tà nhíu mày lại, nói: "Không đi vào sao?"

Tựa hồ rất muốn để nàng đi vào.

Cảm giác này bất thường, Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, vẫy vẫy tay Nến Đỏ, để Nến Đỏ cùng Tiểu Đẳng Lung lui ra ngoài.

Mạnh Kỳ Thiên khống chế Độc Giác Thú xuống, chỉ chốc lát đi tới bên người Hoàng Bắc Nguyệt, thấp giọng nói: "Ta hoài nghi Thánh quân chạy trốn tới Thành Tu La, nếu là thật, Lệ Tà muốn dụ người vào sau đó diệt trừ!".

Tin tức này thật có chút rung động, không nói đến quan hệ của Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La, riêng người kiêu ngạo như Thánh quân sao có thể trốn trong Thành Tu La chứ?

Cho dù hấn muốn tránh, Phong Liên Dực sẽ nhận hấn sao?

Nhưng Mạnh Kỳ Thiên nói là sự thật, như vậy không ổn.

Trong lòng âm thầm kêu một tiếng nguy hiểm thật, Hoàng Bắc Nguyệt rời khỏi, lạnh lùng nói: "Lệ Tà các hạ, gạt Tu La vương mà cấu kết cùng Thánh quân của Điện Quang Diệu, đây không phải chuyện mà Ma thú Vương tộc nên làm."

Chương 997: Linh hồn trở về

1

"Trên đời này vốn sẽ không có vĩnh viễn đối lập, hoặc vĩnh viễn hợp tác, chỉ lẫn chung ích lợi, cần gì phải câu nệ cấp bậc lễ nghĩa?" Lệ Tà nói, không thể không biết có bất ổn gì.

"Xem ra các người có chung ích lợi là muốn mạng của ta."

"Ta vừa rồi đã nhắc nhở qua người, để người mau rời khỏi, đáng tiếc..." Lệ Tà dừng một chút, liếc mắt Mạnh Kỳ Thiên nói: "Mặc dù có người đến mật báo người, tuy nhiên đã chậm."

Sắc mặt Mạnh Kỳ Thiên trầm xuống, đã tới chậm sao?

Hoàng Bắc Nguyệt lại không chút hoang mang, luôn luôn rất tỉnh táo: "Người liên hợp với Thánh quân giết ta, Phong Liên Dực làm sao bây giờ? Đoạn tình tuyệt ái không phải muốn tự tay hấn xuất chiêu sao?"

"Bệ hạ tự tay làm hiển nhiên sẽ triệt để một phần, tuy nhiên, nếu như người chết, với hấn mà nói cũng là một kết thúc." Lệ Tà vừa nói lời vừa lui qua một bên, mà mười hai Ma thần rất ăn ý vây bộn họ lại.

Vị Ương cười lạnh, hóa ra Lệ Tà đại nhân có dự định như vậy!

Hoàng Bắc Nguyệt môi mím thật chặt, mười hai Ma thần vây quanh nhưng không ai ra tay, xem ra chỉ là muốn bao vây nàng, không để nàng đi.

Lệ Tà chắc là không tự động thủ giết nàng, nếu Phong Liên Dực biết,

nhất định sẽ không bỏ qua hẳn. Muốn mạng của nàng, hẳn có thể để người khác động thủ.

Mạnh Kỳ Thiên thấp giọng nói: "Chúng ta hợp lực đột phá ra ngoài!" Lấy hẳn thông minh, đã sớm thăm dò rõ ràng thực lực của mười hai Ma thần ai mạnh ai yếu, từ người kia đột phá là dễ dàng nhất.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nhưng lại hỏi: "Mạnh Kỳ Thiên, sau khi mở ra bốn thanh vô cực thiên khóa, Mặc Liên sẽ bị thú tính thống trị chứ?"

Không rõ vì sao nàng hỏi như vậy, Mạnh Kỳ Thiên chỉ có thể gật đầu, lập tức nghĩ nàng không nhìn thấy liền nói: "Không sai, khi đó hẳn chỉ biết Thánh quân, nghe mệnh lệnh của hẳn, người..."

"Ta vốn muốn để hẳn rời khỏi Điện Quang Diệu, làm người bình thường, xem ra cuối cùng không giúp được hẳn." Hoàng Bắc Nguyệt thở dài.

Mạnh Kỳ Thiên vội la lên: "Hiện tại không phải lúc nói điều này, rời nhanh khỏi đây mới đúng!"

"Có Mặc Liên ở đây, làm sao đi được?" Hoàng Bắc Nguyệt bình thản nói.

Vừa nói xong, ánh sáng trên đỉnh đầu đột nhiên phủ xuống, bóng đen thật lớn xẹt qua bầu trời.

Mạnh Kỳ Thiên xam mặt lại, không xong.

Tình huống như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt không ngoài dự đoán, nàng dám tới đây, đã sớm liệu đến tình huống xấu nhất.

Không đợi nàng lên tiếng, Tiểu Đẳng Lung đã mở ra kết giới, đồng thời dùng một vòng sáng vô hình đeo trên tay Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Thiếu chủ, đừng đánh mất."

"Ừ." Hoàng Bắc Nguyệt khẽ gật đầu, cúi đầu nhẹ giọng nói với Mạnh Kỳ Thiên: "Người rời khỏi đây đi, ta còn có chuyện chưa xong."

"Người muốn đi đâu?" Nhìn thấy cử động các nàng, Mạnh Kỳ Thiên không khỏi lo lắng, giờ phút này đã là thập diện mai phục, tách ra hành động đúng là bất lợi!

"Yên tâm, mục tiêu bọn họ là ta, ta sẽ dụ bọn họ rời đi." Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên sắc mặt nghiêm túc, nói "Mạnh Kỳ Thiên, nếu ta chưa trở về, mong người chăm sóc tốt Nhã Ngọc."

"Hắn là đệ đệ của ta, chăm sóc nó là đương nhiên, nhưng người..."

Nghe hắn hứa hẹn, Hoàng Bắc Nguyệt khóe miệng nhếch lên, bất ngờ không phòng ngự ngược tay vỗ lên ngực hắn, đột nhiên trong lúc đó, một lực đẩy mạnh mẽ từ lòng bàn tay nàng truyền qua.

Mạnh Kỳ Thiên cả kinh, cả người bị nàng nặng nề đẩy dờn đi, lập tức kết giới vây ba người biến mất.

"Thủ thuật che mắt." Lệ Tà chẳng thèm ngó tới, vươn tay ra, vài mảnh lá cây phi trên mặt đất, như bị gió thổi lên phía trước, nhưng lại mang theo xu thế uy phong凛冽.

Là cây cuốn qua một chỗ, một tiếng nữ tử tinh tế kêu lên đau đớn, mấy giọt máu tươi rơi xuống, Lệ Tà mỉm cười, nói: "Tiến vào."

Đám người Vị Ương vừa nghe, không đợi hắn hạ lệnh, lập tức đuổi theo vết máu.

"Tiểu Đăng Lung, không sao chứ?" Nến Đỏ ân cần hỏi, vừa rời vài mảnh lá cây nhìn như nhẹ nhàng cuốn qua, kì thực rất bá đạo, nàng cùng Hoàng Bắc Nguyệt mau tránh ra, nhưng Tiểu Đăng Lung thực lực kém hơn liền bị đánh trúng cánh tay.

"Không sao." Tiểu Đăng Lung lắc đầu, nghiêm túc nói, "Ma thú Vương tộc quả nhiên lợi hại!"

"Gặp Lệ Tà, quả thật cần cẩn thận trên hết!" Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng nói, duỗi tay bắt lấy Tiểu Đăng Lung, "Đi theo ta!".

Đã vào Thành Tu La, Nến Đỏ ngẩng đầu nhìn xung quanh, lo lắng hỏi: "Chủ nhân, rốt cục Minh ẩn thân ở đâu? phải tìm cách dụ hấn ra, nếu không, sẽ bị Lệ Tà đuổi theo!"

"Muốn dẫn hấn ra rất đơn giản." Sắc mặt hơi ngưng trọng, Hoàng Bắc Nguyệt mím môi tái nhợt, nhẹ giọng nói: "Đi gặp Phong Liên Dục!"

Nàng không nhìn thấy, chỉ có thể ổn định lại tâm tình, cẩn thận hồi tưởng kết cấu Thành Tu La một chút, chỗ nào nàng đã tới một lần cơ bản sẽ không quên, đặc biệt lúc dừng lại ở Thành Tu La mấy ngày, nàng cố ý nhớ tất cả góc ngách, bởi vậy, hiện tại không cần nhìn cũng có thể chuẩn xác tìm được nơi muốn đến.

Phía sau từng luồng gió mạnh, mười hai Ma thần không cam lòng đuổi theo sau, nhận thấy chỗ bọn họ muốn đi, Vị Ương không khỏi giận dữ: "Dám đi quấy rầy bệ hạ! Muốn chết!"

Nói xong, hai cái băng xà thật lớn kêu rống một tiếng, vờ xuống đám người Hoàng Bắc Nguyệt, ngăn trở đường đi của bọn họ!

Mặc dù có kết giới che đậy, nhưng Lệ Tà hết sức lợi hại, vài mảnh lá cây cũng đi theo bọn họ, để đả thương người Vị Ương theo đuôi!

Nhìn thấy băng xà, Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh, đột nhiên ngón tay búng ra, một viên hạt châu màu đỏ rực rơi trên mặt đất, mở ra.

Lửa vừa chạy ra, cự thú hỏa diễm hung mãnh đột ngột vươn lên khỏi mặt đất, nổi giận gầm lên một tiếng với mùi hai Ma thần đuổi theo phía sau, lửa cháy cuồn cuộn.

"Ma thú bảo vệ!"

"Ô Sát đại nhân!"

Sắc mặt Mù hai Ma thần đại biến, kể cả Vị Ương cũng dừng lại cước bộ, ngẩng đầu vừa hoảng sợ vừa phẫn nộ nhìn Ma thú Hỏa Diễm.

"Ô Sát! Ngươi là phản đồ của Thành Tu La!"

Ô Sát giận dữ trừng mắt nhìn bà, ở trong Bùa Phong ấn thú của Hoàng Bắc Nguyệt tắm bổ lâu như vậy, hấn sớm đã dần dần thần phục Hoàng Bắc Nguyệt, sức uy hiếp của Thành Tu La đối với hấn dường như không còn sót lại chút gì.

Chậm rãi hướng phía trước vài bước, mùi hai Ma thần không dám đối kháng cùng hấn, dù sao đây là Ma thú bảo vệ a, một trong 4 đại ma thú, bọn họ mùi hai người hợp lực cũng không phải là đối thủ!

Không cam lòng lui về phía sau, Vị Ương cắn môi, nắm chặt kiếm.

"Ô Sát." Giọng nói Lệ Tà nhẹ nhàng vang lên, giống như một trận gió, chậm rãi thổi qua bên người Ô Sát.

Giật mình một cái, tựa hồ cảm nhận được ràng buộc gì đó, Ô Sát ngẩng đầu, nhìn nam nhân tóc bạc như tuyết, trên mặt đỏ hồng hết sức quý dị tươi cười đi tới gần mình.

Trong lòng có loại cảm giác thần phục.

Có Ô Sát ngăn chặn bước chân bọn họ, Hoàng Bắc Nguyệt rút cuộc đủ thời gian đi tới phía sau Thành Tu La, nơi bên hồ yên ba mênh mông.

Bên kia hồ cỏ cây xanh um, hoa và cây cảnh sum suê, nhà gỗ tinh xảo ẩn ở hoa hồng xanh tốt.

Trên mặt hồ vốn phiêu đảng màu trắng hơi nước, giờ phút này hơi nước như bị ô nhiễm, lộ ra hắc khí nhẹ nhẹ.

Con người vừa chuyển, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Tựa hồ có điều...."

"Minh hẳn là ở đây." Nến Đỏ liếc nhìn hắc khí liền phán đoán.

Hoàng Bắc Nguyệt để Tiểu Đăng Lung rút lui kết giới, chậm rãi đi ra ngoài, chân đạp trên mặt đất ẩm ướt, lặng yên không một tiếng động đi vòng quanh hồ, tới gần nhà gỗ nhỏ.

Nến Đỏ cùng Tiểu Đăng Lung theo sát phía sau, không dám chậm trễ.

Đi tới một nửa, cửa nhà gỗ bị mở ra, trong phòng đen nhánh, một bóng người chậm rãi đi tới, đi theo phía sau hẳn là một con rồng bằng hắc khí.

Đầu rồng lộ ra, lạnh lùng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Bóng người kia dần dần hiện ra ở trong hắc khí, ánh mắt mơ hồ, hình dung gầy gò, nhưng vẫn kinh thế tao nhã.

Chậm rãi ngược mắt nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt từ từ ôn nhu, hấn bước về phía trước từng bước, nói: "Nguyệt..."

Đi từng bước lại đột nhiên dừng lại, âm thầm lắc đầu, không còn về phía trước.

Nghe được giọng nói của hấn, Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng dao động, lập tức cười: "Người có khỏe không?"

"Tại sao người lại tới đây?" giọng nói Phong Liên Dục có vẻ lạnh như băng, tựa hồ cố gắng khắc chế ý niệm khát máu quay cuồng.

Ở trong thành Tu La, cái loại sát ý mãnh liệt này càng khó khắc chế.

Hơi thở nàng gần như thế, hấn muốn tới gần, không thể kìm nén muốn tới gần, nhưng là... sau khi tới gần sẽ phát sinh cái gì hấn cũng không biết.

"Chỗ nào có người, ta nhất định sẽ đến." Mỉm cười, ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt thiểm động, an tĩnh an hòa, "Ma thú Trùng Phật, Minh?"

Cách xa nhau, Phong Liên Dục nhìn thấy ánh mắt của nàng, trong lòng trầm xuống, đột nhiên không để ý gì hết, đi nhanh từ bậc thang xuống.

Minh theo sau lưng, sát khí từ rỗng đen còn nặng hơn so với trên người thần chết.

Cảm giác đại sát khí mạnh mẽ càng ngày càng tới gần, Hoàng Bắc

Nguyệt sắc mặt cũng chột trâm xuống, nhẹ nhàng gạt đầu với Nến Đỏ. Bóng người Nến Đỏ chột lóe, trong nháy mắt liền xuất hiện phía sau Minh.

Rồng bạc màu trắng hiện thân, hàn băng đông lạnh, từ phía sau bắt được cái đuôi của Minh, Ma thú Trùng Phạt giận dữ, quay đầu lại há mồm cắn Nến Đỏ.

Nến Đỏ cũng không yếu thế, lúc Minh mở miệng, nàng ngẩng đầu lên dùng sức va chạm, đẩy Minh ngã lăn ra cỏ, trên người hắc khí đặc hơn, hơi thở tà ác chạy chồm ngã nhào.

"Xú nha đầu!" Minh tức giận mắng một tiếng, đứng thẳng người lên muốn tiến công, đột nhiên một luồng sáng hiện lên, là Tiểu Đăng Lung bay nhanh thiết trí một kết giới, ngăn cản Phong Liên Dục.

Hừ! Loài người ngu xuẩn hóa ra có ý dụ hấn đi, sau đó ngăn trở bệ hạ, cuối cùng để nha đầu Hoàng Bắc Nguyệt đối phó hấn!

Phong Liên Dục giật mình, đưa tay đụng một chút kết giới của Tiểu Đăng Lung, trình độ như vậy với hấn mà nói dễ dàng có thể phá giải, nhưng hấn ngẩng đầu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười với hấn, thân ảnh lắc lư, liền biến mất trước mắt, sau một khắc, nàng đã đứng đối diện với Minh.

Trong thân thể Minh tản mát ra khí thể khủng bố.

Nhìn cô gái trước mắt, Minh âm lãnh quát: "Loài người, người như con kiến hôi trước mặt ta, ta chỉ cần nhẹ nhàng động thủ là nghiền chết người!"

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc hấn, không muốn đáp lại, Roi Hỏa

thần chợt xuất hiện trong tay. Lúc Minh nói xong, một roi liền quất lên mặt hắn!

"Loài người đáng chết!" Minh bị chọc giận, thân thể thật lớn bay lên trời, sau đó cấp tốc hạ xuống, trên người hắc khí tản ra một ít, mơ hồ lộ ra lớp vảy màu xanh nhạt.

Nguyên khí xanh đen tuôn ra khỏi miệng Minh, Nến Đỏ hô một tiếng cẩn thận, Hoàng Bắc Nguyệt đã rất nhanh rời đi, nguyên khí trên mặt đất gây ra một lỗ thủng thật lớn, chấn động khiến nước trong hồ dậy sóng.

Ở giữa không trung đập trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt hai tay thao túng Hỏa cùng Lôi, song song thành lưới, đâm đầu đánh vào Minh!

Thân thể thật lớn của Minh tránh một bên, phía sau Nến Đỏ không để ý tới căn xé, thân rồng quán lên, há mồm cắn cổ hắn!

Tuy nói có hắc khí bảo vệ, song Minh vẫn cảm giác đau nhức, hắn giận dữ đong đưa thân thể, suýt rơi vào trong hồ, trên người hắc khí tăng vọt, thoáng cái hất Nến Đỏ ra.

Hoàng Bắc Nguyệt đã kết ấn, yên lặng niệm chú, Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên hình thành, ánh sáng chợt lóe trong tay nàng, đang muốn đẩy tới vây khốn Minh, nhưng phía sau thành linh xuất hiện khiến rùng cả mình. Nàng trời sinh cảnh giác, hai mắt mù cảnh giác càng cao hơn!

Hàn ý còn không nhích lại gần mình, nàng liền bay nhanh về phía bên cạnh, cơ hồ đồng thời, ánh chớp màu đen đánh thẳng vào chỗ nàng vừa đứng, cho dù là giữa không trung mà ánh chớp cũng như xé rách không khí, cơ hồ hình thành một cái động không thể khép lại.

Trên lưng nhất thời toát ra mồ hôi lạnh, khí thế cường đại như thế, nếu nàng vừa rồi không mau tránh ra thì giờ phút này sợ rằng thành tro rồi.

"Chủ nhân nhanh rời khỏi đây!" Nến Đỏ hô to một tiếng, cũng không đi quản Minh, phi thân đẩy Hoàng Bắc Nguyệt sang bên cạnh.

Chỉ chốc lát cũng không dừng lại, thêm một ánh chớp thật lớn nổ tung chỗ nàng vừa đứng.

Hoàng Bắc Nguyệt hai mắt mờ mịt, không nhìn thấy gì, chỉ phán đoán bằng cảm giác, hỏi Nến Đỏ: "Là Mặc Liên sao?"

Nến Đỏ kinh hoàng ngẩng đầu, quả nhiên mấy trăm thước cao trên không trung, Huyền Linh Thú thật lớn màu đen trôi nổi, cánh mở ra, xu thế long trời lở đất.

Hai bóng người đứng cách Huyền Linh Thú không xa, một người y bào màu vàng bay múa, ánh sáng chói mắt, thần thánh không thể xâm phạm.

Mà một người khác mặc y bào đen, khuôn mặt tái nhợt, con ngươi lạnh nhạt, bên khóe mắt có một đóa Hoa Kết Ngạnh nở rộ ba phần tư, cánh hoa màu đen từ khóe mắt vươn ra, như một bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nâng mắt của hắn.

Hai bóng người từ giữa không trung đi tới, sau một lát, liền dừng trên giữa mặt hồ, buông mắt xuống nhìn hết thấy phát sinh phía dưới.

Trên mặt Nến Đỏ thần sắc lập tức bối rối tái nhợt, lẩm bẩm nói: "Đúng là Mặc Liên cùng Thánh quân."

Có chút ngoài ý muốn, hoặc như đã sớm ngờ tới, Hoàng Bắc Nguyệt thân nhiên mím môi, mím cười.

Hắn là muốn đối mặt, không có cách nào trốn thoát.

"Lại gặp mặt, Nguyệt nhi." Tống Mịch cười nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, nghe được tiếng của hắn, Mặc Liên như có xúc động, chậm rãi ngược mắt, mờ mịt quét một vòng xung quanh, cuối cùng dừng hình ảnh ở trên người Hoàng Bắc Nguyệt.

"Nguyệt" thì thào một tiếng, dường như hắn muốn bước về phía trước.

Tống Mịch sắc mặt âm lãnh bắt được hắn, ngón tay dùng sức nắm chặt, Mặc Liên giật mình một cái, liền dừng lại.

Tống Mịch lúc này mới hài lòng cười, mở vô cực thiên khóa thứ ba, Mặc Liên có vẻ mất đi nhân tính, nhưng vẫn có chút trí nhớ với Hoàng Bắc Nguyệt, như vậy lấy bốn thanh vô cực thiên khóa ra, hắn nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, còn có thể nhận ra nàng sao?

Cho dù không nhìn thấy bọn họ, nhưng nghe giọng nói như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt biết hôm nay phiền toái lớn.

"Chủ nhân, để ta ngăn bọn họ!" Nến Đỏ xung phong nhận việc, lạnh lùng nhìn Tống Mịch, "Tiểu nhân hèn hạ!"

Nến Đỏ làm sao có thể chống đỡ được Mặc Liên? Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng tính toán, không thể như vậy, để Nến Đỏ đi thì nàng sẽ mất Nến Đỏ.

Trong trầm tư, đột nhiên nghe thấy tiếng kết giới vỡ tan, Nến Đỏ theo tiếng nhìn lại, hô nhỏ một tiếng, đúng là Phong Liên Dực nhẹ nhàng

vung tay lên, đánh nát kết giới của Tiểu Đẳng Lung, sau đó bước ra.

Bi thảm, lại thêm một cường địch sao?

Nến Đỏ trên trán lặn mồ hôi lạnh xuống, song ngoài dự liệu của nàng, Phong Liên Dực đi ra khỏi kết giới liền không thềm nói đạo lý, bóng dáng cấp tốc lên không, đao phong vô hình từ bốn phương tám hướng phóng tới chỗ Mặc Liên cùng Tống Mịch.

Tống Mịch cả kinh, cuối cùng khước miệng khẽ nhếch, có Mặc Liên ở đây, không ai làm gì được hắn.

Nhìn bằng hữu này ngày xưa, hai người ở Nước Nam Dực từng là bạn tri kỉ, nhưng hiện tại lại đối lập, không tha sống chết!

Mặc Liên che ở trước mặt Tống Mịch, trên người ánh chớp bốn phía, đánh nát toàn bộ đao phong, lạnh lùng nhìn Phong Liên Dực, duỗi tay tái nhợt muốn bóp chặt cổ Phong Liên Dực.

Phong Liên Dực nhíu mi, trước người phong vô hình thổi qua, ngăn trở tay Mặc Liên, song Mặc Liên chỉ cảm giác một chút lực cản, liền phá vỡ phong vô hình, âm độc bắt lại!

Thực lực Mặc Liên quỷ dị đến như vậy sao? Phong Liên Dực bất động thanh sắc hừ lạnh, chuẩn bị thực sự động thủ.

Song một ống tay áo tuyết trắng phát qua bắt được cổ bàn tay tái nhợt của Mặc Liên, ôn nhu cười nói: "Mặc Liên các hạ, địch nhân của ngươi không ở đây."

Đúng là Lệ Tà che ở trước mặt Tu La vương, thay hắn giải quyết hết thảy.

Ánh mắt Mặc Liên trầm xuống, có chút tức giận, trên cổ tay ánh chớp màu đen hiện ra, Lệ Tà thoáng cái buông tay ra, trong lòng bàn tay dĩ nhiên bị tổn thương một tảng lớn!

Hít một hơi, Lệ Tà Nhãn cao thâm nhìn hắn, cười đến bất âm bất dương, "Xem ra, khi đó không giết ngươi là một quyết định sai lầm a."

Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần thứ hai hắn bị người đả thương, lần đầu tiên đúng là phụ nữ gọi là Kết Ngạnh kia.

"Lệ Tà, ta và ngươi không phải có cùng địch nhân sao? Sao không giải quyết cô ta trước, xoắn xuýt ân oán cá nhân sau." Tống Mịch thản nhiên cười, đã bày mưu đặt kế Mặc Liên thì không nên công kích bọn họ.

Nghe được lời của hắn, Lệ Tà cười, Phong Liên Dực lại lạnh lùng nói: "Lệ Tà? Ngươi cùng hắn có giao dịch gì?"

"Thuộc hạ làm như vậy, hết thầy cũng vì bệ hạ." Lệ Tà cung kính nói, trong lòng vẫn có tia sợ hãi.

Ánh mắt Phong Liên Dực lạnh liệt, hung hăng nhìn chằm chằm hắn, Lệ Tà chột dạ, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu nhìn chiến cuộc phía dưới.

Minh chống lại Hoàng Bắc Nguyệt, phụ nữ có Vạn Thú Vô Cương cũng khó đối phó a, năng lực lớn nhất của Minh là trừng phạt cùng cắn nuốt, đối với chiến đấu còn không am hiểu bằng Ô Sát.

Cho nên đối đầu với Hoàng Bắc Nguyệt cùng Nến Đỏ, trừ phi có thể thành công cắn nuốt, nếu không khó mà thắng được.

Hoàng Bắc Nguyệt có Vạn Thú Vô Cương nơi tay, muốn cắn nuốt nào có dễ dàng như vậy?

Chỉ thấy nàng đứng tại chỗ không nhúc nhích, hai tay đã kết ấn, Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên rối cuộc thành hình, nhưng lại chỉ vây khốn cái đuôi Minh!

Mà Minh rất phẫn nộ, ngẩng đầu kêu rống một tiếng, trong miệng điên cuồng phun ra hắc khí ném nàng xuống mặt đất.

Phong Liên Dực thấy thế, lập tức phát ống tay áo, nguyên khí phong xoay tròn hung hăng đánh vào trên đầu Minh. Minh bị đau, vốn muốn há mồm cắn Hoàng Bắc Nguyệt, giờ phút này chỉ có thể sợ hãi lui về phía sau, ngẩng đầu nhìn Lệ Tà.

Lệ Tà nhíu mắt lại, xem ra vô luận thế nào, muốn bệ hạ tự động thủ với Hoàng Bắc Nguyệt đúng là khó như lên trời. Hẳn đến tình trạng này nhưng trong đầu cùng tâm lý vẫn còn giữ một tia lý trí kiềm chế thần trí sắp bị biến mất.

Một khi đã như vậy, vậy chỉ có mượn tay người khác.

Lệ Tà mặt không thay đổi, khẽ gạt đầu với Minh, được hấn bày mưu đặt kế, Minh không còn cùng Hoàng Bắc Nguyệt dây dưa, cho dù bị Bùa chú Lục Đạo Thiên Nguyên vây khốn cái đuôi, hẳn cũng hùng hổ mở miệng, hắc khí mãnh liệt trong nháy mắt tràn ngập xung quanh.

Hoàng Bắc Nguyệt mới đầu tưởng rằng đây là chiêu thức thần bí của Minh, mang theo Nến Đỏ lui về trên mặt hồ, nhưng đột nhiên nghe thấy trong hắc khí truyền đến tiếng thống khổ kiềm nén của Phong Liên Dực, nàng liền chợt hiểu được.

Đây không phải là đối phó nàng! Mà là đối phó Phong Liên Dực.

Nàng lập tức lấy khối hạt châu phong ấn Chim Thần Kim Loan từ nạp giới ra, song không đợi nàng có bất cứ động tác gì, trên đỉnh đầu Huyền Linh Thú tê rợn gằm lên.

Nàng trầm xuống, Roi Lôi Thần vung lên giữa không trung, dựa vào cảm giác nguyên khí đối một chiêu cùng Huyền Linh Thú!

Loại khí thể cường đại này Hoàng Bắc Nguyệt đã sớm lĩnh giáo, bởi vậy sau một chiêu liền lập tức lui nhanh.

Huyền Linh Thú có vẻ cũng không muốn chiến đấu với nàng, cùng lui qua một bên.

Một người một thú cách mặt hồ yên ba mênh mông lạnh lùng giăng co.

Hai bên cao ngạo khác thường, tuyệt đối không chút yếu thế.

Huyền Linh Thú hừ nhẹ một tiếng, đột nhiên vỗ cánh, lẳng lặng trên mặt hồ nhắc lên cơn sóng động trời!

Hoàng Bắc Nguyệt đã chụp tay trên mặt đất, dưới đất chấn động, cột sóng cao trăm mét trong nháy mắt dựng đứng trên mặt hồ.

Cùng lúc khi đập tay lên đất, nước trên mặt hồ như vải tơ bị người xé ra, sau đó dâng lên.

Hoàng Bắc Nguyệt đập bọt nước đi tới, hai tay tạo thành chữ thập, mang theo trăm mét sóng lớn đánh về phía Huyền Linh Thú, mà trong sóng lớn bắt đầu khởi động ánh chớp chói mắt.

Huyền Linh Thú cũng vồ xuống, một chiêu kinh thiên động địa đem cả

Thành Tu La cũng chấn động.

Sóng lớn chạm vào nhau, ánh chớp bắn nhanh!

Phóng lên cao, sau đó bọt nước đầy trời xuống, sấm sét xen lẫn trong bọt nước, bầu trời đột nhiên mưa tầm tã.

Huyền Linh Thú gập thoáng qua Hoàng Bắc Nguyệt, trong nháy mắt, thần thú cao ngạo thấp giọng nói một câu.

"Nhanh rời khỏi đây!"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, song hai bên đã đan xen mà qua, vừa vặn để nàng đứng ở cửa ra ngoài.

Xem ra, ngay từ đầu tác chiến, Huyền Linh Thú đã nghĩ kĩ nên làm như thế nào.

Nó không muốn Mặc Liên phạm sai lầm, không muốn hấn sau này hối hận, hấn là người không có gì, không muốn ngay cả yêu cầu cuối cùng không thể thực hiện bị nó đánh nát.

Mưa to trong nháy mắt cũng làm ướt nàng, Hoàng Bắc Nguyệt ngây người nửa giây, trong tay nắm chặt Bùa Phong ấn thú.

Nàng muốn ở lại, hay là đi?

Đây là cơ hội cuối cùng có thể cứu Phong Liên Dục, nàng trong lòng biết rõ, ý chí của hấn kiên định, cũng không thể vĩnh viễn chống giữ được, có thể đi tới hôm nay đã là kỳ tích trời cao phá lệ khai ân cho nàng.

Nhưng nàng không đánh lại được Mặc Liên.

Trên thực tế, nửa giây thời gian căn bản thể ra được quyết định, sóng lớn hạ xuống, thân ảnh Tống Mịch cùng Mặc Liên cũng xuất hiện trong mưa.

Tống Mịch cười nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, giơ tay khoát lên lưng Mặc Liên, theo tay hắn chậm rãi giơ lên, một cây gậy màu đen chậm rãi được rút khỏi thân thể Mặc Liên.

Hắn giống như rất đau, mặt tái nhợt bình tĩnh từ từ dữ tợn rồi rầm.

Cây vô cực thiên khóa thứ 4 rời đi, chung quanh lại thổi lên gió bão, nước mưa nghiêng, ngay cả mặt hồ cũng phun lên thủy triều, bầu trời từ từ xám xịt, nguyên khí chung quanh kịch liệt rung chuyển!

Như nước sôi không an phận trong nồi, ngược lại đẩy nắp tràn ra ngoài!

Lúc đầu ở Phủ Tiêu Dao Vương, Tống Mịch lấy ra cây vô cực thiên khóa thứ hai khỏi thân thể Mặc Liên, nàng từng cảm giác lực lượng thật lớn suýt đẩy mình đi.

Mà hiện tại, cỡ lực lượng này cường lớn hơn vô số lần khi đó!

Giống như trời đất điên đảo.

Mặc Liên đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu thống khổ kêu thét lên như dã thú.

Bên trong tiếng kêu ẩn chứa lực lượng càng khủng bố, Hoàng Bắc Nguyệt hai mắt mù, trong âm thanh kích động kia, ngay cả lỗ tai cũng âm vang, không nghe được gì!

Trong lòng buốt lạnh chưa từng có, nàng rớt cuộc hiểu Mặc Liên lúc bị Chiến Dã vây công, nhiều loạn tai hấn, Mặc Liên mạnh như vậy cũng bị thua trong tay Chiến Dã!

Bởi vì không nhìn thấy, không nghe được, thật giống như mất đi hai tay, không làm gì được!

Mặc Liên chậm rãi ngẩng đầu, khóe mắt hoa Kết Ngạnh mở rộng toàn bộ, đóa hoa màu đen thắm vào nước mưa, mở tươi sáng yêu dị.

Hấn mở miệng kêu rống, miệng lộ ra răng nanh sắc nhọn!

"Giết cô ta đi." Tống Mịch cười mở miệng, chậm rãi rút khỏi phía sau Mặc Liên.

Hoàng Bắc Nguyệt không nghe được, vừa rời khí thế cường đại ném nàng trên mặt đất, nàng đứng lên, lỗ tai âm vang, nhưng vẫn cảm giác một lực lượng mạnh mẽ hung mãnh đột nhiên xuất hiện chung quanh.

Chương 998: Linh hồn trở về

2

Đây là....

"Chủ nhân!" Nến Đỏ đột nhiên từ bên người Minh ngẩng đầu lên, hoảng sợ hô to.

"Chủ nhân!" giọng nói của Băng Linh Huyền Diệu trong nháy mắt vang lên trong lòng.

Nhìn không thấy, không nghe được, nhưng trong lòng liên lạc cùng linh thú sẽ không đoạn, biết bọn họ sợ hãi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dám kiêu ngạo, hai tay nhanh chóng kết ấn, hắc khí trong Vạn Thú Vô Cương xuất hiện.

Hắc khí như từng vệt đuôi sao chổi, vù vù vù, xoay tròn không ngừng chung quanh nàng.

Giữa mi tâm thanh lạnh, chú ấn Hỏa, chú ấn Băng, chú ấn Lôi lần lượt hiện lên, hai tay biến ảo kết ấn, động tác nhanh đến khó tin, trong ngón tay xuất hiện tàn ảnh!

Trong nháy mắt chung quanh an tĩnh lại, cuồng phong, sóng lớn, thú rống.... Đủ loại âm thanh, toàn bộ giờ khắc này hóa thành âm phù tiêu tan.

Giống như âm thanh của thế giới này được người đột nhiên đóng lại.

Chỉ có gió bão thổi trúng vạt áo, màu trắng y bào trắng trong thuần

khiết bay lên, sợi tóc đỏ bị thổi tán trong gió.

Tóc đỏ như lửa, nàng vẫn cuồng ngạo, mặt mày trầm tĩnh không chút bối rối.

Dù biết giờ phút này đối mặt là tử cảnh, đúng là đường cùng, không có cơ hội sống sót.

"Hoàng Bắc Nguyệt, trên đời này ngươi muốn cái gì nhất?"

Trong đầu đột nhiên hiện ra cảnh năm đó cùng đứng sóng vai với sát thủ N trên bờ biển, quay mắt về phía biển rộng, trời chiều tây nghiêng, xa xa non xanh nước biếc, một tòa kiến trúc kiến đại màu trắng đứng sừng sững.

Hai cô gái kiêu ngạo khoanh tay, dưới chân giẫm hạt cát xộp, nhưng cảm giác cả thế giới dưới chân bọn họ.

"Ta muốn có bầu trời..." Nhớ mang máng câu trả lời của chính mình là thế.

Đạt được khắp bầu trời, có thể tự do bay lượn, không có bất cứ ràng buộc gì từ trên cao rơi xuống.

Bầu trời sợ là không có cơ hội chiếm được, tuy nhiên tâm tình cùng giấc mộng khi đó không bao giờ quên được.

Ta muốn tự do.

Một chút hỏa quang, hàn băng, lôi điện từ từ ngưng tụ xung thân thể.

Hai tay từ ống tay áo rộng thùng thình gờ lên, trước ngực hình thành một dấu tay kỳ quái, trong dấu tay là Vạn Thú Vô Cương tản ra lực

lượng cường đại!

Trên hắc ngọc các loại thú sống động đột nhiên sống lại, từng con một nhảy ra khỏi Vạn Thú Vô Cương. Hình thái khí đen rít gào ở bên người nàng làm thành một bức tường không thể phá vỡ!

Cảnh tượng bao la hùng vĩ, ngàn vạn con linh thú cùng xuất hiện, thanh âm rít gào chấn động khắp nơi!

Thiếu nữ sắc mặt kiên quyết giữa bày thú, trong miệng vẫn không ngừng niệm chú ngữ.

Thân ảnh Mặc Liên gặp phải bức tường thú chắc chắn cũng bị cản một chút, lập tức bản tính thô bạo hung tàn hiển lộ ra, giơ tay lên, ánh chớp màu đen âm âm hiện ra, oanh kích vô số linh thú thành bụi tiêu tán!

Lợi hại đến khó tin!

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhíu mày, ngón tay di chuyển vài cái, mấy trăm con linh thú đột nhiên rời khỏi nàng, kêu rống phía Minh đập xuống, Minh giận dữ không ngờ lúc này Hoàng Bắc Nguyệt vẫn muốn đối phó hẳn!

Nằm mơ!

Minh mở miệng nuốt mấy trăm con linh thú vào bụng. Trong đám linh thú hỗn loạn có một viên hạt châu ánh vàng rực rỡ đột nhiên lóe sáng.

Tống Mịch hô một tiếng "cẩn thận"!

Song đã không còn kịp, chỉ thấy hạt châu kia tiến vào trong miệng

Minh đột nhiên bùng sáng, ngay sau đó một con phượng hoàng tắm trong lửa vàng mở cánh bay ra, đầy trời màu vàng tinh sa tuôn trào.

Minh đột nhiên hoảng sợ trợn to mắt, Chim Thần Kim Loan hóa nguyên hình nhưng không chiến đấu với hắn mà tiến vào trong bụng hắn!

Rồi đột nhiên trong lúc đó, trời đất chợt sinh dị biến. Trên người Minh hắc khí lượn lờ, trong nháy mắt hóa thành cột trụ lớn phóng vào trời cao!

Bầu trời vốn âm u đột nhiên bị hắc khí xâm chiếm, sau đó như là mặt băng bị vỡ ra, xuất hiện vô số cái khe!

Trong khe hở rớt xuống ánh sáng màu đỏ, sau một tiếng vang thật lớn, màu đỏ bùng lớn, như là bầu trời nứt ra, hòa vào nước mưa tầm tã, biến thành mưa đỏ.

Minh bi thảm kêu lên!

Hắc khí biến mất, trên người chỉ còn lại vảy màu xanh, lúc mưa đỏ, Chim Thần Kim Loan đã nổ tung ở trong người hắn!

Màu vàng tinh sa tràn ngập trong trời đất, mà thân thể Minh cùng Chim Thần Kim Loan lại biến mất trong nháy mắt!

Sương mù vừa rồi vẫn bao phủ Phong Liên Dực cùng Lệ Tà, giờ này chợt tiêu tán vô tung.

Lệ Tà diu Phong Liên Dực, đột nhiên sắc mặt đại biến, tức giận nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, tà ác hung tàn: "Xú nha đầu!"

Một ngụm máu đen phun ra, mưa đỏ rơi xuống vài giọt trên khuôn

mặt tái nhợt nhưng yêu nghiệt tuấn mỹ của Phong Liên Dực, chưa bao giờ an tĩnh đến thế ở bên cạnh hắn.

Những xao động bất an khát máu trong thân thể thoáng cái bị hút ra, trong lòng trống rỗng.

Hắn ngẩng đầu, đôi mắt từ từ khôi phục thành màu tím thản nhiên.

Sau một lát an tĩnh, đột nhiên một lực lượng cường đại đập vào mặt, cho dù có Lệ Tà diu đỡ, nhưng hắn vẫn suýt bị đung bay ra!

"Đừng..." bên tai truyền đến tiếng khóc thê lương của Nến Đỏ, hóa thành rống ngâm réo rắt, đột nhiên vang vọng trong thiên địa.

Phát sinh chuyện gì?

Hắn mờ mịt nhìn qua hướng rống ngâm, nhưng lại nhìn thấy một màn mà cả đời này hắn cũng không muốn nhìn thấy.

Nhìn cảnh tượng mà nửa đời còn lại cũng gặp phải ác mộng hàng đêm.

Tường thú cao vút bị Mặc Liên xé mở, tay tái nhợt không dừng lại đâm xuyên qua trái tim của nàng.

Trên khuôn mặt bình tĩnh chậm rãi xuất hiện một tia đau đớn, Hoàng Bắc Nguyệt vẫn duy trì động tác kết ấn ở hai tay, chậm rãi hít một hơi, Vạn Thú Vô Cương kịch liệt run rẩy, một con rồng chui ra đẩy Mặc Liên ra ngoài.

Tay hắn rời khỏi thân thể nàng, trên tay tái nhợt đều là máu thịt của nàng, nhưng hắn vẫn bất mãn rống giận, hoàn toàn không có cảm tình cùng nhân tính, trong đồng tử là khuôn mặt của nàng, nhưng

hắn lại không biết nàng là ai.

Giết chóc!

Đây là tín niệm duy nhất tồn tại trong ý thức của hắn.

Hắc Long đẩy hắn ra, trong tay hắn vẫn phóng ra ánh chớp màu đen đủ hủy diệt hết thảy, kéo dài từ giữa hai tay hung hăng xỏ xuyên qua thân thể nàng.

Hai tay kết ấn bị tách ra, Vạn Thú Vô Cương mất đi chỗ dựa, leng keng một tiếng, rơi trên mặt đất.

Tiểu hồ ly trong ống tay áo Mặc Liên lão đảo rơi xuống dưới, bởi vì chung quanh nguyên khí rung chuyển quá lợi hại, nó chẳng qua là linh thú cấp 1, sao có thể đối mặt với uy áp thật lớn này? Bởi vậy đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Lực lượng chung quanh quá mạnh mẽ, thân thể hồ ly cùng cả Vạn Thú Vô Cương cùng bị bắn ra ngoài cuộc chiến.

Hoàng Bắc Nguyệt lui về từng bước phía sau, rốt cuộc không chống đỡ được ngã xuống, dựa vào một hòn đá thật lớn, miễn cưỡng chống đỡ chính mình ngồi.

Chương 999: Linh hồn trở về

3

"Hoàng Bắc Nguyệt..."

Mơ mơ hồ hồ, dường như nghe thấy có người đang gọi nàng.

Lỗi tai âm vang, nàng không nghe được gì nữa.

Là ai đang nói chuyện chứ?

Tí tách....

Tí tách....

Tí tách.....

Có tiếng nước rơi, được rồi, là hắc thủy cấm lao.

Không ngờ còn có thể cảm ứng được động tĩnh trong hắc thủy cấm lao một lần nữa, Yểm không phải đi rồi sao? Vừa rồi là Yểm gọi nàng sao?

Làm bạn nhiều năm như vậy, chưa từng tách khỏi hẳn, đột nhiên không gặp, kỳ thật nàng rất nhớ hẳn a.

"Yểm..." trong lòng hô một tiếng, hốc mắt đã ươn ướt, mưa đỏ trên đỉnh đầu đã sớm làm ướt mặt nàng, nhưng...

Nước mưa lạnh như băng, mà nước mắt của nàng lại nóng bỏng.

Hắc thủy cấm lao chậm rãi xuất hiện ở trong lòng, nàng lại một lần nữa thấy được phong ấn cường đại này.

Mà lần này, nàng không nhìn thấy cặp mắt lớn nữa, cũng không thấy bóng dáng con thú khổng lồ, chỉ thấy một bóng người cao gầy, đứng ở sau bốn mươi chín cột trụ đồng.

Trên cột đồng, từng lá bùa bắt đầu bóc ra, từng tầng chú ấn phức tạp cũng bị lột rơi xuống.

Rất nhanh, phía trên đồng trụ đã hiện đầy vết tích màu xanh biếc, trở nên loang lổ yếu ớt, giống như khí tức sinh mệnh của nàng.

Bóng người kia vẫn không nhúc nhích, đứng ở sau đồng trụ, thậm chí cũng không đi lên phía trước.

Nàng biết, chỉ cần hấn bước lên, bốn mươi chín cột đồng sẽ gãy, hấn liền thoát ra.

Nước không biết chảy tới đâu, mà hoa nấn chập chờn ở xa xa đã từ từ yếu ớt, chậm rãi chỉ còn lại đốm lửa nhỏ.

Một khắc lúc đốm lửa muốn tắt, bóng người kia rút cuộc chậm rãi ngẩng đầu, con ngươi màu đỏ không tà ác giống Quân Ly, ngược lại yêu mị liễm diễm, lộ ra ánh sáng thu hút.

Con mắt bị thương liếc nhìn nàng một cái.

Chỉ liếc mắt mà thôi, nàng chưa kịp nhìn thấy bộ dáng của hấn, đốm lửa hoàn toàn dập tắt.

Hết thảy trong Hắc thủy cấm lao triệt để biến mất.

Trời sinh dị biến, lửa trời từ vết nứt rơi xuống, mưa đỏ bay lả tả tí tách bên cạnh nàng như người đang khóc.

Hắc thủy cấm lao phá, Yểm xuất thế, mà nàng...

Nàng...

Hòn đá lạnh như băng chống đỡ thân thể nàng, nàng quay đầu, đưa tay tự lau khóe mắt.

Nếu ngay từ đầu biết không thể chiếm được gì, tốt hơn là đừng làm gì hết.

Trên lưng nàng không chỉ mang thân thể của Bắc Nguyệt quận chúa, mà còn có vận mệnh của mình.

Nửa đời Hoàng Bắc Nguyệt vội vội vàng vàng, cũng không phải vì bản thân mà sống.

Triều sinh mộ tử, thời gian qua nhanh, nàng như phù du chỉ là khách qua đường trên thế giới này mà thôi. Hồn phách cô đơn, ta vốn là lục bình phiêu linh, sống nhờ một đời, nhưng lại không nơi nào dung, lang bạt suốt kiếp.

Khóe miệng nhếch lên, nàng lại cười.

Mặc dù nước mắt cuồn cuộn chảy xuống, trong lòng nàng vẫn nói một câu: ta nhận mệnh!

Nước mắt rơi như mưa, nàng kiêu ngạo quật cường như vậy, cũng phải nhận mệnh, thật không còn hy vọng sao?

Sinh mạng hút ra, linh hồn cũng từ từ đi xa.

Đột nhiên một tay kiên định bắt được cổ tay nàng, Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, mở to mắt, nàng rõ ràng không nhìn thấy, nhưng giờ phút này lại cảm giác trước mắt rõ ràng nhìn thấy nhà cao tầng, xe ngựa cuồn cuộn như nước.

Gió đêm hây hẩy, đây là kiến trúc cao nhất cả thành thị, dõi mắt nhìn lại, ngọn đèn dầu như kéo dài đến phương xa.

Ánh mắt trong khoảng thời gian không thể thích ứng, nàng quay đầu lại thấy một ánh mắt đông lạnh phía sau đang nhìn mình. Mặt thản nhiên tựa hồ vĩnh viễn không biểu cảm.

"Sát thủ N..."

"Hoàng Bắc Nguyệt mà ta quen chưa bao giờ nhận mệnh!" Cô gái thản nhiên mở miệng, hơi châm chọc, "Người thua thì không xứng làm đối thủ của ta."

Nhìn về phía ánh mắt có chút tỏa sáng của nàng, đó là ánh mắt đối mặt của cường giả, khí phách, kiêu ngạo, xưa nay cuồng ngạo chẳng thèm ngó tới ai, nhưng lúc này là nhìn nàng khiêu chiến!

Trong lòng đột nhiên tuôn ra năng lượng vô hạn, Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ một tiếng: "Người dám khiêu chiến ta?"

Vừa nói, nàng trở tay tóm lấy N, song lại bắt vào không khí, cô gái bình tĩnh nhìn nàng, thân ảnh nhạt đi.

"A Ngưng!" Hoàng Bắc Nguyệt cất bước đuổi theo, đột nhiên ánh sáng trắng chợt lóe, vọng lại từ trong hắc thủy cấm lao trống rỗng. Nàng theo bản năng đưa tay ngăn trở hai mắt, từ trong khe hở lại

nhìn thấy có người chậm rãi xoay người lại.

Không phải Yểm.

Ánh sáng trắng chiếu đến người kia, khuôn mặt trẻ tuổi mang theo vẻ tươi cười, tóc màu đỏ rực bừa bãi bay múa, hấn nhìn thấy nàng, nụ cười trên mặt đột nhiên sáng lạn.

"Nguyệt...!"

Hoàng Bắc Nguyệt ngơ ngẩn, đây là Hiên Viên Vấn Thiên?

Nàng chưa bao giờ gặp bộ dáng hấn còn sống, nhìn thấy bức họa của hấn ở Hách Na Lạp tộc, gặp bộ xương của hấn ở Thành Tu La, nhưng đây là lần đầu tiên gặp hấn sống sờ sờ trước mắt.

Đây là phụ thân của Bắc Nguyệt quận chúa, nhưng lại kích động vô tận tưởng niệm cùng ủy khuất trong lòng nàng, nàng cũng muốn nhìn thấy phụ thân xuất hiện lần nữa a!

"Đừng khóc, phụ thân vẫn ở bên cạnh bảo vệ con a." Hiên Viên Vấn Thiên cười nói, hai tay chậm rãi giơ lên, bắt đầu kết ấn, "Nguyệt, nếu lúc con sinh ra có thể nhìn thấy con thì tốt, không ngờ chỉ chớp mắt con đã lớn như vậy."

Nhìn động tác hai tay kết ấn của hấn, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên hiểu được. Hóa ra Hiên Viên Vấn Thiên trong thân thể nàng phong ấn Yểm, cũng cân nhắc Yểm có thể sẽ trốn ra gây nguy hiểm cho tính mạng của nàng, bởi vậy cũng phong ấn hồn phách chính mình ở trong hắc thủy cấm lao, để Yểm sau khi ra ngoài sẽ bảo vệ nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghẹn ngào, nhẹ nhàng hô một tiếng: "Phụ thân..."

Hiên Viên Vấn Thiên ngẩn ra, ánh mắt thoáng ướn át, lập tức gật đầu, trong tay ấn quyết đã hoàn thành, hắn cuối cùng nhìn nàng một cái, ấn quyết bùng sáng chói mắt.

Chương 1000: Linh hồn trở về

4

Hoàng Bắc Nguyệt thấy hoa mắt, đột nhiên trong lúc đó mất đi ý thức.

Phía trên Vạn Thú Vô Cương có một tia sáng nhạt hiện lên, tiểu hồ ly nằm bên cạnh chậm rãi mở to mắt, nhìn hắc ngọc, "ô" một tiếng, khối hắc ngọc đột nhiên hóa thành hắc khí chui vào ánh mắt của nó!

Gào gừ...

Tựa hồ rất đau, trên lỗ tai xù lông của tiểu hồ ly, màu đỏ càng sáng lên, đôi mắt đen nhánh đột nhiên biến thành màu lam lạnh xinh đẹp, lập tức đáng thương nức nở, lại bị lực lượng cường đại rung động làm ngất xỉu.

Trong nháy mắt mọi chuyện phát sinh trong ý thức trôi qua nhanh.

Bên ngoài vẫn tiếp tục chiến đấu, tiếng hô Mặc Liên như dã thú, chấn động núi sông rung chuyển.

Sau khi Vạn Thú Vô Cương biến mất, Hắc Long chế trụ hắc đột nhiên cũng biến mất. Mất đi ngăn cản, Mặc Liên tiếp tục dũng mãnh tiến về chỗ Hoàng Bắc Nguyệt.

Xé nát thân thể của nàng!

Mặc dù thân thể kia dựa vào hòn đá đã mất hết thay chống cự, tia sáng cuối cùng trong cặp mắt vô thần cũng ảm đạm rồi.

Xa xa có thật nhiều người điên cuồng chạy tới.

Tiếng khóc, tiếng hô to.

Nước mưa màu đỏ vẫn rơi đều, dưới đất tích một tầng nước mưa màu đỏ, trong màn hào quang nước phản xạ có một thân ảnh đỏ tươi chậm rãi xuất hiện. Y phục đỏ rộng lớn bay múa trong gió. Dưới vạt áo, hai chân nhẹ nhàng điểm trên nước mưa.

Tóc đen như thác đổ thả trên y phục đỏ, váy dài vung lên, một bàn tay như cánh hoa xinh đẹp trong suốt vươn ra, lòng bàn tay nắm chặt một cây dù hồng, mở ra che mưa đỏ rơi đầy trời.

Hắn chậm rãi quay đầu, đôi mắt hẹp dài màu đỏ yêu dị tà mị như hồ ly, nhưng lại hiện ra ánh sáng lạnh.

Dung mạo yêu nghiệt như hoa sen nở rộ trong mưa bụi mờ lung, cuối cùng hiện ra toàn toàn. Hoàn toàn không giống loài người, xinh đẹp, âm nhu, tà khí, nhưng lại kinh diễm!

Môi hồng nhạt hơi bất mãn mím lại, khóe mắt tà tà phiêu qua, Mặc Liên đã gần ngay trước mắt.

Tống Mịch đứng ở xa đang xem cuộc chiến đột nhiên nhìn thấy một màn này, trên mặt xẹt qua thần sắc hoảng sợ, đột nhiên mở miệng: "Là hắn!"

Nhưng giờ khắc này ngăn cản Mặc Liên đã không kịp rồi, chỉ thấy người kia một tay che dù, tay kia giơ lên, cũng không nhìn thấy hắn cử động thế nào, chờ thấy rõ thì hắn đã bóp chặt cổ Mặc Liên!

Tống Mịch căng thẳng trong lòng, không nhìn Mặc Liên nữa, xoay

người bay nhanh biến mất.

Tên kia tái hiện thế gian.

Mặc Liên bị bóp chặt cổ vẫn hung mãnh như cũ, như dã thú bị thả ra khỏi lồng sắt, đói bụng hồi lâu, căn bản không ngăn được khí thế của hắn.

Tay tràn đầy máu tươi giờ lên, hung hăng đánh tới Yểm, mặc dù không thương tổn đến hắn, nhưng cũng xé được một khối vải trên ống tay áo.

Yểm nhất thời nổi giận, bóp chặt cổ Mặc Liên ấn xuống trên mặt đất, vùi mặt vào trong nước bùn, Mặc Liên kêu rống giãy dụa, Yểm đứng lên, một chân giẫm lưng hắn, trong tay chọt xuất hiện ba cây gậy màu đen hoa văn cổ xưa. Mí mắt hắn cũng không nâng một chút, hung hăng ghim vào thân thể Mặc Liên!

Dã thú hung mãnh đành chỉ kêu rống, nhưng thân thể vô lực rên một tiếng, trong miệng máu tươi không ngừng chảy ra bên ngoài.

Mà trong nháy mắt này, nguyên khí bốn phía kịch liệt rung chuyển cũng an tĩnh lại.

Bầu trời mưa đỏ tằm tã cũng từ từ biến thành mưa phùn.

Trong ánh mắt Mặc Liên bị máu loãng tẩy qua, chậm rãi xuất hiện một tia sáng rõ, hết thảy chuyện trước mắt từ từ hiện lên rõ ràng.

Nửa khuôn mặt chôn trong nước bùn, hắn quay đầu, vừa lúc nhìn thấy cô gái tựa vào tảng đá, thân thể mất đi tức giận chậm rãi trượt xuống.

Trong nháy mắt, nước mắt mãnh liệt tuôn ra, môi Mặc Liên run rẩy, duỗi tay về phía trước, chậm rãi bò qua.

Mặc dù thanh tỉnh, nhưng trí nhớ vừa rồi vẫn còn, phát sinh qua cái gì, hẳn vẫn nhớ kĩ.

"Nguyệt..."

Yểm dờn chân lạnh lùng nhìn hẳn, cũng không tiến lên, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, mà trong lòng cảm giác trống rỗng.

Hắn nhìn Mặc Liên bò đến bên người Hoàng Bắc Nguyệt, sờ vuốt mặt nàng, sau đó cắn nát ngón tay, lấy máu tươi bắt đầu viết ra vô số ký hiệu quái dị ở tảng đá sau lưng nàng.

Mưa đỏ đã nhỏ đi, nhưng khi ký hiệu xuất hiện, chung quanh đột nhiên nổi lên gió bão tàn phá bừa bãi.

Phong Liên Dực đi tới gần, bị Yểm duỗi tay ngăn lại.

Hắn muốn tách ra, Yểm lại thờ ơ nhẹ giọng nói một câu: "Đó là Thuật Chiêu hồn."

Phong Liên Dực ngơ ngẩn, lúc này, trong gió bão xuất hiện tiếng gào khóc thảm thiết, như là đội ngũ đưa ma, có vô số tiếng khóc, cũng có tiếng tụng đọc của pháp sư:

"Hồn hồn trở về! Phương đông không thể thác.

Trường người ngàn nhận, duy hồn đúng là tác.

Mười ngày đại ra, nóng như thiêu như đốt.

Bỉ đều là tập chi, hồn hướng nhất định thích.

Hồn hề trở về! Phía nam không thể chỉ.

Phúc xà trần trần, phong hồ ngàn dặm.

Hồn hề trở về! Phương Tây chi hại, lưu sa ngàn dặm.

Bàng dương không chỗ nào dựa, rộng lớn không chỗ nào cực.

Hồn hề trở về! Phương bắc không thể chỉ.

Tăng băng nga nga, tuyết bay ngàn dặm.

Trở về trở về! Không thể lâu.

Chu minh nhận đêm hề, khi không thể yên.

Cao lan bị kính hề, tư lộ dần dần.

Trạm trạm nước sông hề, trên có phong.

Mục cực ngàn dặm hề, thương tâm bi ai.

Hồn hề trở về, Giang Nam bi thương."

Tiếng tụng đọc chậm rãi dừng, ngón tay Mặc Liên viết chữ cuối cùng trên tảng đá, trong gió bão, đột nhiên xuất hiện một bóng ma màu đen trên tảng đá lớn.

Trong bóng tối có bóng người đi tới, nhưng không nhìn thấy bộ dáng.

"Hồn phách ly tán, người muốn chiêu lại, cũng biết là nghịch thiên

sửa mệnh, ắt gặp trời phạt!".

Mặc Liên ôm chặt thân thể Hoàng Bắc Nguyệt trong ngực, huyết lệ rơi nhanh, lộ vẻ thống khổ cùng hối hận.

"Người mang điềm xấu." người trong bóng tối nhìn Mặc Liên thờ dài một tiếng, hỏi hần: "Cũng được, ngươi muốn lấy vật gì để trao đổi?"

Mặc Liên thấp giọng nói: "Hết thảy."

Người trong bóng tối yên lặng thờ dài một tiếng, lập tức vẫy tay về phía sau một cái, tiếng rung rinh vang đến gần, bóng dáng một cô gái cũng chậm rãi xuất hiện.

Tiếng bước chần chờ, hơi sợ hãi, mờ mịt khó hiểu nhìn mọi thứ bên ngoài.

Bọn họ là ai?

Chương 1001: Linh thú cấp 1

Nàng biết nhớ nhưng một người cảm giác thế nào không? Tựa như tự mình uống một chén nước đá, sau đó hóa thành lệ nóng chảy xuống. Tim của ta rất đau, chỉ có nàng mới hóa giải.

Nguyệt, ta biết nàng còn sống, nhưng vì sao không trở lại?

Nhà của nàng...ở ngay đây...

Sương khói mông lung.

Bầu trời nứt ra lại khép lại. Mưa đỏ liên tục rơi xuống không biết khi nào ngừng.

Nguyên khí rung chuyển kịch liệt rồi cuộc biến mất, không có uy áp bức nhân, vì vậy nên tiểu hồ ly cấp 1 mới vất vả khôi phục thần trí, chậm rãi mở to mắt.

Xuyên thấu qua con người màu lam lạnh, dường như lần đầu tiên nó đánh giá thế giới này.

Trên mặt đất đọng lại nước mưa màu đỏ, lẫn vào trong bùn đất, dường như ngay cả đất cũng đỏ như máu, hết sức bắt mắt. Xung quanh nhánh cây, bụi cỏ hay phòng ốc đều bao trùm bởi màu đỏ.

Không có mùi máu tươi, nhưng lại có cảm giác khổ sở bất an khó hiểu.

Ý thức mặc dù khôi phục, nhưng trong đầu vẫn mơ hồ, chỉ nhớ rõ vừa rồi phát sinh một trận đại chiến, mà chính mình như bị cái gì đánh trúng, đau đến ngất đi.

Linh thú cấp 1, thật sự quá yếu!

Nàng cảm giác đầu rất nặng, thân thể rất nặng, chỗ nào cũng nặng, chính mình quỳ rạp trên mặt đất như một tảng đá lớn, cố gắng giãy dựa một chút, nhưng chẳng động đậy được

Nàng muốn đưa tay tìm vật gì có thể tì vào để đứng lên, nhưng cố gắng hồi lâu mới nâng lên được một... móng vuốt?

Gì thế?

Trong đầu cố gắng hồi tưởng một chút, nàng là một con hồ ly, là linh thú, quả thật có móng vuốt, nhưng trong tiềm thức lại cảm giác chỗ nào đó bất thường. Không được, lúc nàng nhìn thấy móng vuốt chính mình rất kinh ngạc, giống như thứ này căn bản không thể có trên người nàng.

"Tay..." Nàng yên lặng nghĩ, rốt cục là vật gì?

"Ta là một con hồ ly..." Rất nhanh, nàng đã hoàn toàn tiếp nhận quan niệm này, nàng là linh thú! Trong tiềm thức cảm giác chính mình đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng? Nhất định phải nhớ ra, bảo bối này rất trọng yếu với mình. Không có bảo bối này, chính mình vĩnh viễn chỉ là người yếu!

Đầu mơ hồ đau, rốt cục đã đánh mất cái gì?

Được rồi, hình như là một khối ngọc bội!

Nhưng nàng là hồ ly, làm gì có ngọc bội chứ?

Hỗn loạn... Hỗn loạn... vẫn hỗn loạn...

Hai mắt màu lam nhìn xung quanh, hả, bên kia vây bắt rất nhiều người là có chuyện gì vậy?

Thân thể như bị cái gì cố định trên mặt đất, nàng muốn động đậy cũng không động được, chỉ có thể phát ra tiếng "u u ô", hy vọng có ai đi qua có thể giúp nàng.

Loại linh thú cấp bậc thấp nhất trong đám linh thú như nàng thì không nên mạo hiểm rời rừng rậm ra đây.

Nàng rốt cục rời khỏi rừng rậm như thế nào mà đi tới đây chứ?

Chuyện ngày trước không nhớ chút nào.

Nàng bị lạc rồi.

Nàng nhìn chỗ đông người kia, tất cả đều là bóng lưng, có người chống một cái dù hồng, một thân quần áo màu đỏ kéo dài trên mặt đất, tóc dài bay múa trong gió, không nhìn thấy bộ dáng của hắn, đằng sau phong hoa tuyết đại như vậy, mặt trước chắc cũng không kém.

Những người kia không nói gì, nhưng hắn mở miệng đầu tiên, giọng nói uể oải âm nhu vẫn dễ nghe nha!

"Thuật Chiêu hồn danh bất hư truyền, hôm nay cuối cùng cũng thấy."
Hơi ý cười.

"Không ngờ còn có thể thấy người tái hiện nhân gian." Có một giọng nói lạnh lùng vang lên sau lưng nàng, dọa nàng giật mình, cố gắng ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người tóc bạc y phục trắng muốt đi qua nàng, khí thế sắc bén, cũng không phải hạng người hời hợt!

Vạt áo vung qua suýt chạm vào mặt nàng, nàng không hài lòng trừng mắt nhìn hắn.

Người mặc y phục đỏ nghe thấy giọng nói của hắn cũng không xoay người, chỉ cười nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng chuyển ô hồng, gò má hiện ra, mặt mày dài nhỏ đặc biệt xinh đẹp.

Tiểu hồ ly rùng mình, cho dù ánh mắt chưa từng nhìn thấy, cũng cảm giác được lực đoạt hồn, rất yêu, rất đẹp.

Người áo đỏ không nói gì, nam nhân tóc bạc đột nhiên như bị cái gì đánh một cái, gió vô hình thổi qua, nam nhân tóc bạc liền lui một bước, bưng ngực phun ra một ngụm máu.

Tiểu hồ ly thấy mà cao hứng, không nhịn được muốn vỗ tay bảo hay, tưởng người mặc áo đỏ vô thanh vô tức động thủ, đang muốn khen hắn một tiếng, đột nhiên nhìn thấy người áo đỏ nhẹ nhàng tránh sang một bên, để một nam tử mặc áo đen khí phách đi tới.

Trong lòng như bị xúc động, rồi đột nhiên tim đập nhanh hơn.

Nếu không phải sắc mặt có chút tái nhợt tiều tụy, người nọ thật đúng là phong hoa tuyết đại, khuynh quốc khuynh thành...

Đôi mắt liễm liễm màu tím nhạt thanh tuyệt, liếc nhìn người tóc bạc, lạnh lùng mở miệng: "Lệ Tà, nếu không phải vì ngươi là ma thú, thân thể bất tử, hôm nay ta tuyệt sẽ không cho ngươi sống sót."

Hóa ra tên hắn là Lệ Tà, vừa nghe tên liền thấy không giống người tốt!

Tiểu hồ ly ngơ ngác nhìn người mặc áo đen kia, cảm giác được hắn đối lập với người tóc bạc, hắn chắc chắn là người tốt.

Trên mặt hắn mặc dù có chút sát khí lợi hại, nhưng mi như vậy, mắt như vậy, nếu cẩn thận ngưng thần lại, chắc chắn ôn nhu vô hạn....

Nàng cảm giác gương mặt mình hình như nóng lên, vội vàng cắt đứt suy nghĩ miên man, chuyên tâm nhìn những người này.

Lệ Tà cúi người, thống khổ nhở một bãi máu mới nói: "Thuộc hạ hiểu sai, bệ hạ tùy ý trách phạt."

"Hừ." nam tử mặc áo đen lạnh lùng phát tay áo, nói: "Cách ta càng xa càng tốt!"

Lệ Tà ngẩn người, muốn nói nhưng người nọ không để ý tới hắn, xoay người đi tới ngòi xổm xuống trước tảng đá, cẩn thận ngóng nhìn.

Vì đưa lưng về phía trước nên tiểu hồ ly không nhìn thấy bộ dáng của hắn nữa.

Lệ Tà lau vết máu trên khóe miệng, dù không cam lòng nhưng vẫn không dám tự tiện ở lại, tóc bạc bay múa, đột nhiên hóa thành tia sáng trắng biến mất.

Oa! Đây là ma thú! Ma thú cường đại, công phu bậc này thì đến khi nào nàng mới có thể học được a?

Trong óc không suy nghĩ nhiều, liền nhìn thấy phía trước tảng đá,

một đoàn bóng đen từ từ nhỏ đi, mơ hồ có tiếng người truyền đến.

"Người cam kết đánh đổi tất cả, chúng ta sẽ đến thu hồi." Trong bóng tối giọng nói hết sức trầm thấp, còn có chút bất lực "Lưu Triệt, người nhớ kỹ, người là điềm xấu, càng là người người thích thì càng phải rời xa, nếu không sẽ mang đến tai họa cho nàng."

Người nói chuyện có vẻ không đành lòng, sau khi nói xong, thở dài một tiếng, tách ra khỏi tảng đá, chậm rãi đi tới.

Mỗi một bước đi, bóng đen càng nhạt dần, đi tới bên người tiểu hồ ly thì chỉ còn lại có một cái bóng dáng mơ mơ hồ hồ, dường như không nhìn thấy, nhưng người nọ lại cảm giác được cái gì đó, cúi đầu nhìn nàng một cái.

Tiểu hồ ly cũng cố gắng ngẩng đầu nhìn hấn. Ánh mắt giao hội, bóng dáng người nọ đột nhiên cúi xuống, thì thào nói một câu: "Hóa ra đây mới là...."

Câu nói kế tiếp không tiếp tục, hấn chỉ lắc đầu nói một câu "ý trời như thế", sau đó ánh mắt nhu hòa nhìn nàng một cái, nhẹ nhàng huy động ống tay áo. Một cảm giác thoải mái trong nháy mắt chui vào thân thể, tiểu hồ ly không nhận được ưm một tiếng, cảm giác trong thân thể có nhiều chỗ biến hóa.

Sau khi thoải mái, ngẩng đầu lại, bóng đen phía trước lại sớm biến mất.

Tiểu hồ ly giật mình, cảm giác thân thể nặng như đá vừa rồi không nghe sai khiến vậy mà trở nên dễ dàng.

Nàng đứng lên, duỗi duỗi tay, đá đá chân, xoay xoay thắt lưng, run rẩy run rẩy cái lỗ tai, giữ nước mưa ướt đẫm trên người đi.

Nàng muốn chạy tới xem bên kia phát sinh chuyện gì, còn không có hành động, chỉ thấy nam tử mặc áo đen đứng lên, ngay sau đó, thiếu niên mặc áo đen cũng đứng lên, trên người hắn đều là máu nhìn thật đáng sợ.

Trong lòng thiếu niên kia ôm một người, cũng đầy người là máu, thoát nhìn đã chết, thiếu niên xoay người lại, khuôn mặt tái nhợt mang máu cùng với khóe mắt Hoa Kết Ngạnh quỷ dị khiến hắn có chút âm trầm.

Chương 1002: Linh thú cấp 2

Tiểu hồ ly theo bản năng lui về phía sau từng bước, không biết tại sao, người này âm trầm chết trầm, nhưng cũng không giống Lệ Tà cùng nam tử mặc áo đen khí phách sắc bén kia. Nàng có chút sợ hãi khó hiểu.

Trong lòng lạnh lẽo, dường như chỉ cần tới gần hẳn sẽ chết.

Trong lòng có cảm giác như thế, bởi vậy nàng không dám tiến lên nữa, len lén trốn ở phía sau bụi cỏ, nhìn về mặt hoảng hốt của hẳn ôm cô gái trong lòng, từng bước đi ra ngoài.

"Mặc Liên các hạ, giao nàng cho ta đi." Nhìn hẳn phải đi, nhưng lại ôm chặt Hoàng Bắc Nguyệt không chịu buông tay, Phong Liên Dục không thể không lên tiếng.

Mặc Liên ghì chặt cánh tay, tính chất bảo vệ rất mạnh, không chịu buông tay.

Yểm mặc áo đỏ nghiêng mặt, cười tủm tỉm nhìn Phong Liên Dục: "Có ta ở đây, người không thể chiếm lấy nàng được. Hiện tại đã đến nước này, đem nàng về Nước Nam Dục, đừng hòng cho ai độc chiếm nàng, lúc này mới công bằng."

Phong Liên Dục lạnh lùng liếc hẳn, nói: "Nàng chỉ nguyện ý theo ta."

"Chưa chắc." Yểm có chút tự kỳ nháy mắt mấy cái, "Lúc trước nàng không biết ta xinh đẹp như thế, chờ nàng gặp ta tự nhiên sẽ quên người."

Phong Liên Dực không nói gì, người này đột nhiên xuất hiện rất cuộc là ai?

Yểm cười lớn một tiếng, vỗ vỗ bả vai Mặc Liên, nói: "Tiểu tử thúì, đưa nàng về phủ Trương Công chúa của Nước Nam Dực, biết không?".

Mặc Liên lại không phản đối, gật đầu, có lẽ hấn cũng cho rằng đây là biện pháp tốt nhất.

Hiện tại, thăm nghĩ để nàng về nhà tĩnh dưỡng, chờ vết thương trên thân thể chậm rãi khép lại, nàng tự nhiên sẽ tỉnh lại.

Ngay cả Mặc Liên cũng đồng ý, Yểm đắc ý nháy mắt với Phong Liên Dực, cười rời đi.

Lúc đi qua bụi cỏ, nhìn thấy một bóng dáng trắng bóng sột soạt lui về phía sau, Yểm nhìn thoáng qua, đột nhiên cúi người, một phát bắt được cái đuôi lông xù, ánh mắt sáng lên: "Thật là tiểu hồ ly đáng yêu!"

Trong lòng tiểu hồ ly hoảng hốt, cặp mắt màu lam lạnh nhìn hấn một cái, đột nhiên vươn nhanh móng vuốt cào lên ngón tay hấn.

Yểm thật không ngờ có linh thú dám to gan cào hấn, hướng hồ nguyên khí con tiểu hồ ly này chỉ cấp 1 mà thôi. Một con linh thú mà thôi, kể cả thần thú ở trước mặt hấn cũng không to gan như vậy!

Yểm lùi tay về, trên ngón tay chảy ra ít máu, hấn đưa ngón tay bỏ vào miệng nhẹ nhàng cười quyến rũ: "Người dám cào ta?".

Tức giận sao?

Tiểu hồ ly lui từng bước về phía sau, nàng chỉ cảm giác bị bắt được cái đuôi rất khó chịu, cho nên mới vung móng, nếu biết là hắc, nàng cũng không dám a.

Yểm là một tên siêu cấp mang thù, mới ra khỏi phong ấn đã bị linh thú cấp 1 cào bị thương. Chuyện này thật mất mặt, bởi vậy hắc đột nhiên cười xấu xa, vươn tay định chộp cổ tiểu hồ ly.

Bắt nạt tiểu gia hỏa đáng thương kia nhất định sẽ rất vui.

Trước khi hắc ra tay đã có một tay động tác nhanh hơn, nhẹ nhàng bắt lại tiểu hồ ly trước hắc, nhét vào ống tay áo, xoay người đi.

Cần rõ như thế?

Yểm giận dữ nhảy dựng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Phong Liên Dực, hồ ly này là ta nhìn thấy trước!"

"Người đừng quên nơi này là Thành Tu La." Phong Liên Dực cũng không xoay người, thản nhiên nói. Ngụ ý không cần nhiều lời, người thông minh tự nhiên sẽ hiểu.

Hắc là Tu La vương, chi phối hết thảy Thành Tu La, tiểu hồ ly này ở Thành Tu La đương nhiên là của hắc, người khác có tư cách gì lấy đi?

Yểm ngậm miệng không mấp máy, hắc đoạt đồ trong nhà người khác, tự nhiên bị đui lý.

"Hừ! Hồ ly về ngươi, Hoàng Bắc Nguyệt về ta!" Yểm nhìn bóng lưng của hắc, vô lễ tuyên bố, "Cứ như thế đi! Người ôm hồ ly đi! Ta không đoạt với ngươi, sau này ngươi cũng đừng theo ta đoạt!".

Sau khi nói xong, Yểm cảm thấy chính mình nhặt một cái lợi thế lớn, vui tươi hơn hờ rờ đi.

Chờ ngày sau hẳn nhớ tới những lời này hôm nay mới hối hận đấm ngực dậm chân a! Sớm biết thì hẳn là liều chết để tiểu hồ ly về hẳn mới đúng.

Phong Liên Dục căn bản không bận tâm đến lời của hẳn. Người này không hiểu từ đâu xuất hiện. Trông giống người nhưng không phải người, giống yêu nhưng không phải yêu, giống ma cũng không phải ma. Từ động tác chế trụ Mặc Liên xem ra người này tuyệt đối rất lợi hại. Nhưng trước đây chưa bao giờ nghe nói đến một vị cao thủ quái dị trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp như vậy.

Phong Liên Dục ôm tiểu hồ ly ra khỏi Thành Tu La, ở bìa rừng thả nàng xuống, dùng ngón tay vào lỗ tai đỏ lông xù, thấp giọng nói: "Đi thôi, không nên trở lại chỗ này."

Mặc dù Thành Tu La đã không còn Ma thú Trùng Phật Minh, nhưng nơi này vẫn vô tình vô nghĩa, lạnh như băng hờ hững.

Phóng sinh tiểu hồ ly, hẳn đứng dậy quay trở lại, đi vài bước đột nhiên dừng lại, hơi xoay người, trong ánh mắt màu tím liễm diễm có tia sáng lấp lánh.

Tiểu gia hỏa kia từng bước một lao đảo đi theo hẳn, đi hai bước liền té ngã, hiển nhiên vừa mới sinh ra chưa học được bước đi.

"Ta chưa chắc là người tốt, người đi tìm đồng loại đi." Hẳn thấp giọng nói, trong giọng nói có vô hạn cô đơn cùng ưu thương.

Tiểu hồ ly vẫn bám riết theo sát không tha hẳn.

Đi tìm đồng loại?

Nàng căn bản không biết mình là ai? Không biết đồng loại ở đâu.

Trong rừng rậm quá nguy hiểm, ngay cả kiếm ăn nàng cũng không học được, nếu một mình hành tẩu rất nhanh sẽ thành bữa ăn trong bụng của linh thú cường đại.

Nàng không muốn chết sớm như vậy, người này tuy nói chưa chắc là người tốt, nhưng ít nhất từng bảo vệ nàng.

Trong rừng cây gió hây hẩy lay động cành lá, thời kỳ đầu xuân, trên cây vừa mới mọc chồi non, hết thảy có vẻ sức sống bừng bừng, tràn ngập hy vọng.

Hắn đi vài bước vẫn dừng lại, xoay người nhìn tiểu gia hỏa cẩn thận đi theo chính mình, thở dài một tiếng: "Người vì sao lại theo ta?"

Vì sao?

Tiểu hồ ly cũng không trả lời được, đại khái là cảm giác an toàn với hắn, tựa như gió xuân thổi qua, ôn nhu ấm áp, không có lực sát thương.

Nàng rất nhỏ yếu, chỉ có thể tìm gió xuân phù hộ, mà không dám một mình xông xáo trong gió bão.

Huống hồ người này, lớn lên thật là đẹp mắt.

Ngước lên hai mắt băng lam xanh biếc, tiểu hồ ly chờ đợi nhìn hắn, tròn mắt ngập nước đáng thương, kẻ khác sinh lòng thương tiếc, căn bản không nở cự tuyệt.

Trong lòng dao động, không biết bao lâu không hề động lòng trắc ẩn đột nhiên sinh ra thương tiếc con tiểu hồ ly này. Quên đi, nó nhỏ như vậy, đi ra ngoài cũng sẽ chết sớm, không bằng chờ lớn một chút rồi để nó đi sau.

Hắn bước trở lại, ôm lấy tiểu hồ ly, nhẹ nhàng hạp lại trong ống tay áo, thấp giọng nói: "Ta không thích người yếu, cho nên, người phải tự mạnh mẽ lên."

Tiểu hồ ly tinh tinh mê mê nghe, cố gắng gạt đầu trong ống tay áo của hắn, biết rõ hắn không nhìn thấy nên kiên định hạ quyết tâm.

Nàng sẽ không vĩnh viễn yếu như vậy.

"Bệ hạ, bắt lại được phản đồ Ô Sát, hắn không thừa nhận chính mình phản bội, muốn gặp bệ hạ."

Vừa trở về Thành Tu La, một nữ nhân xinh đẹp liền đi tới, nói nàng xinh đẹp bởi vì tiểu hồ ly không nhìn thấy phía dưới y bào màu xanh xám của nàng có đuôi rắn uốn lượn, đợi lúc nhìn thấy, lập tức sợ đến nhắm mắt lại, không dám nhìn nữa!

Nữ nhân kia là Vị Ương, giờ phút này lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Tu La vương, ngượng ngùng cúi đầu.

Nghe nói Hoàng Bắc Nguyệt chết đi, từ nay về sau sẽ không ai có thể kiềm chế trái tim bệ hạ.

"Để hắn đi." Phong Liên Dực thản nhiên nói, hắn chẳng bận tâm chuyện Ô Sát phản bội, "Vị Ương, lúc ta không có ở đây, người cùng Lệ Tà coi chừng toàn bộ Thành Tu La đi."

"Vâng" Vị Ương cúi đầu đáp ứng, suy nghĩ một chút cảm thấy bất thường, vội vàng ngẩng đầu hỏi: "Bệ hạ, ngài muốn đi đâu?"

"Nước Nam Dục." Phong Liên Dục không đợi bà hỏi tiếp, gió rất nhỏ vung qua, hấn đã biến mất.

"Bệ hạ!" Vị Ương oán hận đứng tại chỗ, "Cô ta đã chết! Bệ hạ còn chưa hết hy vọng sao?"

"Vị Ương tôn thượng, ta... bệ hạ bằng lòng gặp ta không?"

Một người nam nhân mặc áo choàng màu đỏ thẫm, cổ áo lông vàng lẫn lộn chạy tới, bộ dáng không thanh tú nhưng rất cường tráng, lấy lòng nhìn Vị Ương.

Vị Ương oán giận nguýt hấn một cái: "thấy cái đầu người ấy, tên phản đồ người tốt nhất đi hồ máu chịu phạt đi".

Ô Sát lập tức xỉ mặt xuống, còn muốn giải thích: "Vị Ương tôn thượng, ta thật không có phản bội, ta..."

"hừ, tất cả mọi người nhìn thấy, người còn chống chế?". Vị Ương hừ lạnh "kẻ phản bội lại quy thuận nữ nhân kia, thật khiến ta xấu hổ".

Nhìn Vị Ương cũng không quay đầu rời đi, Ô Sát oan ức đỏ mặt lên, người đi tới đi lui đều nhìn hấn, quả thực mang vẻ khinh bỉ.

Lẽ nào hấn thực sự phản bội? thật sự quy thuận nữ nhân tên Hoàng Bắc Nguyệt kia.

*****Bắc Nguyệt Hoàng triều*****

Trong phủ Trưởng công chúa rất nhiều năm cũng không náo nhiệt

như vậy, nhà cửa cũng sửa chữa mới một lần, trong Lưu Vân Các có hoa sơn trà màu đỏ vừa xinh đẹp vừa vui khánh.

Tiểu hồ ly ngồi xồm trên cửa sổ, một đám hoa sơn trà rậm rạp nở ở sau lưng nàng, ánh sáng mặt trời ấm áp chiếu trên người nàng, nàng lười biếng duỗi cái lưng mệt mỏi, thật sự là cuộc sống thanh thản tự tại.

"Vì sao lâu như vậy còn không tỉnh? Thuật Chiêu hồn, chẳng lẽ không để nàng sống lại sao?" Tiếng nữ tử nghiêm khắc vang lên, có vẻ hơi chỉ trích.

Người nói chuyện tiểu hồ ly cũng từng gặp, gọi Thiên Đại Đông Nhi, là quốc sư Nước Tây Nhung, Cung chủ của Thánh Huyết Cung, tuy nhiên hiện tại không phải.

Không lâu trước đây, Nước Tây Nhung bị Nước Nam Dục thôn tằm, nữ hoàng đầu hàng, Thái tử Chiến Dã đem nữ hoàng cùng quốc sư đưa Thành Lâm Hoài, hoàng đế ban thưởng tòa nhà lớn để bọn họ sinh sống.

Lại nói tiếp, chiến công này là do cô gái đang nằm bên trong lập nên, giờ phút này sống chết không rõ, mới mười bảy tuổi mà thôi, không chỉ bắt Nước Tây Nhung, ngay cả thủ đô của nước Đông Ly cũng diệt, nhưng thủ đoạn có chút lãnh huyết, rất nhiều người vụng trộm đều nói nàng tính cách hung tàn, không có nhân tính, hiện tại không sống không chết như vậy cũng là báo ứng.

Hoàng thượng vẫn giữ tước vị Ninh Vương cho nàng, có điều chưa kịp hưởng phúc đã biến thành như vậy.

Thật sự là người đáng thương, nghe hạ nhân trong phủ bí mật len lén nghị luận thân thể của nàng thế, ngay cả tiểu hồ ly cũng cảm giác

thôn thức thương cảm nàng.

Hy vọng cô ấy sớm tỉnh lại, nếu không thiếu niên trên mặt có Hoa Kết Ngạnh sẽ thương tâm chết mất.

Còn có hấn cũng thương tâm chết mất.

Tiểu hồ ly chuyển đôi mắt màu lam lạnh nhìn nam tử mặc y phục trắng từ trong phòng đi tới. Hấn đi tới bên hoa sơn trà, Thiên Đại Đông Nhi cũng đuổi ra theo.

"Nước không thể một ngày không có vua, hay là ngươi về Nước Bắc Diệu đi, cô ấy nếu tỉnh dậy muốn gặp người tự nhiên sẽ đi."

Phong Liên Dục nao nao, đưa tay vung qua một đóa hoa sơn trà, "Ta muốn nhìn nàng tỉnh lại."

"Nếu cả đời nàng không tỉnh, ngươi dự định chờ cả đời như vậy sao?" Thiên Đại Đông Nhi khẽ mím môi, "Nếu nàng tỉnh, sẽ không muốn thấy người như vậy."

Mấy ngày liền tới nay, hấn đã trở nên rất tiều tụy.

Tiểu hồ ly thờ dài một tiếng, không muốn nghe bọn họ nói chuyện, lặng lẽ nhảy vào cửa sổ, lặng yên không một tiếng động chạy trong phòng, bò lên ngồi trên bàn trang điểm.

Cô gái trên giường không hề có động tĩnh, chỉ có hô hấp yếu ớt, nhìn nàng ngày ngày gầy gò đi, dường như sẽ không tỉnh lại.

Có người nhiều chờ nàng như vậy, tại sao nàng lại bất tỉnh chứ?

Tiểu hồ ly nghiêng đầu nhìn.

Chợt nghe tiếng bước chân vào, nàng quay đầu nhìn, đúng là Mặc Liên, thiếu niên âm u khiến nàng phát lạnh. Nàng vội vàng trốn phía sau cái hộp son bột, sợ hãi nhìn hắn.

Kỳ thật trên người không hề có sát khí, nhưng rất sợ hãi.

Chương 1003: Linh thú cấp 3

Mặc Liên ngồi ở bên giường, kéo tay Hoàng Bắc Nguyệt, cắn nát ngón tay của mình, ở lòng bàn tay nàng chậm rãi vẽ bùa chú, từ ngón tay vẽ lên cổ tay.

Bùa chú họa xong, hấn yên lặng niệm vài câu chú ngữ, máu tươi lén lút dung nhập vào da tay nàng, biến mất.

Hấn làm như vậy cũng không phải một lần hai lần, mỗi lần vẽ xong bùa chú, sắc mặt của hấn lại tái nhợt vài phần, Hoa Kết Ngạnh dưới khóe mắt lại càng tươi sáng quý dị.

Chứng kiến bộ dáng của hấn, tiểu hồ ly có chút sợ hãi, lặng lẽ rút thân thể một chút, nhưng lại không cẩn thận đụng ngã một cây nến. Xoạch một tiếng, nến rơi vỡ vụn trên mặt đất!

Nàng lập tức cả người lông dựng thẳng lên, vừa muốn chạy trốn, Mặc Liên đã ngẩng đầu nhìn thấy nàng.

"Là ngươi." Hấn liếc mắt một cái liền nhận ra, ngày đó hấn mang tiểu hồ ly này tặng Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng nhìn thấy nàng biến thành hai mắt màu lam lạnh có chút kinh ngạc mà thôi.

Mặc Liên đi tới, nâng nàng lên, lại quay trở về đặt ở bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Đây là lần đầu tiên nàng tới gần thiếu nữ này, không khỏi tâm hoảng, trái tim "thịch thịch thịch" nhảy dựng, dường như cũng có chút khổ sở.

Nàng cuốn cái đuôi ghé vào bên tay cô gái, len lén vươn móng vuốt đụng tay nàng một chút, sau đó lập tức lùi về.

Trong đầu giật mình, trong nháy mắt đụng vào hình như nhìn thấy có người khóc.

Là ảo giác sao? Mang theo một tia không xác định, nàng lần nữa vươn móng vuốt đụng tiếp vào tay nàng, thời gian lâu một ít, lần này nàng rõ ràng thấy một cô gái lui ở trong góc khóc bàng hoàng, sợ hãi, thương tâm như vậy.

Trong lòng chột ê ẩm, rõ ràng không phải nàng, nhưng nàng lại cảm động lây, móng vuốt lông xù dùng sức, cô gái kia ngừng tiếng khóc, từ trong góc ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

"Nguyệt!" Mặc Liên đột nhiên kinh hô một tiếng, kích động bắt được bả vai Hoàng Bắc Nguyệt, "Nguyệt!"

Tiểu hồ ly hoảng sợ, cho là mình gây họa, cuống quít buông móng vuốt ra, lui đến một bên.

"Ta..." giọng nói hết sức suy yếu phát ra từ miệng cô gái, nàng kịch liệt thở hào hển, như vừa gặp ác mộng.

"Tỉnh dậy, người..." Mặc Liên cao hứng không kiềm chế được, lắp bắp nói: "Nguyệt, ta xin lỗi..."

"Người là ai?" Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc hỏi một câu, đột nhiên khóc lên: "Tại sao tối như vậy? Đông Lãng, Đông Lãng nhanh đốt đèn lên, ta sợ..."

Mặc Liên giật mình, trong ánh mắt từng giọt nước mắt rơi xuống,

toàn bộ lệ nóng nện trên đầu tiểu hồ ly như trời mưa, nàng cuống quít tìm một chỗ nấp.

"Người, người tại sao cũng khóc?" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên an tĩnh lại, nghe hẳn kiềm nén nước nở, lần đầu tiên nghe được tiếng nam nhân khóc, cảm giác thật kỳ diệu.

Người kia là ai? Tại sao ở bên cạnh nàng? Hẳn tựa hồ không có ác ý, rất quan tâm nàng, còn khóc trước mặt nàng.

"Là ta..." Mặc Liên thấp giọng nói.

"Người làm sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu, nàng giống như ngủ một giấc dài, trong mộng không có gì hết, chờ tỉnh lại thì cảm giác trên người như bị xé ra, đau đến khó tin.

Mà người này cảm giác còn đau hơn nàng.

"Giết, ta, giết người" Mặc Liên thống khổ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt không còn rơi nước mắt, ngược lại mỉm cười, thiện lương nói: "Đâu có? Ta không phải vẫn sống tốt sao?"

Đó là vì Thuật Chiêu hồn. Tiểu hồ ly trốn ở trong đồng chăn, lộ ra đôi mắt nhìn bọn họ, trong lòng yên lặng nói.

Nàng nghe bọn hắn nói qua, là bởi vì Thuật Chiêu hồn của Mặc Liên, mới để Hoàng Bắc Nguyệt sống lại, nếu không nàng đã sớm chết.

Người này rất đáng thương, trái tim đều bị móc ra vậy mà vẫn có thể sống sót. Tuy nhiên những người thích cô ấy đều là nhân vật rất lợi hại, các loại linh đan diệu dược căn bản không thiếu, vô luận thế nào cũng có thể để nàng chậm rãi phục hồi.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi giơ tay lên, lục lọi mò lấy mặt Mặc Liên, lòng bàn tay chạm được một mảnh nước mắt, nàng muốn lùi tay về, lại bị Mặc Liên bắt được.

Trên mặt có chút đỏ ửng, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Người là ai?"

Tay Mặc Liên run lên một cái, nghẹn lời nói: "Luu Triệt."

Thuật Chiêu hồn mang hồn phách về sẽ mất trí nhớ trước, có thể đem nàng trở về, Mặc Liên chỉ cảm thấy vô cùng may mắn, không có cảm giác người trước mặt kém rất nhiều người trong lòng hắn trước kia.

Hắn thầm nghĩ để nàng nhận thức mới, không muốn để nàng nhớ tới chuyện không vui lúc trước.

Nếu đã quên hết thảy thì không cần nhớ cái gì hết, kể cả tên của hắn.

Mặc Liên, hắn vẫn hận mọi chuyện từ cái tên này.

Đại khái động tĩnh bên trong kinh động người ở bên ngoài, Thiên Đại Đông Nhi vội vã đi tới, nhìn thấy một màn trước mắt, không khỏi vui mừng lẫn sợ hãi nói: "Rốt cuộc tình dậy sao?"

Nghe được giọng nói của nàng, Bắc Nguyệt quận chúa hoàng hốt một chút, lập tức cười vươn tay: "Đông Lăng? Là người sao?"

Thiên Đại Đông Nhi nao nao, tuy nhiên nghĩ đến Mặc Liên từng nói nàng có lẽ sẽ quên chuyện đã xảy ra, bởi vậy cũng bình thường trở lại, cười đi qua: "Là ta."

Bắc Nguyệt quận chúa cầm tay nàng, đột nhiên nước mắt liên liên, vừa khóc vừa nói: "Ta thật sợ không thấy được ngươi, không có mẫu thân, ta cũng chỉ còn lại ngươi."

"Như thế nào đột nhiên khóc?" Thiên Đại Đông Nhi có vẻ thật bất ngờ, nhiều năm như vậy tưởng rằng nàng rất cuộc kiên cường, không ngờ dễ khóc như vậy.

"Ta..." nghẹn ngào một chút, Bắc Nguyệt quận chúa không nói ra lời.

Tiểu hồ ly nhìn tràng cảnh bọn họ gặp mặt cảm động, cảm giác chính mình kẹt ở giữa có chút bất tiện, bởi vậy nhân cơ hội chạy khỏi đống chăn, ngẩng đầu nhìn thấy Phong Liên Dục không biết khi nào cũng vào, hẩn đứng bên cạnh bàn trang điểm, không có tới gần, con ngươi màu tím thật sâu nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Không biết có phải nhìn lầm hay không, nàng hình như thấy hẩn cau mày lại, ánh mắt đột nhiên thâm thúy khó tin.

Hẩn rất thích Hoàng Bắc Nguyệt, vì sao nàng rất cuộc tình dục, hẩn thoát nhìn lại bình tĩnh như vậy?

Tiểu hồ ly không biết.

"Ngươi đứng ở đó làm gì? Không phải nói suy nghĩ của mình sao?" Thiên Đại Đông Nhi an ủi Bắc Nguyệt quận chúa vài câu, liền quay đầu nhìn Phong Liên Dục.

Bắc Nguyệt quận chúa sợ hãi hỏi: "Còn có ai sao?" Ánh mắt của nàng không nhìn thấy, cũng không cảm giác nguyên khí lưu động trong phòng, không biết vẫn có một người.

Nghĩ đến vừa rồi khóc trước mặt người khác thành như vậy, không

khỏi ngưng ngưng, gò má nhợt nhạt có chút phớt hồng.

Thiên Đại Đông Nhi cười nói: "Là Phong Liên Dục, hẳn vẫn chờ người tỉnh lại."

Trong lời nói mập mờ, càng làm cho Bắc Nguyệt quận chúa xấu hổ đỏ mặt, lặng lẽ kéo một chút ống tay áo Thiên Đại Đông Nhi, thấp giọng nói: "Phong Liên Dục, là con tin của Nước Bắc Diệu sao?"

Thiên Đại Đông Nhi nhìn nàng một cái, mày cũng nhăn lại, nhìn nhanh về phía Mặc Liên, tựa hồ đang chờ đáp án.

Mặc Liên nói: "Nàng, không nhớ rõ."

"Nhưng..." Thiên Đại Đông Nhi buột miệng định nói, nhưng tại sao chỉ nhớ rõ Phong Liên Dục là con tin của Nước Bắc Diệu chứ?

Không chờ Đông Lăng nói ra, Phong Liên Dục đã ôn nhu mở miệng: "Là ta."

Chương 1004: Linh thú cấp 4

Bắc Nguyệt quận chúa giật mình một cái, từ trước chỉ nghe qua tên của hắn, biết hắn ưu nhã tuấn mỹ, phong hoa tuyết đại, về hắn nghe đồn đủ loại, vẫn chỉ tồn tại trong tưởng tượng của nàng, không ngờ hôm nay hắn tự mình đến trước mặt nàng, điều này làm nàng thật bất ngờ.

"Tạ ơn, cảm ơn người." Nàng lắp bắp mở miệng, cục xúc bất an, không biết nên nói cái gì nữa.

"Chuyện tất nhiên." Trong mắt tím liễm liễm nổi lên ý cười ôn nhu.

Chẳng lẽ sẽ không ai phát hiện sao? Hắn tươi cười nhìn như ôn nhu thân cận, nhưng kì thực lại duy trì sự xa cách lễ phép cùng khách khí.

Tiểu hồ ly khó hiểu nhìn hắn.

"Vừa rồi còn nói ra suy nghĩ của mình, hiện tại như thế nào không nói?" Thiên Đại Đông Nhi liếc mắt nhìn hắn, nghĩ đến hắn lo lắng ở bên ngoài như vậy, sau khi đi vào vẫn có thể bình tĩnh ôn nhu như thế không khỏi buồn cười.

"Dưỡng thương tốt nhé." Phong Liên Dục mỉm cười, "Bắc Nguyệt quận chúa, đa tạ người đã cứu ta."

Đối với xưng hô này của hắn, Thiên Đại Đông Nhi đột nhiên nhăn mi lại, hắn không cần phải xa lạ như thế chứ?

"Ta đã cứu người sao?" trên mặt Bắc Nguyệt quận chúa lộ vẻ mờ mịt, "Ta không nhớ rõ chút nào, ta còn có thể cứu người sao".

"Hy vọng người sớm ngày khôi phục, sau này nếu quận chúa cần giúp, Nước Bắc Diệu cùng Thành Tu La dốc hết toàn lực trợ giúp quận chúa." Phong Liên Dực khẽ mỉm cười nói, ưu nhã mê người, giống Cửu hoàng tử khi xưa.

"Ta sao nhận nổi chứ?" Bắc Nguyệt quận chúa hoảng sợ, hứa hẹn này cũng quá nặng đi! Nàng không biết Thành Tu La, nhưng nàng biết Nước Bắc Diệu là cường đại bậc nào.

"Người nhận nổi." Phong Liên Dực vừa nói, chuyển hướng Mặc Liên nói: "Mặc Liên các hạ, có thể mượn chút thời gian nói chuyện không?"

Mặc Liên gật đầu, đứng lên đi theo Phong Liên Dực ra ngoài.

Chờ ta a! Tiểu hồ ly vội vàng chạy xuống giường, nàng nhỏ như vậy, rất dễ dàng thoát khỏi ánh mắt mọi người!

Đi ra Lưu Vân Các, Phong Liên Dực lại không dừng lại, đi dọc theo đường mòn ưu nhã trong phủ Trưởng Công chúa, đi tới chỗ hoang vắng không ai tới.

Mặc Liên không biết hẳn muốn đi tới đâu, chính mình không có kiên nhẫn tốt như vậy, bởi vậy dừng lại bước chân, không muốn đi.

Phong Liên Dực cũng dừng lại bước chân, từ nơi này vừa vặn có thể nhìn thấy từ đường của phủ Trưởng Công chúa, nơi đây luôn luôn u tĩnh, trừ hàng ngày quét dọn thì không ai nguyện ý qua, nghe nói năm năm trước, dưới tàng cây trong từ đường đào ra một thi thể gia đình hết sức kinh khủng.

Trong từ đường cây cối xanh um, cành lá xum xuê, một nhánh cây vươn ra từ cây đại thụ, hắt hoảng hốt mỉm cười.

Năm năm trước gặp gỡ ở đây.

Đêm đó lúc hấn xem thiên tượng, nhìn thấy một luồng hắc khí nồng đậm từ bầu trời đột nhiên xuất hiện, mãnh liệt như vạn thú chạy chồm dững mãnh bay nhanh vào từ đường phủ Trưởng Công chúa, hấn cảm giác bất thường nên chạy tới nhìn.

Không ngờ lại nhìn thấy Bắc Nguyệt quận chúa bị ngoại giới xưng là "phế vật" ra tay giáo huấn hạ nhân. Thủ đoạn tàn nhẫn hoàn toàn không giống một Tiểu nha đầu mười hai tuổi.

Dưới ánh trăng, nàng thanh lạnh cao ngạo, lạnh lùng ngược mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo nhưng lại tràn ngập địch ý cùng khinh thường hấn.

Hấn liếc mắt một cái đã nhìn ra vẻ bất phàm của nàng.

"Nói." Mặc Liên ngắn gọn nói.

Phong Liên Dực ngắn ra, rời tầm mắt khỏi từ đường xa xa, nhìn về phía Mặc Liên, chậm rãi nói: "Thuật Chiêu hồn xảy ra sai sót sao?"

Mặc Liên liếc hấn một cái, trong con ngươi đen nhánh mơ hồ có chút phần nộ.

"Ta không có ý gì khác." Phong Liên Dực thản nhiên địa nhếch khóe miệng, "Ta chỉ muốn biết, có hay không hồn phách một người chỉ có thể trở về thân thể của chính mình."

"Tự nhiên." Mặc Liên gật đầu, không cần nhiều lời.

"Vậy có thể có trường hợp hồn phách tiến vào sai thân thể không?"
Phong Liên Dục kiên trì hỏi.

Mặc Liên cả giận nói: "Sẽ không!".

Phong Liên Dục ngơ ngẩn, một lúc lâu mới gật đầu, nói: "Đa tạ."

Gặp hấn thất hồn lạc phách, vẻ mặt hoảng hốt, Mặc Liên cũng không muốn hỏi nhiều, nếu không có gì muốn hỏi nữa thì hấn đi.

Mặc Liên rời đi hồi lâu, tiểu hồ ly mới hớn hển chạy tới, đường quá xa, chân của nàng quá ngắn, thật sự rất mệt mỏi.

Chỉ có nam tử mặc y phục trắng vẫn không nhúc nhích đứng, gió nhẹ thổi vạt áo của hấn, hấn nhìn phương hướng từ đường, hồi lâu không nói gì.

Tiểu hồ ly tưởng hấn hóa đá, không nhịn được vươn móng vuốt cào cào trên mặt giày, Phong Liên Dục mới chậm rãi cúi đầu.

Cặp mắt màu lam lạnh cấp bách nhìn hấn, tựa hồ nói: ôm ta một chút a! Ôm ta một chút a!

Phong Liên Dục cúi người, ôm nàng vào lòng, êm ái vuốt ve lông mềm trên đỉnh đầu nàng.

"Ta muốn kể một câu chuyện xưa với ngươi." Phong Liên Dục kinh ngạc nói, cũng mặc kệ nàng muốn nghe hay không, cứ thế mở miệng nói ra.

"Trước kia có một vương tử, hấn cùng một cô gái yêu nhau, mặc dù

quá trình gian nan, chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, nhưng trái tim luôn hướng về nhau. Có một ngày, vương tử bị pháp sư nguyên rủa, cô gái vì cứu hắn, không tiếc trả giá tất cả, cuối cùng hy sinh chính mình. Vương tử cuối cùng cũng không chạy tới bên cạnh nàng, thậm chí không nghe được nàng nói câu cuối cùng. Vương tử vô dụng như vậy, có phải không đáng để cô gái cứu? Người chết hắn là hắn mới đúng."

Tiểu hồ ly quay đầu nghĩ, mặc kệ là ai chết đều không tốt, nếu có thể cùng sống sót thì tốt rồi.

Nàng nghĩ tới, đột nhiên trên đỉnh đầu có nước tí tách tích trên đầu nàng.

Trời lại mưa sao?

Nàng cố gắng ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy trên cái cằm xinh đẹp của hắn nước mắt ngưng tụ, xoạch, xoạch rơi xuống.

Hôm nay nàng thấy hai nam nhân khóc.

Dùng sức cọ xát lòng bàn tay của hắn một chút, nếu như có thể nói, thật muốn ôm hắn một cái.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 1005: Hóa người dưới ánh trăng 1

Cỏ mọc én bay, thời gian trôi qua. Đảo mắt đã một năm.

Đợt tuyết đầu đông dài dằng dặc mà dày đặc, liên tục mười ngày mây mù mới nhìn thấy bông tuyết bay lả tả rơi xuống đến, trong nháy mắt, thành Huy Kinh đã trắng xóa một mảnh.

Hoàng cung Nước Bắc Diệu, sáng sớm cung nữ thái giám đã vội vàng quét tuyết, gom thành đống tuyết lớn chờ chuyển ra ngoài.

"Hôm nay bệ hạ không vào triều sớm, đã nửa tháng, bên ngoài các đại thần đều gấp muốn chết rồi." Một cung nữ nhỏ giọng nói.

"Xuyết, coi chừng bị nó nghe được!" Cung nữ kia vội vàng giật nhẹ tay áo của nàng.

Vừa mới dứt lời, một con hồ ly tuyết trắng đột nhiên nhảy lên đống tuyết, cái lỗ tai hồng hồng đón gió phất phới, mắt màu lam lạnh miến cứng nhìn hai cung nữ, đuôi to đảo qua, trên mặt hai cung nữ đều là tuyết.

"Ngươi..." cung nữ vừa rồi oán giận muốn mắng, nhưng tốt xấu nhịn được. Hồ ly này là sủng vật của bệ hạ, ỷ vào bệ hạ ngày thường diều võ dương oai, quả thực đáng hận!

Đáng hận nhất chính là hồ ly này ở trong cung dường như chỗ nào cũng có mặt, mặc kệ chỗ nào nói xấu bệ hạ cũng có thể để nó nghe thấy.

Cũng không biết nó rốt cục biết phân thân hay không, một khắc trước còn đang nghe đại thần thảo luận chính sự trên điện oán giận bệ hạ, đảo mắt lại xuất hiện tại hậu cung nghe phi tần oán giận bệ hạ chưa bao giờ bước vào hậu cung.

Bọn họ hỏi qua cao thủ, nói hồ ly chỉ là linh thú cấp 1 mà thôi, đừng nói phân thân, pháp thuật nhỏ cũng không biết, cho là bọn hắn nói bậy!

Nhưng hiện tại, hồ ly này không phải thần không biết quỷ không hay xuất hiện sao?

Hai cung nữ oán hận nhìn tiểu hồ ly, một cung nữ thấp giọng nói: "Ta xem nó căn bản không phải linh thú, mà là hồ yêu trong truyền thuyết! Chuyên môn đầu độc quân vương! Bệ hạ không thượng triều khẳng định vì nó!"

Tiểu hồ ly chớp mắt, đuôi to đập lung tung trên đồng tuyết, bọn họ thật vất vả quét sạch tuyết lại loạn thành một đồng.

"Tên bại hoại người! Lại quấy rối, xem ta hôm nay bắt được người, cho người một trận!" Cung nữ bị chọc giận bắt đầu đuổi theo tiểu hồ ly.

Không ai thấy trong cửa cung, một đám người vây quanh Hoàng hậu nương nương đi vào, trên mặt đất tuyết loạn một đồng, cung nữ đi ở phía trước không cẩn thận giẫm tuyết trượt một chút, suýt đụng phải hoàng hậu!

"Làm càn!"

Thái giám dẫn đường hét lớn một tiếng, hai cung nữ biết gây họa

không dám đuổi theo hồ ly nữa, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội.

"Trong cung há là chỗ các người hồ đồ? Tuyết thiên đầy đường, các người còn dám lơ là nhiệm vụ, kinh động phượng giá, quả thực đáng chết! Người đến, kéo đi ra ngoài..."

Thái giám chưa dứt lời, hoàng hậu liền ngăn lại, mắt phượng xinh đẹp nhẹ nhàng chuyển, nhìn thấy trên mặt tuyết hỗn độn không ít dấu chân hồ ly.

"Linh thú vừa làm loạn, hai người các người không thể làm gì được." Hoàng hậu khoan dung nói, hai nữ vội vàng cảm kích tạ ơn.

Thái Giám nhanh trí, biết hoàng hậu bất mãn với linh thú, nhưng lại biết linh thú là sủng vật của hoàng thượng, tự nhiên không thể trách phạt, liền hắng hắng giọng nói: "Cung đình trọng yếu, không chấp nhận được cực nhỏ sai lầm. Súc sinh kia rất có linh tính, đáng tiếc đã tính chưa mất, ngày sau sợ rằng thương tổn quý nhân trong cung, Hoàng hậu nương nương xem có đúng hay không...."

"Đã là súc sinh thì cần gì so đo với nó?" Hoàng hậu như vô tình nói.

Thái giám cười nói: "Hoàng hậu nương nương rộng lượng, nhưng đây là linh thú cấp 1, chỉ cần mời triệu hồi sư thuần phục, để nó nhu thuận hiểu chuyện cũng là một chuyện tốt."

Hoàng hậu suy nghĩ một chút, khóe miệng liền tươi cười, nói: "Đây đúng là biện pháp tốt."

Nàng đồng ý, thái giám liền lập tức hô to: "Bắt lấy con hồ ly!"

Thị vệ tuân lệnh tiến lên.

Tiểu hồ ly vốn nghe bọn hắc nói từ " súc sinh " rất không hài lòng, bây giờ còn nghe bọn hắc nói muốn bắt chính mình, nhất thời không thích, vốn nằm ở trên đồng tuyết, chỉ chớp mắt, bóng dáng đã biến mất, đợi lúc xuất hiện đã nhào tới trước mặt hoàng hậu!

"Bảo vệ hoàng hậu!" Thái giám cung nữ nhất thời kêu loạn.

Nhưng hồ ly chỉ lóe qua trước mặt nàng, dường như trêu chọc tóm lấy trâm cài rồi biến mất.

Tóc mai có chút tán loạn, Ngụy Yên Nhiên kinh sợ không ngừng, linh thú cấp 1 cũng cả gan trêu chọc nàng như thế!

Nàng trời sinh thành thạo mị thuật, cũng là triệu hồi sư, triệu hồi thú cũng là Mị hồ ba đuôi cấp mười hai, há có thể để linh thú cấp 1 làm càn trước mặt như vậy?

Tay nàng đột nhiên kết ấn, đang muốn gọi về linh thú, đột nhiên thị vệ vây lung tung đuổi bắt linh thú đột nhiên an tĩnh lại, sau một lát toàn bộ quỳ xuống hành lễ.

Ngụy Yên Nhiên ngẩn ra, buông tha kết ấn, nhưng lông mày có chút ưu sầu khi bị hồ ly làm loạn tóc mai.

Phong Liên Dực toàn thân mặc y phục trắng, hòa cùng một khối với băng tuyết, mang theo từng đợt hàn ý. Bước tới tàng cây hoa mai vừa nở, cúi người, ôm tiểu hồ ly đến.

Một năm Hồ ly trưởng thành không ít, màu lông hung trắng càng tinh khiết, cái lỗ tai lông đỏ càng sáng hơn, cái đuôi thật dài hạ xuống ống tay áo của hắc, lười biếng tựa vào cánh tay hắc, chuyển qua một đôi mắt màu lam lạnh như băng nhìn hoàng hậu.

Muốn bắt nàng? Có dễ dàng như vậy sao?

"Tham kiến Hoàng thượng." Ngụy Yên Nhiên hơi quỳ gối hành lễ, hồi lâu cũng không đợi được hoàng đế hô bình thân, nâng mắt nhìn, chỉ thấy Phong Liên Dực cúi đầu, êm ái phát bông tuyết dính trên lông hồ ly, như là căn bản không nhìn thấy nàng.

Nhẹ nhàng cắn môi một cái, Ngụy Yên Nhiên tự đứng lên, đi vài bước vào, cười nói: "Nó tính tình kiệt ngạo bất tuân, lại ngạo mạn vô lễ, chỉ có ở trước mặt người mới có thể nhu thuận như vậy."

Phong Liên Dực nghe vậy, mới ngược mắt nhìn nàng một cái, trong gió tuyết, ánh mắt màu tím càng phát ra thanh đậm xa xôi, dường như ngăn cách thời gian khá xa.

Ngụy Yên Nhiên có chút hoảng hốt.

"Thú cũng có tính người, người tốt với nó, nó sẽ biết." Phong Liên Dực thản nhiên nói.

Ngụy Yên Nhiên nói: "Bệ hạ nhân từ."

Nhân từ? Từ này dùng ở trên người hấn lại rất mới mẻ.

Phong Liên Dực dương môi mỉm cười: "Hoàng hậu cảm giác Trẫm nhân từ sao?"

"Ít nhất đối với nó, bệ hạ không chỉ nhân từ mà còn ôn nhu." Ngụy Yên Nhiên vừa nói, gương mặt bất giác ửng đỏ.

Phong Liên Dực hạ mắt xuống, giống như không nhìn thấy gương ngùn ái mộ của nàng.

Ngón tay thon dài xuyên qua bộ lông xộp của tiểu hồ ly, hấn cười nói: "Muốn biết nguyên nhân sao?"

"Nếu Bộ hạ nguyện ý nói, Yên Nghiên cũng muốn nghe." Ngụy Yên Nhiên có chút thụ sủng nhược kinh.

"Bởi vì nó rất đơn giản, sẽ không yêu cầu Trẫm cái gì, quan trọng nhất là nó tốt với Trẫm nhưng không cần Trẫm hồi báo", Phong Liên Dực dừng một chút, ánh mắt tràn ra một chút thần sắc ôn nhu, "Trẫm thích nhìn nó sống tự do tự tại, vô câu vô thúc, ngay cả không biết trời cao đất rộng, Trẫm cũng hy vọng ở phía sau để nó dũng cảm tiến bước."

Vừa nói, hấn đúng là ôn nhu cười.

Tiểu hồ ly kinh ngạc, ngược mắt nhìn người này, hóa ra hấn tốt với nàng như vậy, trong lòng rất cảm động, nhưng nàng lại không thể nói cảm tạ hấn, chỉ có thể dùng cái mũi cọ cọ tay hấn, tỏ vẻ thân cận.

Ngụy Yên Nhiên ngờ ngẩn, trên mặt thần sắc ôn nhu lạnh nhạt tan rã, nàng cười nói: "Bộ hạ coi nó trở thành người khác sao."

Tiểu hồ ly nhất thời trờng nàng, nàng không phải thể thân người khác!

Phong Liên Dực không nói.

Nàng nói sai lời rồi, nhưng ngay cả biết nói sai cũng không sợ mắc thêm lỗi lầm nữa, tiếp tục nói sai, "Bộ hạ nếu tưởng niệm nàng ấy như vậy, vì sao không tự mình đi Nước Nam Dực gặp nàng ấy? Nàng ấy cách ngài không xa."

Phong Liên Dực không nói, nhưng trên nét mặt tuần mỹ, đã không

còn cực nhỏ về nhu hòa, hẳn có dáng vẻ khuynh quốc, giờ phút này lại lạnh liệt giống như hàn băng.

Ngụy Yên Nhiên tiếp tục nói: "Ta nghe nói, hoàng đế Nước Nam Dục chuẩn bị chỉ hôn cho nàng ấy, gả cho thiếu gia Lạc Lạc của Gia tộc Bố Cát Nhĩ, người nghe tin tức như thế, vì sao cũng không động lòng?"

"Người hỏi quá nhiều." Phong Liên Dục rút cuộc lạnh lùng nói một câu, ôm tiểu hồ ly xoay người đi.

"Bệ hạ thật sự thích nàng ấy sao?" Ngụy Yên Nhiên chưa từ bỏ ý định đuổi theo, đám cung nữ thái giám phía sau thấy Đế hậu khắc khẩu cũng yên lặng đứng, không dám tiến lên.

Bước chân Phong Liên Dục càng chạy càng nhanh, y phục trắng nhẹ nhàng, giống như bầu trời tuyết rất nhanh biến mất.

"Người căn bản không thích nàng!" Ngụy Yên Nhiên không nhịn được nói, trong giọng nói dẫn theo một tia ghen ngào, "Tu La vương quả nhiên không có trái tim, cũng không ngoại lệ với nàng."

Nước mắt chậm rãi tràn ra, Ngụy Yên Nhiên nhẹ nhàng lau đi, dừng lại tiếng bước, nhìn bóng lưng của hắn càng ngày càng xa trong gió tuyết, có chút cười lạnh.

Tiểu hồ ly được ống tay áo của hắn che gió tránh mưa nên nửa mảnh bông tuyết cũng không dính đến, nhưng hắn thật bi thảm, không mang tùy tùng theo, đoạn đường trở về tầm cung, trên tóc cùng trên người lạc đầy bông tuyết.

Hắn đuổi cung nhân tất cả đi, không cần ai hầu hạ, quần áo cũng không đổi, cố chấp lạnh như băng cầm bầu rượu, bắt đầu một chén

lại một chén, không ngừng uống rượu.

Tiểu hồ ly nằm ở trên bàn nhìn hấn.

Tuy nói nhiều ngày không thêm để ý, nhưng nghe tin tức Bắc Nguyệt quận chúa phải lập gia đình thì hấn không nhịn được khổ sở.

Nàng giống Ngụy Yên Nhiên nghĩ mãi không hiểu, rõ ràng hấn thích Hoàng Bắc Nguyệt như vậy, vì sao một năm không tìm tới nàng? Biết nàng muốn gả cho người khác, hấn cũng chỉ một mình uống rượu giải sầu, cũng không dự định can thiệp.

Chút điểm này không giống với hấn.

"Rượu gặp tri kỷ ngàn chén thiếu." Phong Liên Dục cúi đầu cười cười, trong ngữ điệu pha ý cô quạnh, ngẩng đầu lên nhìn thấy tiểu hồ ly, nhất thời ánh mắt sáng lên, kéo nàng qua, "Không bằng người tới bồi Trầm uống một chén đi!"

Chương 1006: Hóa người dưới ánh trăng 2

Nàng?

Tiểu hồ ly tò mò nhìn hấn rót đầy một chén rượu, đưa tới trước mặt nàng, ngửi mùi vị kia liền có chút say lòng người, đây là quỳnh tương ngọc dịch theo lời dân gian vẫn nói đi, nàng chưa bao giờ uống qua rượu đây.

Một nửa là cảm giác mới lạ, một nửa là muốn giúp hấn phân ưu, tiểu hồ ly vươn đầu lưỡi liếm một chút rượu trong chén.

À, dĩ nhiên cay như vậy!

Khó uống khó uống!

Mùi quái dị như thế, sao có nhiều người thích uống như vậy?

Tiểu hồ ly ghét bỏ ngoảnh đầu đi, mặc hấn cười khuyên thế nào cũng không chịu uống, trên gương mặt lông xù đã mơ hồ nóng lên, giấy khỏi tay hấn, nhảy khỏi bàn, bay nhanh chạy ra.

Phong Liên Dực lắc đầu mỉm cười, một con hồ ly, hấn sao có thể kỳ vọng một con tiểu hồ ly không biết gì đến phân ưu cho hấn đây?

Một chén lại một chén rượu vào bụng.

Giải ưu sầu cách nào? Chỉ có Đổ Khang.

Quả nhiên không tồi, đầu óc bắt đầu hỗn loạn, hẳn cảm giác trái tim không còn đau đớn, nhức nhối như giò bám vào xương nhu bàn chân. Rượu làm hẳn thả lỏng không ít.

Cầm bầu rượu lão đảo ra ngoài, tối nay có ánh trăng, tuyết vừa dừng, trong viện một mảnh trắng phau phau, chất thành một tầng tuyết dày.

Cung nhân đều bị hẳn sai đi, cho nên trong viện không có ai.

Trên mặt tuyết chỉ có một loạt dấu chân, là dấu chân hồ ly.

Hẳn đứng dưới hành lang, ngọn đèn dầu lắc lư, chiếu vào màu tím trong con ngươi hẳn, chiếu ra tia sáng huyền hoặc mê ly.

Ánh trăng nhu hòa chiếu sáng tuyết địa, trăng tròn hiếm thấy, hẳn nhìn theo dấu chân tiểu hồ ly, ánh trăng mê ly mang theo vài phần mê huyền.

Tiểu hồ ly nằm trên một đống tuyết trắng, cái lỗ tai màu đỏ nhẹ nhàng run lên, cái đuôi quét tới quét lui trên mặt tuyết, chỉ liếm một ngụm rượu mà thôi, nhưng nàng lại như mang theo men say ngoe nguẩy đầu say sưa.

Khóe môi hẳn chậm rãi hiện lên nụ cười nhạt, song giây tiếp theo, nụ cười đột nhiên đọng lại trên mặt.

Hẳn chột tròng lớn hai mắt, chỉ thấy tiểu hồ ly lăn một vòng trong tuyết, quay sang không phải là hồ ly, mà rõ ràng là một gương mặt cô gái thanh lệ tuyệt sắc.

Nhất định là nhìn lầm rồi, hẳn uống nhiều rượu lắm mới sinh ra ảo giác. Nhưng có trời mới biết, hẳn nhìn thấy gương mặt mà tình

nguyện tin đó là ảo giác cũng không chớp một cái, bất động nhìn chăm chăm nàng.

Vừa lại lăn một vòng, khuôn mặt cô gái đã không còn mông lung, hoàn toàn hiển hiện ra, trên người hồ ly cũng chậm rãi vươn cổ tay tinh tế như ngọc, eo nhỏ nhắn không đủ nắm, cùng với hai chân thon dài tuyết trắng.

Tóc đen như nước buông xuống trên lưng tuyết trắng ngọc bóng loáng, giống như lụa thượng đẳng, tóc hai bên lỗ tai màu đỏ rực điểm lệt, khuôn mặt như tuyết sáng động lòng người, càng phát ra yêu khí dụ dỗ cùng linh khí tinh khiết.

Cô gái chậm rãi xuất hiện dưới ánh trăng, tản ra ánh sáng nhu hòa nhưng đẹp mắt, bề ngoài tuyết trắng ngăn trở trước ngực cùng hạ thân, nàng nghiêng thân ngã trong đất tuyết, tay trái có chút giơ lên, trong lòng bàn tay nâng một vật bị một đoàn hắc khí nồng nặc bao vây, hắc căn bản không thấy rõ lắm.

Khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn chậm rãi tiến đến trước hắc khí, tựa hồ hết sức hưởng thụ, đôi mắt màu lam lạnh híp lại, hắc khí chậm rãi chui vào ánh mắt nàng. Đôi mắt từ từ lắng đọng thành nhan sắc đen nhánh, đôi mắt sáng động lòng người, càng phát ra trong suốt.

Đó là... Linh thú tu luyện ở dưới ánh trăng sao?

Nhưng nàng chỉ là linh thú a, đừng nói chỉ là linh thú cấp 1, kể cả thần thú cấp 1 cũng không thể hóa thành hình người.

Khuôn mặt cô gái kia hẳn chưa bao giờ gặp, nhưng mặt mày lại bất giác tác động vào suy nghĩ của hắn, khiến hắn kinh ngạc nhìn không muốn rời mắt.

Đột nhiên một cụm mây đen trên bầu trời thối đến, chặn lại ánh trăng, cô gái kia chậm rãi mở to mắt, lờ mờ ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời, khoe miệng vênh lên, tựa hồ có chút không hài lòng, nhưng cổ tay vừa chuyển, hắc khí nồng nặc liền biến mất không gặp, trong con ngươi đen nhánh của nàng lui dần, cuối cùng biến thành màu lam lạnh thản nhiên.

"Thật nhanh a, xem ra không nhanh một chút thì không ra được." Cô gái trề môi, miễn cưỡng nói.

Ánh trăng hoàn toàn bị mây đen che, cực nhỏ cũng không rơi xuống, nàng nhẹ nhàng cắn một chút môi đỏ mọng, da thịt như ngọc chậm rãi nhạt đi giữa đất tuyết, cuối cùng tiến vào bề ngoài tiểu hồ ly, lăn một vòng trên mặt đất lại biến thành tiểu hồ ly lỗ tai đỏ.

Đừng đi....

Phong Liên Dục vội vàng kêu gọi ở trong lòng, đột nhiên bước đi lao đảo từ hành lang ra ngoài, một khoảng đất tuyết bị hấn giẫm rập rập rung động, ba bước cũng thành hai bước đi tới trước mặt tiểu hồ ly, ôm nàng khỏi đất tuyết, nhưng lại phát giác hồ ly nhắm mắt lại, đã sớm ngủ say không nhúc nhích, tựa hồ không bận tâm bất cứ chuyện từ bên ngoài.

Chóp mũi ửng đỏ hình như là uống rượu....

Là ảo giác sao?

Không thể nào!

Cảm giác chân thật như thế, hẳn biết cô gái kia tồn tại, nhưng nàng thật sự vào thân thể hồ ly.

"Người là ai? Người muốn cái gì, ta có thể giúp người." Phong Liên Dực vỗ nhẹ gương mặt tiểu hồ ly. Tiểu gia hỏa u u hừ hai tiếng, chậm rãi mở đôi mắt màu lam lạnh ngậy thơ nhìn hấn, rất mê hoặc.

"Người...." Nhận thấy trong mắt hồ ly trong suốt, đối phương hoàn toàn không biết chuyện gì cả, mê hoặc mờ mịt hơn cả hấn, Phong Liên Dực không nói nên lời.

Không phải là linh thú sao?

Trong lòng mát mát thật lớn, đột nhiên tỉnh rượu, hấn ôm tiểu hồ ly ngồi xuống trong đất tuyết nhẹ như băng, nhẹ khẽ vuốt bề ngoài mềm mại của nàng, đột nhiên cười.

Hấn là làm sao vậy? Thấy ảo giác mà vẫn tưởng thật.

Nàng chỉ là một con linh thú cấp 1 mà thôi, nhưng hấn lại ảo tưởng nàng có thể biến thành một nhân loại, giảm bớt một chút đau nhức trong lòng hấn.

Thật tức cười...

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mấy ban đêm kế tiếp, hấn mỗi đêm đều lặng lẽ đi theo tiểu hồ ly ra ngoài, mỗi khi có ánh trăng, hấn cũng rất hy vọng nàng có thể lần nữa biến thành cô gái loài người tu luyện dưới ánh trăng.

Nhưng... trừ một đêm kia, cô gái không còn xuất hiện.

Tiểu hồ ly chỉ thích ánh trăng buổi tối, chạy đến ngủ dưới ánh trăng mà thôi, trừ lần đó ra, nàng không khác gì linh thú bình thường.

Vậy một ngày, Vũ Văn Địch phòng thủ biên quan hồi kinh, vội vội

vàng vàng tiến cung, hấn từ nhỏ quen biết Phong Liên Dực, cùng kiếp sống con tin ở Nước Nam Dực mười năm liền, cảm tình không phải bình thường, bởi vậy mới được Hoàng thượng triệu kiến.

Trong ngự hoa viên tuyết mịn bay tán loạn, trong đình đốt ấm hương, thả một trương đàn cổ, Phong Liên Dực ngồi bên đàn, nắm tay chậm rãi gảy đàn, giai điệu bay ra, đúng "nguyệt phách" năm năm trước viết ra.

Vũ Văn Địch đứng hồi lâu dưới đình, nghe tiếng đàn xong mới đi lên hành lễ.

Ở biên cương đã hơn một năm, đây là lần đầu tiên Vũ Văn Địch trở về, người tuổi trẻ anh tuấn ngày xưa da tay đã được biên quan khốc liệt biến thành màu đồng cổ, thân hình cường tráng rắn chắc, bước đi cũng uy vũ sinh phong, rất có phong độ của một đại tướng.

Phong Liên Dực nhìn hấn mỉm cười, nói: "Ngồi xuống đi, nơi này không có ai, không nên đa lễ."

Lớn mật nhìn hấn một cái, gặp thần sắc trên mặt hấn nhu hòa, đã không còn thấy vẻ lãnh khốc vô tình khi trở thành Tu La vương nên mới yên tâm, cũng không khách khí, vậy y bèn ngồi xuống.

"Lúc mới tiến vào, ta nhìn thấy một con hồ ly." Vũ Văn Địch nhíu mi phong lạnh lùng, "Hơi có chút kỳ hoặc."

Phong Liên Dực bất động thanh sắc rời tay khỏi dây đàn nói: "A? kỳ hoặc chỗ nào?"

Vũ Văn Địch nói: "Lúc ta nhìn thấy ở trước mặt, nhưng nháy mắt đã ở xa xa trên cung tường, nó hơi thờ chỉ là linh thú cấp 1, tại sao lại có năng lực như thế?"

"Nó quả thật không giống bình thường." Phong Liên Dực thần nhiên cười, đột nhiên nói một câu như đùa giỡn: "Cho dù nhìn thấy nó hóa thành hình người cũng không kỳ quái."

Vốn là một câu vui đùa, ai biết Vũ Văn Địch vậy mà thần sắc nghiêm túc lên, suy tư một chút, nói: "Bệ hạ, có linh thú có thể ẩn dấu hơi thở trên người, ngũ tạng thành linh thú cấp bậc thấp, ta xem hồ ly tựa hồ không đơn giản như vậy."

"Người cảm giác nó có cấp bậc gì?" Phong Liên Dực cười hỏi.

Vũ Văn Địch nghiêm túc nói: "Thần phòng thủ biên quan, vùng đất hoang vu thường có chuyện lạ quái dị phát sinh, từng nghe một ít lão binh nói có loại linh thú thường lui tới giữa trời tuyết, dời hình đổi thuật, hết sức lợi hại, còn có thể biến ảo là hình người mê hoặc binh lính riêng lẻ...."

Phong Liên Dực chuyển qua dây cung trên đàn lư đặng run lên một cái, trêu chọc cầm huyền, Vũ Văn Địch lập tức ngẩng đầu hỏi: "Bệ hạ?"

"Biến ảo là hình người?" Ánh mắt màu tím có chút vừa chuyển, Phong Liên Dực nhìn như lơ đãng hỏi, "Linh thú cũng có thể biến ảo?"

"Không sai!" Vũ Văn Địch gật đầu, nhưng vẫn không yên lòng phản ứng vừa rồi của hắn, "Bệ hạ nhìn thấy cái gì?"

Phong Liên Dực không nói, trầm mặc vậy coi như đã chấp nhận.

Vũ Văn Địch bỗng nhiên đứng lên, nói: "Nhất định là nó! Cửu huyền xích nhĩ hồ! Nó am hiểu ảo thuật, dựa vào căn cốt lòng mà trường

thành, vật ấy cực kỳ hung hiểm, bệ hạ không nên để nó bên người."

"Nó đi theo Trẫm lâu như vậy, chưa bao giờ hại người." Phong Liên Dực thản nhiên nói, ánh mắt rất kiên định.

Vũ Văn Địch hiểu rõ tính tình hắc, biết k không huyêndược, chỉ có thể nói: "Bệ hạ cẩn thận, đừng nhìn ánh mắt của nó."

Vừa nói xong, tiểu hồ ly liền nhảy lên đàn, cái đuôi đảo qua dây cung, phát ra một tiếng dễ nghe, nàng ngẩng đầu, con ngươi màu lam lạnh nhìn Vũ Văn Địch.

Vũ Văn Địch hoảng hốt, vội vàng quay mặt qua chỗ khác, nói: "Không thể nhìn!"

Tiểu hồ ly hết lần này tới lần khác nhìn chăm chăm ánh mắt của hắc, mặc kệ hắc chuyển hướng bên nào, lập tức hiện ra ở trước mặt hắc, Vũ Văn Địch sợ đến suýt ôm đầu chạy trốn.

Phong Liên Dực cười to, nói: "Địch, một con hồ ly khiến ngươi sợ thành như vậy, rất không tiền đồ."

Chương 1007: Hóa người dưới ánh trăng 3

Vũ Văn Địch nghiêm mặt nói: "Vật ấy hung hiểm, bệ hạ không thể khinh thường!"

"Lại đây." Phong Liên Dục vẫy tay tiểu hồ ly, nàng lúc này mới bỏ qua Vũ Văn Địch, tiến vào trong lòng hắn, miễn cưỡng cuộn thân thể mình lại.

Vũ Văn Địch nuốt nước miếng, cẩn thận ngồi xuống.

"Người vội vã tiến cung như vậy, có chuyện gấp gì?" Phong Liên Dục nhẹ vỗ về lông tiểu hồ ly, lười nhác hỏi.

Vũ Văn Địch lúc này mới nhớ tới, vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Thần vừa nghe bệ hạ đánh đàn, tiếng đàn là "nguyệt phách"."

Phong Liên Dục nao nao, trên mặt tuyệt sắc không nhìn ra vẻ mặt gì, Vũ Văn Địch tiếp tục nói: "hoàng đế Nước Nam Dục đã làm chủ gả Bắc Nguyệt quận chúa cho Lạc Lạc của gia tộc Bố Cát Nhĩ. Tháng sau thành hôn, bệ hạ chẳng lẽ không muốn ngăn cản sao?"

"Chỉ cần Bắc Nguyệt quận chúa hạnh phúc, gả cho ai cũng được." Phong Liên Dục thản nhiên nói.

Vũ Văn Địch mở to hai mắt nhìn, cho là mình nghe lầm, không khỏi lại hỏi một lần: "Bệ hạ, là Hoàng Bắc Nguyệt phải lập gia đình đó!"

"Trăm biết." Phong Liên Dục mỉm cười, "Bởi vì là nàng mới hy vọng

nàng hạnh phúc."

"Các người là không phải... có hiểu làm gì chứ?" Vũ Văn Địch không thể tin được, bệ hạ vừa mới gáy "nguyệt phách", có thể thấy hẳn tưởng niệm thành cuồng Bắc Nguyệt quận chúa.

"Không có." đôi mắt hơi hạ xuống, ánh mắt màu tím nhạt giấu ở lòng mi thật dài, "Địch, giúp ta đưa một phần hạ lễ đi Nước Nam Dục."

"hạ lễ gì?" Vũ Văn Địch rít hỏi, trong lòng rất không thoải mái.

"Thư kết minh, Nước Bắc Diệu trọn đời sẽ không xâm phạm Nước Nam Dục, đem mười tòa thành trì biên quan làm hạ lễ."

"Bệ hạ!" Vũ Văn Địch tính tình cho dù tốt, giờ phút này cũng không nhịn được nhảy dựng lên, kết minh thư thì tiếp nhận, nhưng mười tòa thành trì tiếp giáp Nước Nam Dục địa thế hiểm trở, là lá chắn thiên nhiên của Nước Bắc Diệu, đưa ra như vậy, chẳng phải mở cửa sau cho địch nhân xông tới sao?

Phong Liên Dục khoát khoát tay, nói: "Không cần nhiều lời, Trẫm đã hạ ý chỉ, đây là ta nợ nàng."

Vũ Văn Địch sắc mặt tức đỏ bừng, nghiêng răng nghiêng lợi, hồi lâu mới dám gằn ra từng chữ: "Bệ hạ muốn đưa hạ lễ thì tự đi đưa, thần cận kề cái chết cũng không làm tội nhân như vậy!"

Phong Liên Dục giơ tay lên, nhẹ nhẹ vỗ về mi cốt tú lệ, khoe miệng khẽ nhếch, nói: "Cũng được, Trẫm tự mình đưa đi."

"Bệ hạ!"

"Trẫm ngày mai xuất phát, người có thể đi theo làm tùy tùng." Không

muốn nghe lời khuyên, Phong Liên Dực đứng lên, ôm tiểu hồ ly trong lòng đi xuống lương đình.

Một thân bạch y, phiêu tán trong bông tuyết bay lả tả.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Trước khi xuất phát hướng Nước Nam Dực, do đích thân vua một nước tự mình đi, lại mang theo thư kết minh nên tới biên cảnh liền nhìn thấy Thái tử Chiến Dã tự mình dẫn người đến nghênh đón.

Nam tử mặc y phục đen tuấn mỹ lãnh khốc giục ngựa đi tới xe của Phong Liên Dực ân cần thăm hỏi, Phong Liên Dực xốc màn xe lên, cười nói: "Làm phiền thái tử điện hạ rồi, quận chúa khỏe không?"

Trên mặt Chiến Dã rõ ràng không có nhiều vẻ cao hứng, ánh mắt nhìn về phía Phong Liên Dực cũng có chút mất tự nhiên, "Nàng tốt lắm."

Vội vã hàn huyên hai câu, Chiến Dã cũng không nói thêm lời, tự mình dẫn đường đi Thành Lâm Hoài trước.

Nửa đêm trú lại ở trong nhà phú thương trong thị trấn nhỏ, khéo léo chính là, phú thương này hôm nay cũng tiếp đãi một vị khách quý muốn đi Thành Lâm Hoài ngủ lại.

Phái đoàn khách nhân rất lớn, chủ nhân đã đi báo là thái tử cùng vua của Nước Bắc Diệu đến nhưng hấn cũng không chịu đi ra bái kiến một chút.

Chiến Dã cũng không thèm để ý, phú thương thiết yến, hấn cùng Phong Liên Dực sau khi uống mấy chén liền tự trở về nghỉ ngơi.

Đêm khuya, cuồng phong bạo tuyết, cửa sổ rung động, bên ngoài nhiều chạc cây bị tuyết chặt đứt, thường thường truyền đến tiếng trầm đục thanh thúy.

Tiểu hồ ly ghé vào bên giường, nửa híp mắt buồn ngủ, đột nhiên một bóng dáng hiện ở trên cửa sổ, nàng đột nhiên ngẩng đầu, quay đầu lại liếc nhìn Phong Liên Dục ngủ say liền nhảy xuống giường, đi tới bên cửa sổ.

Không cần mở cửa sổ ra, thân thể nàng đã linh hoạt đi ra ngoài.

Cuồng phong trong nháy mắt bao trùm trên mặt, tiểu hồ ly nhắm mắt lại, đột nhiên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười khế. Nàng ngẩng đầu liền nhìn thấy bộ quần áo màu đỏ co khúc khuỷu xuống, hơi chút ngẩn ra, liền bị một tay xách cổ lên.

"Là con vật nhỏ người." Giọng nói mềm nhẹ, mang theo một tia quyến rũ, kẻ khác nghe mà run cả tim.

Tiểu hồ ly ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn, đập vào mặt là một cặp mắt quyến rũ quý dị màu đỏ, nhất thời toàn thân lông dựng đứng lên!

Là tên cường giả lúc đầu bị nàng cào! Trên người có khí thế cường đại ngấp đầu của ma thú!

Yểm xách nàng đến viện tử, ném trong đất tuyết, ngón tay nhẹ nhẹ vỗ về cảm tuyết trắng xinh đẹp, một tay chống ô hồng. Bông tuyết không thể nhiễm lên quần áo hần.

Nhìn chăm chăm nàng chốc lát, Yểm đột nhiên vươn tay, nặng nề búng trên mi tâm nàng.

"Hóa ra là như vậy."

Tiểu hồ ly bị đau, "ô" một tiếng ngất xỉu đi, sau đó bị ánh trăng cường loạn chiếu xạ, dưới bóng dáng hồ ly chậm rãi biến thành thân ảnh một cái cô gái.

Da thịt trong suốt như tuyết bại lộ trong gió tuyết, lông hồ ly tuyết trắng không đủ che toàn thân nàng, nàng bắt chéo cánh tay, có chút nghiêng người hừ lạnh một tiếng.

Hai tròng mắt vừa lãnh khốc vừa yêu mị.

Yểm đầy hứng thú nhìn nàng: "Người bị phong ấn, hay ở nhờ trong thân thể hồ ly?"

"Ta vì sao phải nói cho người biết?" Cô gái lạnh lùng nói, tóc đen bay múa trong gió.

"Bởi vì...." Yểm nhếch khóe môi, tà tà cười, "Người không muốn mặc quần áo sao?"

Ánh mắt làm càn đánh giá thân thể trong suốt xinh đẹp của nàng, trong miệng tấm tắc than thở, ánh mắt không che giấu ham muốn lộ ra.

Cô gái lạnh lùng mím môi, vẫn nói: "Phong ấn! Đưa y phục cho ta!"

Yểm cổ tay vừa lộn, một áo khoác màu trắng xuất hiện trong tay, cô gái đưa tay lấy, hấn lại mau tránh ra, cười nói: "Không lễ phép, ít nhất nói cho ta biết tên đi."

Da trắng như tuyết trong gió bão tuyết lạnh như dung vào thành một thể, thân thể cứ việc để người ta nhìn, cũng không thấy trên mặt có cực nhỏ ngưng ngưng, chỉ thanh lạnh.

Tuy nhiên thân là nữ tử, không quần áo trước mặt một nam tử cũng có chút không ổn.

Nhưng tên.... Nàng cau mày suy nghĩ một chút, "Ta không có tên."

Nàng không nói sai, lúc mới khôi phục ý thức nàng cũng một mực hỏi tưởng tên của mình, đáng tiếc, bởi vì tác dụng phong ấn nên nàng không nhớ được gì.

Chỉ biết nếu như có thể phá vỡ phong ấn, dựng lại thân thể, nàng có lẽ có thể nhớ lại được mình ai.

"Làm sao có thể?" Yểm không tin.

"Không tin thì thôi!" Cô gái hừ lạnh một tiếng.

Yểm nhìn vẻ mặt nàng lãnh khốc, không giống nói dối, loại lãnh ngạo sơ cuồng cũng không thêm nói dối.

"Không có tên thì ta cho ngươi một cái tên." Yểm cười ngồi xổm xuống, choàng áo khoác vào thân thể yếu ớt của nàng, "Nguyệt."

Cô gái nhăn lại mi tú lệ, "Vì sao?"

Yểm ngẩng đầu nhìn ánh trăng bị che đậy ở mây đen, trong tươi cười lộ ra vài phần chua xót, "Khó nghe sao?".

"Không hay!" Nàng không khách khí nói, cũng theo ánh mắt của hắn ngẩng đầu nhìn ánh trăng, nhìn trong chốc lát đã nói: "Gọi Nguyệt Dạ!"

Yểm ngẩn ra, hỏi: "Vì sao?"

"Ta thích!" Nàng đẩy Yểm ra, kéo áo khoác đứng lên, cúi đầu nhìn quần áo mào đỏ của hắn, đúng là chân trần đứng ở trong tuyết, bởi vậy hỏi: "Người vì sao không mang giày? Nhưng ngược lại lại che ô chứ?"

Yểm ngưng mi trầm mặc một hồi, như là nghiêm túc tự hỏi, qua hồi lâu hắn mới chậm rãi mở miệng, nói: "Người không thấy ta như vậy rất tuần tú sao?"

Nguyệt Dạ bật cười, lắc đầu: "Không thấy."

Chương 1008: Hóa người dưới ánh trăng 4

Yểm xoay người, đưa lưng về phía nàng đi vài bước trong đất tuyết, lưu lại mấy dấu chân, hần nhẹ giọng nói: "Người bung ô rã là luôn hy vọng dưới ô có người đứng sóng vai với hần."

Nguyệt Dạ nghiêng đầu nhìn hần, thật sự là người kỳ quái.

"Này." Yểm nghiêng mặt đến, đôi mắt màu đỏ yêu tà nhìn nàng, "Ta còn nhớ rõ lần trước ngươi cào ta, định bồi tội ta thế nào đây?"

Áo khoác tuyết trắng tôn lên khuôn mặt tuyệt sắc của nàng, hần diện mà đứng, lạnh lùng nói: "Ta hiện tại chỉ là một luồng hồn phách, cũng không có thân thể, nếu ngươi muốn ta lấy thân báo đáp thì sợ rằng phải thất vọng."

Yểm cười ha hả, "Ngươi biết ta muốn gì!"

Nguyệt Dạ cũng ngẩn ra, nàng chẳng qua thuận miệng nói thôi, không ngờ thật nói trúng rồi, phán đoán này có lẽ chỉ là ngẫu nhiên mà thôi.

"Đợi tương lai ta phá tan phong ấn đi ra, có thể làm một chuyện vì ngươi." Nguyệt Dạ mím môi nói, thà rằng đắc tội quân tử, cũng không thể đắc tội tiểu nhân.

Nàng biết nam tử yêu mị quý dị mặc y phục đỏ này tuyệt đối không phải là quân tử.

"Chuyện gì cũng đồng ý đáp ứng sao?" Yểm mập mờ chớp chớp mắt, ánh mắt liếc thân thể dưới áo choàng, đầu lười vươn ra nhẹ nhàng liếm một chút môi của mình.

Nguyệt Dạ hừ lạnh một tiếng: "Đồ vô sỉ!"

"Ta vô sỉ?" Yểm hừ một tiếng, trêu tức nói: "Là ai hiện ra ở trước mặt ta, không mảnh vải che thân dụ dỗ ta?"

"Người suy nghĩ nhiều quá!" Nguyệt Dạ kéo áo khoác, mặt không chút thay đổi nói.

"HA ha, ta biết phụ nữ luôn luôn khẩu thị tâm phi." Yểm tà nịnh nhìn nàng cười, "Nhớ kỹ, người phải làm giúp ta một việc."

Hắn chậm rãi lui về phía sau, liếc nhìn cửa sổ đóng chặt, quên đi, vốn định giết hắn, nhưng lúc tới đây mới đột nhiên nghĩ Phong Liên Dục cũng mất đi Bắc Nguyệt, bọn họ chẳng ai có được nàng, không cần phải giết hắn cho nguôi giận.

Huống chi tiểu hồ ly này rất thú vị, hắn cũng không muốn kết thù với nàng.

Y phục đỏ thoáng một cái biến mất trong gió tuyết.

Nguyệt Dạ đứng trong chốc lát ở gió tuyết, liền xoay người trở về phòng.

Đẩy cửa phòng ra, hai chân chậm rãi đi tới bên giường, theo ánh nến yếu ớt, cúi đầu nhìn người ngủ say trên giường.

Tại sao khăng khăng ở bên cạnh hắn? không hề muốn rời đi chút nào?

Người này, trong tâm trí nàng hình như có loáng thoáng cảm giác quen thuộc.

Chính lúc nhìn xuất thần người trên giường đột nhiên mở to mắt, một ánh mắt tím mảnh huyễn hoặc tràn đầy trong bóng đêm, hoa nến lắc lư, hấn lại lẳng lặng nhìn nàng hồi lâu không chớp mắt.

Nguyệt Dạ giật mình, lập tức xoay người muốn chạy.

Phong Liên Dục ra tay nhanh, bắt được cổ tay nàng, giọng nói rất thấp: "Đừng đi!" Câu nói cảm giác cẩn thận như không muốn vỡ nát hình ảnh trước mắt.

Nguyệt Dạ chậm rãi quay đầu, nhìn hấn một cái, lạnh lùng thốt: "Cám ơn người đã quan tâm ta."

"Người là ai?"

"Gọi ta là Nguyệt Dạ đi."

Bàn tay bắt lấy tay mình đột nhiên dùng sức, nàng nhú mi, cổ tay có chút đau nhức, tuy nhiên nàng không nói gì, mặt không thay đổi nhìn hấn.

Phong Liên Dục thấp giọng hỏi: "Người là...."

"Ta không phải hồ yêu, cũng không phải Cửu huyễn xích nhĩ hồ, chỉ là một luồng hồn phách bị phong ấn trong cơ thể hồ ly thôi."

"Hồn phách...." Hấn thấp giọng thì thào, trong ánh mắt màu tím mơ hồ mang theo một chút đau đớn, "Vậy người, có từng thấy một hồn người tên là "Bắc Nguyệt"?"

Nàng cau mày, nàng tuy là hồn phách, nhưng chưa bao giờ du đãng ở âm phủ, càng chưa từng thấy qua hồn phách khác.

"Không." Nàng lạnh lùng nói, liếc nhìn cổ tay bị hấn nắm rất cuộc nói: "Hồn phách cũng sẽ đau."

Phong Liên Dục giật mình một cái, chậm rãi buông tay ra.

Nguyệt Dạ nhẹ nhẹ vỗ về cổ tay, giờ phút này, ngoài cửa sổ mơ hồ có mây đen thổi qua, ánh trăng từ từ âm đạm, mặt nàng trong thời gian ngắn hư ảo.

Không có ánh trăng, nàng sẽ biến mất.

"Người muốn đi sao?" Phong Liên Dục hỏi.

Nguyệt Dạ gật đầu, lui về phía sau từng bước.

"Lần sau người khi nào mới có thể trở ra?" Đôi mắt màu tím nhạt cấp bách nhìn nàng.

Nguyệt Dạ không nhin được nhìn mắt hấn, mới nói: "Ta không có linh thể, đi ra rất tổn hại hồn phách, cho nên ta cố gắng không hiện ra."

Lần trước là tiểu hồ ly uống rượu, đêm đó ánh trăng cũng sáng ngời, nàng liền mượn cơ hội ra xem bộ dáng thế giới này là gì.

Mà lần này, nàng bị vạ con ma thú mạnh mẽ kéo ra.

"Thì ra là thế." Hấn thoáng có chút thất vọng, tuy nhiên lập tức cũng thản nhiên cười, phong hoa tuyệt đại, "Người tu luyện là vì đạt được linh thể, nói không chừng ta có thể giúp người."

"Người tốt với tất cả mọi người sao?"

Phong Liên Dục ngần ra, lắc đầu nói: "Không."

"Vậy người cũng không cần quá tốt với ta." Nàng nói, bản tính lãnh đạm, "Chúng ta không quen."

Nói xong, bóng dáng của nàng hoàn toàn biến mất ở áo khoác, áo khoác rơi trên mặt đất, bên trong di chuyển hai cái, một con tiểu hồ ly tuyết trắng chạy đến, lung lay cái đuôi, thân mật tựa vào bên người Phong Liên Dục.

Hắn buồn vô cớ, nếu không phải có áo khoác, hẳn sợ rằng sẽ tưởng vừa rồi là nằm mơ.

"Nguyệt Dạ...." Bên môi chậm rãi hiện ra ý cười khổ sở.

Nếu không trùng hợp thì tốt biết bao...

Phong ấn trong thân thể Tiểu hồ ly chẳng qua là không gian nhỏ hẹp năm thước vuông, hắc ám, an tĩnh, trừ ra không khí trôi nổi cuộn cuộn không ngừng tản ra hơi thở màu đen tằm bổ khối hắc ngọc của nàng, bên trong không có bất cứ thứ gì.

Nàng không biết mình là ai. Lúc mở to mắt lúc đã ở chỗ này, rốt cục ngây người bao lâu cũng không biết.

Duy nhất có thể xác định mình là một luồng hồn phách cô đơn, dựa vào khối hắc ngọc tằm bổ mới miễn cưỡng tồn tại.

Nhưng... Trước khi trở thành hồn phách, nàng là ai chứ?

Mấy vấn đề này căn bản nghĩ mãi không rõ, không có đầu mối để nàng triển khai, nàng chỉ có thể dụng tâm tu luyện, sớm ngày giã ra khỏi thân thể phong ấn của tiểu hồ ly, dựng lại linh thể đi ra ngoài.

Khí tức ở hắc ngọc chậm rãi chui vào mắt nàng, trong bóng tối một đôi mắt màu lam thanh lạnh lại hết sức khiếp người.

Thân thể hồn phách đúng là hư vô, có thể biến ảo thành hình chẳng qua là một cái giống hư không mà thôi, nhưng gần đây, nàng hình như chậm rãi thông qua ý thức, nhìn thấy một vũng xoáy năm màu xoay tròn.

Màu đỏ nguyên khí hỏa, màu trắng nguyên khí băng, màu lam nhạt nguyên khí lôi, màu nâu nguyên khí thổ, lục nhạt nguyên khí phong.

Bên khóe miệng ẩn hiện ý cười, giống như lần trước sau khi cái vũng xoáy này xuất hiện, nàng mới có thể cơ duyên xảo hợp, rời khỏi thân thể tiểu hồ ly dưới ánh trăng, xuất hiện tại ngoại giới.

Vũng xoáy này nhất định rất trọng yếu!

Đã khởi tinh thần, không còn suy nghĩ miên man, ngồi xếp bằng hạ, chuyên tâm bắt đầu tu luyện.

Trong lòng nàng khát vọng ánh sáng, không muốn trọn đời bị nhốt ở chỗ hắc ám này!

Chạy tới Thành Lâm Hoài cũng đều là mưa tuyết, phá lệ rét lạnh, trong thành dân chúng cũng đi ra hoan nghênh, hai bên đường tất cả đều là người, tiếng hoan hô liên tiếp khiến Nguyệt Dạ ở trong phong ấn cũng không thể an bình.

Nghe nói hoàng đế Phong Liên Dực của Nước Bắc Diệu khi còn nhỏ

từng mười năm ở Nước Nam Dục làm con tin, bởi vì đức hạnh ôn hoà hiền hậu, được lòng người, hơn nữa hấn lớn lên phong hoa tuyết đại, sau khi đăng cơ Nước Bắc Diệu cũng không có xâm phạm Nước Nam Dục, ngược lại trong trận chiến với nước Đông Ly lại hợp binh cùng Nước Nam Dục, cho nên dân chúng có ấn tượng tốt đẹp với hấn là tự nhiên.

Không thể chuyên tâm tu luyện, Nguyệt Dạ liền đoạt ý thức tiểu hồ ly, theo thân thể của hấn ghé vào cửa sổ xe xem cảnh tượng tấp nập bên ngoài.

Thành phố, con đường, mép phố cửa hàng, thị trường lính đánh thuê, Học viện hùng vĩ có vẻ có cảm giác quen thuộc với nàng.

Nàng yên lặng nhìn, Phong Liên Dục thấy nàng đột nhiên trầm mặc, nghĩ nàng bình thường tính cách cũng hoạt bát hiếu động, giờ phút này mất hứng chẳng lẽ là đói bụng? Hoặc là ngồi xe mệt?

Duỗi tay muốn ôm nàng lại, tiểu hồ ly lại trước nay chưa từng có cảnh giác như thế, quay đầu, con người màu lam lạnh lùng liếc hấn một cái.

Phong Liên Dục ngẩn ra, vươn tay dừng lại một nửa, có chút xấu hổ, tuy nhiên lập tức hấn lại ôn nhu cười, mặt mày tao nhã tuyệt sắc như gió xuân hây hẩy mặt hồ, nhợt nhạt tạo rung động.

"Nguyệt Dạ."

Hấn thấp giọng mở miệng, từ ngày đó gặp, nàng cũng không xuất hiện.

Ánh mắt lạnh lùng có cảm giác quen thuộc, không phải tiểu hồ ly, tuyệt đối là cô gái tu hành dưới ánh trăng.

Thấy hấn lùi tay về, Nguyệt Dạ mới chậm rãi quay đầu, tiếp tục nhìn bên ngoài.

Nàng không thể như hồ ly, thích làm nũng sưởi ấm trong lòng hấn, huống hồ hấn còn là một nam tử.

"Nơi này là Thành Lâm Hoài, đô thành của Nước Nam Dục." Nàng tựa hồ cảm thấy hứng thú với bên ngoài, hơn nữa có chút mê mang quay đầu, Phong Liên Dục liền nhẹ giọng giải thích cho nàng.

Tiếng của hấn trầm thấp nhu hòa, không có cực nhỏ cảm giác bất an, Nguyệt Dạ không cự tuyệt hảo ý của hấn, bởi vậy chuyên tâm nghe.

Chương 1009: Linh Ương thất tháp 1

"Nơi đó là Học Viện Linh Ương, là học viện số một số hai trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, trong học viện kiến trúc cao nhất là tòa tháp thứ bảy, nếu người thích ngày mai ta mang người vào xem."

Bóng dáng Nguyệt Dạ đột nhiên cứng đờ, tựa hồ nghĩ đến cái gì, muốn nhảy khỏi cửa sổ.

Bên ngoài rất nhiều người, nàng nhỏ như vậy, nhảy ra sẽ bị giẫm thương, vừa lúc này có mấy dân chúng quá nhiệt tình nhảy lên, hộ vệ mặc dù cố gắng chống đỡ, nhưng xe ngựa vẫn bị đụng phải một chút.

Mắt thấy thân thể nhỏ nhỏ của nàng sẽ rơi ra, Phong Liên Dục đột nhiên tay mất lạnh lẽo, mò lại trở lại, xe ngựa lắc lư, hấn ngồi không yên, khuỷu tay đụng phải xe ngựa, tuy nhiên cũng may, nàng bình yên vô sự.

Nguyệt Dạ ngẩng đầu ở trong ngực hấn, thấy hấn nhíu một chút mi, trong lòng cũng bất an, suy nghĩ một chút, cuối cùng lấy lực linh hồn nói một câu khô khốc: "Cám ơn."

"Cẩn thận một chút." Hấn cúi đầu nhìn nàng, biết nàng giờ phút này không phải tiểu hồ ly, mà là Nguyệt Dạ, bởi vậy chậm rãi buông tay ra, không còn ôm nàng.

Dân chúng xông lên đã được ngăn lại, bởi vậy xe ngựa lại an ổn đi trước.

Nguyệt Dạ nhảy lên cửa sổ, nhìn tòa tháp thứ bảy xa xa bên ngoài, hồi lâu mới nói: "Ta đã nói rồi, đừng quá tốt với ta, ta với người không quen."

Phong Liên Dực nao nao, lập tức giơ tay lên nhẹ nhàng xoa bóp nói: "Người là linh hồn, nhưng nó có thân thể, bị thương ta sẽ đau lòng."

Hóa ra là lo lắng tiểu hồ ly của hắn, Nguyệt Dạ lạnh lùng hừ một tiếng, nói: "Yên tâm, ta cũng muốn mượn linh thể của nó, cho nên sẽ không để nó bị thương!"

Nói xong, cái đuôi hồ ly nhẹ nhàng nhếch lên, liền trực tiếp nhảy khỏi cửa sổ ra ngoài.

"Người..." Phong Liên Dực vội vàng tiến đến cửa sổ, nhưng lại chỉ nhìn thấy tiểu hồ ly sau khi ra ngoài, thân thể linh hoạt mượn lực vai vài người, sau đó tiêu sái nhảy đến nóc nhà cách đó không xa, mắt màu lam thản nhiên liếc hắn một cái, hình như có ý tứ khoe khoang, sau đó bay nhanh đi.

Tiểu gia hỏa kia....

Hắn không khỏi cười nhẹ.

Nụ cười này, dân chúng bên ngoài vây xem nhất thời thất thần, sau lúc ngắn ngủi lạnh ngắt như tờ, tiếng thét chói tai cùng kinh hô long trời lở đất như sóng triều làm chấn đắc Thành Lâm Hoài, bầu trời đều bất an.

Nghe tiếng thét chói tai phía sau, Nguyệt Dạ cũng không khỏi dừng bước chân, xoay người lại liếc nhìn.

Cái loại tuyệt sắc này, quả thật thế gian hiếm thấy.

Hắn cười, thiên quân vạn mã trong khoảnh khắc cũng rơi vào tay giặc.

Huống chi là người đâu?

Lắc lắc đầu hồ ly, vứt bỏ tạp niệm trong đầu.

Nàng chẳng qua là một luồng hồn phách mà thôi, nghĩ nhiều như vậy làm gì?

Trong lòng hắn sớm đã có người, chẳng có quan hệ gì với nàng.

Không biết tại sao, nghĩ như vậy, tổng lòng lại có loáng thoáng cảm giác mất mát.

Này nhất định là tâm tình của tiểu hồ ly, chính mình chỉ bị lây mà thôi, chỉ cần khống chế được ý thức của tiểu hồ ly thì sẽ không có cảm giác như thế nữa!

Thu hồi ánh mắt, nàng nhảy vài cái trên nóc nhà, tốc độ bay nhanh, hướng phía tòa tháp thứ bảy trong Học Viện Linh Ương!

Lúc đi qua tòa tháp thứ bảy, trong lòng tựa hồ cảm nhận có gì đó gọi về, có liên quan với khối hắc ngọc, nàng không biết là cái gì, nhưng nhất định phải tra rõ ràng!

Mấy cái nhấp nhô, nàng đã đi tới bên ngoài Học Viện Linh Ương, kiến trúc khí thế bàng bạc, mơ hồ lộ ra điềm lạnh cùng hơi thở trang nghiêm, cửa lớn, đèn thờ màu tản ra vô tận uy áp cùng nguyên khí dư thừa, nàng là linh thú cấp bậc thấp, căn bản không thể tới gần.

Tròng mắt linh động vừa chuyển, nàng liền vượt qua cửa chính, trực tiếp đi tới phía sau tòa tháp thứ bảy, nơi này không đèn thờ đèn nhánh làm lá chắn, muốn đi vào sẽ dễ hơn nhiều.

Tuy nhiên trong rừng chỗ tòa tháp thứ bảy cũng hung hiểm vạn phần, đối với nàng mà nói, chỉ cần linh thú cấp 5 trở lên cũng tạo thành thương tổn với nàng.

linh thể Linh thú cấp 1 mặc dù có thể để nàng sống nhờ, tuy nhiên vì thực lực quá yếu, lực phòng ngự cùng lực công kích cũng thấp, chỉ có năng lực hành động hơi nhanh chút một chút, nhưng trước mặt linh thú cường đại, chạy trốn nhanh cũng không có tác dụng gì.s

Đi vài vòng bên ngoài rừng rậm, Nguyệt Dạ hít sâu một hơi, tận lực ẩn giấu hơi thở trên người, bay nhanh đi vào.

Tới gần tòa tháp thứ bảy, nếu không có linh thú phát hiện ra thì nàng có thể thuận lợi đi vào!

Bất đắc dĩ! linh thể Linh thú cấp 1 thật sự quá yếu, nếu có thể sớm ngày rời khỏi phong ấn này thì tốt rồi.

Bay nhanh trong rừng rậm, bên cạnh có chút thực vật mang theo mũi nhọn lợi hại cùng kịch độc, không cẩn thận dính vào là toi! Cho nên phải thật cẩn thận không dám đi đến chỗ âm u.

Nhưng cứ như vậy, thân hình không thể không bại lộ.

Cũng may hiện tại bầu trời tối đen, chung quanh yên tĩnh như chết, không có linh thú lui tới....

Trong đầu vừa thoáng qua ý nghĩ như vậy, đột nhiên một khí tức cường đại đột nhiên hiện ra trong rừng rậm!

Nguyệt Dạ hoảng sợ, nguyên khí hùng hậu này chớp mắt xuất hiện, không có cực nhỏ báo hiệu trước!

Không xong!

Nguyên khí cường đại như thế, chỉ sợ là linh thú ngoài cấp 10!

Căn cứ theo cảm giác nguyên khí, đó là thuộc tính Băng, linh thú thuộc tính Băng bình thường rất mạnh, lãnh địa chính mình một khi bị xâm lấn tuyệt đối sẽ giận dữ, đối với kẻ xông vào chỉ có một kết quả - chết!

Đã tới chẳng lẽ muốn quay người trở về sao? Hoặc là chờ ngày mai để Phong Liên Dực mang nàng theo, thoải mái đi từ cửa chính cũng tốt.

Nàng không muốn đùa giỡn mà cược một luồng hồn phách thật vất vả mới bảo lưu lại được.!

Không nghĩ nhiều, Nguyệt Dạ rất quyết đoán xoay người, bay nhanh rời đi nơi này.

Nhưng tốc độ của nàng nhanh cũng không nhanh bằng nguyên khí cường đại! thuộc tính Băng Mạnh mẽ như sóng to gió lớn từ phía sau đánh tới!

Trái tim nhảy lên tận cổ, Nguyệt Dạ cũng không dám quay đầu, chỉ có thể chạy chối chết!

Grec... Grec... Grec.

Thình lình xảy ra rít gào hung mãnh, rất phần nộ!

Khắp bầu trời cũng u ám, trên cây phủ băng sương, bắt đầu từng tảng băng lớn rơi xuống.

Nàng một bên chạy một bên tránh né hàn băng, hồng học thờ phì phò, thể lực tiểu hồ ly đã đến cực hạn!

Cuồng phong vô tận hỗn loạn từ bão tuyết truyền đến, rất nhanh đóng băng rừng rậm, bông tuyết phong bế đại thụ, phản chiếu màu xanh lam.

Nàng rất cuộc biết vì sao đường đi vào im ắng, ngay cả bóng dáng linh thú cũng không nhìn thấy.

Nghĩ đến con linh thú hung mãnh cường đại chiếm cứ chỗ này, những linh thú nhỏ đã sớm bỏ chạy, ai dám không muốn sống xông tới?

Mãnh liệt gió lốc cơ hồ muốn thổi bay thân thể, Nguyệt Dạ bình tĩnh, móng vuốt bám chặt mặt đất

Một đôi mắt xanh biếc như phi thúy xuất hiện trên không, cánh băng trải ra, bông tuyết bay lả tả rơi xuống, uy áp thuộc về siêu cấp linh thú cường đại bao phủ xuống, mặt đất chỗ nàng đứng cũng xuất hiện một cái khe dài!

Nguyệt Dạ trợn mắt há hốc mồm, ngẩng đầu liếc nhìn, suýt không thốt nổi.

Đây là...

Cánh Băng mở ra, băng bén nhọn long trời lở đất rơi xuống đến, Nguyệt Dạ cũng không dám loạn tưởng nữa, chỉ liều mạng chạy trốn

chết!

Trên mỗi cây băng cũng mang theo nguyên khí hùng hậu, cho dù bị quẹt vào cũng quá mức với linh thú cấp 1 như nàng! Bởi vậy nàng không dám có bất cứ kêu ngạo gì.

Xuyên qua bụi cây thấp bé có gai độc, da thịt đều bị giựt lại thành vết thương dài. Mùi máu tươi không thể che giấu, mặc kệ trốn ở đâu cũng bị Chim Băng loàn tìm được!

Băng Loan Điều tả xung hữu đột, đụng phải vô số cây lớn, nổi giận đùng đùng, tựa hồ nhất định phải giết chết tiểu gia hỏa dám xông vào lãnh địa của hắn.

Thân thể quá nhỏ, nguyên khí căn bản không đủ, Nguyệt Dạ rất nhanh cũng kiệt sức, hồng học thở hổn hển, lại chạy thì sợ rằng không bị giết, chính mình cũng mệt mà mệt rồi!

Chẳng lẽ muốn ra khỏi phong ấn, lấy lực linh hồn chạy thoát sao?

Linh hồn của nàng quả thật mạnh mẽ hơn tiểu hồ ly rất nhiều lần, nhưng là... Chính mình đau khổ tu luyện lâu như vậy, thật vất vả mới nhìn được tí xíu hy vọng, nếu bị băng loàn điều phá, nàng chết cũng không cam lòng!

Hơn nữa... Giờ phút này ánh trăng bị ngăn trở, nàng muốn ra cũng rất khó.

Đang nghĩ tới, phía sau một khí hàn băng đặc hơn, bí mật mang theo sát khí nồng nặc trong đó, nàng trên lưng dựng thẳng lông tơ, trong lòng yên lặng đọc quyết, đang định phóng hồn phách ra!

Lúc chỉ mảnh treo chuông, một bóng dáng yêu hồng đột nhiên thổi

qua trước mắt, không đợi thấy rõ ràng, nguyên khí băng cường đại bức người nhanh chóng đình chỉ, hơn nữa rời đi một khoảng cách lớn.

"Băng, bắt nạt Tiểu băng hữu như vậy không tốt đâu." Bóng dáng yêu hồng chậm rãi rơi xuống bên cạnh Nguyệt Dạ, hơi âm nhu cười vang lên.

Vừa tiếng nói này, không phải nam nhân mặc y phục đỏ không mang giày đêm đó từng xuất hiện? Không ngờ cường giả cũng xuất hiện ở đây, tuy nhiên may là hắn kịp thời xuất hiện cứu mình, nếu không hôm nay sợ rằng....

Nguyệt Dạ hơi nhẹ thở phào một hơi, thân thể tuyết trắng chậm rãi chuyển lại, bề ngoài thuần trắng dính không ít vết máu, bởi vì mang theo độc tính cho nên bóng rât.

Tuy nhiên lúc này, nàng cũng chẳng quan tâm vết thương, bởi vì nàng rốt cuộc mới nhìn thấy linh thú cường đại vừa rồi vẫn đuổi giết mình!

Hai mắt màu lam lạnh dần dần trợn to, trong ánh mắt tiểu hồ ly phản chiếu một con chim băng trong suốt xinh đẹp thật lớn, trên người băng tuyết ngưng tụ thành cánh, rơi trên mặt đất, ánh sáng mặc dù thoáng lờ mờ nhưng không ảnh hưởng khí chất cao ngạo của hắn.

Ngửa đầu, Chim Băng Loan liếc mắt nam nữ mặc y phục đỏ, đối phương rõ ràng mạnh hơn hắn, nhưng trong con ngươi xanh biếc như phi thúy cũng không nhìn thấy cực nhỏ vẻ sợ hãi.

"Xen vào việc của người khác!" Lạnh lùng nói một câu.

Chương 1010: Linh Ương thất tháp 2

Yểm mị âm thanh cười nói: "Ta gọi trượng nghĩa! tiểu hồ ly đáng yêu như vậy sao ngươi nhẫn tâm xuống tay chứ?"

Vừa nói, Yểm cúi người, ống tay áo yêu hồng như mây trôi hạ xuống, rơi vào trước mắt tiểu hồ ly, hắn cười đầu độc với nàng, sau đó ôm nàng lại.

"Có đau hay không?" Đau lòng sờ sờ lông của nàng, bộ dáng buồn nôn làm người ta phát lạnh.

Nguyệt Dạ liếc mắt bộ dáng đáng ăn đòn của hắn, vốn định nói cảm ơn, nhưng thế nào cũng không nói ra được.

Nhìn vẻ mặt nàng băng sương, tuy là mặt hồ ly, nhưng không khó tưởng tượng vẻ mặt nguyên bản của nàng, Yểm không nhịn được cười rộ lên, dùng ngón tay đâm đâm mặt nàng nói: "Không đùa ngươi, đừng nóng giận được không?"

Nguyệt Dạ dứt khoát quay sang, không còn muốn liếc mắt nhìn hắn một lần nào nữa.

Yểm cũng thờ ơ, sau khi cười xong liền nhìn về phía băng loan điểu, nói: "Băng Linh Huyền Điểu, ngươi cần gì đẩy mình tới tình trạng này?"

"Ta cả đời chỉ trung với một người!" Băng Linh Huyền Điểu ngạo khí nói.

Nguyệt Dạ ngẩng đầu nhìn hắn, đây là Băng Linh Huyền Diệu trong truyền thuyết, linh thú mạnh nhất, thực lực không dưới thần thú, lợi hại như vậy, vừa rồi mình có thể chạy trốn chết dưới tay hắn, thật sự quá may mắn.

"Người mà ngươi đáng tận trung đang chờ ngươi ở phủ Trưởng Công chúa." Yểm nhẹ giọng nói.

"Nàng không phải!" Băng Linh Huyền Diệu đột nhiên phần nộ gầm nhẹ một tiếng, nhưng không có ý ra tay với ma thú này, cái mũi vừa hừ lạnh, xoay người.

"Ta tin tưởng một ngày nào đó nàng sẽ trở về! mặc kệ qua bao lâu ta đều chờ đợi!"

Nguyệt Dạ nao nao, xuyên thấu qua hai mắt tiểu hồ ly, nhìn Băng Linh Huyền Diệu xinh đẹp cao ngạo mở cánh ra, chậm rãi biến mất trong rừng rậm.

"chủ nhân của Băng Linh Huyền Diệu?" Đợi hắn đi, Nguyệt Dạ mới thì thào mở miệng, "Chủ nhân của hắn còn sống không? Đi đâu?"

Nàng phán đoán chủ nhân Băng Linh Huyền Diệu còn sống, là bởi vì nàng hiểu rõ quan hệ khế ước của triệu hồi thú cùng triệu hồi sư. Triệu hồi sư chết thì triệu hồi thú cũng không thể sống.

"Nàng?" Yểm dừng lại hồi lâu, có vẻ châm chọc dụng từ, "Nàng có lẽ còn sống đi."

"Nàng nhất định còn sống!" Nguyệt Dạ như chém đinh chặt sắt nói.

Yểm cúi đầu, thất thần chốc lát, sau đó mới cẩn thận hỏi: "Ngươi,

làm sao người biết?"

"Bởi vì Băng Linh Huyền Diệu còn sống a, bọn họ có ký khế ước, nàng khó có thể chết!" Nguyệt Dạ đương nhiên nói, đây là suy nghĩ mà ai cũng biết.

Cảm giác mát mát thật lớn hiện ra, Yểm nhìn nàng trong chốc lát mới cười rộ lên: "Hóa ra người nghĩ như thế này."

"Ta nghĩ không đúng sao?"

"Đúng, nhưng cũng không đúng." Yểm miễn cưỡng khen, ôm nàng chậm rãi đi qua rừng, Nguyệt Dạ đợi hồi lâu, hần mới nói: "Nàng không ký khế ước cùng Băng Linh Huyền Diệu."

Nguyệt Dạ trừng lớn đôi mắt lam hồ ly: "Làm sao có thể?"

"Tất cả mọi người không tin, nhưng quả thật như thế, chỉ có ta mới biết được." bên khóe môi ôn nhu xinh đẹp của Yểm chậm rãi lộ ra ý cười khổ sở "Cho nên, người khác cũng nghĩ như người."

"Vậy Băng Linh Huyền Diệu....."

"Hần một năm trước vốn rất dịu ngoan, sau đó Băng Linh Huyền Diệu của Bắc Nguyệt quận chúa đột nhiên nổi điên, không ai ngăn được, Bắc Nguyệt quận chúa cũng không tránh được, căn bản không áp chế được nguyên khí cường đại trên người hần, cho nên..."

"Hần bị vây ở đây." Nguyệt Dạ thông minh tiếp lời, trong lòng khó hiểu chua xót, "Hần thật đáng thương."

Đây là rừng cây sau Học Viện Linh Ương, cũng không rộng lớn, siêu cấp linh thú như Băng Linh Huyền Diệu tính tình cao ngạo lại quái

gờ, chắc là không biết lựa chọn chỗ ở từ đám người đông đúc kia.

Trừ phi chung quanh có kết giới hoặc cấm chế khiến nó không thể không ở đây.

Yểm tán thành sờ sờ đầu nàng, cười nói: "Không sai, hẳn bị Thương Hà Viện Trưởng cùng Thái tử Chiến Dã hợp lực phong ấn tại đây. Nếu không với bản tính hung tàn cuồng ngạo của hẳn không biết sẽ gây ra chuyện gì".

"Bắc Nguyệt quận chúa vẫn sống, nhưng Băng Linh Huyền Diệu cũng không đồng ý thần phục, thật sự kỳ lạ!" Nguyệt Dạ thì thào nói.

"Đúng vậy, ngay cả ta hiểu rõ nàng như vậy cũng nghĩ mãi không rõ, nàng đột nhiên không phải nàng." Yểm lắc đầu cười khẽ, hạ mắt xuống, trong con ngươi dài nhỏ yêu nghiệt cười, "Người tựa hồ rất hứng thú với Băng Linh Huyền Diệu?"

Nguyệt Dạ sắc mặt lạnh xuống nói: "Hắn vừa rồi suýt giết ta."

Yểm cười to, không ai bì được nói: "Người yếu thì chấp nhận thôi!"

Nguyệt Dạ yên lặng không nói lời nào trong phong ấn, Yểm mang nàng xuyên qua rừng cây, trực tiếp đi tới tòa tháp thứ bảy, kỳ quái, chẳng lẽ hẳn cũng trùng hợp muốn đi tòa tháp thứ bảy?

chung quanh Tòa tháp thứ bảy có cấm chế cường đại vây quanh, nhưng Yểm không tốn sức chút nào tiến vào, đối với hẳn mà nói, trên cái thế giới này không có chỗ nào là không vào được.

Vào trong tháp, ngón tay Yểm nhẹ nhàng bắn ra, một chút ánh sáng màu đỏ quang trôi nổi lên đỉnh đầu, không gian lập tức được chiếu sáng.

"Bị thương không nhẹ." Yểm nhìn một chút trên người tiểu hồ ly, vết cắt to to nhỏ nhỏ đều là bị nhánh cây cắt, rất nhiều chỗ mang theo kịch độc, bởi vậy bề ngoài xuất hiện máu màu đen.

Hắn nhìn hai mắt, liền che môi cười rộ lên.

Nguyệt Dạ tức giận trừng hắn: "Cười đã chưa?"

"Cũng không phải đặc biệt buồn cười." Yểm vẫn ha ha cuồng tiếu, tuy nhiên lấy thuốc chữa thương ôn nhu vẽ loạn trên vết thương của nàng.

ngón tay hắn thon dài, mang theo ý ôn lương, mỗi một lần vuốt ve đều có vẻ mập mờ, Nguyệt Dạ cau mày, hồi lâu mới nói: "Người tới đây làm gì?"

"Gặp một người." Yểm không giấu diếm nàng, đột nhiên trong mắt chợt lóe sáng, cười nói: "Người mặc quần áo tử tế đi?"

"Cái gì?" Không đợi Nguyệt Dạ kịp phản ứng, hắn đã búng lên trán nàng, thân thể tiểu hồ ly dần dần hư vô, thân ảnh cô gái từ từ hiển lộ ra, đường nét xinh đẹp, da thịt tuyết trắng, ở dưới ánh đèn ngậy ngô nhưng lại có phong tình hấp dẫn.

Trong Phong ấn trừ hắc ngọc ra chẳng có gì hết, nàng đi ra tự nhiên trần như nhộng!

"Đồ vô sỉ!" Nguyệt Dạ lạnh lùng gầm lên, khuôn mặt thanh lệ xinh đẹp nho nhã, lạnh như muốn giết người!

Yểm mặc dù cười to nhưng cũng không làm càn nhìn thêm, cởi áo khoác đỏ trên người khoác lên người nàng, ghé vào bên tai, nhẹ

nhàng nói: "Để ta động tay động chân với một con hồ ly, thay lòng đổi dạ cũng quá biến thái chứ?".

"Cút ngay!" Nguyệt Dạ đẩy hắn ra, chính mình kéo lại ngoại bào đứng lên, vạt áo thật dài kéo trên mặt đất, đối với nàng mà nói chỉ vướng víu, vung tay lên, đầu ngón tay hiện ánh chớp, cắt bỏ toàn bộ vạt áo dư thừa trên mặt đất!

"Hóa ra là thuộc tính lôi!" Yểm cười tán thưởng, một chiêu mặc dù không cao minh, nhưng động tác rất anh tuấn!

Không còn bị ngoại bào rườm rà trói buộc, hắn vẫn toàn thân mặc quần áo đỏ, nhưng thân thể như ngọc, vóc người thon dài, rất có quý khí của công tử văn nhã.

Chỉ tiếc, nụ cười có chút ngửa mặt!

Nguyệt Dạ quay mặt đi, trong lòng cảm thụ một chút, không nói thêm lời xoay xuống thang lầu trong thất tháp.

"Người muốn gặp ai thì đi đi, chúng ta từ biệt từ đây.

Nói xong cũng không quay đầu lại, không muốn tiếp tục nói nhảm cùng hắn.

Thang lầu tối như mực như đi thông Địa ngục, kéo dài khôn cùng, vách tường hai bên thang lầu loang lổ, cách một đoạn có một ngọn đèn phát sáng yếu ớt, trừ ra có thể mơ hồ nhìn bậc thang thì không chiếu được cái gì khác.

Nguyệt Dạ thật cẩn thận đi xuống.

Nàng cảm giác loại triệu hồi này ở phía dưới thang lầu, lúc liền lúc

đứt, lúc ẩn lúc hiện, nhưng vẫn cũng tồn tại.

Sau khi tránh thoát Băng Linh Huyền Diệu, cho dù biết phía dưới gặp nguy hiểm, nàng cũng muốn đi xem một chút.

Đi một đoạn ngắn, cảm giác tiếng bước chân phía sau càng ngày càng nặng, như sợ nàng không nghe được, Nguyệt Dạ tức giận nói: "Người đi theo ta làm gì?"

Nàng rớt cuộc mở miệng, Yểm liền nhảy nhót đáp lại: "Chỉ có một con đường này, người đi được chẳng lẽ không cho ta đi?"

Chương 1011: Linh Ương thất tháp 3

"Người không phải muốn đi gặp ai sao?"

"Khéo léo vô cùng, hẳn ngay phía dưới." Yểm chỉ chỉ thang lầu uốn lượn phía dưới, sau đó cười, "Xem ra ta và người rất có duyên!"

"Nghiệt duyên!" Nguyệt Dạ thờ ơ phun ra hai chữ.

Yểm ngẩn ra, lập tức cười ha hả, càng không kiêng nể theo sát phía sau nàng.

Không bao lâu sau cũng tới cuối, không khí chung quanh cũng càng ngày càng nóng, một cửa đá màu đen nặng nề vắt ngang ở trước mắt, phong cách cổ xưa trang trọng, hơi thở nóng rực bắt đầu truyền đến từ phía sau cửa đá.

Xoa xoa mồ hôi trên trán, Nguyệt Dạ cau mày nói:"Nơi này....."

"Để ta tới." Yểm cười một tiếng, vượt qua nàng, lục lọi trên cửa đá một chút liền nghe thấy tiếng móc xích bên dưới cửa đá. Dựa vào ánh sáng hồng trôi nổi bên người Yểm mới nhìn rõ trên cửa có hai khe hở đá, bên trong móc xích chính là cơ quan.

Nàng vừa rồi cũng đã cảm thấy có cơ quan, không biết linh cảm quái dị này vì sao lại xuất hiện.

Cửa đá mới mở ra một khe nhỏ, nóng rực đập vào mặt khiến Nguyệt Dạ bay nhanh lui về phía sau. linh hồn lực dù sao không đủ mạnh,

sóng nhiệt như thế có chút không chịu được.

Yểm động tác rất nhanh đưa nàng kéo ra phía sau, lơ đãng nói một câu: "Đi theo sau ta."

Trong lòng lạnh như băng chuyển thành ấm áp, nàng sau khi quay lưng lại, ho nhẹ một tiếng rồi đi theo hắn.

Đại dương lửa cháy mê mông xuất hiện trước mắt, lửa nóng sáng quắc thiêu đốt, gió mạnh thổi tới, ngọn lửa cuốn lại như trong Địa ngục, tựa hồ muốn nuốt sống hết thảy.

Nham thạch cuộn cuộn nóng chảy trào đến, lại chảy ra xa.

Không ngờ dưới tòa tháp thứ bảy có một tòa núi lửa hoạt động, nếu phun ra, cả tòa Thành Lâm Hoài sẽ bị chìm ngìm!

Nguyệt Dạ trợn mắt há hốc mồm nhìn, nhiệt khí bốc hơi khiến hai mắt đều không mở ra được.

Yểm nhẹ nhàng phát tay, một kết giới bao phủ hai người, trong kết giới độ ẩm bị bức lui, ý lạnh nhè nhẹ thấm thấu ra, Nguyệt Dạ lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu lẻ loi một mình, nàng khẳng định sẽ không lựa chọn đi vào, bởi vì quá nóng, linh hồn không chống đỡ được.

Trong lòng lại tăng một chút cảm kích Yểm, tuy nhiên sẽ không nói ra miệng, miễn cho hắn đắc ý.

Yểm quay người lại, bắt được tay nàng, cười nói: "Người muốn đi đâu? Ta dẫn người đi."

Nguyệt Dạ giã ra khỏi hấn, lạnh lùng nói: "Vẫn đi lên phía trước!"

"Không thành vấn đề." Vừa cười vừa nhẹ nhàng tạo cái quyết trên tay, nhất thời, trên lửa nóng cháy nở rộ từng đóa hoa yêu hồng, mỗi một đóa mở lớn cánh, đặt trên lửa cháy có cảm kinh tâm động phách!

Mùi dәм hoa yêu hồng, sum suê chập chờn, làn gió thơm bốn phía.

Yếm lồi kéo tay nàng, nhẹ nhàng nhảy lên chỗ hoa nở, mũi chân phảng phất như giẫm trên đất, hơn nữa chỗ hoa nở không hề có cảm giác nóng, như giẫm trên đất bằng, đi an ổn lại an tâm.

Nhìn cuối tầm mắt đều là đóa hoa yêu hồng nở rộ, trong lòng Nguyệt Dạ càng có thiện cảm với người này.

Biết hấn là cường giả, cũng không ngờ sẽ..... biến thái như vậy!

Vừa nhìn ảo thuật khổng lồ này liền biết không là cường giả bình thường, cho dù cửu tinh triệu hồi sư cũng không có thực lực như vậy, hơn nữa đây không chỉ là ảo thuật, ảo thuật chỉ lừa gạt hai mắt cùng ý thức mà thôi, mà thuật này rõ ràng có thể chống đỡ biển lửa cường đại kia!

Thực lực như vậy sợ rằng chỉ có thiên cấp triệu hồi sư bậc thiên mới có thể chống lại?

Hấn rốt cục là ai? Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp lại tồn tại cường giả như vậy!

Mặc dù không thích người này tính cách phóng đáng không câu lệ, nhưng với thực lực của hấn, Nguyệt Dạ cũng không dám khinh thường.

"Đang suy nghĩ cái gì đây?" Nhận thấy nàng ngẩn người, Yểm mạn bất kinh tâm quay đầu cười nhìn nàng một cái.

"Không có gì." Nguyệt Dạ lắc đầu, trong lòng không khỏi dâng lên cảm xúc thất bại, nàng hiện tại chỉ là một luồng hồn, không biết khi nào mới có linh thể, khi nào mới đạt được trình độ như hấn chứ?

"Không có gì thì cười một cái cho ta xem một chút a." Yểm đùa nàng.

Nguyệt Dạ lạnh mặt nói:"Ta không cười!"

"Vậy kêu một tiếng bảo bối nhi đi!"

"Người có tin ta biến thành hồ ly cắn người hay không?"

Yểm chớp chớp mắt, nhớ tới một năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã bị móng vuốt của nàng cào một chút, không khỏi cười cười, ngón tay bỏ vào trong miệng ngậm một chút, yêu nghiệt nói:"Có thể cho người cắn một chỗ."

Sắc mặt Nguyệt Dạ trong nháy mắt âm trầm xuống tới.

"Ha ha ha..." Yểm đắc tiện cười lớn,"Hiểu nhầm rồi đi!"

....

Khóe miệng co quắp, nếu không phải lúc này ở bên trên biển lửa nguy hiểm, nàng thật muốn đánh thốc lên cắn hấn!

Tiếng cười dần dần đi xa, hai bóng dáng màu đỏ hoa bay trực lẳng trên biển lửa, đập lên yêu hồng màu máu từ từ đi xa.

Càng ngày càng gần.....

Lúc xâm nhập vào biển lửa, Nguyệt Dạ có thể cảm giác trong phong ấn khối hắc ngọc đang tản phát ra hơi thở mãnh liệt, đáp lại triệu hồi cách đó không xa.

Rốt cục là cái gì vậy?

Hắc ngọc như trái tim, ở trong phong ấn rất nhanh nhảy lên, thịch thịch thịch, linh hồn Nguyệt Dạ tựa hồ cũng nhảy lên xao động bất an.

Trong biển lửa ngẫu nhiên bay qua một cánh hoa thật lớn, bọn họ vững vàng tránh ra, sau một lát liền nhìn thấy một cửa đá khác, Yểm mang nàng dừng lại.

Đây là đâu?

Ngẩng đầu nhìn bốn phía, dù sao nàng cảm ứng được gần đây, không bằng đi theo Yểm cùng vào nhìn.

Trên cửa đá có cấm chế, nhưng với Yểm mà nói chẳng cấm chế nào đỡ nổi hấn? Ngón tay nhẹ nhàng phát động vài cái liền hóa giải cấm chế, cửa đá từ từ mở ra, kéo nàng lách mình đi vào, bỏ kết giới quanh người đi, bên trong cửa đá này lại lạnh lẽo.

Chỉ cách một cánh cửa mà nhiệt độ chênh lệch cũng quá lớn?

Yểm nhìn nàng một cái, thấy nàng nhìn quanh, liền vuốt tay nàng nói:"Không ngờ tay hồn phách cũng trơn mềm như thế, sờ thích thật."

Nguyệt Dạ lập tức rút tay ra, hung hăng trừng mắt nhìn hấn, đi nhanh

đi lên phía trước, Yểm cười theo ở phía sau.

Đi vài bước, liền nhìn thấy phía trước chợt lóe hỏa quang, Nguyệt Dạ nghĩ thầm chẳng lẽ phía trước còn có biển lửa, nhìn kỹ lại là hai đám lửa một trước một sau bay ra.

"Đừng sợ, đây là hỏa linh." Yểm cười giải thích, vẫy tay hỏa linh một cái, hai đám hỏa diễm liền xoay người dẫn bọn họ đi lên phía trước.

Nguyệt Dạ cẩn thận theo sát, đi hồi lâu, đột nhiên hỏa linh phía trước như bị cái gì văng ra, bỗng nhiên lui về phía sau, lửa dựng đứng suýt đốt tới bọn họ!

Yểm giơ tay lên, đánh tan hai hỏa linh, liền nghe thấy giọng nói trầm thấp lạnh âm không biết từ chỗ sâu thẳm nào truyền đến: "Người tới làm gì?"

trong giọng nói cũng không hề có cảm tình, không phải khẩu khí lãnh đạm bình thường, mà lạnh giống như.... người chết giống.

Mi tâm tú lệ nhíu một chút, Yểm thu hồi vẻ mặt yêu nghiệt tươi cười, nói: "Không muốn nhìn người bước theo ta, cho nên cố ý tới giúp người."

"Không cần người giúp!" Bên trong người nọ vô tình cự tuyệt "Cút đi ra!"

Yểm từ từ đi lên phía trước, "Quân Ly, người hiện tại căn bản sẽ không hiểu, biến thành giống ta có bao nhiêu thống khổ, ta giúp người không phải vì người, chỉ không muốn Hoàng Bắc Nguyệt lại lâm vào tình cảnh như Hiên Viên Vấn Thiên."

"Hừ....." Người nọ bên trong hiển nhiên chẳng thèm ngó tới, hừ lạnh

một tiếng, đột nhiên nói: "Người dẫn theo ai vào?"

Nguyệt Dạ hai tay căng thẳng, bên trong hơi thở người nọ cường đại không hề thua kém Yểm, từ lúc đi vào nàng cũng cảm giác đến trên lực lượng áp bách linh hồn trầm trọng, cho nên không dám tùy tiện có động tác.

Giờ phút này nghe người nọ hỏi, đột nhiên cảm giác lạnh buốt sau lưng, làm trong lòng căng thẳng.

Yểm ôm chậm bả vai của nàng, vỗ nhẹ nhẹ chụp, nói: "Là một con tiểu hồ ly mà thôi."

"Tiểu hồ ly?" thanh âm Bên trong nghe càng âm lãnh, tựa hồ chậm rãi tới gần, "Linh hồn của nó, giống như....."

"Một người không quan hệ mà thôi, người cần gì để ý?" Yểm nhẹ nhàng vung tay lên, Nguyệt Dạ gật đầu, lập tức xoay người chạy ra bên ngoài.

"Cô ta đi đâu thế?" Người nọ ngay sau đó hỏi, "Chờ một chút!"

"Quân Ly!" Yểm thân ảnh thoáng một cái liền nhào vào trong bóng tối, nói gì đó nhưng Nguyệt Dạ không nghe được, nàng chạy nhanh, chạy đến mức không thở được mới dám dừng chân lại, chống đầu gối nặng nề thở dốc.

Người nọ là ai? lực áp bách cường đại này còn đáng sợ hơn Yểm!

Đứng ở nơi đó, nàng chỉ cảm thấy một loại hơi thở tà ác khủng bố bên người, tựa hồ muốn nhấn chìm nàng!

Cảm giác này, không phải là ma thú trong truyền thuyết chứ? Trừ lần

đó ra, nàng thật sự nghĩ mãi không rõ còn khả năng nào khác.

Hung hăng nuốt nước miếng, hô hấp cũng dần dần bình ổn, nàng mới thẳng đứng nhìn chung quanh.

Vừa rồi như con ruồi chạy loạn, cũng không nhìn đường, nơi này địa hình phức tạp, như mê cung đối tới đối lui, nàng không biết chạy tới đâu?

Mờ mịt lúc không có đầu mối, đột nhiên hắc ngọc trong phong ấn nặng nề nhảy lên một chút, chấn động linh hồn nàng đều cảm giác đau đớn!

Đây là..... ngọn nguồn triệu hồi khó hiểu kia?

Nhất định không sai!

Nguyệt Dạ vui mừng vội vàng theo lực lượng cảm ứng bước nhanh về phía trước.

Dưới đất trừ hai đốm hỏa linh vừa rồi thì chẳng có bóng người nào, chung quanh im ắng, nham thạch màu đen âm u, quỷ ảnh um tùm. Là một hồn phách, nàng tự nhiên sẽ không sợ quỷ quái gì, bởi vậy chỉ lấy một chén ngọn đèn trên vách tường chiếu lên phía trước.

Không bao lâu, phía trước ánh lửa mơ hồ truyền đến, càng ngày càng sáng, nàng ném ngọn đèn, chạy nhanh lên!

Đó là một gian thạch thất trống trải thật lớn, chung quanh tường đá san bằng bóng loáng, nhưng bị lửa thiêu đỏ bừng, mơ hồ có thể thấy trên vách tường có vài tờ bùa chú thoáng hiện ánh sáng!

Mà giữa thạch thất có một cái ao rất lớn, không có thủy, chỉ chứa

lửa, lửa này còn hung tàn gấp mấy lần so với biển lửa bên ngoài, bị dính vào một chút, sợ rằng đều bị đốt thành tro bụi.

Hơn nữa càng khó tin là giữa biển lửa có một khối phiến đá di động, chung quanh phiến đá lửa cháy có một lồng giam, trong lồng giam, có con Ngân Long toàn thân trắng bạc, vảy xinh đẹp như bông tuyết nằm trên phiến đá.

Chương 1012: Linh Ương thất tháp 4

Hỏa diễm ngẫu nhiên sẽ bắn tung tóe trên thân thể nó,, lập tức thiêu thành một lỗ hồng, chảy ra vài giọt máu. Nó đau đến mức thân thể run lên một chút, nhưng vẫn suy yếu không nhúc nhích, cúi đầu, mí mắt cũng nặng nề buông xuống, giống như rất uể oải giống nhau.

Đây là..... thần thú trong truyền thuyết đi!

Mặc dù nàng thấy nó rất suy yếu, nhưng hơi thở là hùng hậu cường đại này vẫn vững vàng áp chế nàng, mà cảm ứng triệu hồi từ hắc ngọc chính là truyền đến từ trên người Ngân Long tuyết trắng này.

Loại cảm giác này quen thuộc khó hiểu, lại cảm giác thắc mắc nhìn Ngân Long bị thương, trong lòng nàng cũng có chút đau xót.

Tựa hồ nhận thấy hơi thở xa lạ tới gần, Ngân Long cúi mí mắt nhẹ nhàng nâng một chút, thấy cô gái mặc y phục đỏ xa lạ liền tiếp tục miễn cưỡng hạ mí mắt.

"Người là ai?" Nguyệt Dạ không nhịn được hỏi.

Ngân Long cũng không đáp lời, hấp hối trên phiến đá di động.

"Ta không quen biết Quân Ly, ta vô ý xông tới." Nguyệt Dạ khoanh tay, thản nhiên nói.

Tên Quân Ly là vừa rồi nghe Yểm kêu một lần, tựa hồ là cái người âm trầm trong bóng tối kia.

Nàng không ngu ngốc, nhìn bộ dáng Ngân Long liền đoán có lẽ nó bị người nọ nhốt ở đây.

Quả nhiên nghe nàng nói như vậy, Ngân Long rớt cuống mở mí mắt, nhìn nàng một cái, chặm rãi mở miệng nói: "Người có thể xông vào đây, nhất định rất mạnh."

Giọng nói này là của thiếu nữ, trong lòng Nguyệt Dạ không khỏi càng thêm thân thiết.

"Ta mặc dù không mạnh, tuy nhiên người đi cùng ta rất lợi hại." Nguyệt Dạ vừa nói, nghĩ đến Yểm, hẳn mặc dù đối xử với nàng không tệ, nhưng để hắn mạo hiểm cứu người sợ rằng không thể được.

Dù sao, tên gọi là Quân Ly kia cũng rất mạnh a!

"Lợi hại? Ta đã thấy người lợi hại hơn." Ngân Long lạnh lùng cười một tiếng, "Tiểu nha đầu, rời nhanh khỏi đây đi, kinh động cái tên kia sẽ không có lợi với ngươi."

Nguyệt Dạ cúi đầu suy nghĩ một chút, hắc ngọc trong phong ấn nhảy lên rất nhanh, tựa hồ phá lệ hưng phấn. Nàng liếc mắt bốn phía, không thể làm gì khác, nhất định là Ngân Long kia.

Hắc ngọc có liên quan gì với nó không?

Nàng cũng không phải người thiện lương, một linh hồn tự thân cũng khó bảo toàn, càng miễn bàn gồng gánh người khác.

Nhưng trong lòng không biết vì sao lại xúc động, chính là không đành lòng nhìn Ngân Long bị thương, chẳng lẽ là bởi vì quan hệ với khối

hắc ngọc sao?

Hắc ngọc rất trọng yếu đối với nàng, nếu là nhu cầu của hắc ngọc, như vậy tạm thời trở thành nhu cầu chính mình đi!

"Ta phải làm gì mới cứu được ngươi?" Hơi chút suy nghĩ, Nguyệt Dạ liền trực tiếp mở miệng hỏi.

"Cứu ta?" Ngân Long lắc đầu, không mang theo cực nhỏ hy vọng cười cười, "Trừ phi ngươi có Vạn Thú Vô Cương."

"Vạn Thú Vô Cương?" Nguyệt Dạ nhíu đôi mi thanh tú, lần đầu tiên nàng nghe nói qua vật này, "Là cái gì?"

"Quên đi, nói ngươi cũng không hiểu." Ngân Long không mang theo cực nhỏ hy vọng, dù sao, một tiểu nha đầu, hay là.....linh hồn, tỷ lệ cô ta có được Vạn Thú Vô Cương quá mức xa vời.

Nhìn bộ dáng Ngân Long tuyệt vọng, Nguyệt Dạ gắt gao cắn môi, vừa định mở miệng, đột nhiên trên biển lửa bình tĩnh sôi trào lên, sóng lớn tóe lên mấy tia lửa, Ngân Long nhíu mày!

Nguyệt Dạ tiến lên từng bước, Ngân Long lại lập tức nói: "Hẩn tới! Ngươi còn không nhanh rời đi!".

Đúng là người hơi thờ khùng bố kia!

Nguyệt Dạ hung hăng một cắn môi, rất biết điều, biết mình tuyệt đối không thể địch nổi người kia. Vì vậy lập tức xoay người rời đi theo đường cũ.

Sau một lát, một người mặc áo bào đen bước vào, từ vách tường đồ bùng chậm rãi đi tới, dung mạo tuấn mỹ lại khó nén hơi thờ thộ bạo

hung tàn, hai tròng mắt màu đỏ tăng thêm vài phần tà ác, hấn lạnh lòng quét một vòng, nói: "Vừa rồi là ai ở đây?"

"Không biết!" Ngân Long lạnh lùng nói.

Nam nhân mắt đỏ nhìn nàng, hơi thở lạnh như băng cùng châm chọc, "Nến Đỏ, ôm ấp hi vọng hoài bão càng thống khổ chứ?"

"Không liên quan tới ngươi, tên phản đồ!" Nến Đỏ quát khế một tiếng, đột nhiên đầu va chạm, muốn xông ra khỏi lồng giam liệt hỏa thiêu đốt, nhưng lại rơi vào lửa cháy nóng bỏng đau nhức không có kết quả.

"Phản đồ?" nam tử mắt đỏ cực nhỏ cũng không để ý, bên khóe miệng mơ hồ hiện ra ý cười khát máu, "Nếu ngươi tiếp tục thuận phục nàng, cuối cùng cũng chỉ rơi vào kết cục giống ta. Nể tình đồng tộc, trong tộc héo tàn chỉ còn ta và ngươi, ta mới có thể giúp ngươi."

"Ai muốn ngươi giúp ta?" Nến Đỏ chớp chớp mắt, nước mắt dững mảnh tiến ra, nhưng bị lửa cháy nóng rực làm bốc hơi "Tên bại hoại ngươi, ngươi hại chủ nhân, ta mới không cần ngươi giúp! A cha lúc đầu không nên tin tưởng ngươi!"

Mặc kệ nàng nói thế nào, Quân Ly cũng chỉ lạnh lùng nhìn, tựa hồ nhìn thấu hết thảy, chỉ lộ ra trào phúng lạnh như băng.

"Chỉ cần chịu bảy bảy bốn mươi chín lần Lửa trừng phạt nung khô, ngươi có thể thoát ly liên lạc với Vạn Thú Vô Cương, vì thế khôi phục tự do." Quân Ly lạnh lùng mở miệng, "Tuy nhiên, muốn ngươi có thể thừa nhận hay không."

"Ta nói rồi ta không muốn thoát ly!" Nến Đỏ lớn tiếng nói.

Quân Ly căn bản không nghe lời nàng nói, cứ thế nói: "Hiện tại đã bị mười lần, còn ba mươi chín lần."

Theo lời nói, trong ống tay áo phiêu đảng chui ra vô số lửa cháy, lấy khí thể sét đánh không kịp bưng tai mau lẹ đánh về phía Nến Đỏ, nhất thời trong không gian bình tĩnh đột nhiên vang lên tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế.

Trong ánh lửa chói mắt, hai mắt đỏ máu của Quân Ly bị ánh lửa chiếu rục rỡ, hấn kinh ngạc nhìn, trong miệng thì thào thì thầm: "Nàng chết, nàng...chết rồi..."

Chạy như điên trong bóng đêm, con đường phía trước không nhìn rõ thứ gì, cũng không biết phía trước đột nhiên xuất hiện một người, Nguyệt Dạ không thấy rõ ràng, đầu đụng phải, hai mắt sao Kim cuồn bốc lên.

"Theo ta đi." Người trong bóng tối cất tiếng thoáng có chút yêu nhu, một tay nắm thắt lưng nàng liền phi thân ra bên ngoài.

Nàng vừa lúc không biết thoát khỏi nơi như mê cung này thế nào để đi ra ngoài, hấn tới vừa lúc.

Nặng nề mà thờ đốc vài tiếng, Nguyệt Dạ mới hỏi: "Hấn, hấn rốt cục là cấp bậc gì?"

"Ma thú." trong bóng tối nồng đậm, ngọn đèn chung quanh toàn bộ dập tắt, nàng không rõ mặt hấn, chỉ có thể cảm giác hấn nói chuyện trầm trọng khác thường, một ít cũng không giống tính cách phóng đảng tùy ý như trước.

Nguyệt Dạ giật mình, mới mạnh nuốt xuống nước miếng, lòng còn sợ hãi: "Ma, ma thú....."

"Đừng trêu chọc hấn." Yểm thấp giọng cảnh cáo nàng, "Phía sau hấn rất nguy hiểm."

Nguyệt Dạ gật đầu, nói: "Ta biết rồi."

Hai người bay ra khỏi mê cung, xuyên qua biển lửa dao động mãnh liệt, rớt cuộc tới cửa đá ở ngoài.

Nguyệt Dạ một tay chống tay vịn bằng gỗ ở thang lầu, một tay lau mồ hôi trên trán, thấp giọng nói một câu: "Lần này đa tạ ngươi, ta sẽ nhớ kỹ."

Yểm cười khế một tiếng, nói: "Ngươi còn không nói cho ta biết, ngươi tới đây là vì cái gì?"

"Không có gì." Nguyệt Dạ liếm môi bị hơi nóng làm khô nứt ra, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hai mắt hấn mang cười, nhìn kỹ mới phát hiện trong mắt hấn có một chút màu đỏ, giống như hoa hồng nở rộ, yêu mỹ như hoa sen đỏ nở rộ trong sương mù bên vách núi.

Mắt đỏ, thật sự là màu mắt hiếm thấy.

Mang theo nguy hiểm xinh đẹp, để người muốn ngừng mà không được, liếc mắt một cái, cũng phảng phất sẽ rơi vào tay giặc, không thể tự kèm chế.

Nguyệt Dạ vội vàng rời ánh mắt chính mình, nhận thấy rất nhỏ động tĩnh của nàng, Yểm không khỏi nhếch môi, có chút sùng nịch cười.

Nguyệt Dạ sau khi quay mặt, bắt trảo lọn tóc đỏ bên lỗ tai, ngập ngừng nói: "Cái kia, ta muốn hỏi ngươi một việc."

"Nói." Yểm nghiêng đầu nhìn động tác của nàng, càng nhìn càng cảm thấy rất đáng yêu, quả thực không muốn rời mắt.

"Người biết..... Vạn Thú Vô Cương là vật gì không?"

Lời của nàng vừa dứt, sắc mặt Yểm liền thay đổi, yêu nghiệt vốn đang tươi cười trong nháy mắt tan thành mây khói, lạnh như sương lạnh:"Người hỏi cái này để làm gì?"

Nguyệt Dạ ngẩn ra, Vạn Thú Vô Cương là cấm kỵ không thể hỏi sao?

"Làm sao người biết Vạn Thú Vô Cương? ai nói cho người biết?" Yểm đột nhiên tới gần nàng, đáy mắt yêu hồng chậm rãi mở rộng, mơ hồ dẫn theo một tia khí nồng nặc.

"Hừ! đồ thần bí đó ta không thể hỏi sao?" Nàng thực lực quả thật không bằng người, nhưng tâm tính cũng không phải người nhu nhược bình thường, bị hấn lãnh đạm đối đãi như thế, tự nhiên cũng khơi dậy gió lạnh trong lòng!

Trong con người thoáng hiện tia sáng lạnh như băng nhìn Yểm.

Nghe nàng nói như thế không giống nói dối, hẳn là tình hoàn toàn không biết chuyện của Vạn Thú Vô Cương, chỉ tò mò mới hỏi như vậy.

Sắc mặt hơi chút hoà hoãn, có điều liên lụy đến quá khứ Hoàng Bắc Nguyệt, cho nên thái độ Yểm vẫn lạnh như băng.

"Vạn Thú Vô Cương không quan hệ với người, muốn sống được lâu thì không nên hỏi nhiều." Yểm lạnh lùng nói hết, tiến lên kéo nàng tay,"Ta đưa người ra ngoài."

"Không cần!" Không khách khí bỏ qua tay hắn, tính tình quật cường dâng đến, nàng tuyệt đối không phải người cúi đầu chịu thua! Bước lên bậc thang, thân ảnh rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Yểm gõ cái trán một chút, tự trách thở dài một tiếng, vừa rồi cho dù tức giận, cũng không hẳn là trút giận lên nàng a.

Nàng chẳng qua chỉ là linh thú cấp 1, một linh hồn bị phong ấn, sao biết được cái gì, là hắn quá để ý, không cần nhắc tâm tình của nàng.

Nha đầu kia hiện tại nhất định ghét hắn rồi.

Yểm mặc dù không nghiêm mặt đi xin lỗi, tuy nhiên vẫn yên lặng theo sát phía sau, lát nữa phải qua rừng rậm trong tòa tháp thứ bảy, có Băng Linh Huyền Diệu trấn thủ, một mình nàng đi rất nguy hiểm.

Đứng ở chỗ cao bên cửa cổ trong tòa tháp thứ bảy, nhìn thân ảnh nho nhỏ chạy nhanh trong rừng rậm hắc ám. Nàng cũng không ngạc nhiên, vừa rồi biết chỗ của Băng Linh Huyền Diệu, bởi vậy giờ phút này hướng chạy đi chỗ khác, tránh gặp lại Băng Loan Diệu hung tàn.

Nhìn phương hướng nàng chạy nhanh tới phía sáu tòa tháp cao trong học viện, bố trí theo hình tam giác không đối xứng. Nơi mấy tòa tháp ấy là Tầng thư các cùng Tầng Bảo các, mặt khác là mấy tòa tháp hoang phế, cấm xuất nhập.

Phân bố của 6 tòa tháp hình như có chút kỳ quái.

Yểm híp mắt nhìn, theo thân ảnh Nguyệt Dạ càng ngày càng tới gần, trong lòng hắn cũng dâng lên một tia bất an.

Không thể qua.

Yểm muốn ngăn cản, nhưng khoảng cách khá xa, hắn vừa định động tác, đột nhiên trên bầu trời một tiếng phượng hét chấn triệt đêm tối, cánh băng vỡ mạnh trải ra trên bầu trời, tuyết trong suốt trong nháy mắt chiếu sáng bầu trời!

Băng Linh Huyền Diệu!

Nguyệt Dạ đang chạy nhanh đột nhiên dừng bước chân lại, khiếp sợ ngẩng đầu, đối diện với cặp mắt ngọc bích trên bầu trời kia.

Tuyết mịn hạ xuống, này một người một thú ngẩn ngui nhìn nhau, thời gian như ngừng trôi.

Cánh băng dừng lại trên không trung, Nguyệt Dạ cũng đồng dạng ngây dại.

Sợi tóc màu đen bị Băng Linh Huyền Diệu làm dậy lên gió thổi bay, ngăn trở nửa gò má, bên tai hai lọn tóc đỏ nhẹ nhàng vung qua, trong con ngươi băng lam đột nhiên dần hiện ra một ánh lửa tuyệt diệu!

Băng Linh Huyền Diệu nao nao, mắt màu ngọc bích đột nhiên như Mặc Ngọc bình thường, nồng nặc mà thâm thúy! Biến đổi chỉ trong chớp mắt, người bình thường không phát hiện được.

Tựa hồ cảm giác thời gian ngừng trôi, đại khái chỉ có một người một thú có thể cảm giác được.

"Đồ đàn! Chạy mau a!" tiếng của Yểm đột nhiên từ xa xa truyền đến, thông qua nguyên khí cường đại, giống như sấm sét bổ tung trên đỉnh đầu Nguyệt Dạ.

Nàng sửng sốt một chút, xoay người bỏ chạy!

Băng Linh Huyền Diệu thấy nàng chạy trốn, cánh chim vỗ, gió bão đột nhiên mở ra, tuyết mịn biến thành bạo tuyết hạ xuống trên bầu trời, hấn cũng bay nhanh đuổi theo!

Yểm thân ảnh rất nhanh? Trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau Băng Linh Huyền Diệu....

Băng Loan Diệu mặc dù lợi hại, tuy nhiên đối với Yểm mà nói muốn dồn phục hấn chỉ là một việc nhỏ, bởi vậy hấn chỉ giơ một tay lên, đầu ngón tay nhẹ chuyển, vô số tàn ảnh hình thành, trong bạo tuyết nở rộ từng đóa hoa yêu hồng.

Chương 1013: Linh Ương thất tháp 5

Cánh hoa còn chưa hoàn toàn phóng lớn ra, nhưng lại lặng yên không một tiếng động bay về phía Băng Linh Huyền Diệu.

Song, làm hắn thật không ngờ chính là Nguyệt Dạ chạy vào tam giác trận chỗ sáu tòa thì bóng dáng đột nhiên tiêu thất, mà Băng Linh Huyền Diệu phát ra băng tuyết khổng lồ theo sát cũng biến mất trước mặt Yểm.

Hoa hồng bay múa giữa trời tuyết nhưng lại bình yên vô sự bay vào, đánh trên tòa tháp, lập tức bị bật ngược ra, từng đóa hoa mở rộng.

Yểm ngây dại.

Đời này gặp phải vô số chuyện quái dị, nhưng lại chưa bao giờ khiếp sợ như thế!

"Tiểu nha đầu" Hắn thì thào hô một tiếng, bóng dáng đột nhiên bay qua, nhưng bị bật ra giống hoa hồng, mà Nguyệt Dạ cùng Băng Linh Huyền Diệu đi vào trong tam giác trận của sáu tòa tháp mà không thấy bóng dáng!

Điều này sao có thể? Không nói đến Nguyệt Dạ, Băng Linh Huyền Diệu thật lớn như thế, nếu sử dụng ảo thuật ẩn tàng thân thể cũng không thể thoát được ánh mắt của hắn!

Nhưng chung quanh bình tĩnh! ngay cả bông tuyết rơi xuống cũng gây tiếng động bên tai!

Trên bầu trời bông tuyết bay lả tả, nhưng lại không gặp bóng dáng của nàng!

"Nguyệt Dạ!" Yểm hô to một tiếng, tiếng kêu vừa dứt, cả tòa Học Viện Linh Ương đều chấn động, bảy tòa tháp lay động rung động, tựa hồ muốn khuynh đảo.

Nơi này phát sinh dị biến, mấy vị trưởng lão trong Học Viện Linh Ương tự nhiên cảm ứng được trước tiên. Tiếng kêu của Yểm vừa ra, liền nhìn thấy phía trước bóng dáng trắng xuất hiện, chỉ chớp lát, Thương Hà Viện Trưởng đã xuất hiện bên ngoài tam giác trận.

Chòm râu hoa sâm tung bay trong gió, tiên phong đạo cốt, tựa như tiên giáng trần, hần vượt chòm râu liếc nhìn tam giác trận, nhưng lại đột nhiên nhìn thấy thân ảnh yêu hồng, đóa hoa hồng vây quanh hần nở rộ, héo tàn, rồi lại nở rộ

Tay trái ô hồng chậm rãi mở ra, đáy mắt Yểm quý dị yêu hồng, hần chậm rãi nâng mắt, tà khí đầy hai mắt, lạnh lùng nhìn Thương Hà Viện Trưởng.

Thương Hà Viện Trưởng hô hấp đột nhiên bị kiềm hãm, suýt ngã khỏi lưng triệu hồi thú, bay nhanh lui về phía sau một khoảng cách lớn, trong tay xuất hiện một thanh trường kiếm màu đen, cảnh giác nhìn Yểm: "Là ngươi! Ngươi lại xuất hiện!"

"Nàng đi đâu?" trong tay Yểm ô hồng nhẹ nhàng xoay tròn, vô số hoa bay đánh về phía Thương Hà Viện Trưởng.

Thương Hà Viện Trưởng cực kỳ hoảng sợ, vội vàng bố trí mấy kết giới xung quanh.

Nhưng yêu hồng hoa lại như trêu chọc hấn, bay đến gần hấn phụ cận một thước thì ngừng lại, chỉ lượn vòng trong đám tuyết, từng đợt mùi thơm phát ra từ cánh hoa.

"Ta muốn giết ngươi thì chỉ như nghiền chết một con kiến mà thôi." Yểm lạnh lòng mở miệng, "Nói nàng ở đâu, ta sẽ tha cho ngươi một mạng!"

"Ngươi nói ai?" Thương Hà Viện Trưởng hung hăng nuốt nước miếng, rốt cuộc là người nhiều tuổi trải qua sóng to gió lớn, tự nhiên trấn định hơn so với người bình thường.

Nhưng đối mặt với ma thú cường đại năm đó nhiệt não thiên hạ đại loạn, mạnh mẽ giả bình tĩnh cũng không chịu nổi một kích.

"Vừa rồi lúc ngươi của ta vào tam giác trận liền biến mất!"

Yểm hung ác trừng mắt nhìn hấn, lão đầu thương hà nếu dám nói một chữ linh tinh, hôm nay nhất định sẽ khiến lão nhân này chết không có chỗ chôn!

Nghe vậy, Thương Hà Viện Trưởng cũng cực kỳ hoảng sợ, thoát nhìn còn muốn khiếp sợ vài phần so với Yểm.

Hấn vội vàng bóp tay tính toán, trên mặt vẻ mặt vừa khiếp sợ, vừa lại mừng rỡ, vừa lại không yên.

"Trận pháp của bảy tòa tháp được mở ra!" Thương Hà Viện Trưởng nặng nề vỗ tay một chút, giờ phút này cũng bất chấp ma thú hung tàn trước mặt, hấn chỉ cao hứng nói: "Yểm các hạ, xin mời theo lão phu."

Yểm không sợ Thương Hà Viện Trưởng ra vẻ, ở trước mặt hấn, hoa chiêu gì cũng dư thừa, bởi vậy không sợ hãi đuổi theo.

Trên đường, Nam Cung trưởng lão chờ hơn mười vị trưởng lão của Học Viện Linh Ương cũng chạy đến, nhìn thấy Yểm đầu tiên là lấp bắp kinh hãi, tuy nhiên nghe Thương Hà Viện Trưởng nói mấy câu, ai nấy đều vẻ mặt vừa mừng vừa sợ vừa lo.

"Viện trưởng, chẳng lẽ là..." Nam Cung trưởng lão cả kinh ức chế không được trong lòng vui mừng lẫn sợ hãi.

"Lúc này chưa định luận, nhìn kỹ hãy nói!" Thương Hà Viện Trưởng dường như cẩn thận, quay đầu lại liếc nhìn sắc mặt Yểm khó coi cực kỳ, không dám trì hoãn, vội vàng mang người vượt qua khu rừng trong bảy tòa tháp, đi hướng kiến trúc phía sau.

Tháp thoắt ở trong rừng cây rậm rạp, mấy kiến trúc tháp bé liên miên là nơi viện trưởng cùng với mấy vị trưởng lão ngày thường tu luyện cùng nghỉ ngơi, có cấm chế ngăn cản nên đệ tử không nhìn thấy, cũng không vào được nơi này.

Trong đó tòa phòng diện tích cực lớn, hợp theo quy tắc hình tròn, nóc nhà hở ra như một nhà bạt thật lớn.

Chung quanh phòng ốc không hề có cửa nào, chình thể đều là hòn đá thật lớn màu xanh xây chồng lên, giữa mỗi một tầng đều kín đến mức ngay cả đao mỏng như cánh ve cũng không thể cắm vào đi, mặt dán đầy đặn ngay ngắn.

Bốn phía phòng ốc cách vài bước liền có một cái hình đồng dạng, có điều nhỏ hơn nhà bạt vô số lần, vị trí cũng không giống nhau, nhìn như lộn xộn, như là tùy ý xấp đặt, song Yểm liếc mắt một cái nhìn qua, liền biết những loại nhà bạt nhỏ này kì thực là trận pháp hộ vệ tòa kiến trúc to kia!

Có trận hình khổng lồ như thế, phá giải trận nhất định rất khó.

Chỉ thấy Thương Hà Viện Trưởng đi vào, xá bái với phương đông, sau đó ống tay áo rộng lớn như bị cuồng phong thổi tới, trên tay hắn xuất hiện hai bảo khí kỳ dị, đặt lên đỉnh hai nhà bạt nhỏ, hai tay kết ấn, trong miệng đọc tụng chú ngữ phức tạp.

mây đen trên bầu trời nháy mắt hội tụ lại, tuyết bất giác ngừng rơi, trong nháy mắt chú ngữ niệm xong, Thương Hà Viện Trưởng hô to một tiếng: "Mở!"

Ầm ầm...

Bầu trời đột nhiên hạ xuống sấm sét màu đen, phá mở mây đen, sấm sét đánh vào nóc nhà, một cánh cửa liền xuất hiện trong ánh chớp.

Yểm hơi nhú mào, quả nhiên là trận pháp lợi hại!

Mở ra cánh cửa kia, Thương Hà Viện Trưởng đã thở hồng hộc, đầu đầy mồ hôi, trên mặt trắng bệch, song ánh mắt nhưng khó che giấu niềm vui sướng.

"Trận Pháp của Bảy tòa tháp thật sự được mở ra!" Thương Hà Viện Trưởng lớn giọng, cười to ba tiếng.

Mấy vị trưởng lão cũng vuốt chòm râu cười rộ lên, trong mùa đông rét lạnh, những người này lại cũng cây trong gió xuân, nhiều năm tâm nguyện rốt cuộc giải quyết xong a!

Yểm chẳng muốn nhìn bọn họ, mũi chân điếm một chut, không ai nhìn thấy động tác của hắn, lúc nhìn lại đã thấy hắn xuất hiện bên ngoài cửa lớn ánh chớp vờn quanh.

"Chúng ta cũng mau đi vào!" Nam Cung trưởng lão hô một tiếng đuổi theo, Thương Hà Viện Trưởng cũng theo sát sau đó.

Đoàn người phá vỡ ánh chớp, tiến vào không gian đen nhánh khôn cùng thật lớn, trừ cửa ánh chớp màu đen thoáng hiện vài tia sáng, bên trong chỉ là trầm tĩnh cùng đen nhánh, không hề có ánh sáng.

Bên người Yểm đột nhiên trôi nổi ánh sáng yêu hồng, đôi mắt nhẹ nhàng quét một vòng chung quanh, không khỏi cau mày, nơi này tựa hồ có chút quen thuộc.

Trong bóng tối, mơ hồ có thể thấy một khối bia đá thật lớn, ánh sáng chiếu tiếp có thể nhìn thấy phía trên khắc công pháp tinh diệu quyết thể cùng kỹ năng. Mỗi một mặt bia đá đều có một con thạch thú hung mãnh. Mặc dù là thạch thú, nhưng ánh mắt nhìn chăm chăm vẫn làm vài người dựng tóc gáy.

Liếc mắt một cái nhìn lại, trong bóng tối khôn cùng, vô số khối tấm bia đá san sát, vô số thạch thú hung mãnh!

"Đây là Cung Vạn Thú! không sai! Thật là Cung Vạn Thú a!" Nam Cung trưởng lão kích động reo lên, tiếng nói vang vọng quanh quẩn khắp không gian khôn cùng rộng lớn này.

Cùng nhau vào hơn mười vị trưởng lão cũng lấy bản thể nguyên khí đốt ánh lửa, không thể chờ đợi đi đến trước mặt bia đá, giống như đói khát nghiên cứu tuyệt học khắc tinh diệu phía trên!

Thương Hà Viện Trưởng vẻ mặt vui mừng xoa xoa hai tay, cũng muốn đi xem một chút tấm bia đá, lại bị Yểm một phát bắt được.

"Lão đầu, người của ta ở đâu?" Trong bóng tối, con người yêu hồng càng phát ra quỷ dị.

Thương Hà Viện Trưởng thần sắc nghiêm lại nói:"Lại nói tiếp, người kia lão phu cũng muốn gặp một lần đây, có thể mở ra Trận Pháp của Bảy tòa tháp nhất định là nhân vật kinh hãi thế tục. Ta nhất định bám báo bệ hạ phong thưởng hậu hĩnh!"

Đối với những tán thưởng của hấn Yểm không chút hứng thú, chỉ mang theo hấn dẫn đường đi tìm Nguyệt Dạ.

Người có thể mở ra Trận Pháp của Bảy tòa tháp nhất định rất giỏi sao?

Nhưng tiểu hồ ly mới cấp 1 mà.

Đi qua từng tấm bia đá như con thoi cuối cùng cũng tới khu đất trống phía trước, ở giữa có một khối bia đá cao lớn uy nghiêm hơn đám bia đá bên ngoài, ngẩng đầu nhìn không thấy đỉnh bia đá, xuyên qua bóng tối mịt mù, không biết kéo dài đến đâu.

Trên tấm bia đá có một con rồng lớn xoay quanh xuống như tiên sống, trông rất sống động, như muốn vồ lại đây.

Dù lão giả Thương Hà Viện Trưởng trải qua sóng to gió lớn nhiều rồi cũng bị dọa một cái, tưởng con cự thú cổ hung mãnh thật sự vồ tới!

Đợi thấy rõ ràng chỉ là thạch thú mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, có chút xấu hổ ha ha cười hai tiếng, nói: "Con rồng này thoạt nhìn rất giống Linh tôn đại nhân, nhưng nhan sắc này...."

Thương Hà Viện Trưởng đi đến gần, lấy minh châu chiếu sáng vảy rồng, màu đỏ như máu tươi, từng mảnh từng mảnh đỏ rực kinh tâm động phách, như máu tươi nhuộm thành.

Mặc dù biết đúng là thạch thú, nhưng trên thân rồng tản mát ra từng đợt ý lạnh, bất giác khiến người kính sợ.

"Yểm các hạ, phía trên bị văn rất nhiều văn tự, lão phu muốn lên xem một chút." Thương Hà Viện Trưởng tâm tình kích động, quay đầu tà nhìn người kia nhưng hăn giờ phút này về mặt hoảng hốt nhìn tấm bia đá thật lớn kia, hình như đang lâm vào suy tư...

Chuyện tấm bia đá ất trọng yếu, Thương Hà Viện Trưởng cũng không muốn xen vào việc của người khác. Ma thú muốn hỏi tường thì cứ để hăn hỏi tường đi.

Vừa nói, Thương Hà Viện Trưởng nhảy lên bay về phía trước, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Yểm sợ run trong chốc lát, mới chậm rãi rời bước, đi tới trước mặt tấm bia đá, vươn tay nhẹ nhàng vỗ về công pháp khắc phía trên, ánh mắt chậm rãi lướt xuống, sau đó ngồi xổm xuống.

Dưới đáy tấm bia đá có chỗ bị tro bụi bao phủ loáng thoáng có một hàng chữ nhỏ, khác với văn tự khắc đại khí trang trọng phía trên. Hàng chữ nhỏ này rất thanh tú, tuyển nhã.

Yểm lấy tay chậm rãi phất tro bụi đi, ngón tay có một tia run rẩy rất nhỏ.

Rốt cuộc, văn tự dần dần lộ ra, hăn chiếu ánh sáng lại gần, cẩn thận nhìn qua.

"Hy vọng có một ngày gặp lại người dưới bầu trời này."

Ngày đó cô gái cất tiếng, câu nói chính là hàng chữ mà hăn vừa nhìn thấy.

- Hy vọng có một ngày gặp lại người dưới bầu trời này -

Trên tấm bia đá viết một hàng chữ như vậy, niên đại rất xưa, nhưng không bị thời gian mài mòn, vẫn rõ mồn một trước mắt, như mới lưu lại một khắc trước.

Trước mắt cảm giác tươi sáng.

Yểm cúi đầu, nhìn hàng chữ nhỏ hồi lâu, thần trí không biết bay đi đâu. Đến khi Nguyệt Dạ đi qua, vỗ bờ vai của hắn, "Này, đây là đâu? Làm thế nào ra ngoài được?"

"Nơi này..." Yểm ngẩng đầu, liếc nhìn bốn phía xung quanh, "Nơi này là... chẳng trách ta nhìn quen mắt như thế."

Nguyệt Dạ nhíu mi, giọng hắn hoảng hốt như nằm mơ, nàng không đi hỏi hắn, mà đi vòng quanh tấm bia đá lớn một vòng, sờ sờ vặn tịt phía trên, trí não nổi lên sự thông minh sắc sảo.

Những chữ khắc trên bia đá đều là võ học tuyệt diệu, cực kỳ phức tạp, tinh thâm tối nghĩa, người bình thường nhìn căn bản sẽ không hiểu, nhưng tại sao nàng lại loáng thoáng có cảm giác quen thuộc chứ?

Từ lúc đi vào nơi này, hắc ngọc trong phong ấn không hiểu vì sao tĩnh lặng lại, không hề có động tĩnh, mà nguyên khí phát ra từ hắc ngọc càng nồng nặc hơn gấp mấy lần.

Việc này sợ rằng có liên quan đến nhau, nàng nghĩ mãi mà không rõ nhưng không định hỏi Yểm.

Trước mắt hắc ngọc chính là mấu chốt để nàng ngưng tụ linh thể,

nàng sợ phạm phải sai lầm nên cần tận lực giữ bí mật.

Lúc này hắc ngọc phát ra nguyên khí rất thích hợp cho nàng tu luyện, nếu để hồn phách đi ra quá lãng phí, bởi vậy Nguyệt Dạ nói: "Lát nữa có thể mang ta ra ngoài không?"

Yểm thờ ơ gật đầu, đại khái không nghe đến thỉnh cầu của nàng.

Tuy nhiên dù thế nào hắc cũng không bỏ mình ở lại đây là được, nghĩ như vậy, thân ảnh Nguyệt Dạ chậm rãi biến ảo, màu đỏ y bào trên người rơi trên mặt đất, một con hồ ly tuyết trắng chui ra rúc vào bên người Yểm.

Yểm nhìn tấm bia đá, kinh ngạc xuất thần hồi lâu vẫn không nhúc nhích, như hóa đá vậy.

Đáy mắt yêu hồng thông thả lưu chuyển, hắc tựa hồ đối mặt với cự long trên tấm bia đá, nhưng hai bên đều trầm mặc khác thường.

Hồi lâu sau, Thương Hà Viện Trưởng mới từ phía trên xuống, đầu đầy mồ hôi, sắc mặt càng tái nhợt khó coi hơn trước.

"Yểm các hạ, tấm bia đá quá thần kỳ, không có điểm cuối, lão phu bay lâu như vậy mà cũng không tới đỉnh." Thương Hà Viện Trưởng thở hồng hộc lắc đầu thở dài.

Yểm lạnh lùng liếc hắc, mang theo vài phần sơ cuồng: "Phàm nhân như ngươi đương nhiên không có tư cách nhìn được!"

Thương Hà Viện Trưởng sắc mặt ngưng tụ, nhưng nghĩ đến thân phận đối phương khủng bố, cũng không dám tranh luận cùng hắc, nhin cục tức trong bụng, có chút ôm quyền, nói: "Yểm các hạ không phải muốn tìm người sao? tìm được rồi à?"

"Tìm được rồi." Yểm khom lưng ôm tiểu hồ ly đến, êm ái vuốt bộ lông tuyết trắng trên người nàng.

Thương Hà Viện Trưởng đã sớm muốn nhìn thấy người có thể mở Trận Pháp của Bảy tòa tháp xem là hạng người gì, bởi vậy nghe Yểm nói liền theo bản năng đi nhìn về phía sau. Nhưng phía sau Yểm ngoài các tấm bia đá san sát thì chẳng có một ai.

Ánh mắt kéo trở về, nhìn Yểm nhàn nhã vỗ về tiểu hồ ly trong lòng, vừa rồi bước vào hình như không có con hồ ly này.

Chẳng lẽ...?!

"chẳng lẽ là tiểu súc sinh này có thể phá giải Trận Pháp của Bảy tòa tháp chí bảo của Nước Nam Dục ta?" Thương Hà Viện Trưởng thất thanh nói, không thể duy trì nổi phong độ trăm năm tu vi.

Nghe hấn nhẹ xưng hô khinh miệt như thế, Yểm hừ lạnh một tiếng: "Mở miệng là súc sinh, những Lão bất tử các ngươi hơn trăm năm nghiên cứu lại không bằng tiểu súc sinh, có bản lĩnh gì nói chuyện ở đây?"

Bị hấn đập một câu, Thương Hà Viện Trưởng cũng hiểu lời nói vừa rồi không đúng mực, nên giật mình vội vàng cười bồi tội.

"Linh vật này không biết là thần thánh phương nào? Yểm các hạ tiện thể cho lão phu xem một cái không?" Thương Hà Viện Trưởng cẩn thận hỏi, người trước mắt này không thể tùy tiện trêu chọc a.

"Không tiện!" Yểm không hiểu cái gì là thông tình đạt lý, những lão nhân này khiến hấn mất hứng, hấn đương nhiên cũng không để bọn họ cao hứng.

Hướng chi hấn thích tiểu hồ ly này như thế, sao có thể cho những lão đầu tùy ý đụng vào?

Ôm tiểu hồ ly xoay người đi ra cửa.

Hấn căn bản chẳng thèm ngó tới vô số công pháp tinh Diệu Cao thâm trong Cung Vạn Thú.

Thương Hà Viện Trưởng chỉ có thể bắt đắc dĩ nhìn bóng lưng của hấn, thở dài tiếc hận, đồng thời trong lòng âm thầm đoán: linh thú tiểu hồ ly cấp 1 kia tuyệt đối không phải linh thú bình thường!

Có thể mở ra Trận Pháp của Bảy tòa tháp đã đủ chứng minh năng lực bất phàm của nó!

Chắc là thần thú cường đại nào đó có pháp thuật ẩn tàng hơi thở mới có thể khiến người ta tưởng lầm là linh thú cấp 1 đi!

Nói như vậy, muốn bắt tiểu hồ ly lại có lẽ càng phiền toái hơn.

Cũng không phải Thương Hà Viện Trưởng lòng tham không đáy muốn đạt thần thú cường đại, nhưng Trận Pháp của Bảy tòa tháp mặc dù mở ra, nhưng không phải có thể mặc bọn hấn mang đi. Loại công pháp này nếu như không có người mang khế ước làm trung gian, bọn họ không có cách nào tìm hiểu sâu hơn.

Trận Pháp của Bảy tòa tháp đúng là chí bảo cả Nước Nam Dục, các đời đế vương đều hạ lệnh bảo vệ chu đáo, hơn nữa hạ lệnh tìm kiếm người mang khế ước có thể mở ra trận pháp. Đã qua trăm năm rồi cuộc người đó đã xuất hiện.

Ý trời như thế, trời cao cũng muốn Nước Nam Dục đứng trên đỉnh

đại lục a!

Chuyện này phải nhanh bẩm báo cho bệ hạ, có bệ hạ ra mặt, tự nhiên có tác dụng hơn bọn họ nhiều.

"Viện trưởng, Trận Pháp của Bảy tòa tháp mở ra, đối với Nước Nam Dục ta thật sự như hổ thêm cánh a!" Xa xa mấy vị trưởng lão lớn tiếng lại nói tiếp.

Nam Cung trưởng lão hoán đổi hình ảnh tiến tới, thấp giọng nói:"Tìm được người mang khế ước rồi chứ?"

"Chuyện này đi ra ngoài bàn tiếp." sắc mặt Thương Hà Viện Trưởng nghĩ đến Yểm mà ngưng trọng, thật đúng là nhân vật vạn phần khó giải quyết a!

**** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 1014: Người mang khế ước 1

Yểm ôm tiểu hồ ly xuất hiện tại biệt viện trong dịch quán, thân thể như mây đồ phiêu tán xuống, phiêu đảng nhẹ nhàng không để bất kỳ chú ý.

Tâm tình hẳn giờ lúc này có chút hoảng hốt, cũng không cười cười không đứng đắn như bình thường. Bởi vậy Nguyệt Dạ cũng không quấy rầy hẳn. Ở trong Cung Vạn Thú, có lẽ hàng chữ đã ảnh hưởng đến hẳn.

Nói một tiếng tạ ơn, Nguyệt Dạ vừa định chạy vào phòng, nhưng Yểm lại nhớ ra cái gì đó, đột nhiên hỏi: "Được rồi, Băng Linh Huyền Diệu cùng người biến mất ở trong Trận Pháp của Bảy tòa tháp, người sau khi đi vào có gặp nó không?"

"Không." Nguyệt Dạ lãnh đạm nói "Nó muốn giết ta, ta trốn nó còn chả kịp!"

"Chẳng lẽ nó lại nhân cơ hội chạy đi?" Yểm lẩm bẩm nói.

"Hắn bị phong ấn ở đó, có cơ hội đương nhiên muốn chạy." Nguyệt Dạ run rẩy lông hồ ly, nói: "Lúc vào đó ta bị ngắt đi, chờ khi tỉnh lại thì các người đã vào được, còn chẳng thấy Băng Linh Huyền Diệu."

"Nó chạy cũng thật phiền." Yểm cau mày nói, trong lòng phiền muộn không hề nhìn cặp mắt tiểu hồ ly.

Cho dù nhìn cũng không nhận ra điều gì, linh hồn Nguyệt Dạ trốn

trong thân thể hồ ly. Hồ ly này chỉ là thể xác mà thôi.

Yểm cũng chỉ nhất thời hiếu kỳ về chuyện của Băng Linh Huyền Diệu. Dù sao đó là triệu hồi thú của Hoàng Bắc Nguyệt, hơn nữa năm đó hắn mặc dù đang ở trong phong ấn cũng xem như từng ở chung với Băng, bởi vậy mới hỏi một câu.

Nếu nó chạy, hắn cũng không muốn để ý nhiều, tùy ý gật đầu, để tiểu hồ ly đi nghỉ ngơi, thân ảnh chính mình cũng chậm rãi biến mất khỏi không khí.

Nhìn thấy hắn rời đi, tiểu hồ ly mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, chậm rãi xoay người trở về, vừa đi vừa âm thầm nói trong lòng: "Người cũng đừng để ta gặp phiền toái a."

"Đương nhiên sẽ không." Không biết tiếng nói ở đâu vang lên bên tai, mang theo ý lạnh nhè nhẹ.

Tiểu hồ ly rùng mình, ngẩng đầu nhìn bốn phía đều là bông tuyết, căn bản không nhìn thấy cái gì.

Hắn rốt cục trốn ở đâu?

dù sao Thành Lâm Hoài cũng là đế đô, dịch quán tu kiến hết sức xa hoa đại khí, khắp nơi đều là rường cột chạm trổ, cầu nhỏ nước chảy, núi giả phía sau, nước ao kết băng, mặt băng phản xạ ánh đèn sáng ngọc dưới hành lang hết sức xinh đẹp.

Tiểu hồ ly đi dọc theo hành lang quanh co khúc khuỷu, chậm rãi nghe được từng đợt tiếng đàn dài dằng dặc vang lên, uyển chuyển triền miên, không biết bao hàm bao nhiêu vẻ tưởng niệm u sầu.

"Haiz..... lại bắt đầu." Tiểu hồ ly theo thói quen lắc đầu, lúc ở Nước

Bắc Diệm đã thường xuyên nghe hẳn đàn khúc này, làn điệu đẹp như vậy, giống như rất cả cảm tình trong lòng đều gửi gắm vào tiếng đàn êm ái vậy.

Kỹ thuật đánh đàn của Phong Liên Dực tuyệt đối có thể nổi danh hàng đầu Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, nếu hẳn không làm hoàng đế có thể đi làm một vị nhạc công, tuyệt đối có thể danh dương thiên hạ.

Nhưng hôm nay nghe hẳn đàn lại khúc nhạc này ngoài nồng đậm tương tư còn có điều khang khác.

Tiểu hồ ly dừng bước chân lại, quay đầu tinh tế nghe một chút, hình như... còn có chờ mong.

Chờ mong cái gì chứ? Không phải là chờ mong người hiểu cảm tình trong tiếng đàn của hẳn, sau đó theo tiếng đàn mà đến, tinh tế thưởng thức, sau đó hai người trở thành tri kỷ chứ.....

Chính lúc nghĩ như vậy, phía sau hành lang quả nhiên có tiếng bước chân người truyền đến. Nàng nghe có tiếng của thị nữ thật cẩn thận: "Quận chúa cẩn thận một chút, trên mặt đất tuyết trơn."

"Không sao, các người không cần dìu ta, ta tự đi được." giọng nói nữ tử réo rất động lòng người, nhu hòa trong suốt, giống như nước suối róc rách, không hề có lực công kích.

"Nhưng..." Thị nữ do dự, cô gái đã tránh khỏi tay thị nữ, chậm rãi đi tới.

Tiểu hồ ly ngẩn người, nghe tiếng âm thanh trên đầu, chỉ nhìn thấy một người đã nhanh đi tới trước mặt nàng, nhưng lại căn bản không nhìn thấy nàng, bước chân sắp đạp xuống.

Nguyệt Dạ động tác nhanh, lập tức điều khiển ý thức tiểu hồ ly bay nhanh đến góc tường, mới tránh khỏi họa bị giẫm.

Người không lẽ phép a.

Tiểu hồ ly oán giận, Nguyệt Dạ lại ngẩng đầu nhìn, trong lòng vừa động, nhỏ giọng nói: "Bắc Nguyệt quận chúa."

Mặc dù cách đã hơn một năm không gặp, nhưng nàng liếc mắt một cái đã nhận ra. Bắc Nguyệt quận chúa năm nay cũng mười tám tuổi càng thêm thanh lệ thoát tục, xinh đẹp động lòng người, mặt trái xoan nho nhỏ, ngũ quan tinh xảo nhu hòa, mỹ nhân điển hình uyển chuyển hàm xúc nhu lệ.

Nếu ngũ quan còn có thể đại khí một chút, sắc bén một chút, tin tưởng sẽ càng đẹp hơn.

Trong lòng không hiểu sao nảy ra ý nghĩ như vậy, Nguyệt Dạ Bất cười khổ hai tiếng, chính mình đúng là ghen ghét đi, người khác có linh thể, mà nàng chỉ là một luồng hồn.

Bắc Nguyệt quận chúa không nhìn thấy, cho nên vừa rồi mới suýt giẫm phải tiểu hồ ly. Nàng bản tính thiện lương, nếu có thể nhìn thấy đã sớm tránh được.

Trong lòng Nguyệt Dạ có thêm vài phần khoan dung cùng thương tiếc, đi theo phía sau nàng, chậm rãi tới chỗ có tiếng đàn truyền đến.

Nơi Phong Liên Dục đánh đàn là ở dưới giàn hoa um tùm trong biệt viện, mùa này không có hoa, cũng không dây xanh, trong gió tuyết chỉ có cành cây héo rũ chập chờn thê lương.

Dưới giàn trồng hoa, người đánh đàn mặc y phục trắng, cho dù gió

tuyết có lớn cũng coi như không biết.

Hạ mắt nhìn huyền cầm, cặp mắt tím thấp thoáng dưới lông mi, ánh mắt quá mức chuyên chú, có người tới gần cũng không phát hiện.

Nhìn dáng vẻ của hắn như dung nhập vào trong tiếng đàn, bị vây trong huyền cảnh của tiếng đàn, từng hình ảnh quá khứ dường như từ từ tái hiện.

Thà rằng cứ đắm chìm trong mộng cũng không nguyện ý tỉnh lại.

Bắc Nguyệt quận chúa từ hành lang đi xuống, không đếm rõ bậc thang, bậc cuối giẫm hụt, may mà cầu thang rất thấp nên nàng chỉ lao đảo một chút, phát ra một tiếng kêu sợ hãi.

Tiếng đàn im bật.

"păng" một tiếng, một dây đàn đứt đoạn, dây đứt hung hăng lướt qua ngón tay, trong khoảnh khắc giọt máu vẩy ra trên mặt tuyết.

Phong Liên Dục ngẩng đầu, hoảng hốt nhìn thiếu nữ trước mắt, đôi mắt màu tím chậm rãi trợn to như quên cả hô hấp, ánh mắt không nhìn chăm chăm nàng không chớp.

Chẳng lẽ ý nghĩ vừa rồi biến thành thật sao?

Nàng đã trở về.

Có chút há mồm, một chữ "Nguyệt" khó khăn muốn thốt ra, lại nghe Bắc Nguyệt quận chúa ngại ngừng nói: "Xin lỗi, làm kinh ngạc tiếng đàn của người."

Giọng nói bất an như đứa trẻ làm sai chuyện gì đó, gương mặt có

chút phớt hồng.

Phong Liên Dục trừng mắt, trong nháy mắt lòng chìm xuống tảng băng nặng nề.

Hóa ra không phải nàng.

Hắn luôn luôn ngụy trang tốt, trong lòng có dao động mãnh liệt thế nào thì trên sắc mặt cũng chỉ bình tĩnh, khiến người ta không nhìn ra bất cứ tâm tình gì....

Khuôn mặt hoàn mỹ hoàn toàn chứng minh nội tâm hắn cường đại.

Mang theo tâm tình thất vọng lạnh như băng, Phong Liên Dục đứng lên, bên môi có chút ý cười, nói: "mời Quận chúa ngồi."

Nửa câu cũng không trách cứ chuyện bị nàng quấy nhiễu tiếng đàn, phong độ chỉ khiến kẻ khác cảm phục.

Nhưng Bắc Nguyệt quận chúa ngượng ngùng cúi đầu nói: "Ta, ta chỉ vừa đi ngang qua đây, nghe được tiếng đàn của người nên muốn đi vào nghe một chút."

"Có quận chúa nghe, thật sự là vinh hạnh ba đời." Phong Liên Dục ưu nhã cười, "Đáng tiếc hôm nay dây đàn đã đứt, ngày khác sẽ gảy một bản cho quận chúa nghe."

"Thật vậy chẳng?" Bắc Nguyệt quận chúa mừng rỡ nói, nghĩ nói thế có hơi ngang ngạnh liền vội vàng nói: "Bệ hạ mọi việc bận rộn, sao có thể quấy rầy bệ hạ, hôm nay có thể nghe một khúc nhạc như vậy, Bắc Nguyệt đã cảm thấy mỹ mãn."

Phong Liên Dục cúi đầu, hắn cũng không để ý đầu ngón tay vẫn

đọng giọt máu, chỉ hỏi: "Quận chúa cũng hiểu âm luật sao?".

trên mặt Bắc Nguyệt quận chúa lộ ra ưu thương, lắc đầu nói: "Không biết, mẫu thân biết thổi tiêu, khi còn nhỏ cũng từng dạy ta, đáng tiếc ta ngu ngốc không không học nổi. Sau mẫu thân mất, không có ai dạy ta nữa."

Phong Liên Dục thản nhiên nhìn nàng, tuy rằng người vẫn là người này, nhưng hẳn biết người này không phải người kia.

Bắc Nguyệt quận chúa không hề giống nàng, nếu hôm nay Nguyệt của hắn đứng ở chỗ này, nhất định sẽ không nói ra những lời này.

Nàng kiêu ngạo thanh lạnh, tự tôn rất mạnh, không cho phép người khác chứng kiến bản thân mềm yếu đáng thương. Cho dù nàng sinh thời có đáng thương, còn nhỏ trải qua thống khổ, trong lòng có nhớ mẫu thân cũng sẽ không nói ra miệng với người ngoài, để người khác thương hại nàng.

Cho dù có vết thương, nàng cũng sẽ trốn vào một chỗ chậm rãi liếm liếm, sẽ không để bất kỳ ai nhìn thấy.

Loại mạnh mẽ kiêu ngạo này, cá tính lại cô độc không ai sánh được.

Hắn hiểu rất rõ Nguyệt, cho nên mọi người nhận làm nàng, nhưng hắn thì không.

Chương 1015: Người mang khế ước 2

Chỉ cần một ánh mắt, hắn đã biết đây không phải là nàng.

"Quận chúa thân phận tôn quý, học cũng để tiêu khiển thôi, không quan trọng." Phong Liên Dục cười nói.

Nghe hắn ôn nhu như thế, không có ý tứ xem thường nàng chút nào, Bắc Nguyệt quận chúa ngượng ngừng cười, thấp giọng nói: "Lần này tới còn muốn cảm tạ bệ hạ, hạ lễ ngài đưa tới rất đáng quý."

"Quận chúa đáng được nhận."

"Là vì ta từng cứu ngươi sao?" Bắc Nguyệt quận chúa đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt mờ mịt, không nhìn thấy hắn, cũng sẽ không sợ hãi, "Ngươi vì báo ân, cho nên..."

"Cũng không hẳn như thế." Giọng nói Phong Liên Dục càng nhu hòa, "Ngươi xứng với hạ lễ đó."

Bắc Nguyệt quận chúa ngẩn ra, trong mắt đột nhiên chợt lóe lẹ quang, đại từng giọt nước mắt lăn xuống, "tại sao Ngươi tốt với ta vậy?"

"Bởi vì..." Phong Liên Dục đột nhiên không nói nên lời, bởi vì nàng từng chiếm thân thể của ngươi nhưng không có cách trả lại ân tình cho ngươi, vậy thì để hắn trả.

Nguyệt không thích nợ đời của bất kỳ ai!

Nguyệt Dạ ngẩng đầu nhìn bọn họ, Bắc Nguyệt quận chúa đột nhiên khóc, dọa nàng giật mình, vội vàng nhảy ra, sợ bị nước mắt rơi trúng.

"Đừng khóc." Phong Liên Dực giơ tay lên, vỗ nhẹ nhẹ bả vai của nàng, Nguyệt dọn sạch hết thủy chướng ngại cho người, diệt trừ hết thủy địch nhân, sẽ không muốn nhìn thấy người khóc.

Bắc Nguyệt quận chúa hút hút cái mũi, ngượng ngùng đỏ mặt, vội vã nói: "Cám ơn người, ta đi."

"Ta tiễn người đi ra ngoài."

"Không cần." Bắc Nguyệt quận chúa lắc đầu, thị nữ đi theo nàng tới hầu ở dưới hành lang, Phong Liên Dực thấy cũng không kiên trì, nhìn thị nữ dìu đỡ nàng, đem nàng mang đi.

Rốt cuộc quận chúa thích khóc này cũng đi, Nguyệt Dạ nhảy lên bàn đánh đàn, liếc nhìn vết máu trên dây cung, đang muốn mở miệng nói chuyện, không ngờ Phong Liên Dực lại mở miệng trước: "Đi ra đi."

Còn có ai ở đây sao?

Nguyệt Dạ khiếp sợ ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy trong bóng tối ở hành lang, một thiếu niên mặc y phục đen chặm rãi đi tới, sắc mặt tái nhợt như tuyết, khóe mắt cánh Hoa Kết Ngạnh màu đen hụp lại, giống như đang ngủ say.

Vừa nhìn thấy người này, nàng trong lòng liền tê dại, vội vàng lắc mình trốn phía gầm bàn, len lén lộ đầu ra nhìn thiếu niên kia.

Mỗi lần thấy hắn liền cảm giác rất sợ hãi, không biết đời trước có phải bị hắn giết chết hay không, thật đáng sợ.

Trong tuyết bay, hai người mặt đối mặt, nét mặt Phong Liên Dực đã thu lại ý cười, vẻ mặt Mặc Liên cũng không chút thay đổi.

"Nàng sắp lập gia đình, người vẫn đi theo nàng làm gì, trở về Điện Quang Diệu đi." Gió lạnh thổi tới, giọng nói của hắn lạnh như băng, vô tình như tuyết.

Người này giết Nguyệt, khiến hồn phách nàng biến mất, làm sao có thể không hận hắn?

Mặc Liên giật mình một cái, sau đó chậm rãi mở miệng: "Nàng, khác nhau."

"Tính cách nàng thay đổi, nhưng nàng là Bắc Nguyệt quận chúa." Phong Liên Dực nhìn hắn một cái, "Mặc Liên, là người mang nàng về."

Làn môi tái nhợt mấp máy, vẻ mặt ẩn nhẫn của Mặc Liên có vài phần thống khổ "Nguyệt, tại sao biến mất?."

"Bởi vì người giết nàng." Phong Liên Dực không có cảm tình nói, trong lòng cũng đau xót.

Nàng biến mất, triệt để biến mất khỏi cái thế giới này.

Những lời này của hắn hoàn toàn nghiền nát khuôn mặt cố gắng ẩn nhẫn của Mặc Liên. Nỗi đau đớn cùng sợ hãi dâng lên, khiến khuôn mặt tái nhợt của hắn cũng nhăn nhúm. Hắn đưa tay vỗ về hai mắt như muốn ngăn trở thống khổ từ địa ngục bò ra.

Nguyệt Dạ đứng ở phía sau bọn họ, nhìn một màn này, trong lòng cảm giác phức tạp không nói nên lời. Thấy Phong Liên Dực quá tàn

nhẫn, người tên là Hoàng Bắc Nguyệt biến mất đều là người bọn họ rất quan tâm a!

Phong Liên Dục đau đớn, Mặc Liên cũng sẽ đau đớn.

Nhưng nghĩ đến Hoàng Bắc Nguyệt là bị Mặc Liên giết chết, tự tay hắn làm nàng biến mất khỏi thế giới này, khiến Phong Liên Dục vĩnh viễn mất đi người yêu, sẽ không khó giải thích hắn lãnh huyết tàn nhẫn.

Nếu là nàng, nàng sẽ không tiếc hết thân giết Mặc Liên để báo thù.

Mặc dù thiếu niên đáng sợ này không dễ dàng có thể giết chết như vậy.

Không muốn chứng kiến vẻ mặt thống khổ hối hận của hắn, Phong Liên Dục chỉ lạnh lùng nhìn hắn một cái, liền phẩy tay áo bỏ đi, đi vào phòng, đóng cửa lại.

Chờ ta a!

Nguyệt Dạ trốn ở phía sau bàn đặt cây đàn kêu gào vô lực trong lòng, để nàng ở lại cùng thiếu niên khủng bố này cũng quá đáng sợ!

Nguyệt Dạ đi tới đi lui ở sau gầm bàn, toàn bộ lông trên người tiểu hồ ly đều dựng thẳng lên.

Trong lúc bất an sợ hãi, trong tay thiếu niên tên là Mặc Liên kia đột nhiên hiện lên một luồng ánh chớp màu đen, sau đó nhanh chóng bổ xuống đầu hắn.

Không phải muốn tự sát chứ?

Nguyệt Dạ kinh hãi, cái gì cũng bất chấp, hô to một tiếng: "Chờ một chút!" Sau đó thân thể lông xù liền đánh về khữu tay Mặc Liên. Ánh chớp màu đen hung hiểm xoẹt qua gò má hấn, đánh vào giàn tròng hoa. Trong khoảnh khắc, cả tòa giàn tròng hoa cũng bị nghiền nát, bị ánh chớp đánh thành tro bụi.

Mà một mảng lông trên lưng tiểu hồ ly vì quá gần ánh chớp mà bị đốt một mảnh, da thịt "Xoẹt" một tiếng, thiêu đỏ một mảng lớn, đau đến nhe răng trợn mắt!

Tới gần thiếu niên nguy hiểm này quả nhiên dễ bị thương a!

Mặc Liên giật mình một cái, không ngờ một con tiểu hồ ly đột nhiên xuất hiện ngăn cản hấn. Trong lòng hấn vốn bị sợ hãi vô tận cùng hối hận chiếm hết, thầm nghĩ muốn tự sát, giờ phút này nỗi sợ hãi đột nhiên như thủy triều lui đi.

Hấn ngơ ngác nhìn về tiểu hồ ly, đây là con thú hấn năm đó nhặt được?

Nhìn nàng bị thương phía sau lưng, Mặc Liên cũng có chút đau lòng, nghĩ nó coi như cứu mình, bởi vậy cần thận nâng nó lên, thì thảo nói một câu: "Xin lỗi."

Xin lỗi.

Câu này thoáng lọt qua lỗ tai nhỏ của hồ ly, truyền vào Nguyệt Dạ trong phong ấn. Nàng ngồi xếp bằng, đột nhiên cảm giác trong thân thể hiện lên nỗi chua xót.

Chữ xin lỗi này, đúng là thiếu niên này tràn đầy xin lỗi cùng tự trách a!

"Không, không sao." Nàng khống chế được ý thức tiểu hồ ly, thoáng cái là có thể cảm giác trên lưng nóng bỏng đau nhức, bởi vậy cắn răng gian nan nói.

Nghe hồ ly có thể mở miệng, Mặc Liên lại càng giật mình nhìn nàng:"Người..."

Nếu có thể thì giờ phút này hóa thành hình thái hồn phách cho hắn nhìn một chút cũng chả sao, chỉ tiếc tối nay không biết vì sao không có ánh trăng. Không có ánh trăng, trừ phi có cao thủ Yểm trợ giúp, nếu không nàng không ra được.

"Ta là hồn phách bị phong ấn trong thân thể hồ ly, thấy người muốn tự sát không nhìn được có lời khuyên người, có chuyện gì mà nghĩ quẩn chứ?" Nàng hai ba câu nói về mình rồi lại chuyển tới chuyện của hắn.

Mặc Liên vừa nghe, đầu tiên trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Ta...không phải người tốt."

Nguyệt Dạ cười nói: "Khéo thật, ta cũng không phải người tốt."

Lúc bình thường gặp một người tự sát, không liên quan gì đến nàng thì nàng sẽ không can thiệp, nhưng thiếu niên này...nhìn thấy hắn luôn luôn có cảm giác áy náy.

Mặc Liên lắc đầu, "Khác nhau."

"Nghe này, mặc kệ phạm lỗi gì, cho dù toàn thế giới cũng không tha thứ người thì cũng vẫn có người coi người là tốt nhất." Chịu đựng nóng bỏng đau nhức trên lưng, Nguyệt Dạ cười nói.

Trên gương mặt tái nhợt xuất hiện thần sắc hoảng hốt, sẽ có người

coi hấn là tốt nhất sao?

Sẽ coi hấn là người tốt nhất mà không cố kỵ gì, đại khái chỉ có Hồng Liên.

Cúi đầu nhìn tiểu hồ ly này, đã trưởng thành hơn một năm trước kia, đôi mắt màu lam trong suốt như gương phản chiếu bóng dáng của hấn.

Trước kia sao lại không phát hiện nàng là một con hồ ly có thể nói chứ?

Liếc nhìn vết thương trên lưng, Mặc Liên vội vàng tìm kiếm thuốc chữa thương ở nạp giới.

"Không cần." Phía sau vang lên giọng nói thanh lạnh, Phong Liên Dực không biết khi nào đi ra khỏi phòng, mặc kệ gió tuyết đi tới, ánh mắt liếc qua tiểu hồ ly, nhìn thấy vết thương trên lưng nàng, ánh mắt liền trầm xuống.

Mặc Liên nhăn nhó nhìn hấn, hồ ly là hấn vẫn nuôi, bề ngoài vốn xinh đẹp, bị hấn đá thương thành như vậy...

Phong Liên Dực không tức giận, chỉ ôm tiểu hồ ly lại, thản nhiên nói một câu: "Mặc Liên các hạ mời trở về đi."

"Thuốc....." Mặc Liên suy nghĩ một chút rồi vươn tay, trong lòng bàn tay có một bình thuốc màu xanh biếc.

Phong Liên Dực bước chậm, Nguyệt Dạ ngẩng đầu nhìn chiếc cằm duyên dáng, rất sợ tính tình hấn cao ngạo sẽ không nhận ý tốt của thiếu niên kia, lần nữa phẩy tay áo bỏ đi.

Tuy nhiên may là hắn chỉ chần chừ một chút rồi vươn tay ra cầm lấy bình thuốc, mặc dù không nói lời cảm ơn, tuy nhiên cử động này cũng đủ để an ủi tâm tình muốn bồi thường của Mặc Liên.

Ít nhất tiếp nhận ý tốt của hắn.

Bị Phong Liên Dực ôm trở về phòng, hắn không nói một lời ngời xuống, đặt lọ thuốc của Mặc Liên ở một bên, lấy thuốc của chính mình giúp nàng bôi lên vết thương.

Trên lưng vết thương cảm giác lạnh lạnh, tiểu hồ ly thoải mái hai mắt cũng nheo lại, hết sức hưởng thụ.

"Nếu không có việc gì thì đừng tới gần hắn." Sau khi bôi thuốc, Phong Liên Dực mới thản nhiên nói một câu.

"Vì sao?" Nguyệt Dạ mở miệng tiểu hồ ly hỏi.

"Không muốn nhìn thấy người bị thương." Hắn có chút nhú mày, mắt màu tím quan tâm thật sự.

Nguyệt Dạ quay đầu sang, thẳng tắp nhìn hắn, "Có phải người rất hận người kia hay không?"

"Hỏi cái này làm gì?" Hắn thờ ơ nói, mặt không thay đổi thu thập bình thuốc cùng băng gạc.

"Ta vẫn nghe tiếng đàn của người, biết cả đời người đều khó có thể quên nàng, vậy tự nhiên cũng không thể quên người giết nàng." Đuôi hồ ly vểnh lên một chút, Nguyệt Dạ cười nói.

Phong Liên Dực dương khóe miệng một chút, nói: "Người mặc dù thông minh, nhưng lần này đã đoán sai."

Nguyệt Dạ trợn to hai mắt:"Không thể nào!"

"Đối với Mặc Liên, nói là hận không hẳn, đúng hơn là đồng tình, hấn giết Bắc Nguyệt, là bởi vì bị người khống chế. Lúc hấn thanh tỉnh dùng tất cả mọi thứ của mình triệu hồi hồn phách của Bắc Nguyệt, chỉ tiếc ra một chút sai....."

"Thuật Chiêu hồn?" Nghe được từ này, Nguyệt Dạ rõ ràng chấn kinh một chút, tìm tòi một chút trí nhớ bi thương của mình.

"Nghe nói thuật pháp này là muốn dùng kiếp sau cùng tuổi thọ của chính mình đi trao đổi, như vậy Mặc Liên hấn..."

Phong Liên Dực gật đầu, giọng nói trầm thấp:"Cho nên ta một mực thuyết phục chính mình không nên hận hấn."

"người đáng thương." Nguyệt Dạ yên lặng nói một câu, quay đầu, đặt mặt trên đùi Phong Liên Dực, đôi mắt màu lam lạnh nghiêng mặt nhìn hấn,"Phong Liên Dực, ta vẫn không rõ, cảm giác thích một người như người liệu có quá mệt mỏi hay không?"

Phong Liên Dực bật cười: "Mệt mỏi? Nếu có nàng ở bên, hận không thể biến thời gian dừng lại."

"Thế nếu lúc không có nàng thì sao?" Nguyệt Dạ tùy tiện hỏi, đột nhiên nhìn thấy đáy mắt màu tím nhạt của hấn thoáng hiện vẻ đau xót, mới giật mình biết lỡ lời, đang muốn bào chữa, lại nghe hấn chậm rãi mở miệng.

"Ta thường xuyên tự hỏi, tại sao lại để ta còn sống trên thế giới không có nàng?" Tay hấn nhẹ nhàng vỗ về bộ lông mềm mại trên đầu tiểu hồ ly, giọng nói đủ thấp chỉ để hấn cùng nàng mới có thể nghe

thấy.

Nguyệt Dạ đang ở trong phong ấn đột nhiên cảm giác tuy không có trái tim nhưng lại co rút đau đớn một chút.

Đêm khuya yên tĩnh, Phong Liên Dực tưởng nàng ngủ thiếp đi, chính mình cũng trở về phòng nghỉ ngơi, tiểu hồ ly chờ chốc lát an tĩnh mới lặng lẽ chui ra từ cửa sổ, đi tới bên ngoài.

Tuyết bay ngợp trời, gió lạnh gào thét.

Vết thương trên lưng bị gió lạnh thổi lại bắt đầu đau, Nguyệt Dạ liền mắng: "Thối điếu! Người bảo ta ra làm chi?"

"Ta không gọi là thối điếu!" Giữa trời đầy tuyết đột nhiên truyền đến tiếng bất mãn của Băng Linh Huyền Điếu.

Nguyệt Dạ hừ một tiếng: "Gọi là gì kệ ngươi, có chuyện gì nói mau! Lạnh chết ta"

Hóa ra là là hồ ly thiếu da lông nên chịu rét kém như vậy.

Trong gió tuyết, một đôi mắt màu ngọc bích chậm rãi xuất hiện, Băng Linh Huyền Điếu cảnh cáo nói: "Tu La vương là người của chủ nhân ta, cấm ngươi dám có ý gì đấy!"

Nguyệt Dạ vốn lạnh phát run, hơn nữa vết thương lại đau đã sớm không nhìn được, nghe hắn vừa nói như thế suýt nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: "Nực cười! Ai thèm để ý hắn? Người bốt nói nhảm! Hắn lớn lên đẹp mắt mà thôi, ta mà là cái loại người trông mặt mà bắt hình dong sao?"

Liên tiếp nói một chuỗi có cảm giác giấu đầu hở đuôi, Băng Linh

Huyền Diệu lạnh mắt nhìn nàng, sắc bén nói:"Ta nói một chút mà thôi, ngươi kích động như vậy làm chi?"

"Ngươi..." Nếu không phải không có ánh trăng, nàng đã sớm ra khỏi phong ấn tranh luận với nó, con chim ngu này chẳng lẽ cũng có linh tính như vậy?

Băng Linh Huyền Diệu nhìn nàng một cái, thân ảnh tuyết sắc chậm rãi xuất hiện trong gió tuyết, đứng ở trước mặt nàng,"Hôm nay đa tạ ngươi cứu."

"Sớm biết thế này đã không cứu!" Nguyệt Dạ than thở, có chút cảm giác tức giận như con nít.

Băng Linh Huyền Diệu nhìn ánh mắt của nàng không khỏi có thêm vài phần nhu hòa, nghĩ tới mọi chuyện hôm nay ở trong Trận Pháp của Bảy tòa tháp lại càng khó hiểu, làm nó tự dưng muốn đi theo cái hồn phách xa lạ này.

Lại nói mọi chuyện phát sinh hôm nay, nhớ lại mà kinh tâm động phách.

Nó và Nguyệt Dạ cùng vào Cung Vạn Thú trong Trận Pháp của Bảy tòa tháp không phải theo cách bình thường, mạnh mẽ xông vào kết giới cường đại như vậy, lập tức bị kết giới công kích.

Nhưng kỳ lạ là kết giới chỉ đánh hấn, không công kích cô gái kia, ngược lại lúc nó đuổi theo nàng và động thủ, kết giới lại chủ động bảo vệ cô gái, sau đó công kích ngược lại hấn.

Băng Linh Huyền Diệu mặc dù cường đại, nhưng Cung Vạn Thú không phải vùng đất bình thường. Trên tấm bia đá vô số linh thú, tựa như thạch thú trong Biệt Nguyệt Sơn Trang, tuy chỉ là hòn đá nhưng

sẽ sống lại càng thêm hung mãnh!

Lúc ấy có hơn mười con linh thú trong bóng đêm đuổi giết nó, Băng Linh Huyền Diệu trừ chạy trốn chết ra thì chẳng có thời gian quan tâm cô gái kia!

Với thực lực của nó có thể miễn cưỡng đối phó linh thú này một chút, nhưng sau lại đột nhiên xuất hiện hai con thần thú thực lực mạnh mẽ, một băng một lửa dồn hấn vào khắp ngõ ngách, nhìn thấy là định xuống tay!

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, bóng dáng cô gái màu đỏ lại hiện ra như tia chớp, xuất hiện trước mặt nó. Hai tay mảnh khảnh mở ra, trên người tuôn ra một làn nguyên khí màu đen mỏng, trong nháy mắt lực lượng cường đại ở trong Cung Vạn Thú chấn động rung chuyển, giống như thiên quân vạn mã không thể chống đỡ.

Hai con thần thú ngẩn ra, Băng Linh Huyền Diệu cũng chấn kinh!

Trong nguyên khí màu đen ẩn chứa cảm giác quen thuộc... Dường như là, là lực lượng cường từng làm chính mình cúi đầu xưng thần...

Song cảm giác quen thuộc chỉ chợt lóe qua, nguyên khí màu đen mỏng manh chỉ dừng mảnh tiến ra trong chớp mắt liền biến mất!

Bên lỗ tai vang lên tiếng Nguyệt Dạ hỗn hển: "Con chim thúi kia! Ngẩn ngơ gì đấy? Chạy a! Này này, đừng quên mang ta đi a!"

Mặc dù đến nay nghĩ mãi không rõ vì sao nha đầu kia cứu nó, rõ ràng một khắc trước nó muốn giết nàng. Tuy nhiên lúc kịp phản ứng, nó đã theo lời nàng, móng vuốt nắm lấy nàng, sau đó bay nhanh đến một gian mật thất, lúc này mới tránh thoát nguy hiểm bị đàn thú công kích.

Nhớ tới hết thảy mọi thứ ở trong Cung Vạn Thú, Nguyệt Dạ vẫn hối hận muốn đập đầu vào tường. Nàng không biết lúc ấy tự dừng nổi điên mới có thể mạo hiểm mạng sống cứu con chim thúì này.

May mà sau đó nó còn có vài phần lương tâm, không tiếp tục công kích nàng, nếu không nàng chết không nhắm mắt a!

Một con hồ ly cùng một con Bãng Loan Điều lặng lẽ nhìn nhau vài giây trong gió tuyết, Nguyệt Dạ rốt cuộc không nhịn được hỏi: "Thối điều, ngươi bảo ta ra chắc sẽ không chỉ cảnh cáo ta không được để mắt đến nam nhân của chủ nhân ngươi chứ."

Nếu nó xác nhận đúng, nàng sau này sẽ không đi ra nghe hấn nói nữa!

"À....." Bãng Linh Huyền Điều suy nghĩ một chút, "Đây là một trong các nguyên nhân."

Chương 1016: Người mang khế ước 3

Hắn chưa bao giờ nói láo a!

Nguyệt Dạ xoay người đi, vênh cái đuôi hùng hùng hổ hổ.

Băng Linh Huyền Diệu duỗi móng vuốt xách nàng lại.

"Này này! Người muốn làm gì? Ta là ân nhân cứu mạng người a!"
Nguyệt Dạ hô to, nàng thực lực không đủ mới có thể để thối điều này bắt nạt!

Băng Linh Huyền Diệu không muốn bắt nạt nàng, chỉ quay vòng nàng đến một chỗ, lấy thân thể cao lớn của chính mình cản gió lạnh thổi vù vù tới, đặt nàng ở trước mặt mình, hình thành một vách tường thiên nhiên bảo vệ, không để nàng tiếp tục bị gió lạnh thổi.

Nhìn bộ dáng nàng bị thương lạnh run, lần đầu tiên Băng Linh Huyền Diệu phát hiện mình cũng thiện lương như vậy.

Nguyệt Dạ cũng ngậy người một chút, mới thể nghiệm và quan sát đến ý tốt của nó, bối rối ho nhẹ một tiếng, nói: "Người cho dù làm như vậy nhưng vẫn nợ ta một cái ân tình nha."

Ánh mắt Băng Linh Huyền Diệu nhu hòa hơn, lực lượng cường đại ở trong Cung Vạn Thú cảm giác giống như Hoàng Bắc Nguyệt, nhất định nó gặp ảo giác.

Bọn họ ở chung nhiều năm, chưa từng thấy tính cách trẻ con cùng

đơn thuần ngây thơ như con nít của Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt cường đại tự tin, không bao giờ trở thành gánh nặng của người khác, đúng là không có cơ hội cấu kình như trẻ con với nó.

Tuy nhiên, nếu Hoàng Bắc Nguyệt cũng có thể như vậy cũng tốt, ít nhất nàng không cần phải sống khổ cực như vậy.

Bị cặp mắt thật lớn màu ngọc bích của Băng Linh Huyền Diệu nhìn chăm chăm, Nguyệt Dạ nhất thời cảm giác lông tơ toàn thân dựng đứng, kẻ yếu đứng trước kẻ mạnh cũng không tự chủ sinh ra phân chia cao thấp, nàng không phải người mù quáng tự đại, tự nhiên biết chênh lệch hai bên.

Bởi vậy nàng lui về phía sau từng bước, lén lút cảnh giác.

Nhận thấy hơi thở nàng đột nhiên có chút sắc bén, Băng Linh Huyền Diệu vội vàng háng giọng nói: "Ta chỉ muốn hỏi ngươi một việc."

"Chuyện gì?" Nguyệt Dạ đảo con ngươi màu lam lạnh, cảnh giác hỏi.

Băng Linh Huyền Diệu nói: "Lúc ngươi cứu ta ở trong Cung Vạn Thú, trên người từng có một luồng nguyên khí màu đen..."

"Không có thứ này!" Không đợi Băng Linh Huyền Diệu nói xong, Nguyệt Dạ đã lớn tiếng nói, đồng thời hồn phách càng cảnh giác càng sâu hơn!

Thối điều này lại hỏi chuyện khối hắc ngọc!

Hắc ngọc là pháp bảo hộ thân của nàng, không ai biết vật kia tồn tại, có nó không ngừng cung cấp lực lượng cuồn cuộn trong phong ấn,

mới có thể để nàng lấy lại được linh thể!

Nàng căn bản không biết hắc ngọc rốt cục là cái gì, nhưng nàng chắc chắn biết phải dùng tính mạng để bảo vệ khối hắc ngọc này.

Thấy nàng phản ứng lớn như thế, Băng Linh Huyền Diệu lại càng nghi hoặc, tiếp tục hỏi: "Lúc ấy ta nhìn thấy, người muốn phủ nhận cũng vô dụng!".

"Chắc chắn người nhìn lầm rồi." ánh mắt lãnh đạm xuống, Nguyệt Dạ cũng đứng lên, chuẩn bị rời khỏi đây.

Băng Linh Huyền Diệu vươn cánh ngăn đường của nàng, "Cho dù ta nhìn nhầm, Trận Pháp của Bảy tòa tháp có thể làm sao?"

Nguyệt Dạ chuyển mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm hẳn.

Băng Linh Huyền Diệu nói: "Ta mới len lén nghe Thương Hà Viện Trưởng cùng mấy vị trưởng lão nói chuyện, người có thể mở ra Trận Pháp của Bảy tòa tháp nhất định là người mang kế ước mà năm đó một vị thần bí để lại, chính là người. Ta trước cũng không rõ vì sao thạch thú không công kích người, ngược lại bảo vệ người. Ở ngoài Cung Vạn Thú cũng có chỗ có thạch thú. Năm đó chủ nhân ta có thể khống chế thạch thú bên trong bởi vì có nguyên khí màu đen."

"Người nói như vậy có nghĩa là ta và chủ nhân người có liên quan tới nhau?" Nguyệt Dạ cười lạnh.

"Không nhất định thế, nhưng hắc khí này, trừ nàng ra không có người thứ hai có, người nói thật đi, rốt cuộc người là ai?" Băng Linh Huyền Diệu dồn ép.

"Ta mà biết ta là ai thì tốt rồi!" Nguyệt Dạ kích động nói.

"Vậy người có biết một người tên là Hiên Viên Vấn Thiên không?"

"Lần đầu tiên nghe nói."

"Thế Vạn Thú Vô Cương thì sao?"

"Không..." Lời còn chưa dứt, Nguyệt Dạ lập tức ngắt đầu, "Cái gì vậy?"

"Vạn Thú Vô Cương!" Băng Linh Huyền Diệu nói, đồng thời nhìn ánh mắt của nàng kích động như vậy, chẳng lẽ thật có quan hệ với Hoàng Bắc Nguyệt? "Người biết Vạn Thú Vô Cương?"

Nguyệt Dạ nghi hoặc nói: "Nó là cái gì? Trước có một con rồng cũng đã nói Vạn Thú Vô Cương với ta."

"Người không biết Vạn Thú Vô Cương là cái gì sao?" trong ánh mắt Băng Linh Huyền Diệu nồng đậm thất vọng, hóa ra nàng chỉ nghe người khác nói.

"Biết thì đã tốt, ta đang nghĩ cách cứu con rồng kia." Nhớ tới con rồng trắng trong lồng giam lửa, trong lòng Nguyệt Dạ có chút không thoải mái.

"Người nói con rồng, nó có bộ dáng gì?"

"Màu trắng, rất đẹp..."

"Đúng là Nến Đỏ!" Băng Linh Huyền Diệu khẳng định nói, lúc Hoàng Bắc Nguyệt biến mất, Nến Đỏ cũng không thấy. Trong mấy con thú bọn họ chỉ có Nến Đỏ ký kết bản mạng khế ước với Hoàng Bắc Nguyệt, như nàng cũng đã biến mất, như vậy chứng minh Hoàng

Bắc Nguyệt cũng không tồn tại.

Nhưng hiện tại nghe được Nến Đỏ còn sống đã làm dâng lên một tia hi vọng trong lòng Băng Linh Huyền Diệu.

Băng Linh Huyền Diệu vội vàng hỏi Nguyệt Dạ gặp Nến Đỏ như thế nào. Nguyệt Dạ cũng chi tiết kể lại, nói cho nó biết biển lửa trong lòng đất.

Sau khi nói xong, Nguyệt Dạ hỏi: "Nó nói, không có Vạn Thú Vô Cương thì không thể cứu được nó."

"Vạn Thú Vô Cương đã biến mất, căn bản không biết ở chỗ nào."

"Vậy rốt cục nó là gì?" Nguyệt Dạ không hiểu, nghe bọn chúng nói về Vạn Thú Vô Cương, nhưng nàng không biết đó là vật gì. Lần trước hỏi Yểm, hấn lại tức giận, xem ra thật là thần vật.

"Vạn Thú Vô Cương là....." Băng Linh Huyền Diệu vừa mở miệng, đột nhiên tuyết đọng ở tán cây trên đỉnh đầu chỗ bọn họ đứng rầm ầm nện xuống, ngay sau đó, gió bão bốn phía nổi lên. Thân thể tiểu hồ ly nhỏ suýt bị quét đi, may mà Băng Linh Huyền Diệu kịp thời kéo lại.

"Có người tới!" Băng Linh Huyền Diệu hết sức nghiêm túc thấp giọng nói, hấn là triệu hồi thú của Hoàng Bắc Nguyệt, giờ phút này không thể để ai phát hiện. Bởi vậy một tay nhét tiểu hồ ly vào hành lang, thân ảnh chậm rãi biến mất trong gió tuyết.

Nguyệt Dạ bị đập đầu choáng váng, thật vất vả đứng dậy không thấy nó liền tức giận, "Này thối điếu, chưa nói Vạn Thú Vô Cương là cái gì đã chạy rồi!"

Đang nói, một luồng uy áp mạnh mẽ từ xa đến, nhanh chóng tới gần, tiểu hồ ly cấp bậc quá thấp, lập tức bị uy áp khủng bố tác động quỳ rạp trên mặt đất, muốn động đậy cũng không được.

Là, là cái gì vậy?

Trên bầu trời tuyết đột nhiên hướng ra hai bên. Hai bóng người trắng đỏ xuất hiện từ trời tuyết.

Người đi phía trước có tóc bạc mặc y phục trắng, tóc dài như múa trong tuyết, có mỹ cảm nguy hiểm. Trên khuôn mặt hắc vẽ đồ đằng quỷ dị, con ngươi màu tím sẫm lạnh lùng nhìn lướt qua bốn phía, căn bản không dừng lại trên người tiểu hồ ly.

Y phục trắng phiêu đãng trong gió, hắc từng bước đạp trên mặt tuyết trong viện tử, tuyết đọng dày, vậy mà bước chân hắc không hề để lại dấu vết.

Phía sau hắc là một người mặc một áo choàng diễm lệ màu đỏ, cổ áo quấn một vòng hồ miêu màu vàng, thân hình cao lớn mạnh mẽ, từng bước đạp trên mặt tuyết, tuyết đọng chung quanh lập tức bắn tung ra.

"Tuyết ở Nước Nam Dục lại rơi lớn như vậy!" Nam nhân mặc áo bào đỏ nói một câu, sau đó xoay chuyển ánh mắt liền thấy tiểu hồ ly, lập tức hai mắt tỏa ánh sáng: "Yêu a! Có con hồ ly! Xem ra tối nay có thể ăn hồ ly nướng! Bề ngoài cũng không tồi, có thể may quần áo!"

Hồ ly nướng.

Nguyệt Dạ vừa nghe, lập tức miễn cưỡng nâng hai chân dậy, chạy vào phòng Phong Liên Dục.

Chỉ dựa vào uy áp cường đại của hai người kia là biết nàng khó đối phó được, phải nhanh tìm chỗ dựa a!

Nhưng dưới uy áp của ma thú, một con tiểu hồ ly cho dù có hồn phách Nguyệt Dạ chống đỡ cũng không chạy nhanh được, bị nam nhân cường tráng sỏi bước đến, tóm bộ lông trên cổ xách lên

"Trên lưng lại bị cháy khét!" Giọng hấn thoáng có chút ghét bỏ, tay kia đưa qua định lột da.

Nguyệt Dạ sợ đến hồn phi phách tán!

"Ôi chao này!" Đột nhiên hét thảm một tiếng, tay hấn lập tức buông ra, tiểu hồ ly ngã xuống, nhưng không rơi xuống đất mà được một cơn gió tiếp được, vũng vàng rơi trên mặt đất.

Nguyệt Dạ ngẩng đầu, chỉ thấy cửa phòng có bóng dáng mơ hồ mờ lung, nhìn đúng là bộ dáng một con phượng hoàng cao ngạo đứng, lạnh lùng nhìn chuyện xảy ra bên này.

"Dám phá hỏng chuyện tốt của đại gia?" nam nhân cường tráng mặc áo bào đỏ kêu to lên.

"Ô Sát." Nam tử mặc y phục trắng phía sau cảnh cáo hô hấn một tiếng, sau đó chậm rãi đi tới ôm quyền mỉm cười với bóng dáng kia: "Ảnh Hoàng các hạ, nhiều ngày không gặp."

Bóng dáng gọi là Ảnh Hoàng cao ngạo căn bản không nhìn bọn họ, chỉ nhẹ nhàng vẫy vẫy tay với Nguyệt Dạ.

Hấn cứu mình, hơn nữa hoàn toàn không có ác ý, thoạt nhìn không phải cùng loại người với hai nhân vật cường đại nguy hiểm này. Nguyệt Dạ lập tức chạy qua.

Ảnh Hoàng mở cửa phòng để nàng đi vào trước, sau đó chính mình cũng theo đuôi vào, đóng cửa lại, từ đầu tới cuối đều không nói một câu, càng không nhìn người kia nửa mắt.

Thật giống như đi ra cửa gọi con chó đi lạc nhà mình về vậy.

Nguyệt Dạ không khỏi sùng bái nhìn hắn, nhưng hắn vừa tiến vào đã biến mất, hóa thành một trận gió nhẹ nhàng vung qua rèm trong phòng ngủ.

Phía sau rèm truyền đến giọng nói trầm thấp của Phong Liên Dực: "Nguyệt Dạ, vào đây."

Nàng vẫn đi tới trước trước, nhìn hắn nghiêng người nằm, khừu tay chống đầu, vươn tay với nàng. Nàng rất tự nhiên nhảy vào trong lòng hắn, thân thể cuộn lại hấp thu ấm áp trên người hắn.

"Có lạnh không?" Hắn ân cần hỏi một câu, lấy tay phát băng tuyết rơi trên đầu nàng.

Nguyệt Dạ lắc đầu, suy nghĩ một chút hỏi: "Người vẫn tỉnh sao?"

"Vừa mới tỉnh." Hắn ôn nhu nói.

"Vậy người có nghe thấy người bên ngoài nói chuyện không?" Có chút không xác định, vừa rồi bên ngoài gió tuyết lớn như vậy, hắn chắc không nghe được nàng cùng Băng Linh Huyền Diệu nói chuyện chứ.

Hắn nhìn nàng một cái, lắc đầu, Nguyệt Dạ liền hơi yên tâm, hy vọng đừng cho hắn biết chuyện của hắc ngọc.

"Bệ hạ." Bên ngoài giọng nói của người tóc bạc mặc y phục trắng, xuyên thấu qua gió tuyết truyền vào.

Phong Liên Dục tiện tay bố trí kết giới ở bên cạnh, hết thảy tiếng động bên ngoài liền bị ngăn cản, hắc kẻo chần bông phủ trên người nàng, ôn nhu nói: "Ngủ đi, không ai quấy rầy ngươi."

Nguyệt Dạ nằm ở trong cái chăn hết sức ấm áp, giọng nói cũng có chút buồn bực: "Bọn họ là ai? Tại sao đến?"

"Bọn họ là Người của Thành Tu La, mục đích đến chỉ sợ là về Bảy tòa tháp trong Học Viện Linh Ương đi, nghe nói người mang khế ước xuất hiện." Phong Liên Dục trả lời câu hỏi của nàng không hề giấu diếm.

"Người mang khế ước?" Nguyệt Dạ lần nữa cau mày.

Phong Liên Dục nói: "Người có thể phá mở Trận Pháp của Bảy tòa tháp, tiến vào Cung Vạn Thú chính là người mang khế ước, có thể kế thừa đầy đủ Thiên Phật trong Cung Vạn Thú, cùng với....." Giọng nói hắc dừng một chút rồi nói: "Vạn Thú Vô Cương."

Vạn Thú Vô Cương, lại là Vạn Thú Vô Cương! Đó là một thứ rất lợi hại sao?

"Vạn Thú Vô Cương, là pháp bảo có thể điều khiển tất cả loại thú, sự hiện hữu của nó giống Vương lệnh của lính đánh thuê trên Đại lục Tọa Nhĩ Tháp. Một loại điều khiển thú, một loại điều khiển lính đánh thuê. Hai thứ này tồn tại khế ước thần bí, giống khế ước trong Công hội lính đánh thuê. Tất cả loài thú sinh ra đều đã thề với khế ước, vĩnh viễn thuần phục, mới có thể đạt được linh lực. Mà người mang khế ước kia có thể lấy ý niệm điều khiển bất cứ con thú nào trên thế gian."

Nghe Phong Liên Dục kiên nhẫn giải thích, Nguyệt Dạ Bất lúu lữi:"Ngay cả thần thú cùng ma thú cũng có thể sao?"

Trời ạ! Vậy chỉ cần có được Vạn Thú Vô Cương, chẳng phải là vô địch thiên hạ?

"Thần thú cùng ma thú tồn tại quá cường đại, mặc dù có kế ước giam cầm, tuy nhiên muốn sai khiến bọn chúng thì còn phải tùy vào thực lực người có được Vạn Thú Vô Cương kia." Phong Liên Dục cười sờ soạng một chút đầu của nàng,"Người hình như rất hứng thú với Vạn Thú Vô Cương."

"Đương nhiên, bảo bối lợi hại như vậy, ai mà không có hứng thú a?" Nguyệt Dạ ở trong phong ấn yên lặng ngẩng đầu, nhìn chăm chăm cổ ngọc tối như mực, tự lảm bảm: "Không biết hắc ngọc này trừ cung cấp nguyên khí cho hồn phách của ta thì còn có thể làm gì? Haiz, nếu người là Vạn Thú Vô Cương thì thật tốt a! ai mà nhìn thấy cũng không dám bắt nạt ta.."

Lúc nói những lời này, trong đầu mơ hồ hiện lên một ít hình ảnh vỡ vụn:

Trong viện nở đầy hoa sơn trà, một đám trẻ con vây bắt một tiểu cô nương mặc váy trắng, một bên vỗ tay, một bên ầm ầm nói: "Cha không thương, mẹ không yêu, cô cô vứt bỏ. Nữ tu sĩ nhật về, quý thích khóc, oa oa gọi, mặt như mèo, làm trò cười!"

Tiểu cô nương bị vây ở giữa khóc rất lợi hại, bả vai non nớt không ngừng run rẩy, nước mắt theo kẽ tay tuôn như mưa, không ai thương cảm, chỉ có ác ý trào phúng cười.

Rõ ràng bị tất cả mọi người vứt bỏ người, tại sao bọn họ không

thương tâm mà lại bắt nạt nàng chứ?

Đột nhiên tiếng cười đùa ngưng bật, một nam nhân tuấn mỹ mặc áo gió màu đen, mang theo kính mát, ánh mắt hết sức thanh lạnh đi từ đóa hoa sơn trà tới, đứng ở trước mặt nàng.

Nàng cảm giác người này hơi quen, nhưng không nhớ đã gặp ở đâu.

"Khóc cái gì?" Nam nhân lạnh lùng nói, hắn vừa xuất hiện, lũ trẻ bắt nạt nàng đều sợ chạy trốn. Người này không hề làm gì, nhưng khí tức uy nghiêm trời sinh hăm dọa tất cả.

Nhưng nàng lại mở to hai mắt nhìn hắn, nước nở nói: "Không ai muốn ta, ta thật khổ sở."

Người nọ nhẹ nhàng vươn một ngón tay, điểm một cái trên trán nàng nói: "Người vô dụng mới khóc."

Nàng khóc ác hơn, nước mắt tùy ý, căn bản không ngừng được.

"Lúc người trở thành vô địch thì sẽ không ai làm người khóc nữa." Hắn lắc đầu, đi qua người nàng, "Nếu suy nghĩ cẩn thận rồi thì tới tìm ta."

Một danh thiếp màu tường vi ném bên chân nàng, phía trên có một cái địa chỉ.

Nàng hút cái mũi, quay đầu, người nọ đã biến mất.

Hoa sơn trà đầy sân nở dày đặc, làn gió mang hương thơm bốn phía.

Nguyệt Dạ hoảng hốt một chút, nắm tay chống mặt, hai mắt trợn to,

mờ mịt nhìn Vạn Thú Vô Cương.

"Đó là cái gì? Không phải là trí nhớ của ta chứ? Ta khi còn bé.....yếu như vậy sao?"

Vạn Thú Vô Cương tự nhiên không trả lời nàng, nhưng tiếng gọi của Phong Liên Dực lại nhẹ nhàng truyền đến:"Nguyệt Dạ? Nguyệt Dạ?"

"Ừ?" Nàng lườm biếng lên tiếng như là đã ngủ thiếp đi, đôi mắt màu lam lạnh lườm biếng ngược lên, nhìn mặt của hắn, đột nhiên giật mình một cái, cười nói: "Ta đã thấy ngươi!"

"A?" Tim của hắn hồi hộp, chờ mong nhìn nàng,"Ở đâu?"

Nguyệt Dạ cười nói "Trong giấc mơ vừa rồi!"

Hình ảnh vừa thoáng hiện, nam nhân tuấn mỹ mặc áo gió màu đen có nét tương tự với Phong Liên Dực, đặc biệt hắn mang kính mát càng ưu nhã quý khí.

Hắn cười nhìn nàng, trong con ngươi màu tím ánh lên vài phần sùng nịch.

"khi ngươi trở thành vô địch thì sẽ không ai có thể khiến ngươi khóc nữa." Nàng cười nói, "Có lẽ ta nhìn thấy là chuyển thế của ngươi, hồn phách có thể chứng kiến thứ mà người bình thường không nhìn thấy."

Trong mắt hắn ý cười càng sâu: "Đó chính là nói, kiếp sau của ta cũng ở cùng với ngươi"

Nguyệt Dạ ngẩn ra, trên mặt hồn phách cũng cảm giác nóng rực, nhớ tới Băng Linh Huyền Diệu cảnh cáo, vội vàng nói: "Điều đó không

thể! Ta nhìn thấy tiểu cô nương kia căn bản không phải là ta!".

Chương 1017: Người mang khế ước 4

Nàng làm sao có thể yếu như vậy, bị người bắt nạt chỉ biết khóc thảm như vậy? Nếu là nàng đã sớm hung hăng giáo huấn đám con nít kia.

"Vậy là ai?"

"Có lẽ là Hoàng Bắc Nguyệt..." Nguyệt Dạ có chút bất an nói. Nếu không phải vì tự bảo vệ mình, nàng cũng không muốn ở trước mặt hần nhắc tới người khiến hần bi thương.

Phong Liên Dục lẳng lẳng nhìn nàng chốc lát, sau đó trên khuôn mặt tuyệt sắc thong thả xuất hiện nụ cười thản nhiên: "Đó chính là nói, kiếp sau ta còn có thể gặp nàng."

"A, đúng vậy..." Trong lòng dâng lên cảm giác tội lỗi, bộ dáng lừa bịp hần có tốt hay không?

"Vậy là tốt rồi." Hần thấp giọng nói một câu, sau đó vỗ vỗ ván giường, nói: "Không còn sớm, ngủ đi."

Tiểu hồ ly quả thật đã sớm mệt nhọc, nếu không phải hần phách Nguyệt Dạ mạnh mẽ chống đỡ thì làm sao có thể ra ngoài hoạt động tới hơn nửa đêm, nghe vậy gật đầu, thân thể cuộn tròn nho nhỏ, chậm rãi ngủ thiếp đi trong hơi ấm xung quanh.

Mặc dù có kết giới ngăn cản, nhưng trong tiếng gió gào thét bên ngoài, tiếng nói của Lệ Tà cùng Ô Sát cũng có thể rõ ràng truyền vào

trong tai hắn. Hắn là cao thủ thuộc tính phong, chỉ cần có gió, tất cả hắn cũng rõ như lòng bàn tay.

Nàng vừa rồi nói với Băng Linh Huyền Diệu ở bên ngoài, sao hắn lại không nghe thấy?

Trong ánh nến hôn ám, màu tím trong con ngươi hắn tầng tầng sáng tỏ, bỗng nhiên sâu, bỗng nhiên mỏng như bức tranh thủy mặc trong sương mù, mơ hồ mông lung, luôn khiến người ta nhìn không thấu.

"Ngươi biết không? Băng Linh Huyền Diệu tính tình cao ngạo, so với thần thú vẫn cố chấp nhất. Nó cả đời chỉ biết thần phục một người..."

Tiếng nói như tiếng thở dài chậm rãi vang lên trong bóng đêm. Hắn vươn tay, yêu thương vuốt ve lỗ tai lông tù đo đò của nàng.

Đầu ngón tay run rẩy nhẹ nhẹ không thể nhận ra.

Lệ Tà cùng Ô Sát đứng cả đêm trong gió tuyết, lúc hừng đông tuyết mới chậm rãi ngừng, Ô Sát ôm hai tay đi tới đi lui trong đất tuyết.

"Lệ Tà đại nhân, ngươi nói chuyện này nên làm sao bây giờ? Bộ hạ căn bản không muốn gặp chúng ta a!"

Lệ Tà trầm mặc không đáp.

Ô Sát còn nói: "Ảnh Hoàng đúng là cái đuôi mỗi ngày đi theo bộ hạ. Tuy nói là Phong Linh thú - một trong "Ngũ linh", nhưng ta không để vào mắt, nếu không giải quyết hắn xong chúng ta trực tiếp gặp bộ hạ, thế nào?"

Đôi mắt màu tím sậm của Lệ Tà âm trầm liếc hắn một cái: "Nếu ngươi dám gây phiền toái cho ta, ta sẽ đánh ngươi vào hồ máu Địa

ngục."

Ô Sát vừa nghe, trên lưng lạnh lẽo không dám nói thêm nữa. Trong chốc lát buồn bực, cuối cùng không nhịn được nhỏ giọng nói: "Một con hồ ly cũng có địa vị hơn chúng ta."

"Có thể không phải hồ ly bình thường." Lệ Tà khóe môi có chút giương lên, "Nếu ta không nhìn lầm thì hồ ly kia là phong ấn thân thể. Người trong đó chính là máu chốt."

"A! hóa ra phong ấn một người! chẳng trách!" Hôm qua hẳn muốn nướng hồ ly ăn, Ảnh Hoàng liền lập tức xuất hiện. Nói vậy người bị phong ấn nhất định rất trọng yếu với bệ hạ.

"Lựa chọn một con linh thú cấp 1 làm phong ấn thể nhất định là bất đắc dĩ, bên trong rốt cục phong ấn ai?" Lệ Tà nhíu mày suy tư.

Ô Sát cười ha ha, nói: "Chắc sẽ không phong ấn Hoàng Bắc Nguyệt đi! Ha ha ha ha..."

Lệ Tà quay đầu nhìn hẳn một cái, nói: "Chúng ta đi."

"Đi đâu?" Ô Sát không hiểu loại người thông minh này nói đi là đi "Chúng ta vẫn chờ gặp bệ hạ mà! Không gặp sao đi được!"

"Bệ hạ sẽ không gặp chúng ta." Lệ Tà đã xoay người, "Ở chỗ này chờ chỉ làm bệ hạ tức giận."

Vừa nghe sẽ làm bệ hạ tức giận, Ô Sát vội vàng đuổi theo hẳn, "Lệ Tà đại nhân, chúng ta đi đâu?"

"Học Viện Linh Ương."

"Đi chỗ đó làm gì?" Người mang kế ước không tìm được, đi cũng vô dụng a!

Lệ Tà âm lãnh nói: "Ôm cây đợi thỏ."

Ô Sát không hiểu ra sao.

Ngày thứ hai trong cung thiết yến, khoản đãi sứ thần mỗi nước đường xa mà đến. Nguyệt Dạ vốn định chờ Bạng Linh Huyền Diệu liên lạc, nhưng con chim này từ tối hôm qua rời đi liền bật tin. Nàng liền đi theo Phong Liên Dực tiến cung.

Hoàng đế Nước Bắc Diệu lần này đến đây thành ý mời phần, đại thần quyền quý tự nhiên nguyện ý kết giao cùng hă, hướng chi Phong Liên Dực từng ở Nước Nam Dực làm con tin mười năm, một số người quyền quý là người quen cũ, nói mấy chuyện với nhau, khí chất phong nhã của hă lần nữa khuynh đảo vô số người.

Nguyệt Dạ nghe bọn họ nói chuyện rất nhàm chán, lặng lẽ chui khỏi đám người ra Ngự Hoa viên đi dạo bộ.

Nàng là linh thú Phong Liên Dực mang theo, chỉ cấp 1 nên tự nhiên không ai ngăn nàng.

Một bên rừng mai trong Ngự Hoa viên, tất cả phi tần cùng nữ quyền quan lại nói chuyện với nhau, trong đó có cả Bắc Nguyệt quận chúa bị mọi người vây quanh. Nguyên nhân thân phận địa vị nàng hôm nay không chỉ là con gái của Trương công chúa Huệ Văn, còn có phong hào Ninh thân vương, hơn nữa rất nhanh sẽ thành thân với người thừa kế của đại gia tộc đệ nhất thiên hạ Bố Cát Nhĩ. Thân phận như vậy ở Nước Nam Dực, chỉ sợ chỉ có hoàng hậu mới có thể sánh vai cùng nàng, bởi vậy ai cũng nhanh đến nịnh hót nịnh nọt.

Bắc Nguyệt quận chúa trời sanh tính ôn hòa, tính cách cũng ngại ngùng nhu thuận, có chút ngượng ngùng, vẫn mỉm cười, cho dù chung quanh bảy miệng tám lời tranh giành trò chuyện, nàng cũng không tức giận, cũng không ngại phiền, sự kiên nhẫn cùng khí độ khiến Nguyệt Dạ rất bội phục.

Nàng ghé vào bề mặt tảng đá, chán chết nhìn bên kia.

Sột soạt Sột soạt.....

Bên tai vang lên tiếng kỳ lạ, hình như là móng vuốt cào vào tảng đá. Nàng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một cái đầu vàng vàng xanh xanh ra sức bò lên, tứ chi vừa nhỏ vừa mảnh vừa ngắn vịn vào bờ đá, gần bò lên đến nơi.

Trên đầu một cọng hành màu xanh biếc lung lay hai cái, có phải tỏ vẻ hãnh rất vui vẻ hay không?

Nguyệt Dạ lạnh lùng nhìn viên bi này, nó hình như cũng nhận thấy tầm mắt đáng sợ của nàng, không khỏi cố gắng vểnh mặt lên. Hai mắt trong veo như nước phản chiếu mặt tiểu hồ ly, giật mình một cái.

Đây là đồ chơi gì a?

Nguyệt Dạ nhìn thứ này lớn lên thật giống khoai tây.

Khoai tây nhi đánh giá nàng từ đầu tới đuôi, sau đó dừng lại chỗ lưng bị đốt ở trên lưng nàng, ngừng một chút, sau đó cười ha hả.

Cười nhạo nàng?

Đừng nói trong lòng Nguyệt Dạ khó chịu, tiểu hồ ly cũng không thích, thói đời này, ngay cả một viên khoai tây nhi cũng dám cười nhạo nó?

Cái đuôi lông xù từ phía sau cuốn lên, đảo qua mặt khoai tây nhi, hấn "Chi nha" một tiếng liền quay người, thân thể tròn vo lăn khỏi tảng đá lớn, cứ một vòng lăn lại "chi" rồi lại "nha" một tiếng. Cuối cùng lăn tròn trên mặt đất một vòng, đụng vào một hòn đá mới dừng lại, thật đúng là viên bi a!

Nguyệt Dạ cao hứng, hả hê nhìn nó.

Tiểu khoai tây nhi xoay người đứng lên, nhìn nàng một cái, sau đó miệng méo xệch, không tiền đồ oa oa khóc lớn, khập khiễng xoay người chạy.

Hấn cũng không chạy xa, Nguyệt Dạ nhìn hấn chạy đến đình đài bên kia, khoa tay múa chân nói gì đó, một ngón tay chỉ về phía nàng, rõ ràng là đang cáo trạng?

Khoai tây nhi mà vẫn còn đồng loại? Không phải là một đồng khoai tây chứ?

Nghĩ tới tràng cảnh đại quân khoai tây đánh chính mình, Nguyệt Dạ cười ngất.

Tuy nhiên giây tiếp theo, nụ cười trên mặt hoàn toàn đóng băng.

Bởi vì sau khi khoai tây nhi cáo trạng, một con lão hổ cả người vàng rờng liền đứng lên khỏi đình đài, "Grao" một tiếng, hung mãnh chạy tới chỗ Nguyệt Dạ.

Khoai tây lớn thành như vậy sao?

Nguyệt Dạ lập tức đứng lên muốn chạy trốn, nhưng lão hổ kia tốc độ nhanh hơn, nháy mắt tới ngay trước mặt cản đường nàng chạy trốn.

Mãnh hổ ghé sát mặt vào mặt nàng, mắt to hung ác trợn trừng nhìn nàng, khí tức trên người nó đúng là của thần thú.

Chân Tiểu hồ ly mềm nhũn gục xuống. Nguyệt Dạ cố gắng chống đỡ nó. Lão hổ này mặc dù hung ác, nhưng tròng mắt nhìn nàng hồi lâu cũng không động thủ, nhìn nàng nhỏ yếu như vậy chắc thấy không tiện ra tay.

Nguyệt Dạ liếc hẩn một cái, nhìn cặp mắt của thần thú này tinh khiết, không giống loại hung mãnh, bởi vậy lá gan càng lớn hơn, hai bên tròng mắt nhìn ba giây sau, nàng dứt khoát vươn móng vuốt vồ một chút trên mặt lão hổ.

"Ô....." Lão hổ lập tức lui về phía sau, Nguyệt Dạ cũng nhân cơ hội nhảy khỏi tảng đá, chạy trốn thật nhanh.

Lão hổ sao có thể không tức giận, một con linh thú cấp 1 cũng dám bắt nạt hẩn, quá kiêu ngạo.

Gào khóc kêu to đuổi theo, động tĩnh thật lớn tự nhiên kinh động sang bên đám nữ quyến bên kia. Những nữ tử kia phần lớn là người bình thường, vừa nhìn thấy thần thú hung mãnh liền sợ hãi chạy trốn.

Nghe được tiếng động, Bắc Nguyệt quận chúa sắc mặt cũng có trắng bệch, rò rẫm đi lên trước, lớn tiếng nói: "Tiểu Hổ! Tiểu Hổ! đừng hồ đồ, sẽ hù dọa người khác"

Nhưng lão kia hổ lại mặc kệ như chưa nghe thấy lời của nàng, không có tác dụng uy hiếp, vẫn sống chết đuổi theo tiểu hồ ly muốn báo thù.

Hổ đuổi hồ ly làm nhiệt náo Ngự Hoa viên, kinh động Thái tử Chiến

Dã cùng Lạc Lạc chạy tới. Chiến Dã vừa nhìn, không nói hai lời liền triệu hồi ra Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, chỉ thấy hỏa diễm màu tím chợt lóe liền che ở trước mặt Tiểu Hồ.

Mà Lạc Lạc cũng duỗi tay rất nhanh ôm tiểu hồ ly khỏi mặt đất lên, cười nói: "Tiểu gia hỏa này chắc sợ lắm."

Nguyệt Dạ ở trong phong ấn cười đến nghiêng ngả vừa nghe, ngẩng đầu nhìn thiếu niên tươi cười sáng lạn này không khỏi ngẩn ra, tiếng cười dần dần đình chỉ.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ngăn cản Tiểu Hồ đầy mắt ủy khuất. Chiến Dã chậm rãi đi qua, trầm giọng mở miệng: "Không phải đã nói không được bắt nạt người sao?"

Tiểu Hồ oán hận trừng mắt nhìn hồ ly, là con linh thú cấp 1 bắt nạt hấn mới đúng!

Chi Chi cũng chạy đến, bò lên lưng Tiểu Hồ, chi chi nha nha cáo trạng với Chiến Dã, đáng tiếc lời của hấn không ai hiểu được.

Đối với hai con thú này, thái độ của Thái tử Chiến Dã rõ ràng khoan dung rất nhiều, Ngự Hoa viên bị phá hủy, hấn không hề trách cứ, chỉ vỗ vỗ Tiểu Hồ nói: "Chỉ là linh thú cấp 1 mà thôi, người cho dù đánh thắng cũng chẳng được gì."

Tiểu Hồ ngấm lại cũng đúng, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn mang Chi Chi xoay người đi.

Chi Chi ở trên lưng Tiểu Hồ vẫn giương nanh múa vuốt với hồ ly, hấn là tuyên bố lần sau muốn báo thù đi.

Nguyệt Dạ đầy hứng thú nhìn bọn họ, một con thần thú cùng một

khoai tây nhi, tổ hợp này thật kỳ quái.

Chiến Dã ở biên quan nghênh đón Phong Liên Dực, cho nên biết tiểu hồ ly, vừa rời bởi vì nhìn thấy nó đúng là sủng vật yêu thích của Phong Liên Dực nên mới gọi Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân ra ngăn cản, không thể để nó chịu một ít thương tổn.

"Nó là sủng vật của Bắc Diệu vương, để ta đưa cho hấn." Chiến Dã tiếp nhận tiểu hồ ly trong lòng Lạc Lạc, nhìn thấy vết thương bị đốt trên lưng nàng, sắc mặt hơi đổi: "Tiểu Hồ rất không hiểu chuyện!"

Nguyệt Dạ nghe hấn nói như vậy, sợ hấn trách lão hồ kia. Mặc dù nàng gây sự, tuy nhiên nàng luôn luôn quang minh lỗi lạc, sẽ không làm chuyện vu oan sau lưng, bởi vậy chậm rãi mở miệng: "Vết thương này ít nhất là từ ngày hôm qua, thái tử điện hạ chẳng lẽ không nhìn ra?"

Nàng vốn không muốn nói chuyện gây phiền toái, linh thú cấp 1 mở miệng nói chuyện rất kinh người, vừa nói xong, Chiến Dã liền sùng sốt một chút, nhẹ buông tay, tiểu hồ ly suýt rơi trên mặt đất, may mà Lạc Lạc trời sinh cơ trí, phản ứng cực nhanh tiếp được.

"Linh thú mà cũng nói chuyện được." Lạc Lạc cười nói, nâng tiểu hồ ly nhìn kỹ, "Sao ngươi có thể nói được?"

Tiểu hồ ly quăng cái đuôi một chút, Nguyệt Dạ không nói chuyện, nó tự nhiên cũng không thể mở miệng.

Bắc Nguyệt quận chúa được thị nữ dìu tới, hơi xin lỗi: "Xin lỗi, Tiểu Hồ cùng Chi Chi rất ngang ngạnh, ta không trông chừng tốt."

"Không trách ngươi." Chiến Dã nhìn thấy nàng, trên mặt lãnh khốc âm đạm cười, tràn ngập ân cần như với muội muội của mình.

Lạc Lạc có chút mất tự nhiên gãi gãi ót, nói:"Ta, ta đem hồ ly cho Bắc Diệu vương."

Nói xong vội vàng ôm tiểu hồ ly chạy trốn.

"Hắn rất ghét ta sao? Mỗi lần nhìn thấy ta liền bỏ chạy." Bắc Nguyệt quận chúa mát mát nói.

"Các người sắp thành thân, hắn chỉ ngưng ngưng thôi." Chiến Dã an ủi nàng,"Bắc Nguyệt, người đã quên rất nhiều chuyện, chờ người nhớ tới sẽ hiểu, Lạc Lạc kỳ thật rất thích người."

"Thật vậy sao?" Tuy nói như vậy, nhưng nàng vẫn cảm giác mờ mịt.

Lạc Lạc ôm tiểu hồ ly chạy ra Ngự Hoa viên, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi, Nguyệt Dạ ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: "Người là Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ? Tân nương tử xinh đẹp như vậy, vì sao người nhìn thấy liền bỏ chạy? Không thích nàng sao?"

Lại nghe tiểu hồ ly mở miệng nói chuyện, Lạc Lạc vừa ngạc nhiên vừa cao hứng, nói: "Ta làm sao không thích nàng? Thích vô cùng!".

Đối với một con tiểu hồ ly thì không hề ngưng ngưng, chuyện này nói với người khác thì khó, những nói với hồ ly thì rất dễ.

Chương 1018: Người mang khế ước 5

"A?" Nguyệt Dạ phe phẩy đuôi.

"Nàng là sư phụ ta, không có nàng, sẽ không ta hôm nay, ta vừa nghĩ tới muốn cùng nàng thành thân, cao hứng đến mức ban đêm cũng không ngủ yên, chỉ là....." Lạc Lạc dừng một chút, trong mắt hiện lên một chút hoài niệm, "Nếu nàng có thể giống như trước thì thật viên mãn."

Nguyệt Dạ nói: "Ta hiểu, người cảm giác nàng thay đổi nên ghét bỏ nàng?"

"Không phải!" Lạc Lạc vội vàng giải thích, trên mặt anh tuấn lộ ra một chút kích động đỏ ửng, "Nàng biến thành cái dạng gì ta cũng sẽ không ghét bỏ! Nàng khi còn bé bị người bắt nạt, ta không thể ở bên cạnh bảo vệ, hiện tại vừa lúc đến phiên ta bảo vệ nàng!"

Nghe thiếu niên này chân thành chất phác nói, trong lòng Nguyệt Dạ có chút xúc động, nói: "Có thể gả cho người, Bắc Nguyệt quận chúa sẽ hạnh phúc."

Lạc Lạc ngượng ngùng cười khúc khích.

Một trận gió rét lạnh thổi đến, mang theo vài mảnh bông tuyết, Lạc Lạc "hả" một tiếng: "Tuyết rơi?"

Nhưng chỉ có vài mảnh bông tuyết thổi tới, bầu trời sáng sủa thế nào có dấu hiệu tuyết rơi?

nhưng Nguyệt Dạ lại híp mắt, trong lòng biết đây là Băng Linh Huyền Diệu đang gọi nàng, hơi thở đặc thù nàng có thể cảm ứng được. Con chim thúí cuối cùng cũng tìm đến nàng!

"Để ta xuống!" Nguyệt Dạ đột nhiên lên tiếng, Lạc Lạc khó hiểu: "Ta đưa ngươi..."

Lời còn chưa nói hết, một thiếu niên cảm y nổi giận ùng ùng đi tới, vừa đi một bên cúi đầu, giống như lau nước mắt.

Hắn cũng không nhìn đường, đụng phải Lạc Lạc một chút, Lạc Lạc nhẹ buông tay, Nguyệt Dạ nhân cơ hội nhảy xuống, nhanh như chớp bỏ chạy.

"Tử Diệu!" Lạc Lạc nhìn bóng lưng thiếu niên kia hô một tiếng, lại nhìn trong lòng, hả? Tiểu hồ ly đi đâu rồi?

"Theo hắn đi."

Phong Liên Dực đi qua hắn, tuy nhiên bảo đi theo là đi theo Tử Diệu hay Tiểu hồ ly. Hắn nói xong lễ phép cười với Lạc Lạc liền rời đi.

Tử diệu là thập nhất Hoàng tử của Nước Bắc Diệu, lúc này Phong Liên Dực tự mình đến còn có một mục đích muốn mang hắn về đi.

Nguyệt Dạ theo hơi thở Băng Linh Huyền Diệu lướt qua cung tường, chạy như điên, cuối cùng thở hồng hộc đi tới thất tháp trong rừng sâu của Học Viện Linh Ương.

Tới chỗ này, nhớ tới kinh nghiệm lần trước bị thối điều đuổi giết, nàng giờ phút này vẫn còn sợ.

Thân ảnh của Băng Linh Huyền Diệu chậm rãi xuất hiện từ mấy cây phía sau, thân thể khổng lồ thu nhỏ lại một chút, đứng ở trước mặt Nguyệt Dạ.

"Lần này lại bảo ta ra là muốn làm gì?"

Có lẽ là có việc cầu cạnh nàng nên Băng Linh Huyền Diệu thu liễm lại tính tình cao ngạo, ôn hòa nói với nàng:"Chỗ lần trước ngươi nhìn thấy Nến Đỏ, có thể mang ta đi không?"

"Nến Đỏ? ý ngươi là con rồng trắng bạc kia?" Nguyệt Dạ nhớ tới biển lửa vô biên kia liền nhăn mặt.

Băng Linh Huyền Diệu gật đầu,"Ta muốn cứu nàng ra."

Nguyệt Dạ cười nhạo: "Cứu nàng? Có dễ dàng như vậy sao? Bên trong tất cả đều là biển lửa! Còn có một con ma thú khủng bố. Mặc dù ngươi lợi hại, có thể đánh được ma thú sao? hơn nữa, ngươi không có Vạn Thú Vô Cương, cứu thế nào được?"

Không phải nàng không muốn hỗ trợ, nhưng việc này căn bản sẽ làm thói điều đi chịu chết. Con chim này lúc không công kích nàng cũng rất tốt.

"Bên trong đó ta từng đi qua, xông vào không thành vấn đề, nhưng đường bên trong ta không nhận ra, muốn ngươi dẫn đường."

"Ta đã nói rất hung hiểm, ngươi đừng kích động, chúng ta tìm Vạn Thú Vô Cương trước rồi cứu sau." Nguyệt Dạ tận tình khuyên bảo.

Nhưng Băng Linh Huyền Diệu cố chấp khác thường, "Nàng là đồng bạn của ta, ta không thể biết nàng chịu khổ cũng không đi cứu."

"Ta biết các người tình thâm, nhưng không thể đùa giỡn tính mạng a!"

Băng Linh Huyền Diệu nghiêm mặt nói: "Ta sẽ không để người không công hỗ trợ, lần này người giúp ta, người muốn đồ vật trong Cung Vạn Thú thì ta giúp người lấy."

"Khụ khụ!" Nguyệt Dạ nghiêm trang ho khan hai tiếng, "Cái gì vậy, sao ta lại không biết a!"

Nhìn bộ dáng nàng chột dạ, ánh mắt Băng Linh Huyền Diệu nhu hòa: "Người lúc đầu thấy cô ta thì hâm mộ vô cùng, thứ mà một luồng hồn phách muốn chính là một linh thể đi."

"Cái này..." Nguyệt Dạ khổ sở cười một tiếng, bọn họ lúc đầu tránh né hai con thần thú trong Cung Vạn Thú từng xông vào một gian mật thất, sau Yểm cùng Thương Hà Viện Trưởng đi vào cũng không phát hiện được chỗ kia.

Đó là một gian thạch thất, bên trong không có gì hết, chỉ có một nữ tử...

"Thế nào?" Băng Linh Huyền Diệu biết nàng động tâm vội vàng hỏi.

"Ta có thể giúp người, tuy nhiên, chúng ta sau khi đi vào, nếu như không cứu được nàng thì mau chạy ra đây, không nên mạo hiểm."

"Đương nhiên, tự thân ta không sao, nhưng sẽ không lấy tính mạng người ra đùa." Băng Linh Huyền Diệu ôn nhu nói, cánh vượn đến, muốn chạm vào mặt của nàng.

Nguyệt Dạ đang muốn tránh ra, mặc dù là thân thể tiểu hồ ly, nhưng không nghĩ bị một con thối điều đùa giỡn!

Song một lúc sau, một tiếng ùa giỡn cười khế từ trong rừng sâu vang lên đến.

"Quả nhiên là người..."

Hoàng Bắc Nguyệt!" Trên mặt đất tuyết đột nhiên bay bổng lên, thân ảnh tuyết trắng chậm rãi đi tới.

Y phục trắng cùng tóc bạc cùng bay múa trong không khí.

Nguyệt Dạ cùng Băng Linh Huyền Diệu nhất tề bị hù dọa không kịp phản ứng. Gió tuyết như đao gió đập vào mặt sượt qua mặt.

Đau nhức!

Bóng dáng Băng Linh Huyền Diệu trong nháy mắt hiện lên, cụp cánh lại rồi lại mở ra vây quanh nàng, sau đó dắt nàng bay nhanh đi.

"Ha ha ha! Muốn chạy trốn đi đâu a? Tiểu Băng diệu?" tiếng cười tục tũn quanh quẩn trong rừng, thân thể Ô Sát cao lớn cường tráng đột nhiên xuất hiện, quanh thân lửa nóng hung mãnh thiêu đốt, chặn đường lui của Băng Linh Huyền Diệu.

"Ô Sát!" Nhìn thấy nam nhân mặc hồng bào, Băng Linh Huyền Diệu liền lạnh lùng hừ một tiếng,"Phản đồ!"

Ô Sát ngẩn người giật mình, lập tức giận dữ:"Người mới là phản đồ ấy!"

Băng Linh Huyền Diệu cao ngạo, chẳng thèm đấu võ mồm với hắn? Lạnh lùng liếc hắn liền che chở Nguyệt Dạ, không mở miệng nói nữa.

"Băng Linh Huyền Diệu thật trung thành a." Gió phía sau thổi tới, Lệ Tà bước tới gần, "Thật không ngờ trận chiến ngày đó mà người vẫn sống sót."

Nguyệt Dạ đánh sát vào cánh Băng Linh Huyền Diệu, bị uy áp cường đại của ma thú áp chế không thể động đậy.

Quá cường đại!

Loại khí tức này căn bản không phải linh thú có thể chịu được. Thân thể Tiểu hồ ly quá yếu, cảm giác buồn nôn từng đợt nảy lên.

Hai người kia tối hôm qua xuất hiện ở trong viện của Phong Liên Dực, vừa nói muốn gặp bệ hạ, Phong Liên Dực nói, bọn họ là vì người mang khế ước mà đến, đại khái là muốn đạt được bí kíp trong Cung Vạn Thú!

Băng Linh Huyền Diệu đã thu hồi hàn khí buốt giá trên người mới không làm tổn thương nàng. Nhưng thân thể tiểu hồ ly cấp 1 vẫn không ngăn cản được khí cực lạnh ấy, môi run run hỏi: "Bọn họ, bọn họ nói cái gì đấy?"

"Không có gì, không thích nghe, người lạnh không? Ta lập tức mang người rời khỏi đây." Băng Linh Huyền Diệu nói khẽ với nàng.

Nguyệt Dạ gật đầu, nàng lạnh, lạnh đến mức đóng băng rồi!

Trên người bề ngoài cũng bao trùm một tầng băng mỏng, tới gần linh thú cấp bậc cường đại tất có kết quả như thế. Tiểu hồ ly đầu lạnh không thể ngúc ngoắc, ở trong phong ấn Nguyệt Dạ cũng sốt ruột vô cùng, nếu tiểu hồ ly đông chết, nàng cũng hồn phi phách tán.

Hai người kia xuất ở đây làm gì!?

Theo Lệ Tà tới gần, hai cánh Băng Linh Huyền Diệu cũng vỗ lại, chung quanh thân thể bông tuyết chậm rãi xoay tròn vây quanh nó.

Trên mặt Lệ Tà đồ đằng quỷ dị hiện ra một tia cười lạnh: "Trả giá bằng thiêu đốt nguyên khí băng của bản thân để tạo ra vũng xoáy, thông qua vũng xoáy thoát đi, thuật cao minh, chỉ tiếc người chỉ là linh thú, đừng hòng múa rìu qua mắt thợ trước mặt ta."

Cặp mắt màu ngọc bích của Băng Linh Huyền Diệu chợt ngưng tụ! Không hổ là Ma thú Vương tộc của Thành Tu La, liếc mắt một cái đã nhìn thấu thủ thuật của nó!

Tuy nhiên cho dù như vậy, nó cũng không từ bỏ!

Vũng xoáy bông tuyết xoay tròn mở rộng, trong nháy mắt ngay cả chỗ Ô Sát đứng cũng bị ảnh hưởng, lửa cháy đã giảm bớt đi.

"Không ngờ băng diệu này còn có chiêu lợi hại như vậy!" Ô Sát tán thành nói, nhưng cũng không hề có ý tứ lùi lại.

"Hừ! thủ thuật này rất tiêu hao nguyên khí bản thể, phá thuật của người xem người trốn như thế nào!" Lệ Tà lạnh lùng nói hết, một tay không hề e ngại dò xét tiến vào gió tuyết trong vũng xoáy. Giảo vài cái như đang tìm kiếm đồ vật gì đó, cuối cùng một phát bắt được, trên tay dùng sức hung hăng xé ra bên ngoài!

Băng Linh Huyền Diệu đột nhiên phát ra một tiếng gầm trầm thấp ghê rợn. Trong nháy mắt, vũng xoáy bị nghiền nát, tuyết bay văng khắp nơi, thân thể của nó nặng nề rơi ra ngoài, liên tiếp đụng phải mấy cây to!

Nhưng cánh vẫn che chắn cho tiểu hồ ly.

Lệ Tà bước lên, duỗi tay muốn xách tiểu hồ ly khỏi cánh của nó, cái cánh còn lại của Băng Linh Huyền Diệu lập tức giơ lên, băng bén nhọn bò đầy thân thể Lệ Tà chung quanh. Lệ Tà nhướn mày, hấn không ra tay, nhưng Ô Sát lại xông về phía trước, bắt được một cánh của Băng Linh Huyền Diệu quăng ra bên ngoài!

"Băng diệu! Gặp phải hai ma thú, ngươi cho rằng ngươi sẽ có phần thắng sao?" Ô Sát khinh thường hất đầu lên cười ha ha.

Lệ Tà mặt không chút thay đổi, kiếm ở tay trái bất ngờ đâm vào cánh Băng Linh Huyền Diệu đang che chở tiểu hồ ly.

Băng Linh Huyền Diệu chấn động, sợ hãi kiếm kia thương tổn Nguyệt Dạ, bởi vậy cánh lỏng ra, Lệ Tà như quỷ ảnh vọt đến trước mặt nó, tóm đuôi tiểu hồ ly kéo ra.

Tiểu hồ ly trên người cũng kết băng, đông lạnh không có cảm giác, cúi đầu để mặc Lệ Tà dẫn theo trên không trung.

"Buông nàng ra!" Băng Linh Huyền Diệu giận dữ, muốn bật lên, sau đó một cánh lại bị Ô Sát áp chế, căn bản giấy dựa không thoát được.

Con ngươi màu tím sậm của Lệ Tà liếc nó một cái, cười nói: "Nghe nói Băng Linh Huyền Diệu cả đời chỉ trung thành với một chủ nhân, mặc kệ cô ta biến thành bộ dáng gì ngươi cũng tìm được."

"Nàng không phải!"

"Có phải hay không khỏi cần ngươi nói, kế ước tự nhiên sẽ nói cho ta biết chân tướng." Lệ Tà nói hết liền không nhìn thêm Băng Linh Huyền Diệu, mang tiểu hồ ly đi, bóng dáng thoát cái đã biến mất.

Ô Sát kinh hãi:"Lệ Tà đại nhân! Người đi đâu vậy a? Chờ ta!"

"Hắn đi Trận Pháp của Bảy tòa tháp!" Bằng Linh Huyền Diệu không biết lấy khí lực từ đâu tránh khỏi áp chế của Ô Sát, đập cánh bay nhanh tới chỗ Trận Pháp của Bảy tòa tháp.

Ô Sát ngậy người một chút cũng vội vàng theo sau.

Sáu tòa tháp hình thành một tam giác trận, chỗ đỉnh tam giác đối diện tòa tháp thứ bảy, hình thành xu thế bảo vệ xung quanh.

Bảy tòa tháp tháp không giống nhau, từ trên nhìn xuống đỉnh sẽ phát hiện đó là một trận hình ký hiệu phức tạp.

Có thể bố trí trận pháp như vậy, thế gian này chỉ có một người, hẳn mặc dù đã chết, nhưng lại để lại người mang kế ước.

Lệ Tà chậm rãi đi tới giữa trận pháp của bảy tòa tháp, khẽ nhếch khóe miệng.

"Người rốt cục muốn làm gì?" trong Phong ấn Nguyệt Dạ rất cuộc mở miệng hỏi.

Lệ Tà cười một chút, xách nàng lên, một tay đặt tại trên đầu tiểu hồ ly, nói nhỏ: "Muốn mượn sức mạnh của người."

Vừa dứt lời, Nguyệt Dạ liền thấy trong phong ấn luôn luôn bình tĩnh đột nhiên gió bão gào thét, phía trên hắc ngọc phát ra hắc khí như gió lốc, khu loạn trong phong ấn.

Long trời lở đất, Nguyệt Dạ ở trong phong ấn không có chỗ nào dựa vào, thân thể ngã trái ngã phải, đột nhiên cảm giác đau nhức, hắc khí bị nàng hấp thu vào chui ra khỏi ánh mắt.

"A..." Tiếng kêu thảm thiết trong Bảy tòa tháp vang lên.

Lệ Tà giơ tay lên, trong lòng bàn tay ngưng một chút hắc khí, hắc vẽ ký hiệu trong không khí, không khí chung quanh rung động, không gian như vụn vẹo một chút.

Nụ cười trên mặt chậm rãi mở rộng, Lệ Tà nói: "Quả nhiên là người, không có hắc thủy cấm lao áp chế, sức mạnh linh hồn của người mang kế ước mới hiện ra."

Chương 1019: Ngự thú mà chiến 1

Nguyệt Dạ căn bản không hiểu hắn nói gì, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, ngay cả linh hồn cũng đau như vậy, nếu có linh thể thì đau chết mất!

"Lệ Tà đại nhân!" Ô Sát cùng Băng Linh Huyền Diệu nhất tề đuổi theo, nhìn thấy không gian vặn vẹo của Trận Pháp của Bảy tòa tháp chung quanh, một tia hắc khí rất nhỏ chạy thẳng khắp không gian vặn vẹo. Mà Lệ Tà mang tiểu hồ ly đứng ở chính giữa, tình hình kia hết sức quý dị.

Hai người đều muốn đến, sau đó không gian kia chợt loags một cái, bóng dáng của Lệ Tà cùng tiểu hồ ly đã biến mất.

Ô Sát cùng Băng Linh Huyền Diệu nhào tới trung tâm Trận Pháp của Bảy tòa tháp, song hết thấy cũng khôi phục bình thường.

Tình huống giống ngày đó như đúc!

Băng Linh Huyền Diệu trong lòng khiếp sợ, ngày đó nó cũng cùng Nguyệt Dạ biến mất ở đây, chẳng lẽ bọn họ tiến vào Cung Vạn Thú?

"Lệ Tà đại nhân?" Ô Sát không rõ nội tình, chạy quanh tìm kiếm ở từng tòa tháp san sát nhau, nhưng bất kể cái bóng ma nào cũng không nhìn thấy!

Phải đi tìm Thương Hà Viện Trưởng! trong lòng âm thầm quyết định chủ ý, Băng Linh Huyền Diệu vỡ cánh cũng biến mất tại chỗ!

Ô Sát hô to: "Này này! Bãng điếu! sao ngay cả người cũng đi! Ta làm sao bây giờ a?"

Trong Cung Vạn Thú, đột nhiên ánh tuyết chợt lóe, thân ảnh Lệ Tà liền xuất hiện tại đám bia đá. Trong bóng tối, Lệ Tà vung tay lên, một vòng sáng liền xuất hiện chung quanh bọn họ.

Tiểu hồ ly xoay người một cái, bị hấn ném xuống đất, nặng nề vừa quẳng, một bóng dáng cô gái liền hiển hiện ra.

Lệ Tà cũng không nhìn nàng, tiện tay ném một cái áo choàng màu đen trên mặt đất, chậm rãi đi về chỗ tấm bia đá, chậm rãi nhìn từng tấm bia.

Nguyệt Dạ tay chân lạnh lẽo mặc áo choàng vào, đứng lên khỏi mặt đất, đi theo phía sau hấn, "Người rốt cuộc là ai?"

"Ta là ai?" Lệ Tà cũng không xoay người, chỉ cười lạnh, "Người nên hỏi chính người là ai mới đúng?"

"Ta tên là Nguyệt Dạ!"

"Nguyệt Dạ?" Nghiền ngẫm nhớ kỹ tên này, "Đây là một trong các tên giả của người nhỉ, Hoàng Bắc Nguyệt?"

Nguyệt Dạ giật mình một cái, lập tức cả giận nói: "Hoàng Bắc Nguyệt hôm nay ở trong cung, các hạ, đầu óc của người hỏng rồi, tốt nhất gõ vài cái cho tỉnh."

Lệ Tà dừng bước chân lại, đưa tay sờ trán một tấm bia đá, chậm rãi xoay người: "Hiên Viên Vấn Thiên thật lợi hại, lúc còn sống xoay thiên hạ như chong chóng, lúc chết rồi vẫn có thể trêu đùa cao thủ

đương thời như thường, ta không thể không bội phục hẳn."

"Người nói gì mà ta chẳng hiểu gì hết!" Nguyệt Dạ khoanh hai tay trước ngực, hai mắt màu lam lạnh thanh lạnh không gợn sóng.

Lệ Tà cười khế: "Người không cần phải hiểu, Hiên Viên Vấn Thiên để lại kế ước, chỉ dẫn ta tìm được người, sau đó...giết người."

Nguyệt Dạ đột nhiên lui về phía sau từng bước, âm thanh lạnh lùng nói: "Ta và người không thù không oán, người vì sao phải giết ta?"

"Lời của ta người không cần phải hiểu!" Lệ Tà nhấc tay trái, phía trên trường kiếm trắng tuyết lưu chuyển ánh sáng, mũi kiếm chậm rãi chỉ vào trái tim Nguyệt Dạ,"Sau khi người chết, Vạn Thú Vô Cương về ta."

Nguyệt Dạ sắc mặt kịch biến, đối mặt nàng là một con ma thú cường đại a! Nàng hôm nay nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu chỉ có chạy trốn chết. Ma thú này không cần phải nói!

Không chút suy nghĩ, nàng lập tức xoay người bỏ chạy!

Hai chân chạy như điên trên nền nhà lạnh lẽo, tiếng thở dốc sợ hãi vang vọng trong đám bia đá.

Lệ Tà nghiêng thân đuổi theo, không cho nàng trốn thoát!

Kiếm phong lóe sáng trong bóng tối, đột nhiên ở chỗ sâu trong hắc ám, một tiếng gầm gừ phẫn nộ vang lên!

Lệ Tà ngẩn ra, đột nhiên thấy hoa mắt, hơn mười con linh thú màu đen liền vồ tới hẳn!

Màu tím trong con người chợt nồng nặc, hắc quả nhiên không đoán sai! Nàng đúng là người mang khế ước, hơn nữa còn mang cả Vạn Thú Vô Cương!

Nếu không, làm sao có thể sai khiến những linh thú bị phong ấn chiến đấu vì nàng?

Hoàng Bắc Nguyệt! Ngày đó không giết được người, hôm nay ở đây người cũng không có vận may nữa!

Hắc không tin, Hiên Viên Vấn Thiên có thể hết lần này tới lần khác cứu nàng.

Quả nhiên xuất hiện.

Nguyệt Dạ nghe được tiếng thú rống phía sau liền mừng rỡ. Lần kia bị Băng Linh Huyền Diệu đuổi giết, lúc máu chốt thì thạch thú trên tấm bia đá đều sống lại bảo vệ nàng!

Con ma thú chết tiệt kia không hiểu vì sao muốn giết nàng, hiện tại thì xem ai giết ai đi.

Nguyệt Dạ ngừng chạy, xoay người, vừa lúc một con thần thú màu đen bay đến trước mặt nàng, hết sức dịu ngoan, nằm sắp hạ thân với nàng. Nguyệt Dạ thuận thế nhảy lên, thần thú này thoáng cái bay lên, ở trên khoảng không đám bia đá tối như mực vẫn có thể nhìn thấy kiếm quang của Lệ Tà, giống như bông tuyết lóe sáng trong bóng đêm.

Nguyệt Dạ trầm mắt xuống, nói: "Giết hắc! Tất cả linh thú cùng thần thú đều ra đi, bất luận thế nào cũng giết bằng được hắc!"

Giọng nói thanh lạnh vang vọng trong bóng đêm, giống như tia chớp

chói mắt bay xẹt qua hắc ám khôn cùng!

Trong không gian trống trải, tiếng nói của nàng quanh quẩn, thanh lạnh, khí phách, vô tình!

Trong hai mắt băng lam từ từ bị màu đen như mực thay thế, đen đặc thâm thúy, trong ánh mắt ẩn chứa sát khí lạnh như băng!

Lệ Tà chém đầu một con linh thú, ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn nàng.

Hai người ánh mắt chạm vào nhau, Nguyệt Dạ cười ngạo nghễ:
"Người cho rằng ai cũng là kẻ yếu để người giết sao?"

"Đúng thế, trong mắt ta, người chính là kẻ yếu!"

"thật không?" Lạnh lùng cười, con người từ từ mở rộng.

Lệ Tà nao nao, giọng nói trầm thấp: "Không ai nói cho người biết sao? Lúc người cười lạnh chính là Hoàng Bắc Nguyệt."

"Trên đời chỉ có một Hoàng Bắc Nguyệt, mà ta không phải!" Nàng đứng lên trên lưng thần thú. Trên tay mang theo một chút nguyên khí màu đen tản nhiên. Hắc khí kia vừa ra, ở chỗ sâu trong bóng tối truyền đến rất nhiều tiếng rít gào, tựa hồ có vô số dã thú xuyên qua bóng tối khôn cùng, chạy như điên về bên này.

Chương 1020: Ngự thú mà chiến 2

Trong bóng tối của Cung Vạn Thú, từng tấm bia đá sat sát nhau đều rung động, trên tấm bia đá, thạch thú vốn an tĩnh vài trăm năm như là nghe được tiếng gọi. Toàn bộ mở to mắt, thân thể nhúc nhích rũ xuống tro bụi, rời khỏi tấm bia đá, đứng ở phía Nguyệt Dạ, như hổ rình mồi nhìn Lệ Tà!

Đứng ở hàng đầu toàn bộ là thần thú trên cấp 4, bị giam lâu trong bóng tối, từng đôi mắt đều có chút khát máu không thể chờ đợi được.

Một con ma thú?

Tốt lắm, xé nát hấn, máu thịt của hấn có thể mặc cho bọn chúng cắn xé!

Trận thế khổng lồ như thế, ngay cả Nguyệt Dạ cũng hoảng sợ, nàng chưa từng nghĩ chính mình chỉ là một linh hồn đã có năng lực thật lớn như thế, có thể đồng thời gọi về nhiều thú như vậy.

Nhìn hắc khí trong tay chậm rãi khởi động, chẳng lẽ là tác dụng của khối hắc ngọc sao?

Vậy hắc ngọc rốt cục là vật gì?

Không kịp suy nghĩ nhiều, bị nhiều linh thú cùng thần thú như hổ rình mồi mà Lệ Tà vẫn dám cầm kiếm xông lên, không sợ chết sao?

Nguyệt Dạ lạnh mắt nhú lại, thần thú mang nàng bay lên cao, những linh thú còn lại trong nháy mắt bao phủ Lệ Tà!

Nàng ngừng thờ nhìn, trái tim phốc phốc nhảy dựng. Cả bóng tối trong Cung Vạn Thú, trù tiếng kêu rống của thú thì tiếng tim đập của nàng rõ nhất.

Hắn bị đánh bại như vậy sao?

Lẳng lẳng đợi khoảng mười giây đồng hồ, đột nhiên trong Cung Vạn Thú chấn động.

Nguyệt Dạ ngẩn ra, sắc mặt đại biến, đột nhiên hô to một tiếng:"Lui!"

Dưới chân thần thú cũng không chậm trễ, lập tức lui về phía sau hơn mười thước xa, mà ngay lúc đó, giữa vô số linh thú bùng lên một đạo đao phong, tiếng kêu thảm thiết không ngừng, chấn động đến mức bên dưới từng tòa bia đá đều rã rạc.

Mấy trăm con thạch thú bị đánh bay, ở giữa bỗng nhiên lộ ra một lỗ thủng, sợi tóc bạch kim bay ra, trong sợi tóc xen lẫn vài vết máu, không biết là của linh thú hay là của hắn!

Kiểm trong tay bị một con thần thú hung hăng cắn, Lệ Tà nhướng mày, cổ tay thuận thế chuyển tới chuôi kiếm. Bảo kiếm màu trắng trong nháy mắt cắm thẳng vào miệng thần thú, tiếng kêu thảm thiết cùng máu tươi tuôn ra!

Mà Lệ Tà vù vù vượt qua Thần thú, khiến linh thú bình thường cũng không tới gần được. Hắn phi thân lên, đôi mắt lạnh liệt nhìn chằm chằm Nguyệt Dạ!

Không hổ là ma thú, lực chiến đấu kinh khủng như vậy!

Cho dù đàn thú vây công cũng không làm gì được hắn!

trên mặt Nguyệt Dạ thần sắc thay đổi mấy lần. Lệ Tà tốc độ bay nhanh, đập thân thể mấy linh thú không sợ chết xông lên giữa không trung, xê dịch vài bước đã đến trước mặt Nguyệt Dạ!

Dưới chân thần thú nổi giận gầm lên một tiếng, trong miệng phun ra hỏa diễm, trong nháy mắt ánh đỏ nửa bầu trời!

Lệ Tà gian nan giơ tay ngăn cản lửa cháy. Ánh lửa mạnh mẽ thiêu đốt, trong mắt của hắn vẫn lạnh liệt tràn ngập sát khí, không giết nàng không từ bỏ!

Nguyệt Dạ muốn nhân cơ hội rời đi, nhưng trong lửa cháy mạnh mẽ đột nhiên một luồng gió vô hình chui ra như móng vuốt bắt được móng vuốt thần thú, thoáng cái đẩy ngã thần thú ra ngoài!

Nguyệt Dạ đứng không vững ngã khỏi lưng thần thú, quay cuồng giữa không trung một chút, dựa vào thân thủ mau lẹ an ổn rơi vào đỉnh một khối bia đá.

Vừa lúc Lệ Tà đi ra khỏi lửa cháy, vũ khí đã mất nhưng vẫn nhắm về phía nàng!

Nàng biết không tránh khỏi động tác mạnh như vậy, dứt khoát nắm chặt tay, hai tay đan xen, lúc hắn chụp tới liền lấy tay cản lại, hòa tan lực đạo thật lớn của hắn!

Cánh tay mơ hồ bị đau, dưới chân tấm bia đá đột nhiên lồm xống một nửa, may là hồn phách, nếu là linh thể chắc đã bị chặt đứt tay!

Nguyệt Dạ cắn răng một cái, mũi chân nhún xuống nhảy lên phía

trước, thân thể trên không trung sắc bén vừa chuyển, một chân hung hăng đá vào mặt Lệ Tà!

Lệ Tà ngửa về phía sau tránh cú đá của nàng, song Nguyệt Dạ biến ảo thân hình nhanh hơn, một bên xoay chuyển tung một chưởng vào eo Lệ Tà!

Hắn nhíu mày, một chưởng này không chứa nhiều nguyên khí, nhưng vẫn rất đau!

Một người yếu như Hoàng Bắc Nguyệt cũng có thể tạo thương tổn cho hắn?

Lệ Tà hoàn toàn bùng nổ tức giận! phụ nữ chết tiệt!

Trên người nguyên khí phong xoay tròn, trong nháy mắt, nguyên khí phong như lưỡi dao sắc bén, đến gần liền bị cắt đứt.

Nguyệt Dạ không dám chống chọi, vội vàng tách ra, nhưng Lệ Tà đâu dễ dàng để nàng vừa chiếm lợi thế đã đi. Hắn duỗi tay ra, móng tay sắc nhọn bắt được chân của nàng, đầu ngón tay đâm sâu vào trong bụng chân, trong nháy mắt cơn đau thấu xương lan khắp toàn thân!

Không thể nào! Nàng là hồn phách không phải thân thể, sao lại đau như da thịt bị xé rách như vậy?

Xoay người lại nhìn, từng móng tay Lệ Tà như đao phong, ánh sáng âm hàn, mơ hồ lộ ra vài phần trắng lạnh!

Năng lực có thể xé rách được cả linh hồn.

Nguyệt Dạ cực kỳ hoảng sợ, hai chân dùng sức đạp hắn, đầu ngón tay một đám ánh chớp lóe lên, bổ về phía tay Lệ Tà, hắn không hề

chớp mắt, nhẹ nhàng nâng tay hóa giải, tiện đà vọt lên lần thứ hai.

Nguy rồi!

Nếu để hắn bắt vào người, thế nào cũng kéo vỡ hết hồn phách!

Nàng lấy hết sức lực muốn chạy trốn, kết quả móng vuốt Lệ Tà đã bắt lên, dùng sức chế trụ thắt lưng của nàng, móng tay hăm sâu, thân thể cũng thuận thế đi lên, hoàn toàn nắm giữ được nàng!

Nguyệt Dạ vừa vội vừa giận, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, ánh mắt bị hắc khí nồng nặc nhuộm dần, nàng cắn chặt răng, một tay hung hăng chụp ở ngực Lệ Tà!

"Hừ!" Khóe miệng nhếch lên, Lệ Tà khinh thường hừ một tiếng, "Vớ thực lực của ngươi bây giờ....."

Lời còn chưa nói hết, đột nhiên bị chụp trúng ngực như vỡ ra, đau nhức không thôi, hắn cúi đầu nhìn, chỗ quần áo kia bị thiêu thành một lỗ thủng lớn, mà da thịt trên ngực mặc dù không bị rách, nhưng đã có vết bỏng, phía trên có đốm lửa cháy màu đen.

Trong con ngươi Nguyệt Dạ lóe sắc lạnh ngoan độc, bàn tay chộp lại muốn tiếp tục bắt xuống móc tim hắn ra!

Nhìn bàn tay nàng mang theo một ít nguyên khí màu đen, Lệ Tà liền buông tay ra, Nguyệt Dạ bay lên đá trúng bụng hắn. Chính mình dựa theo lực đẩy bay ra xa vào bóng đêm phía sau. Mắt thấy sẽ rơi xuống đám bia đá, một con thần thú bay mạnh tới, tiếp được thân thể nàng bay lên cao.

Cử động liên tiếp này có thể nói là hoàn toàn chọc giận con ma thú cường đại Lệ Tà này. Hắn không ngờ Hoàng Bắc Nguyệt chỉ còn lại

hồn phách bị phong ấn mà vẫn khó đối phó như vậy.

Hắn đứng trên một tấm bia đá, tia sáng lúc sáng lúc tối chiếu vào đồ đằng trên khuôn mặt, có vẻ quý dị thâm trầm.

Giơ tay trái lên, kiếm vừa rời bị đàn thú cướp đi chậm rãi hình thành ở trong tay, trên thân kiếm lưu loát hiện lên phong mang rét lạnh.

Sắc mặt Nguyệt Dạ ngưng trọng, chính mình đã sa cơ lỡ vận, có thể chống đỡ lâu như vậy đã là một kỳ tích. Dựa vào thủ pháp trời sinh nhanh chóng tàn nhẫn, hơn nữa Lệ Tà cũng không có vũ khí, không lấy nguyên khí đối kháng cùng nàng.

Nếu không, nàng căn bản không có cơ hội đụng vào hắn!

Hung hăng nuốt nước miếng, nhìn Lệ Tà lại cầm bảo kiếm, nàng cũng nắm chặt tay.

Trong Cung Vạn Thú đàn thú hung ác kêu rống, toàn bộ hội tụ đến bên người nàng, đứng ở phía sau cùng đối mặt với kẻ địch.

Lệ Tà lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái: "Hoàng Bắc Nguyệt, người chết ở đây thì không ai biết được."

Linh hồn bị đánh tan, biến mất vô tung, ai sẽ phát hiện nàng đây? HA ha ha.....

Tay trái chậm rãi giơ kiếm lên, không nâng lên một tấc, trái tim Nguyệt Dạ đập nhanh hơn một chút, trên gương mặt cũng càng ngày càng tái nhợt.

Chết?

Nàng không muốn chết!

Nàng đã chết qua một lần, giờ phút này chỉ là một hồn phách, tại sao còn có người muốn giết nàng?

Nỗi sợ hãi mãnh liệt cùng hận ý đan xen, trong mắt nàng hắc khí càng ngày càng thịnh, càng ngày càng đậm, trên người chậm rãi tràn ra nguyên khí màu đen, một tia thuộc về khí tức cường giả bá đạo toát ra!

Hơi thở tàn ác xa lạ tràn đầy đồng tử.

Hơi thở khát máu, trong chớp mắt khuếch tán ở bóng tối trong Cung Vạn Thú! Đàn thú kêu rống càng kịch liệt hưng phấn.

Lệ Tà nao nao, loại cảm giác này..... Ma tính? Tà khí?

Mặc kệ là cái gì, chỉ cần chém giết nàng ở chỗ này mới có thể!

Lệ Tà không nghĩ gì khác, trên kiếm phong quang hiện lên, đang muốn đánh xuống, đột nhiên trong Cung Vạn Thú chấn động một chút, một lỗ thủng thật lớn bị đánh mở ở phía trên. Ánh sáng chói mắt giống như hàng vạn hàng nghìn lưỡi dao sắc bén thẩm thấu đi vào.

Ở quá lâu trong bóng tối nên Lệ Tà theo bản năng giơ tay lên che trước mắt, động tác này còn chưa hoàn thành liền cảm giác một cỗ nguyên khí phong vô cùng cường đại đánh về phía mình, trong lòng hấn trầm xuống, không né tránh trúng một kích kia.

Đầu gối mềm nhũn, quỳ một gối xuống mặt đất, bảo kiếm vừa chuyển, mũi kiếm chống đỡ trên mặt đất, bên khóe miệng chậm rãi tràn ra tia máu.

"Lệ Tà đại nhân!" tiếng nói của Ô Sát như sấm chọt vang lên, thân ảnh định bước tới nhưng lại chần chờ một chút, cung kính đứng ở một bên.

Lệ Tà ngẩng đầu nhìn lỗ thủng, bên khóe miệng chậm rãi xuất hiện ý cười khổ sở.

Chương 1021: Ngự thú mà chiến 3

Đúng là vẫn không thành công a.....

Muốn giết Hoàng Bắc Nguyệt, bỏ lỡ cơ hội này, sau này sợ rằng càng khó.

Trong ánh sáng màu vàng, y bào tuyết trắng chậm rãi xuất hiện, một khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành xuất hiện trong tầm mắt, mặt mày lãnh đạm xa cách không liếc hắt một cái, chỉ chậm rãi giơ lên, dừng lại ở hình ảnh sâu trong hắc ám.

Đám Linh thú dường như trời sinh sợ hãi ánh sáng, lỗ thủng mở ra, bọn họ liều kê gào lui về phía sau, tia sáng yếu ớt từ từ rút khỏi trên người bọn họ.

Như một bông hoa bị rụng từng cánh một.

Cô gái đứng ở trên lưng thần thú khoác áo choàng màu đen, ánh mắt đen nhánh tràn ngập nguy hiểm trừng mắt nhìn bọn họ, hoàn toàn phòng bị cùng cảnh giác, như gặp đại địch.

Nguyên khí màu đen nguy hiểm vẫn không ngừng xoay tròn.

Phong Liên Dực yên lặng nhìn nàng, trong con ngươi màu tím nhạt chợt lóe sáng, môi hơi mở ra, tựa hồ sẽ thốt ra một cái tên. Song trong nháy mắt, cô gái trên lưng thần thú lại đột nhiên xoay người, ánh mắt màu đen tràn ngập lệ khí!

"Nguyệt Dạ!" Phong Liên Dực không nhin được mở miệng.

Nhưng thân ảnh cô gái kia chỉ dừng lại một chút, không nói lời nào liền biến mất trong bóng tối. Ngắn ngủn trong chớp mắt, tiếng đàn thú rít gào trong Cung Vạn Thú liền quay lại yên tĩnh, thạch thú dường như chưa từng sống lại, vẫn trông sống động trên tấm bia đá.

Phong Liên Dực không cam lòng, muốn đuổi theo xem một rốt cục chuyện gì xảy ra, nha đầu kia sẽ không che giấu hẳn.

"Bệ hạ!" Lệ Tà trầm giọng nói, "Đừng đuổi theo nữa."

Ánh mắt lạnh liệt đột nhiên chuyển hướng vào hẳn. Lệ Tà tự biết lần nữa đi ngược lại ý nguyện của Tu La vương, làm việc không nên làm. Nếu muốn trách tội thì nhất hẳn ở Hồ máu Địa ngục cũng không đủ, nhưng giờ phút này sự tình rất cấp bách, hờn phách nha đầu kia rất hung mãnh, khác với bình thường.

Với hẳn thì không sao, nhưng bệ hạ thì khác..... Nếu đối mặt với cô gái kia, bệ hạ không cảnh giác, không phòng bị nếu bị cô ta công kích đột ngột, hậu quả thật không tưởng tượng được.

"Nàng chỉ là hờn phách bị phong ấn, ngươi vì sao phải giết nàng?" Phong Liên Dực đi qua chỗ hẳn, khẩu khí lạnh như băng.

Lệ Tà cúi đầu, có chút cười khổ, vì sao?

Xem ra bệ hạ đến bây giờ cũng không phát hiện a.....

Không có dừng lại bên cạnh hẳn, cho dù có hẳn cảnh cáo, Phong Liên Dực vẫn không ngừng bước chân, đi nhanh vào bóng tối....

Tấm bia đá san sát, trên mỗi tấm bia đá cũng khắc thuật pháp

thượng thừa, có một con linh thú bảo vệ, càng là thuật pháp lợi hại, linh thú bảo vệ lại càng cường đại, thậm chí xuất hiện cả thần thú.

Phong Liên Dực coi như không nhìn thấy thuật pháp này, chỉ theo một chút hơi thở đặc thù chậm rãi đi vào bên trong.

Giữa Cung Vạn Thú có tấm bia đá thật lớn được thần thú Long tộc màu đỏ bảo vệ, thân thể gầy yếu khóa lại áo choàng màu đen, mặt hướng về tấm bia đá, ngón tay hung hăng tóm lấy tấm bia đá, tựa hồ cố gắng chịu đựng cơn đau xé rách da thịt.

Tiếng kêu rên trầm thấp từ giữa yết hầu tràn ra, từng luồng hắc khí từ ánh mắt chậm rãi đổ ra.

Sức mạnh hồn phách chậm rãi yếu bớt.

Phong Liên Dực kinh ngạc nhìn nàng trong chốc lát, sau đó mới cất bước chậm rãi đi qua.

Sau khi nghe được tiếng bước chân, Nguyệt Dạ lập tức xoay người, phòng bị nhìn người tới gần: "Đừng lại đây!"

Phong Liên Dực hai tay mở ra, trong tay một đám lửa chậm rãi bay lên, chiếu sáng khuôn mặt của hắn, hắn nhẹ giọng nói: "Đừng sợ, là ta."

Nguyệt Dạ vẫn đề phòng, thân thể không ngừng đi vào trong tấm bia đá, thở hồng hộc, có chút suy yếu thấp giọng nói: "Đừng tới đây."

Cước bộ đứng lại, Phong Liên Dực nhìn nàng: "Người làm sao vậy?"

"Ta rất khó chịu"

"Ta có thể giúp ngươi."

Nguyệt Dạ lắc đầu, sắc mặt trắng bệch, hắc khí trong thân thể tràn ra, trong đồng tử nồng đậm màu đen hết sức quỷ dị.

Nàng có thể chứng kiến trong phong ấn vì vừa rồi nỗ lực đối phó Ma thú Vương tộc mạnh hơn mình gấp nhiều lần khiến khối hắc ngọc bị buông lỏng, nó vốn đang trôi nổi giữa không trung, giờ phút này nghiêng ngả như muốn rơi xuống.

"Ngươi đừng tới gần ta, ta sợ sẽ thương tổn ngươi."

"Ta không sợ." bước chân tiến lại, Phong Liên Dực bước nhanh tới bên người nàng, cánh tay vòng lên ôm nàng vào trong ngực, ngón tay chuyển động, nguyên khí phong hình thành lá chắn bao vây chung quanh thân thể nàng.

Nguyên khí màu xanh biếc lưu động trên lá chắn, nguyên khí phong có thể chữa thương, ở trong tay hắn càng cường đại hơn.

Nguyên khí màu xanh biếc lưu động nhu hòa bao vây lấy nàng, hắc khí tràn ra từ thân thể nàng dần dần bị áp chế, sau đó chậm rãi lui về trong thân thể nàng.

Màu đen đặc trong ánh mắt cũng dần dần bị đẩy lùi, chậm rãi lộ ra màu lam lạnh vốn có.

Từng đợt cảm giác thoải mái nhẹ nhàng chui vào trong kinh mạch, Nguyệt Dạ sắc mặt âm u mệt mỏi, dựa vào trong ngực hắn, cảm thấy vô cùng an tâm.

Phong Liên Dực nhẹ nhàng vuốt về sợi tóc mềm mại của nàng, ý cười trên khóe miệng càng sâu, nhưng làn môi thoáng có chút tái nhợt.

Nguyên khí màu đen quả nhiên rất lợi hại, chỉ cần dính vào nguyên khí của hắn sẽ bị hút đi cuồn cuộn không ngừng. Nguyên khí không ngừng tổn thất mới có thể đẩy hắc khí trở về.

Cỗ lực lượng này quá mức hung mãnh bá đạo, chỉ sợ sức mạnh linh hồn của Nguyệt Dạ quá yếu nên mới bị hắc khí ăn mòn.

Năng lực hiện tại của nàng không thể có liên quan tới hắc khí kia, nếu không rất dễ dàng mất đi bản thân.

Thân thể rất cuốc hơi dễ chịu một ít, Nguyệt Dạ hô hấp dần dần bình thường mới thấp giọng nói: "Ta không biết vì sao vừa rồi đột nhiên cảm giác muốn giết người."

"Không sao." Phong Liên Dục nhẹ giọng nói, "Hồn phách rất yếu, không giống linh thể nên bị ăn mòn. Trước khi người có linh thể, không nên dùng luồng hắc khí nữa."

Nguyệt Dạ gật đầu, có bài học lần này, nàng sau này tự nhiên sẽ cẩn thận.

Chỉ cần đừng gặp loại cấp bậc như ma thú Lệ Tà cứ muốn đưa nàng vào chỗ chết thì tốt.

Nghĩ tới đây, Nguyệt Dạ cũng không khỏi hỏi: "Tên kia tại sao muốn giết ta? Chẳng lẽ ta có cừu oán cùng hắn?".

"Không có." Phong Liên Dục lắc đầu, nói: "Yên tâm, hắn sau này sẽ không giết người."

Nguyệt Dạ giơ một tay lên, nhẹ nhàng vuốt trán của mình, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn mờ mịt, lẩm bẩm nói: "Có đôi khi, ta thật muốn

biết, ta rốt cục là ai? Trước khi trở thành hồn phách thì ta là cái gì?".

Trong đầu hiện ra cái tên "Hoàng Bắc Nguyệt", cùng với Bắc Nguyệt quận chúa cho dù mù mắt nhưng khuôn mặt vẫn tú lệ động lòng người, trong lòng có chút xúc động.

Lời Lệ Tà vừa nói lại vang vọng bên tai.

Nàng nhẹ nhàng cắn môi, trong lòng cảm giác phức tạp khó hiểu, mà dựa vào Phong Liên Dực càng khiến nàng cảm giác trống ngực đột nhiên đập nhanh hơn.

Bắc Nguyệt quận chúa êm đềm còn sống, mặc dù biết rõ là Lệ Tà làm, nhưng tâm tình nàng vẫn trở nên rất kỳ quái.

"Ta rốt cục là ai?"

"Người là ai rất trọng yếu sao?" Phong Liên Dực thấp giọng cười hỏi.

"Rất trọng yếu!" Ít nhất nàng không cần rối rắm như vậy a.

"Vớ vẩn mà nói, người là ai cũng không quan trọng, chỉ cần người sống vui vẻ, không phải cái gì cũng tốt sao?".

Nghe ngữ điệu dịu dàng, Nguyệt Dạ đột nhiên giật mình, gương mặt ửng hồng.

Tiếng lòng như bị bàn tay trêu chọc, tiếng trống ngực chấn động không ngớt.

Lời này nếu để Băng Linh Huyền Diệu nghe thấy cũng không tốt, thói điều sẽ tưởng nàng có ý với nam nhân của chủ nhân nó!

Hơn nữa, ý thức được bọn họ giờ phút này đang trong tư thế ôm chặt nhau, Nguyệt Dạ vội vàng tránh hẳn ra, vuốt vuốt tóc gọn gàng, cười cười nói: "Cám ơn người!"

Nghĩ thầm may mà lúc này Băng Linh Huyền Diệu không có ở đây.

Ai biết ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, một chút băng tuyết liền ánh vào trong mắt, Nguyệt Dạ ngẩng đầu liền trợn mắt há hốc mồm!

Kia kia kia...

Chương 1022: Ngự thú mà chiến 4

Băng điều đang đứng an ổn trước một tấm bia đá, ngược đầu cao ngạo, thân thể băng vũ sáng sủa lấp lánh, đồng tử màu ngọc bích lạnh lùng nhìn bọn họ chẳng phải là Băng Linh Huyền Điều, kẻ mà nàng một giây trước vẫn lo lắng sao?

Nguyệt Dạ cả kinh, không biết có phải vì đuoối lý nên chột dạ hay sau khi bị thương lực linh hồn khó có thể chống đỡ hình thái loài người mà oạch một tiếng, bóng dáng cô gái đột nhiên biến mất, biến thành một đoàn nho nhỏ lui dưới áo choàng.

Phong Liên Dực bật cười, ngay cả ánh mắt Băng Linh Huyền Điều cũng dẫn theo vài phần nhu hòa.

Nguyệt Dạ buồn bực ở trong áo choàng, suy nghĩ một chút, không đúng a! Hắn chỉ giúp nàng chữa thương mà thôi, có làm gì đâu, sao nàng phải chột dạ như vậy?

Hơn nữa không hiểu vì sao lại chột dạ, nàng căn bản chưa từng có ý đồ gì không an phận!

Nghĩ tới đây, Nguyệt Dạ không trốn tránh nữa, dứt khoát chui ra khỏi áo choàng, liếc mắt Băng Linh Huyền Điều: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Chỗ này chỉ có ngươi mới tới được sao?" Băng Linh Huyền Điều cao ngạo nói, sau khi nói xong, liền giương cánh bay lên, "Đừng quên đáp ứng chuyện của ta!"

Ném những lời này, hấn biến mất.

"Người đáp ứng nó chuyện gì thế?" Phong Liên Dực ôm tiểu hồ ly đến.

"Cũng không có gì." Nguyệt Dạ lẩm bẩm một câu.

Phong Liên Dực ân cần nhìn nàng: "Người hiện tại chỉ là hồn phách, không nên dễ dàng đi mạo hiểm, nếu hồn phách tản mát sẽ triệt để không cứu được."

Nguyệt Dạ hít sâu một hơi, đạo lý kia nàng hiểu hơn ai hết, chỉ là... Vì đạt được linh thể, chung quy vẫn phải trả giá!...

****Bắc Nguyệt hoàng triều****

Vừa tỉnh ngủ, ngoài cửa sổ trắng sáng sao thưa, ánh trăng chiếu trên mặt tuyết hết sức sáng ngời.

Nguyệt Dạ chạy ra khỏi cửa sổ, tu luyện dưới ánh trăng là tốt nhất.

Từ ngày trở về từ Cung Vạn Thú, cuộc sống thong dong nhàn hạ qua ngày, đảo mắt cũng nhanh đến hôn kỳ của Bắc Nguyệt quận chúa cùng Lạc Lạc. Gần đây Phong Liên Dực cũng bận rộn nhiều việc, trừ việc ứng phó với quyền quý Nước Nam Dực, còn có muốn ma thú Lệ Tà đi xử lý.

Không biết hấn đối phó với Lệ Tà thế nào, chỉ biết là từ sau ngày đó không thấy bọn họ xuất hiện.

Tối nay thái hậu thiết yến, Phong Liên Dực được mời tham gia. Nàng gần đây luôn thèm ngủ cho nên không theo hấn tiến cung, không ngờ lúc thức dậy đã trễ mà hấn vẫn chưa trở về.

Chán đến chết lẫn một vòng giữa đất tuyết, theo ánh trăng hóa ra hình người, thừa dịp rảnh rỗi đi tới gần tòa tháp thứ bảy xem một chút, muốn đi xuống cứu con rồng trắng tên là Nến Đỏ thì phải có sự chuẩn bị.

Loại tính cách cẩn thận này dường như từ lúc sinh ra đã có.

Mặc vào quần áo Phong Liên Dực chuẩn bị cho nàng, trang phục đơn giản lưu loát đi lại ban đêm rất dễ hành động. Nàng nháy khỏi đầu tường dịch quán, thừa dịp theo ánh trăng ở phố lớn ngõ nhỏ mà đi.

Lúc này trên đường cái yên tĩnh không tiếng động, không một bóng người, chó mèo cũng ngủ, mọi thứ đều yên tĩnh, cả tòa thành trì có vẻ trống trải.

Đứng ở đường lớn thông tới Học Viện Linh Ương, Nguyệt Dạ hít sâu một hơi, dưới chân của mình không có bóng dáng. Hồn phách chắc là không có bóng dáng, trong lòng có chút hậm hực, lắc lắc đầu muốn tiếp tục đi, đột nhiên cuối phố lớn có một cái bóng dáng thật dài chậm rãi đi tới.

Nguyệt Dạ ngẩn ra, không ngờ không chỉ có một mình nàng là con cú đêm!

Xuất phát từ tò mò, thân ảnh nàng chợt lóe liền đứng phía sau một tòa kiến trúc, từ khe hở tấm ván gỗ nhìn bóng dáng càng ngày càng gần.

Là bóng dáng một cô gái, mặc quần áo màu đỏ rực, một người nửa đêm hành tẩu, lá gan lớn như vậy, xem ra hẳn cũng là một cao thủ.

Ánh trăng có chút chênh chếch, rớt cuộc chiếu vào mặt của cô gái, ngũ quan tinh xảo tú lệ, mi tinh tế như lá liễu, hai mắt trong suốt linh động, mũi cao thẳng, môi như cánh hoa đầy đặn trong suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn thon thon, mặt mày lãnh ngạo sơ cuồng, bộ dáng có vài phần coi trời bằng vung.

"Bắc Nguyệt quận chúa?" Nguyệt Dạ Bất thấp giọng kinh hô, nhìn thấy khuôn mặt trong nháy mắt thật kinh hãi!

Đã trở thế này, sao cô ấy lại một mình ra ngoài?

Thành Lâm Hoài mặc dù là đế đô, tuy nhiên chỗ nào có ánh sáng đều có bóng tối làm bạn, hướng hồ thân phận của nàng đặc thù như thế, bị người cố ý theo dõi thì chẳng phải gặp nguy rồi sao!

Nhìn nàng ánh mắt có chút hoảng hốt, một mình liêu xiêu trên đường cái, chắc là bị mất mát cái gì đó.

Nguyệt Dạ khẽ cắn môi, nàng mặc dù không có lòng tốt, tuy nhiên nghĩ Bắc Nguyệt quận chúa là người quen cũ của Phong Liên Dực, hẳn tốt với cô ấy như vậy. Nếu cô ấy bị thương hằn hằn sẽ rất khó chịu.

Chính mình chịu ân huệ của người ta, không thể nhận không.

Nghĩ tới đây, nàng liền đi ra khỏi phòng ốc, ngược khuôn mặt tươi cười hô một tiếng: "Bắc Nguyệt quận chúa!"

Cô gái kia chậm rãi ngẩng đầu, mí mắt cũng chậm rãi ngược lên, cả động tác có chút quý dị, bởi vì đứng gần một chút nên Nguyệt Dạ mới có thể nhìn thấy sắc mặt nàng đã quá tái nhợt!

"Người làm sao vậy?" Nguyệt Dạ kinh hô, trong lòng đột nhiên hiện

lên một loại cảm giác quái dị!...

Không đúng!

Vừa rồi hai mắt của Bắc Nguyệt quận chúa đều nhìn rõ nàng?

Cô ấy rõ ràng mù hai mắt, làm sao có thể nhìn nàng?

Chương 1023: Ngự thú mà chiến 5

Trong đầu chợt lóe tia sáng, cô gái này khuôn mặt giống Bắc Nguyệt quận chúa, nhưng mặt mày tùy ý, tuyệt đối không giống vẻ dịu dàng nhu hòa của cô gái kia!

Đột nhiên nghĩ thông suốt, nàng biết nhận lầm người, hơn nữa giờ phút này còn có chút nguy hiểm, nàng lập tức muốn lui về phía sau, nhưng một luồng gió mạnh đã nhanh chóng đánh về phía mặt nàng.

Cô gái kia không nói gì, đột nhiên ra tay, hơn nữa động tác cực nhanh, nhưng Nguyệt Dạ động tác nhanh hơn, thân thể né sang một bên, tránh các bộ phận hiểm yếu, nhưng trên vai cũng bị đánh một chưởng mạnh.

Lực tay cũng quá biến thái!

Cẩn rằng lập tức lui về phía sau, cô gái kia cũng không có ý định đuổi theo, chỉ đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn chăm chăm nàng, đôi môi đầy đặn mím lại, không nói câu gì.

"Cho dù nhận lầm người, các hạ cũng không cần ra tay ác như vậy chứ?" Nguyệt Dạ hừ lạnh, lắc bả vai một chút, lập tức đau đến nhe răng trợn mắt, dựa vào tiểu hồ ly hóa ra thân thể cũng là sẽ đau mà!

Cô gái kia không chút động lòng với nàng, chỉ nhìn chăm chăm thì thào hỏi:"Hắn ở đâu?"

"Cái gì hắn?" Thấy thần sắc cô ta bất thường, trong lòng Nguyệt Dạ

đề xuống một ít khó chịu, chẳng lẽ là kẻ điên nửa đêm đi lang thang?

"Triệt nhi." Lúc nhớ đến cái tên này, khuôn mặt cô gái lạnh lùng liền nhu hòa hơn vài phần.

Triệt nhi?

Nguyệt Dạ tìm tòi một chút ký ức, giống như không quen biết người này, nhìn cô gái kia có chút đáng thương, hốt hoảng như thế, hẳn là đầu óc không tỉnh táo. Nàng không so đo một chường cô ta đánh vừa rồi, chỉ nói: "Đã trễ thế này, người người muốn tìm sợ rằng đã ngủ, sao người không chờ hừng đông rồi đi tìm".

Cô gái nghiêng khuôn mặt nhỏ nhắn, vẻ mặt có vài phần đáng thương "Hắn không muốn gặp ta."

"Nếu không muốn gặp người, vậy người tìm hắn có ích lợi gì? Hắn chắc chắn sẽ không gặp người a." Bộ dáng này chẳng lẽ là bị thất tình?

"Có thể ta muốn gặp hắn, hắn chẳng hiểu gì cả, một mình đi sẽ lạc đường." Cô gái thấp giọng thì thào, sau đó đi tới chỗ Nguyệt Dạ "Hắn ở đâu? Mau nói cho ta biết hắn ở đâu?".

"Ta, ta không biết..." Nhìn cô ta vẻ mặt mê man, Nguyệt Dạ không giác nuốt nước miếng. Cô ta tới gần mang theo vài phần nguy hiểm, Nguyệt Dạ không giác đề cao cảnh giác, nói xong tùy thời chuẩn bị rời đi.

Nhưng cô gái kia chỉ đi được bốn, năm bước, thân thể liền đột nhiên như bị cái gì khống chế, chợt dừng lại, trong mắt nàng hiện lên một chút thống khổ, như có người đáng thương giãy dụa ở bên trong.

"Giúp ta tìm được hần!" trong mắt cô gái hai giọt nước mắt lăn xuống, sau đó nhanh chóng xoay người, thân thể ở trên nóc nhà lên xuống mấy cái liền không gặp.

Tốc độ nhanh khó tin!

Nguyệt Dạ sợ run trong chốc lát, nghĩ đến ánh mắt cô ta trước khi rời đi: Tuyệt vọng, thống khổ, giãy dụa, khát vọng, tưởng niệm...

Một người sao lại có ánh mắt phức tạp như vậy?

"Giúp ta tìm được hần"

Người gọi là Triệt nhi kia, nàng tìm ở đâu chứ?

Trong lòng có chút buồn vô cớ cùng mất mát, nàng chậm rãi đi đến Học viện Linh Ương, trong lòng vẫn nghĩ tới chuyện này, càng nghĩ càng thấy bất thường.

Rõ ràng là khuôn mặt của Bắc Nguyệt quận chúa, trên đời cũng có người tương tự, nhưng giống nhau như đúc không có nhiều, kể cả con sinh đôi cũng có điểm nhỏ khác biệt.

Nhưng cô gái kia, nàng thấy trừ ánh mắt kinh ngạc ra thì không nhìn thấy cực nhỏ điểm khác với Bắc Nguyệt quận chúa!

Nàng rất có tự tin đối với sức quan sát của mình, nếu cô gái kia không có cặp mắt bất thường, ngay cả nàng cũng không phát hiện được.

Vừa nghĩ, tòa thất tháp trong Học viện Linh Ương đã ở ngay trước mặt?

Chương 1024: Chủ của hắc ngọc 1

Trên vai bị người vỗ nhẹ, Nguyệt Dạ tưởng cô gái kia đột nhiên quay lại, quay đầu lại. Trước mắt chỉ thấy một khuôn mặt tươi cười. Nàng sợ đến sửng sốt, chủ nhân khuôn mặt tươi cười vui vẻ kia vươn tay, nắm hai bên gò má nàng, ha ha cười cười: "không nên mê luyến nhìn chăm chăm ta nha, ta biết xấu hổ đấy".

Trên trán Nguyệt Dạ nổi đầy gân xanh, người này vẫn không hề biết lễ tiết".

Đẩy tay hất ra, xoa xoa gương mặt của mình, hỏi:"Sao ngươi ở đây?"

"Vừa nhìn thấy một người quen, đuổi tới đây lại không thấy, ai ngờ đụng phải ngươi." Vạt áo màu đỏ nhẹ nhàng bay múa, Yểm chậm rãi đứng ở trước mặt nàng, giơ tay lên, mở ra một thanh ô màu đỏ, che lên đỉnh đầu hai người.

"Đừng chặn ánh trăng của ta!" Nguyệt Dạ đi ra khỏi ô, hai tay khoanh trước ngực, chế giễu nhìn hất,"Ngươi mà có người quen à?".

Trong ấn tượng của nàng, Yểm là một tên rất quái gở, ngoại trừ ma thú quý dị dưới biển lửa trong tòa tháp thứ bảy kia, vẫn chưa bao giờ thấy hất nói chuyện thân cận với những người khác, cho tới bây giờ một thân một mình, tính tình cao ngạo.

Yểm thờ dài cười:"Luôn có một, hai người đấy."

Nguyệt Dạ cười hắc hắc, tò mò hỏi: "Vậy người gặp là nam hay là nữ a?"

"Người đoán xem." Yểm nhìn nàng, sóng mắt quyến rũ lưu chuyển, vẻ đở sậm đặc biệt yêu dị.

Nguyệt Dạ nhìn ngẩn ra, sau đó sờ sờ trên người nổi da gà, thật sự là yêu thị mị hành, người bình thường không tiêu thụ được.

"Dù sao không phải là người tốt!" Thấp giọng lẩm bẩm một câu, Nguyệt Dạ không muốn nói chuyện với hắn ở đây, đi đến phía sau Học viện Linh Ương.

Yểm theo kịp, đuổi theo nàng nói: "Là một tiểu mỹ nhân tuyệt sắc."

"A, thật không." Nguyệt Dạ thản nhiên nói, trong đầu nghĩ tới cô gái vừa rồi giống hệt Bắc Nguyệt quận chúa.

"Này này, vẻ mặt ngươi thờ ơ quá, cảm giác ta không đáng giá như củ cải trắng vậy!" Yểm bất mãn trừng mắt nhìn bóng lưng của nàng, nha đầu kia...

Nguyệt Dạ nghiêm túc quay đầu nhìn hắn: "Củ cải trắng có thể ăn, ngươi có thể sao?"

"Củ cải trắng đẹp hơn ta sao?" Yểm kêu to, suýt đi tới bóp cổ nàng.

Nguyệt Dạ cười, hai tròng mắt cong lên như hai vầng trăng lưỡi liềm tinh xảo: "Củ cải trắng thì ngọt."

"Ta, ta cũng ngọt...." Giọng nói không nắm chắc.

"A? thật không? ngọt thế nào?" Nguyệt Dạ nhếch khóe miệng, dưới

ánh trăng lộ ra hai cái răng nanh nho nhỏ sắc bén, lóe lên tia sáng nhỏ, cảm giác có chút khát máu.

Trong lòng Yểm co rút nhanh, trái tim bang bang nhảy dựng, cảm thấy không thể nhìn thấu khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo dưới ánh trăng.

Thật đúng là.... đẹp đến chói mắt!

Thấy hấn đột nhiên không nói, không phù hợp với cá tính háo thắng của hấn chút nào! Nguyệt Dạ liền hỏi:"Người quen người tên là "Triệt nhi" sao?"

"Ừ?" Yểm nhìn đôi môi đầy đặn của nàng, có chút không thể hoàn hồn.

Dưới ô màu đỏ, khuôn mặt nam tử hoa lệ, như thần tạo hóa ra, có đôi khi khiến cho người ta bội phục.

Hấn đẹp như vậy, sẽ làm ông trời cũng ghen ghét mất.

Nguyệt Dạ đưa tay nện một phát vào bờ vai của hấn, Yểm lúc này mới khôi phục, không cảm thấy xấu hổ gì, ngược lại cười nói:"Người hỏi cái gì?"

"Ta vừa rồi nhìn thấy Bắc Nguyệt quận chúa, nhưng không phải là cô ấy." Nguyệt Dạ suy nghĩ một chút lời của mình, sợ làm người nghe không hiểu, đang muốn giải thích, Yểm lại ha ha cười rộ lên.

"Quả nhiên là cô ta!" Nụ cười âm lãnh đọng ở trên mặt, dường như cái gì cũng hiểu.

Nàng còn chưa nói gì mà hấn đã hiểu, lần đầu tiên có cảm giác bội

phục Yểm.

"Cô gái kia nhờ ta tìm giúp một người gọi là Triệt nhi, ta tìm ở đâu đây?" Nguyệt Dạ buồn bực.

"Loại chuyện này không cần để ở trong lòng, đi, ta mang người đi một nơi thú vị." Yểm chỉ tùy ý cười cười, không để ý chút nào chuyện vừa rồi, kéo tay Nguyệt Dạ đi.

Nguyệt Dạ bỏ qua hẳn, nói:"Ta không có thời gian chơi đùa, ta muốn đi Học viện Linh Ương."

"Người muốn vào Cung Vạn thú?" Yểm nhíu lại mi, sắc mặt không tự nhiên.

Nguyệt Dạ thông minh, vẻ mặt hẳn biến hóa không ẩn giấu, nàng tự nhiên nhìn rõ, hỏi:"Chỗ đó không thể vào sao?"

"Không....." Yểm do dự nói,"Nguyệt Dạ, người là người thứ nhất tiến vào Cung Vạn thú, có phát hiện cái gì đặc biệt không, như..... một người chẳng hạn?"

Nguyệt Dạ căng thẳng trong lòng, đột nhiên nhớ tới lúc vào mật thất cùng Băng Linh Huyền Diệu, nhìn thấy nữ tử tuyệt sắc kia.

Chẳng lẽ cô gái kia có cái gì đặc biệt sao? ngay cả Yểm đều để ý nói...

Trong đầu lóe ra vô số ý niệm, Nguyệt Dạ trong lòng quyết định một chút mới nói: "Đó là vùng đất phong ấn, nếu có người, chắc là bị phong ấn bên trong."

"Không phải phong ấn." Yểm lắc đầu, giọng nói đột nhiên trở nên rất

trầm, "Nàng đã chết."

"Người chết sao lại ở trong Cung Vạn thú?" Nguyệt Dạ cười hỏi.

Yếm giơ tay lên, vuốt vuốt tóc của nàng, cười nói: "Có một số việc gặp đúng dịp, người sẽ không hiểu."

"Người không nói ta đương nhiên không rõ!" Nguyệt Dạ bĩu môi, đẩy tay hắn ra, "Người giấu diếm ta như vậy, xem ra không coi ta làm bằng hữu, nếu nói như vậy thì từ biệt luôn, sau này cũng đừng qua lại!"

Nàng xoay người, giận dỗi bỏ đi.

Yếm dờ khóc dờ cười, nha đầu kia thật sự là ngang ngạnh a!

Ba chân bốn cẳng đuổi theo, hắn bước chân lớn, vài bước tới ngay trước mặt nàng, bắt được tay nàng nói: "Chuyện rất phức tạp, trải qua trăm năm, ta sợ nhất thời không nói hết, không phải cố ý gạt người."

"Vậy người nói ý chính là được!" Nguyệt Dạ cười hì hì, vì muốn dụ hắn nói ra điều chính mình muốn nghe, Nguyệt Dạ không tiếc hi sinh tay thanh bạch, mặc hắn cầm lấy.

Chương 1025: Chủ của hắc ngọc 2

"Ý chính..."

"Tỷ như người vừa nói, người trong Cung Vạn thú ấy!"

"Ta cũng chỉ đoán nàng ở bên trong, không chừng đoán sai rồi." Yểm ngưng mi, rất ít khi nhìn thấy hắc thần sắc ngưng trọng, cho nên Nguyệt Dạ cũng thu hồi tươi cười, không còn nói giỡn.

Nàng thật cẩn thận hỏi:"Vậy người nói cho ta biết, nàng là ai?"

"Nàng là Hiên Viên Cẩn, hơn một trăm năm trước, trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, không ai có thể đối địch được với nàng." Yểm lôi kéo tay nàng, chậm rãi đi dưới ánh trăng phủ kín ngã tư đường.

Hiên Viên Cẩn? Tên này nàng chưa bao giờ nghe đến, có điều dòng họ Hiên Viên rất đặc biệt, hơn nữa mấy ngày hôm trước, nàng nghe người tên là Lệ Tà cũng nhắc qua một người họ Hiên Viên.

Hình như gọi là..... Hiên Viên Vấn Thiên?

"Người lần trước chẳng phải hỏi ta chuyện về Vạn Thú Vô Cương sao?" Yểm mỉm cười, cứ thế nói tiếp, "Cẩn nhi, chính là người sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương."

Nguyệt Dạ kinh ngạc, trong đầu bỗng nhiên hiện ra gương mặt cô gái kia, nàng không quá hai mươi tuổi, đã vậy quá lợi hại...

"Nàng là một thiên tài, cả đời chỉ say mê với đủ loại thuật pháp cường đại. Nàng trời sinh có thể gọi về năm loại thuộc tính nguyên khí, bởi vậy đánh bại nghiên cứu Vạn Thú Vô Cương. Ngày qua ngày, đều là ta làm bạn với nàng. Ông trời không cô phụ khổ tâm của nàng, Vạn Thú Vô Cương rốt cuộc thành công, người thứ nhất thí nghiệm chính là nàng..."

Nguyệt Dạ nghe xong trợn to hai mắt, mặc dù không rõ Vạn Thú Vô Cương đến tột cùng là cái gì, nhưng nghe khẩu khí của Yểm thì nhất định là một cái đủ để hủy diệt trời đất.

Hắn chỉ hời hợt nói mấy câu, nhưng quá trình đó tuyệt đối khổ không thể tả, lúc Vạn Thú Vô Cương nghiên cứu ra, nhất định trời đất biến sắc.

"Vạn Thú Vô Cương có thể truyền thừa, tỏ vẻ nàng thật sự thành công đúng không?"

Yểm hoảng hốt cười một chút, gật đầu: "Xem như thành công chứ, nhưng ngay lúc đó Căn nhi không nghĩ đến sau khi nàng chết, Vạn Thú Vô Cương sẽ có lực cản trở mạnh như thế".

"Cản trở?" Nguyệt Dạ không hiểu.

"Lần nọ ở phía dưới tòa tháp thứ bảy, còn nhớ ma thú Quân Ly không?".

Nguyệt Dạ gật đầu, đây chính là ấn tượng khắc sâu a! Mặc dù không tận mắt thấy, nhưng hơi thở khủng bố cả đời nàng cũng không quên được!

"Hắn vốn là thần thú." Yểm hời hợt nói một câu.

Nguyệt Dạ chột dừng bước chân lại, ngẩng đầu, ngược ánh trăng, nhìn dưới ô đỏ, khuôn mặt Yểm tươi cười, trái tim bất giác mãnh liệt run lên một chút: "Đó là do Vạn Thú Vô Cương cản trở?"

Yểm nhẹ nhàng gật đầu.

"Chuyện này quá kinh khủng, từ thần thú biến thành ma thú, đó là..."

Yểm cười khế, thần nhập ma không tính là khủng bố, càng khủng bố là mất đi bản thân.

Trong mắt hắn đến nay còn chưa tán lệ khí, có điều hắn rất may mắn. Năm đó Hiên Viên Vấn Thiên phong ấn hắn trong thân thể Hoàng Bắc Nguyệt. Nha đầu kia về sau trở nên rất cường đại, trực tiếp áp chế tà tứ ma tính của hắn. Bùa phong ấn ngày ngày biến hóa, hắn đi ra mới có thể tìm về bản thân đã đánh mất.

Nếu thân thể phong ấn là người khác, hoặc đổi thành Bắc Nguyệt quận chúa hôm nay, hắn sợ rằng còn quấy đến thế gian chao đảo một lần nữa!

"Hiên Viên Cảnh nếu cường đại thì vì sao chết trẻ như vậy, Vạn Thú Vô Cương cường đại thế, nàng hắn là nghiên cứu thêm nhiều giải pháp khác, nàng là thiên tài, nhất định có cách phá giải!" Nguyệt Dạ kích động nói.

Yểm nói: "Nàng khó sinh mà chết..."

Dứt lời, đôi mắt đỏ nhạt đột nhiên ngưng một chút, Yểm nghiêng đầu hỏi: "Làm sao ngươi biết nàng chết trẻ?"

Ánh mắt dần đỏ sậm, ngũ khí chất vấn sắc bén như đao.

Nguyệt Dạ ghen một chút, thầm nghĩ không xong! Một câu làm lộ tẩy!

"Cái này, ta chỉ đoán mò thôi." Nguyệt Dạ trấn định nói.

Yểm rõ ràng không tin, đột nhiên cất bước về phía nàng.

Nguyệt Dạ vội vàng xoay người, bả vai lại bị hắc đề chặt lại, giọng nói mang theo một tia tức giận từ phía sau truyền đến: "Người gặp nàng rồi phải không?"

"Ta không có!"

"Người nói láo!" Yểm hung hăng nói, "Trong Cung Vạn thú ta tìm khắp nơi cũng không có bóng dáng của nàng, nói, người phát hiện nàng ở đâu?"

"Người không phát hiện ra thì sao ta có thể phát hiện được? Ta lại không nhận ra nàng!" Nguyệt Dạ dùng sức không thoát được, tâm tư vừa chuyển đã nói: "Kỳ thật, nàng căn bản không muốn gặp người!"

Yểm ngẩn ra, "Nàng không thể còn sống!"

Thừa dịp hắc đề này ngẩn ra, Nguyệt Dạ liều mạng giãy ra, dốc hết sức chạy như điên về phía trước.

Biết trúng bẫy của nàng, Yểm có chút tức giận, thấy nàng chạy, ống tay áo đột nhiên bay bổng lên, đóa hoa yêu hồng chui ra khỏi ống tay đuổi theo nàng.

Nguyệt Dạ đầu đầy mồ hôi, phía sau có tiếng xé gió của cánh hoa đến gần, nàng đột nhiên rụt người xuống, ngửa về phía sau. Những đóa hoa kia dán vào hai gò má của nàng bay ra ngoài. Nàng thờ

phào nhẹ nhóm, chuyển sang một hướng khác.

Yểm lạnh lòng nhìn nàng, đóa hoa bay về phía trước lại quay vòng sang hướng khác đuổi theo nàng.

Nha đầu kia không phải là đối thủ của hắn? Hắn không muốn thương tổn nàng, chỉ cần nàng nói Cẩn nhi ở đâu!

Mắt thấy cánh hoa sẽ quấn lên Nguyệt Dạ, đột nhiên mấy cái nhũ băng từ trên trời nện xuống, bang bang bang vài tiếng, đóng đinh những đóa hoa trên mặt đất!

Nguyệt Dạ ngẩng đầu nhìn, mừng rỡ: "Thối điều! Người tới vừa lúc!"

Băng Linh Huyền Diệu liếc nàng một cái, móng vuốt bắt được cánh tay, mở cánh bay vào trong mây, Nguyệt Dạ lớn tiếng cười rộ lên.

Mà Yểm lại kinh ngạc đứng tại chỗ, nhìn nơi bọn họ biến mất, hồi lâu mới thì thào nói: "Băng Linh Huyền Diệu..."

Băng Linh Huyền Diệu bay đến ngoài thành, hơi thở biến mất, mang Nguyệt Dạ ẩn thân trong một sơn động.

Nguyệt Dạ nói chuyện vừa hỏi thăm Yểm ra cho Băng Linh Huyền Diệu, hắn nghe hồi lâu không nói gì, Nguyệt Dạ hỏi: "Nến Đò chắc cũng bị Vạn Thú Vô Cương cản trở?"

Băng Linh Huyền Diệu không nói gì, tỏ vẻ không phủ nhận, Nguyệt Dạ trầm mặc, nếu nói như vậy, cứu cô ấy ra chưa chắc là chuyện tốt.

"Không ngờ Vạn Thú Vô Cương là thứ này, cho dù lực lượng cường đại, cũng có thể hủy diệt." Nguyệt Dạ ôm đầu gối, gương mặt áp vào đầu gối, ánh trăng từ cửa động chiếu trên người nàng, có một vầng

sáng mỏng manh khiến nàng thoát nhìn càng có thần thái mộng ảo.

Băng Linh Huyền Diệu nói:"Linh tôn bắt được Nến Đỏ, lấy Lửa trừng phạt đốt nàng bảy bảy bốn mươi chín lần, nếu vượt qua được, có thể đốt hủy khế ước giữa thần thú cùng Vạn Thú Vô Cương."

"Đó không phải là chuyện rất tốt sao!" Nguyệt Dạ sáng mắt lên, hóa ra vậy con ma thú giam giữ Nến Đỏ là muốn cứu nàng!

"Nhưng không ai có thể vượt qua bốn mươi chín lần Lửa trừng phạt nung khô, đó là cháy linh hồn a! Sau Bốn mươi chín lần, linh hồn cũng sẽ bị đốt thành tro!" Băng Linh Huyền Diệu trầm giọng nói,"Linh tôn chẳng qua muốn thí nghiệm mà thôi".

Linh hồn cũng đốt thành tro...

Nguyệt Dạ sắc mặt tái nhợt chớp mắt một cái, sau đó gian nan nói:
"Nếu bọn họ ngay từ đầu không ký kết khế ước cùng Vạn Thú Vô Cương thì tốt rồi."

Băng Linh Huyền Diệu cười lạnh lắc đầu: "Không thể, bộ tộc bọn họ là thú mà Vạn Thú Vô Cương tuyển định khế ước, bởi vì lực lượng cường đại, vừa lúc phối hợp cùng Vạn Thú Vô Cương."

Nguyệt Dạ nắm tay một chút, nói:"Nói đi nói lại, là do Vạn Thú Vô Cương gây họa! Hiên Viên Cẩn nghiên cứu ra thứ này, tại sao có thể mặc kệ lực cản trả lực chứ?"

"Hiên tị nói cũng vô dụng, nếu người mà chúng ta phát hiện ở trong cung Vạn thú đúng là Hiên Viên Cẩn, bây giờ chúng ta đi Cung Vạn thú một chuyến đi."

"Người nói là..."

"Hiên Viên Cẩn mặc dù đã chết, nhưng thân thể nàng cường đại. Nếu người có thể lấy được linh thể của nàng, đi cứu Nến Đỏ sẽ có thêm hy vọng".

Nguyệt Dạ cười hắc hắc:"Thối điếu, người muốn theo ta đến một chỗ đi!"

Nàng đứng lên, đi tới cửa động, ánh trăng chiếu trên người, nàng một tay khoát lên cánh Băng Linh Huyền Điếu, một tay chỉ vào tòa tháp thứ bảy xa xa cao vút trong học viện Linh Ương. Ánh trăng sáng tỏ, trên ngón tay nàng hình thành vòng sáng nhỏ, nhẹ nhàng chợt hiện qua.

Khuôn mặt tươi cười ngẩng lên, sang sảng nói: "Ta nhất định sẽ thoát khỏi phong ấn!"

Băng Linh Huyền Điếu ngẩng đầu lên, hào quang màu xanh đầy trời. Hắn nhớ về quá khứ, quãng thời gian cùng cô gái kia tiêu sái bay lên, kề vai chiến đấu.

Có kinh nghiệm lần trước cùng Lệ Tà tiến vào Cung Vạn thú, Nguyệt Dạ lúc này hiểu cách lợi dụng nguyên khí trên hắc ngọc, mở trận pháp thất tháp ra. Nàng cùng Băng Linh Huyền Điếu trong nháy mắt biến mất ở trung tâm bảy tòa tháp, sau một lát đã xuất hiện trong Cung Vạn thú.

Ánh tuyết trên người Băng Linh Huyền Điếu có thể chiếu ra tia sáng, một người một chim đi ở giữa bia đá.

Nguyệt Dạ nhắm mắt lại, trong đầu thoáng hiện qua quãng đường lần nọ cùng Băng Linh Huyền Điếu đi vào. Mấy tấm bia đá có quy luật bố trí, lần đầu tiên nàng được nguyên khí trong hắc ngọc chỉ dẫn, mà

lần này, nàng hoàn toàn nhớ kỹ đi như thế nào.

Đứng trước một tấm bia cao vút không thấy mặt, Nguyệt Dạ vươn tay, quay một vòng Hồ Ly ba đuôi trấn thủ trước tấm bia đá. Tấm bia đá rời sang bên cạnh, lộ ra một cái cửa cao bảy thước.

Chương 1026: Chủ của hắc ngọc 3

"Hồ ly này quả thật rất giống ta nha!" Nguyệt Dạ không quên cười với tượng hồ ly, lần đầu tiên tới đây, bối rối chính là nhìn thấy con hồ ly này, cảm giác giống với tiểu hồ ly phong ấn mình, sờ soạng một chút, mới có thể phát hiện mật đạo ngầm.

Đi vào mật thất, Băng Linh Huyền Diệu cũng thu nhỏ lại đi theo.

Gian mật thất này không lớn, nhưng trên mặt đất bày một ít dụng cụ chế thuốc, một ít quyển sách trân quý cũng tùy ý phân tán.

Trừ những thứ ở ngoài, trong mật thất còn có một chiếc giường ngọc, từng đợt hàn khí ở phía trên thẩm thấu nhẹ nhàng ra. Nữ tử dung mạo kinh diễm nằm ở phía trên, y phục không hoa lệ, nhưng sạch sẽ chỉnh tề, búi tóc đơn giản kéo, không có bất cứ châu báu trang sức gì, trên mặt một tầng son hơi mỏng, màu da thoạt nhìn hồng nhuận một ít.

Lông mi dài có chút run rẩy trước hàn khí, thoạt nhìn như là ngủ thiếp đi, tùy thời đều thức dậy.

Cái mũi thanh tú khéo léo thẳng tắp, môi sắc đỏ bồng, khoe môi hơi mím, vừa nhìn liền biết là người tính cách cường thế bá đạo.

Cho dù đã chết nhiều năm, lúc này nhìn nàng vẫn có uy lực khiếp người, khiến người ta đối với khuôn mặt xinh đẹp tuyệt sắc tuyệt đối không có ý niệm tà ác trong đầu.

Nguyệt Dạ nhìn nàng, Băng Linh Huyền Diệu còn muốn chạy tới chạm một chút, lại bị Nguyệt Dạ đưa tay ngăn cản.

Băng Linh Huyền Diệu khó hiểu, Nguyệt Dạ cũng khẽ nhíu mày, cẩn thận nói: "Không nên hành động thiếu suy nghĩ, người nhìn bên trên đi."

Tay nàng chỉ chỉ phía trên giương ngọc lạnh, đối diện Hiên Viên Cẩn có một gương đồng mặt trơn bóng, qua nhiều năm vẫn sáng rõ ràng, ánh vào dung nhan như ngọc của Hiên Viên Cẩn.

"Hiên Viên Cẩn là một thiên tài, cảm thấy hứng thú với võ học cùng thần khí, thực lực cường đại, thử hỏi một nữ tử như vậy, sẽ giống nữ tử bình thường tự kỳ thích đẹp sao? cho dù chết cũng muốn chiếu gương?"

Nghe Nguyệt Dạ nói, Băng Linh Huyền Diệu cũng chột hiểu, âm thầm bội phục Nguyệt Dạ quan sát rõ ràng, nếu vừa rồi khinh thường, sợ rằng hậu quả rất nghiêm trọng.

Nhìn phía trên gương, Băng Linh Huyền Diệu cũng khó hiểu: "Vậy rốt cục là làm gì bây giờ?"

Nguyệt Dạ nhặt một khối dược liệu từ mặt đất lên, ném qua, dược liệu vừa mới tới phạm vi gương chiếu xạ, đột nhiên "Xẹt xẹt" một tiếng, không còn tro bụi!

Hung hăng nuốt nước miếng, Nguyệt Dạ nhìn Băng Linh Huyền Diệu, nói: "Gương này hẳn là Hiên Viên Cẩn chế tạo, người này thật sự là kỳ tài."

"Có cái gương này ở đây, làm sao đến gần nàng được?"

"Chúng ta di chuyển nàng từ phía dưới." Nguyệt Dạ chỉ chỉ phía dưới giường ngọc lạnh. Ngọc lạnh rất đặc thù, cứng rắn hơn cả thép nguội, cho nên nàng do dự một chút.

Băng Linh Huyền Diệu nói: "Ta thử xem."

Trên cánh, nguyên khí băng thấm thấu ra ngoài, như lưỡi dao sắc bén cắt mặt bên của giường ngọc, dùng sức mạnh lớn nhất, nhưng chỉ để lại một dấu vết nhợt nhạt.

Nguyệt Dạ liếc nhìn, đi qua nói: "Tiếp tục."

Băng Linh Huyền Diệu không do dự, lại một lần nữa nguyên khí băng sắc bén cắt tới, cùng lúc đó, Nguyệt Dạ giơ tay lên, đầu ngón tay vừa động, nguyên khí màu đen đổ xuống.

Trong phong ấn hắc ngọc nhảy lên một chút, như linh thú bị bụi phủ phá chỗ yếu nhất trong nhà lao xông ra.

Trên đỉnh đầu Nguyệt Dạ lập tức chảy mồ hôi lạnh.

Nhìn hắc khí cùng nguyên khí băng của Băng Linh Huyền Diệu giao hội một chỗ, cùng cắt trên giường ngọc lạnh. Tia lửa bắn ra, ngọc lạnh cứng rắn lập tức lộ ra lỗ hổng thật sâu!

Băng Linh Huyền Diệu khiếp sợ nhìn nàng, nguyên khí màu đen quen thuộc này...

"Lo lắng làm gì? Tiếp tục đi!" Nguyệt Dạ lau mồ hôi trên trán, nói với Băng Linh Huyền Diệu.

Băng Linh Huyền Diệu vội vàng thu hồi suy nghĩ chính mình, cùng nàng hợp lực, tiếp tục cắt giường ngọc.

Nửa canh giờ sau đáy giường ngọc bị xẻ một khối, hình thành một không gian có thể chứa được một người.

"Ta vào xem." Nguyệt Dạ nhắm mắt lại, biến thành một con tiểu hồ ly, tiến vào trong giường ngọc, cảm giác lạnh lẽo nhẹ nhàng lan tràn ở trên người, nàng rung mình, thân thể lỏng lẻo quay một vòng tròn, sau đó ngẩng đầu nhìn lại.

Tám ván gỗ?

Đập vào mắt là một khối gỗ lim bình thường, Nguyệt Dạ ngẩn ra, trong giường ngọc vì sao có một khối gỗ lim chứ?

Không đợi nàng hiểu rõ ràng, trên gỗ lim đột nhiên mọc ra rất nhiều chạc cây, trong nháy mắt liền biến thành dây leo vươn dài như cánh tay!

Nàng biết vì sao có gỗ lim rồi!

Nguyệt Dạ vội vàng lui về phía sau, bốn chân cũng chạy như điên ra, nhưng dây leo tốc độ nhanh hơn. "Vù" một tiếng vươn đến, cuốn lấy bụng của nàng, thoáng cái kéo nàng đi vào!

Không gian không quá nửa thước, nàng muốn biến thành người thì cũng không thể xoay ra được.

Tất cả mọi thứ diễn ra trong chớp mắt, dây ở trên bụng càng quấn càng chặt, cơ hồ không thở nổi! Bên ngoài Băng Linh Huyền Diệu đã sớm nghe thấy động tĩnh, vội vàng tiến lên cứu nàng.

Song không ngờ chính là chiếc gương chiếu lên giường ngọc đột nhiên mở rộng phạm vi chiếu xạ, bao phủ toàn bộ giường ngọc.

Băng Linh Huyền Diệu vừa tới gần, trên người hàn băng lập tức bị hòa tan hơn phân nửa!

Hắn không thể không lui trở về, khiếp sợ nhìn tiểu hồ ly dưới giương.

"Đau quá!" Nguyệt Dạ hô to một tiếng, dây leo như muốn quấn đứt thân thể, vài dây leo cùng tiến lên, quấn quít lấy tứ chi, chẳng kịp thở.

Cây Tác Mạng Đằng trong Rừng rậm Phù Quang so với loại cây này không thể bì được.

Trên dây leo mang theo nọc độc, theo mũi nhọn chảy vào thân thể, tiểu hồ ly nhất thời cảm giác được trước mắt tối tăm, không nhìn thấy gì hết.

Được lắm Hiên Viên Cẩn!

Không hổ là tuyệt thế cao thủ, cho dù chết nhiều năm mà vẫn lợi hại như vậy!

Trong phong ấn Nguyệt Dạ cắn răng, âm thầm nghĩ chẳng lẽ lần này bỏ qua thân thể tiểu hồ ly? Nhưng phong ấn của nàng sẽ đặt ở đâu?

Rất nhiều ý niệm lóe lên trong đầu, Nguyệt Dạ nhìn phía trong hắc ngọc phong ấn, vì sao lúc nguy hiểm này, hắc ngọc lại không động lòng chứ? Tựa hồ chính là trợ mắt nhìn nàng bị Hiên Viên Cẩn vây chết tại đây vậy.

"Người đã cùng ta là một, vì sao ngài yên không quan tâm chứ?"
Lạnh lùng nói một câu với hắc ngọc, đột nhiên cảm giác dây trời trên người nói lỏng rất nhiều.

Nàng sững sốt, chẳng lẽ sau khi mắng thật sự có hiệu quả?

Loáng thoáng ngửi thấy mùi hoa, tiểu hồ ly kiệt lực mở to mắt, phát hiện dây leo đang trói chặt mình, giờ phút này phía trên nở đầy hoa hồng, từng đóa hoa nở rộ, cánh hoa phức tạp xếp, hết sức xinh đẹp.

Đây là...

Một tay đưa qua, ngăn dây, ôm nàng ra, thật nhanh lui lại, va vào vách tường, một chân quỳ xuống

"Ồ ồ!" Trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng mắng phẫn nộ, nhưng lại mang theo vẻ thân thiết nhỏ nhoi không dễ phát hiện.

Nguyệt Dạ kinh ngạc, hóa ra là Yểm...

Trong lòng chợt thấy ấm áp, quen hẵn không lâu, nhưng hẵn lại cứu mình nhiều lần, mà lần này suýt mất cái mạng nhỏ.

Nàng áy náy, thấp giọng nói một câu: "Cám ơn."

Yểm buông nàng ra, giao cho Băng Linh Huyền Diệu, khẩu khí lãnh đạm nói: "Các ngươi rời đi, không nên đánh chủ ý đến nàng."

Trong lòng căng thẳng, biết Yểm có ý gì, nàng muốn mượn thân thể Hiên Viên Cẩn, linh thể cường đại như vậy rất thích hợp, đúng là nàng rất khao khát, không có linh thể, nàng sao cố gắng được, thực lực lại mỏng manh.

Nghe Yểm nói chuyện hôm nay, biết quá khứ hẵn cùng Hiên Viên Cẩn nhất định tình ý thâm hậu. Nàng bản tính quá mức lãnh huyết, không cần nhắc cảm thụ hẵn.

"Ta cũng bất đắc dĩ." Nguyệt Dạ gian nan ngẩng đầu, trong tầm mắt mơ hồ chỉ nhìn thấy bóng lưng Yểm.

Cả người mặc y phục màu đỏ yêu dị, vì cứu nàng mà bị ánh gương quý dị bổ xuống, trên vai máu thịt lộ ra, nàng càng áy náy, muốn nói xin lỗi, Yểm lại thản nhiên nói:"Ta hiểu tâm tình của ngươi, nếu là Cần nhi, nàng cũng sẽ nghĩ như vậy."

Chương 1027: Chủ của hắc ngọc 4

Loài người bản tính đều ích kỷ, bọn họ là thú cũng hiểu rõ.

Nếu hôm nay Nguyệt Dạ muốn thân thể không phải Căn nhi mà là một người khác, hẳn sẽ không do dự hỗ trợ.

Nhưng Căn nhi, bọn họ từng có kế ước, nàng sau khi chết, hẳn không hy vọng bất luận kẻ nào tới quấy rầy nàng.

Lúc còn sống, nàng đã rất khổ cực.

Độc tính chậm rãi lan tràn trong thân thể tiểu hồ ly, Nguyệt Dạ điều động nguyên khí giúp trừ độc, do dự trong chốc lát nói: "Trên thế giới nhiều người như vậy, ta cũng không biết tại sao muốn chọn nàng. Lần đầu tiên nhìn thấy nàng đã cảm thấy chúng ta quan hệ khác nhau. Ta nghĩ, có lẽ trong cõi u minh nhất định để hồn phách này tìm đến quy tụ."

Nghe nàng nói xong, Yếm vốn đưa lưng về phía nàng, yên lặng không nói lời nào đột nhiên ngẩng ra, sau đó xoay người lại nhìn nàng.

"Người cùng Căn nhi..." Ánh mắt chậm rãi rời về phía Nguyệt Dạ cùng phía sau nàng Băng Linh Huyền Diệu.

Vừa rời đi vào rất vội vàng, tình huống khẩn cấp, hơn nữa nhìn thấy Căn nhi lần nữa, tâm tình phức tạp, cho nên hẳn không phát hiện Băng Linh Huyền Diệu cũng ở đây.

Hiện tại vừa nhìn, mới cảm giác rất khiếp sợ.

Trước còn thấy Băng Linh Huyền Diệu muốn đuổi giết Nguyệt Dạ, mà hiện tại, quan hệ của bọn họ lại tốt như vậy?

Băng Linh Huyền Diệu cao ngạo, bị hắn nhìn chăm chăm cũng bất động thanh sắc.

"Băng, chúng ta trước đây ở chung cũng không tệ lắm phải không?"
Yểm chậm rãi mở miệng nói.

Băng Linh Huyền Diệu trầm mặc nhìn hắn, coi như chấp nhận, trước Yểm cùng hắn quả thật có mấy lần hợp tác. Trong mấy triệu hồi thú của Hoàng Bắc Nguyệt, nó cùng Yểm coi như quen thuộc nhất.

"Vậy có một số việc, không nên gạt ta chứ."

"Ta không hiểu ngươi nói gì." Băng Linh Huyền Diệu thản nhiên nói, cúi đầu nhìn tiểu hồ ly hôn mê, biết trong phong ấn Nguyệt Dạ vẫn thanh tỉnh, không muốn nhiều lời, nắm tiểu hồ ly chuẩn bị rời đi.

Yểm không thèm nói đạo lý che ở cửa, nói: "Ta muốn đáp án."

Băng Linh Huyền Diệu ngẩng đầu, lạnh lùng đối mặt cùng hắn, hai người khí thế trên người sắc bén, khiến Nguyệt Dạ bị kẹt ở giữa hít sâu một hơi.

Nhìn tình thế giương cung bạt kiếm như muốn động thủ, Nguyệt Dạ nói: "Các ngươi làm gì? Ở trước mặt ta cũng muốn đánh?"

Yểm ngẩn ra nhìn về phía nàng, song chứng kiến bộ dáng tiểu hồ ly hôn mê, không nhìn thấy Nguyệt Dạ trong phong ấn, muốn mở miệng nói gì đó, cuối cùng nhịn lại.

Băng Linh Huyền Diệu không nói một lời dẫn nàng xoay người rời đi.

Ra đến bên ngoài, hai người đều mạo hiểm thở ra một hơi, Băng Linh Huyền Diệu đưa nàng về dịch quán liền rời đi.

Nguyệt Dạ buồn bực, hắc ngọc trước đây đều bảo vệ nàng, trong lúc nguy cấp cho dù nàng không có ý niệm, hắc ngọc cũng sẽ chủ động cho nàng sức mạnh.

Vì sao vừa rời ở dưới giường ngọc của Hiên Viên Cảnh, hắc ngọc lại không chút động lòng đây?

Như vậy lúc mạo hiểm, nàng suýt mất mạng, tiểu hồ ly vừa chết, nàng mất đi phong ấn, chỉ sợ cũng sẽ tiêu tán.

Nàng vẫn tưởng hắc ngọc là một thể với nàng, không ngờ là không phải.

Đang ở trong phong ấn, Nguyệt Dạ nhìn hắc ngọc trôi nổi giữa không trung, bàn tay mấy lần nắm chặt lại buông ra.

"Người rốt cục là cái gì vậy? Nếu cho ta sử dụng, vì sao lại phản bội ta?" Câu hỏi lạnh như băng mà phẫn nộ.

Song trả lời nàng chỉ là trầm mặc.

Một tia hắc khí phát ra, chạy xung quanh trong phong ấn.

Nguyệt Dạ chán ghét nhìn hết thấy, thấp giọng lầm bầm nói: "Người nếu không muốn bảo vệ ta thì cứ đi đi, ta không ngăn cản người."

Giọng nói quanh quẩn ở trong phong ấn, trầm mặc khó thở cùng an

tĩnh khiến trong lòng nàng lần đầu tiên sinh ra oán giận cùng cảm xúc cô độc.

Ta đến tột cùng là người nào? Vì sao lại bị phong ấn ở đây?

Một người không có quá khứ, không nhìn thấy tương lai, muốn giãy dụa như thế nào để thoát khỏi vận mệnh giam cầm chứ?

Đầu ngã trên mặt đất, đưa tay chống đỡ hai mắt. Là linh hồn, lúc muốn khóc dù không có nước mắt, nhưng cũng cảm giác được chua xót.

Ngực phập phồng vài cái, hắc ngọc là chỗ dựa cuối cùng của nàng, nếu ngay cả hắc ngọc cũng mất đi thì con đường phía trước mịt mờ sẽ hoàn toàn thất vọng rồi.

Nỗi lòng thấp thỏm, lăn qua lộn lại ngủ trong chốc lát, mơ mơ màng màng, có người ở bên tai gọi tên nàng.

"Nguyệt Dạ, Nguyệt Dạ, Nguyệt....." Hơi chút do dự một chút, hình như biết nàng ngủ thiếp đi, tiếng gọi trầm thấp lần nữa vang lên, "Nguyệt..."

Là ai?

Lật nhào thân thể, hắc khí bao phủ toàn thân, hồn phách đột nhiên phiêu đảng dựng lên, lão đảo, ánh mắt của nàng cũng không mở, cảm giác một vệt sáng ánh trắng nhẹ nhàng bao vây lấy thân thể của chính mình.

Hồn phách có thể rời đi phong ấn của chính mình.

Nàng đột nhiên mở hai mắt, bất ngờ không phòng ngự liền thấy một

khuôn mặt tuấn mỹ thoáng kinh ngạc, đôi mắt màu tím hiện lên một tia xấu hổ, sau đó liền quay đầu đi.

Vừa rồi một mực gọi tên mình, là hấn.

Nguyệt Dạ nhìn hấn hồi lâu, sau đó mới mở miệng nói:"Người tìm ta sao?"

"Người bị thương."

"Vừa rồi xảy ra chút chuyện." Tiểu hồ ly trúng độc, nàng đã liệu qua bị thương, may mà vừa rồi Yểm tới kịp nên chỉ là vết thương nhỏ mà thôi.

"Ta giúp người chữa thương." Không đợi nàng cự tuyệt, hấn đã động thủ triệu hồi ra nguyên khí phong, nguyên khí thân nhiên màu xanh biếc nhẹ nhàng bao phủ nàng.

Nguyệt Dạ xuyên thấu qua nguyên khí, nhìn mặt mày tuyệt sắc của hấn, ánh mắt mênh mông, giống như nước mặt hồ ôn nhu, nhớ tới vừa rồi lúc mở to mắt, thấy bộ dáng hấn nhìn mình, Nguyệt Dạ ửng hồng mặt lên.

Tuy nhiên nghĩ đến Băng Linh Huyền Diệu nói, nàng mở lòng nói ra suy nghĩ của mình, ho một tiếng nói:"Ta từ lúc có trí nhớ đã đi theo người, nếu ta không nhớ được quá khứ, người chính là người ta quen thuộc nhất."

Phong Liên Dực mỉm cười, ôn nhu nói:"Làm sao vậy?"

"Ta rất thích thế giới này, không nỡ rời đi." Giọng nói có chút dè dặt, Nguyệt Dạ cup mắt nói.

Phong Liên Dực tay run lên một cái, song lại cố gắng bảo trì ngữ khí bình tĩnh, hỏi: "Sao ngươi lại rời đi?"

Nguyệt Dạ ngẩng đầu, cặp mắt màu lam lạnh trong suốt lấp lánh, "Ta không dám nói với người khác, nhưng ta tin tưởng ngươi."

Phong Liên Dực nhìn nàng, cặp mắt ôn hòa bình tĩnh khiến nàng trong lòng buông lỏng cảm xúc.

"Trong phong ấn của ta có đồ vật, vẫn chống đỡ hồn phách của ta, nếu không có nó, ta nhất định sẽ chết!"

Phong Liên Dực ngăn ra, sau đó nhu hòa khác thường nói: "Đồ ở trong phong ấn sẽ không dễ dàng mất, ngươi không cần lo lắng."

"Không hẳn!" Nguyệt Dạ cuống quýt lắc đầu, "Nó không nhất định nghe ta, cũng không phải vĩnh viễn đều bảo vệ ta!"

"VẬY NGƯỜI..."

"Ta nghĩ lấy nó ra!" Nguyệt Dạ lớn mật nói.

Phong Liên Dực chấn động, lập tức lắc đầu nói: "Nếu nó ở trong phong ấn bảo vệ ngươi, lấy ra ngươi chẳng phải sẽ biến mất?"

Nguyệt Dạ thần bí cười cười, nói: "Cũng không hẳn thế!"

"Ý của ngươi là, ngươi đã có biện pháp?" Nhìn khuôn mặt nàng thanh lệ nhỏ nhắn tươi cười, Phong Liên Dực cũng mỉm cười đứng lên.

"Có thể nói là có, nhưng không hoàn toàn nắm chắc." Nguyệt Dạ cau mày, thu hồi tươi cười, trên khuôn mặt ngưng trọng khiến người ta

đau lòng: "Ta muốn nhờ người giúp một việc."

"Người chỉ cần nói là được." Phong Liên Dực cười rất ôn nhu, nàng mở miệng thỉnh cầu hãn hỗ trợ, hành động này khiến hãn cảm giác được vô cùng sung sướng, bởi vì điều này chứng minh nàng tin tưởng chính mình.

Liên quan đến chuyện tánh mạng, nàng cũng có thể tin nhiệm hãn như vậy, mặc kệ nàng muốn giúp gì, vượt lửa quá sông, hãn cũng sẽ không nhăn mặt nhíu mi.

Thấy hãn dễ nói chuyện như vậy, Nguyệt Dạ cũng do dự một chút, nói: "Chuyện này có chút khó khăn, nếu làm khó người, coi như xong."

"Người làm bạn với ta lâu như vậy, mặc kệ cái gì, coi như thù lao, người nói đi." Trên thế giới này, với hãn mà nói chuyện khó khăn nhất chính là mất đi người thương, trừ lần đó ra, không còn sự tình gì khiến hãn cảm giác khó khăn.

"Ta nghĩ người là hoàng đế Nước Bắc Diệu, thế lực khổng lồ, thủ hạ nhất định có luyện dược sư lợi hại, ta muốn một đan dược đặc thù" Nguyệt Dạ cười cười, rốt cuộc cố lấy dũng khí nói.

"Luyện dược sư cũng không phải lo, người nói đan dược gì đi." Nhìn nàng vẻ mặt bất an, Phong Liên Dực không khỏi cười rộ lên.

Nguyệt Nguyệt sờ sờ cái mũi nói: "Nói là đặc thù, bởi vì ta cũng chỉ liếc mắt một cái, đó là huyền cấp đan dược trong truyền thuyết, tên là "Thất Phá Đan""

Sau khi nàng vào mật thất của Hiên Viên Cẩn, ngẫu nhiên nhìn thấy kinh quyển phân tán trên mặt đất, trong đó một quyển bị giờ qua giờ

lại nhiều lần, hiển nhiên là Hiên Viên Cẩn thường xuyên lật xem.

Ngay cả Hiên Viên Cẩn cũng cân nhắc lặp đi lặp lại mà vẫn không luyện ra đan dược, nàng không dám hi vọng có người luyện ra được.

Quả nhiên Phong Liên Dục nghe xong liền trầm ngâm hồi lâu mới hỏi: "Ta chưa bao giờ nghe qua Thất Phá Đan, đây là đan dược gì?"

"Thất Phá Đan, tên như ý nghĩa, có thể phá vỡ thất tình lục dục mà người ta thống khổ, dựng lại linh thể, nhưng ngay cả người sáng tạo ra loại đan dược này cũng không luyện chế thành công" Giọng nói của Nguyệt Dạ dần dần nhỏ xuống.

"Người có phương thuốc không?" Phong Liên Dục lần đầu tiên nghe nói loại đan dược này, dựng lại linh thể, đây không phải là muốn dựa vào đan dược sáng tạo một người ra, loại này hành vi nghịch thiên, thật sự có thể sao?

"Ta nhớ kỹ" Nguyệt Dạ vội vàng xoay người tìm giấy bút, nàng luôn luôn gặp qua cái gì là không quên được, xem qua một lần cũng có thể rành mạch nhớ kỹ, loại năng lực này ngay cả mình cũng cảm giác kinh ngạc.

Phong Liên Dục cầm giấy bút cho nàng, Nguyệt Dạ nắm bút lông, cúi đầu xoát xoát xoát viết liên tục, không dừng lại chút nào.

Viết xong, nàng thổi khô nét mực đưa cho hắn, hắn cẩn thận nhìn, càng xem, càng cảm giác khiếp sợ, hồi lâu mới nói: "Rất cao thâm phức tạp, người sáng tạo loại đan dược này, nhất định là người điên."

"Người điên?" Nguyệt Dạ cười cười, nhớ tới Yểm nói về Vạn Thú Vô Cương, liền gật đầu nói: "Không sai! Người nọ là một người điên,

nàng sáng tạo rất nhiều vật lý kỳ cổ quái!"

"A, ta vì sao không nghe nói qua? Nàng là ai?" Phong Liên Dục cũng cảm thấy hứng thú, trên đời có người như thế mà hắn lại không biết.

"Nàng gọi Hiên Viên Cẩn!" Yểm nói qua nàng là tuyệt thế cao thủ hơn một trăm năm trước, thế gian hẳn là có lưu truyền mọi thứ về nàng.

Không ngờ Phong Liên Dục nghe được tên này cũng chỉ nghi hoặc lắc đầu, hắn chưa bao giờ nghe nói đến.

Họ Hiên Viên chỉ có Hiên Viên Vấn Thiên, hắn có biết một hai, không biết Hiên Viên Cẩn cùng Hiên Viên Vấn Thiên là quan hệ gì.

Nguyệt Dạ cảm giác ngoài ý muốn, cao thủ như thế tại sao không nghe nói qua, nàng suy nghĩ một chút nói: "Người chưa nghe nói tên của nàng, vậy người nhất định nghe nói qua "Vạn Thú Vô Cương" chứ!"

Nàng chưa từng nghĩ khi nghe được bốn chữ "Vạn Thú Vô Cương", Phong Liên Dục phản ứng sẽ lớn như vậy, cơ hồ trong nháy mắt, vẻ mặt cười cứng đờ, trên khuôn mặt tuấn mỹ trong nháy mắt tái nhợt, phương thuốc cầm trong tay cũng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất.

Nguyệt Dạ hoảng sợ, vội hỏi: "Người làm sao vậy?"

Phong Liên Dục kinh ngạc lắc đầu, sau đó không để ý lễ nghi cầm tay nàng: "Vạn Thú Vô Cương có quan hệ gì với nàng?"

"Nàng là người sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương." Nguyệt Dạ bị cử động của hắn hù dọa, nhìn ánh mắt của hắn trong lúc đó đột nhiên tràn ngập thất vọng.

Hóa ra là người từ xa xưa rồi.

Chỉ cần có tin tức gì liên quan đến nàng, cũng có thể khiến hấn hoàn toàn mất đi đúng mực.

Phong Liên Dục chậm rãi buông tay ra, bên khóe miệng xẹt qua một tia cười khổ, nhặt phượng thuốc lên, cay đắng nói: "Hóa ra là như vậy."

Gặp hấn hồn bay phách lạc như vậy, tâm tình Nguyệt Dạ cũng ngọt nhạt, nhưng rất hứng thú với Vạn Thú Vô Cương liền hỏi: "Kỳ thật ta vẫn muốn hỏi, Vạn Thú Vô Cương rốt cục là vật gì vậy?".

"Cũng không có gì, chỉ là một khối hắc ngọc thôi." Phong Liên Dục vô tình nói, tận lực quên đau đớn dâng lên trong lòng.

Song khi hấn nói xong, Nguyệt Dạ hồi lâu cũng không có động tĩnh, hấn ngẩng đầu lên nhìn nàng, nhưng chỉ phát hiện trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy vẻ buồn vô cớ.

"Nguyệt Dạ?"

"A! hóa ra như vậy a!" Bị hấn gọi khôi phục, nàng lập tức cười nói, chỉ là một khối hắc ngọc mà thôi.

Nàng không thể tưởng tượng được, hóa ra Vạn Thú Vô Cương đại danh鼎鼎 chỉ là một khối hắc ngọc, hắc ngọc!

Nói như vậy, rất nhiều chuyện phát sinh đều có giải thích hợp lý.

Sắc mặt không có nửa phần khác thường, nàng vốn am hiểu ẩn giấu tâm tình, cho dù không nhớ rõ trước đây, nhưng mọi thứ vẫn như ý.

Phong Liên Dược không thấy cảm xúc ẩn sâu của nàng, chính hẳn cũng có chút suy nghĩ hỗn loạn.

"Chuyện "Thất Phá Đan" phiền người lo lắng." Nguyệt Dạ cười nói.

"Không sao, loại đan dược cấp bậc này không giống tầm thường, cần một dược lò tốt, chúng ta đi tìm một cái dược lò đi." Phong Liên Dược vươn tay với nàng.

Nguyệt Dạ nhìn sắc trời bên ngoài, vàng trắng tròn đầy, hôm nay chưa có tuyết rơi, bầu trời thoạt nhìn hết sức an tĩnh.

"Đã trễ thế này, người nghỉ ngơi trước đi." Nàng có thể người thấy trên người hẳn có mùi rượu, ở trên yến hội, hẳn là uống không ít.

"Ta không ngủ được, vừa lúc đi ra ngoài một chút, người đi không?"

Nguyệt Dạ hất khuôn mặt tươi cười, nói:"Ta cũng không ngủ được!"

Dưới ánh trăng, hai bóng dáng một trắng một đen bay nhanh biến mất khỏi dịch quán.

Phủ Tiêu Dao Vương

Vương phủ an tĩnh, hàng năm không ai ở lại, trong phủ nhân khẩu vốn rất thưa thớt, từ khi Tiêu Dao Vương Tống Mịch thần bí biến mất, Hoàng thượng xuống lệnh niêm phong Phủ Tiêu Dao Vương, giải tán gia nhân, bởi vậy hiện tại trong căn nhà lớn không một bóng người.

Trong viện hoa cỏ không ai xử lý tu kiến, bởi vậy mọc ngổn ngang, cỏ hoang cũng lấp kín đường nhỏ, mấy cây xanh bốn mùa vươn cành ra, dưới ánh trăng bóng dáng nặng nề, có loại âm trầm quý dị.

Mấy con mèo hoang trốn ra khỏi viện, trời giá rét đông lạnh, người lại thiếu, bởi vậy mèo con lạnh đến mức kêu gào, tiếng kêu quỉ dị càng làm lòng tơ trên thân thể dựng đứng.

Trong viện tuyết đọng không ai quét tước, mơ hồ có thể thấy mấy dấu chân, vẫn đi thông hậu viện vương phủ.

Hậu viện là cấm địa trong vương phủ, bởi vì nơi đây có phòng chế thuốc của Tiêu Dao Vương.

Trong gió, hai bóng dáng chậm rãi xuất hiện, đứng ở trên tường vây, y phục trắng nhanh nhẹn bay lên, giống như tiên giáng thế, nhẹ nhàng buông tay ra, trong lòng thiếu nữ mặc đồ đen nhảy ra nhìn thoáng qua.

"Nhà cửa lớn như vậy mà sao lại bỏ hoang?"

"Trước kia nơi này là Phủ Tiêu Dao Vương. Tiêu Dao Vương Tổng Mịch là luyện dược sư số một số hai trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp." Phong Liên Dục mỉm cười giải thích.

Chương 1028: Chủ của hắc ngọc 5

"Luyện dược sư!" Nguyệt Dạ ánh mắt sáng lên, luyện dược sư số một số hai trên đại lục, có lẽ sẽ hiểu rõ Thất Phá Đan!

Nàng như chim nhỏ nhảy xuống tường vây, nghe nói luyện dược sư đều là người cổ quái, nhìn chung quanh đây hoang vu như vậy, nói vậy Tống Mịch cũng là người rất cổ quái.

"Cẩn thận một chút." Phong Liên Dực bay nhanh theo sát lại, từ phía sau bắt được tay nàng, "Nơi này chỗ nào cũng có kết giới."

"Kết giới?" Nguyệt Dạ ngẩng đầu lên, với thực lực bây giờ, tự nhiên nàng không thấy kết giới cường giả bày ra, chỉ cảm thấy chung quanh giống nhau.

"Hẩn trốn ở đây không để bất kỳ kẻ nào phát hiện, đương nhiên không thể thiếu kết giới." Phong Liên Dực vừa nói, nhẹ nhàng vung ống tay áo lên. Gió vô hình liền hội tụ một chỗ, hình thành năng lượng gió rất nhỏ, tán loạn ra bốn phía.

Đột nhiên năng lượng gió dừng lại, như đánh lên cái gì đó, trì trệ không tiến.

"Chính là chỗ đó." Phong Liên Dực đi qua, hai tay thông thả kết ấn, tuy nói động tác thông thả, nhưng với nhãn lực của Nguyệt Dạ cũng không nhìn rõ ràng được!

Ấn quyết đánh vào nơi vô hình, hẩn liền bước vào, xoay người vẫy

Nguyệt Dạ.

Nguyệt Dạ cũng vào theo, rõ ràng là cùng một tòa trong viện, nhưng bên trong hết thảy lại sạch sẽ, trên mặt đất tuyết đã quét sạch, thoạt nhìn như có người thường xuyên ở lại.

Có thể đem một chỗ chia làm hai bộ phận, vậy người bày ra kết giới nhất định rất mạnh!

Nguyệt Dạ không dám làm ra chuyện sai lầm, an phận phận theo sát Phong Liên Dục, đi tới một loạt phòng ốc trước hậu viện.

Mùi thảo dược nồng đậm, trong không khí tuyết rơi lạnh như băng bay vào chóp mũi.

Quả nhiên là phòng luyện dược sư!

"Tổng Mịch không có ở đây." Phong Liên Dục thấp giọng nói, hai người đi tới một gian phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn bên trong, ngoài đủ loại dược liệu cùng với một dược lò màu đen rất lớn thì chẳng có gì khác.

Dứt khoát đẩy cửa ra đi tới trước, Nguyệt Dạ nhỏ giọng nói: "Người xác định không có bất kỳ ai sao?"

"Không sai." Người thuộc tính phong rất miễn cảm với nguyên khí dao động. Mà hãn cao thủ như thế, chỉ cần có người hít thở thì hãn cũng cảm giác được.

Nguyệt Dạ vượt dược lò màu đen, cảm thán nói: "Thuốc trong dược lò này sợ rằng không bình thường, chỉ kiểm tra qua ta cũng cảm giác có nguyên khí hùng hậu truyền đến tay."

Vừa nói, nàng sờ một vòng dực lò màu đen, lúc chuyển tới mặt sau, chợt thấy một thùng gỗ trắng kiện, trong thùng gỗ có cô gái nhắm mắt lại ngâm ở bên trong, nàng sợ hô nhỏ một tiếng!

Phong Liên Dực vội vàng đi tới: "Làm sao vậy?"

"Người không phải nói không có ai sao?" Nguyệt Dạ vỗ ngực nói, đợi thấy rõ cô gái trong thùng gỗ thì nét mặt đột nhiên ngưng tụ.

Phong Liên Dực nhìn thấy cô gái kia cũng ngưng ngẩn, kìm nén tưởng niệm cùng yêu say đắm mãnh liệt dưới đáy lòng, suýt nữa buột miệng thốt lên một cái tên!

Song...

Đây không phải là nàng, chỉ có khuôn mặt giống như đúc mà thôi.

"Ta đã thấy cô ấy!" Nguyệt Dạ nhìn cô gái xinh đẹp trong thùng gỗ, chắc chắn nói.

Phong Liên Dực mỉm cười nói: "Cô ấy không phải là Bắc Nguyệt quận chúa."

"Ta biết cô ấy không phải là Bắc Nguyệt quận chúa!" Nhớ tới vẻ mặt bi thương của cô gái này trước khi đi, Nguyệt Dạ không kìm lòng được bước qua, đưa tay vỗ nhẹ gò má cô gái.

Làn da lạnh như băng.

Trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, Nguyệt Dạ lá gan lớn, vội vàng đưa tay kiểm tra hơi thở, biến sắc: "Cô ấy chết rồi."

Biểu cảm Phong Liên Dực lại có vẻ như không ngoài dự liệu.

"Ta mới nhìn thấy cô ấy, lúc đó vẫn sống tốt!" Nguyệt Dạ cắn môi, mang theo vài phần thương tiếc, nàng không nhận ra cô gái này, có thể tưởng tượng ngày đó nàng lưu luyến si mê ưu thương, nhưng trong lòng như tan nát.

Là ai giết cô ấy?

"Cô ta đã sớm chết." Phong Liên Dục đi tới, nhìn nước trong thùng gỗ, hiện ra một luồng hồng nhạt trong nước đen. Hắn nhìn kỹ thấy bên trong có vô số dược liệu trân quý, toàn bộ đều là bảo tồn thân thể, khiến người sống như thực vật.

Xem ra Tống Mịch vì bảo vệ thân thể của cô ta mà tổn rất nhiều công phu.

"Ngày xưa Hồng Liên tôn thượng, không ngờ có kết cục như vậy." Phong Liên Dục cảm thán một tiếng, không để ý quá nhiều ở trong lòng. Vì cô gái này dung mạo tương tự Bắc Nguyệt nên hắn mới cảm khái như vậy.

"Người biết cô ấy?" Nguyệt Dạ kinh ngạc ngẩng đầu.

Phong Liên Dục cười cười, chưa trả lời nàng, trực tiếp vượt qua thùng gỗ, đi tới phía sau một gian phòng để dược liệu trân quý.

Lúc Tiêu Dao Vương ở đây đều có kết giới cường đại bảo vệ, hơn nữa, có rất ít kẻ chủ động đánh một luyện dược sư siêu cấp, dù sao bị cao thủ khắp thế giới đuổi giết thì mùi vị cũng không dễ nuốt.

Phong Liên Dục đi qua từng chướng ngại, cuối cùng đứng lại, giơ tay lên, nhẹ nhàng vuốt ve một loại đồ vật.

Nguyệt Dạ vừa nhìn liền phát hiện là một dược lò màu vàng!

Thân dược lò lóng lánh màu vàng, cũng không chói mắt. Trên dược lò vẽ hoa văn màu đen, đó là đóa sen nở rộ, liếc mắt một cái, thấy hoa sen như đang sống sờ sờ, cánh hoa trùng điệp, một mùi thơm lạ lùng đập vào mắt.

Nguyệt Dạ ngẩn ra, dược lò này tuyệt đối là hi thế trân bảo! Phong Liên Dực hơn nửa đêm chạy tới là vì dược lò này sao?

Đưa tay gỡ dược lò xuống, nhẹ nhàng lau tro bụi phía trên, xem ra chủ nhân Tiêu Dao Vương cũng đã lâu không dùng đến bảo khí này.

Phong Liên Dực cúi đầu nhìn dược lò, ánh mắt có chút nhu hòa, tựa hồ nhớ tới chuyện cũ ngọt ngào.

Đó là lần đầu tiên bọn họ thực sự gặp gỡ, giao thủ.

"Đây là Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, bảo khí dược lò, chỉ cần là luyện dược sư đều thềm nó nhỏ dãi." Phong Liên Dực giao Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cho Nguyệt Dạ xem. "Loại cấp bậc đan dược như Thất Pháp Đan, dùng dược lò bình thường tỷ lệ thành công quá thấp. Còn cả dược liệu, chúng ta không nên lãng phí."

Nguyệt Dạ nắm tay, kích động nhìn hấn: "Không ngờ ngươi lại suy nghĩ cho ta như vậy, ngươi thật là người tốt! Nếu ta may mắn dựng lại linh thể, nhất định báo đáp tốt ngươi!"

Nửa đêm hấn tâm tình không tốt, vậy mà vẫn có thể nghĩ tới chuyện của nàng. Hấn trời sinh cao quý, mà nàng chỉ là một luồng cô hồn, vậy mà hấn không ghét bỏ nàng!

Nghe nàng nói xong, Phong Liên Dực cười rộ lên, nhìn nàng vì kích

động mà khuôn mặt nhỏ nhắn phớt hồng, trước kia vì sao không phát hiện, nàng còn có mặt đáng yêu như vậy?

"Muốn báo đáp ta, để chính mình trở thành người vui sướng nhất trên đời đi." Phong Liên Dục thấp giọng nói xong, đôi mắt nhẹ nhàng vừa chuyển, liền từ bên cạnh nàng đi ra ngoài.

Nguyệt Dạ sững sốt hồi lâu, mới cười "Khì khì" một tiếng, xoay người nói: "Trừ việc không có linh thể khiến ta khổ não, hiện tại quả thật cảm giác rất khoái nhạc! vô tư vô lo!"

Phong Liên Dục chưa trả lời, bốn phía không khí trong nháy mắt trở nên ngưng trệ vội vàng hơn!

Nhận thấy bất thường, Nguyệt Dạ lập tức ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ngoài cửa một thiếu niên sắc mặt tái nhợt đứng đó, vẻ mặt ngoài ý muốn nhìn bọn họ!

Có người như vậy tới gần, mà hai người bọn họ không hề phát hiện!

Nguyệt Dạ nhất thời giấu Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh ở phía sau, nàng chỉ là hồn phách, không có linh thể, bởi vậy không có nạp giới, chỉ có thể dùng phương pháp ngu như vậy.

Phong Liên Dục bình thản cười rộ lên, giọng nói dễ nghe quanh quẩn trong phòng tràn ngập mùi thảo dược: "Đây là nơi ở cũ của Thánh Quân, Mặc Liên các có vẻ vĩnh viễn không đoạn tuyệt được quan hệ với Điện Quang Diệu."

Mặc Liên vừa nghe, sắc mặt lo sợ không yên, lập tức lắc đầu nói: "Không có!"

Vừa rời ngoài cửa ánh sáng yếu ớt, không nhìn rõ được, lúc này

nghe được giọng nói, Nguyệt Dạ mới nhận ra, thiếu niên kia không phải là suýt tự sát trước mặt nàng sao?

Người này rất lợi hại, không thể khinh thường, nếu hắn cũng vì Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh mà đến thì lần này sợ rằng phải khai chiến!

Nguyệt Dạ khẩn trương nhìn hắn, Mặc Liên bối rối không biết nên giải thích như thế nào, xoay chuyển ánh mắt liền nhìn thấy Nguyệt Dạ phía sau Phong Liên Dực, giật mình một cái, hắn quên mất việc giải thích với Phong Liên Dực, ngơ ngác nhìn nàng, mang theo vài phần mê mang cùng lo sợ nghi hoặc.

"Ta, đã gặp, ngươi?" Một câu đơn giản bị hắn ngắt thành mấy chữ nói ra, ngữ khí vẫn hết sức bằng phẳng. Nguyệt Dạ bắt đầu mê hoặc một chút, mới từ từ hiểu hắn muốn nói chính là "Ta đã gặp ngươi".

Lần trước hắn chỉ nhìn thấy tiểu hồ ly, còn chính mình trốn trong phong ấn, vậy mà hắn vẫn nhận ra được, Nguyệt Dạ tâm tình tốt nói: "Mấy ngày hôm trước mới gặp! tiểu hồ ly lỗi tai hồng!"

Mặc Liên nhìn nàng hồi lâu, tựa hồ cố gắng nhận ra khuôn mặt nàng, nhìn thấy hai lọn tóc màu đỏ bên tai, liền thì thào nói: "Là ngươi."

Cái gì gọi là "Là ngươi"?

Khẩu khí thất vọng này là sao? Một nàng vẫn tràn đầy nhiệt huyết, suýt học máu, thật sự là mặt nóng dán lên cái mông lạnh!

Phong Liên Dực quay đầu lại nhìn nàng một cái, vươn tay ôn nhu nói: "Chúng ta đi thôi."

Nguyệt Dạ gật đầu, đuổi theo hắn, thuận tiện đưa Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh cho hắn, để hắn bỏ vào nạp giới, liên quan đến linh thể của

nàng, sao có thể không cẩn thận một chút?

Lúc đi qua thùng gỗ, Nguyệt Dạ ngừng một chút, nhìn cô gái kia khuôn mặt không hề tức giận, tâm trạng rầu rĩ, không khỏi nói: "Đem nàng chôn đi, cho dù linh thể có thể bảo tồn một vạn năm, cũng muốn bình yên xuống mồ."

Phong Liên Dực không có ý kiến gì, nàng muốn làm cái gì, hấn phụng bồi đến cùng.

"Đừng chạm!" Mặc Liên hô một tiếng, bước lại ngăn trở Nguyệt Dạ đang muốn vớt Hồng Liên lên.

Bị hấn vừa rồi lãng quên, Nguyệt Dạ đang khó chịu, giờ phút này hấn còn ngăn cản, nàng liền hừ một tiếng: "Người đã chết đi, còn muốn thế nào?"

Mặc Liên hiển nhiên không am hiểu tranh cãi, đụng phải người nhanh mồm nhanh miệng thì hoàn toàn bại lui. Nếu là trước kia, kẻ nào dám ngăn cản hấn chỉ có một con đường chết. Nhưng hôm nay Mặc Liên đã quyết tâm sửa đổi, không muốn làm cỗ máy giết người của Điện Quang Diệu, mặc dù có ý niệm khát máu trong đầu hiện lên, hấn cũng sẽ cưỡng chế đè xuống.

Hấn không muốn lại giết người, hai tay này không muốn dính vào máu tươi bất kỳ kẻ nào.

Hấn sợ hãi máu tươi nóng rực sẽ khiến hấn nhớ tới lúc đâm thủng trái tim Bắc Nguyệt...

Bị Nguyệt Dạ chẹn một câu như vậy, hấn đầu tiên giận dữ, sau đó cố gắng ấn nhẫn đến mặt đỏ rần, thấp giọng nói: "Cô ta, không chết!"

"Cô ấy đã không còn hơi thở." Cái bộ dáng này, người sáng suốt vừa nhìn thì biết là đã chết.

Phong Liên Dực trầm ngâm trong chốc lát, sau đó lôi kéo tay nàng, nói:"Nếu hắc nói như vậy, vậy có lẽ cô ta thật sự còn sống, chúng ta đi thôi."

Nguyệt Dạ không ngờ ngay cả hắc cũng tin tưởng, rõ ràng là một người chết, hắc lại tin còn sống, khiến hồn phách như nàng thống khổ sao chịu được?

Tuy nhiên, có chút ấn tượng với một ít bí thuật, như lợi dụng tử thi để làm biết phương pháp gì đó.

"Hừ! người chết rồi tốt nhất bình yên xuống mồ, cứ lưu lại chỉ là tai họa! sẽ bị trời phạt!" Nguyệt Dạ lạnh lùng nói, nàng thương cảm cô gái kia, rõ ràng chết đi, nhưng ngay cả hoàng thổ chôn cũng không có.

Song lời của nàng lại làm sắc mặt Mặc Liên trong nháy mắt tái nhợt cứng ngắc, trên mặt hắc vốn không có huyết sắc, giờ phút này tựa như có một tia màu xanh, khiến hắc thoát nhìn càng âm trầm khủng bố.

Nguyệt Dạ không biết nói sai cái gì, nhìn như vậy, trong lòng liền sợ hãi.

Phong Liên Dực cảm khái nhìn Mặc Liên, thản nhiên nói: "Người đã cảm giác Hồng Liên còn sống, chúng ta sẽ không đụng vào cô ta, Nguyệt Dạ nói chuyện trực tiếp, người đừng suy nghĩ nhiều".

"Trời..... phạt." Mặc Liên thì thào nói, tự giễu cười, nụ cười còn khó nhìn hơn cả khóc, lộ ra cảm giác bị thương.

Thấy hấn như vậy, Nguyệt Dạ không dám nói thêm gì, vội vàng đuổi theo bước chân Phong Liên Dực.

Song lúc đi qua Mặc Liên, thiếu niên sắc mặt tối tăm lại đột nhiên ra tay, bắt được bả vai của nàng, điên cuồng rống to: "Trời phạt? Ta không sợ! Đến đi! Tại sao trời phạt ta, trời cao vì sao mang nàng đi!?"

Không ai ngờ hấn đột nhiên nổi điên, Nguyệt Dạ ngây ngẩn cả người, bả vai suýt bị hấn bóp nát, toàn thân đau nhức.

Hấn bình thường nói chuyện cũng không liên tục, lúc này phần nộ không chịu nổi, vậy mà liên tiếp nói ra một câu hoàn chỉnh!

Nguyệt Dạ ngẩn ra, vội vàng tránh ra hấn: "Người nói gì ta nghe không hiểu!"

Phong Liên Dực cũng chợt lóe thân lại đây, bắt được tay Mặc Liên, trầm giọng nói: "Buông tay!"

Mặc Liên phần hận bỏ qua tay hấn, nhìn chăm chăm Nguyệt Dạ, nàng chưa từng nhìn thấy một đôi mắt trong suốt xinh đẹp như vậy, ở trên mặt tái nhợt tức giận, cặp mắt xinh đẹp kia có vẻ không hài hòa.

Hình như là thứ không thuộc về hấn, nhưng lại sinh sôi trên mặt hấn.

Hấn cử động quá mức điên cuồng, tựa hồ mất đi lý trí, Phong Liên Dực ánh mắt trầm xuống, không lưu tình bắt tay hấn, nguyên khí phong sắc bén xuất hiện. Mặc Liên hung tàn chuyển mắt qua, nổi giận gầm lên một tiếng, buông bả vai Nguyệt Dạ ra, tay kia nắm chặt hung hăng đập trên mặt Phong Liên Dực!

Phong Liên Dực trốn tránh kịp thời, nghiêng đầu tránh thoát nắm tay hắn, song lúc nhìn cặp mắt trong suốt của Mặc Liên lại tràn đầy bi phần sát khí!

Nguyệt Dạ cực kỳ hoảng sợ, nàng không ngờ một câu nói vừa rồi lại gây ra họa lớn như vậy.

Nhìn thân thủ Mặc Liên mạnh mẽ khó tin, mà Phong Liên Dực cũng không nường nhịn nhiều, hai tuyệt thế cao thủ nếu đánh nhau ở đây, động tĩnh sợ rằng sẽ kinh động cả tòa Thành Lâm Hoài!

"Dừng tay!" Nàng vừa vịn đứng ở bên người Mặc Liên, đưa tay bắt được góc áo của hắn muốn ngăn cản.

Song Mặc Liên đang điên cuồng mặc kệ nàng là ai, trở tay vung lên, đánh bật thân thể gầy yếu của nàng ra ngoài!

Cửa sổ bị đánh vỡ, nàng kêu lên một tiếng đau đớn, ngã ở đất tuyết bên ngoài

"Nguyệt Dạ!" Phong Liên Dực vừa nhìn liền thay đổi sắc mặt, không ngờ Mặc Liên sẽ ra tay với nàng!

Trong lòng chỉ lo lắng nàng, căn bản không để ý Mặc Liên, quay người lại, bóng người màu trắng liền biến mất tại chỗ, trong nháy mắt xuất hiện ở bên cạnh Nguyệt Dạ.

"Không sao chứ?" Nàng nàng dậy, lo lắng lau vết máu bên khóe miệng nàng.

Mặc Liên giật mình một cái, đột nhiên nhìn về cô gái ngoài cửa sổ, có chút không thể tin cúi đầu liếc nhìn tay của mình, sắc mặt tái nhợt.

Hắn theo ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên lại đón nhận ánh mắt Phong Liên Dực lạnh liệt, giấu điểm sát khí.

Xung quanh gió bắt đầu thét gào, đây là Tu La vương khủng bố tức giận.

Mặc Liên biết mình làm sai chuyện, bất kể thế nào cũng không đánh trả.

"Tu La vương, có thể nể mặt mũi tại hạ, tạm hoãn động thủ được không?" giọng nói ôn hòa mang ý cười từ sân ngoài vang lên, sau một lát, một nam tử mặc trường sam chậm rãi đi tới.

Vẻ mặt tươi cười, ôn hòa khiêm cung, nhưng nụ cười khiến người ta cảm thấy giả dối.

Cho dù vẻ mặt anh tuấn nhưng vẫn không khiến người ta thích được.

Phong Liên Dực quay sang liếc hắn một cái, tựa hồ có cái gì xúc động, gió xung quanh quả nhiên yên tĩnh trở lại.

"Đa tạ." Người tới cười nói, hai mắt thoáng nhìn thấy Nguyệt Dạ trong lòng Phong Liên Dực, ánh mắt trở nên cao thâm, "Vị này là....."

"Không quan hệ với các ngươi." Một tay ôm ngang người Nguyệt Dạ, Phong Liên Dực lạnh lùng nói.

Nhìn thấy Phong Liên Dực rời đi, người đến liền hảo tâm nhường đường, cười dài nhìn bọn họ, lúc Nguyệt Dạ đi qua hắn, vẻ mặt mang cười đột nhiên giật mình một cái, lại vươn tay ngăn cản bọn họ.

"Nàng là hồn phách?" Đôi mắt người nọ khó tin nhìn về Nguyệt Dạ.

Phong Liên Dực liếc mắt nhìn hấn, nói:"Mạnh Kỳ Thiên các hạ sau khi nắm giữ Điện Quang Diệu, ngay cả chuyện của Thành Tu La cũng muốn nhúng tay sao?"

"Không dám." Nam nhân tên Mạnh Kỳ Thiên hết sức khiêm tốn cung kính nói,"Tuy nhiên, nếu hồn phách của nàng phiêu đặng bên ngoài, một ngày nào đó sẽ bị những người đó phát hiện."

"Những người đó?" Phong Liên Dực nhíu mày, Nguyệt Dạ cũng ngẩng đầu nhìn hấn, trong lòng bất an, người này rốt cục biết những gì?

Hấn tựa hồ..... Biết rất nhiều thứ!

Mạnh Kỳ Thiên nghiêm túc nhìn Nguyệt Dạ, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Liên, nói: "Những người đó, theo dân gian nói là Địa ngục Âm ti, tuy nhiên, bọn họ cũng là người."

Mặc Liên ngẩn ra, bỗng nhiên nhớ tới lúc thi triển Thuật chiêu hồn, hấn nhìn thấy người xuất hiện trong bóng tối, bộ dáng gì không rõ, có vẻ chỉ là một cái bóng dáng mà thôi.

Những người ở đó không ai phát hiện bóng đen, chỉ có người thi triển pháp thuật cùng người chịu thuật mới có thể nhìn thấy.

Mạnh Kỳ Thiên nói như vậy, là muốn nhắc nhở hấn.

"Thật kỳ quái, vì sao nàng có thể ngoại lệ? Sau khi người chết, trong vòng một canh giờ, hồn phách sẽ bị những người đó mang đi, mà nàng..."

Mạnh Kỳ Thiên nhìn Nguyệt Dạ, cô gái này thoát nhìn cũng không phải hồn phách mới chết, hơn nữa, sao nàng lại có thân thể?

Hồn phách bình thường chỉ là bóng dáng hư ảo mà thôi.

Bị hấn nhìn toàn thân mất tự nhiên, Nguyệt Dạ trong lòng Phong Liên Dực ngược mắt lên, lạnh lùng liếc hấn, mặc dù rất muốn thám thính một ít chuyện về "những người đó" từ nam nhân này, đáng tiếc không hiểu sao cảm giác người này nguy hiểm.

Người như thế khiến nàng cảm giác không thể tin tưởng, bởi vậy nàng hừ một tiếng, nói: "Hồn phách thì sao? Trời sinh vạn vật đều có hồn phách, chẳng lẽ có người không cho phép hồn phách tồn tại ở hậu thế sao?"

"Cô nương nói có lý, tuy nhiên tại hạ chỉ nhắc nhở một tiếng, hy vọng cô nương cẩn thận là hơn, ít lộ diện ở bên ngoài, tránh bị những người đó nhìn trúng." Mạnh Kỳ Thiên vẻ mặt tươi cười nói.

Mặc dù hấn thiện ý nhắc nhở, nhưng Nguyệt Dạ không có tâm tình cảm kích, nhìn hấn một cái, liền không thèm nói lại.

Phong Liên Dực mang nàng ra khỏi hậu viện, trong nháy mắt tới hơn mười thước ở ngoài.

"Người kia là ai?" Nguyệt Dạ cau mày hỏi, trong lòng vẫn có ba phần nghi hoặc lời nói của hấn.

"Hấn là Mạnh Kỳ Thiên, trước đây Thánh quân của Điện Quang Diệu từng nói, trên đời này, không có chuyện gì mà Mạnh Kỳ Thiên không biết."

Nguyệt Dạ nhẹ nhàng mím môi, trầm mặc một hồi lại hỏi: "Vậy người

thấy hần vừa nói có mấy phần chân thật? Trên đời này thật sự có người khổng chế được hồn phách sao?"

"có chứ." Phong Liên Dực không nghĩ nhiều liền thốt ra.

Nguyệt Dạ khiếp sợ nhìn, vịn bả vai hần, khẽ run lên, "Vì sao?"

"Ta từng tận mắt thấy Thuật chiêu hồn, người thi triển thuật pháp cùng "Những người đó" ký kết khế ước, để hồn phách đã ly thể trở về."

Nguyệt Dạ trầm mặc, hung hăng nắm chặt tay. Như vậy, Mạnh Kỳ Thiên nói là sự thật, nàng nhất định phải nhanh đạt được linh thể, nếu không, thật sự sẽ bị những người đó bắt đi.

Quyết định chủ ý, Nguyệt Dạ đã nói: "Chuyện về Thất Phá Đan làm phiền ngươi!"

"Không cần khách khí." Phong Liên Dực mỉm cười, biết suy nghĩ trong lòng nàng: "Trừ Thất Phá Đan, ngươi còn cần cái gì sao?"

"Chuông Tỏa Hồn." Nguyệt Dạ nói: "Tuy nhiên vật này ta sẽ nghĩ cách mang tới, không cần phiền ngươi."

"Thật sao?" Chuông Tỏa Hồn là thần khí, không biết lấy ở đâu?.

"Điểm bản lĩnh ấy ta vẫn còn." Nguyệt Dạ tự tin nói.

Nàng là hồn phách, đối với hồn phách mà nói, Chuông Tỏa Hồn là thần khí mang theo lực linh hồn, bọn họ cảm ứng là chuẩn nhất xác, lần đầu tiên nhìn thấy Bắc Nguyệt quận chúa, trong lòng nàng đã đánh chủ ý này.

Chỉ tiếc lúc ấy không có tin tức Thất Phá Đan từ trong cung Vạn thú, nếu không, nàng đã sớm động thủ!

Bởi vì Yểm ngăn trở, nàng không muốn lại đi đánh chủ ý tới Hiên Viên Cẩn, mặc dù đối vậ thân thể cường đại tràn ngập hứng thú, song, nàng không muốn Yểm thương tâm.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 1029: Linh thú nhận chủ 1

Phủ Trưởng công chúa.

Hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa sắp tới gần, cả tòa phủ đệ bận tới may tối mặt, các loại đồ cưới chuẩn bị đã bày đầy sân vẫn không đủ, trong cung tặng phẩm cũng cuồn cuộn không ngừng đưa tới.

Cảnh tượng xuất giá như vậy, cho dù là công chúa thật sự cũng không phô trương như vậy.

Theo người lui tới, không ai chú ý một con tiểu hồ ly lén lút chuồn vào trong phủ, thẳng đến Lưu Vân Các của Bắc Nguyệt quận chúa.

"Tam muội muội, vòng tay của người thật đẹp mắt, Phi Thúy như vậy không thấy nhiều, nhất định là tặng phẩm của Hoàng thượng đúng không?" Một giọng nữ lạnh lạnh tràn ngập hâm mộ nói.

"Đây là quà tặng của phu nhân An Quốc công mấy hôm trước đưa đến." giọng nói ôn nhu này là của Bắc Nguyệt quận chúa.

"Phu nhân An Quốc công thật hào phóng, ta cho tới bây giờ chưa từng có trang sức quý như vậy, chờ lúc muội muội xuất giá, định tặng gì đó nhưng sợ món quà nghèo hèn, làm muội muội mất mặt."

Bắc Nguyệt quận chúa nói:"Vòng tay xinh đẹp ta cũng không nhìn thấy, tỷ tỷ nếu thích thì đưa cho tỷ tỷ đi."

"Muội muội thật sự quá tốt!" Nàng vui vẻ cười rộ lên, vội vàng đeo

chiếc vòng Đế Vương Lục Phi Thúy vào cổ tay, mừng rỡ nhìn trái phải.

Bắc Nguyệt quận chúa chậm rãi nâng chén trà lên, mặt mỉm cười phúc hậu, đối mặt với tỷ tỷ lên mặt nạt người này hình như có vài phần sợ hãi.

"Nhưng..." Tiêu Linh nhìn vòng tay lại không quá cao hứng: "Có vòng tay tốt như vậy, ta có quần áo nào xứng đây? Còn có châu báu trang sức, cũng không xứng với, haiz, xem ra ta không có phúc khí có vòng tay tốt như vậy."

Nghe nàng nói vậy, bên cạnh mấy cái nha hoàn cũng lộ ra vài phần vẻ mặt hèn mọn, nhưng Bắc Nguyệt quận chúa vẫn tốt tính nói: "Ta có mấy khối vải không tồi, trang sức cũng không dùng hết, Đại tỷ tỷ không chê thì đi chọn mấy thứ đi, coi như một chút tâm ý của muội muội."

Tiêu Linh vừa nghe, lập tức mặt mày hớn hở: "Tam muội muội là người tốt nhất! Di, trên tay người chiếc nhẫn rất đẹp"

Tiêu Linh vừa nói, liền cúi người xuống muốn bắt lấy chiếc nhẫn Phi Thúy trên tay Bắc Nguyệt quận chúa.

Bắc Nguyệt quận chúa luôn luôn dịu ngoan, lúc này như bị bóng tay, cuống quít rời tay đi, cẩn thận dùng tay khác che chở.

Tiêu Linh hừ lạnh một tiếng: "Tam muội muội, đây là thứ tốt gì mà ngay cả nhìn một chút cũng không được."

"Ta....." Bắc Nguyệt quận chúa thoáng cái mặt đỏ lên, không biết phản bác thế nào, chỉ nắm chặt nhẫn, không nói được một lời.

"Tiêu đại tiểu thư, đó là nạp giới của quận chúa, người biết nạp giới đối với một triệu hồi sư mà nói rất trọng yếu chứ?" Một cô gái tú lệ từ trong phòng đi tới, trong tay cầm rất nhiều vải vóc thượng đẳng.

Tiêu Linh nghĩ đến trước kia Hoàng Bắc Nguyệt khống chế Bằng Linh Huyền Diệu, uy phong bát diện, hôm nay mặc dù không có khí thế như vậy, nhưng nỗi sợ hãi cũng không biến mất, bởi vậy thu liễm ba phần tính tình, cười nói: "Ta thấy đẹp mắt muốn nhìn một chút mà thôi, không biết đó là nạp giới của Tam muội muội."

Cô gái tú lệ tên là A Lệ Nhã, cùng mấy huynh đệ trong tộc của nàng ở tại trong vương phủ, bảo vệ Bắc Nguyệt quận chúa, những người này đều là cao thủ, Tiêu Linh không dám đắc tội.

Bởi vậy có bậc thang, tự nhiên theo xuống.

A Lệ Nhã đi tới, đem vài khối vải vóc cũng một cái hộp trang sức giao cho nha hoàn Tiêu Linh, lạnh lùng nói: "Những vải vóc cùng trang sức đều là tốt nhất, coi như quận chúa thưởng cho Đại tiểu thư đi."

"A Lệ Nhã....." Bắc Nguyệt quận chúa trầm thấp kêu một tiếng, nhu nhược nói "Không được vô lễ với Đại tỷ tỷ."

Tiêu Linh bị A Lệ Nhã nói mấy câu khiến ghen hờn không dám phát tác. Nhưng nghe thấy Bắc Nguyệt quận chúa nói liền nâng cằm, chua ngoa nói: "Ta cùng Tam muội muội là tỷ muội, đồ vật của nàng là đồ vật của ta, khi nào đến lượt ngoại nhân nói chuyện?"

"Vâng, A Lệ Nhã nói sai rồi." Cô gái Tú lệ cúi đầu nói, "Quận chúa, bên trong còn có việc, ta cáo lui trước."

Bắc Nguyệt quận chúa gật đầu, A Lệ Nhã liền quay người chạy đi, lúc quay người lại, hai mắt đã đỏ.

Chỗ nàng chạy tới đúng là nơi tiểu hồ ly ẩn thân, A Lệ Nhã xoa nước mắt, không chứng kiến chậu hoa dưới chân, suýt ngã sắp xuống, nhìn lại vừa vặn đối mặt với tiểu hồ ly.

Hai người đều ngẩn ra, Nguyệt Dạ tới trộm đồ vật, bị phát hiện đương nhiên không tốt, bởi vậy sau lúc ngẩn ra lập tức xoay người bỏ chạy!

A Lệ Nhã đang kỳ quái tiểu hồ ly từ chỗ nào xuất hiện, thấy nó cơ trí chạy trốn như vậy, nghĩ thầm thế nào cũng không để nó quấy nhiễu quận chúa, vì vậy bước nhanh đuổi theo.

"Đừng chạy!" Đoạn đường đuổi theo ra Lưu Vân Các, tiểu hồ ly chạy vào hậu hoa viên, vừa lúc A Tát Lôi cùng Cát Khắc sóng vai đi tới, A Lệ Nhã vội vàng hô: "Ca, bắt lấy tiểu hồ ly!"

A Tát Lôi cũng đã sớm nhìn thấy tiểu hồ ly, tính cách thích chơi đùa, bởi vậy không cần A Lệ Nhã mở miệng, hai chân nhanh như gió tới trước mặt tiểu hồ ly, nàng căn bản là không tránh được cao thủ thuộc tính phong, một phát đã bị bắt được!

"Ha ha! hồ ly tai đỏ, thật sự rất đáng yêu!" A Tát Lôi giơ tiểu hồ ly lên, nhìn mặt nàng cười nói: "A Lệ Nhã, không phải muội vẫn muốn linh sủng dịu ngoan sao? tiểu hồ ly này mới cấp một, rất dễ thuần phục."

"Nó vừa rồi trốn ở trong viện quận chúa." A Lệ Nhã vẻ mặt không vui đi qua.

"Một con hồ ly cấp một mà thôi, lo lắng làm gì?" A Tát Lôi cười gãi gãi cổ tiểu hồ ly.

Động vật bình thường đều thích động tác cứng nựng này, đáng tiếc

tiểu hồ ly lãnh đạm khác thường, không những không có cực nhỏ phản ứng, vẫn rất lạnh lùng nhìn A Tát Lôi.

A Tát Lôi gãi gãi đầu, linh sủng như vậy cũng không khiến người thích được!

Cát Khắc nghiêm túc nói: "Mặc dù là linh thú cấp một, cũng không thể khinh thường."

Vừa nói vừa đi tới xách tiểu hồ ly qua nhìn kĩ một chút, quả thật chỉ là linh thú cấp một, trừ lỗ tai đỏ cùng đôi mắt xanh lam thì không có chỗ nào đặc biệt, lúc này mới thoáng yên tâm.

A Lệ Nhã ngồi xuống ghế đá sau hoa viên, khổ não nói: "Tiêu Linh cũng quá kiêu ngạo, sao vương cứ nhường nhin mãi thế?"

"Bọn họ là tỷ muội, quan hệ khác nhau, tựa như muội là muội muội của ta ấy." A Tát Lôi an ủi sờ sờ tóc của nàng.

"Nhưng cũng không thể nén giận như vậy!" A Lệ Nhã hung hăng nện một phát bắp đùi của mình, "Dựa vào đâu mà cái gì Tiêu Linh muốn, vương phải đưa cho?"

"Haiz....." A Tát Lôi chỉ có thể thở dài, việc này là chuyện nhà của vương, bọn họ là ngoại nhân, tự nhiên không có tư cách quan tâm.

Hướng hồ, vương cũng nói qua với hắn, không thể vô lễ với Tiêu Linh, nàng tốt xấu cũng là thứ nữ phủ Trưởng công chúa.

Thật sự buồn bực, từ lúc đi theo vương, chưa từng trải qua cuộc sống uất ức như vậy.

Chẳng lẽ bọn họ mạo hiểm tánh mạng, ngàn dặm xa xôi đi ra khỏi

Rừng rậm Phù Quang cũng không làm nô tài ở phủ Trưởng công chúa được?

Giấc mộng chinh phục thế giới lúc đầu đâu rồi?

Vị Vương có thể dẫn dắt bọn họ nhất thống thiên hạ, ngạo thị quần hùng đi đâu rồi?

Ba người cùng ngồi xuống, cùng nhau ngửa đầu nhìn bầu trời xanh lam, cảm giác tiền đồ mờ mịt, căn bản không biết nên đi đâu.

Tiểu hồ ly ngồi xồm trong lòng Cát Khắc, cũng nhìn trời giống bọn họ, trong phong ấn, Nguyệt Dạ nhàm chán cực độ, nếu không phải sợ bại lộ thân phận khiến người hoài nghi, phá hủy đại sự của nàng, nàng sao lại dễ dàng để bọn họ bắt được?

Tuy nhiên may là biết trên tay Bắc Nguyệt quận chúa có một cái nạp giới, lần trước nàng cảm giác hơi thờ của Chuông Tỏa Hồn phát ra từ trên người quận chúa.

Nói vậy, nó ở ngay trong nạp giới là cái chắc!

Nàng phải nghĩ cách lén trộm nạp giới, sau đó lấy Chuông Tỏa Hồn ra.

Như vậy có chút khó khăn, bởi vì mở nạp giới ra, nhất định phải là linh hồn chủ nhân nạp giới mới có thể...

"Thật không rõ vương hiện tại suy nghĩ cái gì? Cho dù mất đi trí nhớ, cũng không có thể ngay cả thực lực cũng quên chứ?" A Lệ Nhã bất mãn nói.

"Có lẽ vương không phải quên thực lực, mà là căn bản không biết

từng mạnh như vậy." A Tát Lôì thì thào nói.

A Lệ Nhã gật đầu, đồng ý nói:"Muội cũng nghĩ như vậy, Cát Khắc đại ca, chúng ta có cách nào để vương biết trước kia bộ dáng vương thế nào không?!"

"Nói thì dễ, phải nghĩ cách đã" Cát Khắc rầu rĩ nói, ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cũng không thấy, còn Tiểu Hồ và Chi Chi không ký kết khế ước cùng vương, hiện tại như hai con sủng vật muôi trong phủ trưởng công chúa.

A Tát Lôì trời sanh cơ trí, mưu mô nhiều nhất, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lập tức nói:"Có! Vũ khí trước của Vương - Tuyết Ảnh Chiến Dao!"

"Tuyết Ảnh Chiến Dao giấu trong nẹp giới của vương, phải có linh hồn vương mới có thể mở ra, chuyện này không dễ đâu?" A Lệ Nhã lập tức nói.

"Trước lên lấy nẹp giới ra, chúng ta tìm Thiên đại Đông nhi nghĩ cách, cô ta gần đây qua lại gần gũi với Mạnh Kỳ Thiên, tên kia cái gì cũng biết, có gắng tìm cách." A Tát Lôì giảo hoạt cười nói.

A Lệ Nhã cũng cười, Cát Khắc suy nghĩ một chút, cũng gật đầu, hỏi:"Người nào đi trộm?"

A Lệ Nhã nói:"Vương rất coi trọng nẹp giới, hôm nay ngay cả Tiêu Linh cũng không cho chạm."

"Vậy thì..." Cát Khắc cau mày suy nghĩ sâu xa.

"Ha ha! Ta có biện pháp!" A Tát Lôì đột nhiên cười rộ lên, xách tiểu hồ ly trong lòng Cát Khắc lên.

Tiểu hồ ly lắc lắc đầu hai cái, nhìn nụ cười gian xảo trên mặt A Tát Lôi, đột nhiên sau lưng mát lạnh.

"A Lệ Nhã, ngự thú quyết!"

"Muốn ký kết khế ước với nó sao?" A Lệ Nhã do dự.

"Đương nhiên không! Nó mới cấp một mà thôi, quá yếu, người ký kết bỗng mạng khế ước với nó không có lợi, chỉ cần dùng ngự thú quyết tầng thứ nhất giao dịch, trộm nạp giới của vương ra, thù lao là một quả Bích Tinh! Đối với linh thú cấp một mà nói, Quả Bích Tinh có thể khiến thực lực của nó tăng lên một lần đó!"

"Hóa ra là vậy, chỉ có ca ca thông minh!" A Lệ Nhã cười rộ lên, không đợi Cát Khắc phản ứng, đã niệm chú ngự thú quyết tầng thứ nhất.

Nguyệt Dạ từ trong phong ấn nhìn này ba tên ngậy thơ kia.....

Quên đi, dù sao đều là mục đích trộm nạp giới của Bắc Nguyệt quận chúa. Nếu bọn họ cản trở phiền toái, không bằng tương kế tựu kế để bọn họ nói điều kiện đi.

Sau một lát, tiểu hồ ly nhu thuận gật đầu, A Lệ Nhã trên mặt đầy tươi cười: "Thành công!"

"Được, mau đi đi." A Tát Lôi đặt tiểu hồ ly trên mặt đất, nàng cố ý giơ giờ lên cái đuôi, mới bình thân đi về hướng Lưu Vân Các.

Nội ứng ngoại hợp, để tiện hành động, A Lệ Nhã lợi dụng một ít chức quyền chính mình, điều nha hoàn trong Lưu Vân Các ra ngoài.

Giờ phút này Tiêu Linh đã đi, Bắc Nguyệt quận chúa thân thể yếu

đuổi, liền ngủ thiếp đi trên giường.

Trên người đắp áo lông chồn màu trắng muốt, hết sức ung dung, phụ trợ sắc mặt nho nhỏ khi ngủ khiến người ta sinh ra vài phần thương tiếc.

Tiểu hồ ly nhanh tay nhanh chân nhảy lên giường, đi tới chỗ tay Bắc Nguyệt quận chúa gối đầu, đang muốn chạm vào chỗ sâu trong ngón tay.

Đột nhiên Bắc Nguyệt quận chúa đang ngủ say chợt ưm một tiếng, khàn khàn nói: "Huỳnh..... rất chán ghét ta phải không?"

Tiếng nói cất lên, Nguyệt Dạ giật nảy mình, thân thể cứng ngắc, không dám cử động.

Chương 1030: Linh thú nhận chủ 2

"Chiến Dã ca ca...." Nhẹ nghiêng đầu, Bắc Nguyệt quận chúa lại nhắm mắt, chậm rãi tràn ra một giọt nước mắt, ở trong mộng nức nở một tiếng, cuối cùng đúng là không tỉnh lại.

Hóa ra chỉ nói là nói mơ, hù chết nàng.

Nguyệt Dạ thở dài nhẹ nhõm một hơi, vội vàng dùng móng vuốt tiểu hồ ly nhẹ nhàng ôm lấy nạp giới trên ngón tay Bắc Nguyệt quận chúa.

Trên ngón tay tinh tế, nạp giới gỡ xuống rất dễ dàng.

Nguyệt Dạ lập tức xoay người muốn chạy, suy nghĩ một chút lại quay đầu lại, thấp giọng nói với Bắc Nguyệt quận chúa đang ngủ say: "Người tốt như vậy, làm sao có người chán ghét người được?"

Nói xong, nàng ngậm chiếc nhẫn, nhảy khỏi giường, chuyển qua bình phong thì đột nhiên đâm đầu vào một vật như củ khoai tây chạy như điên vào, không thèm nhìn đường, chỉ hào hứng nhìn vật gì đó cầm trong tay.

Nguyệt Dạ căn bản không kịp né tránh, liền cùng khoai tây đập vào nhau!

Nàng lập tức trượt từ nền nhà ra ngoài, mà khoai tây thì trực tiếp lăn tròn ra ngoài cửa, hai mắt ánh sao tỏa ra mãnh liệt, chỉ ngây ngốc ngồi xuống, xoa mặt không biết chuyện gì xảy ra.

Thật là một đồ đàn!

Nguyệt Dạ lập tức đứng lên, may là nấp giới ngậm trong miệng không có mất, nàng liền nhanh lên chạy ra.

Đi ngang qua khoai tây nhi vừa ngốc lại vừa ngu kia, Nguyệt Dạ dùng cái đuôi phe phẩy trên mặt nó vài cái, sau đó cười chạy đi.

Khoai tây kia bị nàng đảo qua như vậy, đứng lên, rốt cuộc hiểu rõ chuyện gì xảy ra, trên người rơi rất đau, nhưng lại rất không cam lòng bị khi dễ như vậy.

Vì vậy nó cũng rất mất thể diện oa oa khóc lớn đuổi theo Nguyệt Dạ ra ngoài.

Vừa há miệng khóc lớn, vừa bước chân ngẩn ngẩn điên cuồng đuổi theo. Chúc Mộng Thú ngay tại lúc này lại quên nghề cũ của chính mình.

Nếu nó dùng ảo thuật vây khốn Nguyệt Dạ, nàng khẳng định không bỏ chạy được!

Nhìn thấy khoai tây nhi đuổi theo, Nguyệt Dạ trong lòng mắng to: Thối khoai tây nhi! Dám phá hỏng chuyện tốt của nàng!

Bị hấn điên cuồng đuổi theo, nào có cơ hội lấy Chuông Tòa Hồn ra chứ?

Quên đi, cầm cả nấp giới chạy đã!

Nấp giới vừa nhìn đã biết thuộc loại cao cấp, không gian bên trong có thể chứa cả một tòa thành trì. Không biết Chuông Tòa Hồn thả ở

đâu? Nếu có thể xem bên trong một chút thì tốt rồi.

Nạp giới tốt như vậy, bên trong nhất định đều là bảo bối.

Nàng nghĩ như vậy, đột nhiên ý thức trong phong ấn bị kéo một chút, trước mắt tối sầm lại, lúc mở to mắt thấy trong ý thức xuất hiện một đại không gian không nhìn thấy điểm cuối!

Từng ngăn tủ đứng ở hai bên, ngăn tủ phía trên bày đủ loại vũ khí, dược liệu, kinh quyển...

Nàng từ lúc có ý thức tới nay, chưa bao giờ nhìn thấy nhiều trân châu dị bảo như vậy!

Trợn mắt há mồm nhìn hết thấy trước mắt, đây chẳng lẽ là không gian bên trong nạp giới?

Làm sao có thể? Bất cứ một nạp giới nào, sau khi mua sẽ ký kết khế ước với bản thể hồn phách, chỉ có linh hồn của chính mình mới có thể mở ra.

Cái này rõ ràng là nạp giới của Bắc Nguyệt quận chúa, sao nàng có thể thấy được bên trong?

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng nàng vẫn thử ý niệm trong đầu một lần, yên lặng nghĩ Chuông Tỏa Hồn, quả nhiên trước mắt vừa chuyển, một cái chuông thật lớn xuất hiện trước mắt.

Thân chuông màu xanh xám, phong cách hoa văn cổ xưa miêu tả một loại cảm giác long trọng trang nghiêm.

Lấy sức mạnh linh hồn cảm nhận Chuông Tỏa Hồn, lực hấp dẫn rất khó tin.

Nguyệt Dạ vui mừng khôn xiết, thật sự đi mòn giầy không tìm được, đến lúc gặp được lại chẳng tốn công phu.

"Nó ra rồi!" mấy người A Lệ Nhã đã sớm coi chừng xung quanh Lưu Vân Các, nhìn thấy tiểu hồ ly đi ra liền tiến lên.

Chuyện nạp giới của Vương rất trọng đại, bọn họ cũng không quá yên tâm vào một con tiểu hồ ly.

"Chi Chi, người ra làm loạn gì?" Nhìn thấy Chi Chi oa oa khóc lớn theo đuôi tiểu hồ ly, A Tát Lô như rụng mảy.

Cũng may mấy người của tộc Hách Na Lạp đều bị kêu tới, giờ phút này bao vây tiểu hồ ly cùng Chi Chi vào giữa.

Chi Chi nhìn thấy người một nhà liền chỉ vào tiểu hồ ly "Chi nha chi nha" nói với A Tát Lô, nói cái gì đại khái chỉ nó mới hiểu được.

Nhìn nó há miệng khóc thương tâm như vậy, A Tát Lô cùng A Lệ Nhã nhìn nhau, chỉ có thể nói: "Đi tìm Tiểu Hồ chơi đi, chúng ta còn bận chính sự!"

Bị ngó lơ nên Chi Chi méo miệng, lớn mật néo cái đuôi to của tiểu hồ ly, cầm không buông tay.

Những người khác cũng không thể tránh được.

Nguyệt Dạ trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi với khoai tây nhi. Nếu không phải nó khóc lớn đuổi theo, dẫn A Lệ Nhã lại thì nàng đã sớm mang nạp giới rời đi rồi!

Thối khoai tây nhi! Sau này cắt người thành sợi khoai tây!

Quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Chi Chi, nghĩ thầm nạp giới có thể đưa cho bọn hắn, nhưng nàng muốn lấy Chuông Tỏa Hồn đi!

Trước lấy Chuông Tỏa Hồn ra đã!

Trong lòng chỉ vừa nghĩ như vậy, nàng đang ngấm ngầm tính toán dùng cách gì len lén cất giấu Chuông Tỏa Hồn lớn như vậy thì có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Chỉ thấy trên nạp giới lóe lên ánh sáng nhỏ, sau đó một cái chuông phong cách cổ xưa đột nhiên xuất hiện bên cạnh tiểu hồ ly!

Nguyệt Dạ hoảng sợ, Chi Chi lại càng sợ "Chi nha" một tiếng, ôm đầu chạy trốn vào lòng A Lệ Nhã.

Mà mọi người trong tộc Hách Na Lạp đang vây xung quanh ai nấy đều trợn mắt há hốc miệng nhìn nàng.

Trên trán Nguyệt Dạ toát ra một giọt mồ hôi, yên lặng liếc nhìn Chuông Tỏa Hồn đáng vóc thật lớn, làm sao để thần không biết quỷ không hay mang đi đây?

"Ca..." A Lệ Nhã ngơ ngác mở miệng, "Đây là..... Chuông Tỏa Hồn của Vương?"

A Tát Lôi nói: "Cái này từ đâu xuất hiện vậy?"

Một đám người hai mặt nhìn nhau, sau đó ánh mắt cùng chuyển hướng tiểu hồ ly, miệng nàng ngậm nạp giới, giờ phút này gương đôi mắt xanh lam lạnh nhạt nhìn bọn họ.

Cát Khắc trầm giọng nói: "Ở đây nhiều người! Không đánh rần động

cỏ, mang nó đi đã".

Nói xong bước qua ôm lấy tiểu hồ ly, những người khác nâng Chuông Tỏa Hồn, một đám triệu hồi sư lợi hại trong nháy mắt liền biến mất khỏi hậu viện trong phủ Trưởng công chúa.

phía nam Thành Lâm Hoài có một tòa biệt viện, năm đó Hoàng Bắc Nguyệt quét sạch Tiêu gia rồi thu mua biệt viện này, chưa bao giờ đến ở, chỉ mời một đôi vợ chồng già quét dọn.

Sau trận chiến với Thành Tu La, khi thi triển Thuật chiêu hồn thì Hoàng Bắc Nguyệt biến mất, còn lại Bắc Nguyệt quận chúa trở về, đối với chuyện ngày trước một mực không biết, rất xa lạ đám người A Tát Lô và Cát Khắc, mặc dù để bọn họ ở lại phủ Trưởng công chúa, nhưng đối đãi khách khí như khách nhân.

Đám thanh niên này tràn đầy nhiệt huyết, trong lòng chứa hoài bão thiên hạ, tự nhiên không quen cuộc sống an nhàn sung sướng, bởi vậy liền cầm chìa khóa mà Hoàng Bắc Nguyệt trước cho bọn hắn đến chỗ này sinh sống.

Biệt viện này hết sức tinh xảo, bởi vì hậu viện có một tiểu lâu bốn tầng, xây dựng rất cao, leo lên lầu cao, từ nóc nhà mở ra, dùng tinh thạch màu trắng bịt kín một cái lỗ hồng có thể thấy trăng sáng treo cao.

Trước đây chủ nhân hết sức phong nhã, vì lầu cao hậu viện phong cảnh đặc thù nên gọi là "Tòa Nguyệt Lâu".

Từ lúc đám người A Tát Lô đến sinh sống, một đám người thô莽, tự nhiên không có phong nhã như vậy, lão phu thê cũng chỉ hỗ trợ quét dọn nấu cơm, bọn họ phải đi thị trường lính đánh thuê làm nhiệm vụ kiếm tiền, như vậy không cần dựa vào phủ Trưởng

công chúa tiếp tế.

Có điều, mỗi ngày phái người luân phiên đi phủ Trưởng công chúa, bảo vệ Bắc Nguyệt quận chúa.

Trên Tòa Nguyệt Lô, cửa sổ đóng lại, cửa ra vào phái hai người canh gác, những người còn lại xếp thành một vòng tròn, lặng im không tiếng động nhìn tiểu hồ ly ngồi trên đệm mềm bị vây xung quanh.

Trừ tiếng thút thít của Chi Chi, trong gian phòng im ắng không có ai mở miệng nói chuyện.

"Những người này muốn làm gì?" Nguyệt Dạ trong lòng yên lặng nghĩ, mười mấy ánh mắt nhìn như muốn khoan mấy cái lỗ trên người nàng vậy.

Nạp giới cùng Chuông Tòa Hồn của Bắc Nguyệt quận chúa đang ở trước mặt nàng.

Nghiêm túc nhìn đủ một canh giờ, A Tát Lô hiểu động rối cuộc không nhịn được mở miệng nói: "Cát Khắc đại ca, đây là linh thú cấp một sao?"

Cát Khắc hồi lâu mới gật đầu, nghiêm túc nói: "Không sai!"

"Vậy vừa rồi....." A Tát Lô đưa tay ôm gáy cười ha ha, "Là ta hoa mắt sao? ha ha ha."

"Ta cũng nhìn thấy." A Lệ Nhã ôm Chi Chi, thấp giọng lầm bầm một câu, "Nạp giới có ánh sáng..."

"Ta cũng nhìn thấy!"

"Còn có ta! Ta cũng nhìn thấy! Đúng là ánh sáng!"

"Còn có ta!".

"Còn có ta!".

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng vài người đều mở miệng nói chuyện.

Cát Khắc vuốt nẹp giới trên ngón tay, yên lặng suy nghĩ trong chốc lát, đột nhiên ý niệm vừa động, trên nẹp giới của mình cũng hiện lên tia sáng, một đốm một cái búa xuất hiện trong tay hắn.

Nhìn thấy cử động của hắn, mọi người cũng đều lấy đồ từ chính nẹp giới của mình ra.

Mặc dù lấy ra vật phẩm khác nhau, song lúc dùng ý niệm mở nẹp giới ra, trên đó đều có tia sáng vô cùng bắt mắt lóe lên.

"Ánh sáng này chính là bản thể linh hồn tác động vào khế ước trong nẹp giới, cho nên mới có thể mở ra, đây là quy định chung của mỗi chiếc nẹp giới." A Tát Lô vừa nói vừa vuốt ve nẹp giới của mình.

"Nói cách khác, nếu không phải linh hồn bản thể thì không thể nhận thức khế ước." A Lệ Nhã tiếp lời.

Cát Khắc quét mắt mọi người xung quanh, cuối cùng nói: "Tất cả mọi người đều chứng kiến con hồ ly này mở nẹp giới của vương ra phải không?"

Sau đó, mười mấy ánh mắt lại nhất loạt nhìn về phía tiểu hồ ly.

Nguyệt Dạ buồn bực. Nàng quả thật thấy hình ảnh bên trong nạp giới, cũng lấy ra Chuông Tỏa Hồn, tuy nhiên, điều này chẳng chứng minh được gì, mỗi một loại vật sau khi được phát minh đều có thể có sơ hở mà.

Loại nạp giới này có sơ hở cũng là chuyện bình thường!

"Ca, huynh cảm giác hồ ly này có điểm tương tự với vương không?"
A Lệ Nhã nhìn tiểu hồ ly, si ngốc nói.

"Vương không có gương mặt hồ ly đâu!" A Tát Lôi nói.

A Lệ Nhã trề cái miệng nhỏ nhắn, nói:"Muội không nói giống khuôn mặt, huynh xem ánh mắt của nó! Cái loại ánh mắt lạnh lùng kia."

Mọi người theo lời của nàng cũng nhìn cặp mắt của tiểu hồ ly, nhưng cuối cùng chỉ phát hiện có lẽ con hồ ly này trời sinh lạnh lùng mà thôi.

A Lệ Nhã hút hút cái mũi, nức nở như Chi Chi "Nếu nó đúng là vương, không thể không nhận ra chúng ta, u u ô....."

Nghe nàng khóc, giống như tìm được đồng loại, Chi Chi cũng há mồm oa oa khóc lớn lên.

"Hai người các ngươi bớt phiền phức đi?" A Tát Lôi trừng mắt, khoanh tay tức giận ngồi xuống.

Cát Khắc nói: "Không biết có thể xuất hiện hai hồn phách tương tự hay không, chuyện này có chút phức tạp."

"Hồn phách tương tự? Cát Khắc đại ca, loại chuyện này ngẫm lại cũng không thể! Nếu linh thể giống nhau còn có thể giải thích, linh hồn làm sao có thể giống nhau đây?" A Tát Lôi lắc đầu nói.

Cát Khắc vẻ mặt nghiêm túc đứng lên, nói: "Ta muốn đi tìm Mạnh Kỳ Thiên các hạ hỏi một chút, các người trông coi con hồ ly này."

"Ta với người cùng đi!" A Tát Lôi cũng đứng lên, những người khác ở lại Tòa Nguyệt Lô. Con hồ ly chỉ là cấp một, không cần lo lắng nhiều.

Cát Khắc gật đầu, hai người cùng đi.

Những người còn lại đều đi ra ngoài coi chừng các nơi. Tâm tình mỗi người đều có chút phức tạp, trầm trọng, nhưng lại mang theo một chút nháy nhót.

Nếu đúng là hồn phách vương trở về, như vậy thật tốt quá!

A Lệ Nhã cùng Chi Chi khóc trong chốc lát, Chi Chi lấy khăn tay từ túi bọc nhỏ ra xoa nước mắt cùng mũi, bò lên trên bả vai A Lệ Nhã giúp nàng chà xát nước mắt.

Cử động này làm tiểu hồ ly cười nhạt, bộ dáng khoai tây nhi đích thực là ngu!

Bị nàng cười nhạt, Chi Chi hừ một tiếng, giận dữ quay đầu đi, trong bụng réo vang vì đói.

Nó nhớ vừa rồi cầm một khối hạt sen ngọt đi vào phòng Bắc Nguyệt quận chúa, tránh Tiểu Hồ ăn vụng một mình, kết quả.....

Va vào Nguyệt Dạ, hạt sen không biết bán đi đâu.

"Đói bụng hả, người ở đây nhìn tiểu hồ ly, nếu chạy loạn thì dùng ảo thuật hù dọa nó, ta đi làm điểm tâm cho người ăn." A Lệ Nhã đặt Chi

Chi trên nền nhà, đứng lên đi ra ngoài.

Biết rất nhanh thì có ăn, Chi Chi liền vui vẻ, vui vẻ cười ha ha trên đệm mềm, trong đầu ảo tưởng A Lệ Nhã làm đủ loại điểm tâm mỹ vị, suýt chảy cả nước miếng.

Nó không chú ý giờ phút này ánh trăng chậm rãi lên cao, thẩm thấu vào tinh thạch trong suốt trên nóc nhà, vừa lúc chiếu lên người tiểu hồ ly.

Đôi mắt xanh lam nheo lại, ngẩng đầu liếc nhìn tinh thạch trong suốt, đây đúng là nguyên liệu đặc thù, có thể mang ánh trăng thuần khiết không có cực nhỏ tạp chất nào.

Quả thực là ánh trăng tinh hoa.

Mọi người Thủ vệ ở bên ngoài, nàng lặng lẽ hướng móng vuốt vào nẹp giới, lấy ra một bộ trường bào màu đen quen thuộc ra, sau đó, dưới ánh trăng, thân ảnh cô gái chậm rãi xuất hiện.

Trong ảo tưởng Chi Chi không phát hiện ra bất cứ dị thường gì, chờ hần đột nhiên cảm giác ánh trăng trên đỉnh đầu hoàn toàn bị chặn lại mới trở mắt khôi phục, song, sớm bị Nguyệt Dạ tay mắt lạnh lẽo che miệng lại, khiến hần không phát ra bất cứ tiếng động gì.

"Hắc hắc." Nguyệt Dạ cười lạnh một tiếng, "Lọt vào trong tay ta, trước lột da ngươi, làm thịt kho tàu!"

Chi Chi sợ hãi, lập tức nước mắt xoạch xoạch rơi xuống, đáng thương nhìn nàng.

Bộ dáng đáng thương khiến người ta mềm lòng, Nguyệt Dạ nhéo cọng hành xanh biếc trên đầu hần nói: "Ngươi là Chúc Mộng Thú, ta

biết năng lực của người, đừng giờ trò!"

Chi Chi vội vàng gật đầu, Nguyệt Dạ lúc này mới buông miệng hẳn ra.

Xung quanh Tòa Nguyệt Lô đều là thủ vệ, muốn chạy không dễ, Nguyệt Dạ suy nghĩ trong chốc lát liền cúi đầu nhìn Chi Chi: "Nghe nói Chúc Mộng Thú có thể bện bất cứ ảo cảnh gì, chỉ cần trên đời từng xảy ra người cũng có thể tái hiện nó?"

Ăn nhờ ở đậu nên đương nhiên Chi Chi không dám nói dối, thành thật gật đầu.

Tuy có thể tái hiện quá khứ, nhưng quá khứ của một hồn phách nó không nhìn được, bởi vì nàng không có linh thể, không thể lấy máu làm môi giới.

Mộng cảnh cao thâm phải lấy máu làm môi giới.

Nguyệt Dạ cũng không làm khó dễ nó, nhưng lại hỏi: "Bắc Nguyệt quận chúa trước đây là bộ dáng gì?"

Hai mắt Chi Chi vừa mới khóc, trong giây lát lại đỏ lên.

"Không được khóc! Triển khai ảo thuật để ta xem một chút!" Nguyệt Dạ quát.

Chi Chi lập tức câm miệng không dám khóc, gơ tay nhỏ bé lên chỉ chỉ lục hành trên đầu bị nàng tóm.

Nguyệt Dạ không sợ hấn tính kế, những người này nàng hiểu rõ, bọn họ sẽ không thương tổn nàng.

Bọn họ chỉ muốn biết rõ ràng một chuyện, mà vừa lúc nàng cũng có chút nghi hoặc muốn tháo gỡ.

Chi Chi cũng là tên thành thật, nàng buông tay ra cũng không dùng ảo thuật vây khốn nàng, mà đi hai bước, sau đó ngồi ở trên ghế mềm, lục hành trên đầu nhẹ nhàng run rẩy.

Trong không khí truyền đến dao động, giống như sóng âm khuếch tán tới bên người Nguyệt Dạ.

Nàng ngẩn ra, đột nhiên như đi vào một gian phòng tràn ngập ánh mặt trời, nàng ngẩng đầu, trước mắt là một thân hình gầy gò, nhưng cô gái bóng lưng lãnh ngạo, tóc màu đỏ rực đường hoàng trong gió, có cảm giác kinh tâm động phách không thể tả được!

"Hoàng Bắc Nguyệt....." Nàng thì thào mở miệng, cô gái kia đột nhiên xoay người lại, sợi tóc bay múa, chỉ nhìn thấy một mặt nạ dữ tợn quỷ dị.

Trong tay một thanh chiến đao tuyết trắng chậm rãi hình thành.

Chương 1031: Linh thú nhận chủ 3

Cô gái tóc đỏ cũng nhìn nàng, ánh mắt xuyên thấu qua mặt nạ đầu tiên là lãnh khốc vô tình, sau đó sắc lạnh tan biến, biến thành ba phần ý cười.

Chậm rãi đưa tay gỡ mặt nạ xuống, một khuôn mặt tinh xảo đại khí lộ ra.

Mang theo tươi cười, đôi mắt vẫn khiếp người, khóe môi nhếch lên biểu hiện một người siêu cấp mạnh mẽ tự tin cùng ung dung!

Tuy giống Bắc Nguyệt quận chúa như đúc, nhưng ngay cả nàng cũng nhìn ra được, cô gái tóc đỏ này tuyệt đối không phải cái quận chúa nhu nhược khoan dung kia.

Nàng là một cô gái khiến người ta vừa thấy sẽ ngưỡng mộ.

Nụ cười tự tin như bầu trời sáng rỡ chói mắt.

Nguyệt Dạ híp mắt, đưa tay ngăn ánh sáng trước mắt, không biết vì sao đột nhiên cảm giác hốc mắt có chút chua xót.

Hoàng Bắc Nguyệt gỡ mặt nạ xuống, kinh ngạc nhìn nàng, bởi vì là ảo cảnh nên cũng không mở miệng nói chuyện.

Hai người chỉ ngẩn ngui nhìn nhau trong chốc lát, ảo cảnh liền kết thúc.

Trong nháy mắt trở lại hiện thực, trong phòng Tòa Nguyệt Lô dựng như lạnh hơn..

Chi Chi run rẩy lục hành trên đầu, quái dị nhìn nàng, đôi mắt kẻ lóa sáng.

Nguyệt Dạ không nhìn nó, nhặt nạp giới từ mặt đất lên, sau đó đứng lên, dùng ý niệm nhìn vũ khí trong nạp giới, quả nhiên thấy chiến đao tuyết bạch trong ảo cảnh mà Hoàng Bắc Nguyệt dùng.

Chi Chi cũng đứng lên theo nàng, hai mắt to chớp chớp, thấy thế nào cũng cảm giác.....rất chân chó!

"Nhìn cái gì? Người có thể đi ra ngoài, nơi này hết chuyện của người rồi." Đem Chuông Tòa Hồn thu vào nạp giới. Trong nạp giới này nhiều thứ tốt như vậy, nàng dự định thu làm của riêng.

Chi Chi cũng không ngăn cản, ngược lại nhìn thấy nàng đi lại liền nhảy lên ôm chân của nàng, ôm thật chặt không buông tay!

"Người làm chi đó?" Nguyệt Dạ cau mày, xoay người lại xé ra, nhưng thế nào cũng không xé ra được, tức giận nói, "Ta đánh người".

Chi Chi nhắm mắt lại, ôm chặt hai chân nàng, chết cũng không buông tay!

Khoai tây nhi này muốn làm gì đây?

Nguyệt Dạ nhìn nó, chớp mắt nói: "Ta muốn rời khỏi đây, nếu người vẫn ôm chân ta, ta sẽ đem người cùng đi, đến lúc đó không còn ai bảo vệ người, đừng trách ta bắt nạt nha!"

Chi Chi dùng sức gật đầu, vẫn khoái trá "Chi nha" hai tiếng.

Hắn là kẻ ngốc?

Nguyệt Dạ bĩu môi nói: "Được rồi, nếu như vậy, người dùng ảo thuật giúp ta rời khỏi đây đi."

Chi Chi không nói hai lời, lục hành trên đầu rung một cái, ngoài cửa liên tiếp truyền đến tiếng "bịch bịch, là có người ngã xuống.

Nguyệt Dạ mở cửa đi ra ngoài nhìn, phát hiện tất cả người gác chung quanh đều ngã xuống hành lang, khò khò ngủ say.

Trong lòng vui vẻ, khoai tây nhi ngốc rất đúng lúc!

Nàng không trì hoãn, một tay nắm Chi Chi, nhảy khỏi Tòa Nguyệt Lâu xuống dưới, tòa nhà này vốn không có ai, giờ phút này im ắng, nàng nhảy ra khỏi tường cũng không có ai phát hiện.

Chờ A Lệ Nhã bùng điểm tâm đi tới, thấy dưới hành lang mười mấy người khò khò ngủ say, mà tiểu hồ ly cùng Chi Chi lại không thấy!

Đĩa trong tay thoáng cái rơi trên mặt đất, điểm tâm vỡ nát, nước mắt trào ra, A Lệ Nhã xoay người chạy đi.

"A Lệ Nhã!"

Vừa hay Cát Khắc cùng A Tát Lôi đi ra ngoài tìm người cũng đã trở về, phía sau có hai người một nam một nữ đi theo, phân biệt đúng là Mạnh Kỳ Thiên cùng Thiên đại Đông nhi.

"Ca! Bọn họ không còn ở đây!" A Lệ Nhã vội vàng nghênh đón, một bên khóc vừa nói.

A Tát Lô cực kỳ hoảng sợ: "Làm sao có thể? Không phải để Chi Chi dùng ảo thuật..."

"Chi Chi cũng không thấy".

Ngay cả Cát Khắc cũng không thể trấn định, Chi Chi là Chức Mộng Thú, có ảo thuật cường đại, tiểu hồ ly cấp một làm sao có thể đào tẩu, thậm chí còn mang theo cả Chi Chi.

Lúc ba người bọn họ nói chuyện, bóng dáng Mạnh Kỳ Thiên chuyển động, giẫm một trận gió tới căn phòng giam giữ Nguyệt Dạ cùng Chi Chi trên tầng bốn của Tòa Nguyệt Lô.

Ánh mắt quét một vòng, nhìn thấy dũng sĩ Hách Na Lạp tộc nằm ngổn ngang trên mặt đất, nhưng chỉ ngủ thiếp đi chứ không có nguy hiểm gì tới tính mạng, liền khẽ lắc đầu cười.

"Chi Chi không sao, là nó giúp tiểu hồ ly chạy trốn."

"Làm sao có thể?" A Tát Lô cũng nhanh như chớp chạy lên lầu bốn, chứng kiến người dưới hành lang vội vàng đi thăm dò.

"Bọn họ không sao, chỉ trúng ảo thuật ngủ thiếp đi mà thôi." Mạnh Kỳ Thiên cười nói, "Chức Mộng Thú có thể nhìn thấy điều ẩn sâu trong nội tâm, có lẽ nó phát hiện cái gì đó."

Nghe hẳn vừa nói như thế, Cát Khắc cùng A Tát Lô liếc nhau, hiểu rõ suy nghĩ trong lòng nhau.

"Đánh thức bọn họ, đi ra ngoài tìm kiếm tiểu hồ ly! Mặc kệ chỗ nào cũng phải tìm được!" Cát Khắc trầm giọng dặn dò "Mạnh Kỳ Thiên các hạ, lần này phiền ngươi uống công một chuyến."

"Ta cùng Hoàng Bắc Nguyệt từng có giao ước sinh mệnh, chuyện này có đáng gì?" Mạnh Kỳ Thiên ôn hòa cười, lần nữa cười gió xuống khỏi Tòa Nguyệt Lâu "Nếu không có gì nữa thì chúng ta cáo từ."

Hắn hướng về phía thiên đại Đông nhi, nhưng nàng lại lạnh lùng nói: "Người đi trước, ta còn có việc."

Mạnh Kỳ Thiên nhìn nàng cũng không miễn cưỡng, chỉ cười nói: "Đừng quên cân nhắc chuyện ta vừa nói."

Thiên đại Đông nhi sắc mặt cũng không tốt, nhưng vẫn nói một câu: "Ta sẽ cân nhắc".

Mạnh Kỳ Thiên cười rời đi.

hai người A Tát Lôi cùng A Lệ Nhã vội vàng đánh thức mọi người dậy, ai tỉnh lại cũng mơ mơ màng màng, căn bản không biết chuyện gì xảy ra.

Thiên đại Đông nhi liếc bọn họ liền hỏi Cát Khắc: "Đó là một con tiểu hồ ly lỗi tai đỏ phải không?"

"Không sai!" Cát Khắc gật đầu, nghiêm túc nói: "Nhỡ nó chạy vào Rừng rậm Mê Vụ thì khó mà tìm được."

"Không cần vào Rừng rậm Mê Vụ, ta biết nó ở đâu, theo ta đi đi." Thiên đại Đông nhi nói xong xoay người đi.

Cát Khắc mặc dù không biết nàng tính thế nào, tuy nhiên bọn họ tin nhiệm thiên đại Đông nhi, Dù sao năm đó vương cũng không hoài nghi nàng.

Bởi vậy hẳn kéo A Tát Lôì cùng A Lệ Nhã, mang theo dũng sĩ của Hách Na Lạp tộc đi trong đêm tới chỗ dịch quán.

Chưa tới đêm khuya, trong dịch quán đèn đuốc sáng trưng, tất cả ngọn đèn dầu trong phòng cũng đốt sáng lên, Phong Liên Dực ngồi ở cạnh bàn, trên bàn bày đầy loại kinh quyển, tất cả đều về chế thuốc.

Trong tay hẳn cầm một quyển sách cũ đã ố vàng, nghiêm túc lật xem. Một bên nhìn, một bên dùng bút chú giải bên cạnh.

Bộ dáng hẳn nghiêm túc như vậy, rất có uy nghiêm không thể xâm phạm, khiến người ta không dám quấy rầy.

Ngọn đèn dầu chiếu xuống khuôn mặt ảm đạm, tối hôm qua hẳn chỉ ngủ chốc lát, sáng sớm đã rời giường, đọc sách đến hiện tại, ngay cả cơm trưa cùng cơm tối đều ăn qua loa.

Giờ phút này dưới mí mắt có một màu xanh xám thản nhiên.

Luyện chế Thất Phá Đan rất phức tạp, đừng nói loại luyện dược sư tuổi trẻ như hẳn, chỉ sợ kể cả độc cô dược thánh xuất hiện cũng phải hao phí tâm tư một phen.

Quá trình phức tạp, dược liệu cần có càng lại phức tạp, tuy nhiên cũng may có Thành Tu La khổng lồ cùng Nước Bắc Diệu làm hậu thuẫn, chuyện tìm kiếm dược liệu không cần quá lo lắng.

Phong Liên Dực đưa tay vuốt thái dương đau nhức, trong trời đêm ngoài cửa sổ, hơn mười tia sáng chợt lóe trên dịch quán. Không ngoài ý muốn, cao thủ Thành Tu La đã âm thầm ngăn cản.

"Để bọn họ vào đi." Giương mắt thấy rõ người đến, Phong Liên Dực liền mở miệng nói, buông quyển sách trên tay xuống.

A Tát Lô đầu tiên xông tới, cấp bậc lễ nghĩa gì cũng không có, bật thốt hỏi: "hồ ly đâu?"

Phong Liên Dục có chút nhú mày, mặt mày lãnh đạm nhìn bọn họ, vẫn chưa mở miệng.

Thiên đại Đông nhi đi tới, nói: "Hồ ly đánh cắp nạp giới của Bắc Nguyệt quận chúa, còn mang theo Chức Mộng Thú."

"Thì sao?" Đối với người của chính mình, hắn luôn luôn phóng túng quá mức, cho dù làm sai chuyện cũng sẽ không trách phạt.

Tự nhiên càng không cho người khác trách phạt.

Nhìn hắn thái độ không thèm quan tâm, thiên đại Đông nhi không khỏi nóng nảy, nói: "Nạp giới là của quận chúa! Phong Liên Dục, ngươi cũng coi thường thực lực yếu ớt của quận chúa sao?"

Nét mặt hiện lên một tia buồn bã, Phong Liên Dục nói: "Nó chỉ hồ đồ mà thôi, chơi chán nạp giới tự nhiên sẽ hoàn trả quận chúa."

"Nó hiện tại đâu? Chúng ta muốn thấy nó." Thiên đại Đông nhi rất quan tâm tiểu hồ ly, nó có thể mở nạp giới của quận chúa a!

"Ta cũng không biết." Phong Liên Dục thản nhiên nói.

"Tu La vương, chuyện khẩn cấp, chúng ta có chuyện rất trọng yếu muốn hỏi nó, phiền ngươi tạo điều kiện." tính cách Cát Khắc trầm ổn hơn vội vàng tiến lên, ôm quyền nói.

Bọn họ là bộ hạ cũ của Hoàng Bắc Nguyệt, Phong Liên Dục cũng sẽ không làm khó bọn họ, bởi vậy nói: "Nó thật sự chưa trở về."

A Tát Lôì nhỏ giọng nói với Cát Khắc:"Nó có thể mở nạp giới, cho dù trở về thì chúng ta cũng không biết thiếu đồ gì hay không. Dù sao tất cả trong nạp giới của vương đều là bảo bối!".

Cát Khắc đang muốn bảo hấn bình tâm chớ vội nóng nảy, ánh mắt lợi hại của Phong Liên Dực đột nhiên quét đến.

"Người nói cái gì?" ngữ khí lạnh như băng, giống như lưỡi dao sắc bén đâm thủng trái tim!

Tất cả mọi người hoảng sợ, A Tát Lôì không hiểu nói: "Hồ ly là người nuôi, chẳng lẽ người không biết linh hồn của nó rất đặc biệt sao?".

Thiên đại Đông nhi cũng nghiêm túc nói: "Nó có thể mở nạp giới của quận chúa, vẫn sai khiến Chi Chi giúp chạy trốn."

Không đợi bọn họ nói xong, thân ảnh Phong Liên Dực đã biến mất, trong phòng chỉ còn lại một trận gió lạnh.

"Đi theo hấn!" Cát Khắc hô to một tiếng, vội vàng thống lĩnh mọi người đi theo ra ngoài.

Thiên đại Đông nhi cũng đi, bỗng nhiên thoáng thấy quyển sách trên bàn, nàng không nhịn được cầm lên xem.

"Dừng lại linh thể"

Từng trang sách chỗ Phong Liên Dực phê bình chú giải, tất cả đều liên quan tới linh thể.

Quyển sách trên tay rơi "Xoạch" một tiếng trên bàn, nàng đột nhiên hiểu ra gì đó, nước mắt chọt tràn mi.

Trong phòng không có ánh sáng, cửa sổ đóng chặt, trên mặt cửa sổ rèm vải màu đen che khuất, một ít ánh sáng cũng không xuyên thấu vào được.

Tối đến mức đưa tay cũng không thấy được năm ngón. Cuộc sống như thế mới hợp với hắn.

Trong phòng, thiếu niên gục xuống bàn, nửa mê nửa tỉnh, đột nhiên cảm giác khoe mắt ẩm ướt, hắn kéo ống tay áo xoa xoa lại tiếp tục ngủ.

Cửa đột nhiên bị đẩy ra, trong nháy mắt, vô số ánh trắng xông vào, hắn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía ánh sáng.

"Cút!" Trong cổ họng rống lên một tiếng.

Người ngoài cửa nhẹ nhàng đóng cửa lại, chậm rãi đi tới nói: "Mặc Liên, nài cho ngươi ánh mắt, không phải để ngươi trốn tránh ánh sáng."

Bóng lưng cứng đờ, Mặc Liên nhắm mắt lại, rầu rĩ nói: "Ta, không đi."

"Ta đến không phải khuyên ngươi trở về Điện Quang Diệu với ta." Người đến chậm rãi đi tới, trong bóng tối nhìn mọi vật có chút khó khăn, bởi vậy hắn đi hai bước liền dừng lại.

Mặc Liên đưa lưng về phía hắn, vẫn không nhúc nhích.

"Ta đến là muốn nói cho ngươi biết, nài còn sống."

Mặc Liên bỗng nhiên đứng thẳng dậy, lao đến, ánh mắt trong trẻo

nhìn thẳng hấn, "Nàng ở đâu?"

"Hồn phách Nguyệt Dạ trong tiểu hồ ly của Phong Liên Dực."

Mặc Liên đứng lên, không thềm nói đạo lý muốn đi.

"Mặc Liên, nếu người muốn có được nàng thì phải đối địch với Thành Tu La, chỉ khi người trở lại Điện Quang Diệu mới có thể đối kháng những người đó, như vậy, người vì nàng có nguyện ý làm "Mặc Liên" tiếp không?"

"Nguyện ý!" Không hề do dự trả lời, sau khi nói xong, thiếu niên liền nhanh chóng biến mất.

Mở cửa ra, ánh trăng chiếu vào, gió vù vù cũng chảy ngược vào.

Chậm rãi ngồi xuống cạnh bàn, Mạnh Kỳ Thiên nắm tay chống cằm, nghiêng đầu mỉm cười.

Trên tòa tháp thứ bảy, thân ảnh yêu hồng chậm rãi xuất hiện từ đỉnh cửa sổ, ngẩng đầu nhìn không trung.

Một đám mây đen thổi qua, chặn lại ánh trăng trên đỉnh đầu, gió lạnh tàn phá bừa bãi, xem ra lại sắp có tuyết rơi.

Yểm dựa vào cửa sổ, khuôn mặt yêu nghiệt ngược lên, giữa lông mày nhàn nhạt ưu sầu, thật đau lòng người.

Đột nhiên trong rừng cây phía dưới sột soạt, sau đó một giọng nói cô gái phẫn hận vang lên: "Oa, ta khinh..."

"Nguyệt Dạ?" trên mặt Yểm tươi cười mơ hồ xuất hiện, rất nhanh liền biến mất ở cửa sổ.

Lúc xuất hiện thì đã cười dài ôm tiểu hồ ly trên mặt đất lên, nhìn thoáng trường bào màu đen trên mặt đất, cười nói: "Không có ánh trăng liền biến trở về nguyên hình chứ gì?"

"Hừ!" Nguyệt Dạ hừ lạnh một tiếng, trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, vốn chạy trốn tốt, đột nhiên ánh trăng biến mất, bất ngờ không phòng ngự liền biến trở về, hại nàng ngã mạnh một cái!

Yếm vuốt bộ lông mềm mại trên đỉnh đầu nàng, yêu thích không buông tay, "Haiz, thật không nở biến ngươi thành người, như này đáng yêu hơn a!"

Nguyệt Dạ giơ móng vuốt ngăn trở tay hắn, lạnh lùng nói: "Thả ta xuống!"

Chương 1032: Linh thú nhận chủ 4

"Không thả." Yểm mặt dày cười, dù sao nàng chỉ là hồ ly, hắn muốn chà đạp thế nào thì chà đạp.

Nguyệt Dạ xạm mặt, người này...

Yểm vui vẻ cười, đột nhiên vạt áo dưới chân bị một cái tay nhỏ bắt được, dùng sức lay động hai cái. Hắn cúi đầu kinh ngạc: "Chi Chi?"

Hắn nhận ra Chi Chi, đáng tiếc Chi Chi không biết hắn.

Lúc hắn ra khỏi phong ấn, Chi Chi không có ở đó, cũng không từng gặp.

Chức Mệnh Thú nhỏ nhỏ phe phẩy vạt áo hắn, mở miệng cười khúc khích với hắn.

Nguyệt Dạ nâng trán, khoai tây nhi ngu ngốc này, nhanh dùng ảo thuật bắt giữ hắn đi.

Yểm ngồi xổm xuống, vươn ngón tay thon dài trắng nõn nắm mặt Chi Chi, xách nó lên.

Chi Chi đau đến mức hai mắt nhắm lẹ, đáng thương nhìn hắn. Yểm nhìn hai mắt nó liền ném văng ra, "Tránh ra tránh ra! Ta không thích Chức Mệnh Thú chút nào hết!"

"Này! Khoai tây sẽ đau" Nguyệt Dạ giận dữ, tốt xấu gì thì khoai tây

cũng từng giúp nàng, không thể thấy nó bị bắt nạt như vậy!

Yểm cười hắc hắc nói: "Ta thương ngươi là được mà!"

Nguyệt Dạ mím môi, hai mắt màu lam lạnh nguy hiểm liếc hắt một cái.

Yểm chớp chớp mi, trong lòng như bị đụng phải cái gì đó, trong lòng thầm nghĩ: Ánh mắt sao lại giống nàng như thế?

Nhìn nhìn, đột nhiên cảm giác trước mắt hoảng hốt, đầu bắt đầu buông lỏng, lúc ý thức phòng bị quá thấp thì đã không còn kịp làm gì với Chúc Mộng Thú.

Chi Chi đứng lên khỏi mặt đất, bước nhanh tới đá hắt một cước báo thù cho mình.

Nguyệt Dạ tán thưởng cười một tiếng, nhảy ra khỏi vòng tay Yểm nói: "Làm hắt biến ta trở về hình người."

Chi Chi lập tức run lục hành trên đầu, trong lúc đó Yểm chậm rãi giơ tay lên, búng cái trán tiểu hồ ly một cái, tiểu hồ ly lông xù liền biến thành bộ dáng cô gái nhân loại.

Mặc lại hắc bào, Nguyệt Dạ ôm Chi Chi nói: "Hắt rất lợi hại, sợ rằng vây hắt không được lâu, đi trước thôi!"

Chi Chi gật đầu, lục hành run lên, chỉ thấy Yểm ngơ ngác ngồi đột nhiên quỳ rạp trên mặt đất, một bên khóc một bên hô to: "Ta là người xấu, oa oa oa, ta là người xấu!"

Hài lòng nhìn "Kiệt tác" chính mình, Chi Chi lúc này mới đồng ý ngoan ngoãn đi theo Nguyệt Dạ.

Nguyệt Dạ dờ khóc dờ cười, khoai tây nhi tốt nhất sau này cầu khẩn không còn gặp lại Yểm đi, nếu không loại nam nhân thù dai, bụng dạ hẹp hòi này sẽ cắt nó thành sợi khoai tây.

Cảm giác có nhiều khí tức cường đại chạy tới bên này, tốc độ bay nhanh, càng ngày càng gần.

Chẳng lẽ là vì nạp giới của Bắc Nguyệt quận chúa mà đến?

Nguyệt Dạ vốn định trốn tới cung Vạn thú, hiện tại sợ rằng chỗ đó không an toàn, mấy lão già trong Học viện Linh Ương đã có thể mở ra phong ấn.

Nàng suy nghĩ một chút liền xoay người, bay nhanh tiến vào trong tòa tháp thứ bảy.

Biển lửa bên dưới Tòa tháp thứ bảy có nguyên khí hỏa rất mạnh, có thể ẩn giấu khí tức trên người nàng, vừa hay là chỗ ẩn thân tốt.

Yểm dẫn nàng tới một lần, bởi vậy đã quen thuộc, mở ra cửa đá thật lớn, trong nháy mắt lửa cháy rừng rực đập vào mặt.

Nguyệt Dạ miễn cưỡng đứng trong chốc lát, tìm lung tung trong nạp giới của Bắc Nguyệt quận chúa thấy một cây băng vũ trên người Băng Linh Huyền Diệu, nàng vội vàng cầm trong tay, nhất thời, nguyên khí băng lạnh liền thấm thấu ra, quay chung quanh người nàng.

Cảm giác nóng rực từ từ biến đi.

Nàng vội vàng đóng cửa lại, lau mồ hôi trên trán, cũng bước nhanh về phía trước.

Một mình nàng cũng không muốn qua biển lửa, thầm nghĩ trốn ở chỗ này một thời gian, tìm cách giấu Chuông Tỏa Hồn đi là được rồi.

Nàng mang theo Chi Chi tìm một hốc đá trên biển lửa cùng nhau ẩn núp.

Có băng vũ nên lửa cháy không nóng rực, nhưng Chi Chi nóng đến mức đầu đầy mồ hôi, khăn tay nhỏ bé của nó đã có thể vắt ra nước, một lần lau trán cũng đầy mồ hôi.

Nguyệt Dạ thấy vậy buồn cười, nếu nói bộ dáng cả người đổ mồ hôi là gì, nàng trước không thể tưởng tượng, hiện tại nhìn Chi Chi đã hiểu được.

Nàng lật nạp giới lấy mấy cục băng chất đông xung quanh Chi Chi, nó thoải mái vênh chân thờ dài một tiếng.

Nàng lại cầm một ít lương khô cho nó ăn, sau đó mới chuyên tâm tìm kiếm trong nạp giới, hy vọng có thể tìm thấy một nạp giới cấp thấp khác để đặt tạm Chuông Tỏa Hồn.

Nàng tạm thời không có hứng thú với hi thế trên bảo trong này, nàng cũng không có ý định vơ vét.

Sóng lửa quay cuồng trong biển lửa, đột nhiên một cái sóng to trào lên, tia lửa văng khắp nơi, Nguyệt Dạ vội vàng kéo Chi Chi co người lại.

Ai ngờ sóng lửa càng ngày càng lớn, giống như mưa to trên biển.

Ở sâu trong biển lửa hình như có vật gì đang không ngừng quay cuồng, giãy dụa.

Các nàng dính sát vào nhau trên vách đá, không dám cử động.

Chẳng lẽ con ma thú bên phát hiện tung tích của bọn họ?

Chính nghĩ như vậy, một tiếng gầm giận dữ đột nhiên truyền tới từ sâu trong biển lửa, trái tim Nguyệt Dạ nhảy mạnh, nắm chặt băng vũ, chuẩn bị lập tức rời khỏi đây.

Nhưng sau tiếng gầm kia, trong biển lửa liền truyền đến tiếng kêu yếu ớt quanh quẩn, giống như dã thú mệt bờ hơi tai không chống đỡ được nữa.

Nàng an định một chút, xoay chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm biển lửa, nếu đúng là con ma thú thì sợ rằng hẳn đang giãy dụa trong quá trình nhập ma.

Có chút rầu rĩ, giây tiếp theo, cả trái tim như ngừng đập, cặp mắt màu lam lạnh bị ánh lửa chiếu tới thành đỏ đậm!

Chỉ thấy một con rồng đen to lớn mạnh mẽ giãy dụa đi ra từ biển lửa.

Trên thân thể cao lớn, vảy đen thoáng hiện khí lạnh như băng. Dường như cố gắng chịu đựng thống khổ, thân thể trong lửa cháy vẫn điên cuồng giãy dụa đơng đưa.

Tia lửa bắn lên như mưa bay đầy trời, phía trên biển lửa có vô số Dơi Xanh, bị Hắc Long kinh động liền ráo rác trước sau bay xuống, bị tia lửa bắn trúng liền bốc cháy.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả biển lửa cũng quanh quẩn từng tiếng kêu thảm thiết cùng tiếng gầm nhẹ của Hắc Long.

Mùi khét nồng nặc tràn ngập trong không khí.

Nguyệt Dạ thấy tình huống không tốt đang muốn trốn, đột nhiên một đám Dơi Xanh thất kinh dường như cảm giác bên này bằng vũ phát ra ý lạnh đều trốn đến bên này.

Từng con Dơi Xanh đều là linh thú cấp 10, mặc dù thực lực rất yếu, nhưng sống ở số lượng đông đảo, đối phó rất phiền toái.

Đó là linh thú khát máu, bị bọn chúng hút máu sợ rằng trong nháy mắt thành bộ xương khô.

Bởi vậy Nguyệt Dạ không dám khinh thường, một tay giằng Chi Chi đến phía sau, sau đó không thèm nói đạo lý điều động sức mạnh hắc ngọc trong phong ấn, một tia hắc khí trong nháy mắt tràn ra khỏi cơ thể!

Trong hắc khí ẩn chứa sức mạnh cường đại, không phải linh thú bình thường có thể chống cự, một luồng năng lượng màu đen mang khí thể hủy thiên diệt địa hình thành, lấy chỗ ẩn thân lổm động làm trung tâm mà khuếch tán ra.

Một cái lồng năng lượng khá lớn hình thành. Đám Dơi Xanh chưa kịp tới gần năng lượng này liền dừng lại, bối rối lưỡng lự, cuối cùng bị tia lửa bắn lên đốt thành tro bụi.

Rất nhanh một đám Dơi Xanh biến mất, chỉ còn một số con ở xa xa vất vả tránh được một kiếp, trước sau chạy trốn chết.

Nguyệt Dạ nuốt nước miếng, nàng không có linh thể, không thể chứa đựng nguyên khí, bởi vậy mỗi lần điều động nguyên khí từ hắc ngọc liền mệt thở hơi tai, không thể dùng lại lực.

Hắc Long sẽ không phát hiện ra nàng chứ?

Nhìn Hắc Long vẫn giãy dựa thống khổ trong biển lửa, Nguyệt Dạ không khỏi trầm mặc, tâm trạng có chút lo lắng.

Trong biển lửa dao động từ từ nhỏ dần, Hắc Long từ từ ngừng giãy dựa, hắc thở hồng hộc cúi thấp đầu, thân hình đong đưa, chậm rãi bơi một đoạn ngắn.

Rốt cuộc phải đi.....

Một hơi chưa hoàn toàn thả lỏng, Hắc Long lại đột nhiên xoay người nhìn về phía Nguyệt Dạ.

Trái tim nàng nhảy mạnh như muốn vọt ra!

Một giọt mồ hôi lạnh chậm rãi chảy từ trên trán xuống.

Con rồng lớn chậm rãi tới gần, một đôi mắt đỏ ngầu như hai cái chuông đồng lớn nhìn chăm chăm nàng.

Hắc Long quá mức khổng lồ, dường như hoàn toàn chặn lại toàn bộ tầm mắt phía trước của nàng. Nàng bóng dáng gầy gò chiếu vào con người màu đỏ càng đơn bạc.

Phía sau Chi Chi nắm chặt y phục của nàng, sợ hãi run rẩy.

Nguyệt Dạ cũng nắm thật chặt tay, không ai dám thở mạnh.

Hắc Long nhìn nàng, nàng cũng nhìn Hắc Long, hai bên nhìn chăm chăm đại khái hai giây, trên người nàng đã hoàn toàn bị mồ hôi dính ướt. Hắc Long tới gần khiến không khí xung quanh như bị thiêu cháy!

Rốt cuộc Hắc Long cũng chậm rãi chớp mắt, đầu rồng chậm rãi hạ xuống, nàng bỗng nhiên lấy hắc nguyên khí che chở thân thể, cắn chặt răng!

Một tiếng động nặng nề vang lên, đầu Hắc Long nện vào chỗ đất trống lõm xuống, vách tường chung quanh cũng lay động mấy lần, trên đỉnh đầu vài khối đá vụn rơi xuống, nện ở trên đầu hắc, hắc vẫn không nhúc nhích.

Hồng hộc...

Hắc Long uể oải, suy yếu, hơi thở nặng nề.

Mũi hắc ngay bên chân Nguyệt Dạ, hơi thở nóng cháy khiến nàng không dám cử động.

Trong thời gian ngắn kinh ngạc nhìn Hắc Long, đầu hắc nện trên đất trống, còn thân thể cao lớn cũng ngâm ở trong nham thạch mãnh liệt.

Bộ dáng hắc không có cực nhỏ tính công kích, ngược lại rất yếu, rất muốn người bảo vệ.

Nguyệt Dạ nhìn hồi lâu phát hiện hắc không ngừng thở dốc, trong ánh mắt màu đỏ lộ vẻ tang thương.

Nhìn nhìn, đại khái biết hắc bị hao tổn nguyên khí, sẽ không đã thương người, bởi vậy lá gan cũng nổi lên, chậm rãi vươn tay ra nhặt viên đá rơi vào lỗ tai hắc ra.

Vậy trên đầu hắc lạnh kinh người, nàng vừa chạm đến lập tức rút tay về.

Nơi này nóng như vậy mà sao trên người hắc lại lạnh như thế?

Hắc Long hít thở thật sâu, ngược mắt nhìn nàng.

Trong con ngươi màu đỏ chậm rãi biến mất một ít, một chút màu đen từ đáy mắt hiện lên.

"Ngươi....." Miệng mở ra, nhưng chỉ nói được một chữ mà không nói được tiếp, hơi thở nặng nề mà thông thả.

Trên người từng lớp vảy bong ra, thân hình ngâm ở biển lửa chậm rãi thu nhỏ lại, cuối cùng con hắc long trong ánh lửa biến thành một nam tử mặc y phục đen ngã trên mặt đất.

Cả quá trình Nguyệt Dạ cũng mở to hai mắt nhìn, không dám cử động.

Chi Chi từ phía sau nàng lộ ra nửa đầu, mắt to chớp chớp, nhìn hai mắt nam tử kia đột nhiên không có cảnh giác, chậm rãi đi tới.

"Đừng tới gần hấn!" Nhìn thấy Chi Chi đi qua, Nguyệt Dạ vội vàng nói.

Người này hơi thở trên người quá nguy hiểm, nàng hiện tại cũng không dám đem nguyên khí màu đen tản ra khỏi thân thể.

Nhưng lúc này Chi Chi lại bạo gan khác thường, không nghe lời của nàng, ngược lại đi tới bên cạnh gương mặt nam tử kia, dùng tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt vuốt mặt của hấn.

"Chi nha chi nha....." Chi Chi mở miệng với nam tử, ngôn ngữ quái dị khiến Nguyệt Dạ nhú mày.

Nam tử kia nhìn nó một cái, không có ác ý nhưng nghe hết lời của nó

thì cố gắng ngược lên nhìn Nguyệt Dạ thật sâu.

Ánh mắt phức tạp dọa nàng giật mình, trên người hắc khí đã không chống đỡ được, nhìn hắc vô lực liền lớn mật triệu hồi hắc khí.

"Chúng ta nước giếng không phạm nước sông, ngươi không động thủ với ta, ta tự nhiên sẽ không lợi dụng lúc người gặp khó khăn."

Nguyệt Dạ nuốt nước miếng, nhìn hắc, cuối cùng cảm giác không đành lòng, trong nạp giới của Bắc Nguyệt quận chúa có rất nhiều đan dược. Nàng tìm trong chốc lát thấy rất nhiều bình thuốc, mở từng lọ ra xem xét.

Nhìn nàng thuận thực lấy đồ từ nạp giới ra, nam tử mặc hắc y nhìn nàng, ánh mắt hơi nhu hòa một chút.

"Nguyệt....." Môi mấp máy, trong cổ họng khàn khàn, nhưng lại chỉ phun ra một cái tên đơn điệu.

"Ta là Nguyệt Dạ." Trong lúc rối ren Nguyệt Dạ cúi đầu đáp lại.

Lập tức nghĩ đến gì đó nàng liền đình chỉ động tác trên tay, nắm thật chặt một bình thuốc, chậm rãi ngẩng đầu lên, nói: "Ngươi cũng quen Hoàng Bắc Nguyệt chứ?"

Hắc khế gạt đầu, động tác đơn giản cũng khiến hắc gian nan.

Nguyệt Dạ không nói gì nữa, đổ một viên thuốc ra, sau đó mang nước cho hắc ăn hết.

"Xin lỗi, ta không hiểu đan dược, tuy nhiên trong nạp giới của nàng phân loại rất rõ ràng, cái chai màu xanh biếc đều đựng thuốc chữa thương." Nguyệt Dạ thấp giọng nói.

Bốn phía đều là biển lửa, không khí cũng phảng phất bốc cháy, băng vũ mặc dù có thể ngăn trụ một phần nguyên khí hỏa, song lâu dài chống đỡ cũng không thoải mái. Trong chốc lát, trên trán nàng cũng chảy ra đầy giọt mồ hôi lớn.

Chi Chi càng không cần phải nói, trên người tròn vo cũng ướt đẫm, càng không ngừng lau mồ hôi, sau đó vắt khô khăn tay lại tiếp tục lau mồ hôi.

Nhìn bộ dáng của nó không thể khá hơn, cũng không thể ở đây lâu.

"Ta mang ngươi rời đi." Nguyệt Dạ vừa nói, tiến lên dìu đỡ hắn đứng lên, không biết dẫn hắn đi ra ngoài có thể gặp chuyện xui xẻo gì không.

Quân Ly tựa vào vai nàng, ngón tay động đậy, một con thuyền nhỏ từ biển lửa phía xa bên kia đã chạy tới.

Chi Chi nhìn thấy thuyền từ biển lửa chạy tới, tay nhỏ bé cầm khăn vớ hoan hô.

Thuyền nhỏ chậm rãi cập bờ, Nguyệt Dạ vội vàng dìu Quân Ly tới, Chi Chi nhảy lên đầu thuyền ngồi vững vàng. Thuyền nhỏ liền thông dong chạy vào sâu bên trong biển lửa.

Hắn tựa vào vai nàng, kề gần trái tim nhưng lại không nghe được tiếng đập.

Trong lòng đau đớn, tay Quân Ly chậm rãi chuyển qua tay nàng, lòng bàn tay lạnh lẽo dọa nàng giật mình, không khỏi cúi đầu bất an nhìn hắn.

"Xin lỗi....." trong cổ họng khàn khàn lại nói ra ba chữ kia.

Nguyệt Dạ ngẩn ra, lập tức cười nói: "Nói quá lời, đây chỉ là mất công giờ tay nhắc chân mà thôi."

Quân Ly buông mắt không nói, cổ tay nhẹ nhàng vừa động, một vòng tay kim ti hồng phi xuất hiện trên cổ tay nàng.

Lúc vòng tay trùm vào cổ tay, một tia nguyên khí lạnh lẽo lập tức theo cổ tay lan ra các nơi trong thân thể.

Nguyệt Dạ nhìn về phía hắn, cho dù không hề biết các loại bảo vật nhưng cũng biết vòng tay này nhất định không phải vật phàm.

"Ngươi..."

"Khụ khụ khụ..." Quân Ly cúi đầu, ho khan liên tục, sau đó một ngụm máu tươi phun ra.

Nguyệt Dạ lấp bắp kinh hãi, cũng không muốn nghĩ đến chuyện vòng tay, vội vàng vỗ lưng hắn, tiếp tục lấy đan dược ra đút cho hắn ăn.

Thuyền nhỏ rất nhanh tới trước cửa đá màu đen mà lần trước nàng cùng Yểm tới, lần này không cần gõ cửa, tựa hồ cảm ứng được hơi thở người đến, cửa đá tự động mở ra.

Nguyệt Dạ nửa khiêng nửa kéo thân thể nặng nề của hắn đi qua thông đạo quanh co khúc khuỷu, đưa hắn đến một gian phòng tối như mực ở cuối đường.

Chi Chi nhảy lên bàn đốt sáng đèn, ánh sáng yếu ớt chiếu cả căn phòng.

Nguyệt Dạ để hấn trên giường, ngồi xuống thở hổn hển lau mồ hôi.

"Hấn sẽ không chết chứ? Nghe nói ma thú, đặc biệt ma thú cấp cao sức sống suốt đời, căn bản sẽ không chết." Nhìn sắc mặt tái nhợt, Nguyệt Dạ nói thầm trong lòng.

Hấn thật sâu hít thở, đột nhiên hai mắt màu đen mở ra, không biết khí lực từ đâu tới, một phát bắt được tay nàng.

"Giết ta!"

"Người đừng quá ử rữ, thương thế của người sẽ tốt." Nguyệt Dạ hiểu hấn đúng là không chịu được đau xót hành hạ nên tinh thần sa sút đến mức muốn tìm chết.

"Nguyệt....." Hấn nhắm mắt lại, gian nan nói, "Hiện tại không ra tay, sau này sẽ không kịp..."

Nguyệt Dạ ngẩn ra, lập tức rút tay lại, nói: "Người hiện tại đã là ma thú?"

Hấn khó khăn gật đầu.

"Ta không giết được người." Nguyệt Dạ bất đắc dĩ nói, nàng có thể hiểu trong giọng nói hấn bi thống cùng bất đắc dĩ, nhưng nàng hiện tại chỉ là hồn phách.

"Ma thú thân thể trường sinh, không thể bị giết chết, chỉ có thể phong ấn, người cường đại như vậy, ta căn bản không phong ấn được."

Nàng mở tay, trên khuôn mặt thanh lệ cũng ki vọng muốn trở thành kẻ mạnh.

"Năng lực hiện tại của ta nhiều lắm là triệu hồi sư thực lực cấp 4, huống hồ ta còn không biết thuật phong ấn." Nàng cau mày, không giúp được hắn, cũng không có cách hóa giải thống khổ của hắn.

Dường như từ Chi Chi nên hắn biết hết thay mọi việc từ nàng, bởi vậy không cần nhiều lời nữa, nhưng trong mắt đen nhánh thoáng hiện một chút đùa cợt.

Ý trời....

"Người từ nhỏ rất đặc biệt, Vấn Thiên kỳ vọng gửi gắm người rất nhiều. Hắn không làm được, có lẽ người có thể làm được." Khóe miệng tái nhợt giương lên, nam nhân tuấn mỹ chậm rãi cười nhẹ.

Nguyệt Dạ trầm mặc nghe, Hiên Viên Vấn Thiên là người ký kết khế ước với hắn, chủ nhân đời trước của Vạn Thú Vô Cương, có lẽ hắn cùng Hiên Viên Cẩn có chút quan hệ.

"Có lẽ người có thể....." Quân Ly chậm rãi vừa nói, sâu trong đồng tử đen nhánh có một tia màu đỏ rất nhỏ nhưng rất hung mãnh giãy dụa đi lên, hắn nhíu chặt mi, cố gắng áp chế một tia màu đỏ tà ác.

Nguyệt Dạ nhìn kinh tâm động phách, vội vã đè lại tay hắn, nguyên khí màu đen đi ra, chậm rãi xông vào trong ánh mắt hắn, giống như Đại tướng quân chỉ huy hạ kiếm xuống, chém rụng đầu ngựa màu đỏ yêu nghiệt!

Trong con người vẫn là nhan sắc đen nhánh, mà trên trán hắn đã bị mồ hôi ướt đẫm.

Dường như có chút vui mừng cười một chút, mặt mày như họa chậm rãi buông lỏng.

"Có lẽ người thật sự..... kết thúc thống khổ của bộ tộc chúng ta." Hấn thì thào nói.

"Người hận cô ta sao?" Nguyệt Dạ không nhìn được mở miệng, "Hiên Viên Cẩn, nữ tử sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương."

tay Quân Ly khẽ run lên, tựa hồ kinh ngạc việc nàng biết Hiên Viên Cẩn. Mọi việc từ nữ nhân kia đã bị tiêu hủy không còn sót lại gì.

Đời sau Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, căn bản không có cực nhỏ tin tức về nàng, cho dù cường giả thế hệ năm đó trải qua tang thương cũng đều đã quên sự tồn tại của nàng.

Nàng giống như một cái cấm kỵ của quá khứ, bị phong ấn sâu trong đầu mọi người.

"Là Yểm nói cho ta biết." Gặp hấn có nghi vấn, Nguyệt Dạ lại không thể không bổ sung một câu.

Chương 1033: Linh thú nhận chủ 5

"Hóa ra là hấn." Nghe được tên Yểm, Quân Ly liền bình thường trở lại.

Yểm nói thì đương nhiên có thể biết Hiên Viên Cẩn. Hấn vừa ra khỏi hắc thủy cấm lao liền nhớ lại cô ta chứ.

Hai mắt mở to, mờ mịt nhìn vách đá màu đen trên đỉnh, hồi lâu Quân Ly mới lắc đầu.

"Trăng lúc tròn lúc khuyết, có được có mất, đây là trừng phạt của bộ tộc chúng ta. Nếu không có Hiên Viên Cẩn, chúng ta sẽ thoát khỏi vận mệnh của trời sao?"

Nguyệt Dạ mím môi, từ trong miệng hấn nói ra hai chữ ý trời tựa hồ hết sức thê lương, tuy nhiên, nàng không thích từ "ý trời" mang theo áp bách.

Trời?

Ông trời dựa vào cái gì điều khiển hết thảy?

Nàng là hồn phách vốn phải xuống Địa ngục, nhưng hết lần này tới lần khác đều không, lần này nàng muốn đi ngược lại trời, dựng lại linh thể mà sống lại!

Ông trời?

Nàng không tin trời, không sợ hãi trời, xưa này việc thần bí hư ảo gì đó nàng cũng không sợ!

Nàng chỉ duy nhất sợ lòng người mà thôi.

Nàng lạnh lùng nhếch khóe miệng, hơi trào phúng, vẻ mặt như vậy khiến hắn cảm giác rất quen thuộc.

Năm đó nha đầu kia trong Rừng rậm Phù Quang không phải là như vậy sao?

Trâu nghé mới sinh không sợ cạp, đường hoàng cuồng ngạo, không biết trời cao đất rộng.

Nhưng rất chói mắt!

"Người nghỉ ngơi đi, ta mượn chỗ người tránh một chút, khi nào ổn sẽ đi." Nguyệt Dạ đặt bình dược chữa thương vào tay hắn, dừng một chút, thấp giọng nói: "Nếu người thật sự hoàn toàn thành ma, ta nhất định sẽ ngăn cản người."

Ánh mắt chợt lóe, môi mấp máy, hắn còn muốn nói điều gì, nhưng nàng đã đứng lên ôm Chi Chi ra ngoài.

Ra khỏi phòng hắn, đứng trong thông đạo thật dài, Nguyệt Dạ thật sâu thở phào nhẹ nhõm, sờ sờ Chi Chi đầu, nói: "Khoai tây nhi, cho hắn một giấc mơ đẹp đi."

"Chi Chi." Chi Chi ngẩng đầu, bất mãn giải thích, hắn gọi Chi Chi, không phải là khoai tây nhi!

"Nhanh." Nguyệt Dạ vồ vồ hắn, Chi Chi không thể làm gì khác hơn là bĩu môi, run run lục hành trên đầu.

"Trước khi hấn thành ma, để cho hấn nhìn thấy người mà hấn yêu nhất, quyến luyến nhất đi."

Quân Ly nhắm mắt lại, chìm vào trong ảo cảnh, từng hình ảnh hiện ra, cùng người kia kề vai chiến đấu, cười nhìn bầu trời, cùng lên trời xuống đất, đại sát bốn phía.

"Ha ha ha ha..." Đến nay còn nhớ rõ tiếng cười Vấn Thiên tự tin bừa bãi, phóng túng không kèm chế được,"Quân Ly, người xem, cả đại lục rộng lớn như thế, một ngày nào đó, ta muốn bốn biển thành một, để thiên hạ không còn chiến loạn, ta sẽ dẫn vợ con ta, cùng người đứng ở đây quan sát thiên hạ!".

Hấn mặc hắc bào đứng trong gió, trong tư cười mơ hồ có thể thấy toàn tâm toàn ý tin tưởng hấn.

Bọn họ có thể làm được, nhất định có thể!

Nếu Vấn Thiên không bị chết sớm như vậy thì.....

Loạn cảnh trong mơ đều là tháng ngày cuộc sống tiêu sái trước kia.

Ảo cảnh từ từ thê lương, từ từ héo tàn, lá rụng bay tán loạn, tại một mùa thu rất thê lương.

Khóe mắt đã có chút ướn át, vì không cho hấn nhìn thấy chuyện thương tâm nên ảo cảnh thê lương rất nhanh qua đi. Cuối cùng dừng hình ảnh ở Rừng rậm Phù Quang, nơi nở đầy hoa đào, sương mù tràn ngập...

"Sur phụ!" cô gái tóc đỏ từ xa xa chạy vội đến, chia hoa rẽ liễu, mặt như hoa đào.

Hắn lãnh đạm đứng ngay dưới hoa đào, mà nàng bay nhanh về hướng hắn.

"Sur phụ, đừng đánh vào mặt ta!"

"Người cười rất sáng lạn."

"Cười đến sáng lạn cũng sai sao?"

"Có."

Trên đời này mọi người vĩnh viễn không thể cự tuyệt hai loại: Tính mạng và ánh mặt trời.

Nàng cười rất sáng lạn, như ánh mặt trời, hắn muốn cự tuyệt, đáng tiếc lực bất tòng tâm, ánh sáng như vào chỗ không người, tim của hắn đau nhói.

Biết rõ không chiếm được a.....

Nhưng cự tuyệt thế nào đây?

Cho nên, người sai rồi, Bắc Nguyệt.

Bên khước mắt ướt át ngưng kết nước mắt, rốt cuộc đã ngã rơi.

Hóa ra cuộc đời dài dòng, buồn chán chỉ như vậy.

Nguyệt Dạ chạy như điên trong thông đạo tối tăm, chung quanh an tĩnh có thể nghe được bước chân cùng tiếng tim đập.

Trong lồng ngực có cảm giác chua xót, nàng tận lực muốn tránh đi,

không muốn nghĩ nhiều.

Sau khi Chi Chi làm ảo cảnh cho Quân Ly liền trầm mặc cùng an phận chưa từng thấy, vẫn không nhúc nhích ôm cánh tay Nguyệt Dạ, thường thường hút cái mũi một chút.

Cuối thông đạo từ từ có ánh lửa chói mắt nóng rực đánh tới.

Nguyệt Dạ nhanh bước chân hơn, chạy ra thông đạo, xuất hiện tại trong phòng bốn vách tường cháy đỏ bừng.

Trước mắt vẫn là biển lửa trôi nổi, ở giữa có một khối hình lập phương chập chờn, trong lòng giam lửa có con Rồng Trắng bị nhốt.

Nguyệt Dạ thở hổn hển vài hơi, ngẩng đầu lên mới phát hiện bên kia ao lửa, Băng Linh Huyền Diệu đang đứng, hai mắt màu ngọc bích nhìn thẳng vào nàng.

"Thối điều ngươi cũng tới a." Nguyệt Dạ có chút giật mình, tuy nhiên Băng Linh Huyền Diệu nguyên khí băng vừa lúc khắc chế nguyên khí hỏa cường đại ở đây, hẳn có thể đi vào cũng không trách.

Băng Linh Huyền Diệu nhìn nàng không bị thương, nhưng nàng vừa rồi rõ ràng từ phía trước tiến tới, nơi đó là chỗ Linh tôn nghỉ ngơi.....

"Ma thú ngủ thiếp đi rồi, phải cứu nó nhanh một chút!" Nguyệt Dạ không dự định nói nhảm cùng hắn, đi nhanh tới bên bờ ao lửa.

Xuyên thấu qua lồng giam lửa cháy có thể nhìn thấy con rồng trắng càng thêm suy yếu, cả thân thể cao lớn cũng gầy một vòng, giờ phút này chỉ còn đôi mắt vẫn hơi mở ra.

"Chính là nàng." Băng Linh Huyền Diệu lạnh lùng nói với nó một câu,

Rồng trắng vốn mệt mỏi, nghe hấn vừa nói lập tức mở to hai mắt, thân thể cũng giãy dụa muốn đứng lên, đáng tiếc lửa cháy xung quanh quá mạnh khiến nó chỉ có thể lùi về.

"Đừng nhúc nhích!" Nguyệt Dạ vội vàng lên tiếng ngăn cản, sau đó đi nhanh tới bên người Băng Linh Huyền Diệu, "Vạn Thú Vô Cương ở trên người ta."

Trong đôi mắt màu ngọc bích hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng không có thời gian kích động, bởi vậy hấn nói: "Dùng sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương, hơn nữa cùng với nguyên khí băng của ta có thể dập tắt lửa phía trên, nhưng cần Nến Đỏ ở bên trong phối hợp mà nàng hiện tại....."

Nhìn con rồng nằm hấp hối trong lồng giam lửa, lớp vảy trên người vốn màu trắng bạc xinh đẹp giờ đã mất đi lộng lẫy, trở nên âm đạm nặng nề.

Duy nhất chỉ có cặp mắt còn có một ít ánh sáng.

Nguyệt Dạ ngồi xổm xuống, nhìn hai mắt Nến Đỏ, vẻ mặt chậm rãi nghiêm túc nói: "Nghe kĩ, ta mạo hiểm tánh mạng tới cứu không phải vì một cái phế vật! Hiểu chưa?"

Nến Đỏ muốn gật đầu, nhưng không có khí lực, trong ánh mắt đã ươn ướt.

"Khóc cái gì?" Nguyệt Dạ lạnh lùng nói, "Không tiền đồ!"

Nến Đỏ lập tức ngừng khóc, hút hút cái mũi, giống như con nít bị mắng nhìn nàng.

Băng Linh Huyền Diệu ở sau lưng nàng buồn cười, Chi Chi không

biết khi nào thì chạy đến trên đầu nó, tay nhỏ bé rối rắm dùng khăn bắt đầu khóc, bị Băng Linh Huyền Diệu lấy chân xách xuống!

Nguyệt Dạ xoay người lại, Băng Linh Huyền Diệu buông cánh ra cho nàng giẫm lên, ngồi trên lưng nó.

Trên người Băng Loan Diệu khí lạnh vô cùng, lập tức nàng rùng mình vì đông lạnh.

Băng Linh Huyền Diệu giương cánh bay lên, thân thể do băng tuyết ngưng tụ thành xoay một vòng trên ao lửa, sau đó Nguyệt Dạ lấy thanh Tuyết Ảnh Chiến Dao ánh tuyết chói mắt từ nạp giới ra.

Nhẹ nhàng vuốt ve thân đao rộng lớn, một cỗ nguyên khí băng rất mạnh theo bàn tay tiến vào trong thân thể.

Nếu là bình thường, nguyên khí băng cường đại như vậy nhất định sẽ thương tổn nàng, nhưng nguyên khí băng trên Tuyết Ảnh Chiến Dao rất ngoan ngoãn với nàng.

Khóe miệng có chút giương lên, một cây đao cũng nhận ra ấn ký linh hồn nàng sao?

Loại tâm tình trung thành mãnh liệt này khiến nàng cảm giác được sâu trong đáy lòng tuôn ra sức mạnh cường đại dị thường!

Hắc ngọc trong phong ấn cùng nguyên khí băng tiến vào thân thể sinh ra cảm ứng, Hắc ngọc an tĩnh giống như trái tim nhảy mạnh lên!

Vạn Thú Vô Cương, thần thú Nến Đỏ, cùng với hồn phách Hoàng Bắc Nguyệt!

Ba người vừa vạn đầy đủ kế ước!

Trước đây linh hồn trong phong ấn, hắc ngọc chỉ có thể tản mát ra nguyên khí yếu ớt, đột nhiên trở nên vô cùng cường đại, lực lượng hung hãn mãnh liệt trào ra, ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cũng cảm ứng được sức mạnh này không khỏi nao nao.

Nguyệt Dạ cũng không ngạc nhiên, nhưng giờ phút này không suy nghĩ nhiều, chỉ để nguyên khí màu đen tràn ra theo cánh tay, toàn bộ quán chú trên Tuyết Ảnh Chiến Dao!

Phía trên thân đao màu tuyết thoáng tràn đầy hắc khí nồng nặc, biến thành một thanh chiến đao màu đen!

Cổ tay kéo xuống, Tuyết Ảnh Chiến Dao được hắc khí rót vào dường như trở nên nặng hơn vài phần so với trước.

Nguyệt Dạ nắm chặt chuôi đao, buông mắt nhìn Nến Đỏ bị nhốt trong lồng.

Hai mắt Ngân Long cũng nhìn nàng, tràn ngập vẻ kiên định!

Nàng chúm chím môi, đột nhiên vung tay lên, Tuyết Ảnh Chiến Dao chạm rãi giơ lên, hắc khí để lại mấy tàn ảnh trong không khí, hình thành một nguyên khí hình quạt, nàng chọt quạt khẽ một tiếng, Tuyết Ảnh Chiến Dao hạ xuống!

Cùng lúc đó, Nến Đỏ trong lồng giam lửa gầm một tiếng, vô số nguyên khí băng từ trong thân thể dũng mãnh tiến ra, toàn bộ lấp kín lồng giam lửa/

Nguyên khí băng hùng hậu chống giữ lồng giam lửa, từ bên ngoài nhìn, lồng giam như một quả bóng cao su bị thổi phồng quá mức, bị lực lượng bên trong tràn ra!

Trong lòng giam nguyên khí không ổn định, hất đám lửa sang bên đông bên tây.

Nguyệt Dạ nhìn chỗ yếu kém nhất mới dùng Tuyết Ảnh Chiến Dao chém xuống.

Nguyên khí màu đen cùng ngọn lửa kia kịch liệt va chạm, bốn vách tường cháy sạch dao động kịch liệt.

Trời băng đất tuyết lở!

Vài tảng đá lớn từ đỉnh đầu rơi xuống, Băng Linh Huyền Diệu mang nàng tránh sang bên cạnh.

Chỉ thấy đám đá rơi vào trong ao lửa, bắn lên vài thước thừa cháy, trong nháy mắt chặn lại lòng giam của Nến Đỏ!

Nguyệt Dạ thật vất vả tránh thoát lửa cháy bắn lên, vội vàng đi xem lòng giam.

Thành công sao?

Vừa rồi dường như đụng vào được chỗ yếu nhất của lòng giam. Chẳng lẽ bởi vì thực lực không mạnh nên dù đánh trúng vẫn không thể đánh vỡ lòng giam do ma thú Quân Ly bày ra sao?

Vạn phần sốt ruột nhìn phía trước, ngay hào khí cứng ngắc lặng lẽ trôi qua một giây.

"Nếu lần này không thành công, chỉ sợ Nến Đỏ cũng không có khí lực dư thừa phối hợp với nàng lần thứ hai."

Trong lòng khẩn trương nghĩ suýt quên cả thờ.

Bốn phía lắc lư chưa dừng lại, vách tường đỏ bừng như muốn
khuyh đảo xuống!

Đúng lúc này, lửa bị đám đá rơi xuống bắn lên thành đốm lửa đột
nhiên chậm rãi rơi xuống, làm lay động ao lửa, trong nháy mắt, lòng
giam lửa giam giữ Nến Đỏ bị đẩy lên đỉnh lửa.

Lửa cháy hừng hực vẫn thiêu đốt nóng bỏng.

Trái tim Nguyệt Dạ tâm như chìm đến đáy cốc.

Chẳng lẽ không phá được lòng giam sao?

Rắc rắc...

Ngay lúc nàng ủ rũ lúc, đột nhiên tiếng băng vỡ vụn truyền đến, bắt
đầu chỉ là một tiếng rất nhỏ, sau đó liên tiếp tiếng vỡ vụn vang lên
trong không khí!

Rắc rắc rắc rắc...

Nguyệt Dạ bỗng nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy giữa lòng giam lửa mơ hồ
thấy một cái khe dài. Mà nguyên khí băng đang chặt vật cố gắng ra
khỏi vết nứt!

"Chi nha chi nha!" Không đợi Nguyệt Dạ phản ứng, Chi Chi đã vui
sướng vỗ tay kêu to lên!

Phá!

Thật sự phá được lòng giam mà ma thú Quân Ly cường đại bày ra!

Nguyệt Dạ không tự kìm hãm được vui sướng, để Băng Linh Huyền Diệu bay nhanh qua, một lần nữa dùng Tuyết Ảnh Chiến Dao chém xuống, hắc nguyên khí cùng nguyên khí băng hàn ngưng kết, hoàn toàn đánh nát lồng giam!

Vô số cục băng vấy ra, Nguyệt Dạ căn bản không rảnh đi tránh né, hai ba lần chặn lại cục băng trước mắt liền nhảy đến chỗ linh lập phương lơ lửng trong ao lửa.

Một cô gái đầy người thương tích nằm ở phía trên thờ hào hển, trên người vô số cục băng rơi xuống vỡ nát, nàng cũng không biết đau.

"Chủ nhân....." Nhìn thấy cô gái trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nhảy xuống, Nến Đỏ cố gắng nói ra hai chữ, nước mắt cũng không nhìn được trào ra như vỡ đê.

"Không sao." Nguyệt Dạ nâng nàng dậy, nhẹ nhàng ôm vào trong ngực, vỗ vỗ lưng nàng.

Nến Đỏ hút cái mũi, trên mặt vừa cười vừa khóc.

Suốt một năm, nàng tưởng rằng thật sự vĩnh viễn ly biệt, nàng sẽ hóa hồn, nhập ma, sẽ bị Lửa trừng phạt của Linh tôn hành hạ tới chết.

Nàng không dám hy vọng xa vời có thể nhìn thấy chủ nhân.

Nhìn Nến Đỏ không nén lại được nước mắt, Nguyệt Dạ chỉ có thể thờ dài một tiếng, cố gắng đem nàng lên lưng Băng Linh Huyền Diệu nói:"Đi ra ngoài lại khóc đi."

Nơi này quá nguy hiểm.

Sau khi lồng giam lửa bị phá, bốn vách tường đỏ bừng cũng lung lay sắp đổ.

Lửa trong ao ngày càng bốc lên cao, không gian này dường như sắp bị lửa bao phủ.

Nguyệt Dạ sắc mặt ngưng trọng nhìn hết thấy, Băng Linh Huyền Diệu bay lên cao cao, tìm kiếm đường ra ngoài.

Muốn đi ra con đường mà Quân Ly dẫn vào nhất định không được. Động tĩnh lớn như thế sợ rằng sẽ kinh động vô số hỏa linh bên kia, làm không tốt còn có thể khiến Quân Ly thức giấc.

"Chỗ này." Nến Đò suy yếu giơ tay một bức tường phía trước.

Băng Linh Huyền Diệu lập tức bay qua.

Nguyệt Dạ nhìn chăm chăm hoa văn trên vách tường, sau đó giơ lên Tuyết Ảnh Chiến Dao, hạ xuống chặt bỏ hoa văn đi!

Vách tường chấn động một chút, sau đó chậm rãi mở ra khe hở đủ cho 3 người chui lọt.

Băng Linh Huyền Diệu không do dự nghiêng người chui qua, lấy một tư thế phi hành hết sức khó khăn xông ra ngoài!

May là chiến đao của Nguyệt Dạ găm chặt vào lòng vũ của nó, Nến Đò lại bị nàng ôm, Chi Chi lăn xuống vừa lúc tiến vào trong lòng nàng.

Nếu không, ba người rơi vào trong biển lửa bốc hơi mất.

"Thối điều! Nguy hiểm như vậy mà không nói trước một tiếng sao?"
Nguyệt Dạ cả giận nói.

Băng Linh Huyền Điều không đáp lại, trong con ngươi màu ngọc bích hiện lên ý cười khoái trá.

Lấy sự hợp tác ăn ý nhiều năm của bọn họ thì cho dù không có trí nhớ, cũng tự nhiên sẽ phản ứng như vậy, cần gì mở miệng nói nhảm?

Ra khỏi cửa đỏ bừng liền trực tiếp đi trên biển lửa.

Lúc bọn họ mới đi vào, trên biển lửa này sóng lửa càng mãnh liệt, bọn họ phải bay rất cao mới có thể tránh thoát sóng lửa xâm nhập.

Mà trên đỉnh biển lửa tối tăm có vô số Dơi Xanh sống nhờ, cảm ứng được mùi máu trên người Nến Đỏ, toàn bộ bay nhanh tới.

"Muốn chết!" Nguyệt Dạ sắc mặt trầm xuống, rút Tuyết Ảnh Chiến Dao lên. Chi Chi lại nhảy đến vai nàng trước một bước, trên đầu lục hành run run.

Dơi Xanh vốn hung tàn truy đuổi bọn họ, đột nhiên toàn bộ ngu ngốc thay đổi phương hướng đâm đầu xuống biển lửa.

Vô số Dơi Xanh tự sát trong biển lửa, tràng diện này có thể đồ sộ, ngay cả Nguyệt Dạ nhìn cũng sợ hãi tặc lưỡi.

Chi Chi cao hứng khua tay múa chân, nàng chợt phát hiện, nó lúc vô dụng hoàn toàn là một củ khoai tây đáng ghét, lúc hữu dụng vẫn cố gắng để người ta thích.

Đã không có Dơi Xanh uy hiếp, bọn họ liền bay ra khỏi biển lửa, đầu

đầy mồ hôi trở lại bên trong tòa tháp thứ bảy.

Đóng cửa phiến đá nặng nề, Băng Linh Huyền Diệu trực tiếp mang bọn họ bay lên tầng cao nhất.

Yểm hấn đang ở đó, nàng cứu Nến Đỏ lên nhất định phải lập tức giúp Nến Đỏ chữa thương. Nếu vẫn còn ở lại biển lửa sợ rằng có tai họa ngầm, nàng không thể yên tâm.

Ngược lại với Yểm vẫn có vài phần tín nhiệm, dù sao hấn từng giúp nàng rất nhiều lần, hơn nữa còn mạo hiểm cả tánh mạng.

Tự nhiên hấn có tính thù dai, muốn báo thù Chi Chi thì nàng cũng sẽ không ngăn cản.

Trước hết đành phải ủy khuất Khoai tây nhi một chút đi!

Chi Chi vui vẻ ngồi trên đùi Nguyệt Dạ, chớp chớp mắt chờ nàng khích lệ, đột nhiên nhìn thấy Nguyệt Dạ cúi đầu, nụ cười trên mặt nàng dường như có chút.....đáng sợ!

Chi Chi lập tức cắn ngón tay, bất an nhìn nàng.

Nguyệt Dạ từ nạp giới lấy ra vài khối điểm tâm "Khen thưởng" cho nó, sờ sờ đầu nó nói: "Khổ cực ngươi."

Lát nữa khổ cực ngươi.

Chi Chi đơn thuần nào có nghĩ bản thân đã sớm bị chủ nhân bán chứ? Chỉ cảm thấy đúng là chính mình lập công nên được khen thưởng đồ ăn.

Hạt đậu nho nhỏ dễ dàng bị lừa gạt vui vẻ ôm điểm tâm bắt đầu gặm.

Nguyệt Dạ đột nhiên có cảm giác tội lỗi.

"Chủ nhân, phía trên nguyên khí hình như....." Nến Đò mặc dù suy yếu, nhưng trong mấy người bọn họ vẫn là cấp bậc cao nhất, thực lực cực mạnh, cũng cảm giác được rất nhiều nguyên khí khác nhau ở xa xa.

bản tính Băng Linh Huyền Diệu cảnh giác, nghe nàng mở miệng liền lập tức thả chậm tốc độ, xoay quanh trong bóng đêm, chờ Nguyệt Dạ quyết định.

Lực cảm giác của hồn phách cũng rất mạnh, hơn nữa Vạn Thú Vô Cương trời sinh cực kỳ mẫn cảm với các loại nguyên khí cường đại, bởi vậy nàng hơi nhắm mắt lại, lập tức sắc mặt đại biến!

phía trên tòa tháp thứ bảy có rất nhiều luồng nguyên khí cường đại không đồng dạng tụ tập một chỗ, mơ hồ dao động, mặc dù không di chuyển nhưng vẫn khiến người ta sợ hãi!

"Ẩn giấu khí tức trên người đi!" Nguyệt Dạ trầm giọng nói, sau đó cố gắng áp chế nguyên khí Vạn Thú Vô Cương trong thân thể.

Nhưng cho dù làm vậy, lúc bọn họ vừa xuất hiện, nguyên khí dù yếu ớt cũng tiết lộ ra ngoài, bởi vậy vài cỗ nguyên khí cường đại phía trên cũng dừng một chút, sau đó chạy nhanh tới hướng bọn họ!

"Gặp nguy hiểm!" Nguyệt Dạ nhíu mày, tiện tay chỉ hướng bên cạnh nói: "Đi vào trong đó!"

Bên kia đúng là vách tường tòa tháp thứ bảy, căn bản không có chỗ ẩn thân, Băng Linh Huyền Diệu mặc dù không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn bay qua bằng tốc độ nhanh nhất.

Lúc Nguyệt Dạ tới gần vách tường, đột nhiên cổ tay động đậy, lấy mấy tờ bùa phong ấn nguyên khí từ nạp giới ra.

Nàng mặc dù không biết bùa chú là cái gì, nhưng nàng biết người như Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không cất đồ vô dụng trong nạp giới. Có thể nói trong nạp giới này tất cả đều là bảo bối!

Các loại dược liệu trân quý, linh dược cao cấp, vũ khí, thần khí, còn có quý dị bùa chú!

Phía trên Bùa chú có hoa văn cùng chú văn, nàng lấy ra mấy tấm, phía trên họa mười sáu ký hiệu lửa, ở giữa là chú văn phức tạp nhất, giữa chú văn là một chữ "Bạo" phức tạp!

Nàng nghĩ chữ "Bạo" hẳn là nổ mạnh?

Mặc kệ thế nào, thử xem sẽ biết, dù sao hiện tại đây là đường ra duy nhất!

Bay nhanh áp lá bùa vào vách tường, suy nghĩ một chút, trên ngón tay ngưng tụ một chút nguyên khí của hắc ngọc, điểm ở trên bùa chú, chỉ thấy ký tự trên bùa chú như sống lại, dũng mãnh lao tới chữ "Bạo" kia!

Trong nháy mắt, tất cả hoa văn cùng chú văn biến mất, chỉ còn lại chữ "Bạo" ở giữa chột lóe, Nguyệt Dạ lập tức để Băng Linh Huyền Điều rời nhanh đi.

Băng Linh Huyền Điều tốc độ cực nhanh, sau khi một tiếng dạn dò của nàng lập tức rời xa hơn mười thước!

Ầm ầm một tiếng!

Chờ bọn hắn quay đầu nhìn, chỉ thấy chỗ vừa dán lá bùa tràn ngập lửa cháy cùng bụi mù, liên tiếp tiếng đã vỡ vang lên.

Một tia ánh trắng thẩm thấu ra khỏi bụi mù, mông lung chiếu vào khuôn mặt mừng rỡ của Nguyệt Dạ.

"Thành công! lá bùa thật trâu bò, quả thực chính là bom nguyên tử a!"

Không kịp cao hứng lâu, vài cỗ cường đại nguyên khí đã rất gần bọn họ, Nguyệt Dạ cũng không cười nổi nữa, để Băng Linh Huyền Diệu nhanh rời đi.

Quanh Tòa tháp thứ bảy bố trí một tầng nguyên khí cấm chế lợi hại, nhớ lúc trẻ Hoàng Bắc Nguyệt không đánh ra nổi, nhưng khi trận pháp của bảy tòa tháp bị mở ra, nguyên khí cấm chế phía trên cũng biến mất theo.

Nếu không, cho dù bùa có nổ mạnh cũng không phá vỡ được tháp chắc chắn này.

Sau lúc bọn họ chui ra khỏi vách tường nổ tung, vài cỗ nguyên khí cường đại bị tiếng nổ lớn hấp dẫn cũng xuất hiện.

Bóng dáng yêu hồng xuất hiện đầu tiên, nhẹ nhàng gảy sợi tóc trên vai một chút, cười đến yêu nghiệt.

"Thuật Bùa Chú, xem ra không nhầm được."

Hai bóng dáng một đen một trắng đã xuất hiện ở giây tiếp theo.

Y phục trắng là Phong Liên Dục, nét mặt nở nụ cười ôn hòa, nói:

"Không uống công nuôi một năm."

Yểm lập tức nhảy dựng lên, xoay người chỉ vào hắn, cả giận nói: "Đừng quên là ta phát hiện ra nàng trước! Người chỉ ăn may nhặt một cái có sẵn mà thôi!"

"Người đã nói hờ ly về ta, người không tranh đoạt với ta." Phong Liên Dực bình thản nói.

Yểm vô lại nhắm mắt lại: "Ta đã quên! Ta mất trí nhớ."

Lúc hai người nói chuyện, thiếu niên mặc y phục đen lại trầm mặc không nói một lời, chậm rãi đi tới chỗ vách tường nổ tung nhìn ánh trăng bên ngoài.

Ánh trăng sáng trong chiếu vào gương mặt tái nhợt, hoa Kết Ngạnh màu đen nhẹ nhàng hợp lại, giống như ác ma ngủ say.

Bàn tay nhẹ nhàng vung qua khối gạch trên trên vách tường bị nổ tung, phía trên còn giữ độ ấm nóng cháy.

Loại nóng cháy này như thân thể còn sống, da tay rất ấm áp.

Đầu ngón tay thiếu niên bắt đầu run rẩy.

Yểm bước lại, không khách khí đẩy Mặc Liên ra, cười nhìn bên ngoài, nói: "Haiz, đêm nay ánh trăng sáng ngời như thế, thật đáng cùng giai nhân thưởng tuyết ngắm trăng, trôi qua cảnh đẹp ngày tốt."

Nói xong, y phục đỏ bay lên, người thứ nhất đuổi theo.

Phong Liên Dực cũng đi tới, vốn cũng muốn ra ngoài, nhưng thấy Mặc Liên sợ sệt xuất thần liền không nhin được nói: "Nàng vẫn còn

sống, ít nhất chứng minh sự cố gắng của người không uống phí."

Nói xong một câu, hắn cũng không nguyện ý nói thêm gì nữa.

Hắn khoan dung với Mặc Liên vì hắn quan tâm Nguyệt, cho nên hắn sẽ quan tâm người mà nàng quan tâm, quý trọng cảm thụ của nàng, giữ gìn tình nghĩa của nàng.

Hắn thích nàng, liền thích hết thầy sở thích của nàng.

Nhìn bóng người áo trắng biến mất dưới ánh trăng, trái tim Mặc Liên đau nhói, do dự có nên đuổi theo hay không.

Hắn là người mang điềm xấu, càng thích ai càng phải rời xa, nếu không.....

Hắn vẫn không nhúc nhích đứng trong bóng tối, qua hồi lâu mới lùi từng bước vào trong bóng tối, tách khỏi ánh trăng, càng ngày càng xa.....

Tòa Nguyệt Lô.

Đêm khuya yên tĩnh, không hề có tiếng động, bọn A Tát Lô đi ra ngoài chưa trở về, bởi vậy cả tòa trong phủ an tĩnh như chết.

vợ chồng già đã ngủ yên, Nguyệt Dạ cũng không định quấy rầy ai, thầm nghĩ tìm chỗ an toàn giúp Nến Đỏ chữa thương, nghĩ tới nghĩ lui chỉ có nơi này.

Căn cứ theo sự quen biết của Chi Chi cùng những người đó, bọn họ hẳn cùng phe với mình.

Để Nến Đỏ xuống Tòa Nguyệt Lô, làm cho Băng Linh Huyền Diệu

mở ra kết giới chung quanh. Nó ẩn dấu hơi thở đúng là lão luyện, điểm ấy tự nhiên không nói chơi.

Lấy linh dược tốt nhất trong nạp giới ra giúp Nến Đò xử lý vết thương, uống thuốc. Sau đó lấy nguyên khí màu đen từ Vạn Thú Vô Cương chậm rãi săn sóc ân cần đoạn kinh mạch bị Lửa trừng phạt thiêu trong thân thể Nến Đò.

Quá trình có chút thống khổ, nhưng Nến Đò cắn răng nén chịu, một tiếng cũng không phát ra khỏi cổ họng.

Nguyệt Dạ đầu đầy mồ hôi, không dám thư giãn.

Rốt cuộc hết thầy cũng làm xong, nàng muốn cho Nến Đò đi ngủ, đột nhiên trên bậc thang truyền đến "bịch bịch bịch" tiếng chạy, nàng tưởng có người phát hiện hành tung, đang muốn xách Tuyết Ảnh Chiến Dao, song, một bóng dáng cực đại màu vàng đột nhiên hướng về phía nàng!

Nguyệt Dạ tuy quen thực lực, nhưng trời sinh vẫn nhạy cảm với nguy hiểm, một quái vật lớn nào dám tiếp nhận? Lập tức lắc mình tránh ra!

Nhưng trên mặt đất có nước, không cẩn thận trượt một chút ngã sấp xuống.

Thân thể màu vàng ngã trên đất, "Grừ" một tiếng, không cam lòng quay một vòng ôm Nguyệt Dạ, cọ sát thân mật!

Trên người một bộ dáng trẻ con thú vị!

Nguyệt Dạ đưa tay để xuống cái đầu lớn đang cọ sát xuống, ngẩng đầu nhìn thấy con thần thú - Xích Kim Thánh Hổ lúc đầu ở trong cung giúp Chi Chi tìm đến nàng báo thù!

Đây là thần thú của Hoàng Bắc Nguyệt, nói cách khác...

"Tiểu Hồ cũng tới." Nhìn thấy Xích Kim Thánh Hồ xuất hiện, Nến Đỏ vốn định nghỉ ngơi cũng cười rộ lên, nhìn về phía Chi Chi, nói: "Là người báo cho hấn sao?"

Chi Chi vội vàng gật đầu, bộ dáng nghiêm nhiên "Bạn thân có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia"!

Nguyệt Dạ chậm rãi tách con hổ khỏi ngực, vuốt vuốt lại tóc tai bị cọ xát rối tung, nói: "Người nhiệt tình như vậy ta không chịu được."

Tiểu Hồ ngồi xổm trước mặt nàng, phun đầu lưõi, như con chó nhỏ chau đầu khớp xương.

Nguyệt Dạ sửng sốt một chút, theo tiềm thức vào nạp giới tìm kiếm đầu khớp xương. Không tìm được đầu khớp xương, tuy nhiên tìm được vài thịt bò kho liền lấy ra cho nó ăn.

Tiểu Hồ cắn một cái, ngấu nghiến nhai vài cái liền nuốt. Chi Chi cũng nhặt thịt vụn từ trên mặt đất nòng đĩa gặm.

"Chủ nhân quả nhiên nhớ kỹ Tiểu Hồ thích nhất thịt bò kho." Nến Đỏ cười tủm tỉm nói.

Có sao? Nguyệt Dạ nghiêng đầu nghĩ, nàng chỉ theo tiềm thức lấy thịt bò kho thôi.

Ăn xong đồ vật, sau khi Tiểu Hồ coi chừng Nến Đỏ ngủ, Nguyệt Dạ liền mang Băng Linh Huyền Diệu ra ngoài.

Gió lạnh hây hây trên gương mặt, Nguyệt Dạ đem Chuông Tỏa Hồn

giao cho Bǎng Linh Huyền Điểu giữ.

"Ta hoàn toàn không biết gì chuyện trước đây, nhưng loại trạng thái này sẽ không duy trì lâu." Nguyệt Dạ thấp giọng nói, "Bǎng, ta sẽ trở về."

Bǎng Linh Huyền Điểu bay về phía trời cao, ngược gió mà đi, giương cánh bay cao.

Ta cả đời chỉ trung thành với một người, mặc kệ người biến thành bộ dáng gì đi nữa!

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 1034: Công Chúa Vĩnh Ninh 1

Hậu cung, trên cây kết đầy sương.

Cung Phượng Nghi vốn là tấm cung của hoàng hậu, tao nhã vô hạn, nhưng hiện tại vắng vẻ hiu quạnh, không ai hỏi thăm.

Hai cánh cổng vòm đóng chặt, trước cửa chỉ có một chiếc đèn lồng, ngay cả thủ vệ cũng không có.

Một năm trước hoàng hậu giải tán toàn bộ cung nữ thái giám, một lòng ở trong cung tu tâm dưỡng tính, làm bạn cùng thanh đèn hoàng quốc, tụng kinh cầu phúc cho công chúa Anh Dạ.

Tổng Mịch nhẹ nhàng rơi vào trong cung, trên đất trống trước đại điện đều là tuyết đọng cùng lá rụng, hắt thán nhiên liếc mắt một cái, vươn tay về phía sau.

Một cô gái chậm rãi đi tới, đưa tay giao cho hắn, dịu dàng cúi đầu, đi theo hắn vào trước đại điện, cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi tới.

Kết...

Cửa gỗ nặng nề không biết bao lâu không bị mở, đẩy ra liền vang lên tiếng cữ kỹ mục nát.

Một ma ma đi tới, nâng cái chổi với bọn họ.

"Các người là ai? Dám tự ý xông vào tấm cung của Hoàng hậu nương nương!"

Tống Mịch giơ tay lên, đẩy cái chổi ra, ôn hòa cười, nói: "Đi vào thông báo hoàng hậu, Tiêu Dao Vương Tống Mịch cầu kiến."

"Tiêu Dao Vương....." Lão ma ma ngơ ngác nhìn hấn trong chốc lát, vội vàng ném cái chổi đi vào thông báo.

Tiêu Dao Vương Tống Mịch, luyện dược sư cấp cao nhất của Nước Nam Dục, cả Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, ai ai cũng tôn kính, nàng sao có thể không biết?

Tống Mịch lôi kéo cô gái đi theo sau lão ma ma. Lão ma ma đi vào nói hồi lâu, sau khi đi ra về mặt khổ sở lắc đầu với hấn: "Tiêu Dao Vương mời trở về đi, Hoàng hậu nương nương không tiếp khách."

"Bốn vương mang công chúa Vĩnh Ninh đến, Hoàng hậu nương nương cũng không muốn gặp sao?" Tống Mịch làm như dự liệu được phản ứng hoàng hậu, bởi vậy giương giọng nói.

Lão ma ma sừng sốt, lập tức cau mày nhìn về cô gái phía sau hấn.

"Anh Dạ đã mất, Bốn cung không muốn nghe thấy bất luận kẻ nào nhắc tới!" trong tấm điện truyền đến giọng nói tức giận của hoàng hậu.

Quả nhiên nghe được Công chúa Vĩnh Ninh, bà ta nhất định sẽ có phản ứng.

Tống Mịch mang theo cô gái kia, vượt qua lão ma ma trực tiếp đi tới nói: "Đã mất chính là Tào Anh Dạ của Hoài Bắc Tào gia, Bốn vương mang đến là con gái ruột của người, Công chúa Vĩnh Ninh thực sự."

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Hoàng hậu gầm lên, không biết đập bể cái gì. "Tổng Mịch, người hôm nay là tội phạm cung đình truy nã quan trọng! Bồn cung chỉ cần nói một câu thì người sẽ không ra được".

"Điểm này Bồn vương tự hiểu." Tổng Mịch thờ ơ cười nói, "Tuy nhiên, Hoàng hậu nương nương sẽ không làm như vậy."

"Hừ! Chỉ bằng người dẫn theo một cô gái không rõ lai lịch, Bồn cung sẽ bỏ qua người sao?" Hoàng hậu cười lạnh.

Tổng Mịch xúc rèm tấm điện lên, nơi ngọn đèn dầu phát sáng, nhìn hoàng hậu quỳ gối trước bàn thờ Phật, một thân áo tang vải thô trắng trong thuần khiết, tóc đen buộc đơn giản, trên mặt xinh đẹp không son phấn, tái nhợt gầy gò, sớm đã không còn nét tươi trẻ ngày trước.

Lạnh lùng ngẩng đầu, mắt phượng tức giận lạnh như băng.

Tổng Mịch đưa tay, đốt sáng lên ngọn đèn dầu trên bàn thờ Phật, trong khoảng thời gian ngắn ánh lửa sáng làm hoàng hậu khó thích ứng.

Nàng đã quen an tĩnh cùng đêm tối, ánh sáng đột ngột sẽ phá hủy nỗi lòng thật vất vả mới trầm tĩnh được.

Giơ tay lên cản một chút ánh sáng trước mắt, nhưng Tổng Mịch lại nắm tay cô gái kia chậm rãi đi tới ngọn đèn, để nàng quỳ gối, lưng hơi khom lại, sợi tóc đen nhánh tán lác hai bên bả vai.

"Hồng Liên, ngẩng đầu lên." Tổng Mịch thấp giọng ra lệnh.

Cô gái chậm rãi ngược gò má nhợt nhạt lên, mặt mày mềm mại, ngũ quan tinh xảo, thoát nhìn an tĩnh mà uyển chuyển hàm xúc.

Sợi tóc đen nhánh chậm rãi phân tán sang hai bên mặt.

Hai mắt Hoàng hậu bỗng nhiên trợn to, kinh hô một tiếng, sau đó lui nhanh về phía sau, sợ hãi mà phẫn nộ nhìn Hồng Liên.

"Đi ra ngoài! Cút đi ra!"

Hồng Liên ngẩng đầu không biết làm sao, nhìn bà không động đậy.

Tống Mịch mỉm cười ấn bả vai của nàng, nói với hoàng hậu: "Nàng không phải Hoàng Bắc Nguyệt, là nữ nhi của người."

"Nữ nhi của ta là Anh Dạ!" Hoàng hậu điên cuồng địa hô to, "Tống Mịch! Người còn chưa cút, Bồn cung sẽ kêu người tới!"

Tống Mịch nhìn nàng một cái, nói: "Còn nhớ trâm Nguyệt Nha không?"

Hoàng hậu chấn động, tiện đà cả người run rẩy, môi run lập cập "Đừng nói nữa....."

"lúc Công chúa sinh ra, bà đỡ ôm công chúa tắm rửa, Thái tử Chiến Dã tuổi nhỏ ham chơi, không cẩn thận đem trâm Nguyệt Nha nung đỏ khắc trên cánh tay công chúa." Tống Mịch vừa nói, một bên kéo ống tay áo Hồng Liên ra, làm lộ cánh tay cho hoàng hậu nhìn.

Trong ánh nến lung linh, cánh tay Hồng Liên trắng nõn như ngọc, trên cánh tay một dấu ấn trắng lười liềm trên da thịt.

Nguyệt Nha độc nhất vô nhị, giữa Nguyệt Nha là một bông hoa Anh Đào nở rộ.

"Ta nhớ không lầm thì Nguyệt Nha trâm là lúc Hoàng hậu nương nương xuất giá, Vương phi tặng hoàng hậu làm của hồi môn phẩm, là vật gia truyền của Vương phi, trên đời này độc nhất vô nhị."

Nhìn trên cánh tay Hồng Liên có ấn ký Nguyệt Nha, tay hoàng hậu không nhịn được run rẩy, khớp hàm vẫn run lên, không nói được một câu.

Tống Mịch lại mỉm cười tiếp tục nói: "Năm đó công chúa bị phỏng, bà đỡ sợ đến hồn phi phách tán, lập tức ôm công chúa đi tìm ngự y, đáng tiếc giữa đường không hiểu vì sao bị người giết, lúc cung nữ tìm được bà ta liền ôm công chúa đang oa oa khóc trong lòng đi."

Hoàng hậu lông mi run lên, nước mắt rơi lã chã.

Chương 1035: Công Chúa Vĩnh Ninh 2

Tống Mịch nói: "Ôm công chúa trên cánh tay không bị phỏng trở về, bởi vì người năm đó giết bà đỡ, đánh tráo công chúa là ta."

"Tại sao?!" Hoàng hậu hít sâu một hơi, rớt cuộc điên cuồng hô to ra.

Thân thể gầy yếu đột nhiên như có sức mạnh cường đại bật khỏi mặt đất, đánh về phía Tống Mịch.

Bóng dáng trước mắt chợt lóe, Hồng Liên không chút do dự che trước người Tống Mịch, bị móng tay hoàng hậu cào thành vết máu.

Nàng không biểu cảm nhìn hoàng hậu, như búp bê mất đi tức giận, cũng không biết đau, chỉ biết che chở người phía sau.

Hoàng hậu nhìn nàng, rớt cuộc lui từng bước về phía sau, cuối cùng ngã xuống khóc lớn.

"Ta hận các ngươi! Ta hận các ngươi!" Hoàng hậu vừa khóc vừa điên cuồng nói, "Ta làm sai chuyện gì thì cứ trả thù ta, vì sao phải liên lụy nữ nhi của ta? Ta mặc dù hận Huệ Văn nhưng chưa từng khát khe Hoàng Bắc Nguyệt!"

Tống Mịch đứng ở bên ngoài ánh nến, sắc mặt lúc sáng lúc tối, mang theo vài phần thần bí.

"Kỳ thật mà nói ngươi cũng không làm sai bất cứ chuyện gì, ngươi chỉ khẳng khẳng một mực thích một người vĩnh viễn không thích

ngươi, vì hấn mất đi hết thảy."

Hoàng hậu cúi đầu khóc cực kỳ bi thương.

"Cho nên, ta đem Hồng Liên trả lại cho ngươi." Tống Mịch nhẹ giọng nói "Nguyên nhân ta và ngươi đều là người giống nhau."

Nói xong, Tống Mịch xoay người muốn đi, Hồng Liên cũng muốn theo hấn đi, hấn lại nói: "Hồng Liên, ngươi ở lại, bà ta là mẫu thân của ngươi."

"Ta không nhận ra bà." Giọng nói Hồng Liên nhỏ như tiếng muỗi bay.

"Ngươi từ nhỏ tách khỏi bà ta, tự nhiên không nhận ra, tuy nhiên từ từ sẽ quen, nhớ kỹ chuyện ta dạy ngươi."

Hồng Liên gạt đầu, đưa mắt nhìn bóng lưng của hấn biến mất mới xoay người, không nói một lời nhìn hoàng hậu khóc lớn.

"Hoàng hậu nương nương, xin đừng thương tâm." Lão ma ma hầu hạ cũng lau nước mắt khuyên nhủ.

Bả vai Hoàng hậu có chút co quắp, sau đó chậm rãi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Hồng Liên.

Ông trời a, khuôn mặt như vậy là trừng phạt bà sao?

Hồng Liên cũng yên lặng nhìn bà, do dự một chút, cẩn thận hô một tiếng: "Mẫu thân."

Hoàng hậu nao nao, đột nhiên không thể tiếp nhận sự thực, làm bộ không nghe thấy.

Không, không phải như thế, Anh Dạ của bà, con gái của bà là Anh Dạ a!

Từ nhỏ ôm ấp hạnh phúc, đứa trẻ mang lại niềm vui cho bà rõ ràng là Anh Dạ.

Lão ma ma nhìn bộ dáng này cũng không khỏi đau lòng, nhưng ấn ký của trâm Nguyệt Nha không ai làm giả được, chứng cứ nhẹ nhàng linh hoạt này không ai lau đi được.

Năm đó công chúa bị phỏng chỉ có bà đỡ cùng Thái tử Chiến Dã biết, hôm nay bà đỡ đã chết, Thái tử Chiến Dã năm đó tuổi quá nhỏ căn bản không thể nhớ, hiện tại chỉ có trâm Nguyệt Nha là chứng cứ duy nhất.

"Hoàng hậu....."

"Đi mời thái tử điện hạ tới!"

Lão ma ma biết hoàng hậu có chủ ý, vội vàng đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàng hậu chậm rãi ngồi xuống, lau khô nước mắt trên mặt, điều chỉnh một chút tâm tình bi thống, liền nhìn về phía Hồng Liên: "Người tên là Hồng Liên?"

Hồng Liên chậm rãi lắc đầu, nói: "Hồng Liên chỉ là một danh hiệu."

"Vậy người rốt cục tên gọi là gì?"

Hồng Liên lắc đầu, nàng không nhớ rõ tên của mình.

"Quên đi, gọi là Hồng Liên đi." Hoàng hậu thái độ có chút lãnh đạm, năm đó tìm tên cho Anh Dạ, nàng liên tục suy nghĩ kỹ mấy đêm,

hăng hái bừng bừng, nhưng hiện tại lại không hề có chút tinh thần nào.

Là bà đã già hay.....

Hồng Liên sợ sệt gật đầu, nói:"Tào Anh Dạ đã chết kia là con gái của Tào Hoàn, muội muội của Tào Vân Hùng Hoài Bắc hầu."

Tào Hoàn....

Hoàng hậu mơ hồ nhớ lại một người như thế, năm ấy Anh Dạ được trăm ngày thì trong cung thiết yến, vừa lúc Tào Vân Hùng ở kinh thành liền mang theo Tào Hoàn tiến cung, đó là phụ nữ đôi mắt sáng thiện lương, đoan trang thanh tao lịch sự, thoáng có chút bệnh trạng, thân thể không tốt.

Nhưng Tào Hoàn rất thích Anh Dạ, vẫn ôm nàng không chịu buông tay, vẫn yên lặng rơi lệ.

"Nhìn ta, hôm nay là ngày vui lớn của công chúa điện hạ, sao ta lại khóc chứ?" Nhớ mang máng lúc ấy Anh Dạ bị nhũ nương ôm đi, Tào Hoàn lấy khăn tay xoa khước mắt, thấp giọng nói.

Nguyên nhân có Hoài Bắc hầu ở đây, không ai nói thêm gì nữa, một đêm kia gió hơi lớn, Tào Hoàn thân thể không tốt liền sớm bị đưa trở về, từ sau đó không còn gặp nữa.

Hai năm sau liền nghe nói phủ Hoài Bắc Hầu làm tang sự. Hỏi lại thì hóa ra muội muội Hoài Bắc hầu qua đời, tuổi còn trẻ, phong nhã hào hoa, nhưng lại sớm ra đi.

Khi đó Anh Dạ vẫn đi theo sau Chiến Dã khóc nhe.

"Hóa ra nàng....." Hoàng hậu thấp giọng thì thào nói "Hồng Liên, sau này không nên nhắc đến Anh Dạ."

"Biết rồi." Hồng Liên gật đầu.

Hoàng hậu diu bàn thờ Phật muốn đứng lên, Hồng Liên thấy muốn tới đỡ bà, tay vừa đụng tới cánh tay hoàng hậu đã bị bà tránh ra.

"Không cần đỡ." Đại khái thấy thiếu nữ gương mặt có chút tái nhợt, hoàng hậu cuối cùng đứng là mềm lòng.

Hồng Liên cúi đầu đi theo sau, chuyển qua bình phong, đi tới trong tấm điện, hoàng hậu ngồi xuống ghế êm, cũng dặn dò Hồng Liên ngồi một bên.

Chỉ chốc lát sau, Chiến Dã liền vội vã chạy đến.

Hoàng hậu ở trong thâm cung ẩn cư một năm rất ít gặp người, vừa nghe bà gọi đến, Chiến Dã tưởng xảy ra đại sự, ngay cả quần áo cũng không thay đổi, đỉnh khôi quán giáp, bước đi uy vũ sinh phong.

"Mẫu hậu!" Vén rèm lên, Chiến Dã vội vàng kêu lên.

Trong tấm điện đã đốt đèn sáng lên, Chiến Dã nhìn thấy hoàng hậu và Hồng Liên.

Trong khoảng thời gian ngắn trong lòng nhói một cái, hấn cứng ngắc đứng ở cửa.

Hồng Liên ngẩng đầu, nhìn hấn một cái, đối với hấn dường như có vài phần quen thuộc.

"Nàng là Hồng Liên." Hoàng hậu biết hấn nhìn thấy cô gái này, nhất

định rất kinh ngạc, dù sao khuôn mặt giống Bắc Nguyệt quận chúa như đúc.

"Nhi thần biết." Phục hồi tinh thần lại, Chiến Dã luôn luôn hỉ nộ không hiện ra mặt, cũng có vài phần tức giận, "Cô ta vì sao lại ở đây, mẫu hậu, cô ta phải....."

"Đây là muội muội người."

Cô ta là người giết chết Anh Dạ..... Chiến Dã sắp thốt ra cũng không nói được.

Vạn phần khiếp sợ nhìn hoàng hậu, sau đó ngón tay run rẩy chỉ về Hồng Liên, "Cô ta? Không thể nào!"

"Chiến Dã, người nghe mẫu hậu nói" Hoàng hậu đứng lên, đi tới trước mặt hắn, nhẹ nhàng cầm tay hắn.

Chiến Dã nói: "Mẫu hậu, cô ta Hồng Liên của Điện Quang Diệu, bản tính hung tàn, giết người vô số"

"Hồng Liên, người đi ra ngoài trước." Hoàng hậu đè lại tay Chiến Dã, biết tâm tình của hắn kích động, không thể tiếp nhận một muội muội đột nhiên xuất hiện.

Hồng Liên rất nghe lời, đứng lên đi ra ngoài, buông rèm xuống, để mẫu tử bọn họ yên tâm nói chuyện.

Hoàng hậu tinh tế kể lại chuyện cho Chiến Dã, năm đó như thế nào để lại dấu ấn Nguyệt Nha trâm, như thế nào bị đánh tráo, thân thể Anh Dạ là ai.

Chiến Dã nghe hết hoảng ngời xuống, vẻ tinh táo lạnh nhạt trước sau

như một cũng không duy trì được nữa, vành mắt đỏ một vòng.

"Muội muội của ta, chỉ có một mình Anh Dạ." Nghe xong hết thấy, Chiến Dã vẫn kiên trì nói.

Hoàng hậu ôm hấn, cũng khóc rất thương tâm, "Anh Dạ tốt như vậy, mẫu hậu cũng chỉ nguyện nó là con gái ta, nó từ nhỏ thông minh hiểu chuyện, mỗi người đều nói nó giống ta....."

Hồng Liên đứng ở ngoài rèm yên lặng nghe bên trong nói, hồi lâu mới chậm rãi tránh ra, đi tới thổi gió lạnh bên ngoài.

Anh Dạ công chúa?

Cô ta thật sự tốt như vậy sao?

Gió lạnh vù vù thổi, thân thể nàng đơn bạc, trên người chỉ mặc quần áo hơi mỏng, nhưng không hề thấy lạnh.

Phía sau có tiếng khôi giáp truyền đến, Hồng Liên vội vàng xoay người, nhìn thấy Chiến Dã vừa vặn đi tới. Trên mặt nàng vội vàng nở nụ cười, vừa định thốt lên một tiếng "Hoàng huynh", nhưng Chiến Dã lại như không phát hiện nàng, thẳng tắp rời đi.

Hồng Liên giật mình, đột nhiên giương giọng: "Thái tử điện hạ!"

Bước chân Chiến Dã dừng một chút, đưa lưng về phía nàng, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

"Ta và ngươi đúng là một mẹ sinh ra, huyết thống thâm hậu, ngay cả quá khứ không hài lòng cũng nên tiêu tan hiềm khích chứ?" Hồng Liên nói.

"Huyết thống?" Chiến Dã nhẹ cười khẩy một tiếng, "Hồng Liên các hạ, chuyện đã qua ta vĩnh viễn không quên, mà nay ta và người quan hệ mặc dù gần một tầng, nhưng đây là nhà đế vương, chuyện tay chân tương tàn là bình thường, anh em thân thiết cũng không nhất định hơn người ngoài."

Hồng Liên cười lạnh: "Không hơn người ngoài, ý người là chỉ Hoàng Bắc Nguyệt?"

"Không nên nhắc đến nàng!" Chiến Dã lạnh lùng quay đầu lại, ánh mắt sắc bén rét lạnh mang theo sát khí.

Hồng Liên mỉm cười: "Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại tự nhiên ta sẽ không nhắc tới. Nhưng nếu Hoàng Bắc Nguyệt trước kia đã trở về thì có lẽ ta sẽ muốn so cùng nàng."

Chiến Dã nghe thấy thâm ý trong lời nói của cô ta, bỗng nhiên xoay người nói: "Người có ý gì?"

"Huynh trưởng muốn biết thì xin mời hảo hảo trân trọng muội muội ta đi, đừng để phụ hoàng cùng mẫu hậu lo lắng." Hồng Liên trên mặt chậm rãi cười nhẹ, quỳ gối hành lễ, sau đó tránh ra bên cạnh hẩn rời đi.

Chiến Dã lạnh lùng ngưng mi, nhìn bóng lưng của nàng mà nắm chặt tay lại

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân chậm rãi xuất hiện, đứng ở bên người Chiến Dã.

"Cô ta nói vậy là ý gì?" Chiến Dã không nhin được nói chuyện trong lòng cùng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân.

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nói: "cả đời Băng Linh Huyền Diệu chỉ trung với một người, không rời không bỏ, không chết không thôi. Hấn thần phục Hoàng Bắc Nguyệt, nhất định sẽ không nửa đường đổi ý."

"Nhưng một năm trước, nó rời khỏi Bắc Nguyệt." Chiến Dã thì thào nói.

"Không chỉ như thế, hấn suýt công kích Bắc Nguyệt quận chúa, may mà điện hạ cùng Thương Hà Viện trưởng kịp thời ngăn trở, cùng phong ấn tại bảy tòa tháp trong rừng." Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân chậm rãi vừa nói.

Nhưng Chiến Dã lại trầm mặc xuống.

Băng Linh Huyền Diệu tuyệt đối sẽ không công kích chủ nhân, trừ phi...

Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nhắm mắt lại, trầm tư trong chốc lát, đột nhiên hai mắt mở, mang theo vài phần kinh ngạc: "Điện hạ, Băng Linh Huyền Diệu ở gần đây!".

"Làm sao có thể?" Chiến Dã cũng lấp bắp kinh hãi, lúc đầu hấn cùng Thương Hà Viện Trưởng hợp lực phong ấn, Băng Linh Huyền Diệu không thể ra được!

Mà hoàng cung cách xa bảy tòa tháp.

Chương 1036: Công Chúa Vĩnh Ninh 3

"Không sai, nhất định là hắn!" Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân nghiêm túc nói, "Còn có một sức mạnh rất cường đại cũng xuất hiện!"

"Đi xem một chút!" Chiến Dã không do dự nhảy lên lưng Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, lửa tím bay lên trời, trong nháy mắt biến mất.

Trăng sáng sao thưa, trong bóng đêm trầm lắng, một ánh sáng yêu hồng quang xẹt qua màn đêm như lưu hành bình thường, qua giây lát đã tới ngoài thành.

"Ha ha ha! Thật vất vả hất Phong Liên Dực sang một bên, ai có thể ngăn ta được?"

Trong bóng dáng Yêu hồng có một thanh lưỡi hái thật lớn màu đen đạo qua một vòng, trên lưỡi hái mang theo vệt máu tươi.

"Tên kia thật biến thái!"

Yểm lớn tiếng cười, duỗi tay trượt một vòng trong không khí liền cười nó: "Hóa ra trốn ở đây!"

Nói xong, thân hình đột nhiên nhanh hơn, như tia chớp trực tiếp xẹt qua bầu trời.

"Chủ nhân! Người đuổi theo là Yểm!"

Trong bóng đêm, Băng Linh Huyền Diệu xuyên qua một cánh rừng

rậm rạp, không nhin được nói.

Nguyệt Dạ khoanh tay cau mày, nói: "Không thể bị hấn đuổi theo!"

"Nhưng....." Băng Linh Huyền Diệu khó xử, cái loại cường giả trình độ như Yểm tốc độ nhanh dị thường. Muốn đua với hấn thật có chút lực bất tòng tâm a.

Nguyệt Dạ cũng biết rõ đạo lý này, cho nên mày nhíu lại chặt hơn, trong lòng yên lặng tính toán biện pháp.

Chính lúc vất óc nghĩ, đột nhiên phía trước một mảnh lửa tím nóng cháy hiện lên, ngay sau đó, một con thú lớn cả người lửa tím thiêu đốt xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân!"

Băng Linh Huyền Diệu thoáng cái dừng lại, bay lên bãi đất cao, cúi đầu nhìn phía dưới.

Nguyệt Dạ cũng bị lửa tím hỏa làm nhắm mắt lại, hồi lâu mới chậm rãi mở.

Trong lửa tím lóng lánh, nam tử mặc khôi giáp chậm rãi đi tới, ngẩng đầu lên bãi đất cao, nhìn cô gái trên lưng Băng Linh Huyền Diệu.

"Bắc Nguyệt?"

Dường như không thể tin trước mắt chứng kiến, vừa khiếp sợ lại vừa cảm động, Chiến Dã luôn luôn lạnh nhạt lại chậm rãi cười rộ lên.

Nguyệt Dạ ngẩn ra, nhìn hấn không nói gì.

Không biết phải nói gì, bởi vì nàng hiện tại căn bản không nhận ra hắn.

"Ha ha ha! Bất được ngươi". Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng cười điên cuồng yêu nghiệt, lưỡi hái màu đen như trắng rằm, trong nháy mắt xẹt qua chân trời, hình thành một đạo lá chắn đen nhánh cong cong ở phía trước Băng Linh Huyền Diệu.

Băng Linh Huyền Diệu thở dài, quả nhiên bị đuổi theo.

Nguyệt Dạ ngẩng đầu, trong đồng tử xuất hiện màu đỏ đẹp đẽ, nhìn hắn chân mày hơi nhíu lại, bàn tay đề lưng Băng Linh Huyền Diệu, hắn liền nhanh chóng hạ xuống, rơi trên mặt đất.

Sau đó một ánh sáng màu đỏ cũng theo sát nàng, rơi vào trước mặt nàng.

"Hắc hắc." Tà nịnh cười, lưỡi hái thật lớn ở trong tay dễ dàng chuyển động, khuôn mặt yêu nghiệt dưới ánh trăng hiện ra vài phần âm nhu.

Chiến Dã chưa bao giờ gặp Yểm, không biết lai lịch của hắn, nhưng nhìn tốc độ hành động liền biết là cao thủ, lửa tím vượt qua ngăn cản trước mặt Nguyệt Dạ.

"Ngươi đi trước." Chiến Dã trầm giọng nói.

Nguyệt Dạ cười nói: "Thái tử Chiến Dã không cần lo lắng, ta cùng người này có chút ân oán, nhưng không liên quan tới tánh mạng."

"Tiểu tử thói xen vào việc của người khác!" Yểm gầm lên, lưỡi hái vừa chuyển, đao phong sắc bén đột nhiên kéo dài, qua giây lát tới ngay trước mặt Chiến Dã!

"Dừng tay!" Nguyệt Dạ hét lớn một tiếng, mà tốc độ né tránh của Chiến Dã cũng nhanh, lửa tím chợt lóe, người liền đứng trên thân cây cách mấy thước ở ngoài, con người lạnh lùng nhìn chằm chằm Yểm.

Thanh lý hết người vướng chân vướng tay, Yểm không thềm để ý tiếp, ngược lại cười tùm tùm đi về hướng Nguyệt Dạ.

"Giám ta mười bảy năm, lúc đi ra đã muốn tìm người báo thù, không ngờ người lại chạy thoát."

"Người muốn báo thù thế nào?" Nguyệt Dạ ôm hai tay, gặp nguy không loạn nhìn hấn.

Yểm vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm môi dưới của chính mình, nói: "Cho người cũng nếm thử mùi vị bị giam là tốt nhất."

"Đáng tiếc ta không thích bị giam."

"Người không có lựa chọn khi đi theo ta!"

"Thật không?" Nguyệt Dạ nhíu mi lại, đột nhiên cười rộ lên, cúi đầu nhìn ngón tay mình "Người biết Chi Chi cùng Tiểu Hồ ở đâu không?"

Yểm vốn định nói hấn không có hứng thú biết, tuy nhiên nghĩ nha đầu này gian trá xảo hoạt, nhất định sẽ không vô duyên vô cớ hỏi một câu như vậy, bởi vậy trong lòng có chút bất an.

"Hừ! Bọn họ đi đâu?"

Nguyệt Dạ ngẩng đầu, nhìn hấn cười hắc hắc, nói: "Đi Cung Vạn thú, ta rất muốn đạt được linh thể của Hiên Viên Cẩn!"

Yểm rõ ràng nhíu mi một chút, tuy nhiên nói: "Ngươi không thể động vào nàng!"

"Không động được ta liền hủy không còn một mảnh, dù sao không phải đồ vật của ta, ta mới không cần!"

"Ngươi là xú nha đầu không lương tâm!" Yểm tức giận giậm chân, "Nàng tốt xấu là nãi nãi của ngươi, mà ngươi lại ác độc như vậy!"

Nguyệt Dạ hơi lấp bắp kinh hãi, tuy nhiên vẫn nói: "Ta không còn cách nào khác, hai người bọn họ không phải kế ước thú của ta, không biết hiện tại đi tới đâu rồi?"

"Ngươi chờ đấy cho ta! Ta sẽ không bỏ qua ngươi!" Yểm nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu, sau đó không để ý nàng, vội vã dùng dùng rời đi.

Nguyệt Dạ cười đến cong cả người.

Chương 1037: Công Chúa Vĩnh Ninh 4

Chiến Dã chậm rãi đi tới, nói: "Người để Chi Chi cùng Tiểu Hồ đi làm chuyện xấu gì?"

"Nào có chuyện gì xấu? Bọn họ hiện tại đang ngủ ngon trong Tòa Nguyệt Lâu ấy!" Nguyệt Dạ cười xoay người, con người màu lam lạnh chớp chớp dưới ánh trăng, giống như lưu huỳnh bay múa.

Chiến Dã nhìn ngẩn ra, có chút mất tự nhiên nghiêng mặt đi nói: "Người có khỏe không?"

"Tốt lắm a!" Nguyệt Dạ nhìn hắn, nghĩ thầm Bắc Nguyệt quận chúa từ nhỏ cùng hắn lớn lên, nhất định tình cảm thâm hậu, hắn khẳng định cũng phát hiện Bắc Nguyệt quận chúa không thích hợp chứ.

Trong lòng hiện lên cảm giác có lỗi, Nguyệt Dạ cúi đầu, nhất thời không nói gì.

Dưới ánh trăng an tĩnh, Từ Diễm Hỏa Kỳ Lân cùng Băng Linh Huyền Diệu cách một khoảng cách, từ trong mắt đối phương cũng thấy vẻ bất đắc dĩ.

Hai con linh thú siêu cấp phía trước yên lặng tương đối, nhưng người tuổi trẻ lại trầm mặc không nói vẫn đứng như vậy.

"Mặc dù thay đổi bộ dáng, nhưng muốn nhận ra nàng cũng không khó, bộ dáng này sợ rằng trải qua nhiều khổ sở." trong lòng Chiến Dã chua xót, muốn lấy thân phận trợ giúp nàng, nhưng hiện còn một Bắc

Nguyệt quận chúa lại khiến hắn có chút khó xử.

"Hí Thiên," Qua nửa ngày, Chiến Dã mới kêu lên tên này, bất luận thế nào, bọn họ từng là bằng hữu.

Nguyệt Dạ trở mắt một chút, mới kịp phản ứng là gọi mình, nàng hoàn toàn không có ấn tượng với chuyện đã qua.

Ngây thơ gật đầu, Nguyệt Dạ cười nói: "Tên này, ta cũng đã quên."

Nghe vậy, Chiến Dã cười khổ, đôi mắt đen nhánh thâm thúy không đáy, đảo qua khuôn mặt nàng nói: "Hiện tại một mình ngươi nhất định bất tiện, ta có lẽ có thể giúp ngươi."

"Ngươi quả thật có thể giúp ta một... việc." Nguyệt Dạ nhớ ra cái gì đó, cười nói.

"Ngươi cứ nói đi!" Nghe nàng nói muốn hỗ trợ, Chiến Dã lập tức tinh thần phấn chấn, trước muốn giúp nàng, nhưng nàng quá cường đại, hắn vẫn không có cơ hội.

Nguyệt Dạ sờ sờ cái mũi, có chút ngượng ngùng nói: "Nghe nói trong quốc khố Nước Nam Dục có một con Huyền tử Linh Quy ngàn năm....."

"Ta ngày mai mang đến cho ngươi, ngươi sống ở chỗ nào?" Chiến Dã không nghĩ ngợi nói.

Nguyệt Dạ cực kỳ hoảng sợ, cuống quýt khoát tay, nói: "Ta chỉ muốn một khối mai rùa nhỏ bong ra từ trên người nó là được, huyền Tử Linh Quy ngàn năm là bảo vật trấn quốc của Nước Nam Dục, phù hộ Nước Nam Dục muôn đời hưng thịnh, không thể tùy tiện di chuyển."

Huyền Tử Linh Quy ngàn năm an trí ở đỉnh long mạch Thành Lâm Hoài, lão rùa này tuy nói không phải là thần thú, nhưng là vật điềm lành sống mấy ngàn năm. Nước Nam Dục hoàng thất quý báu nó, nếu như bị Chiến Dã lấy ra thì hẳn lập tức trở thành người đắc tội với Nước Nam Dục.

Trước nàng nghĩ muốn hợp lực cùng Phong Liên Dục lặng lẽ đi vào trộm một khối nhỏ, hiện tại có Chiến Dã, tự nhiên không cần bọn họ cố sức, dù sao chỗ kia thủ vệ sâm nghiêm, hơn nữa Phong Liên Dục kết thù kết oán cùng Nước Nam Dục sẽ không tốt.

Chiến Dã mỉm cười:"Được, ngày mai người chờ ta."

"Ta ở ngay Tòa Nguyệt Lô ở phía đông thành, lúc người tới đừng để người theo dõi." Có được một cực phẩm dược liệu để luyện Thất Phá Đan, Nguyệt Dạ cao hứng ôm quyền,"Đa tạ"

"Giữa người và ta còn cần nói cảm ơn sao?"

Chiến Dã nói xong, đột nhiên cảm giác nói vậy có chút mập mờ, nàng là nữ hài tử không khỏi đường đột, liền bổ sung nói: "Ý của ta là bằng hữu không cần khách khí."

"Ta hiểu!" Nàng trời sinh tính cách hào sảng, kỳ thật cũng không suy nghĩ nhiều, bị hắn vừa nói mới cảm giác có chút ngỡ ngàng, tuy nhiên cũng ha ha cười dễ dàng che giấu.

Chiến Dã nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, dung nhan xa lạ, nhưng nụ cười quả thật quen thuộc, trong lòng vừa động, nhân tiện nói: "Hí Thiên, người từng nói với ta, người muốn một cái nhà, nếu giờ phút này không tìm được thì tới chỗ của ta, ta sẽ..... quan tâm chăm lo tốt cho người."

Nhìn hấn về mặt chân thành, trong lòng đột nhiên hiện lên nỗi chua xót khó tả, Nguyệt Dạ nói: "Cám ơn người, nhưng...",

"Chỉ cần người nguyện ý, lúc nào cũng hoan nghênh người tới."
Chiến Dã nói trước nàng một bước, mặc kệ người biến thành người nào, trong lòng muốn chăm sóc người vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Nguyệt Dạ gật đầu, đối với nàng hiện tại mà nói, đúng là lần đầu tiên nói chuyện cùng Chiến Dã, cảm giác quen thuộc không có xa lạ, nhưng cũng không nhiều lời, bởi vậy hai người chỉ nói vài câu liền tách ra tự rời đi.

Băng Linh Huyền Diệu xoay một vòng trên không Tòa Nguyệt Lô, Nguyệt Dạ quay đầu liếc nhìn hướng dịch quán, trong lòng sinh ra cảm xúc do dự.

"Muốn cáo biệt hấn sao?" Băng Linh Huyền Diệu thấp giọng hỏi, rốt cuộc là linh thú đi theo nàng lâu nhất nên hiểu rõ tâm tư nàng.

Nguyệt Dạ cúi đầu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói: "Không muốn gây phiền toái cho hấn, hướng hồ hấn hấn hiểu ta muốn làm gì."

Đối với Phong Liên Dục, trong lòng nàng không hiểu tại sao vô cùng yên tâm, cho dù không hiểu sâu hấn, cũng hiểu được mình có thể tin tưởng hấn, dựa vào hấn.

Chương 1038: Công Chúa Vĩnh Ninh 5

"Quả thật không đi sao?" Băng Linh Huyền Diệu còn nói, cảm giác trong lòng nàng hẳn rất muốn đi.

"Ừ, đừng kinh động, chúng ta đi thôi." Nguyệt Dạ không do dự nữa, quyết định thật nhanh, vồ vồ lưng Băng Linh Huyền Diệu để hẳn trực tiếp bay vào Tòa Nguyệt Lâu.

Trong Tòa Nguyệt Lâu, trừ Nến Đỏ, Chi Chi cùng Tiểu Hồ, người trong Hách Na Lạp tộc đều đến đông đủ.

Tất cả bọn họ đều là Chi Chi lặng yên không một tiếng động triệu hồi tới, không làm kinh động bất kỳ ai.

Mười mấy người cùng một, nhưng không có bất cứ tiếng động nào, đêm khuya cũng không có cảm giác bị bế tắc.

Nến Đỏ sớm đã hiểu bọn người A Tát Lôi, nhìn bọn họ kiên nhẫn chờ đợi liền nói: "Cát Khắc đại ca, chủ nhân có lẽ đêm nay không trở lại, hay là các người đi nghỉ ngơi trước?"

"Ừ..." Cát Khắc gật đầu, nhưng lại như căn bản không nghe thấy, vẫn ngơ ngác nhìn cửa, cơ hồ muốn nhìn xuyên thấu ngoài cửa.

Những người còn lại cũng không nhúc nhích.

Nến Đỏ thở dài, không thể khuyên được.

Hơn nửa đêm, vợ chồng già cũng bị bừng tỉnh, biết bọn Cát Khắc trở về, còn chưa ngủ liền làm bữa ăn khuya đưa lên.

"Tiểu thư, vừa rồi lão thân ở bên ngoài nhìn thấy một con chồn bạc, lớn lên đáng yêu, tiểu thư có thể nuôi. giải buồn." lão phụ mặt đầy nếp nhăn hiền hoà nói với A Lệ Nhã.

A Lệ Nhã vừa định lắc đầu, Nến Đỏ lập tức nói: "Chồn bạc? Chẳng lẽ là....."

Lời còn chưa nói hết, A Tát Lô đã nhảy dựng lên, như gió lốc lao ra, đám người Cát Khắc cũng biến mất tăm.

Chương 1039: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 1

Lão phụ hoảng sợ, "Đây, đây là..."

"Đại nương, ngài đi nghỉ ngơi đi, nơi này không còn chuyện của ngài nữa." Nến Đỏ cười với bà.

Lão phụ gật đầu, có loại mãnh thú như Tiểu Hồ ở đây, lão phụ cũng không thích ở lâu.

Nến Đỏ chậm rãi đứng lên, diu vách tường ra ngoài.

Tòa Nguyệt Lô rất cao, nàng đứng ở lan can nhìn xuống, chỉ thấy mười mấy người Cát Khắc vây bắt một con tiểu hồ ly tuyết trắng, vui mừng lẫn sợ hãi kêu "Chủ nhân! Chủ nhân!"

Hồ ly sợ lui nhanh, cái đuôi bọc thân thể, không dám cử động.

"Bọn họ đang làm gì thế?" Trên đỉnh đầu một đợt hàn khí băng tỏa xuống, giọng nói của Nguyệt Dạ cũng vang lên.

Nến Đỏ ngẩng đầu, nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu hạ xuống nóc nhà, Nguyệt Dạ cả người mặc y phục đen lưu loát nhảy xuống, động tác giống hệt Hoàng Bắc Nguyệt năm đó.

Nàng cũng nhìn thấy đám người Cát Khắc phía dưới, không hiểu chút nào.

Nến Đỏ "Khì khì" cười một tiếng, nói: "Chủ nhân, người rất xấu rồi!"

"Ta?" Nguyệt Dạ khoanh tay, tỏ vẻ rất vô tội, "Ta không có làm gì a."

Nến Đỏ nghiêng đầu cười, cười đến mức vành mắt liền đỏ, "Bọn họ đều rất tưởng niệm chủ nhân, mặc kệ ngài biến thành bộ dáng gì cũng thề thuần phục, tuyệt không thay đổi."

Nguyệt Dạ nhìn người phía dưới, đột nhiên một tay chống đỡ tay vịn, thân thể nhảy từ lầu cao ba tầng xuống.

Nến Đỏ hoảng sợ, nhưng không kịp hô thì liền biến thành mỉm cười, nụ cười tràn ra khóe môi.

Trong nháy mắt nàng nhảy ra, Băng Linh Huyền Diệu cũng giương cánh bay xuống, móng vuốt nhẹ nhàng bắt bả vai Nguyệt Dạ, để nàng an an ổn ổn rơi trên mặt đất.

Chủ nhân vẫn ăn ý với Băng Linh Huyền Diệu a!

đám người A Tát Lôi cũng cảm giác phía sau đột nhiên gió thổi lạnh, không khỏi quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy thiếu nữ mặc y phục đen từ trên trời giáng xuống.

Băng Linh Huyền Diệu thật lớn mở cánh ở sau lưng nàng, ánh tuyết trong nháy mắt chiếu sáng bầu trời đêm, trong lúc cánh khép mở cuốn theo gió lớn, thổi cỏ cây trong viện lay động, tuyết đọng đều từ trên cây hạ xuống.

Tiểu hồ ly trắng muốt sợ đến lạnh run vùi đầu vào tuyết.

Ngây người một cái, A Tát Lôi thì thào nói: "Nha đầu nhà ai xinh đẹp vậy a?"

Nguyệt Dạ mỉm cười, Băng Linh Huyền Diệu rời khỏi bả vai của nàng, bay đến chỗ cao trên Tòa Nguyệt Lô, kiêu ngạo ngồi xổm trên mái hiên, bày ra tư thế bảo vệ ở phía sau.

"Không phải là nhà chúng ta chứ?" A Tát Lô quay đầu, trợn mắt há hốc mồm hỏi Cát Khắc, nhưng lại nhận lấy một nắm tay của Cát Khắc nện trên đầu.

Ai ui....

Cát Khắc tiến lên, quì xuống, tay trái để ngang ngực, cung kính nói: "Hoan nghênh ngài trở về, Dạ Già Vương!"

Phía sau nhất loạt tiếng quỳ xoạt xoạt xuống, ngay cả A Tát Lô cột nhà cũng thu hồi vẻ mặt vui đùa, vô cùng nghiêm túc.

"Vương, hoan nghênh về nhà!" A Tát Lô lớn tiếng nói.

Nhà?

Nguyệt Dạ mơ màng, nhớ tới lời nói của Thái tử Chiến Dã.

Nàng trước kia, rất muốn một cái nhà sao?

Nhìn từng khuôn mặt tuổi trẻ nhiệt huyết, trong ánh mắt lóe ra vẻ chân thành, trong lòng nàng đột nhiên cảm động.

Nhà, có lẽ nàng trước đây định nghĩa làm hiểu sai rồi.

Trước kia nàng nhất định là tên lãnh khốc cố chấp, cho nên không phát hiện chính mình vẫn có nhà.

Cứ đi về phía trước, chưa bao giờ dừng lại xem một chút chung

quanh.

Nàng trước kia vẫn sai lầm rồi.

Từ phía sau, từng đợt gió lạnh thổi tới, từng mảnh bông tuyết rơi xuống.

Ngẩng đầu nhìn lên không trung, trăng sáng treo cao, ánh trăng nhu hòa chiếu vào trên mặt trẻ tuổi, một mảnh bông tuyết nhẹ nhàng rơi vào đuôi lông mày nàng.

A Lệ Nhã nói: "Vương, ngài thay đổi rất nhiều so với trước."

Nguyệt Dạ cười nói: "Bề ngoài quả thật không hề giống trước."

A Lệ Nhã lắc đầu, nói: "Ý ta là hiện tại xem người tươi cười rất nhẹ nhàng."

Nguyệt Dạ ngẩn ra, không tự giác ngẩng đầu, vuốt vuốt mặt mình, nàng cũng không phát hiện bộ dáng mình tươi cười là thế nào.

"Đại khái bởi vì ta hiện tại chỉ là Nguyệt Dạ, không quan hệ với những người khác."

"Không sai! Vương là Dạ Già Vương của chúng ta! Chẳng liên quan đến những người khác!" A Tát Lô cao hứng nói, mọi người đều cười to.

"Đứng lên thôi!" Nguyệt Dạ dửng dưng nói, "Chúng ta phải rời khỏi Thành Lâm Hoài trong đêm nay."

"Vâng!"

Ngăn cách lâu như vậy mới hợp lại nhưng bọn họ tự nhiên chỉ biết đi theo nàng, đây là thói quen không sửa đổi được, đã chậm rãi hình thành ăn ý ở trong lòng!

Không cần nhiều lời xúc động, chỉ cần một tiếng cười to cũng hiểu lẫn nhau!

Vội vàng rời khỏi Thành Lâm Hoài, không cáo biệt bất kỳ ai.

Nhìn lại thành trì trong bóng đêm như một con thú lớn ngủ say, bóng đen nặng nề, ngọn đèn dầu thừa thớt.

Nguyệt Dạ ôm Chi Chi, vẻ mặt nghiêm túc.

Chờ ta.....

Không ai biết, sau khi bọn họ rời khỏi, không tới nửa canh giờ, hai luồng bóng dáng màu đen đột nhiên xuất hiện tại Tòa Nguyệt Lô.

Không có thân hình, chỉ có bóng dáng tối như mực kéo trên mặt đất, giờ phút này ánh trăng đã chậm rãi hạ xuống, hai bóng dáng bị kéo lớn khủng bố, trên trán cái sừng thật lớn như hai lưỡi đao sắc bén.

"Hơi thở lại biến mất!" giọng nói phẫn nộ.

"Thật vất vả mới đuổi tới đây, chẳng lẽ lại để nàng chạy?" vẫn là giọng nói phẫn nộ kia.

"Trốn không thoát, Lôi Vương đại nhân nói, hắc đã để lại ấn ký trên hồn phách, ấn ký này vĩnh viễn không thể lau được!"

"Lôi Vương đại nhân thật sự làm điều thừa, nếu phát hiện thì phải lập tức bắt, thế mà lại thả một con đường để chúng ta tìm kiếm vất vả!"

"Đừng nói nữa, đây chính là đêm tối! Nói không chừng vệ binh của Lôi Vương đại nhân ngay gần đây!"

Người kia lập tức không lên tiếng, không dám nói thêm nữa, hiển nhiên rất kiêng kỵ người tên "Lôi Vương" kia.

Hai bóng dáng dao động một vòng trên Tỏa Nguyệt Lô, không bỏ sót tìm tòi, nhưng không có cực nhỏ đầu mối, hai bóng dáng hội hợp một lần nữa.

"Biến mất!"

"Hoàn toàn biến mất!"

"Giờ nên làm thế nào cho phải?"

"Nên làm thế nào cho phải?"

"Không nên bắt chước ta!"

"Vậy, phải về xin chỉ thị Lôi Vương đại nhân sao?"

"Lâu như vậy không thu được gì về, nhất định sẽ bị trừng phạt"

"Lôi Vương đại nhân trừng phạt....." Một cái bóng đen nuốt nước miếng "Hay là tự chúng ta tìm đi, hơi thở vẫn còn mới, chắc đi chưa xa, nhất định có thể đuổi theo."

"Đuổi kịp được thì lập tức phải phong ấn cô ta! Ô Lạp, người mang theo phong ấn không?"

"Đương nhiên mang theo!" bóng dáng tên là Ô Lạp xoa tay nói, "Hồn

phách thì làm sao có thể chạy thoát khỏi Tư U Cảnh được?"

"Vậy là tốt rồi, đi thôi!"

Chương 1040: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 2

Hai bóng dáng chậm rãi biến mất khỏi Tòa Nguyệt Lâu.

Tiểu hồ ly bị chôn ở đông tuyết, chờ bọn hắn đi hồi lâu mới chậm rãi thò đầu ra, liếc nhìn chỗ bọn họ biến mất, sau đó bò khỏi đông tuyết, giữ mạnh bông tuyết đọng trên người rồi bay nhanh lên góc tường rời đi.

Có người của Hách Na Lạp tộc nên tiến vào Rừng rậm Phù Quang không khó, luyện chế Thất Phá Đan cần một loại dược liệu ở sâu trong Rừng rậm Phù Quang, nơi chưa bao giờ có ánh mặt trời chiếu tới mới có thể sinh trưởng, bởi vậy bọn họ phải đi vào sâu trong Rừng rậm Phù Quang.

Nếu là Hoàng Bắc Nguyệt trước kia thì tự nhiên không lo sự uy hiếp của Rừng rậm Phù Quang, nhưng hiện tại Nguyệt Dạ lại không thể không cẩn thận mà đi.

Suốt đoạn đường đi, khí tức thần thú của Tiểu Hồ cùng Nến Đỏ dọa lùi không ít linh thú cường đại cùng thần thú, bởi vậy có thể xâm nhập được một đoạn dài.

"Cây bất tử chỉ nghe thấy trong truyền thuyết, chúng ta sinh sống nhiều năm ở Rừng rậm Phù Quang chưa bao giờ nghe nói tới." A Lệ Nhã cùng Nguyệt Dạ sóng vai mà đi, nói với nàng đủ loại chuyện trong Rừng rậm Phù Quang.

Luyện chế Thất Phá Đan cần một loại dược liệu rất quan trọng là rễ

cây bất tử, lúc Phong Liên Dực nhìn thấy bài thuốc này cũng cau mày nói, cây Cây Bất tử chỉ là một loại truyền thuyết, căn bản không tồn tại.

Nhưng Nguyệt Dạ không tin, nếu Hiên Viên Cẩn có thể sáng chế ra Thất Phá Đan, cũng viết được phương thuốc thì Cây Bất tử tuyệt đối không thể là truyền thuyết.

Nàng tin tưởng Hiên Viên Cẩn vì cô ta là người sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương.

Vạn Thú Vô Cương cường đại cỡ nào, người có thể tạo ra thần vật như thế thì không gì có thể làm khó cô ta được!

Ôm niềm tin vào Hiên Viên Cẩn, nàng mới kiên trì tìm kiếm dược liệu cho Thất Phá Đan.

Nếu nàng kiên định như vậy, A Lệ Nhã cũng không dám hoài nghi, vương làm chuyện gì đều có đạo lý của nàng, không cần bọn họ hoài nghi.

"Vương, vì sao vội vàng rời khỏi thành Lâm Hoài như vậy?" A Lệ Nhã có chút khó hiểu, tuy nói thân phận nàng bị phát hiện, nhưng mấy người kia đều không có ác ý với vương, đâu cần phải vội vã rời đi chứ.

Nghe A Lệ Nhã hỏi, Nguyệt Dạ cũng là nhẹ nhàng mím môi nói: "Ta có dự cảm không tốt, ở lại nơi đó sẽ có nguy hiểm."

Nếu không thì nàng cũng không muốn rời đi nhanh như vậy.

Lúc cùng Băng Linh Huyền Diệu trên đường trở về, quan sát ở giữa không trung Thành Lâm Hoài, nàng hình như nhìn thấy bóng dáng

thật lớn từ bờ tường thành trì bay xẹt qua.

Nhưng trên bầu trời không có bất cứ con thú phi hành nào! Băng Linh Huyền Diệu cũng không nhận thấy hơi thở đồng loại.

Bóng dáng hết sức quý dị, vội vội vàng vàng xẹt qua, thoáng cái đã biến mất.

Nàng chợt nhớ tới Mạnh Kỳ Thiên từng nói về những người nắm giữ hồn phách, bởi vậy không dám khinh thường mà lựa chọn rời đi thật nhanh.

Trước khi có được linh thể, nàng làm việc nhất định phải thật cẩn thận.

Cùng Chiến Dã ước định, nàng sợ rằng muốn lỡ hẹn, tuy nhiên nàng đã dặn dò lão phu thê, nếu Chiến Dã tới thì mời hẳn đem mai rùa Huyền Tử Linh Quy ngàn năm giao cho Phong Liên Dục.

Chuyện xảy ra bất ngờ, nàng phải quyết định thật nhanh, nếu vấp phải sai lầm thì sẽ vạn kiếp bất phục.

Nhìn nàng sắc mặt ngưng trọng, A Lệ Nhã liền không hỏi nhiều, toàn tâm toàn ý cùng đám người A Tát Lô quan sát các nơi trong Rừng rậm Phù Quang, chỗ nào cũng có bóng cây.

"Chủ nhân!" Nến Đỏ ngồi trên lưng Tiểu Hồ, chậm rãi đi tới. Chi Chi đứng trên đầu Tiểu Hồ, run run lục hành trên đầu, nhờ đồng bạn của nó ở trong Rừng rậm Phù Quang hỗ trợ.

Trong Rừng rậm Phù Quang có mấy con Chúc Mộng Thú sinh sống, số lượng không nhiều, tất cả đều bị Chi Chi gọi lại đây, một bên hỗ trợ tìm kiếm Cây Bất tử, một bên cảnh giới phòng ngừa chung quanh

có con thú cường đại nào tập kích.

Nguyệt Dạ xoay người, nhìn Nến Đỏ cười nói: "Có phải Tiểu Hồ đói bụng hay không?"

Vừa dứt lời, bụng Tiểu Hồ quả nhiên kêu ọt ọt, nó lập tức cúi đầu.

Nguyệt Dạ cười to, nói: "Đến phía trước nghỉ một lát đi."

Nến Đỏ cũng không nhịn được che miệng cười rộ lên, tuy nhiên lại nói: "Khi còn bé nghe A Cha nói, hắc sinh ra ở chỗ rất đặc biệt trong Rừng rậm Phù Quang, nếu A Cha kế thừa Vạn Thú Vô Cương, vậy hắc cùng chủ nhân chắc chắn có liên quan với vị tiền bối Hiên Viên Cẩn kia, chi bằng chúng ta tìm được nơi A Cha sinh ra không chừng sẽ có đầu mối."

"Đúng!" Nguyệt Dạ lập tức đồng ý vỗ tay, "Hiên Viên Cẩn cùng Hiên Viên Vấn Thiên tuyệt đối có liên quan! Nến Đỏ, ngươi biết chỗ kia ở đâu không?"

"Nghe A Cha nói là ở phía tây nam Rừng rậm Phù Quang, tuy nhiên nghe nói chỗ đó khó tìm." Nến Đỏ nhăn mi lại, nàng vẫn tìm cách tìm ra chỗ kia nhưng không nghĩ ra được.

"Ta có cách!" Nguyệt Dạ cười cười, để đấm người A Tát Lôi nghỉ ngơi nấu cơm, còn nàng tìm một chỗ an tĩnh ngồi khoanh chân, nhắm mắt lại, ý thức trở lại phong ấn.

Trong phong ấn đen kịt, Nguyệt Dạ giơ tay lên, chộp khối hắc ngọc vào tay.

"Dẫn đường cho ta, Vạn Thú Vô Cương." Nàng thấp giọng nói, "Để ta giải khai bí ấn, dựng lại linh thể, mang ngươi cùng trở lại nhân

gian, người cũng muốn thấy không khí bên ngoài chứ."

Như có phản ứng đáp lại, nguyên khí trên hắc ngọc đột nhiên cường thịnh, biểu hiện ra từng con linh thú điêu khắc như sống lại, động đậy một chút, sau đó một con đại bàng màu đen bay ra từ hắc khí, thoáng một cái liền bay ra bên ngoài thân thể.

Nguyệt Dạ đột nhiên mở to mắt, quả nhiên nhìn thấy đại bàng đen đậu trên một nhánh cây trước mặt, cánh hợp lại, ánh mắt nhìn về hướng tây nam xa xa.

Nguyệt Dạ cong môi cười, đứng lên, đi tới gần đại bàng đen, ngừng đầu nói: "bất luận thế nào, người không thể vứt bỏ hôn phách cùng ký kết khế ước với người phải không, Vạn Thú Vô Cương?"

Đại bàng đen cúi đầu, lạnh lùng liếc nàng một cái, sau đó rời ánh mắt tiếp tục nhìn về hướng tây nam.

Nguyệt Dạ lộ ra nụ cười nhợt nhạt, tìm được Cây Bất tử thì các dược liệu khác đơn giản hơn nhiều.

Chờ đoàn người ăn cơm rồi lại tiếp tục lên đường.

A Tát Lôi cầm một đùi dê nướng chạy lên đưa cho nàng: "Vương, ăn một chút đi!"

"Ta.....tạm thời không cần ăn cái gì." Nguyệt Dạ nhìn đùi dê thơm ngon nhưng không hề muốn ăn. Hôn phách đúng là không có dục vọng gì đặc biệt?

"Thật tiết kiệm lương thực a!" A Tát Lôi cảm thán một tiếng, đem đùi dê chạy đi hiếu kính Tiểu Hồ.

Nguyệt Dạ nghiêng đầu suy nghĩ một chút, chờ sau khi có lại được linh thể, việc đầu tiên nàng muốn chính là ném thử mùi thực vật!,

Nàng hiện tại hoàn toàn không có cực nhỏ trí nhớ đối với đủ loại đồ ăn ngon!

Đang ngẫm nghĩ thì bóng đen bay ở phía trước đột nhiên gầm một tiếng, sau đó lao vào trong thân thể Nguyệt Dạ!

Đau nhức!

Thình lình bị đánh làm sắc mặt Nguyệt Dạ tái nhợt một chút, suýt không duy trì được thân thể.

"Sao lại thế này?" Nến Đỏ ở gần đó lập tức cùng Tiểu Hồ xông lại.

Nguyệt Dạ bưng ngực, hồi lâu mới cất tiếng, cắn răng nói: "Đi! Gặp nguy hiểm!"

Nến Đỏ biến sắc, chung quanh không có gì bất thường, nàng không hề nhận thấy khí tức cường đại nào ở gần a!

Nếu ngay cả nàng cũng không phát hiện được khí tức, vậy sợ rằng chỉ có ma thú cấp bậc như Yểm!

Nhưng Yểm không thể theo tới, cũng không thể phát ra sát khí mãnh liệt với bọn họ!

Nguyệt Dạ ngực đau nhức, nói chuyện khó khăn, cũng không giải thích nhiều, vẫy vẫy tay để bọn họ tự triệu hồi ra linh thú, bằng tốc độ nhanh nhất rời đi.

Băng Linh Huyền Diệu từ trên cao bay xuống, một đám Phù Quang

vốn theo phía sau nhưng trong lúc tới gần bọn họ đột nhiên như bị kinh hách, đều quay đầu chạy trốn.

Chương 1041: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 3

Nàng đang muốn nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, đột nhiên hai bóng đen thật lớn từ hai bên cây đại thụ ập xuống.

Bóng đen cực đại như màn đêm phủ xuống, trong nháy mắt dập tắt cây đuốc!

Nhìn thấy những bóng dáng, A Tát Lô cùng Cát Khắc đã ngược lên nhìn trên đỉnh đầu, tưởng có loại thú nào cường đại bay qua, nhưng trên đỉnh đầu không có cái gì!

"Sao lại thế này?" Cát Khắc trầm giọng nói.

A Tát Lô la lớn: "Này rốt cục là vật quý gì a?"

Nói mấy câu, bóng đen đã như nước chảy tràn đến bên người bọn họ.

Nguyệt Dạ vừa nhìn thấy những bóng dáng, toàn thân khí lực như bừng tỉnh, sắc mặt tái nhợt đáng sợ.

"Chủ nhân, mau đi!" Nến Đỏ hô to một tiếng, bởi vì nàng phát hiện bóng đen dù thế tới rào rạt, nhưng lại chẳng bận tâm tới người chung quanh, chỉ hướng về phía Nguyệt Dạ!

Khí tức hồn phách đối với những bóng đen như người đang rất đói, chợt thấy một con mồi ngon như dê nướng, không để ý tới xông lên!

Nguyệt Dạ cũng đã sớm chú ý bọn họ chỉ hướng về chỗ mình, bởi vậy không nói hai lời nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, bay nhanh về phía trước.

Hai bóng dáng từ hai bên trái phải mà đến, vốn tạo ra xu thế vây kín Nguyệt Dạ, nào nghĩ đến nàng tốc độ nhanh như vậy, trong nháy mắt đã bay đi.

Vì vậy bọn họ tự đập vào nhau, đau đến "Ôi chao" một tiếng.

Chứng kiến tràng cảnh kỳ quái này, A Tát Lôi đầu tiên là sửng sốt, sau đó lập tức thân thể thành gió lốc bay nhanh đánh về phía hai bóng dáng.

Trong Gió lốc dường như có ánh đao sắc bén thoáng hiện!

Nhìn thấy hấn cử động, những người khác cũng không do dự xông lên.

Trong tay Cát Khắc đại chuỳ nặng nề nện trên hai bóng dáng.

Nhưng thần kỳ là hai bóng dáng đúng là bóng dáng thật!

Mặc kệ vũ khí gì đập lên cũng đánh vào không khí, hai bóng dáng lại tách nhanh ra, lui đến hai bên cây.

"Không để ý tới bọn họ! Đuổi theo hồn phách kia!"

"Hừ! Lát nữa trở lại tìm các ngươi!"

Hai bóng dáng nói xong tiếp tục bay đuổi theo Nguyệt Dạ.

"Ô Lạp, lệnh phong ấn!"

"Không thành vấn đề! Nàng trốn không thoát!" Hoan hô một tiếng, bóng dáng tên là "Ô Lạp" tốc độ lập tức nhanh hơn.

Bóng dáng mà có thể nói?

Đám người A Tát Lôi cầm vũ khí hai mặt nhìn nhau, một màn vừa rồi chả hiểu gì hết.

Bọn họ cho dù đã quen nhưng chưa từng nghe nói bóng dáng có thể nói chuyện!

Nến Đỏ cười Tiểu Hồ đã đuổi theo trước một bước, nàng nhìn bóng dáng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trầm lạnh.

Không tầm thường!

Những bóng đen tuyệt đối không tầm thường!

Bọn họ hướng về phía chủ nhân, chẳng lẽ thật sự tồn tại người nắm giữ hồn phách sao?

"Tiểu Hồ! Chạy nhanh một chút!" Nến Đỏ sốt ruột thúc giục, đột nhiên phía trước truyền đến tiếng cười to, là bóng dáng Ô Lạp vọt lại!

"Bắt được nàng! Ha ha ha ha! Trói lại, Phương Pháp Tây! Người nhanh một chút a!"

"Đây rồi!"

Nến Đỏ trầm xuống, nếu chủ nhân bị những bóng dáng thần bí bắt đi thì phải làm thế nào?

Băng Linh Huyền Diệu phát ra tiếng gào phẫn nộ, trong khoảng thời gian ngắn, không khí chung quanh cũng ngưng kết lại, từ trên người nó phát ra khí lạnh vô cùng làm lá cây chung quanh cũng đóng một lớp băng lạnh.

Hắn chưa bao giờ phẫn nộ như vậy!

Nếu Nguyệt Dạ tự chiến đấu mà bị thương thì nó sẽ không tự trách, nhưng lúc này nó bảo vệ nàng, nhưng vẫn để nàng bị chộp đi. Thế thì nó còn mặt mũi nào tiếp tục ở lại bên người nàng?

"Lạnh quá!" Ô Lạp hô to một tiếng, có chút e ngại!

"Phong ấn lại cho ta!" Phương Pháp Tây nói, sau đó bóng dáng tiến lên nhanh hơn, bóng dáng màu đen bắt được một chân Nguyệt Dạ!

"Đáng chết!" Nguyệt Dạ thấp giọng mắng một câu, bóng dáng quả thật là không có thực thể, không hề có cảm giác bị bắt được, nhưng chết tiệt không thể cử động!

"Hắc hắc, người trốn không thoát!" Phương Pháp Tây cười, bóng dáng chia làm dây trói hai chân của nàng lại.

Nguyệt Dạ vừa sợ vừa giận, nhưng ý nghĩ trở nên hết sức tỉnh táo, đầu óc tốc độ cao xoay chuyển, càng lúc nguy hiểm càng không thể bối rối!

Mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị, đôi mắt màu lam lạnh liếc nhanh ra bốn phía.

Trong Rừng rậm Phù Quang không có ánh sáng, khắp nơi đều âm u, chỉ có Phù Quang ngẫu nhiên thổi qua mới có thể mang đến một tia ánh sáng, bởi vậy cũng không nhìn rõ bóng đen.

Nhưng không phải là không nhìn thấy!

Trong trường hợp không có ánh sáng mà bóng dáng vẫn tồn tại, chúng tỏ hai điểm: thứ nhất đây không phải bóng dáng thực sự! Mà là một loại thủ thuật che mắt, hoặc là ảo thuật!

Thứ hai, bản thể bóng dáng nhất định điều khiển gần đây!

Trong mắt hiện lên vẻ lạnh liệt như băng, màu lam lạnh trong suốt càng phát ra vẻ kinh tâm động phách.

Bị ánh mắt lạnh như băng nhìn, bóng dáng tên là Phương Pháp Tây giật mình một cái, trong bóng dáng xuất hiện một chút ánh vàng chợt dừng một chút.

Nguyệt Dạ nhìn bóng dáng tối như mực không ngừng biến ảo, thấp giọng cười lạnh nói: "Mặc kệ các người là ai, muốn bắt ta cũng không dễ dàng như vậy!".

Bị trói ngược hai chân căn bản không thể cử động, nàng đã mất đi năng lực hành động, chỉ có thể tùy ý Phương Pháp Tây đến phong ấn.

Nhưng nàng vẫn có thể tỉnh táo mở miệng nói chuyện, không thể không làm Phương Pháp Tây chấn động.

Nhìn khuôn mặt cô gái này thanh lệ lạnh lùng, Phương Pháp Tây cuối cùng không nhịn được hừ lạnh một tiếng "Xem ta phong ấn người đây!"

"Ha ha....." Mặt không thay đổi nhìn bóng dáng màu đen chậm rãi bao phủ tới bản thân, khuôn mặt thanh tú hiện lên ý cười, ngón tay

giơ lên, không có bất cứ nguyên khí gì, cũng không có nguyên khí màu đen quen thuộc.

Đầu ngón tay mảnh khảnh chỉ vào một chỗ, trong miệng lạnh lùng nói: "Nến Đỏ, chỗ kia."

"Cái, cái gì?" Phương Pháp Tây chấn động, phía sau Xích Kim Thánh Hỏa lửa cháy tới gần, sau đó lại bay chuyển sang một chỗ khác.

"Oa oa oa! Làm gì? Đừng đi qua a!" Ô Lạp ở phương hướng trái ngược nhìn Tiểu Hồ phóng tới liền oa oa kêu to lên.

"Đồ đàn! Câm miệng!" Phương Pháp Tây không nhịn được nói.

Khóe môi Nguyệt Dạ giương lên, cười nói: "Xem ra đã đoán đúng."

Nến Đỏ ở giữa đường đã nhảy khỏi lưng Tiểu Hồ, đứng ở một bên, ngược mắt nhìn thân thể Tiểu Hồ cao lớn nhảy lên phía trước, nhào tới bên trên một thân cây.

Trên cây lập tức truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết!

Vô số lá rụng rơi xuống, lá rụng bay bay như tuyết rơi.

"Ô oa oa! Thật đáng sợ a..."

Trong lúc lá rụng, hai cái đầu có sừng trâu, mặt nhỏ mắt lớn, vóc người cũng thấp bé từ trên thân cây cao té xuống.

Cùng lúc đó, bóng đen trời trụ hai chân Nguyệt Dạ như thủy triều rút xuống, thoáng cái biến mất không thấy tăm hơi.

Nguyệt Dạ đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt hai vị này.

Chương 1042: Ô Lạp, Phương Pháp Tây 4

Đám người A Tát Lôi cũng vượt qua, vừa nhìn hai người sừng trâu trên mặt đất cũng cảm giác khó tin: "Bọn họ hình như không phải nhân loại, cũng không phải thú loại chứ?"

Nguyệt Dạ không khách khí đá mông một trong hai người. Người nọ đau đến nhảy dựng lên, nghe tiếng kêu đúng là Ô Lạp.

"Loài người lớn mật, dám vô lễ với Ô Lạp đại nhân ta, xem ta dạy dỗ ngươi!" Ô Lạp không sợ chết kêu to, nhưng lại lui ở bên người Phương Pháp Tây không dám động thủ.

"Ô Lạp đại nhân?" Nguyệt Dạ nén cười, nhìn tiểu nhân này thấy tức cười, nhẹ nhàng linh hoạt như tiểu ác ma.

Ô Lạp cố gắng ghéch đầu lên mới có thể nhìn thấy cằm Nguyệt Dạ, nhưng vẫn tràn trề sức mạnh như cũ.

"Hừ! Chúng ta là Ô Lạp và Phương Pháp Tây đại nhân, được xưng là "Chiến đấu tiểu Vương Tử" ở Tư U Cảnh, loài người nếu đắc tội chúng ta thì sẽ hồn phách sẽ bị lấy đi!"

"A? hóa ra các ngươi lợi hại như vậy!" Nguyệt Dạ nhíu mày, sau khi làm động tác ra hiệu với mọi người không nói gì, mới chậm rãi ngồi xổm xuống, trong con ngươi màu lam lạnh dẫn theo ý cười.

"Ô Lạp cùng Phương Pháp Tây đại nhân lợi hại như vậy, nhất định không có nhược điểm gì nhỉ?"

Kẻ tên là Phương Pháp Tây ngẩng đầu, muốn mở miệng trước, nhưng lại bị Nến Đỏ lặng lẽ che miệng lại.

Ô Lạp thế mà thẳng tính, bị nịnh nọt một câu cả người lâng lâng, nghe Nguyệt Dạ nói vậy không nghĩ ngợi nói: "Đương nhiên là có! Phương Pháp Tây sợ lửa thiêu! Ô Lạp ta sợ đóng băng!"

"Vậy thật tốt quá!" Nguyệt Dạ vỗ tay một cái, nói chuyện với tên gia hỏa như vậy không uổng lao lực!

Phương Pháp Tây liếc nhìn Ô Lạp mà cúi đầu, đồ đàn này.....

Đám người A Tát Lôi len lén cười rộ lên, cái tên Ô Lạp này đầu như bã đậu?

Vừa rồi nhìn bóng đen rõ ràng rất lợi hại, căn bản không thể tưởng tượng lại là một tên gốc ghếch.....

Ô Lạp còn không rõ chính mình nói sai cái gì, nhìn Nguyệt Dạ khờ dại hỏi: "Bây giờ sợ chưa? Sợ thì thả chúng ta ra!"

"Chúng ta đều là người hiếu khách, các người đã tới, chúng ta cũng có một phần đại lễ muốn tặng". Nguyệt Dạ đứng lên, hất vạt áo, xoay người ra hiệu bằng ánh mắt với Băng Linh Huyền Diệu.

"Lễ vật gì? Sao người lại đi?" Ô Lạp nhìn bóng lưng của nàng hô lớn.

Giây tiếp theo, Băng Linh Huyền Diệu đã đứng ở trước mặt hắn, nguyên khí băng lạnh lẽo mãnh liệt bao phủ xuống, Ô Lạp sợ hãi vội vàng trốn sau lưng Phương Pháp Tây.

"Phương Pháp Tây! Băng tới! Làm sao bây giờ?"

"Đồ đàn nguời, cút ngay cho ta!" Phương Pháp Tây tức giận nói, nếu hấn không ngu như vậy thì sao có thể dễ dàng bị người khác bắt được nhược điểm chứ!

Loài người quả nhiên giáo hoạt như các đại nhân từng nói!

Tiểu Hồ dùng móng vuốt vổ một chút vào mặt Phương Pháp Tây. Trên móng vuốt mang theo lửa thánh vàng, thiêu đến mức Phương Pháp Tây bật nháy dựng lên.

"Ô oa! Lạnh quá, lạnh quá a!"

"Bỏn chết!"

Liên tiếp tiếng kêu thảm quanh quẩn trong Rừng rậm Phù Quang.

Nguyệt Dạ dù vội nhưng vẫn ung dung nghiêng người ngồi dưới một gốc cây đại thụ, dựa vào thân cây, thành thơi nhìn phía dưới hành hình.

Nàng ngẫu nhiên bắt được hai kẻ thuộc về "Những người đó", vừa lúc có thể lấy được một ít đầu mối.

"Chủ nhân, bọn chúng rốt cuộc là ai?" Nến Đỏ ở bên cạnh nghi hoặc, cho dù từ trước Hiên Viên Vấn Thiên dạy nàng rất nhiều thứ, nhưng vẫn hoàn toàn không biết gì về những người này.

"Bọn họ vừa rồi nhắc tới một chỗ." Hơi ngừng một chút, con người màu lam lạnh nhẹ nhàng chuyển động "Tur U Cảnh."

"Ta chưa bao giờ nghe nói đến." Nến Đỏ lắc đầu, "Còn có chỗ mà ngay cả A Cha cũng không biết sao?"

"Thế gian to lớn, hưởng hồ Tư U Cảnh không dính dáng cùng hấn, bởi vậy hấn mới không đề cập." Nguyệt Dạ chỉ có thể nghĩ như vậy.

Đương nhiên, cũng có thể là Tư U Cảnh quá mức thần bí. Thần bí đến mức ngay cả Hiên Viên Cẩn cùng Hiên Viên Vấn Thiên đều không thể biết tới.

Nói vậy chỉ sợ rất khó giải quyết. Chỗ ẩn giấu trong bóng tối như vậy, nhất định siêu việt cường đại khủng bố hơn Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La nhiều.

Bọn họ quản lý hồn phách, quản lý sinh tử luân hồi, như tồn tại trong thần thoại vậy.

"Vương, hấn đồng ý hàng." Một lát sau, A Tát Lô mang theo Ô Lạp bị đông lạnh một nửa thành cầu băng.

Băng Linh Huyền Diệu xuống tay thật thâm hiểm, toàn thân chỗ nào cũng đông lạnh, nhưng đầu thì không, để hấn vẫn duy trì thanh tỉnh, vẫn biết kêu to cầu xin tha thứ, nhưng lại thống khổ nhất.

Nhìn băng vũ trong suốt trên nhánh cây, Băng Linh Huyền Diệu thần thái lãnh ngạo, không liếc ai một cái, Nguyệt Dạ mới hạ mắt xuống lạnh lùng nhìn Ô Lạp quỳ dưới tàng cây.

"Kể hết những gì ngươi biết thì ta sẽ làm tuyết tan."

Ô Lạp nước mắt giàn giụa, vừa khóc vừa nói: "Chúng ta theo lệnh Lô Vương đại nhân đi vây bắt hồn phách một người tên là Hoàng Bắc Nguyệt chạy mất."

"Lô Vương là ai?".

"Một trong năm vị Tần vương của Tư U Cảnh, chưởng quản hồn phách cùng giao tiếp với nhân thế." Ô Lạp đôi mắt ục ục di chuyển, bị đông lạnh nên hàm răng run lên, nói chuyện cũng không lưu loát, "Đại, đại nhân, Lôi Vương đại nhân rất lợi hại, nếu hấn biết các người....."

"Ta giết các người, hủy thi diệt tích, hấn có thể biết sao?" Nguyệt Dạ khóe mắt bèn chọn, vài phần sơ lạnh.

Ô Lạp run run, giọng nói run rẩy: "Ta, chúng ta cũng có hồn phách....."

"Đương nhiên, vì phòng ngừa hồn phách các người trở về cáo trạng, ta sẽ phong ấn các người, lệnh phong ấn đâu?" Nguyệt Dạ vươn tay.

"Ta sẽ không giao lệnh phong ấn cho các người! Trừ phi, trừ phi người thả chúng ta!"

"Tù nhân không có tư cách nói điều kiện." Nguyệt Dạ vẫy tay, để Cát Khắc đem Phương Pháp Tây dẫn tới, hấn bị Tiểu Hồ thiêu toàn thân tối như mực, chỉ còn lại cặp mắt vẫn sáng, giờ phút này đã ngã nghiêng trên mặt đất, vết bỏng cực kỳ nghiêm trọng.

"Phương Pháp Tây, u u ô..." Nhìn thấy Phương Pháp Tây bị thảm như vậy, Ô Lạp lập tức khóc lớn.

"Lệnh Phong ấn." Nguyệt Dạ nói lại một lần, trong giọng nói đã lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Ô Lạp không dám chần chừ, lập tức lục soát lệnh phong ấn trên người Phương Pháp Tây, cung kính đưa cho nàng.

Nến Đỏ mang lệnh phong ấn lên, đó là một lệnh bài màu vàng, hai bên đường viền hoa màu đen, ở chỗ trống phía giữa có một dấu hiệu như luồng khói xanh.

Hoa văn ở mép lệnh bài dường như quen quen.

Ô Lạp đơn thuần sẽ không làm bộ, bởi vậy nàng tin tưởng lệnh bài trăm phần trăm là thật.

Một luồng khói xanh này chẳng lẽ chính là hồn phách bị phong ấn sao?

Nguyệt Dạ vươn một ngón tay, muốn sờ khói xanh có động tĩnh hay không.

"Không nên đụng!" Ô Lạp đột nhiên hô to, "Sẽ làm hồn phách thả ra".

Quả nhiên là hồn phách, Nguyệt Dạ thu hồi tay, đặt lệnh phong ấn trong lòng bàn tay gõ một chút, nói: "Hiện tại có thể nói, Tur U Cảnh tốt cục là chỗ nào? Có phải là..... Minh giới?".

"Đúng!" Phương Pháp Tây cố gắng phun ra một chữ.

Song Ô Lạp lại cười ha hả, khoe mắt cũng cười ra nước mắt, "Minh giới? Ha ha ha, Minh giới?"

Phương Pháp Tây bất đắc dĩ nhắm mắt lại, đồ đần.....

Nguyệt Dạ tự nhiên biết Phương Pháp Tây vừa rồi muốn che giấu, có điều Ô Lạp quá ngu, căn bản không am hiểu nói chuyện.

Ánh mắt chuyển hướng Ô Lạp, nếu không phải Minh giới thì nàng yên tâm hơn nhiều, sức mạnh thần thánh ma quỷ hư ảo mới là khó

đối phó nhất.

Tuy nhiên, nếu đối phương chỉ là một thế lực cường đại thì lại khác.

"Nói mau! Nếu không lại đông lạnh ngươi lần nữa!" Nguyệt Dạ quát lạnh.

Ô Lạp lập tức ngừng cười, lắp bắp nói: "Căn, căn bản không có Minh giới, Tư U Cảnh chỉ bắt bớ hồn phách cùng bọn họ ký khế ước hoặc nguyên rủa, do đó cho mình sử dụng."

"Hồn phách hư vô mờ mịt, làm sao các ngươi biết cùng bọn họ ký khế ước?"

"Việc này, không phải việc của bọn ta." Ô Lạp chớp chớp mắt, đúng là hoàn toàn không biết gì cả.

Nguyệt Dạ thay đổi vấn đề, nói: "Các ngươi thật có thể can thiệp tới luân hồi?"

"Dạ Vương bệ hạ không gì làm khó được!" Ô Lạp lớn tiếng nói.

Dạ Vương? Một nhân vật thần bí, nhưng giờ phút này Nguyệt Dạ không có hứng thú biết Dạ Vương.

"Vậy nói cho ta biết, trên đời mỗi ngày đều có nhiều người chết như vậy, sao các ngươi lại biết chỗ hồn phách ở?"

"Người bình thường hồn phách tự nhiên không khó, nhưng một số triệu hồi sư, luyện được sư cùng hồn phách cường giả....." Ô Lạp không giữ mồm giữ miệng nói, đột nhiên Phương Pháp Tây nhảy dựng lên che miệng hấn lại!

"Đồ đàn! Không được nói nữa. Người muốn phản bội Tư U Cảnh, muốn bị Lôi Vương đại nhân trừng phạt sao?"

Ô Lạp lập tức rùng mình, trong ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi cực độ.

Suýt nói đến trọng điểm.

Trái tim Nguyệt Dạ hung ác, trên khuôn mặt thanh lệ chợt xuất hiện sát khí đặc hơn, bỗng nhiên đứng lên khỏi gốc cây.

"Hừ! Lôi Vương các người trừng phạt lợi hại? ta trừng phạt sẽ không lợi hại sao?" Nói xong vẫy tay Băng Linh Huyền Diệu, cánh băng thật lớn lập tức mở ra, che toàn bộ ánh sáng trên đầu.

Khuôn mặt Ô Lạp nhất thời tái nhợt, nhớ tới mùi vị bị khí lạnh vô cùng đóng băng vừa rồi liền run rẩy.

Lôi Vương đại nhân rất đáng sợ, cô gái này cũng rất đáng sợ a!

"Không được nói!" Phương Pháp Tây hung ác ra lệnh, bịt miệng của hắn, chết cũng không buông tay.

Tiểu Hồ từ phía sau đi tới, móng vuốt tách hắn ra, tiếp tục dùng lửa nóng thiêu hắn. Nó điều chỉnh lực cháy rất khá, dù đau nhức nhưng không chết được.

Nghe Phương Pháp Tây ngày càng kêu gào thê thảm, sắc mặt Ô Lạp cũng càng ngày càng tái nhợt, cuối cùng oa một tiếng khóc lớn lên: "Ta nói! Ta nói! Đừng đông lạnh ta!".

Nguyệt Dạ ra hiệu với Băng Linh Huyền Diệu, nó từ phía sau tiến lại, bàn chân thật lớn dẫm Ô Lạp bên dưới.

"Chỉ cần lời nói của người có nửa chữ khiến ta cảm giác là nói dối, lập tức cho người thành tượng băng!" Nguyệt Dạ hung hăng nói.

"Nói thật! Ta tuyệt đối nói thật!" Ô Lạp sợ đến thân thể run rẩy.

"Cả Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, nhiều cường giả như vậy, mặc kệ là tu tập võ đạo, triệu hoán thuật, luyện dược thuật, ảo thuật, linh hồn bọn họ cũng rất cường đại, cũng không phải dễ dàng khiến các người vây bắt? Các người dựa vào cái gì có thể bắt bọn họ?" Nguyệt Dạ lạnh lùng hỏi.

Không biết tại sao, nàng mặc dù không có cực nhỏ trí nhớ, nhưng lại cảm giác hoang mang cùng khó tin.

Chuyện này dường như cùng nàng, không, phải nói là cùng Hoàng Bắc Nguyệt không thoát khỏi liên quan!

Nhưng nếu có quan hệ thì Nến Đỏ hẳn sẽ biết, nhưng Nến Đỏ cũng hoàn toàn không biết gì cả.

Ô Lạp chảy nước mắt nói: "Chúng ta, chúng ta có khế ước cùng mỗi một cường giả."

"Khế ước?" Nguyệt Dạ ngẩn ra, ngay cả Cát Khắc cùng A Tát Lôi cũng không hiểu liếc nhìn nhau một cái.

Chỉ Nến Đỏ đột nhiên che miệng, đôi mắt trong suốt chậm rãi trợn to, từ khe hở phát ra tiếng hô nhỏ khiếp sợ.

Nguyệt Dạ nhìn nàng, khẳng định biết sự tình trọng đại, liền quát Ô Lạp: "Nói mau!"

Ô Lạp vội nói: "Ở công hội lính đánh thuê! Kẻ mạnh trên Đại lục Tạt

Nhĩ Tháp muốn tu hành đều phải tuyên thệ thuần phục tại Công hội lính đánh thuê, ký khế ước với khế ước trận....."

Nghe hắn nói xong, mọi người kể cả Nguyệt Dạ đều ngơ ngẩn, thần sắc trên mặt mỗi người cũng thiên biến vạn hóa, cực kỳ nghiêm nghị.

Bước trên con đường của kẻ mạnh, nhất định phải trở thành lính đánh thuê, cùng ký khế ước với khế ước trận, thuần phục vương lệnh của lính đánh thuê. Dường như tất cả cường giả trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp đều phải đi theo đường này.

Trừ một số lính đánh thuê hắc ám, nhưng bọn hắn cũng không chạy khỏi thế lực lính đánh thuê khổng lồ đuổi giết.

Trong lòng mọi người đều không hận mà lạnh toát cả người, từ lòng bàn chân đến đỉnh đầu, lạnh triệt nội tâm.

Ai mà ngờ được bề ngoài công hội lính đánh thuê đúng là che chở, kì thực là lực lượng tà ác nô dịch bọn họ sau khi chết?

Nghe Ô Lạp đã nói ra bí mật lớn nhất, đã không còn bất cứ gì có thể giấu diếm, Phương Pháp Tây nằm trên mặt đất dự định nhận thua.

Nguyệt Dạ để Băng Linh Huyền Diệu mở thân thể đóng băng của Ô Lạp ra, để hắn cùng Phương Pháp Tây về một chỗ.

"Người tên ngu ngốc này!" Phương Pháp Tây nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Tiết lộ bí mật của Tư U Cảnh, ngươi vẫn định trở về sao?".

"Có Lôi Vương đại nhân, bọn họ biết thì sao? trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp không có người có thực lực đối nghịch cùng Tư U Cảnh!" Ô Lạp giống như không có gì lo lắng.

Phương Pháp Tây không nói gì.

Nguyệt Dạ nghe được lời hấn, trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn chậm rãi hiện ra một nụ cười nhẹ, ánh mắt trong suốt chuyển hướng bọn họ.

"Ta luôn luôn là người không phạm ta, ta không phạm người. Nếu người phạm ta thì giết cả nhà hấn!"

Ô Lạp ngạc nhiên ngẩng đầu, vẻ mặt rất ngờ nghệch, Phương Pháp Tây lại cười lạnh: "Chỉ bằng một hồn phách như ngươi? Ngươi có biết gặp phải chính là người nào không?"

Nguyệt Dạ đồng dạng cười lạnh đáp lại: "Tur U Cảnh cũng không biết bọn họ chọc phải người nào! Sau khi ta dựng lại linh thể, các người đừng nghĩ có ngày lành!"

Chương 1043: Vương tử Khoai Tây 1

Trên người nàng khí thế quá mạnh mẽ, tác động tới Phương Pháp Tây hồi lâu không thốt ra câu gì được.

Thật sự là lạ, chỉ là một cái hồn phách sao lại có khí tức cường đại khủng bố chứ?

"Người muốn dừng lại linh thể?" nhưng Ô Lạp lại đột nhiên nói.

"Xem ra người biết gì đó." Nguyệt Dạ chuyển hướng hẳn, cười nhẹ nhìn người lùn vừa bị rã đông nhưng vẫn lạnh run.

"Ta....." Ô Lạp vốn không muốn nói cái gì nữa, nhưng vừa nhìn thấy băng vũ rục rở của Băng Linh Huyền Diệu từ trên cây hạ xuống liền lập tức nói: "Dừng lại linh thể cũng không phải là việc nhỏ, không chỉ đối kháng với Tur U Cảnh, cũng là hành vi nghịch thiên, sẽ bị trời phạt!"

"Ta không muốn nghe lời này." Nguyệt Dạ lạnh lùng "Ta chỉ muốn biết, dừng lại linh thể có thành được hay không?"

"Cũng được!" Ô Lạp nghiêm túc gật đầu, "Tuy nhiên..."

Quả nhiên Hiên Viên Cảnh không sai, trong lòng nàng thoáng yên tâm một chút.

"Tuy nhiên cái gì?"

Giờ phút này Ô Lạp đã nói ra bí mật lớn nhất, Phương Pháp Tây biết không ngăn cản hẳn được, bởi vậy dứt khoát không lên tiếng, nhưng giờ phút này cũng không nhịn được ngẩng đầu liếc nhìn Nguyệt Dạ.

"Dừng lại linh thể, chưa từng ai thành công."

"Trăm năm trước, có người suýt thành công, tuy nhiên nàng thiếu một vị thuốc dẫn!" Ô Lạp tranh công nói.

Nguyệt Dạ tâm tư vừa động, người trăm năm trước dừng lại linh thể không phải là Hiên Viên Cẩn sao?

Nàng suýt thành công, nói cách khác, Thất Phá Đan là hữu hiệu, nhưng thiếu thuốc dẫn!

Nàng sắc mặt bình tĩnh hỏi thăm:"Thiếu thuốc gì dẫn?"

"Một giọt máu của Dạ Vương bệ hạ!" Ô Lạp dương dương tự đắc nói, "Không ai có thể tới gần bệ hạ!"

Nguyệt Dạ hỏi: "Hắn là người chết hay người sống?"

"Đương nhiên là người sống!"

"Vậy thì tốt rồi." nếu là người chết chỉ sợ không chặt được giọt máu nào.

Nguyệt Dạ thả tâm mà cười.

Nhìn trên mặt cô gái kia đột nhiên xuất hiện nụ cười nham hiểm, Ô Lạp cùng Phương Pháp Tây cùng rùng mình.

Để Băng Linh Huyền Diệu cùng Tiểu Hồ nhìn bọn họ, Nguyệt Dạ

mang mọi người tới một bên khác thương lượng.

"Chủ nhân, chúng ta có nên đi một chuyến Tur U Cảnh hay không?" Nến Đỏ cười hỏi, mặc dù lo lắng chỗ kia thần bí, nhưng đi theo chủ nhân vĩnh viễn không sợ chỗ nào hết.

Nguyệt Dạ gật đầu, nói: "Chúng ta hoàn toàn không biết gì về Tur U Cảnh cả, cho nên bàn bạc một chút, hai tên này nhất định sẽ không dẫn đường, nhưng muốn biết chuyện về Tur U Cảnh qua cái miệng của bọn họ thì giao cho A Tát Lôi làm."

"Vương cứ yên tâm đi! ta thích nhất dùng nghiêm hình bức cung!" A Tát Lôi xoa tay nói.

Nguyệt Dạ cười, nói: "Chúng ta tiếp tục đi tìm Cây Bất tử, hẳn là cách nơi này không xa."

Cát Khắc gật đầu, chuẩn bị dặn dò mọi người nhanh lên đường, đột nhiên A Lệ Nhã hô một câu: "Chi Chi đâu rồi sao không thấy?"

Lúc này mọi người mới kịp phản ứng, dường như cả thời gian dài cũng không nhìn thấy Chi Chi xuất hiện! mọi khi trong tình huống như hiện tại, nhất định nó sẽ vui vẻ ở bên cạnh.

Nguyệt Dạ phát hiện không thấy khoai tây nhi, nghĩ thầm trong Rừng rậm Phù Quang khắp nơi hung hiểm, nó nhỏ như vậy nhờ gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ?

"Nó luôn ở trên đầu Tiểu Hổ, chỉ sợ trên đường té xuống!" Nến Đỏ lo lắng nói.

"Quay lại tìm!" Nguyệt Dạ lập tức nói, nén lại háo hức tìm Cây Bất tử mà đi tìm Chi Chi trước!

Đoàn người mang hai phạm nhân quay ngược lại.

Đốt cây đuốc chiếu sáng đường, hai ba con Phù Quang bay múa ở chung quanh, giờ phút này chúng kiến những quái vật hút máu khiến người ta hoảng hốt.

"Đó là cái gì?" A Tát Lô đi đằng trước đột nhiên dừng lại, giơ cao cây đuốc, ánh lửa chiếu lên trên một thân cây, rất nhiều Tác Mạng Đằng quấn quanh một viên tròn tròn.

"Đúng là Chi Chi!" Nến Đỏ tinh mắt, liếc một cái liền nhìn ra, ngón tay bắn ra, cây đuốc liền bay lên chiếu ra thân thể tròn trịa của Chi Chi.

Nó bị vô số Tác Mạng Đằng quấn lấy. Tác Mạng Đằng cũng cuốn lấy lục hành trên đầu nó, bởi vậy nó không thể thi triển ảo thuật, chỉ có thể bị trói lại giữa không trung.

Tuy nhiên lạ lùng là những Tác Mạng Đằng lại không quấn chặt lấy mạng nó, chỉ quấn chặt không nhúc nhích.

Mà Chi Chi bị trói chặt khóc sưng mắt lên, nhưng không ai tới cứu nó, vì vậy nó liền...ngủ thiếp đi.

Khò khò...

Bụng nằm sấp, miệng mở ra rồi lại hợp lại, mỗi lần mở miệng ra, nước miếng liền chảy xuống, sau đó miệng thu về, nước miếng lại co lại...

"Ngủ ngon lành a!" A Tát Lô không nhịn được nói.

Nhìn thấy Chi Chi không việc gì, tâm tình mọi người cũng buông

lông, không nhịn được cười rộ lên, sợ bóng sợ gió một hồi, đúng là sợ bóng sợ gió một hồi a!

Nguyệt Dạ cũng thở phào một hơi, trong lòng bàn tay đều là mồ hôi, cười nói: "Đưa nó xuống! Hào hảo tấn nó một trận cho hả giận!"

Suýt hù chết tất cả mọi người!

"Vâng!" A Tát Lôi tuân lệnh, nhảy nhanh lên nhánh cây, đang muốn động thủ, đột nhiên bốn cái sừng chen chân tiến lên, đúng là hai người lùn Ô Lạp cùng Phương Pháp Tây.

"Vương tử điện hạ?" Phương Pháp Tây giật mình hô.

"Vương tử điện hạ!" Ô Lạp lớn tiếng lặp lại.

Khò khò...

Đáp lại bọn họ, chỉ có tiếng thở ngọt ngào.

Những người còn lại vẻ mặt quái dị nhìn về phía bọn họ, sau đó theo ánh mắt của bọn họ nhìn về phía Chi Chi lơ lửng giữa không trung, nước miếng chảy tới bụng.

Hả? Bọn họ không nghe lầm chứ?

Nguyệt Dạ tinh táo ôm hai tay, sắc mặt như sương lạnh, lạnh lùng nói: "Các ngươi gọi nó là gì?"

"Vương tử điện hạ!" Ô Lạp quay đầu, hai tay hướng về phía trước, duỗi hướng chỉ về phía Chi Chi, mà mặt lại nhìn Nguyệt Dạ, "Đây là vương tử điện hạ tôn quý của chúng ta!"

"Nó là Chúc Mộng Thú." Nguyệt Dạ không cảm xúc nói.

"Đương nhiên, đây là trạng thái điện hạ mới sinh!" Ô Lạp hưng phấn nói.

Nguyệt Dạ bật cười: "Dạ Vương các người sinh ra một viên khoai tây nhi?"

Sắc mặt Ô Lạp cùng Phương Pháp Tây đều đồng loạt trầm xuống: "Không được sỉ nhục vương tử điện hạ của chúng ta!"

"Chủ nhân." Nến Đỏ lén lút lôi kéo ống tay áo Nguyệt Dạ, "Nếu bọn họ nói thật thì đối với chúng ta lại là một chuyện cực kỳ tốt".

"Ta biết." trong mắt Nguyệt Dạ sớm đã hiện lên vẻ khôn khéo.

Xem ra ở bên người nàng, khoai tây nhi này thành sự thì ít bại sự có thừa lại là một bảo bối hiếm lạ!

Bất thành linh thay đổi mặc dù khiến Nguyệt Dạ rất khiếp sợ, tuy nhiên nàng biểu hiện ra vẻ mặt không quá kinh ngạc, thản nhiên như nước, vẫn để A Tát Lô rời Chi Chi khỏi đám Tác Mạng Đằng.

Tác Mạng Đằng hình như cũng ngủ say khi thấy Chi Chi ngủ, nhưng khi A Tát Lô tới gần, vô số cảnh đột nhiên tỉnh lại, trên ngọn dây lộ ra từng khuôn mặt nho nhỏ quỷ dị.

Tràn ngập địch ý nhìn A Tát Lô dám tới gần, đám dây leo gần hần đã nhanh chóng quấn qua, bắt đầu công kích!

A Tát Lô tốc độ cực nhanh đâu dễ để những Tác Mạng Đằng cuốn lấy?

Vài cái xô dịch, hắn đã đến trên cây khô đằng kia, nhìn Tác Mạng Đẳng từ từ thức tỉnh, lộ ra từng gương mặt, hắn nhắm mi lại.

Chi Chi bị trói giữa vô số Tác Mạng Đẳng, vẫn khò khò ngủ say, không hề biết sự tình gì đang diễn ra.

Những Tác Mạng Đẳng mặc dù khiến người ta đau đầu, nhưng với A Tát Lô thì căn bản không phải vấn đề gì lớn, một người cũng có thể giải quyết, nhưng Chi Chi bị bọn chúng trói, hắn không dám khinh thường.

Bởi vậy A Tát Lô không thể làm gì khác hơn là dừng lại, nhìn về phía Nguyệt Dạ, chờ nàng định đoạt.

"Vương tử điện hạ!" Ô Lạp buồn bã lo lắng nhìn Chi Chi, duỗi tay kéo Phương Pháp Tây, nói: "Nhanh nghĩ cách cứu vương tử điện hạ!"

"Người chờ đấy, ta đi!" Phương Pháp Tây ngẩng đầu bước về phía trước, đột nhiên ngồi xổm xuống, ba ngón tay nặng nề đặt trên mặt đất, trong miệng không biết niệm chú ngữ gì, đột nhiên từ trong lòng bàn tay của hắn có bóng tối rất nhanh khuếch tán ra!

Hóa ra cách mà bọn họ thao túng bóng đen là cái dạng này.

Tận mắt thấy thần thuật, Nguyệt Dạ cũng có vài phần bội phục, bộ tộc có thể tùy ý chi phối bóng tối cũng làm người khác không thể không kiêng kỵ a!

Nhìn thấy cử động của hắn, A Tát Lô vội vàng nhìn về phía Nguyệt Dạ, thấy nàng khẽ gật đầu với mình liền hiểu rõ. Dáng người xoay chuyển biến khỏi nhánh cây, đi tới bên người Nguyệt Dạ.

"Vương, hắn được không?" A Tát Lô lo lắng nói, này Tác Mạng

Đằng thật sự quá khó khăn quá.

"Tin rằng Tác Mạng Đằng đều không thể trói buộc được bóng dáng đi." Nguyệt Dạ thản nhiên nói, xoay chuyển ánh mắt nhìn chằm chằm Phương Pháp Tây.

Chỉ thấy bóng dáng bay nhanh bò lên nhánh cây, Tác Mạng Đằng mới đầu nhìn thấy cũng phần nộ thét chói tai, hết lượt này đến lượt khác nhào tới bóng đen, đáng tiếc, bọn chúng làm sao có thể cuốn được bóng dáng?

"Hừ!" Phương Pháp Tây khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Đám Tác Mạng Đằng này cũng muốn đối nghịch cùng hắn sao?

Bóng đen trong nháy mắt bao phủ hết đám Tác Mạng Đằng. Tác Mạng Đằng đờn như cũng nhận ra bất thường, tập thể ngẩng đầu lên, nhìn bóng tối bao phủ xuống, nhất thời lạnh ngắt như tờ.

Chờ bóng đen hoàn toàn áp chế liền nghe thấy Tác Mạng Đằng la hoảng lên, bắt đầu tứ tán chạy trốn.

"Dám vô lễ với vương tử điện hạ, đừng hòng thoát!" Phương Pháp Tây hung hăng nói, bóng đen đã sớm biến ảo thành từng cánh tay thật nhỏ, tóm chặt dưới đầu Tác Mạng Đằng.

Mỗi một dây Tác Mạng Đằng đều bị bắt giữ chỗ yếu hại nhất, không cái dây nào chạy thoát!

Răng rắc... răng rắc...

Tiếng kêu chói tai không ngừng, đầu của Tác Mạng Đằng đều bị chặt xuống.

Không có đầu, Tác Mạng Đẳng giống như rắn giấy dựa quay cuồng, rất nhanh không động đậy.

Một mảnh Rừng rậm Phù Quang lại khôi phục yên lặng như chết...

Không có Tác Mạng Đẳng trói buộc, lục hành trên đầu của Chi Chi cũng bị lỏng ra, viên cầu ngũ say từ giữa không trung quay tròn té xuống.

A Lệ Nhã muốn tiến lên đón, nhưng tốc độ bóng đen nhanh hơn, tụ họp lại thành một bàn tay to, nhẹ nhàng nâng thân thể Chi Chi.

"Thật tốt quá! Phương Pháp Tây thật lợi hại!" Nhìn thấy một màn này, Ô Lạp vui vẻ cười rộ lên, thân thể thấp bé quay vòng tròn tại chỗ.

Động tĩnh lớn như vậy, Chi Chi ngủ có say đến mấy cũng tỉnh lại, nhưng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, xoa hai mắt nghẹn ngào một tiếng, sau đó liền thấy mọi người xung quanh.

"Chi nha!" trong mắt vẫn ẩn lệ rất thương tâm, sau một khắc lập tức ánh lên ánh sáng ngọc!

"Vương tử điện hạ....." Phương Pháp Tây ngẩng đầu lên, trên trán ngưng tụ một tầng mồ hôi, một dóm tóc giữa sừng cũng hoàn toàn tấm ướt.

Nhưng nhìn thấy Chi Chi bình an vô sự mở mắt, Phương Pháp Tây lộ ra nụ cười cung kính.

Phương Pháp Tây đang muốn biểu đạt kính ý vô thượng cùng với vinh hạnh tìm được nó ở nhân thể thì do dự, cũng may hấn ngưng tụ

bóng dáng màu đen khiến Chi Chi bé xíu như khoai tây cắn bản là không nhìn thấy hẳn.

Chi Chi nhìn thấy đám người Nguyệt Dạ cao hứng không ngừng, nhảy từ bóng đen xuống, nhào tới bên chân Nguyệt Dạ, không có tiền đồ mà ôm bắp chân của nàng chi nha chi nha.

Phương Pháp Tây ở một bên có chút thương tâm xoay người nhìn nó.

"Vương tử điện hạ! Tại hạ Ô Lạp, từ Tư U Cảnh đến nghênh đón ngài trở về!" Ô Lạp vội vàng chạy tới dụ dỗ.

Chi Chi vừa nhìn thấy người lùn sừng trâu thật lớn, khuôn mặt vừa dài vừa xấu liền sợ đến mức lập tức chui vào dưới vạt áo Nguyệt Dạ, buồn cười dùng vạt áo của nàng che hai mắt, dường như muốn để người lùn đáng sợ kia biến mất vậy.

Tất cả mọi người bị cử động của nó chọc cho cười rộ lên, Nến Đỏ cúi người xuống, ôm Chi Chi lên, vỗ nhẹ đầu nó liền ngẩng đầu mỉm cười với Phương Pháp Tây cùng Ô Lạp.

Chương 1044: Vương tử Khoai Tây 2

"Các người thấy chưa, Chi Chi là người của chúng ta, chẳng liên quan gì tới Tư U Cảnh."

"Các người nhất định đã làm gì với vương tử điện hạ?" Ô Lạp ngẩng đầu lên, chỉ vào bọn họ nói.

Nguyệt Dạ lạnh lùng liếc hắn, không muốn nhiều lời, ngoắc tay để mọi người tiếp tục lên đường, không cần để ý tới hai người lùn này.

Hiện tại bắt bọn họ đã vô dụng, bởi vì bọn họ có lợi thế lớn hơn, không lo tương lai không đi được Tư U Cảnh.

Nhìn thấy bọn họ muốn chạy, Phương Pháp Tây liền nóng nảy thu bóng đen, bước nhanh tới nói: "Các hạ xin dừng bước!"

"không cần bọn ta nói, tin rằng các người cũng biết chúng ta muốn cái gì chứ?" Nguyệt Dạ không quay đầu, khẩu khí lạnh nhạt nói.

Phương Pháp Tây cùng Ô Lạp liếc nhau, trong ánh mắt Ô Lạp đều lo âu cùng xúc động.

Bọn họ lại gặp vương tử điện hạ mất tích nhiều năm ở bên ngoài.

Nếu có thể đem vương tử điện hạ an toàn trở về, Dạ Vương bệ hạ nhất định sẽ trọng thưởng!

Hơn nữa, làm ân nhân cứu mạng của vương tử điện hạ, bọn họ ngày

sau tự nhiên thăng chức, không còn làm lính hầu tay sai nữa.

Ô Lạp mặc dù ngu ngốc, nhưng ích lợi lớn như vậy trước mặt, hẳn cũng không bỏ lỡ cơ hội.

Ít nhất cũng sẽ lo lắng một chút.

Phương Pháp Tây cắn răng một cái, nói: "Chúng ta đáp ứng yêu cầu của các hạ! Lúc nào cũng có thể mang các hạ đi Tư U Cảnh, thậm chí gặp bệ hạ, nhưng xin giao vương tử điện hạ cho chúng ta!".

"Ta không thích người nói điều kiện với ta." Nguyệt Dạ khóe miệng giương lên, biết thành công dự được hai người lùn này.

"Các hạ rốt cục muốn thế nào?" Phương Pháp Tây cả giận nói.

Nguyệt Dạ lúc này mới dừng lại bước chân, quay đầu, cười nhẹ nhìn Phương Pháp Tây: "Dạ Vương các người chỉ có một đứa con sao?"

"Đúng! đây là vương tử điện hạ duy nhất của chúng ta!" Ô Lạp vội vã nói.

"Vậy vương tử bị lạc, Dạ Vương rất lo lắng chứ?"

"Nhiều năm qua, bệ hạ vẫn tâm tâm niệm niệm, đáng tiếc Chúc Mộng Thú có ảo cảnh nguy trang nên chưa bao giờ có cực nhỏ tin tức của điện hạ." Phương Pháp Tây vừa nói, ánh mắt sáng quắc nhìn Chi Chi.

Nguyệt Dạ liếc nhìn Chi Chi một cái, trừ thân thể mượt mà, lớn lên càng đẹp mắt một chút thì nàng không phát hiện Chi Chi khác Chúc Mộng Thú ở điểm gì, không biết Phương Pháp Tây cùng Ô Lạp nhận ra nó như thế nào.

Tuy nhiên hiện tại, Nguyệt Dạ không có hứng thú biết cái này, nàng thầm nghĩ lập tức đạt mục đích.

Nàng hỏi lòng vòng nhiều vấn đề như vậy đương nhiên là có mục đích của nàng.

"Ta có ba điều kiện, Dạ Vương nếu có thể đáp ứng, ta sẽ đem quý vương tử bình yên vô sự trở về, nếu không..." Nàng vươn một ngón tay, nhẹ nhàng điểm trên mặt Chi Chi.

Chi Chi tưởng rằng nàng chơi đùa với nó nên ôm lấy ngón tay nàng, thân mật cọ cọ khuôn mặt.

Nguyệt Dạ nao nao, không tự giác mỉm cười một chút, dùng ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng mặt Chi Chi một chút, ánh mắt nhu hòa.

Phương Pháp Tây biết động tác kia là uy hiếp, nếu không thể thỏa mãn ba điều kiện, nàng sẽ gây bất lợi cho vương tử điện hạ.

"Điều kiện của các hạ là gì!" Phương Pháp Tây nghiêm túc nói, chỉ cần điều kiện của nàng không quá ngặt nghèo, bệ hạ vì vương tử sẽ đáp ứng.

Nghe vậy, Nguyệt Dạ mỉm cười, nói: "Thứ nhất, ta muốn Dạ Vương ba giọt máu. Thứ hai, ta muốn hồn phách hai người. Thứ ba, ta muốn một cái ân tình của Dạ Vương."

Ba điều kiện rất nhanh đã nói hết, Nguyệt Dạ mỉm cười nhìn về phía Phương Pháp Tây sắc mặt khó coi.

"Điều kiện rất đơn giản!" Ô Lạp đơn thuần nói.

"Đối với Dạ Vương mà nói thì không gì làm khó được, quả thật chỉ mất công giờ tay nhắc chân."

"Cái ân tình kia của các hạ..." Phương Pháp Tây cau mi, hai cái điều kiện trước còn có thể tiếp nhận, nhưng một cái sau cùng...

"Yên tâm đi, cái ân tình này tuyệt đối trong phạm vi Dạ Vương có thể làm được." Nguyệt Dạ nói, nếu thành ý đàm điều kiện, nàng sẽ không quá phận.

Phương Pháp Tây nhìn Chi Chi một chút, cắn răng suy nghĩ trong chốc lát, nói: "Điều kiện của các hạ tại hạ không thể lên làm chủ, cản trở về Tư U Cảnh xin chỉ thị của bộ hạ."

"Người đi đi, Chi Chi ở chỗ của ta rất an toàn." Nguyệt Dạ tiêu sái phát tay, "có điều ta chỉ cho người ba ngày, sau ba ngày, chúng ta rời khỏi Rừng rậm Phù Quang sẽ không bàn điều kiện."

"Yên tâm, ba ngày sau tại hạ nhất định trở về!" Phương Pháp Tây tinh thần rung lên, vẫn lo lắng nên kéo Ô Lạp đến một bên, thấp giọng dặn dò hẩn vài câu, Ô Lạp ngẩng đầu ưỡn ngực đáp ứng.

"Người đi đi! Ta sẽ bảo vệ Vương tử điện hạ!"

Nhìn bộ dáng này của hẩn, Phương Pháp Tây căn bản không yên tâm được, tuy nhiên để Ô Lạp lại có thể đi theo những người này thì sẽ không đến mức lại đánh mất vương tử điện hạ.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Phương Pháp Tây dặn dò xong, cung kính hành lễ với Chi Chi, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chi Chi quay đầu, khó hiểu nhìn Nến Đỏ.

Nến Đỏ cười nói: "Chi Chi, không ngờ ngươi lai lịch không nhỏ nha!"

Chi Chi gật đầu, chia chia Rừng rậm Phù Quang, vẽ một cái vòng lớn, ý là nói: Nơi này đều là địa bàn của nó.

"Đơn thuần thật tốt." Nến Đỏ đặt nó ở trên lưng Tiểu Hồ, chỉ thấy Tiểu Hồ cúi đầu, dường như không quá cao hứng.

Nghe hiểu Chi Chi muốn về Tư U Cảnh, Tiểu Hồ từ nhỏ cùng Chi Chi lớn lên quả thật sẽ không cao hứng.

Nhưng.....có người nhà, có thể trở về nhà là tốt nhất, không giống bọn họ, muốn một cái nhà cũng khó khăn như vậy.

Xử lý chuyện của Phương Pháp Tây, bọn họ tiếp tục lên đường, đi tìm Cây bất tử.

Về thân thể Chi Chi, mặc dù không ai hỏi, nhưng Ô Lạp lại nhai nói một tràng.

Hóa ra Chi Chi sinh ra trong lúc Tư U Cảnh loạn lạc, Dạ Vương vì bảo vệ đứa bé mới sinh mà phong ấn hồn phách nó trong thân thể một con Chúc Mộng Thú còn nhỏ, sau đó giao cho người tín nhiệm mang vương tử trốn ra.

Song trên đường hung hiểm, người được giao trọng trách bảo vệ vương tử gặp bất trắc, trong Rừng rậm Phù Quang gặp phải cường địch mà chết, may mà trước khi chết đã giấu vương tử đi mới may mắn thoát nạn.

Nhiều năm sau khi dẹp loạn, Dạ Vương muốn dựa vào khí tức hồn phách triệu hồi vương tử, nhưng lại phát hiện Chúc Mộng Thú ảo thuật rất cường đại, đã che dấu nguyên bản khí tức linh hồn vương

tử.

Hơn nữa Chức Mộng Thú trời sinh thì có ảo thuật làm lá chắn để bảo vệ chính mình, bởi vậy Dạ Vương muốn tìm vương tử như mò kim đáy bể.

"Vậy, Chi Chi chính là một con Chức Mộng Thú, người cùng Phương Pháp Tây sao lại nhận ra được?"

Dọc theo đường đi, A Lệ Nhã ôn nhu thiện lương khác những người khác, Ô Lạp cũng thích thân cận cùng A Lệ Nhã, bởi vậy nàng hỏi cái gì cũng nói.

"lúc Chức Mộng Thú đang ngủ thì ảo thuật sẽ yếu nhất! Chỉ cần tới gần vương tộc, ta có thể cảm nhận được sức mạnh khế ước trên linh hồn hắn, có thể ràng buộc bất kỳ ai trong chúng ta!"

"Thì ra là thế." A Lệ Nhã gật đầu, thật đúng là cơ duyên xảo hợp, vừa vặn khi đó Chi Chi ngủ, nếu nó tỉnh chỉ sợ không thể phát hiện ra thân phận nó.

Ô Lạp dọc theo đường đi nói rất nhiều, nhưng không thể tới gần Chi Chi, chỉ có thể thật xa nhìn hắn ở cùng một lão hổ. Lão hổ kia lạnh nhạt với vương tử điện hạ bọn họ.

"Kia là ai?" Nhìn thấy Chi Chi cầm thực vật chạy tới lấy lòng Tiểu Hồ nhưng bị đẩy ra, Ô Lạp liền nắm nắm tay, tức giận hỏi.

A Lệ Nhã ngẩng đầu, sớm đã quen với tràng cảnh kia, bởi vậy chỉ tùy ý nói: "Chi Chi là bạn tốt của Tiểu Hồ."

"Một con thần thú cấp 4 sao đủ tư cách làm bằng hữu của vương tử điện hạ?" Ô Lạp rậm rì.

A Lệ Nhã nhìn hấn một cái, sắc mặt nghiêm nghị nói: "Chúng ta đều là người một nhà, ngoại nhân như ngươi có tư cách gì xen miệng vào chuyện nhà của chúng ta?"

Ô Lạp ngần ra, không biết nói sai cái gì, thực vật trong tay đã bị A Lệ Nhã đoạt đi.

Hấn nói sai sao? không có a! Vương tử điện hạ tôn quý vô cùng, thần thú này cũng không xứng xách giày, sai ở chỗ nào chứ?

"A Lệ Nhã tỷ tỷ..."

"Câm miệng! Tránh ra!" A Lệ Nhã rất che chở người nhà của mình, nếu ai nói bọn họ không tốt, nàng sẽ không cao hứng!

Bực mình đi tới cạnh Nguyệt Dạ ngồi xuống, bọn họ đang xem Cát Khắc vẽ bản đồ sơ lược về Rừng rậm Phù Quang, phía trên vẽ đại khái địa thế cùng hoàn cảnh trong Rừng rậm Phù Quang.

Nhưng cho dù lão nhân trong tộc Hách Na Lạp cũng không thể đi khắp cả Rừng rậm Phù Quang, hướng chỉ những người trẻ tuổi như bọn họ.

Cho nên đại bộ phận trên bản đồ đều là chỗ trống.

Ngón tay Nguyệt Dạ chỉ ở hướng tây nam, nơi đây có một cái khe sâu, còn có một tòa thác nước thật lớn, trừ ra không có gì hết.

Nàng ngưng mi, một tay chống cằm, ánh mắt lưu chuyển trên bản đồ, trong lòng chậm rãi trầm tư.

Chương 1045: Vương tử Khoai Tây 3

Từ chỗ bọn họ đến chỗ Cây Bất tử không xa, đoạn đường nhiều nhất còn một canh giờ nữa.

Nhưng kỳ quái là sau khi Vạn Thú Vô Cương mang bọn họ tới chỗ này liền đình chỉ không tiến, bởi vậy bọn họ cũng phải dừng lại chờ.

Linh hồn chậm rãi trở lại trong phong ấn, yên lặng nhìn Vạn Thú Vô Cương an tĩnh.

Khác với ngày thường, hôm nay hắc ngọc rất an tĩnh, trên người chỉ tản mát ra nguyên khí màu đen như sương mù.

Nguyên khí yếu ớt như vậy không đủ để chống đỡ nàng hình thái loài người, dựa vào thuật pháp của Yểm cũng không duy trì được lâu, sợ rằng sẽ sớm biến trở về bộ dáng tiểu hồ ly.

"Người rốt cục do dự cái gì?" Nguyệt Dạ không hiểu nhìn nó, đi tới tình trạng này lại đột nhiên dừng lại, rất bất thường.

Nếu không phải biết đây là thứ vô cùng cường đại mà Hiên Viên Cảnh sáng tạo ra, vô duyên vô cớ yên lặng thì nàng đã sớm không để ý mà lên đường.

Nhưng hắc ngọc trầm mặc lại vĩnh viễn không thể mở miệng trả lời.

Nó có thể cho nàng sức mạnh cường đại, thứ mà hết thảy mỗi người cực kỳ hâm mộ, thậm chí có tính người sẽ tự hỏi, nhưng nó lại không

thể mở miệng biểu đạt.

Một người một ngọc yên lặng nhìn nhau nửa canh giờ, Nguyệt Dạ cũng mất kiên nhẫn. Cây Bất tử cách đó không xa, nàng sao có thể dừng lại không tiến đây?

"Người nếu không động tĩnh nữa, ta sẽ không hỏi người nữa, chính mình xuất phát!" Nguyệt Dạ trầm giọng nói, trong giọng nói đã không còn kiên nhẫn.

Hắc ngọc lay động một chút, hắc khí vẫn mỏng như sương mù.

Nguyệt Dạ nhíu nhíu mày, trên mặt thanh tú chậm rãi hiện ra vẻ kiên quyết.

"Chỉ cần có thể sống lại, ta vĩnh viễn sẽ không buông tha!" Nàng nhìn Vạn Thú Vô Cương nói rõ từng chữ, sau đó liền xoay người không nhìn nó nữa, rời khỏi phong ấn.

Chậm rãi mở to mắt, A Tát Lô nhìn chăm chăm vào nàng, giờ phút này vội vàng hỏi: "Vương, làm sao bây giờ?"

Nguyệt Dạ chậm rãi ngược mắt, ánh mắt đảo qua một lượt từng khuôn mặt trẻ tuổi ngồi đây

"Chia quân làm hai đường, A Tát Lô, Cát Khắc và mọi người ở yên tại chỗ chờ tiếp ứng. Nến Đỏ, Băng đi theo ta vào!"

"Không được!" Cát Khắc lập tức đứng lên phản đối, những người còn lại cũng lắc đầu không đồng ý.

"Vương, đi tới đây rồi sao lại tách ra?" giọng nói A Tát Lô lớn nhất, không tình nguyện nghe theo.

"Các người ở đây chờ tiếp ứng chúng ta!" Nguyệt Dạ trầm giọng nói, trong giọng nói uy nghiêm cự tuyệt.

Cát Khắc ngẩn ra, trên mặt tuổi trẻ cương nghị hiện lên một chút bị thương "Vương không muốn chúng ta mạo hiểm sao? nhưng cùng đi tới hôm nay, mệnh cũng giao cho ngài, ai còn sợ nguy hiểm?"

Bị nàng bảo vệ quá độ thì đi theo nàng ra khỏi thôn có ý nghĩa gì?

"Đi vào quả thật nguy hiểm, nhưng ta cũng không phải bỏ rơi các người." Nguyệt Dạ thờ dãi một tiếng, đi qua vỗ vỗ bả vai Cát Khắc "Nếu ta bị thương đi ra không thể không có người bảo vệ."

Ánh mắt màu lam lạnh nhẹ nhàng liếc nhìn về phía Chi Chi, Cát Khắc lập tức hiểu rõ ràng.

Tìm kiếm Cây Bất tử rất nguy hiểm, nhưng uy hiếp đến từ Tur U Cảnh cũng rất đáng sợ.

Phương Pháp Tây đi mời Dạ Vương, tin rằng rất nhanh sẽ mang theo người của Tur U Cảnh đến, đến lúc đó chính là cao thủ đáng sợ chờ đợi bọn họ.

Mặc dù Chi Chi tuyệt đối ở phe bọn hắn. Nhưng cái khó là những người quý dị này biết đâu có thủ đoạn đặc thù gì. Bọn họ cần bảo tồn một phần thực lực để đối phó với Tur U Cảnh.

Chi Chi là đồng bọn của bọn hắn, đây là cũng là vương bài, mặc kệ mất cái gì cũng không thể để mất nó.

Cho nên để bọn họ không chỉ tiếp ứng mà còn phải bảo vệ Chi Chi!

Trong nháy mắt hiểu rõ dụng ý của Nguyệt Dạ, khuôn mặt đôn hậu của Cát Khắc lập tức đỏ lên, có chút áy náy vì vừa rồi không tín nhiệm.

Mặc kệ có thay đổi thế nào thì vương sẽ không vứt bỏ bọn họ a!

Chương 1046: Vương tử Khoai Tây 4

"Vương xin yên tâm, bên ngoài giao cho chúng ta" Cát Khắc nghiêm túc nói.

Nguyệt Dạ mỉm cười, hiểu là tốt rồi.

"Tiểu Hồ, Chi Chi giao cho người bảo vệ, không thể khinh thường biết không?" Nguyệt Dạ ngồi xổm xuống, dịu dàng vỗ vỗ đầu Tiểu Hồ.

Ánh mắt Tiểu Hồ có màu vàng thán nhiên, trên người bộ lông màu vàng cũng càng phát sáng. Gần đây Tiểu Hồ rụng lông rất nhiều, nhưng bộ lông mới mọc rất nhanh, hơn nữa bộ lông mới tất cả đều ánh vàng rực rỡ, rất chói mắt.

Chẳng lẽ Tiểu Hồ bắt đầu trưởng thành?

Có chút vui mừng vượt lỗ tai nó, Tiểu Hồ cũng không nhìn nàng, kê đầu lên vai nàng trên vai "Ồ" một tiếng.

Nguyệt Dạ cười nói: "Ta cam đoan lần này tuyệt đối sẽ không bỏ rơi người."

Chi Chi ghé vào lưng Tiểu Hồ, mở to hai mắt nhìn nàng.

Nguyệt Dạ cũng vượt mặt nó, sau đó đứng lên, sắc mặt khôi phục lãnh khốc, đôi mắt kiên định cùng Nến Đỏ nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, bay vào bóng tối trong rừng rậm.

"Cát Khắc đại ca, cứ thế này liệu được không?" Nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, A Tát Lôi lo lắng nói.

"Tin tưởng vương!" Cát Khắc hít sâu một hơi, xoay người đi tới trước mặt Ô Lạp, nói với người trông coi hấn nói: "Trông chừng kỹ hấn, không được để hấn tới gần Chi Chi!"

"Vâng!"

Ô Lạp ngược mắt lên, không phục trừng mắt nhìn hấn: "Chờ vương tử điện hạ khôi phục thành trước kia thì người sẽ biết mặt!"

Mọi người khinh thường hừ lạnh, ngay cả Chi Chi cũng cười ha hả.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 1047: Cây bất tử 1

Trên người thoa đầy chất lỏng tước tia thảo nên vô số Phù Quang cùng một ít linh thú thính hơi đều lần tránh. Càng tới gần chỗ khe núi sâu có Cây Bất tử thì lại càng có linh thú cường đại lui tới.

Từ từ, vài luồng uy áp cường đại càng tới gần.

Nến Đỏ ẩn giấu hơi thở, tận lực không lấy nguyên khí cường đại đi khiêu chiến thần thú nơi này, dù sao nếu một đám thần thú cùng công kích thì đại họa với bọn họ.

Nguyệt Dạ sắc mặt ngưng trọng nhìn xung quanh, Phù Quang tụ tập ở trên nhánh cây cao, ánh sáng lấp lánh như ánh trăng chiếu đến ánh tuyết trên người Băng Linh Huyền Diệu.

Ánh sáng trong suốt hài hòa thoáng hiện lên bốn phía.

Vạn Thú Vô Cương vốn an tĩnh hồi lâu đột nhiên tuôn ra vô số hắc khí trước thân thể nàng, hình thành lá chắn che đường đi lên phía trước.

Băng Linh Huyền Diệu mở cánh ra, đứng ở giữa không trung không nhúc nhích.

"Tránh ra!" Nguyệt Dạ lạnh lùng mở miệng, đã chạy tới đây thì không một ai có thể ngăn cản nàng.

Nhưng Vạn Thú Vô Cương không có cực nhỏ động tĩnh gì, hắc khí tràn ngập cố chấp ngăn cản bọn họ.

Nguyệt Dạ bỗng nhiên đứng thẳng trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, môi mím thật chặt, Nến Đỏ liền vội vàng kéo nàng, "Chủ nhân, nó muốn nói cho chúng ta biết bên trong rất nguy hiểm, để chúng ta không nên vào."

"Thật vất vả mới đi tới đây!" Nguyệt Dạ nhẹ nhàng cắn môi, tay buông xuống bên người nắm chặt lại.

"Nến Đỏ cũng tuyệt đối không lui về phía sau!" Nến Đỏ hất khuôn mặt nhỏ nhắn lên kiên quyết nói, "Tuy nhiên, chủ nhân rèn luyện cùng Vạn Thú Vô Cương, nếu cả hai đều cố chấp như vậy, cho dù tìm được mà Vạn Thú Vô Cương không hợp lực thì cũng không lấy rế cây ra được."

Rèn luyện.....

Trong lòng Nguyệt Dạ vừa động, trải qua thời gian dài, nàng cũng muốn rèn luyện tốt với hắc ngọc này, nhưng nàng không phải Hoàng Bắc Nguyệt sức mạnh cường đại trước kia, hắc ngọc này đôi khi sẽ không nghe lời nàng, bởi vì nàng không đủ sức mạnh áp chế nó!

Nàng bây giờ chỉ duy nhất là người mang khế ước cùng Vạn Thú Vô Cương, cho nên nó phải bảo vệ nàng, nếu có nguy hiểm đến tánh mạng thì Vạn Thú Vô Cương nhất định sẽ cố gắng ngăn cản nàng mạo hiểm!

Bởi vậy không cần suy nghĩ nhiều cũng biết, đường đi tới Cây Bất tử có bao nhiêu hung hiểm!

Người của Tư U Cảnh không biết khi nào thì sẽ chạy tới, có lẽ giờ phút này đang trên đường đi.

Rèn luyện?

Nàng hiện tại làm sao có thời giờ rèn luyện cùng Vạn Thú Vô Cương.

Chương 1048: Cây bất tử 2

Trong đầu hiện lên ý niệm lạnh như băng khiến Nguyệt Dạ cũng không khỏi tự chủ vuốt mồ hôi!

Nhưng cho dù nàng muốn phá đầu ra cũng không nghĩ được biện pháp hữu hiệu thứ hai.

Bất luận thế nào ý niệm điên cuồng trong đầu vẫn cố chấp quanh quẩn, như ma chướng không tiêu tán được.

Dù sao đều phải mạo hiểm, không bằng thử một lần đi!

Trong lòng thì thảo nói, nếu có thể thành công thì sau này sẽ giảm bớt được rất nhiều phiền toái.

Trong đầu đấu tranh kịch liệt thì sắc mặt cũng càng ngày càng nghiêm lạnh, trên khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn chậm rãi xuất hiện vẻ mặt lãnh khốc, cảm hất lên, độ cong lạnh như băng khiến Nến Đò cũng hồi hộp.

Một cảm giác quen thuộc dường như đang từ từ trở về.

Nguyên khí màu đen ngưng tụ càng ngày càng dày đặc, cuối cùng biến thành vách tường đen nhánh, hoàn toàn ngăn trở đường phía trước của bọn họ.

Phù Quang trên đỉnh đầu cảm nhận được sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương lập tức kinh hoàng chạy trốn.

Vài luồng nguyên khí cường đại gần đây bị nguyên khí tản mát từ Vạn Thú Vô Cương dọa nên chậm rãi rời xa bọn họ.

Vừa hay!

Khóe miệng nhếch lên, làn môi tinh xảo nở nụ cười nhẹ, rét lạnh thấu xương.

Giằng co cùng Vạn Thú Vô Cương trong khoảng cách hơn mười thước, hai bên khí thế cũng tăng vọt, có cảm giác hết sức căng thẳng!

Đồng tử màu lam lạnh liếc hắc khí đối diện, Nguyệt Dạ ngón tay di động, nấp giới trên ngón tay đột nhiên lóe sáng, một thanh chiến đao màu tuyết trong suốt xuất hiện trong tay.

Tuyết Ảnh Chiến Đao vừa xuất hiện, Nến Đỏ cùng Băng Linh Huyền Diệu đồng loạt ngẩn ra.

"Chủ nhân?" Nến Đỏ nhìn về phía nàng, thấy trên mặt nàng sát ý lạnh lùng, trong lòng đột nhiên hiểu ra, đôi mắt lập tức trợn to.

Chủ nhân không phải muốn...?

Chủ nhân không phải là.....

Nến Đỏ còn chưa nghĩ hết, Nguyệt Dạ đã nói khẽ với Băng Linh Huyền Diệu quát: "Tiến lên!"

Với mệnh lệnh của nàng, Băng Linh Huyền Diệu luôn luôn không nghi hoặc, cho dù phía trước là núi đao biển lửa cũng không do dự!

Tật phong xẹt qua, sương lạnh bay ra, trong nháy mắt, nguyên khí

lạnh như băng tứ tán trong không khí.

Trên Tuyết Ảnh Chiến Đao ánh sáng trong suốt hiện lên, ánh sáng lạnh lẽo trong nháy mắt chiếu sáng đôi mắt màu lam lạnh.

Nhìn chăm chăm nguyên khí màu đen bất động, Nguyệt Dạ chậm rãi vươn tay còn lại, bàn tay trắng nõn thon dài như nữ tử nhu nhược không có xương, song ngón tay mở ra lại tràn ngập sức dẫn, dùng sức nắm Tuyết Ảnh Chiến Đao!

Hai tay cùng nắm chuôi đao, trên ngón tay, hàn khí trắng đục chảy vào Tuyết Ảnh Chiến Đao.

Ánh sáng nhạt hiện lên, lặng lẽ bốc lên hàn khí, nhưng lại toát ra hơi thở hung hãn!

Băng Linh Huyền Diệu ngẩn ra, mắt tròn to, hơi thở này quen thuộc vô cùng.

Trong thân thể Nến Đỏ bỗng nhiên dâng lên sự hưng phấn, nàng vui mừng lẫn sợ hãi nhìn Nguyệt Dạ.

Dưới ánh tuyết chiếu rọi, tóc đen bay múa, bên tai một lọn tóc đỏ tươi như lửa!

Dưới hàn khí của Băng Linh Huyền Diệu, không khí ấm áp xung quanh trong nháy mắt lạnh đi vô số lần.

Nguyên khí màu đen chắn phía trước đột nhiên bị xúc động, thậm chí có nhân tính hóa lui về phía sau một chút.

Trên mặt của cô gái lạnh như băng nhưng lại có ý cười cuồng ngạo!

Chỉ cách nguyên khí màu đen vài chục bước, Nguyệt Dạ không do dự giơ Tuyết Ảnh Chiến Dao lên, thân đao mang theo hàn khí kéo thành một vệt tàn ảnh dài theo sát Nguyệt Dạ.

Toàn bộ sợi tóc bay bổng lên, trong con ngươi màu lam lạnh của Nguyệt Dạ lóe ánh tuyết, sâu bên trong là màu đen nồng nặc khiến kẻ khác kinh hãi.

Căn răng chịu đựng nguyên khí điên cuồng bị hút ra khỏi thân thể, chống lại hình thái loài người của nàng.

Thắng thua, sống chết, tất cả phụ thuộc vào một chiêu này.

Khi nàng hạ chiến đao chém xuống, không khí chung quanh như bị một lực lượng lớn chấn động làm méo mó một chút.

Mặc dù một khắc kinh tâm động phách không ai chú ý nhưng không gian thật sự méo mó.

Dưới ánh đao huy hoàng, vạn thú vô cương cũng không yếu thế, trong nháy mắt nguyên khí màu đen nổi lên, hình thành một bàn tay thật lớn từ trên không trung chụp xuống.

Chương 1049: Cây bất tử 3

Gió bão vù vù trong nháy mắt thổi bật gốc mấy cây cổ thụ! Mấy cây liên tiếp đổ xuống.

Băng Linh Huyền Diệu ngược gió, vẫn hung mãnh không sợ chết nghênh đón.

Nguyệt Dạ hung hăng cắn răng, mũi chân đạp lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, trong nháy mắt tuôn ra một đám hoa băng, nàng mượn lực nhảy lên.

Ngảng đầu, bàn tay thật lớn màu đen hung mãnh đè xuống, nàng lạnh lùng nhếch miệng, Tuyết Ảnh Chiến Dao cũng hung hãn nghênh đón!

Hàn khí băng màu trắng đột nhiên đánh lên nguyên khí màu đen vững chắc như không thể phá vỡ!

Nguyên khí không ngừng bị rút khỏi thân thể, hai luồng nguyên khí trắng đen mới đầu đánh vào nhau không thể tách ra, sau khi áp sát hình thành một cái viên cầu lớn xoay tròn!

Lúc áp sát, sắc mặt Nguyệt Dạ càng ngày càng khó coi, một tiếng kêu rên, đôi mắt màu lam lạnh bị màu đen chiếm cứ, hoàn toàn biến thành một mảnh đen nhánh!

"Chủ nhân!" Nến Đỏ quát to một tiếng, muốn xông lên cứu viện, lại bị Băng Linh Huyền Diệu mở cánh ngăn cản.

Lúc này linh hồn Nguyệt Dạ cùng Vạn Thú Vô Cương tiến hành rèn luyện giao chiến, ngoại nhân không thể quấy rầy, nếu không thất bại thì chỉ có nếm trái đắng.

Nến Đỏ cũng hiểu điều này, bởi vậy căn môi nắm tay thật chặt, lo lắng nhìn.

Giữa không trung, Nguyệt Dạ cắn răng, hai mắt cố chấp quật cường nhìn chăm chăm nguyên khí màu đen.

Trong lòng hiểu đây là hành vi rất mạo hiểm, đã biết cử động vừa rồi chính là Vạn Thú Vô Cương khiêu chiến, nếu nó tích cực phản kháng thì sức mạnh linh hồn nhất định không chống cự được.

Nhưng nàng đánh cược!

Đã có kế ước, Vạn Thú Vô Cương tuyệt đối trung thành với nàng! Có điều lúc này khối hắc ngọc cường đại cũng sẽ sinh ra một tia phản nghịch.

Phục tùng chủ nhân kém hơn mình đúng là bất cứ kẻ mạnh nào cũng không thể chấp nhận!

Nàng giờ phút này đánh cược có thể ép được tia phản nghịch đó xuống không!

Bất cứ giá nào phải ép xuống.

Nàng là dân cờ bạc trời sinh!

Chẳng có cái gì trong tay, chỉ duy nhất có tính mạng để đánh cược.

Môi tái nhợt, nguyên khí tiêu hao cực độ, sức mạnh của Vạn Thú Vô

Cương không hề yếu bớt, vẫn cường thịnh đến khó tin!

Nhưng mặc dù vậy cũng khiến nàng dao động!

Trong lòng nàng chấp niệm càng sâu, càng mạnh, càng khổng lồ!

Từ lúc nàng mở to mắt, lần đầu tiên chứng kiến thế giới xa lạ này, mọi người, sự tình, nàng không hề biết gì!

Đối với siêu cấp sát thủ kiếp trước mà nói, loại cảm giác này là dày vò nhất, nàng chưa bao giờ nói ra, nhưng trong lòng vẫn để ý!

Trong bản tính sẽ không cho phép nàng yếu như vậy!

Cho nên, dù chỉ còn cơ hội nhỏ nhoi nàng cũng sẽ nắm chặt, không tiếc trả giá tất cả để đổi lấy!

Nguyên khí hàn băng màu trắng bị hắc khí từ từ áp chế chỉ còn một chút nhỏ đột nhiên thấm thấu ra khỏi hắc khí.

Đôi mắt Nguyệt Dạ đột nhiên trợn to, trong mắt màu đen nồng nặc từ từ bị đuổi đi, chậm rãi bị một tia trong suốt màu lam lạnh thay thế!

Tóc đen bay múa như mang theo sức sống, bên tai lọn tóc đỏ tươi hỗn loạn hết sức tươi sáng!

Sức mạnh cường đại từ sâu trong linh hồn chậm rãi tràn ra, Vạn Thú Vô Cương đột nhiên ngẩn ra, sau đó chậm rãi lui bước.

Mặc dù không cam lòng bị áp bách, nhưng sức mạnh từ sâu trong linh hồn Nguyệt Dạ mang theo hơi thở khế ước khiến nó không thể không thần phục.

Ầm...

Một tiếng vang thật lớn, hắc khí tứ tán ra, thân thể Nguyệt Dạ cũng bị lực nổ đẩy bắn ra ngoài, từ giữa không trung bay xuống.

Băng Linh Huyền Diệu vỗ cánh, bay xẹt qua mặt đất tiếp được thân thể nàng đang hạ xuống, vòng quanh một vòng chỗ cây đại thụ đổ ngã, sau đó đứng trên một thân cây đổ ngã.

Hắc khí bốn phía tràn ngập như sương mù tách khỏi mặt trời, chậm rãi tan thành mây khói.

Giỗ bão chậm rãi tiêu tan, sức mạnh rung động lòng người cũng biến mất theo.

Vạn Thú Vô Cương ở trong phong ấn lại tán mát ra nguyên khí màu đen tằm bổ nàng hồn phách của nàng.

Nguyệt Dạ nằm ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, thở hổn hển vài hơi thật sâu, nhìn trên mu bàn tay mơ hồ xuất hiện lông hồ ly liền cười thờ phào.

Suýt nữa thì.....

Trong Rừng rậm Phù Quang chỗ nào cũng có cây cối cao lớn che hết thảy ánh sáng trên đỉnh đầu. Ánh trăng không thể chiếu vào, bởi vậy nàng không thể dựa vào ánh trăng hóa thành hình người.

Hiện tại chỉ có thể dựa vào thuật pháp của Yểm, hơn nữa nguyên khí cuộn cuộn không ngừng cung cấp, mới có thể duy trì cái dạng này, nếu không chỉ có thể biến về hình dáng tiểu hồ ly.

Lúc này, thân thể hồ ly tự nhiên có chút bất tiện.

"Chủ nhân, người xem bên kia!" Trận đánh vừa rồi kinh tâm động phách, Nến Đỏ tập trung tinh thần xem nên không chú ý bốn phía.

Lúc chiến đấu dừng lại, bốn phía im ắng, nàng mới mơ hồ nghe được tiếng thác nước chảy từ phía tây truyền đến.

Cây cối cao lớn đổ hết làm hiện ra một ít cảnh tượng đã bị cành lá sum suê che lấp.

Hơi nước màu trắng từ xa xa tràn tới, chậm rãi phiêu tán trong rừng cây, giống sương mù trên trần gian.

Nguyệt Dạ chậm rãi ngồi xuống, đưa mắt nhìn lại, rất xa, ánh sáng mịt mờ ngoài việc chiếu sáng hơi nước màu trắng thì chẳng thấy gì khác, nhưng bên tai vẫn có thể nghe thấy tiếng nước thác nước chảy.

Chương 1050: Cây bất tử 4

Xem ra, bọn họ đã ở bên bờ khe nước.

Đem bản đồ Cát Khắc vẽ ra nhìn, thác nước ngay phía đông khe núi, cách chỗ bọn họ không xa.

Vừa rời giăng co cùng Vạn Thú Vô Cương tiêu hao lượng nguyên khí lớn, vì phòng ngừa biến thành hồ ly, Nguyệt Dạ nghỉ ngơi tại chỗ một canh giờ mới để Băng Linh Huyền Diệu tiếp tục lên đường.

Vạn Thú Vô Cương lảng lạng trôi nổi trong phong ấn, không can thiệp vào cử động của nàng nữa, chỉ tản mát ra càng nhiều nguyên khí màu đen chạy tứ tán trong phong ấn.

Một ít thú loại cấp bậc thấp bị Vạn Thú Vô Cương phát ra sức mạnh hù dọa mà chạy đi.

Nhưng vẫn có vài loại thú cường đại vẫn chiếm cứ ở bốn phía.

Bọn họ phải thật cẩn thận đi trước, không kinh động bất cứ con linh thú nào, tránh rước lấy phiền toái.

Băng Linh Huyền Diệu ẩn tàng hơi thở trên người, hơn nữa có mùi của tước tia thảo nên rất khó phát hiện hành tung của bọn họ.

Nhưng chỗ bọn họ vừa chiến đấu dần dần có một ít linh thú tới gần, ngửi mùi mà nhìn nhau.

Không có hơi thở nhân loại, vừa rời thần thú chiến đấu ở đây sao?

Loại thần thú gì mà tản mát ra khí tức hủy thiên diệt địa khủng bố như vậy? Chẳng lẽ Rừng rậm Phù Quang lại có một con thần thú cao cấp tới sao?

Tới nơi này, nhất định là hướng về phía Cây Bất tử?

Cho dù tìm được Cây Bất tử thì sao? Ai có thể đánh bại "Nó" đây?

Băng Linh Huyền Diệu chậm rãi bay vào khe sâu, tiếng thác nước đình tai nhức óc truyền đến.

Hẻm núi này rộng bằng mười sân đá bóng lớn, ở giữa lõm sâu xuống, hai bên vách đá mọc đầy cây đại thụ rậm rạp, một ít dây leo quấn quanh cành lá, từ trên cây quấn xuống.

Thác nước ở phía đông chảy thẳng xuống, tạo nên vô số bọt nước, tất cả nước hội tụ dưới đáy khe sâu, không biết chảy đến đâu.

Ào ào ào...

Bởi vì tứ phía khe sâu vọng lại nên tiếng nước chảy như vạn mã chạy chồm.

Nơi này có ánh sáng, bởi vì dưới đáy nước có hòn đá lấp lánh như ngọc, sạch sẽ trơn nhẵn phôi, phát ra ánh sáng nhu hòa, ánh nước lấp lóa chiếu sáng cả khe sâu.

Hơi nước tràn ngập trong hẻm núi, ngăn trở tầm mắt.

Băng Linh Huyền Diệu cẩn thận tới gần thác nước mới mơ hồ nhìn thấy trong hơi nước chậm rãi xuất hiện một gốc cây đại thụ xanh tốt.

Vòm lá xanh tươi, cành khom buông xuống, giữa cành lá rậm rạp mở vài đóa hoa đỏ tươi như chậu nước rửa mặt lớn.

Cây đứng sừng sững sinh trưởng giữa khe núi, cành lá đan xen chằng chịt, rễ già màu đen có thể thấy rõ ràng dưới đáy nước, từng cái cắm chặt xuống đáy nước.

Chim muông tuyệt tích, không một bóng linh thú.

Ngay cả Phù Quang cũng không dám bay đến.

Tới gần khe sâu đã có hơi thở cường đại cảnh cáo người dám cả gan xông tới.

Cây Bất tử thần thánh cùng cường đại, không chấp nhận bất cứ vật dơ bẩn gì tới gần.

Nguyệt Dạ lặng lẽ gõ vài cái lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, để nó không nên tới gần, mà chậm rãi chuyển tới bờ thác nước, lợi dụng tiếng thác nước ngăn cách nguyên khí trên người bọn họ.

Nàng loáng thoáng cảm giác nơi này không đơn giản, không nên an tĩnh như vậy.

Thác nước chảy rất hung mãnh, ngay cả Băng Linh Huyền Diệu cũng không đi vào được, bởi vậy chỉ có thể bồi hồi đứng bên ngoài.

Nến Đỏ nhìn chung quanh một chút, tìm một chỗ nước chảy yếu hơn lặng lẽ phóng thích một ít nguyên khí mở thác nước ra, Băng Linh Huyền Diệu lập tức bay lọt vào.

Nến Đỏ cũng lập tức thu hồi nguyên khí, không tiết lộ cực nhỏ chút nguyên khí nào.

Bên trong thác nước có sơn động không lớn không nhỏ, bên trong có bàn đá ghe đá đầy đủ, trên mặt đất có dấu vết đồng lửa, trên đồng lửa có một cái chảo, bên trong là chảo đã cứng thành đá.

Khí tức cuộc sống đậm đặc như vậy cho thấy chỗ này từng có người sinh sống.

Nến Đỏ lấy một khối đá phát sáng chiếu chung quanh sơn động, đột nhiên cười nói: "Nơi này chỉ sợ là chỗ A Cha sinh ra!".

Nguyệt Dạ gật đầu, nàng vừa rồi cũng nghĩ đến.

Hiên Viên Vấn Thiên sinh ra ở đây, người hơn mười năm trước làm rung trời chuyển đất, hấn sinh tồn thế nào ở chỗ hung hiểm ác liệt này.

Nến Đỏ nhanh nhẹn cầm bát đĩa lên nhìn, tưởng tượng thấy tình cảnh A Cha sinh hoạt ở đâu liền không biết trời đất là gì nữa.

Đột nhiên, Nguyệt Dạ đoạt đá phát sáng trên tay nàng, cất nhanh vào nạp giới.

Chung quanh trong nháy mắt tối sầm xuống.

Nến Đỏ trái tim nhắc lên một cái, hạ giọng hỏi: "Chủ nhân? Làm sao vậy?"

"Xuyt". Nguyệt Dạ đặt tay ở bên môi, nhẹ nhàng nói, sau đó vẫy tay Nến Đỏ một cái, hai người chậm rãi đi tới cửa động gần thác nước.

Chỗ này là chỗ thác nước chảy yếu nhất, loáng thoáng có thể nhìn thấy bên ngoài.

Đáy nước trong suốt, ánh sáng chớp động khiến ngay cả có hơi nước trong hẻm núi những vẫn có thể nhìn thấy rõ Cây Bất tử.

Chỉ thấy nhánh cây an tĩnh đột nhiên lay động một chút, sau đó truyền đến tiếng sần sạt, tựa hồ có thứ gì đó vòng quanh cây đại thụ xuống.

Nguyệt Dạ cùng Nến Đỏ nín thở nhìn, đại khí cũng không dám xông ra.

Sau một lát, rốt cuộc nhìn thấy một con rắn lớn đen từ trên nhánh cây bò xuống, trên đầu hình tam giác cực đại có một con mắt màu xanh. Trong con ngươi màu xanh mơ hồ có bóng dáng một đóa hoa màu đỏ.

"Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương!" Nến Đỏ không nhịn được hô nhỏ một tiếng, vội vàng che miệng lại, nhưng cũng khó che giấu được sự khiếp sợ của nàng.

Nguyệt Dạ không cần nhìn về phía nàng, Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương, vừa nghe tên cũng biết là một kẻ khó giải quyết!

Nhìn thần sắc trên mặt Nến Đỏ khó coi, Nguyệt Dạ lại càng xác định vậy đại gia hỏa kia khó đối phó!

"Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương là thần thú cấp mười hai!" Nến Đỏ cố gắng đè thấp giọng nói, "Tính tình hết sức hung tàn, là thần thú mạnh nhất còn tồn tại! Lực chiến đấu kinh người, nếu thần thú vương tộc không hiện diện thì bọn nó chính là vương giả!".

Nguyệt Dạ nghe được mày chậm rãi nhíu chặt, nếu con thần thú như vậy bảo vệ Cây Bất tử thì muốn lấy rễ cây càng thêm khó khăn.

"Thật sự kỳ quái, nghe nói Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đã chết, sao lại gặp phải ở đây?" Nến Đỏ trầm mồi vẫn không có cách giải.

"Chẳng lẽ có liên quan tới Cây Bất tử?" Nguyệt Dạ lớn mật đoán, ánh mắt càng kiên định khi nhìn về phía Cây Bất tử.

Nến Đỏ gật đầu, nhẹ giọng nói:"Có thể."

Hai người nín thở, lặng lẽ nhìn ra bên ngoài, Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương từ trên cây xuống uống nước, trên đầu hình tam giác từng lớp vảy cứng rắn như thép nguội, không thể phá vỡ.

Nó ghé sát miệng vào nước, hai mắt màu xanh nheo lại, chậm rãi uống một ngụm.

Đột nhiên, động tác uống nước ngừng lại, nó chợt quay đầu, đôi mắt màu xanh nhìn thẳng về chỗ bọn họ sau thác nước!

Hoa hồng trong con người mở ra quý dị, vẻ tức giận tràn ngập trong ánh!

Bị phát hiện!

Nguyệt Dạ kinh hoàng toát mồ hôi lạnh, nghĩ mãi không hiểu bọn họ ẩn giấu tốt như vậy, cực nhỏ hơi thở cũng không tiết lộ. Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương vì sao lại phát hiện ra bọn họ?

Tuy nhiên nghĩ thì nghĩ, nhưng hành động lại không hề hàm hồ, lập tức đứng lên, kéo Nến Đỏ nhanh chóng lui về phía sau!

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương dưới tàng cây bất tử gào một tiếng, cả hẻm núi đều bị tiếng rống làm chấn động!

Nước chảy càng mãnh liệt, chỉ nghe bọt nước bên ngoài truyền đến càng mạnh.

"Nó đã tới!" Nến Đỏ lớn tiếng nói, ngẩng đầu nhìn không gian chật hẹp liền tâm hoảng ý loạn.

Quả thực là vòn con mồi sắp chết, căn bản không có đường lui!

Nghĩ đến hậu quả kế tiếp, Nến Đỏ không khỏi đầy người mồ hôi lạnh.

Nhưng Nguyệt Dạ lại chống đỡ nàng, lưng dán vách tường không nhúc nhích, sắc mặt âm lãnh hiểm thấy!

Theo tiếng vang vọng là một tiếng đánh vang lên bên ngoài, sơn động bên trong thác nước lập tức sụp xuống một nửa!

Trên đỉnh đầu đá rơi xuống, ầm ầm cả tòa hẻm núi chấn động, phát ra từng đợt sóng âm phá màng nhĩ.

Trong trong nháy mắt nước từ thác chảy ngược vào, Nguyệt Dạ kéo Nến Đỏ, vẫy tay Băng Linh Huyền Diệu.

Băng tuyết chợt lóe trước mặt, móng vuốt Băng Linh Huyền Diệu bắt được nàng cùng Nến Đỏ, bay nhanh rời khỏi sơn động!

Thân hình Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đen nhánh khổng lồ ngay tại cửa động, Dưới va chạm nó hơi bị nghiêng người một chút, nửa đầu chui vào nửa vách núi, giờ phút này phần nộ đong đưa thân hình gãy ra khỏi vách núi.

Nàng tính toán quả nhiên chuẩn xác!

Trong lòng âm thầm may mắn, nếu tính làm một chút, chỉ sợ bọn họ đều bị tan xương nát thịt.

Trên lớp vảy cứng rắn như thép bao trùm nguyên khí băng buốt giá, một nửa chiêu thức căn bản không thể đả thương nó nửa phần!

Nguyệt Dạ bay nhanh xẹt qua nó, liếc mắt một cái liền kinh sợ một hồi, đầu choáng váng.

Trước mắt không thể liều mạng với nó! năng lực phòng ngự dị thường như vậy, cho dù mười triệu hồi sư cứu tinh cùng công kích cũng sẽ không có cực nhỏ hiệu quả!

Muốn tốc chiến tốc thắng thì phải trì hoãn Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương trước, sau khi lấy được rễ Cây Bất tử thì lập tức liều mạng chạy trốn!

Chỉ cần chạy ra Rừng rậm Phù Quang thì bọn họ sẽ có phần thắng! những chuyện khác cân nhắc sau.

Nói nhanh kế hoạch của mình ra, trong tiếng nước chảy ào ào, giọng nói của hơi phiêu diêu, nhưng Nến Đỏ nghe rõ ràng, sắc mặt liền đại biến:"Chủ nhân, như vậy quá nguy hiểm!"

"Trừ như vậy không có biện pháp khác." Nguyệt Dạ bất đắc dĩ nói.

Lực chiến đấu cùng lực phòng ngự của Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương tuyệt đối cường đại, không chuẩn bị kỹ càng với đối thủ như vậy, chiến đấu với nó chỉ có đường chết!

Nhưng nếu lúc này bọn họ phí công lui lại thì sẽ không có cơ hội lạng lế tới gần nó một lần nào nữa.

Thừa dịp nó lúc này vẫn giãy dụa, đã không còn thời gian cân nhắc, Nguyệt Dạ buông khỏi móng vuốt Băng Linh Huyền Diệu, nhanh chóng hạ xuống khỏi không trung, Tuyết Ảnh Chiến Đao xuất hiện trong tay, nàng dùng sức vung lên về phía sau mang theo một cỗ nguyên khí băng đẩy thân thể nàng tiến lên, chuẩn xác rơi vào phía dưới cành lá Cây Bất tử!

Chỉ cần một đoạn rễ là được, Nguyệt Dạ cũng không tham lam, cũng không có thời gian đánh giá Cây Bất tử có bộ dáng gì, nhìn một đoạn rễ cây màu đen trong nước, Tuyết Ảnh Chiến Đao ngay lập chặt xuống!

Bang...

Tuyết Ảnh Chiến Đao sắc bén bị bắn ngược trở lại, ngón tay mơ hồ đau, như chém vào kim cương hạng cao cấp.

Rễ cây không có bất kỳ dấu vết gì, mà nàng chính là dùng lực lượng lớn nhất a!

Nguyệt Dạ đang khó hiểu nhìn rễ cây, đột nhiên Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương quần quanh Cây Bất tử nhúc nhích, hung hăng bỏ về phía nàng!

"Chủ nhân cẩn thận!" Nến Đỏ hô to một tiếng, nhưng Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương thoát khỏi vách núi đã phát hiện kẻ xâm nhập giữa không trung dám khiêu chiến uy nghiêm của nó không khỏi giận dữ.

"Tự ý xông vào địa bàn của ta thì phải chết!"

Giọng nói quanh quẩn trong hẻm núi, Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương quay lại há lớn miệng tấp tới chỗ Băng Linh Huyền Diệu cùng Nến

Đỏ, thân thể cao lớn vừa di chuyển suýt đề bẹp Nguyệt Dạ!

Tuy nhiên nàng phản ứng luôn luôn nhanh, nhanh chóng nhảy về phía trước, Tuyết Ảnh Chiến Đao ghim vào chạc cây, nàng dựa thế xoay người bò lên trên Cây Bất tử.

Phì phò...

Hình như có tiếng thở dốc của loài vượn lại bên tai, Nguyệt Dạ ngần ra, nơi này chẳng lẽ còn có người sinh tồn?

Quay đầu lại nhìn chỉ thấy bên trong cành lá sum suê có một đóa hoa hồng to như chậu rửa mặt ngay phía sau đầu nàng. Cánh hoa vốn nhẹ nhàng khép lại, vì nàng tới gần nên chậm rãi mở ra, một mùi thơm kỳ dị phát ra.

Theo phản xạ, Nguyệt Dạ lập tức ngừng thở, lui về phía sau.

Nhưng dù nàng phản ứng nhanh thì vẫn hút phải một chút mùi thơm, trong đầu lập tức có cảm giác nặng trĩu.

Thầm hô hô to không xong, đóa hoa hồng này có tác dụng mê huyền người, ảo thuật luôn luôn thần bí khó tin, không thể tới gần.

Nàng đang muốn lui ra, nhưng đột nhiên thấy đóa hoa màu đỏ nở rộ, giữa cánh hoa có một mặt người quỷ dị tái nhợt, mở to mắt nhìn nàng, lưỡi đỏ tươi le ra, chậm rãi liếm miệng.

Đây là hoa ăn thịt người!

Ý nghĩ này vừa hiện lên, đóa hoa mặt người đột nhiên duỗi thẳng đầu lưỡi như muốn cuốn nàng vào!

Nguyệt Dạ lộn một vòng về phía sau, rời khỏi nhánh cây, rơi xuống một bề mặt rắn chắc.

Trên tay đột nhiên cảm thấy lạnh thấu xương, nàng cúi đầu nhìn, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán!

Chỗ nàng rơi xuống lại chính là thân hình của Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương.

Chấn động này lập tức kinh động Băng Linh Huyền Diệu đang dây dưa cùng Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương.

Chương 1051: Cây bất tử 5

Động tác của nó dừng một chút, sau đó chậm rãi quay đầu lại, đôi mắt màu xanh biếc chậm rãi chiếu tới bóng dáng thiếu nữ mặc y phục đen.

"Loài người?" Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương nao nao, nhiều năm rồi chưa bao giờ thấy loài người có thể xông tới đây!

Chờ đã! không đúng, cô ta không phải loài người!

Trên người cô ta không hề có hơi thở loài người, nếu có, nó không thể không phát hiện!

"Tử linh?" Trong con ngươi màu xanh ẩn hiện hoa hồng.

Tử linh là hồn phách, cách gọi trong miệng thần thú khác với loài người mà thôi.

"Đã là tử linh mà không bị Tư U Cảnh mang đi, đây là lần đầu tiên ta gặp, ngươi nhất định bất thường!" Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương âm trầm cười rộ lên, thân hình uốn lượn chậm rãi chuyển động, cái đầu cực lớn đè xuống, chậm rãi tới gần Nguyệt Dạ.

Tay nàng cầm Tuyết Ảnh Chiến Đao, ngược mắt lạnh lùng nghênh nhìn đôi mắt màu ngọc bích kia.

Hoa ăn thịt người đuổi theo phía sau bị hơi thở Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương hăm dọa, nó nhìn con rắn một cái liền lùi về đi, không dám cử động nữa.

Trước mắt cự thú hơi thở cường đại hơn nàng vô số lần, nhưng sắc mặt Nguyệt Dạ nhìn về nó vẫn trầm tĩnh trấn định, không hề sợ hãi.

Điều này khiến Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương càng ngày càng hứng thú.

Qua nhiều năm như vậy, chưa từng thấy bộ dáng loài người, không ngờ trên đời này còn có người can đảm như vậy, nhìn nó mà vẫn có thể bảo trì trấn định như thế.

Tử linh bình thường có định lực mạnh mẽ như thế sao?

Cô gái này lúc còn sống nhất định là kẻ mạnh kinh động một phương.

Nó thoái ẩn trăm năm, không ngờ trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp xuất hiện một vị cường giả tuổi còn trẻ như thế nhưng lại có thể hô mưa gọi gió.

Đáng tiếc bị chết quá sớm.

"Hắc hắc....." Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương nhìn Nguyệt Dạ cười rộ lên, trong tiếng cười hình như có chút hả hê.

Tất cả tuổi trẻ thiên tài đều khiến ông trời ghen ghét, huy hoàng nhất thời thì sao? Cô ta đâu thể vĩnh viễn huy hoàng? Sớm muộn sẽ suy sụp, tựa như.....

"Chủ nhân!" Giữa không trung, một con rồng màu bạc đột nhiên xuyên qua hơi nước, vọt mạnh xuống.

Hơi thở thần thú cường đại khiến Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương không thể bỏ qua, quay đầu liếc nhìn liền giật mình!

"Hoàng tộc?" Tuy giật mình nhưng Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương rất nhanh hừ lạnh một tiếng, "Bằng bản lĩnh của ngươi, làm gì được ở trước mặt ta?"

Vừa nói, thân thể lại cuồn cuộn nổi lên, từng lớp vảy trên người mở ra, tất cả nguyên khí hỏa phía trên đều hóa thành hàn băng màu trắng. Lúc Nến Đỏ đụng tới, vảy hàn băng mở ra như áo giáp bao phủ Nến Đỏ!

"Cẩn thận!" Nguyệt Dạ kinh hô một tiếng, Tuyết Ảnh Chiến Dao vừa chuyển, thừa dịp hấn dựng vảy lên, toàn bộ nguyên khí băng rời khỏi thân đao đâm thẳng vào da thịt nó! Cát vãi khối vảy xuống!

Grao...

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương phần nộ rít gào, giận dữ không ngừng, vừa rời lơ là không để ý đến tử linh nho nhỏ này!

"Ngươi dám đánh lên ta!" Không bận tâm đến Nến Đỏ, Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đột nhiên quay đầu, hình tam giác hung hăng bổ xuống!

Nguyệt Dạ được một chiêu đã biết không thể lần thứ hai chạm được vào hấn, bởi vậy sớm rút Tuyết Ảnh Chiến Dao, nhảy như chuồn chuồn lướt nước leo lên nhánh cây.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương tốc độ kỳ quái vô cùng, cái đầu cực lớn nhưng dường như chẳng hề bị ảnh hưởng, trong nháy mắt đã tới sát thân thể Nguyệt Dạ hung hăng đánh xuống mặt nền.

Ầm ầm...

Chỉ một thoáng, bọt nước bắn tung lên cao, hòn đá lấp lánh ở đáy nước đều bị đụng nát, một ít rễ cây cắm vào đá bị va phải đứt ra.

Lúc trước dùng Tuyết Ảnh Chiến Dao thí nghiệm mà rễ cây như thép cứng, căn bản chém không đứt, nhưng hiện tại bị Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương va chạm mà bị đứt gãy.

Có thể tưởng tượng đầu của nó cùng lực đánh cường đại đến mức nào.

Nguyệt Dạ hung hăng nuốt nước miếng, quái thú này cũng quá biến thái!

Tuy nhiên vừa hay nàng đang khổ não làm thế nào mới có thể chặt bỏ rễ Cây Bất tử, có Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương ở đây thì khó mà chuyên tâm chém đứt rễ cây.

Hiện tại không cần lo! Có sẵn vài đoạn rễ cây trôi nổi trên mặt nước cạnh chỗ nàng, nàng vươn tay, muốn mò một đoạn, đột nhiên một dao băng sắc bén phóng về tay nàng.

Nàng nhanh chóng tránh ra, nhưng trên cánh tay vẫn bị sượt qua đau đến nhe răng.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương ngẩng đầu, hoa hồng chợt lóe trong mắt, xung quanh Cây Bất tử liền bắt đầu đóng băng!

Nguyệt Dạ cả kinh, vội vàng lập tức rời khỏi cây, đối phương rõ ràng bức bách nàng rời đi, thấy nàng nhảy xuống, ba cây đinh bằng băng liền bắn xuyên qua!

Tốc độ cùng góc độ này không thể nào né tránh, hơn nữa, hẳn không dự định lấy mạngnàng, bởi vậy cũng không hướng vào chỗ yếu hại,

chỉ hướng trên đầu gối.

Nguyệt Dạ tránh thoát hai cây đinh băng, nhưng vẫn bị cây thứ ba xuyên qua đầu gối.

Thân thể hồn phách cũng đau đến xuýt xoa.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương hùng hổ há miệng, băng đinh trên đầu gối đột nhiên bị lực hút, thân thể Nguyệt Dạ lộn một vòng liền bị hút qua.

Ta khinh, hóa ra là bẫy rập!

Thấy càng ngày càng gần miệng của Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương, trong miệng hẳn như một cánh cửa cực lớn. Bị hút vào không biết sẽ như thế nào, nhưng nàng không thích tiến vào miệng người khác!

Trên nắp giới chột lóe sáng, một cái roi màu đỏ xuất hiện trong tay, nàng vung roi về phía sau, roi cuốn lấy chạc cây của Cây Bất tử, cố định thân thể nàng lại.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương không ngờ nàng vẫn còn bảo vật, tập trung nhìn liền phát ra hứng thú: "Roi Hỏa thần!"

Nguyệt Dạ không để ý nó, một tay nắm chặt Roi Hỏa thần, tay kia giơ lên Tuyết Ảnh Chiến Dao, mi tâm vừa nhú, nguyên khí màu đen men theo theo cánh tay tiến vào Tuyết Ảnh Chiến Dao, nhất thời, nguyên khí màu đen đột nhiên bao phủ khắp thân đao.

Màu đen dày đặc lặng lẽ tăng vọt lên, nhẹ nhàng bay bay như khói đen bình thường nhưng gió cũng không thổi đi được.

Song, trạng thái hư vô mờ mịt lại khiến Bích Tình Hồng Hoa Xà

Vương dựng hết cả vảy lên

Trong con người màu xanh nở rộ hoa hồng, đột nhiên khiếp sợ.

Làm sao có thể?

Nguyên khí đen nhánh theo tay Nguyệt Dạ chém xuống, chiến đao màu đen to lớn hình thành từ trên đỉnh đầu Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương chém xuống!

Không khí đột nhiên chấn động một chút!

Thân đao đen nhánh thật lớn hùng hồn hung mãnh, không khí cũng bị rung động, chung quanh nước chảy bị đẩy ra, bốc lên cao, hình thành một nhà lao bằng nước ở bốn phía.

trên khuôn mặt Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương tràn ngập rung động cùng khó tin.

"Vạn Thú Vô Cương!"

Miệng đắng lưỡi khô nuốt nước miếng, cảm giác run rẩy tràn ra từ trong lòng.

Sau khi nói xong, thân thể cao lớn của nó không dám dừng lại ở chỗ này, trong nháy mắt liền rời ra một khoảng cách xa.

Kì thực thanh chiến đao nguyên khí màu đen đối với Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương mà nói vẫn không thể tạo thành thương tổn nhiều. Dù sao, cô gái này chỉ là tử linh, hơn nữa nguyên khí bản thể rất yếu, không thể phát huy sức mạnh khủng bố của Vạn Thú Vô Cương!

Song, nhớ lại nguyên khí màu đen từng tạo ác mộng cho mình, Bích

Tình Hồng Hoa Xà Vương cũng bất giác sinh ra cảm giác khủng bố.

Không dám kêu ngạo, cũng không dám tới gần.

Cô gái tử linh này lần đầu tiên nhìn thấy đã biết không phải người bình thường!

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đã nhanh tránh ra, Vạn Thú Vô Cương ngưng tụ thành thanh kiếm lớn màu đen không kịp thu thế, nện ở trong nước, sóng nước bốc cao hơn mười thước, hơi nước tràn ngập.

Trong hơi nước loáng thoáng có hắc khí khiến Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương tặc lưỡi.

Không hổ là Vạn Thú Vô Cương!

Tuy nhiên, hẳn cũng thấy rõ ràng, cô gái này có thể phát huy Vạn Thú Vô Cương lực lượng, đây là cực hạn.

Phô trương thanh thế mà thôi!

Trong mắt hiện lên tia sáng sắc lạnh!

Hắn bây giờ không thể tùy tiện hồ lộng như vậy

Trong đầu đột nhiên nảy ra ý nghĩ to gan.

Vạn Thú Vô Cương trước kia khiến hắn không thể làm gì được, nhưng hiện tại cũng không nhất định!

Cô gái tử linh này không thể giữ được Vạn Thú Vô Cương, như vậy, nó có thể đoạt lấy làm của riêng!

Nó cũng muốn xem Vạn Thú Vô Cương rốt cuộc mạnh cỡ nào!

Nghĩ như vậy, sau khi đợi hơi nước tán đi, Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương liền lần nữa hung mãnh vồ qua

Nhưng...

Trước mắt lại trống rỗng, trừ ra bọt nước không ngừng hạ xuống thì không còn bóng dáng thiếu nữ mặc y phục đen.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy giữa không trung, con rồng trắng bạc vốn hẳn là bị nó vây khốn cũng biến mất.

Xa xa có bóng dáng tuyết trắng càng lúc càng xa, đã bay đến hẻm núi.

Đáng chết! Làm sao để các người dễ dàng chạy thoát như vậy?

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương giận dữ, lớp vảy cứng rắn màu đen hiện đầy trên thân thể, đột nhiên mở ra hai cái dài rộng như cánh giống kéo dài từ đỉnh đầu tới giữa thân thể.

Thân thể tráng kiện phồng lên, chậm rãi rụt một chút, tiện đà như một ánh chớp vọt tới trời cao.

Tốc độ kỳ quái rợn cả người, không khí như bị ma sát làm nứt ra, bắt đầu chấn động!

"Hắn đuổi theo!" Nến Đỏ đột nhiên sắc mặt đại biến, quá nhanh! Tốc độ thật sự quá nhanh!

Nguyệt Dạ bỏ một đoạn rễ cây Cây Bất tử vớt được từ nước lên cho

vào nạp giới, quay đầu lại, sắc mặt cũng tái nhợt, mồ hôi lạnh tầng tầng xuất hiện.

Băng Linh Huyền Điều tốc độ đã là cực hạn, tiếng gió bên tai như biến thành lưỡi đao sắc bén cắt vào da tay cũng thấy đau!

Nhưng thân thể cực lớn của Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương lại chỉ cách bọn họ rất gần.

Nguyệt Dạ mạnh mẽ nhỏ dao băng trên đầu gối ra, sau đó nắm chặt Tuyệt Ảnh Chiến Đao đứng lên, từ nạp giới lấy ra một tờ bùa cuối cùng.

Đây là Hoàng Bắc Nguyệt lưu lại, còn không nhiều tờ bùa, đây là tờ bùa băng, uy lực thế nào nàng chưa từng thí nghiệm qua.

Đùa chứ, tờ bùa trân quý như vậy, trong nạp giới chỉ có mấy tờ mà thôi, nàng đâu thể tùy tiện làm thí nghiệm?

Chỉ trong chiến đấu, bất đắc dĩ nàng mới lấy ra!

Giờ phút này chỉ mảnh treo chuông, nàng cũng không do dự, nguyên khí màu đen trên ngón tay chảy qua, nàng lau trên tờ bùa liền tuột tay ném đi!

Hoa văn băng tuyết trên tờ bùa rất nhanh co rút lại, ký tự "Trận" trên tờ bùa chợt lóe, chỉ một thoáng, giữa không trung nguyên khí băng ngưng tụ thành một lá chắn băng màu trắng đục trải ra trong không khí.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đang vọt mạnh lên nhìn thấy lá chắn nguyên khí đột nhiên xuất hiện cũng không đình chỉ động tác, vẫn như mãnh thú hồng thủy xông lên.

Mà Nguyệt Dạ để Băng Linh Huyền Diệu bay nhanh hơn, lập tức rời xa!

Bọn họ bứt ra trong nháy mắt, trên lá chắn nguyên khí đột nhiên nổ bắn ra vô số sao băng!

Ầm ầm...

Dao băng dày đặc như châu chấu, trong nháy mắt bao phủ thân hình Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương.

Do hơi nước xung quanh nên lá chắn nguyên khí hình thành hơi nước đậm đặc, ánh mắt cơ hồ không nhìn thấy cự xà khổng lồ màu đen.

Trên thân thể Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương vảy rất cứng rắn, cho dù bùa hàn cũng không xuyên thấu được. Lực phòng ngự quá kinh khủng, công kích dày đặc chỉ có thể tạm thời ngăn cản hẳn, tranh thủ một ít thời gian rời đi.

Nhưng không có nhiều thời gian! Bọn họ nhất định phải rời khỏi hẻm núi này.

Cường phong gào thét ở bên tai, nàng đời này chưa từng chạy nhanh như vậy, mặc dù chật vật, nhưng lấy được rễ cây Cây Bất tử vẫn cảm giác mọi thứ đều là đáng giá!

"Đừng nghĩ chạy được!" Phía sau Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương cường nộ đã phá mở dao băng công kích từ bùa hàn băng, đầu hình tam giác hung mãnh lao đến.

Nguyệt Dạ quan sát phía sau, đột nhiên nhìn thấy thân hình Bích

Tình Hồng Hoa Xà Vương thì cũng hoảng sợ, trong lòng càng bội phục uy lực phát ra từ bùa hàn băng.

Trên lớp vảy của Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương có vài mảnh bị xốc lên, lộ ra máu thịt, trên thân thể khổng lồ đều có vết thương to to nhỏ nhỏ, chảy máu không ngừng.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương hoàn toàn bị chọc giận, một cái tử linh mà lại khiêu chiến uy nghiêm của thần thú cấp mười hai như nó!

Miệng mở lớn, trong nháy mắt tới gần, răng nanh sắc bén hiện lên sắc lạnh, há mồm cắn xuống!

Nguyệt Dạ đứng thẳng người lên, dùng sức cầm Tuyết Ảnh Chiến Dao chém ra, hàn băng mãnh liệt bắn ra, song Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương căn bản nhìn nàng như không bận tâm, vẫn rào rạt lao tới.

trong tay Nến Đò ấn quyết biến ảo, trong khoảnh khắc hai con rồng hàn băng phi ra ngoài, một trái một phải cắn vào máu thịt bị lộ ra ở trên cổ Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương.

Grao...

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương gầm lên giận dữ, hao con rồng băng tan nát thành vô số cục băng.

Quá mạnh mẽ!

Khí thế hùng hồn, như ngàn quân đè đỉnh, căn bản không thể chống cự!

Trong con người màu xanh nở rộ hoa hồng thoáng hiện vẻ âm lãnh độc ác.

Lúc này không từ thủ đoạn, phải giết chết cô gái tử linh này.

Hung hăng há mồm cắn xuống, Nguyệt Dạ trợn to mắt, lần này quả nhiên không thể tránh!

Khổng lồ bóng ma vào đầu áp bách, cự xà trong miệng phát ra tanh hôi khí cũng đập vào mặt mà đến.

Miệng lớn như bao phủ cả hẻm núi, thân hình Băng Linh Huyền Diệu so với nó như con chim nhỏ đi lạc, căn bản không thể chạy ra khỏi núi Ngũ Chỉ cường đại!

Nến Đỏ suýt ngừng thở, nắm chặt cánh tay, trước người không ngừng có nguyên khí hàn băng biến hóa đọng lại, nhưng rất nhanh bị khí tức cường đại của Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đập vỡ!

Nến Đỏ bị Lửa trừng phạt đả thương, một chốc căn bản không thể khỏi hẳn!

Dù là hoàng tộc, đối mặt với lực chiến đấu đứng hàng đầu như Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương cũng cảm giác có một tia lực bất tòng tâm.

Nếu là trước kia thì tốt rồi! Trước kia có quan hệ khế ước với Vạn Thú Vô Cương, sẽ không chột vật đối phó với Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương như vậy!

Từng trận gió tanh thổi trúng tóc cuồng loạn bay múa, Nến Đỏ dựa vào Nguyệt Dạ, ngăn trở nàng.

Nguyệt Dạ tay mắt lạnh lẽo ôm lấy Nến Đỏ, thân thể xoay tròn gục ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu!

Răng rắc...

Miệng khổng lồ của Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương cắn xuống, hàm răng sắc bén hung hăng cắn ở trên đuôi Băng Linh Huyền Diệu, cái đuôi do hàn băng ngưng tụ thành lập tức bị cắn đứt!

Băng Linh Huyền Diệu kêu rên một tiếng, vẫn không ngừng liều mạng vỗ cánh về phía trước.

Động tác bị cắn trúng quá lớn, suýt bị rơi xuống, may mắn Nguyệt Dạ nắm chặt lông vũ trên người Băng Linh Huyền Diệu mới trụ lại được.

Sắc mặt Nguyệt Dạ tái nhợt, ngẩng đầu nhìn Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương, chỉ thấy hắc nôn cục băng trong miệng ra, ngẩng đầu hình tam giác lên, trong ánh mắt hiện đầy vẻ phẫn nộ cùng không cam lòng!

"Loài người! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!"

Tiếng gào điếc tai nhức óc lặp đi lặp lại quanh quần trong hẻm núi, song nó vẫn đứng im tại chỗ, không còn đi lên trước.

Mặc dù cố gắng giãy dụa muốn lao tới trước, nhưng thân thể cao không có cách nào tiến lên phía trước nửa phần.

Chuyện này là sao?

Nguyệt Dạ chưa hết kinh hoàng hung hăng nuốt nước miếng, xuyên thấu qua sương trắng mưa lất phất, không thể tin nhìn đôi mắt màu xanh phẫn nộ kia, sát khí sắc bén như muốn chém nàng thành nghìn mảnh.

Nhưng chỉ phẫn nộ kinh thiên động địa mà không tiến lên?

Có nguyên nhân gì mà nàng nghĩ mãi không rõ, giờ phút này trong đầu hỗn loạn, vẫn còn bị trận chiến đấu kinh tâm động phách vừa rồi ám ảnh.

Đến nay vẫn không thể tin là bọn họ đào thoát được khỏi sát khí thần thú dị thường hung mãnh.

"Chủ nhân, nó làm sao vậy?" Nến Đò nhìn nó cũng trăm mối không có cách giải, tuy nhiên trong giọng nói có cảm giác thờ dài nhẹ nhõm một hơi rất rõ ràng.

Đối phó một con thần thú như vậy quả thật có chút cố hết sức.

"Hình như là bị nhốt ở đó." Nguyệt Dạ lau mồ hôi trên mặt, chậm rãi bò đến phần đuôi Băng Linh Huyền Diệu, xa xa Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương vẫn lửa giận ngút trời trừng mắt nhìn bọn họ, dường như tùy thời sẽ đột nhiên xông đến!

Trong hơi nước màu trắng, thân thể đen nhánh kéo thẳng, phần đuôi kéo dài đến mức không nhìn thấy gì.

Nhưng không khó tưởng tượng, nó nhất định bị nhốt ở xung quanh Cây Bất tử, chỉ có thể hoạt động trong phạm vi hẻm núi, hẳn không thể làm gì để vượt qua hẻm núi này.

May là vừa rồi lựa chọn chạy trốn, thật đúng là đánh bậy đánh bạ, tính mạng ngàn cân treo sợi tóc.

Cặp mắt hận ý mãnh liệt trong hơi nước trắng xóa mơ hồ biến mất, cuối cùng không thấy.

Nhưng ánh mắt khát máu hận ý lại khắc sâu trong lòng nàng.

Nến Đỏ liếc nhìn xa xa, quả nhiên giống như nàng nói, Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương mặc dù cố gắng muốn tới, nhưng phía sau đã có một sức mạn gắt gao trói buộc thân thể nó, khiến nó chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ chạy thoát.

"Đáng đời!" Nến Đỏ vui vẻ vỗ tay, một hồi chiến đấu vừa rồi khiến nàng nếm không ít khổ cực.

"Cẩn thận một chút, mặc dù tránh được Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương, nhưng trong rừng rậm còn có rất nhiều thần thú cường đại, vừa rồi một hồi ác chiến, sợ rằng cũng thu hút bọn chúng đến gần.

Chương 1052: Lôi Vương giá lâm 1

Nguyên khí của nàng đã hao hết, vạn thú vô cương cũng vô lực chống đỡ, Nến Đỏ vì tạo ra hàn băng áo giáp cản Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương nên cũng tiêu hao quá độ, mà phần đuôi Băng Linh Huyền Diệu bị thương, cảm giác thăng bằng bị ảnh hưởng nghiêm trọng, lúc này gặp thần thú cường đại rất bất lợi.

Nghe xong lời của nàng, Nến Đỏ ngưng trọng gật đầu, không dám khinh thường, quanh thân tản mát ra hơi thở thần thú hoàng tộc cường đại, bức lui những loại thú dám tới gần.

Mà Nguyệt Dạ tựa vào phần đuôi Băng Linh Huyền Diệu, xem xét chỗ bị Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương cắn mất.

Băng Loan Diệu không có máu tươi, nhưng chỗ bị cắn có nguyên khí trắng đục tiết đi ra, nhìn kỹ cũng như máu tươi bình thường, chỉ là không có nhan sắc mà thôi.

Thân thể Linh thú là nơi chứa đựng thể nguyên khí thật lớn, đặc biệt "Ngũ linh", bọn họ chính là nơi ngưng tụ tinh hồn năm loại thuộc tính nguyên khí.

Băng của Băng Linh Huyền Diệu, lửa của Tử Diễm Hỏa Kỳ Lân, gió của Ảnh Hoàng.

Bọn họ mặc dù không bước vào hàng ngũ thần thú, nhưng bọn họ cường đại hơn hơn một số thần thú rất nhiều, bởi vì thân thể chứa nguyên khí tinh hoa.

Nguyên khí tinh khiết cường đại, so với bất cứ linh thú hoặc thần thú thuộc tính gì cũng tinh thuần hơn nhiều, bởi vậy cũng cường đại hơn vài phần.

Nguyên khí trong thân thể bọn họ tựa như máu trong thân thể loài người, nếu chảy khô cũng khô héo mà chết.

Bởi vậy chứng kiến phần đuôi Băng Linh Huyền Diệu đang từ từ chảy nguyên khí, Nguyệt Dạ sắc mặt cũng tái nhợt.

"Tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút!" Nàng lập tức nói.

"Không cần!" Băng Linh Huyền Diệu vừa bay vừa lạnh lùng nói, tốc độ bay nhanh, trong nháy mắt vượt qua hẻm núi, bay vào trong Rừng rậm Phù Quang u ám quỷ bí.

Trong cành lá rậm rạp của cây cối, nguyên khí hàn băng từ phần đuôi nó tiết ra phiêu đảng trong không khí, hễ dính đến lá cây, toàn bộ đều đóng băng.

Nhìn nguyên khí tiết ra càng ngày càng nghiêm trọng, Nguyệt Dạ sắc mặt cũng càng ngày càng khó coi.

Cuối cùng không thể bảo trì trầm mặc, Nguyệt Dạ ra lệnh, khế quát một tiếng: "Dừng lại!"

Băng Linh Huyền Diệu ngẩn ra, lại quát cường như cũ.

Nguyệt Dạ lãnh khốc chúm chím khóe môi, trong con ngươi màu lam lạnh đã mơ hồ thoáng hiện tức giận.

Nhìn một người một thú quát cường không chịu thua, Nến Đỏ nhất

thời khó xử đứng lên, nhìn về mặt lãnh khốc của Nguyệt Dạ, trong lòng bất an chuyển hướng Băng Linh Huyền Diệu.

"Băng, đã rời khỏi hẻm núi, trước dừng lại nghỉ ngơi và hồi phục một chút, chủ nhân cũng rất muốn nghỉ ngơi a." Nến Đỏ lựa lời nói, hy vọng Băng Linh Huyền Diệu không bướng bỉnh như vậy.

Hắn sợ chủ nhân gặp nguy hiểm, bởi vậy kiên quyết không chịu vì một chút thương tích mà dừng lại.

Nhưng chủ nhân cũng lo lắng thương thế của nó a!

Hai người cao ngạo quật cường giống nhau như đúc, khiến người ta không có cách nào xen vào.

Tựa hồ cảm nhận được Nguyệt Dạ thực sự tức giận, Băng Linh Huyền Diệu cũng không muốn nàng tức giận, bởi vậy bay một khoảng cách, cảm giác chung quanh không có nguy hiểm mới chậm rãi đáp xuống một thân cây.

Nguyệt Dạ không nói một lời lấy đủ linh dược từ nạp giới ra, ném tất cả cho Nến Đỏ, sau đó chính mình tới một bên, ôm hai tay ngồi xếp bằng.

Nến Đỏ đáng yêu le lưỡi, ngẩng đầu liếc mắt Băng Linh Huyền Diệu, lén lút nói: "Nhìn người tạo ra chuyện tốt kìa"

Băng Linh Huyền Diệu thu nạp cánh, yên lặng ngồi để Nến Đỏ chữa thương cho nó.

Tuy thân thể là hàn băng nhưng vẫn sẽ đau nhức, bị Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương cắn đứt cái đuôi đau đến mức suýt không thể bay được nữa.

Nhưng nghĩ đến người trên lưng, hết thảy thống khổ cũng có thể nhẫn nại xuống.

Hắn không muốn nàng bị vây trong nguy hiểm.

Nhìn bóng lưng nàng cô tuyệt, Băng Linh Huyền Diệu nhẹ nhàng thờ dài một tiếng, cúi đầu, yên lặng chịu đau nhức không dám mở miệng kêu.

Nghe động tĩnh Nến Đỏ bôi thuốc sau lưng, Nguyệt Dạ mới từ từ an tâm.

Nàng nói năng không tốt, rất nhiều câu không mở miệng được.

Nhưng...nếu như không có người kè vai chiến đấu, ta làm sao bây giờ?

Lời như thế nàng không có cách nào nói ra, Nguyệt Dạ cố chấp cùng kiên trì, nàng trước kia chính là người lãnh huyết vô tình, trước khi quen Băng Linh Huyền Diệu, nàng căn không thể nhận thức ý nghĩa của từ "Đồng bạn".

Bởi vì sự phụ bồi dưỡng nàng trở thành một con sói cô độc.

Vết thương, chính mình liếm liếm, tìch mịch, chính mình gánh chịu.

Tựa như nói, người như các nàng không xứng có bất cứ cảm tình nào, bởi vì mặc kệ loại cảm tình nào, ở trong tay đầy máu tươi của bọn họ đều là một loại khinh nhờn.

Cho nên phải học được cô độc.

Người khác sinh ra học được cảm tình, mà bọn họ sinh ra là vì quên cảm tình, hết thấy cảm tình.

Cô độc lạnh như băng mới đồng hành cùng bọn họ.

Chương 1053: Lôi Vương giá lâm 2

Nhưng...hiện tại, nàng không nghĩ như vậy.

Nếu một người chưa từng được ăn đường, sẽ không biết đường vị ngọt, chỉ khi nào hưởng qua hương vị ngọt ngào sẽ bắt đầu tưởng niệm, bắt đầu tham luyến, bắt đầu không quên được...

Cho nên, giờ phút này nàng đã không thể quen một mình tác chiến cô độc.

Sau khi có đồng bạn có thể yên giao sau lưng cho hẳn.

Nguyệt Dạ cúi đầu, không nói một lời cảm rể Cây Bất tử, một đoạn gốc đen nhánh không khác rể cây bình thường.

Nhưng nàng không phát hiện ra sức mạnh thần kỳ lực lại thông qua nhánh cây, chậm rãi lan tràn trong thân thể nàng.

Nàng đã vô thức nhớ tới vô cùng nhiều chuyện trước đây cùng lúc xuyên qua thế giới này.

Sư phụ dạy, cô độc phát triển, độc hành trong đêm đen, lãnh huyết giết người, cùng với danh hiệu N nhìn lạnh như băng, nhưng lại luôn làm cho người ta cảm giác ấm áp.

Những trí nhớ bất giác tiến vào đầu nàng, từ từ thành hình, giống như chưa từng biến mất.

Bởi vậy lúc xuất hiện cũng không một gợn sóng, tự nhiên không khiến nàng quá kinh ngạc.

Phù...

Đột nhiên, trong rừng cây chung quanh truyền đến từng tiếng hít thở quý dị.

Nguyệt Dạ sống lưng thẳng đứng, chậm rãi ngẩng đầu, quét mắt một vòng chung quanh, phát hiện ra rất nhiều ánh mắt chăm chăm nhìn trộm bọn họ.

Một con thần thú suy yếu, một con siêu cấp linh thú trọng thương, còn có một loài người nguyên khí không quá cường đại.

Quả thực là đối tượng đánh cướp tốt nhất!

Trong Rừng rậm Phù Quang hàng năm có những loại thú không có lãnh địa riêng như thổ phỉ loài người, gặp dê béo tự nhiên muốn xẻ thịt.

Từng đôi mắt quý dị lóe lên thềm thường, thú hạch của thần thú cùng siêu cấp linh thú đối với bọn chúng đều là thánh phẩm tu luyện tốt nhất.

Băng Linh Huyền Diệu ngẩng đầu, phẫn nộ gào một tiếng, nguyên khí băng mạnh mẽ chấn động, độ ẩm chung quanh trong nháy mắt hạ xuống!

Linh thú nhìn tộ cũng lui từng bước.

Nhưng lập tức bọn chúng phát hiện Băng Linh Huyền Diệu chỉ phô trương thanh thế mà thôi. Nó bị thương nặng như vậy, căn bản

không thể chiến đấu!

Bởi vậy, bọn chúng lại chậm rãi kéo tới gần.

Nguyệt Dạ nắm rễ Cây Bất tử đứng lên, ngón tay nhẹ nhàng vỗ về nạp giới, trong con ngươi màu lam lạnh lộ ra một tia nguy hiểm.

Thật sự là trong núi không có hổ thì khỉ xưng đại vương, khi nào thì ngay cả những linh thú nhỏ nhỏ cũng dám làm càn trước mặt nàng?

Từ trong thân thể chợt tuôn ra sát khí dày đặc khiến đám linh thú giật mình một cái, bước chân do dự ngừng lại.

Chuyện gì xảy ra?

Vừa rồi cảm giác được chỉ là người bình thường, trên người nguyên khí rất yếu ớt, nhưng hiện tại lực linh hồn cường đại là sao?

Đúng rồi! Có thể mang theo một con thần thú cùng một con siêu cấp linh thú đến sâu trong Rừng rậm Phù Quang, làm sao có thể là người bình thường chứ?

Nếu là một vị cường giả ẩn giấu hơi thở thì bọn họ chẳng dám trêu chọc.

Có điều...không chừng cũng chỉ là phô trương thanh thế?

Đám linh thú do dự rồi rầm, không ly khai, nhưng cũng không tới gần.

Nguyệt Dạ lạnh lùng nhìn bọn họ, linh thú cũng rất giáo hoạt, nhiều linh thú chung quanh cùng công kích cũng không dễ đối phó.

Cần phải nghĩ cách đuổi bọn chúng đi.

Vạn Thú Vô Cương ở trong phong ấn lắng lắng tràn ra nguyên khí, trong đầu Nguyệt Dạ chợt lóe, có thể dùng khí tức Vạn Thú Vô Cương bức lui bọn chúng đi.

Chính nghĩ như vậy, đột nhiên trên đỉnh đầu một áp lực bức người đột nhiên xuất hiện, giống như đá tảng ngàn cân trong nháy mắt rơi xuống!

Nguyệt Dạ biến sắc, lập tức lui đến một bên, lực áp bách hình thành một trận gió, cuồng loạn thổi lất lư cây cối trong rừng rậm.

Nến Đỏ cùng Băng Linh Huyền Diệu cùng ngẩng đầu lên, vẻ mặt cũng khiếp sợ.

Chẳng lẽ ngoài Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương còn có một con thần thú càng cường đại hơn?

Nói đại khái tuyệt đối không thể!

Một núi không thể chứa hai cọp, trong giới thần thú cũng phân biệt rất mạnh.

"Ha ha ha... lâu không ra tới, Rừng rậm Phù Quang vẫn như cũ! Chẳng tìm được lối ra".

Tiếng cười to từ trên đỉnh đầu truyền đến, tựa như sấm sét bay qua bầu trời.

Theo âm thanh như tiếng sấm xuất hiện, ánh mặt trời trên đỉnh đầu mấy ngàn năm không chiếu tới nhánh cây rậm rạp đột nhiên bị một lực lượng vô hình phá thành lỗ thủng thật lớn, sau đó, một bóng người xanh ngọc từ trên trời giáng xuống!

Tiếng cười ầm vang, sấm sét tia chớp từ lỗ thủng tràn vào, trong nháy mắt, linh thú tụ tập chung quanh đều xui xẻo bị sấm sét bổ trúng.

Giữa tiếng kêu gào thê thảm, từng mùi thịt cháy khét tràn ngập không khí.

Nguyệt Dạ đứng ở bên người Nến Đò, do nàng mở ra kết giới chung quanh mới né được sấm sét tập kích, may mắn thoát khỏi hiểm cảnh.

Bóng người kia nặng nề rơi trên mặt đất, chấn động đất rung núi chuyển, vẻ mặt râu tua tủa, khuôn mặt chính trực, ánh mắt như điện, bộ dáng hung hãn.

Tiện tay quơ quơ ống tay áo, người nọ vuốt râu tua tủa trên cằm, "A" một tiếng, chậm rãi chuyển ánh mắt khôn khéo tới hướng đám người Nguyệt Dạ.

"Còn có người sống?"

Từ trên không cảm nhận nơi này nguyên khí hội tụ, hẳn nghĩ là một đám linh thú vướng bận tụ tập, không muốn bị ảnh hưởng tâm tình cho nên trước khi xuống tẩy sạch bọn chúng.

Không ngờ vẫn còn người sống ở lại.

Thực lực của hắn, không đến mức thụt lùi nhiều như vậy chứ?

"Các ngươi đợi ai?" Người này thân hình cao lớn, cao hơn người bình thường rất nhiều, thân cao chừng hai thước, rắn chắc khô ngô, đứng ở nơi đó như một tòa tháp sắt.

Nếu không có tiếng động thì có sự uy nghiêm trời sinh khiến kẻ khác sợ hãi.

Nguyệt Dạ sắc mặt lạnh liệt như sương, chậm rãi đi ra khỏi kết giới Nến Đỏ, nói: " Trong Rừng rậm Phù Quang đều có đường đi riêng, không liên quan gì nhau, các hạ ra tay hình như rất bá đạo."

"Ha ha ha..." Người nọ ngửa đầu cười ha hả, cũng không tức giận, chỉ vào nàng nói: "Nha đầu ngươi nói chuyện thú vị, Bốn vương vẫn chưa từng thấy có người dám nói chuyện như vậy với bốn vương!"

Nguyệt Dạ hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng liếc qua người cường tráng này, trong lòng chậm rãi tính toán.

Hắn tự xưng vương, thực lực lại cường đại như thế, xem ra lai lịch rất không nhỏ.

Sự xuất hiện của hắn coi như giúp bọn họ quét sạch uy hiếp chung quanh, bởi vậy Nguyệt Dạ cũng không có ấn tượng quá xấu với hắn.

"Chúng ta cùng các hạ nước giếng không phạm nước sông, vì vậy từ biệt ở đây đi." Nàng lạnh lùng nói hết, xoay người nâng Nến Đỏ dậy.

Nhưng người nọ lại vươn cánh tay ra, dễ dàng ngăn trở bọn họ, vuốt chòm râu ha ha cười, nói: "Nha đầu, không vội đi, bốn vương có việc muốn hỏi các ngươi."

Nguyệt Dạ mím môi môi, nói: "Chuyện gì?"

"Các ngươi từ bên ngoài đi vào có gặp một đội ngũ hơn hai mươi người, đều là cao thủ, có mấy cô nương xinh đẹp như ngươi, còn có một con Xích Kim Thánh Hổ, cùng với Chức Mộng Thú?" Người kia thành tâm thành ý hỏi.

Vừa nghe hẳn hỏi như vậy, Nến Đò lập tức ngẩng đầu, Nguyệt Dạ bất động thần sắc nhéo cánh tay của nàng, ý bảo nàng không nên mở miệng.

"Người nói có đội ngũ Xích Kim Thánh Hồ, chúng ta đã từng gặp, hai ba ngày trước mới tách khỏi bọn họ." Nguyệt Dạ thản nhiên nói.

"A? Vậy Chúc Mộng Thú có đó không?" Người nọ lập tức hỏi.

Nguyệt Dạ nói: "Có Chúc Mộng Thú, nhưng bọn hắn không cho chúng ta tới gần, được rồi, trong đội ngũ còn có dạng người kỳ quái, trên đầu sừng trâu dài ta chưa bao giờ thấy, bởi vậy rất có ấn tượng."

"Vây tuyệt đối đúng rồi!" Người nọ cười ha ha vỗ tay một cái, tựa hồ rất hưng phấn: "Nha đầu, mang ta đi tìm bọn hắn!"

"Chúng ta không tiện đường." Nguyệt Dạ lạnh lùng nói, trong lòng đã dần dần đoán được thân phận người này, "Huống hồ chúng ta không biết người là ai, trong Rừng rậm Phù Quang chỗ nào cũng hung hiểm, ta là lính đánh thuê sống trên đầu thương mũi đao, không dám khinh thường."

"Này! Bỏn Vương đường đường là Lôi Vương của Tư U Cảnh, chẳng lẽ còn có thể hại một người tiểu nha đầu người sao?" Người nọ to tiếng nói.

Lôi Vương của Tư U Cảnh!

Vẻ mặt Nến Đò đã khiếp sợ thừ ra, Nguyệt Dạ trong lòng cũng dờn sóng lấp biển.

Thế mà Lôi Vương tự mình đến. Hắn vừa xuất hiện đã bày ra thực lực, thật sự quá mức khủng bố.

Đối phó người như vậy, không ra ám chiêu không được!

Nguyệt Dạ vô sỉ nghĩ, nét mặt lại lạnh nhạt: "Ta chưa bao giờ nghe nói tới Tư U Cảnh, mời các hạ báo tên đi."

"Tên?" Người nọ gãi gãi đầu, tròng lớn cặp mắt như chuông đồng: "Màn mở đầu này ta đã sớm quên, bốn vương gọi Lôi Nộ, ha ha, nha đầu, người cũng nên báo tên của người đi!"

"Tại hạ Hí Thiên." Nguyệt Dạ thuận miệng nói.

Nghe nàng báo ra tên này, trong con người lãnh đạm màu ngọc bích của Băng Linh Huyền Diệu liền hiện đầy vẻ phức tạp rung động, có chút hoảng hốt ngẩng đầu nhìn nàng.

Hí Thiên..... Cái tên bị bụi phủ trong trí nhớ lại một lần từ miệng nàng nói ra.

Chương 1054: Lôi Vương giá lâm 3

Cái tên thanh lạnh, khí phách, sơ cuồng.....

"Hí Thiên, ồ, tên rất hay!" Lôi Nộ nhìn nha đầu lãnh ngạo thanh lệ này, cười hắc hắc, "Nha đầu xứng với tên này!"

Nguyệt Dạ hoàn toàn không để ý tới lời của hắn, chỉ lạnh lùng hỏi: "Nếu ta mang người tìm được những người đó thì được cái gì?"

"Ha ha! Không ngờ người giáo hoạt như vậy!"

"Ta là lính đánh thuê, tự nhiên sẽ làm việc không công."

"Đương nhiên, đương nhiên!" Lôi Nộ ngẩng đầu suy nghĩ một chút, "Người có thể đi tới nơi này, vậy nhất định không phải lính đánh thuê bình thường, bảo vật tầm thường người cũng chướng mắt đi, chỗ này của ta..... Ồ....."

Nhìn Lôi Nộ go gõ tay trên nẹp giới, ánh sáng nhạt hiện lên, hắn cẩn thận nâng một hạt châu bích lục ra, nhìn Nguyệt Dạ cười hắc hắc.

Nguyệt Dạ cau mày, hạt châu kia phát ra ánh sáng màu xanh biếc, tựa hồ có sức mạnh nào đó, làm linh hồn nàng đột nhiên cảm giác rất an bình.

Tâm tư động dậy, đồ vật trong Tur U Cảnh nhất định liên quan tới linh hồn.

Lập tức nàng bất động thanh sắc hỏi: "Đây là vật gì?"

Trong khẩu khí có chút không quá tò mò.

Lôi Nộ vừa nghe liền thần bí cười nói: "Nha đầu, ngươi không nhìn được bảo vật, cái này gọi là "Định hồn châu", một trong ba bảo vật trong bảo khố của bốn vương!"

Nếu không phải vì vương tử điện hạ, hắn cũng không nở lấy ra.

Nghe được ba chữ "Định hồn châu", trong lòng bàn tay Nguyệt Dạ chảy ra mồ hôi, một tia cảm xúc hưng phấn từ đáy lòng dâng lên.

Tuy nhiên nàng giả bộ không có hứng thú hỏi: "Thứ này có tác dụng gì? Ta thấy rất bình thường!"

"Hắc hắc, nha đầu, nếu ngươi chết, hồn phách bị đánh tán nát, nhưng có định hồn châu thì có thể lại ngưng tụ hồn phách về." Lôi Nộ hiến vật quý tự giải đáp.

"Người đã chết thì giữ hồn phách có tác dụng gì?"

Lôi Nộ sững sốt, lập tức nhìn bốn phía, hạ giọng chỉ một mình nàng nghe được nói: "Chỉ cần có hồn phách, linh thể không xấu thì vẫn có thể sống lại."

"Hoàn hồn?" Nguyệt Dạ lạnh lùng hỏi.

"Không sai!" Lôi Nộ vui vẻ nói, "Thế nào, thấy được bảo bối chứ!"

"Miễn cưỡng có thể đi, cũng không biết ta cần dùng không." Nguyệt Dạ chộp định hồn châu từ lòng bàn tay hắn về.

Vừa vào tay, cảm giác ấm áp lập tức theo linh hồn chạy, cảm giác mệt mỏi sau đại chiến Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương lập tức bị đẩy lùi, toàn thân thư giãn.

Đồ vật mà Lôi Vương lấy ra tự nhiên đều là bảo bối!

Thứ này tạm thời không cần, nhưng tương lai nếu có biến cố thì đây là bùa hộ mệnh.

"Người cẩn thận một chút na!" Nhìn nàng tiện tay bắt lấy định hồn châu, Lôi Nộ cũng không khỏi đau lòng, sợ nàng không cẩn thận đánh nát,, "Định hồn châu chỉ có thể dùng một lần, sau đó vô dụng."

Nguyệt Dạ tùy ý gật đầu, bỏ định hồn châu vào nẹp giới, sau đó ngẩng đầu, cười nhìn hắn: "Định hồn châu ta nhận trước, với thực lực của người sẽ không sợ ta chạy chứ?"

"Đương nhiên sẽ không!" Lôi Nộ cười ha ha, hắn tự tin tiểu nha đầu trong tầm tay này.

Thấy hắn tin tưởng chính mình, Nguyệt Dạ cũng không khỏi nghi hoặc, tại sao Lôi Vương không nhìn ra nàng chỉ là một hồn phách chứ?

Lúc đầu Ô Lạp cùng Phương Pháp Tây vừa thấy nàng đã biết là hồn phách, suýt để bọn họ phong ấn.

Lôi Vương bản lĩnh còn hơn Ô Lạp và Phương Pháp Tây, tại sao không hề có phản ứng, tựa hồ vẫn cảm giác nàng là một loài người bình thường?

Chẳng lẽ bởi vì.....cây Bất tử?

Xem xét Cây Bất tử trong nấp giới một chút, một đoạn rễ cây không có gì đặc biệt.

Quên đi, không bị Lôi Vương phát hiện tự nhiên là chuyện tốt, tuy nhiên nàng bản tính cẩn thận, muốn phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện.

"Lôi Nộ các hạ, ở trên đại lục, lính đánh thuê vì cam đoan an toàn cùng ích lợi, bọn họ trực tiếp đi làm nhiệm vụ sẽ cùng chủ thuê lập kế ước." Nguyệt Dạ hai tay khoanh trước ngực, thản nhiên mở miệng.

"Còn có kế ước?" Lôi Nộ không khỏi thở dài, thật sự là đủ phiền toái.

"Kỳ thật cũng rất đơn giản." Nguyệt Dạ mỉm cười, "Chỉ cần Lôi Nộ các hạ thề, sau khi ta giúp ngươi tìm được những người kia, ngươi không được công kích ta, thương tổn ta, hơn nữa lập tức thả ta đi."

"Cái này dễ!" Lôi Nộ không do dự giơ tay lên, vẽ ra một kế ước trận, dựa theo yêu cầu thề của nàng.

Thấy hấn sáng khoái như vậy, Nguyệt Dạ cũng đưa tay đặt trên kế ước, giao hoạt cười, nói: "Nếu Lôi Nộ các hạ làm ngược lại kế ước, sẽ trở thành người hầu của ta, làm theo mọi mệnh lệnh của ta!"

Lôi Nộ ngẩn ra, lập tức cười ha ha: "Nha đầu giao hoạt! Bồn Vương là người nói không giữ lời sao? ngươi quá cẩn thận rồi!"

"Không thể khác được, đi ra giang hồ luôn phải cẩn thận, Lôi Nộ các hạ đồng ý không?"

"Đồng ý đồng ý! Bồn vương tuyệt đối sẽ không lật lọng!" Lôi Nộ tay

đặt tại kế ước trận, ánh sáng chợt lóe, kế ước hoàn thành.

Kế ước hoàn thành, Nguyệt Dạ an tâm.

Chờ sau lúc hội hợp với đám người A Tát Lôi, khó mà nói người có lật lọng hay không. Nguyệt Dạ trong lòng yên lặng nói.

Nhìn nàng nói xạo với Lôi Vương của Tư U Cảnh, Nến Đỏ cùng Băng Linh Huyền Diệu cũng tỏ vẻ trầm mặc, nhưng trong lòng âm thầm bật cười.

Thật sự là quá âm hiểm!

Sau khi an bài hết mọi việc, Nguyệt Dạ cùng Lôi Nộ lên đường trước, để Nến Đỏ ở lại tiếp tục giúp Băng Linh Huyền Diệu chữa thương.

Có kế ước của Lôi Vương nên không cần sợ hãi.

"Người để hai đồng bạn lại không sao chứ?" Trên đường, Lôi Nộ được đồng hành với một tiểu mỹ nhân nên cao hứng không ngừng.

"Bọn họ quen thế rồi." Nguyệt Dạ ngắn gọn nói, cũng không muốn cùng hắn quá nhiều bắt chuyện, "Cố gắng thu liễm nguyên khí trên người, nếu không đánh động bọn họ chạy mất."

Lôi Nộ thu liễm khí tức cường đại lại, nhưng chung quanh rất nhiều Phù Quang tụ tập lại quá phiền, không chịu được.

"Sao bọn chúng không bu vào người?" Nhìn Nguyệt Dạ không có một con Phù Quang nào tới gần, Lôi Nộ không khỏi chấn động.

Hắn nhiều năm trước từng tới Rừng rậm Phù Quang, Phù Quang cực kỳ mãnh cảm với nguyên khí, chỉ cần có nguyên khí dao động,

bọn chúng sẽ tới gần, bởi vì số lượng nhiều nên một số cao thủ cũng không dám khinh thường.

Nguyệt Dạ chờ hắn bị quấy nhiễu đến phát bực mới tiện tay ném một túi vải dầu cho hắn.

Lôi Nộ tiếp nhận mở ra, một mùi tanh hôi thoáng đập vào mặt, khiến hắn hoa mắt chóng mặt, vội vàng nín thở nói: "Đây là thứ đó?"

"Không muốn bị quấy nhiễu thì thoa lên người, thấy thối thì cũng có thể ném xuống." Nguyệt Dạ lạnh lùng nói, nửa mắt cũng không nhìn hắn.

Lôi Nộ ngẩn ra, chợt phát hiện lúc mở bao vải này ra, Phù Quang hình như cũng đều rời xa, giống như rất ghét mùi vị kia.

"Hắc! Nha đầu người có thứ tốt thế này mà không lấy ra sớm!" Lôi Nộ vội vàng thoa chất lỏng màu vàng đất lên người, giơ ống tay áo người người, lập tức trong đầu nghiêng ngả.

Nguyệt Dạ chưa trả lời hắn, chỉ liếc mắt thấy hắn thoa chất lỏng trên người thì khóe miệng lặng lẽ lộ ra một nụ cười mỉa mai.

Thoa xong chất lỏng, Lôi Nộ bước ba bước qua, người bên người nàng nghi hoặc nói: "Nha đầu, vì sao trên người người không có mùi thối này?".

"Mùi này rất nhanh sẽ tản đi, chỉ Phù Quang mới có thể người thấy." Nguyệt Dạ vừa nói vừa cách xa hắn một chút, loại mùi tanh hôi này ngay cả nàng cũng không chịu được.

"Hóa ra là như vậy!" Lôi Nộ cao hứng nói, "bốn vương nhiều năm không ra, không ngờ ngay có phương pháp phá giải trong Rừng rậm

Phù Quang, thế gian biến hóa thật nhanh."

"Tur U Cảnh của các ngươi là chỗ tách biệt." Nguyệt Dạ hơi châm chọc nói.

Lôi Nộ làm bộ không hiểu ngữ khí mỉa mai, ha ha cười, nói: "Nhiều năm trước, người của Tur U Cảnh thường lui tới đại lục, sau lại....."

Hắn ngữ khí từ từ nghiêm nghị, Nguyệt Dạ nghiêng đầu nhìn hắn.

"Vạn Thú Vô Cương xuất hiện, người nghịch thế cũng sinh ra, nàng càng muốn khiêu chiến hơn một ngàn năm truyền thống của Tur U Cảnh, nàng cũng muốn khiêu chiến vô số hồn phách bảo vệ kế ước trận, quấy đến thiên hạ đại loạn, Dạ Vương bệ hạ cũng lao lực quá độ." Lôi Nộ vừa nói vừa thờ dài.

Nguyệt Dạ ngược đôi mắt trong suốt lên nói: "Đáng tiếc nàng thất bại, thật đáng tiếc....."

"Hắc hắc, cũng không hoàn toàn là thất bại." Lôi Nộ bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, vẻ mặt râu ngắn tua tủa có vẻ ưu sầu, "Ít nhất nàng cũng quấy đến Tur U Cảnh không thể xuất hiện dưới ánh sáng nhân thế."

Nguyệt Dạ kinh ngạc nhìn về phía hắn, nhưng Lôi Nộ lại thờ dài cười một tiếng, liền không còn nhiều lời, trong lời nói bất đắc dĩ cùng chua xót, ngoại nhân như nàng chắc là không biết rõ.

Biết khối hắc ngọc trong phong ấn trăm năm trước từng khơi dậy gió mưa, trong lòng Nguyệt Dạ cũng bất giác an ủi, ít nhất sau khi chết một lần, Vạn Thú Vô Cương vẫn trong tay nàng!

Trong doanh địa.

Bên đồng lửa, Tiểu Hồ lười biếng nhắm mắt nghỉ ngơi, Chi Chi dựa vào bụng hấn khò khò ngủ say, A Lệ Nhã cúi đầu cẩn thận khâu một bộ xiêm y.

Những người còn lại đều cảnh giới ở chung quanh, không dám lơ là.

Người lùn Ô Lạp bị trói ở một bên, trải qua mấy ngày giáo huấn, hấn cũng nhận rõ xu thế, giờ phút này vương tử điện hạ ở bên kia sẽ không giúp hấn, bởi vậy hấn chỉ câm miệng không dám nhiều lời.

"Cát Khắc đại ca, vương đã đi hai ngày không một tin tức, chúng ta có có nên phái người đi tìm hiểu hay không?"

Bên đồng lửa, A Tát Lôi cùng Cát Khắc sóng vai đi tới, A Lệ Nhã thấy vậy vội vàng bưng nước trà qua cho bọn hấn uống.

Cát Khắc ngồi xuống, bưng một chén nước trà, hai mắt liếc quần áo may vá trong tay A Lệ Nhã, không khỏi cười với nàng.

A Lệ Nhã cúi đầu, mặt cười ửng đỏ, buông nước trà bỏ chạy.

A Tát Lôi giật mình, vuốt đầu hắc hắc cười rộ lên.

Cát Khắc ho nhẹ một tiếng, nói: "Vương dặn ở đây chờ, chúng ta không nên hành động thiếu suy nghĩ."

"Nhưng đi lâu qua rồi." A Tát Lôi không nhịn được lẩm bẩm một câu, hai mắt liếc về phía người lùn Ô Lạp như tên trộm nhỏ nói: "Vương lúc gần đi nói người của Tư U Cảnh tùy lúc sẽ đến, chúng ta phải cẩn thận đề phòng."

"Bốn phía đều là người của chúng ta, hơn nữa bên người Chi Chi có

Tiểu Hồ, không dễ dàng để bọn họ thực hiện được." Cát Khắc rất yên tâm, vương nói mặc kệ thế nào, Chi Chi chính là vương bài!

Wương bài nơi tay còn lo lắng gì sao?

Hai người vừa uống nửa chén trà bên đống lửa, đột nhiên phía trước có người hô: "Cát Khắc đại ca! Có người hướng về bên này!"

Bọn họ lập tức buông chén nước nhảy dựng lên đuổi qua.

Một đám Phù Quang bay đến bên này, hình như thấy bọn chúng không thích mùi, bay đến nơi này lại phát hiện cũng có mùi tước tia thảo liền quay đầu bay sang một hướng khác.

Cát Khắc cùng A Tát Lôi lập tức nhìn nhau một cái, trao đổi nhanh ánh mắt.

Nếu không nói khoa trương thì trong Rừng rậm Phù Quang biết dùng mùi tước tia thảo xua tan Phù Quang thì chỉ có người của Hách Na Lạp tộc!

Cho nên, hiện tại hướng về bên này không chừng là người của chính mình?

Chẳng lẽ người trong tộc tới đây săn bắn?

Vậy cũng không thể, mặc dù có tước tia thảo, tuy nhiên trong Rừng rậm Phù Quang khắp nơi hung hiểm, chẳng những có Phù Quang, còn có các loại linh thú, thần thú, cùng với một ít thực vật tính công kích rất mạnh.

Cho nên người của Hách Na Lạp tộc đi săn bắn đều có một nhóm, mùi tước tia thảo đặc khiến Phù Quang đều không tránh kịp, không

thể nào không hề có động tĩnh như vậy.

Chẳng lẽ là vương đã trở về?

Trên mặt A Tát Lôi lộ ra tia sợ hãi lẫn vui mừng, hiển nhiên có cùng suy nghĩ với hắn.

Thật tốt quá! Hắn tốc độ bay nhanh, đang muốn nghênh đón, Cát Khắc lại vươn tay ngăn cản.

"Đừng vội!" Cát Khắc nghiêm túc nói, "Nếu đúng là vương trở về, hắn sẽ truyền tin tức trước cho chúng ta, không thể không một tiếng động tới gần."

A Tát Lôi thoáng cái tỉnh táo lại, suy nghĩ một chút rồi gật đầu, những người còn lại cũng rất đồng ý.

"Nói rất đúng! Vương là người cẩn thận, làm việc gì đều có dụng ý."

"Cát Khắc đại ca, chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Cát Khắc suy nghĩ một chút, nói: "Lát nữa mặc kệ nhìn thấy cái gì, không ai được kinh ngạc, hành sự tùy theo hoàn cảnh!"

Đi theo bên người Hoàng Bắc Nguyệt nhiều năm, hiểu sự quý dị hay thay đổi, tính cách mạo hiểm nên đã quen phối hợp với nàng.

Bởi vậy tất cả mọi người gật đầu, nói: "Không thành vấn đề!"

Không bao lâu, quả nhiên nhìn thấy một lớn một nhỏ, hai bóng người một xanh một đen từ rừng cây bên kia bay xẹt đến.

Bởi vì tốc độ quá nhanh, rất nhiều người không thấy rõ bộ dáng

người đến, hai bóng dáng liền trước sau tới gần bọn họ.

"Tới rồi." giọng nói nữ tử sơ lạnh, giống như trong sương lạnh toát ra, hàn ý nhè nhẹ vào tận xương.

Chậm rãi ngẩng đầu, thân nhiên liếc mắt đăm người Cát Khắc, đối phương mười mấy người, cũng rất ăn ý bất động nhìn nàng.

Cùng hợp tác chặt chẽ, hoàn toàn tín nhiệm.

Lôi Nộ tự nhiên không nhìn ra sơ hở gì, chỉ chậm rãi bước thong thả tới trước mặt Cát Khắc, vóc người cao lớn có thể tùy ý bao quát mọi người.

"Chính là bọn hã sao?" Lôi Nộ xoa tay nói, "Hí Thiên các hạ, người quả nhiên không gạt ta, vậy định hồn châu là của người."

Nguyệt Dạ nói: "Lừa người làm gì? Chúc Mộng Thú ở bên trong, người có thể đi xác nhận một chút."

"Nói rất đúng!" Lôi Nộ không nhìn đăm người Cát Khắc, ở trong mắt của hã, những tiểu nhân vật không đủ để hã ra tay, bởi vậy hã tiện tay đẩy Cát Khắc cùng A Tát Lôi ra, sau đó bước vào.

Nguyệt Dạ ở phía sau hã, ánh mắt hiện lên một tia lạnh ý, gật đầu với Cát Khắc.

Những người này cũng không hỏi tại sao, trong lòng tự nhiên hiểu.

A Tát Lôi đuổi theo đi quát to: "Đứng lại, người là ai?"

"Bổn vương là ai, người không xứng hỏi!" Lôi Nộ cuồng ngạo nói, "Vương tử điện hạ ở đâu?"

"Hừ! hóa ra hướng về phía Chi Chi mà tới." Cát Khắc cười lạnh, nói: "Trước có người tên là Phương Pháp Tây tên đã đáp ứng trở về bẩm báo Dạ Vương các người, có thể thỏa mãn điều kiện chúng ta, tự nhiên sẽ thả quý vương tử đi."

Lôi Nộ khinh thường hừ lạnh: "Điều kiện? Chỉ bằng các người cũng giống mặt, cũng xứng đàm điều kiện với Dạ Vương bệ hạ?"

"Ý các hạ là Dạ Vương không chịu đáp ứng điều kiện chúng ta?" Cát Khắc ôm hai tay, ra hiệu ánh mắt, hơn mười dũng sĩ Hách Na Lạp tộc liền bao vây Lôi Nộ.

Lôi Nộ lông mi dựng đứng, liếc mấy người này căn bản không bận tâm, cho dù gấp mười lần hấn cũng không để vào mắt, mấy người này thì làm được gì?

"Biết điều mau giao vương tử điện hạ ra đây, hôm nay bốn vương tâm tình tốt, không muốn đại khai sát giới!"

"Chưa đáp ứng điều kiện chúng ta, quý vương tử cũng chỉ tạm sống nhờ ở chỗ chúng ta." Cát Khắc không kiêng ngạo không siểm nịnh nói.

Trên người tên này khí tức thật sự quá cường đại, tựa như đỉnh Thái Sơn khiến mọi người trong lòng cũng bất an.

"Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Lôi Nộ cũng không muốn lãng phí thời gian, bước ra, hai tay nắm thành quyền, cao giọng nói: "Nha đầu, người lui ra phía sau một chút, để tránh trong chốc lát không cẩn thận bị thương!"

Hấn không quên kế ước kia, không muốn không công làm người hầu người khác.

"Ha ha....." Phía sau truyền đến tiếng cười như chuông bạc, "Lôi Nộ các hạ, cân nhắc trên hết a."

Lôi Nộ ngẩn ra, quay đầu lại liếc nàng một cái, chỉ thấy cô gái băng lãnh vừa rồi cùng một đoạn đường với hắn, giờ phút này lại nghiêng người dựa vào một cây khô, vẻ mặt nghiêm nghị biến mất, nụ cười có vài phần lười biếng cùng giảo hoạt, giống như hồ ly.

Trong lòng Lôi Nộ lập tức hiện lên dự cảm không tốt, nhớ mọi chuyện vừa rồi, hô to không xong!

Hồi lâu không gặp cô nương xinh đẹp, vậy mà trong lòng phòng bị cũng yếu bớt.

Nhưng hắn vẫn không tin, dù sao nha đầu kia thực sự đưa hắn tới chỗ đám người này.

"Nha đầu Hí Thiên, ngươi có ý gì?"

Nguyệt Dạ miễn cưỡng ngược mắt nhìn hắn, cười nói:"May là không ôm quá nhiều kỳ vọng vào người của Tur U Cảnh, nếu không thiệt lớn."

Nàng chậm rãi đứng lên, đi tới bên người Lôi Nộ, ôm hai tay mỉm cười với hắn.

"Ngươi..." Hắn không thể nói hết câu, Lôi Nộ sao còn không nhận ra bản thân quả thật bị tính kế! "Nha đầu giảo hoạt!"

Giơ tay lên theo thói quen chụp xuống đầu Nguyệt Dạ.

"Vương!"

"Cẩn thận!"

Đám người Cát Khắc kinh hãi kêu to lên.

Mà Nguyệt Dạ vẫn ôm hai tay, đứng tại chỗ không nhúc nhích, khoe miệng vẫn mang theo ý cười nhợt nhạt, mặt không đổi sắc như núi Thái Sơn băng lãnh, khí phách cùng can đảm như thế không phải ai cũng có.

Mà Lôi Nộ trong lúc phần nộ cũng hiện lên một tia sáng tỏ, rùng mình, bàn tay chỉ còn cách một khoảng ngắn tới đầu nàng cũng vội vàng lùi về.

"Hừ!" Hấn nặng nề hừ một tiếng, quả nhiên đã dự mưu hết thảy trước, nha đầu kia rất gian trá!

Nguyệt Dạ nhìn hấn, "Xem ra, Dạ Vương thật sự không định cùng ta đàm điều kiện, nói như vậy..."

A Lệ Nhã ôm Chi Chi tới, Tiểu Hồ bên cạnh đi theo vừa mới tỉnh ngủ, hình thái hung mãnh.

"Vương tử điện hạ!" Lôi Nộ vừa nhìn thấy Chi Chi, quả nhiên kinh hô một tiếng.

Không sai! Phương Pháp Tây báo cáo, quả nhiên không sai! Đây là vương tử điện hạ mất tích nhiều năm của Tư U Cảnh bọn họ!

Chi Chi cũng vừa tỉnh ngủ, không biết gì hết, xoa mắt ngái ngủ nhìn hấn, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

"Lôi Vương đại nhân! Lôi Vương đại nhân!" Nhìn thấy Chi Chi bị ôm

đi, Ô Lạp cảm nhận được hơi thở cường đại của Lôi Vương, trong lòng vui vẻ, lập tức thượng bắt đầu hô to.

Người phụ trách trông giữ hấn đáp hấn một cái, nói: "Kêu la cái gì?"

Ô Lạp nức nở một tiếng, nhảy dựng lên cao, liền nhìn thấy Lôi Vương, còn có hồn phách Nguyệt Dạ!

Lôi Nộ cũng ngẩng đầu liếc mắt một cái, không ngoài ý muốn, bị bắt được nhất định là Ô Lạp.

"Nha đầu kia!" Ô Lạp lớn tiếng nói, "Nha đầu kia là hồn phách ngày đó Lôi Vương đại nhân để chạy thoát!"

Nói nhiều!

Nguyệt Dạ lạnh lùng ngược mắt, ánh mắt phát lạnh, người phụ trách trông coi Ô Lạp lập tức bịt miệng hấn, khiến hấn không nói được nửa lời!

Ánh mắt Lôi Vương lại có thâm ý nheo lại, nhìn Nguyệt Dạ từ trên xuống dưới, không ngờ nha đầu này lại là hồn phách! Tại sao hấn không hề nhận thấy được hơi thở chứ đây?

Lúc đầu để hồn phách chạy mặc dù không phải hấn, nhưng hấn cũng khó chối bỏ lỗi lầm này.

Chương 1055: Lôi Vương giá lâm 4

"Nếu đúng người thì bốn vương cũng thuận tiện thu, bớt phiền toái sau này!" Lôi Nộ vung ống tay áo, lần nữa hướng về phía Nguyệt Dạ.

Nguyệt Dạ khoanh tay, thản nhiên nhìn hắn, Lôi Nộ nói: "Khế ước quy định bốn vương không thể đả thương người, nhưng không có nghĩa là không thể phong ấn người."

"Không sai." Nguyệt Dạ gật đầu, vẻ tươi cười xuất hiện trên khóe môi.

"coi như người biết điều." trong tay Lôi Nộ chợt lóe sáng, một lệnh bài màu vàng xuất hiện trong lòng bàn tay, phong ấn một hồn phách nho nhỏ này chẳng tốn công sức.

Nguyệt Dạ mỉm cười nhìn hắn, đột nhiên ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lùng, nói:"Các hạ không động thủ, vậy tại hạ đắc tội!"

Trên mặt một cơn gió xẹt qua, bóng người màu đen đã đến gần, Lôi Nộ ngẩn ra, trong tay lệnh bài phong ấn màu vàng đã bị Nguyệt Dạ đoạt đi.

Làm sao có thể?

Tốc độ nhanh như gió!

Ngay cả hắn cũng khó lòng phòng bị!

Lôi Nộ chấn động, khuôn mặt chính trực hiện đầy rung động cùng khó tin.

Cúi đầu nhìn tay mình, bàn tay trống rỗng run nhè nhẹ, từ lúc chào đời tới nay, đầu tiên hắn gặp phải kẻ địch mạnh như vậy!

Chỉ là một hồn phách lại có thực lực cường đại như vậy sao?

Lôi Nộ mặc dù tục tăng hào sảng, ngày thường tác phong cũng hào phóng không kèm chế được, tựa hồ không quan tâm gì hết, bộ dáng sơ ý khinh thường.

Nhưng tốt xấu hắn cũng không ngốc, trong đầu xoay chuyển nghĩ đến thời gian vừa rồi, hắn lập tức nghĩ đến nha đầu kia cho hắn thoa mùi tanh hôi lên người!

"Xú nha đầu, ngươi dám hạ độc bổn vương!" Lôi Nộ điên cuồng hét lên một tiếng, giống như sư tử rít gào.

Nguyệt Dạ cầm lệnh phong ấn, nghiêng người nhìn hắn, mỉm cười: "Không hổ là Lôi Vương, nhanh như vậy đã phát hiện, tiếc là đã muộn."

"Ngươi thật to gan!" Lôi Nộ mở ra tay ra, ánh chớp màu lam sẫm ngưng tụ, bên bờ ánh chớp có màu vàng kim nhạt bao quanh, hồ quang bén nhọn từ hồ không gì không xuyên thủng được.

Hai tay hắn nắm thành nắm tay, lớn tiếng rít gào, cuồng bạo tức giận khiến hắn đã quên hết thảy, một lòng phẫn nộ nghĩ: Hắn khó mà tin nhiệm một tiểu nha đầu, không ngờ bị lừa gạt!

Nguyệt Dạ nhìn ánh sáng hắn nắm trong tay, trong lòng trầm xuống, Tuyết Ảnh Chiến Đao lập tức nắm trong tay!

Lôi Vương này quả thật rất cường đại, nàng hạ được nặng như vậy mà hắn vẫn bạo lộ được nguyên khí mạnh mẽ!

Nàng luôn luôn không phải người thiện lương, nếu gài bẫy Lôi Nộ, thì từ đầu đến đuôi đều tính toán không bỏ sót.

Nhìn thì giống có lòng tốt cho hắn chất lỏng tước tia thảo, nhưng nàng đưa cho đúng là bỏ thêm vài thứ.

Nàng nhắc nhở hắn có thể ném xuống, nhưng hắn quá tự phụ, quá tin vào trực giác của mình.

Độc được trong nạp giới Hoàng Bắc Nguyệt há là vật bình thường?

Lôi Nộ đứng tại chỗ, một quyền chém ra, ánh chớp rời tay bay ra, bay đến một nửa liền phình lớn vô số lần, hung hăng đập bể hướng Nguyệt Dạ!

Nàng nhấn mũi chân bay vọt dựng lên, nhưng ánh chớp như có mắt, thay đổi phương hướng thẳng tiến sau lưng nàng!

Hung hăng cắn răng một cái, Nguyệt Dạ dứt khoát dừng lại, hai tay mở ra, nguyên khí màu đen từ đầu ngón tay dũng mãnh tiến ra, ánh chớp xông đến, thoáng cái vọt vào trong nguyên khí màu đen!

Lôi Nộ đột nhiên cảm giác chạt vật, khẽ cau mày, ánh chớp hòa vào hắc khí liền một đi không trở lại, gian nan quấy đảo, không thể xâm nhập cũng không có thể rời khỏi.

Nguyên khí của hắn như bị một bàn tay vô hình bắt được, dùng sức kéo vào hắc khí!

Không tốt!

Hắc khí kia rất quý dị!

Lôi Nộ không dám khinh thường, lập tức chặt đứt liên lạc với ánh chớp, thu hồi tay, lui ra phía sau vài bước, trừng mắt Nguyệt Dạ.

"Nha đầu, người tốt cục là ai?" Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp có cao thủ bậc này, hẳn không thể không biết.

Cao thủ bình thường trong người đều có kế ược, không thể thoát được cặp mắt của Tur U Cảnh, chẳng lẽ nàng là lính đánh thuê hắc ám?

Một chiêu của Lôi Nộ cũng không tầm thường, lấy sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương ngăn cản cũng khiến nàng cố hết sức.

Tuy nhiên nàng biểu hiện ra vẫn tự nhiên gió thoảng mây trôi, mỉm cười: "Ta là ai, có cơ hội tự nhiên người sẽ biết."

Trong tay nàng lưu chuyển nguyên khí màu đen quý dị khiến Lôi Nộ có chút kiêng kỵ, liếc nhìn Chi Chi bị A Lệ Nhã ôm vào trong ngực đang xem cuộc chiến, Lôi Nộ đành phải đè xuống lòng tràn đầy tức giận.

Những người này hẳn chưa chắc để vào mắt, kể cả cái nha đầu gọi Hí Thiên này, mặc dù quý dị, nhưng hẳn thật sự hạ sát thủ cũng không phải không giải quyết được nàng.

Nhưng trước có kế ược cùng nàng, vương tử điện hạ lại là con tin ở trong tay bọn họ, bởi vậy Lôi Nộ mới phải đè xuống tức giận, ngược lại bàn điều kiện với nàng.

"Nha đầu, người đưa ra ba điều kiện cũng có thể thương lượng!"

"Thật không?" Nguyệt Dạ chậm rãi giơ tay, thu hồi hắc khí, ngón tay thon dài uể oải gõ vào cánh tay, nàng cười lạnh, "Đáng tiếc ta hiện tại không muốn đàm điều kiện, Lôi Nộ các hạ mời trở về đi."

"Người nha đầu kia! Sao có thể lật lọng?!" Lôi Nộ giận dữ.

Nguyệt Dạ cười lạnh: "Lật lọng không chỉ có ta!"

Lôi Nộ nét mặt già nua đỏ lên, nghĩ đến chính mình lật lọng trước liền ảm nhẫn, nói: "Tuy bốn vương có sai! Nhưng nha đầu người cũng lừa ta, tính huề nhau đi!"

"Lời ta đã nói rõ, con người của ta không thích nói lần thứ hai."

Nguyệt Dạ liếc mắt nhìn hắn, vung ống tay áo, liền đi tới trước mặt A Lệ Nhã, tiếp nhận Chi Chi, trực tiếp đi tới đóng lửa ngồi xuống.

Đám người Cát Khắc nhìn Lôi Nộ liếc mắt một cái, cũng học Nguyệt Dạ bình tĩnh trở về ngồi xuống, đang làm gì thì làm tiếp cái đó, hoàn toàn không để hắn vào mắt.

Sắc mặt Lôi Nộ xanh mét, đi tới đi lui bên ngoài doanh địa, gãi gãi đầu, sờ sờ râu mép, cuối cùng mắt dày đi tới.

"Nha đầu! Người nói một câu như thế nào mới bằng lòng bàn điều kiện?"

Nguyệt Dạ nhẹ nhàng vuốt ve đầu Chi Chi, như không phát hiện hắn, chỉ bình tĩnh uống trà.

Chi Chi ôm ngón tay nàng, thân mật cọ cọ, một bộ dáng không tiền đồ.

Lôi Nộ nhìn hai mắt cũng đỏ, mấy lần muốn nói lại thôi, nhẫn nại nhin.

Loại người nóng nảy như hắn có thể nhẫn nại như vậy, đã rất hiếm thấy, ngay cả Ô Lạp cũng ngạc nhiên không thôi.

Lôi Vương đại nhân vậy mà không tức giận, thật sự là kì tài!

Khóe mắt Nguyệt Dạ thoáng thấy hắn nhẫn nại đến cực hạn, khóe mắt đều co rút, da mặt chuyển thành màu tím, tiếp tục trêu chọc hắn sợ rằng làm con sư tử này nổi giận.

"Quý vương tử ở bên cạnh ta nhiều năm, giúp không ít việc, nể mặt Chi Chi, tạm thời cho các hạ một cơ hội vậy." thiếu nữ mặc đồ đen ngược mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, vẻ mặt vô hại tươi cười.

Nếu không cẩn thận bị nụ cười này mê hoặc, tưởng rằng nàng thiện lương, tiếp xúc mới biết, dưới nụ cười vô hại kia cất giấu âm tiến cỡ nào âm lãnh giảo hoạt!

Lôi Nộ xem như đã lĩnh giáo rồi, bởi vậy cũng không dám kiêu ngạo, tưởng rằng nàng thật sự đơn thuần vô hại.

Nghe được rốt cuộc có thể đàm điều kiện, hắn liền nghiêm mặt nói: "Nha đầu ngươi cứ nói! Muốn bốn vương làm gì bây giờ?"

Nguyệt Dạ khúc lấy tay nhẹ nhàng chống đỡ gương mặt, thân thể lười biếng dựa vào một tảng đá lớn, tay kia thờ ơ vuốt đầu Chi Chi.

Tại nơi dã ngoại hoang vu, rừng sâu rậm rậm, nhưng trên người phát ra khí tức tôn quý khiến nàng như vương giả trong cung điện, lộ ra sức mạnh khiến người ta thần phục.

Nha đầu kia quả thật không phải người phàm, sợ rằng tương lai sẽ là đại địch của Tư U Cảnh, nhất định phải cẩn thận đối đãi mới đúng.

Lôi Nộ trong lòng âm thầm nghĩ, đồng thời cũng tập trung tinh thần chờ Nguyệt Dạ mở miệng.

"Tại hạ chỉ là một hồn phách, tuy nhiên trong lòng muốn dựng lại linh thể, quá trình này hung hiểm, sợ gặp bất trắc, cho nên hy vọng người có địa vị cao như các hạ nhân nhượng người có địa vị thấp, bảo toàn tại hạ một thời gian, đợi ta dựng lại linh thể thành công, tự nhiên sẽ thực hiện lời hứa, bàn tiếp điều kiện với các hạ."

Lôi Nộ ngần ra, lập tức nói:"Dựng lại linh thể không thể đùa được, nha đầu người....."

Nguyệt Dạ đưa tay, ngăn lại hấn tiếp tục nói, khẩu khí kiên quyết:
"Tâm ý của ta đã quyết, các hạ không nên nhiều lời, chỉ nói có đáp ứng hay không."

"Ngại gì đáp ứng người?" Lôi Nộ bất đắc dĩ nhìn tay của mình, lúc cùng nàng ký khế ước thì hấn đã thua.

Vừa rời ra tay với nàng, khế ước có hiệu lực, hấn nhất định phải làm người hầu của nàng, kỳ thật chuyện này cũng không tính là gì.

Nha đầu kia coi như có phúc.

Có khế ước, sẽ không sợ Lôi Nộ đổi ý, hoặc lúc nàng dựng lại linh thể xuống tay, Nguyệt Dạ luôn luôn cẩn thận, ngay từ đầu xếp đặt liền dự liệu vô số biến cố về sau, quyết định để Lôi Vương không có đường trốn.

So với tính kế, ai có thể so với nàng?

Trong mắt hiện lên giả hoạt, Nguyệt Dạ mỉm cười nói: "Nếu các hạ đáp ứng, vậy ba điều kiện có thể nói chuyện. Điều thứ nhất, máu của Dạ Vương ba ngày sau cho người đưa đến trong tay tại hạ đúng hẹn."

"Bổn vương sẽ tự mình đi lấy." Lôi Nộ nói.

"Không." Nguyệt Dạ lắc đầu, "Các hạ phải bảo vệ ta, việc nhỏ này để thùng cơm kia đi là được rồi."

Tiện tay chỉ Ô Lạp bị trói chéo tay.

Lôi Nộ cau mày nói: "máu của bệ hạ không phải việc nhỏ, hấn sợ rằng..."

"Dạ Vương huyết cùng tính mạng của quý vương tử cái nào trọng yếu hơn?" Nguyệt Dạ nghiêng đầu hỏi.

Lôi Nộ liếc nhìn Chi Chi, liền không nhiều lời nữa, đi nhanh tới trước mặt Ô Lạp, ngồi xổm xuống thấp giọng dặn dò hấn vài câu.

Vẻ mặt Ô Lạp hoảng sợ, không ngừng lắc đầu: "Lôi Vương đại nhân, tiểu nhân chết cũng không dám a!"

"Không dám lập tức cho ngươi chết!" Lôi Nộ chụp một cái tát trên đầu hấn, phẫn nộ quát: "Lần này còn làm hỏng chuyện, bổn vương quyết không tha ngươi!"

Vừa nói, đầu ngón tay hiện lên ánh chớp, dễ dàng cởi bỏ dây trói trên người Ô Lạp, xách hấn đứng lên, dùng sức quăng ra bên ngoài.

Trong tiếng hét thảm, Ô Lạp biến thành một chấm đen nhỏ biến mất trong rừng cây.

Nguyệt Dạ cúi đầu, bên khóe miệng lơ đãng lướt qua nụ cười đắc thắng.

Chương 1056: Lôi Vương giá lâm 5

Đầy trời đầy sao.

Ánh sáng ngọc chiếu rọi khuôn mặt thanh lệ tuyệt luân, trong con ngươi màu lam lạnh phản chiếu một chút ánh sáng, giống như bảo thạch rơi vào nhân gian.

Gối lên cánh tay mình, thanh thoi nằm trên bãi cỏ xanh trên sườn núi, gió đêm lướt qua, mang theo từng khí băng tuyết thấm lạnh.

Đầu mùa xuân, lại một năm nữa qua.

Suốt bảy năm ở thế giới này, nàng đã hoàn toàn vẫy tay từ biệt thế giới ban đầu.

Mọi chuyện xảy ra trong bảy năm còn phong phú hơn so với cuộc sống quá khứ vài chục năm kinh nghiệm.

Các loại vui buồn, sinh ly tử biệt, toàn bộ cũng ném thử.

Không còn bài xích nơi này lúc mới tới cùng tưởng niệm thế giới trước kia, nàng hiện tại đã hoàn toàn quen thuộc thế giới này.

Nàng Hoàng Bắc Nguyệt, đã không thuộc về cái thời đại kia.

Hồi tưởng đủ loại phát sinh trong bảy năm, cảm giác thời gian trôi thật mau.

"Nhân sinh trong thiên địa, chợt như khách vãng lai." Nàng thì thào, hơi buồn vô cớ cùng thốn thức.

"Tuổi còn nhỏ, như vậy phiền muộn làm chi?" Lôi Vương đột nhiên từ trên trời giáng xuống, thân ảnh cao lớn đứng bên người nàng, hai tay chống thắt lưng, nhìn phương xa, âm thanh như chuông đồng, "Lúc bổn vương bằng tuổi ngươi đã oai phong lẫm liệt xông xáo thế giới, không sợ trời không sợ đất! không hề biết ưu sầu!"

Nguyệt Dạ mỉm cười, lúc nàng còn trẻ cũng hết sức lông bông, không biết trời cao đất rộng a!

"Người to con ngươi biết cái gì?" Phía sau truyền đến tiếng nói thanh thúy của Nến Đỏ, "Chủ nhân ta trước đây cảnh tượng huy hoàng, ngươi chưa thấy đâu!"

Lôi Nộ quay đầu lại, nhìn nha đầu nho nhỏ, cười nói: "Cảnh tượng như thế nào?"

Nến Đỏ khoanh tay, kêu ngạo mà nói: "Một mình làm suy sụp Điện Quang Diệu, đảo loạn Thành Tu La, ngươi có thể tưởng tượng được chứ?".

"A?" Lôi Nộ cẩn thận nhớ lại, chợt hiểu vỗ tay một cái, "Hóa ra là cô ta, Không giống! Thật không giống!"

Tỉ mỉ nhìn khuôn mặt Nguyệt Dạ, dưới ánh sao, đúng là một khuôn mặt tuyệt sắc xinh đẹp, khác xa ấn tượng với Bắc Nguyệt quận chúa tinh xảo tú lệ.

Tuy nhiên vẫn cảm giác mặt mày Bắc Nguyệt quận chúa thiếu khuyết một loại đại khí tôn quý, mà hiện tại, ở mặt mày thiếu nữ mặc đồ đen này lại có.

Thuộc về cường giả bình thân, sơ cường, khí phách, tự tin.

"Tên Lộc Nhai kia thật không đáng để ngươi chạy!" Lôi Nộ đấm ngực dậm chân, hối hận không thôi.

Nguyệt Dạ ngược mắt nhìn hắn, "Lộc Nhai là người mà ngày Mặc Liên thi triển Thuật chiêu hồn thì xuất hiện bóng đen?"

Lôi Nộ gật đầu, nói: "Không sai, hắn là Đại Tế Ti của Tư U Cảnh, chiêu hồn ngày đó bốn vương ra tay, nhưng tạm thời có chút chuyện...".

Nghe trong lời nói của hắn có chút ngưng ngững, Nguyệt Dạ thừa hiểu hắn phạm lỗi, nhưng không dám thừa nhận, bởi vậy cùng người tên là Lộc Nhai giấu diếm.

Hồi tưởng ngày đó, mình ở trong cơ thể tiểu hồ ly mở to mắt, lần đầu tiên có ý thức nhìn thấy bóng đen người tên là Lộc Nhai.

Hắn mặc dù phát hiện nàng, nhưng lại không mang nàng đi, ngược lại để lại, điểm này nàng cũng tự hỏi, không rõ Lộc Nhai có dụng ý gì.

"Hắn giúp ta, sau này thật muốn cảm tạ hắn." Nguyệt Dạ thản nhiên rời ánh mắt, tiếp tục nhìn ánh sao trên đầu.

Lôi Nộ liếc nàng một cái, sau đó cười hắc hắc liền rời khỏi sườn núi.

Nến Đỏ nhìn hắn rời đi liền nghi hoặc, chậm rãi đi tới bên người Nguyệt Dạ ngồi xuống, nói: "Chủ nhân, Lôi Nộ có thể tin tưởng không?"

"Không phải tộc của ta tất có ý nghĩ khác. Mặc kệ thế nào vẫn nên dè

chừng hấn." Nguyệt Dạ suy tư về Lôi Nộ trước khi đi cười hắc hắc, hình như có thâm ý khác, chỉ là hấn không nói rõ.

Nến Đỏ gật đầu, lập tức hai mắt tỏa sáng nói: "Chủ nhân, có phải người..."

"Phải"

Nến Đỏ muốn nói lại thôi, còn chưa thoát ra khỏi miệng mà Nguyệt Dạ đã biết nàng muốn hỏi cái gì, hơn nữa còn khẳng định đáp án.

Trong lòng Nến Đỏ nóng lên, hốc mắt cũng đau xót, nhưng vừa quay đầu lại, nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu cùng Tiểu Hồ đi lên sườn núi, liền quay đầu đi vội vàng lau mắt.

Không muốn mất thể diện.

Nguyệt Dạ mỉm cười, lập tức ngón tay vừa động, từ nạp giới lấy ra đoạn rễ Cây Bất tử, đặt ở trước mắt.

Rễ cây nhìn như bình thường, quả thật sức mạnh lại không giống bình thường.

Hiên Viên Cảnh lấy rễ cây làm thuốc, quả nhiên có đạo lý của cô ta.

Từ lúc tiếp xúc đoạn rễ cây này, trí nhớ trong đầu bị bụi phủ như tro tàn lại bốc cháy bình thường.

Nàng nhớ lại trước kia, về thế kỷ hai mươi mốt, cùng với mọi chuyện xảy ra bảy năm ở đây.

Không có bất cứ báo hiệu gì, những trí nhớ tựa như thủy triều, thoáng cái xông đến, tới đột nhiên, nàng tiếp nhận không ngoài ý

muốn.

Những thứ vốn thuộc về nàng, có điều mất đi mà có lại mà thôi.

Có hai dược liệu quan trọng nhất là rễ cây Bất tử, mai rùa ngàn năm Huyền Tử Linh quy, còn lại ba vị thuốc, Phong Liên Dược sẽ nghĩ cách.

Chờ lấy được Dạ Vương huyết, có thể bắt đầu chế thuốc.

Nàng chưa bao giờ thấy Phong Liên Dược chế thuốc, tuy nhiên bảy năm trước, hắn luyện chế hai viên Tẩy Tủy đan, tạo ra cải tạo cực lớn cho Lạc Lạc cùng Đông Lăng, từ một người bình thường trở thành cường giả ngoài Thất Tinh, bởi vậy có thể thấy thuật luyện dược của hắn tuyệt đối không tầm thường.

Có hắn trợ giúp, tin tưởng Thất Phá Đan cũng không khó luyện thành, cuộc sống dựng lại linh thể tựa hồ cũng không xa.

Tiểu Hồ lặng lẽ tới bên người nàng ngồi xuống, Chi Chi đứng ở đỉnh đầu nó, Băng Linh Huyền Diệu bay đến trên một khối tảng đá cạnh bọn họ, cánh chim phát sáng, giao hòa ánh sao, bên người trôi qua ánh sáng huyền hoặc.

Dưới sườn núi, đám người Cát Khắc vây quanh đồng lửa, nướng thịt uống rượu, giọng nói cười đùa vang vọng khắp trời.

Đồng bạn đã lâu mới gặp lại.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 1057: Hí Thiên các hạ

1

Phòng đấu giá Bồ Cát Nhĩ.

Vừa rời tiến hành đấu giá trên trời, Bắc Cương tuyết vực vận chuyển tới một khối Thất khiểu là lưót băng phách bị bán đi hai tỷ kim tệ. Một người thần bí duy nhất ra giá vừa mở miệng đã gấp mười mấy lần giá gốc khiến người phía sau cũng không dám mở miệng.

Đùa chứ, thất khiểu là lưót băng phách mặc dù trân quý, nhưng vật ấy có thể nói vô bổ, mặc dù trân quý nhưng sử dụng không có bao nhiêu kinh hỉ, chỉ có thể bổ sung nguyên khí thuộc tính băng cho triệu hồi sư mà thôi.

Nguyên khí chỉ cần chăm chỉ thì có thể tu luyện, triệu hồi sư nào sẽ ném hai tỷ kim tệ đi mua một khối thất khiểu là lưót băng phách?

Không thông qua tu luyện mà đạt được nguyên khí, xương cốt thân thể cũng không được rèn luyện, nguyên khí quá mạnh mẽ sẽ không chịu nổi, kinh mạch bị chấn nát, cho nên công hiệu của thất khiểu là lưót băng phách trong mắt rất nhiều triệu hồi sư không có lực hấp dẫn gì.

Ngẫu nhiên có một số luyện dược sư sẽ dùng tiền mua, chờ lúc chế thuốc nguyên khí hao hết thì có thể dùng thất khiểu là lưót băng phách bổ sung.

Nhưng ném hai tỷ kim tệ đi mua, quả thực chính là đốt tiền a!

Có mấy người nhàn rỗi mà đốt tiền a.

"Ta đoán tám phần là đại quý tộc của quốc gia nào đó, nhàn rỗi không có việc gì thường xuyên xuất hiện tại phòng đấu giá, chuyên mua một ít trân quý nhưng vô dụng về chơi!"

"Chà chà, thế cũng quá rộng rãi! Hai tỷ a! Đủ quân phí cho quân đội trong hai năm a! Nhà ai nuôi một bại gia nhi tử thế nhỉ?"

"Các người ghen ghét gì, ở trong phòng đấu giá cũng thấy quen việc vung tiền rồi? Năm đó một cây lông vũ Băng Linh Huyền Diệu cũng bán với giá trên trời còn gì!"

"Đó là Băng Linh Huyền Diệu, có thể so sánh sao?"

"Thất khiếu là lướt băng phách mua về chỉ bài biện mà thôi, chỗ nào giá trị hai tỷ a!"

Hội đấu giá chấm dứt, một số người đi ra ngoài không nhận được nghị luận cử chỉ hào phóng vừa rồi ném đi hai tỷ, trong lòng đủ loại cảm xúc.

Ra khỏi vách tường bên cạnh, Vũ Văn Địch thân hình cao lớn uy vũ khoanh tay, nghe những người này nghị luận, không nhận được nhú mi.

mấy chữ "Bại gia nhi tử" lọt vào tai suýt khiến hắn muốn đi giết người!

Rất làm càn!

Người ngoài đã đi hết, hắn mới đi tiến vào phía sau phòng đấu giá. Sau khi kết thúc đấu giá, người trúng thầu đều ở trong phòng khách

quý phía sau lấy bảo bối của mình, thuận tiện trả tiền.

Giờ phút này trong phòng khách quý, đấu giá sư Lôi Ly Tư cấp cao của Bồ Cát Nhĩ ân cần nâng một cái khay, lắc lắc thân thể thướt tha mềm mại từng bước đi tới chỗ một nam nhân trẻ tuổi đeo mặt nạ che nửa khuôn mặt.

Trên người nàng mặc áo da màu đỏ bó sát, lộ ra eo nhỏ nhắn không đủ một nắm, trước ngực mềm mại sinh động, vóc người nóng bỏng bất cứ nam nhân nhìn thấy cũng sẽ không nhịn được sinh ra vài phần mộng tưởng.

Hơn nữa khuôn mặt nàng xinh đẹp mê người, cơ hồ đúng là chiêu bài sống trong phòng đấu giá của Bồ Cát Nhĩ.

Có rất ít nam nhân có thể ngăn cản nàng chủ động hấp dẫn, nhưng nam tử mang mặt nạ này lại chỉ nhìn vào thứ trên khay nàng mang đến.

Đợi nàng đến gần thì hắn liền duỗi tay lấy hộp gấm trên khay, căn bản không liếc nàng một cái.

Lôi Ly Tư trong lòng có chút mất mát cùng bất mãn, khiêu khích nhấc tay ra, tiếng nói mềm mỏng: "Thất khiếu là lướt băng phách tuy trân quý, nhưng trong tay nhiều người lại không phát huy được hiệu dụng, ta biết một bí phương, có thể phát huy đại uy lực của băng phách này, không biết công tử có hứng thú không?"

Ở Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, hết thảy công pháp cùng cách sử dụng bảo khí được liệu đều thu hút cường giả, không ai có thể chống cự hấp dẫn như vậy.

Cho dù ngồi ở đây là một gã luyện dược sư cao cấp nghe được lời

của nàng tất nhiên sẽ động tâm!

Lôi Ly Tư rất có tự tin về bản thân, nàng điều hành đấu giá nhiều năm ở Bồ Cát Nhĩ, gặp đủ loại người, tự nhận sự xinh đẹp cùng thông minh của chính mình, không ai không thể chinh phục.

Con người quyền rũ của nàng nhìn hẳn, rõ ràng dụ dỗ, người mù cũng có thể nhìn ra.

Nhưng nam tử này không hề dao động, con người tối tăm cố chấp nhìn hộp gấm trong mâm.

"Ta muốn khối băng phách chỉ có một mục đích sử dụng mà thôi, công dụng còn lại cho dù có thể nghịch thiên, ta cũng không cảm thấy hứng thú."

Vừa nói, hắn đã đứng lên, trong trường bào màu đen lộ ra lãnh khốc khó gần, cùng với uy nghiêm khiến người ta e ngại.

Lôi Ly Tư lui về phía sau từng bước, lại nhìn hộp gấm trong mâm, phát hiện vậy hộp gấm đã biến mất.

Mà ngón tay thon dài của nam tử kia nhón lấy hộp gấm bỏ vào nạp giới, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, khiến triệu hồi sư như Lôi Ly Tư không hề phát hiện.

Tiểu mỹ nhân tuyệt thế lần đầu tiên trong đời bị coi thường như vậy, nhất thời cảm giác bị nhục nhã, trong lòng phẫn nộ, nhân tiện nói: "Các hạ thật lớn mật. Tựa hồ không hề để gia tộc Bồ Cát Nhĩ vào mắt!"

Nàng mang gia tộc Bồ Cát Nhĩ ra chính là muốn hắn cố kỵ, mặc dù không thể chứng minh cái gì, nhưng tốt xấu lấy lại chút mặt mũi cho

mình.

Ai ngờ người này nghe được gia tộc Bồ Cát Nhĩ cũng không hề có động tĩnh, bước chân như mây bay gió thoảng đi ra ngoài.

"Người đứng lại!" Lôi Ly Tư quát lên, mặt xinh đẹp cũng đỏ lên.

Lúc này, cửa phòng khách quý đột nhiên bị đẩy ra, nam tử tuổi trẻ tuổi trẻ bước vào, có bộ dáng sốt ruột.

Lôi Ly Tư vừa thấy hắn lập tức vui mừng, tưởng rằng rốt cuộc tìm được người lấy mặt mũi cho mình.

"Lạc Lạc thiếu gia!" Lôi Ly Tư thốt tha nghênh đón, ném mị nhãn mềm mại nói: "Người này...".

"Lôi Ly Tư, người ra ngoài trước đi." Lạc Lạc chân thật đáng tin mở miệng, nhiều năm rèn luyện, hắn đã sớm không phải thiếu niên năm đó thẹn thùng nhu nhược.

Chương 1058: Hí Thiên các hạ

2

Có thể trở thành người thừa kế gia tộc Bồ Cát Nhĩ, uy nghiêm há có thể nói giỡn.

Nụ cười trên mặt Lô Ly Tư cứng ngắc.

Lạc Lạc thiếu gia cũng tự mình đến, có thể thấy thân phận của người đeo mặt nạ thần bí sẽ không tầm thường.....

Trước cho dù hoàng tộc tới, cũng chưa chắc khiến Lạc Lạc thiếu gia tự mình ra mặt, lúc này lại...

Biết mình có thể đắc tội đại nhân vật, Lô Ly Tư tâm tư là lướt, đương nhiên người nọ chưa phát giận trước thì nhanh chóng rời đi, tránh rước họa vào người.

Nghe tiếng cửa bị đóng lại, Lạc Lạc mới thu hồi vẻ mặt uy nghiêm, kích động ngẩng đầu nhìn người đeo mặt nạ, trên nét mặt mang chút hi vọng.

Nhưng thấy người nọ vóc người anh tuấn, cùng với nửa mặt nạ có thể thấy được mũi thờ cùng khóe môi, nét mặt chờ mong của hắn tựa như ánh nến cháy hết, dần dần ảm đạm.

"Hóa ra không phải....." Hắn cúi đầu, thất vọng thì thào nói.

Vừa nghe thủ hạ đến bẩm báo, nói trong phòng đấu giá có một vị mang mặt nạ thần bí, ra tay hết sức hoang phí, mua một khối thất

khiếu là lướt băng phách.

Tác phong cùng cử chỉ như vậy, hình dung tương tự với sư phụ năm đó, Lạc Lạc tưởng rằng nàng xuất hiện lần nữa, vội vàng chạy tới...

Đáng tiếc, lúc này lại thất vọng rồi.

Kỳ thật vốn không nên ôm kỳ vọng, nàng giờ phút này an ổn ở phủ Trưởng công chúa, chuẩn bị xuất giá, trở thành thê tử của hắn, làm sao có thể lấy thân phận Hí Thiên xuất hiện chứ?

"Trong phòng đấu giá có người không biết quy củ, để các hạ chê cười." Lạc Lạc rất nhanh xử lý tâm tình, nói xin lỗi với nam tử thần bí này.

Không cần nhiều lời, nhất định là Lôi Ly Tư thất lễ.

Gia tộc Bồ Cát Nhĩ luôn luôn nguyện ý kết giao với cường giả, làm bằng hữu với bọn họ tốt hơn là làm kẻ địch.

"Không sao, việc nhỏ mà thôi."

Lạc Lạc cười nói:"Lôi Ly Tư đắc tội các hạ, vì bồi tội, lần này các hạ mua được thất khiếu là lướt băng phách, gia tộc Bồ Cát Nhĩ không lấy một xu, mong các hạ đừng từ chối."

Người nợ khoe miệng khẽ nhếch, mơ hồ mang theo vài phần sùng nịnh "Cho dù ta không thu, có người cũng sẽ không đồng ý, nàng luôn luôn không thích nợ người, khiến người ta rất đau đầu."

Lạc Lạc ngẩn ra, còn muốn nói gì thêm nhưng cửa phòng khách quý lại bị đẩy ra lần nữa.

Lúc này xuất hiện ngoài cửa đúng là Vũ Văn Địch vẻ mặt nghiêm túc.

Đại khái không ngờ Lạc Lạc đột nhiên chạy tới, cho nên mở cửa nhìn thấy hắn, Vũ Văn Địch cũng sửng sốt một chút.

Coi như thân phận bại lộ...

"Người....." Lạc Lạc ngây người một chút, lập tức nhìn người đeo mặt nạ cười ha hả, "Ta tưởng là ai ra tay lớn như vậy, hóa ra là Vua của nước Bắc Diệu! Ha ha! Thất lễ thất lễ!"

Phong Liên Dực gỡ mặt nạ, trên mặt lộ ra nụ cười phong hoa tuyết nguyệt, nhất thời khiến người ta thất thần.

"Chỉ tùy tiện xem một chút mà thôi." Hắn thản nhiên nói, cũng không định ở đây lâu, bởi vậy khách khí gật đầu, liền rời khỏi.

Lạc Lạc tiễn hắn ra ngoài, phòng đấu giá nhiều người, sợ gây chú ý, bởi vậy cố ý dẫn hắn ra cửa sau.

"Thất khiếu là lướt băng phách không có tác dụng nhiều, ngài tiêu nhiều như vậy, sẽ không muốn mang về chơi chứ?" Lạc Lạc đùa giỡn hỏi.

"Quả thật có chút tác dụng khác." Thản nhiên nói, đột nhiên bước chân dừng lại, Phong Liên Dực ngược mắt nhìn phía trước.

Một nữ tử xinh xắn mặc y phục xanh chậm rãi từ góc tường đi tới, vừa vặn cắt đường bọn họ.

"Thiên đại các hạ?" Lạc Lạc cũng ngẩng đầu nhìn nàng, đúng là Thiên đại Đông nhi.

Thiên đại Đông nhi không nhìn Lạc Lạc, lạnh lùng nhìn Phong Liên Dực, nói: "Quả nhiên chỉ có ngươi mới có thể phóng nhiều tiền như vậy mua thất khiếu là lứt băng phách."

"Hôm nay không rảnh, qua vài ngày nói chuyện với thiên đại các hạ đi." Phong Liên Dực nhíu mi, hẳn không có nhiều thời gian nên không muốn lãng phí miệng lưỡi cùng thiên đại Đông nhi.

Ổng tay áo vừa động, gió chợt dựng lên.

"Đừng đi!" Thiên đại Đông nhi biến sắc, một bước đi tới, nhưng chỉ ngăn ngụt trong chớp mắt, người vừa rồi còn đứng trước mặt lại biến mất không thấy tăm hơi.

"Phong Liên Dực! Dựng lại linh thể là cấm thuật, chưa ai thành công!" Hô to một tiếng vào hư không, thiên đại Đông nhi oán hận dậm chân.

Lạc Lạc không hiểu nhìn bọn họ, khi nghe lời của nàng thì trong lòng dao động, thốt lên hỏi: "Cái gì là dựng lại linh thể?"

Thiên đại Đông nhi cắn răng, hồi lâu mới liếc hẳn một cái, sau đó chậm rãi nói: "Không có gì."

"Ngươi....."

"Ngươi cùng quận chúa sẽ sớm thành thân, chúc mừng ngươi."

Thiên đại Đông nhi bình tĩnh nói, "Đừng nghĩ nhiều, đối đãi nàng cho tốt."

Lạc Lạc kinh ngạc gật đầu, trong lòng lại cảm giác khổ sở, nhìn thiên đại Đông nhi cũng chuẩn bị đi, Vì vậy nói: "Nàng luôn hỏi..... Đông Lăng khi nào thì trở về?"

Thiên đại Đông nhi dừng chân bước, thở dài một tiếng, nói: "Nói cho nàng Đông Lăng sẽ không trở về, bởi vì nàng không còn cần Đông Lăng bảo vệ, trên đời này cũng sẽ không có Đông Lăng!"

Nói xong, nàng cũng nhanh rời đi.

Gió xuân đầu mùa vẫn mang theo hàn khí nhẹ nhẹ.

Lạc Lạc xuất thần đứng trong chốc lát, cũng chuẩn bị rời đi, đột nhiên một lính đánh thuê của gia tộc Bồ Cát Nhĩ vội vã đi tới, vừa thấy hần liền chạy tới.

"Lạc Lạc thiếu gia, đoàn lính đánh thuê của chúng ta bị cướp trong Rừng rậm Phù Quang!"

"Cái gì?" Lạc Lạc kinh ngạc ngẩng đầu, hần lần đầu nghe nói đoàn lính đánh thuê của gia tộc Bồ Cát Nhĩ bị người cướp?

Gia tộc Bồ Cát Nhĩ trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp thâm căn cố đế, thế lực khổng lồ, mỗi lần phái Đoàn lính đánh thuê đi Rừng rậm Phù Quang đều có cường giả dẫn dắt, hơn nữa thực lực từng lính đánh thuê ít nhất đã ngoài cấp 6, ai không có mắt dám xuống tay với bọn họ chứ?

"Người nọ rất lợi hại! đội trưởng Trác Hạc không phải đối thủ của hần!"

"Người nói chỉ một người?" Lạc Lạc càng ngạc nhiên hơn, xoay người đi nhanh ra ngoài, trên mặt một mảnh sương lạnh.

Thật to gan!

"Đúng, là một nam nhân rất cao lớn, chúng ta mới ra khỏi Rừng rậm Phù Quang, gặp hấn ở trong Rừng rậm Mê Vụ!"

"Ta đi xem là cao thủ cái dạng gì!" Trong giọng nói thiếu niên mang theo tức giận.

Rừng rậm Mê Vụ.

"Ha ha ha! Chỉ bằng mấy người các ngươi cũng xứng làm đối thủ của Bốn vương?" Một tiếng cười như chuông đồng trong rừng cây vang lên, trong nháy mắt khiến vô số loài chim kinh hoàng bay lên.

Trong rừng rậm, Đoàn lính đánh thuê hơn hai mươi người ngổn ngang té trên mặt đất rên rỉ, chung quanh dấu vết bị sét đánh, cây cối cũng chặt đứt, trên mặt đất không một ngọn cỏ, ngay cả sương mù chung quanh hàng năm tràn ngập cũng tản mát rất nhiều.

Từng mùi da thịt bị đốt tràn ngập trong không khí.

"Ngươi, rốt cục ngươi là ai!? Dám cướp Đoàn lính đánh thuê của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, ngươi chán sống phải không?" Một người nằm trên đất, y phục bị thiêu hủy một nửa chật vật nói.

"Cái gì là gia tộc Bồ Cát Nhĩ? Bốn vương chưa từng nghe nói! Biết điều giao "Tử huyệt đế long nước miếng" ra đây! Hôm nay Bốn vương không muốn đại khai sát giới!" Một người cao lớn uy vũ từ trên cây nhảy xuống, nhất thời chấn động núi sông.

Uy áp cường đại tản ra, uy hiếp lính đánh thuê ngã xuống đất.

Thực lực cường đại như thế, rốt cục là ai?

Người trung niên kia lơ đãng che nấp giới trong tay, nói: "Cái gì "Tử

huyền đế long nước miếng"? Các hạ có làm không?!"

"Muốn gạt Bồn vương không dễ đâu! Bồn vương đã ngửi thấy mùi của "Tử huyền đế long nước miếng" từ xa, đoạn đường đuổi theo tới đây, ngươi không giao ra, Bồn vương trước hết giết ngươi trước!"

Chương 1059: Hí Thiên các hạ

3

Thân hình cao lớn đi hướng người trung niên kia, trong tay đột nhiên bùng lên một luồng ánh chớp, mơ hồ chiếu về mặt hoảng sợ của trung niên kia.

"Người, người....." Mắt thấy ánh chớp càng ngày càng gần, khủng bố kêu gọi ép tới không khí cũng co rút nhanh, khiến người ta ngừng thở.

Người trung niên che chở nạp giới, tộc trưởng đúng là phái bọn họ ra ngoài tìm "tử huyệt đế long nước miếng", nghe nói luyện chế đan dược để Bắc Nguyệt quận chúa hồi phục thị lực. Tử huyệt đế long nước miếng đúng là một vị thuốc trọng yếu, nếu đánh mất, tộc trưởng trách tội là chuyện nhỏ, để Hoàng thượng biết, vậy có thể...

"Hắc hắc! chết cũng không chịu giao ra, như vậy chỉ có thể giết người, Bồn vương chính mình đoạt!" Ánh chớp bùng lên phóng ra, mắt thấy sẽ lan đến gần người trung niên kia.

Đột nhiên một bóng người giống như báo săn nhanh nhẹn hiện lên, một thanh kiếm màu xanh sáng lên đánh vào ánh chớp, sau đó đột nhiên lui về phía sau, thuận tiện mang theo người trung niên trọng thương.

"Lạc Lạc thiếu gia!"

Mấy lính đánh thuê trọng thương trên mặt đất vừa nhìn thấy kiếm màu xanh hiện lên liền cao hứng hô to, từng người như khôi phục

sức sống bình thường.

Người cao lớn giật mình một cái, nhìn về ánh chớp trong tay mình, mặc dù không có tổn hại, nhưng hiếm có người có thể toàn thân thoát khỏi ánh chớp của hắn.

Ngảng đầu nhìn bóng dáng thiếu niên quần áo đẹp đẽ quý giá, tay nắm bảo kiếm kia, trong lòng hắn lần nữa cả kinh: Không ngờ mấy năm không đi ra, Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp lại xuất hiện nhiều cao thủ thiếu niên như vậy!

Những lớp người già bọn họ xem ra thật là già a!

"Đội trưởng Trác Hạc, không sao chứ?" Lạc Lạc đỡ người gọi là Trác Hạc trung niên dưới một thân cây, cho hắn ăn một đan dược chữa thương mới ân cần hỏi thăm.

"Thiếu gia, ta không sao, người nọ rất lợi hại, ngài không nên liều mạng..."

"Dám ức hiếp người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, hắn có thể chạy trốn Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp thế nào?" Lạc Lạc chậm rãi ngảng đầu, trên khuôn mặt tuấn tú có một tầng phẫn nộ, trong lòng nhìn Trác Hạc mà trầm xuống.

Ngay cả Lạc Lạc thiếu gia luôn luôn bình dị gần gũi cũng tức giận, xem ra sự tình liên quan tới Bắc Nguyệt quận chúa quả nhiên không khinh thường được.

"A! Tiểu tử! Khẩu khí không nhỏ!" Người cao lớn nhĩ lực rất lợi hại, nghe thấy Lạc Lạc nói không tức giận, ngược lại cười ha hả.

Lạc Lạc nắm kiếm, chậm rãi đứng lên, ngảng đầu nghênh nhìn kỹ đối

phương, lạnh lùng nói: "Các hạ là ai? Hãy xưng tên ra."

"Tên?" Người nọ vuốt cằm, "Sao đi tới đâu cũng bị hỏi tên, tên....."

"Lôi Nộ, ta chớp mắt một cái mà ngươi đã không an phận bắt đầu gây họa."

Giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của nữ tử từ sâu trong rừng cây sương mù truyền đến.

Đột nhiên nghe được giọng nói này, tay Lạc Lạc đang cầm kiếm đột nhiên run lên, tiện đà ngẩng đầu, vội vàng tìm kiếm bóng dáng người nói chuyện.

"Đây mà là gây họa? Bốn vương đang muốn tốt cho ngươi!" Người cao lớn uy vũ đứng là Lôi Nộ của Tư U Cảnh, ngẩng đầu cười ha ha, hấn thực lực ở trên Lạc Lạc, ở trên Nguyệt Dạ, tự nhiên vừa ngẩng đầu chuẩn xác nhìn thấy chỗ của nàng.

Trong sương mù màu xám dày đặc, phía sau một cây chạc cây tà tà vươn đến, một bóng dáng tiêm tú đột nhiên xuất hiện trên một chạc cây, thanh thoi ngời, cái chân thon dài trên không trung đẩy một cái.

Sau sương mù, một đôi mắt màu lam lạnh như băng ngược lên, liếc Lôi Nộ, sau đó liền nhìn thiếu niên ánh mắt nóng cháy liền ngẩn ra.

Lạc Lạc.....

Đột nhiên cảm giác váng đầu, người của gia tộc Bố Cát Nhĩ, hay là người thừa kế tương lai, như thế mà không gọi là gặp rắc rối sao?

"Đây là gặp rắc rối." Nguyệt Dạ lạnh như băng ngắt gọn nói, nghe khẩu khí, hoàn toàn không muốn can thiệp, "Chờ ngươi bị khắp Đại

lục Tạt Nhĩ Tháp đuổi giết, ta sẽ không giúp ngươi."

Lông mày thô đen của Lôi Nộ nhíu lại, xem ra thật sự gặp phải nhân vật không dễ chọc a!

Đưa tay gãi gãi đầu, phải làm sao mới ổn đây, Dạ Vương bệ hạ nghiêm cấm người của Tư U Cảnh đi ra, đặc biệt cấm không cho đắc tội cường giả trên đại lục, nếu để Dạ Vương bệ hạ biết thì.....

Suy nghĩ một hồi, hay là tìm Nguyệt Dạ hỗ trợ, hấn đoạt tử huyệt để long nước miếng vốn chính là vì giúp nàng a!

Nàng không đếm xỉa đến, không khỏi mặt dày chứ?

"Hắc hắc, nha đầu, nếu hai ta cũng ký khế ước, ta là người hầu của ngươi, ta gặp chuyện không may, ngươi không thể ngồi nhìn?" Lôi Nộ hắc hắc cười nói.

"Nếu biết là người hầu của ta, vậy ngươi hẳn hiểu phải phục vụ ta chứ không phải ta giúp ngươi thu thập cục diện rối rắm." Nguyệt Dạ nói xong, chậm rãi đứng lên, xoay người muốn chạy.

Kỳ thật vì nhìn thấy Lạc Lạc ở đây nên nàng không tiện nhúng tay, mau rời khỏi để tránh phiền toái.

"Chờ một chút!" Lạc Lạc đột nhiên mặc kệ Lôi Nộ, ngược lại xuyên qua sương mù đuổi theo Nguyệt Dạ.

Lôi Nộ sừng sốt, lập tức cười ha ha: "Nha đầu! Lần này không phải ta kéo ngươi xuống nước a! Thật sự thiếu niên này rất tinh mắt, liếc mắt một cái liền nhìn ra là tìm ngươi tính sổ!"

Hừ! Ngươi này...!

Nguyệt Dạ phóng qua vài nhánh cây, đột nhiên dừng lại, chậm rãi xoay người nhìn Lạc Lạc đuổi theo.

Lạc Lạc thở hồng hộc chạy đến, trên mặt tuấn tú có một vết nhọt nhạt đỏ ửng, thật sâu hút thở mấy hơi mới ngẩng đầu lên, nhìn Nguyệt Dạ trên nhánh cây.

"Các hạ..."

Con người màu lam lạnh chậm rãi đảo qua khuôn mặt hắc, không còn bộ dáng thiếu niên ngây ngô, trên khuôn mặt tuấn lãng, góc cạnh từ từ rõ ràng, dần dần hiện rõ ra một mặt quả quyết lạnh lùng của tộc trưởng của Bố Cát Nhĩ gia tộc.

Bên khóe miệng Nguyệt Dạ chậm rãi lộ ra ý cười vui mừng, nhẹ nhàng "ừ" một tiếng.

Lạc Lạc vội vã nhìn nàng, sương mù mỏng phiêu tán ở trong rừng, khuôn mặt trước sau đều không thấy rõ.

Nhưng cảm giác quen thuộc lại càng ngày càng mãnh liệt.

"Ta có phải đã từng ngươi hay không?"

"Cái này..." Nguyệt Dạ thản nhiên cười nói, "Lạc Lạc thiếu gia cảm giác thế nào?"

"Ngươi rất giống một người!" đôi mắt sâu và đen vững vàng tập trung vào bóng dáng trong sương mù, ánh mắt thoáng hiện kích động, "Ta...có thể nhìn ngươi một chút sao?"

"Có thể a." Nguyệt Dạ dứt khoát đáp ứng, nhẹ tay vung lên, sương

mù tràn ngập ở chung quanh trong nháy mắt bị tản ra.

Hắn nhìn thấy một khuôn mặt tú lệ, cười khanh khách nhìn hắn, mặt mày đặc biệt lãnh khốc tự tin khiến người ta cảm giác nàng không gì không làm được.

Hơi thở Lạc Lạc như bị ngừng trệ, môi mấp máy, hồi lâu cũng không nói nên lời.

"Nha đầu Hí Thiên, ngươi có chủ ý quý gì đấy? Thiếu niên này hình như quen ngươi a!" Lôi Nộ từ phía sau vượt tới sang sảng cười nói.

Lần nữa nghe được hai chữ "Hí Thiên" này, vành mắt Lạc Lạc đột nhiên đỏ một vòng, trong cổ họng nghẹn lại, dường như có chuyện muốn thốt ra.

Nhưng Nguyệt Dạ mở miệng trước, nàng lười biếng cười nói: "Ta cũng quen hắn."

"A?" Lôi Nộ tò mò nhìn qua lại hai người bọn họ, hồi lâu như hiểu rõ gì đó, thở dài một tiếng.

"Xem ra ngươi đã đánh mất linh thể, chỉ còn lại có hồn phách, người quen cũ cũng không biết a!"

"Đây chẳng phải là ngươi gây họa!" Nguyệt Dạ thản nhiên liếc Lôi Nộ, lúc đầu nếu hắn không phạm sai lầm, thực sự gọi Hoàng Bắc Nguyệt trở về thì nàng sao có thể biến thành hồn phách phiêu bạt?

Lôi Nộ sờ sờ mũi, tự biết đuối lý, hết thảy hôm nay đúng là trừng phạt tội lỗi lúc đầu của hắn, cho nên mới khiến hắn bị ai biến thành người hầu của nàng như vậy.

Lạc Lạc nghe hai người bọn họ nói chuyện, tất cả nghi hoặc trong đầu cũng có đáp án.

"Sur phụ..." Hắc nghẹn ngào nói, "Là người sao?"

Nguyệt Dạ hạ mắt xuống, thật sâu nhìn hắc một cái.

Bảy năm phát triển, hắc Lạc Lạc của gia tộc Bồ Cát Nhĩ, vẫn đơn thuần trực tiếp, coi nàng là mục tiêu cùng truy đuổi.

Phần cảm tình này cho tới bây giờ cũng không thay đổi.

Phượng Nghịch Thiên Hạ Chương 1400

Phần cảm tình này cho tới bây giờ cũng không thay đổi.

Nhưng... không nên như vậy.

Hắc sắp cõng trên lưng là một tòa đế quốc vô hình, một con cự thú nối tiếp nhau Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp.

Đối với hắc mà nói, cảm tình đơn thuần không cho phép tồn tại.

Chương 1060: Hí Thiên các hạ

4

"Lạc Lạc..." nàng chậm rãi mở miệng, giọng nói chua xót "Biết vì sao lúc đầu ta nhận ngươi làm đồ đệ không?"

"Bởi vì cùng phụ thân ước định." Ánh mắt nhìn về phía nàng có chút buồn bã cùng nhỏ bé, thấp kém, nhưng Lạc Lạc vẫn lặng lẽ nhìn nàng, bởi vì không ước chế được kích động khiến khuôn mặt tuấn tú của hắn có chút phớt hồng.

Nguyệt Dạ mỉm cười lắc đầu, "Ngươi biết không kẻ nào có thể khống chế được ta."

Nàng dừng một chút, gió trong rừng rậm thổi bay lọn tóc màu đỏ bên tai nàng, sợi tóc vung qua khóe mắt, giống như trên mặt hồ gợn sóng.

"Ta biết tương lai ngươi nhất định sẽ trở thành người tín nhiệm nhất bên cạnh Chiến Dã, gia tộc Bồ Cát Nhĩ cùng Nước Nam Dục sẽ vĩnh viễn cùng tồn vong."

Lạc Lạc giật mình, lập tức kiên định gật đầu: "Nếu như đây là hy vọng của sư phụ, ta nhất định thay sư phụ đạt thành tâm nguyện."

"Ta hy vọng..." Nguyệt Dạ thì thào nói, "Lạc Lạc, ngươi không thể vẫn nhìn phía sau ta."

Dường như bị nói trúng tâm sự, Lạc Lạc mím môi, xấu hổ cúi đầu, hai gò má không che giấu được ửng đỏ, tiết lộ tình cảm nội tâm của

hắn.

"Sư phụ một mực phía trước." Ngực có chút phát đau nhức, Lạc Lạc khổ sở nói, "Nếu như không nhìn phía sau sư phụ, ta...không đi xuống được."

Nắm thật chặt kiếm trong tay, hắn có thể nắm thanh kiếm này là vì nàng.

Người hôm nay ai còn nhớ thiếu gia phế vật bảy năm trước của Bồ Cát Nhĩ gia tộc? Ai biết năm đó đại phu nói hắn sống không quá mười bảy tuổi?

Chỉ có hắn nhớ kỹ, nếu năm đó không có nàng, Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ nhất định sẽ suy sụp ở tuổi mười bảy.

Không có nàng, hắn không thể đứng ở chỗ này nhìn nàng.

Sư phụ... Phía trước nếu là hắc ám, vậy người để ta dùng sức chạy nhanh, mà phía trước dần dần tới gần ánh sáng, ta nhìn thấy chỉ có bóng dáng của người a...

Nguyệt Dạ nhìn ánh mắt kích động của hắn, nhẹ giọng thở dài: "Đó là bởi vì người chưa từng quay đầu lại nhìn."

"Ta không cần nhìn!" Lạc Lạc đột nhiên ngẩng đầu, trong con ngươi sáng rỡ, ngón tay khẽ vuốt nấp giới, một bình ngọc tinh xảo màu tím xuất hiện trong tay, "Đây là tử huyễn đế long nước miếng sư phụ muốn! Ta biết nhất định có liên quan tới dựng lại linh thể của sư phụ. Phong Liên Dục ở Bồ Cát Nhĩ đấu giá mua thất khiếu là lướt băng phách cũng vì sư phụ! Chỉ cần có thể làm sư phụ trở về, ta Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ nguyện ý làm bất cứ chuyện gì!"

Nhìn bình ngọc màu tím trong tay hắn, Nguyệt Dạ nhú mi một chút.

Mà Lôi Nộ lại vui mừng lẫn sợ hãi cười ha ha, như gió lốc cầm bình ngọc trong tay Lạc Lạc, ha ha cười nói: "Ngoan ngoan! Ta phí phí bao công mà không được, nha đầu ngươi nói mấy câu liền có được! Thật bản lĩnh!"

Nguyệt Dạ không để ý đến hắn, chỉ thật sâu hít một hơi, ánh mắt cùng sắc mặt cũng dần dần nghiêm nghị.

"chi nha chi nha"

Bên chân truyền đến tiếng Chi Chi, Nguyệt Dạ cúi đầu nhìn, đúng là Chi Chi đi theo nàng, cúi người ôm nó lên.

Lạc Lạc nhìn thấy Chi Chi càng cao hứng, Chi Chi cùng Tiểu Hồ biến mất nhiều ngày trong phủ Trưởng công chúa, hóa ra bọn họ tìm được sư phụ!

"Sư phụ..."

"Vừa rồi ta cho ngươi biết vì sao lại nhận ngươi làm đồ đệ, Lạc Lạc, cho tới nay, trong lòng ta ngươi như người thân, ta sẽ không bao giờ làm thương tổn chuyện của ngươi."

Nguyệt Dạ nhìn hắn một cái, cuối cùng vồ vồ đầu Chi Chi. Nó ngẩng đầu lên thì thấy cặp mắt màu lam lạnh mơ hồ thoáng hiện một chút kiên định lãnh khốc.

Lạc Lạc nhìn ngẩn ra, trống ngực phảng phất mất tốc độ, lẫn sợ sệt nhìn Nguyệt Dạ, khóe miệng nàng cong lên, cùng với động tác nàng vồ nhẹ đầu Chi Chi.

Hình như hiểu ra gì đó, Lạc Lạc chậm rãi lui về phía sau, lắc đầu thì thào nói: "Sur phụ, người, người không thể làm như vậy..."

"Ta vì tốt cho người." Nguyệt Dạ lãnh khốc mở miệng.

Y phục đen bay lên, hơi thở băng hàn, từ từ chóa tế không khí chung quanh.

Đột nhiên hắc y biến mất khỏi nhánh cây, lần nữa xuất hiện thì đã ở trước mặt Lạc Lạc, một tay nhẹ nhàng khoát lên vai hắn, nàng nghiêng mặt, ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ.

"Ta vĩnh viễn sẽ không thương tổn người."

Trong hơi thở sơ lạnh, mang theo cảm xúc thê lương, chậm rãi thấm vào chóp mũi.

Lạc Lạc hô hấp bị kiềm hãm, đột nhiên muốn đẩy luồng hơi thở tới gần ra xa.

Nhưng hắn...không nữa.

Hai tay run nhè nhẹ, tay cầm kiếm không thể giơ lên được.

"Sur phụ..." Giọng nói nghẹn ngào trong yết hầu, "Đây là thứ của ta."

Tay khoát lên vai hắn đột nhiên buộc chặt, ôm hắn vào trong ngực, Nguyệt Dạ áy náy nhắm mắt lại.

"Đứa nhỏ ngốc, nếu một người vĩnh viễn che trước người, người liền vĩnh viễn không lớn được."

"Người hắn là một gốc cây đại thụ chọc trời chứ không phải cây cỏ

trên quý dưới gốc."

Chi Chi ở cánh tay nàng ngẩng đầu lên, mắt to nháy hai cái, trong con ngươi ngập nước đột nhiên chiếu ra một hình ảnh múa kiếm dưới ánh trăng.

Kiếm trong tay thiếu niên tinh chuẩn, nghiêm túc, nhưng không có sức mạnh. Một người mặc áo choàng màu đen đi lên, nắm tay hắn, lấy kiếm thức đồng dạng đi mấy chiêu, trên kiếm lóe sáng, dưới ánh trăng hình thành tàn ảnh khiến kẻ khác sợ hãi.

Sức mạnh từ một chiêu đơn giản phát ra, hàn ý nhẹ tận xương, sát khí lạnh như băng dường như có thể đóng băng không khí chung quanh.

Vẻ mặt thiếu niên kinh ngạc cùng ngưỡng mộ, trên gương mặt ửng đỏ, bị ánh trăng chiếu mờ lung mà dày đặc hơn.

Người mặc đồ đen chỉ điểm xong liền buông tay ra, thối lui đến một bên, tiếp tục lạnh lùng khoanh tay xem cuộc chiến.

Dưới áo choàng căn bản không nhìn thấy mặt nàng, song cặp mắt thanh lạnh bức người lại mờ mờ ảo ảo có thể thấy được.

Chi Chi quay đầu, đây là hấn lấy ảo thuật nhìn thấy trí nhớ Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ, là một đoạn khắc sâu nhất trong trí nhớ hắn.

Những trí nhớ, sẽ rất nhanh biến mất.

Trên đầu rễ cây màu xanh biếc nhẹ nhàng run run.

Lạc Lạc ở trong lòng Nguyệt Dạ càng ngày càng vô lực, mà trong ánh mắt hắn nước mắt rồi cuộc cũng chảy ra.

"Sur phụ, sur phụ, nếu ta không phải là Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ, có thể làm gốc cây bên cạnh người không?"

Nguyệt Dạ mím môi, lập tức lãnh khốc mà vô tình nói: "Nếu người không phải Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ, chúng ta căn bản sẽ không quen biết."

Tàn khốc, lãnh huyết, đây là bản tính nàng trước sau như một.

Nếu như nhất định tuyệt vọng thì không nên để lại bất cứ hy vọng gì.

Pháp tắc thế giới này vĩnh viễn đúng là tàn khốc như vậy.

Trong lòng chua xót, nhưng rất nhanh đã bị nàng mạnh mẽ ép xuống.

Nghe xong lời của nàng, Lạc Lạc chậm rãi cười, hiểu rõ hết thảy mà cười...

Chương 1061: Không phá thì không xây 1

"Sur phụ, ta thích người, rất thích rất yêu người, nếu có kiếp sau, có thể để ta làm một gốc cây bên cạnh người không? Chỉ cần nhìn người là được".

"Kiếp sau gặp lại ta, người gặp nhiều xui xẻo a?" Nguyệt Dạ lại mở miệng vui đùa, lúc ngẩng đầu cười, trong ánh mắt cũng ẩn lộ.

Nàng buông tay ra, để thân thể Lạc Lạc chậm rãi ngã vào lá cây mềm mại rụng trong rừng cây.

Ánh mắt của hắn chậm rãi nhắm lại, trong nháy mắt cuối cùng nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu bắt đầu từ phía sau bay tới, chậm rãi đứng trên nhánh cây đỉnh đầu Nguyệt Dạ.

Một lần cuối cùng vững vàng nhớ kỹ nàng.

Giống ma nữ tóc đỏ Hí Thiên năm đó khổng chế Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện tại Thành Lâm Hoài.

Chung quanh đột nhiên an tĩnh lại, gió êm ái chậm rãi thổi sương mù qua, mờ mờ mịt mịt tụ tập chung quanh.

Nguyệt Dạ cúi đầu nhìn Lạc Lạc, sau đó vỗ vỗ đầu Chi Chi nói: "Làm rất tốt."

Chi Chi ngồi ở tay nàng, trong lòng chua xót, tay nhỏ bé lau khóe mắt, tại sao để nó làm loại chuyện này? Nhìn lên hờn ức của người

khác, cũng không phải hồi ức đặc biệt khoái trá.

"Nha đầu, ngươi đây là....." Lôi Nộ đi tới, dạo qua một vòng Lạc Lạc, xác định hẳn không chết mới khó hiểu mở miệng hỏi.

"Chỉ khiến hẳn quên một ít chuyện không vui, với hẳn mà nói là chuyện tốt." Nguyệt Dạ thản nhiên nói.

Lôi Nộ ngây người một chút, trầm ngâm hồi lâu mới nói với Nguyệt Dạ: "Tuy nói tốt cho hẳn, nhưng nha đầu ngươi cũng quá lãnh huyết chứ?"

"Bị người của Tư U Cảnh nói như vậy, rốt cục khen hay mắng ta đây?"

"Đương nhiên là khen ngươi rồi!" Lôi Nộ cười ha ha, "Nói thật, Bồn vương bội phục ngươi như ngươi! Khí độ thế mới thành đại sự a!"

Nhìn vẻ mặt hẳn cười to, Nguyệt Dạ cũng lạnh lùng cong khóe môi, nhìn lướt qua bình ngọc màu tím trong tay hẳn "Tử huyễn đế long nước miếng là hẳn tìm để làm dược liệu cho Bắc Nguyệt quận chúa hồi phục thị lực, để lại cho hẳn đi."

"Đây....." Lôi Nộ che chở bình ngọc như bảo bối, "Nhưng lúc ngươi dựng lại linh thể, có tử huyễn đế long nước miếng cũng phụ trợ cô đọng kinh mạch bộ xương, đúng là linh dược ngàn năm khó gặp a!"

Nguyệt Dạ mím môi, ánh mắt nhìn chăm chú bình ngọc trong tay hẳn, một lát sau mới mở miệng: "Vậy để lại một nửa đi!"

"Hắc hắc, một nửa thì một nửa, cũng không lãng phí công phu vô ích." Lôi Nộ cao hứng lấy từ nẹp giới của mình ra một cái bình ngọc màu tím, mở nút ra, nhất thời, một luồng khí thản nhiên màu tím chui

ra.

Mùi thơm rất nhanh tràn ngập trong rừng cây, màu tím ẩn chứa một luồng khí tức hết sức tinh thuần thuộc tính phong.

Chậm rãi chia tử huyệt để long nước miếng thành hai phần, một giọt cũng không lãng phí, Lôi Nộ lúc này mới đem cái chai ban đầu nhét vào trong tay Lạc Lạc hôn mê.

"Thiếu niên này không tồi, Bồn vương rất thương thức người chân thành, à..... Bồn vương nơi này có thanh kiếm, tặng cho người đổi lại nửa bình tử huyệt để long nước miếng đi."

Trên nẹp giới của Lôi Nộ chợt lóe sáng, Thanh bảo kiếm màu tím liền lẳng lẳng nằm ở bên người Lạc Lạc.

Nguyệt Dạ nhìn cử động của hắn, nhưng không nói gì, trong lòng âm thầm có vài phần kính nể Lôi Vương này.

Đoạt tử huyệt để long nước miếng là vì nàng, nhưng hắn cũng không chiếm được lợi gì từ Lạc Lạc, ngược lại lấy bảo khí trao đổi, như thế sòng phẳng, sau này làm bằng hữu cũng tốt.

Làm xong này hết thảy, Lôi Nộ liền đưa tay mở kết giới, sau đó ngẩng đầu liếc Nguyệt Dạ.

Nguyệt Dạ vỗ vỗ Chi Chi, nói: "Để người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ tới đây đi"

Nói xong, liền xoay người nhảy lên lưng Băng Linh Huyệt Điều, cùng Lôi Nộ rời khỏi đây.

Chỉ còn lại thiếu niên ngủ say trong rừng cây sương mù nặng nề,

giấc mộng quá khứ như sương mù từ từ tiêu tán.

Đêm khuya, không trăng không sao, trong dịch quán Thành Lâm Hoài.

Một tia sáng quý dị màu đỏ từ tường vây dịch quán bay ra, song thoáng cái liền biến mất.

Trong bóng tối, thủ vệ kỵ binh đen không phát hiện điều bất thường gì.

Cả tòa Thành Lâm Hoài cũng ngủ say, chỉ một gian phòng trong dịch quán vẫn phát sáng, cả gian phòng bị kết giới đặc thù vây quanh, đột nhiên bùng lên ánh sáng đỏ quý dị, rồi lại yên lặng xuống.

Vừa rồi một tia sáng đỏ chính là không cẩn thận từ kết giới thẩm thấu ra ngoài.

Ánh sáng đỏ quá chói, mơ hồ mang theo sát khí, một đám ánh sáng chạy ở trong phòng, tựa như lưỡi dao sắc bén, không cẩn thận sẽ bị cắt thành vô số mảnh.

Xoẹt....

Một vạt áo màu trắng bị tia sáng đỏ cắt bỏ, rơi trên mặt đất, đúng vào lúc đó, ánh sáng đỏ như nổi điên tăng vọt lên, hung mãnh đánh vào kết giới!

"Vẫn không nghe lời a." Tiếng thở dài nhẹ nhàng vang lên trong ánh sáng đỏ, sau một lát, một ngón tay thon dài từ ánh sáng đỏ vươn đến, trong lòng bàn tay, một đóa hoa sen trắng chậm rãi nở rộ.

Chỗ hoa nở có từng luồng gió nhẹ lượn vòng khỏi cánh hoa, cuốn lấy

một luồng ánh sáng đỏ, sau đó nhanh chóng đè ép.

Ánh sáng đỏ hung mãnh, gió màu trắng lại cường chế, hai bên quần đấu, kết giới đều lay động, dường như sau một khắc sẽ nát vụn.

Rốt cuộc gió màu trắng cũng chiếm thượng phong, thành công đè ánh sáng đỏ tiến vào lò chế thuốc.

Ngón tay thon dài kết ấn trên dược lò, để gió buộc chặt ánh sáng đỏ trong dược lò, mặc nó giãy dụa cũng không ra được.

Xoa xoa mồ hôi trên trán, Phong Liên Dược ngược mắt lên, dưới làn mi, con ngươi màu tím nhẹ nhàng liếc ngoài cửa sổ, bên khốe môi chậm rãi lộ nụ cười tươi tắn.

"Vào đi." Tiện tay giơ lên, mở kết giới ra.

Cửa sổ bị đẩy ra, một thiếu nữ mặc y phục đen ngồi trên cửa sổ, gió đêm thổi vạt áo màu đen của nàng, nghiêng mặt trầm lắng hỏi: "Thật sự rất khó sao?"

"Bình thường mà thôi." Hấn sủng nịch cười, nhẹ nhàng ngoắc tay nàng, nàng rất nghe lời nhảy xuống cửa sổ, đi tới bên cạnh hấn.

"Nếu thật sự khó thành, không cần tự làm khó mình." Nguyệt Dạ ngồi đối diện hấn, nhìn Tịnh Liên Viêm Hỏa Đình, nhẹ nhàng mím môi nói.

Bọn họ đã có đủ tất cả dược liệu, kể cả Dạ Vương huyết, dựa theo phương thuốc luyện chế Thất Phá Đan của Hiên Viên Cẩn, đáng tiếc dược liệu dược tính quá hung mãnh, hơn nữa Dạ Vương huyết quả thực có năng lượng hủy thiên diệt địa.

Loại sức mạnh quá đáng sợ này ngay cả Lôi Nộ cũng tránh ra xa,

không dám tới gần.

Lúc Phương Pháp Tây cùng Ô Lạp đưa tới Dạ Vương huyết cũng mang theo một câu nói của Dạ Vương:

"Thất Phá Đan có thể dựng lại linh thể thì sao? Chuyện nghịch thiên mà nàng dám làm, không sợ trời phạt sao?"

Trời phạt?

Nàng không tin thần quỷ Phật yêu, chỉ tin hết thảy kỳ tích do chính mình tạo ra!

Bởi vậy nàng nghe xong chỉ cười trừ, nhân sinh trên đời, nếu cứ nhìn trước ngó sau, nơm nớp lo sợ thì có ý nghĩa gì?

Thất Phá Đan có thể thành, nàng cao hứng không ngừng.

Không thể thành, nàng cũng sẽ không oán trời trách đất.

Trước mắt mong muốn nhất là được sống, song nàng sẽ không bởi vậy mà liên lụy một người khác cùng nàng chịu khổ.

"Nhất định có thể thành." Lúc nàng xuất thần trong chốc lát, Phong Liên Dục cũng nhìn nàng, khẽ cười đứng lên, "Hoàng Bắc Nguyệt mà ta quen chưa bao giờ cau mày như vậy, nhớ kỹ sao? người từng cho ta nghịch thiên, ta cũng có thể cho người nghịch một lần."

Nguyệt Dạ liếc mắt nhìn hắn, ánh mắt màu lam lạnh nhẹ nhàng lưu chuyển, liễm điễm động lòng người. Phong Liên Dục ngẩn ra, đột nhiên khuynh thân về phía trước, một tay nhẹ nhàng nâng cằm nàng.

"Bắc Nguyệt....."

Trên đỉnh đầu bóng ma chậm rãi bao phủ xuống, Nguyệt Dạ nâng đầu, trong con ngươi từ từ chiếu ra khuôn mặt tuấn mỹ đến mức khiến người sợ than của hắn.

Bên khóe môi tươi cười chậm rãi mở rộng, nàng nhẹ nhàng quay vòng đôi mắt một chút, thấp giọng nói: "Hiện tại sợ rằng không thích hợp."

"Nhắm mắt lại." Giọng nói hấp dẫn nhẹ nhàng phảng phất ở bên tai nàng, tiếng nói trầm thấp khiến trái tim nàng cũng run lên một cái.

"Uhm..... ngươi cũng nhắm mắt lại đi." Nguyệt Dạ bất đắc dĩ nói.

Phong Liên Dục thực sự nhắm mắt lại, gương mặt chậm rãi tiếp cận, góc độ cùng vị trí cũng cho là vô cùng chuẩn xác, nhất định hôn lên đôi môi đỏ mọng của nàng.

Chương 1062: Không phá thì không xây 2

Môi mềm mại ấm áp nhẹ nhàng hạ xuống xong, một tràng cười dễ nghe đột nhiên vang lên.

Phong Liên Dực giật mình, lập tức về mặt khổ sở, chậm rãi mở mắt nhìn trước mắt.....tiểu hồ ly về mặt vô tội giương mắt nhìn hẳn.

"ha ha ha..." Trong phong ấn truyền đến tràng cười của Nguyệt Dạ mang theo hào hứng "Như thế nào, cảm giác gì?"

Phong Liên Dực nghiêng răng nói:"Lông xù."

"Ha ha ha" Lần này tiếng cười là từ ngoài cửa sổ truyền đến, dương dương tự đắc, còn có một chút khoái trá.

Đã sớm nhận thấy khí tức không tầm thường tới gần, bởi vậy Phong Liên Dực cũng không quá kinh ngạc, chỉ ôm tiểu hồ ly vào trong lòng, sau đó thờ ơ ngẩng đầu.

Mùi hương hoa thoát nhiên xẹt qua, vạt áo yêu hồng chậm rãi xuất hiện trên cửa sổ.

Tóc đen tán lác trên mặt đất, ngọn đèn dầu trong phòng ánh vào khuôn mặt yêu nghiệt mỹ hoặc, con ngươi hẹp dài như hồ ly nheo lại.

"Nào có dễ dàng cho ngươi đắc thủ như vậy?"

Hiển nhiên là mới vừa tắm rửa, trên sợi tóc hẳn vẫn mang theo một

chút bọt nước, vạt áo hơi mở, mơ hồ lộ ra da thịt trắng nõn nhẵn nhụi giống như gốm sứ.

Lúc mỹ nhân Yểm nói, khẩu khí chứng tỏ hẳn là chủ nhân của trăm phương ngàn kế bắt được mèo ăn trộm cá, vẻ mặt còn có chút đê tiện.

Nguyệt Dạ bất đắc dĩ ở trong phong ấn lắc đầu, tối nay không có ánh trăng, nàng dựa vào thuật pháp của Yểm chống đỡ mới có thể duy trì thân thể, ai ngờ hẳn tới kịp thời như vậy, xuống tay quá thâm.

Để Phong Liên Dực không thể đắc thủ thì thôi, lại khiến hẳn trao nụ hôn thuần khiết cho một con tiểu hồ ly.

Giờ phút này nam nhân mặt ngoài ôn nhu ưu nhã nhưng kì thực nội tâm vô cùng phức tạp không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhìn hẳn buông mắt, dưới làn mi nồng đậm thấp thoáng một đôi mắt màu tím bình tĩnh không gợn sóng, tuyệt sắc khuynh quốc không thua bất luận kẻ nào, dưới ánh đèn hiện ra sắc thái mông lung mê huyễn.

Nguyệt Dạ trong lòng trầm xuống, mơ hồ cảm thấy dự cảm không ổn.

Ngoài cửa sổ đột nhiên có gió nổi lên, nhánh cây trong sân lung lay, lá xanh vừa mọc ra ào ào vang lên.

Yểm đang cười ngẩng đầu lên, liếc nhìn ngoài cửa sổ, trong con ngươi hẹp dài chợt lóe lên ánh sáng đỏ.

Hình như có thứ gì đang từ xa chậm rãi đến gần...

Nhưng dường như không có nguy hiểm gì, Yểm híp mắt, vẫn không

nhúc nhích, khóe mắt liếc khuôn mặt không biểu cảm của Phong Liên Dực.

"Này....." Yểm vừa định mở miệng, nhưng lại nhìn thấy Phong Liên Dực đột nhiên giơ tay lên, một ánh sáng như nước chảy hiện lên trong tay hắn, sau đó chậm rãi mở rộng, hình thành một quang sáng như mặt gương.

Kết giới?

Cử động này của hắn đột nhiên khiến Yểm khó hiểu, hai mắt hồ ly chậm rãi trợn to, gió ban đêm phe phẩy tóc đen của hắn.

Nguyệt Dạ ngược đầu, từ trong ánh mắt tiểu hồ ly đột nhiên nhìn thấy khóe môi Phong Liên Dực dương một chút, có cảm giác tính kế.

Kết giới hình thành trong nháy mắt, gió ngoài cửa sổ chợt trở nên mãnh liệt, Yểm một thân y phục đỏ hoàn toàn bị thổi loạn.

"Ha ha! Cho dù ngươi có thể điều khiển tất cả gió ở trên đời, ta há có thể....."

Yểm cười to, đột nhiên gió bão màu đen chợt bao phủ hắn.

Phanh...

Gió bão màu đen kịch liệt vọt tới, hung hăng đánh vào trên kết giới, sau một trận bụi mù tràn ngập, gió chậm rãi tiêu tán.

Nguyệt Dạ trợn mắt há miệng nhìn chuyện xảy ra trước mắt, hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại.

"Hơ.....đây là....." Nhìn bụi mù màu đen chậm rãi lắng đọng xuống,

khóe mắt Nguyệt Dạ không nhìn được co quắp một chút.

"Trong cung vận tới phân tro mà thôi." Phong Liên Dực thoải mái nói, khẩu khí rõ ràng thoải mái hơn sau khi báo thù.

Quả nhiên.....

"Khụ khụ, khụ khụ....."

Đợi tro bụi tán đi, Yểm một thân chật vật, vừa mới tắm rửa vốn tươi mát đẹp đẽ như đóa hoa hồng mới chớm nở,..... hiện tại chỉ như hoa dại ven đường bị mùi vạ binh mã tàn phá giẫm đạp.

Hung hăng lau khuôn mặt yêu nghiệt đầy dơ bẩn tro bụi, Yểm oán hận chỉ vào Phong Liên Dực, nói: "Người giở trò lừa bịp!"

Phong Liên Dực sủng ái ôm tiểu hồ ly, cách kết giới sáng như nước gợn nói: "Bình bất yểm trá."

"Người muốn đánh nhau phải không? Hừ! Không có Lệ Tà ở đây, hôm nay ta không thể không làm thịt người!" trên người Yểm chột đặng đặng sát khí, hai mắt cũng tức đỏ lên.

Phong Liên Dực thản nhiên liếc phía sau hẳn, cười nói: "Lệ Tà tới."

Yểm đại khái là bị tức đến phát điên, chỉ số thông minh trước mặt Phong Liên Dực luôn luôn tinh táo đúng là bị giảm xuống, dĩ nhiên tin thật mà ngoái nhìn lại, phía sau không một bóng người, mới biết bị lừa!

Phong Liên Dực cười ha hả: "Đã nói bình bất yểm trá."

"Người là tên gian trá giáo hoạt! Ta nhất định không để tiểu Bắc

Nguyệt học xấu theo ngươi!" Yểm đánh thốc lên, kết giới nhẹ nhàng bị đánh vỡ.

Song, thực lực Phong Liên Dực thuộc tính phong đã đạt tới đỉnh núi, tốc độ há là người bình thường có thể kịp?

Yểm còn không tới gần, hấn đã mang Nguyệt Dạ tới cửa sổ.

Bạch y phát phơ, phiêu dật xuất trần.

Không một hạt bụi vương nhiễm, hấn điều khiển gió há lại có thể để tro bụi lây dính góc áo trắng thuần của hấn?

Nhìn hai người này hồ đồ, Nguyệt Dạ ở trong phong ấn khoanh tay thờ dài.

Một kẻ cũng nhiều tuổi, tuy nói thần thú căn bản không bị "Già đi", nhưng tuổi này không thể chối cãi.

Mà kẻ kia tốt xấu là vua của một nước, nổi danh lãnh khốc vô tình.

Hiện tại lại đồng thời ở đây diễn trò trẻ con, một kẻ lòng dạ hiểm độc làm chuyện xấu, một tên âm hiểm trả thù, sau đó lộ ra bộ mặt trẻ con như con nít đánh nhau ngươi đuổi ta chạy.

Mặt mày xạm lại, Nguyệt Dạ không nhìn được, không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói: "Các ngươi không mệt mỏi sao?".

Phong Liên Dực mỉm cười, hấn không mệt.

Trái lại Yểm sẽ không thoải mái, đầy người tro bụi, chỗ nào còn vẻ yêu nghiệt tuyệt đại tao nhã?

"Hừ! Ta sớm chỉ biết Xú nha đầu người không lương tâm! Từ lúc xa ta lại càng không có lương tâm!" Nghe giọng nói lạnh lạnh của Nguyệt Dạ, Yểm đau lòng nhức óc nói.

"Trước biến ta ra ngoài kết giới."

"Không!" Yểm dứt khoát địa cự tuyệt, dù sao đêm nay không có ánh trăng, nàng chỉ có thể cầu hắc, cơ hội tốt như vậy nhất định phải để nàng van cầu hắc.

"Không?"

"Không!"

"Thật không?"

"Tuyệt đối không!"

"Vậy được rồi, ta vốn có mấy lời muốn nói với ngươi. Trước bị phong ấn ta không biết mình là ai, cho nên không nghĩ đến. Hiện tại thật vất vả nghĩ tới, việc vẫn chôn giấu trong lòng ta, muốn chính miệng nói với ngươi."

Nguyệt Dạ có chút tiếc hận lắc đầu.

"Nói cái gì?" trong nháy mắt Yểm hai mắt sáng lên, nhìn chăm chăm nàng, lòng tràn đầy chờ mong.

"Ta hiện tại không muốn nói." Nguyệt Dạ lạnh lạnh nói.

Yểm tiến lại gần, lấy lòng cười nói: "Nói đi nói đi!"

"Không muốn nói!"

Yếm môi mím thật chặt nhìn nàng, trong con ngươi hồ ly trong suốt lóe vẻ giảo hoạt, giống như đúc vẻ tính kế cùng khôn khéo trước kia.

"Xú nha đầu quả nhiên không hề thay đổi..." Yếm than thở, hai tay bắt đầu chậm rãi kết ấn, đầu ngón tay chớp lóe sáng như ánh trăng, hần nhẹ nhàng điểm trên trán tiểu hồ ly.

Thân thể tiểu hồ ly hư ảo bắt đầu biến hình, thân thể cô gái chậm rãi xuất hiện, da thịt trắng nõn, hai chân thon dài...

Yếm sửng sốt một chút, đột nhiên trong lòng vừa động muốn cẩn thận nhìn, song Phong Liên Dục dường như sớm dự liệu lại giương tay vung áo choàng lên, chậm rãi bao vây thân hình cô gái đang hình thành lại.

"Hừ!" Yếm sắc mặt xanh mét hừ mạnh một tiếng, không chiếm được lợi thế, ngay cả nhìn cũng không cho nhìn!

Nguyệt Dạ tựa vào trong lòng Phong Liên Dục, ha ha cười không ngừng.

Yếm một tay kéo lấy nàng, ghen tuông bay đầy trời "Nói đi, ngươi có lời gì muốn nói với ta?"

Nguyệt Dạ nhẹ nhàng liếc hần, đang muốn mở miệng nói hai câu đùa giỡn chọc tức hần, đột nhiên Phong Liên Dục đứng lên, vẻ mặt mang cười thoáng có chút nghiêm nghị.

"Làm sao vậy?" Nhìn thấy vẻ mặt hần như vậy, Nguyệt Dạ trầm xuống, trong lòng biết hần luôn luôn lãnh đạm an tĩnh như nước, rất ít gặp phải vẻ mặt khiếp sợ như vậy.

Mi tâm nhú chặt, một cảm giác kỳ dị dâng lên trong lòng, hẳn không kịp giải thích, chỉ bước tới trong phòng mơ hồ thoáng hiện ánh sáng đỏ từ Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh.

Thấy thế, Nguyệt Dạ cũng muốn đi theo, lại bị Yểm duỗi tay ngăn cản, "Người đứng ở đây đừng nhúc nhích."

Ngay cả Yểm cũng có ngữ khí nghiêm túc trầm xuống, Nguyệt Dạ giật mình, thực lực trạng thái linh hồn của nàng tương đối yếu kém, đối với một ít khí tức cường đại đúng là không cảm giác được.

Chương 1063: Không phá thì không xây 3

Nhưng cường giả như Phong Liên Dực cùng Yểm kỳ mẫn cảm, bất cứ một chút nguyên khí dao động, cũng không tránh được phạm vi cảm giác của bọn họ.

Có Yểm cảnh cáo, nàng cũng đứng tại chỗ không động đậy, lúc này, nàng tự nhiên không dám khinh thường.

Yểm che trước nàng, mà Phong Liên Dực thì chậm rãi đi tới bên cạnh Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, nhìn chớp động mơ hồ, dường như ánh sáng đỏ tùy thời đều đột phá ra, hấn sắc mặt càng ngày càng nghiêm nghị.

Đưa tay đặt trên đỉnh, làm luyện dược sư có thể xem xét hết thay động tĩnh trong dược lò.

Chỉ cần nhắm mắt lại, thông qua thần thức liền biết giờ phút này chuyện gì xảy ra bên trong.

Thần thức xuyên thấu qua một mảnh ánh sáng đỏ đẹp mắt, hồi lâu như không có giới hạn, rõ ràng Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh chỉ là không gian nho nhỏ, nhưng ánh sáng đỏ tạo ra sức mạnh cường đại kiến thần thức của hấn chạy gần một phút mới tới trung tâm ánh sáng đỏ mà tìm tòi.

Thân thể Phong Liên Dực run lên một cái, thấp giọng "a" một tiếng.

"Rốt cục nhìn thấy gì?" Yểm không kiên nhẫn, bởi vì hấn cũng cảm

giác được trong Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh có sức mạnh cường đại khó tin.

Ngay cả hấn cũng không thể khinh thường.

Phong Liên Dực ngẩng đầu, tay đặt trên dực lò giơ lên, ngay sau đó không nói một lời bắt đầu kết ấn. Động tác tay biến ảo nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn, nhưng Nguyệt Dạ nhận ra đó là dấu tay chuyên môn của luyện dực sư.

Dấu tay hình như tỏ vẻ.....chế thuốc sắp thành công?

Trên mặt đột nhiên hiện lên ý nghĩ vui mừng, chẳng lẽ vừa rồi cảm giác bất thường vì Thất Phá Đan đã luyện thành sao?

Yểm nhìn dấu tay cũng hiểu, trên mặt cũng biểu lộ khó tin nhú một chút, lại lắc đầu, lẩm bẩm: "Làm sao có thể....."

Nghe giọng nói hấn không dám tin, Nguyệt Dạ cười nói: "Thiên tài Hiên Viên Cẩn chưa từng luyện thành Thất Phá Đan, đối với chúng ta lại thành công, người rất kinh ngạc có phải hay không?"

"Thất Phá Đan căn bản là không thể tồn tại, Cẩn nhi lúc đầu....."

"Cô ta thiếu Dạ Vương huyết, mặc dù ta không biết huyết rốt cục có tác dụng gì, tuy nhiên, chứng kiến Thất Phá Đan luyện thành thì chứng minh người của Tư U Cảnh không gạt ta."

"Dạ Vương? Ý người là Dạ Vương Tiêu Lan?" Yểm giật mình, đột nhiên cười rộ lên, "Thuốc trên thế gian nàng cũng thử, chỉ quên Tiêu Lan."

"Hiên Viên Cẩn thực sự là thiên tài." Nguyệt Dạ cũng bội phục, nàng

bản tính lãnh khốc cao ngạo, rất ít khi tôn sùng một người như vậy.

Nhưng Hiên Viên Cẩn là người nàng kính nể nhất trừ sư phụ.

Yểm trầm mặc không nói, không biết hẳn trầm mặc vì đồng ý lời của nàng, hay là không đồng ý đây?

Hai người không ai nói gì, đột nhiên trong lúc đó, một sức mạnh cường đại đẩy mạnh khuếch tán trong không khí, khiến Yểm cùng Nguyệt Dạ không có phòng bị đồng loạt lui mấy bước, Nguyệt Dạ trực tiếp đánh vào vách tường mới có thể dừng lại bước chân.

Trong nhà bùng lên ánh sáng đỏ!

Ánh sáng chói mắt khiến người ta không mở được mắt, sức mạnh vô cùng vô tận chạy trong phòng, toàn bộ cái bàn cái chén bị sức mạnh này nghiền thành bụi phấn!

Nguyệt Dạ đưa tay che mắt, nhìn thấy một màn trước mắt, sắc mặt tái nhợt, tính cách cẩn thận khiến nàng lập tức liên lạc cùng Vạn Thú Vô Cương.

Tay áo màu trắng của Phong Liên Dực tại hào quang màu đỏ hết sức bắt mắt, vù vù bay lên, ngón tay thon dài của hắn thay đổi ấn quyết, theo đầu ngón tay như nước chảy mây trôi, một quả đan dược đỏ như máu chậm rãi dâng lên từ Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh.

Toàn thân màu đỏ, giống như máu tươi hàng vạn hàng nghìn người ngưng tụ thành, mang theo sát khí lúc ẩn lúc hiện ở chung quanh đan dược.

Nguyệt Dạ đứng bên cửa sổ, đột nhiên cảm giác sắc trời bên ngoài vốn âm trầm, giờ phút này lại càng u ám, tiếng sấm cùng tia chớp

xuyên qua mây đen.

Ban đêm trầm tĩnh, chớp mắt sắp có mưa gió.

Gió rét lạnh từ xa xa gào thét mà đến.

Trời đất biến sắc, núi sông dao động!

Đây là tình cảnh sau khi Thất Phá Đan luyện thành sao? ngay cả trời đất cũng bị ảnh hưởng, chẳng trách Dạ Vương nói, đây là đi ngược lại ý trời.

Áp lực cường đại trước lồng ngực khiến linh hồn Nguyệt Dạ hết sức khó chịu, nhưng giờ phút này trên mặt nàng lại cười như ẩn như hiện.

Ngược lại ý trời? Nàng thích ngược lại ý trời!

Nếu ông trời chưa bao giờ thuận theo ý nàng, nàng vì sao phải khúm núm, luồn cúi, đau khổ cầu ông trời thương xót chứ?

So với khản cầu, không bằng đứng lên phản kháng!

Ánh sáng mặc dù chói mắt, song Yểm lại không nhắm mắt lại, trong ánh sáng đỏ chói chang, trên mặt hằn lộ vẻ khó tin.

Thất Phá Đan, đó chính là Căn nhi năm đó hao tổn tâm cơ, cuối cùng cả đời cũng không luyện chế ra sao.

Đan được phiêu phù giữa không trung, màu đỏ chậm rãi hình thành từng khe rãnh, mơ hồ như đồ dạng phức tạp nào đó.

Song, không chờ thấy rõ ràng, những khe rãnh kia đột nhiên hằn sâu,

mặt đan dực cũng phát ra tiếng lách tách.

Sắc mặt Phong Liên Dực không ngừng biến ảo bắt tay làm ấn, càng ngày càng tái nhợt, trên trán chậm rãi chảy ra từng giọt mồ hôi hột.

Ánh sáng đỏ mạnh mẽ, đan dực trôi nổi giữa không trung đột nhiên phát ra tiếng vang lớn, sau đó âm âm vỡ vụn!

Nguyệt Dạ khiếp sợ, trên vẻ mặt hoàn toàn cứng đờ!

"Đừng!" Hô to một tiếng, tựa hồ không thể tin việc chứng kiến trước mắt, Nguyệt Dạ nhanh xông lên.

Giống như trải qua thời gian dài kiên trì tin tưởng đột nhiên sụp đổ.

Tâm tình một khắc như rơi xuống đáy hồ.

"Đừng đi qua!" Phong Liên Dực bắt chặt lấy nàng.

Phía trước là ánh sáng đỏ chói mắt, không nhìn thấy cái gì, hung hiểm khó dò, nàng chỉ là hồn phách, không thể mạo hiểm.

"Ta....." Định mở miệng nói, nhưng không thốt nên lời.

Phong Liên Dực nhìn nàng, kiếp này sợ rằng vĩnh viễn sẽ không quên được vẻ mặt nàng hiện tại, không giống khổ sở, cũng không thất vọng, chính là phức tạp sâu đậm khiến hấn tan nát cõi lòng, không thể thờ nổi.

"Xin lỗi." Nhẹ nhàng kéo thân thể yếu ớt của nàng qua, Phong Liên Dực thấp giọng nói, một vệt máu tràn qua khóe môi, môi tái nhợt nhếch lên vì thất bại.

Nguyệt Dạ nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt lặng lẽ dừng ở hướng ánh sáng đỏ, biểu tình đã từ từ dễ dàng hơn.

Phá cũng tốt, ít nhất không cần sốt ruột mong đợi.

Biết là công dã tràng, nhưng tốt hơn là ôm hi vọng hư vô.

Chương 1064: Không phá thì không xây 4

Nàng thản nhiên tựa vào vai Phong Liên Dực mỉm cười.

"Người không sợ quý chứ?" Ngay lúc này, nàng thậm chí có tâm tình đùa giỡn.

Không biết là nội tâm quá cường đại, hay là cố ý giả vờ kiên cường.

"Ta không sợ, không biết những lão gia hỏa ở Nước Bắc Diệu có sợ hay không." Phong Liên Dực cũng thấp giọng phụ họa.

"Vậy phải làm thế nào?"

"Dù sao ta không là vua, bọn họ có sợ hay không cũng chẳng sao."

Hai người cùng cười rộ lên.

"Lúc này đừng nói nhảm nhiều như vậy chứ!" Trong giọng nói Yểm lạnh lùng mang theo vị chua xót.

Nguyệt Dạ hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên, vẻ mặt dễ dàng: "Hiện tại....."

Mới vừa nói ra hai chữ, đôi mắt màu lam lạnh đột nhiên trợn to, dường như đồng thời ánh sáng đỏ vươn tay, gắt gao tóm được thắt lưng nàng, dùng sức kéo!

"Nguyệt!" Phong Liên Dực kinh hãi, trên tay không còn nàng. Nàng bị

kéo vào trong ánh sáng hồng chói mắt!

Hắn không do dự lập tức vào theo, trong nháy mắt một thân tuyết trắng bị màu đỏ vô ngàn bao phủ.

Biến cố này tới quá đột ngột, lúc Yểm kịp phản ứng đã sớm không còn bóng dáng của Nguyệt Dạ cùng Phong Liên Dục.

"Đáng chết!" Thấp giọng mắng một tiếng, thoáng cái trên mặt yêu nghiệt toàn là sát khí, đáy mắt chợt lóe sắc đỏ, bóng dáng biến mất tại chỗ.

Ánh sáng hồng so với dây thừng huyền kim còn cứng hơn, gắt gao ghìm eo bụng khiến người ta không thở nổi.

Nguyệt Dạ đã sớm lấy Tuyết Ảnh Chiến Dao ra, hung hăng chém ánh sáng đỏ. Nhưng nó không biết đau vẫn kéo nàng đi thật lâu về phía trước mới bị nàng chặt bỏ.

Thoát khỏi ánh sáng đỏ trời buộc, thân thể Nguyệt Dạ trượt trên mặt đất thật xa mới đứng lại.

Ngẩng đầu lên nhìn, chính mình ở bên cạnh Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh, không ngờ vừa rồi bị kéo lâu như vậy mà chỉ đi vài bước ngắn ngủn mà thôi.

Giờ phút này trong Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh vẫn lóe ra ánh sáng đỏ, nàng chậm rãi đứng lên, ánh sáng đỏ xung quanh cũng không ngăn cản.

Nàng vươn tay, lấy lực linh hồn xem xét tình huống trong đỉnh.

"Như thế nào sẽ....." Nàng thì thào nói, không dám tin cẩn thận nhìn

lần nữa.

Không phải hoa mắt nhìn lầm, trong Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh có một quả đan dược màu đỏ trôi nổi.

Bề mặt điểm lệ màu đỏ vẫn xuất hiện rất nhiều vết rạn, hơn nữa theo thời gian, vết rạn cũng từ từ tăng thêm và mở rộng.....

Chung quanh không nóng, nhưng nhìn đan dược chậm rãi rút ra, Nguyệt Dạ trên trán toát mồ hôi.

Cảm xúc khẩn trương như một tay bóp chặt cổ họng nàng vậy..

Đừng rút ra!

Dưới tình thế cấp bách, nàng đột nhiên điều động nguyên khí Vạn Thú Vô Cương, lấy dấu tay luyện dược sư đẩy hắc khí vào trong Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh.

Ánh sáng đỏ rõ ràng ở bài xích khí đen, song Vạn Thú Vô Cương trờì sinh bá đạo, chỗ nào cũng nhúng tay vào, từ từ, từng đợt từng đợt hắc khí nhè nhẹ rót vào trong ánh sáng đỏ.

Nhìn giống như kính mạch, chậm rãi lưu động giữa ánh sáng đỏ, sau đó dựa theo đan dược màu đỏ. Trên trán Nguyệt Dạ đổ mồ hôi càng ngày càng nhiều.

Rốt cuộc, hắc khí cũng bao đan dược lại, khe nứt quả nhiên đình chỉ, khe nứt vốn hở ra nhưng lúc này lại chậm rãi kín miệng lại.

Sau một lát, màu đỏ bề ngoài như lớp sơn cũ bong từng mảng xuống, ánh sáng màu vàng chói mắt từ từ hiển lộ ra.

Hoa văn phức tạp lưu chuyển ở màu vàng, sức mạnh hấp dẫn linh hồn, giống như phát ra yêu cầu triệu hồi.

Ánh sáng màu đỏ trong Tịnh Liên Viêm Hỏa Đỉnh bị màu vàng xua tan, cuối cùng ngay cả ánh sáng đỏ xung quanh cũng biến mất.

Nguyệt Dạ vươn tay, một tay kết ấn, đan dược màu vàng liền từ trong đỉnh bay ra, nằm ở lòng bàn tay nàng.

"Đây mới là Thất Phá Đan thực sự." Nguyệt Dạ thấp giọng thì thào.

Song, trong nháy mắt đan dược tiếp xúc đến lòng bàn tay, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên một hình ảnh.

Nàng đột nhiên trợn to mắt, hơi thở bị kiềm hãm.

Trong hình ảnh chỉ có một khuôn mặt mơ hồ, trên khuôn mặt một đôi mắt màu đỏ sậm chậm rãi mở, đáy mắt bình tĩnh không có bất cứ tâm tình gì, chỉ khôn cùng tà ác lạnh như băng.

Nguyệt Dạ nhất thời cảm giác cả người lạnh như băng, tay chân chết lặng.

Bởi vì khuôn mặt, nàng nhận ra từng sớm chiều làm bạn qua năm năm.

"Quân Ly....."

Cả người run lên, nàng lập tức đứng lên, giờ phút này hồng quang sắp tan hết, nàng nhìn quanh một vòng nhưng không nhìn thấy bóng dáng Phong Liên Dược cùng Yểm.

Theo lý thuyết, bọn họ hẳn ở ngay chung quanh, chỉ bị ánh sáng đỏ

tạo ra kết giới ngăn trở, cho nên nàng không nhìn thấy bọn họ mà thôi.

Nắm thật chặt Thất Phá Đan, Nguyệt Dạ đi tới chỗ cửa sổ trong trí nhớ.

Thất Phá Đan trong tay, ánh sáng đỏ gặp phải nàng cũng tự động tách ra, bởi vậy nàng vài bước đã tới bên cửa sổ, ngoảnh đầu lại nhìn, ánh sáng đỏ chung quanh đã tan hết, khôi phục hiện trạng trong phòng.

Tịnh Liên Viêm Hỏa Đình an tĩnh trên nền nhà, im ắng như không có phát sinh gì.

Phong Liên Dực cùng Yểm lại không thấy.

Nguyệt Dạ đứng bên cửa sổ, đột nhiên một trận gió bão thổi tới, thổi trúng cửa sổ nặng nề đập vào lại văng ra.

Đất dưới chân hình như chấn động run lên một cái.

trong nháy mắt Nguyệt Dạ bị cuồng phong cuốn đi.

Thân thể thoáng một cái, nàng đã đứng trong viện, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong đêm khuya.

Không còn là màn đêm đen kịt, bầu trời như bị dã thú xé rách da, kinh hoàng như máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Tình cảnh như thế đã từng thấy.

Lúc nàng bỏ mạng, mà Yểm ra khỏi phong ấn, trời đất dị biến, bầu trời cũng xuất hiện cái khe, bắt đầu rơi nước mưa đỏ như máu.

Mà hiện tại, từ cái khe chảy xuống không phải nước mưa đỏ, mà thực sự là máu tươi.

Giờ phút này lệ khí cùng ma tính của Quân Ly mạnh hơn Yểm vô số lần từ phong ấn đi ra.

"Nha đầu! Đây là chuyện gì?"

Chống đỡ gió bão, Lôi Nộ xuất hiện trước mặt nàng, lớn tiếng nói chuyện mới không bị tiếng gió lấn át.

"Ma thú."

Lôi Nộ nhìn khẩu hình nàng nói chuyện, hồi lâu mới đoán ra nàng nói cái gì, sững sốt một chút, lập tức sắc mặt đột nhiên khó coi, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn bầu trời quý dị.

"Giống hết khi đó....." Lôi Nộ thì thào nói "Hiên Viên Cảnh đã trở về?"

"Không phải Hiên Viên Cảnh, tuy nhiên cũng vì nàng dựng lên." Nguyệt Dạ cười cười, nói: "Lôi Nộ, năm đó ma thú Yểm gây tai nạn và rắc rối trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp, Tư U Cảnh các người đối phó hẳn như thế nào?"

Lôi Nộ trịnh trọng lắc đầu, nói: "Không phải ta tự coi nhẹ mình, Dạ Vương bệ hạ gặp gỡ Hiên Viên Cảnh cũng không nhất định sẽ thua, nhưng Yểm....."

"Vậy lần này hẳn là may mắn Yểm không đứng về phe Quân Ly." Nguyệt Dạ vừa nói, một bên cất bước đi ra ngoài.

Lôi Nộ đuổi theo, hỏi: "Nha đầu, đi đâu?"

Nguyệt Dạ mở tay ra, ánh sáng vàng lóe lên, Lôi Nộ chấn động: "Đó là....."

"Thất Phá Đan."

"Thành công?" Lôi Nộ giật mình, tựa như nuốt vô số tảng đá.

Tỷ lệ Thất Phá Đan thành công so với gặp ma thú Yểm còn thấp hơn.

Thiếu nữ này chẳng lẽ ông trời cũng nương theo nàng?

"Lôi Nộ các hạ, chớ quên khế ước chúng ta, ngươi cần phải bảo vệ ta." Nguyệt Dạ liếc mắt nhìn hắn, nhắc nhở hắn chớ quên khế ước.

"Bốn vương tự nhiên sẽ không quên, nhưng Thất Phá Đan vừa mới luyện thành, ngươi sẽ không bắt đầu dựng lại linh thể chứ?"

"Không có thời gian do dự." Nguyệt Dạ gắt gao nắm đan dược trong tay, nghĩ đến Phong Liên Dược cùng Yểm biến mất, hiện tại không còn thời gian hoài nghi Thất Phá Đan rốt cục có thể giúp nàng dựng lại linh thể thành công hay không.

Nàng cũng không dám lo lắng đan dược này sẽ mang đến hậu quả gì.

Hiện tại Nguyệt Dạ chỉ có một con đường - đó chính là mạo hiểm tính mạng!

"Nha đầu, đây không phải lúc có thể đùa giỡn a!" Lôi Nộ nhắc nhở nàng.

Nguyệt Dạ vừa đi vừa mỉm cười: "Ta là người hay đùa sao?"

Lôi Nộ trầm mặc, nàng vẻ mặt kiên quyết như vậy, tự nhiên không giống nói giỡn, nhưng nguyên nhân chính là bộ dáng này mới khiến người ta lo lắng a!

Tuy nói nha đầu kia gian trá狡 hoạt âm hiểm, tuy nhiên lúc ở chung, hẳn thực thích tính tình nha đầu kia.

Nhân sinh khó được có mấy cái bằng hữu, hẳn Lôi Nộ cũng luôn luôn không phải người tính toán chi li có thù tất báo, chỉ cần cao hứng là tốt rồi!

Cho nên vẫn có chút lo lắng nha đầu kia a!

"Ta muốn tìm nơi an toàn dựng lại linh thể, phiền người giúp ta coi chừng." Nguyệt Dạ đã gọi Băng Linh Huyền Diệu cùng Nến Đỏ trở lại đây.

Trong Thành Lâm Hoài, chỗ an toàn nhất chỉ có Biệt Nguyệt Sơn Trang, Hiên Viên Vấn Thiên lưu lại kết giới cường đại, tin tưởng không ai có thể xông tới.

"Cái này không thành vấn đề!" Lôi Nộ khoanh tay nói, hẳn rất muốn xem nha đầu này có thể lập ra bao nhiêu kỳ tích.

Xem ra quy tắc vận hành trên thế giới này, rất nhanh sẽ bị nha đầu trẻ tuổi này phá vỡ a!

Khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay qua Thành Lâm Hoài.

Bị thiên biến kinh động, không biết là đâu trong thành vốn không một tiếng động, nhưng giờ phút này rất nhiều người cũng đốt đèn lên.

Không ít dân chúng đi ra khỏi nhà, già trẻ lớn bé cùng nhau chỉ chỉ bầu trời quỳ dị.

Kỵ binh đen tuần tra ngẩng đầu nhìn bầu trời, lập tức truyền tin tức vào trong cung.

Trời sinh dị biến, quỷ dị không hiểu, xem ra có đại sự sắp xảy ra!

Nguyệt Dạ mím môi, nhìn hết thầy trong thành, không nói được một lời, sau đó, trong bóng đêm con người màu lam như ẩn như hiện lại càng ngày càng kiên định.

"Chủ nhân, đúng là Quân Ly nhập ma..."

Nhìn bầu trời biến dị, sắc mặt Nến Đỏ cũng tái nhợt thấp giọng nói, trong lòng sợ hãi hơn bất kỳ ai.

Bởi vì nàng đã từng thấy Yểm sau khi nhập ma mang đến tai nạn khủng bố như thế nào.

Ma tính của Quân Ly dường như quá nặng, không biết vì sao trong lòng Nến Đỏ lần đầu tiên xuất hiện cảm giác bất an cùng sợ hãi.

Năm đó Yểm, chỉ là tà ác, lực phá hoại rất mạnh!

Mà Quân Ly hôm nay loáng thoáng có cảm giác âm trầm thấu tận xương tủy.

Nàng cảm giác hết thầy cũng không dám nói với Nguyệt Dạ.

Việc cấp bách là Nguyệt Dạ có thể dựng lại linh thể, nếu không, Quân Ly còn không có diệt, kế tiếp chính nàng sẽ nhập ma.

Mà Nguyệt Dạ cũng bất cứ lúc nào cũng trấn định, trên mặt thanh lệ không hề nhìn thấy bối rối, hết thảy đều bình tĩnh như ở trong lòng bàn tay!

Chương 1065: Dựng lại Linh thể 1

Gió bão gào thét.

Dường như chỉ trong chớp mắt, ánh sáng đỏ biến mất, đôi mắt màu tím nhú lại, sau đó chậm rãi mở ra.

Trước mắt xuất hiện không phải căn phòng quen thuộc, mà là một vách núi dựng đứng cheo leo.

Trong trời đêm hắc ám, trên bầu trời bị xé rách chảy xuống máu tươi màu đỏ, tựa hồ chảy xuống dưới vách núi.

Chỗ Phong Liên Dực đứng thẳng là vách núi cao nhất, gió lạnh bốn phương tám hướng thổi tới, tuyết trắng y bào bay phất phới.

Dưới chân vực sâu vạn trượng truyền đến tiếng kêu rên thê lương.

Mặt không thay đổi nhìn hết thảy chung quanh, hắc chậm rãi đi về phía trước nửa bước, vài cục đá từ dưới lòng bàn chân rơi xuống dưới vực sâu, tiếng động kia vẫn duy trì liên tục, không có tiếng chạm đất, chỉ càng ngày càng yếu ớt, mãi đến khi không nghe được gì.

Quá thật là vực sâu vạn trượng.

Mà ở đây trừ hắc thì không có bất kỳ ai.

Nhìn bầu trời cùng vách núi, khoe miệng hắc nhếch lên độ cong lãnh

đạm, nhẹ nhàng nói: "Nước Nam Dục ở phía nam, địa thế trước sau như một bằng phẳng, lần đầu tiên bất ngờ nhìn thấy vách núi như vậy."

Gió gào thét tàn phá bừa bãi xung quanh, giọng nói của hắn cũng biến mất trong gió.

Giọng nói trầm thấp như vậy vốn trong gió lớn không dễ bị nghe thấy, nhưng hắn vẫn nói được một cách trầm thấp thông thả, bình tĩnh tự nhiên.

"Ta đã sớm nói hắn rất thông minh, người bình thường không lừa được hắn." Giọng nói âm nhu vang lên trong gió.

Phong Liên Dục khước miệng nhếch lên, quả nhiên như hắn phỏng đoán, hắn không thể chớp mắt đã bị đưa tới ngàn dặm bên ngoài.

Nếu có năng lực ngày đi ngàn dặm, thì trừ phi là thần tiên trên trời.

Đáng tiếc, trên đời này không có thần!

Cho nên, hắn bây giờ là ở trong ảo cảnh.

Ảo cảnh nguy hiểm giống như thật!

Ngẩng đầu nhìn về phía giọng nói truyền đến, chỗ kia có màu đỏ tay áo nhanh chóng xẹt qua, sau đó một nam nhân yêu nghiệt sắc mặt khó coi đi đến.

Phong Liên Dục giương mi lên, bình thản cười.

Từ lúc thấy Yểm tới nay, lần đầu tiên nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mặt khó coi như vậy.

"Người dĩ nhiên vẫn cười được?" Yểm lạnh lùng liếc hẳn nói: "Ma thú "Sát cảnh", người biết lợi hại thế nào sao?"

"Lợi hại thì sao, cũng đã vào được." Phong Liên Dục thản nhiên nói, phần này lạnh nhạt cũng không phải ngụy trang, hẳn luôn luôn lạnh lùng điềm tĩnh như thế.

Nhưng Yểm lại tức giận đến giơ chân, lớn tiếng nói: "Bị nhốt ở bên trong ba ngày không ra được thì không phải bị hung hiểm bầy rập giết chết! mà chính là hóa thành máu loãng chảy ra vết nứt trên bầu trời! Người không sợ?".

"Nguyệt không ở đây." Phong Liên Dục ngẩng đầu âm đạm cười, đột nhiên nói một câu.

Yểm hỗn hển giật mình một cái, lập tức trầm mặt xuống, lầm bầm nói: "Ghét nhất loại người hư tình giả ý như người....."

"Bởi vì là hồn phách, cho nên sát cảnh không thể mang nàng vào." Cũng không để ý tới lời hẳn nói, Phong Liên Dục cứ thế nhìn chung quanh nói.

"Ừ." Yểm gật đầu, tại nơi hung hiểm, lần đầu tiên hẳn cau mày suy nghĩ sâu xa, rất nghiêm túc suy nghĩ sâu xa.

Phong Liên Dục tưởng hẳn đang tự hỏi từ đây ra ngoài thế nào, dù sao năm đó hẳn cũng nhập ma giống Quân Ly. Như vậy, hẳn cũng hiểu rất rõ sát cảnh.

Nhưng chờ Yểm suy tư nửa ngày, hẳn lại đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt yêu nghiệt không có rối rắm.

"Này!" hấn hô to với bóng lưng Phong Liên Dực.

Phong Liên Dực xoay người nhìn hấn.

Yểm mất tự nhiên một chút, đã nói: "Có... vấn đề ta vẫn không rõ."

Phong Liên Dực không nói lời nào, quan sát biến hóa rất nhỏ xung quanh, nhưng lại chờ Yểm tiếp tục nói.

Yểm trề môi: "Này! Người rốt cục có nghe hay không?"

"Ừ." Miễn cưỡng lên tiếng, trong ống tay áo một luồng nguyên khí phong chậm rãi tràn ra, chảy vào sát cảnh, nhưng nguyên khí vừa mới chạm vào sát cảnh, tay hấn liền như bị ong mật đâm, đột nhiên đau nhói.

Nguyên khí Phong lập tức lùi về.

Hấn khó tin nhìn không khí hư vô, quả thật rất lợi hại.

Bên tai, Yểm vẫn oang oang: "Luận ngoại mạo, ta không kém người; Bàn về thực lực, người đại khái không hơn ta. Muốn nói hiểu rõ nàng, ta mỗi ngày ở cùng một chỗ với nàng. Ta nghĩ không rõ, nàng rốt cuộc vì sao thích người?"

Đã qua một lần thất bại, Phong Liên Dực còn muốn tiếp tục nghĩ biện pháp hiểu rõ sát cảnh này, nghe Yểm hỏi không khỏi lắc đầu thờ dài.

"Hiện tại không phải lúc muốn biết điều này chứ?"

"Ta hiện tại muốn biết!" Yểm cố chấp như tảng đá "Tại sao?"

Phong Liên Dực xoay người, chậm rãi đi dọc theo vách đá lên phía

trước, muốn xem tình huống phía trước.

Yểm theo sát hắn "Nói mau! Người nói cho ta biết nguyên nhân, ta sẽ nói cho người biết cách đi ra ngoài!"

Một câu nói kia rất cuộc đả động hắn, tuy nhiên, bước chân Phong Liên Dực vẫn đi về phía trước không hề dừng, chỉ thản nhiên mở miệng: "Đạo lý đơn giản như vậy cũng không rõ?"

Đơn giản?

Yểm ngẩn ra, nhưng hắn nghĩ đến mức vỡ đầu cũng không nghĩ ra a.

"Rốt cục là tại sao?" Yểm căng thẳng nhìn bóng lưng của hắn.

Phong Liên Dực khóe miệng khẽ nhếch, cười lạnh: "Người thú khác biệt."

Ầm ầm...

Giống như một tia chớp từ bầu trời đánh xuống đầu Yểm, cả người hắn cũng ngây dại.

Người – thú – khác – biệt!

Bốn chữ này như một tòa núi lớn chắn ngang trước mắt, núi cao khiến hắn nhìn mà khiếp sợ.

Yểm đáng thương lặng lẽ đứng trong gió lạnh, hồi lâu mới xoa xoa khóe mắt, nói: "Cái này không công bằng!"

Đang muốn tìm Phong Liên Dực lý luận, làm sao quyết định được

vận mệnh sinh ra? Đây không phải là ức hiếp người sao?

Nhưng vừa chớp mắt, xung quanh gió bão gào thét, bên vách núi lại không một bóng người.

"Người đâu? Này tên quỷ chán ghét kia!" Yểm đi nhanh lên phía trước vài bước, mãi cho đến bờ vách núi cũng không nhìn thấy bóng người.

Trên người rùng mình: Chẳng lẽ rớt xuống vách núi? Bị tên Quân Ly lạng lẽ giải quyết?

Vừa nghĩ như vậy, hấn lại cao hứng vuốt cằm: "Chết cũng được, như vậy sẽ không còn chướng ngại vật!"

Trong suy nghĩ của hấn lạng lẽ xếp thứ tự những nam nhân theo cảm nhận của Hoàng Bắc Nguyệt.

Đầu tiên người mà xú nha đầu thích nhất là Phong Liên Dực, thứ hai không thể nghi ngờ tuyệt đối là hấn, thứ ba là Chiến Dã, thứ tư là Quân Ly, thứ năm là Lạc Lạc Bồ Cát Nhĩ, cuối cùng mới miễn cưỡng cho cái tên du côn cắc kè Mặc Liên lót chân.

Cho nên, Phong Liên Dực mà chết thì hấn liền tự động bay lên vị trí thứ nhất.

Vừa nghĩ như vậy, Yểm liền cười hắc hắc, trong tay bắt đầu kết ấn. Đúng như Phong Liên Dực nghĩ, hấn quả thật hiểu rõ sát cảnh.

Đột nhiên có sát khí lạnh lùng từ phía sau truyền đến, Yểm nhảy tránh sang một bên, một tia lửa cháy màu đỏ ngưng tụ thành roi hung hăng quét qua bên cạnh hấn.

Một trận gió mạnh thổi đến, đôi mắt màu đỏ sậm lạnh lùng vung qua Yếm.

Nhưng bốn phía vẫn không một bóng người!

"Quân Ly, ở trước mặt ta không cần giả thần giả quỷ như vậy?" Yếm lạnh lùng hừ lạnh, mặc dù hẳn không nhìn thấy Quân Ly, tuy nhiên Quân Ly có thể nhìn hẳn là được.

Chương 1066: Dựng lại Linh thể 2

"Người yếu đi."

Trong gió bão có giọng nói trầm thấp vang lên, lạnh lùng thấu xương.

"Đó là vì ta không muốn đánh với ngươi!" Yểm miễn cưỡng nói.

"Ngươi cam nguyện để hắc thủy cấm lao chuyển hóa thành Bùa phong ấn thú, tiêu ma lệ khí của ngươi." Quân Ly nồng đậm trào phúng.

Yểm khinh thường hừ lạnh: "Ta thích! Thế nào?"

"Ngươi nói như vậy chứng tỏ ngày sau muốn đối địch với ta?"

"Nếu ngươi dám làm thương tổn Hoàng Bắc Nguyệt, Bản đại nhân không ngại cho ngươi mở mắt ra."

"Cuồng vọng!" Quân Ly lạnh lùng nói.

Yểm cười ha ha, sau một lát lạnh mắt nhìn về một vị trí bên bờ vách núi "Quân Ly, ngươi trước đây dám nói chuyện với ta như vậy sao?".

"Đáng tiếc ngươi đã không phải ngươi của ngày trước, ta cũng không phải là ta của ngày xưa!"

"Xem ra không thể cứu ngươi." Yểm thờ dài.

"Từ trước ta không biết, hóa ra sau khi nhập ma lại thoải mái như thế, trước ta không nên đau khổ kiềm nén, ngược lại làm mất đi khao khát của chính mình."

Trong sát cảnh không có giọng nói của Quân Ly, nhưng Yểm biết, bên vách núi kia nhất định có hấn!

Ngón tay vừa động, lưỡi hái thật lớn đột nhiên xuất hiện trong tay, trên thân đao màu đỏ hiện lên sắc lạnh khát máu.

Lưỡi hái giống như trăng rằm trên bầu trời, trong nháy mắt đánh ra, tốc độ mắt thường không nhìn thấy, chỉ nghe tiếng ầm ầm vỡ vụn, vách núi liền bị lột bỏ một mảng!

Bụi đất bay lên, lưỡi hái quay lại tay Yểm, về mặt hấn rất khó coi.

"Ha ha," Quân Ly lạnh lùng cười ra tiếng, "Yểm, ta vừa rồi đã nói, người yếu đi."

Trong lúc cao thủ so chiêu, thường thường không cần chiêu thức hoa lệ đánh nhau hồi lâu, đôi khi chỉ cần một chiêu có thể phân thắng bại.

Bởi vì bọn họ không so sức mạnh cùng chiêu thức, mà là.....khí thế!

Yểm ra một chiêu cũng không động thủ tiếp, lưỡi hái thật lớn trôi nổi sau người, giống như một mảnh trăng khuyết.

Trầm mặc hồi lâu, Quân Ly mới chậm rãi nói: "Muốn ganh đua cao thấp cùng ta thì biến trở lại thành người của ngày hôm qua đi! Yểm, người là đối thủ ta chờ mong nhất!"

Theo tiếng nói, gió gào thét xung quanh đột nhiên như bị một bàn tay

vô hình điều khiển, toàn bộ chuyển tới chỗ Yểm đứng.

Trong gió mơ hồ có thể thấy được lửa cháy đỏ tươi, như đầu lưỡi thốt ra trong miệng ác ma, chờ máu tươi đổ xuống.

Yểm vẫn đứng không nhúc nhích, trên người y bào yêu hồng theo gió bão mà tung bay.

Chưa từng có vẻ mặt trấn định như thế, giống như lão tăng nhập định, dường như căn bản không nhìn thấy cuồng phong tràn ngập sát khí hướng về phía hắn.

Trong gió không nhìn thấy Quân Ly "a" một tiếng, lập tức liền thấy bên người Yểm hoa hồng bay múa, giống như trăm hoa đua nở trên mặt đất.

Ở nơi u ám như Địa ngục này mở ra từng đóa hoa hồng, dây leo bích lục quấn quanh trong gió mà sinh trường.

Lá xanh tản ra, nụ hoa chậm rãi nở rộ.

Hoa hồng lá xanh, trong chớp mắt nở đầy trời.

Gió bão cuốn đến, nháy vào trong đóa hoa, lửa cháy lan đến đâu lá xanh héo rũ, hoa hồng điêu linh.

Trong không khí tràn ngập mùi cháy sém, song, tốc độ hoa nở lại vượt quá dự liệu!

Yểm yên lặng đứng, ngón tay dưới áo bào vừa động, sau đó hắn ngược mắt, một đám lửa cháy bỗng nhiên xuyên phá Đóa Đóa hoa hồng, thẳng vào mi tâm hắn!

Hắn không hề động, hai tay dưới áo bào điều khiển hoa hồng đầy trời, chung quanh lửa cháy càng nhiều như thủy triều dững mãnh tiến vào!

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, một trận gió nhẹ vung qua, ngay sau đó, gió vô hình đột nhiên xuất hiện từ phía sau hắn, lập tức chặn lại hỏa diễm đang lao đến!

Ngọn lửa kia hết sức mạnh mẽ, đánh vào trong gió, hung hãn đẩy lên, sau đó mới chậm rãi dừng lại.

"Ta nghĩ ngươi chết rồi." Khẩu khí có chút tiếc hận, Yểm lắc đầu nói.

"Không nhọc quan tâm."

Bóng dáng Phong Liên Dực chậm rãi xuất hiện trước người Yểm, ống tay áo màu trắng bay múa, mơ hồ lộ ra từng ngón tay đầy máu tươi.

"Không ngờ thực lực của ngươi ẩn giấu sâu như vậy" Nhìn thấy hắn có thể ngăn hạ ngọn lửa kia, Yểm lại thoải mái cười nói "Tuy nhiên, ở sát cảnh vận dụng nguyên khí chỉ có đường chết."

"Không vận dụng nguyên khí cũng chỉ còn đường chết." Phong Liên Dực thản nhiên nói, tình cảnh trước mắt dường như trước sau đều chết.

"Không nhất định." Hai tay mở ra, dây leo màu xanh chui ra khỏi mặt đất, thấy gió liền hình thành hàng rào chắc chắn, từng đóa hoa hồng nở rộ.

Phong Liên Dực thu hồi nguyên khí nhìn chung quanh, hàng rào ngăn cách gió bão sát cảnh, chung quanh đột nhiên gian an tĩnh hơn

nhiều.

Yểm chậm rãi ngồi xuống, đưa tay lau trán, hình như bộ dáng rất uể oải.

"Chẳng lẽ ngay cả người cũng không ra được?" Nhìn thấy bộ dáng hấn đòi bại, trong vẻ mặt tỉnh táo của Phong Liên Dục có một tia kinh ngạc.

"Không có biện pháp." Yểm khổ sáp cười, "Ta bị giam mười bảy năm trong hắc thủy cấm lao a."

Nghe vậy, Phong Liên Dục cũng không nói thêm gì, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Yểm vốn chờ hấn như con ruồi loạn chuyển, mất đi tỉnh táo bình thường, vừa lúc mất thể diện cho hấn nhìn một chút, nhưng không ngờ hấn lạnh lùng bình tĩnh như thế nên vô cùng thất vọng.

"Người vừa rồi biến mất, là đi chỗ nào?" Hấn không mở miệng, Yểm cũng chỉ chính mình mở mồm.

"Xuống dưới vách núi."

"Người đi xuống dưới làm gì?" Yểm trề môi, nhớ tới vừa rồi tưởng hấn đã chết, chính mình vẫn hả hê hồi lâu, hiện tại nhìn thấy hấn êm đẹp còn sống, trong lòng cũng khó chịu.

"Cứ nửa khắc, gió xung quanh đều tiến xuống phía dưới vách núi, sau đó lại từ một chỗ khác xuất hiện." Phong Liên Dục thản nhiên nói, vừa rồi đi xuống dưới vách núi nhưng không phát hiện ra đặc biệt gì, điều này khiến hấn nghi hoặc.

"Hắc hắc!" trên mặt yêu nghiệt của Yểm hiện nụ cười tà ác, "Không ngờ ngươi thông minh như vậy."

"Quá khen." Cũng không để tâm đến câu nói của Yểm, Phong Liên Dực tiếp tục tự hỏi đủ loại khả năng.

"Đừng nghĩ!" Yểm thành thoi dựa vào một đóa hoa hồng nở rộ cực đại, "Cho dù cho ngươi bắt được máu chốt ngươi cũng không ra được, kiên nhẫn chờ đi!"

"Chờ?"

Trên mặt tươi cười, Yểm nói: "Không nên đánh giá thấp Xú nha đầu, nàng chẳng những thông minh, lại gian trá xảo hoạt, Quân Ly nhất định không thể qua mặt được nàng."

"Nhưng Thất Phá Đan....."

Trừ Nguyệt Dạ, không ai từng thấy Thất Phá Đan thực sự luyện thành, cho nên Phong Liên Dực lo lắng cũng khiến Yểm cau mày chặt lại.

Xú nha đầu, ngươi đừng làm ta thất vọng a!

**** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Biệt Nguyệt Sơn Trang được cường đại kết giới bao phủ, cả tòa sơn cốc cũng yên tĩnh không một tiếng động.

Để thủ vệ canh gác các nơi, để lại Nến Đỏ cùng Tiểu Đăng Lung canh giữ bên mình.

Lôi Nộ canh giữ ở cửa chính, chỉ cần có người xông tới, hắn sẽ biết

trước tiên, hơn nữa ra tay ứng đối.

Lôi Nộ rất kinh ngạc với chỗ này, người chết mà vẫn có thể duy trì kết giới cường đại như thế, Hiên Viên Vấn Thiên thật đúng là thiên tài?

Nguyệt Dạ thì chuyên tâm nghĩ về chuyện chuẩn bị dựng lại linh thể.

Thầm nghĩ bốn vách tường đều là vật liệu đặc thù, sẽ không tiết lộ nguyên khí ra ngoài, bởi vậy lúc ấy Hồng Liên cùng Mặc Liên xông tới mới có thể giấu Nến Đỏ.

Hành vi dựng lại linh thể đi ngược lại ý trời, khẳng định nguyên khí sẽ kinh động thiên địa, nếu không che giấu, rất có thể trước khi thành công đã dẫn Quân Ly tới.

Ngồi xếp bằng trong thạch thất, từ nạp giới lấy mọi đồ vật chuẩn bị tốt hết thảy: Chuông Tỏa Hồn, tử huyệt đế long nước miếng, cùng với Thất Phá Đan quan trọng nhất.

Còn một ít linh dược cũng đặt ở bên cạnh, chỉ có một viên Thất Phá Đan, nàng không có cơ hội thí nghiệm, bởi vậy hết sức cẩn thận.

Cùng Nến Đỏ liếc mắt một cái, nàng sắc mặt ngưng trọng gật đầu, sau đó hóa thân thành rồng bạc, xoay quanh người.

Nguyên khí rét lạnh lập tức tràn ngập thạch thất, như sương mù đầy trời đổ xuống.

Mà Tiểu Đẳng Lung ở bên cạnh mở ra kết giới màu xanh lục, nguyên khí màu xanh biếc thẩm thấu vào nguyên khí băng của Nến Đỏ, quanh quẩn xung quanh thân thể Nguyệt Dạ.

"Đây là kết giới bổ sung nguyên khí, Thiếu chủ cứ yên tâm, ở bên trong không cần lo lắng nguyên khí sẽ hao hết." Tiểu Đẳng Lung cẩn thận nói.

Nguyệt Dạ khẽ gật đầu, sau đó hít sâu một hơi, hai tay chậm rãi kết ấn, Thất Phá Đan màu vàng chậm rãi bay lên, vững vàng dừng lại trước vị trí trái tim nàng.

Ngón tay kết ấn, động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động, không hề bối rối.

Bước đầu tiên khẩn yếu, nàng thường thường tinh táo.

Động tác kết ấn dựa theo trên phương thuốc Hiên Viên Cẩn để lại, đã yên lặng ở trong lòng luyện tập qua vô số lần.

Nàng nhắm mắt lại, thần thức trở lại trong phong ấn, ngẩng đầu nhìn Vạn Thú Vô Cương trong hư không.

"Bắt đầu rồi." Nàng sâu kín nói.

Tựa hồ cảm nhận trong giọng nói kiên định cùng khát vọng sống của nàng, Vạn Thú Vô Cương đáp lại, vô số hắc khí nồng nặc chui ra khỏi phong ấn, trong nháy mắt bao vây Thất Phá Đan.

Nguyệt Dạ nhíu mày, hợp tác nhiều năm như vậy, Vạn Thú Vô Cương cũng hiểu được tâm tư của nàng.

Trong lúc đó mỉm cười, hình thể loài người đột nhiên biến mất, biến thành tiểu hồ ly tuyết trắng, cuộn thành một vòng nằm trên mặt đất.

Nàng đột nhiên biến mất khiến Nến Đỏ hoảng sợ, đợi nhìn thấy nguyên khí Vạn Thú Vô Cương vẫn bao vây Thất Phá Đan mới đề

xuống lo lắng trong lòng, yên lặng nhìn nhất cử nhất động của tiểu hồ ly.

Trong hắc khí nồng nặc quay cuồng, Thất Phá Đan màu vàng chói mắt không thể che giấu được.

Hắc khí như là một đôi tay linh hoạt, chậm rãi bóc đồ đằng bề ngoài đan dược đi, lộ ra mặt ngoài nhẵn bóng không có cực nhỏ hỗn tạp.

Hắc khí quần quanh trước hai mắt màu lam lạnh của tiểu hồ ly, chỉ thấy nó lười biếng mở mắt, trong nháy mắt, ánh sáng màu vàng liền theo hắc khí chậm rãi chảy vào ánh mắt của nó.

Mà lúc này, Nguyệt Dạ đang ở trong phong ấn hắc ám cũng đột nhiên mở hai mắt ra.

Ánh sáng màu vàng chói mắt dũng mãnh đi vào, nàng tiềm thức giờ tay ngăn trở trước mắt, lập tức, nàng liền nhìn thấy mọi thứ trong trong phong ấn nhỏ hẹp.

Tứ phía trên vách tường dán đầy lá bùa, lá bùa có ký hiệu phức tạp, tất cả đều dùng máu tươi viết thành.

Cho dù không ai nói cho nàng, nàng cũng biết máu tươi này nhất định là của Hiên Viên Vấn Thiên.

Hắn lúc ấy là dưới tình huống nào mà lấy máu mình viết ra nhiều lá bùa như vậy, hắn lưu một đường lui cho mình hay..... chuẩn bị cho đứa con mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy.

Khi đó hắn đã biết trước sau này con đường của Hoàng Bắc Nguyệt sẽ không bằng phẳng, bởi vì nguyên nhân là con của Hiên Viên Vấn Thiên cùng Huệ Văn trưởng công chúa, cho nên chung quanh hắn

đều là kẻ địch.

Vì vậy hẳn mới từng bước tính toán, vì nàng mà để lại một chỗ cư trú cuối cùng.

Chương 1067: Dựng lại Linh thể 3

"Bắc Nguyệt, nếu có thể, Phụ thân rất hy vọng có thể cùng người lớn lên. Nhìn người từ một đứa bé chậm rãi trưởng thành thành một cô nương xinh đẹp, người sẽ từ Tiểu nha đầu đáng yêu biến thành đứa trẻ quật cường lại cứng đầu, sẽ có rất nhiều thiếu niên thích người, nhất định sẽ làm Phụ thân đau đầu, nhưng cũng cao hứng. Tuy nhiên duy nhất có thể bảo đảm là nhất định không ai dám bắt nạt người, bởi vì Phụ thân là người mạnh mẽ nhất trên đời này, sẽ vĩnh viễn đứng ở phía sau bảo vệ người.

Bắc Nguyệt, người không nên đi theo con đường của Phụ thân, không nên trở thành cường giả, người chỉ cần vui vẻ làm người bình thường lớn lên là được rồi, người đòi hỏi hết thảy Phụ thân cũng chuẩn bị tốt cho người. Người sẽ vui sướng lớn lên, sẽ có thanh niên tốt lấy người, sẽ yêu người cả đời.

Ta đã đưa Vạn Thú Vô Cương đi rất xa, cả đời người cũng sẽ không tiếp xúc đến, không cần công vận mệnh của Phụ thân, người hẳn nên thoát khỏi cái nguyên rủa này.

Bắc Nguyệt, nếu người có thể nghe mấy lời này, vậy chúng tớ.....ta nhất định không cùng người lớn lên, ta.....có phải rất vô dụng hay không a?

Mặc dù đáp ứng tốt đẹp, nhưng hết thảy cũng không làm được, ta phá hủy ước định từ khi người vừa sinh ra, phá hủy tuổi thơ cùng cả đời người, ta.....

Xin lỗi....."

Những câu nói này đột nhiên vang lên bên tai, bất ngờ không phòng ngự khiến Nguyệt Dạ ngậy người một chút.

Chờ nghe xong thì ánh mắt của nàng dần ướn át.

Bộ xương nam nhân tóc đỏ cô độc chết ở huyền băng ngục đột nhiên hiện lên, nước mắt không nhịn được trào ra.

"Không cần xin lỗi, người không làm được, ta giúp người làm."

"Vì cảm tạ ân cứu mạng, người không mang hạnh phúc cho Bắc Nguyệt quận chúa được thì ta cho nàng."

"Cả đời Hoàng Bắc Nguyệt ta nhất định làm cho nàng một đời không lo!"

Trong không gian phong ấn, từng lá bùa máu tươi bắt đầu âm âm rung động, màu vàng cùng nguyên khí màu đen bay múa trong trong không gian nhỏ hẹp.

Đột nhiên gió nổi lên, tất cả lá bùa trên vách tường bị thổi loạn, vách tường thủy tinh lay động trong không khí.

Nguyệt Dạ mở hai mắt, sợ sệt sờ soạng một chút khoe mắt, ngón tay run lên.

Nước mắt.....

Nàng là hồn phách, vậy mà có nước mắt?

Cảm giác khác thường đột nhiên hiện lên trong đầu, song không chờ

nàng suy nghĩ nhiều, lá bùa bay múa trong không trung đột nhiên bốc cháy, từng lá từng lá vù vù lửa cháy, đột nhiên bị màu vàng bao vây.

Ánh sáng quá chói mắt, thoáng cái khiến Nguyệt Dạ nhắm hai mắt lại, mà thân thể như bị cái gì xé ra, kịch liệt đau nhức!

"Áaaaa..."

Một tiếng kêu thảm thiết thê lương tràn ra cổ họng.

Nàng luôn luôn kiên cường, chịu đựng rất mạnh, có thể nói cho dù chém đứt tứ chi nàng cũng sẽ không phát ra tiếng kêu thảm thiết như vậy.

Song, đau nhức bất thành linh lại không tầm thường, đau đớn như thần kinh bị chặt thành mảnh nhỏ!

Tiếng kêu thảm thiết, giăng co thật lâu, sâu trong linh hồn cũng rung động.

"Chủ nhân!" Nghe được tiếng kêu, Nến Đỏ đột nhiên hô to một tiếng, theo bản năng vọt tới trước mặt tiểu hồ ly.

Chỉ thấy tiểu hồ ly tuyết trắng đã hấp hối cuộn mình trên mặt đất, hai mắt màu lam lạnh lúc này lại hiện đầy tơ máu, bên khóe mắt mơ hồ có huyết lệ chảy xuống.

Trong lòng lo lắng, sắc mặt Nến Đỏ nhất thời tái nhợt.

Nàng không nhìn tới phong ấn, chỉ có thể nóng lòng xoay quanh.

"Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?"

Nếu đối mặt với cường địch, cho dù Quân Ly tự mình đến, nàng cũng không do dự xông lên, nhưng đối mặt nàng hiện tại không có kẻ địch.

"Tỷ tỷ, tỉnh táo một chút, Thiếu chủ tự có chừng mực!" Tiểu Đăng Lung hô to, vừa rồi nghe tiếng hét thảm cũng sợ đến sắc mặt tái nhợt.

"Nhưng....." Nến Đỏ còn muốn nói điều gì, một sức mạnh cường đại tuôn ra khỏi người tiểu hồ ly, nàng căn bản không thể ngăn cản, trong nháy mắt đã bị đẩy rời đi đi, hung hăng đánh vào vách tường!

Một ánh sáng đỏ như máu bay ra, ánh sáng nhanh tới cũng cũng nhanh đi, chờ lúc tiêu tán lúc, thân thể một cái cô gái liền lẳng lẳng nằm trên mặt đất, hoàn toàn không có hơi thở.

Trên người cô gái tất cả đều là máu, tóc bù xù, căn bản không thấy rõ bộ dáng, chỉ có thể nhìn thấy nàng hai tay kết thành một ấn quyết kỳ quái, đặt ở ngực, giữa tay ấn quyết là Vạn Thú Vô Cương tán ra nguyên khí màu đen!

Nến Đỏ cùng Tiểu Đăng Lung cùng chấn động, không nói ra lời.

"Đây rõ ràng là... người chết a!" Nến Đỏ thoáng cái lao qua, chân tay luống cuống, trên người cô gái kia đều là máu, nàng không biết chạm vào chỗ nào.

Vội như kiến bò trên chảo nóng, nhìn tình hình như vậy, nàng hoàn toàn không biết nên làm sao bây giờ, nước mắt xoạch xoạch rơi xuống.

"Khóc cái gì! Chuông Tỏa Hồn!"

Một giọng nói khàn khàn nhưng lại lạnh liệt từ trong thân thể tiểu hồ ly truyền ra.

Nến Đỏ ngẩn ra, lập tức vui mừng, lúc này mới nhớ tới trước chủ nhân đã dặn dò, để nàng ở bảo vệ ở bên ngoài, đợi lúc nhìn thấy linh thể hình thành liền dùng Chuông Tỏa Hồn lấy hồn phách từ trong thân thể tiểu hồ ly ra.

Bởi vì Vạn Thú Vô Cương một khi rời khỏi phong ấn, nàng sẽ không thể tự do chi phối hồn phách chính mình, phải dựa vào người khác hỗ trợ.

Vừa rồi nhất thời bối rối, thầm nghĩ sao lại có...người chết đi ra? Quên khuấy chuyện trọng yếu như vậy.

Nến Đỏ vội vàng lau khô nước mắt, hút cái mũi cầm lấy Chuông Tỏa Hồn, chiếu ấn quyết mà Nguyệt Dạ dạy, đảo ngược Chuông Tỏa Hồn, thủ ấn cùng khẩu quyết cùng nhau tiến hành. Cái chuông cổ xưa liền "Vù vù" một tiếng, bao phủ thân thể tiểu hồ ly.

Tiểu hồ ly kêu "U u ô", dường như hết sức sợ hãi, tuy nhiên rất nhanh, tiếng kêu này liền yên lặng.

Phía trên Chuông Tỏa Hồn chợt lóe sáng, Nến Đỏ cẩn thận giơ chuông lên, sau đó chuyển hướng tới thân thể cô gái máu chảy đầm đìa.

Ánh sáng màu vàng nhu hòa ở thân chuông lóe ra, miếng Thất Phá Đan chậm rãi nghiền nát, cuối cùng biến thành cát vàng nhỏ vụn, từ trong Chuông Tỏa Hồn chảy tới người cô gái.

Ánh sáng lấp lánh bao phủ, một tầng lại một tầng như mang theo ma lực, trên người cô gái gân mạch bộ xương từ từ hình thành.

Nến Đỏ nhìn một màn này, trái tim thỉnh thoảng nháy dựng, mí mắt cũng không ngừng dật dật.

Đây là ở dựng lại linh thể sao?

Dường như thuận lợi hơn so với tưởng tượng.....

Mày tú lệ nhú lại, không biết vì sao lúc này vốn hẳn cao hứng mới đúng, nhưng trong lòng mơ hồ cảm giác có điềm xấu.

Trong lòng dự cảm vừa mới xẹt qua, bên ngoài liền có địa chấn, tiếng nổ thật lớn vang lên, hòn đá bong ra từng mảng, tựa hồ muốn sụp đổ!

Không xong! Động tĩnh lớn như vậy, nhất định là Quân Ly xông vào!

Sau khi nhập ma hẳn rất hung hiểm, thực lực sâu không lường được, rất đáng sợ.

Kết giới Biệt Nguyệt Sơn Trang là lúc đầu Hiên Viên Vấn Thiên lưu lại, mà Quân Ly từng là triệu hồi thú của hẳn, nắm trong lòng bàn tay thuật pháp này, hơn nữa thực lực hẳn hôm nay khủng bố, muốn phá kết giới cũng không có gì khó.

Hẳn thế tới rào rạt, nhất định nhận thấy nguyên khí dị động ở đây, biết chủ nhân bắt đầu dựng lại linh thể.

Quân Ly mang theo tâm hủy diệt, ngay cả một tia ôn nhu cuối cùng cũng mất đi sao?

Lo lắng nhìn cô gái trên mặt đất, kinh mạch dung hợp thuận lợi, nhưng nhìn tình huống hẳn cần một thời gian nữa mới hoàn thành.

Nhưng bên ngoài chấn động lại càng kịch liệt.

Nếu để Quân Ly xông tới thì coi như xong.

Nến Đỏ biết rõ nơi này đã không an toàn, không thể tiếp tục ở lại, bởi vậy ánh sáng vàng trên Chuông Tòa Hồn cũng tan hết, liền lập tức để Tiểu Đăng Lung thu nhỏ kết giới lại, biến thành một tầng sáng nhàn nhạt màu xanh biếc bao vây quanh người Nguyệt Dạ, sau đó dùng áo khoác đem phủ lên nàng, thu dọn mọi đồ vật trên mặt đất, sau đó thềm nghĩ rời sang bên kia.

Nàng cùng Tiểu Đăng Lung từ nhỏ sinh hoạt tại Biệt Nguyệt Sơn Trang, rất quen thuộc nơi này, chỉ cần tạm thời tránh Quân Ly, tranh thủ thời gian dựng lại linh thể.

Bọn họ một trước một sau chạy nhanh trong bóng tối, phía sau âm thanh chấn động từ kịch liệt đến yên tĩnh không tiếng động, một hồi chiến đấu hình như kết thúc.

Tốc độ thật nhanh, ngay cả Lôi Vương Lôi Nộ của Tư U Cảnh cũng không thể trì hoãn Quân Ly trong chốc lát sao?

Ở ngoài đá vỡ ngổn ngang, phòng ốc sụp đổ, cây cối bẻ gãy, còn sót lại ánh chớp không chịu khuất phục đang kết kết rung động.

"Khốn nạn!" Trong đám đá hỗn độn, Lôi Nộ trọng thương hấp hối nằm, máu tươi cũng theo khóe miệng chảy xuống.

Mà người của Hách Na Lạp tộc càng tán lạc các nơi, hoặc chết hoặc bị thương.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng treo cao trên kết giới, dưới ánh trăng mê ly

có bóng người đen nhánh ẩn trong nồng đậm u ám.

Mặc dù không nhìn thấy bộ dáng, nhưng bầu không khí trên người hẳn tuyệt đối đáng sợ, khiến không khí xung quanh bị bức bách.

Một uy áp cường đại chưa từng có bao phủ trên không, nhìn người trong sương mù dày đặc quay cuồng, trong lòng Lô Nộ cũng khiếp sợ không ngừng.

Qua nhiều năm, lần đầu tiên gặp gỡ đối thủ như vậy.

Cường đại đến dị thường!

Kể cả Dạ Vương bệ hạ tự thân xuất mã chỉ sợ cũng không phải đối thủ của người này.

Hắn hiện tại chỉ có thể cầu khẩn, vương tử điện hạ có thể trốn kỹ, đừng bị người này phát hiện.

Còn có nha đầu kia, không biết có thành công dựng lại linh thể hay không? Mới vừa rồi hình như có luồng nguyên khí dao động kịch liệt, lấy cảm giác lực linh hồn cường đại của hắn cũng nhận thấy trong sơn trang này toàn bộ nguyên khí cũng hội tụ bên trong.

Cái loại hành vi nghịch thiên này tin rằng người tạo ra chấn động cũng không dễ chịu.

Lô Nộ giờ tay run rẩy xoa khoe miệng không ngừng chảy xuống máu tươi, hừ lạnh một tiếng, mặc dù thua nhưng hắn không hề lộ ra vẻ mặt sa sút.

Trong bản tính hắn thích đánh! Càng chiến đấu kịch liệt, càng là đối thủ cường đại, hắn càng thích!

Mới vừa rồi đánh một trận, trong cuộc đời hẳn là niềm vui duy nhất, có thể gặp địch nhân như vậy coi như Lôi Nộ không sống uổng phí!

Nhìn tình cảnh hỗn độn bên dưới đều đang đau khổ giãy dụa, tính mạng hấp hối. Hẳn không thích giết chết người, mà thích nhìn bộ dáng thống khổ của bọn họ khi đứng trước ranh giới sống chết.

Ma thú, trời sinh hung tàn tà ác, lãnh huyết vô tình.

Trong sương mù màu đen, y bào lay động, ngay sau đó, một giọng nói khiến lòng người rét lạnh chậm rãi vang lên.

"Cô ta ở đâu?"

Giọng nói chọt xa chọt gần, bỗng nhiên trầm thấp, bỗng nhiên bén nhọn, quý dị khiến người ta tê dại!

Nghe giọng nói này, Lôi Nộ cười hắc hắc, nói: "Thống khoái! Tiếp tục đánh với Bản vương một trận đi!"

"Muốn chết."

Theo tiếng nói nhẹ nhàng, giữa sương mù có một cây roi mảnh màu đỏ phóng ra, nhìn kỹ, roi này là lửa cháy ngưng tụ thành, hơn nữa, không phải lửa bình thường.

Lôi Nộ trợn trừng mắt, liều mạng lăn một vòng thân thể đầy thương tích.

Ầm ầm một tiếng, đá bị nghiền nát, mặt đất vỡ ra, roi mảnh hời hợt quật đến nhưng lại đánh thành một lỗ thủng trên mặt đất!

Nguyên khí mạnh mẽ đẩy thân thể Lôi Nộ lăn mấy vòng trên đá, mới bị vút đến xa xa, nội tạng hỗn loạn bị nghiền nát, miệng phun ra máu tươi.

Lôi Nộ duỗi tay bưng ngực, khuôn mặt tái nhợt thống khổ, đầu gác lên một khối hòn đá thật lớn mới miễn cưỡng có thể ngược lên được.

"Cô ta ở đâu?"

người trong sương mù rất có kiên nhẫn, lại hỏi một lần, hoặc là nói, hẳn chính là cố chấp như vậy, muốn lập tức bắt được nàng!

Khóe miệng Lôi Nộ vỡ tan đầy máu, hắc hắc hắc cười: "Nha đầu, Bốn vương không thể như vậy..... Người nói không giữ lời a....."

Lời của hắn hoàn toàn chọc giận người nọ, roi nhỏ màu đỏ lại một lần nữa phóng ra từ sương mù.

Lôi Nộ kinh ngạc nhìn, hai mắt mở to, nhưng trên mặt lại lộ vẻ hào hiệp không thềm để ý.

Đối thủ lợi hại như vậy hắn chết cũng không hối tiếc.

Hướng hồ giờ phút này, căn bản không có khí lực né tránh.....

Mắt thấy roi càng ngày càng gần, trong ánh mắt có roi mảnh màu đỏ, Lôi Nộ muốn cười, đột nhiên trong lúc đó, trong mắt lại chiếu ra một bóng dáng màu xám.

Giống như đại bàng chụp mồi, đột nhiên xuống bắt được hắn, như tia chớp rời đi.

Dường như ngay lúc hần rời đi, roi nhỏ màu đỏ âm âm xuống, càng hung mãnh hơn vừa rời, khắp mặt đất như bị nhấc lên!

Một hố sâu thật lớn xuất hiện, bụi mù cuồn cuộn bốc lên.

Song, người mặc đồ đen lại nhắm mi lại, thờ ơ hừ nhẹ một tiếng.

Bóng dáng màu xám ôm Lôi Nộ đi rất xa mới dừng lại trên vách tường, thân thể hơi gầy yếu lợt trong áo choàng màu xám, mũ áo choàng kéo rất thấp, che khuôn mặt của hần.

Vừa rời động tác quá lớn, khẽ động vào vết thương Lôi Nộ, hần nghiêng răng ngẩng đầu, nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

"Không đến, ngươi sẽ chết."

"Hắc hắc, nhân sinh trên đời, sao có không chết a?" Lôi Nộ sang sảng nói.

Người nọ không để ý tới hần, chậm rãi xoay người, từ mũ choàng ngẩng đầu lên, lộ ra nửa khuôn mặt tái nhợt, hần đối với người giữa sương mù nói: "Tại hạ là Lộc Nhai của Tư U Cảnh."

Giọng nói bình tĩnh khiến người trong sương mù nao nao, nhưng cũng không để ý tới, roi mảnh màu đỏ vẫn như ẩn như hiện trong sương mù dày đặc.

Lộc Nhai cũng không tức giận, vẫn nói: "Thực lực của các hạ có một không hai, Dạ Vương bệ hạ không muốn đối địch cùng các hạ, hy vọng các hạ nương tay, từ nay về sau, Tư U Cảnh cùng các hạ tự nhiên không can thiệp chuyện của nhau."

Loại ngữ khí bình thản không thất lễ khiến người ta rất khó cự tuyệt,

nhưng Quân Ly trong sương mù lại coi như không nghe thấy.

Giọng hần trầm thấp, lại hỏi một lần: "Cô ta ở đâu?"

Lôi Nộ hừ một tiếng, bất luận như thế nào, có kế ước, hần chết cũng sẽ không nhả ra.

Mà Lộc Nhai lại khẽ thở dài một tiếng, thấp giọng nói: "Xem ra, không nói chỗ của nha đầu kia, hôm nay ta và người đều phải táng thân ở đây."

"Người cũng đừng....." Lôi Nộ vừa định nói chuyện, đã thấy Lộc Nhai giơ tay lên, chỉ về hướng trong mật thất phía sau.

Quả thật, người trong sương mù liền không để ý tới bọn họ, nháy mắt liền biến mất.

Lôi Nộ sợ run trong chốc lát, đột nhiên giận dữ, chụp vào bả vai Lộc Nhai: "Tiểu tử thú!"

Lộc Nhai chột lóe, Lôi Nộ trọng thương đương nhiên không thể đánh được hần, dễ dàng tránh thoát.

"Ta theo lệnh Dạ Vương bệ hạ, đến đón người cùng vương tử điện hạ trở về, ta chỉ biết phụng mệnh làm việc." Lộc Nhai nhàn nhạt nói, "Huống hồ lúc đầu để nha đầu kia chạy đã là sai lầm, chi bằng nhân cơ hội này thu hồn phách của nàng về."

"Bốn vương đã đáp ứng phải bảo vệ nàng!" Lôi giận dữ hét.

"Đó là người, ta không đáp ứng." Lộc Nhai thản nhiên nói, dưới vành nón một đôi mắt tinh tế lạnh như băng quét một vòng, rốt cuộc mỉm cười thấy một tòa thạch thú trong rừng cây phía sau lưng.

"Xem ra lần này có thể đem vương tử điện hạ an toàn trở về." Lộ Nhai cười nói, hoàn toàn không nhìn đôi mắt bốc lửa của Lôi Nộ đang hung hăng trừng hắn.

Chương 1068: Dựng lại Linh thể 4

"Tiểu tử thú! Đỡ Bồn vương qua!" Lôi Nộ hét.

Lộc Nhai nói: "Ta không đỡ, Lôi Vương đại nhân nếu tự mình đi qua thì tốt."

"Tiểu tử thú, ngươi phản sao?!" Lôi Nộ cũng không ngờ người luôn luôn ôn hòa lại làm trái lời hắn, bởi vậy nhất thời khiếp sợ, nói chuyện cũng run rẩy.

"Đại nhân, thân là Đại Tế Ti ở Tư U Cảnh, ta và ngươi đúng là cùng ngồi cùng ăn, chỗ nào phản hay không phản?" Lộc Nhai thản nhiên nói, biết Quân Ly đi, nơi này tạm thời an toàn liền chậm rãi đi tới sau rừng cây.

Thạch thú thật lớn đứng sững trước mắt hắn, mở ra hai cánh, tựa hồ tùy thời đều sống lại công kích hắn.

Nhưng Lộc Nhai biết, trong thạch thú đã sớm không có linh hồn, chẳng qua là một khối thể xác bị phong ấn tại chỗ này mà thôi.

Bởi vậy hắn không chút sợ hãi vượt qua thạch thú, quả nhiên đối diện là một con hổ toàn thân màu vàng nhe răng, mắt hổ hung ác trừng mắt nhìn hắn.

Mà sau con hổ, một cô gái dựa lưng vào thạch thú, trong lòng che chở một vật nhỏ màu vàng nhạt.

Vừa rồi kịch chiến bên ngoài rõ ràng hù dọa ba người này ngay ngắn, lúc này thấy hấn xuất hiện, con hổ gầm nhẹ một tiếng.

Lộc Nhai sừng sốt, trên gương mặt tái nhợt hiện lên vẻ tươi cười: "Xích Kim Thánh Hồ, thần thú cấp bốn, nếu hoàn toàn trưởng thành thì có chút khó giải quyết."

Trong ánh mắt dài nhỏ hiện ra tia cười lạnh, dưới y bào màu xám, một cánh tay thon dài tái nhợt gầy yếu vươn ra, ngón tay linh hoạt chuyển động, lôi hỏa đột nhiên lao tới, đánh thân thể Tiểu Hồ sang một bên!

Nhìn hấn vừa ra tay đã lợi hại như thế, cô gái kia ngẩng đầu lên, vẻ mặt khiếp sợ.

Đồng thời có thuộc tính lôi cùng thuộc tính hỏa? Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, trừ Mặc Liên thì đây là lần đầu tiên gặp người có hai loại thuộc tính!

Đương nhiên, trừ Hoàng Bắc Nguyệt lợi dụng Vạn Thú Vô Cương điều khiển năm loại nguyên khí.

Cô gái này là A Lệ Nhã, nhìn thấy người này ra tay đã biết không phải tầm thường, lập tức ôm chặt Chi Chi trong lòng xoay người bỏ chạy.

"Nha đầu ngây thơ." Lộc Nhai lạnh lùng cười, bóng người thoáng cái sai bước, từ phía sau hung hăng bắt được bả vai A Lệ Nhã!

Cô gái kêu một tiếng đau đớn, cuối cùng không thể không dừng lại, không có biện pháp chạy trốn.

Lộc Nhai với tay đang muốn bắt Chi Chi trong lòng nàng, đột nhiên

nhìn thấy cái râu màu xanh biếc trên đầu Chức Mộng Thú run run.

Hắn biến sắc, nhưng không lui lại, chỉ giương áo choàng màu xám lên, che trước mắt.

Mặc dù hắn động tác rất nhanh, nhưng vẫn cảm giác trong đầu choáng váng, trời đất nghiêng ngả khó chịu.

Trong lòng âm thầm nói: không ngờ ảo thuật của vương tử điện hạ lợi hại như vậy, may là trước khi tới, có Dạ Vương bệ hạ ban cho chiến y thất trọng bụi cấm phòng thân, nếu không sợ rằng khó có thể ngăn cản ảo thuật của vương tử điện hạ.

Hắn chỉ choáng váng trong nháy mắt, tay vẫn nắm chặt bả vai A Lệ Nhã.

Chi Chi kinh hãi ngẩng đầu, trong ánh mắt tròn nhẵn bóng tràn đầy không thể tin, mặc kệ lục hành trên đầu run run thế nào, người này không bị ảnh hưởng bởi ảo thuật của nó.

"Vương tử điện hạ, đừng ngang ngạnh, theo thuộc hạ trở về thôi." Lộc Nhai chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt dài nhỏ dưới vành nón cong lên.

"Chi nha chi nha!" Chi Chi sợ kêu to, gắt gao nắm chặt quần áo A Lệ Nhã không chịu buông tay, song Lộc Nhai chỉ hơi chút dùng sức, liền hoàn toàn đẩy A Lệ Nhã ra.

Mà Chi Chi cũng bị hắn ôm đi.

Tay chân ngẩn ngẩn nhỏ nhắn khua loạn, hai mắt Chi Chi đỏ bừng, từng giọt nước mắt rơi xuống.

Grao...

Phía sau mảnh hổ hổ gầm lên, bất ngờ cắn cánh tay Lộc Nhai, Chi Chi sáng mắt lên, thấy cứu tinh lập tức vươn tay về chỗ Tiểu Hồ.

Lộc Nhai bị đau, mi tâm nhú chặt, tay kia từ ống tay áo vươn đến, chụp trên đầu Tiểu Hồ, lôi hỏa đan vào, Tiểu Hồ trầm thấp "Grao" một tiếng, dần dần há miệng ra, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, thân thể co quắp.

"Tiểu Hồ! Tiểu Hồ!" A Lệ Nhã bò qua, ôm Tiểu Hồ thấp giọng khóc lên.

Chi Chi hoàn toàn ngây dại, trong đôi mắt thật to phản chiếu thân thể Tiểu Hồ rã rời xuống, nước mắt trong suốt chớp động.

Mà Lộc Nhai cũng không muốn lãng phí thời gian, cẩn thận cầm Chi Chi xoay người rời đi.

Chi Chi khóc lớn kéo cánh tay Lộc Nhai, ánh mắt sáng quắc nhìn Tiểu Hồ như muốn nói: Đứng lên a! Đứng lên cứu ta.....

Tiểu Hồ lệt đầu ngã vào lòng A Lệ Nhã, cô gái ôm hấn cũng khóc lớn, gương mặt nhìn cảnh tượng tiêu điều sau đại chiến, không khỏi càng bi thương.

Vương, huynh trưởng, đồng bạn, hiện tại sống chết không rõ, Chi Chi cũng bị mang đi, Tiểu Hồ cũng.....

Mà lúc này trong bóng tối.

Nến Đỏ bước rất nhanh, sau một lát đã đến cuối mật thất, nàng cùng Tiểu Đăng Lung biết từ nơi này có thể ra tới bờ sương mù, có thể dễ

dàng rời khỏi Biệt Nguyệt Sơn Trang.

Tiểu Đăng Lung vẫn duy trì kết giới trên người Nguyệt Dạ, ánh sáng màu xanh cuộn cuộn không ngừng bổ sung thân thể nàng.

Trong khi chạy nhanh lặc lư, thân thể cô gái như người chết vẫn không nhúc nhích hình như dần dần có độ ấm.

Sức mạnh linh hồn bị bao vây trong ánh sáng vàng như đám lửa cháy, dần dần dung nhập trong thân thể cô gái, cũng dần dần làm ấm thân thể lạnh như băng của nàng.

Nến Đỏ trong lòng vui sướng, một bên chạy nhanh, một bên vui vẻ nói: "Chủ nhân, dừng lại linh thể thật sự thành công, sau này không cần ở trong phong ấn!"

"Tỷ tỷ, cẩn thận dưới chân a!" Tiểu Đăng Lung vội vã nói ở phía sau.

Nàng vừa nói xong, Nến Đỏ bị vấp một chút, suýt ngã sấp xuống, Tiểu Đăng Lung đã sớm phòng bị, tay mắt lanh lẹ xông lên, nâng thân thể Nguyệt Dạ.

Sợ bóng sợ gió một hồi, Nến Đỏ cũng sợ toát mồ hôi lạnh.

"Khụ....." Một tiếng ho khan rất nhỏ từ miệng cô gái vẫn không nhúc nhích tràn ra khỏi miệng.

Nến Đỏ cùng Tiểu Đăng Lung cùng ngẩn ra, vội vàng rời cây đuốc đến, chiếu khuôn mặt Nguyệt Dạ.

Chỉ thấy trên mặt tràn đầy máu tươi giờ phút này lại tràn đầy thống khổ, dưới da tay mơ hồ có thể nhìn thấy kinh mạch lộn xộn tán loạn!

Nàng cắn môi tựa như chịu đựng cực kỳ thống khổ dày vò.

"Chủ nhân!" Nến Đỏ lo lắng nhìn nàng, Chuông Tỏa Hồn cũng dùng tới, kế tiếp còn có thể làm sao bây giờ?

Nguyệt Dạ giơ tay lên, bắt được cánh tay Nến Đỏ, mặc dù bị đau nhưng Nến Đỏ đột nhiên nhớ tới trong nạp giới còn nửa bình tử huyễn đế long nước miếng.

Vật kia mặc dù không liên quan tới dựng lại linh thể, nhưng Lôi Nộ từng nói, trong quá trình dựng lại linh thể có thể sẽ ngoài ý muốn, tử huyễn đế long nước miếng có thể che chở thân thể, không để nguyên khí tán loạn phá hư.

Bởi vậy Nến Đỏ lập tức lấy cái chai đựng tử huyễn đế long nước miếng ra, mở nắp bình, chậm rãi rót chất lỏng màu tím vào miệng Nguyệt Dạ.

Tử huyễn đế long nước miếng vừa vào miệng, liền chậm rãi khuếch tán theo kinh mạch.

Kinh mạch xao động dưới da chậm rãi an tĩnh lại, bắt đầu dung hợp, ngưng tụ.....

Cái chai trong tay rơi trên mặt đất, Nến Đỏ xoa xoa mồ hôi trên trán, lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, ngẩng đầu cười nhìn Tiểu Đăng Lung.

Hai người suýt sợt đến hồn phi phách tán!

"Ta đi ra trước xem một chút, chúng ta đi ra bên ngoài, tìm một chỗ lặng lẽ chờ Thiếu chủ thức tỉnh đi." Tiểu Đăng Lung cười đứng lên.

Nàng có thể cảm giác qua kết giới, hiện tại Nguyệt Dạ mặc dù không mở to mắt, nhưng mạch đập và trống ngực quả thật như người sống.

Còn yếu ớt, nhưng dù sao cũng thành công a!

Nến Đỏ gật đầu, ôm Nguyệt Dạ vào trong ngực, kéo kín áo khoác, thân thể bây giờ là linh thể cần ấm áp, không như hồn phách không sợ lạnh.

Tiểu Đăng Lung đi tới cuối mật thất, mò cơ quan trên vách tường, mở cửa đá ra, ánh sáng bên ngoài đột nhiên xông vào.

Trên mặt vừa xuất hiện chút tươi cười, lại bị bóng ma chợt xuất hiện bao phủ!

Tiểu Đăng Lung ngẩn ra, lập tức cổ bị một đôi tay lạnh như băng bóp chặt.

Một uy áp cường đại chưa có đánh vào trong lòng, Nến Đỏ cúi đầu nhìn Nguyệt Dạ ngủ say đột nhiên ngẩng đầu lên, trên mặt vẻ mặt như đồ sứ bị nghiền nát chậm rãi tan rã.

"Quân....." Trong miệng chỉ thì thào phun ra một chữ, nam tử mặc y phục đen chậm rãi đi vào mật thất.

Không có gió nhưng vạt áo trên người hắn lại bay động, không giống như vải vóc, giống như nguyên khí màu đen hình thành.

Hơi thở ma tính cường đại từ trên người hắn phát ra, sợi tóc màu đen bù xù trên bả vai phía sau, dưới ánh sáng cây đuốc bập bùng, khuôn mặt của hắn như ẩn như hiện.

Nhưng đôi mắt yêu dị màu đỏ lại quý dị để tất cả mọi người nhìn

thấy.

Quân Ly nhân khí sa sút?

Trái tim Nến Đỏ chột ngừng đập, uy áp cường đại như vậy nàng cũng không chống đỡ được, chỉ có thể ôm chặt Nguyệt Dạ chưa thức tỉnh.

"Người đừng thương tổn nàng....." Nến Đỏ thấp giọng nói.

Quân Ly đứng ở lối vào, chống đỡ tất cả ánh sáng, ném Tiểu Đăng Lung văng ra, con người màu đỏ quý dị nhìn chăm chăm Nến Đỏ.

"Cùng tộc với ta, vì sao phải bảo vệ loài người?"

"Nàng, nàng là người..... ký khế ước với ta." Nến Đỏ cẩn thận nói, cố gắng chống đỡ, không cho hấn gặp người trong lòng nàng.

Nghe Nến Đỏ nói, Quân Ly nguy hiểm híp con người, như bị sỉ nhục lớn, lạnh lùng nói: "Thân là hoàng tộc, lại phá hủy huyết thống, cùng loài người đê tiện ký khế ước!"

"Người từng cũng..." Bị hấn chọc giận, Nến Đỏ ngẩng đầu phản bác.

Hấn cũng từng... ký khế ước cùng loài người a! Bọn họ là cam tâm tình nguyện, có gì là đê tiện hay không?

Nhưng khi nàng ngẩng đầu, nhìn thấy cặp mắt âm lãnh quý dị màu đỏ thì không nói ra miệng.

Nàng suýt quên, giờ phút này Quân Ly đã sớm không phải thần thú hoàng tộc, mà là...một con bị đọa nhập ma.

Nhưng bản tính cao quý cùng với kiêu ngạo khiến hẳn cho dù nhập ma, cũng không quên chính mình từng là hoàng tộc lừng lẫy vinh quang.

Bởi vậy vẫn cố chấp giữ danh hiệu hoàng tộc hư ảo.

Nến Đỏ tính toán, trong ánh mắt ngưng một tầng nước mắt, đây là số mệnh của bộ tộc bọn họ sao?

"Giao người này cho ta." Mặt không thay đổi nhìn về mặt Nến Đỏ bi thương, trong lòng yên tĩnh không có sóng không hề xúc động.

Vĩnh hằng lạnh như băng, trái tim tựa hồ bị hàn băng chín thước phong ấn.

Nến Đỏ vội vàng lắc đầu, ôm thật chặt Nguyệt Dạ, "Không thể! Nàng thật vất vả mới có thể trở về!"

"Giao cho ta." Lạnh lùng lặp lại một lần, thấy Nến Đỏ vẫn cố chấp không buông tay thì trên người Quân Ly mới tản mát ra tức giận không kiên nhẫn.

"Muốn chết!" rít hai chữ lạnh như băng, hẳn chỉ di chuyển một ngón tay, roi lửa liền ngưng tụ trên đầu ngón tay.

Nến Đỏ hung hăng cắn răng, lấy thân thể chính mình bảo vệ Nguyệt Dạ, yên lặng niệm khẩu quyết, nguyên khí băng từ từ trong thân thể kết thành lồng phòng hộ.

Khinh miệt nhìn lồng phòng hộ, Quân Ly không chớp mắt nhìn, thờ ơ vung roi.

Khó có thể tưởng tượng một cây roi mảnh khảnh sẽ ngưng tụ sức

manh cường đại như vậy.

Chỉ nghe thấy âm âm một tiếng, lồng phồng hộ của Nến Đỏ bị roi nhỏ phá vỡ, lực đạo cũng không tiêu giảm, vẫn chuẩn xác hướng về lưng Nến Đỏ!

Tiếng gió vù vù, roi nhỏ đi qua, không khí cũng như bị cắt, phát ra tiếng nổ chói tai.

Nếu bị quất trúng, cho dù không chết chỉ sợ cũng bị trọng thương khó trị!

Cho dù nàng là thần thú, có thể thừa nhận một roi này sao?

Từ nhỏ A Cha giáo dục bảo vệ chủ nhân, nàng đã học xong, bởi vậy bất luận thế nào cũng không đổi được!

Nhắm mắt lại, cho dù chết thì sợ gì?!

Tiếng xé gió vù vù đến gần, sợi tóc trên lưng nàng đều bị cháy đứt.

Cảm giác nóng rực dường như dán vào lưng nàng! Song chớp mắt một cái đã dừng lại!

Không sai, đúng là dừng lại, khoảng cách lưng chỉ một gang tay chợt dừng lại!

Nhưng quần áo trên người nàng vẫn bị thiêu mở một mảnh.

Chậm rãi mở to mắt, hung hăng nuốt nước miếng, Nến Đỏ cứng ngắc ngẩng đầu, nhưng chỉ nhìn thấy một tay, từ bên hông nàng lộ ra, trong lúc chỉ mảnh treo chuông chuẩn xác cầm cái roi suýt lấy nửa cái mạng của nàng.

Nàng ngây dại, trong nháy mắt không biết nên làm gì.

Chương 1069: Dựng lại Linh thể 5

Quân Ly cũng ngẩn ra, trong con ngươi màu đỏ hiện lên một chút rung động, nháy mắt đã qua.

Ánh mắt chậm rãi nhìn về phía tay nhỏ bé dính đầy máu tươi, bàn tay xinh đẹp nho nhã như vậy, nếu dùng để cầm kim khâu thì cỡ nào đẹp mắt? Nhưng nàng lại bắt một cây roi lửa ngưng tụ thành!

Trên Roi mang theo nguyên khí hỏa cường đại, vậy mà không đốt được bàn tay thon mềm thành tro, quả thật kẻ khác rất kinh ngạc.

Nhưng màn kế tiếp mới khiến hắn thực sự kinh ngạc!

Tay khéo léo quay vòng một chút, cây roi ngoài dự tính của hắn bị xé ra, trong tay mảnh khảm ẩn chứa sức mạnh khiến người ta chấn động!

Roi nhỏ trên ngón tay Quân Ly, hắn bắt động như núi lại bị cánh tay mảnh khảm kéo lên, bước chân thoáng bước về phía phía trước nửa bước.

Sức mạnh khiêu khích hắn khiến nam nhân tà ác lãnh khốc này nhếch khóe miệng lên, độ cong nguy hiểm cùng hứng thú mang theo mỹ cảm kinh tâm động phách.

"Ngươi, thật to gan!"

"Người chết qua một lần đã không biết sợ hãi là gì!"

Trong lòng Nến Đỏ, một giọng nói khàn khàn, rầu rĩ vang lên, dọa nàng giật mình, vội vàng thẳng đứng dậy, trên mặt lộ ra vui mừng lẫn sợ hãi.

Nguyệt Dạ thản nhiên liếc nàng một cái, khẽ gạt đầu, sau đó kéo áo khoác lại, chậm rãi ngồi xuống, một đôi con ngươi thanh lạnh thấp thoáng dưới làn mi dày tà tà liếc hắt.

Chợt nhìn thấy cặp mắt kia, ánh mắt Quân Ly có chút mờ mịt, song rất nhanh hắt vẫn lạnh lùng nói: "Có thể tiếp một chiêu của ta, ngươi là ai?"

Nguyệt Dạ ngẩn ra, lập tức nghĩ đến khuôn mặt chính mình hôm nay không biết là bộ dáng gì, hắt thấy lạ cũng là lẽ thường.

"Tại hạ không xứng nhắc đến tên?" Bên khóe miệng cười lạnh như ẩn như hiện, nàng chậm rãi buông tay ra, nguyên khí màu đen trong lòng bàn tay tán đi.

Quân Ly cũng thu hồi roi mềm, con ngươi màu đỏ quét mắt một vòng trong mật thất, hình như đang tìm kiếm đồ vật gì.

Nguyệt Dạ nghiêng đầu nhìn hắt, trong lòng vừa động, liền hỏi: "Các hạ tìm người?"

"Một người phụ nữ." Quân Ly lạnh lùng nói, ánh mắt nghi hoặc đảo qua khuôn mặt Nguyệt Dạ.

Lúc này trên mặt nàng đều là máu đen, bởi vậy không nhìn thấy dung mạo, nhưng ngũ quan hết sức tinh xảo tú lệ, làn mi lãnh ngạo, đôi mắt trong suốt mà đen nhánh, mũi khéo léo đứng thẳng, môi đỏ mọng nhẹ nhàng nhếch, có cảm giác quen thuộc.

Nhưng khác xa cô gái trong trí nhớ kia.

Hắn nghiêm túc đánh giá nàng, nàng cũng trấn định mặc hắn tùy ý nhìn, không hề chột dạ.

Sau khi biến thành ma thú, vẻ ôn nhu trong lòng hắn sẽ biến mất, ý thức cũng bị ma tính cắn nuốt.

Cho nên Quân Ly hiện tại, mặc dù vẫn sắc bén mạnh mẽ, song, trí nhớ cùng cảm giác của hắn đối với Hoàng Bắc Nguyệt cũng đã mờ hồ không thể phân biệt.

Yếm bị phong ấn mười bảy năm ở trong thân thể nàng, đối với sự tình của ma thú, nàng hiểu rất rõ.

Bởi vậy giờ phút này nàng không hoảng hốt bất loạn mặc hắn nhìn.

Nếu là trước kia, cho dù nàng dựng lại linh thể biến thành một người khác, tin tưởng Quân Ly cũng sẽ không do dự nhận ra nàng.

Nhưng Quân Ly hiện tại sẽ không, hắn đã mất đi bản thân.

Trong con ngươi hiện lên một tia âm đạm, Nguyệt Dạ chậm rãi nói: "người các hạ muốn tìm hình như không ở đây."

Quân Ly ngẩn ra, chậm rãi thu hồi ánh mắt trên người nàng, chậm rãi nhớ lại.

Nàng đã chết, Hoàng Bắc Nguyệt chết đi, chỉ còn lại hồn phách, bị phong ấn trong thân thể một con hồ ly tuyết trắng.

Được rồi! Hồ ly!

Hắn hẳn là đi tìm một con hồ ly, tìm được hồ ly là có thể tìm được nàng!

Trong con người màu đỏ hiện đầy vẻ hung ác "Nơi này có một con hồ ly!"

"Hồ ly?" Nguyệt Dạ giật mình, chẳng lẽ là tiểu hồ ly?

"Nó ở đâu?" Hắn một mực tìm, tìm lâu như vậy mà không tìm được!

Loại chấp niệm cùng thất vọng hết lần này đến lần khác khiến hắn mất kiên nhẫn, hoàn toàn biến mất!

Nguyệt Dạ chuyển mắt, ở trong thân thể tiểu hồ ly lâu như vậy, nàng tự nhiên không muốn thấy tiểu hồ ly rơi vào tay hắn.

Ma tính đáng sợ đều là sát khí, không cần nói cũng biết, hắn tìm được tiểu hồ ly là muốn làm gì.

"Ta chưa từng thấy nó." Nguyệt Dạ trấn định nói, nếu có thể dẫn dắt hắn rời đi, dù sao tiểu hồ ly ngay phía sau bọn họ, vừa rời cùng bị Nến Đỏ mang ra khỏi mật thất.

Tuy nhiên sau lúc phá vỡ phong ấn, tiểu hồ ly rất suy yếu, bởi vậy một mực ngủ say, không hề có động tĩnh.

Song nàng thật không ngờ chính là, nàng vừa nói xong, phía sau đột nhiên bị cái gì cọ xát một chút, một tiếng "U u" vang lên.

Ánh mắt Quân Ly hết sức sắc bén đảo qua, Nguyệt Dạ nhất thời trong lòng trầm xuống. Bóng dáng Quân Ly đã quỷ dị xuất hiện bên người nàng, liếc mắt liền nhìn tiểu hồ ly trốn phía sau nàng, chậm rãi

tĩnh lại, vẻ mặt mờ mịt!

Gặp nguy hiểm!

Trong lòng thầm thét kinh hãi, nếu có thêm thời gian có thể ký kế ước với tiểu hồ ly, để nó trở thành kế ước thú của chính mình liền có thể lập tức giấu nó trong không gian linh thú.

Nhưng nó vừa tĩnh lại, căn bản không có nhiều thời gian như vậy.....

Quân Ly không xuống tay với tiểu hồ ly như tưởng tượng của nàng, ánh mắt trầm xuống, sau đó ngón tay vừa động, một lực hút nhắc tiểu hồ ly lên, để hấn chộp vào lòng bàn tay.

Tiểu hồ ly vừa tĩnh lại vẫn mê mê hoặc trờng, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, chỉ bị dọa sợ phát ra tiếng "U u" đáng thương.

Nguyệt Dạ sắc mặt lạnh trầm, vừa nhắc tay, đột nhiên kinh mạch trên người đau nhức, nàng cau mày, tay nâng đến giữa không trung đột nhiên run lên một cái.

Mà Quân Ly đã không biểu cảm cầm tiểu hồ ly, thân hình đã bay ra lối vào.

"Buông nó ra!" Một tiếng quát chói tai lạnh lùng vang lên, một tay Nguyệt Dạ đặt trên vách tường, băng tuyết ngưng kết theo vách tường kéo dài đến trước mặt Quân Ly.

Nhưng hấn không liếc nhìn một cái, không muốn đánh nhau, một lòng chỉ nhìn tiểu hồ ly, ống tay áo phát một cái xoay người rời đi.

Vách tường mật thất phía sau hấn lại âm âm sụp đổ!

Cả cửa ra vào trong khoảnh khắc bị đá lớn chôn lấp!

Nến Đỏ giơ tay lên, phát mở tro bụi, hung hăng nói: "muốn đối phó với Quân Ly hiện tại rất khó khăn!"

Nguyệt Dạ bưng ngực, thấp giọng nói: "Kinh mạch trong thân thể rất loạn, phù nguyên cũng không ngưng tụ đầy đủ, trước đi ra ngoài hội họp cùng đám người A Tát Lô."

"Chủ nhân, chi bằng nghỉ ngơi một lát, Quân Ly vừa đi, sẽ không sớm trở lại như vậy."

Nến Đỏ nhìn người nàng đầy máu thì có chút bất an.

Nguyệt Dạ lại lắc đầu nói: "Vừa rồi đại chiến một hồi, không biết bọn họ thế nào."

Làm người lãnh đạo, nàng không thể bỏ mặc sống chết của đồng đội.

Nàng không phải người lãnh đạo lãnh huyết, có năng lực thống trị, cũng có cộng đồng phát triển, bởi vậy đám người A Tát Lô mới có thể trung thành và tận tâm đi theo nàng, không ai phản bội!

Có loại người, trời sinh có nhân cách mị lực khiến kẻ khác tin phục, giống như nàng vậy.

Nến Đỏ nâng nàng dậy, đá thông đá sập đổ ở cửa, ở bên ngoài đóng đá tìm được Tiểu Đăng Lung.

May mà Quân Ly không hạ sát thủ, hẳn hôm nay hình như không có sát ý, mặc dù không biết nguyên nhân gì, nhưng khiến bọn họ rất may mắn.

Biệt Nguyệt Sơn Trang sau đại chiến bừa bộn, lần trước đánh một trận cùng thánh quân đã phá hủy hơn phân nửa sơn trang, hiện tại hoàn toàn biến thành một đồng đống nát, đã không hề còn bộ dáng sơn trang.

Bọn họ chậm rãi đi tới cửa trước của sơn trang, nhìn đồng hỗn độn sau chiến đấu, Nguyệt Dạ liền tiếc hận.

Nơi này vốn là chỗ Hiên Viên Vấn Thiên cùng trưởng công chúa Huệ Văn mãi mãi bên nhau, vốn bình thản an bình, không tranh sự đời.

Nhưng nàng mỗi lần tới lại đem ngọn lửa chiến tranh đến.

Đối với ân đức của Hiên Viên Vấn Thiên, Nguyệt Dạ trong lòng không khỏi xin lỗi.

Biệt Nguyệt Sơn Trang không lớn, bọn họ vừa xuất hiện tự nhiên nhìn thấy người.

Người không bị thương nặng dò xét chung quanh, thật xa nhìn thấy Nến Đỏ diu một cô gái lạ liền ngăn người ra.

Nến Đỏ ngẩng đầu, thấy khuôn mặt quen thuộc liền nói với bọn họ: "Cát Khắc cùng A Tát Lô ở đâu?"

Người nọ nhìn thấy nàng liền nhận ra, nhưng nhìn cô gái xa lạ kia thì hơi chần chừ, trong lòng bất an.

Nguyệt Dạ tươi cười nói: "Nhìn cái gì, mang ta đi gặp bọn họ."

Nàng nói chuyện như có ma pháp, người nọ chợt thấy nghiêm lại, bản năng không muốn cãi lời cô gái này, gật đầu mang bọn họ đi vào

rừng.

Vừa đi, vừa nghĩ: khẩu khí nói chuyện của người này, thật sự.....

Nhưng người nọ cũng không dám nghĩ sâu thêm.

Sau một lát liền chứng kiến mấy người nằm ngổn ngang trong rừng, tiếng rên rĩ quanh quẩn trong rừng.

Một bóng dáng cô gái đi tới đi lui bận rộn, đầu đầy mồ hôi, nhưng không ai có thể giúp nàng.

Nhìn thấy tình huống này, Nguyệt Dạ lập tức nhíu mày, ánh mắt đảo qua, không nhìn thấy bóng dáng Lôi Nộ, hình như còn có...

"A Lệ Nhã!" Nến Đỏ giương giọng hô lên, cô gái đang vội vã lập tức quay đầu sang, hốc mắt đỏ ửng nhìn bọn họ.

Lúc nhìn thấy Nguyệt Dạ, môi khẽ run lên không dám nói lời nào.

Nguyệt Dạ nhìn nàng một cái, sau đó, con ngươi đen nhánh liền nhìn về phía sau, thấy trên mặt đất con hổ lảng lảng nằm không động đậy.

Trong lòng nhói một cái, nhìn thấy trên mặt đất nhiều người trọng thương đã rất khổ sở, song nhìn thấy con hổ kia thì nàng không thể kềm chế kích động, lập tức đi lên phía trước.

"Phát sinh chuyện gì?"

A Lệ Nhã kinh hoàng không biết làm sao, vội vã nhìn về phía Nến Đỏ cầu trợ giúp. Sau khi nhìn thấy ánh mắt xác định của Nến Đỏ, nàng mới "Oa" một tiếng khóc lớn.

"Đừng khóc, nói cho ta biết xảy ra chuyện gì." Thấy nàng khóc thương tâm như vậy, khẩu khí Nguyệt Dạ cũng mềm nhũn, nhẹ nhàng vỗ lưng cô gái trẻ, ôn nhu nói.

A Lệ Nhã vừa khóc vừa kể ngắn gọn chuyện đã xảy ra.

Nguyệt Dạ vừa nghe vừa lạnh lùng mím môi!

Nàng vốn hẳn hận nghiêng răng nghiêng lợi Quân Ly vì đã thương nhiều người như vậy, nhưng giờ phút này lại muốn cảm kích Quân Ly mặc dù xuống tay tàn nhẫn, nhưng tốt xấu cũng giữ lại một cái mệnh cho bọn họ.

Mà Lôi Nộ coi như thực hiện kế ước.

Duy nhất khiến nàng phẫn nộ là tên Lộc Nhai đã thương Tiểu Hồ, mang Chi Chi đi!

Trong nấp giới có không ít đan dược, nàng lấy ra cho A Lệ Nhã phân cho mọi người, sau đó mới chậm rãi ngồi xổm xuống, nhìn Tiểu Hồ nhắm mắt nằm trên mặt đất.

Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Tiểu Hồ, cảm tình của nàng với Tiểu Hồ khác người khác, Tiểu Hồ là nàng tự mình đỡ đẻ, vừa sinh ra đã đi theo nàng, loại cảm tình này bất kỳ ai không sánh được.

Trong lòng nàng coi Tiểu Hồ như huynh đệ mình.

Dường như cảm giác được ấm áp từ tay nàng, Tiểu Hồ chậm rãi mở to mắt, trong ánh mắt mông lung chiếu ra khuôn mặt nàng.

"Là ta." Nguyệt Dạ thấp giọng nói.

"Ô....." Nghe giọng nói của nàng, Tiểu Hồ như đũa trẻ bị bắt nạt, úp gương mặt vào lòng bàn tay nàng, tìm kiếm chỗ dựa.

Nguyệt Dạ cũng trù mến vuốt hấn, nhưng lòng bàn tay lại tràn ra nguyên khí, chậm rãi xem xét thương thế trong thân thể Tiểu Hồ.

Càng nhìn càng khổ sở, môi mím thật chặt không nói được một lời.

Nhìn vẻ mặt nàng như vậy, Nến Đỏ chỉ biết Tiểu Hồ bị thương rất nghiêm trọng, nếu không, chủ nhân luôn luôn tự tin sẽ không đột nhiên trầm mặc thế?

Nến Đỏ đoán không sai, xương sọ Tiểu Hồ bị chấn nát, từ đầu xuống, kinh mạch trọng yếu cùng nội tạng cũng bị tổn thương.

Thần thú trước khi trưởng thành sẽ rất yếu ớt, sơ ý chút là chết non.

Thần thú rất thừa thớt, bởi vì cho dù có thể thuận lợi sinh ra cũng không nhất định bình an phát triển trong thế giới đầy rẫy nguy hiểm này.

Trừ phi từ lúc sinh ra có kẻ mạnh che chở.

Nếu mẹ của Tiểu Hồ còn sống, có lẽ nó sẽ được che chở mà bình an lớn lên, đáng tiếc.....

Tiểu Hồ dường như cảm giác được cảm xúc trên người nàng, hai mắt đục nhìn nàng, cũng không tiếp tục làm nũng, chỉ lẳng lẳng dựa vào nàng.

Hai mắt Nến Đỏ cũng đỏ, nàng cũng có cảm tình rất sâu đối với Tiểu Hồ "Chủ nhân đừng khổ sở, nhất định sẽ có cách cứu Tiểu Hồ!"

"Ừ." Nguyệt Dạ gật đầu, "Có cách."

Nến Đỏ sững sốt một chút mới nhìn nàng, vừa rồi nàng nói hình như đã có cách.

Nguyệt Dạ mỉm cười, đáy mắt thanh lạnh tự tin, "Tiểu Hồ, ký khế ước cùng ta đi!"

Giọng nàng rất thấp, chỉ người bên cạnh cùng Tiểu Hồ và Nến Đỏ nghe được, Nến Đỏ vui vẻ: "Đúng! triệu hồi sư cùng triệu hồi thú vận mệnh tương liên, chỉ cần triệu hồi sư còn sống, triệu hồi thú sẽ không chết!"

Nàng thật ngu, vừa rồi chỉ biết khóc thương tâm, không nghĩ ra được biện pháp đơn giản như vậy?

Ánh mắt nhìn về phía Nguyệt Dạ bất giác ánh lên vẻ sùng bái, mặc kệ thế nào thì chủ nhân luôn tinh táo nhất!

Cái gì loạn nhưng lý trí tuyệt đối sẽ không loạn!

Nghe vậy, đôi mắt nặng nề của Tiểu Hồ chợt sáng lên, như ngọn đèn sắp tắt được một đôi tay thần bí che chở khiến nó lại sáng bừng lên.

Nguyệt Dạ mỉm cười, trên người đột nhiên có một đám lửa màu xanh bao vây lại. Lửa nhìn có vẻ ôn hòa, ngay cả độ ấm cũng không cao bám vào bên ngoài thân thể nàng, như một tầng hào quang.

Nhưng trong ngọn lửa ẩn chứa năng lượng khiến ngay cả Nến Đỏ cũng không dám tới gần!

Có chút kinh ngạc, lập tức lại mừng rỡ, Nến Đỏ biết loại lửa xanh này là lúc triệu hồi sư ký kết bốn mạng khế ước dùng để viết khế ước

văn!

Càng là triệu hồi sư cường đại, năng lượng trong lửa xanh lại càng lớn!

Nhìn lửa trên người Nguyệt Dạ rõ ràng đã đạt tới tình trạng khiến thần thú cũng sợ hãi.

Lửa xanh theo đầu ngón tay chạy tới, Nguyệt Dạ cúi đầu, vẽ đồ án kế ước phức tạp trên mặt đất, giữa đồ án lóe ra ngôi sao sáu cánh đặc biệt thần thánh!

Viết kế ước hoàn thành, lửa xanh đột nhiên nhảy về phía trước, trong nháy mắt hào quang bùng sáng khiến khu rừng như ở ban ngày!

Mọi người dưỡng thương cũng bị lửa này kinh động, vừa mới ăn đan dược, tất cả mọi người đã khôi phục ý thức, bởi vậy đều kinh ngạc nhìn qua.

"Đó là....." A Tát Lôi được A Lệ Nhã đỡ ngồi xuống trợn mắt há hốc mồm nhìn ánh sáng màu xanh, nước mắt kích động.

Cô gái trong hào quang khi bọn họ nhìn qua đầu đầy tóc đen biến thành màu đỏ rực chói mắt!

Tóc đỏ như lửa, ánh sáng xanh huy hoàng!

"Đúng là ánh sáng bốn mạng kế ước!" Cát Khắc thì thào nói, ánh mắt từ từ nhu hòa nhìn cô gái kia "Dạ Già Vương..... Nàng rốt cuộc đã trở về!"

"Thật tốt quá!" A Tát Lôi vỗ mạnh tay một cái, không cẩn thận động

vào vết thương, lập tức đau đến mức nhe răng trợn mắt, ngũ quan nhả nhó.

"Vương vì cứu Tiểu Hồ nên ký khế ước với Tiểu Hồ." A Lệ Nhã vội vàng nắm chắc cánh tay A Tát Lôi, sau khi dựng lại linh thể vương dường như càng cơ trí tinh táo hơn trước!

Nhìn động tác nàng viết khế ước như mây bay nước chảy lưu loát sinh động, trong ánh sáng xanh lộ ra khí tức cường đại, cùng với sợi tóc màu đỏ quen thuộc, bọn họ mới dám tin: Vương đã thật sự trở về!

Ánh sáng lượn vòng lên, chiếu ra một quầng sáng hư ảo trong rừng cây.

Ánh sáng bao quanh Nguyệt Dạ cùng Tiểu Hồ.

Nàng mỉm cười, ánh sáng trong bàn tay tán đi như tro bụi, nàng đưa tay qua đè lại móng vuốt Tiểu Hồ.

Hai người ấn tay trên đồ án khế ước, nàng dùng đao nhẹ nhàng quét, vạch một vết nhỏ trên ngón tay bọn họ.

Hai giọt máu đồng thời nhỏ lên trên đồ án khế ước.

"Ta lấy máu tươi thề, tuân theo khế ước, thuận theo mệnh của thần hỏa linh, cả đời cùng ngươi sinh sống, không chết không ngừng! Người thủ hộ lửa xin nghe ta tuyên cáo, chấp thuận khế ước thành lập!"

Giọng nói thiếu nữ nhẹ nhàng trong ánh sáng xanh rơi xuống.

Phía trên đồ án khế ước ngưng tụ hai giọt máu, máu tươi từ từ dung

hợp vào kế ước, cuối cùng bộc phát ra ánh sáng xanh mãnh liệt!

Ánh sáng tinh mạng mạnh như vậy đại biểu cho bốn mạng kế ước được thành lập.

Trên mặt Nguyệt Dạ chậm rãi tươi cười.

May là nàng vừa dừng lại linh thể nên khí tức yếu ớt, cho nên sau lúc bốn mạng kế ước hoàn thành, Tiểu Hồ không bị khí tức cường đại trên người nàng chấn áp.

Nếu lúc nàng cường thịnh, sợ rằng Tiểu Hồ phải chịu một phen đau đớn.

Theo bốn mạng kế ước thành lập, ý thức của nàng cũng tương thông với Tiểu Hồ, khí tức trên người nàng cũng bắt đầu cuộn cuộn không ngừng chảy vào Tiểu Hồ, bắt đầu chữa trị vết thương cho hắn.

Có nguyên khí Vạn Thú Vô Cương, tốc độ chữa trị rất nhanh.

"Chủ nhân, cảm ơn người!"

Trong ý thức vang lên tiếng thiếu niên đặc thù, như là thiếu niên đang vỡ giọng.

Nguyệt Dạ nao nao, lập tức hiểu đây là giọng nói tiểu hồ.

Ngược con người nhìn từng khuôn mặt trẻ tuổi quen thuộc, Nguyệt Dạ không nhận được cảm khái nói: "Ta đã trở về."

Mọi người trầm mặc một hồi cũng nhìn mặt nàng.

Nguyệt Dạ không để ý sờ sờ mặt mình, nói: "bề ngoài chỉ như phù du

mà thôi, mặc kệ là dạng gì, đẹp hoặc xấu đều là ta."

"Vương....." A Tát Lôi do dự một chút, sau đó nói, "ngài như thế này là tốt nhất! Chúng ta nhìn thoải mái!"

"A?" Nguyệt Dạ cười, có chút hài lòng "Vì sao? Chẳng lẽ ta trước kia nhìn không tốt"

"Bộ dáng này độc nhất vô nhị." A Tát Lôi trịnh trọng nói, "Ngài chính là ngài, là Dạ Già Vương, không phải Bắc Nguyệt quận chúa, cũng không phải Hồng Liên."

Nguyệt Dạ ngẩn ra, sau đó nắm tay chống cằm chậm rãi cười.

Kỳ thật mặc kệ biến thành bộ dáng gì cũng không sao, tuy nhiên, khuôn mặt trước quả thật có chút phiền toái, giống nhiều người cũng không phải chuyện tốt.

"Sau này, gọi ta là Nguyệt Dạ, hoặc là Hí Thiên, tên Hoàng Bắc Nguyệt là Bắc Nguyệt quận chúa."

Mọi người cùng nhau gật đầu, trên mặt mỗi người đều thoải mái, nếu không phải ai cũng bị thương thì hận không thể đốt một đồng lửa nhảy múa.

Thời gian kế tiếp cũng không ai lãng phí, rất ăn ý dưỡng thương và tuần tra.

Nguyệt Dạ nhân cơ hội điều trị thân thể.

Không ai biết nàng còn rất nhiều chuyện chưa làm xong, nghĩ Phong Liên Dực cùng Yểm mất tích, lòng của nàng không thể bình tĩnh.

Nhưng nàng không thể xúc động, linh thể sau khi dựng lại cũng không thể dung hợp rất tốt với hồn phách ngay lập tức. Giống như trái tim vừa giải phẫu, phải qua một quãng thời gian điều dưỡng, xác định không phản ứng mới tính là thành công.

Nàng từ một hồn phách có được thân thể, quá trình này gian nan chỉ chính mình biết, cho nên cơ hội này nàng nhất định sẽ quý trọng.

Hai lần sống lại, người qua ba đời không thể lần nào cũng may mắn, cho nên hết thảy đều phải cẩn thận!

Lúc trước vẫn mạnh mẽ chống đỡ, nếu không phải trong lúc chỉ mảnh treo chuông thấy Quân Ly muốn đả thương Nến Đỏ, nàng bắt buộc phải sớm tỉnh lại, nếu không còn muốn ngủ say một ngày.

Hồn phách cùng linh thể dung hợp, nói đơn giản cũng rất đơn giản, nói khó khăn, kỳ thật rất khó.

Đi ngược lại ý trời cho tới bây giờ cũng sẽ không dễ dàng hoàn hảo như vậy.

Không biết qua bao lâu, Nguyệt Dạ chậm rãi thở một hơi, lúc mở to mắt, trong rừng vốn tối tăm giờ phút này cũng lộ ra ánh sáng mặt trời.

Vuốt vuốt thái dương đau nhức, cảm thụ hồn phách rốt cuộc an tĩnh trong linh thể nàng mới hoàn toàn yên tâm.

Bàn tay dùng sức đứng lên, đi vài bước trên mặt đất, cảm giác chân thật thoải mái hơn lúc là hồn phách rất nhiều.

Một làn gió lạnh rất nhỏ thổi đến.

Nguyệt Dạ vừa đứng lên không lâu, Băng Linh Huyền Diệu từ rừng cây bay qua, vũng vàng đứng trước mặt Nguyệt Dạ.

Lúc trước để nó không đi theo tới Biệt Nguyệt Sơn Trang mà đi điều tra hành tung Phong Liên Dực cùng Yểm, nói vậy hẳn đã có tin tức.

Biệt Nguyệt Sơn Trang đã bị Quân Ly mở ra, cho nên Băng Linh Huyền Diệu tự nhiên có thể tự do ra vào.

Ngẩng đầu đánh giá cô gái xa lạ, trong ánh mắt màu ngọc bích cũng không quá kinh ngạc, thông qua khí tức có thể xác nhận đúng là nàng.

Băng Linh Huyền Diệu trước sau như một cao ngạo lạnh như băng không quá kinh ngạc hoặc cao hứng, chỉ là thản nhiên nói: "Có tin tức."

Không hổ là linh thú hợp tác cùng nàng lâu nhất!

Nguyệt Dạ cũng không nói nhảm, lập tức đến gần Băng Linh Huyền Diệu, nghe hẳn thấp giọng nói vài câu, ngưng trọng gật đầu.

"Sát cảnh....." Thì thào nhớ kỹ từ này, trước Yểm chưa từng nói với nàng, tuy nhiên hẳn cũng là một loại ảo thuật cường đại niệm lực mà thành.

"Ngay cả Yểm đều bị vây khốn, chỗ kia rất hung hiểm, hơn nữa, không biết Quân Ly đặt sát cảnh ở đâu." Băng Linh Huyền Diệu lạnh lùng nói.

"Yểm là một đối thủ cường đại, mà Phong Liên Dực cũng không đơn giản, hai người này đều bị vây trong sát cảnh, Quân Ly rất cảnh giác hai người này, cho nên sẽ không để sát cảnh cách bản thân quá xa."

Nguyệt Dạ vuốt cằm suy luận.

Băng Linh Huyền Diệu không phản bác lời của nàng, chỉ hỏi: "Nhưng hành tung Quân Ly rất khó nắm giữ, hẳn tốc độ quá nhanh, không ai theo được hẳn."

"Muốn biết hành tung của hắn cũng không khó." trên mặt Nguyệt Dạ chậm rãi lộ ra nụ cười giảo hoạt mà Băng Linh Huyền Diệu rất quen thuộc.

Lúc này, Nến Đỏ vừa đi tìm ít thực vật đi tới, nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu đã trở về liền bước đến, cười tủm tỉm nói: "Chủ nhân cứ thích giấu nghề."

Băng Linh Huyền Diệu cũng xạm mặt lại.

Nhìn vẻ mặt hai người này rất có ăn ý, Nguyệt Dạ ngẩn người, chợt bật cười lắc đầu, xem ra tính cách nàng có chút âm hiểm đã tạo thành ám ảnh.

Thu hồi nụ cười, Nguyệt Dạ đơn giản nói với Băng Linh Huyền Diệu cùng Nến Đỏ mấy câu, đợi sau khi bọn họ cau mày gật đầu mới đi ăn chút gì đó.

Nàng ra ngoài hành vẫn không thích mang quá nhiều người, bởi vậy lần này cũng để đám người A Tát Lô lại, chỉ mang Băng Linh Huyền Diệu cùng Nến Đỏ vội vã rời đi.

Chương 1070: Đại phá sát cảnh 1

Đường đi thông Thành Tu La rất dài, cũng may dọc đường không có ngăn cản gì, hơn nữa bọn họ toàn lực chạy nên hồi lâu đã đến gần mục đích.

Khống chế Băng Linh Huyền Diệu ẩn giấu hơi thở chậm rãi bay trong rừng cây, Nguyệt Dạ mở mắt thấp giọng nói: "Ngay gần đây!"

Trong nháy mắt Quân Ly mang tiểu hồ ly đi, nàng không kịp cứu tiểu hồ ly, nhưng cũng đặt một chút nguyên khí của mình lên người tiểu hồ ly, Quân Ly cũng sẽ không chú ý một tia nguyên khí nhỏ, nhưng lại có thể để nàng truy đuổi theo.

Phạm vi thần thức của Ma thú rất rộng, có thể bao phủ một tòa thành thị, bất cứ gió thổi cỏ lay gì bên trong cũng không qua mắt được hẳn.

Cho nên cảm giác vừa tới gần, Nguyệt Dạ liền rời lưng Băng Linh Huyền Diệu mà đi bộ, hơn nữa để nó cùng Nến Đỏ trở lại không gian linh thú.

Một mình nàng ẩn giấu hơi thở hết sức dễ dàng, dù sao đây là nghề cũ mà nàng trước khi tới thế giới này!

Thần không biết quỷ không hay tới gần mục tiêu, sau đó một kích giết chết! Chưa bao giờ thất thủ!

Bóng râm nồng đậm, cực nhỏ ánh mặt trời cũng không thấu vào, trên mặt đất đều là lá khô, chất đóng một tầng, song Nguyệt Dạ đi ở phía

trên không hề phát ra tiếng động gì.

Chung quanh ngoài thực vật thì không có bất cứ loại sinh vật gì, kể cả sâu.

Uy áp của Quân Ly quá cường đại, cho dù con kiến cũng liều mạng chạy trốn.

Nguyệt Dạ bình ổn hô hấp, đi vài chục bước mới lặng lẽ đổi một hơi, loại năng lực này là trước kia huấn luyện chuyên nghiệp, nàng có thể bế khí hồi lâu trong nước, phần phổi hạ thấp nhất hạn độ vận chuyển!

Ở chỗ này có nguyên khí trợ giúp càng dễ ẩn hình người.

Lặng yên không một tiếng động tới gần vậy uy áp càng ngày càng mạnh, theo khoảng cách rút ngắn, loại uy áp này cũng tạo thành áp lực không nhỏ lên tâm lý.

Tuy nhiên, người có tố chất tâm lý siêu cấp cường đại như nàng cũng không bị ảnh hưởng quá lớn.

Róc rách...

Đúng là tiếng nước chảy, một tia sương mù bay ra từ trong rừng.

Nguyệt Dạ nhíu mày suy nghĩ một chút, căn cứ theo hiểu biết về địa hình xung quanh, gần đây hẳn có một suối nước nóng.

Sẽ không đúng lúc gặp Quân Ly đang tắm chứ? Như vậy rất tốt để làm việc!

Vừa nghĩ, Nguyệt Dạ cũng nhanh hơn bước chân, rốt cuộc ngừng

bước trong hơi nước ấm áp, ánh mắt xuyên thấu qua hơi nước mờ mờ mịt mịt, dù là nàng cũng không nhìn được hít vào một hơi.

Quả thật có suối nước nóng như nàng phỏng đoán, hai bên đá ngổn ngang đủ kích cỡ, khe đá mọc ra cỏ linh chi quý dị màu đen.

Cỏ linh chi sinh trưởng rất nhanh, chỉ khoảng ba giây từ một cái nấm nhỏ lớn thành chậu hoa to.

Mà cỏ linh chi trưởng thành có thể nhìn thấy tốc độ héo rũ thối nát, chậm rãi biến thành chất lỏng màu đen nhớp nháp theo khe hở tảng đá chảy vào trong ao nước suối. Nước ao lúc này đen nồng nặc.

Từng đợt mùi thối rữa hòa cùng mùi thơm đặc biệt của cỏ linh chi tràn ngập trong không khí, mùi hết sức gay mũi khiến đầu choáng váng.

Nguyệt Dạ bịt miệng mũi, cau mày tiếp tục nhìn.

Trong suối nước nóng chậm rãi giơ lên một cánh tay thon dài, gác lên hòn đá bên cạnh ao, sau đó một cái đầu trồi lên mặt nước, động tác rất chậm, dùng sức bám vào hòn đá, rất chặt vật mới đưa nửa thân thể ghé vào tảng đá.

Như là đã hao hết khí lực mà gục ở đây thở phì phò, không nhúc nhích.

Trên lưng rất nhiều vết thương, như bị lửa đốt không có vảy kết, toàn bộ chảy máu, vết thương từ từ mở rộng, mơ hồ nhìn thấy có gì đó động đậy trong thịt.

Nguyệt Dạ bịt chặt miệng không dám lên tiếng, vết thương kinh khủng như thế là ai tạo thành?

Sau khi Quân Ly nhập ma mà còn ai có thể có năng lực tạo thành thương tổn lớn cho hắn như vậy?

Nguyệt Dạ không dám tin, kinh ngạc nhìn.

Trên lưng hắn tán loạn tóc, bị nước tắm ướt như một khối đá đi tốt nhất tơ lụa nhẹ nhàng phúc hắn lưng.

Ngâm mình trong nước có chất lỏng màu đen do cỏ linh chi nhuộm hình như tốt cho vết thương của hắn, ít nhất không tạo thành thống khổ khiến hắn không thể chịu được.

Hắn vẫn đưa lưng về phía nàng, tuy nhiên Nguyệt Dạ liếc một cái đã nhìn ra, bóng lưng đúng là Quân Ly, hơn nữa biết hắn hiện tại rất suy yếu!

Ý nghĩ luôn luôn tinh táo phù hợp với tác phong, nàng lập tức phân tích tình thế có lợi nhất.

Ánh mắt nhìn một lần chỗ gần suối, phát hiện tiểu hồ ly trên tảng đá cách đó không xa, hòn đá cô độc giữa ôn tuyền, tiểu hồ ly ngồi xổm phía trên, sợ hãi nhìn chung quanh, đều là nước, nó không biết rời khỏi đây thế nào.

Thân thể Quân Ly giật một cái, ngẩng đầu với tiểu hồ ly, nhẹ nhàng mở miệng: "Nói chuyện à."

Tiểu hồ ly sợ hãi nhìn hắn, lui về phía sau, nhưng suýt rơi vào trong nước nên sợ không dám động đậy.

Quân Ly nói: "Người không chịu nói một câu với ta sao?"

Vẻ mặt tiểu hồ ly mờ mịt, căn bản không rõ hấn có ý gì.

Nhưng Nguyệt Dạ lại nghe đến lời của hấn thì trong lòng có chút giật mình, không đành lòng mở mắt.

Quân Ly thì thào nói: "Ta rất khùng bố như vậy, có phải hù dọa người không?"

Tiểu hồ ly vẫn mờ mịt.

Hấn nói: "Ta không muốn một mình cô độc, cho nên tìm người làm bạn mà thôi."

Nguyệt Dạ không nhẫn tâm nhìn nữa, nàng thật không ngờ, Quân Ly trở thành ma thú sẽ có một mặt cô độc như vậy, có phải tất cả ma thú cũng như vậy hay không?

Cường đại như Quân Ly người cũng bất đắc dĩ như vậy sao?

Chương 1071: Đại phá sát cảnh 2

Không muốn tiếp tục bị cảm xúc chi phối, Nguyệt Dạ đột nhiên buông tay bịt miệng ra, thật sâu thở đẩy mùi gay trên cánh mũi!

Một hơi thở của nàng lập tức khiến Quân Ly nhận thấy có người ở gần.

Đầu tiên là kinh ngạc ở dưới thần thức hấn bao trùm mà có người tới gần hấn, người này cũng không phải hạng hời hợt!

Sau đó hấn mới dựa vào hơi thở cố ý tiết lộ ra, đoán được người tới ở khu vực nào.

Ánh mắt màu đỏ lạnh lùng xoay qua chỗ khác, mà lưỡi đao thật lớn đã không báo hiệu rơi xuống!

Tốc độ nhanh đến mức ngay cả hấn cũng kinh ngạc!

Một tay nhẹ nhàng vỗ trong nước, cột nước thật lớn trào lên, tiếp xúc đến lưỡi đao lập tức đóng lại thành băng!

Tuyết Ảnh Chiến Đao bị đóng băng trong hàn băng!

Nguyệt Dạ cau mày, hai tay dùng sức phá vỡ băng, mà thân thể Quân Ly cũng rời khỏi mặt nước, một bộ hắc bào nhẹ nhàng xẹt qua, nhẹ nhàng quán trên người hấn.

"Lại là ngươi." Đôi mắt quý dị màu đỏ nhìn thấy khuôn mặt thanh lệ

thì nguy hiểm nheo lại.

"Đúng là ta." Một kích chưa trúng, Nguyệt Dạ cũng không lập tức công kích lần thứ hai, chỉ ngẩng đầu nhìn kỹ ánh mắt hắn, khoe miệng khẽ nhếch.

Lần đầu tiên bất ngờ tập kích không đả thương được hắn, lần thứ hai dưới mí mắt hắn càng đừng vọng tưởng.

Nàng luôn luôn thông minh, sẽ không vô vị liều chết.

"Vì nàng sao?" Nhẹ nhàng phát tay áo, tiểu hồ ly đã đến tay hắn, bị hắn vô tình chộp vào lòng bàn tay.

Tiểu hồ ly sợ hãi giãy dụa, đôi mắt màu lam lạnh ngược lên, hướng Nguyệt Dạ cầu cứu.

Nguyệt Dạ bắt đắc dĩ liếc nó một cái, nhẹ nhàng thở dài một hơi: "Nó là một con hồ ly, nếu ngươi đối đãi tốt với nó, nó nhất định sẽ giải sầu cho ngươi.

Bị nàng nói trúng tim đen, Quân Ly đột nhiên nổi lên sát khí "Ngươi không đến vì nó thì vì cái gì!"

Nguyệt Dạ ngẩng đầu, khuôn mặt thanh lệ nhỏ nhắn lộ ra nụ cười thần bí, không trực tiếp trả lời vấn đề của Quân Ly, chỉ dùng hành động chứng minh nàng lần này tới!

Đột nhiên giơ tay lên, nguyên khí màu đen chợt lóe trong tay, sau đó không gian chung quanh như xuất hiện một tia rung động nhỏ, giữa rung động chính là nàng!

"Muốn chạy trốn?" Quân Ly hừ lạnh một tiếng, dường như khinh

thường nhìn động tác nhỏ này, từ ống tay áo rộng thùng thình giơ tay lên, trảo về phía Nguyệt Dạ.

Không gian chột vắn vẹo!

Chỗ Nguyệt Dạ đứng đột nhiên đình trệ, cả người nàng đột nhiên bị không khí vắn vẹo trói!

Hóa ra là vậy, trên mặt mặc dù có vẻ kinh ngạc, tuy nhiên cặp mắt trong suốt lại có ý cười.....

Không kịp thấy rõ cảm xúc trong mắt nàng, không gian vắn vẹo liền thoáng cái đưa nàng ra khỏi chỗ này!

Quân Ly ngẩn ra, người này.....vì sao lại cười?

Bị đẩy vào trong sát cảnh chỉ còn đường chết, sát khí cường đại bao vây lấy nàng, nhưng nàng không sợ hãi mà vẫn cười được!

Chẳng lẽ.....nàng tới đây vì muốn tiến vào sát cảnh sao?

Nguyệt Dạ chỉ cảm thấy choáng váng, trước mắt tối sầm, đột nhiên gió bão vù vù quay cuồng quanh thân thể.

Nàng đưa tay ngăn ánh sáng chói mắt từ không trung chiếu xuống, giữa vết nứt chảy xuống máu đặc, toàn bộ chảy xuống vách núi.

Khắp bầu trời đều mang ánh sáng đỏ u ám, từng đợt gió bão cùng mùi máu tanh hỗn loạn khiến kẻ khác buồn nôn.

Đứng bên bờ vách núi, chỉ cần bước vài bước về phía trước, lập tức rơi vào vực sâu vắn trượng.

Gió bão thổi vạt áo tung bay, dải băng mảnh cột tóc như bị thổi tản mát.

Nguyệt Dạ nhìn hết thấy chung quanh, ngoài khiếp sợ thì không còn tâm tình khác.

Cho dù biết đây là ảo cảnh nhưng vẫn bị rung động, Nến Đỏ nói sát cảnh là ảo cảnh, cũng là nội tâm tà ác ngưng tụ của ma thú.

Càng hung tàn tàn nhẫn, trong sát cảnh càng nguy hiểm.

Vết nứt bốn phía như thanh đao nhỏ, cùng với vết nứt lớn trên bầu trời chứng tỏ Quân Ly có bao nhiêu khủng bố!

Môi mím thật chặt, Nguyệt Dạ chậm rãi lui về phía sau, thật sợ gió quá lớn, không cẩn thận sẽ bị cuốn đến vách núi phía dưới.

Ở trong huyễn cảnh, nàng không dám chờ có bao nhiêu kỳ tích xảy ra.

Nến Đỏ nói chỉ có ba ngày trong huyễn cảnh, nếu sau 3 ngày không ra ngoài được thì sẽ bị ảo cảnh cắn nuốt, hóa thành máu loãng, từ bầu trời chảy vào vách núi không đáy.

Phong Liên Dực cùng Yểm đã tiến vào sát cảnh hai ngày, cho nên chỉ còn lại một ngày dẫn bọn hắn ra ngoài.

Lúc này việc cấp bách là tìm bọn họ trước!

Chậm rãi rời vách núi, từng tòa núi đá lởm chởm liên tiếp nhau.

Ánh sáng hôn ám, nhưng vẫn có thể thấy rõ, bởi vậy nàng cũng không lấy cây đuốc ra, vừa chậm rãi đi vừa dùng lực cảm giác tìm

kiếm xung quanh.

Gió quá lớn, lực cảm giác linh hồn bị quấy nhiễu nghiêm trọng, nàng nhăn mi lại, liếc mắt nhìn không gian trong ảo cảnh dường như vô biên vô hạn, chẳng lẽ muốn nàng tìm từng chỗ một?

Đang lo lắng, đột nhiên sau một tòa núi đá truyền đến tiếng nói hùng hùng hổ hổ hết sức quen tai.

"Đều là người đưa ra ý kiến loạn? Suýt hại chết ta! Hừ! Người ở bên cạnh ta liền xui xẻo, cách xa ta một chút!"

Kiểu bắt bẻ vô lại, ngữ khí đáng đánh đòn này rất quen thuộc a!

Ánh mắt cười nhẹ nhìn về phía trước, hai bóng dáng một trước một sau từ gió mạnh đi tới, người đi ở phía trước mặc bộ yêu hồng, trong y phục đỏ lộ ra khí tức tà lạnh sơ cuồng giống gió mạnh xung quanh.

Mà người phía sau y phục trắng như tuyết, cho dù gió lớn, trời có âm đạm thì màu trắng vẫn như cánh hoa bay xuống tuyết, thanh nhã nhưng lại u lạnh, tác phong nhanh nhẹn nhưng cảm xúc không biến đổi.

Hai người cũng hơi uể oải, trừ bỏ nói một câu đáng đánh kia thì đều im lặng không nói gì, không ai nói nữa.

Nguyệt Dạ đứng ở tòa núi đá bên cạnh, khuôn mặt mỉm cười nhìn bọn họ.

Hình như phát hiện trong sát cảnh đột nhiên có thêm người, hai người kia đều đồng thời ngược mắt nhìn.

Khuôn mặt nam tử mặc y phục đỏ thật sự yêu nghiệt tới cực điểm,

cho dù mang theo uể oải, lúc hơi nhíu mày cũng yêu mỹ khiến kẻ khác tan nát cõi lòng.

"nha đầu từ đâu chạy tới?"

Nguyệt Dạ liếc mắt nhìn hẳn, ánh mắt mang ý cười khiến Yểm giật mình một cái.

Một cái nhăn mày, một nụ cười, một dao động ánh mắt rất nhỏ của nàng tất cả đều rơi vào trong con ngươi Phong Liên Dục, giật mình, đột nhiên kích động không thể tự kiềm chế, không kìm lòng được đi tới chỗ nàng.

Môi mấp máy, vừa định nói chuyện, đột nhiên một cơn gió mạnh như lưỡi đao xẹt qua bọn họ!

Ở trong sát cảnh lực sát thương của gió quá lớn, khí thế cường đại khiến ba người không dám chậm trễ, không hẹn mà cùng hướng lui về phía sau!

Nguyệt Dạ thân thể xoay tròn, phi thân lên một tòa núi đá, đảo mắt lạnh qua, nhìn thấy Phong Liên Dục cùng Yểm cũng đứng lên một tòa núi đá.

Gió xung quanh chợt cuồng bạo gào thét!

Yểm cau mày nói: "Tên kia đột nhiên điên rồi phải không?"

Nói xong liền đảo mắt nhìn về phía cô gái mặc y phục đen, hơi thờ lãnh khốc, đề thấp giọng hỏi Phong Liên Dục phía sau, "Có cảm giác nàng rất giống một người không?"

"Không giống." Phong Liên Dục như chém đinh chặt sắt nói.

Yếm ngẩn ra, "Ta chưa nói giống ai, làm sao người biết không giống?"

Phong Liên Dực đi lên phía trước, con người màu tím nhạt nhìn nàng thật sâu, "Bởi vì đó chính là nàng!"

Một cơn gió mạnh thổi tới, làm âm thanh của hắn thất linh bát lạc.

Yếm lớn tiếng hỏi: "Người nói cái gì?"

Không đợi được trả lời, Phong Liên Dực đã nhón mũi chân, liền rời núi đá, bóng người cấp tốc hướng về cô gái kia.

Gió mạnh như đao, từng cơn sắc bén hung tàn!

Hắn trời sinh có thể điều khiển bất cứ nguyên tố phong gì, chỉ duy nhất bó tay toàn tập với loại gió này.

Tuy nhiên, không điều khiển được không có nghĩa là có thể dễ dàng thương tổn hắn!

Nếu không nhiều ngày như vậy, hắn cùng Yếm đã sớm chết một trăm lần!

Quân Ly không ra tay, bởi vì biết rất phí sức lực, không bằng đưa bọn vây ba ngày trong sát cảnh, tự nhiên biến bọn họ thành máu loãng, không tốn công phu!

Nhìn bóng dáng màu trắng hướng về chính mình càng ngày càng gần, Nguyệt Dạ khước miệng gương lên, không chờ tại chỗ, thoáng một cái, mũi chân đập đập gió hung mãnh lao về phía Phong Liên Dực!

Động tác quá nhanh, rất thô khiến hấn cười khổ giang hai tay, để nàng nặng nề đánh vào trong lòng, vẻ mặt khổ sở: Loại tình cảm biểu đạt khí phách này trên đời có lẽ chỉ một mình nàng có?

Bên tai nghe hấn kêu rên một tiếng, Nguyệt Dạ mới lộ ra khuôn mặt tươi cười, thấp giọng nói: "Ngại quá, vừa thoát khỏi trạng thái hồn phách, không nắm giữ tốt được tốc độ".

Chương 1072: Đại phá sát cảnh 3

Nàng cũng nói như vậy, Phong Liên Dục ăn thua thiệt còn có thể thế nào? Thoát ly khỏi phong ấn trong thân thể tiểu hồ ly, nàng kỳ thật mới là hồ ly giáo hoạt a!

"Không đau, không hề đau chút nào."

So sánh với nỗi đau mất đi nàng thì chút đau nhức này tính là gì.

Có thể để nàng làm nũng bên người, lập tức chết cũng cam nguyện, đau một chút có sao?

Gió bão tàn phá bừa bãi giữa không trung, hai người ôm chặt nhau, thân thể linh hoạt, rất ăn ý tránh tất cả gió tập kích tới, rơi trên mặt đất, chợt lóe thân trốn sau một tòa núi đá.

Mà trên núi đá, nhìn một màn này Yểm đột nhiên hiểu ra gì đó, bước chân tiến tới trước đột nhiên dừng lại.

Trong lòng nặng trĩch như bị ngàn cân đá đè nặng.

Tại sao lần nào cũng thấy nàng trước tiên, nhưng lại không nhận ra nàng chứ?

Hiểu rõ nàng như vậy, thích nàng như vậy, nhưng hết lần này đến lần khác bỏ qua nàng.....

Trong lòng đột nhiên khó chịu muốn chết, Yểm kiềm nén xúc động,

mím môi yên lặng đứng.

Phía dưới núi đá hai người đã trải qua đủ loại sóng gió rồi cuộc gặp lại, không cần nhiều lời tâm sự, chỉ nghe tiếng cười trầm thấp của đối phương đã hiểu.

Hắn chờ rất khổ cực, tìm được nàng cũng rất khổ cực.

Nhưng ai cũng biết, nói nhảm nhiều làm gì?

Bởi vậy, sau khi cùng nhau cười, Nguyệt Dạ đã nói: "Sát cảnh là ảo thuật của Quân Ly, ảo thuật cường đại phụ thuộc vào môi giới để thi hành, chỉ cần phá hủy môi giới thì có thể hóa giải ảo thuật."

Trong lúc sống còn, bọn họ không thể lãng phí nhiều thời gian, bởi vậy Nguyệt Dạ vừa mở miệng liền nói ra trọng điểm.

"Môi giới?" Nghe vậy, Phong Liên Dực lập tức ngẩng đầu, nhìn khe nứt chảy ra máu tươi đậm đặc trên bầu trời.

Nguyệt Dạ mím cười gật đầu: "Người đã nghĩ giống ta".

"Hừ!"

Hai người vừa nói, một tiếng hừ lạnh từ phía sau vang lên, Yểm chậm rãi thong thả bước tới, hơi khinh thường cười nhạt một tiếng bọn họ.

Âm điệu quen thuộc khiến Nguyệt Dạ buông lỏng tâm tình một chút, mím cười quay đầu lại nói: "Yểm các hạ có gì chỉ giáo?"

"Nếu muốn lãnh giáo Bổn đại nhân, còn không mau lại đây đấm chân bóp vai cho Bổn đại nhân!"

"Chết đến nơi còn muốn hưởng thụ?" Nguyệt Dạ cười lắc đầu, đã quen với tính của Yểm, từ trước hai người đấu võ mồm Yểm chưa từng thắng nàng, hiện tại sao có thể thắng được?

Tranh đấu theo kiểu tâm cơ với địch, nàng vĩnh viễn có thể tìm được điểm yếu của đối phương.

Yểm hừ một tiếng: "Dù có chết hay không cũng chẳng sao, cho dù người biết môi giới, nhưng người cũng đang ở trong ảo cảnh, có thể có cách hủy diệt môi giới sao?"

"Có thể nghĩ cách được."

"Không phải ta chê cười người, nhưng để người phá sát cảnh dễ dàng thì cũng quá coi thường chúng ta!"

"Vậy ý người là ba chúng ta phải chết ở đây?" Nguyệt Dạ mị mị con người, nói.

"Chẳng sao, dù sao ta sống đủ rồi." Yểm không thèm quan tâm nói.

"Người không, nhưng ta khác người." Nguyệt Dạ nói xong, liền ngẩng đầu nhìn vết nứt dài rộng quỷ dị trên bầu trời.

Bầu trời như một vết thương chùng chất da thịt, xung quanh tiếng gió rên rỉ như tiếng hô khổ sở lúc vết thương đau nhức.

Trong óc hiện hình ảnh Quân Ly lưng đầy vết thương ngâm mình trong ao nước nóng màu đen cỏ linh chi.

Giống nhau như thế, hẳn là không sai được.

Huống hồ Phong Liên Dực hai ngày quan sát trong sát cảnh cũng ăn khớp suy nghĩ với nàng, vậy hẳn là tám, chín phần mười là đúng rồi.

Quân Ly thật đúng là khủng bố, tự lấy thân mình làm môi giới sáng tạo ra sát cảnh cường đại như thế.

Để chính mình thừa nhận thống khổ cực lớn như vậy, hẳn không muốn mất đi bản thân quá nhanh, bởi vậy muốn dùng vết thương đau đớn để bảo trì ý nghĩ thanh tịnh.

Nhìn khuôn mặt trầm tư tú lệ ngưng đọng, ánh mắt Yểm hơi thâm thúy, sau một lát, môi yêu nghiệt nhếch lên.

"Cho dù biết môi giới sát cảnh là thân thể Quân Ly, người hiện tại cũng đang ở trong sát cảnh thì làm được gì?"

Nguyệt Dạ sửng sốt, thoáng chần chờ một chút, sau đó hai tay tạo thành chữ thập, kết ấn phóng ra, nhắm mắt lại, sau một lát lại cau mày mở mắt ra.

"Hắc hắc, ở trong sát cảnh, không thể liên lạc với ngoại giới bằng bất cứ cách gì." Yểm cười tủm tỉm nói.

Quả thật, cho dù thông qua Vạn Thú Vô Cương cũng không liên lạc được với ngoại giới.

Nhìn thấy bộ dáng cau mày của nàng, Phong Liên Dực khẽ mỉm cười nói: "Không liên quan, tìm một chỗ ngồi chậm rãi nghĩ cách sau."

Mặc kệ hoàn cảnh nguy hiểm thế nào, hẳn vẫn vĩnh viễn bình tĩnh như vậy.

Chỉ còn lại có một ngày, nếu không thể ra ngoài, hẳn cùng Yểm sẽ

chết.

Nguyệt Dạ mím môi không nói nên lời, tuy nhiên trong lòng khó tránh khỏi cảm xúc lo lắng.

Ba người ngồi bên bờ vách núi đón gió bão, cùng yên lặng nhìn vết nứt trên bầu trời.

"Tên Quân Ly này thật ngoan độc à, không có môi giới, thân mình hẳn đã cường đại rồi, cho nên sát cảnh mới không có sơ hở nào."

Nghe Yểm mỉm cười nói, Nguyệt Dạ mở miệng hỏi: "Người lúc đầu chế tạo sát cảnh, dùng cái gì làm môi giới?"

"Người hại chết Cần nhi." Yểm thờ ơ nói.

Nguyệt Dạ nao nao, như có điều suy nghĩ nhìn về phía hắn.

Yểm mỉm cười, trong nháy mắt điên đảo chúng sinh "Chính là ông nội ngươi."

Tâm tư vừa động, lúc đầu Yểm đã từng nói đến chuyện liên quan tới cái chết của Hiên Viên Cần. Hiên Viên Cần là người cường đại như vậy, không gì sánh được, nhưng khó sinh mà chết, có thể tưởng tượng Yểm hận người kia thế nào.

Nếu không phải do hắn, Hiên Viên Cần sẽ không sớm chết như vậy, nàng nếu luyện chế Thất Phá Đan thành công, có thể bảo tồn vĩnh viễn hồn phách chính mình không chết thì cũng sẽ không khiến Yểm nhập ma.

Nàng sau khi dựng lại linh thể thành công mới mơ hồ phát giác, Hiên Viên Cần khổ tâm nghiên cứu Thất Phá Đan kỳ thật bởi vì biết sức

mạnh phản phệ của Vạn Thú Vô Cương, vì muốn phá vỡ cái nguyên rủa này.

Chỉ tiếc, nàng chết quá sớm, nếu không đâu có bi kịch của Yểm cùng Quân Ly.

"Hắn chẳng có quan hệ gì với ta." Nguyệt Dạ lạnh lùng nói, đó là ông nội của Bắc Nguyệt quận chúa, chẳng quan hệ gì với nàng.

Yểm suy nghĩ một chút, lập tức gật đầu, trong lòng thoải mái đùa giỡn: "Bản thể tên kia thật sự quá yếu, cho dù ta dùng bao nhiêu linh đan diệu dược duy trì linh thể hắn cũng vô dụng, nếu không ta đã sớm giết Hiên Viên Vấn Thiên, làm gì đến mức bị hắn phong ấn?"

Yểm trề môi, nhớ tới trận đánh năm đó vẫn tức giận bất bình.

Nguyệt Dạ bật cười, Yểm vẫn canh cánh trong lòng chuyện đã qua.

"Nam nhân bụng dạ hẹp hòi." Nguyệt Dạ lắc đầu nói.

"Phụ nữ âm hiểm xảo trá" Yểm mĩa mai đáp lại.

Hai người liếc nhau, lạnh lùng thản nhiên, nhưng lại như có vô số chớp điện bị kích thích phóng ra.

Nhìn hai người đấu võ mồm như con nít, Phong Liên Dực bất đắc dĩ thở dài, đưa tay chỉ lên bầu trời: "Nhìn kia, có gì đó bất thường."

Nguyệt Dạ cùng Yểm lúc này mới rời mắt khỏi đối phương, theo ngón tay Phong Liên Dực nhìn về phía trên bầu trời.

Chỉ thấy máu tươi cuồn cuộn chảy trong một vết nứt, nhưng giờ phút này lại giống như bị cái gì vạch ra, đột nhiên mở rộng!

Nguyệt Dạ bỗng nhiên đứng lên, khẽ cười một tiếng: "Đã tới!"

"Người để ai ở bên ngoài?" Nhìn thấy nụ cười giảo hoạt trên mặt nàng, Phong Liên Dục liền cười hỏi.

Nguyệt Dạ cười hắc hắc, nói: "Trước khi tới ta để Nến Đỏ thuận đường đi Thành Tu La tìm Lệ Tà, nói cho hắn biết, người bị Quân Ly vây ở đây."

Phong Liên Dục bất đắc dĩ nói: "Tìm hắn tới cũng là một phiền toái lớn a."

"Nhưng đi ra ngoài được còn tốt hơn." Nguyệt Dạ bước từng bước về phía trước, hoàn toàn đứng bên bờ vách núi, mặc dù vẫn không động đậy, nhưng trong tay đã chạm rãi ngưng tụ nguyên khí màu đen.

Sợi tóc vốn đen từ từ bị thay thế bằng màu đỏ rực.

Nhìn tóc đỏ quen thuộc, ý cười trong con ngươi Phong Liên Dục chậm rãi dịu dàng, mà Yểm lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, "Quả nhiên là nha đầu giảo hoạt!"

Bên ngoài sát cảnh, hai luồng nguyên khí băng hỏa khổng lồ lan ta khắp cả rừng rậm, trong lúc đó, rừng rậm xanh um tươi tốt không còn một ngọn cỏ, toàn bộ cây cối hoa cỏ hóa thành tro bụi!

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, tạo ra một cái hố sâu dưới đất, ánh lửa hiện ra, hơi nước đầy trời liền làm ngập hố sâu.

Hố sâu cực lớn như một sân bóng đá, hơi nước từ từ tiêu tán, chậm rãi lộ ra hai bóng dáng một đen một trắng.

"Quả nhiên là siêu cấp ma thú chiến đấu có khác, khí thế kia quá đáng sợ!"

Nến Đỏ ẩn núp trên một thân cây xa xa nhìn một màn chiến đấu vừa rồi liền lấp bắp kinh hãi, thì thào nói.

Ánh mắt nhìn về phía bóng người nam tử màu đen, tóc đen bay múa, hẳn chế tạo ảo cảnh ở đâu? Để Lệ Tà ra tay thật có thể phá vỡ sát cảnh sao?

Theo nàng biết, trừ việc giết môi giới chế tạo ảo cảnh, nếu không không thể phá vỡ sát cảnh.

Chẳng lẽ muốn giết Quân Ly? Lấy năng lực của Lệ Tà, mặc dù vừa rồi ngăn ngừa so chiêu đã thể hiện thực lực đáng sợ của hắn, song Nến Đỏ hiểu hắn không thể giết được Quân Ly.

Lúc này nàng cũng không hiểu kế hoạch của Nguyệt Dạ, bởi vậy chỉ có thể lặng lẽ xem cuộc chiến ở phía xa, không dám hành động.

Trong hố sâu, hơi nước rớt cuộc tán đi, bóng dáng hai người cũng chậm rãi lộ ra.

Mặt đối mặt, tuy cách xa nhau hơn mười trượng, nhưng khí tức trên người cường đại khiến khắp rừng rậm cũng yên tĩnh bất động, không có bất cứ con linh thú nào dám tới gần.

Sợi tóc bạch kim bay múa, Lệ Tà ngược con người màu tím nhạt lên nhìn về phía nam tử mặc hắc bào vẫn bình tĩnh thong dong.

Không ngờ mới ngăn ngừa một năm không gặp, thực lực Quân Ly đã trở nên cường đại sâu không lường được như thế!

So với trước kia, loại thực lực khủng bố này hẳn là gấp vô số lần.

Nam tử mặc y bào màu đen phát ra khí tức loáng thoáng có vài phần quen thuộc.

Lệ Tà trầm tư nghĩ, đột nhiên đồ đằng trên mặt hiện rõ lên, ánh mắt ngưng tụ: Là hắn!

Không, khí tức này không phải hắn!!

Năm đó ma thú gây thiên hạ đại loạn cũng có khí tức khủng bố như vậy, Quân Ly cùng khí tức ma thú giống nhau như đúc, chỉ hơi khác một chút.

Quân Ly dường như còn mạnh hơn vài phần con ma thú ngày đó!

"Linh tôn các hạ, ta chỉ vì Tu La vương mà đến, chỉ cần thả bộ hạ, Thành Tu La cùng người không nợ nần gì nhau." Mặc dù trong lòng trào sóng mãnh liệt, song Lệ Tà mở miệng vẫn bình tĩnh.

Nghe vậy, Quân Ly thần nhiên ngược mắt, đôi mắt yêu dị đỏ như máu càng thêm tà ác khiến Lệ Tà suy nghĩ càng sâu.

"Tu La vương?" Quân Ly thần nhiên nói, "Không chịu đoạn tình tuyệt ái thì gọi gì là Tu La vương?"

"Đây là chuyện của Thành Tu La, không cần các hạ lo lắng."

"Muốn mạng sống của hắn, dùng Thiên Quỷ đến đổi lại đi."

Lệ Tà ngẩn ra, lập tức cau mày nói: "Ma thú Địa ngục là một trong bốn ma thú của Thành Tu La, sẽ không dễ dàng ra khỏi Thành Tu

La."

"Cô ta không ra được thì ta bắt cô ta ra."

"Ý các hạ là muốn đối địch với Thành Tu La sao?" Lệ Tà cả giận nói.

"Đúng thì sao?" Thành Tu La trong mắt hấn chẳng là gì trong mắt hấn?

Chương 1073: Đại phá sát cảnh 4

Thấy đối phương chẳng thèm để Thành Tu La vào mắt, Lệ Tà cười khổ: Nếu bệ hạ đồng ý đoạn tình tuyệt ái, Quân Ly cũng phải kiêng kỵ Thành Tu La ba phần, nhưng hiện tại.....

Lệ Tà không nhiều lời, tay trái giơ kiếm, lấy hành động để chứng minh ý đồ chính mình.

Quân Ly nhẹ nhàng hụp lại ống tay áo, nhét tiểu hồ ly vào dưới tay áo rộng, sau đó lạnh lùng nói: "Người cũng muốn tiến vào sát cảnh?"

Khuôn mặt Lệ Tà bình tĩnh, y bào tuyết trắng đột nhiên nhảy lên khỏi mặt đất, kiếm trong tay đã chém mạnh xuống!

Leng keng...

Quân Ly giơ tay lên, ngón tay thon dài bắt kiếm của Lệ Tà khiên hẳn ngỡ ngác. Nguyên khí trên thân kiếm đột nhiên tăng vọt, trên mũi kiếm gió mạnh sắc bén vọt mạnh tới ngực Quân Ly!

Quân Ly nghiêng người tránh gió mạnh, tay bắt được kiếm phong hơi dùng sức, quật Lệ Tà xuống mặt đất!

Thân thể co rụt lại, nhưng Lệ Tà lại theo lực xảo diệu đi tới sau hẳn, quạt gấp ở tay phải đột nhiên mở ra, mép quạt hiện lên vẻ sắc bén, hung hăng xẹt qua lưng Quân Ly!

Quân Ly tức giận xoay người, trên ngón tay, một cây roi nhỏ vung về

phía sau, Lệ Tà kêu lên một tiếng đau đớn ngã về phía sau.

Tuy nhiên, Quân Ly bị chọc giận đâu dễ dàng bỏ qua hẳn như vậy? trên roi nhỏ dấy lên lửa cháy màu đỏ. Vì bất việc nên hẳn hình như chỉ dùng loại vũ khí này!

Tuy nhiên lực sát thương của vũ khí này khiến mọi người từng tiếp xúc qua phải sợ hãi!

Trên năm ngón tay trái roi nhỏ từ từ kéo dài ra, từng cây đều lửa cháy màu đỏ.

Lửa cháy tuy nhỏ nhưng lại đốt cháy không khí chung quanh!

Lệ Tà cau mày, tóc bạch kim thật dài bay múa như dây cuốn lấy năm cây roi nhỏ!

Hai mắt Quân Ly không hề chớp, nguyên khí hỏa nhè nhẹ theo sợi tóc Lệ Tà giống như châu chấu quá cảnh thiêu qua.

Lệ Tà lạnh mắt, quyết định thật nhanh, lập tức cự kiếm chém tới tóc bạc bị bốc cháy, mà trong nháy mắt sợi tóc rơi xuống đất, năm căn roi mảnh đột nhiên quất tới!

Trên người hẳn nguyên khí tăng vọt, nguyên khí phong hình thành lồng phòng hộ bảo vệ thân thể, song trong nháy mắt đó, sắc mặt Lệ Tà trở nên rất tái nhợt!

"Phốc" mở miệng nhổ máu tươi ra, Lệ Tà hai tay chộp lại, trên ngón tay lóe sắc lạnh, bắt được roi nhỏ hét lớn một tiếng, hung hăng xé đứt!

Thoát khỏi roi nhỏ trói buộc, Lệ Tà lập tức lui ra xa xa, xoa vết máu ở

khóe miệng, lạnh lùng nhìn Quân Ly mặt không thay đổi.

Trên quần áo phía sau lưng, một vết thương chậm rãi mở rộng, máu tươi nhiễm đỏ xiêm y, ánh mắt hấn cũng càng ngày càng mờ.

Lửa giận một khi bị kích thích thì không thể vãn hồi!

Hấn không muốn xuống tay, nhưng có một người cứ hai ba lần khiêu khích hấn!

Năm cây roi màu đỏ tinh tế như có tính mạng, xệt xoạt tiến vào đầu ngón tay hấn rồi biến mất, mà cùng lúc đó, từ ống tay áo rộng của Quân Ly đột nhiên phồng lên.

Một luồng sáng khủng bố màu đỏ sậm đột ngột mọc lên từ mặt đất ở trước mặt Lệ Tà!

Năng lượng trong hào quang mãnh liệt dường như hình thành gió bão sắc bén đảo qua mặt Lệ Tà. Nét mặt hấn khiếp sợ, không kịp trốn tránh, trên mặt cùng trên người đã bị ánh sáng đỏ cắt ra mấy vết thương khủng bố!

Trong ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, Lệ Tà cũng không dám khinh thường, cây quạt đột nhiên rời tay, trên không trung biến ảo thành màn hình thật lớn chặn lại ánh sáng đỏ thế tới rào rạt!

Nhưng chỉ trong nháy mắt, cây quạt cũng bắt đầu xuất hiện một vết nứt!

Căn bản là không đỡ được!

Cứ thế thì hấn hôm nay nhất định thảm bại ở đây!

Ma thú sẽ không chết, nhưng cũng không tránh được trọng thương...

"Không xong, ánh sáng đỏ quá cường đại, ngay cả Lệ Tà cũng không ngăn được hẳn!" Xa xa trên cây, Nến Đỏ nhìn trận chiến đấu mà tràn ngập lo lắng.

Tuy nàng cách xa hiện trường chiến đấu, nhưng vẫn có thể cảm giác ánh sáng đỏ sắc bén tràn ngập sức mạnh cường đại!

Nàng cũng cảm giác rất khủng bố, càng khỏi nói Lệ Tà trong trung tâm ánh sáng đỏ!

Trong lòng âm thầm lo lắng, nếu ngay cả Lệ Tà cũng thất bại thì còn ai có thể ngăn chặn Quân Ly chứ?

Lúc nàng lo lắng không ngừng, lúc Lệ Tà cũng đau khổ chống đỡ, không ai chú ý Quân Ly vẻ mặt lạnh nhạt đột nhiên nhú lại, một tia thống khổ trong con ngươi không gợn sóng của hắn khuếch tán thành rung động thật lớn.

Hắn sắc mặt biến biến, mở miệng lẩm bẩm nói: "Làm sao có thể..."

Trên mặt tuấn mỹ hiện đầy thần sắc không thể tưởng tượng, vừa kinh ngạc vừa mang theo thống khổ phần nộ.

Không ai thấy vết thương trên lưng hắn rất nhanh mở rộng, tốc độ máu tươi chảy xuống càng lúc càng nhanh, cuối cùng một tia máu trực tiếp phun ra!

Hắn không nhịn được kêu rên, bên khóe miệng chậm rãi chảy ra tơ máu.

Biến hóa này tới rất nhanh, chỉ nháy mắt ánh sáng màu đỏ tràn ngập

chung quanh, không gian cũng vụn vẹo một chút.

Mắt thường cũng có thể nhìn thấy không khí rung động!

Một luồng sáng bạc từ sóng gợn chảy ra!

"Kiếm kĩ: Ngàn quân ngàn quang trảm!"

Giọng nói cô gái réo rắt vang lên, dao động trong không gian như sóng triều sinh ra vô số hồi âm!

Đôi mắt Quân Ly đột nhiên trợn to, không thể tin nhìn sóng gợn lắc lư!

Bóng dáng xinh đẹp tuyệt trần không báo hiệu xuất hiện, trường bào đen nhánh tinh xảo, bóng người cao gầy tinh tế, hai chân thon dài trên không trung nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mắt.

Chiến đao màu tuyết trắng vẫn duy trì tư thế chém rụn, phía trên ánh sáng màu trắng bạc vẫn chói mắt, tóc đỏ hòa vào ánh sáng lạnh càng thêm rực rỡ!

Đúng là nàng!

Sao lại có người trốn khỏi sát cảnh chứ?!

Chương 1074: Đại phá sát cảnh 5

Nhưng cô gái này lại thật sự đi ra.

Cho dù không tin, nhưng tận mắt nhìn thấy, nếu không phải gạt người, thân thể nghiêng sang một bên, tránh thoát kiếm sáng bạc, Quân Ly ngược mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Nguyệt Dạ nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất, sợi tóc lượn vòng trên không trung rồi chậm rãi lắng xuống.

Mắt như nước sơn, sáng trong trẻo nhưng lạnh lùng, ánh nhìn lộ vẻ hồn nhiên tự tin hào hiệp.

Tuyết Ảnh Chiến Dao nhẹ nhàng điểm trên mặt đất, Nguyệt Dạ chậm rãi ngẩng đầu đối mặt với ánh mắt khiếp sợ của Quân Ly.

Ánh mắt chạm vào nhau, trong mắt nàng ý cười nhợt nhạt khiến hẳn có chút thất thần.

Gợn sóng kế tiếp bị đẩy ra, Phong Liên Dục cùng Yểm cũng trước sau đi ra, không bị thương tổn lông tóc gì đứng ở trước mặt hẳn.

Ba người này xuất hiện, không thể nghi ngờ là khiêu khích sát cảnh! Nói rõ hẳn khổ tâm kiến tạo sát cảnh mà bị phá!

Ánh mắt Quân Ly trầm lạnh, ánh mắt dần dần nhìn vào tay cầm kiếm của Nguyệt Dạ, bàn tay mảnh khảnh máu tươi đầm đìa, sợ rằng trên cánh tay cùng trên người thương không nhẹ đi.

Ở sát cảnh, chỉ cần vận dụng nguyên khí đều bị cản trở.

Vì cùng Lệ Tà nội ứng ngoại hợp phá vỡ sát cảnh, nha đầu kia đã vận dụng nguyên khí khổng lồ, càng khổng lồ càng bị phản phệ mạnh.

Nhưng nàng đứng trước mặt hấn như không có việc gì, định lực cùng tâm tính không giống như nha đầu ngàn này tuổi có được.

Nhìn nhìn, ánh mắt Quân Ly bất giác cao thâm, Tuyết Ảnh Chiến Dao quen thuộc dường như nhắc nhở hấn một chuyện suýt quên.....

Thấy Phong Liên Dực cùng Yểm cũng đi ra, Nguyệt Dạ thờ dài nhẹ nhõm một hơi, quay đầu mỉm cười với Lệ Tà phía sau.

"Đa tạ!"

"Hừ!" ôm ngực đang đau tức, Lệ Tà nặng nề hừ lạnh, tuy thấy Tu La vương bình an vô sự đi ra, nhưng hấn không hề có nửa câu cảm kích nha đầu kia.

Bị hấn lạnh lùng không nhìn, Nguyệt Dạ cũng không để ý, nàng cũng cho tới bây giờ không muốn chung đụng tốt đẹp với Lệ Tà.

Lúc này chỉ bất đắc dĩ ngẫu nhiên hợp tác,.

Khóe mắt nhìn thấy hấn đi tới chỗ Phong Liên Dực, hơi cúi đầu, ánh mắt kính cẩn nói mấy câu, sắc mặt Phong Liên Dực lạnh nhạt cũng có chút nhu hòa, gật gật đầu.

Chuyện của Thành Tu La nàng không muốn quan tâm, bởi vậy không nghe, nhưng nhìn thấy lúc Yểm đi tới lại nở nụ cười.

Y phục đỏ quý mị bay lên, tới ngay bên cạnh nàng, Yểm hất chiếc cầm nhọn lên, trong con ngươi màu đỏ mơ màng có chút yêu mị.

"Quân Ly, không ngờ sát cảnh bị người phá chứ?" khẩu khí hả hê khiến Nguyệt Dạ than thở trong lòng.

Hắn không thể an phận một lần được sao?, chủ động chọc giận ma thú khó đối phó này có ích gì?

Quân Ly lạnh lùng nói: "Đừng vội đắc ý!"

Ánh mắt Yểm lại cố ý liếc phía sau lưng của hắn, tấm tắc nói: "trong ngoài kết hợp, nói vậy bị thương không nhẹ."

Quân Ly sắc mặt trầm lạnh, sát khí mơ hồ bạo động, rất rõ ràng, chỉ cần Yểm khiêu khích thêm một câu nữa, hắn sẽ động thủ.

"Ha ha ha!" Yểm cười ha hả, "Sát cảnh bị phá, nguyên khí của người sẽ tổn thương thật lớn, hơn nữa người lấy bản thể làm môi giới chế tạo ảo cảnh, hiện tại nội thương ngoại thương, người xác định hiện tại có thể đánh bại bốn người chúng ta sao?"

Quân Ly ánh mắt thản nhiên đảo qua bọn họ bốn cái, khinh thường nói: "Người muốn thử sao?"

Ngữ khí đùa cợt kiểu này hoàn toàn không để Yểm vào mắt, "Người cho rằng hiện tại người có bao nhiêu uy hiếp được ta?"

Nghe kiểu nói châm chọc này, khóe mắt nhếch lên, Yểm nói: "Động thủ là Xú nha đầu này, không phải ta".

"Cô ta là người phương nào?" Quân Ly chuyển ánh mắt tới chỗ

Nguyệt Dạ, nha đầu kia quả thật ngay từ đầu khiến hắn nhìn không thấu.

Thực lực quý dị sâu không lường được, có thể trốn khỏi sát cánh của hắn cũng đủ khiến người ta chấn kinh rồi!

Yểm hé mắt, cười tủm tỉm nói: "Nàng là chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương."

Bị Yểm đột nhiên đẩy ra làm ván gỗ, Nguyệt Dạ âm thầm mắng hắn không nghĩa khí, chốc lát nếu động thủ sao có thể là đối thủ của Quân Ly?

Đừng nói hiện tại bị thương, cho dù không bị thương nàng cũng không nắm chắc thoát thân khỏi tay Quân Ly.

Trong lòng mơ hồ lo lắng, ánh mắt thản nhiên đảo chung quanh, trong đầu nàng đã tính toán nhanh đường chạy trốn.....

Nhưng nghe Yểm nói như vậy, thần sắc lạnh nhạt trên mặt Quân Ly đột nhiên biến mất, thay thế là sự phẫn nộ và do dự.

Chủ nhân Vạn Thú Vô Cương...

"Ngươi..." Lời chưa nói hết, đột nhiên một luồng sáng rất nhanh rơi vào bên người Nguyệt Dạ, rờn trắng bạc chậm rãi hóa thân thành một cô gái xinh đẹp đáng yêu.

"Chủ nhân!" một tiếng hô giòn tan, cô gái này đúng là Nến Đỏ.

Quân Ly híp mắt, trong đầu vừa chuyển liền suy nghĩ cẩn thận, trên người cô gái này có nguyên khí màu đen quý dị, vậy không phải là khí tức Vạn Thú Vô Cương sao?

Còn có thần thú hoàng tộc.

Đúng là oan gia ngõ hẹp.

Ánh mắt do dự, chậm rãi bị ánh hung ác thay thế, Quân Ly nhìn Nguyệt Dạ, từ lạnh nhạt biến thành nụ cười quỷ dị.

"Hôm nay tha cho các người, tuy nhiên....." Lúc hắn nói chuyện, đôi mắt đỏ như máu vẫn hung hăng nhìn chằm chằm Nguyệt Dạ, ánh mắt khiến người ta cả người lông tơ dựng đứng.

Trên người nổi da gà, tuy nhiên vẻ mặt của nàng vẫn không gợn sóng, thậm chí bên khóe miệng còn cười nhẹ.

Quân Ly đầy hứng thú cười: "Mạng của người, ta sẽ tới lấy!"

Nói xong, y bào khế động đậy, bốn phía uy áp cường đại trong chớp mắt biến mất.

Mọi người hít vào một hơi: Thật đáng sợ tốc độ.

Sắc mặt Nguyệt Dạ sau khi hắn rời khỏi có thêm vài phần khó coi, kéo ống tay áo Yểm một chút hỏi: "Có ý gì?"

Yểm đang chuẩn bị xoay người đi, bị nàng kéo như vậy liền lườm biếng nói: "Sau khi nhập ma, là kẻ thù cũ của Vạn Thú Vô Cương."

"Vừa rồi vì sao hắn không giết ta?"

"Bởi vì hắn không nắm chắc!" Yểm giật ống tay áo khỏi tay nàng, "Người có thể phá sát cảnh của hắn, đã khiến hắn rất chấn kinh rồi, hắn vừa mới nhập ma đã phá được sát cảnh, nguyên khí dao

động, không hiểu sâu thực lực của người đư[[ơng nhiên phải kiêng kỵ."

Nguyệt Dạ hừ một tiếng, "Người có thể lựa chọn không nói chuyện về Vạn Thú Vô Cương".

"Không nói ra sao dọa được hấn?" Yểm tức giận trừng nàng một cái,"Xú nha đầu, nhanh rời khỏi đây, nếu hấn đổi ý quay lại thì không đi được!"

Nguyệt Dạ không có ý trách hấn, nàng biết Yểm sẽ không hại nàng, cho nên chỉ quen đấu võ mồm mà thôi, vừa nói vừa đi đến bên người Phong Liên Dực.

"hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa rất nhanh cử hành, chúng ta dự định sau khi tham gia hôn lễ sẽ rời đi." Nguyệt Dạ cười nói, không để ý đến Lệ Tà tràn ngập địch ý nhìn chăm chú.

Phong Liên Dực cũng cười gật đầu: "Ta cũng có ý này".

Đoàn người không nói thêm lời nào, cùng rời nhanh đi, thoáng chốc vùng đất vừa chiến đấu kịch liệt, giờ phút này lại an tĩnh như bình thường!

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Chương 1075: Ngoái đầu nhìn lại cươi 1

Bởi vì hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa nên sứ thần mỗi nước đều tới Thành Lâm Hoài, không ít tiểu thương cũng nhân cơ hội vào thành, mang theo thương phẩm chuẩn bị kiểm chác.

Trừ tiểu thương còn có dị sĩ tài ba ở mỗi nước, trong đó luyện dược sư cùng y sư là nhiều nhất.

Thành Lâm Hoài náo nhiệt hơn gấp mấy ngày thường, mỗi ngày trên đường cái người qua lại tấp nập, rộn ràng nhộn nháo.

Hoàng thượng rất coi trọng hôn lễ lần này, không khác gì đại hôn chính mình, không chỉ đại xá thiên hạ còn sai người chuẩn bị tiền đồng cùng tiền bạc, chỉ cần dân chúng chúc mừng đại hôn của quận chúa đều được tiền lì xì phong thưởng.

Cho nên mấy ngày gần hôn lễ, hủy bỏ lệnh cấm đi lại ban đêm, có đôi khi Thành Lâm Hoài trắng đêm tiệc rượu vui vẻ, náo nhiệt hơn cả treo đèn ăn tết.

Nguyệt Dạ luôn luôn không thích ồn ào, cho nên chỉ lẳng lặng đứng trong Tòa Nguyệt Lô chuyên tâm tu luyện.

Sau khi dựng lại linh thể, tướng mạo của nàng khác trước rất lớn, cho nên không ai biết nàng là ai, trong dịch quán cũng chỉ biết thường xuyên có người mặc áo đen, lãnh khốc lạnh nhạt đến đây, bởi vì cũng không cố gắng ẩn giấu, nói chuyện bình thường, bởi vậy đoán là bạn cũ của Bắc Diệu vương nên cũng không suy nghĩ nhiều.

Tối đêm hôm nay, Nguyệt Dạ cũng vừa tu luyện xong, não loạn cùng Yểm một chút khó chịu sẽ tới dịch quán tìm Phong Liên Dực.

Trên đường cái nhiều người, nàng để cho tiện ít đi cửa chính, nhặt hẻo lánh không người nào sau khi hạ đi, từ cửa sau tiến vào dịch quán trung.

Bình thường lúc rảnh rỗi ở dịch quán, Phong Liên Dực sẽ đánh đàn, hơn nữa như là biết nàng khi nào đến, mỗi lần nàng vừa đến cũng có thể nghe được tiếng đàn ngân nga.

Nhưng hôm nay mãi đến bên ngoài sân cũng không nghe được tiếng đàn.

Nguyệt Dạ chế giễu, vượt vượt vạt áo liền bay từ ngoài tường vào, mặt không đỏ tim không đập mạnh, không hề có cảm giác có tật giật mình.

Mới vừa vào liền nghe thấy tiếng người nói chuyện, Nguyệt Dạ giật mình khi nghe thấy giọng nói có vài phần quen thuộc.

"Việc này làm phiền bệ hạ, nếu thật sự có thể trị được đôi mắt cho Bắc Nguyệt, ta cùng phụ hoàng vô cùng cảm kích." Tiếng nói trầm thấp này có vẻ là Chiến Dã.

Từ lần hắn mang Ngàn năm huyền Tử Linh quy mai rùa tới đã không gặp lại hắn.

Sau khi dựng lại linh thể, tướng mạo khác trước, Nguyệt Dạ cũng mấy lần muốn đi tìm hắn, nhưng không biết gặp mặt nên nói thế nào, hơn nữa trong lòng nàng thật không muốn lại quấy rầy cuộc sống tĩnh lặng của Chiến Dã.

Để hấn nghĩ nàng từ nay về sau biến mất không xuất hiện nữa cũng là một chuyện tốt.

Cũng giống như Lạc Lạc vậy.

Vốn tưởng rằng trái tim của mình đủ lạnh, mọi việc như ý sẽ không thấy khổ sở trong lòng.

Nhưng ngày đó ngẫu nhiên nhìn thấy thiếu niên vẻ mặt lạnh lùng tôn quý Lạc Lạc cưỡi ngựa đi qua trên đường cái đột nhiên khiến nàng khó chịu.

Mà hiện tại lại nghe đến tiếng nói của Chiến Dã càng thấy áy náy cùng đau lòng.

Nàng đứng trong chốc lát, nỗi lòng lo lắng, không nghe thấy bên trong nói cái gì nữa, chờ đến lúc nàng ngẩng đầu đột nhiên kinh ngạc.

Chiến Dã từ hành lang bên kia bước lại, hướng tới trong viện.

Nghĩ hấn vì tránh đường cái náo nhiệt nên muốn rời khỏi từ cửa sau, nhưng không ngờ hai người lại tình cờ gặp được.

Trong dịch quán thanh tịnh, trừ thủ vệ thì chỉ có hai ba người hầu, những người còn lại đều ở ngoài viện, bởi vậy hiện tại chính là Phong Liên Dực tiễn Chiến Dã ra.

Hai người từ nhỏ quen thân, lúc không có người ngoài liền thoải mái tán dóc vài câu, chuyện trò vui vẻ, vứt bỏ lễ tiết quy củ rườm rà.

Nguyệt Dạ muốn tách khỏi đã không còn kịp nữa, cặp mắt tinh tường

của Chiến Dã liếc mắt một cái đã chứng kiến một người duy nhất trong hậu viện.

Đứng ở dưới góc tường, rõ ràng là vừa leo tường vào.....

Nguyệt Dạ hôm nay mặc một bộ trường bào màu trắng ngà, cổ áo tinh xảo cùng hoa văn trên cổ tay áo đều là A Lệ Nhã tỉ mỉ thêu thùa, đai lưng màu lam nhạt quấn bên hông, eo tinh tế không đủ một nắm ôm.

Trường bào thiết kế theo phong cách của nam giới, nhưng A Lệ Nhã có tâm, lúc cắt may điều chỉnh kiểu dáng có chút phiêu dật, thêm vài phần âm nhu.

Yểm vừa nhìn loại này liền thích, đáng tiếc A Lệ Nhã không cho hắn, cũng không làm một bộ màu đỏ y hệt như thế. Yểm chỉ vì chuyện nhỏ này mà giận dữ với Nguyệt Dạ.

Nguyệt Dạ cũng không phải kẻ tầm thường, vì muốn chọc tức hắn nên cố ý mặc bộ đồ này nghênh ngang đi đi lại lại ở trước mặt Yểm, sau khi hắn tức giận bỏ đi mới cao hứng mặc ra ngoài.

Cho nên nàng giờ phút này hoa phục tinh xảo, khí chất cao quý, khác hẳn hình tượng ngày xưa.

Hơn nữa khuôn mặt cũng khác trước, cho nên Chiến Dã gặp nàng cũng ngỡ ngàng, ánh mắt vừa chạm vào nàng cũng không rời ánh nhìn đi được.

Chưa từng thất thố nhìn nàng đến kinh ngạc như vậy, nhưng lúc ý thức được thì đã không thể vãn hồi rồi.

Cô gái này ở trong viện của Phong Liên Dục mà không có ai đến

ngăn trở, xem ra cũng thường xuyên tới, thân phận của nàng hẳn không cần nhiều lời, là phi tử của Phong Liên Dực hoặc là...

Đời này là lần đầu tiên nhìn chăm chăm một phụ nữ cảm thấy thật thất lễ, bởi vậy Chiến Dã mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, chậm rãi rời ánh nhìn đi.

Lần này Nguyệt Dạ đúng là cố ý lặng yên không một tiếng động đi vào, bởi vậy Phong Liên Dực cũng không nhận thấy được nguyên khí trên người nàng, lúc nhìn thấy nàng cũng lấp bắp kinh hãi.

"Nàng là....."

Phong Liên Dực ngược mắt màu tím liếc nhìn Nguyệt Dạ, muốn nhìn biểu tình của nàng xem có muốn tiết lộ thân phận cho Chiến Dã biết hay không?

Tâm tư của nàng luôn luôn khó nắm bắt, từ sau khi trở về cũng chưa bao giờ nhắc tới Chiến Dã, bởi vậy hẳn không xác định được tâm ý của nàng.

Cho nên nhất thời do dự, không biết nên giới thiệu thế nào cho tốt.

Hắn bên này do dự, mà bên kia Nguyệt Dạ lại hást cầm lên, môi đỏ mọng khế mở, cười nói: "Tại hạ Hí Thiên."

Hơi thở đột nhiên bị ngừng trệ, ánh mắt Chiến Dã vừa rời đi đột nhiên lại như tia chớp chuyển qua nàng, đồng tử co rút nhanh, khuôn mặt lãnh khốc tràn đầy thần sắc khiếp sợ.

"Hí....." Miệng mấp máy nói ra một chữ, đột nhiên cảm giác toàn bộ tiếng nói đều bị chặn lại trong cổ họng, cố thốt lên lời mà không được.

Một cảm giác chua xót từ trái tim lan tràn ra.

Cô gái kia trấn định nhìn vào mắt hắn, nhìn thanh lạnh không có sóng nhưng lại hàm chứa ý cười nhợt nhạt.

Mặc dù lãnh ngạo nhưng lại có sức mạnh khiến người ta cảm thấy an tâm, đúng là chỗ đặc biệt nhất của nàng.

Chiến Dã ngưng ngẩn, một câu cũng không nói nên lời, nhìn hắn như vậy, Nguyệt Dạ không thể làm gì khác hơn là trao đổi ánh mắt với Phong Liên Dục.

Hắn lập tức hiểu ý, Phong Liên Dục mỉm cười, ôn hòa nói: "Hoa nở phía trước viện, chi bằng thái tử qua ngồi một chút đi, ta đi pha trà."

Hắn luôn chăm sóc ôn hòa nàng, thói quen của nàng, sủng nàng, muốn làm cái gì thì làm cái đó, hắn chưa bao giờ quan tâm, chỉ cần nàng cao hứng là được.

Núi đao biển lửa, nàng muốn đi cũng không thành vấn đề, bởi nàng đến cùng.

Mỉm cười xoay người rời đi, nhìn bóng lưng của hắn, Nguyệt Dạ trong lòng sinh ra một tia cảm kích cùng áy náy.

Tuy nhiên Chiến Dã ở đây, không phải lúc nàng miên man suy nghĩ, cho nên sắp xếp lại tâm tình cười nói: "Cùng đi thôi."

Chiến Dã không nói gì, xoay người, bước chân từ tốn đi tới.

Đầu mùa xuân, trong viện hoa đào hoa lê đẽ khom đầu cành, cánh hoa theo gió bay xuống, rụng đầy một vườn.

Bước chân nhẹ nhàng không một tiếng động giẫm xuống cánh hoa tinh tế, như không có người đi tới.

Chiến Dã nhíu mày, đột nhiên xoay người, ánh vào mi mắt là một khuôn mặt thanh lệ cười dài.

Đôi mắt đen nhánh sinh động, lặng lẽ mang theo ý cười, mũi khéo léo tú lệ, môi như hoa đào đầu cành nở rộ, mới mẻ đầy đặn, khóe môi độ cong rất nhu hòa, chiếc cằm nhọn tinh xảo xinh đẹp tuyệt trần.

"Lúc đầu nhìn thấy khuôn mặt này cũng thấy rất xa lạ." Nguyệt Dạ nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nói, Chiến Dã trầm mặc, nguyên nhân rất lớn là vì khuôn mặt xa lạ này.

"Kỳ thật người biến thành cái dạng gì cũng được." Chiến Dã thấp giọng nói.

Nguyệt Dạ ngẩng đầu nhìn hắn, thẳng thắn thành khẩn nói: "May mà người đưa tới ngàn năm huyền Tử Linh quy mai rùa, ngày đó bởi vì có chuyện nên ta phải rời đi sớm....."

"Ta biết." Chiến Dã cười nhẹ, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh khốc vì một nụ cười nhẹ mà hiện ra vài phần nhu hòa, "Hí Thiên, chúng ta luôn không có duyên phận, đây chẳng lẽ là ý trời?"

Nguyệt Dạ ngẩn ra, không ngờ Chiến Dã luôn luôn lạnh lùng mà lại nói ra những điều như vậy.

Nhẹ nhíu mày, nhìn nụ cười trên mặt Chiến Dã chậm rãi trở nên khổ sở, nàng muốn mở miệng, trong lòng lại chua xót, muốn nói gì đó nhưng không biết bắt đầu từ đâu.

"Không cần phải nói gì cả." Hấn nhẹ nhàng lắc đầu, giơ tay lên gạt vài sợi tóc đen tán lác trên khuôn mặt nàng ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng đung vào da mặt, hấn do dự một chút, cuối cùng vẫn chịu đung khát vọng trong lòng, rời ngón tay đi.

"Ta không muốn nhìn thấy bộ dáng người khổ sở, có thể cười một cái không?" Tiếng nói trầm thấp hơi chua xót.

Nguyệt Dạ giương khóe miệng lên, cố gắng cười thật tươi.

Chiến Dã thấp giọng cười rộ lên, tâm tình tựa hồ sáng sủa một chút, giơ tay lên hứng cánh hoa rơi tán loạn, vẻ mặt bình thản giữa làn mưa hoa.

"Trước kia ta một mực nghĩ nếu từ nhỏ bảo vệ Bắc Nguyệt, chăm sóc cho Bắc Nguyệt thì kết cục của chúng ta nhất định sẽ khác."

Vừa nói, hấn dừng một chút rồi cười tự giễu.

"Hiện tại ta hiểu, cho dù thời gian có quay ngược lại cũng không thể thay đổi được gì, người ta thích vẫn cách ta rất xa....."

Chiến Dã luôn luôn là người trầm mặc ít nói, từ nhỏ tính cách lãnh khốc khó gần, hôm nay hấn lại mở miệng nói nhiều như vậy khiến trong lòng Nguyệt Dạ như bị như bị cái gì đè nén lại, rất nặng nề.

Từ phía sau nhìn bóng lưng Chiến Dã cao ngất thon dài, như một ngọn núi cao thẳng, che mưa che gió ở phía trước nàng.

Nhưng bóng lưng kiên cường như vậy, giờ phút này có vài phần yếu ớt cùng cô độc.

Lúc mất đi Anh Dạ, thái tử Chiến Dã vô kiên bất tồi thoảng cái trở nên

rất dễ bị tổn thương.

Chương 1076: Ngoái đầu nhìn lại cười 2

Trong lòng xúc động, nàng đột nhiên tiến lên, từ phía sau vươn hai tay ôm hấn.

"Thực xin lỗi....." Trong lòng rất nhiều lời, cuối cùng nói ra lại chỉ có ba chữ đơn giản.

Nàng rất áy náy, nhưng có một số việc không phải cứ áy náy là có thể đền bù.

Chiến Dã giật mình, lông mi run lên, đôi mắt đen nhánh dường như đỏ lên.

Hai tay buông xuống bên người, chậm rãi nắm thành nắm tay.

Cảm tình kiềm nén trong lòng mấy lần bồi hồi bị hấn dùng lực đè xuống, nhưng vẫn không an phận trào dâng lên.

Cố gắng kiềm nén nên thân thể hấn cũng run nhẹ nhẹ.

Từ nhỏ được bồi dưỡng thành vua của một nước, mỗi tiếng nói cử động, hỉ nộ ái ố của hấn đều không thể biểu hiện trên mặt, không thể để người khác nhìn ra được.

Cảm tình kịch liệt chỉ có thể đặt ở trong lòng, chỉ tiết lộ một chút cũng có thể ảnh hưởng tới đại cục.

Phụ hoàng nói hấn không phải người bình thường, không thể có cảm

tình như người bình thường, hấn nghe, hơn nữa ghi tạc sâu trong lòng, chưa bao giờ vượt qua nửa phần.

Nhưng kiềm nén cảm tình như hiện tại khiến hấn cảm giác thống khổ như bị hãm sâu trong địa ngục.

Nếu hấn không phải là thái tử của Nước Nam Dục, không phải quốc quân tương lai được dân chúng kỳ thác kỳ vọng, hấn có lẽ có thể buông tay một lần, vì nàng buông bỏ hết thảy.

Đôi môi tái nhợt của Chiến Dã run rẩy, bên khóe miệng nụ cười tự giấu khổ sáp gian nan.

"Ta không thể ở cùng nàng, cho nên..... mong nàng cố gắng chăm lo tốt cho bản thân mình?"

Vàng trán của Nguyệt Dạ dán vào lưng hấn, dùng sức gật đầu.

Từ cuối hành lang vang lên tiếng bước chân, Phong Liên Dục bung nước trà tới ngẩng đầu.

Hoa rơi lá tả, tình cảnh kia rơi vào trong đôi mắt.

Đôi mắt màu tím nhạt mất tự nhiên âm đạm một chút, bước chân dừng lại, hô hấp ngưng lại trong lồng ngực, có chút hít thở không thông.

Hấn hiểu rõ tính cách Nguyệt Dạ, nàng luôn luôn tùy ý hào hiệp như vậy, không câu nệ tiểu tiết.

Cùng A Tát Lô Cát Khắc kề vai sát cánh, uống rượu nói giỡn cũng là chuyện bình thường, những người đó bị mị lực của nàng mà cảm phục, căn bản sẽ không để ý lễ nghi trói buộc, cao hứng là được.

Nhưng gặp nàng ôm Chiến Dã, trên nét mặt nghiêng lộ ra vẻ khổ sở, trong lòng hấn cũng chua xót.

Mặc dù biết cái ôm không đại biểu cái gì, nhưng hấn không hy vọng nàng lộ ra loại vẻ mặt này.

Chỉ giật mình một cái, Phong Liên Dực liền dứt bỏ tạp niệm, tiếp tục đi qua, vẻ mặt bình thản, tươi cười thanh nhã.

Nghe được tiếng bước chân vang lên, Chiến Dã mới đưa tay gỡ tay nàng khỏi eo bụng mình ra, sau đó bước lên, giữ một khoảng cách với nàng, quay mắt về phía cây hoa lê hít sâu một hơi.

Mùi hoa lê nhẹ nhàng đong đầy chớp mũi, khiến cảm xúc kích động của hấn chậm rãi bình phục.

Rốt cuộc là người từ nhỏ quen ẩn nhẫn nên chỉ trong nháy mắt, vẻ mặt của hấn lại khôi phục lãnh khốc cùng bình tĩnh như bình thường.

Phong Liên Dực bưng nước trà lại, đặt trên bàn đá dưới tàng cây hoa, mời bọn họ qua ngồi xuống.

Ba người đều rất bình tĩnh, nói nói cười cười, hào khí rất hài hòa.

"Lúc ta vừa vào nghe Thái tử Chiến Dã nói về chuyện của Bắc Nguyệt quận chúa, cụ thể thế nào?" Cầm chén trà chậm rãi uống một ngụm, Nguyệt Dạ mới cười hỏi.

Nàng luôn rất để tâm chuyện của Bắc Nguyệt quận chúa, thường xuyên phái A Lệ Nhã đi phủ Trưởng công chúa trông chừng, trước Tiêu Linh dám làm càn cũng được chấn chỉnh không một dấu vết.

Nghe nói Tiêu Linh hiện tại cũng không dám thường xuyên đi phủ Trưởng công chúa làm Đại tiểu thư, an phận rất nhiều, cho dù tới phủ cũng rất cung kính với Bắc Nguyệt quận chúa.

Nguyệt Dạ ra tay một lần cũng hoàn toàn làm Tiêu Linh kinh sợ.

Bắc Nguyệt quận chúa tính cách nhu hòa khoan dung, nàng Nguyệt Dạ không phải kẻ tầm thường.

Nếu không phải nể tình Phương di nương chỉ có một đứa con gái thì Tiêu Linh đã sớm bị nàng triệt hạ.

Chiến Dã cũng hiểu cảm tình của nàng đối với Bắc Nguyệt liền nói: "Phụ hoàng vẫn áy náy với quận chúa, cho nên treo hoàng bảng, chỉ cần có thể điều trị được ánh mắt của nàng thì sẽ được phần thưởng là thần khí linh đan, phong hầu tước."

Chẳng trách gần đây Thành Lâm Hoài xuất hiện nhiều người tài ba dị sĩ mỗi nước như vậy, thần khí linh đan có hấp dẫn rất lớn với bọn họ, cho nên mới không màng vạn dặm mà đến.

Nguyệt Dạ gật đầu, nhưng vừa nghĩ tới đôi mắt của Bắc Nguyệt quận chúa là thánh quân dùng kế hạ chú ăn miếng trả miếng, dùng ánh mắt của nàng trao đổi đôi mắt cho Mặc Liên.

Nói lại thì vì nàng nên Bắc Nguyệt quận chúa mới như vậy, nàng cảm thấy có lỗi nên rất quan tâm chuyện này.

"Nghe nói Lạc Lạc tìm được một phương thuốc, thu gom linh dược trên phương thuốc, chỉ cần luyện ra đan dược có lẽ có thể chữa khỏi mắt của Bắc Nguyệt quận chúa." Phong Liên Dực cười nói, như có điều suy nghĩ nhìn về phía Nguyệt Dạ "Xem ra Lạc Lạc thiếu gia rất quan tâm Bắc Nguyệt quận chúa."

Biết hẳn nói lời này để nàng an tâm, Nguyệt Dạ ngẫm hiểu, cười cười nói: "Vậy tìm người chế thuốc đúng là người thích hợp nhất."

Hắn luyện chế thành công Thất Phá Đan, đan dược còn lại tự nhiên không nói chơi.

Năm đó Phong Liên Dực làm con tin ở Nước Nam Dực, thân cận với luyện dược sư cao cấp nhất Tiêu Dao Vương duyên cớ cũng bởi vì cùng là luyện dược sư, cho nên có thể trò chuyện với nhau.

Lúc đầu cho nàng hai khối Tẩy Tủy đan cũng là hắn tự mình luyện chế, thoảng cái khiến Đông Lăng cùng Lạc Lạc vượt cấp phát triển, có thể thấy thiên phú chế thuốc của hắn vẫn rất mạnh.

"Bệ hạ thâm tàng bất lộ, cao siêu luyện dược thuật cũng không hiển lộ, bởi vậy thế nhân không biết. Sau khi Tống Mịch rời khỏi, Nước Nam Dực liền không có luyện dược sư thực lực cao thâm, bởi vậy phụ hoàng rất khổ não, ta cũng tự tiện làm chủ mạo muội đến mời bệ hạ giúp việc này." Chiến Dã nói rất khách khí.

"Sự tình liên can tới Bắc Nguyệt quận chúa, mặc kệ thế nào ta sẽ hết sức." Phong Dực gật đầu cười nói với Chiến Dã.

Nguyệt Dạ đặt chén trà xuống nói: "Chiến Dã, ánh mắt của cô ấy không phải bệnh tầm thường, mà là thánh quân nguyên rủa, ăn miếng trả miếng, không thể nghịch chuyển, sợ rằng cho dù luyện ra thuốc cũng không có tác dụng gì."

"Cái này..." Chiến Dã giật mình, lời của nàng không thể nghi ngờ là dập tắt hi vọng trước mặt, nếu thật sự không thành công, sợ rằng phụ hoàng sẽ đau lòng nhất.

"Để ta thử xem." Nhìn một cánh hoa đào rơi vào chén trà, Nguyệt Dạ nhẹ nhàng hít một hơi, ngẩng đầu lên nói.

Sắc mặt Phong Liên Dực có chút thay đổi, nhìn nàng nhưng không mở miệng.

Ánh mắt Chiến Dã sáng lên, biết bản lĩnh của nàng luôn luôn có thể sáng tạo kỳ tích, nàng nói thử tỏ vẻ có hi vọng.

"Không thành vấn đề, lúc nào người rảnh rồi, ta an bài người tiến vào phủ Trưởng công chúa."

"Ngày mai đi, không nên nói cho cô ấy ta là ai."

"Ta hiểu!" Chiến Dã đứng lên, hiển nhiên thật cao hứng "Ta đi về trước, sáng sớm ngày mai ta đi Tòa Nguyệt Lâu tiếp người."

Nguyệt Dạ gật đầu, đứng lên nhìn Chiến Dã rời nhanh đi.

Phía sau một tay nhẹ nhàng cầm tay nàng, Phong Liên Dực thấp giọng nói: "Nàng thật sự có cách sao?"

"Để xem trước đã."

"Nguyệt." Giọng nói trầm trọng gọi nàng một tiếng. "Sao nàng phải khổ sở như vậy? Thuật ăn miếng trả miếng không thể nghịch chuyển, nàng không thể chữa khỏi được, nàng định dùng cách gì?"

"Ta tạm thời chưa nghĩ được." Nguyệt Dạ thấp giọng nói, chậm rãi ngồi xuống, quay đầu lại nhìn hắn, "Cô ấy không nhìn được là vì ta....."

"Cô ấy hiện tại có được hết thấy còn chưa đủ bồi thường sao?"

Phong Liên Dực kích động nói, "Vì cô ấy nàng cũng hy sinh cả Lạc Lạc!"

"Không nên nói như vậy, hy sinh Lạc Lạc không chỉ vì cô ấy!" Ngực có chút phập phồng, nàng cũng kích động đứng lên.

"Nguyệt....." Bất đắc dĩ nhìn đôi mắt ửng đỏ của nàng, ngữ khí của Phong Liên Dực từ từ mềm mỏng: "Ta biết nàng không muốn nợ bất luận kẻ nào, nhưng nàng....."

Nguyệt Dạ chậm rãi ghé trán tựa vào vai hắn, "Xin lỗi, nhưng mỗi lần ta nằm mộng thấy Anh Dạ cũng cảm giác ta là tội nhân, hiện tại không ai biết, bọn họ tưởng người phạm sai lầm là Bắc Nguyệt quận chúa. Cô ấy rất mềm yếu, không kiên cường như ta, cho nên, chỉ cần ta có thể làm được thì nhất định phải giúp cô ấy!"

Thuận thế kéo nàng vào trong lòng, thương tiếc vỗ lưng nàng, Phong Liên Dực nói: "Được, nàng thích làm gì thì cứ làm, không cần áy náy, ta hy vọng có một ngày thấy nàng thực sự vui vẻ tự do, sống cho bản thân. Vì ngày này, ta sẽ giúp nàng."

"Dực, tại sao chàng lại... tốt như vậy chứ?" Nguyệt Dạ thì thào nói.

"Bởi vì nàng a." Giơ tay lên sủng nịch vuốt tóc nàng, ôm vào trong ngực như con mèo nhỏ đáng yêu.

Trước kia nghe người ta nói nàng lãnh huyết vô tình, ngay cả Yểm cũng nói nàng vô tình vô nghĩa, nhưng nếu nàng đúng là người lãnh huyết vô tình thì hắn đã cảm thấy tốt hơn.

Ít nhất như vậy thì nàng có thể hoàn toàn thuộc về hắn.

Nguyệt Dạ thuận thế, cả thân thể tựa vào ngực hắn, ngẩng đầu nhìn

chiếc cằm hoàn mỹ không tỳ vết, ngón tay cố ý quẩn quanh sợi tóc của hắn.

"Trước kia nghe người ta nói chàng là người âm lãnh, cho dù không đoạn tình tuyệt ái cũng như Tu La, sao ta thấy chẳng giống?" Nàng cười tủm tỉm nhìn hắn hỏi.

Phong Liên Dục hạ mắt, ánh mắt màu tím liễm liễm ý cười khuynh thành.

"Cho dù ta không tốt nhưng vẫn sẽ giả dạng làm người tốt trước mặt nàng."

"Chà chà, nếu sau này ta nhìn thấy mặt không tốt nào đó thì không chừng sẽ không thích chàng nữa."

Ý cười trong mắt càng sâu, hắn sung sướng nói: "Ở trước mặt nàng, ta vĩnh viễn sẽ không lộ ra mặt không tốt nào."

"Thật không?" Nguyệt Dạ kéo dài giọng, vẻ mặt cười xấu xa, "Trước kia không biết ai suýt giết ta chứ."

Sắc mặt ngưng tụ, cánh tay ôm chặt nàng đột nhiên thu hồi, Phong Liên Dục đột nhiên trầm mặc.

Chương 1077: Ngoái đầu nhìn lại cười 3

Nguyệt Dạ yên lặng nhìn hắn, bàn tay thon thả chậm rãi bao trọn khuôn mặt hắn, ôn nhu nói: "Chàng như vậy ta vẫn thích, có xấu hơn nữa ta vẫn sẽ thích."

Chỉ chốc lát trầm mặc, lúc nàng nhìn sâu hắn, muốn kéo hắn khỏi trí nhớ không tốt kia thì hắn đột nhiên lại giương môi cười.

"Ta chờ nàng nói những lời này."

Nguyệt Dạ ngẩn ra, lập tức nắm tay nện hắn một cái, vừa rồi vẻ mặt hắn ưu thương chính là lừa nàng nói ra những lời này!

"Ta đúng là mù, không nhìn ra chàng xấu xa như vậy!"

Phong Liên Dực trong lòng vui vẻ cất tiếng cười to, tiếng cười chấn đắc hoa đào hoa lê rơi xuống, giống như tuyết mịn đầu mùa đông rơi xuống đất không tiếng động.

Lúc đó hắn nghĩ: Chỉ cần như vậy cũng rất thỏa mãn, nàng ngẫu nhiên hờn dỗi, làm nũng, tựa vào trong lòng hắn như đứa trẻ.

Cho dù mỗi lần chỉ có thời gian ngắn ngủi nhưng với hắn thế là đủ.

Bởi vì trong lòng nghĩ sẽ đợi một ngày nàng buông bỏ hết thảy, khi đó, nàng hoàn toàn chỉ thuộc về hắn.

Hắn có thể chờ, cả đời cũng có thể chờ.

Giờ phút này hẳn không nghĩ tới ngay cả thời gian ngắn ngủi tốt đẹp như vậy cũng bị đánh phá...

Trở lại Tỏa Nguyệt Lô, Nguyệt Dạ lật xem điển tịch, tìm kiếm nguyên rủa ăn miếng trả miếng, trời gần sáng cũng không nghỉ ngơi.

Yểm biến mất cả buổi tối đã trở về lúc trời tờ mờ sáng, vừa vào cửa nhìn thấy phòng nàng vẫn sáng đèn liền trực tiếp đẩy cửa đi vào, chưa bao giờ biết gõ cửa là gì.

Nguyệt Dạ nhìn thấy hẳn cũng không muốn nhắc lại chuyện giận dữ ngày hôm qua, vội vàng để hẳn lại ngòai xuống, sửa sang lại kết quả một buổi tối cho hẳn nhìn.

Yểm mặc dù vẫn tức giận, nhưng nhìn thấy bộ dáng này của nàng cũng không nổi nóng, ánh mắt đảo qua mặt thư cuốn liền đẩy ra.

"Vô dụng!"

Tâm huyết sôi sục cả buổi tối của Nguyệt Dạ thoáng cái liền uể oải, bả vai cúi, mệt mỏi ghé vào mặt bàn.

"Không thể không có biện pháp." Nguyệt Dạ thì thào nói.

Yểm trầm mặc ngòai, dường như không muốn nói gì.

Nguyệt Dạ từ trên bàn ngóai mắt nhìn hẳn, "cả đêm hôm qua ngươi đi đâu vậy?"

"Điện Quang Diệu."

"Ngươi đi Điện Quang Diệu làm gì?" Nguyệt Dạ ngòai xuống, mơ hồ

cảm giác Yểm trầm mặc như vậy có chuyện bất thường.

"Mặc Liên trở về." Yểm thấp giọng nói, "Mạnh Kỳ Thiên tự nhiên là tân thánh quân, người biết tân Hồng Liên là ai không?"

"Ai?" Trong lòng mơ hồ có dự cảm không tốt.

Yểm nói: "Là thiên đại Đông nhi."

"Là cô ấy?" vì chấn động đứng lên, cơn buồn ngủ của Nguyệt Dạ hoàn toàn tiêu tan, đi một vòng trong phòng, quay lại hỏi: "Cô ấy cùng Mạnh Kỳ Thiên không có qua lại gì, tại sao lại..... trở thành Hồng Liên của Điện Quang Diệu có gì tốt sao?"

"Thực lực tăng lên, Điện Quang Diệu vô số tài nguyên có thể lợi dụng, rất nhiều thứ tốt." Yểm thản nhiên nói.

"Những thứ đó chỉ là bề ngoài, với tính cách của thiên đại Đông nhi, ta rất hiếu kỳ Mạnh Kỳ Thiên thuyết phục cô ấy kiểu gì?" Nguyệt Dạ chậm rãi ngồi xuống, trong giọng nói lộ ra uể oải.

Huyệt Thái Dương thỉnh thoảng nháy dưng, trống ngực cùng mạch đập cũng bất bình thường, có lẽ vì tối hôm qua không nghỉ ngơi.

"Ngay cả người đều nói Mạnh Kỳ Thiên rất thông minh thì chuyện này có gì lạ?" Yểm thờ ơ nhún nhún vai, rót một chén nước trà lạnh uống, vị đắng khiến hần nhú mi một chút.

"Hiện tại Điện Quang Diệu có địa vị gì trên đại lục? nổi danh cùng Thành Tu La, trở thành tân nhiệm Hồng Liên của Điện Quang Diệu, chẳng khác nào đối địch cùng cả Đại lục Tạp Nhĩ Tháp....."

Nghe nàng thê lương nói, Yểm giật mình, ngẩng đầu hỏi: "Kể cả đối

địch với người?"

Nguyệt Dạ gật đầu "Mặc kệ Mạnh Kỳ Thiên đưa Điện Quang Diệu đi theo hướng nào, lúc thiên đại Đông nhi đáp ứng trong lòng sợ rằng đã hiểu con đường mình phải đi."

"Trước người không thể bảo vệ cô ta, cô ta chỉ có thể tự mình tìm kiếm bảo vệ." Yểm lành lạnh nói, "Xú nha đầu, không nên trách người khác vô tâm, sự thật thúc bách, thời đời này chính là như vậy."

"Lúc người an ủi ta không thể nói lời dễ nghe một chút sao?" Nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, Nguyệt Dạ tức giận cười nói.

"Cần chi nói lời dễ nghe cho người vô lương tâm chứ?" Yểm khế hừ một tiếng, rõ ràng vẫn ghi thù vụ bộ đồ.

Quả nhiên là nam nhân bụng dạ hẹp hòi a.....

Không muốn rối rắm vấn đề này, Nguyệt Dạ rất nhanh chuyển đề tài, sau một hồi nói chuyện liền trở lại việc điều trị mắt cho Bắc Nguyệt quận chúa.

Đối với Yểm xem ra thuật ăn miếng trả miếng quả thật không có cách nào nghịch chuyển, hắn biết rất ít cấm thuật của Điện Quang Diệu, cho nên chỉ bất đắc dĩ.

Nói như vậy có lẽ nàng phải tự mình đi Điện Quang Diệu một chuyến, hoặc là gặp Mạnh Kỳ Thiên một lần.

Mắt thấy trời nhanh sáng quá, nhớ tới việc phải đi phủ Trưởng công chúa, Nguyệt Dạ liền nghỉ hai canh giờ.

Chiến Dã tự mình đến tiếp nàng, dọc đường đi đơn giản dặn dò thân

phận của nàng.

Hí Thiên, một luyện dược sư mai danh ẩn tích, không hành tẩu Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, lúc này được Chiến Dã cơ duyên xảo hợp mời tới.

Nàng thoạt nhìn mười bảy mười tám tuổi, thanh lệ thoát tục, vì tránh người nghi vấn thân phận nên Chiến Dã nói với phủ Trưởng công chúa cùng người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ là nàng đã hơn một trăm tuổi, vì là luyện dược sư nên biết chăm sóc ngoại hình.

Chương 1078: Ngoái đầu nhìn lại cười 4

Nghe xong lời này, Nguyệt Dạ cười không ngừng.

Trước kia cảm giác Chiến Dã rất lãnh khốc, không có tế bào hài hước, hiện tại mới cảm giác đúng là không nên nhìn vẻ bề ngoài một người.

Trở lại phủ Trưởng công chúa, hết thầy tất cả đều quen thuộc, mấy năm nay mặc dù không ngừng sửa chữa nhưng tất cả bài biện vẫn còn nguyên.

Bởi vì Hoàng thượng muốn hoài niệm cố nhân, cũng không muốn nhìn thấy thời gian trôi qua mà để lại dấu vết, bởi vì như vậy sẽ nhắc nhở hắn, hoàng tử đã rời đi lâu rồi.

Lại nói tiếp, Hoàng thượng đúng là một trong những người cố chấp nhất mà nàng từng gặp.

Ở trên hành lang, gặp Lạc Lạc vội vã đi tới, Nguyệt Dạ thật xa nhìn thấy chậm bước chân lại, mà Lạc Lạc nhìn thấy Chiến Dã nên bước lại, cười nói mấy câu.

Ánh mắt nhìn nàng hoàn toàn xa lạ.

Hơn nữa, thiếu niên ngày xưa sùng bái nàng đã trưởng thành hơn, trầm ổn, tuấn lãng, mơ hồ có khí thế nắm quyền.

Bởi vì đã sớm giải thích với Chiến Dã nên hắn chỉ thân nhiên giới

thiệt thân phận của nàng với Lạc Lạc.

"Làm phiền các hạ rồi, nếu có thể chữa tốt mắt của quận chúa, gia tộc Bồ Cát Nhĩ nguyện ý đáp ứng các hạ bất cứ điều kiện gì!" Lạc Lạc thành khẩn nói, nghe được tên "Hí Thiên", trên mặt anh tuấn cũng không có bất cứ thần sắc mất tự nhiên gì.

Xem ra Chi Chi làm việc không lọt một giọt nước.

Nguyệt Dạ gật đầu, không nói nhiều lời, chờ thị nữ tới dẫn nàng tới Lưu Vân Các, mà Chiến Dã cùng Lạc Lạc cũng rời đi.

Thị nữ thường thường ngẩng đầu đánh giá nàng, trong lòng âm thầm kỳ lạ, biết nàng là cao thủ mà Thái tử Chiến Dã thiên tân vạn khổ mời tới, nhưng thoát nhìn còn trẻ như vậy thật khiến người ta kinh ngạc.

Đối với ánh mắt đó, Nguyệt Dạ hoàn toàn không để ý, đi vào Lưu Vân Các, hoa và cây cảnh sum suê làm hoa cả mắt, trong không khí tản ra từng đợt mùi hoa thanh nhã.

Nguyệt Dạ ngẩn ra, đập vào mắt đều là nhiều loại hoa, Lưu Vân Các vốn thanh lạnh không ngờ đã náo nhiệt như vậy.

Bắc Nguyệt quận chúa ngồi trong đình lục giác mới xây, mỹ nhân dựa ghế, trên bàn nấu trà mới, bốn phía trà hương, vẻ mặt của nàng cũng rất cô đơn.

Thị nữ trong đình nhìn thấy Nguyệt Dạ đi tới liền nói khẽ với nàng vài câu.

Bắc Nguyệt quận chúa từ nhỏ tính cách ôn hòa nhu yếu, luôn lễ phép với bất kỳ kẻ nào, bởi vậy lập tức ngồi xuống, ánh mắt mờ mịt chuyển hướng bên ngoài lương đình.

"Tại hạ Hí Thiên, cả gan điều trị hai mắt của quận chúa." Nguyệt Dạ đi dọc theo bậc thang, vừa nhìn thấy mặt của nàng, tâm tình trong lòng ngổn ngang.

"Đại nhân khách khí." trong giọng nói êm ái của cô gái có tia cảnh giác với người xa lạ.

Nàng vươn cổ tay trắng tuyết đặt lên nệm gấm, bởi vì nghe giọng nói nữ tử nên không cần cấm kỵ.

Tình cảnh này mấy ngày nay Bắc Nguyệt quận chúa cũng trải qua, không ít cao thủ tới trị liệu cho nàng, đơn giản chỉ là bắt mạch, khá hơn thì hỏi vài câu.

Người tên là Hí Thiên này là Thái tử Chiến Dã mời tới, bởi vậy nàng cố ý sớm chờ ở đây, nhưng không nghe được tiếng Chiến Dã, trong lòng có chút thất vọng nho nhỏ.

Nguyệt Dạ không xem mạch nàng, thứ này căn bản không cần phải, động tác tay nàng rất nhanh, trước khi thị nữ ngăn cản đã nhanh chóng đặt trên khóe mắt Bắc Nguyệt quận chúa.

"Người cẩn thận một chút....."

Thị nữ nói bị Bắc Nguyệt quận chúa đưa tay cản, Chiến Dã mời người tới, nàng đương nhiên toàn tâm tín nhiệm.

Nguyệt Dạ hơi nhắm mắt lại, trên ngón tay nguyên khí nhẹ nhẹ lưu động, một chút nguyên khí màu đen thật nhỏ theo kinh mạch chạy trong mắt Bắc Nguyệt quận chúa.

Thông suốt.

Nguyên khí không gặp bất cứ ngăn cản gì, kinh mạch căn thông, không có bất cứ hao tổn gì.

Chậm rãi rút tay về, hụp lại trong ống tay áo, suy nghĩ trong chốc lát, Nguyệt Dạ mới mở miệng.

"Hai mắt Quận chúa không có bệnh."

Bên cạnh thị nữ vốn chú ý động tác của nàng, tưởng rằng thật là một cao nhân, nhưng vừa nghe nàng nói như vậy thì cười nhạo: "Hai mắt Quận chúa rõ ràng không nhìn thấy, sao đại nhân nói không có bệnh chứ?"

Nếu không biết người này là Thái tử Chiến Dã mời tới, sớm đã bị bọn họ đuổi nhanh ra cửa.

"Không nhìn thấy thì chắc chắn là có bệnh sao?" Nguyệt Dạ lạnh lùng hỏi ngược lại.

Thị nữ nhất thời không nói ra lời.

Bắc Nguyệt quận chúa uyển chuyển hàm xúc cười nói: "Đại nhân nói có lý, ta cũng chưa từng có cảm giác hai mắt không khỏe, nhưng chỉ có một mảnh đen nhánh."

"Hai mắt Quận chúa rất đẹp, tiếc là không nhìn thấy."

"Tiếc thì có ích gì?" Bắc Nguyệt quận chúa nhẹ nhàng lắc đầu mỉm cười, "Kỳ thật, ta cũng không ôm hy vọng, nhìn không thấy cũng không có gì không tốt, đều nói trị không hết, nhưng Hoàng thượng không chịu từ bỏ."

"Ai nói không có hy vọng?" Hai tay họ lại ở trong ống tay áo, Nguyệt Dạ đứng lên, "Quận chúa an tâm chờ đến ngày hôn lễ, tự mình nhìn thấy thể nhân chúc phúc."

Bắc Nguyệt quận chúa ngẩn ra, trên mặt chậm rãi xuất hiện vẻ vui mừng, "Ý đại nhân là....."

"Người tốt như vậy, đáng nhận được những thứ tốt đẹp nhất!" Nguyệt Dạ cười nói, liền không trì hoãn lâu, xoay người đi ra khỏi lương đình.

Thị nữ nhìn nàng mặc cẩm bào màu đen hết sức anh tuấn, hành tẩu như gió, nhưng trong nháy mắt liền biến mất trong sân.

"Đại nhân?" Bắc Nguyệt quận chúa vẫn mờ mịt hồ.

Thị nữ vui mừng lẫn sợ hãi nói: "Quận chúa, có lẽ lần này thật sự gặp được cứu tinh".

"Thật vậy chẳng?" Bắc Nguyệt quận chúa thì thào nói, ngón tay mảnh khảnh nhẹ nhàng an ủi hai mắt của mình, không thể tin được.

Chính lúc cao hứng, một thị nữ vội vã chạy vào cung kính nói: "Quận chúa, Công chúa Vĩnh Ninh tới."

Bắc Nguyệt quận chúa đang cười nhưng nghe tới bốn chữ "Công chúa Vĩnh Ninh" thì ngừng lại.

Một cảm giác rất không thoải mái dâng lên, nàng nhíu nhíu mày nói: "Ta hôm nay không thoải mái....."

"Nếu Quận chúa không thoải mái thì chỗ ta có đan dược, có lẽ hữu dụng." Một giọng nói lãnh băng vang lên.

Chương 1079: Phù Du nửa tắc

1

"Ngươi....." Lặng lẽ rùng mình, Bắc Nguyệt quận chúa trên mặt nặn ra một nụ cười tươi, hơi quỳ gối "Tham kiến công chúa điện hạ."

"Quận chúa không cần đa lễ, theo quy củ thì ngươi là Ninh thân vương, tước vị ngang ta, không cần hành lễ."

Cô gái mặc váy đỏ tươi chân thành theo thềm đá đi tới, sắc mặt trang điểm tươi đẹp, che vè mặt vốn tái nhợt mất tự nhiên.

Dung mạo của nàng giống Bắc Nguyệt quận chúa như đúc, có điều một người thanh nhã như hoa lan trong thung lũng, mà một người như lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Màu đỏ rất hợp với nàng, thoáng cái làm tăng thêm vài phần vẻ đẹp của nàng, thiếu nữ mặc y phục đỏ đúng là Hồng Liên.

Ngón tay lạnh lẽo đỡ cánh tay Bắc Nguyệt quận chúa, nàng lập tức rụt lại.

"Hình như Quận chúa sợ ta." Hồng Liên thờ ơ đi tới một bên ngồi xuống, ánh mắt nhìn thấy cảm đệm trên bàn liền hỏi: "Lại có cao thủ đến xem mắt cho quận chúa sao, nói thế nào rồi?"

Thị nữ nhìn thấy Hồng Liên liền tức giận, không hiểu sao công chúa này tự dưng chạy đến khiến tất cả mọi người không có thiện cảm!

Nhớ tới công chúa Anh Dạ trước kia, không nói một lời cũng được

người yêu thích, nhưng sau lại xuất hiện Công chúa Vĩnh Ninh giống dung mạo của quận chúa nhưng lại khiến người khác chán ghét!

"Hí Thiên đại nhân nói, hai mắt quận chúa có thể trị được" Thị nữ lớn tiếng nói.

"A?" Hồng Liên nhẹ nhàng gõ cái bàn một chút, liếc Bắc Nguyệt quận chúa, trong ánh mắt mang theo một tia nghi hoặc, "Cao nhân nào dám nói ẩu nói tả như vậy?"

Ăn miếng trả miếng là thánh quân tự mình hạ chú, không thể nghịch chuyển, cao thủ nào dám nói có thể giải?

Thị nữ thấy nàng không tin, có vẻ không hy vọng mắt quận chúa có thể trị được, thoáng cái liền nổi giận nói: "Đúng là cao thủ mà Thái tử Chiến Dã mời tới! Không phải hạng người tầm thường!"

"Cao thủ trên đại lục ta biết hơn nửa, người nói hẩn tên là gì?"

Thị nữ sừng sốt, nhìn về phía Bắc Nguyệt quận chúa, nàng tính tình nhu nhược, không dám kết thù với người, người lợi hại như Hồng Liên thì Bắc Nguyệt quận chúa trong lòng vẫn e ngại.

"Nàng, nàng gọi là Hí Thiên....."

Ánh mắt chợt lóe, Hồng Liên nhẹ nhàng gõ móng tay, đột nhiên dùng sức, móng tay sơn đỏ thoáng cái bị gãy!

Lạch cạch

Tiếng động thanh thúy khiến Bắc Nguyệt quận chúa hoảng sợ, bất giác lui về phía sau, dựa vào cây cột trong lương đình, có chút khẩn trương.

Khí thế trên người Hồng Liên đột nhiên bừa bãi sắc bén, sát khí tràn ngập, lương đình nho nhỏ đột nhiên đáng sợ như địa ngục tu la!

Thị nữ nhìn thấy trong ánh mắt của cô ta đầy thù hận không che giấu, như lưỡi đao sắc bén có thể chém người ta thành nghìn mảnh.

"Là nữ?" Hồng Liên quay đầu sang, hung hăng nhìn chằm chằm Bắc Nguyệt quận chúa.

Bắc Nguyệt quận chúa gật đầu, hốc mắt đỏ một vòng, nước mắt như ẩn như hiện bên trong.

"Hừ!" Hồng Liên hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên đứng lên, lạnh lùng nói "Cao thủ như thế ta cũng muốn đi gặp!"

"Công chúa..." Bắc Nguyệt quận chúa gắng sức mở miệng, nhưng trong lương đình đã không còn bóng dáng Hồng Liên, nàng vẫn mờ mịt nhìn.

Thị nữ run rẩy: "Cô ta, cô ta....."

Trước kia chỉ biết Công chúa Vĩnh Ninh không ai thích, vẫn thường xuyên đến phủ Trưởng công chúa, cho nên thị nữ trong phủ cũng không thích cô ta.

Hôm nay mới biết, hóa ra thân thủ Công chúa Vĩnh Ninh không ngờ lợi hại như vậy.

Trong nháy mắt biến mất, tựa hồ cũng không kém vị Hí Thiên đại nhân kia!

Thị nữ lập tức thấy cổ họng khô khốc, nhịp tim mất tốc độ, nhớ tới

trước kia vô lễ với Công chúa Vĩnh Ninh nên thấy lạnh sống lưng.

Nguyệt Dạ rời khỏi phủ Trường Công chúa, trên đường đi suy nghĩ, không có ý định trở lại Tòa Nguyệt lâu, phi vút ra ngoài thành.

"Chủ nhân" Nến Đỏ lặng lẽ ra khỏi không gian linh thú, tò mò hỏi:
"Chúng ta đi đâu?".

"Điện Quang Diệu"

Nến Đỏ kinh hãi, dùng thân phận như vậy đi Điện Quang Diệu có được hay...

"Chẳng lẽ chủ nhân định lặng lẽ mai phục?"

"Cũng không có vấn đề gì, ta chỉ cần đi xem tàng thư các trong Điện Quang Diệu thôi, chỉ cần cẩn thận sẽ không bị phát hiện".

Nguyệt Dạ nói, mũi chân điểm nhẹ trên thân cây. Cành cây hơi lay động, cả người như mũi tên rời khỏi dây cung hướng tới ngoài thành, bay tới phủ của Tiêu Dao Vương.

Tiến vào Điện Quang Diệu cũng không khó, không biết vì sao Mạnh Kỳ Thiên đến nay vẫn không xóa kết giới trong vương phủ. Nguyệt Dạ tiến vào rất thuận lợi.

Trong thần điện Quang Minh luôn không có người, trừ khi Thánh quân có việc, bằng không nơi Quang Minh thần thánh này luôn khóa chặt cửa.

Vô số ánh nến thiêu đốt, sàn nhà sáng bóng chiếu ra cái bóng thon dài đen nhánh của nàng.

Ánh mắt liếc nhìn bốn phía, tròng chiến lần trước gần như hủy nơi này thành phế tích, không ngờ đã nhanh chóng xây lại.

Bóng dáng như quỷ mị trong ánh nến, rất nhanh ra khỏi Quang Minh thần điện, tàng thư các không xa, lúc nàng giả trang thành Hồng Liên đều nhớ rõ địa hình ở đây.

Lặng lẽ theo bóng tối cất bước.

"Hồng Liên tôn thượng, những quyển kinh này muốn mang đi đâu?"
Bỗng nghe chỗ rẽ đằng trước có người nói chuyện.

Nguyệt Dạ lập tức dừng bước, xảo diệu trốn trong bóng tối.

"Đừng gọi ta là Hồng Liên tôn thượng". Giọng nói cô gái lạnh lùng vang lên bên trong/

"Vâng". Tiếng trả lời cung kính.

"Những thứ này đưa đến Hồng Liên Điện đi, ta xem xong sẽ cầm trở lại tàng thư các, cho nên không cần nói cho thánh quân".

"Thuộc hạ rõ".

Hai người nói chuyện, bước chân chầm chậm tới gần.

Nguyệt Dạ khẽ cau mày, đây là ban ngày, bóng râm cũng không thể hoàn toàn giúp nàng trốn được, với sự cảnh giác của Thiên Đại Đông Nhi sợ rằng sẽ phát hiện.

Trong lòng lặng lẽ bồn chồn, nàng không phải sợ gặp Thiên Đại Đông Nhi, chẳng qua cảm thấy hiện tại không thích hợp, huống hồ hình dạng nàng hiện tại không giống trước, trong chớp mắt Thiên Đại

Đông Nhi sẽ không tin tưởng nàng.

Nếu như đánh nhau, nhất định sẽ kinh động nhiều người.

Phần lưng nhanh chóng dựa sát vào vách tường, trên ngón tay chậm rãi tràn ra một tia khí đen, trong bóng tối, tia khí này nhỏ đến mức không nhìn thấy được.

Quả nhiên nữ tử từ khúc quanh đi tới chính là Thiên Địa Đông nhi, đi tới chỗ tối đột nhiên thấy bất thường, đột nhiên quay đầu nhìn lại.

Một cơn gió từ chân tường thổi xuống, chậm rãi phát động sợi tóc nàng.

Nhưng chỗ tối kia không một bóng người.

"Tôn thượng đang nhìn cái gì vậy". Người cầm cuốn sách cẩn thận hỏi.

"không có gì, đi thôi" Thiên Địa Đông nhi lạnh nhạt nói, mang người đi xa.

Mà một bên khác, Nguyệt Dạ bóng người như điện xẹt nhanh qua góc tường, trong nháy mắt đã đến bên ngoài tàng thư các.

Mạo hiểm!

Nếu động tác chậm một chút chỉ sợ đã bị phát hiện.

Hung hăng thở hổn hển vài hơi, nàng nhanh chóng đẩy cửa tàng thư các, lướt người đi vào, sau đó lập tức đóng cửa lại.

Hoàn thành động tác không đến nửa giây, cũng không có bất cứ

động tĩnh gì.

Muốn thở phào một cái vì tạm thời tránh được nguy hiểm nhưng không ngờ tiến vào tầng thứ các, trái tim mới thật sự treo lên.

Trong tầng thư các có người!

Nơi này luôn luôn không đặt ánh nến, vì kính quyển trân quý bên trong không thể tới gần lửa, cho nên lúc vào bình thường đều dùng đá phát sáng chiếu nhìn.

Ánh sáng từ giấy cửa sổ thẩm thấu vào, tia sáng rơi trên giá sách.

Kính quyển đặt nhiều năm hiện ra dấu vết loang lổ ố vàng của năm tháng.

Rất nhỏ tro bụi bay trong ánh sáng.

Một bóng người đang đứng phía trước giá sách, quay lưng về phía nàng, một tay vẫn duy trì động tác cầm sách từ giá sách, có chút giật mình.

Hô hấp trong nháy mắt đình trệ, cuộc đời đã trải qua nhiều chuyện hung hiểm nguy cấp, vô số lần chỉ mình treo chuông, mệnh nâng một đường, nàng cũng chưa từng khấn trương như vậy.

Nhưng lúc này trái tim suýt nhảy ra khỏi lồng ngực!

Trong lòng bàn tay toát ra mồ hôi lạnh, toàn thân cứng ngắc, dựa lưng vào cửa đứng không nhúc nhích.

Không khí dường như hoàn toàn ngừng di chuyển, tro bụi trong ánh sáng như hình ảnh trong tác phẩm điện ảnh bị tạm dừng.

Nguyệt Dạ điều hòa hơi thở, hai mắt cũng không dám chớp, chỉ yên lặng nhìn thiếu niên trước giá sách.

Một luồng ánh sáng nhỏ vụn chiếu trên vai hắn, ánh sáng ngoài vẻ mặt, hoàn toàn không thấy rõ lắm.

Nhưng ánh sáng chiếu tới hoa văn trên quần áo tối đen của hắn có chút nặng nề.

Nửa người hắn bị bóng tối bao phủ.

Tìm sách trong Tàng thư các mà không cầm đá phát sáng, như vậy trong bóng sáng mờ ảo kỳ thật rất khó nhìn rõ chữ viết trên sách.

Nhưng đối với hắn mà nói cũng không có vấn đề gì.

Bởi vì vài chục năm trước, hắn đã quen sống trong bóng tối, đôi khi không cần hai mắt cũng có thể thấy rõ ràng.

Kỳ thật dùng hai tròng mắt nhìn chưa chắc chuẩn xác như vậy, nhìn bằng trái tim mới thật sự thấy được.

Lúc ở trong bóng tối, có thể lĩnh hội rất nhiều thứ mà khi có ánh sáng không thể lĩnh hội được.

Cho nên, hắn kỳ thật không thích dùng hai mắt nhìn.

Thời gian đằng đằng, tựa hồ một giây đồng hồ vừa qua có tốc độ lưu động rất thông thả.

Kiếp phù du nửa ngày nhàn nhã, hóa ra thản nhiên an dật như vậy.

Tay thiếu niên động đậy, chậm rãi rút quyển sách trên giá xuống, hẩn cúi đầu, nhẹ nhàng mở trang sách.

Ánh sáng mặt trời chiếu trên cằm hẩn, vẫn là màu da tái nhợt, vẫn có đường vòng cung cứng nhắc.

Nàng biết, hẩn sẽ không cười.

Trong lòng đột nhiên chua xót cay đắng, khổ sở khó tin, trái tim cũng run rẩy.

Cảm giác chua xót cay đắng dâng trên trong lòng, bị nghẹn lại ở cổ họng, chua xót đau đớn.

Bàn tay đầy mồ hôi nhẹ nhàng nắm một chút, Nguyệt Dạ mở miệng định nói chuyện.

Song, tiếng bước chân đột nhiên khiến nàng mím miệng lại, trên người hoàn toàn không có khí tức, chỉ còn chờ tiếng bước chân qua.

Nhưng điều khiến nàng dày vò chính là tiếng bước chân không dừng lại, ngược lại đi tới chỗ nàng dựa vào cửa, một tay đẩy cửa ra.

Nguyệt Dạ thân thể khẽ động đậy, thuận thế để cửa mở ra, sau đó vừa hay nàng bị che ở sau cửa, trên trán toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Ông trời a, nàng hôm nay thật sự là liên tiếp lo lắng đề phòng a!

"Mặc Liên?" Đẩy cửa vào dĩ nhiên là thiên đại Đông nhi.

Nàng đi mà quay lại, chắc là nghĩ vừa rồi trong bóng râm bất thường đi.

Trời sinh cảnh giác.

Nhưng sau khi mở cửa, nhìn thấy Mặc Liên bình tĩnh đứng trước giá sách, lẳng lặng nhìn trong tay, không có nửa phần khác thường, nàng ngây người một chút.

Mặc Liên nghiêng đầu không nói gì, song rất rõ ý tứ mất hứng.

Thiên đại Đông nhi ngược ngùng hỏi: "Ta vừa rồi cảm giác có người xông tới, ngươi có cảm giác đó không?"

Mặc Liên chỉ nghiêng đầu một chút.

Hắn luôn luôn tính tình trầm mặc ít nói, thiên đại Đông nhi cũng quen, có đôi khi hắn tình nguyện ra tay giết một người cũng không mở miệng nói một chữ.

"Không có là tốt rồi." Thiên đại Đông nhi chuẩn bị lui ra ngoài, nhưng sau khi nhìn hắn một cái lại không nhịn được nói: "Về hai mắt của Bắc Nguyệt quận chúa, mấy ngày hôm trước thánh quân cho ta một ít tư liệu, ta xem có lẽ hữu dụng, ta nghĩ ngươi có thể xem một chút."

"Ừ." Bởi vì lời nàng nói tựa hồ khiến hắn cảm thấy hứng thú, cho nên rốt cuộc hắn bình thản lên tiếng.

"Ngươi không cần quá lo lắng, cô ấy nhất định sẽ nhìn thấy trở lại." Thiên đại Đông nhi vừa nói, phát hiện hắn đã cúi đầu đi xem sách, căn bản không nghe nàng nói chuyện, liền chậm rãi lui ra ngoài, đóng cửa lại.

Nguyệt Dạ đứng ở ngoài cửa trong chốc lát mới nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi đi xa.

Trong lòng lặng lẽ buông lỏng, tâm tư vừa chuyển, nghĩ đến lời thiên đại Đông nhi vừa nói, quả nhiên Mạnh Kỳ Thiên thông minh tuyệt đỉnh, đối với thuật ăn miếng trả miếng, người khác không tìm được cách nhưng hắn sẽ tìm được.

Xem ra, chuyến này đến không uổng công.

Đạt được mục tiêu, Nguyệt Dạ cũng không hoảng hốt.

Hiện tại thiên đại Đông nhi đã đi, trong Tàng thư các chỉ còn lại nàng cùng Mặc Liên.

Trong lầu các rộng, hai người lại lặng im không tiếng động, ngay cả tiếng thở cũng không nghe được.

Chỉ có tiếng giờ trang sách rất nhỏ của Mặc Liên nhắc nhở nàng rằng thời gian này đang dần trôi chứ không phải đứng lại như nàng suy nghĩ.

Nàng cùng Mặc Liên đã hồi lâu không nói chuyện bình thường.

Sau khi đánh một trận ở Thành Tu La, hắn bị Thánh Quân đầu độc, nàng không kịp mở miệng cũng đã bị hắn...

Sau bị phong ấn trong thân thể tiểu hồ ly, nàng hoàn toàn không có trí nhớ, gặp hắn cũng không biết nói cái gì.

Kỳ thật nàng hiểu rõ tâm tình của Mặc Liên, hắn là một người mẫn cảm, đối với lỗi lầm của chính mình sẽ hối hận hơn người khác mấy lần.

Tựa như lúc ở thành Kỳ Dương, hắn không nhìn thấy, không cần

thận đả thương nàng, hẳn tránh mặt nàng không dám gặp, một lòng cảm giác nàng sẽ không tha thứ hẳn.

Nhưng trên thực tế nàng chưa từng trách hẳn.

Ở Thành Tu La chết dưới tay hẳn cũng thế, nàng muốn trách Tống Mịch, chứ không phải Mặc Liên trở thành công cụ của Tống Mịch.

Nàng luôn luôn yêu ghét rõ ràng, biết ai tốt với nàng.

Ngẩng đầu nhìn về phía Mặc Liên, mở miệng định nói chuyện, nhưng Mặc Liên lại đột nhiên để sách trong tay xuống, đi sâu vào trong Tầng thư các.

Nguyệt Dạ ngẩn ra, theo thói quen phỏng đoán dụng ý của người khác, bởi vì vừa vặn đứng ở cửa, nói chuyện có thể sẽ bị nghe lén, cho nên Mặc Liên muốn đi sâu vào một chút.

Với năng lực của nàng cùng Mặc Liên thì không ai có thể tới gần nghe lén, tuy nhiên, trong Điện Quang Diệu nhiều cao thủ, nếu Mặc Liên lo lắng, nàng cứ theo hẳn là được.

Từng hàng giá sách đứng sừng sững lặng lẽ, sách vở trên giá hình như nhìn bọn họ một trước một sau đi tới.

Càng đi vào thì càng tối, ánh sáng ngoài cửa sổ sáng căn bản không chiếu tới được.

Bóng dáng Mặc Liên đi đằng trước chậm rãi ẩn vào bóng tối, càng ngày càng mơ hồ.

May là nàng am hiểu nhìn trong bóng tối, nếu không hoàn toàn không biết theo sát chân Mặc Liên ở trong Tầng thư các như mê cung này.

Đã đi xa như vậy, hẳn là có thể nói chuyện rồi chứ?

Nguyệt Dạ không hiểu cứ tiếp tục bước về phía trước, Mặc Liên về mặt mê hoặc, căn bản không định dừng lại.

Đột nhiên, Mặc Liên dừng bước chân một chút, nàng tưởng hẳn rất cuộc muốn mở miệng liền bước nhanh hơn lên.

Cũng không ngờ Mặc Liên chỉ hơi dừng lại một chút, liền xoay người từ giá sách cuối sang bên kia dọc đường đi ra ngoài.

Nguyệt Dạ hoàn toàn ngờ ngẩn, hẳn không muốn nói chuyện cùng nàng...

Từ khe hở giữa chống sách nhìn bóng dáng Mặc Liên chậm rãi đi qua, trong ánh sáng mờ ảo, trên gương mặt hẳn tái nhợt, đóa hoa Kết Ngạnh quý dị màu đen như dấu ấn chợt lóe mà qua.

Nguyệt Dạ bất đắc dĩ muốn đuổi theo hẳn, nhưng bên tai đã sớm truyền đến tiếng mở cửa cùng đóng cửa, chờ lúc nàng đi tới cửa thì Mặc Liên đã sớm đi ra ngoài.

Tại sao rõ ràng phát hiện nàng cũng không muốn nói chuyện cùng nàng đây?

Đi theo một vòng như vậy, lòng tràn đầy hy vọng có thể nói mấy câu tốt đẹp với hẳn, nhưng hẳn lại không nói một tiếng đã đi.

Yếm nói rất đúng, hẳn đúng là một kẻ một du côn các ké!

Điện Quang Diệu vĩnh viễn không thiếu ánh sáng, ở trong kết giới, cho dù trời đông âm đậm giá rét buốt lạnh cũng có thể nhìn thấy

chung quanh Quang Minh Thần Điện mãi mãi có ánh sáng sáng lạn.

Ánh sáng muôn đời, vĩnh viễn lưu truyền.

Mặc Liên chậm rãi đi tới trước quảng trường trống trải ở Quang Minh Thần Điện, vẫn trầm mặc không nói gì.

Thời gian ngắn ngủn ở chung, kiếp phù du nửa tắc, đối với hắn như là giấc mộng.

Hắn không đành lòng phá vỡ giấc mộng.

Không thể phá vỡ, nát sẽ không có, sau đó nàng sẽ không trở về, ngay cả mộng cũng không cho hắn.

Bên tai nhẹ nhàng vọng lên tiếng bước chân, giống như là trong Tàng thư các nàng bình thản đi theo hắn, vĩnh viễn sẽ không đi mất.

Cứ việc không nhìn thấy bộ dáng của nàng, nhưng không vấn đề gì, hắn ngay từ đầu không thấy cái gì, cũng không biết bộ dáng của nàng.

Khi đó, bọn họ còn có trí nhớ tốt đẹp vui vẻ, nhưng từ khi ánh mắt của hắn có thể nhìn thấy nàng thì đúng là cơn ác mộng.

Ánh mắt này đúng là nguyên rủa.

Thà rằng không nhìn thấy nàng, dựa vào tưởng tượng, cũng biết nàng tốt đẹp.

Ta yêu ngươi, thời gian sẽ biết.

Nguyệt Dạ một mình bồi hồi ở trong Tàng thư các, bị Mặc Liên chọc

tức không nhẹ, cho nên buồn bực trong chốc lát, sau đó hạ quyết tâm muốn đi tới chỗ thiên đại Đông nhi một chuyến.

Mạnh Kỳ Thiên cho cô ấy tư liệu, hẳn là thứ nàng muốn.

Tuy nhiên giờ phút này trời vẫn sáng, đi ra ngoài không tiện, nàng đã chuẩn bị ứng phó tốt các tình huống, kể cả trước khi gặp thiên đại Đông nhi, tránh không chiến đấu.

Cho nên đợi trời tối mới đi ra ngoài.

Bóng đêm đối với nàng luôn luôn là thời cơ tốt nhất để làm việc.

Nếu quyết định vậy thì xem xét chung quanh Tàng thư các một chút, khó có cơ hội tốt như vậy, nàng biết trong Tàng thư các của Điện Quang Diệu có không ít thứ tốt.

Ngẩng đầu, ánh mắt tiếp xúc tới chỗ Mặc Liên vừa đứng đọc sách, sách hẳn xem vẫn đặt ở đó.

Trong lòng đột nhiên tốt hơn, Mặc Liên sẽ xem sách gì? Trong lòng nàng vẫn có ấn tượng với mấy đặc trưng của Mặc Liên: Đơn thuần dễ bị lừa, cường giả không thể là địch, rất nghèo không có tiền, mù chữ.

Một người từ nhỏ không nhìn thấy sẽ có học vấn phong phú sao?

Đương nhiên ngoại trừ chữ nổi.

Cho nên ngay từ đầu nhìn thấy Mặc Liên ở trong Tàng thư các rất có thiện cảm, hẳn muốn Bắc Nguyệt quận chúa hồi phục thị lực nên mới đến, nhưng hẳn sẽ xem sách gì đây?

Đi tới trước giá sách, cầm sách hẩn xem ra. Nhìn mặt bìa là một quyển được kinh, nhưng khi nhìn thấy sách Nguyệt Dạ lại không nhin được cười rộ lên.

"Ồồồ, sách cũng cầm ngược....." Khóe miệng hơi mỉm cười, mở sách vở ra, một đồ vật đột nhiên từ bên trong rơi ra.

Nguyệt Dạ tay mắt lạnh lẽ, lập tức tiếp được, là một khối tử ngọc tròn, phía trên khắc hoa Kết Ngạnh tinh tế, cánh hoa nửa mở, vài mảnh lá cây phụ trợ, như là tùy thời sẽ nở rộ.

Nhìn thấy tử ngọc, trong lòng nàng đột nhiên nhói một cái, lập tức không tiếng động nắm thật tử ngọc trong lòng bàn tay.

"Mặc Liên, ta chưa từng trách ngươi a." Thấp giọng thì thào nói.

Tượng tượng bộ dáng Mặc Liên đứng ở chỗ này cẩn thận bỏ tử ngọc vào trang sách, đột nhiên trong lòng dâng lên áy náy.

Bên ngoài ánh mặt trời chậm rãi nghiêng, từ từ, tro bụi trong ánh sáng mờ ảo chậm rãi biến mất.

Nguyệt Dạ vẫn đợi trời hoàn toàn tối mới mới trả sách vở lên giá, sau đó thu hồi tử ngọc, lặng yên không một tiếng động ra khỏi Tàng thư các.

Nàng từng sống ở Hồng Liên điện nên rất quen thuộc. Mỗi lần đến một chỗ, việc làm trước hết của nàng là nhớ kỹ địa hình chỗ đó.

Bởi vậy muốn ẩn thân đi vào hoàn toàn không cần tốn nhiều sức.

Bên trong trừ mấy thị nữ quét dọn thì không có bất kỳ ai, Nguyệt Dạ thuận lợi tiến vào trong phòng.

Nhớ tới lúc hôm nay gặp nhau ở trên đường, thiên đại Đông nhi mang người cầm vài tập hồ sơ, đại khái chính là tư liệu Mạnh Kỳ Thiên cho cô ấy đi.

Trong Điện Quang Diệu ít có người có thể vào, hồ sơ này cấp cho Mặc Liên nhìn, cho nên thiên đại Đông nhi hẳn là sẽ không giấu kỹ.

Nguyệt Dạ đi thẳng đến trước bàn, quả nhiên nhìn thấy vài tập hồ sơ, nàng như nhật được chí bảo, lập tức đi qua, vừa mới cầm hồ sơ lên, đột nhiên một giọng nói lạnh lùng từ trong trong phòng truyền đến.

"Người là ai?"

Nguyệt Dạ khước miệng gương lên, bị phát hiện cũng không trách, thiên đại Đông nhi sớm đã có cảnh giác, nhận thấy có người xông tới thì sao lại không phòng bị chứ?

Có điều không ngờ mới một năm không gặp, bản lĩnh ẩn giấu hơi thở của cô ấy lại lợi hại như vậy!

Có lẽ vì trở thành tân nhiệm Hồng Liên của Điện Quang Diệu, cho nên Mạnh Kỳ Thiên cho cô ấy không ít thứ tốt đi!

Tuy nhiên đã tìm được thứ mình muốn rồi cũng không cần tiếp tục ở lại.

Nguyệt Dạ cầm hồ sơ, xoay người đi ra ngoài.

Chương 1080: Phù Du nửa tắc

2

"Điện Quang Diệu là chỗ người muốn tới thì tới, muốn đi thì đi sao?"
Thiên đại Đông nhi quát lạnh một tiếng, đột nhiên từ trong nội thất lướt ra.

Một cơn gió mạnh xẹt qua! Trong phòng ngọn đèn dầu sáng ngời cũng lay động một chút!

Nhìn thấy người đến không động thủ mà chỉ cầm tài liệu về đôi mắt của Bắc Nguyệt quận chúa thì thiên đại Đông nhi giật mình.

Trong lòng dâng lên hy vọng khiến nàng càng không muốn thả người kia đi.

Nhưng tốc độ của nàng nhanh cũng không thể sánh được Nguyệt Dạ tốc độ luôn luôn kinh người?

Nàng mới ra thì Nguyệt Dạ đã rời khỏi phòng!

Thiên đại Đông nhi nhíu mi tâm, đột nhiên hai tay kết ấn, lòng bàn tay tạo thành chữ thập, quát khẽ một tiếng.

Trong viện tiếng ầm ầm vang lên!

Núi lở đất nứt, tường viện khuynh đảo, trên mặt đất thổ nhưỡng như núi non đột nhiên dâng lên đứng sừng sững trước mặt!

Nguyệt Dạ dừng bước chân lại, bất đắc dĩ lui về phía sau từng

bước, đất dưới chân nghiêng suýt khiến nàng đứng không vững!

Hừ, thật sự muốn động thủ sao?

Bỏ tài liệu vào nạp giới, nàng nhếch khóe môi, nếu vậy hôm nay xem thực lực của thiên đại Đông nhi rốt cuộc phát triển đến tình trạng gì đi!

Tiếng xé gió hùng hậu sắc bén thẳng thấu phía sau lưng!

Nguyệt Dạ nhẹ nhàng xoay thân, dưới chân giẫm băng tuyết hướng một bên khác.

Thân thể của nàng chuyển trở lại, trong lòng thiên đại Đông nhi vẫn mong chờ nhìn thấy tướng mạo của nàng, lúc nhìn rõ thì thất vọng.

Nàng tưởng rằng.....

Trong lòng chua xót, biết Hoàng Bắc Nguyệt trước kia sẽ không còn trở về, thiên đại Đông nhi khẽ quát một tiếng, một thanh huyền hoàng kiếm xuất hiện trong tay, trên kiếm nguyên khí thổ lượn lờ, theo động tác của nàng, bùn đất từ mặt đất chồm lên, khí thể như dờn sóng lấp biển.

"Người tưởng chỉ có người có thể khống chế nguyên khí thổ sao?" Nguyệt Dạ khẽ cười một tiếng, không lấy ra vũ khí, một tay kết ấn, trong không khí chợt hiện lên ánh sáng bùa chú.

Trong lúc đó, núi đất đè vào đỉnh đầu nàng lập tức sụp đổ tan tành.

Thiên đại Đông nhi ngẩn ra, lạnh lùng nói: "Không ngờ là một vị cao thủ thuộc tính thổ!"

Vừa rồi cảm giác tốc độ nàng cực nhanh, năng lực ẩn giấu hơi thở mạnh như thế, nhất định là nguyên khí phong, không ngờ lại đọ sức cùng cao thủ phòng ngự thuộc tính thổ!

Thật sự ngoài ý muốn.

"Cùng là thuộc tính thổ, ngươi có thể là đối thủ của ta sao?" Nguyệt Dạ nhếch môi, có chút khiêu khích nói.

"Hừ! Đừng xem thường người khác!" Thiên đại Đông nhi rất nhanh vung kiếm, niệm ngự thú quyết, trong núi đất khuynh đảo, một con thú thật lớn nguyên khí thổ rống lên!

Thiên đại Đông nhi triệu hồi thú - Cự Tê Giáp Long!

Trước kia đã lĩnh giáo lực phòng ngự cùng lực công kích đều rất mạnh mẽ!

Tuy nhiên bị bại một lần sẽ không bại lần tiếp theo, hình thành một tòa lá chắn nguyên khí thổ không gì phá nổi!

Tay Cự Tê Giáp Long bị ngăn lại, phản chấn trở về!

Thiên đại Đông nhi nhíu chặt mi lại, cánh tay mơ hồ tê dại, không ngờ người này thực lực lợi hại như vậy!

Trong đầu đang nghĩ tới, đột nhiên người trong lá chắn phi thân nhảy lên, bóng dáng linh hoạt mạnh mẽ như chim én lướt qua mặt hồ.

Trong không khí mấy động tác biến ảo, hai chân liên tục đá đến chỗ nàng!

Kiểm trong tay Thiên đại Đông nhi lập tức biến thành một tấm chắn

thật lớn màu đất, ngăn trở quanh người!

Một chân Nguyệt Dạ nặng nề đá vào trong tấm chắn, trên chân tự nhiên có nguyên khí thổ bảo vệ, nhưng một đá vẫn cảm giác đập vào thép nguội, đau đến mức nàng lặng lẽ hít một hơi khí lạnh.

"Võng trói buộc! trận pháp kết thổ hình xà!"

Trên tấm chắn lóe sáng, tiếng nói thiên đại Đông nhi lạnh lùng vang lên.

Vô số nguyên khí thổ hình thành con rắn chui ra trên tấm chắn, cuốn chặt lấy chân Nguyệt Dạ!

Hình như có chút khinh địch...

Uy lực trận pháp kết thổ hình xà mạnh hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Nguyệt Dạ lấy nguyên khí thổ ngăn cản, kết quả tất cả nguyên khí thổ đánh lên hình con rắn đất lại khiến thân thể nó lớn mạnh hơn.

Loại thuật pháp quỷ dị này, chắc là Mạnh Kỳ Thiên đưa cho.

Trở thành Hồng Liên của Điện Quang Diệu, quả thật có không ít thứ tốt.

Nguyệt Dạ nghĩ, không hoảng hốt bất loạn cười với thiên đại Đông nhi, người sau gạt mình một cái, nàng đã bị trói buộc, vì sao còn có thể cười được?

Loại tươi cười tự tại này hoàn toàn sỉ nhục nàng!

Ngón tay phía sau tấm chắn căng thẳng, hình xà cũng theo của nàng động tác căng thẳng. Sau đó nhấc chân nàng giữa không trung!

Cự Tô Giáp Long nổi giận gầm lên một tiếng, giơ bàn tay thật lớn lên, hung hăng đập về hướng Nguyệt Dạ, dự định đập nát nàng!

Nguyệt Dạ thản nhiên liếc mắt cú đập mạnh của Cự Tô Giáp Long, trong thân thể âm thầm khởi động nguyên khí lôi, thuật pháp thuộc tính thổ không thể vây khốn được nàng.

Tuy nhiên, không đợi động tác của nàng, một luồng ánh chớp màu đen ngoài ý muốn từ xa phóng tới, vừa lúc xuyên qua lòng bàn tay Cự Tô Giáp Long, sau đó nhanh chóng cắt đứt trận pháp kết thổ hình xà của thiên đại Đông nhi.

Trên đui đột nhiên không còn trói buộc, thân thể Nguyệt Dạ lập tức rơi xuống, song không có rơi trên mặt đất đã được một sức mạnh vô hình nhẹ nhàng đỡ để nàng vững vàng đứng lại.

Cự Tô Giáp Long đau gào to.

Mà thiên đại Đông nhi nhìn thấy nguyên khí lôi màu đen xuất hiện thì sắc mặt đã biến đổi, quay đầu nhìn chỗ nguyên khí phóng tới.

Mặc Liên.....

Tại sao hắn đột nhiên ngăn cản nàng?

Trong điện Hồng Liên chiến đấu động tĩnh có chút lớn, đã sớm kinh động không ít người của Điện Quang Diệu, Mặc Liên chạy tới cũng là bình thường, tuy nhiên tại thời khắc nguy cấp cứu nàng, nói vậy hắn cũng bí mật trốn ở một nơi xem cuộc chiến.

Biết thực lực của nàng sâu không lường được, thiên đại Đông nhi không phải là đối thủ của nàng, song lúc nhìn thấy nàng ở hiểm cảnh vẫn không nhịn được ra tay.

Nguyệt Dạ cũng nhìn về phía nguyên khí lôi phóng tới, nhưng bên vách tường sụp đổ chỉ có một bóng dáng hắc ám vội vã xẹt qua.

Trong lòng thờ dài một tiếng, tính tình thật không tự nhiên.

"Xem ra bỏ lỡ một trận đánh đặc sắc a." Tiếng cười như gió xuân chậm rãi truyền tới.

Mấy cao thủ mặc đồ đen đi tới trước, sau đó mới đến nam nhân vẻ mặt vĩnh viễn tươi cười, tựa hồ rất bình dị gần gũi, chậm rãi thông thả bước đến.

Hôm nay Mạnh Kỳ Thiên đã là thánh quân của Điện Quang Diệu, thân phận địa vị không thể so sánh với trước, nhưng vẫn mặc quần áo màu thanh nhã, có điều bên hông treo một đai lưng màu vàng, nhìn giống đai lưng, kỳ thật Nguyệt Dạ liếc mắt một cái liền nhìn ra đó là một cây roi, là thần khí thượng phẩm, sợ rằng uy lực hơn chứ không kém Roi Hỏa thần.

Điện Quang Diệu thật có rất nhiều đồ tốt!

Vị trí Thánh quân cũng không thay đổi hẳn nhiều, chỉ là trước đây vẫn che giấu cẩn thận một chút tinh nhuệ phong mang, lúc này không cần che giấu nữa.

Cặp mắt sắc bén nhìn về phía Nguyệt Dạ, giật mình với tướng mạo hết sức xa lạ của nàng, vừa rồi nhìn nàng ra tay cũng là thuộc tính thổ, không tiết lộ nhiều tin tức lắm về thân phận nàng.

Bởi vậy Mạnh Kỳ Thiên cũng không nắm chắc nàng là ai, có điều vừa rồi thấy Mặc Liên lặng lẽ ra tay...

Lấy tính cách Mặc Liên thì chưa bao giờ sẽ lặng lẽ giúp một người, sau đó vẫn hoảng hốt chạy trốn như vậy.

Trên đời này chỉ có một người sẽ khiến hắn làm như vậy.

Thông minh như Mạnh Kỳ Thiên, tia xa lạ trong mắt chỉ chợt lóe liền cao thâm nheo lại.

Hai tay Nguyệt Dạ khoanh trước ngực, nàng cũng là người thông minh, tự nhiên liếc mắt một cái liền biết Mạnh Kỳ Thiên đã nhận ra nàng tới.

"Đã lâu không gặp." Nụ cười trên khuôn mặt hắn luôn khiến nàng có vài phần cảm giác đối trá.

"Bình an vô sự chứ?." Nguyệt Dạ thản nhiên nói, liếc mắt mấy cao thủ đang lặng lẽ bao vây mình, bên khóe miệng có ý cười châm chọc.

Biết toàn bộ những người này cộng lại cũng không phải là đối thủ của nữ nhân này, bởi vậy Mạnh Kỳ Thiên ra hiệu để toàn bộ những người đó rời đi.

Chỉ để thiên đại Đông nhi ở lại, nhìn bọn họ chào hỏi nhau, tựa hồ quen biết, nàng hỏi: "Thánh quân biết cô ta sao?"

Mạnh Kỳ Thiên cười nhìn về phía Nguyệt Dạ: "Sao lại không nhận ra chứ? Người từng đảo loạn phong vân..."

"Mạnh Kỳ Thiên các hạ đã ngồi trên bảo tọa thánh quân, thật đáng mừng, đáng tiếc hôm nay tới vội nên không mang hạ lễ gì, lần sau tại

hạ nhất định bồi thường một phần đại lễ."

Nguyệt Dạ cắt lời hẳn, Mạnh Kỳ Thiên rất xảo trá, ai biết hẳn sẽ nói ra cái gì để gạt thiên đại Đông nhi?

Dường như biết tâm tư của nàng, Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười, nói: "Các hạ khách khí, nếu tới chính là khách, không bằng đến ở lại uống rượu ôn chuyện xưa".

"Nói chuyện xưa cũng hơi quá, ta và ngươi như bè nước gặp nhau mà thôi."

Nghe nàng nói lãnh đạm như vậy, nụ cười trên mặt Mạnh Kỳ Thiên ngưng một chút, lập tức dường như không có việc gì nói: "Các hạ nói rất đúng, vậy không biết các hạ lần này tới có chỉ giáo gì?"

"Không dám nhận chỉ giáo, vô tình xông tới mà thôi, quấy rầy đã lâu thấy hết sức xin lỗi, này liền rời đi."

"Không thể đi!" Thiên đại Đông nhi lớn tiếng nói "Ngươi lấy thứ gì thì mời giao ra đây!"

"Các hạ tận mắt thấy ta cầm đồ vật? Có nhân chứng vật chứng gì không?"

Nguyệt Dạ chớp mi, nàng bình thường đúng là người phân rõ phải trái, tuy nhiên lúc vô lại cũng muốn vô lại đến cùng!

Da mặt trừ bỏ dễ nhìn thì chẳng có tác dụng gì nhiều.

Thiên đại Đông nhi ghen lời, chỉ có thể giương mắt nhìn.

Nữ nhân kia lúc lấy tài liệu chỉ có mình nàng nhìn thấy, tìm chứng cứ

chỗ nào được?

Đã từng gặp người vô lại nhưng chưa từng thấy ai vô lại như cô ta.

Nhìn sắc mặt Đông Nhi đỏ lên, không nói nên lời, Mạnh Kỳ Thiên âm thầm bật cười, hần hiểu rõ vài phần tính cách Nguyệt Dạ.

Nữ nhân này thông minh xảo trá, một đời cường giả, không thể tưởng tượng nàng thành cao thủ quang minh lỗi lạc, tâm sáng, chánh trực thiện lương.

Ở trên đại lục này, hần Mạnh Kỳ Thiên tự nhận thông minh, rất ít bội phục người khác, trừ Tu La vương Phong Liên Dực từ nhỏ thay thế hần, liền chỉ có nữ nhân này khiến hần thay đổi ánh nhìn.

"Đông nhi, đồ vật chắc ngươi để lẫn ở đâu đó, vị các hạ này sẽ không lấy đồ của ngươi." Hần cười nói với thiên đại Đông nhi.

"Cô ta thật sự cảm!" Thiên đại Đông nhi không cam lòng, rõ ràng nàng tận mắt nhìn thấy, tại sao ngay cả Mạnh Kỳ Thiên cũng tin tưởng nữ nhân kia?

"Được rồi, chuyện này không truy cứu nữa." Mạnh Kỳ Thiên thản nhiên lắc đầu, sau đó nói với Nguyệt Dạ: "Sắc trời đã tối, sẽ không giữ các hạ lại, ngày khác bốn quân tự mình đi quý phủ tiếp các hạ."

Nguyệt Dạ nhẹ nhàng hít một hơi, nheo mắt lại, Mạnh Kỳ Thiên hình như cũng biết nàng hiện tại ở Tòa Nguyệt Lô.

Nàng quả nhiên không thích ở chung với người quá thông minh.

Tuy nhiên, nếu hần muốn không công đưa cho nàng tài liệu, nàng tự nhiên sẽ không từ chối, thanh thản nhận lấy.

"Đợi thánh quân quang lâm hàn xá." Nguyệt Dạ cười nói, vạt áo màu đen nhẹ nhàng, bước ra khỏi Hồng Liên điện, không ai ngăn trở nàng.

"Cô ta cầm tài liệu trị liệu mắt của Bắc Nguyệt quận chúa, ta tận mắt thấy" Nhìn nàng rời đi, thiên đại Đông nhi cắn răng, không cam lòng nói.

"Yên tâm, tài liệu này ta cũng ghi tạc trong đầu, viết lại một phần cho người cũng được" Mạnh Kỳ Thiên ôn hòa nói.

"Ta không phải làm mất! Mà rõ ràng cô ta lấy, cũng không phải ta nói dối, ta không rõ vì sao người phải bao che cô ta?" Nàng tức giận cắn bản không phải là đã đánh mất tài liệu!

Mạnh Kỳ Thiên nhìn nàng một cái, đột nhiên vỗ vỗ bả vai nàng, ngữ khí ôn hòa, mười phần giống huynh trưởng ân cần với muội muội.

"Đông nhi, không phải ta bao che cô ấy, mà là làm việc mà trong lòng người khát vọng nhất."

Thiên đại Đông nhi ngẩn ra, nàng không rõ hẳn có ý gì, muốn hẳn giải thích rõ, nhưng hẳn lại cười cười, không muốn nhiều lời liên rờ đi, để nàng đi nghỉ ngơi sớm.

"Người cùng Mặc Liên bao che cô ta, ta thật sự không rõ....." Thiên đại Đông nhi thì thào nói.

Mạnh Kỳ Thiên cười xoay người rời đi, nếu người biết thân phận của cô ấy thì sẽ không nghi vấn nhiều như vậy.

Đông nhi, rất muốn nói cho người biết, người chờ người kia đã trở

về, Hoàng Bắc Nguyệt thật sự đã trở về.

Nhưng nói ra thì người nhất định sẽ rời khỏi Điện Quang Diệu.

Không trở lại Tỏa Nguyệt Lô, Nguyệt Dạ lấy ý niệm xem tin tức trong tài liệu, một bên nhìn, khoe miệng ý cười càng sâu sắc.

Nàng cũng rất ít bội phục người nào, nhưng Mạnh Kỳ Thiên quả nhiên là người thông minh tuyệt thế, nếu đối địch với hắn thật sự có chút phiền phức.

Ăn miếng trả miếng quả thật không thể nghịch chuyển, nhưng theo lời Mạnh Kỳ Thiên thì thuật này không làm thương tổn mắt, chỉ lấy chú thuật ngăn cản ánh sáng trong mắt.

Chú thuật bình thường không thể nghịch chuyển, không có biện pháp giải trừ, nhưng trên đời này vỏ quýt dày có móng tay nhọn, ngôn ngữ cổ đại rất rườm rà, không giải thích hết được.

Nhưng Nguyệt Dạ dùng khoa học kỹ thuật, ngôn ngữ hiện đại giải thích, đại khái chính là: Bảo toàn vật chất, đồng giá trao đổi.

Mặc kệ lý do gì ở bất kỳ thời đại nào đều là không thể ngược lại được.

Trong sách cổ Điện Quang Diệu có ghi lại "Thuật Rời đi", bởi vì phức tạp rườm rà, nguy hiểm tới tính mạng người thực hiện cho nên bị liệt vào cấm thuật.

Mạnh Kỳ Thiên tìm được thuật này cũng không dám tự tiện sử dụng, tuy nhiên với tài trí thông minh của hắn tự nhiên nghiên cứu ra một ít biện pháp đáng tin.

Chỉ cần người có thể trả giá tương đương chú thuật ăn miếng trả miếng thì có thể dùng "Thuật Rời đi" giải trừ!

Nói cách khác, chú thuật cũng không muốn bị thiệt.

Có đột phá này, tâm tình Nguyệt Dạ thoáng cái tốt đẹp, huyết sáo rõ to, vỗ vỗ cổ Băng Linh Huyền Diệu nói: "Hoàn thành chuyện này, trong lòng ta an tâm hơn nhiều!"

"Chủ nhân vui là tốt rồi." Băng Linh Huyền Diệu trong lòng trả lời nàng, cánh đập xuống liền lướt nhanh qua bầu trời đêm, biến mất ở chân trời.

Bọn họ sau khi đi, không tới mười giây đồng hồ có một bóng dáng đen nhánh chậm rãi hiện ra khỏi bóng đêm.

Hai mắt quỷ dị đỏ như máu, ở dưới ánh trăng hiện lên vẻ u hàn.

Mặt tuấn mỹ nhìn cô gái kia biến mất thì lộ ra vẻ mặt khát máu.

"Nguyệt...Dạ..."

"Ô.....Ô....." Một con tiểu hồ ly lặng lẽ từ ống tay áo của hắn chui ra, nhìn bốn phía một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên mặt người nọ.

Vẻ mặt có chút dọa người, nhớ hắn gần đây làm chuyện tàn nhẫn, tiểu hồ ly rùng mình, lui ở trong ống tay áo không dám đi ra.

Đột nhiên, một cảm giác quen thuộc xuất hiện, tiểu hồ ly giật mình một cái, cặp mắt màu lam lạnh quay vòng một chút, không nhìn thấy gì hết.

Song, trong ống tay áo lắc lư, thân thể ục ục lăn một vòng lớn, suýt rơi từ không trung xuống!

Một luồng chớp màu đen bay qua ống tay áo, rừng cây phía dưới lập tức bị phá hủy hơn nửa!

Quân Ly lạnh lùng ngẩng đầu, nhìn thấy trong bóng tối cách đó không xa có một con quái vật lớn đột nhiên xuất hiện, thân thể đen nhánh, cánh hơi mỏng tựa hồ bao phủ khắp bầu trời đen nhánh như mực.

Một thiếu niên đứng trên đầu con thú, trên người y phục đen bay lên, dưới ánh trăng, trên gò má nhợt nhạt âm hàn đáng sợ, khóe mắt hoa Kết Ngạnh như dấu hiệu nào đó.

Quân Ly híp mắt, đầy hứng thú liếc nhìn khóe mắt hoa Kết Ngạnh của hắn, lạnh lùng nói: "Mặc Liên của Điện Quang Diệu."

"Cách này.....xa một chút!" Mặc Liên theo dõi hắn, mở miệng nói không có cực nhỏ phập phồng.

"Nếu ta nói không thì sao?" Quân Ly cười lạnh hỏi.

Không có lời nói, trả lời hắn là một sóng chớp dày đặc màu đen, thiếu niên kia mím môi, vốn không thích mở miệng, chọc giận hắn chẳng khác nào muốn nếm thử mùi vị chết chóc.

Quân Ly linh hoạt né tránh, song ánh chớp long trời lở đất không có cực nhỏ khe hở, từ bốn phương tám hướng vọt tới.

Thân thủ hắn có thể toàn bộ tránh thoát, nhưng y phục trên người cũng bị ánh chớp lan đến, lập tức bị đốt thành tro bụi!

Quân Ly lắc mình thoát khỏi ánh chớp dày đặc, cúi đầu liếc nhìn ống tay áo bị đốt hủy bên trái, ánh mắt lóe sắc lạnh.

"Thần chết của Điện Quang Diệu, danh bất hư truyền."

Mặc Liên theo dõi hẩn "Tới gần nàng, chết!"

"Tiểu tử cuồng vọng." Quân Ly một tiếng cười khế, "Người khiến ta càng hứng thú với nha đầu kia."

Mặc Liên sát khí tăng lên, nhưng Quân Ly lại xoay người, lạnh lùng liếc hẩn "Chờ ta từ Thành Tu La trở về thì lại thăm cô ta đi."

Bóng tối lại che ngập bầu trời mà đến, trong nháy mắt, Quân Ly đã không thấy tăm hơi.

Mặc Liên nhíu chặt mày, nhìn bốn phía, không có cực nhỏ khí tức người nọ, quả nhiên là rời đi.

Người này...

"Hẩn gọi Quân Ly, là triệu hồi thú của Hiên Viên Vấn Thiên - phụ thân Hoàng Bắc Nguyệt. Sau khi Hiên Viên Vấn Thiên chết, hẩn bị Vạn Thú Vô Cương phản phệ, do thần nhập ma, mất đi bản thân."

Giọng nói mang theo ý cười chậm rãi vang lên phía sau, không cần quay đầu lại cũng biết là Mạnh Kỳ Thiên.

Mặc Liên lắng lắng nghe, Mạnh Kỳ Thiên đi tới sóng vai đứng cùng hẩn.

"Hẩn hiện tại đã hoàn toàn mất đi bản thân, đã không có cảm tình. Hẩn trước kia là sư phụ Hoàng Bắc Nguyệt, dạy cô ấy, bảo vệ cô ấy,

nhưng hiện tại hẳn muốn giết cô ấy."

"Vì sao?" Tiếng nói tái nhợt trống rỗng thấp giọng hỏi.

Mạnh Kỳ Thiên nói: "Bởi vì cô ấy mang Vạn Thú Vô Cương, tựa như năm đó Yểm điên cuồng công kích Hiên Viên Vấn Thiên, khiến hẳn sau khi chết phải triệu hồi hắc thủy cấm lao. Hiện tại Quân Ly cũng sẽ đối với Hoàng Bắc Nguyệt như vậy."

Vừa nói, Mạnh Kỳ Thiên không nhịn được cười khổ "Không ai biết bọn họ hận Vạn Thú Vô Cương đến nhường nào."

"Vây Nguyệt....."

"Mặc Liên, hôm nay Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, Phong Liên Dực cự tuyệt đoạn tình tuyệt ái, Yểm thực lực giảm mạnh vì hắc thủy cấm lao mà chuyển sang thành Bùa phong ấn thú. Hoàng Bắc Nguyệt tuy có Vạn Thú Vô Cương, nhưng sau khi phong ấn Quân Ly chỉ sợ cũng rơi vào kết quả giống Hiên Viên Vấn Thiên."

"Không thể!" Mặc Liên đột nhiên lắc đầu, hẳn không chấp nhận được Nguyệt biến mất một lần nữa.

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ cùng cẩn thận của hẳn, Mạnh Kỳ Thiên thờ dài nói: "Có thể đối phó với Quân Ly có lẽ chỉ còn có ngươi."

"Ta, đánh không lại." Mặc Liên uể oải, vừa rồi vội vã so chiêu, mặc dù đối phương không ra tay, tuy nhiên lấy cảm ứng của hẳn, nếu Quân Ly ra tay thì hẳn cũng sẽ có chuyện.

"Ngươi bây giờ không đánh lại được, nhưng sau khi mở ra bốn thanh vô cực thiên khóa, ngươi....." Nhớ ngày đó hẳn đánh chết Hoàng Bắc Nguyệt, gợn gàng đứt khoát, một chiêu bị mất mạng, tin tưởng

tất cả mọi người vẫn sợ hãi đi!

Khi đó Hoàng Bắc Nguyệt lợi hại thế nào, ngay cả Tống Mịch cũng không phải đối thủ của nàng, nhưng dưới tay Mặc Liên lại căn bản không kịp trở tay.

Mặc Liên sau khi mở ra bốn thanh vô cực thiên khóa thật rất đáng sợ!

Nghe Mạnh Kỳ Thiên nói, Mặc Liên đột nhiên nhớ tới tình cảnh lúc đầu, sắc mặt vốn tái nhợt, trong nháy mắt lại càng cực kỳ khó coi.

"Không được!" Mặc Liên quả quyết nói, hần hiểu rõ sau khi mở bốn thanh vô cực thiên khóa ra, hần giống Quân Ly sẽ mất đi bản thân, căn bản không biết gì hết.

Đến lúc đó, hần cũng không biết bản thân sẽ đả thương ai.

Tựa hồ đã sớm ngờ tới Mặc Liên sẽ phản đối, Mạnh Kỳ Thiên cười rộ lên: "Ta biết, đây chỉ là đề nghị của ta mà thôi. Quân Ly hiện tại đi Thành Tu La, chắc là vì thức tỉnh Ma thú Địa ngục Thiên Quỷ. Lúc hần mang về Thiên Quỷ hần sẽ có động tác lớn, trước đó ta sẽ nghĩ cách khác, ngươi yên tâm."

Mặc Liên gật đầu, có thể thấy hần rất tín nhiệm Mạnh Kỳ Thiên.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Chương 1081: Thuật Dời đi 1

Hạ xuống phủ Trưởng công chúa, sau khi chạm đất, Nguyệt Dạ lập tức để Băng Linh Huyền Diệu trở về không gian Linh thú, sau đó lặng lẽ lén vào phủ Trưởng công chúa an tĩnh.

Trong phủ mọi người đã ngủ, thủ vệ không thể phát hiện nàng.

Trong Lưu Vân Các an tĩnh không tiếng động.

Nguyệt Dạ từ cửa sổ bay vào phòng Bắc Nguyệt quận chúa, một mùi trầm hương tràn ngập, mấy thị nữ gác đêm ngủ ở gian ngoài.

Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, ánh lửa tinh tế hiện lên, một viên dược cháy bắn vào lư hương, bất giác mê hương lặng lẽ tràn ngập phòng, làm thị nữ ngủ càng sâu.

Nguyệt Dạ tới bên giường Bắc Nguyệt quận chúa, theo ánh hoa nến dừng lại khuôn mặt quen thuộc, trong lòng xúc động, nhưng nàng không suy nghĩ nhiều, lập tức nâng nàng dậy.

Nến Đỏ đi ra khỏi không gian linh thú, nhìn động tác của nàng, thấp giọng hỏi: "Chủ nhân muốn dẫn nàng đi đâu?"

"Ở chỗ này bất tiện, sợ rằng bị làm phiền, trước mang đi Tỏa Nguyệt Lô đi."

Nến Đỏ gật đầu, cúi người đỡ Bắc Nguyệt quận chúa lên lưng, vốn định trực tiếp đi ra ngoài, dù sao mọi người đã bị ngấm mê hương.

Nhưng Nguyệt Dạ quen thuộc nơi này, từ trước âm thầm lấy thân phận Hí Thiên hoạt động thì đều là từ phía sau tường viện Lưu Vân Các nhảy ra, hoàn toàn không lo lắng bị phát hiện.

Bởi vậy hai người liền cẩn thận nhảy ra, dự định rời khỏi hậu viện.

Song lúc này lại nghe tới tiếng nói chuyện thì thào.

"Người trong Lưu Vân Các đều trúng thuốc mê! Người sợ cái gì? Cho dù bị phát hiện cũng có ta làm chỗ dựa cho người rồi!"

Mặc dù cố gắng thấp giọng, tuy nhiên không khó nhận ra giọng nói này là của Tiêu Linh.

"Tiêu đại tiểu thư, Bắc Nguyệt quận chúa hôm nay hoàng ân hưng thịnh, hơn nữa có chỗ dựa là gia tộc Bố Cát Nhĩ, người xác định sẽ không gặp chuyện xui xẻo chứ?" Một giọng nói gian xảo vang lên.

"Hừ!" Tiêu Linh cười lạnh một tiếng "Ta thấy phủ An Quốc công có bao nhiêu lợi hại, thế mà phải ra người lại nhát gan như vậy!"

"Nhát gan? Đại tiểu thư, đừng nói ta không nhắc nhở người, nếu sự việc bại lộ, ta sẽ không cam đoan giấu diếm thay người!"

"Nói cho người bao nhiêu lần rồi, đêm nay người trông coi ta đã thu mua được, chỉ cần chuyện thành, ngày mai ta sẽ giết bọn họ, thần không biết quỷ không hay, ai phát hiện được?" Tiêu Linh nóng nảy, hơn nữa đêm, ả không muốn ở đây nói thêm gì, tránh bị phát hiện.

"Được rồi, ta làm việc thay An Quốc công, tin rằng lão gia tự có cách ứng đối." Người nọ nói xong liền nhanh chóng lén vào Lưu Vân Các.

Nhìn động tác kia, chỉ sợ cao thủ thân thủ không tồi!

Này hơn nửa đêm, Tiêu Linh để một cao thủ lén vào phòng Bắc Nguyệt quận chúa, bụng dạ khó lường...

Nếu đêm nay nàng chưa tới thì chẳng phải Tiêu Linh thực hiện được mục đích?

Nghĩ tới đây, sau lưng dâng lên cảm giác mát lạnh, đồng thời, một chút sát ý lạnh như băng đã hiện lên trong mắt.

Nàng nhẹ nhàng ra hiệu với Nến Đỏ, để nàng mang Bắc Nguyệt quận chúa về Tòa Nguyệt Lâu, còn bản thân ở lại xử lý chút việc!

Nến Đỏ không nhiều lời, lập tức rời đi, mà Nguyệt Dạ trong bóng đêm lộ ra nụ cười quỷ dị, sửa sang lại một chút vạt áo, chậm rãi đi ra ngoài.

Tiêu Linh núp ở chỗ tối trong hậu viện, tận mắt thấy người nọ tiến vào mới thả lỏng cảnh giác xoay người muốn chạy.

Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn gặp may, không tận mắt thấy thì không thể yên tâm.

Đang muốn xoay người, đột nhiên trên lưng bị người vỗ nhẹ một cái.

"Sao người đã trở về rồi?" Trong lòng giận dữ, vừa định xoay người mắng, vừa quay đầu lại nhìn thấy một cô gái xa lạ cười khanh khách nhìn mình.

Sau lúc sững sốt, Tiêu Linh lập tức giận dữ: "Hơn nửa đêm, ai cho người chạy loạn trong phủ? Người là nha hoàn trong viện nào?"

Nha hoàn?

Đại khái là ánh trăng không rõ cho nên Tiêu Linh không nhìn thấy trang phục nàng.

"Đã trễ thế này, Đại tiểu thư sao không nghỉ ngơi, ngược lại chạy tới đây?" Nàng chưa trả lời vấn đề Tiêu Linh, ngược lại cười hỏi.

"Mắc mớ gì tới ngươi? Nha hoàn mà dám quan tâm chuyện của chủ tử sao?" Tiêu Linh luôn luôn kiêu ngạo, đối mặt với nha hoàn tự nhiên xưa nay không coi ra gì.

Hôm nay quản sự phủ trưởng công chúa là mẫu thân của ả, cho dù có Hoàng Bắc Nguyệt thì những nha hoàn cũng phải xem sắc mặt nàng làm việc!

Nguyệt Dạ thẳng lưng, hai tay khoanh lại, chậm rãi cười nói: "Đại tỷ tỷ, mấy năm không gặp, ngươi không hề thay đổi tính tình, năm đó bỏ sót ngươi, ta đến bây giờ vẫn canh cánh trong lòng đây."

Tiêu Linh khiếp sợ ngẩng đầu, theo ánh trăng tỉ mỉ nhìn mặt nàng, mặc kệ thế nào cũng không nhận ra.

Nhưng người này vì sao gọi nàng là "Đại tỷ tỷ"?

"Ngươi, ngươi là ai?" đầu óc thay đổi thật nhanh, nghĩ nhiều năm qua trong phủ trưởng công chúa trừ Tiêu Nhu cùng Hoàng Bắc Nguyệt, nàng chỉ còn một muội muội Tiêu Vận.

Nhưng Tiêu Vận rõ ràng mất tích rất nhiều năm, đều nói cô ta đã chết, chẳng lẽ.....

Trong lòng phát lạnh nhìn cô gái kia, giọng nói Tiêu Linh thoáng cái nghẹn trong cổ họng.

"Người, người là Tiêu, Tiêu Vận?"

"Ha ha ha, Tiêu Vận? Cô ta khi đó chết thật bi thảm, ta tận mắt thấy."

Tiêu Linh càng lạnh run, chậm rãi lui về phía sau "Người rốt cuộc là ai?"

"Đại tỷ tỷ, người dám cùng người khác hại ta, lại vẫn hỏi ta là ai?"
Nguyệt Dạ giống như quý my, thoáng cái tới gần nàng, hai mắt lạnh âm nhìn chăm chăm Tiêu Linh.

Giống như bị sét đánh vào đầu, Tiêu Linh suýt thét chói tai: "Người, người là... Ta không tin! Làm sao có thể?"

Ánh mắt nhìn về phía Lưu Vân Các, nàng biết Hoàng Bắc Nguyệt ở bên trong! Nữ nhân này không hề giống Hoàng Bắc Nguyệt, mơ tưởng lừa gạt nàng!

"Không cần người tin." Nguyệt Dạ cười lạnh "Vốn ta đang suy nghĩ lấy vật gì làm đồng giá trao đổi, đây coi như người tự dâng lên, đừng trách ta tàn nhẫn".

"Người muốn làm gì, người, người, a...."

Tiêu Linh hét thảm, tuy nhiên Nguyệt Dạ không để ả thành công kêu gào kinh động người khác, tay mắt lạnh lẽo, một cây cây khô đã sớm nhét vào miệng Tiêu Linh.

Mà tay kia không do dự đào hai con mắt đang trợn tròn hoảng sợ của Tiêu Linh!

Tiêu Linh muốn chống lại nhưng động tác của nàng quá nhanh, con

người bị tưới móc ra với khí thể sét đánh không kịp bưng tai.

Tiêu Linh bưng hai mắt, thống khổ rên rì té trên mặt đất.

"Đại tỷ tỷ, bài học này nhớ kỹ không?" Từ nạp giới cầm một cái bình thủy tinh trong suốt ra, bình thân bỏ đôi mắt vào, sau đó lòng bàn tay ngưng tụ thành băng, chốc lát bị nguyên khí hỏa hòa tan.

Như thế lặp đi lặp lại, máu tưới trên tay được rửa sạch, từng giọt rơi vào người Tiêu Linh.

"U u ô, người, người tốt cuộc..."

"Không sai, ta hiện tại quả thật không phải là Bắc Nguyệt quận chúa, tuy nhiên, ta là thần hộ mệnh của cô ấy, mặc kệ ta ở đâu, chỉ cần ta biết có ai bắt nạt cô ấy thì kẻ đó đừng mong dễ sống! Ánh mắt này chỉ là cảnh cáo mà thôi, người hiểu chưa?"

Tiêu Linh nằm trên mặt đất, đau đến hôn mê, nhưng loại đau nhức xé rách thần kinh này khiến nàng không thể ngất xỉu được!

Thân thể kịch liệt run rẩy, người mặc đồ đen kia đột nhiên tiết lộ ra uy áp rất mạnh, tại chu vi mấy thước mà đè nặng lên ả.

Tiêu Linh không có nội lực cơ hồ bị luồng uy áp áp này khiến lục phủ ngũ tạng vỡ vụn!

"Hiểu chưa?" Nguyệt Dạ không kiên nhẫn hỏi lại một lần.

"Hiểu, hiểu rồi" Tiêu Linh vội vàng gật đầu, thấp giọng khóc hu hu.

"Trở về đối xử tốt với mẫu thân người." Nguyệt Dạ vừa dứt lời đột nhiên rời đi, thuận đường trở lại Lưu Vân Các giải quyết người mà

Tiêu Linh mang đến.

Không muốn giết Tiêu Linh vì nể tình Phương di nương, bài học này đủ để ả nhớ cả đời!

Nhưng ngoài ý muốn là hiện nay Chiến Dã đã từ từ cầm quyền, sau khi hắn nắm quyền vài lần cải cách đã từ từ tước quyền những người bảo thủ, không có quyền thế lớn như An Quốc công, vậy mà lão ta vẫn dám cùng Tiêu Linh gây bất lợi cho Bắc Nguyệt quận chúa.

Xem ra năm đó nàng giết Tiết mộng, dùng kế phế đi Tiết Triệt, An Quốc công vẫn ghi tạc trong lòng a!

Lão gia hỏa kia thích mang thù như vậy, chán sống rồi chẳng?

Mang theo cặp mắt của Tiêu Linh bay nhanh về Tòa Nguyệt Lô. Yểm từ chỗ Nến Đỏ biết nàng muốn thi triển "Thuật Dời đi" giúp Bắc Nguyệt quận chúa hồi phục thị lực liền ở trong phòng chờ Nguyệt Dạ trở về.

Nguyệt Dạ đẩy cửa vào, nhìn thấy Yểm thì ngẩn ra, lập tức cười nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

Yểm khoác một ngoại bào màu đỏ, nghiêng người dựa vào giường Bắc Nguyệt quận chúa ngủ say, động tác khêu gợi khiến Nến Đỏ không tiện nhìn.

"Thuật Dời đi? Đúng là có người nghĩ biện pháp như vậy."

"Nói thế thì ngươi đã sớm biết Thuật Dời đi là biện pháp khả thi?"

Yểm không thừa nhận, có điều hắn chỉ trầm mặc, dường như đồng tình.

Nguyệt Dạ không tức giận, chỉ cười nói: "Người đã biết thì ta cũng yên tâm hơn nhiều."

"Người yên tâm cái gì? Thi hành Thuật Dời đi, chỉ cần có chút sai lầm có thể chính người sẽ gánh hậu quả!" Yểm tức giận đấm vào gối mềm trên giường.

Không thể không nói, lúc hấn tức giận, bộ dáng thật ngây thơ.

Nguyệt Dạ sắc mặt nghiêm túc "Yểm, ta nghiêm túc mới quyết định như vậy, cũng không phải nhất thời xúc động."

Nhìn sắc mặt kiên định của Nguyệt Dạ, Yểm lẩm bẩm: "Người không hề hiểu rõ thuật này."

"Từ từ sẽ hiểu." Nguyệt Dạ giơ giơ tài liệu từ Điện Quang Diệu ra, cười tủm tỉm nói, "Người cứ yên tâm, không dám nói ngoa nhưng đối với những thuật pháp trên đời, không có người thứ hai quen thuộc hơn ta"

Bởi vì Vạn thú Vô Cương chính là pháp bảo hình thành từ tập hợp pháp thuật cấp cao. Đối với bùa chú, vận dụng chú thuật yêu cầu rất nghiêm ngặt, cho nên nhiều năm qua, nàng cũng coi là một cao thủ.

Nàng cũng nói như vậy, Yểm tự nhiên không thể nói gì, nhắc nàng vài câu liền trở về nghỉ ngơi.

Nguyệt Dạ lắc đầu cười cười, Yểm mặc dù thích làm ngược lại nàng, tuy nhiên cũng bởi vì quan tâm nàng.

Trước kia lo lắng hấn từ hắc thủy cấm lao đi ra biến thành kẻ địch của mình, hiện tại cũng yên tâm, ma tính người này đang chậm rãi

mất đi.

Liếc nhìn Bắc Nguyệt quận chúa ngủ say trên giường, trong lòng Nguyệt Dạ lặng lẽ dự định, dặn dò Nến Đỏ đi tìm Chiến Dã, nói tình huống của Bắc Nguyệt quận chúa cho hắn biết, bảo hắn không nên lo lắng, hai ngày nữa sẽ đem quận chúa bình yên vô sự trở về.

sau lúc Nến Đỏ đi, nàng để đám người A Tát Lô thay nhau canh giữ ở bên ngoài, chính mình mới an tâm đi trong thư phòng, nghiên cứu cấm thuật - Thuật Dời đi trong tài liệu.

Sau một hồi nghiên cứu phát hiện Thuật Dời đi bị liệt vào cấm thuật quả thật là danh bất hư truyền, ký hiệu phức tạp đủ để nàng váng đầu.

Một đêm không ngủ, suốt đêm nghiên cứu, trời nhanh chuyển sáng, bất giác vậy mà đã ngủ.

Trong mộng không biết thấy cái gì mà đầy máu tươi khiến nàng cả kinh, đầu đầy mồ hôi tỉnh lại.

Thư phòng an tĩnh, ngọn nến đốt tới cuối ngọn gần tắt.

Chương 1082: Thuật Dời đi 2

Ngoài cửa sổ trời đã sáng.

Lặng lẽ thở dài một hơi, xem ra đúng là tâm tình quá khẩn trương, suy nghĩ nhiều quá.

Nguyệt Dạ xoa huyết Thái Dương đứng lên, đại khái ngủ không được ngon giấc, mí mắt nháy liên tục, giật mình một cái, nàng đột nhiên mở cửa lao ra!

Ngoài căn phòng của Bắc Nguyệt quận chúa, thủ vệ vừa vặn đổi thành A Tát Lô cùng một thiếu niên ít tuổi nhất, hai người tinh thần chấn hưng đứng, không hề có chuyện gì xảy ra.

Nguyệt Dạ thở hồng hộc đứng trong viện, suy nghĩ nhiều quá, nhất định là suy nghĩ nhiều quá.

"Vương, dậy sớm vậy sao?" A Tát Lô cười hỏi.

Nguyệt Dạ lau một chút mồ hôi lạnh trên trán, cười gật đầu: "Khổ cực các ngươi, ban đêm không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Vương yên tâm, không có chuyện gì xảy ra cả."

Nguyệt Dạ đi qua, A Tát Lô một bên mở cửa, một bên quay đầu lại nhìn nàng nói: "Nến Đỏ đã trở về, cô ấy đã nói cho Thái tử Chiến Dã, thái tử bảo vương cứ thoải mái làm việc, không cần lo lắng những chuyện khác."

Cửa phòng không khóa, chỉ cần đẩy một chút sẽ mở, nhưng A Tát Lôi dùng sức đẩy cũng không ra liền nghi hoặc.

"Chẳng lẽ khóa trái từ bên trong?" Người của bọn họ ngày đêm thủ vệ, Bắc Nguyệt quận chúa nếu khóa cửa thì nhất định bọn họ sẽ nghe được động tĩnh.

Cho nên không thể bị khóa! Nhất định là bị thứ gì đó chống đỡ!

A Tát Lôi trên tay âm thầm ngưng tụ nguyên khí đẩy ra, nhìn thấy bộ dáng của hắn, Nguyệt Dạ đã sớm nhíu mi, nghĩ đến cái gì đó lập tức hô: "Đừng đẩy..."

Vừa dứt lời, A Tát Lôi đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, cả người bị một lực lượng phản chấn hất ra.

Lực lượng quá mạnh mẽ, sau khi A Tát Lôi rơi xuống đất trực tiếp nhổ ra một bãi máu.

Mà cánh cửa kia cũng bị lực lượng đánh văng ra, tưởng rằng sẽ chứng kiến hình ảnh kinh tâm động phách nên Nguyệt Dạ phản xạ có điều kiện híp mắt lại.

Song, trong phòng rất bình tĩnh, liếc mắt nhìn qua cũng không có chỗ nào bất thường.

Để thiếu niên nâng A Tát Lôi dậy, nàng đi tới cửa.

"Chủ nhân cẩn thận một chút, lực lượng rất khổng lồ." A Tát Lôi đỡ ngực đau nhức, cắn răng nói.

"Là kết giới." Nguyệt Dạ đi tới cửa, giơ tay lên, nhẹ nhàng đụng vào một vách tường vô hình.

Không dùng sức mạnh với kết giới thì kết giới cũng sẽ không chủ động công kích.

Cho nên, kết giới này chỉ phòng ngừa quấy rầy mà không chủ động đánh người.

Là ai bày kết giới ở bên trong?

"Nến Đỏ, gọi Tiểu Đăng Lung lại đây!" Nguyệt Dạ thử một chút trên kết giới, khuôn mặt bình tĩnh nói.

Kết giới có sức mạnh cường đại như vậy, ngay cả nàng cũng không đánh mở được.

Nến Đỏ rất nhanh đem Tiểu Đăng Lung đến. Cô ấy là kết giới sư xuất sắc, vừa nhìn nguyên khí giao động trên kết giới liền cau mày nói:
"Là ma thú!"

"Chẳng lẽ là Quân Ly?" Nến Đỏ biến sắc, ý nghĩ đầu tiên chính là do thần nhập ma Linh tôn Quân Ly!

"Mở ra!" Nguyệt Dạ nhăn mặt, nhìn Tiểu Đăng Lung kết ấn, trong đầu đột nhiên trống rỗng, huyết Thái Dương thành thịch nháy dưng, cả hai tròn đỏ lên khiến người ta sợ hãi!

Chờ kết giới mở ra một lỗ hổng, Nguyệt Dạ lập tức vọt vào!

Đi qua bình phong, tới phòng ngủ, đập vào mắt là vô số ký hiệu phức tạp, toàn bộ lấy máu tươi viết trên sàn nhà, trên bình phong, trên vách tường, thậm chí trên xà ngang phòng ốc.

Trong nháy mắt hơi thở nghẹn trong cổ họng, trống ngực nhanh đến

khó tin.

Bước chân vội vã đi vào, Bắc Nguyệt quận chúa nằm trên giường, phía trên áo lót màu trắng cũng vẽ đầy ký hiệu, một chiếc gương tròn đặt trên ngực nàng.

Trên mặt đất một bình sứ vỡ nát, rơi ra hai khối máu chảy đầm đìa, đúng là con người Tiêu Linh mà hôm qua nàng mang về.

Bởi vì vật trả giá cho Thuật Dời đi cùng người thi triển ở cùng nhau sẽ sinh ra cảm ứng, là việc tốt để thi hành Thuật Dời đi, bởi vậy nàng đặt bình sứ trên.

Nàng đi tới bên giường, nhìn sắc mặt Bắc Nguyệt quận chúa an tường ngủ, ngực thờ phập phồng cũng biết cô ấy bình yên vô sự.

Ánh mắt nhìn xung quanh phòng, rốt cuộc thấy bên kia giường, một mảnh góc áo yêu hồng.

Nàng lập tức nhảy qua, đời này có thể nói, nàng tuyệt đối không muốn thấy một màn như vậy.

"Yểm!"

Nam nhân yêu nghiệt vẻ mặt tái nhợt ngã bên giường, hai mắt đóng chặt, sợi tóc bừa bộn tỏa ra, trên quần áo đều là máu, hẳn là người trọng hình thức, chưa bao giờ để mình chật vật như vậy.

Như vậy sẽ không đẹp a!

Mười đầu ngón tay đều có vết thương, đã ngưng kết thành sẹo.

Nguyệt Dạ nâng hẳn dậy, nhẹ nhàng lay động thân thể hẳn "Yểm!"

Yểm!"

Mặc dù hơi thở yếu ớt, nhưng gọi thế nào cũng không có bất kỳ hồi đáp nào.

Tựa như trước kia ở trong hắc thủy cấm lao giận dữ nàng, hấn trốn đi, mặc kệ nàng gọi thế nào hấn cũng không lên tiếng.

"Người đừng giận dữ, ta sai rồi còn không được sao?"

Nến Đỏ cùng đám người A Tát Lôi đi theo vào thấy một màn như vậy đều cả kinh trợn mắt há miệng, không thốt lên lời.

Nến Đỏ nhìn ký hiệu chung quanh, kinh hô: "Đây là Thuật Dời đi a!"

Nguyệt Dạ đột nhiên cúi đầu, chôn mặt vào vai hấn, "Nó lấy đi của người cái gì?"

Nến Đỏ cúi đầu nhìn thấy bình sứ vỡ nát trên mặt đất, thoáng cái hít vào một luồng lương khí "Không phải hai mắt thì là cái gì?"

Trái tim như chìm vào đáy cốc, Nguyệt Dạ dùng tiềm thức thăm dò mạch đập của Yểm, trừ chút suy yếu thì không có chỗ gì bất thường.

Dù vậy nhưng nàng không thể thực sự an bình được.

Nếu thi hành Thuật Dời đi, hai mắt của Tiêu Linh không có tác dụng thì Yểm rốt cuộc mất đi cái gì?

Trừ ngón tay thì toàn thân hấn bình yên vô sự, nội tạng vẫn tốt, nàng thật sự không hiểu rốt cuộc hấn bị làm sao?

"Yểm?" Liên tục kêu nhiều lần, hấn tựa như ngủ thiếp đi, không hề

đáp lại, Nguyệt Dạ dùng rất nhiều cách, kể cả lấy nguyên khí bản thân đưa vào người hắn, nhưng mỗi lần đi vào đều hoàn toàn bị bài xích ra.

Thân thể của hắn không tiếp thụ bất cứ quấy nhiễu gì từ ngoại giới, bất giác ngủ say.

Rốt cuộc là tại sao lại thế này?

Thử nhiều cách không có tác dụng gì, Nguyệt Dạ đành buông tha, nàng không biết thuật chuyển sinh, xem ra phải tìm cơ hội nói chuyện với Mạnh Kỳ Thiên.

"Chủ nhân, cô ấy tỉnh dậy." Nhìn thấy nàng nhú mày suy nghĩ sâu xa, Nến Đỏ cũng không dám lớn tiếng.

Nguyệt Dạ ngẩng đầu, nhìn thấy Bắc Nguyệt quận chúa ngủ trên giường động đậy, sau đó lông mi cong dài chậm rãi mở ra, lộ ra ánh nhìn trong suốt.

Đại khái là chưa quen ánh sáng xung quanh, lúc nàng mở mắt ra liền lập tức nhắm lại.

Lặng im hồi lâu mới cẩn thận mở to mắt, mờ mịt nhìn chung quanh.

Nến Đỏ đứng ở trước mặt nàng, mỉm cười với nàng.

Bắc Nguyệt quận chúa rụt thân thể, nhỏ giọng hỏi: "Đây, đây là đâu? Đôi mắt của ta....."

Đợi nàng chậm rãi thấy rõ tình huống trong phòng, trên vách tường cùng sàn nhà đầy huyết chú quái dị khiến nàng sợ đến tái mặt, thân thể cuộn lại, cuống quýt lui về phía sau.

Giường lớn như vậy, nàng thoáng cái lúi tới bên bờ, thân thể vừa lệch ra suýt ngã xuống.

Nguyệt Dạ giơ tay lên đỡ nàng, giật mình thấy sau lưng có người, Bắc Nguyệt quận chúa lập tức sợ hãi hô to: "Đừng có giết ta! Van cầu các người!"

Nhìn bộ dáng cô ấy nhu nhược nhất gan như vậy, Nguyệt Dạ đột nhiên cảm giác bị ai, quá khứ nàng cố gắng như vậy, hiện tại cũng liều lĩnh dọn đường cho cô ấy, vậy mà cô ấy vẫn... không hiểu chút nào sao?

Thế lực phía sau cô ấy, đưa mắt cả Đại lục Tận Nhĩ Tháp cũng không ai sánh vai được, ai dám đắc tội thì chỉ có chết.

Yếm vì cô ấy biến thành như vậy, nhưng cứu được ánh mắt của cô ấy chứ không có cách nào cứu được suy nghĩ trong lòng cô ấy.

"Đừng sợ." Nguyệt Dạ hít sâu một hơi, giọng nói chậm rãi bình tĩnh trở lại "Ta là Hí Thiên, được Thái tử Chiến Dã nhờ vả, điều trị mắt cho quận chúa."

Bắc Nguyệt quận chúa ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu đánh giá nàng.

Thiếu nữ trước mắt cùng tuổi với nàng, tóc đen như mực, làn da trắng nõn, đôi mắt đen nhánh thanh lạnh khiếp người, khí tức cường giả trên người khiến kẻ khác cảm phục giống như vương giả, nhìn mà phát khiếp.

Nghe được cái tên Chiến Dã, nàng lớn gan hơn một chút: "Người thật sự là Hí Thiên?"

"Giọng nói của ta, quận chúa không nhận ra sao?" Nguyệt Dạ cố gắng nói dịu dàng: "Người bây giờ có thể nhìn thấy ta, ít nhất nói rõ ta thật sự giúp được người."

"Ta thấy" Bắc Nguyệt quận chúa ngượng ngùng gật đầu, ngón tay cẩn thận sờ soạng hai mắt của mình "Ngại quá, vừa rồi ta....."

"Không sao, người có thể nhìn thấy là tốt rồi." Nguyệt Dạ quay đầu ra hiệu với Nến Đỏ, Nến Đỏ hiểu ý nói: "Quận chúa nếu có thể nhìn thấy, trước hết ta tiễn ngài trở về, để tránh thái tử điện hạ cùng thiếu gia Lạc Lạc lo lắng."

Bắc Nguyệt quận chúa nghe lời gật đầu, tựa vào tay Nến Đỏ rời khỏi giường, bởi vì có thể nhìn thấy nên hấn trong lòng nhảy nhót.

"Hí Thiên đại nhân, cảm ơn người! Ta....."

"Không cần cảm ơn ta, đây là trách nhiệm của ta."

Trách nhiệm?

Bắc Nguyệt quận chúa hơi mê hoặc muốn hỏi nàng, nhưng nhìn khí tràng lạnh lùng trên người nàng liền khiếp đảm không dám mở miệng, chậm rãi đi theo Nến Đỏ ra ngoài.

Chương 1083: Thuật Dời đi 3

Tới ngoài cửa, nàng mới nhẹ giọng nói: "Ta cảm giác hình như trước kia quen cô ấy".

Nến Đỏ ngẩn ra, nhìn khuôn mặt Bắc Nguyệt quận chúa giống trường công chúa như đúc, dù sao vẫn có vài phần cảm tình, bởi vậy kiên nhẫn nói: "Chủ nhân là người Nước Nam Dục, không chừng trước kia từng gặp quận chúa."

Bắc Nguyệt quận chúa gật đầu, ngẩng đầu nhìn nắng trên bầu trời, trên mặt bất giác lộ ra nụ cười vui vẻ.

"Cám ơn nàng!"

Nguyệt Dạ trầm mặc ngồi trên giường, không nói một câu.

A Tát Lôi đã gọi người vào, nâng Yểm lên giường nằm, nhìn nàng trầm mặc, A Tát Lôi không nhịn được nói: "Vương, đây là cấm thuật của Điện Quang Diệu, nói vậy người của Điện Quang Diệu sẽ rất quen thuộc, ta tìm Mặc Liên hỏi thăm, không chừng hẳn có cách!"

"Không cần tìm hẳn." Nguyệt Dạ nhẹ nhàng lắc đầu, nàng hiểu Mặc Liên không biết cấm thuật "Ta đi ra ngoài một chút, phái người coi chừng hẳn, hẳn tình lại liền bảo Nến Đỏ nói cho ta biết."

A Tát Lôi gật đầu, nhìn nàng đứng dậy đi ra ngoài, bước chân phù phiếm, cho tới bây giờ chưa từng thấy vương thất hồn lạc phách như vậy, hẳn có chút đau lòng.

Mà ở bên ngoài, Nguyệt Dạ không nói một lời nháy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu. Nó không hỏi nàng gì hết, mang nàng tới dịch quán.

Chờ lúc nàng khôi phục, Băng Linh Huyền Diệu đã đáp xuống viện.

Nàng cười khổ vồ vồ cánh hăn, từ phía trên trượt xuống, rơi xuống mặt đất, chỉ nghe tiếng đàn thong dong vang lên.

Như sương như khói, giống một bàn tay nâng lòng của nàng, chậm rãi chìm vào trong hồ nước ôn lương.

Tiếng đàn này sạch sẽ xuất trần, giống như không có liên hệ gì với thế giới này, khiến nàng cảm xúc kích động của nàng dần dần bị trấn áp xuống.

Nghe tiếng đàn, nàng chậm rãi tới bên ngoài phòng của hăn, nhẹ nhàng duỗi tay đẩy cửa ra.

Tay áo tuyết trắng tràn vào ánh sáng cùng trong gió nhẹ, bay lững lờ như mây trôi.

Người đánh mùi ngón thon dài, nét mặt như tuyết, ánh mắt như ngọc, lúc nàng mở cửa, ngẩng đầu mỉm cười với nàng, trong nháy mắt thành trì rơi vào tay giặc, thiên quân vạn mã bị hủy diệt.

Nguyệt Dạ đứng ở cửa, ngược sáng nên màu da tuyết trắng trong suốt.

Hai mắt như nước hồ mùa thu, ánh lên trong suốt.

Tiếng đàn chậm rãi kết thúc, trong âm điệu càng ngày càng nhẹ chậm, nàng khàn giọng hỏi: "Tại sao ta không nghĩ phạm sai lầm,

nhưng lại luôn thương tổn người khác?"

Đầu ngón tay hấn đình chỉ lưu động, kết thúc im bất, bắt nguồn từ lúc hấn nhìn thấy thần sắc dao động trong ánh mắt của nàng.

Kiên cường như nàng cũng bắt đầu hoài nghi mình sao?

"Ai cũng có thứ mà bản thân liều mạng bảo vệ, nàng cũng có, nàng sẽ không tiếc thương tổn bản thân mà nỗ lực hết thảy."

"Ta có." Nguyệt Dạ chậm rãi gật đầu.

Phong Liên Dực mỉm cười đứng lên, ôm nàng đi vào nội thất, nhẹ nhàng đặt trên giường.

"Nàng mệt rồi, ngủ sâu một giấc, tỉnh lại sẽ tốt hơn."

"Dực!" Nguyệt Dạ run rẩy kéo tay hấn đang giúp chính mình đắp chăn, ngược mắt nhìn hấn "Có cách nào để ta không thương tổn chàng không?"

"Nàng sẽ không làm tổn thương ta."

"Nhớ có thì sao?"

"Có hai cách có thể khiến nàng không làm tổn thương ta, một là ta chết, hai là ta không còn yêu nàng. Nàng thấy cái nào dễ hơn?" Hấn ôn nhu cười hỏi, vẻ mặt sùng ái.

"Cách thứ hai." Nàng không căng nghĩ ngợi thốt ra, tiềm thức đã cảm thấy nếu hấn chết thì sẽ làm nàng tuyệt vọng muốn chết.

Vẻ mặt hơi ngưng tụ, hấn cười khổ mà nói: "Lựa chọn của nàng

khiến ta thương tổn."

"Ta không hy vọng chàng chết....."

"Ta đau khổ thoát khỏi đoạn tình tuyệt ái là tại sao? Nguyệt, nhìn đôi mắt của ta, nhìn trái tim của ta, nàng không rõ sao? Duy nhất có thể gây tổn thương ta là mất đi nàng."

Hắn nói xong liền vội vã đứng lên, nàng muốn đứng lên theo, nhưng hắn lại đột nhiên phát tay áo, một làn gió thơm mang theo vị ngọt qua, nàng mềm mại ngã xuống.

Hắn biết những lời này chỉ là lúc tâm tình nàng cực kỳ xấu mới nói ra, nàng rất ít khi yếu ớt như vậy.

Mặc kệ người mạnh mẽ cỡ nào, một khi xuất hiện cảm xúc bi thương đều rất dễ gục ngã.

Lúc nàng thanh tỉnh sẽ không nói với hắn như vậy, bởi vì nàng hiểu, ở trong lòng hắn, nàng xếp vị trí thứ nhất, vĩnh viễn không thể nghịch.

Hôm nay rốt cuộc xảy ra chuyện gì mà khiến nàng khổ sở như vậy?

"Ảnh Hoàng." Hắn đối nhẹ nhàng gọi một tiếng vào hư không.

Không có động tĩnh, chỉ thấy rèm cửa sổ bị phất một chút, một bóng người mờ lung gật đầu với hắn, sau đó biến mất.

Phong Liên Dục quay đầu nhìn dung nhan nàng ngủ say, không nhận được đau lòng.

Nguyệt, ta có nên mang nàng xa chạy cao bay, rời xa hết thảy nơi

này?

Cảm giác không ngủ được an ổn, tác dụng của mê dược với nàng mà nói vốn sẽ không có hiệu quả nhiều, huống hồ Phong Liên Dực cũng không hạ dược mạnh, chỉ hy vọng nàng ngủ một lát để đầu óc thanh tỉnh một chút.

Quả nhiên, sau lúc tỉnh lại sẽ không hỗn loạn như vậy.

Nguyệt Dạ đưa tay chống cái trán, vừa rồi trong mộng hoảng hốt, nàng thấy một hôn lễ, một hôn lễ rất long trọng.

Tân nương là Bắc Nguyệt quận chúa, nhưng khi nàng xoắn vặn xoay người lại thì lại hoảng hốt khi thấy đó chính là bản thân nàng.

Gương mặt đó sẫm đậm in vào ký ức, không thể quên được.

Trong phòng không ai, nhưng mơ hồ nghe bên ngoài có tiếng người nói chuyện, nàng nhất thời đi xuống giường, lặng lẽ ra ngoài.

Dưới hành lang, Phong Liên Dực đưa lưng về phía nàng, cùng một bóng dáng thấp giọng nói chuyện.

Nàng biết bóng dáng kia, Phong Linh thú Ảnh Hoàng - một trong "Ngũ linh", xuất quỷ nhập thần, bình thường hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ khi nó muốn cho người thấy mới lộ ra bóng dáng mơ hồ.

Ảnh Hoàng rất miễn cảm với không khí lưu động, Nguyệt Dạ vừa tới, hắn liền ngẩng đầu nhìn nàng một cái, Phong Liên Dực có cảm giác mới chậm rãi xoay người lại.

Sắc mặt hắn sao lại nghiêm túc như vậy?

"Làm sao vậy?" Nguyệt Dạ hỏi, nhưng lòng càng ngày càng trầm xuống.

"Nguyệt....."

Phong Liên Dực vừa định mở miệng, trong lòng Nguyệt Dạ lại nghe tiếng Nến Đỏ lo âu kêu gọi: "Chủ nhân, Yểm tinh dậy!"

Nguyệt Dạ sững sốt, không nói hai lời lập tức triệu hồi Băng Linh Huyền Diệu vội vàng rời đi.

Ảnh Hoàng liếc nhìn Phong Liên Dực, chờ hẩn quyết định, Phong Liên Dực nói "Chúng ta cũng đi xem một chút đi"

Vừa dứt lời, một trận gió nhẹ cuốn qua, tay áo tuyết trắng nhẹ nhàng trong nháy mắt biến mất ở hành lang.

Từ dịch quán đến Tòa Nguyệt Lô cũng không xa, lấy tốc độ của Băng Linh Huyền Diệu không tới hai phút đã đến nơi.

Sắc trời đã tối, ánh sao lờ mờ, một mảnh trăng khuyết đọng ở chân trời, ánh trăng lạnh lùng chiếu tới.

Nguyệt Dạ thật xa chứng kiến nóc Tòa Nguyệt Lô, ánh trăng chiếu tới bóng dáng yêu hồng kéo ra một bóng dáng dài.

Cây dù màu đỏ xoay tròn trong tay, bởi vì ánh trăng rất lạnh đậm, mặt của hẩn nửa sáng nửa tối, con ngươi màu đỏ lại buông xuống, có chút thương xót nhìn phía dưới.

Môi đỏ mọng khẽ mở, lạnh lùng phun ra mấy chữ: "Con kiến hôi."

Giọng nói âm nhu, tinh tế quý dị, lúc truyền vào tai Nguyệt Dạ khiến

nàng ngẩn ra.

Bọn họ chậm rãi bay gần, nhìn thấy trong Tòa Nguyệt Lâu mọi người nằm ngổn ngang, hết thảy viện bị hủy, vại tòa phòng cũng sụp đổ, chỉ có Yểm dưới chân Tòa Nguyệt Lâu vẫn bình yên vô sự.

Nguyệt Dạ khiếp sợ nhìn một màn này không thốt lên lời.

Từ khe hở mặt đất xuất hiện đóa hoa màu đỏ không khó nhận ra người gây họa là ai.

Nhưng nàng không dám tin tưởng, bảy năm làm bạn cùng hắc thủy cầm lao, nàng lại không hiểu rõ hắc sao?

Không khó nhận thấy có người tới gần, Yểm rời cây dù đỏ một chút, dưới dù đỏ,, đôi mắt yêu mỹ màu đỏ tà tà nhìn nàng.

Nguyệt Dạ định hô tên của hắc, song hắc lại mở miệng trước, hơi châm chọc nói: "Lại thêm một tên tới chịu chết."

Nàng cả người chấn động, chưa kịp suy nghĩ nhiều, sau lưng cũng cảm giác gió mạnh xẹt qua, nàng theo bản năng lóe sang bên cạnh, vô số hoa hồng bay qua bên người nàng.

Hoa hồng bay vào trong tay Yểm, chậm rãi ngưng tụ thành lưỡi hái thật lớn, hắc nắm trong tay "Chết tiệt, dám cản đường của đại gia! Giải quyết ngươi thì có thể đi đi!"

Lưỡi hái xẹt thành hình trăng khuyết giữa không trung, đột nhiên hướng tới chỗ nàng!

Tốc độ quá nhanh, Nguyệt Dạ lập tức lấy Tuyết Ảnh Chiến Dao ngăn lại, lực chém giết thật lớn khiến nàng cùng Băng Linh Huyền Điều

không chịu nổi, cùng nhau bị chém mạnh xuống phía dưới!

Nguyệt Dạ cắn răng, gầm nhẹ một tiếng hất lưỡi hái, cả giận nói:
"Yểm! Người điên rồi sao?"

"Xú nha đầu vậy mà biết tên của bốn đại gia!" Yểm quệt miệng, môi đỏ mọng so với hoa hồng bên cạnh còn kích thích hơn, nếu không phải sắc mặt có chút tái nhợt, giờ phút này Yểm thật sự là yêu nghiệt vô song, hồ ly tinh nhìn thấy hấn cũng phải bái phục chịu thua kém, xấu hổ muốn chết!

Tuy nhiên hiện tại hấn đang nổi điên, căn bản không để nàng vào mắt.

Lưỡi hái một kích không trúng, hấn không chịu buông tha, một tay nắm cây dù, một tay nắm lưỡi hái, thân ảnh thoáng một cái, lưỡi hái lóe lên ngay đỉnh đầu Nguyệt Dạ.

Không xong!

Nàng giơ Tuyết Ảnh Chiến Đao lên chống cự, nhưng tốc độ hấn quá thực quý dị đến mức suy nghĩ cũng theo không kịp!

Leng keng...

Lưỡi hái đột nhiên chém lại.

Cánh tay nàng suýt bị chém đứt, nhưng hai tay vẫn nắm chặt chuôi đao, cắn răng giằng co cùng hấn.

"Trong hắc thủy cấm lao làm bạn bảy năm, ta là Hoàng Bắc Nguyệt!"

Hấn hạ mắt xuống, chạm vào mắt nàng, hấn đột nhiên nói: "Hoàng

Bắc Nguyệt, ta nhớ ra rồi!"

Nguyệt Dạ vui mừng, may mà hắn không mất đi bản thân giống Quân Ly, hắn không có đổi thành Yểm nguy hiểm nặng nề trước kia.

Trên mặt vừa xuất hiện nụ cười may mắn, hắn đột nhiên địa lần thứ hai huy đao! Lấy tốc độ cùng lực độ sét đánh không kịp bưng tai chụp mạnh xuống!

Chương 1084: Thuật Dời đi 4

"Ha ha ha! Ta lừa gạt ngươi, ngươi lại tin thật! Đứa ngốc!" Tiếng cười của Yểm bừa bãi kiêu ngạo vang vọng giữa không trung.

Nguyệt Dạ nhanh chóng rơi xuống, may là có Băng Linh Huyền Diệu, lúc nàng sắp nện xuống đất đã liều mạng đập cánh xẹt qua mặt đất.

Nhưng vừa rời sức mạnh chém xuống khiến tay trái nàng tê liệt, giờ phút này ngay cả chuỗi đao cũng không cầm được.

Môi cắn nát, nàng không cam lòng ngẩng đầu trừng mắt nhìn hắn.

"Nhìn cái gì vậy? Bồn đại gia biết Hoàng Bắc Nguyệt là muốn giết cô ta! Xú nha đầu ngươi dám tự nhận là cô ta thì ngay cả ngươi ta cũng giết"

"Không ngờ ngươi quên cả điều này." Nguyệt Dạ thê lương cười rộ lên.

Nghe ngữ điệu của nàng có vị trào phúng, Yểm nhíu mày hỏi: "Xú nha đầu ngươi có ý gì?"

Nguyệt Dạ không giải thích nhiều, chỉ lấy Vạn Thú Vô Cương từ nạo giới ra, nắm trong lòng bàn tay cuốn lại để hắn nhìn.

"Đây là cái gì không cần ta nói chứ?"

"Vạn Thú Vô Cương!" Yểm hung hăng nhìn chăm chăm hắc ngọc trong tay nàng, sát khí trong mắt đột nhiên nặng vài phần "Xú nha

đầu, người lấy nó ở đâu".

"Hỏi làm gì? Hiện tại Bắc Nguyệt quận chúa chỉ là một cái xác không mà thôi, ta mới là Hoàng Bắc Nguyệt thực sự!" Nguyệt Dạ hí mắt cười lạnh, "Mà nay ta dựng lại linh thể từ Thất Phá Đan của Hiên Viên Cẩn, điều này ta và người hiểu rõ đúng không?"

Yểm hoảng hốt nghĩ, Hiên Viên Cẩn, Thất Phá Đan.....

Trong óc, những trí nhớ quá thật như ảo như hiện, nhưng mỗi khi hấn muốn nhớ lại thì hình ảnh lại nổ tung, khiến hấn không thể kích động!

"Người là Hoàng Bắc Nguyệt, ta giết người là được!" Yểm tràn ngập lệ khí nói, lưỡi hái cuốn tới, công kích nàng một lần nữa.

Nguyệt Dạ vừa vuốt vết máu ở khóe miệng, đứng lên, trong hắc khí của Vạn Thú Vô Cương, một ánh chớp lóe ra, kéo dài tới!

"Roi Lôi Thần!" Ánh chớp bùng lên, hắc khí mơ hồ hỗn loạn theo roi vung lên, không khí bốn phía rõ ràng đều bị ảnh hưởng lưu động.

Yểm ngẩn ra, lưỡi hái bị Roi Lôi Thần cuốn lấy, hấn muốn kéo trở về nhưng nha đầu này khí lực bỗng nhiên tăng mạnh, nắm chặt không buông tay!

Thừa dịp giằng co, Nguyệt Dạ nghiêng người bay lên một cước, đá eo hấn, song chưa tới gần liền có vô số hoa hồng hiện lên chặn chân nàng lại.

"Không biết tự lượng sức mình!" Yểm khinh miệt nhìn nàng, lưỡi hái đột nhiên thu nhỏ lại, thoát khỏi Roi Lôi Thần, trong nháy mắt lại biến lớn.

Ánh mắt Nguyệt Dạ chột lóe, thân thể đột nhiên đẩy ra, Roi Lôi Thần cũng biến ảo mấy chục góc độ khác nhau, vút hướng tới Yểm!

Hắn vận dụng lưỡng hải như bay, roi góc độ xảo quyết cũng không đến gần hắn được!

"Ha ha ha! Xú nha đầu có chút thực lực!"

"Quá khen!" Nguyệt Dạ hung hăng nói, một chương chụp vào ngực Yểm nhưng lại bị hoa hồng ngăn trở!

Trong ánh mắt chột lóe vẻ giảo hoạt, tay kia vừa chuyển, Roi Lôi Thần rút vào eo bụng hắn!

Yểm thẹn quá thành giận, chưa từng gặp nha đầu nào giảo hoạt trong chiến đấu như vậy, là hắn nhất thời khinh thường.

Tay phải xoay ngược lại, cầm roi của nàng, một đám dây theo tay nàng lan tới vai trái, nàng nhẹ nhàng cau mày.

Dây này sẽ mọc rễ chui vào trong quần áo và da thịt, đâm sâu vào trong.

Nàng cực kỳ hoảng sợ, vội vàng triệu tập nguyên khí Vạn Thú Vô Cương ngăn cản, nhất thời sơ sót Yểm, chỉ nghe một tiếng cười lạnh trên đỉnh đầu, trên ngực liền nặng nề bị đánh trúng!

Cả người như điều đứt dây rơi xuống, giữa không trung Yểm vẫn không bỏ qua, thù một roi kia vẫn khiến hắn khó chịu, không giết nàng lại càng khó giải mối hận trong lòng!

Lưỡng hải quơ lên, ánh sáng màu đỏ nổ bắn về hướng nàng, Nguyệt

Dạ cắn răng ngẩng đầu, ngón tay không hoảng hốt bất loạn bắt đầu kết ấn, tạo thành một vòng lửa màu đen quanh thân thể bay lên trời!

"Lửa đen vô tận!"

Thân thể Yểm vừa chạm vào ngọn lửa màu đen liền đột nhiên dừng lại, lưỡi hái đảo ngược, chiếc dù đỏ chậm rãi rơi xuống giữa không trung vào tay hắn.

Hắn ngược mắt liếc nhìn xa xa, hừ lạnh một tiếng: "Xú nha đầu, hôm nay coi như ngươi gặp may, bổn đại gia cho ngươi giữ lại cái mạng, vài ngày nữa sẽ đến lấy!"

Nói xong, Yểm xoay người đi, bóng dáng yêu hồng trong nháy mắt biến mất dưới ánh trăng

Nguyệt Dạ bung ngực ho một tiếng, chậm rãi đứng lên.

Băng Linh Huyền Diệu mang nàng đáp xuống mặt đất, trên mặt đất Tòa Nguyệt Lâu hỗn độn người chết người bị thương. Nàng mang mười năm thanh niên ra khỏi Rừng rậm Phù Quang, đã chết mất ba người.

Mà người còn sống cũng bị thương nghiêm trọng, có thể thấy Yểm xuống tay rất tàn nhẫn, hơn cả Quân Ly!

Nguyệt Dạ đi tới ba thanh niên bị chết, yên lặng ngồi xổm xuống, tay lau khô vết máu trên mặt bọn họ.

Bọn họ vẫn còn trẻ như vậy.....

"Lúc đầu đi theo vương đã sớm không màng sống chết, vương đừng khổ sở." Cát Khắc yên lặng ngồi xổm phía sau nàng, thấp giọng nói.

Mặc dù trong miệng nói như vậy, nhưng huynh đệ cùng hấn lớn lên, cùng nhau vào sinh ra tử, làm sao có thể nói không khổ sở?

Nhưng loại chuyện này căn bản không có cách nào tránh khỏi, bọn họ khổ sở cũng vô ích.

"Cát Khắc, đem bọn họ về Hách Na Lạp tộc an táng, nói cho cha mẹ bọn họ biết, bọn họ hy sinh trong chiến đấu, không ai trốn tránh, không phụ cái tên dũng sĩ."

"Vâng" Cát Khắc gật đầu.

Những người còn lại cũng chậm rãi vây lại, đều là người của Hách Na Lạp tộc, nhìn đồng bạn mình, tập thể trầm mặc không nói.

"Bệ hạ, tên Yểm kia hơn mười năm trước đúng là tai nạn của cả Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, vốn tưởng hấn thay đổi, không ngờ....."

Phong Liên Dục đã đi vào sân liền đứng ở cửa, không tiến lên quấy rầy bọn họ mặc niệm.

Mà Ảnh Hoàng chỉ là bóng dáng thản nhiên, dùng ngữ khí trầm thấp nói chuyện.

Bọn họ mặc dù không nhìn thấy chiến đấu vừa rồi, tuy nhiên chứng kiến tình huống thảm thiết nơi này cũng có thể phỏng đoán một hai.

Phong Liên Dục trầm mặc nghe, đôi mắt màu tím lãnh đạm nhìn sâu bóng lưng Nguyệt Dạ, nàng là người quan tâm đồng bạn, lúc này sẽ làm thế nào đây?

Một đêm nặng nề, mọi người trầm mặc, khiến ánh trăng cũng lặng lẽ

biến mất, bầu trời từ từ quần tụ mây đen dày đặc, mắt thấy sắp mưa to.

Nguyệt Dạ nắm chặt tay, như là hạ quyết tâm, rốt cuộc mở miệng nói chuyện.

"Nếu Yểm thành ma, ta sẽ phong ấn hắn một lần nữa!"

"Chủ nhân?" Nến Đỏ ngẩng đầu, hơi chút do dự, nhưng cũng không nói gì, lựa chọn trầm mặc cùng mọi người.

Nguyệt Dạ thật sâu hút một khí lạnh, trong nháy mắt, trên mặt vẻ mặt trở lại bình tĩnh kiên định.

"Mấy ngày nay mọi người cẩn thận một chút, nếu Yểm xuất hiện lần nữa thì không nên liều mạng cùng hắn, ta sẽ đối phó hắn!"

Mọi người gật đầu, trong lòng biết Yểm cường đại, bọn họ căn bản không phải là đối thủ, duy nhất có thể cùng hắn qua mấy chiêu, chỉ có Dạ Già Vương của bọn họ!

Vừa rồi mặc dù không thắng, nhưng Lửa đen vô tận ra cũng khiến Yểm kiêng kỵ lựa chọn buông tha chiến đấu rời đi.

Bọn họ chưa từng giảm lòng tin vào vương, có nàng ở đây thì hết thảy cũng không có vấn đề!

Dặn dò mọi người tự đi làm chuyện của mình, sắp đặt di thể ba người kia thích đáng, Nguyệt Dạ mới xoay người, nhìn thấy Phong Liên Dực vẫn lạng lẽ đứng trước cửa sân.

Nàng chậm rãi đi tới trước mặt hắn, quay mắt về phía hắn, không cần giả bộ mạnh mẽ tươi cười cùng hào hiệp, hắn cũng biết bộ dáng

nàng thế nào.

"Ta thật không ngờ, Thuật Dời đi không cướp bất cứ thứ gì trên người Yểm, nhưng lại đoạt đi bản thân hắn." Có chút tự giễu lắc đầu cười.

Nàng tưởng lấy vật đổi vật, đồng giá trao đổi, Thuật Dời đi chỉ cướp khí quan tương ứng trên thân thể.

Cho nên nàng đoạt cặp mắt của Tiêu Linh, thậm chí ngay cả từ bỏ một bộ phận trên người cũng sẵn sàng.

Nhưng châm chọc chính là Thuật Dời đi căn bản không giống nàng nghĩ. Nàng rất cuộc hiểu vì sao Điện Quang Diệu liệt nó vào cấm thuật, bởi vì nó cướp đi là thứ người kia sợ mất đi nhất.

Nàng hiện tại nhớ tới mà lạnh cả người, nếu lúc đầu nàng tự mình thi hành Thuật Dời đi thì nàng sẽ mất cái gì?

Yểm ra khỏi hắc thủy cấm lao vẫn nơm nớp lo sợ, bởi vì hắn từng hóa hồn, do thần nhập ma, hắn sợ biến thành trước kia cho nên vẫn cẩn thận bảo tồn bản thân chính mình.

Mặc dù hắn chưa bao giờ nói, nhưng trong lòng Nguyệt Dạ hiểu, kỳ thật hắn không muốn biến trở về trước kia.

Hắn vốn chính là thần thú tôn quý, kiêu ngạo tự phụ, sao lại nguyện ý rơi xuống thành ma?

Đột nhiên cảm giác mí mắt vừa chua xót vừa nặng, nàng cúi đầu tựa vào vai hắn, thì thào nói: "Hắn đã sớm biết điều kiện của Thuật Dời đi, nhưng không khuyên ta được nên tự mình thi triển thuật, ta rất cuộc làm sai chuyện gì?"

Một đôi tay đột nhiên cầm bả vai của nàng, kiên định ôm nàng, "Những chuyện nàng làm đều đúng, không hề sai chút nào."

"Vậy ai sai đây?" Nguyệt Dạ kích động hỏi ngược lại, "là ông trời sao? ta Hoàng Bắc Nguyệt kiếp này không tin thần linh! Nếu có thần, tại sao không đối xử tốt với con dân? Tại sao trong cuộc sống có nhiều cực khổ như vậy?"

Phong Liên Dục thờ dài, thấp giọng nói: "Chẳng ai sai hết, ta cũng không tin thần linh trên trời, nhưng người không thể không tin chính mình."

"Ta tin chính mình!" Nàng ngẩng đầu lên, hốc mắt đỏ bừng yên lặng nhìn hắn, "Việc đã đến nước này không vấn hồi được, ta chỉ có thể dùng hết khả năng làm việc mà ta nên làm".

Phong Liên Dục gật đầu "Như vậy tốt nhất."

Nhìn nàng tự tin trở lại, trong lòng hắn cũng yên tâm một chút, nàng quả nhiên không phải người dễ gục ngã như vậy.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Chương 1085: Lấy vợ tuyệt sắc 1

Mấy ngày kể tiếp, bình tĩnh khó tin.

Vốn vẫn đề phòng Yểm có thể tùy thời xuất hiện, song liên tiếp qua bảy tám ngày, trong Thành Lâm Hoài cũng gió êm sóng lặng.

Hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa sau ba ngày nữa, ánh mắt của nàng hồi phục, Hoàng thượng mừng rỡ thiết yến trong cung, để Chiến Dã tự mình đến mời Nguyệt Dạ tiến cung, tiếp nhận phong thưởng.

Nàng không có hứng thú với tặng phẩm, hướng hồ gần đây một lòng tiến vào Vạn Thú Vô Cương, nào có tâm tư tham gia cung yến? Bởi vậy liên tiếp mấy lần cự tuyệt.

Cao thủ đều có cổ quái, hướng hồ nàng đúng là cao thủ lánh đời, cho dù Hoàng thượng không giận cũng không nói thêm gì, chỉ sai người đem tặng phẩm tới.

Bắc Nguyệt quận chúa cũng tự mình tới, Lạc Lạc cũng đến đều bị từ chối, không tiếp khách là không tiếp khách, không vì thân phận người tới mà đặc biệt phá lệ.

Cả Thành Lâm Hoài, trừ Phong Liên Dục thì chỉ có Chiến Dã là có thể nhìn thấy nàng.

Gần đây hai ngày, Thành Lâm Hoài xảy ra một chuyện, một thôn trang phía tây ngoại ô xảy ra động đất, chết mấy dân chúng, phòng

ốc gia viên cũng bị phá hủy.

Chiến Dã tự mình dẫn người đi cứu viện, động đất ở thời đại này vốn không phải tai nạn hiếm thấy, nhưng sau khi Chiến Dã trở về lại vội vã đến Tòa Nguyệt Lâu gặp nàng.

Nàng hiện tại không hề có quan hệ với Nước Nam Dục, mặc dù đồng tình dân chúng chịu khó khăn, nhưng chuyện đã xảy ra, nàng muốn hỗ trợ đều không có biện pháp giúp, cho nên biết Chiến Dã nhất định có ẩn tình khác.

Cho nên dù bận rộn cũng dành thời gian gặp hắn.

Chiến Dã vừa vào cửa, nàng liền phát hiện trên trán hắn đều là mồ hôi lạnh, trên người vẫn mặc quân trang, phía trên có bùn đất cùng vết máu sau tai nạn, hắn là vội vàng trở về gặp.

"Rốt cuộc là chuyện gì?" Nguyệt Dạ đang cầm chén trà, vài đêm không ngủ ngon nên hơi xanh xao.

"Không phải động đất." khuôn mặt lãnh khốc tuần lã lần đầu tiên lộ ra vẻ bối rối, giọng nói Chiến Dã khô khốc, "Là núi lửa!"

"Nơi đó sao lại có núi lửa?" Nguyệt Dạ từng đi ngang qua thôn trang kia, thanh sơn lục thủy, cây cối thành ẩm, với kiến thức của nàng thì nơi đây căn bản không thể xuất hiện núi lửa.

"Ta là người đầu tiên chạy tới thôn, lúc ấy dân chúng sợ hãi trốn ra, chỉ có ta đi vào, chứng kiến cái khe chưa khép lại, phía dưới..... đúng là nham thạch nóng chảy!"

Nguyệt Dạ sắc mặt biến đổi, Chiến Dã không biết nói dối, nhìn bộ dáng hắn rõ ràng hết sức khiếp sợ.

Nàng đầu óc chuyển nhanh, trong nháy mắt liên tưởng đến biển lửa khôn cùng dưới tòa tháp thứ bảy trong Học viện Linh Ương!

Nàng nhớ kỹ lần đầu tiên cùng Chiến Dã đi vào, từ biển lửa chạy đến dưới đất âm lãnh có một thành thị xưa chìm trong đáy nước.

Nghe nói năm đó nơi đây cũng là thành trì phồn hoa, nhưng trong vòng một đêm biến mất.

Bởi vì có biển lửa bên ngoài nên Nguyệt Dạ cũng đoán tòa thành thị kia giống hòn đảo bên bờ Địa Trung hải, vì núi lửa bộc phát mà chìm vào đáy biển.

Nghĩ tới đây, nàng đột nhiên lạnh cả người, chén trà tay mơ hồ run rẩy.

Liếc Chiến Dã một cái, nàng biết trong lòng hắn khẳng định cùng ý tưởng với nàng.

Biển lửa khổng lồ dưới tòa tháp thứ bảy quá kinh người, vô biên vô hạn rộng lớn, một khi bộc phát thì Thành Lâm Hoài.....

"Đúng là trời muốn diệt Nước Nam Dục sao?" Chiến Dã cười khổ một tiếng.

"Người đừng lo lắng, tin tức này không nên để lộ, ta đi xuống phía dưới tòa tháp thứ bảy xem biển lửa có khác thường hay không." Nguyệt Dạ đặt chén trà xuống, giọng nói tỉnh táo có tác dụng trấn an, khiến Chiến Dã cũng chậm rãi tỉnh táo lại.

"Ta với người cùng đi."

"Không cần." Nguyệt Dạ lắc đầu, đột nhiên hỏi: "Chiến Dã, tỷ lệ dời đô của Nước Nam Dục có bao nhiêu?"

"Long mạch ở đây, ngai vàng không thể dời, cựu thần sẽ liều chết phản đối, hưởng hồ đại sự dời đô thì cũng phải mất từ 5 đến 6 năm."

"Nếu núi lửa bạo phát thì không thể làm gì được" Nguyệt Dạ kích động nói, tuy nhiên nghĩ lại thì một đại quốc mệnh mông, đột nhiên dời đô sẽ khiến lòng người hoang mang rối loạn.

Thành Lâm Hoài đúng là vị trí ngai vàng của Nước Nam Dục, nếu bị núi lửa hủy diệt, lòng dân sao yên ổn được?

Hôm nay diệt Nước Đông Ly, Nước Tây Nhung cũng quy hàng, dư nghiệt của dân chúng hai nước cùng cựu thần vẫn còn rục rịch, một khi mất lòng dân thì khó mà giữ được Nước Nam Dục.

Chiến Dã là thái tử được bồi dưỡng từ nhỏ, Nước Nam Dục vĩnh viễn là thứ quan trọng nhất trong lòng hắn, nếu không hắn sẽ không bố rối đến tìm nàng như vậy.

Nhưng núi lửa bộc phát, thành thật mà nói, nàng không có năng lực ngăn cản...

Chương 1086: Lấy vợ tuyệt sắc 2

Quốc gia này, thành trì này có rất nhiều người, từ khi nàng đi tới thế giới này, trong vòng một đêm bị núi lửa chôn, nhiều người như thế biết phải làm sao?

Mang theo tâm tình nặng nề, nửa đêm Nguyệt Dạ đột nhập vào phía dưới tòa tháp thứ bảy.

Sóng nhiệt đập vào mặt, dường như càng mãnh liệt hơn trước, đẩy mở cửa đá, nàng lập tức không chịu nổi, bố trí kết giới nguyên khí băng quanh thân thể mới dám đi tới trước.

Biển lửa bốc lên một từng đợt sóng lớn, nặng nề đập vào bờ đá, hòn đá bị lửa thiêu hơn nửa, không mất bao lâu sẽ tràn đến cửa đá.

Chứng kiến tình cảnh như thế, Nguyệt Dạ nhíu mày lại chặt hơn.

Vì sao biển lửa vốn bình tĩnh lại đột nhiên trở nên táo bạo như vậy?

Chẳng lẽ vì Linh tôn rời đi sao?

Khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay trên biển lửa, thỉnh thoảng né tránh sóng lửa nên tốc độ bay rất chậm.

Thật vất vả tới cửa đá bên kia của Linh tôn, đầu Nguyệt Dạ đầy mồ hôi.

Cửa đá không đóng, nham thạch nóng chảy trong biển lửa đã trướng

lên, cháy ngược vào cửa.

Từ bên ngoài nhìn, toàn bộ đường đi bên trong bị lửa thiêu đốt, ánh lửa đỏ bừng chiếu sáng nơi thông đạo đen nhánh u ám.

Từ nơi này không thể tiến vào.

Nguyệt Dạ bay một vòng bên ngoài cửa đá, thay đổi phương hướng tiếp tục bay đi phía trước.

Lúc đầu cứu Nến Đỏ tạo ra lỗ thủng trên vách núi vẫn còn đó, lỗ hổng rất cao nên lửa không cháy vào được.

Từ chỗ cao bay vào, trong nháy mắt, một sóng lớn phía sau đột nhiên chụp lại, nàng bay nhanh nên mới tránh thoát sóng lửa hung hiểm.

Lúc quay đầu nhìn lại lỗ hổng đã bị lửa che lấp.

Nàng cả kinh, tiềm thức nhìn về phía trước, quả nhiên ở chính giữa ao lửa có một con thuyền, Quân Ly nhẹ nhàng đứng, vạt áo khẽ nhúc nhích tựa như thần.

Hắn quả nhiên ở đây...

Trí nhớ năm đó lại một lần nữa hiện lên, lúc lần đầu tiên thấy Quân Ly, bị hắn đánh cho suýt hủy dung, không đánh chỗ khác, chỉ đánh vào mặt khiến nàng hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Hôm nay gặp lại, hắn đã không phải Linh tôn năm đó mặt mày như họa, thanh lạnh cao ngạo, mà là ma thú có thể tùy tiện khiến đại lục rung chuyển.

Nguyệt Dạ đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, từ trên cao nhìn xuống bao quát hẳn.

"Quả nhiên là người."

Quân Ly ngược mắt, trong cặp mắt yêu dị màu đỏ mang theo vẻ tà ác.

"Ta tới đây, phát hiện còn rất nhiều thứ từng để lại, người muốn xem một chút không?"

Nguyệt Dạ khoanh tay, bộ dáng không hứng thú nói:"Ta tới đây vì chuyện núi lửa..."

Mặt không biểu cảm nói xong, Quân Ly đã lay động con thuyền bay tới bên bờ, hẳn lên bờ đi vào một thông đạo.

Nguyệt Dạ cắn môi, cuối cùng bất đắc dĩ nhảy xuống lưng Băng Linh Huyền Diệu, đi theo Quân Ly.

Thông đạo rất quanh co, uốn lượn hỗn độn, không biết đi thông tới đâu, nhưng có Quân Ly dẫn đường, không tới vài bước đã tới ngay chỗ ở.

Ánh lửa thiêu đốt xa xa, nham thạch nóng chảy chậm rãi chảy vào, nếu tới muộn một hai ngày, sợ rằng ở đây sẽ bị nham thạch nóng chảy bao phủ hoàn toàn.

Trong phòng bị phá hủy, bàn chén bị đập vỡ.

Quân Ly búng ngón tay, hai đốm hỏa linh trước sau bay vào, một trái một phải chiếu bên cạnh hẳn.

Hắn chậm rãi đi tới trước vách tường, trên vách tường, một chiếc rèm nghiêng lệch xuống, hắn duỗi tay kéo một chút, rèm liền chậm rãi rơi trên mặt đất.

Hình ảnh trên vách tường chậm rãi hiển lộ ra.

Trên vách tường lớn lộ ra một bức họa.

Nguyệt Dạ chậm rãi đi qua, theo ánh hỏa linh thấy rõ hình vẽ, đột nhiên cả người ngây dại.

Rừng hoa đào nở, khói xanh trong chiều tím.

Trong bức họa cô gái tóc đỏ như lửa, mặt như hoa đào, hoảng hốt nhìn dung mạo quen thuộc khiến nàng ngơ ngẩn.

Hóa ra năm đó nàng từng cười như vậy sao?

Nụ cười rục rĩ khiến nàng cũng cảm giác xa lạ, hôm nay nhớ lại vẫn không thể nhớ được chính mình từng có thời gian vui vẻ như vậy.

Nàng kinh ngạc xuất thần nhìn bức vẽ, giọng nói nghẹn trong cổ họng, nhất thời im lặng không nói gì.

"Lúc nhìn bức họa, ta suy đoán nàng là ai?" Quân Ly đứng trước bức họa, vừa nói vừa xoay người lại, nhìn nàng "Người có thấy quen không?"

Nguyệt Dạ ngẩn ra, lập tức né tránh ánh mắt của hắn, thấp giọng nói: "Là Bắc Nguyệt quận chúa."

Quân Ly thấp giọng cười rộ lên: "Nếu đúng là nàng, Nước Nam Dục tử mĩ chuẩn bị hôn lễ, sợ rằng tân nương chỉ có thể là một người

chết."

"Người muốn làm gì?" Nguyệt Dạ đột nhiên ngẩng đầu.

"Ta không thích cảm giác không thể nắm trong tay, cho nên, nàng phải chết."

"Người trong bức họa là ta!" Nguyệt Dạ không sợ nói, sợ hãi không tin, liền liên lạc với Vạn Thú Vô Cương, nhất thời, tóc đỏ chói mắt như thác nước đổ xuống, tán lạc trên vai.

Xa xa ánh lửa chiếu ra vô số tia sáng nhỏ vụn nhảy lên sợi tóc của nàng.

Sắc mặt nàng rõ ràng nghiêm túc.

Quân Ly nhìn chăm chăm nàng suy nghĩ gì đó, sau một lát rời ánh mắt, không nhìn nàng, cũng không nhìn bức vẽ.

"Quân Ly, nếu người xuống tay với Bắc Nguyệt quận chúa, ta thề không chết không tha người"

"Người không liên quan, người nghĩ rằng ta sẽ động thủ sao?" Quân Ly lạnh lùng hỏi.

Trong lòng lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, nàng đề phòng nhìn hắn, dù sao hiện tại đối địch với nhau, bởi vì nàng đúng là người trong bức họa mà muốn giết nàng, điều này cũng không có gì thắc mắc.

Chương 1087: Lấy vợ tuyệt sắc 3

Người muốn giết ta cũng không sao, nhưng có chuyện ta muốn biết!"

"Là về biển lửa sao?" Quân Ly dương môi, không chờ nàng đặt câu hỏi liền đưa ra đáp án "Người phỏng đoán đúng."

Hít vào một hơi, Nguyệt Dạ khiếp sợ "Người có thể điều khiển mảnh biển lửa này?"

Nàng vẫn đánh giá thấp sức mạnh của hắn, tưởng rằng chỉ có thực lực khủng bố, không ngờ hắn vẫn cất giấu sức mạnh vô cùng khủng bố.

Cho nên hắn có thể khiến thiên hạ rung chuyển, hạo kiếp tai họa, bởi vì hắn có năng lực hủy thiên diệt địa!

"Tại sao xuống tay với Nước Nam Dục? Quốc gia này không có chỗ nào đắc tội người."

Nghĩ đến núi lửa hủy diệt thôn trang vô tội, trên người Nguyệt Dạ đột nhiên lệ khí tăng vọt, nắm chặt tay run rẩy.

Quân Ly chậm rãi xoay người, cười lạnh nhìn nàng: "Hoàng Bắc Nguyệt, ta làm như vậy chỉ muốn dẫn người tới đây."

Nguyệt Dạ ngẩn ra, lập tức mắng: "Mẹ kiếp, khốn nạn!"

Sau khi nàng tới đây, được khai trí bởi phong thái phong nhã mưa

dầm thấm đất, cầm kỳ thi họa, thi thư lễ nghi, tưởng rằng sẽ không nói những lời thô tục nữa.

Không ngờ lúc máu chốt vẫn lưu loát mắng ra miệng.

Song người bị mắng lại cười rộ lên "Ta có thừa cách khiến người phần nộ mà không cần phải đánh người."

"Mẹ kiếp, khốn nạn"

Hai mắt nàng cũng trợn tròn, tức giận công tâm, vừa há mồm cũng chỉ có thể mắng chửi người.

Quân Ly thản nhiên liếc nàng một cái, mang theo nụ cười đắc thắng.

"Có cái gì hướng về ta, hại người vô tội thì có bản lĩnh gì?"

"Người? Người muốn làm gì? giết ta? Phụng bồi đến cùng! Ta Hoàng Bắc Nguyệt cũng không dễ chết như vậy!" Nàng ác độc nói, khoe miệng mỉa mai nhếch lên, đúng là vẻ tự tin trước sau như một "Quân Ly, đấu đến cùng, hươu chết vào tay ai còn chưa biết đâu!"

"Giết người?" Kinh thường cười một tiếng "Chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương hẳn phải chết! Tuy nhiên trước đó, ta muốn làm một chuyện."

"Chuyện gì?" Liếc hẩn mà trực giác nói cho nàng biết không có chuyện gì tốt, tuy nhiên nếu bàn điều kiện, nàng cũng nguyện ý nghe.

Quân Ly ngẩng đầu nhìn cuộn tranh trên tường, trầm mặc một lúc mới chậm rãi mở miệng, nói ra một câu mà nàng vắt óc cũng không nghĩ ra được.

"Gả cho ta."

Nguyệt Dạ hoàn toàn sợ ngây người, trên mặt giống như đeo một mặt nạ thủy tinh, từng mảnh vỡ vụn bong ra, chỉ còn lại vẻ mờ mịt cùng khiếp sợ.

Một câu nói rất bình thản, nàng tin rằng lúc hắn nói những lời này thì trong lòng cũng không dao động, song lại khiến lòng nàng rối loạn.

"Nực cười!" Hồi lâu trầm mặc, Nguyệt Dạ rớt cuộc cười lạnh để che giấu nội tâm bối rối "Ta vì sao phải gả cho ngươi? Vì Nước Nam Dục sao? ta hiện tại không phải Bắc Nguyệt quận chúa, Nước Nam Dục liên quan gì đến ta!"

Quân Ly không nói chuyện, chỉ biểu lộ xa cách lạnh lùng nhìn nàng.

Nguyệt Dạ liếc hắn một cái, nói: "Lời đã nói hết, ta đi!"

Nàng xoay người rời đi, hắn cũng không ngăn trở, lạnh nhạt giống như chưa xảy ra chuyện gì.

Nguyệt Dạ đi tới cửa, đột nhiên dừng bước, nàng đỡ lấy vách tường, một luồng nóng rực đột nhiên đập vào mặt.

Lòng nàng trĩu nặng, chậm rãi ngẩng đầu, trong thông đạo bình tĩnh đột nhiên chấn động, sau đó, nham thạch nóng chảy như ác long rít gào điên cuồng xông vào.

Thông đạo hoàn toàn sụp đổ cũng không cản được khí thế của cự long tiến vào.

Nguyệt Dạ vội vàng lui về phía sau, trước người dựng lên từng bức tường băng thẳng đứng, vô số tường băng tiếp xúc đến lửa cháy

không phải bị đụng vỡ mà là bị hòa tan!

Không thể nào!

Lửa bình thường làm sao lợi hại như vậy?

Không kịp nghĩ nhiều, nham thạch nóng chảy phá mở mấy chục bức tường băng liền từ đỉnh đầu nàng ập xuống.

Nàng biến ảo bắt tay mở kết giới, song áp lực thật lớn trên đỉnh đầu lại khiến sắc mặt nàng càng khó coi!

Ngay cả nàng ngăn cản nham thạch nóng chảy cũng khó khăn như vậy, vậy cả tòa Thành Lâm Hoài.....

Trong lòng bấn loạn, một tay từ phía sau lưng vươn đến, nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Như một ông già tập tễnh đi trên đường, hấn mạn bất kinh tâm giờ tay là có thể ngăn cản được ông lão đang bước đi.

Nham thạch nóng chảy như sủng vật được huấn luyện nghiêm túc, im lặng trước lòng bàn tay hấn, dịu ngoan cùng e ngại lui về phía sau.

Nguyệt Dạ đầu đầy mồ hôi, nhìn thông đạo quanh co trước mắt hoàn toàn bị tổn hại, bị dung nham cuộn cuộn bao phủ, giống cảnh rộng lớn khôn cùng bên ngoài biển lửa.

Cảnh tượng như vậy rất tráng lệ, rất kinh người, tựa như nàng năm đó không kiêng kị mà đi ngang qua Thái Bình Dương. Lúc cúi đầu nhìn phía trước là nước biển, phía sau là nước biển, bên trái bên phải cũng là nước biển..... Đập vào mắt đều là hải vực mịt mờ!

Đường chân trời ở xa xôi vĩnh viễn không tới được...

Từng gặp quang cảnh như vậy, nàng mới biết chính mình nhỏ bé thế nào, không biết trời cao đất rộng mà chống lại trời.

Hôm nay, nàng chợt nhớ tới tâm tình ngày đó, cảm giác tê lương, cả trái tim như chìm vào trong nước biển, vừa cay đắng vừa chua xót...

Nàng vô lực nhìn, mà Quân Ly đứng ở phía sau dễ dàng xuyên qua kết giới, đưa tay khoát lên trên vai nàng.

"Thế nào? cảnh tượng như vậy rất đẹp phải không?"

Nguyệt Dạ hít sâu một hơi mới nhận được ý định động thủ với hắn
"Người tốt cuộc muốn thế nào?"

"Ta biết người thích bàn điều kiện, điều kiện của ta vừa rồi đã nói rõ, đáp ứng hay không tùy người."

Thân thể cứng đờ, nàng mím môi, hỏi: "Tại sao?"

Quân Ly dương môi cười, giọng nói đột nhiên trầm thấp, "lúc nhìn thấy bức họa kia, ta nghĩ, trước kia ta rất cuộc thích người đến nhường nào?"

"Ta suy nghĩ thật lâu ở đây, cuối cùng hiểu ra một việc, người biết là cái gì không?"

"Cái gì?"

Quân Ly nói: "Mặc kệ ta thích người thế nào, người cũng sẽ không

lựa chọn ở cùng ta."

"Ta trước kia chưa bao giờ biết người cũng thuộc dạng tình trường nhi nữ."

"Người sai rồi, ta hiện tại không phải người tình trường nhi nữ."

"Vậy vì sao người muốn kết hôn với ta?"

"Bởi vì..." Quân Ly dừng một chút, lập tức thản nhiên nói: "ta không muốn nói lý do."

"Người....."

"Ta cho người ba ngày, ba ngày sau là hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa, nếu người muốn Nước Nam Dục vĩnh viễn hưởng thái bình thì mặc giá y (áo cưới) tới tìm ta."

Quân Ly nói xong, liền đẩy nhẹ nàng đi phía trước, khiến nàng khó khăn lắm đứng ở bên cạnh nham thạch nóng chảy.

Địa ngục lửa vô biên vô hạn.

Trong màn hào quang, đáy mắt nàng lóe sáng như ẩn như hiện, mà người phía sau vẻ mặt lạnh lùng, nhẹ nhàng liếc nàng một cái, sau đó biến mất.

Bức họa trên tường cũng biến mất theo hắn.

Chương 1088: Hôn lễ hoành tráng 1

Bầu trời sáng sủa, nắng sớm sơ hiện, liếc mắt một cái thấy nhan sắc trong lành, cuối chân trời có ánh sáng tinh tế len lỏi qua.

Giơ tay lên che mắt, ánh sáng xuyên thấu qua kẽ ngón tay, nhẹ nhàng rơi vào trong con ngươi, nhất thời bị ánh mắt thanh lạnh hấp thu mà biến mất.

Đứng ở đỉnh tòa tháp thứ bảy, đưa mắt nhìn cả tòa Thành Lâm Hoài đều bị nắng sớm bao phủ, trước hừng đông an tĩnh luôn yên tĩnh không tiếng động như vậy.

Nàng đứng ở chỗ đây không ẩn giấu khí tức, bởi vậy không lâu sau, trên bầu trời trống trải có một bóng dáng bay xẹt qua, một tiếng hạc kêu, tiên phong đạo cốt Thương Hà Viện trưởng tới bên cạnh nàng.

Chòm râu dài phiêu tán trong gió, trường bào xám trắng, sạch sẽ xuất trần.

Mặc dù tuổi già, nhưng đôi mắt Thương Hà Viện trưởng vẫn khôn khéo phát sáng, tốt xấu đúng là qua trăm năm, kiến thức rộng rãi, bởi vậy liếc nàng một cái cũng nhân tiện nói: "Lão phu cảm giác các hạ nhìn rất quen, nhưng không dám quyết định, không bằng mời các hạ báo danh cho lão phu đi."

Sợi tóc màu đỏ bay múa trong gió, toát lên vẻ không thể che giấu, giống như đường chân trời chậm rãi xuất hiện ánh mặt trời, kinh diễm sặc sỡ.

Cười nhẹ một tiếng, nàng ngẩng đầu nói: "Đệ tử Hoàng Bắc Nguyệt, bái kiến viện trưởng."

Thương Hà Viện trưởng vỗ chòm râu ngẩn ra, lập tức cười ha ha "Người tốt cuộc lại xuất hiện a! Từ biết một người tên là Hí Thiên điều trị khỏi mắt của Bắc Nguyệt quận chúa, lão phu biết là người đã trở về."

Hoàng Bắc Nguyệt khiêm tốn cười cười, ở trước mặt lão già này, chính mình là đệ tử, không cần bày ra cái giá thanh cao.

Ở trong ánh mắt người bảo thủ, nàng chỉ là nha đầu chưa trưởng thành.

Hai người đứng trong gió một lát, đột nhiên Nguyệt Dạ mở miệng hỏi: "Viện trưởng cũng biết dưới tòa tháp thứ bảy là cái gì chứ?"

Thương Hà Viện trưởng sắc mặt ngưng trọng gật đầu, ngón tay chỉ vào hướng trận pháp của bảy tòa tháp nói: "Năm đó người kia lưu lại trận pháp, thứ nhất là truyền thừa sở học suốt đời, thứ hai là hy vọng lấy trận pháp áp chế thứ đáng sợ dưới lòng đất."

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không ngoài ý muốn, lấy sự thông minh của Hiên Viên Vấn Thiên, làm sao có thể không biết biển lửa dưới đất là một thật tai họa ngầm chứ?

"Trận pháp bảy tòa tháp có thể vĩnh viễn chế ngự biển lửa sao?"

Thương Hà Viện trưởng lập tức sắc mặt nghiêm túc, lắc đầu nói: "Người kia nói, chỉ cần có Linh tôn đại nhân bảo vệ thì gỏi cao không lo, nếu Linh tôn đại nhân rời đi, như vậy..."

"Xem ra, người kia cũng liệu hết thảy, song ngay cả hấn cũng không tiếp tục ngăn trở được." Hoàng Bắc Nguyệt thở dài một hơi, cười khổ.

"Hí Thiên các hạ, không gạt người, tai nạn ngoài thành lần nọ không phải động đất, mà là..."

"Ta biết." Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu "Thái tử Chiến Dã đã nói với ta."

"Vậy theo ý người, có thể giải quyết thế nào?" đôi mắt tinh anh của Thương Hà Viện trưởng tràn ngập chờ mong nhìn nàng.

Có thể thấy hấn ôm hy vọng rất lớn vào nàng.

Trong lòng kiềm nén, tuy nhiên nàng nghiêm túc nói: "Ta hao hết ngàn vạn cực khổ, thậm chí hy sinh Anh Dạ mới để Nước Nam Dục trở thành đế quốc lớn mạnh nhất Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, sao có thể nhẫn tâm nhìn nó tiêu vong chỉ trong một đêm chứ. Như vậy khác gì làm Anh Dạ thất vọng."

Thương Hà Viện trưởng vui vẻ nói: "Thái tử điện hạ quả nhiên không nhìn lầm người! Các hạ đúng là cứu tinh của Nước Nam Dục, lão phu muốn tấu lên Hoàng thượng....."

Hoàng Bắc Nguyệt thành khẩn nói "trong phủ Trưởng công chúa có một vị Bắc Nguyệt quận chúa đã đủ rồi, Hí Thiên chỉ là người ngoài."

Thương Hà Viện trưởng ngần ra, nàng nói tiếp: "Hôm nay gặp ta, mời viện trưởng giữ bí mật, nếu thái tử điện hạ hỏi, người chuyển cáo hấn: Cho dù không có Anh Dạ, còn có muội muội ta vì hấn phân ưu, hấn cao hứng thì ta cũng cao hứng."

"Những lời này, vì sao Hí Thiên các hạ không chính miệng nói với thái tử điện hạ?"

Hoàng Bắc Nguyệt nói:"Ngay trước mặt hần ta không nói được, trước mặt hần, ta không có tư cách nhắc tới Anh Dạ."

"Các hạ....."

"Mong viện trưởng hỗ trợ, Hoàng Bắc Nguyệt vô cùng cảm kích!"

"Haiz, được rồi." Thương Hà Viện trưởng tiếc hận nói.

Vị Hí Thiên các hạ hôm nay thoát thai hoán cốt, không hề liên quan tới Bắc Nguyệt quận chúa, mặc dù nguyên do hần không hiểu rõ, nhưng ít ra biết nàng không có quan hệ huyết thống với Thái tử Chiến Dã.

Nữ tử này không chỉ có thực lực cường đại, hơn nữa thông minh quyết đoán, nếu nàng có thể kết hợp cùng Thái tử Chiến Dã, đối với Nước Nam Dực như hổ thêm cánh.

Nhưng mặc dù hần nghĩ như vậy, nhưng sự thật dường như đi ngược lại ý nghĩ của hần.

Xem ra, Nước Nam Dực không có phúc khí có được một vị thái tử phi kinh tài tuyệt thế, thậm chí là hoàng hậu tương lai.

Mặc dù đáng tiếc, nhưng không có cách nào.

Hướng Thương Hà Viện trưởng thỉnh giáo rất nhiều chuyện về biển lửa bên dưới, Hoàng Bắc Nguyệt mới rời khỏi tòa tháp thứ bảy, trở lại Tòa Nguyệt Lâu.

Đám người Cát Khắc muốn hộ tống xác ba thanh niên trở về Rừng rậm Phù Quang, chỉ để lại huynh muội A Tát Lôi cùng A Lệ Nhã đi theo nàng.

Tự mình tiễn bọn họ rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhớ tới Phong Liên Dực còn chưa rời đi.

Hắn không nhúng tay vào chuyện của bọn họ, bởi vậy một mực chờ nàng trong thư phòng.

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, đi đến thư phòng.

Giọng nói Nến Đỏ từ trong không gian linh thú truyền đến: "Chủ nhân muốn nói thế nào với hắn?"

"Theo tình hình thực tế mà nói." Hoàng Bắc Nguyệt bình thản nói, vẻ tỉnh táo khiến Nến Đỏ cũng không nói nên lời.

Đẩy cửa thư phòng, Phong Liên Dực ngồi ở sau bàn, trên bàn chất đống các loại hồ sơ, dường như che lấp hẳn.

"Nguyệt nhi, lại đây." Nghe được tiếng mở cửa, Phong Liên Dực cười nói một câu, sau đó từ sau bàn học đi tới "Chỗ này ghi lại năm đó Yểm tàn phá bừa bãi Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, không ít thông tin là do cao thủ từng tiếp xúc với hắn để lại. Mỗi nước nhìn đoạn lịch sử ấy mà thấy hổ thẹn nên những tư liệu đều bị niêm phong cất vào kho, hơn nữa xóa tất cả thông tin từ dân gian."

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn tư liệu xếp thành chồng núi nhỏ, trong lòng hơi đổ vỡ, tuy nhiên sắc mặt như thường, chỉ hơi mệ mòi cười nói: "Người một mình lấy tư liệu của Nước Bắc Diệu ra, không sợ bị sử quan viết loạn sao?"

"Anh Hoàng làm việc, sao bị phát hiện chứ?" Nụ cười chậm rãi nhiễm khóe môi "Huống hồ, ngươi không phải người ngoài."

Ngón tay động vào một phần tư liệu chậm rãi dừng một chút, nhưng rất nhanh lại tiếp tục động vào.

Song cái biến hóa rất nhỏ này làm sao có thể thoát được cặp mắt khôn khéo của hắn.

Mi tâm nhíu một cái, hiểu rõ nàng nhất, cho nên động tác dừng lại ngắn ngủi lại như búa tạ gõ trong lòng hắn, khiến nụ cười trên mặt hắn dần dần biến mất.

Hắn mím môi, hồi lâu không nói gì, chỉ nhìn bóng dáng nàng, chờ nàng mở miệng trước.

Nhận thấy sau lưng trầm mặc giống như chất vấn khiến nàng không còn cách nào giả bộ bình tĩnh, chậm rãi xoay người nhìn hắn.

"Ta có mấy câu muốn nói cho ngươi" Nàng không ngờ bản thân vừa mở miệng, giọng nói đã khô khốc như vậy.

Phong Liên Dục cẩn thận nhìn vẻ mặt đoan trang của nàng, trong lòng vốn còn một tia hi vọng, lúc nàng mở miệng đã hoàn toàn vụn vỡ.

"Nói cái gì?" Hắn bình tĩnh hỏi.

Tay rời khỏi tư liệu, nàng đi tới bàn ngồi xuống, một tay chống cằm, thản nhiên nói: "Trước kia ta không biết mình vĩ đại như vậy, có thể cứu Nước Nam Dục mà trả giá hết thảy. Ta tưởng ta luôn là người máu lạnh ích kỷ, làm như vậy hình như là phản bội chính mình, ngươi có thấy thế không?"

"Ta..."

"Thực xin lỗi."

Trước khi hắn nói ra bất cứ lời gì, nàng đã nặng nề tung ba chữ kia đến, như một bức tường dày che ở trước mặt hắn, khiến hắn không tới được.

Phong Liên Dục kinh ngạc ngẩng đầu, nhiều sách chất thành núi che chắn nàng, căn bản là không nhìn thấy vẻ mặt của nàng.

Trong nháy mắt, trái tim và đầu óc hắn trống rỗng, không hề có cảm giác gì.

Hắn biết đây không phải là chết lặng, mà là một loại cảm giác khác.

Sau khi nghe nàng nói, hắn không nói gì, xoay người đi, chờ hắn mở cửa đi tới trong viện mới cảm giác trong lòng đau đớn nghiêng trời lở đất.

Trước mắt mơ hồ, lúc hắn đi xuống cầu thang suýt vấp ngã xuống.

A Tát Lôi như gió lốc xông tới đỡ lấy hắn, cười hì hì hỏi: "Bệ hạ nghĩ cái gì mà xuất thần như vậy? Vương chúng ta không làm chuyện gì xấu với ngài chứ?"

Chuyện của Hoàng Bắc Nguyệt cùng Phong Liên Dục bọn họ đã sớm hiểu trong lòng, nếu vương thích thì bọn họ ủng hộ đến cùng.

Bởi vậy lúc này trên mặt A Tát Lôi lộ nụ cười chế nhạo.

Phong Liên Dục kinh ngạc cúi đầu, nhìn hắn một cái, thản nhiên cười

nói: "Tình yêu của nàng đúng là một thanh kiếm sắc, một khắc yêu thương nàng cũng nên chuẩn bị sẵn sàng tùy thời bị đâm, bị thương, bị giết chết."

Nói xong, hắn đẩy A Tát Lô ra, bước nhanh đi.

"Kiếm sắc?" A Tát Lô vuốt đầu suy tư hồi lâu cũng không nghĩ ra được, rơi vào đường cùng chỉ có thể vào thư phòng.

"Vương?" A Tát Lô đi tới bàn mới nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt vẫn ngồi ở ghế không nhúc nhích, trong lòng chột dạ, đang muốn hỏi, đã thấy nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, thần sắc bình thường.

Chương 1089: Hôn lễ hoành tráng 2

"Làm sao vậy?"

"Vừa rồi nhìn thấy Tu La vương đi ra ngoài, giống như bị kích thích không nhỏ, không ngờ Tu La vương luôn luôn bình tĩnh lại lộ ra loại vẻ mặt này."

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên liếc hẳn, nói: "Ta cảm giác thân là nữ tử mà thật sự xấu hổ trước mặt ngươi."

"Vì sao?" A Tát Lôì khó hiểu hỏi.

"Ngươi trong lòng mạnh mẽ đến kỳ lạ, khiến ta xấu hổ vô cùng."

A Tát Lôì then thùng, ha ha cười, nói: "Vương thiệt là, chính ngài không có thứ gì cũng không thể ghanh tị với ta như vậy chứ!"

Hoàng Bắc Nguyệt cười "Khì khì" một tiếng, cúi đầu, không ai nhìn dưới cặp kia mang theo ý cười ẩn giấu khổ sở bi thương.

Ba ngày kế tiếp bình thản trôi qua, đảo mắt tới hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa.

Sáng sớm, muôn người trong Thành Lâm Hoài đều đổ xô ra đường, vui mừng tấu nhạc, trời không sáng mà bắt đầu tấu vang, từng nhà cũng mở cửa, hai bên ngã tư đường treo đầy đèn lồng tiên hoa, đường đi trải thảm đỏ từ phủ trưởng công chúa tới cửa hàng của gia tộc Bố Cát Nhĩ bên ngoài thành.

Mười dặm màu đỏ, hôn lễ thật thịnh thế!

Trong phủ Trưởng Công chúa, sáng sớm bận tối mày tối mặt, so sánh với nơi náo nhiệt này, Tòa Nguyệt Lâu lạnh giá hơn nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt sáng sớm rời giường, tắm rửa thay quần áo, ngồi trước bàn trang điểm, để Nến Đỏ cùng A Lệ Nhã trang điểm trang phục.

Tóc vấn chập trùng, từng lọn tóc mai hôn má hồng, mi như vẽ, rửa mặt trang điểm.

Gài đóa hoa tôn lên khuôn mặt, la quần thêu uyên ương song song.

Tay A Lệ Nhã khéo léo vẽ một đóa mẫu đơn tinh xảo giữa trán, cầm lấy lăng kính đến gần cho nàng xem, nhỏ giọng hỏi: "Đẹp không Vương?"

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn gương cười, tuyệt sắc như thế khiến chính mình cũng cảm giác xa lạ.

"Tùy tiện là được." Nhìn trang điểm đã ổn, trên tóc không nên gài nhiều, thuận tiện đeo một tán hoa xinh xắn.

La quần màu đỏ chót kéo lê ra đất, tươi đẹp vui mừng.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn lại, không do dự dùng ánh chớp chém đứt làn váy rườm rà trên mặt đất.

Tầng tầng lớp lớp giá y (áo cưới) quá phiền toái, bên trong mười mấy tầng sa, không biết A Lệ Nhã tìm giá y rườm rà như vậy ở đâu.

"Vương, không đợi đội ngũ đón dâu tới đón sao?" A Lệ Nhã khóc mấy đêm, giờ phút này tiếng nói đã sớm khàn.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Nếu tới rước dâu thật, cả Thành Lâm Hoài sẽ rối loạn, tự mình đi thôi."

A Lệ Nhã chạy theo nàng, muốn cùng nhau đi, lại bị Nến Đỏ ngăn lại.

"A Lệ Nhã muội muội, ta đi theo chủ nhân là được, không cần lo lắng."

Hai người này thân thủ đều là số một số hai, sau khi nói xong, Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện, hai người liền song song rời đi.

Một chút đỏ tươi ở giữa không trung tươi đẹp biết bao.

Rừng rậm mênh mang, liếc mắt nhìn đều thấy xanh ngắt không tới cuối, một trận gió xẹt qua bầu trời, rừng rậm nhất thời như sóng biển nhấp nhô.

Cuối biển rừng, hai bóng dáng màu đỏ đen bay vút qua bầu trời, cuối cùng rơi vào trên một cây đại thụ.

Đen quý dị, đỏ đẹp đẽ, hai người đối lập mãnh liệt, nhưng cũng không ảnh hưởng tới chuyện bọn họ đồng hành.

Sau khi bóng dáng yêu hồng an định, tay trái giương lên, trong tay liền xuất hiện một cây dù (ô) màu đỏ, hần chạm rãi xòe ra, chống đỡ ánh sáng trên đầu, ai oán nói: "Dọc đường đi không cho giết người, rốt cuộc làm sao mới được giết?"

"Giết kẻ yếu thì có gì khoái?"

Hai người này đúng là Yểm cùng Quân Ly, hai con ma thú có thể khiến thiên hạ rung chuyển, giờ phút này đang tranh luận một vấn đề có thể giết người hay không.

"Bổn đại nhân thích người mùi máu, không giống người?" Yểm mỉa hoặc liếm liếm môi, hành động tương đương gọi cảm.

Nhưng yêu mỹ thế nào thì Quân Ly cũng không nhìn qua, Yểm bắt đầu vô tình cười nhạo hắc: "Hắc tử (nốt ruồi đen), người thật tẻ nhạt, người nói xem ngoài việc mỗi ngày ngăn ta giết người, ngăn ta chạy loạn, rốt cuộc người còn thích gì nữa a?"

Hắc tử (nốt ruồi đen) là Yểm đặt biệt danh cho Quân Ly, hắc tựa hồ có cảm giác bài xích gọi thẳng tên người khác.

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong miệng hắc là Xú nha đầu, Phong Liên Dực là đồ quý sứ chán ghét, Mặc Liên là tiểu hỗn đản, Quân Ly là hắc tử (nốt ruồi đen).

"Có liên quan gì đến người." Quân Ly thản nhiên nói, đột nhiên ngược mắt liếc nhìn bầu trời xanh biếc.

Yểm vẫn lải nhải oán giận, ăn không ngon, chơi không vui, giết người cũng không lưu loát.

Quân Ly lựa chọn bỏ ngoài tai tất cả những lời hắc nói, hỏi: "Người thật sự không nhớ rõ Hoàng Bắc Nguyệt?"

Yểm chống ô nhỏ màu đỏ, làm một động tác ngoái đầu lại, yêu nghiệt cười "ai bảo ta không nhớ rõ cô ta?"

"Người nhớ kỹ?"

"Đương nhiên." Chiếc dù đỏ chậm rãi xoay tròn trong tay, hắn che miệng cười "Thì tính sao? Nhớ kỹ sẽ không thể giết cô ta được? Cần nhi ta cũng giết, huống chi là cô ta?"

Quân Ly từ chối bình luận, trầm mặc.

Yểm nhớ ra cái gì đó, đột nhiên quay đầu lại kích động nói: "Ta nhập ma trước ngươi, ma tính ngươi lớn, về phần thực lực còn chưa thử, không bằng hiện tại đánh một hồi, thế nào?"

"Không hứng thú."

"Hắc tử (nốt ruồi đen), ngươi không phải là sợ chứ?"

Quân Ly khinh thường hừ nhẹ một tiếng.

Yểm nóng nảy, bắt đầu chất vấn: "Ngươi thật tẻ nhạt? Không cho ta giết người coi như xong, lại còn không đánh với ta, vậy ngươi nói chúng ta rớt cuộc muốn làm cái gì?"

Quân Ly ngẩng đầu, thản nhiên nói một câu: "Tới rồi."

"A?" Yểm không rõ lý do, trong đầu đầy nghi vấn cùng không cam lòng, không thể làm gì khác hơn là cũng ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của hắn.

Xa xa dưới trời quang, một màu tuyết trắng trong suốt đột nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đã đến gần, chính là một con Băng Loan Điều màu tuyết trắng, trên lưng chim có thiếu nữ mặc y phục đỏ trang điểm xinh đẹp đứng đón gió.

"Tiểu mỹ nhân tuyệt sắc..." Yểm thì thào nói, hai mắt nhìn thẳng "Hắc tử, có cảm giác quen quen hay không?"

"Băng Linh Huyền Diệu." sau khi Quân Ly trả lời hẳn liền đi tới phía trước, vừa vặn Băng Linh Huyền Diệu cũng tới gần, cô gái kia nhìn hẳn một cái nhẹ nhàng nhàu khỏi lưng chim.

Trước khi rơi xuống, Quân Ly vốn định bắt tay nàng, song thoáng chớp mắt, bóng dáng yêu hồng lại lác mình lên trước hẳn.

"Hóa ra là người!" Yểm dùng ô đỏ nhẹ nhàng xòe ra, ôm lấy Hoàng Bắc Nguyệt mảnh khảnh kéo tới trước mặt mình "Người cố ý mặc xinh đẹp như vậy để hợp đôi cùng bốn đại gia sao?".

Cả người hẳn yêu hồng, cùng giá y màu đỏ của nàng thật đúng là vừa vặn xứng đôi.

Tuy nhiên, không ngờ hẳn nhập ma vẫn tự kỷ như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ nhìn hẳn "Người suy nghĩ nhiều quá." Lập tức vượt qua hẳn, đi tới trước mặt Quân Ly, thần sắc lạnh nhạt nhìn hẳn "Ta tới."

Yểm quay đầu, nhíu mi nhìn bọn họ.

Quân Ly không nhiều lời, chỉ nhẹ nhàng cầm tay nàng nói một câu: "Đi thôi."

"Trước khi đi, ta có chuyện muốn hoàn thành." Nàng đứng bất động.

Quân Ly nhẹ nhàng liếc nàng, trong ánh mắt không chứa bất cứ tâm tình gì.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, trang phục trang điểm đẹp, nàng biết mình giờ phút này đẹp thế nào, có Yểm ở đây, nàng cũng không thua

kém nhiều.

Tuyệt sắc khuynh thành, có thể khiến bất cứ kẻ nào động dung.

Trang sức màu đỏ điểm lệ, nàng nhẹ nhàng cười nói với hắn: "Sau khi hoàn thành chuyện này, ta nghĩ ta không còn vấn vương điều gì với nước Nam Dục nữa."

Quân Ly chuyển mắt thản nhiên nói: "Cho ngươi một canh giờ."

"Đa tạ." Hoàng Bắc Nguyệt cười dịu dàng, quay đầu đi, nhìn thấy ánh mắt Yểm vẫn kỳ quái nhìn chăm chăm nàng, ánh mắt của nàng cong lại, ý cười dư dật, "Làm sao vậy?"

"Không có gì." Yểm bĩu môi "Nhìn tới nhìn lui, ta thấy ngươi cũng dễ nhìn."

"Yểm các hạ dáng vẻ khuynh quốc, thiên hạ vô song." Hoàng Bắc Nguyệt không keo kiệt ca ngợi hắn, khen hắn hai câu cũng không mất gì, khiến hắn cao hứng một chút thì sao lại không làm?

Nàng trước kia một mực nghĩ đến cảm thụ của hắn, muốn hắn vui một lần đều không có cơ hội.

Quả nhiên, nghe được câu khích lệ của nàng, Yểm lập tức hết sức hưởng thụ cười rộ lên, không hề có bộ dáng khiêm nhường.

Hoàng Bắc Nguyệt nhân cơ hội nói: "Yểm các hạ, mời ngươi giúp một việc được không?"

"Nói nghe xem." Tâm tình của hắn tốt, thương lượng cái gì cũng được.

"Có thể cùng ta đi tham gia hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa không, ta muốn đưa một phần hạ lễ cho nàng."

Yểm không cự tuyệt, dù sao trong lúc rảnh rỗi, đi theo nàng một chuyến cũng không sao, có điều hẳn sẽ thu một ít lợi tức khác là được.

Quân Ly không ngăn cản, hai người một trước một sau bay theo hướng Thành Lâm Hoài.

Trên đường gió ào ào, nhưng y phục trên người Yểm không bị quấy nhiễu chút nào, chỉ hơi đong đưa, vừa đúng mỹ cảm.

Chống cây dù đỏ như tản bộ bên hồ, nhàn nhã vô cùng.

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm bội phục, cảnh giới như vậy muốn hao phí rất nhiều nguyên khí, nàng cũng không thể tùy tiện đùa giỡn như thế, vậy mà hẳn lại rất tùy ý.

Quả nhiên, ma thú đều là nghịch thiên.

"Xú nha đầu." Yểm tán mạn hỏi "Người mặc thành như vậy là muốn làm gì?"

"Thành thân cùng Quân Ly" Hoàng Bắc Nguyệt không e dè nói.

Yểm đột nhiên dừng lại, vẻ mặt trầm lạnh: "Ai cho phép?"

"Ta nguyện ý." Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt "Ta gả cho người nào còn cần chỉ thị của ai sao?"

Yểm nhất thời không nói được cần xin chỉ thị người nào, nhưng vẫn mạnh miệng hỏi: "Hắn có điểm gì tốt? Người để mắt đi đâu vậy?"

"Ta cũng không biết hấn tốt ở điểm nào, nhưng ta vẫn cứ gả cho hấn." Vì Nước Nam Dục, nhưng lời này nàng chỉ lặng lẽ nói trong lòng.

Kế tiếp trên đường, Yểm rất buồn bực, hấn vừa khuynh quốc vừa khuynh thành, mà mỹ nhân bên cạnh lại muốn gả cho người khác! Mặc kệ thế nào đều không khoa học a!

Muôn người đều đổ xô ra đường cái của Thành Lâm Hoài.

Hai người cùng nhau bay vút đến trên không thành thị, lấy kết giới ẩn giấu bóng dáng, ánh mắt quét một vòng xuống phía dưới, rất nhanh thấy giờ phút này tân nương được nghênh ra khỏi phủ trưởng công chúa, đi tới trước quảng trường của gia tộc Bồ Cát Nhĩ.

Nơi đây đã sớm chật ních dân chúng.

Lần này hôn lễ long trọng, thái hậu, Hoàng thượng cũng có mặt, trước quảng trường, trên khán đài đều có quân đội sâm nghiêm hộ vệ và cao thủ ẩn núp.

Bên cạnh Đế vương là Thương Hà Viện trưởng cùng một đám cao thủ.

Hoàng thân quốc thích, vương công quý tộc, sứ thần mỗi nước đều tề tụ

Ánh mắt đảo qua từng người trên khán đài, nhưng không nhìn thấy Phong Liên Dục, Hoàng Bắc Nguyệt thậm nghĩ kỳ quái, vì sao hấn không có mặt? Hiện tại đi đâu?

Nhưng nghĩ nhiều cũng vô dụng, nàng âm thầm thu liễm tinh thần, từ

nap giới lấy ra một cây tiêu, dạo một vòng trong tay.

"Yểm các hạ, muốn mượn thuật hoa bay hoa lệ của ngươi một lát."

Yểm suy nghĩ, hiểu ý của nàng, lập tức cười nói: "Cho ngươi mượn cũng được, nhưng ta có lợi gì đây?"

"Ngươi muốn thứ tốt gì?"

"Ta thích nhất tiểu mỹ nhân, không bằng ngươi..."

Con ngươi lấp lánh vừa chuyển, trầm bổng gợn sóng, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Ngươi nếu có thể khiến Quân Ly đồng ý thì ta không vấn đề gì."

"Ha ha ha! Ta thích người thống khoái!" Yểm cười ha hả, vui vẻ đồng ý.

Chiêng trống vang trời, tân nương đã nghênh đến.

Lạc Lạc nhảy khỏi lưng ngựa, khí vũ hiên ngang đi tới trước kiệu hoa, nắm tay tân nương đi tới.

Hắn trưởng thành, nhìn thấy vẻ thành thực trên mặt, trong lòng thoáng được an ủi.

Trai tài gái sắc, ông trời tác hợp, nhìn thấy bọn họ dặt tay đi lên bậc thang, dân chúng trên quảng trường nhất tề hoan hô.

Hoàng thượng chủ trì hôn lễ, nghi thức long trọng, lễ quan tuân thủ nghiêm ngặt, mỗi lần hành lễ đều tấu hỉ vui.

Hoàng thượng thật cao hứng, nhìn mà cảm giác như chính bản thân

cùng người yêu thành thân. Nét mặt toả sáng, vẻ mặt tươi cười, mơ hồ có thể thấy trong ánh mắt có một tầng nước hơi mỏng. Người có tình sẽ thành thân thuộc.

Chương 1090: Hôn lễ hoành tráng 3

Trong giờ phút này có chẳng hẳn đang tưởng tượng chú rể là hẳn, tân nương đúng là trưởng công chúa Huệ Văn...

Vài chục năm chấp niệm không chịu tiêu tan, thật đáng sợ.

Nghi thức trôi qua, giữa không trung đột nhiên vang lên tiếng tiêu du dương.

Trên quảng trường tiếng hoan hô rung trời, tiếng tiêu vốn hẳn bị bao phủ, nhưng bất thường ở chỗ ai cũng nghe được, giống như tiếng vọng ở trong đầu.

Tiếng hoan hô dần dần an tĩnh lại, mỗi người theo quán tính ngẩng đầu tìm kiếm chung quanh, nơi nào phát ra tiếng tiêu, nhưng giữa không trung không một bóng người a!

Một số cao thủ thực lực thâm hậu lại nhăn mi lại, trong tiếng tiêu ẩn chứa một cỗ nguyên khí rất cường đại, thông qua âm phủ truyền lại lỗ tai mỗi người, cho nên ai cũng nghe rõ ràng.

Cao thủ thực lực như thế nhất định rất đáng sợ!

Bởi vậy những cao thủ đều đề phòng đứng lên, tiềm thức lấy nguyên khí bịt lỗ tai lại, không nghe ma âm loạn nhĩ này.

"Nhìn kia là cái gì!" Trong đám người, một dân chúng đột nhiên chỉ vào bầu trời kinh hô.

Một đóa hoa đỏ tươi chậm rãi theo tiếng tiêu rơi xuống từ bầu trời, vạt dẫm trời quang không mây nên thấy dễ dàng một đóa hoa hồng.

"Chỗ kia cũng có!"

"Chỗ này cũng có!"

Một giọng nói vang lên, ngay sau đó liên tiếp tiếng nói khác.

Trên trời quang đột nhiên có vô số đóa hoa màu đỏ nhẹ nhàng bay lả tả như mưa xuống.

Một đóa lại một đóa hoa hồng nở rộ, vui mừng đường hoàng, như ăn mừng ngày hôn lễ này.

Có mấy cao thủ các nước cau mày nhìn: "Ảo thuật?"

Suy nghĩ thứ nhất tự nhiên là lấy ảo thuật tạo thành hoa bay nhiều như vậy cùng với tiếng tiêu.

Có thể chế tạo ảo thuật khổng lồ như vậy, vậy nhất là cao thủ đã ngoài cừu tinh.

Nhưng đóa hoa rơi từ giữa không trung xuống, rơi vào tay những cao thủ, bọn họ mới biến sắc!

Những bông hoa lại là thật!

Cánh hoa mềm mại rơi vào bàn tay, mùi thơm thanh nhã, ảo thuật tuyệt đối không đạt được hiệu quả giống như thật thế được!

Chỉ chốc lát, hiện trường hôn lễ long trọng liền an tĩnh lại, chỉ có

tiếng tiêu du dương thổi nhẹ nhàng, cùng với hoa bay đầy trời.

Trên đài cao, đám người Thương Hà Viện trường nhìn nhau, không biết chuyện gì xảy ra.

Đông đảo quý tộc cũng đứng lên, ngửa đầu đi xem, một ít cô gái quý tộc không nhịn được duỗi tay đón hoa hồng.

Xung quanh Hoàng thượng cùng Bắc Nguyệt quận chúa có rất nhiều cao thủ hộ vệ, chung quanh cũng mở ra kết giới, tránh hoa tàn xuống dính đến bọn họ.

Hôm nay là ngày vui lớn, sứ giả mỗi nước đều ở đây, nếu có mật thám hoặc là thích khách ẩn vào thì hiện tại là cơ hội tốt nhất để xuống tay!

Bắc Nguyệt quận chúa lặng lẽ nhắc khăn voan đỏ lên, trên trán một tầng châu ế, hai mắt sáng ngời.

"Vì sao bầu trời rơi nhiều hoa như vậy?" Thịnh cảnh đầy trời hoa hồng nở rộ, đẹp đến mức không thốt nên lời!

"Có lẽ là vì ăn mừng ngày vui của quận chúa." Lạc Lạc cười nói với nàng.

Bắc Nguyệt quận chúa thiện lương, mà tất cả mọi người đều nguyện ý thành toàn hôn nhân của nàng.

Nghe Lạc Lạc nói như vậy, trên mặt nàng chậm rãi ửng đỏ, ngượng ngùng cúi đầu đi.

Giữa không trung không có ai, vậy tiếng tiêu và tiên hoa thật sự giống như trời giáng xuống.

Có vài dân chúng tưởng xuất hiện thần tích, bắt đầu quỳ lạy cầu khẩn.

Mặc dù cảnh tượng này trong mắt một số cao thủ biết có người làm ra, nhưng người làm chuyện này, nhất định có thực lực rất khủng bố, bởi vậy bọn họ nhin không nói ra, quan sát cao thủ kia định làm gì tiếp theo.

Dân chúng đều là người bình thường, không biết nội tình trong đó, tưởng thần tích mà cúng bái, trong khoảng thời gian ngắn không có cách khống chế.

Hoa bay tới rất quý dị.

"Viện trưởng, có cảm giác hoa hồng này rất quen mắt không?" Trên đài cao, duy nhất vẫn ngồi trấn định chỉ có Thương Hà Viện trưởng cùng với mấy vị trưởng lão.

Nghe vậy, Thương Hà Viện trưởng gật đầu, thở dài: "Tương tự ma vật năm đó a."

Thương Hà Viện trưởng vừa nói, trong lòng đã run rẩy không nhỏ.

Mười mấy năm qua, Yểm mai danh ẩn tích, nhưng hắn còn sống, hơn nữa tùy thời đều trở về, điểm này, Thương Hà Viện trưởng không dám quên.

"Trong hoa hồng không bí mật mang theo bất cứ nguyên khí gì, hắn không phải là ám khí đã thương người." Nam Cung trưởng lão tiếp một đóa hoa hồng vào tay, trên bàn tay hắn cũng lấy nguyên khí bao trùm mới dám đụng vào hoa này.

"Không nhất định mỗi đóa đều đả thương người, có lẽ có đặc biệt, không thể khinh thường." Thương Hà Viện trưởng sắc mặt ngưng trọng, đột nhiên quay đầu, nhìn thấy Công chúa Vĩnh Ninh bên người hoàng hậu đứng lên, chậm rãi đi tới bên vòng bảo hộ.

Không che chắn bất cứ gì, cho dù hoa hồng này nhẹ nhàng rơi trên người.

Trước khi Thương Hà Viện trưởng mở miệng, hoàng hậu đã lên tiếng nói: "Hồng Liên, người đứng ở đó làm gì? Còn không mau trở về!"

Giờ phút này trên mặt đất đã lạc đầy đóa hoa, Hồng Liên cúi đầu, giơ chân đạp vỡ một đóa hoa, quay đầu lại nhu thuận cười nói: "Mẫu hậu từng nghe nói thần thoại của Nước Nam Dục chưa?"

Hoàng hậu nhăn mi lại, hôn lễ này nàng vốn không muốn có mặt, vì mình có con gái mới nên không thể không xuất hiện, lúc này trong lòng hậm hực, cũng không muốn nghe Hồng Liên nói thần thoại gì, chỉ lắc đầu.

Hồng Liên lại cứ thế nói, quên vẻ mất hứng trong mắt hoàng hậu.

"Từ xưa, Nước Nam Dục là một mảnh đất khô cằn, thần xuất hiện ở đây thổi lên tiếng tiêu, thức tỉnh linh hồn đất cằn ngủ say, lấy hoa Phù Tang nở rộ nặn thành hình người, đây là khởi tổ nguồn gốc của Nước Nam Dục. Mặc dù là thần thoại, nhưng dân chúng tầm thường cũng tin tưởng thờ phụng, hoa này đúng là hoa Phù Tang."

Giọng nói Hồng Liên không lớn, song trong tiếng tiêu quanh quần ở quảng trường, giọng nói của nàng được rất nhiều người nghe được.

Thương Hà Viện trưởng bỗng nhiên đứng lên, trực tiếp chạy ra khỏi

kết giới, đi tới bên ngoài.

"Đây là...có người cố ý sáng tạo thần tích này?"

Nhìn trong quảng trường, hơn nửa dân chúng cũng đã quỳ xuống cúng bái, sắc mặt Thương Hà Viện trưởng lần đầu tiên thay đổi như vậy.

Trong ngày đại hôn của Bắc Nguyệt quận chúa, sáng tạo thần tích.....

Trong khoảng thời gian ngắn, nhiều người đột nhiên hiểu rõ gì đó.

Hoàng hậu cũng nghĩ thông suốt, mặt không đổi sắc, nhưng nhìn hướng Bắc Nguyệt quận chúa cười lạnh một tiếng: "Không ngờ còn có người vụng trộm giúp cô ta như vậy!"

"Mẫu hậu, ngài đang nói gì thế?" Hồng Liên cầm một đóa hoa Phù Tang đến gần bà.

Hoàng hậu hốc mắt ửng đỏ, thì thào nói: "Chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt làm chuyện quang minh lỗi lạc sao? tại sao chỉ có Anh Dạ của ta bị báo ứng..."

Nói xong mới đột nhiên ý thức Hồng Liên ngay bên cạnh, hoàng hậu vội vàng ngẩng đầu nhìn ả.

Hồng Liên bị thương cười, không nói gì thêm, quay đầu đi.

"Hồng Liên..."

"Ở trong lòng mẫu hậu lúc nào cũng canh cánh tới Anh Dạ, ta...chỉ là người thừa"

Hồng Liên nói xong bước nhanh xuống khán đài, không định ở lại.

Lúc đi xuống bậc thang, vừa lúc gặp Chiến Dã vội vã vượt qua, hiển nhiên cũng muốn nói rõ chuyện tình cho Hoàng thượng.

Hồng Liên duỗi tay ngăn cản hắn, cười nói: "Hoàng huynh, một mình Bắc Nguyệt quận chúa thật sự là tụ tập hàng vạn hàng nghìn sủng ái, phụ hoàng sủng ái cô ta, Bố Cát Nhĩ gia tộc coi cô ta như trân bảo, hiện tại, còn có người vì cô ta sáng tạo thần tích, khiến dân chúng cũng yêu quý cô ta. Vận may như vậy thật khiến người ta đổ kỵ đúng không?".

Sắc mặt Chiến Dã xanh mét nói: "Đừng nói lung tung!"

"Ta có không nói lung tung, người trong lòng hiểu rõ, người xem dân chúng đã bắt đầu cúng bái cô ta kia kìa? Đúng là coi cô ta trở thành thần chuyển thế, kỳ thác tín ngưỡng. Ta thật muốn biết người sau lưng phí công sức lớn như vậy, hao tổn nguyên khí giúp cô ta là ai!"

"Người muốn làm gì?" Chiến Dã âm lãnh nhìn nàng, nếu ả dám làm loạn Nước Nam Dục, hắn cũng bất chấp chuyện làm mẫu hậu thương tâm.

Hồng Liên cười lạnh ngẩng đầu nhìn lên không trung nói: "Cao thủ như thế, ta có thể làm gì? Hoàng huynh nhìn ta hung ác như vậy, thật khiến lòng người lạnh ngắt, ta mới là muội muội người a."

"Nếu người biết là muội muội của ta, đừng chọc tức ta, ta có thể khoan thứ ngoại nhân, nhưng thân nhân ta luôn luôn không nể mặt!"

Chiến Dã để lại lời nói tàn nhẫn liền vượt qua ả đi lên, Hồng Liên đứng tại chỗ cười lạnh.

"Được mẫu thân, được huynh trưởng, đây là thân tình sao? thật khiến người ác tâm!" Mặc dù bừa bãi khinh thường, song đáy mắt lại có một tia ủy khuất khổ sở, nhưng vẫn nhanh chóng biến mất.

Nhìn hơn trăm họ trên quảng trường cử hành, Hoàng Bắc Nguyệt ở kết giới giữa không trung cũng lấp bắp kinh hãi, chuyện này ngoài dự liệu của nàng.

Yểm chống ô đỏ, chỉ hơi động ngón tay, trên bầu trời hoa hồng đỏ xuống tựa như tuyết rơi.

Loại thực lực này, thật sự rất biến thái!

"Có phải đúng như người mong muốn hay không?" Yểm yêu mỹ cười "Thần thoại tái hiện, vạn người quỳ lạy, ha ha ha!"

Hoàng Bắc Nguyệt buông tiêu trúc, thần nhiên hỏi: "Ta nhớ trước đây người triệu hồi hoa ra cũng không phải là hoa Phù Tang."

Hoa Phù Tang mặc dù màu sáng, nhưng với tính cách hoa lệ của Yểm thì sao có thể thích loại hoa đơn điệu này?

"Ta giúp người hết sức a, ta thích nhìn tiểu mỹ nhân cao hứng." Đôi mắt Yểm đỏ sậm hơi nheo lại, nhìn chăm chăm Bắc Nguyệt quận chúa phía dưới, tấm tắc sợ hãi than.

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ nói: "Ta ở bên cạnh người, cũng không cần nhìn người khác chứ."

Yểm quay đầu, bị nụ cười trong suốt của nàng kéo lại mà hơi thất thần, ho nhẹ một tiếng nói sang chuyện khác.

"Cứ như vậy, hẳn là không ai dám bắt nạt cô ấy chứ." Nhìn Bắc Nguyệt quận chúa phía dưới ngẩng đầu lên, vui vẻ nhìn hoa Phù Tang rơi xuống, trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt cũng lộ ra một tia vui mừng.

Đối với nàng mà nói, Bắc Nguyệt quận chúa như là khát vọng của chính mình, đơn giản mà hạnh phúc, thật tốt a.

Nàng không chiếm được, ít nhất để người giống nàng như đúc đạt được, coi như là một loại an ủi đi.

Nàng không thổi tiêu trúc, Yểm cũng ngừng tán hoa rơi xuống, bầu trời trong xanh, vạn dặm không mây, những đám mây cũng sạch sẽ thuần trắng như vậy.

Vừa rồi đúng là hoa Phù Tang rơi xuống, nhưng giờ phút này thiên biến, đã từ từ xuất hiện cầu vồng, càng phụ trợ thần tích xuất hiện.

Trong hôn lễ long trọng xuất hiện thần tích như vậy, tin rằng không bao lâu nữa chuyện này sẽ truyền khắp Đại lục Tạt Nhĩ Tháp.

Bắc Nguyệt quận chúa dưới thần tích dưới thần quang hư ảo này mà được che chở trọn đời.

Đây là mục đích của nàng, hiện tại đạt được mục đích, không cần tiếp tục ở lại.

"Đi thôi."

Nàng và Yểm cùng xoay người, không còn quá nhiều lưu luyến với nơi này, cho nên đi vô cùng dứt khoát.

Kết giới trong suốt lướt qua bầu trời, không hề lưu lại cực nhỏ dấu

vết, vẫn tinh không vụn lí, tựa hồ chưa từng có người tới.

Bọn họ đi không lâu, hoàng đế Phong Liên Dực của Nước Bắc Diệu mới muộn màng tự mình đến chúc mừng.

Hộ vệ thành đàn, y quan nghiêm chỉnh, tóc buộc lên cao, bốt đi vẻ phong nhã nhàn tản ngày thường, tăng thêm vẻ lãnh khốc nghiêm cẩn của đế vương.

Vì an toàn, hoàng tộc cùng sứ thần đều từ một thông đạo cạnh quảng trường đi ra, bởi vậy bọn họ vừa xuất hiện không nhìn thấy tràng diện vui mừng, chỉ thấy một đống hoa Phù Tang màu đỏ, cho nên mọi người ngơ ngẩn.

Dân chúng quỳ trên mặt đất, đọc kinh, thành tín cúng bái.

Tình cảnh hôn lễ này khác xa trong tưởng tượng, bởi vậy ngay cả Phong Liên Dực cũng nhíu mày nhìn.

Một đóa hoa Phù Tang được một bàn tay hư vô cầm lên, Ảnh Hoàng cất tiếng: "Bệ hạ, trong hoa sót lại nguyên khí, là ma thú."

Nhìn thấy hoa hồng trong nháy mắt, Phong Liên Dực đã liên tưởng đến Yểm, nhưng không nghĩ ra hẳn có dụng ý gì khi để đầy trời hoa rơi xuống.

Ảnh Hoàng đem hoa Phù Tang đặt ở chóp mũi người nhẹ, giơ tay lên khẽ xoay trong không khí, cau mày nói: "Còn có một luồng nguyên khí khác, là....."

"Là nàng." Phong Liên Dực thốt ra lời trước khi hẳn nói, không suy nghĩ, nhanh chóng chạy bộ ra ngoài.

Nàng tới sao?

Trên khán đài một mảnh hỗn loạn, vừa rồi một màn long trọng tốt đẹp, trời giáng thần tích, đối Nước Nam Dục mà nói là thiên đại phúc âm, Hoàng thượng cao hứng cười to, lập tức hạ lệnh cả nước ăn mừng ba ngày.

Bởi vậy trên khán đài náo nhiệt, mà dưới khán đài dân chúng cũng vui mừng khôn xiết, người người nhốn nháo, nhìn sang toàn người là người.

Biển người mênh mông, không nhìn thấy nàng ở đâu?

"Bắc diệu vương!" Chính lúc nhìn chung quanh tìm kiếm, Chiến Dã vội vã đi tới, hạ giọng nói "Đúng là nàng làm, tuy nhiên nàng không lộ diện."

Phong Liên Dục lúc này mới chợt hiểu, thần nhiên gật đầu: "Rất phù hợp cá tính của nàng."

"Bệ hạ, mạo muội hỏi một câu, biết nàng đi đâu không?" Chiến Dã do dự hồi lâu mới mở miệng hỏi.

"Ta cũng không biết, tuy nhiên....." Dừng một chút, Phong Liên Dục khôn ngoan lãnh đạm nói, "Nước Nam Dục có nàng mới là thần tích thật sự."

Chiến Dã ngẩn ra, cẩn thận suy ngẫm câu nói của hắn, đột nhiên sắc mặt đại biến: "Nàng đi phía dưới tòa tháp thứ bảy, không phải là..."

"Hôm nay là đại hôn của Bắc Nguyệt quận chúa, ngày vui lớn, không nên bàn chuyện vật khác." Phong Liên Dục thần nhiên nói xong, liền lễ tiết gật đầu với Chiến Dã, đi hướng Bắc Nguyệt quận chúa cùng

Hoàng thượng.

Hắn lần này đến Nước Nam Dục chỉ vì chúc mừng đại hôn của Bắc Nguyệt quận chúa, cảm tạ thiếu nữ này đem Nguyệt tới cạnh hắn.

Thật không ngờ, trong lúc này lại phát sinh nhiều chuyện như vậy.

Ở nơi này hắn tưởng rằng Nguyệt vĩnh viễn mất đi lại lần nữa trở về bên cạnh hắn, hắn quý trọng như vậy, đã dè dặt như thế, không ngờ vẫn mất đi nàng.

Nguyệt, ta không biết rốt cuộc phải làm thế nào, có nên đổi một phương pháp khác để không cần đau lòng vì người hay không?

Hắn đi qua đầy đất hoa hồng, nụ cười trên mặt từ từ lãnh đạm, biến mất, giống như ánh nến cháy tới tận cùng trong bóng tối...

Đoạn đường này đi quá cô độc

**** Bắc Nguyệt Hoàng triều****

Chương 1091: Tu la vương 1

Màn đêm dần trôi, chậm rãi bao trùm mặt đất, cuối cùng cả Đại lục Tạt Nhĩ Thập bao phủ trong bóng tối.

Trong rừng rậm, một số dã thú hung mãnh bắt đầu rít gào tê rợn quanh quần trong bóng đêm, mãi không tiêu tan.

Trước vách đá hung hiểm, ba bóng người trước sau xuất hiện, dọa linh thú chung quanh sợ hãi mà tứ tán né đi.

Cô gái mặc giá y màu đỏ chậm rãi đi về phía trước, ngẩng đầu nhìn trong bóng tối lộ ra một cửa động từ vách đá.

Nàng nằm mơ cũng không ngờ Quân Ly sẽ mang nàng đến Thành Tu La.

Tuy nhiên, xem ra hấn cũng không định giải thích nửa câu, hắc bào chậm rãi di động, hấn đã đi vào trong cửa động.

Không còn cách nào khác, nàng cũng chỉ có thể đi theo.

Yểm nhìn bốn phía một chút, bất mãn nói: "Các người có hỏi qua ý nghĩ của ta hay không a? Ta không hề thích cái chỗ này a!"

Hấn vừa nói vừa đuổi theo "Tiểu mỹ nhân, nơi này ai cũng nửa người nửa thú, quá đáng sợ!"

Hoàng Bắc Nguyệt theo thói quen châm chọc hấn một câu: "Người ghét gì chứ, chính người cũng là một con thú mà!"

"Đừng so sánh ta với đám quái vật đáng sợ này chứ!" Yểm lớn tiếng phản bác, vừa dứt lời, một người đầu người thân rắn xuất hiện, hấn nhanh như tia chớp trốn phía sau Hoàng Bắc Nguyệt, buồn cười chính là vẫn giấu mặt mình đi.

"Không cần trốn, cô ta sẽ không coi trọng ngươi." Nhìn thấy người đến là người quen, Hoàng Bắc Nguyệt nói.

"Linh tôn đại nhân, ngài đã trở về." Đuôi rắn kéo thật dài, y bào màu xám, phụ nữ thoạt nhìn trầm lặng, đúng là Vị Ương - một trong mười hai Ma thần của Thành Tu La.

Không ngờ Huyền Xà Âm Hậu chết mà cô ta vẫn còn sống.

Hơn nữa còn quy thuận Quân Ly.

Vị Ương có chút tâm tư với Phong Liên Dục, tự nhiên không thể gạt được cặp mắt Hoàng Bắc Nguyệt. Cô ta mấy phen muốn giết chính mình, cũng bởi ngưỡng mộ Tu La vương, nhưng hấn lại thích người khác.

Quân Ly thản nhiên gật đầu, không nói gì thêm, cũng không giới thiệu hai người đi theo phía sau, cứ thế đi vào.

Mà Vị Ương nhìn thấy nàng cùng Yểm cũng không biểu hiện ra bất cứ nghi vấn gì, thối lui đến một bên để bọn họ đi qua.

Lúc Hoàng Bắc Nguyệt đi qua bên người cô ta, cố ý dừng một chút, nheo mắt liếc một cái nói: "Vị Ương các hạ, đã lâu không gặp."

Thân thể chấn động một chút, Vị Ương ngẩng đầu lên, cặp mắt vốn như vũng nước than đọng bỗng nhiên lóe sáng, khiếp sợ nhìn nàng

chăm chăm.

Khuôn mặt này...xa lạ!

Song loại khí thể này quen thuộc khắc vào trong xương tủy, biến thành kịch độc!

"Không thể....." Vị Ương thì thào nói "Cô ta đã chết..."

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng cười rộ lên, cố nhân gập mặt, muốn nói vài câu, song Yểm sợ nữ nhân rắn này, không ngừng kéo nàng, nàng cũng chỉ buồn cười rời đi.

Một màn nhạc đệm nho nhỏ kia, Quân Ly rõ ràng thấy được, nhưng hẳn không nói một câu, chỉ dẫn nàng tới cung điện trong thành Tu La.

Tu La vương đăng cơ, cửa vương điện mới mở ra, tuy nhiên tân Tu La vương đã rời đi, bởi vậy vương điện vẫn hoang phế.

Vương điện khổng lồ xây dựng ở dưới đất, không thua kém so với Quang Minh Thần Điện ở Điện Quang Diệu.

Vách tường màu đen, cột đá thật lớn màu đen, chống khung đỉnh cao vút, mấy trăm bậc thang bố trí mười hai hình thú bằng đá.

Cuối bậc thang mới là vương tọa vạn người kính ngưỡng.

Trên vách tường vương điện đủ loại phù điêu hội họa hoa cả mắt, không kịp nhìn.

Bọn họ đi lên thềm đá mới nhìn thấy bên cạnh vương tọa có hai bóng dáng đứng ở đây, tựa hồ chờ đã lâu.

Hoàng Bắc Nguyệt thị lực vô cùng tốt, liếc mắt một cái nhìn thấu hai người kia là Lệ Tà cùng Ô Sát.

Nhìn thấy bọn họ, Ô Sát tính tình nóng nảy, đang muốn bước lại nhưng bị Lệ Tà lặng yên không một tiếng động ngăn lại.

Xem ra, hôm nay có trò hay để xem.

Hoàng Bắc Nguyệt thích xem trò vui, dù sao thời gian trì hoãn càng nhiều càng cao hứng, nếu không, chẳng lẽ để nàng cùng Quân Ly thành thân, đưa vào động phòng?

Lệ Tà không có động tĩnh, Yểm bên này không nhìn được, thân ảnh thoáng một cái đã lười biếng ngồi trên vương tọa rộng rãi.

"Chỗ ngồi này mặc dù cứng rắn, tuy nhiên bốn đại nhân thích!"

"Ngươi xuống ngay! Đó là chỗ vương ngồi, há để ngươi làm càn" Ô Sát trừng mắt giận dữ nói.

Yểm quay đầu, thong dong hề hề nói một câu: "Vô lễ, và miệng."

Vừa dứt lời, trên mặt Ô Sát bỗng nhiên trúng một cái tát!

Do hấn nhìn thấy Yểm ngồi xuống liền nhanh chóng xông lên, bởi vậy bị đánh trong nháy mắt, ngay cả Lệ Tà đều không kịp ngăn cản.

Ô Sát bị đánh đầu óc choáng váng, một người cường tráng như vậy mà bị đánh lệch người.

Một màn này thật sự khiến người xem vui mừng khôn xiết, Hoàng Bắc Nguyệt ở một bên đã cười tươi.

Yểm mặc dù nhập ma, tuy nhiên tính cách..... Đây là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời đi.

Không nhìn nhạc đệm nho nhỏ này, Quân Ly trực tiếp đi tới, liếc Lệ Tà một cái.

"Quân Ly các hạ, đây là ý gì?" Lệ Tà cười lạnh hỏi.

"Thành Tu La không thể không có chủ, ý đồ của ta còn chưa đủ rõ sao?" Quân Ly thản nhiên nói, đi lên bậc thang, đứng ở cạnh vương tọa.

Lệ Tà nói: "Thành Tu La từ xưa đến nay chỉ nhận thức huyết thống, không nhận thực lực, Quân Ly các hạ cường thịnh cũng không thể cùng ta ký khế ước, càng không thể gọi về Ma thú Địa ngục."

"Có ngoại lệ."

"Chưa từng có ngoại lệ!" Lệ Tà sắc mặt xanh mét.

"Ha ha ha..." Hai người này vừa nói chuyện, ở một bên Yểm nghe lại làm càn cười lớn.

"Người cười cái gì?" Ô Sát phục hồi tinh thần lại, nhớ cái tát khuất nhục vừa rồi, giận dữ hét lớn, nhưng biết người này thủ đoạn hung ác quỷ dị, bởi vậy không lỗ mãng xông lên.

"Lệ Tà, đại gia an vị ở đây, nói lời này cũng không biết ngại! Người coi thường ta nhập ma mà mất trí nhớ sao?" Yểm đùa cợt nói xong, mới trừng mắt nhìn Ô Sát.

"Chuyện năm đó không thể tái hiện!" Lệ Tà hung hăng nói.

Yểm tiếp tục cười nhạo: "Tuy nhiên rất đáng tiếc a, người trăm phương ngàn kế giết Hoàng Bắc Nguyệt cũng thất bại, ngay cả Tu La vương cũng bức đi, mà Xú nha đầu chẳng những vẫn còn sống mà còn đã trở về."

Lệ Tà vẻ mặt khiếp sợ, tiềm thức chuyển ánh mắt tới tân nương dưới bậc thang.

Vừa rồi không nhìn kỹ, dưới khuôn mặt trang điểm tươi đẹp vẫn không che giấu được cặp mắt thanh lạnh cùng kiêu ngạo.

Thượng thức thần sắc khiếp sợ của Lệ Tà, Yểm tâm tình tốt đẹp, vẫy tay Hoàng Bắc Nguyệt "Xú nha đầu, lại đây."

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh hai tay đứng tại chỗ, lạnh lùng hỏi: "Ta vì sao phải qua?"

"Lại đây làm Tu La vương a!" Yểm đứng lên khỏi vương tọa, ống tay áo rộng thùng thình như tán xuống, thủ thế động tác "Xin mời" nàng.

"Nực cười, ta không phải người của Thành Tu La!" Hoàng Bắc Nguyệt gương giọng nói, lập tức phát hiện đôi mắt Lệ Tà nhìn về phía nàng tràn ngập địch ý, nàng giận dữ "Gặp quý Tu La vương! Ai thích thì làm, ăn thua gì tới lão tử!"

Cảm giác bị che giấu bùng nổ trong nháy mắt, nhìn Quân Ly trầm mặc cao thâm, Yểm mỉa hoặc vui cười, Lệ Tà sát khí nặng nề, Ô Sát giận dữ!

Những người này đã sớm rõ sự tình như lòng bàn tay, mà nay liên hợp lại tính kế một mình nàng.

Không ngờ Hoàng Bắc Nguyệt nàng cả đời tính kế người khác, hôm nay ngược lại bị người tính kế.

Chương 1092: Tu la vương 2

Trở tay lôi kéo, giá y trên người trong nháy mắt bị xé xuống, lộ ra trường bào tinh xảo màu đen bên trong, ánh mắt đảo qua mặt những người một lượt, không nói, xoay người đi.

Nàng không tức giận, ngửa đầu cười to.

Trong vương điện trống trải, tiếng vọng quanh quẩn như lao tù vây dã thú, chung quanh phá vòng vây nhưng lại vô tình bị bắn ngược trở về.

Từ bậc thang đi xuống vài bước, đột nhiên một bóng dáng thấp bé che ở trước mặt.

Thấp chỉ tới đầu gối của nàng, lúc nàng ngửa đầu cười to căn bản không nhìn thấy, bởi vậy bước chân xuống suýt giẫm đến người tí hon kia.

Song, chuyện không lường được là nàng bước xuống chẳng những không giẫm đến tiểu nhân kia, ngược lại bị một sức mạnh cường đại đẩy ngược về phía sau.

Nếu không phải nàng thân thủ lợi hại, mượn lực thổi về phía sau mà vững vàng rơi trên bậc thang, sợ rằng rơi rất bi thảm.

"Ha ha ha ha" Yểm vô tình cười lớn, "Xem bộ dáng nàng kia, ngốc đến đáng yêu!"

Hoàng Bắc Nguyệt không quay đầu lại hưởng ứng, chỉ hơi khiếp sợ

ngẩng đầu tiểu nhân đứng trên bậc thang.

Chân phải của nàng vì sức mạnh phản chấn vừa rồi mà mất cảm giác...

Mặc quần áo đỏ tím giao nhau, tóc ngắn ngang tai, tóc mái cùng lông mi phủ trên trán, lông mi cau chặt lại, nhắm lại mắt, cả khuôn mặt đều có chút ủy khuất nhăn nhó.

Rất giống đồng tử trong tranh tết, nhưng bộ dáng sàu khổ không có nửa phần vui mừng như đồng tử.

"Thiên Quỷ đại nhân?" Ô Sát hết sức khiếp sợ thốt lên.

Hít vào một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt cẩn thận nhìn tiểu hài tử, cô ta chính là Ma thú Địa ngục của Thành Tu La - Thiên Quỷ?

Hồi tưởng lại tình cảnh ở hồ máu Địa ngục, người bị ép thành máu loãng rót vào cung cấp nuôi dưỡng Ma thú Địa ngục, nhìn lại người nhỏ con này nhưng sức mạnh tương phản khiến lông tơ dựng đứng cả lên!

Ma thú Địa ngục bị thức tỉnh, Phong Liên Dục không có ở đây, làm sao cô ta thức tỉnh được?

Trước khi nàng có đáp án, Lệ Tà đã bước xuống, khó tin nhìn Thiên Quỷ, sau đó mới quay đầu nhìn lại Quân Ly "Là người?"

"Có cảm thấy khó tin khi không có huyết mạch Tu La vương cũng có thể thức tỉnh Ma thú Địa ngục hay không?" Yểm yêu nghiệt cười, làm càn vô lễ.

Quân Ly lạnh lùng nói:"Lệ Tà, thời đại không giống trước nữa."

Hắn vừa mở miệng, tiểu hài tử nhắm chặt hai mắt bỗng nhiên mở ra, con ngươi đen nhánh rất nhanh lướt qua Hoàng Bắc Nguyệt.

"Quân Ly, người trăm phương ngàn kế thức tỉnh ta, chính là vì nha đầu kia?"

"tân chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương." Quân Ly thản nhiên nói.

"A?" Thiên Quỷ cảm thấy hứng thú, tuy nhiên vậy khuôn mặt vẫn rất sàu khổ, liếc nàng một cái, sau đó xoay người "Đi theo ta."

Hoàng Bắc Nguyệt đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặt không biểu cảm, từ trên cao nhìn xuống ả.

Bốn năm cao thủ tuyệt thế trước mặt cũng vẫn trấn định như thế, đến mức người khác không thể xem thường.

Thiên Quỷ nghiêng đầu nói: "hậu nhân của Hiên Viên Cảnh có khác, lá gan không nhỏ".

Hoàng Bắc Nguyệt châm biếm giương môi, nàng không muốn đi, ai làm gì được.

Thấy nàng kiên định như vậy, núi Thái Sơn sụp trước mặt cũng không biến sắc, Thiên Quỷ cũng không vui mím môi, trên mặt sàu khổ lộ ra vẻ âm u.

"Đi cùng cô ta" Quân Ly nhàn nhạt mở miệng sau lưng nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười gằn: "Quân Ly, đừng gạt ta, ta là hạng người gì người không rõ sao, giải thích rõ ràng thì mọi thứ đều tốt".

"Người muốn biết cái gì"

"Vừa rồi Yểm nói là có ý gì"

"Nghĩa là dù người không có huyết mạch thành Tu La, nhưng vẫn có thể trở thành Tu La Vương". Chưa đợi Quân Ly lên tiếng, Yểm đã mở miệng trước.

Nhìn cặp mắt yêu mị đỏ như máu, Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu.

Quân Ly nói: "Người có Vạn Thú Vô Cương"

Lại liên quan tới Vạn Thú Vô Cương, Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ, vật này cũng thật phiền phức.

Nghe bọn hắn nói, Thiên Quỷ cũng mở miệng nói: "Trước kia ta hợp tác cùng Hiên Viên Cẩn..."

"Phốc..." Cô ta vừa nói xong, Yểm không nể mặt bật cười, nửa người nghiêng trên vương tọa, cười đến lăn lộn: "Hợp tác? Ha ha ha, người lại còn nói hợp tác?"

Thiên Quỷ quắc mắt nhìn hắn: "Người có ý gì?"

"Ý là người của Thành Tu La các người đều mặt dày", Yểm thoải mái cười to "Đừng quên người và Lệ Tà gộp lại đều là bại tướng dưới tay Cẩn nhi".

Bị Yểm kích thích, nhưng Thiên Quỷ không dễ trêu, không ngờ vẫn có thể nhẫn nhịn, không phát hỏa. Lệ Tà nhìn ả ẩn nhẫn cũng không phát tác.

Mà Hoàng Bắc Nguyệt cũng từ đối thoại của bọn họ đoán được vài

thứ, tâm tư hơi chuyển động thầm nghĩ.

Sức ảnh hưởng của Vạn Thú Vô Cương vượt xa suy nghĩ của nàng.

Lệ Tà đuổi tận giết tuyệt nàng, cho dù Phong Liên Dực nhiều lần ngăn cản, hấn cũng không từ bỏ ý định.

Trước cho rằng Lệ Tà sợ nàng trở ngại Phong Liên Dực đoạn tình tuyệt ái, cho nên không thể không giết nàng, hiện tại ngẫm lại chuyện này còn có ý vị sâu xa.

Liếc Lệ Tà, Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh nói: "Các vị thực phí hết tâm tư".

Lệ Tà trầm mặt, xem ra vẫn chưa bỏ cuộc.

"Muốn biết nhiều thêm thì theo ta" Thiên Quỳ nói.

Lần này Hoàng Bắc Nguyệt không cự tuyệt, sau khi nghĩ thông suốt, nàng biết tình cảnh của mình cũng không bị động như vậy.

"Đi thôi", cười nhạt, nàng đã đi xuống bậc thang.

Đi qua Thiên Quỳ, không ngờ Ma thú địa ngục này lại mở cánh tay ngăn ngừa, mặt không đổi sắc: "bế ta"

Hoàng Bắc Nguyệt sửng sốt, sau lưng Yểm cười cợt mới hiểu, trong lòng hơi kinh ngạc nhưng nàng không biểu hiện ra, rất nhanh ôm Thiên Quỳ lên đi xuống bậc thang.

Bên Vương tọa, bốn nam nhân nhìn theo bóng lưng nàng biến mất, từng người mới thu hồi tâm tư.

"Hắc tử, ta dám cược xú nha đầu này tuyệt đối không thể dựa vào được, người nhìn cô ta mười phần sai, nói tới giao hoạt gian trá, ta và người đều phải bái phục chịu thua cô ta". Yểm híp mắt nói.

Quân Ly chỉ trầm mặc không nói

Lệ Tà mơ hồ phần nộ, nói: "Quân Ly các hạ không có huyết mạch Thành Tu La, mạnh mẽ triệu hồi Ma thú Địa ngục, cho nên sau khi cô ta thức tỉnh chỉ có thể mang trạng thái trẻ nhỏ. Hiện tại muốn mượn sức mạnh Vạn Thú Vô Cương cho ả phát triển, sợ rằng không dễ như vậy!"

"Cô ta sẽ làm theo ý ta." Quân Ly không nghi ngờ, hần liếc mắt một cái là nhìn ra nha đầu kia là hạng người gì.

Trên thế giới này, người muốn đạt được một thứ gì đó thì nhất định cần phải hy sinh một thứ khác, rất công bình.

Hần biết nàng hiểu rõ quy tắc thế giới này.

Nàng vẫn tinh táo, thông minh, không giống cô gái bình thường vọng tưởng may mắn, biết hết thầy đều khổ cực mới đạt được, chưa từng không làm mà hưởng.

"Người tin cô ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời người sao?" Lệ Tà hừ lạnh một tiếng, nữ nhân kia, hần không dám nói hiểu rõ, nhưng cũng biết tuyệt đối không phải một người cơ hội.

"Cô ấy sẽ không." Quân Ly rất có tự tin "Ta phong ấn nguyên khí của ta trong Vạn Thú Vô Cương, nếu cô ấy có dị động, ta lập tức sẽ biết."

Nghe vậy, Lệ Tà mới thoáng yên tâm một chút.

Yểm nhàm chán trợn tròn mắt: "Ta nói, các ngươi rớt cuộc đùa cái gì? Đại gia không thích quanh co lòng vòng, thống thống khoái khoái ra ngoài tàn sát một hồi không phải tốt sao?"

"Đến một ngày ngươi giết hết sạch thì làm được gì nữa?" Ô Sát bất chợt vù vù mở miệng.

"Cũng đúng a, trước kia ta giết nhiều người như vậy, vẫn thấy rất nhàm chán." Yểm thờ dài, uể oải hỏi, "Vậy các ngươi muốn chơi đùa cái gì?"

"Ngươi không cần hỏi nhiều, đến lúc đó ngươi sẽ cảm giác thú vị hơn trăm lần so với giết người." Quân Ly thản nhiên nói, hần hiểu rõ cá tính Yểm.

Nếu hần cũng nói như vậy, Yểm cũng chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Hần bẻ đầu ngón tay nói: "Hắc tử, ngươi đừng gạt ta, nếu dám thì ta liền phản lại giết ngươi"

Hần đẹp đến mức khiến nữ nhân xấu hổ, giọng nói tà ác có cảm giác mỉa mai hoặc, trực tiếp khiến người ta phun máu mũi xúc động.

Phía bên này, Hoàng Bắc Nguyệt ôm Thiên Quỳ, dựa theo chỉ thị của hần đi tới một gian phòng, đặt hần trên giường đá.

Thiên Quỳ ngồi xếp bằng, không biết khi nào đã nhắm mắt lại.

"Vạn Thú Vô Cương ở trên người ngươi chứ."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, mặc dù ả nhắm mắt lại, tuy nhiên nàng biết đối phương thấy được, cho nên cũng không mở miệng.

Quả nhiên, nàng gật đầu một cái, Thiên Quỳ đã nói: "Vạn Thú Vô Cương được sáng tạo ra, có ba thời kỳ rất trọng yếu, hơn một trăm năm trước, mười chín năm trước, cùng với hiện tại, người hẳn hiểu rõ một ít."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, hẳn nói tiếp: "Hơn một trăm năm trước, Đại lục Tạt Nhĩ Tháp có thể nói là thời kỳ huy hoàng nhất. Hiên Viên Cẩn sáng tạo Vạn Thú Vô Cương, Cây Kết Ngạnh là cao thủ chú thuật, Tu La vương Lô Càng mạnh mẽ hung tàn, thánh quân Tống Vân Sương kinh tài tuyệt thế của Điện Quang Diệu, Dạ Vương Tiêu Lan quý dị thần bí của Tư U Cảnh. Ngoài Hiên Viên Cẩn, những người này đều xa lạ với người chứ?"

Quả thật ả nói một số người đúng là lần đầu tiên nàng nghe nói.

Tuy nhiên, thời đại kia không cần nghĩ cũng biết là bậc thịnh thế tao nhã thế nào, có điều hôm nay nàng không hứng thú nghe chuyện xưa.

"Thiên Quỳ các hạ, nói trọng điểm đi!"

Thiên Quỳ sắc mặt thờ ơ nói: "Vừa rồi Yểm nói không sai, ta quả thật thua dưới tay Hiên Viên Cẩn, năm đó Cây Kết Ngạnh muốn cùng bệ hạ Lô Càng đồng quy vu tận, thời khắc nguy cấp, Lô Càng triệu hồi ta.

Ta giết Cây Kết Ngạnh, chọc giận Hiên Viên Cẩn, cô ta đại náo Thành Tu La, khi đó cô ta không có Vạn Thú Vô Cương, nhưng ba năm sau, cô ta mang theo Vạn Thú Vô Cương xuất hiện lần nữa, ta cùng Lệ Tà không có cực nhỏ phần thắng, cô ta bức chúng ta lập khế ước với Vạn Thú Vô Cương, trọn đời thần phục khối hắc ngọc này, không được làm trái."

Hoàng Bắc Nguyệt hít một hơi, lập tức mỉm cười, nếu Hiên Viên Cẩn còn sống, tuyệt đối là đồng bọn ăn nhip cùng nàng!

"Hiên Viên Cẩn rời đi thì phong ấn ta tại hồ máu. Gần trăm năm sau khi cô ta chết, Vạn Thú Vô Cương mai danh ẩn tích. Đến khi mười chín năm trước Hiên Viên Vấn Thiên xuất hiện, hắn có Vạn Thú Vô Cương, Lệ Tà đành phải bại lui, hắn trong cơn giận dữ mời bộ hạ triệu hồi ta, đáng tiếc Tu La vương Thương Mặc thích mỹ nhân không ngó ngang đến giang sơn, bị Huyền Xà Âm Hậu đầu độc, buông tha triệu hồi, cuối cùng bị thánh quân Tống Mịch của Điện Quang Diệu thừa dịp nhảy vào, ôm hận mà chết."

"Người hiện tại hắn đã hiểu vì sao Lệ Tà muốn đẩy người vào chỗ chết rồi chứ." Thiên Quỷ cười lạnh một tiếng "Đại khái chính là số mệnh, người có Vạn Thú Vô Cương, đầu độc tân nhiệm Tu La vương, đừng nói Lệ Tà không thể tha cho người, ta cũng không thể tha."

Hoàng Bắc Nguyệt tự động quên câu nói của ả, hiện tại mọi thứ về Phong Liên Dục, nàng cũng tự động tránh không muốn nhắc tới.

"Nói như vậy, ai là chủ nhân Vạn Thú Vô Cương, ai có thể khiến người cùng Lệ Tà thần phục đều trở thành vua của Thành Tu La?"

"Lời nói như thế không sai, tuy nhiên, cũng phải xem thực lực người kia." Thiên Quỷ lạnh lùng nói, "Vừa rồi lúc người ôm ta, ta lặng lẽ sờ qua mạch đập của người, người hiện tại chỉ có ba trong năm loại chú ấn?"

"Không sai." Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, ở trước mặt kẻ mạnh dị thường này, nàng biết thực lực mình rất khó ẩn giấu.

Thiên Quỷ nói:"Ba loại chú ấn, Quân Ly lại nói người rất mạnh, xem

ra, ta cũng nên cẩn thận một chút."

"Hẳn phí nhiều thủ đoạn tìm ta chắc là vì ngươi, ta đoán không sai thì ngươi hình thái này cũng không phải bộ dáng bình thường."

Thiên Quỳ gật đầu "Lúc Hiên Viên Cẩn phong ấn ta đã lấy nguyên khí Vạn Thú Vô Cương áp chế, hiện tại ngươi chỉ cần mỗi ngày lấy nguyên khí truyền vào kinh mạch ta, mười hai ngày sau, ta tự nhiên có thể khôi phục."

"Quân Ly đã đủ mạnh mẽ, ta không rõ hẳn còn muốn ngươi làm gì?" Quân Ly cùng Yểm cộng lại cũng đủ quấy khối đại lục long trời lở đất.

Thiên Quỳ trầm ngâm chốc lát nói: "Ta ngay từ đầu nói mấy người kia, trừ Thành Tu La chúng ta thì hậu nhân Cây Kết Ngạnh, thánh quân Điện Quang Diệu, Dạ Vương của Tur U Cảnh, cùng với hiện tại Tổng Mịch không biết tung tích đều không phải hạng người hời hợt."

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc, những người này, trừ hậu nhân Cây Kết Ngạnh, đại bộ phận cũng là nàng muốn đối phó, ít nhất là Tổng Mịch.

"Bắt đầu đi." Tựa hồ hiểu rõ suy nghĩ của nàng, Thiên Quỳ cũng không dài dòng, hai tay kết ấn, nhẹ nhàng hít một hơi, an tĩnh ngồi.

Quân Ly đã sớm an bài ổn thỏa hết thảy, xem ra, nàng muốn cự tuyệt cũng không cự tuyệt được.

Khóe miệng lạnh lùng cong lên, Hoàng Bắc Nguyệt cũng dứt khoát ngồi trên giường, khoanh chân ngồi phía sau Thiên Quỳ, nguyên khí màu đen trong lòng bàn tay chậm rãi xuất hiện, nàng chậm rãi đặt trên thân thể nhỏ.

Nhất thời nguyên khí màu đen tiến vào, thần thức của nàng cũng chạy theo vào kinh mạch Thiên Quy.

Không phải chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương nên nguyên khí màu đen di chuyển chật vật chậm rãi trong kinh mạch ả.

Tuy nhiên, bởi tốc độ chậm nên lần đầu tiên nàng nhìn thấy kinh mạch ma thú.

Bởi vì trước từng thấy kinh mạch Tiểu Hồ nên hiểu rõ kinh mạch thần thú, song ma thú khác thần thú, kinh mạch bọn họ càng cứng cõi hơn.

Vách kinh mạch còn có một tầng màng mỏng bao trùm, những màng thoát nhìn yếu ớt, nhưng mỗi khi nguyên khí màu đen tới gần, chúng sẽ sinh ra lực đẩy thật lớn bài xích nguyên khí màu đen.

Hoàng Bắc Nguyệt không thể không gia tăng nguyên khí, tiếp tục len lỏi đi trước.

Hai canh giờ sau, nguyên khí mới khó khăn tới bên trong kinh mạch, nơi này là chỗ mạch máu, mặc kệ là triệu hồi sư, thần thú, hay là ma thú, chỉ cần bị phá hư nơi này chắc chắn sẽ nguy hiểm tới tánh mạng.

Bởi vì bọn họ ngưng tụ nguyên khí ở chỗ này, giống như trái tim có vô số kinh mạch liên tiếp, tất cả nguyên khí theo kinh mạch đi vào, cũng tụ tập ở chỗ này.

Chỉ cần nàng thoáng động tay chân một chút, thần không biết quỷ không hay, ma thú này...

Hoàng Bắc Nguyệt tuy nghĩ như vậy, song ý nghĩ này chỉ chợt lóe

đã từ bỏ.

Quân Ly dám phóng tâm để nàng đến trợ giúp Thiên Quỳ, sao lại không làm biện pháp phòng hộ chứ?

Sợ rằng nàng chưa kịp động thủ, hấn sẽ lập tức phát hiện.

Cho nên, Hoàng Bắc Nguyệt không suy nghĩ nhiều, khiến nguyên khí màu đen ở trong khí nguyên vận chuyển một vòng rồi đi ra ngoài, đột nhiên thần thức liếc nhìn khí nguyên một lần, một vệt đen lặng lẽ nổi lên trên nguyên khí đỏ thắm, thần không biết quỷ không hay chui vào trong nguyên khí vận chuyển của nàng.

Thần thức cảm giác rất nhạy cảm, nàng lập tức nhận thấy vệt khí đen này không thuộc về nàng!

Song, khí tức này vừa khít với khí tức của Vạn Thú Vô Cương khiến nguyên khí của nàng không cự tuyệt được!

Hoàng Bắc Nguyệt kinh hãi, tách vệt đen ra, nhưng bọn chúng vừa tiếp xúc đã hoàn toàn hòa vào nhau như nước sữa, nàng loay hoay đầy mồ hôi cũng không thể tách được vệt đen kia!

Theo khí đen dũng mãnh tiến vào, một tia nguyên khí trong nguyên khí màu đỏ của Thiên Quỳ cũng tiến vào trong nguyên khí của nàng.

Hết thảy giằng co ngán ngùn mười mấy giây, song khiến nàng cảm giác vô cùng dày vò, lúc màu đen cùng màu đỏ dung hợp cũng không có chuyện đặc biệt gì phát sinh.

Nguyên khí lại bình tĩnh chạy trong kinh mạch.

Chương 1093: Tu la vương 3

"Làm sao vậy?" Vừa rồi lúc nàng rối ren muốn bài xích khí kia, bàn tay hơi dùng sức đặt trên lưng Thiên Quỷ, cho nên giờ phút này ả mới lên tiếng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt trống ngực nhanh hơn, chuyện vừa rồi chẳng lẽ ả không có cực nhỏ cảm giác sao?

"Không có gì, điều động thêm nhiều nguyên khí vào mới có thể di chuyển bình thường." Nếu Thiên Quỷ không phát hiện, nàng cũng không dự định nói ra.

Bởi vì vết đen kia vừa khít khít tức của Vạn Thú Vô Cương.

Nói vậy ngay cả Thiên Quỷ cũng không biết trong khí nguyên chính mình có khí tức của Vạn Thú Vô Cương.

Thứ này nhất định là Hiên Viên Cẩn lưu lại, là tốt hay xấu không cần nói cũng biết.

Đối với một con siêu cường ma thú làm sao có thể yên tâm?

Về phần vết đen kia bị đưa vào cùng màu đỏ là cái gì nàng cũng không biết.

Tuy nhiên một khi tương đồng cùng Vạn Thú Vô Cương thì nàng sẽ không lo lắng.

Nguyên khí vận chuyển một vòng trong kinh mạch, gần bốn canh giờ

mới chấm dứt, sự tình có vẻ đơn giản nhưng lại khiến nàng mệt mỏi rã rời, sau khi kết thúc liền trở lại vách phòng Thiên Quý an bài mà nghỉ ngơi.

Bởi vì vừa rồi ngoài ý muốn nên nàng cũng không trực tiếp nghỉ ngơi, ném hai khối đan dược khôi phục thể lực vào miệng, nàng lập tức ngồi xếp bằng, cẩn thận xem xét phù nguyên chính mình.

Quả nhiên vừa rồi màu đen nồng nặc đã theo nguyên khí chảy vào phù nguyên của nàng.

Năm loại màu nguyên khí tách biệt nhau xoay tròn. Ba loại thuộc tính băng, lôi, hỏa cực mạnh, nhan sắc đậm đặc nhất.

Giữa những nhan sắc có nguyên khí màu đen tồn tại, mà nay, khí đen nồng nặc lại vừa khít cùng nguyên khí màu đen của nàng, cùng di chuyển.

Một tia màu đỏ thán nhiên bị nồng nặc màu đen bao vây lấy, giống như tiểu nòng nọc kéo cái đuôi di chuyển.

Nàng thử làm nguyên khí chính mình dung hợp cùng màu đen, sau đó chảy xuống kinh mạch.

Màu đen gắt gao bên nhau, mãi đến cổ tay mới gián đoạn.

Tuy nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, nhìn cổ tay thì đột nhiên khiếp sợ không nói nên lời.

Lúc màu đen gián đoạn lui về, màu đỏ lại vẫn ở lại cổ tay, chậm rãi hiện ra ngoài da, hình thành ký tự vừa mịn vừa nhạt cong lên.

Hình cong chẳng có gì lạ, khiến nàng khiếp sợ chính là thói quen sử

dụng bùa chú, lập tức nhận ra hình cong này là mở ra kí hiệu bùa chú!

Gọi là mở ra kí hiệu bùa chú? Đó là bậc thứ nhất trong bùa chú!

Nàng khiếp sợ không nói ra lời, tay kia thử lau đi, song kiểu bùa này như hình xăm, không lau đi được.

Trái tim đập thình thịch, đợi trong chốc lát, màu đỏ cong lên, rớt cuộc chậm rãi biến mất trên da.

Nàng trở lại phù nguyên xem xét một lần nữa, phát hiện màu đỏ này lại ngoan ngoãn trở lại quấn vào màu đen, di chuyển như nòng nọc.

Kế tiếp nàng vẫn theo phương pháp cũ thử hai lần, kết quả đều giống nhau, màu đỏ chỉ cần cháy xuống sẽ biến ký tự đầu tiên của bùa chú trên cổ tay nàng.

Nếu nhiều ký hiệu hơn thì không biết cuối cùng sẽ biến thành một bùa chú gì?

Trong lòng có chút chờ mong, đồng thời lại hơi bất an.

Mặc kệ thế nào, đối với chuyện và vật không biết, ai cũng có cảm giác này đi.

Làm xong này hết thảy đã là đêm khuya, nghĩ đến ngày mai còn phải tiếp tục, Hoàng Bắc Nguyệt định đi ngủ, ngay lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Mấy người kia đi vào chắc không biết gõ cửa, hướng hồ loại lực đạo này, nàng lập tức đoán được người đến là ai.

Quả nhiên, xuống giường mở cửa phòng ra, đúng là Vị Ương đứng ở ngoài, đang cầm một mâm bày giá y (áo cưới), ánh mắt lấp lánh nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép mỉm cười: "Đêm hôm khuya khoắc, Vị Ương các hạ có gì chỉ giáo?"

"Linh tôn đại nhân bảo ta đưa cho ngươi." Vị Ương lạnh lùng nói, đưa mâm cho nàng "Hôn lễ sau mười hai ngày cử hành, hấn bảo ngươi chuẩn bị tốt."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, hôn lễ? Nàng tưởng Quân Ly để nàng tới đây chỉ là một cái bẫy, không ngờ vẫn còn tổ chức hôn lễ thực sự.

Mười hai ngày sau, không phải vừa vặn lúc Thiên Quỳ khôi phục sao?

Quân Ly a Quân Ly, ngươi rốt cuộc tính toán gì?

"Hấn ở đâu?"

"Ta làm sao biết?" Vị Ương hừ lạnh một tiếng, nhìn về ánh mắt nàng, mang theo hận ý thấu xương "Hoàng Bắc Nguyệt, bệ hạ khổ sở vì ngươi như vậy, thế mà ngươi phản bội hấn!"

"Ngươi biết cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mặt "Được rồi, giá y ta nhận, ngươi có thể đi."

Nàng lui ra muốn đóng cửa, Vị Ương lại ngang nhiên vươn tay để ở cửa, nói nhanh: "Người giết Âm Hậu không phải bệ hạ, là hấn. Hấn lấy Vương Ti của Âm Hậu, hấn muốn cả Thành Tu La đối phó bệ hạ. Hoàng Bắc Nguyệt, bệ hạ thật tình với ngươi, ngươi nhẫn tâm hại hấn sao?"

Vị Ương vừa nói xong, lập tức xoay người vội vã rời đi, nửa câu cũng không giải thích.

Hoàng Bắc Nguyệt lấp bắp kinh hãi, không ngờ Vị Ương còn trung thành đến mức này.

Tuy nhiên Vương tử là cái gì? Rất trọng yếu sao? Nàng chưa bao giờ nghe nói, tuy nhiên nếu Vị Ương nói như vậy thì vương tử khẳng định không đơn giản.

Nàng nhất định phải nghĩ cách hỏi thăm.

Đáng tiếc mấy ngày kế tiếp không nhìn thấy Quân Ly xuất hiện, chỉ có Yểm thường thường đến làm phiền nàng một chút, người này không có ý tốt, hơn nữa biết Quân Ly vẫn muốn thành thân cùng nàng nên cố ý phá hư, gạt nàng phạm sai lầm, muốn vô sỉ bao nhiêu có bấy nhiêu.

Yểm trước kia ở trong hắc thủy cấm lao vẫn do dự, hôm nay hẳn thực sự tà ác không từ thủ đoạn, mới thực sự khiến người ta sợ hãi.

Cho nên vì tránh Yểm, mỗi ngày theo lệ vận chuyển nguyên khí, nàng vẫn tình nguyện nán lại trong phòng Thiên Quý chốc lát, mặc kệ khuôn mặt ả cự tuyệt, nàng vẫn làm bộ không nhìn, ở lại hỏi đông hỏi tây.

Dù sao Thiên Quý nếu mất hứng giết nàng thì trên đời này không có người thứ hai giúp ả được.

Về điểm này, Hoàng Bắc Nguyệt thực sự không sợ.

Lui vận bước mà nói, bọn họ bây giờ ai giết ai còn chưa biết.

Ngày đó sau khi vận chuyển nguyên khí, tay Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi rời khỏi lưng Thiên Quỳ, nhẹ nhàng "Xoạt" một tiếng, nói: "Ta đã có thể cảm giác nguyên khí trong kinh mạch người bắt đầu tùy ý sinh trưởng, loáng thoáng bài xích nguyên khí của ta."

Thiên Quỳ gật đầu, từ chối cho ý kiến, nhắm mắt lại, vẫn bộ mặt trẻ con nhăn nhó khiến người ta không thích.

"Người trốn ở chỗ ta, vì tránh Yểm sao?" Thiên Quỳ thản nhiên hỏi.

"Đương nhiên, tên kia vô sỉ cực kỳ!" Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ, mấy ngày trước lúc tắm rửa bị Yểm mạnh mẽ xông vào, suýt bị hấn ăn đậu hủ, nàng thà ở chỗ này nhìn vẻ mặt nhăn nhó của Thiên Quỳ còn hơn.

"Ta có cách khiến hấn không làm phiền người."

"A? Nói mau!"

Thiên Quỳ nhắm mắt lại, vươn một tay nho nhỏ, từ nạp giới chính mình lấy ra một đoạn đao đen nhánh.

"Hấn không làm phiền người, người cũng không đến làm phiền ta nữa."

Hoàng Bắc Nguyệt nghi hoặc nhìn đoạn đao, hoài nghi: "Đây là cái gì?"

Mặc dù trên lưỡi đao đen nhánh cảm giác có nguyên khí cường đại lưu động, biết đây là một vũ khí hiếm thấy, song nàng cũng không thiếu vũ khí, hơn nữa biết Yểm hình như cũng không thiếu.

"Hắn sử dụng lưỡi hái chỉ có nửa đoạn màu đỏ phía trên phải không?" Thấy nàng không đánh giá được hàng, Thiên Quý đành giải thích, "Địa hỏa song nguyệt liêm, năm đó nửa đoạn này bị Hiên Viên Cảnh dùng để phong ấn ta, người chỉ cần đưa cho Yểm, hắn tự nhiên sẽ đáp ứng không làm phiền người."

Hoàng Bắc Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng cầm đoạn đao lại, nhẹ nhàng vuốt ve, tấm tắc sợ hãi than: "Chỉ là đoạn đao mà nguyên khí bên trong cũng kinh người như thế."

"Nguyên khí bên trong đều là của ta." Thiên Quý mơ hồ cau mày, có chút không cam lòng "Đoạn đao màu đen này chỉ cần thương tổn ai sẽ cuộn cuộn không ngừng hút nguyên khí từ vết thương người đó, người phải cẩn thận."

"Nếu như vậy, vì sao phải trả lại cho hắn?"

"Người không xuôi dòng làm cái nhân tình này, chính hắn cũng tới đoạt trở về." Thiên Quý không nhịn được "Được rồi, người đi đi."

Hoàng Bắc Nguyệt nháy xuống giường đá, thu hồi đoạn đao, trước khi đi nói: "Được rồi, năm đó Hiên Viên Cảnh phong ấn người, trừ thanh đoạn đao này còn có cái gì?"

"Mấy ngày nay người rất hiếu kỳ chuyện này, thế nào, người muốn phong ấn ta?" Lạnh lùng ngược mắt lên, trong giọng nói Thiên Quý mang theo một tia trào phúng.

"Đương nhiên không phải, ta chỉ tò mò một chút thôi." Hoàng Bắc Nguyệt nhún nhún vai, nàng tưởng tận hỏi sáng khoái về chuyện phong ấn, chỉ muốn biết trong cơ thể Thiên Quý có vết đen cùng cổ tay nàng từ từ hình thành bùa chú rồi cuộc là cái gì.

"Không cần tò mò, muốn phong ấn ta, chờ người đủ năm loại chú ấn mới tính là đủ một điều kiện." Thiên Quỷ nói.

Sau khi nói xong, ả không để ý tới Hoàng Bắc Nguyệt, lấy nguyên khí bao quanh thân thể, không muốn nghe nàng nói gì nữa.

Năm loại chú ấn sao?

Hoàng Bắc Nguyệt vô tình bĩu môi cười cười, xoay người ra khỏi phòng.

Nhẹ nhàng vuốt ve cổ tay của mình, hơn nữa hôm nay đã có bảy cái màu đỏ, từ từ hình thành bộ dáng bùa chú sơ bộ.

Cứ như vậy mà nói nói, một ngày một cái màu đỏ, tổng cộng mười hai cái.

Nàng tìm kiếm trong đầu bùa chú nào có mười hai nét, nhưng nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiệu quả, hơn nữa hình dạng bùa chú xiêu xiêu vẹo vẹo, viết được mười điểm nguệch ngoạc, ngay cả bản thân cũng mơ hồ đoán.

Hiên Viên Cẩn a Hiên Viên Cẩn, người rút cuộc để lại thứ gì vậy?

Hôm nay không ở lại chỗ Thiên Quỷ lâu, lúc đi ra may mắn không gặp phải Yểm.

Hai ngày nay trong đầu nàng một lòng nghĩ đến chuyện vương tử, trước bị Yểm trì hoãn, hiện tại vừa lúc có thời gian, nàng muốn đi vương điện xem một chút.

Dọc đường đi không nhìn thấy nửa người của Thành Tu La, thật kỳ quái, đột nhiên phía sau một luồng sát khí mạnh mẽ tới gần, nàng cả

kinh, có thể nhanh chóng tránh ra, song tránh ra trong nháy mắt, thân thể cơ hồ bị đóa hoa yêu hồng vây quanh!

Trên trán xạm lại, tên gia hỏa đã đuổi đến nhanh như vậy.

Nàng tâm thần tinh táo, thay đổi nguyên khí hàn băng hộ trên cánh tay, miễn cưỡng đỡ lại hoa hồng.

Cánh tay tê dại, cả người nàng đẩy nửa bước về phía sau, có chút mím môi.

Xuống tay thật ác độc, mặc dù đã nhiều lần lĩnh giáo thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, nhưng mỗi một lần trong lòng đều có chút đau đớn.

Trước kia Yểm sẽ không thương tổn nàng, mà hiện tại..... Bởi vì hắn đã không còn đau lòng nàng, cho nên mỗi một lần tay không chiếm được, hắn liền bất chấp thương tổn nàng!

"Ta khinh!" Không nhịn được thấp giọng mắng "Người rốt cuộc khi nào để ta yên!"

Bóng dáng Yêu hồng từ hoa hồng sắc sỡ hoa lệ nở rộ xuất hiện, hắn mặt mày diễm lệ, mang theo một tầng tức giận hơi mỏng.

"Dám chửi ta? Xú nha đầu, người gạt ta ta còn chưa tính sổ đâu!"

"Ta lừa ngươi khi nào!?" Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói, lần trước tắm rửa vì né tránh hắn biến thái công kích, nàng như ngựa mất móng trượt ngã trên mặt đất, hiện tại thắt lưng vẫn đau rát!

Nếu tính nợ thì cũng là nàng tìm hắn tính đi!

"Hừ! Lần trước ta giúp ngươi, ngươi đã đáp ứng theo đại gia cùng

nhau, hiện tại mỗi ngày người dám trốn ở chỗ Thiên Quỳ! Ngay cả đại gia cũng dám lừa gạt, người chán sống".

"Nực cười! Lần trước ta đã nói nếu người thuyết phục được Quân Ly thì ta sẽ theo người. Người đi tìm hắn đi!" Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói vừa đỡ công kích của hắn.

Chương 1094: Tu la vương 4

Yểm cười gian một tiếng:"Chỉ cần gạo nấu thành cơm, lo gì không thuyết phục được hần?"

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt đông lạnh, cặp mắt nguy hiểm nheo lại, Yểm nhìn mà giật mình, tưởng nàng giận dữ muốn chiến một trận với hần.

Vừa hay sống ở Thành Tu La đang nhàm chán, đại chiến một hồi với nàng cũng không tồi!

Yểm xoa tay chờ, có điều hần đúng là đánh giá thấp tâm tư Hoàng Bắc Nguyệt, nàng vừa mới lạnh như băng, sau lại chậm rãi cười xòa.

"Yểm, chúng ta đánh nhau cũng không có ý nghĩa, trừ phi ngươi giết được ta, nếu không vĩnh viễn không có ngày ta cúi đầu."

Yểm trầm ngâm chốc lát, giết nàng không có lợi lắm.

"Ta có một giao dịch, có thể ngươi sẽ thấy hứng thú." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

"Chỗ ngươi mà cũng có thứ ta hứng thú? Ta không tin, là cái gì?"
Yểm khinh thường hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thừa nước đục thả câu, lấy đoạn đao màu đen từ nạp giới ra, quơ quơ một cái "Ngươi biết vật này chứ?"

Yểm sáng mắt lên vội vàng hỏi:"Ngươi lấy nó ở đâu?"

"Không cần hỏi ta lấy được ở đâu, ta hỏi ngươi, ta trả đoạn đao cho ngươi, để ngươi có Địa hỏa Song Nguyệt Liêm hoàn chỉnh, đổi lại xóa bỏ chuyện lúc trước?"

"Cái này thì dễ thương lượng, ngươi cho ta nhìn nó một chút." Yểm xoa xoa tay, không thể chờ đợi được muốn nhìn bảo bối mà hấn lạc mất cả trăm năm nay.

Hoàng Bắc Nguyệt nhấc tay lên cao, đi qua hấn nói: "Ta không dễ tin tưởng lời của ngươi."

Nếu đặt Yểm vào thời hiện đại, tuyệt đối xứng đáng là ảnh đế! Thái độ trong nháy mắt xoay chuyển 180 độ, cười quyến rũ liên tục.

"Không thành vấn đề, chuyện lần trước xóa bỏ! Cô bé đáng yêu, ngươi còn muốn ta làm thế nào? Nếu không, ta giúp ngươi đấm đấm bả vai nhé? Hiện tại thắt lưng còn đau hay không? Ta giúp ngươi xoa xoa nhé, ngày hôm qua ta thật sự rất khốn kiếp, hấn là phải nhẹ nhàng một chút mới đúng..."

Càng nói càng vô sỉ...

Hai người cùng tiến vào vương điện, Yểm vẫn lái nhái nói.

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ, định trả đoạn đao cho Yểm, để hấn nhanh rút đi, nhưng đột nhiên phát giác hào khí trong vương điện có điều bất thường.

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, liếc mắt nhìn, trong vương điện thênh thang có rất nhiều người.

Trưởng lão của Thành Tu La, văn thần, võ tướng, mười hai Ma thần,

Ma thú bảo vệ, Ma thú Vương tộc đều đứng chỉnh tề trật tự, nghiêm túc trang nghiêm, cùng nhìn Tu La vương lãnh khốc trầm mặc ở vương tọa trên cao.

Trái tim đột nhiên đập mạnh bên tai, không hề nghe thấy tiếng gì khác.

Trong đời luôn luôn có lúc sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn mà không thể trở tay kịp, liệu những lúc như vậy có làm mất hi vọng của chính mình không?.

Có lẽ luôn luôn có một người mà người muốn duy trì khoảng cách với hắn, song lại ngoài ý muốn gặp lại một lần nữa.

Lúc như vậy, có thể mỉm cười như cũ hay không?

Nhưng hiện tại, ngay cả nửa nụ cười cũng không làm được...

Mọi người trong Vương điện cũng nhìn nàng, vô số ánh mắt đều mang theo cảm xúc bất đồng, nhưng đều có điểm chung, đó là lạnh như băng.

Những tầm mắt ấy nàng có thể bỏ qua tất cả, duy nhất có một ánh mắt mà như ruồi bâu lấy mật, khiến nàng không thể ẩn núp.

"Xem ra có chuyện lớn xảy ra."

Bên tai bắt đầu nghe được tiếng động bên ngoài, lọt vào tai đầu tiên là lời lải nhải của Yểm.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức khôi phục, hít một hơi, Lệ Tà bên cạnh vương tọa cười lạnh một tiếng.

Nụ cười thâm ý này khiến lòng nàng thất lại, không kịp suy nghĩ cẩn thận chuyện biến hóa bất ngờ, Tu La vương trên vương tọa đã thản nhiên mở miệng.

"Bắt lại."

Lệ Tà thân ảnh khẽ nhúc nhích, trong chớp mắt tới gần bọn họ, Hoàng Bắc Nguyệt quyết định thật nhanh, giao hoạt lui từng bước. Yếm thấy vậy ra tay, hoa hồng bay ra, bị một trận gió thổi tán loạn.

Xuyên thấu qua vô số hoa hồng, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu liếc nhìn nam nhân lạnh lùng bất động trên vương tọa, ánh mắt hắn không có cảm tình nhẹ nhàng nhìn nàng, trong lòng đau nhói, nàng xoay người bay nhanh.

"Xú nha đầu! Mau đưa đoạn đao cho ta!" Yếm tung một chiêu với Lệ Tà xong liền hô to với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm đoạn đao một chút, nhanh chóng quyết định thu đoạn đao vào nạp giới, không để ý tới hắn.

Nếu trả đoạn đao cho hắn, không cần phải nói hắn sẽ càng khùng bố, thêm vào Quân Ly càng đáng sợ.

Nhìn thấy nàng cự tuyệt, Yếm ngẩn ra, sau đó giận dữ, trong ánh mắt đỏ đậm hiện lên sát ý, đột nhiên không đối chiến với Lệ Tà nữa, đuổi theo nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đã đánh bay một kẻ đầu người thân thú, bay nhanh ra ngoài.

Nhưng Yếm đứng quá gần bên cạnh, duỗi tay ra là có thể bắt được nàng.

Nàng như con cá lính hoạt, Yểm duỗi tay ra vồ hụt, trong cơn giận dữ đầu ngón tay đột nhiên có một đóa hoa cực lớn bay ra, hung hăng đánh vào lưng nàng.

Trong miệng dâng lên vị tanh ngọt, mùi máu tươi xông lên tràn ra khóe miệng.

Dù như thế, nàng không hề dừng lại dù chỉ một chút, dưới chân như cưỡi gió lướt qua Yểm ra khỏi vương điện.

"Ngự thổ: Dời núi vây thành!"

Giữa ngón tay, nhất tề bùa chú bay xuống, ký hiệu phía trên nhanh chóng biến mất, dũng mãnh tiến vào đất. Trong lúc đó, trước vương điện, một ngọn núi đột ngột mọc lên, phá vỡ cửa cung điện hùng vĩ, chặn lại đường đi.

Trên đỉnh gạch đá sụp xuống, Hoàng Bắc Nguyệt tránh né hòn đá, bay nhanh đến phòng Thiên Quỳ.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Thiên Quỳ đương nhiên cũng cảm ứng được, trên mặt nhăn nhúm có một tia khiếp sợ, gương mặt nhìn nàng: "Ta cảm giác được khí tức vương tộc!"

Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì, một tay ôm ả đi.

"Ai tới?" Thiên Quỳ không hờn giận hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, vất vả nuốt ngụm máu tinh ngọt vừa dâng lên trong họng, nhưng không trả lời vào vấn đề mà hỏi ngược lại: "Thiên Quỳ, ngươi có bao nhiêu phần trung thành với Tu La vương?"

"Người hỏi cái này làm gì?".

"Trả lời ta!" Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên quát chói tai.

Thiên Quỳ lắp bắp kinh hãi, chưa bao giờ có người hô quát ả như vật, cho dù là Tu La vương cũng có ba phần cung kính ả, nhưng nha đầu này dám.....

Mặc dù vô lễ, nhưng hiện cảm giác nguyên khí rung chuyển bốn phía, hơn nữa bên khóe miệng Hoàng Bắc Nguyệt có vết máu, mơ hồ nói lên tình hình nghiêm trọng trước mắt.

Bởi vậy Thiên Quỳ nói:"Chỉ cần Tu La vương có Vương Tỉ trong tay, ta trung thành hoàn toàn."

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, nàng hiện tại đã hiểu vì sao Quân Ly muốn giết Âm Hậu, cướp Vương Tỉ, hóa ra hẳn đã có kế hoạch sẵn từ trước.

Nghe thấy nàng cười lạnh, Thiên Quỳ càng nghi hoặc, suy nghĩ một chút, hỏi: "Chẳng lẽ Tu La vương đã trở về?"

"Người đoán không sai." Hoàng Bắc Nguyệt xoa vết máu bên khóe miệng, tiếp tục hỏi: "Có một số việc bất thường, Minh đã chết, Phong Liên Dực không thể đoạn tình tuyệt ái. Nhưng vừa rồi Lệ Tà so chiêu cùng Yểm cho thấy thực lực Lệ Tà tăng mạnh, ta không rõ vì sao?"

Thiên Quỳ thản nhiên nói: "Rất đơn giản, Minh chết đi, nguyên rủa của Cây Kết Ngạnh bị phá hủy. Tu La vương không cần đoạn tình tuyệt ái, chỉ cần vứt bỏ lòng yêu thương thì có thể chính thức ký khế ước với Lệ Tà."

Bước chân chạy nhanh đột nhiên dừng lại, trên mặt hiện đầy vẻ khiếp sợ, trong đầu hiện lên ánh mắt lạnh lùng vô tình của hắn khi nhìn mình vừa rồi.

"Người làm sao vậy?" Thiên Quỷ ngẩng đầu liếc nàng, bất ngờ phát hiện hốc mắt của nha đầu kia hình như có chút đỏ lên.

Chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương, kiên định như nàng mà mắt cũng đỏ.

"Cái gì gọi là vứt bỏ yêu thương?" Bước chân chỉ dừng lại chốc lát, đầu óc của nàng liền tỉnh táo lại, tiếp tục chạy như điên về phía trước. Sau khi ra khỏi Thành Tu La thì lập tức triệu hồi Băng Linh Huyền Diệu bay lên cao.

Đón gió lạnh, Thiên Quỷ lạnh lùng giải thích: "Trước khi có nguyên rủa từ Cây Kết Ngạnh, Thành Tu La không có đoạn tình tuyệt ái, nhưng điều kiện ký khế ước với Ma thú Vương tộc là không thể yêu người khác. Bởi vậy, các đời Tu La vương lựa chọn vương hậu đều tự mình lập khế ước, nếu yêu người đó sẽ bị khế ước phong ấn chính mình, trừ khi vương hậu chết thì phong ấn mới mở ra."

Thiên Quỷ vừa nói, chậm rãi nhìn nàng một cái: "Tuy nhiên, các đời Tu La vương rất ít sinh lòng ái mộ, vương hậu cũng không nhất định là người mình thích. Nhưng theo ta biết, mỗi một vị Tu La vương sinh lòng ái mộ đều có kết cục rất bi thảm. Cho nên ta cảm giác nếu hiện tại bệ hạ vứt bỏ yêu thương chính là lựa chọn thông minh."

"Đúng vậy, tại sao phải lãng phí tính mạng vô ích vì tình yêu không có tương lai chứ? Chờ lâu cũng không có kết quả phải không?" Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu mỉm cười, trong tích tắc, Thiên Quỷ nhìn thấy nước mắt nàng chảy xuống.

"Người khóc cái gì?"

"Ta không khóc."

"Vậy cái gì rơi vào tóc ta?"

"Gió lớn quá."

Thiên Quỳ im lặng hồi lâu, một lát sau mới hỏi:"Tại sao người muốn dẫn ta đi? Người thật sự muốn giúp Quân Ly sao?"

"Để người ở lại, Phong Liên Dực lúc này không có Vương Tỉ, nói vậy người cũng sẽ không nghe lời hấn phải không?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh.

"Bệ hạ huyết thống thuần khiết, ta sẽ nghe theo ngài ấy. Nhưng nếu Quân Ly mang theo Vương Tỉ xuất hiện, sẽ không nhất định, dù sao Vương Tỉ mới là chỗ kế ước của bốn ma thú. Chỉ Lệ Tà mới trực tiếp ký kế ước cùng vương tộc."

"Cho nên để người lại cũng vô dụng!" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu đón gió, trong đầu loại bỏ những suy nghĩ lung tung, nhìn xa xa suy tính kế tiếp nên làm gì.

Trước tiên muốn đem Thiên Quỳ đi, kỳ thật nàng không nghĩ kĩ nên làm gì.

Chẳng qua lúc ấy trong tiềm thức cảm giác của ả quan trọng nhất là kế ước trên cổ tay do Hiên Viên Cảnh để lại nhất định không phải là đồ bỏ đi!

Nàng rất muốn biết khi bùa chú đầy đủ thì sẽ phát sinh cái gì, bởi vậy trước tiên nghĩ mang Thiên Quỳ đi!

"Kế tiếp, người muốn đi đâu?" Thiên Quỳnh nhắm mắt lại hỏi.

"Đi một nơi mà Quân Ly không tìm được." Trong lòng dự định một chút, Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mở miệng.

"A?" Thiên Quỳnh đầy hứng thú, "Thiên hạ to lớn, chỗ nào có thể tránh được mắt hăn."

Hoàng Bắc Nguyệt nhếch khóe miệng: "Tur U Cảnh!"

Thiên Quỳnh ngẩn ra, lập tức trầm ngâm trong chốc lát, rồi rầm nhúu mày càng chặt, "Chưa từng có người đi đến Tur U Cảnh, người biết đi đường nào sao?"

"Không biết có thể hỏi a."

"Hoàng Bắc Nguyệt, người cho rằng Tur U Cảnh là chỗ nào? Chợ sao?" Thiên Quỳnh khinh thường cười lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt chớp mi, nếu là chợ, nàng thật sự muốn tính toán kỹ một chút, dù sao chợ lớn như vậy, nàng đúng là chưa bao giờ đi qua.

Không phải nàng được chiều chuộng, mà là từ nhỏ sống trong cảnh huấn luyện tràn ngập tàn khốc cùng lãnh huyết báo thù, làm sao có thời giờ thành thói đi dạo chợ?

Có một lần ở Mo-ro-co chấp hành nhiệm vụ, vừa đói vừa mệt mới trở lại khách sạn, phát hiện trong tủ lạnh có nửa cái sandwich ăn dở từ ba ngày trước, nàng ngẫu nhiên ăn hết, sau đó ngã lăn ra ngủ, trong mộng cũng cảm giác thỏa mãn với cuộc sống.

Khi đó là lúc hai, ba giờ sáng, nàng không có thời gian chờ phục vụ mang cơm lên, ai có thể hiểu ba ngày ba đêm không chớp mắt, chỉ uống thuốc để duy trì thể lực khổ cực đến mức nào?

Cho nên, không phải mỗi sát thủ đều có danh hiệu N, thần thông đến mức ngay cả siêu thị khi nào khuyến mãi mua một túi khoai chiên được tặng thêm một cũng biết.

Nghĩ về cuộc sống khắc nghiệt trong quá khứ, trở lại thực tại, Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười: "Ở thời đại này, kế ước đúng là thứ tốt, một khi cùng người lập kế ước, chỉ cần kế ước chưa hoàn thành là có thể theo kế ước tìm được hãn!".

Nghe vậy, Thiên Quỳ liền hiểu rõ ý tứ của nàng, giật mình hỏi: "Người lập kế ước với người nào trong Tur U Cảnh?"

"Lôi Nộ."

"Xem ra ta đã coi thường ngươi." Thiên Quỳ không còn lo lắng, nha đầu kia làm người ta vừa vui mừng vừa sợ hãi cuống quýt.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ bả vai Băng Linh Huyền Diệu, đưa tay chỉ về hướng tây "Băng, bay thẳng về hướng kia."

Băng Linh Huyền Diệu gật đầu, cánh rung lên, nghiêng người trong không trung, tốc độ bay nhanh chuyển sang hướng Tây.

Chiều tà dần buông xuống, ánh sáng sặc sỡ chiếu vào hàn băng tuyết trắng trên người nó, tạo ra vô số sắc thái sặc sỡ, đôi cánh băng không lồ xóa ra, không chùn bước nhào vào nắng chiều.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Chương 1095: Thành trì mặt trời lặn 1

Tur U Cảnh, ở phương tây của Đại lục Tạt Nhĩ Tháp. Xưa kia được xưng là "thành phố mặt trời lặn", bởi vì chỉ khi mặt trời lặn mới có thể nhìn thấy cửa lớn giấu ở trong quầng sáng.

Hơn một trăm năm qua, Tur U Cảnh chưa bao giờ có người ngoài bước vào. Nhưng phòng vệ cửa thành vẫn kiên cố chu đáo, chưa bao giờ có một ngày buông lỏng.

Trong thành phố vẫn có người qua lại, ở ngã tư đường không quá náo nhiệt, nhưng đủ loại giao dịch cũng không thiếu. Hai bên đường lớn cây xanh tỏa bóng, cỏ thơm um tùm, dân chúng vui cư. Đưa mắt nhìn cách đó không xa có thể thấy đồng ruộng xanh tốt, bờ ruộng dọc ngang, phòng ốc đan xen, như cách biệt hoàn toàn với bên ngoài.

Phủ đệ lớn nhất ở phía Bắc Tur U Cảnh là chỗ ở của Lôi Vương, kiến trúc rộng lớn khổng lồ, rất phù hợp với cá tính của Lôi Vương.

Giờ phút này, trong tòa phủ đệ lại truyền đến tiếng Lôi Vương nổi trận lôi đình.

"Cái gì? Bệ hạ hạ lệnh cấm không cho lão phu ra ngoài?! Lão phu chân tay đã khôi phục thương thế. Bên ngoài ma thú xuất thế, sắp long trời lở đất".

Giữa tiếng nói như tiếng sấm ấy có một giọng nói thản nhiên vang lên: "Bên ngoài long trời lở đất có liên quan gì đến Lôi Vương đại nhân? Tur U Cảnh luôn luôn không dính dáng với ngoại giới."

"Lộc Nhai, người luôn đối nghịch với bốn vương sao?"

"Lộc Nhai không dám, tất cả đều là cân nhắc cho Lôi Vương đại nhân." Lộc Nhai mặc áo bào tro chàm rãi đứng lên, vành nón không che hết mặt, lộ ra khuôn mặt thon gầy xám trắng, nhưng đôi mắt lại ẩn giấu thật sâu.

Lôi Nộ hai tay nắm chặt nắm đấm, đi tới đi lui trong phòng: "Lão phu thất tín với người, sau này còn mặt mũi nào gặp chứ?"

"Chuyện này Lôi Vương đại nhân không cần lo lắng, người đàn bà kia có lẽ vĩnh viễn sẽ không xuất hiện. Hơi thở hờn phách của cô ta, ta đã bó tính không còn." Lộc Nhai thản nhiên nói.

"Cái gì?" Lôi Nộ sắc mặt tái nhợt, có chút bi thương: "Nha đầu kia..."

"Cho nên, đại nhân dưỡng thương cho tốt đi." Lộc Nhai nói xong liền cáo từ rời đi.

Lôi Nộ chán nản ngồi, "Nha đầu a nha đầu, không ngờ người bạc mệnh như vậy, haiz..... hả?"

Lôi Nộ đang thì thào tự nói đột nhiên tay giơ lên, nhìn lòng bàn tay mình thấy cái ký hiệu khế ước hiện lên. Hắn bỗng nhiên đứng dậy, sắc mặt từ khiếp sợ chuyển sang vui mừng quá mức.

"Ha ha ha... Lộc Nhai, tiểu tử người cũng có lúc nhìn sai" Cười to ba tiếng, Lôi Nộ bước nhanh ra ngoài.

Khế ước vẫn còn, nha đầu kia chắc chắn còn sống, hơn nữa ký hiệu khế ước có động tĩnh, chứng tỏ cô ta ở gần đây.

Lộc Nhai vừa đi tới trong viện đã nghe thấy tiếng cười to phía sau, hấn nghi hoặc quay đầu lại, nhưng không kịp mở miệng hỏi, cặp mắt sâu ẩn sau lông mi chợt lóe sáng.

"Có người xông vào Tư U Cảnh?"

"Bổn Vương đã sớm nói, nha đầu kia không phải người bình thường, ha ha!"

"Đúng là cô ta?!" Lộc Nhai rất khiếp sợ, nhìn vẻ mặt tươi cười của Lôi Vương, trong nháy mắt hiểu rõ vấn đề, tức giận nói: "Đại nhân, đưa người ngoài vào là cử chỉ thật hồ đồ!"

Lôi Nộ không thèm để ý chút nào đi ra ngoài: "Tư U Cảnh đã gần một trăm năm không có người ngoài đi vào, không thấy nhàm chán sao?".

Lộc Nhai biết nói cái gì cũng vô dụng, kể trước mắt chỉ có thể lập tức thông báo mấy vị vương gia cố gắng ngăn cản nha đầu kia ở ngoài thành. Không cản được thì phải giết.

Ngoài thành

Sau khi xuyên qua nắng chiều tà, mây khói mịt mờ, thành trì rộng lớn trắng lệt gằn trong tầm mắt.

Thành trì có đá lớn màu đen tạo thành, trời vừa tối thì sẽ hoàn toàn chìm trong bóng đêm, không thể nhìn thấy, trên tường thành hiện đầy đài cung tên. Mũi tên bén nhọn chình tề chỉ thẳng về ngoại giới. Có thể tưởng tượng mạnh mẽ xông vào, lập tức sẽ bị vô số cung tên bắn thành con nhím!

Băng Linh Huyền Điều ẩn nấp hành tung, cách thành trì hơn mười

trượng liền cảm giác được nguyên khí dao động.

Không ngờ tầng bên ngoài vẫn thiết trí lá chắn nguyên khí, chỉ cần tới gần nguyên khí, lập tức sẽ bị người bên trong thành phát hiện.

Quả nhiên, bọn họ vừa tới gần, trên đài tường thành phía xa đã có thủ vệ phát cờ tín hiệu.

Bị phát hiện cũng không sao, vì muốn vào Tur U Cảnh thì chỉ có một con đường này.

Quyết định cho Băng Linh Huyền Diệu hiện thân, Hoàng Bắc Nguyệt hai tay kết ấn, một bùa chú áp vào trên tầng nguyên khí. Trong nháy mắt, lá chắn nguyên khí bị hắc khí ăn mòn thành một lỗ hổng lớn.

Tất cả thủ vệ trên tường thành vội vã lên cung chuẩn bị bắn nhìn thấy một màn này đều khiếp sợ trợn mắt há hốc miệng!

Nghĩ lá chắn nguyên khí ít nhất có thể ngăn cản một chút, không ngờ bị phá nhanh như vậy!

Thấy Băng Loan Diệu khổng lồ xõa cánh bay vào, bóng tối chậm rãi bao phủ.

"Bắn!"

Thành thủ hét lớn một tiếng, cờ lệnh vung lên, thủ vệ khiếp sợ luống cuống tay chân bắt đầu bắn tên.

Mỗi mũi tên bắn ra đều mang theo nguyên khí mạnh mẽ. Một hai mũi tên còn có thể dễ dàng ngăn trở, nhưng hơn một ngàn thì không dễ chút nào.

Mắt thấy mưa tên dày đặc sắp trúng đích, đột nhiên Băng Linh Huyền Diệu không lơ lại biến mất không còn tăm hơi, cô gái trên lưng chim rơi xuống nhanh xuống như quả cân.

Một mũi tên sạt qua đỉnh đầu, mặc dù mạo hiểm nhưng vẫn xinh đẹp!

Thành thủ vừa nhìn vừa luống cuống, không ngừng phát cờ, hô to: "Tiếp tục bắn! Không được dừng!"

Thân thể rơi thẳng xuống, tuy nhiên đối với Hoàng Bắc Nguyệt thì như trò chơi nhảy dù, không hề sợ hãi, ngược lại cười hắc hắc.

"Xem ra, nên cho các người lãnh giáo một chút vũ khí bí mật của ta!"

Trong không gian Linh thú, Nến Đỏ xoa tay nóng lòng muốn thử, nháy mắt với Băng Linh Huyền Diệu: "Chủ nhân bảo ta đó! Có nghe thấy không, ta là vũ khí bí mật đó!"

Băng Linh Huyền Diệu khinh thường hừ lạnh.

Tuy nhiên ở giây tiếp theo, nụ cười của Nến Đỏ cứng ngắc trên mặt.

Bởi vì Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hô một tiếng: "Tiểu Hồ!"

Chỉ thấy một luồng sáng vàng rờn đột nhiên xẹt qua bọn họ, một tiếng hồ gầm vang lên rồi biến mất.

"Hà? Là Tiểu Hồ sao?" Nến Đỏ nghi hoặc nói, gần đây Tiểu Hồ trốn ở trong không gian linh thú, chẳng ai nhìn thấy nó.

Tuy nhiên vừa rồi thoáng nhìn, sao lại cảm giác hần... hần thay đổi màu lông.

Chẳng lẽ đến thời kỳ thay lông nên ngại gặp người khác?.

Vạn mũi tên bắn ra, từng đợt mưa tên như cơn sóng liên tiếp bắn ra từ tường thành.

Lần này mặc kệ núp ở đâu cũng không tránh được công kích như lưới giăng này!

Thành thủ cưỡi, vượt chòm râu nhỏ trên cầm. Muốn xông vào Tur U Cảnh ư, đâu dễ dàng như vậy!

Trong mây mù mịt mờ, nha đầu kia không biết núp ở đâu, nhưng dưới làn mưa tên này, núp ở chỗ nào cũng vô dụng.

Trong lòng vừa nghĩ như vậy, đột nhiên trong mây mù đen kịt, ánh sáng nổ vang, lửa cháy vàng rùng rợn chói mắt chiếu sáng đêm tối, mây mù chung quanh trong khoảnh khắc liền biến mất.

Bầu trời sáng như ban ngày, một tiếng nổ gầm rống giận vang lên, không khí như bị chấn động, tầng tầng khuếch tán.

Đón mưa tên, lửa thánh vàng rùng rợn nhanh chóng cháy lan ra đồng cỏ, khuếch tán rộng ra chung quanh, vù vù thiêu đốt, mạnh mẽ khủng bố!

Mỗi một mũi tên dính vào lửa vàng rùng đều bị thiêu thành tro bụi.

Trong đám Thần thú, lửa vàng rùng là loại kinh khủng nhất, Tiểu Hồ mặc dù chỉ là thần thú cấp 4, nhưng dựa vào lửa cháy này mà chống lại được thần thú cấp 6, thậm chí cũng có ưu thế với thần thú cấp cao hơn.

Nhìn mưa tên bị thiêu tan, thành thủ sắc mặt tái nhợt, môi tím tái, mở to mắt hoảng sợ nhìn quái vật to lớn lao ra khỏi ngọn lửa.

Thần thú!

Hai mắt màu vàng liếc nhìn tường thành, gầm nhẹ, đột nhiên mở miệng phun ra sóng lửa cháy, thủ vệ trên tường thành vội vàng ném mũ tên, cuống cuồng chạy trốn!

Lửa cháy vàng rùng trong nháy mắt thiêu tan một góc tường thành, Tiểu Hồ nhảy một cái lên tường thành, phun lửa ra chung quanh.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở trên lưng Tiểu Hồ, tóc màu đỏ bay múa trong lửa cháy, mỉm cười nhìn "Kiệt tác" của Tiểu Hồ.

Đưa tay dịu dàng vuốt lỗ tai của nó nói: "Lần đầu tiên xuất chiến, rất đẹp."

Tiểu Hồ ánh mắt kiên định nhìn chằm chằm phía trước, trầm thấp mở miệng: "Nơi này là... Tư U Cảnh."

"Không sai, chúng ta tới rồi." Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩng đầu, nhìn thành trì tráng lệ giấu sau nắng chiều, trong lòng cảm thán.

Có phải mỗi một người trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp chết đi, linh hồn đều tới đây đây hay không?

Nếu đúng vậy, có một số người nàng rất nhớ nhung, có thể gặp được hay không?

"Hừ, nha đầu từ đâu đến, dám xông vào Tư U Cảnh, phá hủy tường thành bốn vương xây dựng, thật sự là tội ác tày trời!"

Một tiếng rít gào vang lên trời, sau một lát, từ trong tường thành hòa tan có một nam nhân chậm rãi chui ra. Râu dài màu nâu, đầu tròn

bóng loáng, trên mặt dữ tợn mang theo vài phần men say. Buồn cười nhất là trên da đầu trống trơn không có tóc lại có mấy dấu son môi hồng hồng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, nhìn thân thủ hắc liền nói: "Các hạ nói vậy chắc là Thổ Vương của Tur U Cảnh, quần áo cùng tên thật tương xứng."

Người đầu bóng loáng thấy người khác liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận, còn có chút đắc ý. Tuy nhiên khi nàng nhấn nhá từng chữ châm chọc, hắc liền quắc mắt trừng mi: "Xú nha đầu, ngươi mắng ai đó?"

"Người nào đáp lời thì ta mắng người đó." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu cười khế, biết người này thẳng tính thành thật, không dễ mở miệng bắt nạt liền nhân tiện nói: "Hôm nay ta nhất định xông vào Tur U Cảnh, xin các hạ chỉ giáo đi."

"Hừ! Hôm nay cho ngươi biết sự lợi hại của bốn vương, miễn cho ngươi kêu ngạo như vậy!" Thổ Vương khế quát một tiếng, một chân nặng nề đạp trên mặt đất, đột nhiên ầm ầm một tiếng, tường thành tĩnh lặng trên mặt đất bắt đầu lắc lư dâng lên.

Bùn đất đều sụp đổ, tường thành chậm rãi mọc lên, giống như người bị đánh thức, từng tiếng rống giận phát ra từ dưới nền đất.

Tiểu Hồ thả người nhảy ra, Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng hắc nhìn xuống, khó tin nói: "Không ngờ tường thành là một con thú ngủ say!"

"Ha ha ha, nha đầu, ngươi có thần thú, bốn vương cũng có thần thú! Thần thú của bốn Vương cấp bậc ở trên ngươi, sợ chưa?!" Thổ Vương cất tiếng cười to, khế phát tay, toàn bộ bùn đất ngoài tường thành bong ra từng mảng, lộ ra một con rồng đất.

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh hai tay, thản nhiên cười: "Ta không chỉ có một con thần thú nha."

Màu trắng bạc thoáng hiện, Nến Đỏ đi ra khỏi không gian linh thú, hóa thân thành rồng, nổi giận gầm lên một tiếng với con rồng đất.

Con rồng đất khổng lồ thân thể run lên, hoảng sợ ngẩng đầu, hai mắt bị ánh sáng bạc đâm vào không mở ra được, song một loại uy áp cường đại khiến nó phủ phục trên mặt đất, không dám đứng lên.

Thổ Vương sắc mặt lập tức khó coi không khác gì bùn đất, nhìn thần thú của mình, lại nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, gầm lên một tiếng, hai nắm tay biến thành chùy sắt, nhằm về phía nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt giãm bả vai Tiểu Hồ, trên Tuyết Ảnh Chiến Dao nhuộm lên một tầng nguyên khí màu đen, mũi đao chỉ về phía trước.

"Thổ Nhuyễn, ngươi không phải đối thủ của cô ta, trở về." Một giọng nói thản nhiên vang lên, tiếp theo, một bàn tay vô hình bắt được cánh tay Thổ Vương, kéo hẳn về phía sau.

Chương 1096: Thành trì mặt trời lặn 2

"Phong Vô Hành, người tới xem nào nhiệt gì!?" Thổ Vương nổi giận ùng ùng ở phía sau.

"Ở nơi xa nghe thấy động tĩnh cũng biết người không giữ được thành, đồ vô dụng!" Tiếng nữ tử châm chọc vang lên.

Cùng thời khắc đó, một cái nam nhân mặc y phục trắng cùng một nữ nhân xinh đẹp cao quý mặc y phục đỏ rực xuất hiện liên tiếp.

Thổ Vương bị nam nhân mặc y phục trắng kéo, đang muốn tức giận, song vừa nghe thấy tiếng nữ nhân mặc y phục hồng kia lập tức không lên tiếng, không dám nói nửa lời nữa.

Nam nhân mặc y phục trắng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt. Tuổi đã trung niên, không khó nghĩ người này lúc còn trẻ phong hoa tuyệt đại. Hắn thấy Hoàng Bắc Nguyệt tóc dài màu đỏ rực, hình như hiểu ra gì đó, nhưng lại chẳng nói câu gì.

Nhưng nữ tử cao quý lại nói:"Không ngờ lúc còn sống có thể gặp người tóc đỏ xinh đẹp như thế."

"Hòa Tịch, cẩn thận một chút, cô ta có Vạn Thú Vô Cương." Nam nhân tên là Phong Vô Hành thản nhiên mở miệng nhắc nhở.

"Chẳng trách Thổ Nhuyễn bị đánh bại, hóa ra chủ nhân mới của Vạn Thú Vô Cương." Hòa Tịch nhìn Hoàng Bắc Nguyệt từ trên xuống dưới. Cô gái này đứng ở trên vai Tiểu Hổ, quanh thân có lửa thánh

vàng ròng bao bọc. Khuôn mặt trong lửa cháy khô khốc càng có đại khí tuyệt sắc.

Lúc nàng đánh giá Hoàng Bắc Nguyệt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng đánh giá bọn họ.

Hiện tại xuất hiện hai người này hẳn là Phong Vương cùng Hỏa Vương của Tư U Cảnh, không ngờ bọn họ chạy tới nhanh như vậy.

Nếu ba người này liên thủ thì có chút phiền phức.

Thông qua cảm nhận trên kế ước, biết Lôi Nộ cũng đang chạy tới đây. Số đen không chừng còn một vị Băng Vương cũng đang chạy tới.

Năm Vương hội tụ, khẳng định sẽ kinh động Dạ Vương, vậy Chi Chi đã biết chưa.

Hôm nay xông vào Tư U Cảnh, thăm nghĩ tìm một nơi nương thân tạm thời vài ngày, không muốn xung đột chính diện cùng bọn họ, trở thành tử địch.

Bởi vậy nhìn ba người trước mắt, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không ra tay trước.

"Tại hạ Hoàng Bắc Nguyệt, đến Tư U Cảnh tìm một người."

Vừa nghe nàng tự báo họ danh, ba người kia đồng thời khiếp sợ nhìn nàng.

"Người chính là Hoàng Bắc Nguyệt?" Trên mặt Hỏa Tịch lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Cái gì, là cô ta thật sao?" Thổ Nhuyễn cũng chấn động, vẻ mặt dưới cái đèn bóng loáng trở nên có chút đặc sắc.

"Chủ nhân, nhìn bộ dáng bọn hắn có chút kỳ quái, cẩn thận một chút." Nến Đỏ thấp giọng bên tai nói.

"Ba đánh một, Tư U Cảnh đúng là không phải thứ tốt!" Tiểu Hồ cũng thấp giọng tức giận nói.

Vừa dứt lời, đột nhiên một tiếng nói non nớt vội vàng vang lên:"Các người không ai được động thủ! Không được thương tổn đến bọn họ!"

Không khí xung quanh đột nhiên rét lạnh, chỉ thấy một nam tử mặc áo lam một tay nắm lấy tay một cô gái mười hai mười ba tuổi, mặc váy vàng nhạt mềm mại bay nhanh tới bên này.

Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ đầu Tiểu Hồ nói: "Đối với thế giới này, muốn được tiếp đón thì phải thể hiện thái độ tốt đẹp, ai nói không có thứ tốt, người xem cô bé non nớt kia đáng yêu chưa."

Vừa nghe thấy tiếng non nớt, đám người Hỏa Tích cũng vội vàng xoay người, cung kính hành lễ.

"Dao điện hạ."

Hoàng Bắc Nguyệt vui vẻ, còn là một điện hạ đó!

Nến Đỏ vội vã nói:"Chủ nhân, tiểu cô nương này che chở chúng ta như vậy, nhất định là bằng hữu mới của Chi Chi ở đây!"

Phải không? Hoàng Bắc Nguyệt nhìn cô bé non nớt, cảm giác có vài phần quen thuộc...

Nam tử mặc vải thô màu xanh tới trước mắt, lạnh lùng buông cô gái non nớt ra rồi đứng ở một bên, mặt không thay đổi, không nói lời nào.

Cô gái nhỏ rơi xuống, đôi mắt ngập nước nhìn đám người Hoàng Bắc Nguyệt, nước gợn động lòng người, đáng yêu linh động không tả được.

"Chủ nhân, ta rất nhớ ngươi, oa..." Lời chưa nói hết liền há miệng oa oa khóc lớn.

Đoàn người ở đây cũng luống cuống, Hỏa Tịch cao quý xinh đẹp vội vàng tiến lên nói: "Điện hạ đừng khóc, lớn rồi mà còn khóc nhè rất mất thể diện....."

Hoàng Bắc Nguyệt xam mặt lại, mỹ nữ kia rốt cục có thể lừa được bằng hữu nhỏ kia không?

Tuy nhiên, điện hạ vừa rồi sao lại gọi nàng là "Chủ nhân"?

Chi Chi tới Tư U Cảnh, sẽ không bị người của Tư U Cảnh phá hủy điện mạo chứ?

"Ta không nói với ngươi, tránh ra!" Cô bé nhỏ vượt qua Hỏa Tịch, đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ôm cổ chân nàng khóc quang quác.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Nến Đỏ, Tiểu Hồ liếc mắt một cái, cúi đầu tỉ mỉ đánh giá cô gái non nớt này, hồi lâu không xác định hỏi:"Chi Chi?"

Nàng đột nhiên có cảm giác như bị sét đánh, vội vàng ngẩng đầu xin trợ giúp từ ba vị vương, có ai giải thích chuyện gì xảy ra không?

Vì sao một viên khoai tây êm đẹp nhà bọn họ lại biến thành một cô nương?

"Ha ha! Nha đầu, bốn vương biết người phúc lớn mạng lớn, không dễ chết như vậy!" Tiếng nói vang dội từ xa truyền đến, vừa nhìn đã thấy Lôi Nộ bay nhanh tới.

Vừa nhìn thấy người quen, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức chỉ vào cô gái nhỏ hỏi: "Lôi Nộ các hạ, đây là chuyện gì?"

Lôi Nộ từ trên trời giáng xuống, rơi vào trước mặt nàng, mặt đất chấn đất vài cái, một bên đám người Thổ Vương bắt đắc dĩ thờ dài.

"Đây là Dao điện hạ!" Lôi Nộ không cảm thấy kỳ quái gì, "Điện hạ vốn là hình dạng này, thoát khỏi hình thái chức mộng thú, có phải rất đẹp hay không? Như một khuôn đúc của Dạ Vương bệ hạ!"

"Nhưng....." Hoàng Bắc Nguyệt nhìn Chi Chi, khóc không được, cười cũng không xong "Nàng như thế nào lại là một thiếu nữ?"

"Điện hạ đương nhiên là thiếu nữ!" Lôi Nộ thản nhiên nói, "Điện hạ chúng ta có chỗ nào giống thiếu niên chứ?"

Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn đem Chi Chi ra nhìn kĩ một chút, chỗ nào giống nam hài? Làm sao giống như cũ là được, ai lại biến một viên khoai tây xinh đẹp như vậy thành manh muội giấy liên lạc a!

"Đây là Chi Chi a, ha ha....." Nến Đỏ miễn cưỡng cười ngời xồm xuống, sờ sờ mặt Chi Chi, cảm thán một tiếng, "Thật sự là thiếu nữ mười tám tuổi đều thay da đổi thịt."

Hoàng Bắc Nguyệt cười xoa đầu Chi Chi, mặc kệ thiếu niên hay thiếu nữ, chỉ cần vẫn là Chi Chi là được.

Nghĩ thời gian dài qua, Tiểu Hồ tâm tâm niệm niệm chờ được đến Tư U Cảnh. Lúc để người ta mang Chi Chi đi, hắn vẫn áy náy, có lẽ sẽ có nhiều lời nói với Chi Chi.

"Tiểu Hồ, sao không nói gì thế?" Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu hỏi.

Chi Chi lau nước mắt, mừng rỡ ngẩng đầu, mắt to ngập nước nhìn Tiểu Hồ, vàng ròng chiếu vào mắt của nàng rạng rỡ lấp lánh.

Song, Tiểu Hồ lại chỉ liếc mắt một cái, cuối cùng chẳng nói gì, lặng yên trở lại không gian linh thú.

"Tên này làm sao vậy?" Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ lắc đầu, đã lâu không gặp mà nửa lời không nói, tốt xấu gì hai người bọn họ cũng sinh sống cùng nhau rất nhiều năm mà!

Nến Đỏ hơi trầm ngâm, sau đó nói ra một câu:"Đại khái phát hiện Chi Chi là một cô gái, chắc bị đá kích lớn rồi!"

Hoàng Bắc Nguyệt cười khẽ, lắc đầu, không xen vào việc của người khác, nhìn về phía Lôi Nộ nói:"Lôi Nộ các hạ, kế ước của chúng ta vẫn có hiệu lực chứ."

"Đương nhiên!" Lôi Nộ dững cảm nói,"Muốn hỗ trợ gì cứ nói!"

"Kỳ thật cũng không có gì to tát, chỉ mượn chỗ ở tạm vài ngày."

Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép nói, tuy nói có kế ước với Lôi Nộ, nhưng nàng chưa bao giờ coi hắn thành người hầu thật sự.

Hai người hợp tác phải có sự tôn trọng tối thiểu, nàng hiểu rõ điều này.

"Không được! Tur U Cảnh từ xưa đến nay không cho phép người ngoài bước vào, các hạ tìm nơi khác đi!" Lôi Nộ không mở miệng, nhưng Lộc Nhai quyết đoán cự tuyệt.

Trong năm vị Vương đô ở Tur U Cảnh, trừ Lôi Nộ ra thì vẻ mặt những người còn lại cùng Lộc Nhai giống nhau, rõ ràng không đồng ý một người ngoài đi vào.

Tuy nhiên Hoàng Bắc Nguyệt không nóng nảy, nàng có Chi Chi ở đây, lần này bất kể thế nào cũng phải mặt dày trụ lại, trốn ở bên ngoài rất dễ bị tìm được.

Không biết rõ chú ẩn ở chỗ Thiên Quỳ, nàng không thể đi đâu được.

"Chủ nhân không cần xen vào bọn họ, đi theo ta." Chi Chi vẫy tay bọn họ, hoàn toàn không để ý sự ngăn cản của người khác.

"Dao Điện hạ, chuyện này phải xin ý của bệ hạ trước." Phong Vô Hành cung kính nói.

"Người đi xin chỉ thị đi, ta dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi trước." Chi Chi không nhìn bất kỳ kẻ nào, lúc này, ai nói gì cũng vô dụng.

Phong Vô Hành biết không khuyên được, đành im lặng không nói.

"Bốn vương cũng đi theo xem một chút, ha ha ha..." Lôi Nộ cười lớn theo sau.

Đoàn người đi xuống tường thành, ở ngã tư đường không một bóng người, xung quanh cửa sổ phòng ốc cũng đóng chặt, có vài ngọn đèn dầu phát sáng.

"Tur U Cảnh cấm đi lại ban đêm sao? vì sao trên đường không có

người?" Hoàng Bắc Nguyệt tò mò hỏi, hiện tại mặt trời vừa lặn, không đến mức ai cũng về nhà ngủ chứ?

"Sau khi Mặt trời lặn là thời gian hồn phách hoạt động, người sống không tranh với người chết, cho nên ban đêm giành cho bọn họ." Lôi Nộ cười nói.

Nghe hắn nói xong, trên lưng Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nổi da gà. Nói vậy thì bây giờ linh hồn đang hoạt động đầy đường sao?

Không muốn suy nghĩ nhiều, bọn họ vội vàng bước nhanh hơn.

Trên đường đơn giản thương lượng một chút, theo Chi Chi vào vương cung quá gần Dạ Vương, không an toàn, cho nên tạm thời ở tại quý phủ của Lôi Nộ.

Lôi Nộ rất hiếu khách, bọn họ vừa đến, lập tức cho người chuẩn bị thức ăn ngon khoản đãi, ăn cơm xong, Hỏa Tịch xinh đẹp cũng mang ý chỉ của Dạ Vương tới.

"Bệ hạ ngày mai muốn gặp Hoàng Bắc Nguyệt các hạ." Nói xong ý chỉ của Dạ Vương, Hỏa Tịch cũng không khách khí ngồi xuống.

Không ngờ Dạ Vương triệu kiến nhanh như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt nắm chén rượu, trầm mặc chốc lát.

"Chủ nhân yên tâm, phụ vương là người tốt." Chi Chi vội vàng nói, sợ nàng hiểu lầm.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Nếu tới Tư U Cảnh, tự nhiên phải đi bái kiến Dạ Vương bệ hạ, ngày mai ta sẽ theo Hỏa Vương đại nhân cùng tiến cung."

Hỏa Tịch gật đầu, nói với Chi Chi: "Dao nhi, ngươi là vua tương lai của Tư U Cảnh, không nên tùy tiện gọi người khác là "Chủ nhân", cho dù trong lòng ngươi nguyện ý, cả Tư U Cảnh cũng sẽ không đồng ý. Sĩ nhục điện hạ, chẳng khác nào đối địch với Tư U Cảnh."

Chi Chi nghe xong, ôm lấy bắp đùi Hoàng Bắc Nguyệt mà cọ xát.

Hoàng Bắc Nguyệt hiểu Hỏa Vương nói chuyện không phải cho Chi Chi nghe, mà là nói cho nàng nghe.

Từ trước Chi Chi không nói, chưa bao giờ biết nàng xưng hô với mình thế nào, hiện tại nghe được cũng bất đắc dĩ.

"Chi Chi, trước kia ta dạy ngươi thế nào? Chỉ có thể làm nũng lúc không có người ngoài, nếu có người ngoài thì làm thế nào?"

Chi Chi ngây thơ ngẩng đầu, vừa lúc thấy Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, đôi mắt thanh lạnh nhẹ nhàng liếc mắt một cái, trong lòng giật mình, nháy hai mắt, rất ngoan ngoãn ngồi nghiêm chỉnh.

Trẻ nhỏ dễ dạy.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nhìn về phía Hỏa Tịch, nói: "Để Hỏa Vương các hạ chê cười, trước kia Chi Chi ở bên cạnh ta, vẫn không dạy dỗ tốt nàng."

Khuôn mặt Hỏa Tịch cao quý không thay đổi. Nàng ra oai phủ đầu Hoàng Bắc Nguyệt, đối phương xinh đẹp đáp lễ trở lại, rất hợp lý. Nàng không tức giận bởi vì từ thiếu nữ này, thấy được bóng dáng quen thuộc ngày xưa.

Đối chọi gay gắt, vô cùng dẻo miệng, không cúi đầu nhận thua, quật cường khiến người ta đau đầu.

Nàng ảm đạm cười: "Dao nhi lớn lên sẽ tự hiểu chuyện."

Không ngờ Hòa Vương luôn luôn lạnh lùng kiêu ngạo không buông tha ai cũng chủ động chịu thua, ngoài dự liệu của Lôi Nộ. Hắn tỉ mỉ đánh giá ánh mắt nữ nhân kia, xác định không có thần sắc tức giận mới thoáng yên tâm.

Vì tránh lại tranh chấp, Lôi Nộ sớm kết thúc nói chuyện, mời khách khứa đi nghỉ ngơi, sau đó tự mình tiễn Hòa Tịch ra khỏi cửa.

"Ách....." Lôi Nộ dùng cái tay thô ráp chụp vào gáy nói, "Nha đầu kia mặc dù dẻo miệng một chút, nhưng kỳ thật tâm địa không tồi."

Hòa Tịch ung dung cười: "Lần nhìn thấy người che chở người khác đúng là chuyện của hơn một trăm năm trước."

Tư U Cảnh không có ánh trăng, chỉ có hai cái đèn lồng to trên cửa phủ, chiếu sáng khuôn mặt cương nghị của Lôi Nộ.

Chỉ thấy thần sắc hắn chậm rãi trầm xuống, tiếng rít nói: "Cũng là người hiểu rõ ta, dễ dàng để người hiểu thấu."

"Cô ta quả thật rất giống Cẩn nhi lúc trẻ."

"Ha ha, phong thái của Cẩn điện hạ, trọn đời khó quên a!" Lôi Nộ đùa giỡn nói.

Trong tiếng cười mạnh mẽ của hắn, Hòa Tịch nhẹ giọng thờ dài, "Ta thường suy nghĩ, nếu năm đó tranh giành vương vị, bệ hạ không thiết bẫy hại Cẩn nhi, bức cô ấy bỏ đi, có lẽ sau này....."

"Chuyện đã xảy ra cần gì nghĩ nhiều? Chúng ta đều già rồi, chuyện

đã qua thì cho qua đi!" Lôi Nộ đột nhiên thở dài một tiếng.

Rất hiếm khi nghe thấy hắn nói cảm khái như vậy, Hỏa Tịch cười khổ, sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp chính mình,"Cũng đúng."

Thản nhiên cười vài câu, Hỏa Tịch triệu hồi ra một đám lửa, biến mất ở bên trong, Lôi Vương cũng rầu rĩ xoay người trở về vương phủ.

Hai người không chú ý lúc bọn họ nói chuyện, sau cửa phủ có một bóng đen ẩn trong đêm, chuyện bọn họ nói cũng nghe được rõ ràng.

Đợi hai người sau khi rời khỏi, bóng đen mới chậm rãi đi ra, ngọn đèn chiếu rõ một nửa mặt, rõ ràng là Hoàng Bắc Nguyệt.

"Xem ra, ngày mai đi gặp Dạ Vương, sẽ rất thú vị đây."

Nàng không ngờ Hiên Viên Cảnh cùng Tư U Cảnh lại có ngọn nguồn lớn như vậy.

Tranh giành vương vị? Xếp đặt hãm hại?

Chẳng trách năm đó Hiên Viên Cảnh đánh Tư U Cảnh đến mức phải rời xa ánh sáng, ẩn lui trong bóng tối.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi trở lại phòng, Nến Đỏ mang Chi Chi đi ngủ, nàng ngồi ở trên giường, thả Thiên Quy khỏi không gian linh thú ra, giúp hắn ẩn giấu khí tức trên người.

Bị buồn bực lâu như vậy, Thiên Quy thờ ơ liếc mắt một cái, nhưng chưa nói gì.

"Lời nói vừa rồi ngươi cũng nghe thấy chứ?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

"Ta chỉ biết Dạ Vương Tiêu Lan có muội muội tên là Tiêu Cẩm, từ nhỏ thiên phú trác tuyệt, đáng tiếc có tiên đoán nói cô ta tâm thuật bất chính, tương lai sẽ đẩy Tư U Cảnh vào đại họa, bởi vậy không xứng với vương vị, bị đuổi khỏi Tư U Cảnh, từ đó không rõ đi đâu, không ngờ cô ta chính là Hiên Viên Cẩm."

"Xem ra tiên đoán cũng không phải là tin đồn vô căn cứ, thực tế về sau đã chứng minh." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

Thiên Quỷ thờ ơ nói: "Người hỏi nhiều như vậy để làm gì? Muốn báo thù cho cô ta sao?"

"Ta ăn no rủng mỡ chắc." Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, "Ta chỉ muốn biết, thực lực Dạ Vương thế nào?"

"Sâu không lường được." Thiên Quỷ đơn giản nói bốn chữ. Trong miệng cao thủ như ả, đánh giá bốn chữ này có chút cao quá mức.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng hít một hơi, bất đắc dĩ buông tay, "Xem ra ngày mai phải cẩn thận!"

"Trước khi ta khôi phục thực lực, trừ lúc nguyên khí vận chuyển, ta sẽ không xuất hiện."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, mở không gian cho ả vào, chính mình cũng nằm xuống nghĩ lại chuyện xảy ra hôm nay.

Lúc nhắm mắt lại, trước mắt xuất hiện một đôi mắt lạnh lùng không có cảm tình, nhìn nàng từ xa.

"Chúng ta sẽ có tương lai, tại sao... không tin ta chứ?" Trước khi ngủ, nàng thì thào nói.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Sáng sớm, Hòa Tịch xuất hiện dẫn Hoàng Bắc Nguyệt đi Vương cung gặp mặt Dạ Vương.

Hừng đông ở Tư U Cảnh chính là thiên đường trên nhân gian, khung cảnh tách biệt với bên ngoài, dọc đường đi phồn hoa đua tiền, khiến tâm tình cũng bất giác tốt hơn.

Trong hoa viên ở vương cung chờ đợi, Chi Chi vẫn năn nỉ nàng cho Tiểu Hồ ra, nàng hồi lâu không gặp Tiểu Hồ, muốn chơi đùa với hắn, song Hoàng Bắc Nguyệt hỏi ý tứ Tiểu Hồ, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Chi Chi thất vọng, tuy nhiên Dạ Vương rất nhanh đã tới, Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc đối mặt, nghĩ sẽ thấy một vương giả bí hiểm, song, ban đầu truyền vào lỗ tai lại là vài tiếng ho suy yếu.

Nàng sững sốt, ngẩng đầu nhìn đường nhỏ trong vườn hoa, hai cung nhân đẩy xe lăn lại đây. Trên xe lăm lăm là một nam tử mặc cẩm y tú bào, thần thái tiều tụy, bệnh trạng nghiêm trọng, dùng khăn che miệng ho khan, sau khi lau khước miệng, hắn không dấu vết nhét khăn vào ống tay áo.

Nghe tiếng ho vỡ nát, chỉ sợ là ho ra máu.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, nghìn suy vạn nghĩ cũng không ngờ sẽ nhìn thấy Dạ Vương bệnh tật.

"Phụ vương!" Chi Chi nhìn thấy hắn, sôi nổi chạy tới, lôi kéo tay hắn, "Người khá hơn chút nào không?"

"Tốt hơn nhiều." Dạ Vương nhìn thấy Chi Chi, trên gương mặt tái

nhọt lộ ra nụ cười suy yếu.

Tình trạng đó làm sao tốt hơn nhiều được, rõ ràng là có bệnh nguy kịch, không thể sống lâu được.

Không nhịn được liếc nhìn Hỏa Tịch, đối phương thân nhiên nói: "Bệ hạ mắc bệnh từ trong bụng mẹ, năm đó vì binh loạn nên bị trọng thương, tuy nhiên bệ hạ cũng không phải dễ chọc."

Cô ta nói binh loạn, đương nhiên là binh loạn do Hiên Viên Cẩn tạo ra.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, Dạ Vương ngồi trên xe lăn được đẩy tới, nàng tiến lên từng bước, lễ phép hành lễ.

"Không cần đa lễ, ta còn chưa cảm tạ người chăm sóc Dao nhi nhiều năm qua." Dạ Vương giơ tay lên đỡ nàng, chậm rãi đứng lên, để Hỏa Tịch mang Chi Chi đi nơi khác chơi đùa, còn hắn cùng Hoàng Bắc Nguyệt đi trên con đường mòn của hoa viên ra tới hồ.

Nhìn bước chân hắn nhẹ nhàng, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói: "Nghe nói bệ hạ bệnh lâu ngày, ta có phương thuốc biết đâu hữu dụng."

Dạ Vương cười nói: "Để các hạ lo lắng, tuy nhiên kể cả độc cô dược thánh tới cũng không trị được hết bệnh của quả nhân."

"Độc cô dược thánh mặc dù lợi hại, nhưng ta biết có một vị luyện dược sư khiến ngay cả ông ta cũng phải bội phục."

"A, các hạ nói tới ai?" Dạ Vương chậm rãi xoay người, cười hỏi.

"Nàng gọi là Hiên Viên Cẩn, nàng để lại phương thuốc chế tạo Thất

phá đan, giúp ta dựng lại linh thể." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, ngẩng đầu nhìn thẳng Dạ Vương.

Có lẽ đã lâu không nghe đến cái tên này nên Dạ Vương sợ run thật lâu mới chậm rãi khôi phục, "Nghe nói người này đã chết, quả nhân không ôm hy vọng."

"Dạ Vương bệ hạ quên rồi sao? ta là truyền nhân của nàng." Hoàng Bắc Nguyệt tiến lên, "Bệ hạ yên tâm để tại hạ bắt mạch xem sao?"

Dạ Vương liếc nhìn nàng, chậm rãi vươn tay ra, đầu ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt đặt lên trên cổ tay gầy gò của hắn xem mạch đập, có chút ngưng thần.

"Các hạ mang khách quý đến, quả nhân đã lâu không gặp nàng." Dạ Vương đột nhiên cảm thán một tiếng.

Lông mi nhẹ nhàng run lên, Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói: "Đáng tiếc nàng cổ quái, không thích gặp người khác, nếu không có thể ôn chuyện với bệ hạ."

Ngón tay rời khỏi mạch đập, Dạ Vương chậm rãi kéo ống tay áo, bao trùm qua cổ tay "Các hạ chẩn thế nào?"

"Chứng bệnh của bệ hạ tồn tại từ hồi còn là bào thai thì tại hạ không dám điều trị, nhưng dư độc trong cơ thể có thể thử một lần."

"Người nói là quả nhân trúng độc?" Trong nháy mắt khiếp sợ, lập tức Dạ Vương cũng hiểu rõ, cười cười, "Độc này, các hạ dự định trị thế nào?"

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc trầm ngâm một chút, nói: "Chuyện này cũng không phải là một sớm một chiều có thể trị hết. Bệ hạ trúng độc

nhều năm như vậy, độc tố đã sớm xâm nhập trong xương tủy, ta cần thời gian điều chế phương thuốc."

"Không phải là quả nhân hoài nghi các hạ, chỉ là các hạ dựa vào cái gì để ta tin phục?"

Đã sớm ngờ tới hẳn sẽ hỏi như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cười, không chút hoang mang nói: "Độc do Hiên Viên Cẩn hạ, giờ phút này người đó đã không còn ở nhân thế. Trên đời này chỉ có ta mới có Vạn Thú Vô Cương, người không có lựa chọn."

Đôi mắt thanh lạnh nhẹ nhàng liếc hẳn, cho dù con bài chưa lật không xuất hiện, nhưng đáy mắt tự tin cũng khiến người ta tin phục.

Dạ Vương giật mình một cái, thì thào hỏi: "Nàng chết rồi sao?"

Giọng nói trầm thấp đột nhiên vắng vẻ, như chìm vào vực sâu...

"Dạ Vương!" Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng đưa tay nâng cánh tay Dạ Vương, thoáng dùng sức dìu hẳn.

Bên này động tĩnh vừa xuất hiện, cung nhân ở gần đó lập tức vội vàng chạy tới, đỡ Dạ Vương lên ngồi trên xe lăn.

"Nàng chết như thế nào?" Dạ Vương nắm chặt tay Hoàng Bắc Nguyệt, "Nàng nói gì trước khi chết?"

Chương 1097: Thành trì mặt trời lặn 3

Hoàng Bắc Nguyệt bất đắc dĩ lắc đầu, nàng chỉ gập qua thi thể của Hiên Viên Cẩn, muốn biết nàng trước khi chết nói gì thì chỉ có thể hỏi Yểm.

Dạ Vương thất vọng được người đẩy đi, nhìn hẩn rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt chợt nhớ tới gì đó, hô lớn với bóng lưng của hẩn: "Dạ Vương, trước khi tìm được biện pháp liệu độc, làm phiền quý cảnh chú ý tới an toàn của ta!"

Mặc dù biết Dạ Vương đã đi xa, tuy nhiên không lo hẩn không nghe được.

Có bảo đảm an toàn tạm thời, Hoàng Bắc Nguyệt an tâm một chút, trở lại Phủ của Lôi Vương, lập tức bắt đầu vận chuyển nguyên khí giúp Thiên Quỳ.

Ngày thứ tám, nguyên khí từ Vạn Thú Vô Cương tiến vào gân mạch của nàng dễ dàng trót lọt nhiều hơn so với lần đầu tiên. Nửa canh giờ sau, Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi tay, nhắm mắt xem xét một chút, quả nhiên, trong phủ nguyên khí có thêm một tia màu đỏ.

Phạm vi màu đen cũng từ từ mở rộng, dần dần có xu thế đình kháng nguyên khí cùng nàng. Nhìn tình huống như vậy, tâm tình của nàng có chút ngưng trọng.

Nàng đang dùng tánh mạng đặt cược a, nhờ bùa chú này là một bẫy rập, Hoàng Bắc Nguyệt nàng coi như xong đời.

Nhưng nếu đánh cuộc thắng, chuyện tương lai cũng khó mà nói.

"Dạ Vương thật sự trúng độc sao?" Lúc nàng xem xét phù nguyên, Thiên Quỳ đột nhiên mở miệng.

"Đương nhiên." Hoàng Bắc Nguyệt lập tức thu liễm tâm tình, vẻ mặt tự nhiên như không có chuyện gì.

"Người vừa muốn tránh né Quân Ly, còn có tâm tư trị độc giúp Dạ Vương sao?"

"Đương nhiên là có, tuy nhiên cần nhờ người phối hợp, Thiên Quỳ, người cũng không muốn giúp Quân Ly đối phó Tu La vương phải không?"

"Muốn hay không không phải ta có thể quyết định, trừ phi Tu La vương có Vương Tì, nếu không, tương lai xảy ra chuyện gì cũng không nói trước được."

"Vương Tì....." Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, vuốt cằm trầm mặc trong chốc lát "Ta có lẽ có thể lấy được."

Thiên Quỳ lạnh lùng nói: "Cửa ải Vương Tì là quan trọng nhất, Quân Ly khẳng định giữ bên thân mình, người chỉ cần tới gần hẳn sẽ bị bắt, người dám sao?".

"Ai nói ta không dám?" Hoàng Bắc Nguyệt ngã xuống, dựa vào đệm mềm, nắm tay chống cằm "Vài ngày nữa là ta kết hôn với hẳn, đến lúc đó lo gì không đến gần được."

"Người....." Đôi mắt Thiên Quỳ vẫn nhắm đột nhiên mở, khó tin nhìn nàng "Người điên rồi phải không?".

Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ:"Người nghĩ rằng ta và người trốn cả đời được sao? Ta làm sao dám? Hấn nhắc ngón tay là có thể để Nước Nam Dục bị diệt vong trong một đêm. Hấn biết đó là nhược điểm của ta, cho nên không vội bắt ta lại. Tự ta sẽ đưa tới cửa".

"Vậy vì sao người trốn ở đây?" Thiên Quỷ cười lạnh một tiếng
"Người đừng nói là vì ta?"

Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn nói một câu "Người thật sự là quá thông minh"! Tuy nhiên lời đến miệng lại lựa chọn nuốt xuống, thở dài nói:
"Kỳ thật ta không muốn người giúp Quân Ly. Nhưng dùng Vạn Thú Vô Cương giúp người chữa thương là hy vọng người có thể trung thành với Phong Liên Dục."

Nàng nói dối có đặc điểm là mặt không đỏ, tim không đập loạn, người khác tuyệt đối không phát hiện được

"Người đối với hấn, thật sự là mối tình thắm thiết." Thiên Quỷ lại nhắm mắt lại "Nể mặt người vì Tu La vương mà giúp ta, ta đáp ứng sau khi thương thế lành, cho người một ngày lấy Vương Tử. Trong một ngày này, ta tuyệt sẽ không nghe theo Quân Ly."

"Thật không?" Hoàng Bắc Nguyệt sáng mắt lên, trước còn do dự một khi Thiên Quỷ bình phục sẽ không khống được, không ngờ hấn chủ động thoái nhượng một bước.

"Chúng ta ma thú, cho tới bây giờ lời nói đều đáng tin."

"Lập kế ước đi! Cho ta một ngày!"

Thiên Quỷ hừ lạnh:"Đa nghi!"

"Hết cách rồi, ta chỉ cầu sống yên phận, chỉ có một cái mạng nhỏ, ta cũng không dám tùy tiện nói giỡn!"

Thiên Quý không nói thêm lời nào, cắn nát ngón tay, nhanh chóng lập kế ước một ngày cùng nàng. Sau khi kế ước hoàn thành, ả cười lạnh: "Người nhớ kỹ chỉ có một ngày, qua một ngày cũng đừng trách ta không khách khí".

"Không thành vấn đề!" Chứng kiến kế ước hoàn thành, Hoàng Bắc Nguyệt cũng thả lỏng tâm tình mà đi ngủ.

Đêm khuya trằn trọc, chợt nghe ngoài cửa sổ một tiếng động rất nhỏ vang lên, Hoàng Bắc Nguyệt luôn luôn cảnh giác, lập tức mở to mắt, liếc về hướng cửa sổ.

Một bóng đen nhanh chóng xẹt qua cửa sổ.

Nàng muốn lập tức đứng lên, nhưng thay đổi suy nghĩ, nơi này là Tur U Cảnh, nàng nghĩ mãi mà không rõ ai nửa đêm ẩn núp muốn lấy mạng nàng mà vẫn gây động tĩnh, rõ ràng là muốn để nàng phát hiện.

Bởi vậy nàng không hành động thiếu suy nghĩ, lẳng lặng nhắm mắt nằm, lỗ tai lại hết sức chăm chú nghe động tĩnh chung quanh.

Sau một lát, cửa sổ bị đẩy ra, một bóng dáng rất nhanh đi vào, vài bước tới trước giường nàng, ngón tay ấn vào bả vai của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mi lại, khước miệng vung lên, thản nhiên nói: "Các hạ muốn làm gì?"

Đột nhiên lên tiếng, người nọ cũng hoảng sợ, nhưng không có lập tức rút đi, ngược lại một chương chụp lại.

Thật to gan!

Hoàng Bắc Nguyệt lăn một vòng trên giường, tránh thoát một chưởng kia, tiếp theo đứng lên quét ngang chân ra ngoài. Người nọ ngửa về phía sau, đột nhiên một cái roi vải không một tiếng động bay ra từ bàn tay.

Người này không sử dụng bất cứ thuật pháp gì, xem ra cũng không muốn gây ra động tĩnh quá lớn.

Hoàng Bắc Nguyệt có ý nghĩ giống người kia, bởi vậy thả người nhảy xuống, né qua một roi, bóng dáng mau lẹ vọt đến sau rèm, người nọ lập tức đuổi theo.

Rèm vừa bay lên, trong nháy mắt ngọn đèn ở hành lang ngoài cửa sổ chiếu một chút vào phòng, vừa vặn chiếu sáng khuôn mặt người nọ.

Thoáng nhìn một chút, Hoàng Bắc Nguyệt hơi lấp bắp kinh hãi, tuy nhiên nàng phản ứng nhanh chóng, cũng không lên tiếng. Nhưng bóng dáng nhanh nhẹn đột nhiên dừng một chút, phía sau roi lập tức quán đến, trói trụ cánh tay của nàng, sau đó trên vai bị vỗ một chút, một luồng nguyên khí nhập vào cơ thể.

Nàng khẽ nhíu mày, không gian linh thú bị phong bế...

"Hòa Vương các hạ có ý gì?" Hoàng Bắc Nguyệt trấn định mở miệng.

Roi cuốn lấy nàng chậm rãi buông ra, người nọ xoay người đi tới bên cửa sổ, ngọn đèn hoàn toàn chiếu sáng khuôn mặt, cao quý tao nhã tựa như nữ thần.

Không tưởng tượng được nữ tử như vậy lại nửa đêm giả trang thành thích khách đi hành thích nàng.

Người đến là Hòa Vương của Tư U Cảnh - Hòa Tịch.

"Theo ta đi." Hòa Tịch thấp giọng nói một câu, liền bay nhanh ra khỏi cửa sổ.

Hoàng Bắc Nguyệt nhún nhún vai, đêm khuya mạo hiểm rất thích thú.

Không nói hai lời cũng theo sau.

Ban đêm ở Tư U Cảnh tĩnh lặng không một tiếng động, bầu trời không trăng không sao, không hề có ánh sáng, ở ngã tư đường tràn ngập sương mù dày đặc, dường như đưa tay ra cũng không nhìn được năm ngón.

Hoàng Bắc Nguyệt theo sát phía sau Hòa Tịch, thấy nàng dẫn mình xuyên qua hơn nửa thành thị, đi tới một tòa phủ đệ tao nhã ở vùng ngoại ô.

"Nơi này chẳng lẽ là phủ của Hòa Vương?" Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi.

Hòa Tịch không trả lời, sau khi vào phủ đệ, lập tức vươn ngón tay ngọc ra ưu nhã lau trên cửa phủ một chút, mới dẫn nàng tiếp tục đi lên phía trước.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn cửa ra vào lại bày kết giới, khóe miệng giương lên, thật là thú vị.

"Hòa Vương các hạ, không nói một lời khiến người ta có cảm giác rất không an toàn a." Hoàng Bắc Nguyệt nhìn chung quanh, trong vương

phủ của Hòa Tịch lại không có một người, kì quái!

"Dám giả bộ bị ta đánh bại, để ta bắt được, còn sợ ta giết người?"
Hòa Tịch cười nhạt một tiếng.

"Ta chỉ tò mò, các hạ nếu đến hành thích vì sao không tốc chiến tốc thắng mà lại muốn lãng phí thời gian dây dưa với ta." Hiện tại tự nhiên đã hiểu, Hòa Tịch muốn phong bế không gian linh thú của chính mình.

Dụng ý chỉ sợ là vì muốn né qua tai mắt Thiên Quỷ đi.

Hòa Tịch đi ở phía trước âm thầm cười, may là nha đầu kia đủ thông minh.

Đi tới hậu viện, nàng mới dừng lại, tay vỗ nhẹ một chút, đèn lồng bốn phía sân tự động sáng lên, hoa viên xinh đẹp chậm rãi hiện ra.

Cùng xuất hiện còn có mấy khuôn mặt không tính quen thuộc.

"Tịch nhi ra tay đúng là tốc độ nhanh nhất." Thổ Vương Thổ Nhuyễn đầu bóng loáng đi tới, lấy lòng cười với Hòa Tịch.

Hòa Tịch thản nhiên gật gật đầu với hắn, đôi mắt đẹp đảo qua trong sân, nói: "Băng chưa tới sao?".

"Hắn luôn luôn như vậy, sẽ không tới." Phong Vô Hành thản nhiên nói.

Hòa Tịch gật đầu, hình như cũng không thèm để ý, "Không có hắn cũng sao, bắt đầu đi."

Nói xong, chính cô ta lui qua một bên, để Hoàng Bắc Nguyệt bại lộ ra,

thẳng tấp quay mắt về phía hai người Phong Vô Hành cùng Thổ Nhuyễn.

"Này này, đây là muốn làm gì? Ít nhất nói rõ với ta đi?" Hoàng Bắc Nguyệt mở tay ra, bất đắc dĩ cười hỏi. Mặc dù hoàn toàn không biết gì cả, nhưng cũng không kinh hoảng.

"Xú nha đầu! Hỏi nhiều như vậy làm gì? Người gặp may đấy!" Thổ Nhuyễn nóng nảy nói, xem ra hấn vẫn canh cánh trong lòng chuyện nàng phá hủy tường thành lần trước.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Có may hay không dựa vào chính bản thân mình, nửa đêm mang ta đến đây, không nói một lời muốn đấu võ?".

"Hắc! Nha đầu kia không biết phân biệt a!" Thổ Nhuyễn khó chịu, nếu không phải Hỏa Tịch tự mình mời hấn, hấn sẽ không tới đây!

Hỏa Tịch cùng Phong Vô Hành liếc mắt nhau một cái, Hỏa Tịch đang muốn mở miệng, đột nhiên tiếng bước chân nặng nề rất nhanh xuất hiện, tiếp theo một giọng nói sang sang trầm trầm vang lên: "Nha đầu, bọn họ sẽ không hại người."

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu nhìn, người đến là Lôi Nộ.

Nhìn thấy Lôi Nộ trong lòng tự nhiên buông lỏng một ít, dù sao giữa mấy người này, có thể để nàng tin nhiệm một chút thì chỉ có một mình Lôi Nộ.

"Ta không rõ." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, ngữ khí nhu hòa hơn.

Thấy Lôi Nộ xuất hiện, Hỏa Tịch liền tạm thời dẫn Phong Vương cùng Thổ Vương lui qua một bên, để bọn họ dễ nói chuyện.

"Chuyện này mà nói rõ thì ba ngày ba đêm không xong." Lôi Nộ gãi gãi đầu, vẻ mặt thành khẩn, "Có điều nha đầu, nếu người tin tưởng lão phu, tạm thời thu hồi lòng nghi ngờ lại, chúng ta... chỉ áy náy muốn giúp đỡ, đền bù một ít mà thôi."

Hắn nói chuyện trốn tránh, không dám nói trọng điểm, đại khái có cảm giác nói ra nàng cũng sẽ không hiểu.

Tuy nhiên trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt như gương sáng, có gì mà không rõ.

"Lôi Nộ các hạ, các người đã ủng hộ Tiêu Cảnh như vậy, vì sao năm đó tranh giành vương vị lại không ai giúp nàng ấy chứ?"

Lôi Nộ cả người cứng đờ, nghe lời này như sấm sét giữa trời quang, sắc mặt cũng tái nhợt "Người, làm sao người biết?"

"Ta là truyền nhân của Vạn Thú Vô Cương, rất nhiều chuyện biết một hai." Mặt nàng không đỏ, tim không đập loạn nói.

"Haiz....." Lôi Nộ chán nản thở dài, không ngừng lau trán, thở dài thườn thượt, giống lão nhân già lợm khộm không có cách nào cắn hột đào, đành ngồi thở dài.

"Chuyện năm xưa không nói cũng được, tuy nhiên sự tình hôm nay, các hạ có thể nói lý do chính đáng với ta không?" Thấy hắn mở miệng gian nan như thế, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không nhẫn tâm chạm vào vết thương của hắn, bởi vậy đổi đề tài.

Lôi Nộ được giải phóng, cảm kích nhìn nàng nói: "Chúng ta biết, Vạn Thú Vô Cương phải đủ năm loại chú ấn, mới có thể phát huy uy lực thực sự được, trước linh thể người bị phá hư một lần, vốn có thể

thuận lợi hoàn thành chú ấn, nhưng linh thể mới có nhiều trở ngại, cần rất nhiều thời gian."

"Các người có thể hỗ trợ?" Hoàng Bắc Nguyệt chột hiểu, chẳng trách vừa rồi Hòa Tịch để nàng trực tiếp đối mặt với Phong Vương cùng Thổ Vương.

Chú ấn Phong cùng Chú ấn Thổ, một cái hư vô mờ mịt, một cái không thể phá vỡ, đều rất khó đạt được. Sau khi nàng dựng lại linh thể nghĩ mọi cách, nhưng linh thể hạn chế nên nhiều lần thất bại, khiến nàng rất khó qua.

"Không gạt người, năm đó Cẩn điện hạ tu luyện năm loại chú ấn, là năm người chúng ta trợ giúp hoàn thành." Lôi Nộ lên tiếng, trên mặt hơi có chút kiêu ngạo cùng vẻ kính nể, "Cẩn điện hạ vừa ra sinh ra có thể ngưng tụ năm loại nguyên khí thuộc tính, thật sự là thiên tài a!".

Nghe nói như thế, Hoàng Bắc Nguyệt vui mừng khôn xiết.

"Thật tốt quá!"

"Nha đầu." Đột nhiên Lôi Nộ sắc mặt nghiêm túc, "Giúp người, là bởi vì áy náy với Cẩn điện hạ, nhưng chúng ta trung thành với Tư U Cảnh, cho nên..."

"Yên tâm đi." Hoàng Bắc Nguyệt nhanh chóng cắn nát ngón tay, "Chỉ cần Tư U Cảnh không phạm ta, ta Hoàng Bắc Nguyệt cả đời này tuyệt đối không xâm phạm Tư U Cảnh!".

Hoa văn khế ước chột lóe trong không khí, Lôi Nộ cũng cười lấy máu lập khế ước.

"Chuyện này cần phải gạt quái vật trong không gian linh thú kia.

Thiên Quỷ thuộc về hắc ám địa ngục, nha đầu, ta khuyên ngươi một câu, cho dù trong tay ngươi có Vương Tỉ của Thành Tu La, cũng không nên giữ Thiên Quỷ bên người, ả quá nguy hiểm."

Lôi Nộ thân tình nói với nàng xong, liền vẫy tay đám người Hỏa Tịch để bọn họ trở lại.

Hỏa Tịch tiện tay ném một cái bình ngọc cho Hoàng Bắc Nguyệt, ưu nhã nói: "Ăn hết đi."

Hoàng Bắc Nguyệt đổ ra một viên dược hoàn màu lam tản ra mùi thơm thảo nhiên từ bình ngọc. Dùng cảm giác năng lực luyện dược sư dò xét một chút, đúng là một loại thuốc chữa thương.

Nàng không cần hoài nghi, thuốc này không thành vấn đề, nàng ném vào miệng, một bên nói: "Thuốc này năng lực chữa thương thế nào? Ta có không ít thuốc tốt chữa thương."

"Đây không phải là thuốc chữa thương." Hỏa Tịch nhìn nàng một cái, khóe miệng mơ hồ có ý cười.

"Đó là cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt tò mò.

"Để ngươi chịu đựng bị đánh thôi." Hỏa Tịch nói xong, liền mím môi đỏ mọng, lui qua một bên.

Lôi Nộ cũng hắc hắc cười cùng nhau lui ra.

Hoàng Bắc Nguyệt sạm mặt lại, bất đắc dĩ nói: "Bị đánh rất lâu sao?"

"Giống sao! Đặc tính của thuộc tính Thổ là: Phòng ngự!" Thổ Nhuyễn mang vẻ mặt trả thù cười ác, "Hay nói cách khác là chịu bị đánh!"

Phong Vô Hành thản nhiên như một luồng gió nhẹ nói:"Bắt đầu đi!"

Đêm dài dằng dặc, tuy nhiên, hết thảy vừa mới bắt đầu.....

Vương cung xa xa, trên vọng đài cao nhất của cung điện có một bóng lưng gầy gò đứng thẳng bảo hộ, ngẫu nhiên có một hai tiếng ho khan từ lồng ngực phát ra.

Đôi mắt nhìn vào bóng đêm dày đặc phía xa xa có ngọn đèn như ẩn như hiện trong phủ Hòa vương, môi tái nhợt nhẹ nhàng mím lại.

"Muội muội, trước khi người chết nhất định hạ nguyên rủa, nguyên rủa ta...cả đời này nhớ kỹ người."

Tay vịn vào lan can khẽ run lên, phía sau một bóng dáng lạnh lùng tới gần.

"Bọn họ huấn luyện cô gái kia, giúp cô ta đạt được hai loại chú ấn phong, thổ." Bạng Vương sau khi nói xong, mím môi, ánh mắt sâu thẳm nhìn về hướng phủ của Hòa Vương.

"Khụ khụ....." Dạ Vương nhẹ nhàng ho khan vài tiếng, chậm rãi nói:
"Gọi Lộc Nhai đến."

Bạng Vương gật đầu, đang muốn lui ra ngoài, Dạ Vương lại đột nhiên gọi lại hắn,"Đừng cho Dao nhi biết."

"Vâng." Bạng Vương nói xong, bóng dáng chậm rãi hóa thành sương mù biến mất.

Gió phía xa thổi sương mù đến, Dạ Vương khụ một tiếng, mới chậm rãi xoay người trở lại cung điện.

Ánh sáng từ phủ của Phủ của Hòa Vương từ từ bị bóng đêm che lấp.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Đôi tay nhỏ vỗ nhẹ trên mặt, trong lúc ngủ mơ người mệt mỏi thở dài một tiếng.

"Một phút, một phút là tốt rồi....." Cả người đau nhức đến không thể chịu nổi, tựa như lần đầu tiên bị sư phụ huấn luyện cả ngày với cường độ cao, xương cốt như muốn tan ra.

Mà lần này khác hẳn với huấn luyện cường độ cao. Nàng cả đêm đều bị đánh, nếu không phải có thuốc của Hỏa Tịch bảo vệ, sợ rằng da tróc thịt bong hết cả.

Quá tàn nhẫn.....

"Người tối hôm qua làm gì?" Tiếng nói lạnh lùng vang lên bên tai, đồng thời, đôi tay nhỏ cũng thô bạo xách nàng đứng lên lay lay hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt hoa mắt chóng mặt, lười biếng nhắm nửa con mắt, nói: "Tối hôm qua có thích khách tới, ta đuổi theo thích khách."

"Vậy vì sao ta không cảm giác được khí tức của người? Hơn nữa cũng không ra khỏi không gian linh thú được?"

"Ta cũng đang muốn hỏi người đây." Hoàng Bắc Nguyệt xoa mắt, "Ngày hôm qua ta đuổi theo thích khách, muốn gọi người ra ngoài hỗ trợ, thế mà người chẳng đáp lại."

Thiên Quỷ nghi hoặc nhìn nàng: "Làm sao có thể?"

Hoàng Bắc Nguyệt giật ống tay áo lại, lộ ra cánh tay bầm tím cho à

nhìn,"Ta bị đánh như thế này mà ngươi vẫn hoài nghi sao?"

Thiên Quỷ nhìn thấy vết thương không giống giả tạo, nhưng vẫn bán tín bán nghi lời của nàng.

"Ngày hôm qua lúc thích khách tới ta cũng biết, nhưng sau đó khí tức của thích khách và ngươi biến mất, ta không biết chuyện gì xảy ra."

"Tóm lại ta sẽ không hại ngươi, ngươi có thể yên tâm." Hoàng Bắc Nguyệt đi xuống giường, rót một chén trà lạnh uống.

Thiên Quỷ lạnh lùng liếc nàng,"Ngươi tốt nhất đừng giờ trò bịp bợm, nếu không, ngươi sẽ biết hậu quả khi đắc tội một con ma thú!"

Chén trà nhẹ nhàng chạm môi, Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười:"Biết rồi."

"Bắt đầu đi." Thiên Quỷ nhắm mắt lại ngồi xuống.

"Này này, thấy ta thương tích đầy người mà không cho ta nghỉ ngơi trong chốc lát sao?" Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ.

"Ít nói nhảm!"

Nàng nhún nhún vai, không thể làm gì khác là đi qua vận chuyển nguyên khí giúp ả.

Ngày thứ chín, nguyên khí vận chuyển trót lọt, rất nhanh hoàn thành, Thiên Quỷ tiếp tục trở lại không gian linh thú.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, để Nến Đỏ mang Băng Linh Huyền Diệu cùng Tiểu Hồ ra ngoài. Dù sao hào khí của bọn họ ở trong không gian linh thú đang giương cung bạt kiếm.

Thiên Quỷ bá đạo, không thể để hắn ra ngoài, cho nên đành phải để nhóm linh thú của nàng chịu thiệt thòi.

Vừa đến buổi tối, nàng lại phong bế không gian linh thú, sau đó thừa lúc bóng đêm một mình tới phủ của Hoả vương.

Vương cung của Tư U Cảnh.

Đêm khuya, Lộc Nhai vội vã tiến cung, đứng chờ ở ngoài điện hầu một lát liền lập tức bị Dạ Vương triệu kiến.

Trong tấm điện của Dạ Vương tràn ngập vị thuốc nồng nặc, thị nữ bưng chén thuốc ra ngoài.

Lộc Nhai quỳ bên nhuyến tháp, lấy một cái ngọc điệp từ ống tay áo rộng thùng thình ra trình lên Dạ Vương.

Dạ Vương tay tái nhợt nhẹ nhàng sờ ngọc điệp, nhìn lại gần, sắc mặt kịch biến: "Làm sao có thể?"

Vài tiếng ho khan kịch liệt vang lên, trên mặt tái nhợt vô sắc chậm rãi hiện ra sắc hồng, Dạ Vương khó tin thì thào: "Không có đạo lý a....."

Lộc Nhai nói: "Thần phụng mệnh xem xét mệnh bàn của Hoàng Bắc Nguyệt mà tiên đoán, đáng tiếc..... Mệnh bàn của cô ta trống rỗng, nhìn không thấy quá khứ, cũng nhìn thấy tương lai."

"Cô ta rốt cục là ai?" Dạ Vương run rẩy cầm ngọc điệp trên tay, ngọc điệp nhất thời không cầm chắc, rơi trên mặt đất vỡ vụn.

"Bệ hạ không nên kích động, để thần tra lại." Lộc Nhai cuống quýt nói.

"Không kịp nữa rồi." Dạ Vương đứng lên, vung ống tay áo, "Lộc Nhai, quả nhân lệnh cho người triệu tập "Dạ ảnh", toàn lực bắt giết Hoàng Bắc Nguyệt!"

"Bệ hạ!" Lộc Nhai cực kỳ hoảng sợ, "cô ta có thể giúp bệ hạ liệu độc, chi bằng chờ bệ hạ tốt đẹp rồi....."

Lời còn chưa dứt đã bị Dạ Vương quyết đoán giơ tay ngăn trở, "Cô ta có Vạn Thú Vô Cương, giống Cẩn nhi không nhìn được tương lai. Quả nhân không thể để Tư U Cảnh bị nguy hiểm, cũng không cho phép Tiêu Cẩn thứ hai xuất hiện!"

"Vâng" Lộc Nhai cúi đầu, chậm rãi lui ra cửa.

"Phụ vương!" Giọng nói thanh thúy đột nhiên từ ngoài cửa truyền đến, một Tiểu nha đầu chạy vào, nhào vào trong lòng Dạ Vương, nhẹ giọng nghẹn ngào.

"Làm sao vậy?" Dạ Vương vừa rồi còn vẻ mặt sát phạt quyết định, trong chớp mắt biến thành phụ thân ôn nhu hiền lành.

Ôm Chi Chi ngồi xuống, ngẩng đầu ra hiệu bằng ánh mắt với Lộc Nhai để hẩn đi làm việc, sau đó êm ái vuốt ve tóc Chi Chi.

Chi Chi hút cái mũi ngẩng đầu lên, mắt to ngập nước khiến người trìu mến, "Phụ vương, con thích làm chức mộng thú."

"Dao nhi, con không phải là chức mộng thú."

"Nhưng con thích, con thích làm chức mộng thú, thích làm Chi Chi. Bọn họ nói, nếu ta là Tiêu Dao thì khi gặp không còn là Chi Chi." Chi Chi vừa nói, từng giọt nước mắt lã xuống.

Dạ Vương khẽ nhíu mày: "Người nào nói người như vậy?"

Chi Chi mím chặt miệng, xem ra sẽ không nói ra mồm.

Dạ Vương thở dài, không cần nói hấn cũng đoán được là ai, Hoàng Bắc Nguyệt cùng đám thú mà cô ta mang đến có ảnh hưởng không nhỏ với Dao nhi.

"Dao nhi." Hấn dịu dàng mở miệng, tay tái nhợt mang theo lực lượng ấm áp, nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt nhỏ nhắn của Chi Chi," chẳng lẽ người không muốn làm con gái của phụ vương chút nào sao?"

Chi Chi ngẩn ra, nàng hoàn toàn chưa nghĩ tới vấn đề này, nàng tưởng rằng làm Chi Chi cũng vẫn là con gái hấn, cùng lắm không gọi tên là Tiêu Dao không được sao?

Đến Tư U Cảnh, mặc dù ban đầu nàng không thích, nhưng sau Dạ Vương tốt với nàng, cảm tình máu mủ tình thâm khiến nàng rất nhanh thích phụ thân bệnh tật lại ôn nhu từ ái này.

Nhìn vẻ mặt nàng ủy khuất cùng không biết làm sao, Dạ Vương nhu hòa nói: "Dao nhi, phụ vương không thể bức người làm bất cứ chuyện gì, tuy nhiên, ta rất hy vọng người làm con gái của ta."

Vỗ nhẹ nhẹ Chi Chi đầu, Dạ Vương cười nói: "Đi ngủ đi."

Chi Chi chậm rãi đứng lên, lưu luyến lôi kéo tay hấn:"Phụ vương, người nghỉ ngơi cho tốt."

"Ừ."

Chi Chi đi vài bước, căn môi suy nghĩ một chút, lại quay đầu nói: "Phụ vương, con rất thích làm con gái của người, muốn qua tâm

người, không để người ngã bệnh. Bởi vì người là người tốt nhất trên đời này!"

Chương 1098: Thành trì mặt trời lặn 4

"Ta không tốt như vậy." Dạ Vương vui mừng nở nụ cười.

"Có!" Chi Chi kiên định gật đầu, "Phụ vương giữ lại Nguyệt nhi tỷ tỷ, bảo vệ bọn họ, người chính là tốt nhất!"

Bởi vì bị Hòa Vương chinh rất nhiều lần, Hoàng Bắc Nguyệt cũng bày mưu đặt kế nên Chi Chi đổi giọng gọi nàng "Tỷ tỷ". Nàng là Hoàng Bắc Nguyệt, không phải Bắc Nguyệt quận chúa, bởi vậy không lo lắng bối phận có gì bất ổn.

Nụ cười trên mặt Dạ Vương có chút buồn bã, tuy nhiên không để Chi Chi nhìn thấy.

"Nguyệt nhi tỷ tỷ nhất định sẽ trị được bệnh cho phụ vương!" Chi Chi tin tưởng gấp trăm lần nói xong, xoay người chạy ra.

Dạ Vương kinh ngạc nhìn bóng lưng của nàng, trong lòng nặng nề như đá tảng đè xuống, vừa nặng vừa buồn bực.

Do dự trong chốc lát, Dạ Vương lập tức đứng lên, lớn tiếng nói: "Lộc Nhai!"

Tiếng nói vọng quanh quần trong cung điện.

Một thị nữ chạy vào, cung kính nói: "Bệ hạ có dặn dò gì ạ?"

"Để Lộc Nhai trở về!"

Thị nữ lộ vẻ khó xử, "Lộc Nhai đại nhân sợ rằng đã đi xa....."

Dạ Vương bước nhanh ra, thị nữ muốn ngăn trở, lại bị hấn gạt mạnh sang một bên, hấn đi tới ngoài cung điện bắt đầu ho khan liên tục.

Màn đêm dày đặc, tối nay gió lạnh bốn phía thổi mạnh, bầu trời không trăng không sao, ảm đạm như Địa ngục.

Bão tố ẩn giấu trong bóng tối dường như bắt đầu rục rịch.....

Dạ Vương đột nhiên hít phải không khí lạnh mang theo sương đêm.

Phủ của Hòa Vương.

Xuyên qua kết giới, tiếng đao kiếm vang kịch liệt không dứt.

Một trận cười to vang lên đến: "Ha ha ha... nha đầu kia thật lì đòn, lâu như vậy mà vẫn có thể kiên trì!".

"Đừng xem thường cô ta, cẩn thận một chút!" Giọng nói âm lãnh thanh đậm vang lên, nhưng rất nhanh bị tiếng binh khí va chạm cắt ngang.

"Lúc đánh với ta đừng phân tâm nha" Bóng dáng Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt tới gần như một tia chớp, một thanh thiết kiếm dựng thẳng lên, chặn lại kiếm của Thổ Nhuyễn cùng Phong Vô Hành.

Cánh tay nặng trĩch xuống, tuy nhiên vẫn cản rặng chống đỡ.

Thổ Nhuyễn giơ chân bay lên, nguyên khí thổ nặng nề ngưng tụ trên đùi, lực lượng hùng hậu, chưa tới gần đã sinh ra áp lực từng đợt.

Hoàng Bắc Nguyệt cố định chân trên mặt đất, một tay nắm kiếm, khừ tay kia đột nhiên đè xuống, không có bất cứ phòng hộ gì mà đặt trên đùi Thổ Nhuyễn.

Thổ Nhuyễn kinh hãi: "Nha đầu này điên rồi!"

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu cười, trong nháy mắt chỗ khừ tay sắp bị chân hấn đá tới có một tầng nguyên khí thổ đột nhiên phát ra khỏi đầu ngón tay, hình thành một vách tường dày dưới thân thể.

Thổ Nhuyễn đá một cước, nhất thời cả khuôn mặt cùng đầu bóng loáng đều xanh mét, gầm nhẹ một tiếng, thân thể bị bật ra, trượt dài trên mặt đất.

Hấn ngẩng đầu, khó tin nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, hồi lâu mới dựng thẳng ngón cái, nói: "Khá lắm!"

Một câu nói bội phục phát ra từ nội tâm, Hoàng Bắc Nguyệt âm đạm cười, ánh mắt trở nên nghiêm túc chuyển hướng Phong Vô Hành.

"Phong Vương các hạ, hiện tại chúng ta một chọi một!" Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi nguyên khí thổ, khơi dậy nguyên khí phong trong thân thể chuyển động.

Phong Vô Hành vẫn không chủ động công kích, mỗi khi Thổ Nhuyễn sắp bị nàng đánh bại mới ở bên cạnh đánh một phát vào điểm yếu của nàng, thủ đoạn vừa ngoan vừa nhanh khiến nàng hận nghiêng răng.

Hiện tại rốt cuộc có thể đối diện đánh một hồi với hấn, từng tế bào hiếu chiến trong lòng đều hưng phấn cả lên.

Phong Vô Hành bình thân liếc nàng một cái, thực lực cùng nghị lực

nha đầu kia ngoài dự liệu của hắn, khiến người ta vừa vui mừng lẫn khiếp sợ. Lúc chiến đấu với nàng tựa hồ như năm đó chiến đấu với Tiêu Cẩn vậy.

Ở Tư U Cảnh nhiều năm, nói thật, đã rất nhiều năm không gặp đối thủ như vậy.

Rất thú vị.

Trên thân kiếm của Phong Vô Hành có một vòng nguyên khí phong vô hình chậm rãi bao trùm, hắn trầm thấp:"Nhìn cho rõ."

Lúc nói đến chữ "rõ", bóng dáng của hắn đã từ biến mất, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức nguyên khí phong hiện lên chung quanh, vô số sương đêm bị thổi đến, quấn quanh người nàng.

Thổ Nhuyễn khập khiễng đi dọc hành lang tới bên cạnh đám người Hòa Vương nghiêng răng nói:"Nha đầu kia ngoan độc, nhưng đánh rất đã!"

Hòa Vương thản nhiên liếc mắt nhìn hắn, tiện tay ném một bình thuốc ra, dung mạo cao nhã, dường như gặp chuyện gì cũng không thay đổi sắc mặt.

Tuy nhiên cử động này làm tâm hoa của Thổ Nhuyễn bộc phát, ánh mắt nhìn về phía nàng càng phát ra ái mộ nhiệt tình.

Hòa Vương là mỹ nữ cao ngạo như vậy, đã sớm quen với ánh mắt nam nhân ái mộ, bởi vậy không hề mất tự nhiên, nhìn về Lôi Nộ nói:"Phong Vô Hành lần này thật sự động thủ rồi."

"Ngay từ đầu đã sử dụng mê trận Hắc Sát, xem ra thật sự dự định kịch chiến một hồi với Nguyệt nha đầu." Nhìn tràng diện chiến đấu,

Lôi Nộ cũng không nhin được hãm mộ.

Nếu Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại không thiếu chú ấn Lôi, hẳn đã sớm đi xuống đánh một hồi!

"Trong mê trận Hắc Sát, Phong Vô Hành mặc sức điều khiển, nhất cử nhất động của Hoàng Bắc Nguyệt đều trong lòng bàn tay hắn. Còn Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn không biết gì, rất hung hiểm!" Nhìn sương mù đêm dày như mực, Hòa Vương nói.

"Đừng xem thường nha đầu kia, cô ta thường xuyên ngoài dự đoán của mọi người a!" Lôi Nộ rất tin tưởng, đã từng giao thủ với Hoàng Bắc Nguyệt một lần, biết rõ tính cách của nàng, không thể so với người bình thường!

Hòa Vương gật đầu, nàng cũng rất chờ mong nha đầu kia có biến hóa.

Nhìn cô ta đối chiến cùng Thổ Nhuyễn, tin tưởng sẽ lấy được Chú ấn Thổ, chỉ còn Chú ấn Phong.....

Đang suy nghĩ sâu sa, đột nhiên sương mù đen như mực lay động một chút, một bóng người đột nhiên đi ra từ bên trong. Lão đảo từng bước, khiếp sợ ngẩng đầu, vẻ mặt rung động nhìn sương mù ban đêm.

"Phong Vô Hành?" Hòa Vương lắp bắp kinh hãi, trên khuôn mặt ưu nhã tràn ngập khiếp sợ.

Lôi Nộ bước xuống, giọng nói như sấm, "Phong Vô Hành, ngươi sao vô dụng như vậy? Vừa bắt đầu đã bị đánh ra?"

Phong Vô Hành quay đầu lại, vẻ mặt cũng có chút khó hiểu, "Chúng

ta chưa bắt đầu đánh."

"Không đánh? Ngay cả Mê trận Hắc Sát người đều đưa ra, sao....."
Lôi Nộ nói một nửa dừng lại, Mê trận Hắc Sát xuất hiện, Phong Vô Hành nhất định ở trong trận, hấn ra khỏi thì trận pháp sẽ bị huỷ bỏ.

Nhưng là.....

Phía trước sương mù dày đặc vẫn tràn ngập cả sân, Lôi Nộ đột nhiên hét lớn một tiếng, bầu trời sấm sét từng đợt.

"Là ai? Dám xông vào Tur U Cảnh!"

Hấn đang định vọt vào lại bị Phong Vô Hành duỗi tay ngăn lại, nghiêm giọng nói: "Trong Tur U Cảnh ngoài ta có thể dùng Mê trận Hắc Sát thì chỉ còn Dạ Ảnh, cận vệ của Dạ Vương!"

Lôi Nộ cả người chấn động.

"Bệ hạ cho dù biết chúng ta âm thầm trợ giúp Hoàng Bắc Nguyệt, cũng không đến mức phái Dạ Ảnh đến ngăn cản!" Hỏa Tịch đi tới cạnh sương mù, chớp mắt nói với Phong Vô Hành: "Nếu đã giúp cô ta, thì giúp thêm một lần đi!".

Phong Vô Hành gật đầu, Lôi Nộ cùng Thổ Nhuyễn cũng đồng ý, bốn người đứng thành một đường thẳng, tự thi triển nguyên khí bản thể, dự định phá vỡ Mê trận Hắc Sát.

Song, bốn người vừa mới có động tác, đột nhiên một bóng người đi ra khỏi Mê trận Hắc Sát, chậm rãi ngược khuôn mặt tái nhợt từ vành nón màu xám lên.

"Bốn vị đại nhân, đây là chuyện Dạ Vương bệ hạ dặn dò, khuyên các

vị không nên ngăn trở."

"Tiểu tử thúì Lộc Nhai!" Lôi Nộ vừa nhìn thấy hắ, lập tức giận dữ xông lên tóm áo Lộc Nhai, nhắc bổng hắ lên khỏi mặt đất: "Người nói! Vì sao lần nào cũng đối nghịch với ta?"

"Ta nghe lệnh Dạ Vương bệ hạ!" Lộc Nhai bất đắc dĩ nói, "Lôi Vương, có một số việc các người không biết. Hoàng Bắc Nguyệt là người mà Tư U Cảnh không xác định được, vì sao nhanh chóng diệt trừ, miễn nỗi lo về sau?"

"Bổn Vương không biết tiểu tử người đầu độc gì bệ hạ, tuy nhiên, hôm nay bổn vương sẽ không để người thực hiện được!"

Lôi Nộ nảy sinh ác độc bắt lấy Lộc Nhai, xoay người quát ba người phía sau: "Cứu người a!"

Ba người Phong Vô Hành, Hòa Tịch, Thổ Nhuyễn không lập tức hành động, chỉ liếc nhìn nhau lộ vẻ chần chừ.

Lộc Nhai nhìn bọn họ phản ứng, hài lòng giương môi, "Lôi Vương, chúng ta đều là người của Tư U Cảnh, cân nhắc đầu tiên phải là Tư U Cảnh."

"Vô liêm sỉ!" Lôi Nộ cắn răng thăm mắ một tiếng, "Tùng người các người..."

Thất vọng, đau thương, đủ loại tâm tình xông đến, Lôi Nộ không giận ngược lại cười "Được lắm người không xác định được! Năm đó trên lưng Cảnh điện hạ cũng đeo tội danh như vậy! Các người, các người vì lý do đó phản bội điện hạ, buồn cười!"

"Lôi Nộ!" Hòa Tịch không nhịn được kích động, khuôn mặt đoan trang

tao nhã chậm rãi xuất hiện vẻ đau lòng: "Chúng ta làm sao nguyện ý như vậy? Nhưng Lộc Nhai tiên đoán thành hiện thực, chúng ta sao có thể lại phạm sai lầm?"

"Ha ha ha ha..." Lôi Nộ ngửa đầu cuồng tiếu, "Tiên đoán thành thực? Chẳng lẽ không phải vì các ngươi bức bách điện hạ thực hiện tiên đoán này sao?"

Ba vị vương đều chấn động, mà Lôi Nộ sau khi cười xong đã không nói một lời xông vào trong Mê trận Hắc Sát.

Ba người Hòa Tịch nhìn nhau, còn không có động tác đã nghe thấy một tiếng vang lớn trong Mê trận Hắc Sát.

Lộc Nhai lấp bắp kinh hãi, vội vàng quay đầu nhìn lại, trong lúc đó vài đạo bóng đen nhanh chóng tránh ra bốn phía. Mà giữa mê trận bốc lên lửa cháy thiêu mở một lỗ thủng. Lôi Nộ điều Hoàng Bắc Nguyệt ra khỏi bên trong, lập tức bay vút ra xa xa không dừng lại.

"Đuổi theo! Không thể để cô ta chạy!" Lộc Nhai hét lớn một tiếng, hạ lệnh với Dạ Ảnh.

Qua trong giây lát, hơn mười bóng đen vù vù vù bắn lên trời cao, giống như mũi tên rời khỏi dây cung!

"Sao lại thế này?" Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng khế quát một tiếng, giận không kiềm được.

"Dạ Vương hạ lệnh giết ngươi, ta lập tức đưa ngươi ra khỏi Tur U Cảnh!" Lôi Nộ thấp giọng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt, "Dạ Vương?"

Lôi Nộ gật đầu, Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh: "Trên đời này chỉ có ta mới trị độc được cho hắc, ta chưa hề nói láo, hắc là phụ thân Chi Chi, ta quả thật muốn giúp hắc!"

"Cái này nói rất dài....." Lôi Nộ có chút áy náy, "Nha đầu, thân là vua của Tư U Cảnh, có những lúc hắc không thể không hạ quyết định, ngay cả chúng ta cũng không thể trách hắc."

"Quyết định vô liêm sỉ!" Hoàng Bắc Nguyệt gầm lên, trong lòng ngực đau nhức, lần này thật sự là thiệt thòi lớn!

Trong Mê trận Hắc Sát, nàng tướng Phong Vô Hành kiểm tra, bởi vậy chỉ dùng nguyên khí phong đơn giản ngăn cản, vì vậy trúng của Dạ Ảnh rất nhiều ám chiêu.

Người bình thường căn bản không ngờ quyết đấu chân chính lại tuyệt sát.

Cũng may nàng trời sinh nhạy cảm với sát khí, bởi vậy mấy lần ăn đòn liền toàn lực phản kích, tuy nhiên vẫn rơi vào cảnh thua thiệt!

Dạ Ảnh phối hợp chặt chẽ, xuất quỷ nhập thần, mà nàng không mang theo đám người Nến Đỏ bên người. Bị vây trong Mê trận Hắc Sát, nếu không phải khoảnh khắc cuối cùng Thiên Quỷ ra tay, nàng không dám tưởng tượng hậu quả sẽ thành bộ dáng gì nữa.

Phía sau Dạ Ảnh đuổi theo như quỷ mị, trong đêm đen như cá gặp nước, lặng yên không một tiếng động xuất hiện từ sương mù.

Leng keng...

Giữa sương mù đột nhiên một thanh kiếm chém tới, Lôi Nộ giơ cánh tay ngăn cản, trong nháy mắt một trận hoa lửa kích phát trong màn

đêm

"Bọn người này....." Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng hung hăng nói, một tay kết ấn, nguyên khí màu đen lượn vòng trong bùa ấn. Nàng đem bùa ấn chụp vào sương mù, ánh chớp màu đen từ bốn phương tám hướng liền kéo dài vào trong sương mù.

Sau một lát, trong sương mù truyền đến từng đợt tiếng kêu thảm thiết.

Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, "Ở trong Mê trận Hắc Sát nhất thời vô ý bị các người đánh được, các người cho rằng ta dễ bắt nạt vậy sao?"

"Từ người bọn họ thực lực mặc dù không mạnh, nhưng bọn họ có phương pháp hợp tác chiến đấu rất khủng bố, không nên dây dưa với bọn họ thì hơn." Lôi Nộ lo lắng nói.

Dạ Vương đã phái Dạ Ảnh, xem ra là chuyện khiến hắn rất lo lắng.

"Không đuổi bọn họ ở đây, bọn họ sẽ đuổi theo như cái đuôi!" Lúc ở trong Mê trận Hắc Sát ngăn ngừa so chiêu, nàng cũng hiểu rõ đại khái thực lực của Dạ Ảnh.

Nàng không muốn bị đuổi giết, cho nên chỉ có thể lựa chọn ở đây phân thắng bại với bọn họ.

Nghe tiếng kêu thảm trong sương mù, trên tay Hoàng Bắc Nguyệt ngưng tụ hắc khí nhè nhẹ, không ngừng quán quanh ngón tay kết ấn nhanh chóng.

"Thiên la địa võng trận!" Trong sương mù có tiếng âm lãnh cấp tốc vang lên, hiển nhiên là chỉ huy Dạ Ảnh.

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt chợt lóe, đột nhiên biến mất, sau đó từ chỗ vang lên tiếng chỉ huy truyền đến tiếng hét thảm.

Những Dạ Ảnh còn lại nghe thấy tiếng hét thảm này, không chút trì hoãn, trật tự chia làm hai nhóm, một nhóm thẳng hướng phía chân trời, một nhóm quỵ dị chui vào đất!

Hoàng Bắc Nguyệt kết ấn xong, hung hăng chụp xuống đất, màu đen chợt lóe, dưới đất liên tiếp vang lên tiếng hét thảm.

Song, trên đỉnh đầu nguyên khí khổng lồ đột nhiên đè xuống, nàng ngẩng đầu nhìn, một tấm lưới nguyên khí bao phủ xuống đầu.

"Ngự hỏa: Nổ!" Nhanh chóng ném một tờ bùa ra ngoài, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức như chim én bay ra, phía sau liền dâng lên một đám mây hình nấm nho nhỏ, sau đó lửa cháy bốc lên trời.

Nhìn một màn này, Lôi Nộ dựng thẳng ngón tay cái với nàng. Dạ Ảnh là đội cận vệ bảo vệ Dạ Vương, cũng là đội chấp pháp ở Tur U Cảnh, thực lực khi bọn họ hợp tác không thể khinh thường.

Nhưng nha đầu này lần đầu tiên đối chiến cùng bọn họ lại có thể làm tổn thất lớn Dạ Ảnh trong thời gian ngắn như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt cười khế, đã có bốn loại chú ấn, nàng hiện tại vận dụng Vạn Thú Vô Cương cùng bùa chú không giống như trước, sức mạnh cũng khác nhiều.

"Thổ Nhuyễn không ở đây, ta giúp ngươi phá vỡ phòng thủ cửa thành để ngươi ra ngoài." Lôi Nộ nói.

"Bọn Nến Đỏ chưa theo kịp!" Hoàng Bắc Nguyệt không nhin được quay đầu lại, sương mù dày đặc, chẳng nhìn rõ cái gì.

Ban đêm ở Tur U Cảnh, nguyên khí dao động rất yếu ớt, muốn cảm giác nguyên khí của đám Nến Đỏ cũng không dễ dàng, đại khái là cách quá xa.

Lôi Nộ nói:"Người Dạ Vương muốn đối phó là người, tạm thời sẽ không động tới bọn họ, hướng hồ có Dao Điện hạ ở đó, người yên tâm ra ngoài, ta đi tiếp ứng bọn họ."

Hoàng Bắc Nguyệt đứng trên tường thành, cảm kích nhìn hẳn: "Lôi Nộ các hạ, đại ân không lời nào cảm tạ hết, bằng hữu như người, ta Hoàng Bắc Nguyệt nhớ kỹ!".

Lôi Nộ sang sảng địa cười rộ lên:"Bổn Vương cũng nhận định bằng hữu là người!"

Hai người ở trong trời đêm nặng nề vỗ tay, Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, mũi chân nhún lên tường thành, theo nguyên khí phong bay vút ra ngoài.

Nhìn nàng khuất vào bóng tối, Lôi Nộ mới thả lỏng xoay người rời đi.

Có Lôi Nộ hỗ trợ, Hoàng Bắc Nguyệt không có bất cứ trở ngại nào rời khỏi Tur U Cảnh. Hạ xuống rừng rậm cổ kính, bốn phía dã thú hí lên, trời tối như mực đưa tay không thấy được năm ngón.

Đầu ngón tay đốt một đám lửa chiếu sáng chung quanh, trong bóng tối một ít con thú bị lửa chiếu sáng mắt.

Tuy nhiên, trên người nàng phát ra nguyên khí quá cường đại, đám dã thú kia căn cũng không dám tới gần.

Lấy đao nhỏ khắc một ký hiệu trên cây, phong ấn nguyên khí bản thể

bên trên ký hiện, nói cho Nến Đỏ rằng nàng muốn đi nước Nam Dục. Nếu bọn họ an toàn đi ra thì lập tức đuổi theo nàng.

Quân Ly nhất định sẽ chờ nàng ở Nước Nam Dục, tên kia hiểu rõ nàng, chỉ có xác định Nước Nam Dục không việc gì thì nàng mới có thể gả cho hắn.

Hiện tại một mình mang Thiên Quỷ theo nên không thể dừng lại, nếu Dạ Vương phái người đuổi theo thì sẽ không tránh được phiền toái.

Nến Đỏ nhìn thấy ký hiệu nàng lưu lại sẽ rất nhanh theo kịp.

Nghĩ tới đó, Hoàng Bắc Nguyệt không do dự chuyển hướng phía nam, đi mười lăm phút, đột nhiên cảm giác xung quanh bất thường, bước chân chậm lại.

Bất thường ở chỗ toàn bộ đám dã thú nhìn chăm chăm nàng đã biến mất.

Không có từng đôi mắt lờ lờ tỏa sáng quý dị nhìn chăm chăm, cũng khiến nàng cảm giác rất không tự nhiên.

Nhưng xung quanh nguyên khí dao động rất bình thường, không hề thấy bất thường, chính điểm ấy làm nàng nghi hoặc. Tuy nhiên không hoài nghi lâu, nếu xung quanh có một cao thủ siêu cấp nguyên khí phong ấn núp thì đương nhiên sẽ không thể tiết lộ nửa điểm nguyên khí.

Nghĩ có lẽ là cường giả thuộc tính phong, Hoàng Bắc Nguyệt liền váng đầu.

Chương 1099: Thành trì mặt trời lặn 5

Chú ấn Phong nàng chưa đạt được, hiện tại sẽ không xui xẻo xông vào địa bàn của cao thủ thuộc tính Phong chứ?

Dừng bước chân lại, ánh mắt thanh lạnh lướt qua xung quanh, Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: "Mời các hạ hiện thân đi."

Sau một lúc an tĩnh liền có tiếng gió thổi, gió nhẹ nhàng phát động làn tóc, một cỗ cảm giác quen thuộc thản nhiên nhẹ nhàng trêu chọc thần kinh.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, giật mình, đột nhiên trên ngón tay lửa cháy tăng vọt, đột nhiên vọt về phía trước!

Lửa cháy chiếu sáng nơi đó, một bóng đánh thanh cao xa cách chậm rãi xoay người lại, y phục trắng toát, khuynh quốc khuynh thành, đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng.

"Ta chờ ngươi đã lâu."

Trái tim nháy mạnh, trong nháy mắt nàng suýt quên cả thở, chỉ có thể kinh ngạc nhìn hắn, "Ngươi chờ ta ở đây làm gì?"

"Ngươi nói xem?" Con ngươi màu tím nhạt lạnh lùng liếc nàng một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên cảm giác phía sau bất thường, muốn hành động nhưng có một bàn tay đè lại bả vai của nàng!

Nhìn thấy sợi tóc tuyết trắng bị gió thổi đến trước mắt, Hoàng Bắc Nguyệt biết người đè lại là Lệ Tà, khí tức âm lãnh thuộc về ma thú khiến thân thể phát lạnh.

"Buông ra!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng đẩy tay hắn, "Ta hiện tại không rảnh, có chuyện gì nói sau!"

Đôi mắt tím nhìn về phía nàng hiện lên chút thất vọng cùng đau đớn, lập tức bị lạnh lùng đưa cọt thay thế "Hoàng Bắc Nguyệt, lần này rơi vào tay ta, sẽ không có lần sau."

Hắn sau khi nói xong, Lệ Tà lần nữa đưa tay đè lại bả vai của nàng, lúc này lực đạo lớn hơn nên nàng không đẩy ra thành công, trong lòng càng tức giận.

Không chỉ phẫn nộ, mà trong lòng càng đau thương hơn. Nàng chưa từng nghĩ ngoại trừ đoạn tình tuyệt ái còn có phương thức dứt khoát như vậy giữa bọn họ!

"Phong Liên Dực! Ta nói lại lần nữa ta không rảnh! Người đừng chọc ta được không?"

Phong Liên Dực khóe miệng vung lên, ý cười lạnh bạc chậm rãi ẩn hiện, "Người coi ta cái gì? Gọi đến thì đến, bảo đi thì đi, là triệu hồi thú hay là nô bộc của người? Hoàng Bắc Nguyệt, lúc người cao hứng có thể thuận tiện trêu chọc ta một chút. Người mất hứng có thể vứt bỏ ta đi đâu. Ta yêu người, nhưng người lại tùy lúc biến thành vũ khí thương tổn ta, đúng không?"

"Ta chưa từng nghĩ như vậy!" Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng mím môi, trong lòng rất áy náy, cho nên không thể cất tiếng giải thích.

Nhưng nàng chưa từng đem tình cảm của hấn trở thành vũ khí thương tổn hấn, sao hấn có thể nói như vậy?

"Người không nghĩ như vậy thì hiện tại theo ta đi." Phong Liên Dục vươn tay với nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không nhúc nhích, ngẩng đầu nhìn hấn trong chốc lát, mới chậm rãi lắc đầu "Hiện tại không được."

Trong ánh lửa chớp động, nụ cười trên mặt hấn mang theo lạnh lùng châm chọc, "Xem đi, người chính là như vậy..... người lãnh huyết vô tình."

Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng chấn động, trước khi Lệ Tà muốn ra tay đã tránh ra nhanh, lớn tiếng nói:"Ta lãnh huyết vô tình thì sao? Người cũng bỏ qua lòng yêu thương thì tại sao ta không thể lãnh huyết vô tình?!"

Khóe miệng có chút tái nhợt, Phong Liên Dục quyết đoán phát tay với Lệ "Bắt lấy nàng!"

"Ta nói rồi, không đi là không đi! không ai bức được ta!" Hoàng Bắc Nguyệt phản nộ quát, lấy chiến đao ra chém vào Lệ Tà.

Lệ Tà lạnh lùng cười: "Thực lực tăng trưởng? Tuy nhiên, hôm nay cho người mở mắt xem thực lực của Ma thú Vương tộc là như thế nào!"

Một xích sắt đen nhánh bỗng nhiên từ ống tay áo rộng thùng thình của hấn xuất hiện. Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy xích sắt liền biết không thể đụng vào, bởi vậy cố gắng né tránh. Song xích sắt rất quý dị, vừa tới gần nàng đã tự động dính lấy.

Lệ Tà âm lãnh nhìn nàng, bỗng dừng quay một vòng, đem xích sắt quấn chặt nàng.

Xẹt xẹt...

Xích sắt dính vào thân thể, một luồng khói trắng bốc lên, trong nháy mắt sắc mặt nàng tái nhợt.

Sao lại thế này?

Xích sắt không có lực sát thương, nhưng có thể phong ấn nguyên khí của nàng.

Sắc mặt kịch biến, Hoàng Bắc Nguyệt triệu tập nguyên khí của Vạn Thú Vô Cương ra ngăn cản, gỡ xích sắt khỏi người mình. Lệ Tà lạnh lùng nhìn cử động của nàng, một xích sắt khác lại xuất hiện trong ống tay áo.

Nhìn hấn nhích lại gần mình, Hoàng Bắc Nguyệt hừ lạnh một tiếng, bay lên tung một đá vào bụng Lệ Tà, đối phương kêu lên một tiếng đau đớn lui về phía sau, Hoàng Bắc Nguyệt rút cuộc tránh khỏi xích sắt, thoát ra một hướng khác.

"Hoàng Bắc Nguyệt, đừng chạy." Trong không gian linh thú, Thiên Quỷ đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt gầm lên: "Người muốn ta giúp người, thì ra giúp ta đi!".

Thiên Quỷ do dự nói: "Giờ phút này ta không phải đối thủ của bọn họ, ta khuyên người đừng miễn cưỡng. Xích sắt tên là "Vây Thần Liên", không ngờ mấy năm không có ta mà Lệ Tà lại đạt được đồ vật này."

"Món đồ đó có thể phong ấn nguyên khí!"

"Không đơn giản vậy, Lệ Tà có ba cái "Vây Thần Liên" thì có thể đánh tan phù nguyên của ngươi, khiến ngươi hoàn toàn mất năng lực ngưng tụ nguyên khí." Thiên Quỷ nghiêm túc nói, "Nếu không có "Vây Thần Liên", ta và ngươi có thể thử liên thủ đánh một lần, tuy nhiên hiện tại không được, ngươi mất phù nguyên, ta khó có thể khôi phục thực lực."

"Nực cười, ta không tin vật kia thần kỳ như vậy! Nói như thế, chỉ cần Lệ Tà có Vây Thần Liên, chẳng phải ta cả đời không đánh lại hấn sao?" Lời hấn nói quả thực như nằm mơ giữa ban ngày.

"Cũng không hấn vậy." Thiên Quỷ lạnh lùng nói, "Chỉ cần ngươi có đủ năm loại chú ấn, hoặc ta khôi phục thực lực, thì Vây Thần Liên chỉ là đồ chơi."

Hoàng Bắc Nguyệt thờ đốc một hơi, sau đó vô lực hỏi: "Vậy ý ngươi là hiện tại....."

"Không chống cự vô ích." Thiên Quỷ đơn giản nói vài chữ.

Hoàng Bắc Nguyệt không cam lòng liếc nhìn Phong Liên Dực, hấn sắc mặt bình thản, quả thật lãnh huyết tới cực điểm đối với nàng!

Nàng trời sinh là người mạnh mẽ quật cường, thà chết vinh chứ không sống nhục.

Hung hăng cắn răng một cái, nàng rời mục tiêu khỏi Lệ Tà, được ăn cả ngã về không đánh về phía Phong Liên Dực. Trong đáy mắt thâm trầm như bóng đêm, nhưng bị màu tím phủ lên càng thêm mê ly.

Ánh nhìn chiếu đến bóng dáng hấn trong tầm mắt, tay nàng ấn quyết

biến hóa một lần, song lúc nhìn thấy khuôn mặt của hắn thì từ bỏ kết án, rút ra Roi Hỏa thần!

Khoảng cách quá gần, dùng bùa chú rất dễ dàng thương tổn hắn, nàng không đành lòng.....

Buồn cười a, nàng Hoàng Bắc Nguyệt vậy mà cũng có lúc do dự.

Roi tới gần hắn, đột nhiên hắn tay giơ lên, xích sắt màu đen chui ra khỏi ống tay áo hắn.

Vây Thần Liên!

Đồng tử co rút nhanh, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức nửa đường vội vàng dừng lại, phía sau Lệ Tà lập tức vọt đến, không nói hai lời, Vây Thần Liên lần nữa quán lên nàng.

Một trận đau nhức, khói trắng bốc lên, Roi Hỏa thần trong tay nàng biến mất.

Ngay sau đó, Vây Thần Liên thứ hai từ Phong Liên Dực cũng quán lên.

Nàng đau đến cúi người, trên trán mồ hôi lạnh ứa ra.

Hắn không chút động lòng nhìn nàng, "Người vẫn muốn nếm thử mùi vị của Vây Thần Liên thứ ba sao?".

"Phong Liên Dực, coi như ta cầu xin người." Nàng cúi đầu, đê thấp giọng chỉ đủ cho hắn nghe thấy: "Ta hiện tại không thể đi theo người."

"Ta biết, vì Nước Nam Dực, vì người thiếu nợ Anh Dạ, đúng không?"

"Người biết mà sao vẫn....."

"Bọn họ có quan hệ gì với ta?" Hấn lạnh lùng hỏi ngược lại, "Ta cực hận người vì người khác mà hết lần này đến lần khác bỏ rơi ta."

"Hoàng Bắc Nguyệt, ngày đó lúc người nói "Xin lỗi", cả đời ta chưa từng hận một người như vậy. Có thể lúc ấy ta rất muốn cùng người xuống Địa ngục!".

Hốc mắt chậm rãi ướt át, Vân Thần Liên không ngừng phong ấn nguyên khí trong thân thể, cảm giác rã rời xuất hiện, nàng đầu gối như nhũn ra, chậm rãi đứng không vững, nửa quỳ xuống hít sâu một hơi, "Ta đã quỳ xuống, người còn muốn thế nào?"

Phong Liên Dực đột nhiên duỗi tay kéo nàng lại, "Người quỳ gãy chân ta cũng sẽ không thả người đi!"

"Người....." Nàng dùng hết khí lực giãy dụa, phẫn nộ hô to, "Nếu lựa chọn bỏ qua yêu thương, vậy tại sao không bỏ qua ta!".

"Bởi vì ta không cam lòng!" Hấn cắn răng nói bên tai nàng, rành rọt từng chữ: "Ta không cam lòng để người không một ngày sống vì ta!".

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, trừng mắt nhìn hấn, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt trong, song ánh mắt ác độc vẫn khiến người ta khiếp đảm.

"Phong Liên Dực! Cái gì gọi là lòng lang dạ sói, vong ân phụ nghĩa? Lúc ta cứu người, ngay cả mạng sống cũng không màng tới, người mù đúng không?!"

Phong Liên Dực thấp giọng cười rộ lên, tiếng cười như gió xuân,

xúng đôi với dung nhan tuyệt sắc của hắn.

"Nếu phải cứu ta, tại sao không cứu triệt để? Cứu được một nửa lại rời khỏi, để ta bỏ qua viện ái, đây là phương thức người cứu ta sao?"

"Ta....."

"Hoàng Bắc Nguyệt, câm miệng!" Hắn lạnh lùng nói, "Nói thêm nữa một chữ, ta sẽ giết ngươi."

Nàng thê lương cười một tiếng, quả thật không mở miệng nói chuyện, cũng không phải nàng không dám, mà là sau khi Vân Thần Liên phong ấn xong nguyên khí thì tinh thần lực của nàng cũng tiêu hao không còn, bất tỉnh mờ mịt ngã vào lồng ngực của hắn.

Chờ nàng mất đi tri giác, Phong Liên Dục mới buộc chặt cánh tay, ôm thật chặt nàng.

"Bệ hạ." Lệ Tà đi tới, liếc mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt một cái, mới cung kính hỏi: "Thiên Quỳ ở trong không gian linh thú của cô ta, có nên trừng phạt hắn hay không?"

"Tạm thời không nên." Ôm ngang nàng, Phong Liên Dục xoay người "Trở về Nước Bắc Diệu."

Sau khi nói xong, bóng dáng hai người trong nháy mắt biến mất, mà lửa cháy thiêu đốt trong rừng cây cũng bị dập tắt ngay sau khi bọn họ biến mất.

Cửa lớn của Tư U Cảnh lặng lẽ mở ra, mấy bóng dáng bay nhanh đến.

"Lôi Vương đại nhân, đa tạ" Giọng nói của Nến Đỏ giòn tan vang lên trong bóng đêm.

"Cô ta mới đi không lâu, hẳn là ở trong rừng cây phía trước chờ các người, mau đi đi." Giọng nói thuần phác của Lôi Nộ trầm thấp nói.

Nến Đỏ gật đầu, cùng Tiểu Hồ và Băng Linh Huyền Diệu bay nhanh tới rừng cây.

"Đúng là nguyên khí của chủ nhân" Nến Đỏ năng lực nhạy cảm, bóng dáng thoáng một cái bay xuống trước một thân cây, lấy ra đá phát sáng chiếu vào ấn ký trên cây, mơ hồ có nguyên khí dao động ở đó.

Nàng sờ soạng ấn ký một chút nói:"Chủ nhân nói, nàng đi Nước Nam Dực trước, để chúng ta đuổi theo."

Băng Linh Huyền Diệu liếc nhìn bốn phía, có chút bất an: "Vì sao gần đây không hề có chút nguyên khí nào của nàng?"

"Chủ nhân mang Thiên Quỳ theo, nhất định cẩn thận ẩn giấu nguyên khí kẻo bị Dạ Ảnh theo dõi." Nến Đỏ nói, nguyên khí của Hoàng Bắc Nguyệt đúng là biến mất ở chỗ này.

Kỳ thật nàng nói cũng không sai, sau khi Hoàng Bắc Nguyệt lưu lại ký hiệu đã ẩn giấu nguyên khí trên người, sau đó tiến vào rừng cây.

Cân nhắc tính cách của Hoàng Bắc Nguyệt quả thật luôn cẩn thận, Băng Linh Huyền Diệu cũng không hoài nghi nói: "Đi thôi."

Nến Đỏ gật đầu, quay đầu nhìn Tiểu Hồ, thấy bộ dáng hẳn mất mát, không nhìn được sờ sờ đầu hẳn cười nói:"Yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể trở lại Tư U Cảnh"

"Được không?" Tiểu Hồ thấp giọng nói.

"Đương nhiên!" Nến Đò đẹp đẽ chớp chớp mắt, "Người của Tư U Cảnh đắc tội chủ nhân, với tính cách ngài ấy chẳng lẽ không báo thù?"

Nghe nàng nói như vậy, Tiểu Hồ gật đầu nói: "Dạ Vương kia rất đáng hận, không thể bỏ qua hẳn!".

"Lần sau chúng ta trở về, mang Chi Chi theo luôn!".

Ba người cười nói một chút trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, bay theo hướng Nước Nam Dục.

Tư U Cảnh

Băng, hỏa, phong, thổ, lôi, năm vị vương tề tụ ở đại điện để nghị sự, chờ đợi Dạ Vương bố trí hành động kế tiếp.

Dạ Vương trên Vương tọa nhìn năm vị hoàn toàn khác nhau. Trong số những phụ tá đắc lực, sắc mặt những người này đều không giống nhau, nhưng trên nét mặt có một số chỗ tương tự.

Đó chính là...nghi vấn.

Vì sao phải hạ lệnh bắt giết Hoàng Bắc Nguyệt?

Lộc Nhai đứng ở bên cạnh Dạ Vương, thân là Đại Tế Ti của Tư U Cảnh, ngày lâm triều cũng như ngày thường, hắn đều mặc áo bào cúng tế rộng thùng thình màu xám, tay nâng thần khí có thể nhìn thấy quá khức và tương lai - Mệnh Bàn (Vòng xoay số mệnh).

Vành nón che trên mặt, khuôn mặt gầy gò xám trắng ẩn trong bóng

râm nhìn không rõ, hấn thân hình gầy yếu, nhìn thoáng qua như bộ xương được khoác áo choàng vậy.

Ánh mắt đảo qua năm vị vương, cuối cùng nhìn về phía Dạ Vương, chỉ thấy Dạ Vương nhẹ nhàng gật đầu với hấn. Lộc Nhai mới đi ra, đặt Mệnh Bàn lên bàn.

Hỏa Vương đứng gần hấn nhất, bởi vậy liếc mắt một cái thấy phía trên Mệnh Bàn trống rỗng.

Mi mắt tú lệ nhẹ nhàng nhú một chút, giọng nói động lòng người nhẹ nhàng cất lên: "Bệ hạ triệu tập chúng ta tới là vì nhìn mệnh bàn trống rỗng sao?"

"Đúng vậy." Không ngờ Lộc Nhai lại gật đầu.

Nghe vậy, trừ Băng Vương, còn lại ba người cũng đứng lên, vây quanh trước mệnh bàn trống rỗng, do dự nhìn.

"Tiểu tử Lộc Nhai, ngươi đừng có lừa dối chúng ta nhé?" Lôi Nộ vẻ mặt trầm nộ.

"Lôi Vương đại nhân, chuyện nghiêm trọng, ta làm sao dám?" Lộc Nhai duỗi tay phất một cái trên Mệnh Bàn, "Các vị đại nhân chẳng lẽ đã quên hơn một trăm năm trước, Tế Ti đại nhân đời trước đã tiên đoán Cẩn Điện hạ. Mệnh trên khay biểu hiện hết thảy, nhưn Cẩn điện hạ sau mười tám tuổi lại trống rỗng."

Mệnh Bàn là một bàn đá hình tròn màu đen, ở giữa như nước gợn trong suốt, mà bên bờ có các ký hiệu tinh vi cùng Thiên Can Địa Chi.

Giờ phút này giữa vòng tròn chỉ có chút nước sáng lấp lư mà không có bất cứ cái gì khác.

Hòa Vương nói: "Vậy vì sao Hoàng Bắc Nguyệt không có quá khứ?"

"Quá khứ của nàng chính là ở chỗ Bắc Nguyệt quận chúa. Từ lúc Bắc Nguyệt quận chúa sinh ra, đến nàng tuổi già chết đi, trên mệnh bàn đều ghi lại toàn bộ. Nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại không có, quá khứ cùng tương lai đều không nhìn thấy." Lộc Nhai vừa nói vừa nhẹ giọng thở dài.

"Trống rỗng thì chúng tỏ tai họa gì?" Lôi Nộ hỏi.

Lộc Nhai nói: "Năm đó Đại Tế Ti nói, người không nhìn thấy tương lai, nhất định là căn nguyên gây tai họa cho thiên hạ. Sư phụ nói chưa từng sai, Cẩn điện hạ sáng chế Vạn Thú Vô Cương, sau khiến Đại lục Tạp Nhĩ Tháp lâm vào vực sâu vạn kiếp bất phục. Ma thú xuất thế, máu chảy thành sông, mà nay, hình như lịch sử lại tái diễn."

"Nói như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Cẩn điện hạ là cùng một loại người?"

Lộc Nhai lắc đầu, nói: "Không nhất định, người trên mệnh trên bàn không nhìn thấy quá khứ và tương lai không nhất định sẽ tạo thành tai họa cho thiên hạ, cũng có thể có thể khiến thiên hạ hưng thịnh, hoặc hưng hoặc vong cũng khó nói."

Lôi Nộ nhất thời trầm mặc, hoặc hưng hoặc vong, ngay cả Lộc Nhai cũng không nói được, Dạ Vương lại càng không dám khẳng định.

Dạ Vương vẫn trầm mặc nhìn mọi người thảo luận, giờ phút này mới chậm rãi mở miệng: "Tur U Cảnh loạn qua một lần, quả nhân không thể đặt cược lần nữa."

"Bệ hạ cân nhắc, thần cảm giác được rất thỏa đáng." Phong Vô Hành

cũng thân nhiên mở miệng.

Thổ Vương cùng Hỏa Vương không mở miệng, tuy nhiên trầm mặc cũng chứng tỏ bọn họ không phản đối. Băng Vương luôn luôn không rõ lập trường, đi theo Dạ Vương, chỉ cần Dạ Vương quyết định, tuyệt sẽ không phản đối.

Nhìn tất cả mọi người thái độ như thế, Lôi Vương cũng không tiện nói.

Nếu vì Tư U Cảnh cân nhắc, hẳn có lẽ.....cũng sẽ không phản đối đi!

Dù sao, ai dám đem Tư U Cảnh đi đánh cuộc với một nửa khả năng chứ.

Trong đại điện lặng im trong chốc lát, đột nhiên cửa bị đẩy ra, Chi Chi hai mắt đỏ ửng chạy vào, nghẹn ngào hỏi: "Phụ vương, Nguyệt nhi tỷ tỷ sao lại rời đi?"

Hỏa Vương lập tức đứng lên, kéo Chi Chi, ôn nhu nói: "Bọn họ có chuyện của mình, muốn rời đi trước, sau này có thể trở về."

Chi Chi hút cái mũi, nhìn về phía Dạ Vương, Dạ Vương vẫy tay nàng, nàng nghe lời đi qua.

"Dao nhi, nếu cô ta trở lại Tư U Cảnh lần nữa, đối địch lập trường với người thì người sẽ làm gì?"

"Tại sao?" Chi Chi lập tức hỏi.

"Không nên hỏi tại sao, ta muốn biết đáp án của người." Dạ Vương cầm bả vai Chi Chi, hai mắt nhìn thẳng vào nàng.

Mắt to trong suốt chớp động, hết sức động lòng.

Bọn người Hòa Vương nín thở nhìn, chờ đợi Chi Chi nói đáp án, không cần phải nói, bọn họ rất hy vọng có đáp án của người thừa kế Tư U Cảnh tương lai.

"Điện hạ, ngài là vương tử, không nên do dự." Băng Vương chưa bao giờ mở miệng nói chuyện, đột nhiên lạnh lùng nói. Hắn vừa mở miệng, xung quanh độ ẩm tự nhiên giảm xuống, dường như bị khí lạnh đóng băng.

Chi Chi đáng thương run lên một cái, cho tới bây giờ chưa từng thấy Dạ Vương vẻ mặt nghiêm túc như vậy, cho nên trong khoảng thời gian ngắn, nàng do dự không biết nói cái gì.

Song, Băng Vương nói lại như một liều thuốc trợ tim, đột nhiên ở trong lòng nàng rót vào một sức mạnh kiên định.

"Ta sẽ không đối địch với tỷ ấy! Vĩnh viễn sẽ không!" Tiếng nói non nớt nhưng lại nói một câu kiên quyết.

Toàn bộ người nghị sự trong điện giật mình, không có tỏ thái độ. Mà trên mặt Dạ Vương dần dần xuất hiện thần sắc thất vọng, buông bỏ vai Chi Chi ra, thấp giọng ho khan vài tiếng, chán nản vô lực tựa lưng vào ghế ngồi.

"Phụ vương, vì sao phải hỏi vấn đề này?" Chi Chi cũng không ngốc, nhìn thần sắc mấy vị vương xung quanh là biết bất thường.

Dạ Vương che miệng ho khan vài tiếng, sắc mặt nhìn không tốt, lúc hạ tay xuống, trên cổ tay áo hình như có vết máu.

Hòa Vương vội vàng đi tới, ôn nhu nói: "Bệ hạ muốn nghỉ ngơi, điện

hạ, chúng ta đi ra ngoài trước đi."

Nhìn thấy Dạ Vương thân thể không thoải mái, Chi Chi cũng chỉ có thể hiểu chuyện theo sát đám người Hòa vương rời đi.

Chuyện Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên rời không ai nói với nàng. Mặc kệ nàng hỏi thế nào cũng không nói đáp án. Chi Chi không thể làm gì khác hơn là thất vọng rời đi.

"Việc này tạm thời gạt Dao Điện hạ là tốt nhất." Lộc Nhai thản nhiên nói, "Kết quả Mệnh Bàn mọi người cũng nhìn thấy, sau này biết nên làm thế nào không để Dạ Vương bệ hạ lo lắng chứ?"

Lộc Nhai vừa nói, có thâm ý liếc nhìn Lôi Vương.

Lôi Vương hừ một tiếng, phát tay áo rời đi.

Nhìn bóng lưng của hắn, Lộc Nhai bất đắc dĩ thở dài, sau khi đám người Hòa Vương cáo từ cũng rời đi.

Băng Vương sớm đã không biết tung tích, Hòa Vương liếc nhìn còn lại Phong Vương cùng Thổ Vương, đôi mắt đẹp có vẻ u sầu: "Các người nói xem, tin mệnh bàn hay tin chính mình?"

"Tịch muội, việc này không phải là nhỏ, hay là..... Nghe Dạ Vương làm chủ đi." Thổ Nhuyễn nói, mặc dù biết co đầu rút cổ sẽ làm Hòa Vương phản cảm, nhưng hắn vẫn nói ra khỏi miệng.

"Phong Vô Hành cũng nghĩ như vậy sao?" Hòa Vương cắn môi một cái, sau đó nhìn về phía Phong Vô Hành.

Phong Vô Hành gật đầu: "Chúng ta trung thành với Tư U Cảnh, lấy Dạ Vương làm chủ, sai đâu đánh đó."

"Tịch muội, đây chính là đại sự, người không thể như Lôi Nộ quyết định một mình a!" Nhìn trên mặt Hỏa Vương có thần sắc ưu buồn, Thổ Nhuyễn không nhịn được nói.

Hỏa Vương ưu nhã cười: "Yên tâm đi. Sắc trời không còn sớm, cũng đi về nghỉ ngơi đi."

Nàng đi lên phía trước, phía sau Phong Vô Hành thản nhiên mở miệng: "Chúng ta giúp được cũng đã giúp, còn lại tự nhìn tạo hóa chính cô ta đi."

Hỏa Vương không quay đầu lại, chỉ gật đầu, sau đó bóng người biến thành đốm lửa cháy biến mất.

Còn lại Phong Vương cùng Thổ Vương cũng tự rời đi.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Chương 1100: Vây khốn chết yếu tình 1

Gió nhẹ thổi vào chuông gió trên cửa sổ phát ra tiếng ring ring dễ nghe, ở nơi sơn minh thủy tú thanh tĩnh này, tiếng chuông gió trở lên đặc biệt vang xa.

Thân ở chỗ này có cảm giác rời xa khỏi nơi đánh đánh giết giết, không còn dính dáng gì nữa.

Cửa gỗ đẩy ra nhẹ nhàng, Hoàng Bắc Nguyệt mặc y phục trắng thanh lịch bước tới, làn váy khế nhếch, gió từ mặt hồ xa xa nhẹ nhàng phất phơ thổi qua gò má..

Đây là một tòa nhà gỗ xây giữa hồ, xung quanh đều là cột gỗ dày lơ lửng trong nước, bốn phía mái hiên đều treo chuông gió.

Chuông gió nhìn bình thường, nhưng chỉ cần thân thể vượt qua giới hạn thì chuông gió sẽ rung lên, sau đó kết quả không cần nói cũng biết.

Cơ quan đơn giản tinh xảo nhưng lại đặc biệt hữu hiệu khi nàng bị phong ấn nguyên khí.

Nàng đi tới bên hồ, ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng duỗi tay trêu chọc mặt hồ, đột nhiên một lực đẩy đẩy nàng ngược trở lại.

Có chút kinh ngạc, Hoàng Bắc Nguyệt rút tay lại, phía sau lập tức có giọng nói thản nhiên truyền đến: "Người không trốn thoát khỏi đây được."

Nàng quay đầu lại nhìn chỗ vừa rồi mình đứng, giờ phút này Phong Liên Dục chấp tay đứng, ánh mắt lãnh đạm nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nhìn hắn cười lạnh: "Trốn? Trên đời này không chỗ nào có thể giam giữ ta, trừ phi chính mình không muốn đi."

"Người có thể trốn khỏi đây?"

"Ta đánh cược bằng tính mạng ta, người nghĩ rằng ta không thể đi được sao?" Ánh mắt lạnh phóng thẳng đến, Hoàng Bắc Nguyệt cười trong trẻo "Không phải người sợ ta chạy nên chạy vội tới sao?".

"Người thử trốn xem!" Phong Liên Dục bắt tay nàng, dễ dàng kéo nàng trở lại trong phòng, quăng ra giường, chính mình đè thân lên.

Hoàng Bắc Nguyệt ra tay như điện chụp vào cổ hắn, nửa đường cổ tay lại bị hắn chế trụ, nhíu mi lại: "Nguyên khí bị phong ấn mà vẫn cường ngạnh như vậy!".

"Người buông ta ra!" Hoàng Bắc Nguyệt gầm lên.

"Thế nào? Chưa gả cho Quân Ly nên muốn thủ thân như ngọc vì hắn sao?" Phong Liên Dục cười nhạt, bây giờ không cần phí nhiều khí lực vẫn có thể áp chế nàng.

Nhìn nàng đỏ mặt vì phần nộ, mặc dù biết nàng cực kỳ tức giận, nhưng vẫn không nhịn được cúi đầu hôn môi nàng.

Bất kể thế nào cũng không cự tuyệt được vẻ đẹp của nàng, giống như không cự tuyệt được không khí chung quanh vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt hung hăng trừng mắt nhìn hắn, hai tay bị chế trụ. Trong tình huống này chỉ có thể dùng cách mà nàng cho rằng ngu nhất khi thấy mọi nữ nhân bình thường áp dụng, đó là hé miệng dùng sức cắn hắn.

Nàng tàn nhẫn không phải hư danh, không động thì thôi, vừa động nhất định thấy máu!

Trong lúc đó, mùi máu tươi rất nhanh tuôn ra, môi người là một trong những bộ phận thần kinh nhạy cảm nhất, cũng có nghĩa là một khi bị thương cũng hiểu rõ nhất.

Nhưng dưới sự đau nhức, hắn chẳng những không bỏ qua môi nàng, ngược lại trong vị máu mang theo một loại thô bạo dị thường cùng mạnh mẽ, làm sâu sắc nụ hôn này.

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cảm thấy đầu choáng váng, trong thân thể tri giác như bị đóng băng, trong lòng lạnh lẽo.

Tâm tình này không thể diễn tả được, chỉ cảm thấy vô cùng thương tâm, vô cùng khổ sở.....

Mạnh mẽ như nàng, kiêu ngạo như nàng, lần đầu tiên không cự tuyệt một người cướp đoạt mình, mặc hắn ta lấy.

Không phải không muốn phản kháng, mà là biết..... kết quả hiện tại đều là chính mình tạo thành.

Gieo gió gặt bão.....

Hoàng Bắc Nguyệt a, tại sao ngươi từ bỏ hạnh phúc của mình? Lúc mất đi mới hối hận?

Có phải thứ vốn không thuộc về mình nên muốn có được phải hết sức gian nan?

Người này là Dục của nàng, cùng nàng thề nguyện sinh tử bên nhau, không rời không bỏ, nhưng tại sao lại ra cục diện hôm nay?

Hắn yêu nàng không thể nghi ngờ, nàng thương hắn đến chết không thay đổi. Trong lòng bọn họ, dù bóng tối mịt mờ cũng có thể dựa vào hơi thở mà tìm được lẫn nhau. Tại sao xứng đáng bên nhau mà lại biến thành thương tổn tuyệt vọng?

Hoàng Bắc Nguyệt, rốt cục ngươi làm sai cái gì?

Từng bước một đi tới hôm nay, mọi chuyện nàng từng làm qua tưởng rằng đều là chính xác, nhưng tạo thành hậu quả lại khiến nàng trở tay không kịp.

Nụ hôn kịch liệt, hô hấp nặng nề như thủy triều dâng lên bao phủ nàng. Song lúc nước biển sắp tạo thành tai ương ngập đầu thì hắn đột nhiên dừng lại.

Chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt màu tím khóa chặt gương mặt nàng, ánh mắt thâm thúy mang theo một chút lạnh lùng khiến trái tim nàng bất giác đập nhanh một chút.

"Tại sao dừng lại?" Nàng thì thào hỏi.

"Tại sao không phản kháng?" Hắn chưa trả lời nàng, nhưng lại hỏi một vấn đề càng buồn cười.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, lập tức cười lạnh: "Ta phản kháng được sao?"

Phong Liên Dục đứng lên, lạnh lùng hạ lời: "Ta không thích ép buộc một phụ nữ thân thể lạnh như xác chết."

Nàng cắn chặt môi cố gắng kiềm chế, ngay cả tự tôn cũng đè xuống chỉ để đổi lấy một câu nói lạnh như băng của hắn sao?

"Phong Liên Dục, ngươi muốn sỉ nhục ta tới khi nào?"

"Đến khi ngươi cam tâm tình nguyện ở lại bên cạnh ta mới thôi!" Hắn lạnh lùng cười, đáy mắt màu tím lạnh như băng khiến lòng người kinh sợ.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn, bất lực nói: "Tại sao ngươi thay đổi thành như vậy?"

"Bị ngươi bức."

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên đứng khỏi giường, tiến lên tóm cổ áo hắn, lạnh lùng nói: "Ngươi có thể giết ta, có thể tùy ý nhục nhã ta, nhưng ngươi không thể mang con người cũ của hắn đi, ngươi trả hắn lại cho ta!"

"Con người cũ của hắn?" Phong Liên Dục đùa cợt liếc nàng, "Là ngươi đuổi hắn đi, tại sao còn muốn tìm ta đòi lại?"

"Hắn sẽ không đi!" Hoàng Bắc Nguyệt khẳng định nói.

"Hoàng Bắc Nguyệt, ta không thể không nói, ngươi quá tự phụ, quá tin tưởng chính mình mới khiến ngươi hoàn toàn mất hắn." Nhìn khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của nàng, hắn giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ về làn da mịn màng lạnh lẽo.

"Phong Liên Dục trước kia không nở để ngươi chịu cực nhỏ ủy

khuất. Người hào quang vạn trượng, hấn cam nguyện âm đạm tầm thường. Người kiêu ngạo, hấn mọi cách nhân nhượng. Người trọng tình trọng nghĩa, hấn cùng người diễn trò. Người có vô số khúc mắc chưa giải quyết xong, hấn nguyện ý chờ người trọn đời suốt kiếp. Người muốn gả cho người khác, hấn nguyện ý yên lặng rời đi. Hoàng Bắc Nguyệt, hấn vì người, ngay cả bản thân cũng từ bỏ, để người giẫm xuống lòng bàn chân, thấp đến trong bụi bặm....."

"Ta....."

"Dù tâm ma cả ngày lẫn đêm cắn nuốt hấn, hấn cũng có thể vì người chiến thắng, nhưng hấn duy nhất không thắng được tình yêu với người. Chỉ hoàn toàn từ bỏ, hấn mới có thể thành toàn cho người tất cả ý muốn, không ngăn cản người." Phong Liên Dực cúi đầu, tỉ mỉ nhìn khuôn mặt tái nhợt của nàng.

Nàng trọn to hai mắt nhìn hấn, cảm giác như con thú nhỏ bị vứt bỏ yếu ớt đáng thương, đây là bộ dáng mà Hoàng Bắc Nguyệt cường đại tự tin trong dĩ vãng chưa bao giờ từng có.

Hấn trầm thấp cười "Người có từng nghĩ hấn cũng là hào quang vạn trượng, vạn người kính ngưỡng. Hấn cũng kiêu ngạo cường đại, không dứt bỏ được cảm tình. Hấn vì người mà từ bỏ thiên thu bá nghiệp, thân tình, thuộc hạ, tại sao người không chịu vì hấn lui về phía sau dù là nửa bước!? Hoàng Bắc Nguyệt, người chỉ cần lùi nửa bước, hấn thà chết cũng không từ bỏ người."

"Ta hiện tại hối hận!" Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng nói, nước mắt tuôn ra.

"Nhưng muộn rồi." Trầm mặc một chút, Phong Liên Dực lạnh lùng nói.

"Xin lỗi, ta thật sự hối hận, ta chẳng có cái gì ngoài hấn! Ta sẽ không gả cho Quân Ly, đây chỉ là cái bẫy mà thôi, ta muốn bảo vệ Nước Nam Dục, muốn đoạt lại Vương Tỉ bảo vệ người. Chỉ cần thành công thì cả đời ta sẽ bồi thường cho người....."

Tay ôm giữ mặt của nàng chậm rãi buông ra, nàng liều mạng duỗi tay chộp lấy tay hấn "Người tin ta một lần cuối cùng đi!"

Hấn vẫn cố chấp phất tay rời đi, mắt tím lạnh lùng, dáng vẻ khuyhnh quốc, hấn dứt khoát xoay người đi.

Thân thể nàng run rẩy, môi trắng bệch, trái tim đau như bị xé thành nghìn mảnh, trong lòng đau đớn khiến nàng bất giác xông lên, ôm thật chặt hấn từ phía sau.

"Đừng đi!"

Nàng giờ phút này vẫn hi vọng sau lúc hiểu nhầm có thể gương vỡ lại lành, hấn vẫn ở lại bên nàng.

Lúc làm sai chuyện gì thì nàng không phải tự phụ đến mù quáng. Có một số việc, nàng có thể tùy ý chính mình mắc thêm lỗi lầm nữa, nhưng có những chuyện nàng biết không có cơ hội lần thứ hai.

Hấn kiên quyết như vậy là thực sự bỏ qua yêu thương sao? quá khừ bao nhiêu năm không thể vẫn hồi lại được sao?

Nghe giọng nói run rẩy cầu khẩn của nàng, sắc mặt hấn bình tĩnh sơ lạnh vẫn có một chút động dung. Hấn biết nàng là người kiêu ngạo, có thể ăn nói khép nép cầu khẩn hấn chính là thật tâm thật ý.

Nhưng.....

Hắn chậm rãi giơ tay lên, rất lạnh lung giựt tay nàng ra, nhưng nàng quật cường chết cũng không buông tay, hắn bất đắc dĩ cười.

"Hoàng Bắc Nguyệt, hận ý khiến Yểm cùng Quân Ly thành ma, nhưng ta lại vì yêu người mà thành ma."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, trố mắt một lúc, tay nàng rớt cuộc bị hắn giựt lại, nhưng nàng vẫn chưa từ bỏ ý định nắm lấy cánh tay hắn.

Phong Liên Dực xoay nhanh người, một chưởng đánh hung hăng lên ngực nàng. Nàng chưa từng nghĩ hắn sẽ ra tay, nhất thời không phòng bị, bị một chưởng đánh bay ra.

Thân thể đụng phải bình phong bằng gỗ, nàng giật mình, mắt trống rỗng chảy lệ xuống.

Đau, thật sự rất đau...

Cả lồng ngực như bị xé rách, đau nhức từ trong ra ngoài, một tia máu chậm rãi trào ra qua khóe môi, nàng cũng chẳng muốn lau đi.

"Rất đau chứ?" Hắn lạnh lùng mở miệng, giọng nói bình thản không có cảm tình, có vẻ lãnh huyết vô tình, "Hiện tại thấy người đau như vậy cũng sẽ không đau lòng."

Một lần nữa, sự kiêu ngạo cùng tự tôn bị hắn dẫm nát dưới lòng bàn chân!

Không chỉ bị dẫm còn bị hắn dùng lực nghiền nát.

"Phong Liên Dực, người điên rồi....."

"Bởi vì mọi chuyện đã kết thúc." Hắn nói xong, chậm rãi xoay người

đi ra ngoài.

Hết thầy cũng kết thúc..... Bên khốe môi tái nhợt chậm rãi nở ra nụ cười lạnh bạc, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng mở miệng:"Ta tưởng rằng gặp ngươi là may mắn duy nhất của cuộc đời ta, không ngờ may mắn cũng chỉ là tạm thời."

"Phong Liên Dục, ta hận thời đại này! Bởi vì... Bởi vì nó cướp ngươi đi... Ta hối hận với ngươi, nhưng..... nếu cho lựa chọn một lần nữa, ta vẫn chọn Nước Nam Dục, không phải ngươi không quan trọng, mà đây là sự trả giá của ta."

Nàng nói xong chậm rãi cười rộ lên, muốn trừng phạt một người có rất nhiều cách.

Biện pháp tốt nhất chính là giam cầm nàng trong thời gian vĩnh hằng, đặt thứ nàng khao khát nhất trước mặt, mỗi khi nàng muốn tới gần liền cướp vật đó đi, như thế lặp đi lặp lại, để nàng cầu không được, không chiếm được.

Chúng ta đều phải cúi đầu xưng thần khi đứng trước thời gian, bởi vì ngươi vĩnh viễn không biết, nó mạnh thế nào, có thể hoàn toàn thay đổi một người như thế nào.

Nàng hiện tại nhìn bóng lưng lạnh lùng xơ xác tiêu điều của Phong Liên Dục khi rời đi, không còn phong nhã ôn nhu. Hắn là một người khác, thời gian đang đoạt một nửa con người của hắn đi.

Nhìn hắn hiện tại dường như đang cười nhạt âm lãnh, nhìn có chút hả hê.

Hoàng Bắc Nguyệt, vì trừng phạt tham vọng của ngươi nên cướp đi thứ duy nhất mà ngươi có được

Chương 1101: Vây khốn chết yếu tình 2

Người không thể có tham vọng, không thể có khát vọng. Khi hoà tấu mở màn, người sẽ phát hiện bản thân không còn gì trong tay như trước kia.

Người là sói, độc hành một đời, kiên quyết một thân.

Đừng nghĩ loạn, bởi vì đến cuối cùng sẽ thất vọng.

Trong cổ họng dâng lên vị tinh ngọt, nàng thấp giọng khụ một tiếng, nhỏ giọt máu tích tụ trong lồng ngực ra, bọt máu sền sệt nhiễm đỏ góc áo, nàng giơ tay lên nhẹ nhàng lau đi, bất giác cười rộ lên.

Kết thúc thế lương, đây là kết cục của nàng sao?

Sẽ không.....

Mặc dù không có gì, nàng cũng sẽ không vì vậy mà nhận thua.

Ngẩng đầu nhìn bên ngoài nhà gỗ, Phong Liên Dục đi tới bên hồ đứng lại, đưa lưng về phía nàng, không nhìn thấy vẻ mặt.

Lệ Tà đi tới, liếc mắt một cái thấy nhìn nàng ở trong phòng ho ra máu, trên mặt đỏ ửng quý dị lộ ra vẻ âm trầm cười lạnh.

Nụ cười phảng phất như tuyên chiến cùng khiêu khích nàng.

Thật sâu hít một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt lau khô lệ cùng vết máu ở

khóe miệng, chậm rãi đứng lên, bước ra ngoài nhà gỗ.

Gió hồ lớn, thổi bay bay làn váy cùng sợi tóc của nàng.

Nàng ngược mắt nhìn hai người bên hồ, lấy bình rượu từ nạp giới ra, cứ thế rót đầy hai cái chén, một chén chính mình bung, một chén rượu đặt ở trên mặt đất.

"Chén rượu này mời người, chúc người một đời Trường An, giang sơn vạn dặm, chỉ mong ngày khác gặp lại đừng rút kiếm." Nàng ngửa đầu uống cạn, ném chén rượu, ảm đạm cười, liền xoay người vào nhà gỗ đóng cửa lại.

Trên mặt đất có chén rượu lẳng lẳng nằm, Lệ Tà liếc nhìn, nói:"Nha đầu kia quỷ kế đa đoan, rượu này....."

Lời còn chưa dứt, Phong Liên Dực liền nhẹ nhàng ngoắc, chén rượu bị nguyên khí phong bọc, bay đến tay hắn.

Nhẹ nhàng nắm chén rượu, buông mắt nhìn chén rượu trong suốt rượu, nét mặt bất động, nhưng hắn lại đưa chén rượu bên môi, chậm rãi ngửa đầu uống xong.

Rượu vào khổ tâm..... Rượu này đúng là khổ, qua cổ họng tựa như mật đắng, chậm rãi thấm thấu đi xuống.

Hắn nhíu mày, từ miệng đến trong lòng đều cay đắng không nói nên lời.

Thông minh như nàng, là muốn mượn chén rượu này nói cho hắn biết tâm tình cùng cảm thụ của nàng giờ phút này.

Sao hắn còn không hiểu cảm thụ của nàng? Vì rất hiểu nên mới

không động lòng.

Không thể cứ đau lòng nàng, dung túng nàng như trước kia. Giờ này ngày này, hẳn đã không phải là người tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục!

Tiện tay ném chén rượu vào trong hồ, trên hồ sương khói bay tới, trong nháy mắt, bóng dáng của hẳn cùng Lệ Tà biến mất.

Sau khi bọn họ rời đi, trong chén rượu bị ném tới hồ có một tia hắc khí chậm rãi thấm thấu ra, lặng yên không một tiếng động dung nhập vào hồ nước.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng bên cửa sổ, liếc nhìn chén rượu trong hồ, mới trở lại bên giường ngồi xuống.

Thiên Quỳ không biết khi nào thì đi ra, ngược mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt thất sắc của nàng mà bật cười:"Bộ dáng này ta còn động lòng, đáng tiếc Tu La vương lại không thương tiếc."

"Người hình như rất hả hê." Hoàng Bắc Nguyệt không biểu cảm nói, tâm tình của nàng rất khó bị chia rẽ. Hiện tại mặc dù khó chịu, nhưng không vì mấy câu kia mà tự làm khổ bản thân.

Nhìn sắc mặt vẫn trấn định lạnh nhạt có chút biến thái, khiến ngay cả ma thú Thiên Quỳ cũng có chút bội phục.

"Ta hiện tại cũng hoài nghi, vừa rồi ngươi thương tâm tuyệt vọng như vậy có phải giả vờ hay không?" Thiên Quỳ liếc mắt nhìn hồ bên ngoài cửa sổ,"Để Tu La vương nâng cốc ném vào trong nước, truyền tin tức truyền ra ngoài phải không?"

"Ngươi thấy thế nào?" Hoàng Bắc Nguyệt thân nhiên hỏi.

Thiên Quỳ nói: "Nếu thật sự là như vậy, ta thấy ngươi quá đáng sợ, ngay cả ta cũng mặc cảm."

Hoàng Bắc Nguyệt từ chối cho ý kiến, chỉ ảm đạm cười, trong ánh mắt ưu thương lại bị vẻ thanh lạnh che lấp, không ai có thể dễ dàng nhìn thấy tâm tình của nàng.

"Còn hai ngày nữa là ngươi có thể khôi phục, chúng ta bắt đầu đi." Hoàng Bắc Nguyệt không nói nhiều, để Thiên Quỳ ngồi lại, tiếp tục giúp vận chuyển nguyên khí.

Thiên Quỳ ngồi ở phía trước nàng hỏi: "Hiện tại ngươi còn muốn lấy Vương Tử giúp hấn không?"

"Kế hoạch không thay đổi." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói.

"Ngươi là... người kỳ quái, rất nhiều việc ta cũng không rõ được dụng ý của ngươi."

"Ví dụ?"

"Ví dụ vì sao ngươi giúp ta vận chuyển nguyên khí, khôi phục thực lực? Ngươi không sợ ta sau khi khôi phục giúp Quân Ly làm loạn, việc của ngươi khó thành sao?"

"Sợ thì làm được gì, Quân Ly cầm nhược điểm của ta." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói xong, đưa tay đặt trên lưng Thiên Quỳ.

Mặc dù nguyên khí bị Vân Thần Liên phong ấn, nhưng nguyên khí của Vạn Thú Vô Cương lại không bị phong ấn dễ như vậy, mặc dù không thể phát huy uy lực quá lớn, song khống chế nguyên khí trong cơ thể Thiên Quỳ vận chuyển một vòng cũng không phải vấn đề gì

lớn.

Trên cổ tay đã có mười vệt bùa chú màu đỏ, đang từ từ thành hình, Hoàng Bắc Nguyệt cũng nắm chắc hơn chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Cái bùa chú này không phải cần nuốt nàng, sẽ không tổn hại thân thể nàng, nhưng là cũng là một loại bùa chú cực kỳ xa lạ.

Chỉ cần vô hại với mình, nàng cũng an tâm hơn nhiều.

Hai ngày vận chuyển nguyên khí mất thật nhiều thời gian, nguyên khí khổng chế trót lọt hơn trước kia, tuy nhiên sau mỗi lần hoàn thành, Thiên Quỷ đều lâm vào hôn mê.

Mười hai ngày chậm rãi hoàn thành, một phần nguyên khí bị phong ấn trong cơ thể Thiên Quỷ chậm rãi thức tỉnh. Trong quá trình ả khôi phục thực lực, hẳn là sẽ hao phí càng nhiều nguyên khí.

Sau khi hoàn thành, đợi Thiên Quỷ thiếp đi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng gối đầu, nhìn mười một vệt hoa văn bùa chú màu đỏ trên cổ tay, dần dần lâm vào ngủ say.

Nàng mơ một giấc mộng rất dài, trong mộng Phong Liên Dực đứng ngay phía trước nàng, quay lưng chậm rãi rời đi, nàng đuổi theo liền có một cánh cửa xuất hiện, tách bọn họ ra.

Nàng đánh vỡ cửa, tiếp tục đuổi theo, song không lâu sau, lại một cánh cửa khác xuất hiện, lặn đi lặn lại, mặc kệ nàng đánh vỡ bao nhiêu cái đều có cái cổng mới xuất hiện ngăn không cho nàng tới gần hẳn.

Nàng hỏi hẳn: "Tại sao không ngoảnh đầu lại?"

Hắn nói: "Bởi vì ta không muốn chờ đợi người nữa."

Khi tỉnh lại, khóe mắt vẫn ẩm ướt, mở to mắt, liền nhìn thấy ánh mắt thương hại của Thiên Quỳ. Nàng lập tức xử lý tâm tình, trong nháy mắt cứng rắn mạnh mẽ đứng lên, lạnh lùng lạnh nhạt.

Chuẩn bị ngồi xuống, nhưng Thiên Quỳ ra hiệu cho nàng chớ có lên tiếng, ý bảo nàng không nên lộn xộn.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nắm tay chống thân thể, đè thấp giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

"Người nghe." ngón tay Thiên Quỳ chỉ ra ngoài cửa sổ.

Hoàng Bắc Nguyệt ngưng thần nghe, giờ phút này bên ngoài hẳn là thời tiết thay đổi, gió thổi trên mặt hồ, hồ nước vốn bình tĩnh nổi lên tầng tầng cuồn sóng, dưới mái hiên chuông gió phát ra tiếng va chạm, rinh rinh rang rang lộn xộn.

Nghe tiếng gió bên ngoài, Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt dần dần ngưng trọng.

"Có vật gì đến gần rồi."

Thiên Quỳ gạt đầu, thân thể xinh xắn nhỏ nhắn bay tới bên cửa sổ, hé cửa ra, bên ngoài ào ào mưa bão, bầu trời âm u như sắp xảy ra bão táp.

"Hơi thở này rất quen thuộc." Thiên Quỳ thì thào nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới phía sau hắn, hơi đẩy cửa sổ ra một chút, nói: "Là ma thú."

"Xem ra tin tức người truyền ra ngoài dẫn ma thú tới." Thiên Quỳ lạnh lùng nói, "Hôm nay là lần vận chuyển nguyên khí cuối cùng, phải nhanh hoàn thành, sau đó ta mang người rời đi."

Hoàng Bắc Nguyệt hí mắt liếc bên ngoài, nói: "Chúng ta cùng rời đi trước, sau đó tìm chỗ an toàn giúp người tiếp đi."

"Hừ! Không có ta trợ giúp, người không thể rời khỏi đây!"

"Cũng đúng, nhưng ta cũng không ngốc đến mức để một quả bom hẹn giờ bên người." Hoàng Bắc Nguyệt ôm ả đến, liếc nhìn bốn phía, lặng lẽ mở cửa ra ngoài.

Gió bão thổi đến, hồ nước nổi sóng cuồn cuộn, vô số sóng nước đánh thốc đến nhà gỗ.

Nhà gỗ nhỏ nhỏ giữa gió bão thật mong manh, dường như trong nháy mắt sẽ bị sóng lớn đập nát vụn. Song mỗi một lần sóng lớn chụp qua, phòng nhỏ vẫn bình yên vô sự.

Hoàng Bắc Nguyệt một tay ôm Thiên Quỳ, một tay cầm lấy một cây cây cột, cơn sóng xô đến đánh cho nàng ướt đầm.

Bên cạnh nhà gỗ có một chiếc thuyền thuyền nhỏ, nàng tới gần mở dây cột thuyền, đặt Thiên Quỳ xuống trước.

"Ma thú cách đây không xa, đi trên mặt hồ rất nguy hiểm, người muốn chịu chết sao?" Nhìn gió lốc chung quanh, Thiên Quỳ cũng không nhịn được lớn tiếng nói.

Loại khí tức này đúng là ma thú đẳng cấp cao, bọn họ không có linh thú phi hành, một khi gặp ma thú trên mặt hồ rất hung hiểm.

Hoàng Bắc Nguyệt im lặng không nói, cầm mái chèo, chính mình cũng chuẩn bị nhảy lên thuyền nhỏ, đột nhiên một bàn tay vô hình bắt được bả vai nàng.

Nàng nhìn lại, bóng dáng hư ảo bị nước làm ướt đẫm, bởi vậy hình dáng rõ hơn trước nhiều.

"Ảnh Hoàng, ma thú đang tới, ngươi muốn để ta chịu chết ở đây sao?" Hoàng Bắc Nguyệt không sợ không hoảng đứng thẳng dậy, đáy mắt lóe sắc lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt không kháng cự, xoay người mỉm cười: "Cũng tốt, ngươi chờ một chút, ta mang cô ta lên."

Nàng xoay người lại chỉ vào Thiên Quỳ, sau đó để hấn yên tâm, nàng đưa dây buộc thuyền nhỏ giao cho hấn, lúc này mới xoay người bước trên thuyền nhỏ.

Ảnh Hoàng vừa tiếp nhận dây trói, liền hiểu bất thường, mày nhíu lại, lập tức nhớ tới bệ hạ từng nói nha đầu này quỷ kế đa đoan, cẩn thận đừng làm theo ý của nàng.

Trong đầu ý niệm chợt lóe, Ảnh Hoàng lập tức ngẩng đầu, trong nháy mắt sắc mặt đại biến, chỉ thấy Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười với hấn, trong tay hiện lên tia sang bùa chú, một tờ bùa nổ mạnh trước mặt Ảnh Hoàng.

Ầm ầm một tiếng vang thật lớn, nhà gỗ bị nổ tung, một cột khói bụi hình nấm bốc lên trên mặt nước, sợi dây bị lửa thiêu đứt, thuyền nhỏ lập tức theo sóng dạt về phía xa.

Chờ lúc Ảnh Hoàng phá vỡ lửa cháy đi ra chỉ có thể nhìn thấy thuyền

nhỏ bị một con sóng cuốn lên đỉnh, sau đó bị lực nổ đẩy càng xa!

Ảnh Hoàng lạnh lùng chau mày, vung tay lên, gió bão bốn phía lập tức theo tay hắn gọi về, hướng gió thổi ra bên ngoài lập tức bị thay đổi! sóng cũng bắt đầu lùi trở lại bên ngày.

"Làm sao có thể cho người chạy thoát?"

Ảnh Hoàng giẫm chân vào một mảnh tấm ván gỗ trôi trên mặt hồ, nương theo sức gió mà đi.

Hắn là Phong Linh thú trong "Ngũ linh", dưới bàn tay hắn, há có thể để nàng thừa theo gió chạy trốn?

Mắt thấy sóng lùi lại gần tới chỗ hắn, thuyền nhỏ cũng từ từ lộ ra, Ảnh Hoàng mặt không chút thay đổi hừ lạnh một tiếng.

Song, lúc hắn tưởng hết thấy thuận lợi thì đột nhiên sóng dâng lên cao, một con rắn lớn màu đen chui ra khỏi hồ nước!

Cả người lớp vảy màu đen hàn khí lẫm lẫm, cứng rắn như đao! Trên đầu hình tam giác cực đại chỉ có một con mắt, mà trong ánh mắt lại có hình một đóa hoa hồng!

Grao...

Cự xà rống lên một tiếng với Ảnh Hoàng, trong ánh mắt mặc dù không phản chiếu được bóng hình hư ảo, song mười hai mũi tên nhọn màu đen từ ánh mắt bắn ra, chuẩn xác nhắm tới chỗ Ảnh Hoàng!

Thần thú!?

Ảnh Hoàng cả kinh, tốc độ mũi tên nhọn nhanh khủng bố, mặc dù hẳn là Phong Linh thú nhưng vẫn chật vật tránh né, vẻ mặt khiếp sợ quay đầu lại liếc nhìn con rắn cực lớn kia, chỉ chốc lát cũng không trì hoãn, lập tức từ trong gió bỏ chạy.

"Muốn chạy trốn đi đâu?" Một giọng nói mỉa hoặc âm nhu vang lên, yêu dị đến mức khiến lòng người run rẩy.

Con rắn lớn há miệng, bên răng nanh sắc bén, nam nhân xinh đẹp mặc y phục đỏ lười biếng đứng, lạnh lùng liếc mắt Ảnh Hoàng bỏ chạy trong gió, tùy ý ngoắc tay, trong gió giống như đất mọc ra nhiều hạt mầm, đột nhiên nở ra rất nhiều đóa hoa màu đỏ!

Ảnh Hoàng bị trói lại, bóng dáng hư ảnh bị hoa hồng buộc vòng quanh, nhưng không thể mượn nguyên khí phong chạy trốn.

"Giấu nàng chỗ nào rồi? Nói ra, tạm tha ngươi một mạng." Yểm đi ra khỏi miệng rắn, đệp hoa bay mà đến, xòe ô màu đỏ, đi giữa không trung như tán bộ trên sân vắng mà tới trước mặt Ảnh Hoàng.

Bị hoa hồng trói chặt lại nhưng Ảnh Hoàng lại chỉ thản nhiên liếc hẳn, không mở miệng.

Khóe mắt nhìn về phía mặt hồ, giờ phút này gió lớn, trên mặt hồ lại có sương mù dày đặc, lúc con rắn lớn xuất hiện tạo ra sóng gió động trời nên thuyền nhỏ cũng không biết chạy đi đâu.

Tuy nhiên, trốn đi cũng tốt hơn so với rơi vào tay ma thú này!

Nguyên khí của Hoàng Bắc Nguyệt bị phong ấn, bởi vậy ngay cả Yểm cũng không nhận thấy nàng ở gần đó!

"Không chịu nói? Đại nhân luôn luôn có cách cho ngươi mở miệng".

Yểm nghiêng thân thể, nhẹ nhàng phất tay con rắn, trong nháy mắt mấy mũi tên nhọn đen bay vụt xuống, đâm vào thân thể Ảnh Hoàng!

Ảnh Hoàng kêu thảm thiết, Yểm cười sung sướng.

Xa xa, xuyên thấu qua sương mù dày đặc, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng dáng khổng lồ sừng sững trên mặt nước, bóng dáng có vài phần quen thuộc.....

"Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương?" Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói, nàng rõ ràng nhận thấy hơi thở ma thú, mà Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương không phải thần thú cấp 12 sao?

Hơn nữa, nếu không nhớ nhầm thì xà vương bị nhốt ở chỗ Cây Bất tử, vì sao lại xuất hiện ở đây?

Nhớ lúc đầu đi lấy rễ cây Bất tử chọc giận con Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương này, bị nó đuổi đến mức hồn phi phách tán, cuối cùng mạo hiểm trốn thoát trước miệng nó.

Song sau lúc chạy trốn, ánh mắt lạnh lạnh như băng cùng thù hận vẫn ám ảnh, hiện tại liền thấy rung mình.

"Còn có một con ma thú, khí tức này hẳn là Yểm." Thiên Quỷ cả người ướt đẫm ngồi giữa thuyền, ôm hai tay, lạnh lùng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt rùng mình, hiện tại Yểm không phải Yểm trước kia, nhìn thấy hẳn phải cẩn thận!

"Phong Liên Dực rất nhanh sẽ chạy tới, chúng ta đi!" Thu lại ánh mắt, Hoàng Bắc Nguyệt cầm mái chèo, nhìn hướng gió rồi khua chèo nhanh, dựa vào gió bão mà đi.

Phía sau chiến đấu kịch liệt, nhưng nàng không còn tâm tình băn khoăn. Trốn khỏi Phong Liên Dực không chỉ cần vận may cùng thực lực, mà còn cần cả dũng khí.

Bởi vì bọn họ thực sự quyết liệt với nhau.

Loại cảm giác còn khó hơn chịu so với giết nàng, nhưng đi tới bước này, nàng không có cơ hội lựa chọn.

Được nguyên khí Thiên Quỷ thúc đẩy, thuyền nhỏ rất nhanh rời xa phạm vi đại chiến, gió bão cũng dần dần nhỏ, quay đầu lại nhìn hồ nước mênh mông, căn nhìn không thấy trong chiến cuộc xảy ra chuyện gì.

Đột nhiên trong không gian linh thú dao động, đúng là khí tức đám người Nến Đỏ đến gần rồi, Hoàng Bắc Nguyệt mừng rỡ trong lòng, ngẩng đầu vừa nhìn, chỉ thấy trên bầu trời bao la, bóng dáng Băng Linh Huyền Diệu phá tan tầng tầng mây bụi lao xuống.

Xem ra, thu được tin tức nàng truyền ra ngoài không chỉ có một mình Yểm.

"Chủ nhân!" Nến Đỏ ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, vươn tay nói với nàng "Đi lên!"

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu không do dự, nơi này mau rời đi mới tốt. Nàng bắt lấy Thiên Quỷ, lưu loát nhảy lên Băng Linh Huyền Diệu lúc nó dán mặt nước bay qua.

Băng Linh Huyền Diệu bay lên trời cao, mây đen dày đặc che lấp, rất nhanh đã bao phủ hoàn toàn bóng dáng của họ.

Sau khi bọn họ rời khỏi mười phút, trên đầu thuyền phiêu diêu ở mặt hồ đột nhiên trùng xuống dưới một chút, bóng dáng Phong Liên Dực xuất hiện phía trên.

Đôi mắt màu tím nhạt yên tĩnh không có sóng, thản nhiên nhìn thuyền nhỏ trống rỗng, ánh mắt càng ngày càng lạnh như băng.

"Người trốn không thoát....."

Theo tiếng thì thào của hắn, phía sau đột nhiên nhấc lên một con sóng lớn, đầu sóng đập xuống chiếc thuyền nhỏ, thuyền nhỏ lập tức bị lật, mà Phong Liên Dực lúc con sóng ập tới trong nháy mắt biến mất.

"Ha ha ha..." tiếng cười cuồng tiếu của Yểm xuyên thấu trong hơi nước, đi tới gần "Mặc kệ người giấu Xú nha đầu ở đâu, đại nhân đều tìm được!"

"Yểm, ở trên đất Nước Bắc Diệu không phải chỗ cho người kiêu ngạo như vậy!" Lệ Tà xuất hiện trong làn hơi nước, ngẩng đầu nhìn con rắn màu đen bị làn hơi nước mỏng che giấu.

Con mắt quỷ dị trên đầu hung thần ác sát nhìn chằm chằm bọn họ.

"Ta cứ kiêu ngạo, các người làm gì được?" Yểm bừa bãi nói, liếc mắt Phong Liên Dực đang im lặng đứng thẳng một bên, khẩu khí vừa lạnh như băng, vừa lại mang theo vài phần xấu xa, "Xú nha đầu rất thích người, nàng càng thích thứ gì, ta lại càng thích phá hủy!"

"Vậy phải nhìn các hạ có bản lĩnh đó hay không?." Phong Liên Dực lạnh lùng nói, sương khói tiêu tán, hơi nước lắng đọng, trên bầu trời mây mờ sương tan, mà bóng dáng của hắn cùng Lệ Tà lại biến mất.

Yểm hung hăng chấn động, nhú chặt mày nhìn chung quanh, hừ lạnh nói: "Thoát rất nhanh!"

"Vị Tu La vương này đoạn tình tuyệt ái đúng không?" Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đột nhiên lạnh lùng hỏi.

"A? Sao lại hỏi như vậy?" hai mắt Yểm thoáng sáng ngời, nhưng ngữ khí lại tản mạn không thềm để ý.

"Với thực lực của hấn, không đoạn tình tuyệt ái thì làm sao là đối thủ của ngươi?"

Yểm híp mắt, suy nghĩ hồi lâu mới hỏi: "Ý của ngươi là, hấn hiện tại không ở cùng Xú nha đầu?"

Không biết vì sao, mặc dù Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương là thần thú tàn nhẫn khát máu như vậy cũng có thể thấy trong khẩu khí của Yểm có vị hả hê.

"Ờ cùng? Hắc hắc....." Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương quý dị cười hai tiếng "Bọn họ gặp lại mà không đánh nhau đến sống chết thì coi như may mắn."

"Không ngờ sự việc lại thú vị như vậy." Yểm vỗ mạnh tay một chút "Vậy kế tiếp, ta chờ bọn họ diễn trò vì yêu mà giết nhau!"

Ô hồng nhẹ nhàng xoay tròn, Yểm cười yêu mỹ, giống như mùi dấm hoa nở, làm người ta bất giác say mê.

***** Bắc Nguyệt hoàng triều *****

Chương 1102: Đại hôn phong vân 1

Nước Nam Dục.

Băng Linh Huyền Diệu xoay quanh trời đêm, từ chỗ cao quan sát Nước Nam Dục an tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nhìn thấy quốc gia này bình yên vô sự, nàng mới có thể an tâm, Quân Ly dù sao cũng là người thủ tín, chưa tới mười hai ngày hẳn cũng không hành động.

"Chủ nhân, Thiên Quỳ....." Nhìn người nhỏ bé không mở miệng nói chuyện, Nến Đỏ không khỏi cau mày, dù sao ả là ma thú, thân là thần thú trong vương tộc, Nến Đỏ tự nhiên trời sinh có cảm giác đề phòng Thiên Quỳ.

Tay Hoàng Bắc Nguyệt rời từ vai Thiên Quỳ xuống, nhân lúc đi đường mà giúp Thiên Quỳ hoàn thành vận chuyển lần nguyên khí cuối cùng, nhưng nghĩ ngộ nhớ trên đường Thiên Quỳ khôi phục thực lực, uy lực quá biến thái nhất định sẽ kinh thiên động địa, bởi vậy nàng liền từ bỏ ý định.

Dù sao, chú ấn trên cổ tay cũng còn một ký hiệu nữa, nàng vừa chờ mong vừa kiêng kỵ, cho nên rất cẩn thận.

"Đừng lo lắng." Hoàng Bắc Nguyệt cười trấn an Nến Đỏ.

Nghe hai người nói chuyện, Thiên Quỳ vẫn nhắm mắt lại cũng không

nhìn được hừ lạnh: "Hừ, sợ ta ám toán các ngươi sao".

"Thiên Quỳ các hạ cùng ta có khế ước, ta rất yên tâm." Hoàng Bắc Nguyệt cười nói.

"Khế ước chỉ có tác dụng một ngày, qua một ngày, đừng trách ta trở mặt vô tình!" Thiên Quỳ âm lãnh nói.

Nến Đỏ giận dữ, không nhìn được nói: "Cô ta kiêu ngạo như vậy, chủ nhân cần gì giúp cô ta?"

Thiên Quỳ cười lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chỉ có thể bất đắc dĩ nhún nhún vai, không muốn tiếp tục đề tài này, nàng dùng ngón tay chỉ chỉ hướng tòa tháp thứ bảy phía trước nói: "Đi vào trong đó."

Băng Linh Huyền Điều lập tức đập cánh bay về phía tháp thứ bảy, đoàn người không tốn sức đi vào, dọc theo cầu thang tối tăm xuống phía dưới, đi tới trước cửa đá màu đen, song, ngoài dự liệu chính là cửa đá đã bị lấp.

Hoàng Bắc Nguyệt thử cơ quan nhiều lần cũng không có cách nào mở ra, xem ra, Quân Ly đã phong tỏa nơi này.

Hắn không ở đây thì ở đâu chứ?

Ngưng thần suy tư chốc lát, Hoàng Bắc Nguyệt liền dẫn bọn họ trở lại đường cũ, thừa dịp bóng đêm đi tới trận pháp của bảy tòa tháp phía trước, nàng có Vạn Thú Vô Cương, ở ngoài trận pháp thúc dục nguyên khí liền có thể đi vào.

Nhưng nguyên khí bản thể bị phong ấn, thúc dục nguyên khí Vạn Thú Vô Cương cũng rất gian nan, bởi vậy mất một ít thời gian cũng không thành công.

Đầu đầy mồ hôi, nhưng trận pháp của bảy tòa tháp như có cảm ứng, tự động mở cửa để bọn họ tiến vào!

Trong bóng tối lúc trời đất quay cuồng liền xuất hiện vô số hoa nến.

Hoàng Bắc Nguyệt che mắt lại, híp mắt cẩn thận nhìn nhưng lại phát hiện trên tấm bia đá hắc ám cũng bày một ngọn nến.

Ánh sáng của một ngọn nến cũng không quá sáng, nhưng ngàn vạn ngọn nến lại tạo ra cả biển ánh sáng ngọc.

Trong bóng tối Cung Vạn thú được chiếu sáng hơn nửa, trừ bóng tối vô tận trên đỉnh bên ngoài.

Chậm rãi đi tới trung tâm Cung Vạn thú, trước tấm bia đá lớn nhất, quả nhiên nhìn thấy Quân Ly chấp tay đứng, không biết trầm tư gì trước tấm bia đá lớn.

Nhìn tấm bia đá, Thiên Quỷ liền dừng lại tại chỗ, không tiến lên nữa.

Chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt đi lên, đứng ở bên người Quân Ly nói: "Trên tấm bia đá này khắc bản hoàn chỉnh "Thiên Phật" chứ?"

Quân Ly không bình luận, chỉ lạnh nhạt nói: "Thế nào?"

Không cần phải nói cũng biết hẳn hỏi chính là chuyện của Thiên Quỷ, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Còn một lần cuối cùng."

Quân Ly gật đầu, lần nữa trầm mặc nhìn tấm bia đá, nhưng lần trầm mặc này cũng không duy trì lâu: "Đây là Thiên Phật, rất thâm thúy khó hiểu, ngươi có học được không?"

"Người có thể, ta đại khái cũng có thể đi." Hoàng Bắc Nguyệt đến gần, trên tấm bia đá có con rồng màu đỏ xoay quanh xuống, hai mắt lấp lánh, có một loại tà ác hung ác khiến kẻ khác phát run, tuy nhiên biết chỉ là thạch thú không có linh hồn nên nàng không kiêng kỵ.

Nghe nàng nói tự tin như thế, trong con người màu đỏ lạnh như băng của Quân Ly chợt có chút ánh sáng nhu hòa lóe lên, nhưng rất nhanh đã bị màu đỏ vô tận bao phủ.

"Con rồng này là bản thể của Yểm, vì không để Thiên Phật bị đánh cắp nên trong thạch thú cũng phong ấn một phần nguyên khí của hắn." Nhìn nàng dựa vào gần như vậy, Quân Ly liền lên tiếng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt ngoài dự đoán, hóa ra đây là Yểm, không ngờ tên tự kỷ chính mình xinh đẹp đệ nhất thiên hạ mà lại có bản thể.....hung mãnh như vậy!

Chỉ có thần thú vương tộc mới có thể cùng ký khế ước với Vạn Thú Vô Cương, từ Yểm đến Quân Ly, đến Nến Đỏ đều là cự long khủng bố.

Có điều sau khi hóa thành hình người đều không giống nhau mà thôi.

Nghĩ đến lúc lần đầu tiên tới Cung Vạn Thú, Yểm nhìn dòng chữ khắc ở dưới tấm bia đá thì vẻ mặt xuất thần buồn vô cớ.

Nàng ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng lau tro bụi trên tấm bia đá, hàng chữ nhỏ lọt vào tầm mắt.

- hy vọng có một ngày gặp lại người dưới bầu trời này -

Chữ này nhất định là Hiên Viên Cẩn lưu lại, cô ấy nghiên cứu Thất Phá Đan cũng muốn sau khi chết có thể dựng lại linh thể, đáng

tiếc..... người định không bằng trời định a.

Mặc dù cô ấy dựng linh thể sống lại cũng chỉ có thể gặp Yểm sau khi hóa hồn.

Nghĩ vậy, Hoàng Bắc Nguyệt không nhận được quay đầu lại liếc nam nhân lạnh lùng đứng phía sau, trong lòng hiện lên nỗi chua xót.

"Quân Ly, người có thấy sự tồn tại của Vạn Thú Vô Cương rất đáng buồn không?" Giọng nói đột nhiên vang lên trong Cung Vạn thú an tĩnh, có vẻ hơi trống rỗng vô lực, nhưng nàng ngẩng đầu thì ánh mắt sáng lóa hết sức khiếp người.

Quân Ly thản nhiên liếc nàng một cái, không lên tiếng.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Hiên Viên Cảnh sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương, sau đó chết đi, Yểm hóa hồn nhập ma. Người cùng Hiên Viên Vấn Thiên cố giết hắn mà trả giá đắt, cuối cùng Hiên Viên Vấn Thiên sau khi phong ấn hắn chết đi, người tiếp tục hóa hồn nhập ma, đến phiên ta trả giá..."

"Người không cần trả bất cứ giá nào." Quân Ly lạnh lùng cắt lời nàng, "Người chỉ cần xem ta làm thế nào lật úp thiên hạ. Vì sao phải thành kẻ địch với ma thú hóa hồn cùng Vạn Thú Vô Cương?"

Hoàng Bắc Nguyệt sợ sệt nhìn hắn.

Quân Ly thản nhiên nói: "Người cầm Vạn Thú Vô Cương gả cho ta, ta và người không là địch, người có thể sống ta cũng có thể sống, nguyên rủa tự nhiên hóa giải."

"Như vậy cũng không hẳn là biện pháp tốt nhất." Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười "Nhưng tại sao phải dùng cả thiên hạ đánh đổi chứ? Nếu

ta gả cho người, chúng ta cùng nhau ẩn cư chẳng phải rất tốt hay sao?".

"Thiên hạ này làm ta mất rất nhiều thứ, chỉ cần nó tồn tại một ngày, ta sẽ không an tâm." Quân Ly lạnh lùng nói "Nếu người muốn khuyên ta bỏ ý niệm trong đầu thì từ bỏ đi."

Quân Ly sau khi nhập ma giống Yểm năm đó, mang theo oán khí cùng lệ khí rất lớn. Bọn họ là chí tà chí ác tồn tại trong trời đất, trời sinh là thần phá hoại, trừ phi phong ấn thì không có bất cứ biện pháp khuyên giải gì.

Biết không thể khuyên bọn họ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng bỏ ý nghĩ này, chỉ cúi đầu nhìn hàng chữ nhỏ trên tấm bia đá.

Gặp lại.....mặc kệ cùng ai, Yểm cũng được, Phong Liên Dực cũng tốt, thậm chí là Mặc Liên, sau khi gặp lại đều khó có thể viên mãn.

"Bắt đầu lần cuối đi." Quân Ly thản nhiên nhìn nàng một cái nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, nguyên khí bị phong ấn, động tác có chút thong thả, Quân Ly ánh mắt sắc bén, liếc mắt một cái nhìn nàng bất thường, tay đặt lên mạch đập của nàng, mào nhíu lại chặt.

"Vây Thần Liên?" Quân Ly hừ một tiếng, tay kia cuốn lại, một đan dược xuất hiện trong tay, hắn không nói đạo lý nhét vào miệng nàng, sau đó nguyên khí mạnh mẽ lập tức tiến vào kinh mạch.

Nguyên khí hùng hậu hung mãnh tiến vào, kinh mạch không phòng vệ lập tức bị nguyên khí hung tàn đâm mạnh, Hoàng Bắc Nguyệt đau toát mồ hôi, không nhịn được kêu thảm.

Quân Ly không nương tay, giống như đối đãi với một món đồ chơi,

không hề lo lắng nàng bị thương.

Nhưng nguyên khí của hắn tiến vào gần phù nguyên thì nặng nề khóa kinh mạch lại, áp chế nguyên khí ở trong phù nguyên, không thể thông qua kinh mạch mà bài xích màu đen, lại bị một luồng khí mạnh mẽ cắt đứt!

Hoàng Bắc Nguyệt đau đến cong người như tôm, trên người mồ hôi lạnh, quần áo cũng thấm ướt!

Đau đớn khiến nàng hơi mơ hồ, chỉ thấy hoa nấn lắc lư, nàng hoảng hốt khó chịu.

Nàng run rẩy vươn tay như tìm kiếm thứ trợ giúp, ôm chặt nam nhân phía trước, vô ý thức rên rỉ một tiếng: "Su phụ....."

Nguyên khí xúc phạm hình như thu liễm, dừng lại trong kinh mạch một chút, lại lần nữa lấy lực độ bá đạo phá tan Vô Thần Liên!

Nàng trước mắt tối sầm, ý thức rất cuộc không chống đỡ được, nhắm mắt lại, vô lực tựa vào trong lòng hắn.

Quân Ly một tay ôm nàng, một tay vẫn mạnh mẽ rót vào kinh mạch nàng.

Song ngay cả chính hắn cũng không phát hiện, cái tay kia ôm nàng đang bất giác buộc chặt, khiến nàng càng áp chặt vào ngực mình, cảm nhẹ nhàng vuốt ve đầu của nàng, trong ánh mắt hạ xuống mang theo một tia không muốn cùng...đau lòng.

Chính hắn không phát hiện cử động của mình có điều bất thường, nhưng Thiên Quỷ một bên chậm rãi mở to mắt, đầy hứng thú nhìn.

Sau một lát, nhìn thấy trên tay Quân Ly kết ấn kỳ quái, Thiên Quỳ lập tức lên tiếng nói: "Người đang làm gì đó?"

Mặc dù bị hấn phát hiện, song Quân Ly vẫn bình thản nói: "Đừng lo chuyện bao đồng."

"Hừ! không để ta can thiệp thì người tốt nhất cũng đừng làm chuyện tự chịu diệt vong!" Thiên Quỳ tràn ngập uy hiếp, thân thể nho nhỏ không biết khi nào đã đi tới gần, một bàn tay lạnh lẽo khoát lên cánh tay Quân Ly, cường thế ấn hấn.

Quân Ly mắt lóe sắc lạnh như băng nhìn về phía ả: "Buông tay!"

"Nếu đã kéo ta xuống nước, đừng khư khư cố chấp!" Thiên Quỳ cảnh cáo nói, hai con ngươi lạnh như băng nhìn tay hấn "Người dự định mạnh mẽ để nguyên khí rót vào kinh mạch cô ta, giúp cô ta đạt được Chú ấn Phong sao?"

"Ta làm việc không cần bất luận kẻ nào quan tâm!" Quân Ly lạnh lùng hất tay, lực đạo xảo diệu nhưng nguyên khí mạnh mẽ, đánh bật Thiên Quỳ ra.

Tuy nhiên thân thủ ả lợi hại, thân thể lui nhanh, dựa vào một tấm bia đá liền an ổn dừng lại.

Nhưng lần nữa ngẩng đầu nhìn hấn, trong ánh mắt tức giận không kiềm được!

"Ở Tư U Cảnh cô ta đã chiếm được Chú ấn Thổ, người hiện tại muốn giúp cô ta thu gom năm loại chú ấn, Quân Ly, nếu người tự tìm đường chết, ta sẽ không tiếp tục hỏi chuyện của người!"

Quân Ly động tác chuẩn bị động thủ hơi dừng lại, trong con ngươi

màu đỏ khiến người ta sợ hãi, ngón tay run rẩy, một lát sau chậm rãi thu năm ngón tay, rời khỏi thân thể nàng.

Thiên Quỷ lặng lẽ thở dài nhẹ nhõm một hơi, vừa rời trong lòng lạnh toát.

Chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương, năm loại chú ấn đạt được rất khủng bố, nhớ tới năm đó Hiên Viên Cẩn, Thiên Quỷ vẫn còn sợ hãi.

"Quân Ly, người đã hợp tác với ta thì không nên làm chuyện nguy hại tới đối phương, đừng để ta hối hận khi chọn sai đối tượng hợp tác!"

Nhìn thấy cử động của hắc bông tha việc giúp nàng đạt được Chú ấn Phong, Thiên Quỷ hơi yên tâm một chút, ôm hai tay ngồi xuống trước một tấm bia đá.

Quân Ly cũng buông thân thể Hoàng Bắc Nguyệt ra, lạnh lùng trầm mặc một hồi liền lui vào bóng tối.

Liếc nhìn Quân Ly rời đi, Thiên Quỷ chậm rãi nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, ánh mắt lạnh như băng dần dần tràn ngập sát khí.

Chương 1103: Đại hôn phong vân 2

Chủ nhân Vạn Thú Vô Cương...

Chờ sau khi khôi phục thực lực, nha đầu kia nhất định không thể giữ lại!

Sát ý chợt lóe, Hoàng Bắc Nguyệt đã tỉnh dậy.

Kinh mạch đau nhức, giống như toàn thân bị đánh một trận, đau nhức rên một tiếng, chậm rãi nhìn quanh thấy Thiên Quỷ nhắm mắt lại tĩnh tọa một bên.

"Quân Ly đâu?" Liếc nhìn quanh không thấy hấn, nhớ chuyện vừa rồi xảy ra, mặc dù khiến nàng thống khổ, nhưng biết hấn là giúp nàng mở phong ấn Vân Thần Liên.

Vừa lúc giải quyết nan đề lớn nhất trước mắt nàng!

"Người muốn gặp hấn?" Thiên Quỷ chầm chọc hỏi.

Tầm mắt nhìn lại gương mặt đứa trẻ non nớt, Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói: "Chúng ta bắt đầu vận chuyển nguyên khí lần cuối cùng đi."

Thiên Quỷ nhắm mắt lại, Hoàng Bắc Nguyệt tùy ý đặt tay trên vai hấn, Vạn Thú Vô Cương nguyên khí chậm rãi rót vào.

Nguyên khí xoay tròn so với trước càng nhanh hơn, biến nguyên khí

giống như núi lửa phun trào, rục rịch trong khí nguyên.

Thông qua nguyên khí của Vạn Thú Vô Cương, vẫn có một chút màu đen cùng màu đỏ cuối cùng theo nguyên khí của nàng lặng lẽ đi ra.

Song, lúc này đã có chút bất thường, nguyên khí sắp ra trong nháy mắt, Thiên Quỷ đột nhiên nói: "Người mang ra cái gì vậy?"

Nàng trong lòng cả kinh, nhưng biểu hiện lại bình tĩnh nói: "trong phù nguyên của người ngoài nguyên khí còn có cái gì?"

"Chớ giỡn mặt ta!" Thiên Quỷ lạnh lùng nói.

"Người cũng đừng lộn xộn!" Hoàng Bắc Nguyệt lên tiếng cảnh cáo, nguyên khí đang vận chuyển, một khi hấn lộn xộn làm nguyên khí tán loạn, tạo thành tổn thương gì nàng cũng mặc kệ!

Thiên Quỷ cũng là nhân vật cực kỳ có thể ẩn nhẫn, sắc mặt âm lãnh, lúc nguyên khí Vạn Thú Vô Cương rời khỏi kinh mạch thì ả đột nhiên quay người đánh ra một chưởng!

Đã sớm ngờ tới ả đột nhiên động thủ, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt lập tức bứt ra. Một tòa bia đá bên cạnh nàng bị hung hăng đánh nát.

Thiên Quỷ thấy tấm bia đá ngã xuống, muốn rời đi, nhưng thân thể lại co rút, vận chuyển xong mười hai lần nguyên khí Vạn Thú Vô Cương, khí nguyên bị phong ấn hơn một trăm năm đột nhiên trào ra mãnh liệt!

Kinh mạch mới trong khoảng thời gian ngắn thừa nhận nguyên khí mạnh mẽ như thế có chút quá sức, mới có thể khiến Thiên Quỷ mất đi năng lực hành động, thống khổ khom người xuống.

Tấm bia đá ầm ầm ngã xuống, chỉ nghe thấy ả hét thảm một tiếng, nửa thân thể bị tấm bia đá đè xuống!

Một búng máu phun ra, Thiên Quỷ sắc mặt xanh trắng, giơ tay chỉ vào Hoàng Bắc Nguyệt: "Người tốt cuộc mang đi cái gì?"

"Không mang đi gì hết." Hoàng Bắc Nguyệt tỉnh táo nhìn hẳn nói.

"Ta không tin....." Thiên Quỷ cắn răng nói "Tiện nhân!"

Tấm bia đá sụp đổ động tĩnh lớn nên rất nhanh thu hút Quân Ly tới, liếc nhìn Thiên Quỷ dưới tấm bia đá, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, cũng không có động tác gì.

"Không liên quan tới ta." Hoàng Bắc Nguyệt mở hai tay ra tỏ vẻ trong sạch.

Quân Ly chưa nói gì, nhẹ nhàng phát tay mở tấm bia đá ra, nửa ngồi xổm xuống dò xét mạch đập Thiên Quỷ một chút, mi tâm thả lỏng.

"Khí nguyên đã đã thông, xem ra người rất nhanh sẽ khôi phục, chỉ là..." ánh mắt đỏ sậm chậm rãi nhìn chân ả hơi tiếc hận.

Thiên Quỷ cắn răng nói: "Cô ta chắc chắn động tay chân vào phù nguyên của ta"

"Ta thiết cấm chế trong phù nguyên, nếu nàng động tay chân, ta không thể không biết." Quân Ly thản nhiên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt thầm nghĩ may mắn, Quân Ly quả nhiên sẽ không khinh địch tin tưởng nàng như vậy, tuy nhiên hoàn hảo mỗi một lần vận chuyển nguyên khí, màu đen cùng màu đỏ đi theo nguyên khí Vạn Thú Vô Cương rời đi mà không ai phát hiện được.

Thiên Quỳ không phát hiện, thật sự may mắn.

Nghe vậy, Thiên Quỳ mặc dù bất đắc dĩ, nhưng không nói thêm lời.

Vừa rời trong nháy mắt cảm giác hết sức mơ hồ, chỉ cảm giác mơ hồ bị kiềm chế, nhưng sau khi nguyên khí vận chuyển một vòng cũng không phát hiện bất cứ điều gì khác thường.

Chẳng lẽ cảm giác nhầm lẫn?

Đỡ Thiên Quỳ nghỉ ngơi một bên, Quân Ly mới chậm rãi đi tới bên người Hoàng Bắc Nguyệt, đôi mắt lạnh liệt đỏ như máu nhìn chằm chằm nàng.

"Cường giả như Thiên Quỳ, lực cảm giác sẽ không sai lầm."

"Ý của ngươi là ta nói dối?" Hoàng Bắc Nguyệt ngược mắt nhìn thẳng hấn, ánh mắt trong suốt không hề chột dạ, cái loại này trấn định tự nhiên không giống làm bộ.

"Ngươi tốt nhất đừng làm như vậy, ta không thích kẻ nào dối gạt ta." Từ trong mắt nàng không nhìn thấy cực nhỏ sơ hở, Quân Ly liền không tiếp tục hỏi, ngón tay vừa lộn, từ nạp giới lấy giá y cùng tán hoa.

Đây là lúc đầu ở Thành Tu La hấn bảo Vị Ương đưa cho nàng, lúc nàng rời đi vội không mang theo.

Nhìn áo cưới đỏ tươi, trong lòng nàng lại chua xót, tuy nhiên tâm tình trong lòng nửa phần cũng không biểu hiện trên mặt, nàng rất tự nhiên tiếp nhận áo cưới.

"Hôn lễ vào ngày mai." Quân Ly thản nhiên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, giờ phút này đã là đêm khuya, nàng cũng không có nhiều thời gian.

"Đừng quên chuyện người đã đáp ứng."

Nàng nói xong, ôm váy áo cưới đi bên kia nghỉ ngơi, trong Cung Vạn Thú nàng rất quen thuộc, trừ phòng cất giấu thân thể Hiên Viên Cẩn còn có một ít phòng nhỏ có thể tùy ý xuất nhập, nàng tìm một gian nghỉ ngơi.

Đóng cửa lại, để Nến Đỏ đi ra chú ý động tĩnh bốn phía, nàng lập tức ngồi xếp bằng, bắt đầu điều động nguyên khí, điều mười hai ký hiệu trong phù nguyên ra.

Nòng nặc màu đen bao vây lấy tinh thể màu đỏ, theo kinh mạch chậm rãi chảy ra, hôm nay số lượng màu đen hết sức khách quan, ở trong phù nguyên đã mơ hồ có thể chống lại nguyên khí của Vạn Thú Vô Cương.

Nàng chỉ dẫn hắc khí đi ra, dần dần ngưng tụ trên nắm tay nàng, màu đen phân tán ra, vây nắm tay nàng lại.

Sau một lát, màu đen hình thành một tầng lá mỏng, Hoàng Bắc Nguyệt thoáng có chút kinh ngạc nhìn nắm tay tối như mực của mình, chỉ cảm thấy toàn bộ nguyên khí đều ngưng tụ trên nắm tay, uy lực khẳng định rất lớn...

Đáng tiếc nơi này không thể thí nghiệm, nàng cũng chỉ có thể đề xuống phát hiện tạm thời này, lại chuyên tâm đi xem mười hai ký hiệu kia.

Trên cổ tay, mười hai đạo ký hiệu trật tự bắt đầu viết, sau một lát thì hình thành một cái ký hiệu hoàn chỉnh!

Nàng nín thở ngưng thần, nhưng ngoài ý muốn là không xảy ra chuyện gì, sau khi bùa chú hình thành tựa hồ chỉ là một hình xăm tầm thường, không hề kì lạ.

Lấy sự quen thuộc với bùa chú của Hoàng Bắc Nguyệt, nàng cũng không rõ bùa chú này ẩn chứa ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ chỉ là trùng hợp bình thường?

Liên tục mười hai ngày suy đoán cùng chờ mong đột nhiên thất bại, loại mất mát này thật không nhỏ.

Nếu chỉ là một hình xăm bình thường thì nàng cần gì tốn hao khí lực lớn như vậy? Thậm chí còn trợ giúp Thiên Quý khôi phục thực lực, chẳng khác gì nàng tự chịu diệt vong?

Hoàng Bắc Nguyệt buồn bực suýt muốn đập đầu vào tường, thoáng cái toàn thân như mất hết khí lực, ngã xuống phía sau, chẳng muốn làm gì nữa.

"Chủ nhân, chuyện gì vậy?" Nhìn thấy nàng như vậy, Nến Đỏ sợ đến nhảy dựng lên, vội vàng hỏi.

"Người từng thấy vật này không?" Thất vọng cực độ, Hoàng Bắc Nguyệt cũng dứt khoát lật cổ tay để Nến Đỏ xem bùa chú kia một chút.

Nhưng Nến Đỏ nhìn hồi lâu cũng chỉ lắc đầu, "Chưa từng thấy, tuy nhiên nhìn giống bùa chú, nhưng không biết là loại gì."

Ngay cả Nến Đỏ cũng thấy xa lạ thì nàng còn có cách gì được. Cũng được, coi như không công giúp Thiên Quỳ một lần, sau này chính mình thêm một đối thủ mạnh mẽ mà thôi.

Không tính đại sự gì, thật không tính đại sự gì...

Nàng hiện tại có an ủi duy nhất chính là nguyên khí màu đen kỳ dị làm bàn tay trở nên tối như mực, mặc dù chưa thử qua uy lực, tuy nhiên sẽ không quá yếu.

Nằm trên nền nhà cứng rắn, nhớ tới hôn lễ ngày mai, Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được cười rộ lên.

"Chủ nhân như thế nào vẫn cười được?" Nến Đỏ buồn bực hỏi.

"Nếu ta đạt được Chú ấn Phong, trận hôn lễ này còn có thể liều mạng, nhưng không ngờ tới biến cố xảy ra, ta đang cười tại sao muốn mở trò vui lớn như vậy?"

"Ngày mai hôn lễ, chỉ cần Quân Ly giải quyết tai họa cho Nước Nam Dục, chủ nhân có thể....."

"Ta muốn lấy được Vương Tử!" Hoàng Bắc Nguyệt kiên định nói, quyết định này ngay cả khi quyết liệt cùng Phong Liên Dục vẫn không thay đổi.

Nến Đỏ cũng hiểu tâm tư của nàng, không khuyên nữa, để nàng tới giường ngủ một giấc ngon, để ứng phó chuyện của ngày mai.

Kỳ thật đã là đêm khuya, nằm không lâu đã thấy trời sáng.

Một đêm này đại khái cũng không ai ngủ được.

Hoàng Bắc Nguyệt sớm rời giường rửa mặt, thay y phục cho hôn lễ mà Quân Ly chuẩn bị, mang châu ế, trên trán một tầng châu ế hạ xuống, ngăn trở sắc mặt nàng.

Không rảnh xem chính mình bộ dáng gì, xấu đẹp ra sao, mặc xong liền đi ra ngoài.

Quân Ly đứng ở ngoài cửa, bên cạnh còn có một nữ tử hơn hai mươi tuổi, tóc đen bù xù, khuôn mặt sần khổ, mơ hồ tức giận đứng.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nhìn thấy ả liền đoán là Thiên Quỳ sau lúc khôi phục thực lực, thoát ly hình thái trẻ nhỏ, phát triển đến bộ dáng bây giờ.

Tựa hồ cũng biết nàng đã nhận ra chính mình, Thiên Quỳ lạnh lùng liếc nàng, ánh mắt tràn ngập âm trầm sát khí khiến kẻ khác run sợ.

Nếu không phải có khế ước tồn tại, sợ rằng ả sẽ không do dự đánh thốc lên giết nàng?

Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm cười, bình tĩnh đi tới trước mặt Quân Ly, nói: "Hôn lễ cử hành ở đâu?"

Quân Ly cũng không nói chuyện, chỉ duỗi tay nắm eo nhỏ nhắn của nàng, thân ảnh vừa động liền biến mất.

"Chủ nhân!" Nến Đỏ quýnh lên, vội vàng muốn theo sau, lại bị Thiên Quỳ đè lại bả vai.

Đối phương vừa mở miệng, giọng nói như lưỡi cưa cắt vào vật cứng, phát ra ngữ điệu kẻ khác không thoải mái, "Bảo cô ta nhớ kỹ chỉ có một ngày, qua ngày này, ta sẽ không bỏ qua cô ta!"

"Người....." Nến Đò đang muốn để đối phương bớt kiêu ngạo, nhưng quay đầu đã thấy Thiên Quỳ cũng sớm vô thanh vô tức biến mất.

Trong lòng không phải không lo lắng, thực lực Thiên Quỳ sợ rằng không dưới Quân Ly, cuộc sống sau này khổ rồi!

Địa điểm cử hành hôn lễ lại là trong Rừng rậm Phù Quang, gần suối nước nóng mà nàng cùng Quân Ly từng sống!

Chỗ này từ khi nàng học xong rời đi cũng không trở về, trong trí nhớ, suối nước nóng vẫn tràn ngập sương mù ấm áp, hoa đào nở rộ.

Năm năm sống ở đây có thể nói là lúc nàng sống nhẹ nhàng tự tại nhất cả đời này, bởi vì lúc ở đây, tất cả âm mưu sát phạt cũng cách xa nàng.

Nhưng hiện tại nàng mang theo một thân vết thương, chết rồi sống lại trở về nên tâm tình sẽ khác.

Đến trước suối nước nóng, Quân Ly thiết một tầng cấm chế ở trên người nàng, hoàn toàn che đậy khí tức nàng.

"Đây là ý gì?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hỏi.

"Không muốn phiền toái."

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt mơ hồ có dự cảm bất ổn, nhưng chưa kịp suy nghĩ nhiều, bọn họ đã tiến vào khu suối nước lượn lờ hơi ấm.

Thời kỳ này đã sớm không có hoa đào, song từng ngọn cây vẫn có nhiều loại hoa như gấm vóc, sắc màu rực rỡ.

So với hoa đào trong trí nhớ càng sáng sủa, mùi thơm xông vào mũi.

Không cần nghĩ cũng biết kiệt tác hoa lệ này chắc chắn là từ tay Yểm.

Đẩy ra tầng tầng sương mù, cảnh tượng trước mắt khiến Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra.

Lầu các này xây dựng như thế nào?

Vốn chỉ có hai gian nhà gỗ nhỏ trong cốc, đột nhiên xuất hiện kiến trúc tinh xảo như vậy, trong cốc, một tòa cung điện tráng lệ đã trang trí thành cảnh hôn lễ, lụa đỏ đèn lồng, trái thắm tương liên.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn, đột nhiên quay đầu chất vấn: "Tại sao đổi nơi này thành như vậy?"

"Có gì không thể?" Quân Ly lãnh đạm hỏi ngược lại.

Chương 1104: Đại hôn phong vân 3

Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời nghẹn lời, nàng chứng kiến cảnh tượng trước mắt, đột nhiên nhớ tới năm đó tự tay xây lên hai tòa nhà gỗ nhỏ, nàng từ trong rừng cây chặt bỏ cây cối, kéo trở về, toàn bằng chính sức mình xây phòng ở.

Nhưng hiện tại không biết tung tích, giống như nhắc nhở nàng, thời gian trôi đi không trở về.

Trong lòng nóng như lửa cũng không phát ra, tâm tình như vậy chỉ có một mình nàng sẽ hiểu, những người khác đều không hiểu!

Rầu rĩ cúi đầu, đi theo Quân Ly hướng vào tòa cung điện.

Trong cung điện đã có không ít tân khách.

Nói thật, chứng kiến tân khách đang ngồi trong tích tắc, Hoàng Bắc Nguyệt lấp bắp kinh hãi, nàng tưởng rằng hôn lễ này chẳng qua là nghi thức mà thôi, gả cho hắn có thể, không ngờ hắn lại mời tân khách.....

Tân khách đang ngồi mặc dù không nhiều lắm, nhưng không ít khuôn mặt đều quen thuộc với nàng.

Yểm cùng Thiên Quý không cần phải nói, nhìn thấy Tống Mịch xuất hiện, nàng mới cảm giác lấp bắp kinh hãi, đôi mắt nguy hiểm nheo lại.

Châu ế trên tán hoa che mặt, hơn nữa Quân Ly che giấu nguyên khí trên người nàng, khuôn mặt ẩn trong ánh sáng ngọc ở châu ế, nhìn không rõ ràng, Tống mịch hấn không nhận ra nàng, chỉ lễ phép gật đầu cười.

Ấm nhã tuấn đạt, phong tư Tiêu Dao Vương từ đầu tới cuối cũng không thay đổi a.

"Vua của lính đánh thuê Hoàng Chiến Dã cùng Thượng Quan Vô Vân - thủ lĩnh đoàn lính đánh thuê Phệ Diễm và La Thuần - thủ lĩnh đoàn lính đánh thuê Tứ Hải đến chúc mừng!"

Theo tiếng lễ quan, ngoài cửa một đám người chậm rãi đi tới, lấy Chiến Dã cầm đầu, phía sau Thượng Quan Vô Vân cùng La Thuần vẻ mặt băng sương, hiển nhiên bọn họ không mong muốn được mời tới tham gia hôn lễ này.

Lúc đầu để Nến Đỏ đem Vương lệnh của Lính đánh thuê cho Chiến Dã, hấn thống lĩnh lính đánh thuê trong thiên hạ mới hiệu quả.

Hoàng Bắc Nguyệt tự an ủi một chút, liếc nhìn Chiến Dã, liền rời ánh mắt không dám nhìn nhiều, sợ bị nhận ra.

Vi Nước Nam Dục làm hết thảy, nàng không hy vọng trở thành gánh nặng của Chiến Dã, đây là nàng cam tâm tình nguyện.

Kế tiếp, người của gia tộc Bồ Cát Nhĩ cũng tới, có điều không phải Lạc Lạc, mà là tộc trưởng Tái Tư tự mình đến.

"Thánh quân Mạnh Kỳ Thiên của Điện Quang Diệu đến chúc mừng!"

Nghe một tiếng thông báo, tất cả tân khách cũng ồ lên nhìn về phía cửa đại điện, chỉ thấy Mạnh Kỳ Thiên phong độ, mặt mang mỉm cười

đi tới, phía sau là Mặc Liên cùng thiên đại Đông nhi.

Hôm nay Thiên đại Đông nhi đã là Hồng Liên của Điện Quang Diệu, bởi vậy mặc y phục đỏ đứng ở bên cạnh Mặc Liên, rất xinh đẹp động lòng người.

Đại khái tất cả mọi người biết thánh quân Tống Mịch của Điện Quang Diệu đời trước đã ở đây, bởi vậy nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên xuất hiện, cả đại điện đột nhiên an tĩnh lại.

Ánh mắt mang hàm xúc khó hiểu đều xoay chuyển vào Tống Mịch cùng Mạnh Kỳ Thiên, quên tâm lang cùng tâm nương.

Quân Ly chấp tay đứng một bên, dường như rất hài lòng kết quả như thế.

"Người rốt cuộc muốn làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng hỏi, trong giọng nói có dẫn theo một tia tàn nhẫn.

"Người chỉ cần xem trò vui là được." Quân Ly thản nhiên nói.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên bắt cánh tay hắn, gằn giọng nói: "Quân Ly, người đừng quá đáng!"

"Ha ha..." Quân Ly lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Nếu ta nói cho người biết, ta còn yêu cầu Tu La vương đến đây, người có cảm giác càng quá đáng hay không?"

Trong đầu choáng váng, sắc mặt sau châu ế tái nhợt, cắn chặt môi đỏ mọng, nàng thấp giọng nói: "Người muốn ngồi xem hổ đấu? Không dễ dàng như vậy!"

"Trong tay của ta có vương bài, muốn làm cái gì cũng được." Quân

Ly thản nhiên liếc mắt một cái, ánh mắt thâm ý nhìn Thiên Quỳ đứng cách đó không xa.

Thiên Quỳ trời sinh là một bộ dáng đau khổ, giống như cô gái bị người bắt nạt mà lớn lên, đứng ở trong góc nhỏ cảm giác không tồn tại, dường như không ai sẽ chú ý ả.

Chỉ ai quen ả mới biết, phụ nữ vẻ mặt thoát nhìn sầu khổ này đáng sợ đến cỡ nào!

Biết Quân Ly lấy Thiên Quỳ áp chế nàng, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ hừ lạnh một tiếng, ngậm miệng không nói, song thân thể vì phần nộ mà run rẩy.

Quân Ly, người khinh người quá đáng

Nhận thấy nàng tức giận, Quân Ly rất sung sướng cười rộ lên "Hoàng Bắc Nguyệt, từ xưa có truyền thuyết hồng nhan họa thủy, không cần người nào, chỉ cần một nữ tử liền có thể lật úp thiên hạ, người tin không?"

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, ghé sát vào nhìn hần, "Ta mặc kệ người muốn làm gì! nếu người không thực hiện ước định, hôm nay cho dù thật sự lật úp thiên hạ, ta cũng muốn lôi người chôn cùng!"

Ánh mắt lạnh lẽo khiến Quân Ly ngẩn ra một chút, lập tức hần mỉm cười: "Ta cũng không nuốt lời."

"Như vậy tốt nhất!"

Hoàng Bắc Nguyệt khoanh tay, chuyển hướng một bên, tự tay kiểm tra châu ể trên trán một chút, bảo đảm có thể che lấp hoàn toàn khuôn mặt

Sau lúc kiểm tra, nàng mới ngẩng đầu nhìn về phía trong đại điện đã tới tình huống gay cấn.

Tiêu Dao Vương Tống Mịch bình tĩnh ngồi trong đám tân khách, coi như không nhìn thấy đám người Mạnh Kỳ Thiên.

Mà từ lúc đầu tiên nhìn thấy hắn, nụ cười trên mặt Mạnh Kỳ Thiên trở nên vi diệu.

Luận khí thế, Mạnh Kỳ Thiên quả thật không có thông dong bình tĩnh như Tống Mịch. Tống Mịch thật sự là dòng nước mùa thu giữa thiên nhiên.

Tuy nhiên, nói dối trá cùng tâm cơ, đại khái ai cũng kém người thông minh như Mạnh Kỳ Thiên đi?

Hắn nhìn thấy Tống Mịch cũng kinh ngạc một chút, hiển nhiên thật không ngờ gặp nhau ở chỗ này, trước mắt bao người, hai đời thánh quân Điện Quang Diệu gặp lại, có ý vị sâu xa.

Tuy nhiên Mạnh Kỳ Thiên rất nhanh khôi phục vẻ mặt tươi cười như gió xuân, tự nhiên theo bậc thang đi hướng Tống Mịch.

Cử động này khiến tất cả mọi người đánh mắt đến hắn.

Tuy chỉ dẫn theo hai người, tuy nhiên Mặc Liên khí thế xơ xác tiêu điều đủ để kinh sợ rất nhiều người!

Đi qua bên người Quân Ly cùng Hoàng Bắc Nguyệt thì Mạnh Kỳ Thiên dừng lại bước chân, hàn huyên hai câu, ánh mắt dừng lại trên người Hoàng Bắc Nguyệt một cái chớp mắt, nhưng cũng không nhìn ra cái gì.

Theo Mặc Liên tới gần, Hoàng Bắc Nguyệt có chút mất tự nhiên, nàng biết thiếu niên này lực cảm giác luôn luôn nhạy cảm đến đáng sợ, hẳn trước bị mù, bởi vậy không cần mắt nhìn cũng có thể nhận ra nàng.

Nhưng trường hợp này, nàng không hy vọng hẳn nhìn thấy, không hy vọng hẳn biết người mặc giá y là nàng.

Tuy nhiên, cũng may từ lúc đến, Mặc Liên chỉ một lòng chú ý Tống Mịch, cặp mắt âm lãnh nhìn chăm chăm Tống Mịch, không nhìn về phía tân nương bên cạnh Quân Ly.

Nàng cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Mặc Liên trên người không hề ẩn giấu sát khí lạnh như băng, trong lúc nhất thời khiến đại diện vui mừng trở nên đông lạnh, tân khách trong khí thế xơ xác tiêu điều đều có chút khó thở.

Thiếu niên này, sẽ không muốn đại khai sát giới ở chỗ này chứ?

Phải biết rằng, hôm nay tiệc rượu là của ma thú một tay có thể quấy đến long trời lở đất a!

Hôm nay hôn lễ không có vui mừng náo nhiệt như bình thường, rõ ràng là một hồi yến tiệc tận tâm tính kế giết chóc!

Toàn bộ người có thù oán tề tụ một chỗ, hết sức căng thẳng mâu thuẫn.

Quân Ly tính kế, sao lại có sơ hở?

Hàn huyên trôi qua, Mạnh Kỳ Thiên không dừng lại, mang theo Mặc

Liên cùng thiên đại Đông nhi đi tới chỗ Tống Mịch.

Nhìn Mặc Liên đi qua, Hoàng Bắc Nguyệt do dự một chút, định nhắc cánh tay, nhưng nửa đường yên lặng hạ xuống.

Mặc Liên, đừng đi, đây là bẫy rập!

Muốn truyền tin tức như vậy cho hắn, nhưng vừa mới có động tác, Quân Ly đã lập tức ra tay, kéo nàng về phía sau, lạnh như băng nói: "Đừng giỡn mặt, không có thành thân, ta đều có cơ hội đổi ý!".

Hoàng Bắc Nguyệt quấy người một cái, đong đếm nặng nhẹ, lựa chọn nhẫn nại, tùy ý Quân Ly kéo nàng vào trong lòng.

Mà Mặc Liên hướng về phía trước đi hai ba tầng bậc thang hình như phát hiện gì đó, không kìm lòng được quay đầu lại, ánh mắt lạnh duệ âm trầm đảo một vòng Quân Ly, cuối cùng dừng lại trên người nữ tử.

Ánh sáng ngọc châu lóe ra lấp lánh, mê ly ngăn trở tất cả ánh mắt muốn xem dung mạo tuyệt sắc của nàng.

Kể cả hắn.

Ánh mắt cũng không dừng lại lâu liền lạnh lùng rời đi, giờ phút này trong lòng Mặc Liên bị khát máu giết chóc thay thế.

Trên lưng ba căn vô cực thiên khóa cũng không áp chế được sát khí như hồng thủy trào dâng!

Giết!

Sát khí ẩn hiện trong con ngươi màu đen, Mặc Liên từng bước phóng qua Mạnh Kỳ Thiên, một cử động kia khiến vô số người cũng

bắt đầu lo lắng đề phòng.

Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng nói: "Người không muốn biến hôn lễ trở thành một trò khôi hài chứ?".

Quân Ly từ chối cho ý kiến, hẳn cũng không để ý trước hôn lễ nhìn trò hay.

Thấy hẳn không định ngăn cản, Hoàng Bắc Nguyệt định cắt ngang, đang muốn mở miệng, nhưng Mạnh Kỳ Thiên vươn tay bắt được Mặc Liên, mang giọng nói cười thản nhiên nói: "Hôm nay là hôn lễ của Quân Ly các hạ, có chuyện riêng thì chờ hôn lễ chấm dứt thì giải quyết đi."

Mặc Liên rõ ràng không cam lòng, loại sát khí ác lạnh này khiến Tống Mịch cũng nhíu mi một chút, trong mắt vẻ bi thương cùng trào phúng chợt lóe qua.

Chương 1105: Đại hôn phong vân 4

Tuy nhiên Mạnh Kỳ Thiên nói để Mặc Liên dừng lại động tác, áp chế một chút tức giận trong lòng, hấn lập tức xoay người, bước nhanh khỏi đại điện.

Thiên đại Đông nhi nhìn sắc mặt Mạnh Kỳ Thiên, gặp hấn khẽ gật đầu liền lập tức đuổi theo Mặc Liên đi ra ngoài.

Một hồi đại chiến sắp bộc phát được dẹp loạn như vậy, mọi người thở dài nhẹ nhõm một hơi, cũng hơi thất vọng nho nhỏ.

Mạnh Kỳ Thiên đi tới trước mặt Tống Mịch, mỉm cười thấp giọng nói với hấn, giọng nói ép quá thấp, bởi vậy người chung quanh không nghe được gì.

Ngoài Đại điện, trong rừng hoa đào.

"Mặc Liên!" Thiên đại Đông nhi thật vất vả mới nhìn được Mặc Liên, không dám trì hoãn, lập tức đuổi theo.

Mặc Liên không xoay người, đứng dưới một gốc cây nhiều loại hoa gấm, bóng người đen như mực cô tuyệt so với đám hoa có vẻ không ăn ý.

Nhìn bóng lưng hấn trầm mặc, thiên đại Đông nhi thở dài một tiếng, nói: "Hấn đúng là khắc chế người, trước mắt bao người dù sao hấn cũng là..."

"Ừ." Không cần tiếp tục nghe, cũng biết nàng muốn nói gì.

Tống Mịch là phụ thân của hắn, nếu hắn động thủ, chẳng khác nào giết cha, đại nghịch bất đạo, người vốn coi hắn là dã thú sẽ càng chứng minh được ý nghĩ trong lòng, cảm giác hắn chính là dã thú giết người.

"Ta biết trong lòng ngươi suy nghĩ cái gì." Thiên đại Đông nhi đi tới bên cạnh hắn, ngẩng đầu nhìn một bên mặt tái nhợt, "Hắn khiến ngươi phạm sai lầm quá lớn, bởi vậy ngươi không thể tha thứ, cho dù hắn là phụ thân của ngươi, ngươi cũng không bỏ qua."

Mặc Liên kháng cự quay đi, không muốn tiếp tục nghe.

Song, thiên đại Đông nhi cũng không để ý hắn kháng cự, vẫn tiếp tục nói.

"Mặc Liên, ngươi đang chơi với lửa, thánh quân nói rất đúng, cho dù ngươi cường đại, ở trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi cũng chỉ là bướm bướm dập lửa. Ngươi cứ thế sẽ bị nàng hủy diệt!"

"Không muốn nghe." Mặc Liên nói ra ba chữ đơn điệu, rõ ràng rất tức giận, nhưng lại khắc chế chính mình không nên phát hỏa.

"Ngươi như vậy đáng giá không?!" Thiên đại Đông nhi đau lòng nói, nàng cũng cảm động lây với cảm giác Mặc Liên lúc này.

Bọn họ đều ôm hy vọng quá lớn với một người, nhưng cuối cùng lại phát hiện người kia không phải ánh mặt trời thực sự, nàng chỉ như ánh trăng in bóng trong nước mà thôi.

Nàng giả dối, xa xôi không với tới được!

Mặc Liên trầm mặc không nói lời nào, hấn luôn luôn ít nói, lúc trầm mặc, bình thường đại biểu chấp nhận.

Thiên đại Đông nhi không thể làm gì khác hơn là nhìn hấn, vì cảm giác hấn cuồng đại không đáng, đau lòng vì sự cố chấp của hấn.

Trước kia không ở chung nên không rõ, hiện tại mới biết, cảm tình Mặc Liên rất đơn độc, hấn cả người, cả đời này, chỉ có một phần cảm tình, cho đi mà không nhận lại được.

Hấn đơn thuần không biết, cố chấp mà không muốn tự kèm chế, hung tàn nhưng lại vẫn có lương tri.

Một người như vậy, lúc đáng sợ rất đáng sợ, lúc đáng thương rất đáng thương.

Gặp hấn ngu xuẩn mất khôn, thiên đại Đông nhi còn muốn khuyên bảo hấn, nhưng chợt phát hiện chung quanh hào khí bất thường, quay đầu nhìn, chính cô ta cũng ngẩn ngơ.

Chung quanh hoa đào chập chờn, cánh hoa rơi xuống như mưa phùn.

Hai bóng người tuyết trắng trước sau xuất hiện, một dung nhan khuynh quốc khuynh thành, tuyệt sắc làm cho cánh hoa cũng thất sắc, đúng là Phong Liên Dục, mà tên còn lại âm trầm quý dị, vẻ mặt đồ đảng là Lệ Tà.

Tu La vương tự mình đến đây, nhìn thấy thân ảnh bọn họ, không ít người cũng lựa chọn trầm mặc, chỉ yên lặng nhìn bọn họ vào đại điện.

Mặc Liên cũng quay sang nhìn, ánh mắt chợt lóe, liền chuyển mắt,

trầm mặc nhìn chỗ khác.

Thiên đại Đông nhi khẽ cắn môi, rớt cuộc nhẩn tâm nói: "Nhìn thấy không, đó mới là người cô ấy thích, vì hấn thà hi sinh mạng sống, trong lòng cô ấy chỉ có hấn, không có người."

Mặc Liên xoay người tránh ra, đi vào trong sương khói, trong bụi hoa giấu chính mình đi.

Nhìn thân ảnh tiêu điều, thiên đại Đông nhi cảm giác bất an, chính mình nói lời quá nặng, hấn bề ngoài cường đại, nhưng trong lòng không nhất định cứng như thép.

"Xin lỗi." Nhẹ giọng nói mới bóng người mờ mịt trong sương mù.

Mặc Liên hơi lắc đầu, lúc này, trong đại điện tấu vang lên tiếng nhạc vui, hôn lễ bắt đầu rồi.

Thiên đại Đông nhi nói:"Muốn đi vào không?"

Mặc Liên lắc đầu, hấn thầm nghĩ một mình ở lại, không muốn đi vô giúp vui.

Biết hấn hiện tại lo lắng, thiên đại Đông nhi đành thu lại tâm tình áy náy trở lại đại điện.

Trận hôn lễ này nhìn như náo nhiệt vui mừng, tới đều là đại nhân vật đương thời, nhưng trong đó sóng quý vân quyết khiến những người này đều mang kế hoạch nham hiểm trong lòng.

Thượng khách ngồi trong khu vực tân khách đều hướng ánh mắt về trung tâm.

Mười hai cột trụ đỡ khung đình, trang trí lụa màu tiên hoa hoa lệ, trên mặt đất thảm đỏ màu sáng, hỉ vui chấn vang.

Quân Ly xoay người lại, dặt tay tân nương, chậm rãi đi về phía trước, con người đỏ sẫm không dấu vết đảo qua từng vị khách, khoe môi khế nhếch.

Thiên đại Đông nhi từ phía sau đi tới bên người Mạnh Kỳ Thiên, vừa đi vừa nhìn bóng lưng tân nương, mặc dù gầy một chút, nhưng loáng thoáng cảm giác tấm lưng kia có chút quen thuộc.

Nghi hoặc lóe qua, Mạnh Kỳ Thiên nhìn thấy ánh mắt của nàng liền hỏi: "Người xem cái gì?"

"Vị Quân Ly các hạ này lợi hại như thế, người hấn lấy nhất định cũng bất phạm, Trên Đại lục Tọa Nhĩ Tháp, có nhiều nữ tử lọt vào mắt của hấn không?" Thiên đại Đông nhi thấp giọng nói.

Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười: "Sợ rằng công chúa hoàng thất cũng không lọt mắt hấn, ta cũng tò mò nàng kia là ai. Đông nhi, ta thấy ánh mắt người vừa rồi hình như có đáp án?"

Thiên đại Đông nhi lắc đầu, nói: "Nhất định là làm rồi, chuyện này đúng là không tưởng."

Nghe vậy, Mạnh Kỳ Thiên nhíu mi lại, mặc dù không tiếp tục hỏi, nhưng ánh mắt nhìn hướng tân nương đã hiện đầy thâm ý.

Hấn thông minh tuyệt đỉnh, rất nhiều chuyện không cần chính mình tận mắt thấy, hoặc là tự mình nghiệm chứng cũng có thể cho ra đáp án.

Rất nhanh, ánh mắt Mạnh Kỳ Thiên liền phóng tới chỗ Tu La vương

ngồi ở đối diện, biết rõ vướng mắc của hắn cùng người đàn bà kia, bởi vậy, chỉ cần Phong Liên Dực tỏ vẻ, vấn đề của hắn sẽ có đáp án.

Song, ngoài dự kiến là mãi đến khi bá thiên địa, lễ quan hô kết thúc buổi lễ, vị Tu La vương kia cũng vẫn duy trì vẻ mặt không động lòng, lạnh lùng gần như vô tình.

Thật nhầm lẫn sao?

Nhưng tình huống hôm nay, không có mặt Hoàng Bắc Nguyệt cũng là một khuyết điểm lớn đi.

Đang nghĩ như vậy, trong đại điện một làn gió thơm tung bay vào, mùi hoa gay mũi, cùng với vô số cánh hoa đào bay múa bị một trận gió lớn đột nhiên đưa vào.

"Ha ha ha, loại ngày vui lớn này sao có thể thiếu đại nhân?" Tiếng cười bừa bãi từ xa đến gần, trong nháy mắt, một nam tử xinh đẹp mặc y phục đỏ đứng trong đại điện.

Giữa cánh hoa rơi đầy đất, trong không khí cánh hoa bay là tả bị ô đỏ của hắn ngăn trở, hắn cười đến cực kỳ yêu nghiệt, đôi môi mị hoặc khiến nam nữ ở đây đều cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

Quân Ly lạnh lùng xoay người nhìn hắn, cho dù hắn đầu độc hết mọi người, Quân Ly cũng không bị hấp dẫn.

"Hiện tại mới đến, ngươi dự định làm gì?"

Trong tay dù đỏ nhẹ nhàng xoay tròn, ánh mắt Yểm yêu mỵ, chậm rãi chuyển qua tân nương nói: "Nha đầu kia là ta coi trọng trước, ta suy nghĩ một chút, không thể cho ngươi không công lấy đi."

Sắc mặt Quân Ly trầm lạnh xuống "Người có biết đang nói gì hay không?"

"Ta đương nhiên biết." Yểm cười hắc hắc "Dù sao người không thích nàng, lấy nàng chỉ vì trêu nàng, không bằng tặng cho ta, ta thích tiểu mỹ nhân nhất."

Câu nói hoang đường kiêu ngạo chẳng những đúng là khiêu chiến, mọi người đang lo không có trò hay nhìn, lúc này toàn bộ hăng hái dư dật đứng lên.

"Yểm, hôm nay mục đích cho người tới nơi này, xem ra người đã quên không còn một mảnh." Quân Ly thản nhiên nói, trong giọng nói lạnh nhạt đã mơ hồ có vài phần tức giận.

Yểm nói: "Ta đương nhiên không quên! Tuy nhiên, giúp người làm việc chẳng được lợi gì. Ta mặc kệ, người giao Xú nha đầu cho ta, ta cam đoan hôm nay giết sạch mọi người ở đây, không để lọt một người sống."

Nghe hắn nói, mọi người vừa rồi còn chờ xem trò vui, lập tức sắc mặt đại biến, đều đứng lên, căm tức nhìn Quân Ly.

"Quân Ly các hạ, xem ra hôm nay người muốn chúng ta tới đây là đã sớm tính kế!" Người thứ nhất đứng lên nói chuyện là thủ lĩnh Thượng Quan Vô Vân của đoàn lính đánh thuê Phệ Diễm.

Hắn luôn luôn rất có uy vọng trong giới lính đánh thuê, chính đạo nhân sĩ luôn luôn kính trọng hắn, hắn vừa nói ra, rất nhiều người cũng phụ họa theo.

Giọng nói bất mãn càng lúc càng lớn.

Yểm giống như chế giễu, ngửa đầu cười to: "Một đám ngu xuẩn! Sợ chết, các người cũng có thể lựa chọn không đến a!"

"Hừ! Hấn dùng người nhà chúng ta uy hiếp, chúng ta há có cơ hội từ chối?" thủ lĩnh La Thuần của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải cũng đứng lên nói.

Tất cả mọi người tràn đầy chua xót cay đắng, nếu không phải như thế, ai nguyện ý tiếp nhận một yêu cầu của ma thú? Đây không phải là đi vào miệng hổ sao.

"Người nhà là vật gì? Xưa nay chỉ làm liên lụy người, không cần cũng được!" Yểm thờ ơ nói.

Lúc hấn nói như vậy, hoàn toàn không chú ý tới dưới châu ế, ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên trở nên lạnh liệt!

Mọi người trợn mắt nhìn hấn, hấn vẫn cười đến yêu nghiệt.

Chiến Dã dẫn người đi tới, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không hoảng hốt không sợ hãi nói: "Nếu hôn lễ đã chấm dứt, chúng ta cũng đã tới chúc mừng, cáo từ!"

Nhìn khuôn mặt tuấn lãng, ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt vẫn mất tự nhiên rời đi chỗ khác.

Quân Ly thản nhiên nói: "Sắc trời không còn sớm, ban đêm ở Rừng rậm Phù Quang hung hiểm vạn phần, hay là chur vị ở lại đi."

Chiến Dã sắc mặt trầm lạnh, phía sau rất nhiều thủ lĩnh lính đánh thuê đã giận không kèm được!

Đây rõ ràng là âm mưu!

Rừng rậm Phù Quang có lúc nào không hung hiểm? Nhưng lúc tới, Quân Ly kinh sợ khắp rừng rậm, ma thú hung hiểm cũng tránh ra xa, bọn họ muốn đi, hấn chỉ cần lấy khí tức ma thú dọa là bọn họ có thể bình yên rời đi!

Giờ này nói cái gì không an toàn, chỉ là muốn lấy cớ giữ họ lại!

Chiến Dã cũng biết rõ đạo lý kia, nhưng hiện tại Quân Ly chiếm thượng phong, bọn họ mạnh mẽ rời đi chỉ có hại.

Cũng may đột nhiên Yểm nhảy ra muốn đoạt tân nương cùng Quân Ly, có thể mượn cơ hội lúc bọn họ đấu ngươi chết ta sống mà rời đi.

Nghĩ như vậy, Chiến Dã liền cũng nhịn lại, vung tay mang mọi người đi ra đại điện.

Mà mọi người còn lại cũng giận không dám nói gì, không thể làm gì khác hơn là không cam lòng đi ra ngoài.

Chương 1106: Lấy được vương tử 1

Người rời đi đầu tiên là Tu La vương cùng Lệ Tà, dường như đã sớm ngờ tới chuyện như vậy cho nên không chờ Quân Ly mở miệng, hẳn đã cách tịch.

Lúc đi qua Thiên Quỳ thì Phong Liên Dực thoáng chậm bước chân, con ngươi màu tím nhạt tràn ngập ý lạnh nhìn ả một cái.

Xuất phát từ nỗi sợ hãi khi nhìn thấy huyết thống vương tộc, Thiên Quỳ không thể không cúi đầu.

Lệ Tà nhìn ả nói: "Thiên Quỳ, không đi theo bệ hạ sao?"

Thân thể run một cái, Thiên Quỳ thấp giọng nói: "Ta chỉ nhận thức Vương Tử."

Lệ Tà cười châm chọc, Phong Liên Dực lại bất động thanh sắc rời đi.

Một màn này bị Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hết thấy, trong lòng có vài phần bất đắc dĩ.

Xem ra, cho dù Phong Liên Dực ở đây cũng không thể khiến Thiên Quỳ kinh sợ.

Cô ta chỉ nhận thức Vương Tử, không có Vương Tử, ngay cả Phong Liên Dực có huyết mạch của Thành Tu La cũng không khống chế ả được!

Được lắm Ma thú Địa ngục a!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc Thiên Quỳ, lúc quay lại tầm mắt cũng phát hiện Yểm đang đi tới.

Vẻ mặt không đứng đắn cười, tà ác nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt: "Xú nha đầu, rơi vào tay ta chứ?"

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt nhìn Quân Ly, cười hỏi: "Người đồng ý?"

"Người đi vào trước." Quân Ly cản tay nàng một chút, Hoàng Bắc Nguyệt cười một tiếng, xốc châu ế lên nói với Yểm: "Ta nói rồi, nếu hẳn đồng ý, ta không sao cả."

Nói xong, hai mắt lấp lánh mỉm cười liếc nhìn Quân Ly.

Đừng tưởng chỉ có người tạo ra chia rẽ ly gián, chế tạo mâu thuẫn, ta cũng tạo được.

Một phụ nữ nếu không dựa vào thực lực để chiến đấu, kỳ thật còn có rất nhiều vũ khí tuyệt sát, nhìn nàng là biết có cái dùng hay không.

Một khắc nàng xoay người, nhìn thấy Yểm cười với Quân Ly, nụ cười lạnh như băng tràn ngập khiêu khích.

Nàng hài lòng vén rèm vào, mở châu ế trên trán ra, ngẩng đầu cũng không kì quái thấy thiên đại Đông nhi đứng cách đó không xa.

Nụ cười trên mặt cứng đờ, song đối phương chỉ kinh hô một tiếng: "Là người!"

Lúc đầu xông vào Điện Quang Diệu tìm kiếm phá giải cấm thuật "Ăn

miếng trả miếng" của Tống Mịch, từng giáo thủ cùng thiên đại Đông nhi một lần.

Mặc dù một lần kia không bị nhận ra, nhưng sau lúc Mạnh Kỳ Thiên xuất hiện, nàng luôn luôn rất kiêng kỵ Mạnh Kỳ Thiên sức quan sát rõ ràng, không biết hẳn nói gì với thiên đại Đông nhi.....

Nàng mang theo vài phần do dự nhìn về mặt thiên đại Đông nhi, phát hiện nàng không lộ ra ánh mắt quen thuộc mới lãnh đạm gật đầu, nói: "Là ta."

"Xem ra các hạ thật sự là nhân vật không thể khinh thường, lúc đầu cùng người đánh một trận, là ta không biết lượng sức." Thiên đại Đông nhi vừa nói vừa chậm rãi tới gần "Tuy nhiên, các hạ rất giống một người quen của ta."

"A?" Hoàng Bắc Nguyệt tựa hồ cũng không thêm để ý chớp mi, "Như người nào?"

Nhìn về mặt của nàng, thiên đại Đông nhi trong lòng vừa suy đoán một chút, trở nên không nắm chắc.

Rất giống phần lãnh ngạo thông dong.

Không giống, về mặt hoàn toàn xa lạ.

Do dự một chút, thiên đại Đông nhi nói: "Không sao cả, nàng đã chết rất nhiều năm, mà ta cũng đã sống lại."

Nghe vậy, trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt không tự giác cười nhẹ "Nghe nói các hạ là tân nhiệm Hồng Liên của Điện Quang Diệu, nói vậy thực lực phi phàm, chúc mừng."

"Không cần khách khí, nếu người đứng là thê tử của Quân Ly các hạ, vậy tương lai gặp mặt khó tránh đánh tới sống chết, cho nên không cần quá quen thuộc."

"Chẳng lẽ trở thành người quen, xuống tay sẽ không dứt khoát sao?"
Hoàng Bắc Nguyệt cười nói, "Thiên đại các hạ, muốn làm Hồng Liên, đầu tiên phải học được tâm địa cứng rắn."

"Cái này không cần người dạy!" Bị nàng lên giọng dạy đời chọc giận, thiên đại Đông nhi lạnh lùng nói hết, liền phẩy tay áo bỏ đi.

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài nhẹ nhõm, nếu lúc này bị thiên đại Đông nhi nhận ra thì thật xấu hổ.

Chậm rãi đi tới phòng cuối hành lang được bố trí thành tân phòng, độc nhất vô nhị so với gia đình trong dân gian, nến đỏ cháy, chữ hi đỏ thẫm cùng rèm màn cùng cái chần.

Nhìn hết thấy không dám tin nàng đã thành thân, gả cho người nàng từng rất tôn kính, rất cảm kích và từng làm tổn thương trái tim mình.

Nến Đỏ ra khỏi không gian linh thú, nhìn chung quanh liền cau mày:
"Chủ nhân, có thể lấy Vương Tỉ được không?"

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: "Vương Tỉ ở trong tay Quân Ly, sau này muốn đối phó hẳn quá khó khăn, ta sẽ không từ bỏ, đây là cơ hội duy nhất."

"Nhưng....." Nến Đỏ còn muốn nói điều gì, ngoài cửa đã vang lên tiếng bước chân, Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng bảo nàng nhanh chóng trở lại không gian linh thú.

Cửa bị đẩy ra, quả nhiên là Quân Ly đi tới.

Hoàng Bắc Nguyệt chớp mi, cười hỏi: "Người đuổi hấn đi như thế nào vậy?"

Nàng hiểu rõ Yểm, nhân vật này không dễ dàng đuổi đi như vậy a!

"Ngày tân hôn, người không nên ở trong tân phòng vừa mở miệng đã hỏi nam nhân khác." Quân Ly thản nhiên nói.

Lời nói này hơi mập mờ, nhưng giữa hai người kì thực là ẩn hiện sát khí, loại mập mờ đột ngột khiến Hoàng Bắc Nguyệt hơi mất tự nhiên nhíu mi.

Quân Ly đi tới trước mặt nàng, vươn tay trêu chọc châu ế trên trán nàng, thấp giọng nói: "Ta tưởng rằng sẽ giúp người xốc khăn voan lên."

"Ta không nghĩ cần phiền toái như vậy, dù sao ta và người cũng biết đối phương là hạng người gì, cần gì câu nệ những lễ nghi phiền phức đây?" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, thản nhiên cười.

"Người tức giận?" Nhìn thấy nụ cười của nàng nhưng hấn lại híp con ngươi hỏi "Là vì tân khách hôm nay tới khiến người không hài lòng sao?"

"Tân khách không sao cả, ai đến cũng thế, dù sao hôm nay ta dựng lại linh thể, đã sớm không có nhiều quan hệ với những người cũ." Lười biếng dựa vào phía sau "Nhưng Quân Ly, người không cảm giác cưới ta làm vợ như vậy rất keo kiệt sao?"

"Người muốn cái gì?" Nàng sáng khoái, hấn tự nhiên cũng không quanh co lòng vòng.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc hẩn một cái, hôm nay nàng trang điểm đẹp, mi lãnh đạm, ánh mắt liễm diễm tuyệt sắc, khiến người ta vừa nhìn đã mất hồn.

Nàng biết mình đẹp, bởi vậy không che giấu, khuynh thân về phía trước, một tay bắt ống tay áo hẩn, môi đỏ mọng khế mở: "Người cứu Nước Nam Dục, ta gả cho người, nhưng người để Chiến Dã tới nơi này, có tính đi ngược lại ước định của chúng ta?"

"Ta nói bỏ qua Nước Nam Dục, nhưng ta nói sẽ thả Hoàng Chiến Dã sao?"

Nghe vậy, tiếng cười như chuông bạc từ môi đỏ mọng của nàng tràn ra "Được! Là ta không nói rõ ràng trước, hiện tại không thể trách người, chuyện này chúng ta không nói, ta hiện tại chỉ muốn biết người có được Vương Ti, thật có thể khống chế Thiên Quỷ?"

"Đương nhiên."

"Ta muốn Vương Ti!" Nhìn thấy hẩn gật đầu, Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói "Người lấy ta, tại sao không có sính lễ chứ?"

Quân Ly ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng: "Người cầu ta nhiều thứ thế, người đáng giá sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngược khuôn mặt nhỏ nhắn, hoa nển mê ly lưu luyến trên mặt nàng, lộng lẫy mê người.

Hẩn đột nhiên cúi người xuống, áp đảo nàng, hô hấp thân nhiệt dâng lên ở bên tai nàng, "Muốn Vương Ti, để ta nhìn người có đáng giá hay không."

Động tác rất thân mật khiến nàng rụt thân thể một chút, nam nhân lập tức ngẩng đầu, hai mắt lạnh lùng nhìn nàng "Không muốn?"

Hoàng Bắc Nguyệt không nói, nếu ở trước kia loại chuyện này nàng sẽ không để ý, chuyện trai gái này rất bình thường. Một sát thủ xuất sắc đúng là không nên quan tâm điều này.

Khi đó, đại khái trong lòng không có ai, hơn nữa, cũng không có ý nghĩ vì bất kỳ kẻ nào thủ thân như ngọc, cho nên mới có thể không sao cả.

"Ta nghĩ người vì Nước Nam Dục có thật sự bỏ qua hết thảy hay không." Quân Ly châm chọc cười, đứng dậy, sửa sang quần áo.

"Ai nói ta không thể?" Hít sâu một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng chậm rãi ngồi xuống, quỳ trên giường, hai tay khoát lên vai hắn, chủ động tiếp cận hôn môi hắn.

Hắn giật mình, nàng rời môi hắn, môi đỏ mọng khêu gợi, ánh mắt mê ly, hết thảy đúng là hấp dẫn.

Hắn là ma, tâm đã thành ma có thể kiên cố, nhưng nhìn thấy mắt nàng như thế, hết thảy cũng sụp đổ tan tành.

Ôm thắt lưng của nàng, bắt chặt môi của nàng, lần nữa đè nàng xuống, rèm màn đỏ thẫm theo tay hắn vung lên mà hạ xuống.

Trong bóng dáng朦胧 lung, hắn tràn ngập khát vọng, thân ảnh phập phồng, ôm lữ của nàng cướp đoạt, động tác từ từ nhu chậm, cái loại ôn nhu đột nhiên khiến hắn có ảo giác hoảng hốt.

Phảng phất là thâm cốc hoa đào nở rộ, hơi nước tràn ngập trong nhiều loại hoa, hắn đi qua đường nhỏ, nhìn thấy nàng lười biếng ngủ

dưới tàng cây, cánh hoa hồng nhạt lãnh đạm rơi xuống thân nàng.

Liên tục huấn luyện quá mệt mỏi, chưa từng nhìn thấy nàng ngủ nhẹ nhàng vui vẻ như vậy, có một cánh hoa nhẹ nhàng xoay tròn dính trên môi nàng.

Hắn giống như ma, cúi người cầm cánh hoa lên, không kìm lòng được dùng ngón tay nhẹ nhàng miêu tả hình môi nàng, không kìm lòng được cúi đầu hôn nàng.

Đó là lần đầu tiên, hắn tâm lý thanh tịnh bị ma tính chiếm hết, từ đó về sau, ma tính liền nắm chặt hắn, mọc rễ ở đáy lòng, từ từ làm sâu sắc, không thể tự kiềm chế.

Hoàng Bắc Nguyệt, người sao biết được, người là tâm ma của ta.

Nhẹ cời la sam, rút giá y đi, chỉ cách một tầng áo lót hơi mỏng, nàng bị hắn ôm vào ngực, trên người hắn nóng rực, nàng hít thở nhanh.

Hoàng Bắc Nguyệt mím chặt môi, nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy hết thảy chỉ là giấc mộng mà thôi, nàng sẽ rất nhanh tỉnh lại.

Trong khát vọng chìm nổi, nam nhân đột nhiên kêu lên một tiếng đau đớn, cắn môi nàng một chút, sau đó nắm tay liền vô lực buông xuống giường.

Khóe môi mang theo máu, chậm rãi cười khế, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng nâng tay đẩy hắn ra, chính mình cũng ngồi xuống.

Quân Ly mặc áo ngủ bằng gấm thượng, thở hổn hển nặng nề, giọng nói trầm thấp thống khổ: "Người hạ độc..."

"Độc nhất là lòng đàn bà, người chưa nghe nói qua sao?" Hoàng Bắc

Nguyệt kéo y phục trên người, cười nhẹ với hắn sau đó kéo tay hắn.

Tay Quân Ly thon dài hữu lực, xinh đẹp như búp măng, Hoàng Bắc Nguyệt dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve nạm giới trên ngón trỏ.

"Quân Ly, người làm rất nhiều việc sai, tuy nhiên có một câu người nói đúng, một người phụ nữ, có thể không ủng hộ người nào lật úp thiên hạ, thân nàng chính là vũ khí trí mạng, hồng nhan họa thủy, cho tới bây giờ nam nhân cũng không chạy thoát!"

Chương 1107: Lấy được vương tử 2

"Người cũng tính kế tốt lắm....." Quân Ly vô lực cười lạnh.

"Ta biết người đã rời núi lửa dưới Nước Nam Dục đi, ta cũng gả cho người, chúng ta hoàn thành giao dịch, còn lại đều bằng bản lãnh đòi lấy!"

"Được!" Quân Ly lạnh lùng nói "Người muốn Vương Tử, dùng chính năng lực của người đi"

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, nhìn nạp giới trên ngón tay hấn, ngưng mắt suy nghĩ sâu xa.

Nạp giới cùng linh hồn ký khế ước, không có lực linh hồn người nọ, không thể mở ra.

Ngón tay nàng động nhẹ vào nạp giới, một nụ cười hiện lên.

"Ta không đoán sai thì nạp giới này là của Hiên Viên Vấn Thiên, mà hấn kế thừa từ Hiên Viên Cẩn." Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, trên ngón tay, một chút nguyên khí màu đen chậm rãi dững mãnh vào nạp giới Quân Ly.

Sắc mặt bình tĩnh của hấn rốt cuộc có chút dao động, muốn rút tay về nhưng màu đen nồng nặc đã tiến vào trong nạp giới.

Nạp giới mặc dù lấy lực linh hồn ký khế ước, tuy nhiên nạp giới cao cấp rất thừa thớt, bởi vậy trong truyền thừa nạp giới còn có quy tắc

kế thừa.

Nếu một vị cao thủ qua đời, nạp giới của hắn có thể để người khác kế thừa, nhưng trong nạp giới vẫn có khí tức linh hồn hắn.

Có một số lính đánh thuê hắc ám sẽ lợi dụng cấm thuật mạnh mẽ mở ra nạp giới, đoạt bảo tàng bên trong, tuy nhiên loại thủ đoạn này cũng phải trả giá lớn.

Lúc nàng bắt đầu đụng tới nạp giới Quân Ly đã cảm giác trong phù nguyên, nguyên khí màu đen lấy được từ trong cơ thể Thiên Quý dao động khác thường.

Nàng biết màu đen là nguyên khí của Hiên Viên Cẩn, bởi vậy mới có thể đưa ra phán đoán như vậy.

Hiện tại xem ra phán đoán của nàng là chính xác!

Nguyên khí Màu đen dưng mảnh vào, tinh thần lực của nàng cũng theo vào nạp giới của Quân Ly, trong không gian vô số trần bảo rực rỡ muôn màu, có một ít được liệu trần quý nàng chỉ thấy trên sách cũng tùy ý đặt ở trong.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa tìm kiếm Vương Tỉ, vừa không quên nhân lúc cháy nhà hôi của một phen, coi như bồi thường vì thất thân cho hắn đi!

Ý niệm vừa động, trong nháy mắt bắt được Vương Tỉ, đột nhiên cảm giác một sức mạnh hung hãn tiến vào nạp giới!

Nàng thầm nghĩ không tốt, nàng sắp đặt độc dược không có tác dụng lâu với Quân Ly, sợ rằng hắn muốn khôi phục!

Ôm Vương Ti liền lập tức rời khỏi nạp giới, nếu hấn mạnh mẽ phong bế nạp giới, nàng sẽ bị giam ở bên trong không ra được!

Quân Ly quấy người một cái, cả người xụi lơ vô lực, nhưng ngón tay hết sức bắt được nàng: "Ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

"Những lời này ta giữ nguyên trả lại cho ngươi!" Hoàng Bắc Nguyệt bắt được tay hấn, hung hăng đẩy ra, mặc quần áo vào, liếc nhìn vết thương trên người hấn, không đành lòng nhìn thẳng, kiên quyết đứng lên rời đi.

Đi tới bên cạnh bình phong, chợt nghe phía sau tiếng nói trầm thấp của hấn: "Ta muốn hỏi ngươi một câu, ngươi có từng động tâm với ta hay không?"

"Không!" Trả lời dứt khoát lưu loát, không hề do dự nửa giây.

Nam nhân trên giường môi tái nhợt, nhưng vẫn kiên trì hỏi: "Trước kia cũng không sao?"

"Không!"

"Được....." Quân Ly thấp giọng nói "Ta sau này cũng không cần nương tay với ngươi nữa."

"Yên tâm, ta cũng sẽ không nương tay!" Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu, trầm mặc chốc lát mới nói: "Năm năm ở đây, ta rất cảm kích sự phụ ta, đáng tiếc ngươi không phải là hấn!"

Nói xong nàng bước ra ngoài.

Trong động phòng bừa bộn, hoa nến đột nhiên chập chờn, không biết gió từ đâu thổi tới làm tắt ngọn nến, cả phòng chìm vào bóng tối.

Bóng tối yên tĩnh không hề có ánh sáng, bóng tối từ bốn phương tám hướng vây quanh lại.

Một tiếng cười lạnh tà ác vang lên trong bóng đêm.

Bên ngoài đã không còn hiện trường hôn lễ vui mừng náo nhiệt, tất cả đèn lồng đỏ treo cao ở hành lang đều bị thổi rơi trên mặt đất, hoa đào trong cốc rơi xuống lẫn vào trong đất bùn.

Đầy đất hỗn độn, như hiện trường sau một hồi đại chiến.

Trong thâm cốc, khắp nơi đều là tiếng gào khóc thảm thiết, khẳng định có không ít linh thú cùng thần thú cao cấp đã vây quanh!

Hoàng Bắc Nguyệt vừa sửa sang lại quần áo vừa chạy ra.

Nơi này xảy ra chuyện gì? Chỉ ngắn ngủn một hai canh giờ, vậy mà xảy ra biến hóa long trời lở đất như vậy.

"Chủ nhân!" Nến Đỏ từ gió bão nhanh chóng chạy tới.

"Có phải Điện Quang Diệu cùng Tống Mịch đánh nhau hay không?" Hoàng Bắc Nguyệt giương giọng hỏi.

Nến Đỏ vội vàng gật đầu: "Tống Mịch rời đi, Mặc Liên không chịu bỏ qua hắn, một hồi đại chiến, sau đó Yểm cùng Thiên Quý cũng ra tay!"

"Ai thắng?" Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng hỏi, lúc nghe Mặc Liên đối phó với Tống Mịch, trong lòng kịch liệt trầm xuống.

Mặc Liên, hắn là phụ thân ngươi, ngươi điên rồi sao?

"Tống Mịch chạy trốn, Mặc Liên cũng đuổi theo!" Nến Đỏ vừa nói vừa kéo nàng "trong Rừng rậm Phù Quang thần thú hiếu chiến đều bị Yểm triệu tập về, nơi này rất nguy hiểm, chúng ta rời đi trước!".

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nhìn cảnh tượng chung quanh tự nhiên biết không thể ở lâu, nhưng ánh mắt nhìn lướt qua bốn phía nói:"Chiến Dã còn ở đây, mang bọn họ cùng đi!"

Hai người hướng tới chỗ tân khách ở lại, mới chạy hai bước liền cảm giác gió lớn hơn trước nhiều.

Xuất phát từ tính cảnh giác trời sinh, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức lôi kéo Nến Đỏ dừng lại, ánh mắt lợi hại, quét một vòng xung quanh, lạnh lùng nói: "Ra đi!"

Nến Đỏ cả kinh, theo ánh mắt của nàng mới phát hiện Lệ Tà không biết khi nào mà đứng dưới góc tối của một bức tường, nghe giọng nói của Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi đi tới.

Tóc trắng bay múa trong gió, sắc trời quá mờ, không nhìn thấy đồ đằng trên mặt hắn, nhưng vẫn có thể cảm giác khí tức quỷ dị.

"Bệ hạ nắm rõ hành vi của ngươi như lòng bàn tay, biết ngươi sẽ chạy đến, để ta chờ ngươi ở chỗ này, quả nhiên không để chờ lâu lắm a." Lệ Tà âm lãnh nói.

Trong lòng trầm xuống, cảm giác nguyên khí lưu động chung quanh không có khí tức của Phong Liên Dực, những cao thủ thuộc tính Phong rất giỏi ẩn giấu khí tức, nhất là hắn.

Mặc dù không có khí tức dao động, nhưng không chừng hắn có thể ở ngay gần đây nhìn.

"Chờ ta, sao hấn không đích thân đến?" Hoàng Bắc Nguyệt đùa giỡn ngược lại.

Lệ Tà cười nói: "Đều nói bệ hạ hiểu người, nếu người chạy đến thì đương nhiên là ám toán Quân Ly, vì giúp người diệt cỏ tận gốc, bệ hạ sẽ không chờ người."

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xoay người, nhìn cung điện xa xa lặng lẽ trong bóng tối, trong lòng căng thẳng.

Lệ Tà chợt lóe thân tới trước mặt nàng nói: "Người muốn đi ngăn cản, quá muộn, mọi việc đều ở trong lòng bàn tay bệ hạ."

"Không hổ là Tu La vương, đơn giản ngồi ngư ông đắc lợi, khiến người ta không thể không bội phục." Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói vừa lặng lẽ đặt tay trên nẹp giới.

Vương Tỉ bên trong, nàng vốn định giao cho Phong Liên Dực, nhưng hiện tại nếu giao Vương Tỉ ra cho hấn thì chính mình sẽ không có đường sống.

Nhưng Vương Tỉ trong tay nàng, Thiên Quỷ không nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời, năm đó Hiên Viên Cẩn để Thiên Quỷ cùng Lệ Tà lập kế ước thần phục chủ nhân Vạn Thú Vô Cương, hiện tại hai người này vẫn trăm phương ngàn kế muốn diệt trừ nàng.

Do dự về Vương Tỉ, Lệ Tà đã chuẩn bị động thủ, Nến Đỏ lắc mình đi tới, nói: "Lệ Tà, không tới phiên người động thủ!"

"Chê cười, hôm nay Hoàng Bắc Nguyệt đừng mơ tưởng chạy thoát!"

"Kiếm kĩ: Ngàn quân ngân quang trăm!" giọng nói thanh lạnh đột nhiên vang lên, bầu trời u ám bị một luồng kiếm quang chiếu chói

mắt.

Lệ Tà ngẩn ra, không khí chung quanh bị quấy chấn động, hấn vội vàng lui về phía sau, song vạt áo vẫn bị kiếm quang cắt thành từng khối nhỏ!

"Mang bọn Chiến Dã đi trước!" Nói nhanh với Nến Đỏ, Hoàng Bắc Nguyệt ra hiệu bằng ánh mắt cho nàng an tâm, một mình nàng rất dễ hành động!

Nến Đỏ tin tưởng năng lực của nàng, gật đầu xoay người rời đi.

Xiêm áo bị cắt, Lệ Tà tức giận, cũng không khách khí, trong tay chọt lóe sắc lạnh, bảo kiếm xuất hiện trong tay.

Hai người lạnh lùng nhìn liếc mắt nhau một cái, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm ngưng tụ nguyên khí Vạn Thú Vô Cương, nếu muốn đánh thì thống thống khoái khoái đánh một hồi đi!

"Ha ha ha..." Tiếng cười to từ xa đến gần, trong nháy mắt, một thân ảnh yêu hồng xuất hiện tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt cùng Lệ Tà "Tiểu mỹ nhân, ngươi không động phòng cùng Quân Ly, ở chỗ này làm gì?"

Yểm xuất hiện ngoài ý muốn, Lệ Tà cũng không ngờ, nhưng thấy hấn rõ ràng không phải chuyện tốt gì, bởi vậy sắc mặt cực kỳ khó coi.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Nghe nói ngươi động thủ cùng Thiên Quy, ta tò mò đi ra nhìn một cái."

"Cô ta?" Yểm đùa giỡn nói, ngẩng đầu một chút, một thân ảnh như tia chớp lao xuống, nhưng lúc ở gần Yểm mười thước đã dừng lại.

Một vè mặt sần khổ hàm chứa tức giận lạnh lùng nói: "Đánh một nửa đã chạy thì tính bản lĩnh gì?"

"Ai nói ta trốn? Ta chợt nhớ tới đồ vật quên ở chỗ Xú nha đầu này, đặc biệt tìm đến nàng lấy!" Yểm ác ý nhìn ả "Dù sao ngươi cũng không đánh lại ta, cần gì giãy chết?"

Một câu nói hoàn toàn chọc tức Thiên Quỳ, mắt thấy ả sắp động thủ, Yểm lại đột nhiên quay đầu nói: "Xú nha đầu, mau giao Địa hỏa Song Nguyệt Liêm ra đây! Nếu không Thiên Quỳ thừa dịp nhảy vào, ngươi nhẫn tâm thế sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt âm đạm cười: "Ngươi không cùng phe cánh với ta, ngươi nghĩ ta sẽ giúp ngươi sao?"

"Xú nha đầu, ngươi hai ba lần muốn chết, quả nhiên là chán sống?"
Yểm tàn nhẫn uy hiếp.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi lại, ngược cầm về phía Lệ Tà nói: "Người này muốn giết ta, ngươi giúp ta giải quyết hẳn, ta sẽ trả Địa hỏa Song Nguyệt Liêm cho ngươi."

"Ha ha ha, dễ thôi" Yểm tà ác cười lớn một tiếng, quay người lại, dẫn theo lưối hái màu đen thật lớn như đại bàng chụp mồi đánh về phía Lệ Tà!

Lệ Tà gầm lên: "Hoàng Bắc Nguyệt, ngươi quá âm hiểm" Một bên nhanh chóng thối lui, rất nhanh giao chiến với Yểm.

Âm hiểm?

Nàng vẫn âm hiểm như vậy, chẳng lẽ bây giờ hẳn mới phát hiện?

Nhìn thoáng qua cục diện chiến đấu, Hoàng Bắc Nguyệt mới nhìn hướng Thiên Quỷ nói: "Nếu ta là người, sẽ đi theo, hợp lực giải quyết một trong hai người."

"Ta làm việc không cần người nhắc nhở." Thiên Quỷ lạnh lùng nói, đứng tại chỗ không động lòng.

Đối phó với người không quan tâm gì hết như ả cũng vánh đầu.

Thiên Quỷ không bị chia rẽ, nàng cũng bắt đắ dĩ nói: "Nếu bây giờ người muốn giết ta, ta khuyên người đừng động ý niệm đó trong đầu."

Hai mắt híp lại một chút, Thiên Quỷ lập tức hiểu rõ gì đó nói: "Người lấy được Vương Tỉ?"

Cổ tay vừa lộn, một quả ấn tử thuần trắng xuất hiện trong tay nàng, trên ấn tử hoa quang lưu động, Thiên Quỷ đứng gần, suýt nữa bị hoa quang phía trên chiếu đến, vội vàng lui một khoảng cách.

Trong Vương Tỉ có sức mạnh khiến ma thú Địa ngục sợ hãi cùng thần phục, Thiên Quỷ căn bản không dám tới gần.

Nhìn thấy ả phản ứng như thế, Hoàng Bắc Nguyệt giương môi nói: "Ta mặc dù không muốn dùng Vương Tỉ uy hiếp người, tuy nhiên, ta cũng không muốn bị người uy hiếp, cho nên, cách xa ta một chút."

"Hoàng Bắc Nguyệt, cho dù có Vương Tỉ, ta cũng không nhất định sẽ thần phục người!" Thiên Quỷ nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ta biết." Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái mà nói "Khế ước trong Vạn Thú Vô Cương các người cũng không nhìn, có thể thấy ma thú cường đại không thể đoán trước, ta cũng không trông cậy vào người

thần phục ta."

"Vậy vì sao ngươi phải lấy Vương Tỉ!?" Thiên Quỷ cả giận nói.

Vì sao?

Vấn đề này khiến Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lúc đầu trăm phương ngàn kế muốn đoạt Vương tỉ trong tay Quân Ly là vì không hy vọng một người bị thương.

Nhưng hiện tại xem ra, nàng làm hết thảy cũng không có ý nghĩa.

Người kia đã không cần nàng bảo vệ.

"Không mượn ngươi xen vào." Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ nói, "Thiên Quỷ, ta hiện tại phải rời đi, lấy Vương Tỉ ra lệnh ngươi không được ngăn cản!"

Nàng giơ Vương Tỉ lên cao, hoa quang trên Vương Tỉ chiếu sáng gương mặt tinh xảo của nàng.

Thiên Quỷ cắn răng, tràn ngập hận ý, nhưng thật sự không có bất cứ cử động gì.

Hoàng Bắc Nguyệt hài lòng cười cười, chậm rãi lui về phía sau.

Nến Đỏ hần đã đem Chiến Dã theo phía sau đi vào trong rừng rậm, chỉ cần không ai ngăn cản nàng là có thể thuận lợi rời đi.

Chương 1108: Lấy được vương tử 3

Nàng chậm rãi lui đến bờ thâm cốc, đột nhiên một tiếng vang thật lớn, nóc đại điện bay lên, vô số ánh sáng đỏ đỏ xuống, chiếu sáng cả tòa thâm cốc!

Gió bão tàn phá bừa bãi, cả sơn cốc như bị gió bão cuốn vào Địa ngục!

Cách đó không xa Yểm đánh với Lệ Tà cảm nhận được ánh sáng đỏ liền lấp bắp kinh hãi, động tác hơi ngừng lại, suýt bị Lệ Tà đánh trúng.

Một hồi chiến đấu vừa rồi, Lệ Tà không hề ở thế hạ phong với Yểm, xem ra Tu La vương bỏ qua viện ái trở nên rất mạnh, thực lực Ma thú Vương tộc cũng theo nước lên thì thuyền lên.

"Chuyện gì vậy?" Nhìn biến cố trong đại điện, Yểm giật mình hỏi.

Lệ Tà âm trầm cười "Xem ra, lần này Quân Ly vì mỹ nhân mà bị tổn thất nặng."

Nghe vậy, Yểm không do dự, bay về chỗ ánh sáng đỏ nổ lên, vừa tới gần, một bóng dáng màu đen cũng cấp tốc từ bên trong bắn ra.

Hắn tay mắt lạnh lẽo bắt được bóng dáng màu đen, nhất thời người thấy mùi máu tươi nồng đậm.

Cúi đầu nhìn bóng dáng không phải Quân Ly thì là ai? Bị hắn bắt

được trong nháy mắt, Quân Ly cũng phun một ngụm máu ra, xem ra bị thương không nhẹ.

Theo đuôi Quân Ly từ ánh sáng đỏ xuất hiện, Phong Liên Dực cũng cách bọn họ không xa, lạnh lùng nhìn hấn, khoe mắt liếc đến Hoàng Bắc Nguyệt, nhìn sâu nòng một cái.

Cái nhìn kia bao hàm nhiều tin tức, nhìn như lạnh lùng nhưng lại tức giận, dường như có ý lạnh muốn xé nòng thành mảnh nhỏ.

Hoàng Bắc Nguyệt run rẩy, không nhìn vào ánh mắt của hấn, vội vàng đi xem Quân Ly.

Hấn bị thương nặng như vậy, hơn phân nửa là vì nòng hạ độc, nếu không, với thực lực của hấn, sao có thể bị bại chạt vật như vậy.

"Hắc tử, ngươi thật vô dụng! Tiểu mỹ nhân không chịu cho ta coi như xong, bây giờ còn muốn đại nhân bảo vệ ngươi, ngươi nói, ngươi cho đại nhân lợi lộc gì?"

Nhìn Quân Ly bị thương nặng như vậy, Yểm lập tức ý thức đây là cơ hội tốt để cò kè mặc cả, cũng mặc kệ giờ phút này thân hãm trong hiểm cảnh, mang theo một cửa nợ còn bị bao vây, chỉ biết nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

"Ít nói nhảm!" Quân Ly trầm giọng nói, ngẩng đầu thấy Hoàng Bắc Nguyệt cách đó không xa, ánh mắt đỏ như máu trở nên vô cùng sâu thẳm.

"Hắc hắc! Không bằng sau này để ta làm lão đại đi!" Yểm hăng hái bưng bưng nói.

"Yểm, chết đến nơi mà ngươi còn có tâm tư đùa giỡn." Lệ Tà châm

chọc mở miệng.

Yểm hừ lạnh một tiếng "Ai chết còn chưa biết!" Đột nhiên giương giọng "Thiên Quỷ, ngươi đứng ở bên nào?"

"Ta chỉ nghe lệnh Vương Tử!" Thiên Quỷ lạnh lùng nói.

"ha ha, hắc tử, mau đưa Vương Tử ra" ánh mắt Yểm sáng lên, nói một câu thỏa mãn.

Sắc mặt Thiên Quỷ trở nên vô cùng khó coi, mà Quân Ly cũng ho một tiếng nói: "Vương Tử ở trong tay Hoàng Bắc Nguyệt."

"Cái quái gì?" Yểm chớp chớp mắt, nam nhân tướng mạo yêu nghiệt bắt đầu ra vẻ đáng yêu, tạo ra lực sát thương vô hình.

Nếu Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở trước mặt hắn, nhất định sẽ không nhìn được mảng hắn: hỗn đản ra vẻ đáng yêu thật xấu hổ a.

"Thối hắc tử! Ngươi dĩ nhiên trúng mỹ nhân kế!" Hồi lâu sau, Yểm mới phát ra tiếng gầm giận giữ kinh thiên động địa, hận không thể dùng một cái tát mà đập chết nam nhi đang bị hắn dùng sức dìm dờ.

Lập tức kéo Quân Ly lui về phía sau, sau đó trong tay ẩn quyết biến ảo, một luồng khói đặc tanh hôi bốc lên, Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương đột nhiên xuất hiện gần chỗ hắn cùng Phong Liên Dực.

Yểm liếc nhìn Lệ Tà, thân thể thoáng một cái, đột nhiên đánh tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt.

"Xú nha đầu! Mỗi lần đều làm hỏng chuyện tốt của đại nhân! Dứt khoát giết ngươi là xong!"

Hoàng Bắc Nguyệt cầm Vương Tỉ trong tay, nhìn thấy cử động của hắn chỉ âm thầm cười liền trầm giọng nói: "Thiên Quỷ! Lấy Vương Tỉ ra lệnh, ngươi ngăn trở hắn!"

Thiên Quỷ dù vạn lần không tình nguyện, nhưng nhìn thấy Vương Tỉ thoáng hiện hoa quang cũng buộc phải nghe lệnh, bóng dáng vừa động đã nhanh chóng đi tới trước mặt Hoàng Bắc Nguyệt, mở ra kết giới ngăn Yểm ở bên ngoài!

Yểm hỗn hển đập một cước vào kết giới, mang theo một tên trọng thương tác chiến đâu dễ dàng như vậy?

Nhìn Yểm bị chọc giận, Hoàng Bắc Nguyệt cười rộ lên.

"Ngươi đừng đắc ý!" Thiên Quỷ lạnh lùng quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng "Vương Tỉ ra lệnh, ta không phải lần nào cũng nghe!"

"Chỉ cần lúc này có thể nghe là tốt rồi." Hoàng Bắc Nguyệt cười khế, nhìn thấy trình độ biến thái của Thiên Quỷ, nàng đại khái có thể phỏng đoán Ma thú địa ngục này ở trong hồ máu nhất định là dùng một loại phương thức tiến hóa để trưởng thành.

Ả đã một trăm năm không ra khỏi hồ máu, hiện tại xuất hiện, sợ rằng Vương Tỉ hơn một trăm năm trước không hiệu quả trăm phần trăm với ả.

Một khi sức mạnh tiến hóa của ả vượt qua Vương Tỉ, nàng khó có thể nhẹ nhàng ra lệnh cho Thiên Quỷ như vậy.

Đạo lý kia Thiên Quỷ hiểu hơn so với nàng, bởi vậy ánh mắt nhìn về phía nàng mới nặng nề sát khí như vậy!

Cúi đầu nhìn Vương Tỉ trong tay, từ lúc bắt được Vương Tỉ, nàng

chưa thực sự nhìn kỹ thần vật có thể ra lệnh tuyệt đối này.

Lật một mặt Vương Tỉ qua, nhìn thấy đồ án khắc phía trên, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên ngơ ngẩn, một cảm giác kinh động hơn cả giạt mình xuất hiện trên mặt không hề bị che giấu.

Đồ đằng? Không, là hoa văn bùa chú!

Vì sao trên vương tì của Thành Tu La có hoa văn bùa chú!

Chương 1109: Lấy được vương tử 4

Nếu như không nhìn lầm thì hoa văn bùa chú trên Vương Tử cùng hoa văn bùa chú trên cổ tay mà nàng lấy từ nguyên khí của Thiên Quỳ ra giống đến 85%.

Trong nháy mắt, vẻ mặt Hoàng Bắc Nguyệt biến ảo đặc sắc, người ngoài nhìn vẻ mặt bí hiểm như vậy khó có thể nắm chắc.

"Người đang nhìn cái gì?" Thiên Quỳ lạnh lùng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt khôi phục, vẻ mặt tự nhiên, rất nhanh nhún nhún vai "Không nhìn gì cả."

Thiên Quỳ không tin nàng nói, lấy kinh nghiệm não lạt sống lâu của chính mình mà phán đoán, biết vừa rồi vẻ mặt Hoàng Bắc Nguyệt biểu lộ có chuyện xảy ra.

Hơn nữa sự kiện kia là về Vương Tử.

Nếu về Vương Tử, như vậy chắc chắn liên quan đến bản thân mình!

À muốn bức bách Hoàng Bắc Nguyệt nói ra, song lúc này Phong Liên Dực cùng Lệ Tà cũng đi tới trước kết giới, bên ngoài ba cao thủ tuyệt thế uy áp, kết giới của ả không giữ được lâu.

Phong Liên Dực tới gần kết giới, vươn tay với Hoàng Bắc Nguyệt nói:"Giao Vương Tử cho ta."

"Không thể giao cho hắn!" Yểm hô to "Xú nha đầu, ngươi nếu giao cho hắn, đại gia nhất định băm ngươi thành nghìn mảnh!"

"Hoàng Bắc Nguyệt, Vương Tỉ là vật của Thành Tu La, ngươi phải để vật quy nguyên chủ." Lệ Tà âm trầm nhìn nàng.

Nhìn từng cặp mắt bên ngoài nhìn chăm chăm nàng cùng vương tỉ trên tay, Hoàng Bắc Nguyệt buồn cười nói: "Vương Tỉ đến tay ta, tự nhiên là đồ của ta, các ngươi muốn lấy thì dựa vào bản lĩnh đi!"

Yểm bị nàng chọc giận bùng nổ, lưỡi hái chuyển trong tay, nhìn như muốn động thủ.

Lệ Tà lạnh lùng nói: "Vương Tỉ ở trong tay ngươi không có tác dụng gì, chỉ mang đến họa sát thân!"

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc gật đầu: "Nói có đạo lý!"

Nghe nàng nói như vậy khẳng định có quỷ, Phong Liên Dục hiểu rõ nàng, một khắc thấy nụ cười giảo hoạt lộ ra trên mặt nàng liền nói: "Nếu ngươi dám làm chuyện điên rồ thì sẽ là kẻ địch của Thành Tu La."

"Ha ha....." Hoàng Bắc Nguyệt cười một tiếng "Ngươi thật sự là hiểu rõ ta nhất trên đời này, tuy nhiên không đối địch cùng Thành Tu La có khác gì không? nếu ngươi lựa chọn làm vua của địa ngục thì mãi mãi là kẻ địch của Hoàng Bắc Nguyệt ta!"

Lời nói chát chúa làm Phong Liên Dục ngẩn ra, lập tức trong ánh mắt màu tím thâm trầm lắng đọng.

"Ngươi đã lựa chọn."

"Ta đã sớm lựa chọn, là người đi ngược lại ta!"

Nụ cười châm chọc nở rộ bên môi duyên dáng.

Nhẹ nhàng liếc nàng, Phong Liên Dực không nói thêm lời, khẽ gạt đầu Lệ Tà, Lệ Tà liền cười nói: "Vậy hôm nay dựa theo bản lãnh xem ai có thể đoạt được Vương Tỉ!"

Yểm hung hăng trừng hấn một cái, kéo Quân Ly trọng thương thấp giọng nói: "Hắc tử, người còn đánh được không?"

"Người nói xem?" Độc tính, hơn nữa trọng thương khiến giọng nói Quân Ly vỡ vụn.

Vẻ mặt Yểm rối rắm, nhưng rất không cam lòng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt "Xú nha đầu! Không bỏ qua người dễ như vậy được, một mình đại nhân cũng có thể cướp Vương Tỉ về!"

Hấn nói xong, Lệ Tà đã hành động trước hấn, một trận sóng gió giã trên kết giới của Thiên Quỷ, kết giới kịch liệt chấn động.

Thấy thế, Yểm cũng không khách khí, buông Quân Ly bắt đầu động thủ.

Thiên Quỷ vội vàng rời kết giới, Hoàng Bắc Nguyệt cũng biết không tốt, nhìn hai người này thế tới rào rạt, tình huống tương đương không ổn!

Đùa chứ, cho dù nàng là Hiên Viên Cẩn cũng không chịu nổi hai ma thú mạnh mẽ tiến công a!

Trước mặt kết giới đang từ từ nghiền nát, mà Thiên Quỷ lại biến mất vô tung, rất rõ ràng ả không muốn nhúng tay, để tránh bị Hoàng Bắc

Nguyệt lấy Vương Tỉ ra lệnh!

Nhìn tình huống trước mắt không xong, Hoàng Bắc Nguyệt đầu óc chuyển nhanh, nửa giây sau nàng đã quyết định!

Nàng không thể ở lại đánh với bọn họ, cho nên...

Các người đều mơ tưởng Vương Tỉ, vậy tới tranh đoạt đi!

Vương Tỉ trong tay hung hăng đập bể kết giới! Hoàng Bắc Nguyệt cười lớn nói: "Ai bản lĩnh lớn thì đạt được Vương Tỉ!"

Nói xong, nàng không trì hoãn, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu mà nhảy lên.

Băng Linh Huyền Diệu đập cánh bay cao, kinh động vô số hoa rơi.

Mà cùng lúc, Lệ Tà cùng Yểm đồng loạt đánh nát kết giới, nhìn thấy Vương Tỉ phía kết giới bay tới, hai người đều không nhường nhịn, phi nhanh qua tranh đoạt!

Vương Tỉ quay vòng ở giữa không trung, chỗ hoa văn bùa chú có vài lá bùa hiện lên.

Ở ngoài cuộc chiến, ánh mắt Phong Liên Dực ngưng tụ, nghĩ nói ra cũng không kịp, chỉ có thể vung tay lên, triệu hồi vô số nguyên khí phong bọc thân thể của hắn bay nhanh ra phía ngoài.

"Vương Tỉ là của ta!" Yểm yêu nghiệt cười, tay hắn cùng tay Lệ Tà đồng thời chạm được vào Vương Tỉ, song Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương ở phía sau phát uy, cực đại mắt bắn ra hai cây châm nhỏ bắn về phía mắt Lệ Tà.

Lệ Tà cực kỳ hoảng sợ, vội vàng né tránh chằm, tay đột nhiên đan xen, không bắt được Vương Tỉ, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Yểm lại thoải mái bắt được Vương Tỉ, tiếng cười tà ác của ma thú tà tràn ra khóe môi.

"Lấy lửa làm dẫn, lấy lôi ra tay, cùng cứu thiên huy hoàng oai, Bùa lôi hỏa, nổ!"

Một khắc bắt được Vương Tỉ, giọng nói thanh lạnh cũng vang lên, ngữ điệu tinh táo, lạnh như băng không hề dao động, nhưng mục tiêu chính xác rõ ràng!

Yểm giật mình một cái, như nhớ ra gì đó, vội vàng ngẩng đầu nhìn về cô gái trên lưng Băng Linh Huyền Diệu chuẩn bị thoát đi.

Nàng mặc giá y, tóc đen bay lên, mặc dù cách xa như vậy nhưng vẫn nhìn thấy ánh mắt lạnh như băng.

Ngay lúc này, hai tay nàng đã hoàn thành kết ấn, lông mi nồng đậm run rẩy ngược lên, dùng ánh mắt sáng rõ nhìn hấn một cái.

Tim của nàng trong nháy mắt như bị một đôi tay mềm mại nhỏ bé bao lấy, nhưng lại dùng sức nắm lại.

Có chút đau.....

Nàng không do dự đặt tay trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, lửa đỏ chọt lóe, Vương Tỉ trong tay Yểm đột nhiên nổ mạnh!

Lửa cháy rừng rực bay lên trời, trung tâm ngọn lửa có sức mạnh khủng bố có thể đốt hủy hết thảy!

Yếm giờ tay che mắt, song ngọn lửa kia lại vô tình bò lên khuôn mặt tinh xảo yêu nghiệt và da tay trắng như trang giấy của hắn, bị thiêu hủy trong lửa cháy.

"Yếm....."

Nhìn thấy một màn kia, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên che miệng lại, chính mình cũng không dám tin uy lực của Bùa lô hỏa lớn như vậy.

Chương 1110: Thiên hạ chia làm bốn 1

Là Vương Tỉ!

Bên trong Vương Tỉ có một luồng sức mạnh tương tự cùng Vạn Thú Vô Cương, Sức mạnh kia đem Bùa lôi hỏa uy lực tăng vô số lần!

Nàng không thể thu hồi Bùa lôi hỏa, chỉ có thể trơ mắt nhìn vậy màu đen giữa ngọn lửa xông tới, lấy sức mạnh hủy diệt hết thảy vây quanh Yểm.

Hắn phong hoa tuyết đại cháy trong lửa như đóa mẫu đơn đẹp để nở bung hết, sắc thái đặc hơn, đẹp kinh tâm động phách.

Đôi mắt từ từ trợn to, trong tích tắc vẫn không tin trên đời này có một sức mạnh đả thương hắn thành như vậy.

Dung mạo kinh thế của hắn thật không ngờ bị phá hủy.

Trong cặp mắt đỏ sậm vẫn ánh lên vẻ không thể tin được, khiếp sợ nhìn Hoàng Bắc Nguyệt càng lúc càng xa.

"Xú nha đầu....."

Trong lúc đó, giọng nói của hắn bị lửa cháy bao phủ.

Mà Băng Linh Huyền Diệu đã bay xa, rời xa phạm vi lửa cháy lan đến, chỉ có sóng nhiệt đánh tới khiến người ta cảm nhận được sức mạnh khủng bố cường đại đến khó tin.

Vương Tỉ bị hủy, trong đó sức mạnh ẩn chứa có thể khiến Ma thú địa ngục thần phục cũng bị phóng xuất.

Yểm cùng Lệ Tà ở trung tâm vụ nổ không tránh được xui xẻo, ngay cả Quân Ly cũng bị lan đến.

Phong Liên Dực ngay từ đầu nhận thấy trên Vương Tỉ dán bùa lôi hỏa, bởi vậy nhanh chóng rời xa, nhưng dù vậy, hắn vẫn bị ngọn lửa đen phun ra, chấn đắc ngực tức tối, một mùi máu tanh dâng lên.

Nổ mạnh làm hình thành một cột mây hình nấm bốc lên, mở ra đỉnh cây cối bao trùm hình thành mấy ngàn năm, lửa cháy màu đen xông thẳng tới chân trời!

Đêm tối ở Đại lục Tạp Nhĩ Tháp lần đầu tiên bị chiếu sáng ngời như vậy.

Bóng dáng bị giấu trong bóng tối đều lộ ra.

Chiến Dã cùng một đám lính đánh thuê được Nến Đỏ mang theo, vội vàng rời đi Rừng rậm Phù Quang nghe được tiếng nổ mạnh thì ngừng cước bộ.

Chiến Dã nhú chặt mi, vụ nổ này xuất hiện sức mạnh rất khổng lồ.

Sức mạnh như vậy, thừa sức hủy diệt một quốc gia.

Là sức mạnh của Yểm hay của Quân Ly?

Theo hắn biết, có năng lượng hủy thiên diệt như vậy chắc chỉ có ma thú!

"Chủ nhân....." Nến Đỏ ngẩng đầu lăm bằm.

Mặc dù không có cảm ứng Hoàng Bắc Nguyệt bị thương, nhưng Isức mạnh này khiến nàng rất lo lắng.

Bọn họ đã rời xa khu tuyến cốc, nơi này rừng rậm sâu thẳm, trên đỉnh cành lá không có khe hở, um tùm từng tầng không biết bao nhiêu cành lá cùng dây leo.

Một đám Phù Quang bối rối bay trong cành lá, dường như cũng bị sức mạnh nổ mạnh dọa sợ.

"Nến Đỏ cô nương, có phải Bắc Nguyệt....." Chiến Dã vội vàng hỏi, hận không thể lập tức vòng ngược trở về.

Không nên để một mình nàng ở lại nơi nguy hiểm như vậy!

"Chủ nhân không bị nguy hiểm!" Nến Đỏ lắc đầu, biết Hoàng Bắc Nguyệt bình yên vô sự, nàng cũng yên tâm, mà nàng bây giờ có thể làm là đem đám người thái tử Chiến Dã an toàn ra khỏi Rừng rậm Phù Quang!

"Thái tử điện hạ, chạy đi quan trọng hơn, chủ nhân rất nhanh sẽ đuổi theo chúng ta!" Nến Đỏ luôn luôn tự tin về Hoàng Bắc Nguyệt, Chiến Dã cũng như thế.

Nàng luôn có cách sáng tạo kỳ tích.

Bắc Nguyệt, nhanh bắt kịp!

Chiến Dã gật đầu, ra hiệu với đám lính đánh thuê tiếp tục chạy đi, không ngừng lại!

Trên đường Mặc Liên đuổi theo Tống Mịch tới ngoài Rừng rậm Phù đột nhiên dừng bước chân, dáng người nhanh chóng bay lên đỉnh một gốc cây đại thụ, ngẩng đầu nhìn cột sáng khùng bố xa xa.

Khuôn mặt tái nhợt cũng bị ánh lên vài phần lửa cháy quý dị.

"Xảy ra chuyện gì?" Mạnh Kỳ Thiên cùng thiên đại Đông nhi theo đuôi mà đến cũng trước sau nhảy lên đỉnh cây đại thụ, vẻ mặt khiếp sợ cùng Mặc Liên nhìn về hướng kia.

"Sức mạnh quá kinh khủng." Mạnh Kỳ Thiên sắc mặt ngưng trọng, nhìn về phía Mặc Liên, hỏi: "Mặc Liên, ngươi có thể cảm giác là khí tức của ai không?"

Mặc Liên trầm mặc nhìn, sau một lát mới nói: "Có ma thú, có....."

Con người đột nhiên trợn to, Mặc Liên bỏ qua Mạnh Kỳ Thiên cùng thiên đại Đông nhi, bóng người như tia chớp vọt tới chỗ cột sáng!

"Mặc Liên!" Thiên đại Đông nhi hô to một tiếng, nhưng người nọ tốc độ nhanh khó tin, sớm đã biến mất.

Nhìn cử động Mặc Liên, thần sắc Mạnh Kỳ Thiên nhiều lần biến hóa, cuối cùng trở về bình tĩnh.

Thiên đại Đông nhi không tinh táo như vậy, nàng nói: "Để hấn qua không có vấn đề sao?"

"Mặc Liên làm việc tự có đúng mực, người bên ngoài không quản hấn được." Mạnh Kỳ Thiên vừa nói, dường như không muốn đuổi theo, nhảy khỏi nhánh cây.

Thiên đại Đông nhi bất đắc dĩ theo sát xuống.

Mạnh Kỳ Thiên đi vài bước, dừng lại, thân thể nghiêng nói: "Đông nhi, người cảm giác có thể nắm Mặc Liên trong tay được không?"

"Tổng Mịch cũng không nắm được hấn, nói nghe thì dễ?" Thiên đại Đông nhi lắc đầu, tựa hồ cảm giác Mạnh Kỳ Thiên hỏi như vậy cũng là bất đắc dĩ.

Không ai có thể thực sự nắm được Mặc Liên, hấn nhìn đơn giản, nhưng tim của hấn đúng là hoàn toàn phong bế.

"Đó chính là nói không có bất cứ khả năng gì?" Mạnh Kỳ Thiên lại hỏi.

Thiên đại Đông nhi cười cười, nói: "Có... cách, tuy nhiên, trên đời này đại khái không ai có thể làm được."

"A?" Mạnh Kỳ Thiên rất có hứng thú "Cách gì?"

"Nắm Hoàng Bắc Nguyệt trong tay, chẳng khác nào nắm Mặc Liên trong tay." Thiên đại Đông nhi ngẩng đầu nhìn hấn, biện pháp này rất đơn giản, nhưng trên đời này có ai làm được đây?

Quả nhiên, Mạnh Kỳ Thiên nghe xong liền trầm mặc không nói.

Quả thật, nếu nắm Mặc Liên trong tay rất khó thì nắm Hoàng Bắc Nguyệt trong tay lại càng khó như lên trời.

Một đám Phù Quang bị quấy nhiễu chạy trốn lung tung trong rừng rậm.

Uy lực nổ mạnh của Vương Tỉ cũng lan đến đây, bởi vậy gió thổi cỏ lay trên đầu cũng khiến một số sinh vật hàng năm chiếm lấy Rừng

rậm Phù Quang cảm thấy sợ hãi.

Song, Băng Linh Huyền Diệu từ từ xuất hiện tại rừng rậm, quả thật bay rất lảo đảo.

Nếu không phải bọn họ sớm chạy, sợ rằng bị thương còn nặng hơn!

Đáng sợ, quá đáng sợ!

Băng Linh Huyền Diệu đập cánh vào một gốc cây đại thụ tráng kiện, trên cánh vụn băng đều rơi xuống, hấn lay động một chút, chậm rãi bay thấp.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên trên lưng hấn, muốn nhảy xuống nhưng thân thủ không lưu loát như bình thường, chưa đứng vững đã ngã xuống.

Trên mặt đất chất đống lá rụng dày, không biết trải qua mấy ngàn năm, những lá rụng đã sớm mục nát, cho nên ngã xuống cũng không thấy đau, nhưng ngực tức tối, khó chịu không tả được.

Lúc nàng té xuống một cái chớp mắt, một thân ảnh cũng như tia chớp xông đến trước mặt, ôm nàng khỏi mặt đất, lo lắng nâng mặt nàng, xem xét thương thế của nàng.

Nhìn thấy khuôn mặt nàng tái nhợt không còn chút máu, hai tay run lên, cũng không biết nên làm cái gì mới tốt.

"Tại sao....." Trong cổ họng từ từ dâng đầy chua xót, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng mở miệng, giọng nói khàn khàn kỳ cục.

Nàng ngửa mặt lên, trong ánh mắt đều là nước mắt, hốc mắt đỏ bừng, có lẽ căn bản không thấy rõ người trước mắt là ai, nhưng

nàng có thể cảm nhận người này sẽ không thương tổn nàng.

Bên trong nước mắt lay chuyển, có một bóng người tối như mực, hơi thở trắng như tuyết đọng tới gần, có thể cảm giác hấn bối rối.

Hấn giơ tay lên, xóa giọt lệ trong mắt nàng, sau đó ôm nàng vào trong lòng, ôm chặt.

Đây là sau khi sinh ly tử biệt, lần đầu tiên dựa vào nàng gần như vậy.

Lúc nàng thanh tỉnh, lúc kiên cường, hấn không thể ôm nàng như vậy.

"Tại sao? Tại sao? Tại sao....." Người trong lòng tinh thần cùng tâm tình đều xuống dốc, thì thào chỉ biết lặp lại một câu nói kia, sau đó nước mắt không ngừng ngã nhào xuống.

Hấn cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ nhớ lại vụ nổ kinh thiên vừa rồi cũng biết, nhất định là đại sự khiến nàng không có cách nào tiếp nhận.

Hấn sẽ không mở miệng an ủi nàng, loại chuyện này hấn không hề am hiểu.

Nàng hỏi tại sao, hấn cũng chỉ bất đắc dĩ trầm mặc, hấn không biết nguyên do, mặc dù biết, hấn cũng không nói để nàng không khổ sở nữa.

Nguyệt, chỉ có thể ôm người như vậy, mặc người khóc.....

Một thân ảnh âm tà đột nhiên xuất hiện phía sau Hoàng Bắc Nguyệt, mang theo ánh mắt hận ý từ u ám rừng sâu nhìn ra đến.

Hoàng Bắc Nguyệt tâm tình tệ tới cực điểm không nhận thấy có người tới gần, mà Mặc Liên lúc thấy một khí tức hướng tới gần bên này đã nhận ra!

Hai mắt chột ngược lên, ánh nhìn lợi hại mang theo sắc lạnh đâm phá bóng tối, nhìn bóng người quý quý túy túy kia!

Thân ảnh là Thiên Quỷ, sau khi Vương Tỉ nổ mạnh, khế ước trong thân thể đều giải trừ, hoàn toàn tự do!

Không ngờ xảo diệu thế nào lại khiến ả không còn bị Vương Tỉ quản chế!

Tuy nhiên, cho dù nha đầu kia có công lao, ả vẫn muốn giết nàng!

Bởi vậy theo khí tức Băng Linh Huyền Diệu đi theo, chỉ cần Hoàng Bắc Nguyệt riêng lẻ, giết nàng cũng không phải việc khó gì.

Nhưng Thiên Quỷ không ngờ là lúc ả chạy tới vẫn có một người khác bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt!

Mặc dù trong rừng sâu không có ánh sáng, chỉ có Phù Quang ngẫu nhiên bay qua cành lá phát sáng, song Thiên Quỷ liếc mắt một cái đã nhận ra thiếu niên khuôn mặt tái nhợt kia.

Khóe mắt hấn có hoa Kết Ngạnh đúng là dấu hiệu đặc thù, đại biểu cho sức mạnh khủng bố không thuộc về bất cứ ma thú gì!

Mặc Liên của Điện Quang Diệu.....

Lúc hôn lể, Thiên Quỷ tận mắt thấy thiếu niên này phát ra khí tức cường đại, hơn nữa nàng có thể cảm giác được, cường đại như vậy chỉ là một phần tư sức mạnh!

Nếu toàn bộ sức mạnh bộc phát thì khủng bố cỡ nào.

Thiên Quý cắn răng, lạnh lùng nhìn Mặc Liên, bất đắc dĩ, nhưng vẫn lén lút ẩn vào bóng tối.

Hoàng Bắc Nguyệt, lần này coi như người gặp may!

Tuy nhiên, người sẽ không gặp may cả đời!

Đợi cổ khí tức âm tà hoàn toàn rời xa, Mặc Liên mới thu hồi ánh mắt, ôm ái vỗ lưng nàng, sau đó vung tay lên, triệu hồi Huyền Linh Thú, ôm Hoàng Bắc Nguyệt cùng nhau ngồi lên.

Trước khi bay lên, Huyền Linh Thú quay đầu liếc nhìn người trong lòng Mặc Liên, ánh mắt rõ ràng mất hứng.

Mặc Liên nhẹ nhàng chống đỡ Hoàng Bắc Nguyệt, sau đó nói: "Nước Nam Dục."

Huyền Linh Thú lúc này mới quay đầu, mở ra cánh hơi mỏng màu đen, trong nháy mắt bay vào trời cao.

Sáng sớm ánh mặt trời từ cửa sổ thấu vào, trên cửa sổ sáng loang lổ.

Trong phòng khách điểm rất an tĩnh, người trên giường bình yên ngủ say, mà người tỉnh ngồi ở bên giường vẫn không nhúc nhích, không nói một tiếng, ngay cả hơi thở cũng cẩn thận không quấy nhiễu ai.

Nhưng ánh mắt chỉ chuyên chú nhìn người kia.

Nhìn đã lâu rồi, nếu nàng vẫn ngủ, hắn cũng vẫn nhìn.

Nhận thấy cô gái ngủ say đột nhiên động đậy lông mi, Mặc Liên lập tức đứng lên, động tác nhanh hơn gió, trong nháy mắt liền rời khỏi bên giường, đứng trước cửa sổ, thổi tắt ngọn đèn đang cháy trên bàn.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi mở to mắt, mắt vừa đỏ vừa trũng yên lặng nhìn đỉnh giường, lúc này mới chậm rãi rời tầm mắt, nhìn về phía thiếu niên mặc y phục đen đứng bên giường đưa lưng về phía nàng.

"Mặc....." Há mồm muốn nói nhưng vì họng khô khốc, mới nói ra một chữ đã không nói được.

Mặc Liên xoay người, như là mới biết nàng tỉnh lại, cúi đầu rót một chén trà, bưng đến bên giường, nâng nàng dậy uống nước.

Kỳ thật nàng không yếu ớt như vậy, ngủ một giấc đủ để khôi phục nguyên khí cùng tinh lực, nàng luôn luôn là người thể năng rất mạnh.

Tuy nhiên, lúc này nàng cùng Mặc Liên đều trầm mặc, ngược lại cảm giác nói cái gì cũng không thích hợp, không bằng thuận theo tự nhiên là được.

Nàng uống xong nước trà, cổ họng cũng dễ chịu hơn một chút.

Ngẩng đầu nhìn vào mắt Mặc Liên, từ trong ánh mắt hẳn chứng kiến hai mắt bản thân sưng đỏ, nhất thời cảm giác vô cùng chật vật.

Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì nàng đã không nhớ kỹ, lúc ấy chính mình quá khó khăn qua, tâm tình có thể nói hoàn toàn hỏng mất, lúc ngã khỏi lưng Băng Linh Huyền Diệu, nàng tựa như con nít, mờ mịt không biết làm sao.

Nếu lúc ấy không có Mặc Liên chạy tới thì nàng có thể bị Thiên Quỷ đuổi tới, cũng xong đời.

Tuy nhiên thật cảm tạ ở tình huống lúc ấy có một cái ngực để nàng dựa vào.

Nàng cúi đầu, làm bộ thoải mái mà cười nói: "Đã lâu không gặp, Mặc Liên."

Trong lòng hắn ê ẩm đau xót, vội vã nói: "Ồ Điện Quang Diệu..."

Vừa nói ra liền lập tức cảm mồm, lần kia hắn làm bộ không phát hiện nàng, tại sao hiện tại lại muốn nói ra?

Hối hận lỗ miệng nên mím môi không nói gì nữa.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức cười rộ lên, lần nọ ở Điện Quang Diệu, mặc dù hắn không quen biết nàng, nhưng nàng biết, hắn tuyệt đối nhận ra nàng tới.

Nhìn bộ dáng hắn hối hận, Hoàng Bắc Nguyệt từ nẹp giới đưa ngọc bội khắc hoa Kết Ngạnh mà hắn để lại ra, chạm vào lòng bàn tay nói: "Thật là đẹp mắt, nếu như đúng là đưa cho ta thì cảm ơn ngươi."

Nhìn thấy khối ngọc bội màu tím xuất hiện, Mặc Liên có chút bối rối, vội vàng đứng lên còn muốn chạy.

"Mặc Liên!" Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng gọi hắn lại "Nếu cũng nhận ra ta thì tại sao còn muốn trốn tránh? Ta chưa từng trách ngươi!"

Mặc Liên đưa lưng về phía nàng, trầm mặc một hồi chậm rãi nói: "Ta...tiễn ngươi, trở về."

Hoàng Bắc Nguyệt xem bài biện bốn phía trong phòng, biết đây là ở cảnh nội Nước Nam Dục, trong lòng nhất thời yên ổn không ít.

Nàng đi xuống giường đeo giày, đi tới trước người hấn, vỗ vỗ bờ vai của hấn "Ta biết người hại ta bị thương không phải người, người sẽ bảo vệ ta."

Mặc Liên giật mình, lập tức tràn ngập thương tiếc giơ tay lên, nhẹ nhàng vỗ về mặt của nàng "Sẽ không, sau này, vĩnh viễn cũng sẽ không".

Nghe hấn nói không nổi liền, biết trên người hấn vẫn có vô cực thiên khóa, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng thở dài, nàng không trách Mặc Liên, thật sự cho tới bây giờ cũng không trách.

Hấn cũng không có cách nào khống chế chính mình, sao có thể trách hấn?

Chương 111: Thiên hạ chia làm bốn 2

Hắn như vậy chỉ khiến người ta cảm giác không thể làm gì, sức mạnh cường đại, hắn trở nên đáng thương như vậy.

Trong lòng có rất nhiều ý nghĩ, nhưng nàng biểu hiện ra lại không khiến hắn nhìn ra điều gì, không muốn để hắn thấy mình thương xót hắn.

Nàng đem hắn trở thành bằng hữu, cho dù bị giết một lần, ý nghĩ này cũng vĩnh viễn không thay đổi.

Đôi bụng kêu "Òm ọp" một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt xấu hổ, cười ha hả, nện một phát bả vai Mặc Liên: "Vớ thiếu nữ quan tâm một chút a! Nhanh đi chuẩn bị thịt cá!"

Nhìn thấy nàng cười vui vẻ, Mặc Liên cũng không kìm lòng được cười rộ lên, mặc dù nụ cười hơi không được tự nhiên, nhưng vẫn vui quên trời đất ra ngoài chuẩn bị đồ ăn.

Nhìn hắn ra khỏi cửa, Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới chậm rãi thu liễm nụ cười trên mặt.

Dạ dày quấy khó chịu, nàng bụng bụng chậm rãi ngồi xuống, nắm ấm trà muốn tự rót, nhưng lại phát hiện tay run rẩy ngay cả cầm ấm trà cũng không yên.

Một tay từ bên cạnh vươn đến, bắt được ấm trà, vững vàng rót cho nàng một chén.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức ngẩng đầu, nhưng lại nhìn thấy một thiếu niên tóc vàng đứng ở trước mặt mình, khuôn mặt tuấn tú, ngượng ngùng gãi gãi đầu.

Lại xuyên qua sao? Nàng làm sao có thể nhìn thấy màu tóc vàng rực rỡ ở thời đại này chứ?

"Người nhìn ta như vậy làm gì?" thiếu niên Tóc vàng buông ấm trà, vẻ mặt có chút nghiêm túc, nhưng gương mặt rõ ràng hơi phớt hồng.

"Này, không thấy đột nhiên xông vào phòng người khác rất không lễ phép sao?" Hoàng Bắc Nguyệt vừa buồn cười vừa giận.

Thiếu niên tóc vàng ngẩn ngơ, suýt giơ chân, lớn tiếng nói: "Cái gì gọi là đột nhiên xông vào, rõ ràng là người mang ta vào!"

"Con nít nói dối cái mũi sẽ dài ra!"

"Ta không nói dối!"

Hoàng Bắc Nguyệt buồn cười nhìn hấn tức giận làm đỏ lên khuôn mặt tuấn tú, càng nhìn càng cảm giác quen mắt, chẳng lẽ nàng thật sự bất cẩn mang một mỹ thiếu niên vào?

Thiếu niên nhìn nàng, vẻ mặt cười nhẹ, rốt cuộc bối rối nói: "Ta, ta là Tiểu Hồ!"

"Tiểu Hồ nào?" Hoàng Bắc Nguyệt sững sốt một chút "Chờ đã, người là Tiểu Hồ ta nuôi lớn sao?"

Thiếu niên tóc vàng không nói gì gật đầu "Chủ nhân, có phải người đầu phát sốt hồ đồ rồi?"

Vừa nói vừa cúi đầu, dùng gương mặt áp vào trên trán nàng thử một chút, không hề cảm giác cử động này không ổn.

Hoàng Bắc Nguyệt xam mặt lại, nếu hẳn thật sự là Tiểu Hồ thì hiện tại hẳn đã quên hẳn đang trong hình thái nhân loại? Dĩ nhiên vẫn dùng thói quen của lão hồ dùng mặt cọ xát nàng...

"Chỉ hơi nóng một chút..." Tiểu Hồ vừa ngẩng đầu vừa nói, nhìn thấy tay nàng ấn dạ dày lại không nhìn được đuôi tay sờ vuốt.

Lần này tự nhiên không thể để hẳn như ý nguyện, trước khi hẳn vươn tay đến đã bị Hoàng Bắc Nguyệt đẩy ra.

Tiểu Hồ ngẩn ngơ, lập tức bưng tay bị đánh đau nhức, ủy khuất hỏi: "Tại sao đánh ta?"

"Tiểu tử thú! Không biết nam nữ khác biệt sao? trước kia mắng người coi như xong, không nên chờ lúc ta đánh của người mới biết ta văn võ song toàn chứ!"

Hoàng Bắc Nguyệt nắm tay muốn động thủ, Tiểu Hồ lập tức thông minh lẩn đi thật xa, ôm đầu vừa quay đầu lại, nhìn thấy nụ cười trên mặt hẳn, chính mình cũng cười một tiếng.

Nàng cũng không phải thật tức giận, nháo qua trong lòng thoải mái hơn nhiều, tuy nhiên dạ dày đau nhức vẫn như cối xay sắt, rất khó chịu.

Tiểu Hồ biết điều đi tới, rót nước nóng cho nàng, sau đó lấy túi đựng đầy nước, trên tay chọt lóe nguyên khí hỏa, túi nước liền nóng.

Quan tâm kín đáo đưa túi nước cho nàng ôm, muốn làm chút đồ vật

cho nàng ăn nhưng thấy nàng lắc đầu, là muốn chờ Mặc Liên trở về đi, nếu như vậy, Tiểu Hồ liền chán chết cầm lược giúp nàng chải tóc.

Nói chải tóc cũng không hẳn, chính là tò mò cầm tóc của nàng chơi đùa, tuy nhiên loại cảm giác này cũng rất thích thú.

Tiểu Hồ dĩ nhiên trưởng thành, hồi tưởng lại năm đó lúc đỡ đẻ hẳn như là chuyện đời trước.

Nàng nuôi lớn Tiểu Hồ, đối với nàng mà nói, Tiểu Hồ như là thân nhân giống, có hẳn bên người cũng có thể bỏ khuyết nàng trong lòng buồn khổ.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm túi nước nóng, ghé vào trên bàn, nàng không biết mình ngủ bao lâu, tuy nhiên đã đến Nước Nam Dục, nói vậy cũng đã lâu rồi.

Về chuyện sau khi nổ mạnh, từ lúc tỉnh lại đã rất muốn hỏi, nhưng không biết mở miệng thế nào.

Yểm ở trung tâm vụ nổ rốt cuộc thế nào nào?

Trận này ngoài ý muốn, nàng không ngờ đến, quả nhiên trở tay không kịp.

Nàng đúng là muốn phong ấn Yểm lần nữa, tuyệt đối chưa từng nghĩ muốn giết hẳn.

Nhiều năm đi cùng như vậy, nàng cũng không phải thật sự vô tình vô nghĩa, làm sao có thể lãnh huyết đến tận đây?

Nhắm mắt lại, trong đầu lần nữa hiện ra một màn kia vẫn khiến nàng không ức chế được cả người run rẩy.

Tiểu Hồ động tác chậm rãi giúp nàng chải tóc, nhẹ nhàng vỗ bả vai của nàng một chút, nói: "Chủ nhân, ma thú chắc là không chết."

Bọn họ có tính mạng vô tận, cùng nguyên mệnh chém không đứt!

Nếu muốn giết chết ma thú không dễ như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt rầu rĩ gật đầu, mặc dù trong lòng nàng hiểu, nhưng vẫn không có cách nào tiêu tan a!

Vụ nổ thật sự hoàn toàn đốt hủy bản tính của Yểm chứ?

Nhìn thấy nàng run rẩy bả vai, Tiểu Hồ muốn cúi người ôm nàng, trước kia đều là nàng thương tiếc hắn, hiện tại hắn trưởng thành, cũng nên hỏi báo nàng chứ?

Nghĩ như vậy, Tiểu Hồ quả nhiên biến thành hành động, mục đích rất đơn thuần, động tác cũng rất thản nhiên, hai tay đem Hoàng Bắc Nguyệt bao quát vào lòng.

"Chủ nhân, khổ sở thì dựa vào ta khóc đi."

Hoàng Bắc Nguyệt trong lòng vốn khổ sở, bị hắn ôm như vậy vừa dờ khóc dờ cười.

Người này rốt cuộc có để câu nói vừa rồi của nàng vào tai hay không!

Nam nữ khác biệt a!

Chính cười khổ, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, Mặc Liên bung chén đĩa, bên trong mùi thơm nóng hổi, trên mặt đơn thuần vui sướng

khiến người ta hoàn toàn không thể liên tưởng tới thiếu niên khát máu kia.

Tuy nhiên, cửa vừa mở, một màn trước mắt lại khiến nụ cười trên mặt hắn hoàn toàn biến mất.

Hắn rất miễn cảm, nhất là đối mặt nàng, một chút bất an nho nhỏ cũng có thể tạo thành sóng to gió lớn trong lòng hắn.

Hắn ngẩn ngơ ở cửa, bưng chén đĩa không nhúc nhích nhìn nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đau đầu, gặp hai thiếu niên có vấn đề a!

"Tiểu Hồ, đứng lên." Vỗ đầu Tiểu Hồ, hắn cũng xem như nghe lời, ngoan ngoãn đứng lên, hai mắt màu vàng kim nhìn Mặc Liên ở cửa.

Trong tất cả linh thú của nàng, chỉ có Chi Chi hơi có ấn tượng tốt với Mặc Liên, còn lại vì Mặc Liên giết nàng nên từ đầu đến cuối đều có địch ý với hắn.

Loại mâu thuẫn này một chốc không có cách nào điều hòa, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt làm bộ vô sự vẫy tay Mặc Liên để hắn đi vào.

Mặc Liên bưng mâm, lúc tới gần cái bàn đã được Tiểu Hồ tiến lên chặn lại.

"Cho ta đi." không thể không cảnh giác Mặc Liên, ai biết hắn khi nào đột nhiên nổi giận?

Mặc Liên không động lòng, trên ngón tay cầm khay, khớp xương buộc chặt.

Không muốn để hắn tức giận, Hoàng Bắc Nguyệt đập Tiểu Hồ một

chút, nói: "Được rồi, chỗ nào nhiều quy củ như vậy? Người học xấu ai thế?"

Tiểu Hồ đơn giản nói: "Hắn hiện tại không ác ý, nhưng ai cũng biết hắn thích chủ nhân, để hắn tới gần chẳng phải là hắn không công chiếm lợi thế?"

Cái này xấu hổ...

Hoàng Bắc Nguyệt tối sầm mặt, lặng lẽ liếc Mặc Liên một cái, trên mặt nhợt nhạt của hắn hiện lên đờ ửng, hai mắt bối rối chuyển, đột nhiên chạm phải cặp mắt Hoàng Bắc Nguyệt, ngẩn ra.

Nàng đang muốn nói chuyện giảm bớt một chút hào khí xấu hổ, nhưng Mặc Liên lại đưa khay thức ăn cho Tiểu Hồ, vội vã xoay người đi.

"Mặc Liên!" Hoàng Bắc Nguyệt mở miệng gọi hắn cũng không được, hắn như người bị đuổi giết, đảo mắt đã biến mất.

"Người chỉ nói lung tung!" Hoàng Bắc Nguyệt hận không thể quất Tiểu Hồ một chút.

Tiểu Hồ hắc hắc cười xoay người, đặt khay trên bàn, có chút đắc ý nói: "Không ngờ cũng hiệu quả!"

"Cái gì hiệu quả?" Hoàng Bắc Nguyệt khó hiểu.

"Chi Chi nói, Mặc Liên là đồ đàn, dễ bị gạt, quả nhiên là như vậy!" Tiểu Hồ nói sự tâm đắc của hắn ra, hắn nhiều lần muốn thí nghiệm, đáng tiếc trước không thể nói chuyện, hơn nữa không xuất hiện cùng Mặc Liên.

Không ngờ lần này một kích đã đúng, để Mặc Liên mạnh mẽ cũng thua trong tay hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt không nói gì, Chi Chi thật sự làm xấu cả Tiểu Hồ.

Nói đến Chi Chi, Hoàng Bắc Nguyệt cũng tỉ mỉ phát hiện, Tiểu Hồ cười xong trong ánh mắt vẫn có cô đơn thật sâu.

Bạn chơi cùng từ nhỏ, cùng nhau lớn lên, bằng hữu cùng sống chết, đến bây giờ ai đi đường nấy đều khổ sở.

"Khi nào đi Tur U Cảnh một chuyến, đem Chi Chi về."

Hoàng Bắc Nguyệt chuyển khay thức ăn đến trước mặt mình, nhìn thức ăn bên trong có cá có thịt, không thể không than thở ngay cả Mặc Liên sinh hoạt ngớ ngẩn cũng tỉ mỉ như vậy.

Nàng bắt đầu ăn cơm, Tiểu Hồ ngây người hồi lâu mới hồi phục tinh thần lại, đôi mắt lờ lờ tỏa sáng, nhưng vẫn do dự: "Nhưng cô ấy bây giờ là vương tử của Tur U Cảnh....."

"Vậy thì sao? Chỉ cần cô ấy muốn theo ta đi, ta chắc chắn mang cô ấy đi." Hoàng Bắc Nguyệt cười cười "Dù sao ban Dạ Vương không giữ lời trước, ta cần gì đối xử có tình có nghĩa với hắn chứ?"

"Chủ nhân, người thật sự quá tốt!" Tiểu Hồ hoan hô một tiếng, lại muốn nhào lại.

Lần này Hoàng Bắc Nguyệt sớm chuẩn bị, đưa tay ngăn lại: "Nam nữ thụ thụ bất thân!"

"Ngao" Tiểu Hồ nháy mắt biến thành Xích Kim Thánh Hồ, thân thể cao lớn như trước không biết ngại chui vào lòng Hoàng Bắc Nguyệt,

cọ xát người của nàng dùng sức làm nũng.

"Như vậy sẽ không sao chứ, ta không phải rất đáng yêu à chủ nhân?"

Người này...

Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được, "Khì khì" một tiếng, cười lên ha hả.

"Tránh ra tránh ra! người lớn như vậy vẫn làm nũng!"

"Có quan hệ gì? Dù sao cũng chỉ có ta mới có thể làm nũng với người, người cứ yên một chút đi"

Không biết Băng Linh Huyền Diệu ở trong không gian linh thú nghe nói như thế có hận Tiểu Hồ nghiêng răng nghiêng lợi không?

Chương 112: Thiên hạ chia làm bốn 3

Tiểu tử thúì, chờ người trở về sẽ xử lý người, dám khoe khoang à!
dám khoe khoang à!

Nghe tiếng vui đùa bên trong truyền đến, ngoài cửa Mặc Liên chậm rãi tựa vào trên vách tường.

Thế giới bên trong kia là hắc hướng tới, nhưng lại không ăn ý.

Tại sao hắc là người mang điềm xấu? Tại sao chỉ cần tới gần sẽ thương tổn nàng?

Như vậy không công bình.

Hắc đứng ở khách điểm lầu hai, đột nhiên một trận gió thổi đến, hắc ngẩng đầu, nhìn thấy ngã tư đường phía trước có thân ảnh quen thuộc đứng lẫn trong đám người, lạnh lùng cười với hắc.

Ánh mắt Mặc Liên ngưng tụ, lóe âm độc, thân ảnh thoáng một cái chạy tới liền trong đám người kia.

Song thân ảnh chỉ ngừng trong đám người trong chốc lát, giây tiếp theo liền biến mất.

Mặc Liên năng lực cảm giác luôn luôn mạnh mẽ, không do dự bay nhanh ra ngoài thành.

Ngoài thành trống trải, Mặc Liên liếc mắt một cái nhìn thấy phía trước

nam tử đứng bên sông nhỏ, y bào ánh vàng rực rỡ, bóng lưng thần thánh trang nghiêm, như thần không thể chạm vào.

Nhưng chỉ có hắc hiệu bề ngoài thần thánh, nhưng trái tim còn tà ác hơn ma quỷ!

Nhìn thấy thân ảnh trong chớp mắt, Mặc Liên không còn do dự, ánh chớp màu đen thoáng hiện trong tay.

Người nọ từ từ xoay người lại, hai tay vắt sau lưng, âm đạm cười với hắc "Triệt nhi, nhìn thấy ngươi như vậy, ta rất không vui."

Thiếu niên mím môi, không cần ngôn ngữ, sát khí trên người càng ngày càng thịnh!

Theo hắc tới gần, ánh mắt Tống Mịch từ từ âm trầm xuống, ánh vàng sâu trong mắt thần nhiên hiện lên một chút, Mặc Liên đột nhiên cau mày, trên lưng vô cực thiên khóa chợt buộc chặt, quấy đến suýt nát ngũ phủ lục tạng!

Tuy nhiên, ngay cả như vậy, trên người hắc sát khí cũng không chút nào giảm!

Tống Mịch lắc đầu, nói: "Ngươi giết ta thì sẽ vĩnh viễn sẽ không biết vì sao ngươi tới gần người nào đều sẽ bị thương tổn."

Nói như vậy, rõ ràng có thể khống chế được Mặc Liên so với đau đớn kia, hắc do dự một chút, dừng lại cách không xa Tống Mịch.

Tống Mịch hài lòng mỉm cười, Mặc Liên là con của hắc, hắc hiểu rõ như lòng bàn tay cách tốt nhất khống chế Mặc Liên.

"Làm, cái gì?" Mặc Liên cứng ngắc hỏi.

Trước mắt người này, tâm tình của hắn không thể bình tĩnh trở lại, khi còn nhỏ, thánh quân tự mình dạy hắn, mặc dù tàn khốc nhưng người người đều hâm mộ hắn, hắn cũng hiểu, đây là thánh quân phá lệ ân sủng.

Cho đến khi biết thánh quân là cha của hắn.

Hắn bắt đầu không hiểu, bắt đầu rất mê mang, hắn chạy đến phố phường, nghe cha con gia đình bình thường nói chuyện, ở chung cùng bọn họ một lúc không hề thấy giống nhau.

Tại sao phụ thân chỉ coi hắn là dã thú? Huấn luyện hắn vì trên người hắn có sức mạnh thần bí, có thể khiến thánh quân muốn làm gì thì làm.

Từ trong ánh mắt của hắn rất dễ dàng thấy thù oán, từ khi ánh mắt nhìn thấy ánh sáng còn trong sáng hơn so với Tống Mịch tượng tượng.

Tuy nhiên, đó cũng là vì hắn sức mạnh trong cơ thể bị vô cực thiên khóa áp chế.

Nếu không, Mặc Liên mới thực sự thuộc về thế lực hắc ám.

"Người muốn biết nguyên nhân thì giúp ta làm một việc." Tống Mịch nói.

Mặc Liên lắc đầu, rất rõ ràng quyết đoán, hắn sẽ không giúp, không muốn bị lợi dụng tiếp.

"Triệt nhiên, là ai dạy người làm trái lời phụ thân, Hoàng Bắc Nguyệt sao? Nha đầu kia rất xấu rồi."

"Không quan hệ với nàng." Mặc Liên Ngữ chậm rãi nói, nhưng biểu đạt rõ ràng.

Tống Mịch thất vọng nói: "Người không chịu giúp thì ta cũng sẽ không nói cho người biết."

Ánh mắt lạnh lẽo, Mặc Liên đột nhiên lộ ra sát khí, Tống Mịch đã sớm biết phản ứng của hắn, cười nhẹ một tiếng, ánh vàng rực rỡ như cát vàng từ trên trời giáng xuống, hắn lui từng bước, thần bí cười rộ lên.

"Triệt nhiên, tương lai có một ngày người nhất định sẽ đồng ý tới giúp ta, không ai hiểu con bằng cha mẹ, không ai hiểu rõ người hơn ta." Nói xong, thân ảnh Tống Mịch liền biến mất trong cát vàng, không thể tìm ra dấu vết.

Mặc Liên nắm chặt tay, đứng bên hồ nước, đột nhiên xa xa có tiếng thở hổn hển gọi tên hắn

"Mặc Liên! Mặc Liên!"

Giọng nói này có chút quen thuộc, Mặc Liên ngẩng đầu, nhìn lại hướng âm thanh truyền đến.

Cỏ lau bên bờ cao lớn rậm rạp, một cái thiếu nữ mặc y phục đỏ xuyên qua cỏ lau rậm rạp, chạy nhanh về chỗ hắn.

Khuôn mặt quen thuộc khiến con người Mặc Liên co rụt lại.

Hồng Liên?

Lúc gặp ả, Mặc Liên không tin vào mắt mình, hắn rõ ràng tự tay giết ả, làm sao ả vẫn sống được?

Sau một lát, Hồng Liên đã nhào tới trong ngực hắn, ôm thật chặt hắn bắt đầu khóc lớn: "Ta rốt cuộc tìm được người, Mặc Liên, ta rất nhớ người..."

Mặc Liên không hề có chút cảm tình, đẩy Hồng Liên khỏi ngực mình, nghiêng sang một bên.

"Mặc Liên?" trong mắt Hồng Liên đều là nước mắt, kinh ngạc nhìn hắn.

Ánh mắt âm lãnh nhìn ả một cái, Mặc Liên xoay người muốn chạy.

"Đừng đi!" Hồng Liên chạy đến trước mặt hắn, ngăn trở hắn, "Người không thích làm Mặc Liên, ta không gọi người Mặc Liên, Triệt nhi....."

Tay tái nhợt đột nhiên bóp chặt cổ ả, dùng sức xiết lại, suýt chặt cắt đứt cổ ả!

"Làm càn! Dám vô lễ với công chúa điện hạ!" Hắc y nhân không biết từ đâu chạy đến, đột nhiên rút đao bổ về phía bả vai Mặc Liên!

Hồng Liên mở to mắt, nhưng cổ bị bóp chặt không phát ra tiếng:
Đừng!

Mặc Liên giơ tay lên, dễ dàng nắm đoạn đao, mà tay kia cũng buông cổ Hồng Liên ra.

"Cút!" Hắn không muốn giết ả lần thứ hai, nhưng ả không cút thì hắn cũng không nường tay.

Hắc y nhân khiếp sợ nhìn đao chính mình, sắc mặt tái nhợt nhìn Mặc Liên, tim đập nhanh khủng bố, thực lực thiếu niên tái nhợt quý dị này

quá kinh khủng...

Thanh đao của hắn là dùng vàng đen chế tạo a! Nhưng thiếu niên này dễ dàng dùng hai ngón tay đã chặt đứt!

Hồng Liên ho khan vài tiếng, vội vàng đứng lên, kéo ống tay áo Mặc Liên, đau khổ cầu khẩn: "Ta tìm người lâu như vậy, tại sao người không thềm liếc ta một cái? Ta biết người chán ghét ta, nhưng người không nói một lời nào được với ta sao?"

Mặc Liên giật mạnh ống tay áo về, lạnh lùng liếc ả một cái: "Đừng tìm chết."

Hồng Liên nước mắt đổ xuống, trên mặt tinh xảo mang theo oán giận cùng không cam lòng: "Chúng ta từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm cũng không bằng người đã chết sao? Tại sao?"

"Nàng không chết." Mặc Liên âm lãnh nói.

"Đúng! Cô ta đúng là không chết, cô ta bây giờ là Bắc Nguyệt quận chúa, thê tử của Lạc Lạc Bố Cát Nhĩ, người thích cô ta như vậy, tại sao vẫn để cô ta gả cho người khác?" Hồng Liên như phát câu nói.

Những lời này nàng nhin đã lâu, mỗi lần đều muốn nói với Mặc Liên.

Hoàng Bắc Nguyệt không phải Hoàng Bắc Nguyệt trước kia, cô ta vẫn gả cho người khác, hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt có khác gì đã chết? Nàng thật cao hứng! Bởi vì ngay cả Mặc Liên cũng buông tha!

Nghe vậy, lần đầu tiên Mặc Liên nhìn ả với ánh mắt chăm chọc, nhưng rất lạnh rất lãnh đạm, giống như đối với một người xa lạ.

Đối với Mặc Liên mà nói, tất cả người không có tư cách tiến vào

trong lòng đều là người xa lạ.

Nhìn ánh mắt của hắn, Hồng Liên ngẩn ra, nàng nói sai cái gì sao? có chuyện gì nàng không biết sao?

"Triệt....." Nàng muốn bắt tay Mặc Liên một lần nữa, nhưng lại bị hắn vô tình tránh ra.

Không muốn lãng phí thời gian với ả, nếu không hắn thật sự sẽ giết người, Mặc Liên phẩy tay áo một cái, biến mất trong bụi cỏ lau rậm rạp.

Hồng Liên nhìn bụi cỏ lau trống rỗng, nghiêng răng nghiêng lợi, Mặc Liên, ta thật sự khiến người ghét như vậy sao?

"Công chúa điện hạ....." Hắc y nhân kia cúi đầu, không dám nhìn bộ dáng đờng kim Công chúa Vĩnh Ninh khóc.

"Sự tình hôm nay, không được nói cho bất kỳ ai, biết không?" Hồng Liên nói.

"Thuộc hạ rõ!" Hắc y nhân kia lập tức gật đầu, đến bảo vệ công chúa, tự nhiên biết cái gì có thể nói, cái gì không thể.

Hồng Liên xoay người đi ra ngoài, Hắc y nhân kia cũng lập tức theo sau, đi vài bước, phía trước Hồng Liên đột nhiên xoay người, trong tay một thanh kiếm sắc đột nhiên đâm vào trái tim hắc y nhân kia!

"Công, công chúa....."

"Ta chỉ tin tưởng người chết sẽ không biết nói lung tung!" Kiếm sắc khuấy đảo trong lồng ngực hắn, sau đó rút ra, máu tươi văng khắp nơi, Hắc y nhân chết không kịp ngáp.

Hồng Liên lấy một lọ thuốc bột từ nạp giới ra, đổ lên thân thể Hắc y nhân, hấn chậm rãi hóa thành một bãi máu loãng.

Làm xong hết thầy, Hồng Liên mới dùng khăn lau kiếm, hai mắt lạnh lùng liếc vào bên cạnh bụi cỏ lau nói:"Cút ra đây!"

Nghe vậy, một người mặt mày xám tro lão đảo chạy đến, cẩn thận cúi đầu, không dám nhìn Hồng Liên.

Nhìn thấy người này, Hồng Liên đưa cọt nhếch miệng, nói:"Lưu Thạch, người đi theo ta làm gì? Người vô dụng như vậy, ta căn bản không cần người!"

"Ta, ta sẽ hữu dụng." thiếu niên mặt mày xám tro này là Lưu thạch ngày đó đi theo Hồng Liên từ vách núi Địa ngục ra.

"Hừ, người có tác dụng gì? Người vô dụng đến mức ngay cả giết người ta cũng khinh thường"

Lưu thạch cắn môi, buông tôn nghiêm, nói: "Ta biết lúc Mặc Liên trở về thành Lâm Hoài mang theo một cô gái, ta tận mắt thấy"

Hồng Liên lập tức hỏi: "Nữ nhân kia là ai?"

"Ta không dám tới gần bọn họ, nhưng ta, ta sẽ tra rõ ràng!" Vừa nghe ngữ khí ả vội vã như vậy, Lưu Thạch biết chính mình sẽ không vô dụng.

Mặc dù trong lòng khổ sở, nàng quan tâm một nam nhân khiến hấn thống khổ như thế, nhưng nếu chỉ có thể được ở bên cạnh nàng, hấn cũng không oán hận.

"Được, người đi tra rõ ràng bọn họ đang ở đâu, và nữ nhân kia là ai."
Hồng Liên ném một túi kim tệ bên chân hắn "Lưu Thạch, người làm tốt chuyện này, ta sẽ cho người đi theo ta."

Lưu Thạch vội vàng gật đầu, mừng rỡ không ngừng.

Hồng Liên nhìn hắn một cái, xoay người rời đi.

Vừa đi vừa nghĩ câu Mặc Liên vừa nói, càng nghĩ càng thấy bất thường.

Mặc Liên nói Hoàng Bắc Nguyệt không chết, dường như không phải ám chỉ Bắc Nguyệt quận chúa vô dụng kia, chẳng lẽ, Hoàng Bắc Nguyệt thực sự sống chỗ ả không biết.

Liên lạc chuyện trước kia xảy ra, ánh mắt Hồng Liên càng ngày càng lạnh.

Lúc đầu ả đã sớm hoài nghi người tên Hí Thiên giúp Bắc Nguyệt quận chúa điều trị hai mắt, đáng tiếc không có cách nào nhìn thấy cô ta, hiện tại vừa nghĩ, Hí Thiên không phải là Hoàng Bắc Nguyệt năm đó ở Nước Nam Dục dùng tên giả sao?

Còn có trước hôn lễ của Bắc Nguyệt quận chúa, hoa hồng quý dị rơi từ trên trời xuống được truyền là thần tích, căn bản là có người cố gắng tạo ra! Ai mới có thể hao tổn tâm cơ giúp Bắc Nguyệt quận chúa như vậy?

Hiện tại Mặc Liên mang theo phụ nữ thần bí trở về Thành Lâm Hoài.....

Hoàng Bắc Nguyệt, nếu như người thật sự chưa chết thì lúc này ta nhất định sẽ không bỏ qua người!

Hồng Liên đi ra ngoài bụi lau, cách đó không xa chính là khu sân bắn của Hoàng gia Nước Nam Dục, gần đây Hoàng thượng đều xử lý triều chánh ở chỗ này, dẫn theo không ít người trong cung đến.

Hoàng hậu cũng tới, vì vậy ả cũng cùng đi đến.

Hoàng thượng cũng không có nhiều hảo cảm với nữ nhi vừa mất mà lại có được như ả, một trong những nguyên nhân là vì ả có dung mạo tương tự Bắc Nguyệt quận chúa.

Ở trong lòng hấn, Bắc Nguyệt quận chúa là độc nhất vô nhị, không ai có thể thay thế, bởi vậy từ lúc hồi cung đến nay, Hoàng thượng cũng không triệu kiến ả lần nào.

Hoàng hậu lại càng bởi vì ả quá giống Huệ Văn trưởng công chúa đã mất mà không thân cận ả.

Chiến Dã lại càng không cần phải nói, ả ngày xưa với thân phận Hồng Liên gây ra không ít chuyện, Chiến Dã ngoài chán ghét ra cũng không có bất cứ cảm tình nào.

Các nô tài nhìn thấy các chủ tử đều thái độ như vậy nên cũng chẳng có sắc mặt tốt với ả.

Mà nực cười chính là trong cả hoàng tộc Nước Nam Dục, duy nhất đối xử không tệ với ả lại là Bắc Nguyệt quận chúa.

Tuy lý do chủ yếu là vì Bắc Nguyệt quận chúa bản tính mềm yếu thiện lương, đối xử với ai cũng vậy, nhưng ngẫu nhiên quan tâm cũng khiến Hồng Liên có một cảm giác mờ lung là người một nhà.

Vừa rồi cảm giác được khí tức Mặc Liên nên lặng lẽ chạy khỏi khu

vực săn bắn, hiện tại cũng chỉ có thể len lén chạy trở về.

Hoàng thượng gần đây tinh thần rất kém cỏi, tới đây cũng chỉ có thể nhìn các vị hoàng tử hoàng tôn ở khu vực săn bắn bày ra tư thế oai hùng, còn hẳn cùng tần phi nghỉ tạm trên khán đài và tán dóc.

Phần lớn chuyện triều chính đều giao cho thái tử Chiến Dã.

Nhưng hai ngày trước, Chiến Dã đột nhiên biến mất, không nói cho bất kỳ ai biết hẳn đi đâu.

Chuyện này hoàng hậu cùng một ít đại thần ủng hộ thái tử lo lắng, tin tức này bị bọn họ lén gạt đi, ngay cả Hoàng thượng cũng không biết.

Hoàng thượng sa vào tửu sắc, không chú ý tới thân thể chính mình, sức khỏe ngày càng sa sút, mắt thấy hẳn dần dần buông quyền, giao cho thái tử Chiến Dã, lúc này đúng là thời cơ tốt nhất, nhưng thái tử điện hạ biến mất...

Nghi phi cùng Kính vương nhìn chăm chăm tới! Hoàng thượng nhiều con nối dõi như vậy, ai cũng mơ ước ngôi vị hoàng đế, giờ phút này để lộ một ít tin tức, tất cả cũng sẽ gặp nạn.

Hồng Liên thân thủ lợi hại, không kinh động bất kỳ kẻ nào trong bãi săn, đi lên khán đài, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Nghi phi ở bên người hoàng hậu nói gì đó, sắc mặt hoàng hậu rất khó coi.

Ả vội vã đi qua, chưa tới gần chỉ nghe Nghi phi thờn khắc đó cao giọng nói: "Thái tử điện hạ còn không đăng cơ đã bận rộn như thế, hôm nay Hoàng thượng hiếm khi vui vẻ mà cũng không đi ra bộc lộ tài năng."

Hoàng thượng quay đầu nói: "Đúng vậy, vài ngày không gặp Chiến

Dã, gọi hần đến đây đi".

"Hoàng thượng, ngài không phải không biết, tính tình Chiến Dã cho tới bây giờ cũng không thích những hoạt động này, hần giờ phút này sợ rằng ở trong quân, sẽ thỉnh an Hoàng thượng sau."

Hoàng hậu dịu dàng nói, Nghi phi vừa nghe liền cười nói: "Trong số những Hoàng hoàng tử của hoàng thượng, thái tử điện hạ thông minh cần mẫn nhất, biết tạo uy vọng trong quân, mượn lòng người."

Lời này có ý khác, ai nghe cũng cảm nhận được ý vị trong đó.

Hai tay Hoàng thượng hợp lại trong tay áo bào rộng thùng thình, nhắm nửa con mắt không mở miệng, thiên uy khó dò, không ai biết Hoàng thượng đang suy nghĩ cái gì.

Hoàng hậu cắn môi, thầm hận Nghi phi nhân cơ hội đến chia rẽ, nữ nhân này...

"Nghi phi nương nương nói rất đúng, hoàng huynh từ nhỏ kiên định cố gắng hơn so với người khác, điều này quá rõ ràng, cũng không hề khoa trương, nhưng Kính vương điện hạ nghe nói ngày hôm trước bởi vì một ca cơ mà cùng Nhị công tử của gia tộc Bồ Cát Nhĩ náo loạn một hồi, đã thương người khác."

Giọng nói thanh thúy của Hồng Liên đột nhiên vang lên, không biết khi nào ả đã đứng ở phía sau Nghi phi, vừa cất tiếng đã dọa Nghi phi sợ đến mức hô nhỏ một tiếng.

Nhìn thấy bà ta phản ứng như thế, Hồng Liên cười lạnh: "Hồng Liên luôn luôn ngậy thơ với chính sự, nhưng hiện tại Nước Bắc Diệu bắt đầu như hổ rình mồi, Kính vương điện hạ sau lưng đắc tội với gia tộc Bồ Cát Nhĩ, thật không thỏa đáng?"

Chương 113: Thiên hạ chia làm bốn 4

Sắc mặt Nghi phi rất khó coi, hoàng hậu liếc Hồng Liên một cái, sắc mặt thoáng hoà hoãn.

Hoàng thượng mở to mắt nói: "Kì Thái gần đây khiến Trẫm rất thất vọng, truyền lệnh để hấn đi biên quan, không có lệnh của Trẫm cũng đừng trở về."

"Hoàng thượng!" Nghi phi cực kỳ hoảng sợ, nàng chỉ có một đứa con trai này a!

Hồng Liên cười lạnh, Nghi phi cùng Kính vương không đủ hiểu chuyện, Hoàng thượng sủng ái Bắc Nguyệt quận chúa như vậy, mà hiện tại Bắc Nguyệt quận chúa gả cho Lạc Lạc, lấy tâm tư của hoàng thượng, tự nhiên thiên vị giúp đỡ Bắc Nguyệt quận chúa.

Ở trong lòng Hoàng thượng, tất cả con trai con gái cộng lại cũng không bằng một phần của Bắc Nguyệt quận chúa.

Bây giờ bọn họ còn dám đắc tội với Gia tộc Bồ Cát Nhĩ chẳng khác gì muốn chết sao?

Hoàng thượng mất hứng, lạnh lùng vung tay lên, không để ý tới Nghi phi, để cung nhân dìu đỡ trở về hành cung nghỉ ngơi.

Trước khi đi Nghi phi trừng mắt Hồng Liên một cái, vừa tức vừa giận rời đi.

"Người thật thông minh." Hoàng hậu thản nhiên nói một câu.

"Bà ta coi thường mẫu hậu cùng hoàng huynh, chính là coi thường ta, ta sao có thể ngồi yên không can thiệp?" Hồng Liên cười nói.

Nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của ả, hoàng hậu ngẩn ra, không muốn nhìn khuôn mặt, nhưng trong lòng vì quan hệ huyết thống mà có chút động dung.

Bà biết bà đối xử với Hồng Liên cũng không tốt, Chiến Dã cũng như thế, chính vì vậy nên trong lòng mới khó chịu như bị dày vò.

"Mẫu hậu, người lo lắng hoàng huynh phải không?" Nhìn thấy hoàng hậu đầy vẻ lo lắng, Hồng Liên liền hỏi.

Chuyện của Chiến Dã, Hồng Liên cũng biết.

Hoàng hậu thở dài một tiếng: "Không biết hắn đi đâu, không nói một tiếng đã không thấy tăm hơi..."

"Mẫu hậu đừng lo lắng, ta đi tìm hoàng huynh, nhất định đem hắn trở về."

Hoàng hậu bất ngờ nhìn Hồng Liên, hồi lâu mới tiêu tan một ít áy náy trong lòng, kéo tay Hồng Liên cầm chặt "Đứa trẻ ngoan."

Hồng Liên hạ mắt cười cười, buông tay hoàng hậu ra, xoay người rời đi.

Vừa xoay người, nụ cười dần dần lạnh.

Đứa trẻ ngoan... lần đầu tiên có người nói nàng "tốt", đáng tiếc nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sau giờ Ngọ, ánh chiều tà đọng ngoài cửa sổ, từng ánh hào quang mê ly chiếu trên nóc nhà.

Hai bóng người một trước một sau đi tới khách sạn Vân Lai trong thành, quần áo đẹp đẽ quý giá, bởi vậy đi vào khách điểm, tiểu nhị rất nhiệt tình nghênh đón.

"Hai vị khách quan muốn ở trọ hay ăn cơm?"

Cô gái đi phía trước ném một kim tệ cho tiểu nhị nói: "Trong phòng khách lầu hai có vị khách nhân hẹn gặp, chúng ta tới tìm hẩn."

Tiểu nhị nhận kim tệ, sửng sốt một chút, lúc ngẩng đầu thì hai vị khách nhân đã lên lầu hai.

"Khách quan, để tiểu nhân thông báo một tiếng trước đi!"

"Không cần." trong một gian phòng khách lầu hai có một thiếu niên tóc vàng đẩy cửa ra, thản nhiên nói một câu với tiểu nhị. Tiểu nhị sửng sốt, dường như chưa từng thấy vị khách nhân này a?

Thiếu niên tuấn mỹ tóc vàng nói với một nam một nữ: "Chủ nhân ở bên trong, mời vào."

Ở Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp rất ít thấy người xinh đẹp tóc vàng, ánh vàng rực rỡ không hề có màu sắc hỗn tạp, da thịt trắng nõn, thiếu niên này thật đúng là tuấn tú đáng yêu.

Cô gái kia hai mắt nhìn hẩn khá lâu, Tiểu Hồ thấy thế cười tươi với nàng, lộ ra nụ cười đẹp mắt, lộ ra hai răng Tiểu Hồ.

Đẩy cửa phòng khách đi vào, trong phòng sáng trưng, Hoàng Bắc

Nguyệt pha trà ở trong phòng, trà hương bốn phía, cả phòng tràn ngập hương trà khiến kẻ khác ngửi mà vui vẻ thoải mái.

"Trà ngon!" Nam tử kia hít sâu một hương trà thơm mà khen.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nói: "Trà thô tục thô, tại hạ không có đồ vật gì chiêu đãi, để Mạnh Kỳ Thiên các hạ chê cười."

"Nếu dùng Tử Linh thảo trà vẫn nói là thô trà thì trên đời này cái gì mới là trà thượng hạng đây?" Mạnh Kỳ Thiên không khách khí ngồi xuống, tiếp nhận một ly trà nàng đưa.

Trên đĩa, trong chén bạch ngọc hiện ra nước trà màu tím, thông thấu không tỳ vết, giống như một bảo vật tốt nhất.

Tử Linh thảo là một loại linh thảo thuộc tính băng, quý hiếm khó tìm, không có tác dụng với bất cứ ngoại thương gì, tuy nhiên hiệu quả vô cùng tốt đối với nội thương, đặc biệt là người tích tụ nội tâm thì Tử Linh thảo có trợ giúp rất lớn.

Trong nạp giới của Quân Ly đều là thứ tốt, nàng đánh cướp một phen, thật sự là được một số thứ tốt.

Tiểu Hồ mang đệm đến để khách nhân ngồi vây quanh bàn trà, hẳn thì ngồi ở bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt, ân cần bưng một ly trà cho thiên đại Đông nhi.

"Các hạ ra tay hào phóng, Tử Linh thảo nghe nói đã sớm tuyệt tích trên thế gian." Thiên đại Đông nhi đang cầm chén trà, mặt vẫn lãnh, bộ dáng thật không dễ ứng phó.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu pha trà, nghe vậy cười: "Có chút đồ vật, mặc dù thế gian tuyệt tích cũng không có nghĩa không tồn tại."

Nhận thấy trong lời nói của nàng có chuyện, thiên đại Đông nhi muốn hỏi, nhưng Mạnh Kỳ Thiên lại cười nói: "Mấy ngày không gặp, các hạ tựa hồ lĩnh ngộ rất nhiều a."

"Nhân sinh trên đời, cũng không thể cố thủ không tiến, phải đi về phía trước nhìn thôi." Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, gương mặt không phấn son trắng trong thuần khiết tốt đẹp, ánh mắt càng trong suốt không gợn sóng, nhưng lại tinh táo khiếp người, sức quan sát rõ ràng kinh người.

"Không biết các hạ lĩnh ngộ cái gì, mới có thể phát tin tức cho chúng ta?" Mạnh Kỳ Thiên cười hỏi.

Uống một ngụm trà Tử Linh thảo, lục phủ ngũ tạng như được gột rửa, hết sức thoải mái.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Ma thú xuất thế, thiên hạ rung chuyển, từ nay về sau, Trên Đại lục Tạp Nhĩ Tháp gặp phải bốn thế lực cường đại: Nước Nam Dục cùng vương lệnh lính đánh thuê trong thiên hạ, Thành Tu La sâu xa thâm hậu Nước Bắc Diệu, Quân Ly cùng Yểm là thế lực hắc ám, cùng với các hạ cầm đầu Điện Quang Diệu."

"Điện Quang Diệu an phận ở một góc, chưa nói tới thế lực lớn." Mạnh Kỳ Thiên thản nhiên lắc đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Chân chính an phận một góc, không tranh sự đời chính là Tư U Cảnh, các hạ dám nói không có hùng tâm tranh thiên hạ?"

Mạnh Kỳ Thiên nhú mày, sâu kín chấp nhận cười nói: "Ở trong ánh mắt của người cũng không giấu được gì."

"Người có Mặc Liên, thiên hạ này tự nhiên có một phần của người."

Mạnh Kỳ Thiên cười khổ: "Người nói móc ta sao, Mặc Liên tuy là người của Điện Quang Diệu, nhưng muốn hắn thực sự trung thành thì nói dễ hơn làm?"

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, đôi mắt đen nhánh dưới lông mi dày rậm cong vút, khiến người ta nhìn không thấu ánh sáng trong ánh mắt của nàng.

Ánh mắt Thiên đại Đông nhi qua lại nhìn hai người này, ở chỗ này đàm luận Mặc Liên có ích lợi gì? Nàng càng không rõ là tại sao Mạnh Kỳ Thiên muốn lén gặp nữ nhân này?

Xem ra, giao tình của bọn họ rất không bình thường a!

"Các người bàn luận đi, ta đi ra ngoài một chút." Thiên đại Đông nhi đứng lên, nàng thật sự không thích loại hào khí nói chuyện này.

Mạnh Kỳ Thiên không ngăn cản, nàng đi thì dễ nói chuyện hơn nhiều.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu với Tiểu Hồ, cũng để hắn theo ra ngoài.

Chỉ còn lại hai người, Mạnh Kỳ Thiên mới mở lòng nói: "Trong lòng Mặc Liên chỉ có người, chỉ người mới có thể khiến hắn trung thành."

"Đó là lúc hắn có thể khống chế chính mình." Hoàng Bắc Nguyệt thờ dãi "Huống hồ, ta không hy vọng bất kỳ ai lợi dụng hắn."

"Ta cũng không muốn lợi dụng hắn." Mạnh Kỳ Thiên nói "Nhưng hôm nay bốn phần thiên hạ, ta và người không nói đến, ba người Phong Liên Dục, Quân Ly, Yểm đều đáng sợ, người không thể không biết."

Chương 114: Thiên hạ chia làm bốn 5

Đối phó một người được, nhưng cả ba thì nếu ta và người không liên minh thì chỉ có từng người bị đánh tan."

"Phân tích rất đúng!" Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu.

Mạnh Kỳ Thiên nói:"Cho nên điểm mấu chốt là ở Mặc Liên, cũng có thể nói, nằm ở người có chịu tiếp nhận tấm chân tình của hắn hay không?."

Động tác châm trà của Hoàng Bắc Nguyệt dừng một chút, sợ run trong cốc lát, bông ấm trà nói "Mạnh Kỳ Thiên, người biết Mặc Liên là hạng người gì không?"

"Ta chỉ biết chỉ cần người nói, hắn đều nghe."

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu: "Người không biết, nếu như người cho hắn một chút hy vọng, hắn sẽ vẫn ôm cái hy vọng này, như thiêu thân lao vào lửa, dù không thể thực hiện, hắn cũng không chịu buông tay."

Mạnh Kỳ Thiên ngẩn ra, chưa bao giờ biết, hiểu rõ Mặc Liên nhất lại là Hoàng Bắc Nguyệt.

"Vậy người không thể để hắn vĩnh viễn ôm hy vọng này sao?"

"Người có ý gì?"

Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười: "Ý của ta rất đơn giản, người đã quyết liệt

cùng Phong Liên Dực, có thể tiếp nhận Mặc Liên....."

"Ha ha ha..." Hoàng Bắc Nguyệt cười ra tiếng "Mạnh Kỳ Thiên, người thông minh một đời, không ngờ ở tình yêu lại ngu như vậy! Tình yêu không phải tùy tiện liền có thể chuyển dời đến người khác."

Mạnh Kỳ Thiên nhíu mày, hắn quả thật không nghiên cứu tình yêu bao giờ, thứ này, cổ nhân nói: nó là mẶc tràng độc dược, vũ khí sắc bén giết người, không chạm được.

Sau khi nhìn thấy Mặc Liên, hắn càng kiên trì tin tưởng, quả thật là giết người vô hình, thật đáng sợ.

Hắn bất đắc dĩ nói: "Xem ra, chúng ta chỉ có thể từng người tự chiến."

"Cũng không nhất định." Hoàng Bắc Nguyệt chống cằm "Mặc dù ta không muốn đối địch cùng bọn họ, tuy nhiên tình huống hiện tại đã không thể thay đổi, tuy nhiên ít nhất bây giờ ta còn một lựa chọn, đó chính là không đối địch cùng Mặc Liên."

"A?" Mạnh Kỳ Thiên sáng mắt lên, "Người nghĩ được cách gì tốt?".

"Không có cách nào, tuy nhiên ta và người lập ước hẹn quân tử, bất cứ phương nào gặp nạn cũng không khoanh tay đứng nhìn!"

"Cái kế ước này rõ ràng ta bị thiệt a!" Mạnh Kỳ Thiên cười khổ "Mặc Liên khẳng định sẽ giúp người, còn ta thì không có vương bài."

"Đông Lăng nhà chúng ta ở trên tay người, còn không tính vương bài sao?" Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn "Hướng hồ, ta mặc dù không thích người đối trá như thế, nhưng Mặc Liên là bằng hữu của ta, hắn gặp nạn, ta tuyệt sẽ không khoanh tay đứng nhìn!"

"Như thế rất tốt, muốn lấy máu lập kế ước không?"

Hoàng Bắc Nguyệt cười hắc hắc: "Mạnh Kỳ Thiên, người như người cho dù có kế ước, ta cũng biết vô dụng đối với người."

Người thông minh luôn biết chỗ trống trong kế ước, cho nên lập kế ước chỉ là thủ đoạn bảo vệ mà một kẻ ngốc tự an ủi mà thôi.

Mạnh Kỳ Thiên cũng cười nói: "Ta cũng muốn nói với người câu như thế."

Hai người không hẹn mà cùng cười rộ lên, lấy trà thay rượu, cạn một chén.

Ở ngã tư đường náo nhiệt trong Thành Lâm Hoài.

Mặc Liên từ ngoài thành trở về, trên đường thấy rao bán mặt nạ, nghĩ đến Hoàng Bắc Nguyệt tiều tụy trong khách điếm liền không nhịn được dừng lại, mua một mặt nạ thư sinh trông rất sống động muốn mang về để nàng vui một chút.

"Người trộm đồ vật đúng không? Tiểu khát cái! Không có tiền thì rút! Dám ăn cắp, ta tống người đi quan phủ!"

Phía trước một hàng bán bánh nướng rong, người bán hàng nhéo một tiểu cô nương gầy yếu, lớn tiếng ồn ào.

Tiểu cô nương sợ đến mức oa oa khóc lớn, người qua đường chỉ chỉ trỏ trỏ, có đồng tình, cũng có chửi rủa.

Ánh mắt Mặc Liên thâm sâu hơn, đột nhiên đi tới trước mặt người bán hàng rong, xoay bắt tay hắn, tách tiểu cô nương lại đây.

"Người này..." Người bán hàng rong vừa há mồm muốn mắng, đột nhiên một kim tệ rơi vào trong lòng bàn tay hắn, nhất thời ánh mắt sáng lên, "Khách quan, này, tiền này nhiều quá?"

"Không nên, khinh người." Mặc Liên nhìn không thèm liếc người bán hàng rong một cái liền xoay người đi.

"Đại ca ca, cảm ơn người." Tiểu cô nương kia được cứu vẫn kéo tay áo hắn, vừa khóc vừa đi theo hắn.

Mặc Liên mấy lần bỏ qua cô ta, cô ta vẫn bám riết không tha lại bắt được hắn.

Rơi vào đường cùng, Mặc Liên liền nhớ lại lúc lần đầu tiên nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, sau khi nàng giúp hắn, hắn cũng bám riết theo sát nàng, lúc ấy nàng nhất định cảm giác rất phiền.

Tựa như hắn hiện tại vậy.

Lúc nghĩ như vậy, trái tim Mặc Liên đột nhiên mềm mại vài phần, đi tới chỗ ít người liền xoay người, đưa tiền trên người cho tiểu cô nương kia, sau đó đẩy nàng một chút để nàng đi.

Nhìn nửa túi tiền trong tay, tiểu cô nương hút cái mũi, ngẩng đầu: "Đại ca ca, thật nhiều tiền ta dùng không hết, ta chỉ đói bụng, người không thể mua bánh nướng cho ta à?"

Mặc Liên đẩy nàng ra, ý là: Cho người tiền, tự người đi mua đi!

Tiểu cô nương kia nghiêng đầu nhìn hắn chốc lát, đột nhiên hô: "Mặc Liên!"

Bước chân ngẩn ra, Mặc Liên quay đầu lại, có người quen hẳn? Hơn nữa bộ dáng rất quen thuộc...

Chưa kịp nghĩ thông suốt, tiểu cô nương kia đã như chim nhỏ vui sướng nhào tới, ôm cổ hẳn cười ha ha: "Mặc Liên Mặc Liên! Người thật tốt quá! Ta rất cuộc tìm được người quen"

Mặc Liên kéo hồi lâu cũng không kéo được kẻ như bạch tuộc này, vừa do dự không thể đánh nàng, nhưng nàng đề nát mặt nạ mà hẳn mua cho Nguyệt nên rất khó chịu.

"Người, người nào?"

"Ta là Chi Chi a!"

Mặc Liên choáng váng, Chi... Chi?.

"Đúng đúng!" Chi Chi dùng sức gật đầu "Lâu như vậy không thấy người, người rất nhớ ta đúng không?"

Mặc Liên trực tiếp xách nàng xuống, đẩy ra một chút, hẳn giao tình không tồi với Chi Chi. Lúc Chi Chi là chức mộng thú thường xuyên ở cùng hẳn.

Vừa rời cảm giác được khí tức quen thuộc cho nên mới không ra tay với Chi Chi.

Nhìn tiểu cô nương mắt ngọc mày ngài, vui vẻ động lòng người trước mắt, khác xa Chi Chi trong trí nhớ... Muốn hẳn tiếp nhận tiểu đồng bọn ngày xưa đột nhiên biến thành tiểu cô nương này thì có chút khó khăn.

"Mặc Liên, người đi đâu vậy? Chờ ta a!" Nhìn thấy Mặc Liên đột

nhiên xoay người đi, Chi Chi vội vàng đuổi theo.

Mặc Liên đi rất nhanh, Chi Chi liền chạy theo phía sau "Người có gặp Nguyệt nhi tỷ tỷ a? Ta chạy đến là vì tìm nàng."

Mặc Liên vừa đi vừa lắc đầu.

"Người gạt người!" Chi Chi trống quai hàm nói "Người mua mặt người làm gì?"

"Ta, chính mình chơi đùa." Mặc Liên nhanh tay giấu mặt nạ người vào trong nạp giới.

Chi Chi cười "Khì khì" một tiếng "Chính người mới không mua mặt người chơi đùa! Ta biết rồi, người nhất định là đưa cho Nguyệt nhi tỷ tỷ đúng không? Người biết nàng ở đâu, mau dẫn ta đi!"

Mặc Liên âm thầm giận bị nàng nhìn thấu ý đồ mình, trong lòng không hài lòng, tuy nhiên Chi Chi luôn luôn không sợ hãi, đuổi theo kéo cánh tay của hắn "Mang ta đi, mang ta đi, mang ta đi, mang ta đi mà!"

Trình độ dính người như kẹo cao su, Mặc Liên xa xa không phải là đối thủ, chỉ cảm thấy như cơn ác mộng không tránh thoát, rơi vào đường cùng đành phải gật đầu đồng ý.

"Thật tốt quá! Mặc Liên Mặc Liên, chúng ta đi mua bánh nướng trước đi!" Chi Chi rõ ràng chiếm được lợi thế vẫn còn ra vẻ, chỉ cần hắn lắc đầu lập tức thi triển quần công vô địch, hắn căn bản vô lực chống đỡ.

Đoạn đường bị "bắt nạt" trở lại khách điểm, Chi Chi tự nhiên là thắng lợi trở về, đáng Thượng Mặc Cho Cho Liên vừa nhìn thấy cửa khách điểm vội vàng chạy như điên vào, nửa giây cũng không dám trì hoãn.

Trong sân khách điểm, Mặc Liên vừa vào liền nhìn thấy thiên đại Đông nhi, bước chân dừng lại, ánh mắt đông lạnh.

Phía sau Chi Chi theo sát bước chân, đầu đánh vào lưng cứng rắn của Mặc Liên, "Bộp" một tiếng ngã trên mặt đất, hốc mắt lập tức đỏ.

thiếu niên tóc vàng bên cạnh Thiên đại Đông nhi xoay người liếc nhìn bên này, ánh mắt vượt qua Mặc Liên, nhìn thấy Chi Chi ngồi dưới đất thì giật mình.

"U u..... người cố ý!" Chi Chi rịn ra hai giọt nước mắt, kéo quần áo Mặc Liên khóc lóc kể lể.

Mặc Liên như kỳ tích không tức giận, chỉ xoay người nâng Chi Chi dậy, dùng ống tay áo vụng về lau nước mắt cho nàng.

Cử động này làm thiên đại Đông nhi cả kinh mở to hai mắt, nhìn Mặc Liên như nhìn quái vật.

"Mặc Liên?" Thiên đại Đông nhi nghi hoặc hỏi, "Cô ta là.."

Mặc Liên chưa trả lời, chỉ ngẩng đầu, nhìn về phía phòng lầu hai, từ nguyên khí dao động, hẳn biết Mạnh Kỳ Thiên cũng tới.

Sắc mặt có chút âm trầm khiến người ta sợ hãi, thiên đại Đông nhi hít sâu một hơi.

"Đông Lăng tử tử!" Chi Chi chỉ khóc hai tiếng mà thôi, bị Mặc Liên nâng dậy thì nín, đầu tiên nhìn thấy thiên đại Đông nhi thì ngẩn ra, lập tức khi trí nhớ hiện ra, lập tức vui mừng lẫn sợ hãi hô to.

Thiên đại Đông nhi nhìn nữ hài tử xa lạ này, ánh mắt có chút khác

thường.

Trên đời này, người vẫn gọi nàng là "Đông Lăng" hình như không nhiều lắm.

Nhưng nàng chưa từng gặp tiểu cô nương này.

Chương 1115: Miền Nam phong hầu 1

Nghe Chi Chi mở miệng gọi "Đông Lăng" trong nháy mắt, Tiểu Hồ đang ngẩn ngơ liền lập tức khôi phục, vội vàng bước tới chỗ Chi Chi để nàng đừng nói lung tung.

Song, tốc độ Chi Chi lại nhanh hơn hẳn nhiều, nàng vui vẻ nói: "Đông Lăng tỷ tỷ, ta là Chi Chi a!"

Nàng từ lúc khôi phục hình thái loài người thì những người trước kia cũng không nhận ra nàng!

Nghe nàng tự giới thiệu, Tiểu Hồ vỗ đầu thầm hô: Không xong!

Thiên đại Đông nhi ngay người.

Mà lúc này, Mạnh Kỳ Thiên ở trong phòng khách điếm cười hỏi: "Người vẫn định giấu thân phận với Đông nhi sao?"

Hai người uống trà, hàn huyên hồi lâu thời thế thiên hạ, bọn họ đều là người thông minh, sức quan sát kinh người, nói chuyện thâm sâu, ánh mắt độc đáo, trò chuyện hết sức khoái trá.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên đóng cửa sổ, nghe vậy cười cười, đột nhiên quay đầu nhìn một màn trong sân mà sửng sốt.

"Có vẻ như không giấu được nữa."

Đang nói, thiên đại Đông nhi đứng trong sân đưa lưng về phía nàng

đột nhiên quay đầu, nhìn nàng đứng ở bên cửa sổ, ánh mắt mấy lần biến ảo, cuối cùng rốt cuộc bình tĩnh.

Chi Chi ngẩng đầu nhìn thấy nàng, vội vàng vẫy vẫy tay hô to: "Nguyệt nhi tử tử!"

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười với Chi Chi, phía sau Mạnh Kỳ Thiên đi tới, nhìn tình cảnh bên ngoài cũng cười: "Vừa hay, đang không biết nên nói thế nào."

"Ngươi dễ dãi thật." Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, Chi Chi chạy vội từ sân lên lầu, đẩy cửa phòng nhào vào.

"Chủ nhân! Ta rất nhớ ngươi a!"

Hoàng Bắc Nguyệt ôm nàng, vỗ vỗ lưng hỏi "Người chạy ra khỏi Tư U Cảnh thế nào vậy"

Chi Chi ngẩng đầu, bĩu môi nói: "Ta không thích làm vương tử, ta thích làm Chi Chi!"

"Vậy phụ vương ngươi..."

"Ta thấy phụ vương cùng Tống Mịch qua lại, Tống Mịch là người xấu, phụ vương cũng là người xấu!"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, biết Chi Chi tuyệt đối sẽ không nói dối, Dạ Vương là phụ thân của nàng, mặc dù hiện tại mới quen biết nhau, nhưng vẫn thấy được Chi Chi rất thích phụ thân kia.

Nghe vậy, những người còn lại trong phòng cũng chấn động, hiển nhiên không ngờ Tư U Cảnh luôn luôn không tranh sự đời lại qua lại cùng thánh quân đời trước của Điện Quang Diệu.

"Chi Chi, người thật sự tận mắt thấy sao?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi, Dạ Vương trong ấn tượng của nàng không phải loại người như vậy.

"Thấy rõ ràng" Chi Chi vội vã gật đầu "Ta len lén trốn ở bên ngoài, sau Tống Mịch phát hiện, ta sợ nên lạng lẽ chạy trốn!"

Sắc mặt, Hoàng Bắc Nguyệt chột nghiêm túc, nói với Mạnh Kỳ Thiên: "Ta tưởng sau khi chúng ta kết minh thì Đại lục Tạt Nhĩ Tháp từ bốn phần biến thành ba phần, hiện tại xem ra vẫn là bốn phần a!"

"Tống Mịch cùng Dạ Vương Tiêu Lan..." Mạnh Kỳ Thiên cau mày "Hai người này cộng lại, thật sự là một tổ hợp quý dị a, họ cũng am hiểu hành động trong bóng tối, ta thấy lúc này chủ yếu là Tư U Cảnh muốn trọng chấn uy danh, quật khởi một lần nữa Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp."

"Muốn quật khởi đâu dễ thế?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, có Chi Chi ở đây không nên nói nhiều, dù sao Dạ Vương cũng là phụ thân nàng, bởi vậy đề tài vừa chuyển, nói: "Nến Đỏ mang Chiến Dã ra khỏi Rừng rậm Phù Quang chắc là đã đến Nước Nam Dục, Tiểu Hồ, người đi tìm hiểu hành tung Nến Đỏ một chút."

Tiểu Hồ gật đầu, liếc Chi Chi một cái, xoay người đi ra ngoài, Chi Chi cắn ngón tay do dự một chút, thấp giọng nói: "Ta cũng theo Tiểu Hồ"

"Đi thôi." trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt ý cười càng sâu, cổ vũ vỗ vỗ bả vai Chi Chi.

Hai Tiểu bằng hữu ngây thơ bị đuổi khéo, Thiên đại Đông nhi đột nhiên nói: "Thánh quân lần này đến đây có phải vì kết minh với nàng đúng không?"

Mạnh Kỳ Thiên cười không nói, Mặc Liên giật mình, lập tức trong mắt dần dần lộ ra tí vui mừng.

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên hỏi: "Điện Quang Diệu kết minh cùng ta, chẳng lẽ có gì không ổn sao?"

Thiên đại Đông nhi cười lạnh, trực tiếp nói: "Kết minh cùng một người không thủ tín, ta không tin có hiệu quả gì!"

Vừa dứt lời, Mặc Liên chọt ra tay, nhanh như tia chớp đánh thẳng vào yếu huyệt trên thân thể Đông nhi!

Hoàng Bắc Nguyệt thấy thế, đột nhiên bắn về phía trước, trên bàn chén trà vỡ nát, nàng bắt được tay Mặc Liên, tay kia đẩy thiên đại Đông nhi ra.

"Đừng đụng vào ta!" Thiên đại Đông nhi điên cuồng hô to, một chưởng đánh mạnh vào vai Hoàng Bắc Nguyệt.

"Đông nhi!" Mạnh Kỳ Thiên sợ ngây người, vội vàng đè lại bả vai, thiên đại Đông nhi, ngăn nàng nổi điên lần nữa.

Mặc Liên tiếp được Hoàng Bắc Nguyệt ngã xuống phía sau, trong mắt thoáng hiện sắc lạnh, sát khí tỏa ra làm đóng băng không khí chung quanh.

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, hoàn hảo chính mình sớm chuẩn bị, lấy nguyên khí bảo hộ thân thể, nếu không, một chưởng điên cuồng của thiên đại Đông nhi kiểu gì cũng khiến nàng nội thương học máu!

Nhưng dù không bị nội thương, một chưởng kia cũng làm nàng đau đến xuýt xoa

Mặc Liên thấy vậy đau lòng, hấn không nỡ thương tổn nàng, lại càng không muốn thấy có người thương tổn nàng!

Nhìn trong ánh mắt Mặc Liên sát khí khủng bố, thiên đại Đông nhi cười lạnh lên tiếng: "Một chưởng này ta đánh không hề hối hận! Nếu quay trở lại ta sẽ xuống tay ác hơn!"

Hoàng Bắc Nguyệt đề lại Mặc Liên xúc động, nói: "Một chưởng này ta tiếp cũng không hối hận, tuy nhiên nếu quay trở lại thì ngươi cũng không có cơ hội như vậy!"

Thiên đại Đông nhi trừng mắt nhìn nàng, hai mắt đỏ bừng "Ngươi không phải biến mất sao? trở về làm gì?"

"Ta có chuyện ta muốn làm, không cần ngươi quan tâm."

"Ha ha ha..." Thiên đại Đông nhi cuồng tiếu "Hóa ra chỉ có chuyện của mình, ngươi làm gì không cần ta bận tâm, ta là cái gì chứ? Nhiều năm như vậy ta nên sớm nhìn thấu! Là ta ngu ngốc, hết lần này đến lần khác tin tưởng ngươi, hiện tại ta hiểu rồi, sau này không thể nữa!"

Nàng đứng lên, lão đảo chạy ra.

Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nhìn bóng lưng của nàng, không lên tiếng ngăn cản.

Mạnh Kỳ Thiên thở dài "Đông nhi khổ sở thương tâm khi thấy ngươi đã không trở về, hiện tại đột nhiên biết ngươi vẫn còn sống, khó tránh khỏi kích động."

"Ta hiểu cô ấy hơn ngươi." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, suy

nghe một chút cười nói "Cô ấy sẽ sớm suy nghĩ cẩn thận lại, người mà cô ấy phải trung thành bảo vệ là Bắc Nguyệt quận chúa, mà ta không phải là Bắc Nguyệt quận chúa, cô ấy không thể coi ta thành người khác mà định tội ta được."

Mạnh Kỳ Thiên nhíu mày, cười nói: "Vấn đề này người hiểu rõ thật."

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, biết lời của hắn là ý gì, không muốn đàm luận nói: "Đừng nói nhảm, chuyện Tống Mịch cùng Dạ Vương kết minh, người nên nghĩ biện pháp ứng đối đi?"

"Chuyện này không chỉ chúng ta phải lo, người khác cũng sẽ lo lắng. Nước Nam Dục mở mang ranh giới, trước mắt mà nói là thế lực vững chắc nhất, khó có thể dao động, cho nên nếu ba phương khác muốn động thủ cũng sẽ không chọn Nước Nam Dục là đối tượng đầu tiên, bởi vì sẽ phải tiêu hao lực lượng rất lớn ngay từ đầu, cho dù miễn cưỡng thắng thì cũng đại thương nguyên khí."

Mạnh Kỳ Thiên phân tích đạo lý rõ ràng, Hoàng Bắc Nguyệt cũng gật đầu đồng ý, biết rõ điểm này cho nên mới không hoảng không vội ở đây pha trà đãi khách.

"Nước Nam Dục có tạo hóa hôm nay là một nửa công lao của người" Trong ánh mắt tràn đầy tán thưởng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt.

Uy hiếp Ngụy Vũ Thần, đánh bại Nước Đông Ly; Chiêu hàng Thiên đại Doanh, hợp nhất Tây Nhung quốc.

Bản đồ của Nước Nam Dục trực tiếp mở rộng một lần, không chỉ như thế còn làm đám hỏi giữa Gia tộc Bồ Cát Nhĩ cùng hoàng thất Nước Nam Dục, lấy thần tích thần hóa thân phận Bắc Nguyệt quận chúa, đối với Nước Nam Dục mà nói đều có ích lợi lâu dài.

Việc này không phải phụ nữ bình thường nào cũng làm được, có đôi khi Mạnh Kỳ Thiên tự hỏi Hoàng Bắc Nguyệt này rốt cuộc là ai, trong đầu của nàng sao lại có nhiều ý nghĩ như vậy?

"Ta không có công lao!" giọng nói Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lạnh xuống "Chuyện đã qua, ta không muốn nhắc lại."

Mạnh Kỳ Thiên hơi híp mắt, nhìn sắc mặt nàng, biết nàng hạ lệnh đuổi khách cũng không tức giận, vẫn tươi cười như gió xuân.

"Được rồi, không quấy rầy người nghỉ ngơi, chúng ta cũng thuê trọ tại khách điểm, có việc gì thì cứ tìm chúng ta."

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, Mạnh Kỳ Thiên rời đi, nhưng Mặc Liên lại do dự không đi.

"Không phải vừa cố ý tức giận làm người sợ chứ?" Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, nhìn hẩn cười.

Vừa nãy nàng lạnh giọng, trên mặt Mặc Liên lộ ra vẻ bất an.

Hẩn vẫn cẩn thận như vậy, ở trước mặt nàng không dám phạm sai lầm, dường như cảm giác sai một chút cũng không được nàng tha thứ.

Mặc Liên lắc đầu, cúi đầu sắp xếp lại ngôn ngữ mới nói: "Kết minh, thật vậy chăng?"

"Đương nhiên!"

"Chúng ta, không phải kẻ địch?"

"Không phải." Trả lời rất khẳng định.

Mặc Liên cúi đầu, trên gương mặt tái nhợt chậm rãi xuất hiện tươi cười, bộ dáng rất ngại ngùng.

Chương 1116: Miền Nam phong hầu 2

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi: "Người cười cái gì?"

Mặc Liên nói: "Không phải kẻ địch, người, sẽ không đi."

"Ha ha ha..." Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái cười to "Mặc Liên, ta không đi người cũng không đi sao?"

Mặc Liên nghiêm túc gật đầu, nàng thờ dài "Người thật là một tên cố chấp, tuy nhiên cố chấp rất đáng yêu."

Không biết nàng khen hay mắng hấn, nhưng hấn cũng tiếp nhận hết thảy.

Cố chấp, hấn cảm giác cố chấp không có gì không tốt.

Tiểu Hồ cùng Chi Chi đi tới ngoài thành, yên lặng không nói gì.

Chi Chi đi theo sau Tiểu Hồ, mấy lần định mở miệng, song nhìn thấy bóng lưng hấn trầm mặc liền không biết mở miệng thế nào.

Xa xa, một đội người ngựa từ Rừng rậm Mê Vụ chạy như điên ra, rất nhanh tới đường lớn, tiếng vó ngựa đình tai nhức óc, tro bụi bay đầy trời.

Tiểu Hồ tập trung nhìn, thấy giục ngựa phía trước đúng là Chiến Dã, mà sau Chiến Dã là Nến Đỏ, đám lính đánh thuê phía sau cũng đều là khuôn mặt quen thuộc.

"Là bọn họ." Tiểu Hồ nói một tiếng, đang muốn vượt qua, nhưng Chi Chi lại đột nhiên từ phía sau bắt được tay hắn, thấp giọng nói: "Chờ một chút, có người qua."

Liếc nhìn tay bị nàng chộp được, Tiểu Hồ không tự nhiên ho một tiếng, Chi Chi cũng lập tức đỏ mặt buông tay.

Trong rừng cây cạnh đường cái, một thiếu nữ mặc y phục đỏ cưỡi ngựa chậm rãi ra ngoài, vừa vặn ngăn cản đường của Chiến Dã.

Chiến Dã vung tay lên, đội ngũ phía sau đồng loạt dừng lại, bụi bay mù mịt dâng lên tận trời.

"Hồng Liên?" Lúc thấy rõ cô gái kia, Tiểu Hồ hô nhỏ một tiếng "không phải à đã chết à?"

"Hiện tại linh hồn hơi thở của Hồng Liên rất yếu, hẳn là Tống Mịch lấy thủ đoạn nào đó khiến ả có thể hành động tự nhiên." Chi Chi nói.

Tiểu Hồ gật đầu, bên kia tro bụi đã tản ra, Chiến Dã lãnh khốc giục ngựa đi tới cạnh Hồng Liên nói: "Người muốn làm gì?"

"Mẫu hậu lo lắng người, để ta tới tìm người" Hồng Liên ngẩng đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn đám lính đánh thuê phía sau Chiến Dã.

Ả hoàn toàn xác định vừa rồi xa xa nhìn thấy Nến Đỏ, nha đầu kia đúng là triệu hồi thú của Hoàng Bắc Nguyệt, cô ta xuất hiện chứng tỏ Hoàng Bắc Nguyệt ở gần đây...

Nhưng tro bụi mù mịt vừa hạ xuống đã không thấy Nến Đỏ, giờ phút này liếc mắt đều thấy thủ lĩnh của các đoàn lính đánh thuê, căn bản không có bóng dáng Nến Đỏ, ả càng nghi hoặc.

Nhìn ánh mắt ả đầy xoi mói cùng nghi hoặc, Chiến Dã càng thêm phòng bị ả, huyết thống thân tình thì sao? Hồng Liên từ nhỏ ở Điện Quang Diệu mưa dầm thấm đất, đã sớm không thể đứng chung một chỗ với hắn.

Mặc dù thương xót cảnh ngộ Hồng Liên từ nhỏ, nhưng nếu liên lụy đến Nước Nam Dục, hắn vẫn sẽ không xử trí theo cảm tính.

"Ta sẽ đi thỉnh an Mẫu hậu, ngươi trở về đi." Chiến Dã lạnh lùng nói.

Ngựa của Hồng Liên đi hai bước lên trước, bị ả giữ chặt dây cương "Hoàng huynh, Bắc Nguyệt quận chúa ở trong phủ trưởng công chúa là ai?"

"Muội ấy là Bắc Nguyệt quận chúa!" Chiến Dã quát khế nói.

"Cô ta không phải." Hồng Liên kiên định lắc đầu "Ta rất nhiều lần giao thủ cùng Hoàng Bắc Nguyệt, cô ta không phải như vậy Hoàng huynh, ngươi không làm chuyện gì sau lưng phụ hoàng chứ?"

"Ngươi nói bậy bạ gì đó?" Chiến Dã cả giận nói, khuôn mặt tuần tú lãnh khốc "Hồng Liên, ngươi muốn làm gì?"

"Ta chẳng muốn làm gì cả." Hồng Liên nhún nhún vai, chậm rãi cười rộ lên "Hoàng huynh, ngươi khẩn trương như vậy khiến ta cảm giác ngươi đang chột dạ."

Chiến Dã mím môi, không nói lời nào, chứng tỏ rõ hắn rất phẫn nộ.

Nhưng Hồng Liên lại căn bản không sợ rút răng trong miệng hổ, vẫn không sợ chết nói: "Tội khi quân có lẽ sẽ liên lụy mẫu hậu, hoàng huynh thần bí biến mất lâu như vậy sao, nhất định rất khổ cực, Hồng

Liên sẽ không quấy rầy ngươi."

À giục ngựa lui qua ven đường, cười nhìn Chiến Dã phần nộ rời đi.

"Nữ nhân kia thật đáng sợ!" Chi Chi nhỏ giọng nói.

"Đi theo ả, xem ả muốn đi đâu." Tiểu Hồ ra hiệu ánh mắt, hai người lặng lẽ đuổi theo Hồng Liên.

"Cẩn thận một chút a, nếu ả muốn đi gặp Tống Mịch sẽ rất dễ bị phát hiện." Chi Chi bất an nói.

Tiểu Hồ nói:"Ngươi dùng ảo thuật, có thể ngăn bọn họ."

"Ta....." Chi Chi cúi đầu,"Năng lực Chức mộng thú bị phụ vương phong ấn."

Nếu không, nàng len lén từ Tur U Cảnh chạy ra cũng sẽ không trộm bánh nướng ăn vì hết tiền.

Tiểu Hồ dừng bước chân nói:"Vậy ngươi đi về trước, ta đi theo ả nhìn xem."

"Ta muốn đi theo ngươi!" Chi Chi lắc lắc đầu như trống bỏi, kiên quyết không chịu rời đi, Tiểu Hồ bất đắc dĩ cười cười, nói: "Vậy ngươi đi sát theo ta, đừng chạy loạn."

"Ừ!" Chi Chi gật đầu mạnh.

Hồng Liên cưỡi ngựa đi vào Rừng rậm Mê Vụ, hướng về phía Nguyệt Lạc Cốc, đi tới chỗ cành lá sum suê, tàng cây rậm rậm không thể đi tiếp liền dừng lại, để ngựa tại chỗ mà tự đi lên phía trước.

Trong rừng cây đều là sương mù, tuy nhiên thời kỳ này ánh mặt trời sáng lạn, nên ngẫu nhiên có ánh sáng chiếu xuống, sương mù liền mỏng hơn rất nhiều.

Hoàn cảnh này muốn theo dõi một người thật sự không dễ, cũng may mũi Tiểu Hồ thính, trời sinh là vương giả trong rừng rậm mới không mất dấu Hồng Liên.

Hồng Liên vẫn đi tới sâu vào rừng rậm mới dừng lại, đứng tại chỗ một hồi lâu, trong không khí hư vô đột nhiên đi ra một người, trường bào màu vàng vẫn uy nghiêm, phát tay một cái, không khí dao động một chút, kết giới biến mất.

Hồng Liên quì xuống.

"Không cần hành lễ." Tống Mịch nói; "Người gặp Mặc Liên rồi chứ."

Hồng Liên cắn môi, hơi ưu thương gật đầu "Hắn rất ghét ta."

"Bản tính hắn khác người, ghét cũng là bình thường." Tống Mịch nói, không để ý lời này đâm vào tim Hồng Liên "Người đột nhiên tới tìm ta là có chuyện gì?"

"Ta có một việc không rõ về Hoàng Bắc Nguyệt."

"Cô ta còn sống." Tống Mịch nói.

"Bắc Nguyệt quận chúa trong phủ Trưởng công chúa không phải cô ta!" Hồng Liên kích động nói.

"Quả thật không phải cô ta."

Hồng Liên ngẩn ra, vội vã ngẩng đầu "Thánh quân đã sớm biết?"

"Chuyện này phức tạp lắm, người không cần để ý nhiều, phế vật trong phủ trưởng công chúa có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt thực sự thì nhất định phải diệt trừ!"
Tống Mịch âm lãnh nheo mắt lại.

Nghe thấy Hoàng Bắc Nguyệt thực sự quả nhiên còn sống, Hồng Liên nhất thời sinh lòng oán hận "Cô ta đương nhiên phải chết! Hơn nữa phải chết thật bi thảm!"

Nhất định chết thật bi thảm!

Tống Mịch mỉm cười, chứng kiến vẻ mặt Hồng Liên như vậy hẳn cũng rất thích, loại kiên quyết, ác độc, oán hận khiến người ta yêu thích không buông tay a!

"Cô ta ở ngay trong Thành Lâm Hoài, rất gần người, tuy nhiên, Hồng Liên, trước khi nắm chắc trong tay, ta không hy vọng người đã thảo kinh xà."

"Hồng Liên hiểu." Hồng Liên gật đầu, nàng cũng không phải người thiếu kiên nhẫn, vì sát Hoàng Bắc Nguyệt, nàng chịu nhục cũng không sao.

"Thánh quân muốn giết cô ta, có nắm chắc hay không?"

Tống Mịch cười nói: "Hiện tại không có, tuy nhiên rất nhanh sẽ có."

Vẻ mặt Hồng Liên lộ vẻ vui mừng, nghe trả lời thế, nàng yên tâm hơn nhiều.

"Hồng Liên, người vẫn dẫn theo cái đuôi đến a." Tống Mịch đột nhiên nói.

Hồng Liên sững sốt, lập tức hiểu, thoáng xoay người, trong tay tản ra lửa cháy, trong nháy mắt thiêu xung quanh không còn một mảnh!

Cả tòa rừng cây bùng cháy, mà Tiểu Hồ cùng Chi Chi trốn ở lùm cây không xa cũng lộ ra dáng người!

Lửa của Hồng Liên lao tới, Tiểu Hồ cũng không yếu thế chút nào, lửa thánh vàng rùng đốt cháy hết thảy, trong khoảnh khắc đã bao trọn lửa của Hồng Liên.

"Lửa này là.." Hồng Liên sững sốt, lập tức cười to "Xích Kim Thánh Hồ! Đó là triệu hồi thú Xích Kim Thánh Hồ của Hoàng Bắc Nguyệt!"

Ả vĩnh viễn không quên con hồ này, nhớ lúc trẻ lần đầu tiên nhìn thấy tiểu gia hỏa kia đã muốn chiếm đoạt, thần thú cấp 4 có thể triệu hồi lửa thánh vàng rùng, uy lực lớn vô cùng.

Nếu không phải năm đó Hoàng Bắc Nguyệt nửa đường nhảy ra thì Xích Kim Thánh Hồ đã sớm là của ả.

Tiểu Hồ bảo hộ Chi Chi ở sau người, con người màu vàng kim nhìn Hồng Liên cùng thánh quân, nói: "Tổng Mịch, người bị đuổi khỏi Điện Quang Diệu, không ngờ vẫn không bỏ được tà tâm".

"Cô ta phá hủy cơ nghiệp nhiều năm của ta, sao ta có thể dễ dàng bỏ qua cô ta?" ánh mắt Tổng Mịch liếc Chi Chi phía sau Tiểu Hồ "Tiêu Dao công chúa, ta rời đi Tư U Cảnh thì Dạ Vương nhờ ta nhìn thấy người thì mang người trở về, nếu người không nghe lời thì cứ trừng phạt."

"Ta không trở về với người!"

Tiểu Hồ cũng cảm tức hấn: "Hừ! Dạ Vương cấu kết với ngươi, tương lai nhất định sẽ hối hận, ta sẽ không cho ngươi mang Chi Chi đi"

"E rằng chuyện hôm nay không phải do các ngươi quyết." Tống Mịch lạnh lùng nói, vươn tay, quyền trượng màu vàng xuất hiện trong tay, mặc dù ánh mặt trời chung quanh rất thừa thốt, song trên người hấn vẫn ánh vàng rực rỡ, lóa mắt người nhìn.

"Chi Chi đi trước đi!" Tiểu Hồ đột nhiên đẩy Chi Chi rời đi, gầm nhẹ một tiếng, trên người ánh vàng bùng lên, trong nháy mắt khôi phục hình thái thần thú!

Tống Mịch khinh thường, ngay cả Xích Kim Thánh Hồ đã trưởng thành, hấn cũng không để vào mắt.

"Bắt tiểu nha đầu kia, đá thương cũng không sao, chỉ cần không chết là được." Tống Mịch dặn dò Hồng Liên một câu, Hồng Liên lập tức vượt qua Tiểu Hồ đuổi theo Chi Chi.

Tiểu Hồ giận dữ, muốn đuổi theo Hồng Liên, song Tống Mịch đột nhiên tới gần, hấn bất đắc dĩ chỉ có thể ứng phó Tống Mịch trước, lửa thánh vàng rùng rùng hực thiêu đốt, vây xung quanh rừng rậm!

Tống Mịch ở trong lửa cháy ánh mắt lạnh lùng, quyền trượng đập xuống mặt đất, trong lúc đó một luồng sáng màu vàng từ quyền trượng đi ra, giống như linh xà vọt tới chân Tiểu Hồ!

"Tiểu Hồ cẩn thận!" Một tiếng hét lớn vang lên sau lưng Tống Mịch, hấn ngẩn ra, lập tức cảm giác rùng cả mình!

Lửa thánh vàng rùng nóng cháy như thế, song sức mạnh của hàn khí lại càng cường đại hơn!

Tống Mịch biến sắc, vội vàng tránh ra nhanh, lúc hấn rời đi một khắc, chỗ hấn vừa đứng đột nhiên bị vô số lưỡi dao hàn băng sắc bén bắn thành lỗ thủng!

Hàn băng gặp lửa cháy cũng hòa tan, cũng dập tắt lửa cháy, hơi nước bốc lên, trong nháy mắt khiến rừng cây tràn ngập sương mù một lần nữa!

Tiểu Hồ sững sốt, lập tức nhận ra khí tức trong nguyên khí, trong lòng vui vẻ, lập tức quay đầu chạy trở về, đuổi theo Hồng Liên, mở miệng nhổ mạnh một đốm lửa cháy ra.

Hồng Liên kinh hãi, rút một đồ vật bên hông ra, chật vật ngăn lửa cháy, lửa cháy nóng rực khiến ánh mắt ả không mở ra được.

"Đáng chết!"

Tiểu Hồ đánh mạnh về phía trước, há mồm cắn Chi Chi vung lên lưng, cũng không quay đầu lại lao ra Rừng rậm Mê Vụ.

Sau một lát, một người phía sau cũng theo kịp, thờ hồng học, đúng là Nến Đỏ.

"Nến Đỏ tỷ tỷ!" Chi Chi cao hứng nói "May là người ở gần!"

"Hai tên của nợ các người khiến ta gặp rắc rối!" Nến Đỏ dấm lên đầu Tiểu Hồ, tức giận đến nghiến răng, nếu nàng không len lén theo Hồng Liên thì hôm nay hai tên này sợ rằng không về được!

"Chúng ta lần sau không dám nữa." Chi Chi đau lòng xoa đầu Tiểu Hồ, đáng thương nói.

Nến Đỏ bất đắc dĩ phì cười, thật sự là hai kẻ dở hơi, tuy nhiên may

là không có việc gì.

Ba người trở lại khách điếm, phát hiện Chiến Dã đã tới, mấy vị thủ lĩnh đại đoàn lính đánh thuê cũng ở đó.

Chương 1117: Miền Nam phong hầu 3

Cả tòa khách điếm đều bị mua lại, hiện tại Hoàng Bắc Nguyệt đã thoát ly quan hệ cùng phủ trưởng công chúa. Những thuế má phong phú nàng cũng không dùng được, mấy năm nay nàng chuyên tâm tu luyện, lại trải qua mấy lần đại nạn không tích góp được tiền, bởi vậy hiện tại lại quay trở về trạng thái thiếu tiền.

Tuy nhiên đối với Chiến Dã cùng đại đoàn lính đánh thuê mà nói, tiền căn bản là chút lòng thành, vừa ra tay đã mua khách điếm cùng cửa hàng nhà dân xung quanh, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn ghen tị đến đỏ mắt không ngừng a!

Ai nói thực lực tương đương với tiền tài? Trước đây thuần túy là bị lừa dối a!

Trong đại đường ở khách điếm, mọi người ngồi vây quanh một bàn. Lính đánh thuê rất xa lạ với Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại, tuy nhiên Chiến Dã vừa nói Nguyệt Dạ, mọi người liền bừng tỉnh đại ngộ.

Không ngờ Nguyệt Dạ các hạ không mang mặt nạ còn trẻ như vậy, thật sự khiến người ta ngoài ý muốn a!

"Lấy thực lực các hạ, Nước Nam Dục tuyệt đối như hổ thêm cánh, nhưng không biết các hạ có dự định tiếp tục ẩn sau màn không ra mặt hay không?" thủ lĩnh La Thuần của đoàn lính đánh thuê Tứ Hải kính nể nhìn nữ tử trẻ tuổi này.

"Ẩn sau màn cũng không có gì không tốt." Hoàng Bắc Nguyệt cười

nói, rất rõ ràng nhìn thấy bọn người La Thuần, Thượng Quan Vô Vân lộ ra thần sắc thất vọng.

Chiến Dã nói: "Người thích thanh tịnh, nhưng trước mắt cho dù ẩn sau màn cũng không thanh tịnh được đúng không?"

Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi: "Vậy thái tử điện hạ có cao kiến gì?"

"Ta trở về bẩm báo phụ hoàng, Nước Nam Dục đúng là lúc dùng đến người, phụ hoàng nhất định cao hứng."

Hoàng đế Nước Nam Dục cầu hiền như khát, hết sức ái tài, một vị cao thủ ngoài Thiên cấp xuất hiện, tin rằng hẳn không chỉ cao hứng còn không kiêng nể phong thưởng, dùng mọi thủ đoạn giữ nàng ở lại Nước Nam Dục.

Nếu đã quyết định ở lại, nàng kỳ thật cũng không dự định tiếp tục ở sau màn, chuyện tương lai không cho phép nàng trốn ở chỗ tối.

Tất cả mọi người không thể giấu trong bóng tối, chỉ cần liên lụy thì không thể thanh tịnh.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: "Hết thầy cũng nghe thái tử điện hạ làm chủ."

Chiến Dã mừng rỡ, ánh mắt nhìn về phía nàng tràn ngập vui mừng lẫn sợ hãi cùng cảm xúc phức tạp, giữ nàng ở lại Nước Nam Dục vẫn là nguyện vọng lớn nhất của hắn, hiện tại rốt cuộc thực hiện.

Đám người Thượng Quan Vô Vân cũng cao hứng không ngừng, để người mang vài hũ rượu ngon lên, thống thống khoái khoái uống vài chén lớn!

Chiến Dã không trì hoãn lâu vội vàng tiến cung, đám người Thượng Quan Vô Vân cũng trước sau rời đi.

Nến Đỏ lúc này mới mang Chi Chi cùng Tiểu Hồ đi vào, nói một lần chuyện vừa xảy ra cho Hoàng Bắc Nguyệt, nàng cau mày: "Xem ra Tống Mịch cấu kết Tư U Cảnh, phần lớn là muốn đổi phó ta."

"Cũng không biết hắn có năng lực đó hay không." Nến Đỏ nói.

"Ta vẫn sợ người như Tống Mịch, hắn chưa bao giờ tự mình tay, mỗi lần lợi dụng người khác đều đánh trúng điểm yếu, cho nên không thể khinh thường hắn." Trong đầu hiện ra tràng cảnh Mặc Liên bị khống chế, Hoàng Bắc Nguyệt liền xuýt xoa.

Nến Đỏ kiên định gật đầu "Chủ nhân yên tâm, ta sẽ phái người chú ý động tĩnh của Mặc Liên, sẽ không để Tống Mịch đến gần hắn."

Trước mắt xem ra cũng chỉ có biện pháp như thế, bên kia Tư U Cảnh không hiểu rõ, cũng quá thần bí, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Hoàng cung Nước Nam Dục

Chiến Dã thúc ngựa chạy vội đến khu vực săn bắn, hắn rời đi vài ngày không ai biết, hộ vệ khu vực săn bắn cũng nghĩ hắn đang ở trong quân, hiện tại mới vừa về, bởi vậy không ai quan tâm.

Vốn muốn trực tiếp đi gặp mặt Hoàng thượng, nhưng nghĩ đến lời nói của Hồng Liên ở trên đường, Chiến Dã bèn đi tới chỗ hoàng hậu trước.

Nhưng hoàng hậu lại không có ở đây, cung nữ đang quét dọn trong sân nói Hoàng thượng phái người đến, bởi vậy hoàng hậu liền vội vã

đi, không biết xảy ra chuyện gì.

Ánh mắt Chiến Dã ngưng tụ, trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, lập tức chạy tới hành cung.

Ba vòng bên ngoài hành cung đều có thị vệ đỉnh khôi quán giáp, võ trang đầy đủ, loại trận thế này chỉ có thích khách đến mới có thể xuất hiện, không thể tin được có thích khách đến khu vực sân bắn hành thích Hoàng thượng?

Thị vệ nhìn thấy Chiến Dã phía xa, thấy hấn sắc mặt nghiêm túc, không ai dám trì hoãn, lập tức phóng hấn đi thẳng vào.

Chiến Dã gạt đầu đi vào trước, nhìn thấy công công bên cạnh hoàng thượng vội vã đi tới, hấn lập tức bắt được tay đối phương, trầm giọng hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

"Thái tử điện hạ!" Lão thái giám vừa nhìn thấy hấn, lập tức lệ rơi đầy mặt "Ngài cuối cùng đã trở về, có đại sự, ngài....." Sau khi nhìn quanh, hấn mới nhỏ giọng nói "Hoàng thượng bị đâm!"

"Bên người Phụ hoàng nhiều cao thủ như vậy, nhiều ám vệ như vậy, làm sao thích khách đến gần được?" Chiến Dã mắt như muốn nứt ra, nhìn thần thái lão Công Công này, lần này bị đâm, nhất định không phải là nhỏ!

"Không phải thích khách từ bên ngoài, mà là, là.....Nghĩ phi nương nương!"

Chiến Dã ngẩn ra, trong đầu lập tức xuất hiện khuôn mặt Nghĩ phi xinh đẹp, ở trong cung, Nghĩ phi được sủng ái nhất, mẫu hậu Tĩnh Tâm Phật học, không quản lý hậu cung, mọi việc trong hậu cung đều là Nghĩ phi xử lý.

Trong trí nhớ, Nghi phi là một phụ nữ rất thông minh, bà ta không thể làm chuyện ngu như vậy.

"Việc này không nên truyền ra." Chiến Dã dặn dò một câu, liền đi nhanh vào trong tấm cung.

Trong tấm cung an tĩnh, hoàng hậu ngồi ở bên giường, dùng khăn thấm chậm rãi xoa nước mắt, Hồng Liên quỳ gối bên cạnh bà.

Trên Long giường, hoàng đế nhắm mắt lại, sắc mặt xám trắng, không hề tức giận, trên người chỉ đắp áo ngủ bằng gấm hơi mỏng, bởi vậy hơi thở trong ngực rất yếu ớt.

Chiến Dã trong lòng run lên, vội vàng đi qua, quỳ xuống bên long giường.

"Phụ hoàng!"

Nghe được động tĩnh, hoàng đế cuống quýt vươn tay, lẩm bẩm nói: "Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt tới....."

Trên mặt Hoàng hậu thần sắc lạnh lẽo, tuy nhiên cũng không lâu sau chỉ còn vẻ nức nở thê lương.

"Nhi thần là Chiến Dã." Chiến Dã ghé sát lỗ tai hoàng đế, thấp giọng nói.

"Chiến Dã a....." Hoàng đế bắt được tay hắn, bi ai nói "Nước Nam Dục, giao cho ngươi."

"Phụ hoàng sẽ tốt, nhi thần mang về một vị cao nhân, vốn định dẫn đến gặp phụ hoàng, tuy nhiên hiện tại để nàng tới cũng được." Chiến

Dã đứng lên, đang muốn đi ra ngoài, hoàng hậu đột nhiên hỏi:

"Là ai?"

"Mẫu hậu yên tâm, nhi thần tìm người sẽ không tồi!"

Hồng Liên ngẩng đầu liếc hắt một cái, ánh mắt vừa chuyển, dường như nghĩ đến hẳn muốn tìm người nào.

Hoàng hậu đứng lên, đang muốn bắt được tay hẳn, mà lúc này, ngoài cửa lại vang lên tiếng khóc thê thảm.

"Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng! thần thiếp không dám mưu hại Hoàng thượng!" Là Nghi phi!

Sắc mặt Hoàng hậu lạnh lẽo, phượng nghi uy nghiêm quát: "Không phải lỗi ở ra sao? Tại sao lại để ở chạy tới!?"

Thị vệ bên ngoài đều đi ra ngoài ngăn trở, nhưng Kính vương tới mang theo mấy vị cao thủ trong phủ kính vương, che chở Nghi phi, không cho thị vệ tới gần bà.

"Chúng ta muốn gặp phụ hoàng!" Kính vương cũng hét lớn.

Chiến Dã bước ra ngoài, đứng ở cửa hành cung, khí phách chỉ xuống "Làm càn! Lo lắng làm gì? Bắt hai loạn thần tặc tử lại!"

Thị vệ vốn vẫn do dự thân phận Kính Vương cùng Nghi phi mà không dám động thủ, giờ phút này thấy thái tử ra lệnh không do dự nữa, lập tức vây quanh bắt toàn bộ người liên quan tới Nghi phi cùng Kính vương.

"Các người dám vô lễ với bốn cung! Làm càn!" Nghi phi hô to, đột

nhiên ngẩng đầu nhìn thấy hoàng hậu, hai mắt cũng đỏ "Tiện nhân! Nhất định là người hãm hại ta! Nhất định là người! Ta không mưu hại Hoàng thượng! Mưu hại hoàng thượng là người!"

Vừa nói xong, một cái tát nguyên khí từ xa đánh vào trên mặt Nghi phi, xuống tay không hề nhẹ, trong khoảnh khắc đánh cho Nghi phi sưng nửa khuôn mặt lên.

"Mẫu phi!" Kính vương kinh hãi, ngẩng đầu trừng người động thủ "Hừ! Đứa con hoang nửa đường xuất hiện, phản sao?"

Hồng Liên phất ống tay áo, hừ lạnh: "Loại bỉ ổi như các người cũng dám nói xấu hoàng hậu!"

Nhìn thấy ả ra tay, Chiến Dã cũng ngoài ý muốn, tuy nhiên cũng không nói thêm gì, chỉ dặn dò một câu với một kỵ binh đen, để hắn mời Hoàng Bắc Nguyệt tiến cung.

"Phụ hoàng còn đang tĩnh dưỡng bên trong, các người lớn tiếng ồn ào ở đây còn thể thống gì?" Chiến Dã lãnh khốc nói, hắn vừa lên tiếng, ngay cả Nghi phi cũng phải giảm xuống vài phần điên cuồng kiêu ngạo.

Kính vương nói: "Mẫu phi ta không hạ độc hại Hoàng thượng, nếu không làm sáng tỏ trước phụ hoàng thì sẽ bị hoàng hậu lén xử tử!"

Chiến Dã quay đầu lại liếc nhìn mẫu thân của mình, thấy bà mắt đỏ hồng, bị Hồng Liên dìu đỡ, đau thương thương tâm.

"Nghi phi hạ độc có chứng cứ vô cùng xác thực, bà ta tự tay mang tổ yến tới, sau khi phụ hoàng ăn bị ngộ độc, rõ ràng chính bà ta hạ độc, bây giờ còn ngậm máu phun người!" Hồng Liên chỉ vào Nghi phi nói.

"Đây là chỗ cho người nói chuyện sao!" Kính vương giận dữ, Hồng Liên đứng là công chúa nửa đường chạy đến, trong hoàng thất tôn trọng huyết thống, thân phận như vậy tự nhiên không thể khiến người khác tiếp nhận nhanh được.

Chương 1118: Miền Nam phong hầu 4

"Hồng Liên là nữ nhi của Bồn cung, lời nói của nó chính là ý của Bồn cung!" Hoàng hậu đột nhiên mở miệng, lạnh lùng liếc kính vương, người sau lập tức câm miệng "Nghĩ phi, người phạm tội đại nghịch bất đạo, nếu đồng ý cúi đầu nhận tội thì nể tình người hầu hạ Hoàng thượng nhiều năm như vậy, Bồn cung có thể làm chủ cho người toàn thân."

"Ha ha ha ha!" Nghĩ phi cười to "Hoang đường! Ta không gây chuyện, tại sao phải nhận tội?"

"Đến bây giờ vẫn u mê không tỉnh ngộ, Bồn cung cũng không giúp được người, mưu hại Hoàng thượng là tội lớn, người chết một mình không sao, kính vương vẫn còn trẻ như vậy..."

"Người đừng mơ uy hiếp ta! Ta muốn gặp Hoàng thượng!" Nghĩ phi điên cuồng hô to.

Hoàng hậu lạnh lùng nói: "Hoàng thượng đang tĩnh dưỡng, không gặp bất kỳ kẻ nào."

Vừa nói xong, lão thái giám hầu hạ hoàng thượng đột nhiên đi tới nói: "Hoàng thượng truyền Nghĩ phi cùng kính Vương vào"

Hoàng hậu ngẩn ra, Hồng Liên cùng Chiến Dã cũng kinh ngạc không ngừng.

Mẹ con Nghĩ phi mừng rỡ, lập tức tránh tay hộ vệ, chạy nhanh vào,

lúc đi qua hoàng hậu, Nghi phi nói: "Ta sẽ chứng minh trong sạch với Hoàng thượng, đồng thời cũng sẽ để Hoàng thượng tra ra hung thủ thật sự là ai!"

Hoàng hậu lù lù bất động, sắc mặt càng khó nhìn vài phần, Hồng Liên dìu đỡ sát nàng, thấp giọng nói: "Mẫu hậu không cần lo lắng..."

"Lo lắng cái gì?" Chiến Dã đột nhiên mở miệng hỏi, nói năng trực tiếp, ánh mắt lợi hại.

"Không có gì." Hoàng hậu miễn cưỡng lộ ra nụ cười "Người vừa nói muốn đi tìm ai?"

"Ta từ xa mang về cao thủ, tinh thông thuật luyện dược, lẽ có trợ giúp với phụ hoàng." Chiến Dã vừa nói liền vội vã đi xuống cầu thang.

"Chiến Dã." Hoàng hậu đột nhiên hô một tiếng, Chiến Dã quay đầu lại, đột nhiên một ánh sáng vàng rực rỡ đập vào mặt, như lồng giam kín không kể hở thoáng cái khóa lại năng lực của hắn.

"Mẫu hậu?" Chiến Dã khó tin nhìn hoàng hậu, đầu choáng váng tối mịt, hắn vô lực chống đỡ, thân thể mềm nhũn bị hai ám vệ mặc đồ đen đỡ lấy.

"Đưa thái tử điện hạ về nghỉ ngơi." Hoàng hậu uy nghiêm nói.

Ám vệ lập tức mang Chiến Dã rời đi, hoàng hậu xoay người đi vào đại điện, mẹ con Nghi phi quỳ khóc lóc trước long giương, Hoàng thượng nhắm mắt nghe, ngực phập phồng, đã là thờ ra thì nhiều, hít vào thì ít.

"Hoàng thượng, ngài làm chủ cho thần thiếp a! Thiếp cho dù to gan

lớn mật cũng không dám làm chuyện đại nghịch bất đạo! Hết thảy đều do hoàng hậu hãm hại! Thiếp tự tay nấu tổ yến, nửa đường bị ả đánh tráo!" Nghi phi khóc kể.

Hoàng đế nghe, chậm rãi mở to mắt, hai mắt mờ đục nhìn về phía hoàng hậu, môi mấp máy "Người có cái gì muốn nói?"

Nghi phi quay đầu, nhìn chằm chằm bà: "Đồ phụ nữ ác độc tâm như rắn rết"

Hoàng hậu liếc bà một cái, thản nhiên cười nói: "Bổn cung không còn gì để nói"

"Chiến Dã đâu?" Hoàng đế ngực phập phồng mạnh một chút.

Kính vương nhân cơ hội nói:"Thái tử vừa rồi sai người bắt mẫu phi cùng nhi thần, việc này khẳng định hấn cũng tham dự! Nhiều ngày hấn biến mất, sợ rằng đã mưu đồ bí mật, không kịp đợi đã muốn làm hoàng đế!"

"Nói bậy!" Hoàng hậu quát "Chiến Dã không biết rõ chuyện này, vừa rồi hấn còn muốn đi mời cao nhân đến trị liệu cho Hoàng thượng."

"Phụ hoàng, không thể tin tưởng hấn! Thái tử bụng dạ khó lường, bất nhân bất hiếu, giang sơn Nước Nam Dục vạn vạn không thể rơi vào tay hấn a!" Kính vương vội vàng nói.

Hồng Liên cười lạnh: "Hừ! Nước Nam Dục trừ hoàng huynh ta thì ai có tư cách leo lên đế vị? Kính vương điện hạ, chẳng lẽ người muốn làm hoàng đế?"

"Ta..." Kính vương nghẹn họng, ngoài mặt đỏ ửng lên.

Hoàng đế thở dốc vài tiếng quát: "Cao công công! Tại sao Bắc Nguyệt chưa tới? Trẫm muốn gặp Bắc Nguyệt quận chúa!"

"Bắc Nguyệt quận chúa sẽ không tới." Hoàng hậu đột nhiên nói.

Hoàng đế ngẩn ra, lập tức mặt lộ vẻ hoảng sợ phẫn hận: "Người, người..."

"Hoàng thượng yên tâm, Bồn cung sẽ không làm gì Bắc Nguyệt quận chúa, Gia tộc Bồ Cát Nhĩ sau này là trợ lực lớn nhất đối với Chiến Dã, chỉ cần Bắc Nguyệt quận chúa còn đó, sẽ không sợ Gia tộc Bồ Cát Nhĩ phản bội, ta cho dù có chán ghét nha đầu kia cũng không nỡ diệt trừ cô ta!"

Hoàng hậu cười lạnh, chậm rãi đến gần long giường hoàng đế, hôm nay bà bộc phát nhiều năm ủy khuất ẩn nhẫn, như núi lửa bộc phát, uy nghiêm cùng lạnh như băng, mẹ con Nghi phi cũng không dám nhìn thẳng vào hào quang này!

Hồng Liên tiến lên từng bước, đẩy mẹ con Nghi phi ra.

Nhìn hoàng hậu lộ ra tướng mạo vốn có, hai người này cũng hoảng sợ, không còn kiêu ngạo ngang ngược như trước.

Hoàng thượng đã hấp hối, mà hoàng hậu nắm quyền, bên ngoài đều là kỵ binh đen của thái tử, cùng với hoàng hậu đã sớm bày nhân mã, bọn họ đột nhiên bị biến cố, sao có năng lực chống đối chứ?

Cúi người nhìn hoàng đế nổi giận công tâm, sắc mặt xanh lét, hoàng hậu thấp giọng cười rộ lên, có chút thoải mái.

"Hoàng thượng, nhìn bộ dáng người hiện tại." Gương trong nẹp giới giường như đã chuẩn bị sẵn, hoàng hậu lấy ra để trước mặt hoàng

đế.

"Chính người nhìn người hiện tại đi, chỗ nào giống Hoàng thượng mà ta quen? Ta hiện tại nhìn người không hề đành lòng, chỉ tự giễu mình gốc gác đau khổ chờ đợi người vài chục năm".

Hoàng đế trợn to hai mắt nhìn chính mình trong gương, hàng năm khuôn mặt thanh sắc mạnh mẽ mập mạp, sau khi trúng độc hốc mắt thâm sâu, môi xanh tím, bộ dáng kia chật vật biết bao nhiêu.

Nhưng hoàng hậu vẫn nhấn tâm chạm vào nỗi đau hằn:"Không biết trưởng công chúa Huệ Văn thấy người bây giờ có thấy buồn nôn không?"

"Biến!" Hoàng đế không biết lấy khí lực từ đâu, đột nhiên giơ tay đập gương xuống mặt đất,"Độc phụ! Độc phụ! Người không xứng nhắc tới hoàng tử!"

"Ha ha ha..." Hoàng hậu cười to "Nếu không phải vì đã kích người, ta mới khinh thường nhắc tên của cô ta!"

Hoàng đế kịch liệt thở dốc.

Hoàng hậu nói: "Người cho rằng ả ta là trinh nữ? Người cho rằng ả ta gả cho Tiêu Viễn Trình để thủ thân như ngọc vì người? Người cho rằng ả ta thực sự sinh một nữ nhi cho người? Hoàng thượng, người quá ngây thơ rồi!"

"Câm, câm mồm!" Hoàng đế chật vật nói, suýt không kịp thở.

"Hiện tại ngay cả ngôi vị hoàng đế người đều muốn truyền cho Hoàng Bắc Nguyệt, người nói trên đời này đũa ngọc nhất có phải chính người hay không?"

Hoàng thượng mở to hai mắt, hai tay nắm mạnh vào ván giường, không muốn nghe, không muốn nghe một chữ nào hết!

Những điều này đều là nói dối, là ả ta ghen ghét, ả ta vẫn ghen ghét hẳn cùng hoàng tử, bọn họ chỉ vì luân lý đạo đức mới không thể ở cùng, hẳn cả đời này vĩnh viễn chỉ có một giấc mộng đẹp như vậy.

Hẳn cùng hoàng tử mặc dù không ở cùng nhau, nhưng bọn hẳn có Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt chính là chứng minh tốt nhất, chứng minh tình yên tuyệt vọng của bọn họ dưới thế tục.

"Bắc Nguyệt cũng không phải con gái của Tiêu Viễn Trình!" Vì chứng minh, Hoàng thượng nghiêng răng nghiêng lợi nói, hẳn tự mình nghiệm chứng, lấy máu nghiệm thân Bắc Nguyệt cùng Tiêu Viễn Trình căn bản không liên quan, nhưng lại dung hợp được cùng hẳn!

Hoàng hậu khinh thường nói: "Cô ta đương nhiên không phải là con gái Tiêu Viễn Trình, phụ thân của cô ta tên là Hiên Viên Vấn Thiên, hẳn cùng trưởng công chúa Huệ Văn yêu nhau sinh hạ Hoàng Bắc Nguyệt, người yêu hoàng tử cả đời đều chờ người kia trở về..."

Chương 1119: Miền Nam phong hầu 5

"Nói bậy!" Hoàng thượng chột rống giận, dùng mọi khí lực bóp chặt cổ hoàng hậu, điên cuồng hô to "Người nói bậy! Nói năng linh tinh! Hoàn toàn nói bậy! Người dám sỉ nhục sự trong sạch của hoàng tử, ta giết người!"

Hồng Liên thấy thế vội vàng đi tới, mạnh mẽ ngăn tay hoàng thượng, cứu hoàng hậu ra.

Hoàng hậu ho khan hai tiếng, dường như đạt mục đích cười rộ lên: "Biệt Nguyệt Sơn Trang là Hiên Viên Vấn Thiên xây dựng cho cô ta. Tên "Bắc Nguyệt" là hấn đặt, "Ánh trăng ở biên giới phía bắc", kỉ niệm trong đêm trăng bọn họ tặng tị với nhau ở nước Bắc Diệu, người muốn chứng cứ sao? hiện tại để Hi Hòa công chúa tiến cung, cô ta sẽ nói cho người biết hết thảy! Người nhiều năm như vậy chẳng hay biết gì, bây giờ không phải rất đau lòng a?"

"Nói dối....." Hoàng thượng tiều tụy, thì thào nói.

"Người cũng sớm chết, lừa người có ích lợi gì? Hoàng thượng, trên đời này Bản cung đối xử tốt với người nhất, không muốn người mơ hồ mà chết."

Hoàng thượng mặt đầy nước mắt, hai mắt đột ngột mở to, vẫn vô ý thức lắc đầu "Không thể, không thể nào..."

Giấc mộng của hấn sao có thể dễ dàng tan vỡ như vậy? Không thể nào...

"Người là ai? Không được đi vào!" Thị vệ bên ngoài đột nhiên hét lớn, nhưng nhiều người như vậy cũng không ngăn trở được một người.

Hoàng hậu cùng Hồng Liên kinh hãi, vội vàng xoay người, chỉ thấy một cô gái xa lạ xinh đẹp đi tới, ánh mắt lợi hại khiếp người khiến đáy lòng phát lạnh.

Ánh mắt này không hiểu vì sao lại quen thuộc, Hồng Liên hí mắt nhìn, không ngẫm nghĩ liền rút bảo kiếm ra, một kiếm vẽ ra muốn ngăn trở người đến.

Người đến ra tay như điện, đột nhiên nhanh chóng bắt được kiếm của Hồng Liên, lạnh lùng nói: "Không muốn giết người ở đây, tuy nhiên nếu người cố ý muốn chết thì ta không ngại thành toàn người!"

Hồng Liên ngẩn ra, vừa giao thủ trong nháy mắt, thực lực người này ở trên nàng, sợ rằng cũng tương đương thánh quân, sao nàng là đối thủ được.

"Bắc Nguyệt, Bắc Nguyệt tới sao?" Nghe được giọng nói của nàng, Hoàng thượng đột nhiên tinh thần tỉnh táo, hai tay quơ lung tung.

Nhìn đế vương trên long giường, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ mím môi, suy nghĩ một chút liền đi qua, cầm tay hoàng đế, ôn nhu nói: "Ta ở đây."

Hoàng hậu liếc Hồng Liên, không biết người xa lạ này rốt cuộc muốn làm gì, tuy nhiên thực lực của nàng ở đây, không thể ngăn cản được.

"Người rất cuộc tới." Giọng nói Hoàng đế khàn khàn suy yếu, trong ánh mắt không ngừng chảy nước mắt, nước mắt từ từ biến thành đỏ

như máu.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nắm tay hắn vừa ngưng thần bắt mạch, độc đã tiến vào lục phủ ngũ tạng, bởi vì tâm tình kích động, độc tố lưu động nhanh hơn, hiện tại căn bản là thuốc và kim châm cứu cũng không có tác dụng.

Hoàng đế nắm tay nàng thật chặt, trước mắt chỉ có một bóng người mơ mơ hồ hồ, hắn căn bản không thấy rõ lắm, chỉ nói "Bắc Nguyệt, gọi ta một tiếng "Phụ hoàng" đi."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, hắn nhiều năm chấp niệm như vậy, trong lòng thờ dài một tiếng, nguyện vọng duy nhất của người sắp chết, thành toàn hắn cũng có xá gì?

"Phụ hoàng." Nàng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Huyết lệ đỏ tươi dũng mãnh tiến ra khỏi hốc mắt, trên mặt hắn nở rộ một nụ cười thỏa mãn, thân là đế vương, tay cầm thiên hạ, nhưng lại chưa từng thỏa mãn như vậy.

Trong lòng tràn đầy sức mạnh, sức mạnh dường như có thể mang hắn đi tìm gặp người mà hắn cố chấp cả đời.

Không còn chia lìa, hoàng tử, Trẫm rốt cuộc có thể đi tìm người...

Tay nắm chặt nàng chậm rãi buông ra, bình thân buông xuống giường gấm, huyết lệ nhiễm đỏ gối, tuyên cáo đế vương thống trị nước lớn nhất trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp khổng lồ đã băng hà.

Nhìn hai tay buông xuống, trong ánh mắt hoàng hậu ánh lên tia sáng leo lắt như ánh nến, từng giọt rơi xuống và bị thiêu cháy.

Nàng cười một tiếng, kiêu căng hất cằm nói: "Hoàng thượng băng hà!"

Giọng nói không nhẹ cũng không không nặng, song có thể truyền tới lỗ tai người quỳ trong đại điện, nhất thời tiếng khóc nhất tề vang lên, lão thái giám đứng ở ngoài hành cung hô to.

"Hoàng thượng băng hà..."

Nghi phi sắc mặt tái nhợt, thân thể lệt ra té trên mặt đất, xong rồi, hết thở cũng xong rồi...

Hoàng hậu xoay người nhìn bà, thờ ơ nói: "Nghi phi Quách thị, tâm địa ác độc, to gan lớn mật, hạ độc mưu hại Hoàng thượng, lập tức móc mắt mất gian tà, nhổ răng, phạt làm cung nô!"

Tru diệt gia tộc, không để lại bất kỳ tên nào!"

"Kính vương Kì Thái, trong lòng bất chính, mơ ước ngôi vị hoàng đế, đại nghịch bất đạo! Lập tức tuyên phán cực hình, chém đầu thị chúng!"

"Đồ độc phụ..." Nghi phi hô to, người hành hình đã đi tới, đè hai tay Nghi phi trên mặt đất, Kính vương muốn đi cứu, bị hai người khác bắt giữ.

Hoàng hậu cười lạnh: "Ác độc? Nghi phi, lúc ngươi có quyền có thể đối đãi Bồn cung như thế nào? Đừng tưởng Bồn cung không biết, bởi vì chuyện của trưởng công chúa, trước mặt hoàng thượng ngươi ly gián, làm Hoàng thượng hận Bồn cung."

"Đó là trừng phạt đúng tội ngươi! Ngươi tự cho là thế lực nhà mẹ đẻ lớn, tưởng có thể muốn làm gì thì làm sao?"

"Chuyện cha ta làm ta không thể can được, hấn cũng bị trừng phạt, nhưng những chuyện người làm, Bồn cung trả lại người gấp bội" Hoàng hậu lạnh lùng nói xong, để người ta lập tức kéo mẹ con Nghi phi đi.

Trong cung vốn là được làm vua, thua làm giặc, nếu hôm nay bà thua thì kết quả của bà còn thê thảm hơn gấp mười lần!

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn mắt lạnh nhìn hoàng hậu hạ lệnh, không ngăn cản. Nàng hiểu mọi cách sinh tồn, thua chính là thua, không ai cứu được.

Hoàng hậu cũng tuyệt đối không thể để lại hậu họa, lời nói không cảm tình, nàng cũng không hy vọng dư đảng của Nghi phi cùng Kính vương sống sót, đứng ở lập trường khác nhau, góc độ nhìn nhận cũng khác.

Người khác cảm thấy tàn nhẫn, nhưng chính mình lại coi là chuyện đương nhiên.

"Chiến Dã đâu?" Nhìn mọi người bị mang đi, Hoàng Bắc Nguyệt mới mở miệng hỏi.

Hoàng hậu nhìn nàng nói: "Người chính là cao thủ Chiến Dã mời tới? Các hạ là người của Nước Nam Dục sao?"

"Không." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói "Ta muốn gặp Chiến Dã, tất cả chuyện ta cũng chỉ nói với hấn."

"Chiến Dã đang nghỉ ngơi, ta là mẫu hậu hấn, nói với ta cũng được." Hoàng hậu liếc mắt, để thị vệ ngăn nàng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt không để đám thị vệ này vào mắt, những người này không đủ cho nàng luyện tập, đừng nói ngăn trở đường đi của nàng.

Tuy nhiên, nàng tận mắt thấy hoàng hậu gièm pha, làm sao bà ta dễ dàng để nàng đi được?

Sau này muốn hợp tác cùng Nước Nam Dục, nàng không muốn căng thẳng với hoàng hậu, mặc dù nàng giết chết Tĩnh An vương nhưng nàng không muốn lộ ra chuyện này.

"Thái tử mời ta tiến cung, nói có chuyện quan trọng, nếu hấn nghị ngại thì ta chờ hấn một lát."

Hoàng hậu hí mắt đánh giá nàng, dường như quan sát xem có bao nhiêu phần chân tình hay giả ý.

Hồi lâu không nhìn ra cái gì, hoàng hậu liền nói với Hồng Liên: "Hồng Liên, mang cô ta đi thiên điện."

"Vâng" Hồng Liên mang Hoàng Bắc Nguyệt đi ra ngoài, đi tới cửa hơi lo lắng, không nhìn được quay đầu lại liếc nhìn, chỉ thấy hoàng hậu chậm rãi ngồi trên long giường, kinh ngạc nhìn di thể hoàng đế, không biết đang suy nghĩ gì.

Trong hành cung chỗ nào cũng có thị vệ, tin tức Hoàng thượng băng hà truyền ra, lập tức có không ít tần phi cùng hoàng tử công chúa đến đây khóc kể, đại thần ở gần cũng chạy tới.

Hoàng Bắc Nguyệt đi vào thiên điện ngồi xuống, nhìn Hồng Liên ở cửa chậm chạp không chịu rời đi liền hỏi: "Hồng Liên công chúa còn có gì chỉ giáo sao?"

"Ta trước kia đã gặp ngươi bao giờ chưa?" Hồng Liên hỏi thẳng vào vấn đề, loại cảm giác này quá quen thuộc!

"Gặp hay chưa rất trọng yếu sao?"

"Rất trọng yếu!" Hồng Liên lạnh lùng nói "Ngươi rất giống một người, nếu ngươi là cô ta, ta sẽ không do dự giết ngươi!"

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên mỉm cười: "Hy vọng mộng đẹp của Hồng Liên công chúa trở thành sự thật đi!"

Hồng Liên nặng nề hừ một tiếng, đóng cửa lại rời đi.

Trong phòng an tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nhìn sắc trời còn sớm, không muốn bị tiếng khóc nháo âm ỹ từ ngoại giới quấy rầy, nàng liền ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái tu luyện.

Từ khi chiếm được nguyên khí màu đen từ Thiên Quỷ cùng ấn ký Vương Tử, nàng cảm giác tốc độ tu luyện nhanh hơn trước rất nhiều, mỗi lần không cần lâu, nguyên khí trong cơ thể liền tràn đầy.

Hơn nữa, chính mình vẫn không thể cảm ứng Chú ấn Phong, dường như có thể từ từ nhìn thấy, tuy nhiên chú ấn này đôi khi rất mơ hồ, rõ ràng cảm giác được nhưng lại không có cách tới gần.

Nàng thử rất nhiều lần đều thất bại, tính cách vốn không tiếp tục làm việc phí sức, nàng bèn chuyên tâm tu luyện, củng cố bốn chú ấn đã đạt được.

Thực lực Hoàng Bắc Nguyệt hôm nay có thể đo sức cùng siêu cao thủ như Quân Ly, Yểm, nhưng hơi kém một chút, không thể thắng bọn họ.

Mượn sức mạnh Vạn Thú Vô Cương, nguyên khí trong cơ thể chuyển động nhanh, bất giác đắm chìm vào cảm giác vui sướng trong tu luyện.

Chờ nàng dần dần thoát khỏi trạng thái tu luyện, mở hai mắt thì ánh mắt lại trong suốt hơn trước vài phần, trắng đen phân minh, lãnh khốc khiếp người.

Trên trán chậm rãi hiện lên ký hiệu bốn loại chú ấn băng, hỏa, lôi, thổ.

Chậm rãi thở ra một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, bên ngoài trời đã hoàn toàn tối, trong hành cung vừa đốt đèn, khắp nơi sáng trưng.

Bên ngoài an tĩnh, trừ ngẫu nhiên nghe thấy vài tiếng phi tần khóc thì chỉ thấy tiếng khô giáp của thị vệ đi lại.

Loại an tĩnh này khiến lòng người bất an.

Đang nghĩ, cửa thiên điện đột nhiên bị đẩy ra, ngọn đèn bên ngoài chiếu vào, mang theo gió mát ban đêm.

Chiến Dã thất hồn lạc phách đứng ở cửa, nàng chưa từng gặp Chiến Dã đáng sợ như vậy, hấn đỏ hồng, sắc mặt nhợt nhạt, giống như người chết bò ra từ phần mộ.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, đi vài bước về phía trước, Chiến Dã nhìn nàng, thì thào nói: "Bà nói làm như vậy là vì ta..."

Nhìn bộ dáng hấn đáng thương như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được nói: "Nàng thực sự yêu thương người, vì người mới làm như vậy."

"Vì ta?" Chiến Dã khó có thể giải thích "Bà giết phụ hoàng..... Ta từ nhỏ cũng cảm giác được, trên đời này người yêu nhất phụ hoàng nhất là bà, ta không ngờ bà sẽ..."

"Lúc yêu một người đến tuyệt vọng, quá thất vọng nên thà phá hủy cũng không muốn tiếp nhận nữa."

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nói, trong đầu đột nhiên hiện ra cặp mắt màu tím lạnh lùng của Phong Liên Dục, trong lòng nhất thời chua xót.

Đạo lý đơn giản như vậy, vì sao trước kia nàng không hiểu chứ?

Chiến Dã kinh ngạc nhìn nàng, hồi lâu mới đi lại, vươn cánh tay ôm nàng, chôn mặt vào vai nàng, lẳng lặng không nhúc nhích.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Chương 1120: Gặp lại trên chiến trường 1

Tiên hoàng băng hà, cả nước cử hành đại tang, nửa tháng sau, thái tử Chiến Dã đăng cơ, hấn lập tức ban bố sắc lệnh chiêu nạp hiền tài, chinh đốn quân đội, đưa biên giới nước Tây Nhung cùng Nước Đông Ly nối liền một dải, lợi dụng địa hình cùng thành trì ngăn cản Nước Bắc Diệu xâm phạm.

Mà cùng lúc đó, ở biên giới Nước Nam Dục cùng Nước Bắc Diệu, dân chúng tranh nhau bãi chăn nuôi nên đánh nhau, diễn biến thành quân đội hai nước giao đấu.

Đấu tranh liên tục không ngừng nghỉ, từ quy mô hỗn chiến nhỏ, quân đội nước Bắc Diệu nửa đêm lén đánh vào thành thị biên cảnh Nước Nam Dục, không kiêng nể giết hại đánh cướp, tin tức truyền về Thành Lâm Hoài, kinh động cả quốc gia.

Chiến Dã vừa đăng cơ, nhưng từ trước tới nay quân quyền của Nước Nam Dục ở trong tay hấn, dưới cơn thịnh nộ, lập tức triệu tập quân đội tiếp viện.

Cứ như vậy, chiến tranh hai nước rốt cuộc bạo phát.

Chiến Dã phong Nguyệt Dạ làm Duệ hầu, một vị cao thủ Thiên Cấp được phong hầu tước cũng không có gì đặc biệt ở bất cứ quốc gia nào, nhưng nữ tử thống lĩnh quân đội xuất chiến vẫn khiến không ít người thềm không phục.

Thời đại này tôn kính kẻ mạnh, nhưng nữ tử vẫn có nhiều trói buộc.

Nhưng mặc kệ bao nhiêu đại thần trong triều thượng tấu phản đối, Chiến Dã như vẫn giữ vững lập trường, kiên trì lấy vương hầu đãi ngộ Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng đáng giá để bất cứ quốc gia nào làm như vậy!

Đêm khuya, một đội quân nước Bắc Diêu lặng lẽ theo đường núi hiểm trở lên vào biên cảnh Nước Nam Dục, từ vách núi đá quan sát thành trì cách đó không xa.

"Không được lên tiếng, bảo trì đội hình, bước từng bước qua."
Người cầm đầu hạ lệnh, người phía dưới nối tiếp truyền lệnh của hấn xuống.

Phía dưới là vách núi, ngã xuống tuyệt không thể sống, nhưng chỉ cần đi qua nơi này thì có thể tiến vào thành thị Nước Nam Dục, nội ứng ngoại hợp cùng quân ngoài thành, tất yếu chiếm được thành trì biên cảnh này!

Mang theo quân tinh nhuệ, thân thủ lợi hại, thậm chí có mấy vị triệu hồi sư, kế này tuyệt đối không có sơ hở nào!

Tất cả mọi người nín thở lặng lẽ đi trước, đột nhiên một luồng gió lạnh từ xa thổi tới, những người này đều rùng mình.

Sắp sang mùa hè, sao lại có gió lạnh như thế? Lạnh thấu xương như trời đông giá rét tháng mười!

Gió này tới rất quý dị, tướng lĩnh cầm đầu đột nhiên khoát tay khiến người phía sau dừng lại, cẩn thận cảm giác một chút, đột nhiên thốt lên: "Không tốt! quân phía trước chuyển lời xuống quân phía sau, rút lui! Không được loạn!"

Tướng lĩnh này tố chất không tồi, rất nhạy cảm với nguy hiểm, hơn nữa gặp nguy không loạn, thật sự là nhân tài!

Đáng tiếc là ở phe quân địch, đáng tiếc, đáng tiếc...

Trong vách núi tối như mực truyền đến một tiếng cười nhẹ: "Các vị đừng chạy, trong vách núi này bị ta chôn tạc đạn, mặc kệ chạy nhanh cũng chỉ còn đường chết".

Giọng nói dễ nghe êm tai này là của phụ nữ, nhưng lúc này nghe tiếng cười còn đáng sợ hơn ma quỷ ở Địa ngục!

Tướng lĩnh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn một chỗ nào đó trong bóng tối: "Người là...?"

Ánh sáng Băng tuyết trong suốt đột nhiên xuất hiện trong bóng tối, Băng Loan Điều khổng lồ mở cánh, gió lạnh thổi trúng vách núi, đập vào mặt mọi người khiến đau đớn.

"Băng Linh Huyền Điều!"

"Là Băng Linh Huyền Điều! Cô ta là Duệ hầu của Nước Nam Dục, là cao thủ Thiên Cấp trong lời đồn!"

Trong binh lính có triệu hồi sư, kiến thức rộng rãi, liếc mắt đã xem thấu thân phận người đến.

Tướng lĩnh đột nhiên chấn động, đột nhiên đi nửa bước về phía trước, Băng Linh Huyền Điều chiếu sáng khuôn mặt anh tuấn cương nghị của hắn.

Ánh mắt nhìn chăm chăm cô gái trên lưng Băng Linh Huyền Điều,

trong nháy mắt có ảo giác như chứng kiến tư thế cô gái tóc đỏ oai hùng hiên ngang đi tới.

Thiếu nữ xa lạ mặc y phục đen từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu đứng lên, nhìn tướng lĩnh cười một tiếng: "Vũ Văn Địch, không ngờ lại có một ngày xung đột vũ trang với ngươi."

"Hoàng Bắc Nguyệt?" Vũ Văn Địch thì thào nói, rất nhanh bình phục cảm xúc kích động.

Trước khi tới, bệ hạ đã từng nói, hiện tại dung mạo thân thủ của Hoàng Bắc Nguyệt đều không phải là Hoàng Bắc Nguyệt năm đó, để hấn dừng kinh ngạc, lưu ý đối phó là được.

Lúc nói những lời này, không nhìn thấy trong mắt bệ hạ có bất cứ tình ý gì, dường như chỉ nhắc đến một đối thủ chưa bao giờ gặp mặt mà thôi.

Vũ Văn Địch trong lòng khiếp sợ, không biết bệ hạ cùng Hoàng Bắc Nguyệt xảy ra chuyện gì, nhưng giờ phút này nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt, hấn đã có thể hiểu rõ ý tứ trong lời nói của bệ hạ.

Thực lực nữ nhân này bây giờ rất đáng sợ...

"Ta cũng không ngờ đụng độ với ngươi ở đây." Vũ Văn Địch sắc mặt nghiêm túc, liếc nhìn vách đá phía dưới.

Nếu phía dưới thật sự bị nàng chôn tạc đạn thì hấn mang theo quân tinh nhuệ tới sợ rằng toàn quân sẽ bị diệt trong hôm nay.

"Trên chiến trường chỉ có sống chết, không có tình nghĩa, cho nên lúc này đừng trách ta không nương tay"

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn cười cười, khống chế Bằng Linh Huyền Điều bay cao, réo rất huýt sáo, nhất thời, trong không khí liền tràn ngập mùi ka-li ni-trat.

"Chạy! Chạy mau a!" Binh lính kinh hoảng hô to, trong thời gian ngắn, trên con đường nhỏ hẹp trên vách đá vang lên tiếng gào khóc thảm thiết, quang cảnh hỗn loạn, người xô người, không cẩn thận ngã xuống vách núi vạn trượng.

Chỉ có một số triệu hồi sư thực lực không tồi coi như tỉnh táo, vội vàng triệu hồi ra linh thú chính mình, rời khỏi vách đá này.

Vũ Văn Địch vừa lui vừa trừng mắt nhìn Hoàng Bắc Nguyệt giữa không trung, mặc dù ngửi thấy mùi ni-trát ka-li, nhưng chờ mãi không thấy tiếng nổ liền biết, nha đầu kia đang đùa giỡn.

Nhưng quân tâm đang loạn, dưới tình huống tử thương vô số, muốn ổn định quân tâm thì đâu dễ làm?

Nhìn nụ cười xinh đẹp trên mặt nàng, Vũ Văn Địch lạnh lùng nói: "Lần này coi như ngươi lợi hại!"

Hoàng Bắc Nguyệt hơi nhíu mày, ác hơn còn ở phía sau đây!

An toàn rời khỏi đường nhỏ trên vách đá, binh lính vừa thở dài nhẹ nhõm một hơi thì từ bên cạnh rừng cây đột nhiên xuất hiện rất nhiều người, họ giơ đuốc, mặc y phục đỏ tươi sáng, nhìn thấy người liền chém chém giết giết!

Diêm vương muốn ngươi chết vào canh ba, sao có thể cho ngươi sống đến canh năm?

Khóe miệng nhếch lên cười lạnh, nhìn Vũ Văn Địch theo Hoả mục

Chim đại bàng, mang theo hơn mười vị cao thủ còn lại vội vàng rời đi, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên giương giọng mở miệng.

"Vũ Văn Địch, trở về nói cho Phong Liên Dực, muốn đối nghịch với ta thì những tiểu mưu kế đều vô dụng! để hấn quang minh chính đại đánh với ta trên chiến trường, nếu không ta sẽ đánh tới Nước Bắc Diệu, bắt sống hấn!"

Giọng nói quanh quẩn trong đêm tối, Vũ Văn Địch mặc dù chưa đáp lại, nhưng nàng biết hấn tuyệt đối nghe thấy, cũng tuyệt đối sẽ truyền nguyên lời nói cho Phong Liên Dực!

"Vương! Có muốn đuổi theo hay không?" Bên vách đá, người mặc y phục đỏ là đám người A Tát Lô.

Sau khi trở về từ rừng rậm Phù Quang, những người này lập tức đi theo nàng tới biên cảnh.

Nhìn khuôn mặt tuổi trẻ bông bột tinh thần phấn chấn, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Không cần, để mấy người sống trở về truyền tin."

"Chiêu này của vương quá lợi hại! Vũ Văn Địch không thể tưởng tượng được hấn bọ ngựa bắt ve ở phía trước, phía sau vẫn còn chim sẻ!"

Hoàng Bắc Nguyệt đáp xuống mặt đất, đám người A Tát Lô liền cao hứng vây lại.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Vũ Văn Địch không bị thua mà nhục chí, hấn tương lai nhất định nhiều đất dụng võ, không thể khinh thường."

Nàng tiếp nhận hệ thống huấn luyện quân sự hiện đại hoá, trong lòng quen thuộc mưu lược cổ đại, muốn hành động ngầm dưới mí mắt

nàng thì tuyệt đối không thể.

Tuy nhiên nàng cũng không phải cao thủ quân sự thực sự, trên chiến trường thay đổi bất ngờ, người có kinh nghiệm bách chiến mới là đáng sợ nhất.

Mọi người gật đầu, tuy nhiên lần đầu giao phong với Nước Bắc Diệu lấy được thắng lợi vẫn đáng ăn mừng, mọi người ôm Hoàng Bắc Nguyệt, ồn ào đòi đi về uống rượu, vô cùng cao hứng đi.

Sau khi bọn họ rời khỏi không lâu, ánh trăng chiếu vào bên vách núi, trong rừng người chết đều bị vớt vào vách núi, máu ấm cũng dần dần đông lạnh.

Nhưng gió thổi qua vẫn mang theo mùi tanh.

Dường như theo mùi máu tươi mà đến, một bóng dáng yêu hồng đột nhiên đáp xuống nơi vừa diễn ra thảm sát.

Giẫm vết máu khô cạn trên mặt đất, bóng dáng chậm rãi xoay người lại, một mặt nạ tuyệt mỹ xuất hiện trong ánh trăng sáng tỏ.

Mặt nạ đẹp đến tinh xảo không tỳ vết, thấy thế nào cũng khiến lòng người mê mẩn.

Sau mặt nạ, con người màu đỏ âm lãnh quỷ dị, như ác ma không có cảm tình.

Hít sâu một hơi mùi máu tươi trong không khí, sau mặt nạ phát ra tiếng hừ lạnh, ánh mắt chuyển tới thành trì cách đó không xa, trong ánh mắt vẻ khát máu càng nồng đậm.

Thân ảnh thon dài xinh đẹp tuyệt đi từng bước về phía trước, đột

nhiên bị một thứ trên cây chạc cây hấp dẫn ánh mắt, bước chân liền dừng lại.

Ngọc bội xanh biếc trên nhánh cây, màu xanh trong suốt rất dễ nhìn.

Giơ cánh tay đầy vết thương đáng sợ lên, hắn bắt được ngọc bội kia, bay qua lòng bàn tay, thần sắc trong mắt chợt hiểu ra.

Đồ quen thuộc, nhưng không nhớ mọi thứ về khối ngọc bội này.

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ tiện tay để ngọc bội xanh biếc bên hông mình, thân ảnh màu đỏ xinh đẹp trong nháy mắt biến mất ở rừng cây.

Hoàng Bắc Nguyệt bị quây uống nửa vò rượu liền tim có vội vàng rời khỏi phủ tướng quân, đám tiểu tử này tửu lượng đúng là càng ngày càng tốt, xem ra dự định phải uống cả đêm rồi?

"Vương! nửa đường đào tẩu rất không tiền đ!" A Tát Lô cầm nửa bình rượu đuổi theo ra.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người cười nói: "Ta rơi đồ, đi tìm một chút sẽ lập tức trở về, các ngươi uống trước!"

Nàng quả thật mất đồ, trước cùng Mặc Liên đi dạo phố mua ngọc bội, mặc dù không phải vật quý giá đặc biệt, tuy nhiên quen mang theo người. Mặc Liên là người mẫn cảm, hắn đưa đồ gì không dễ đánh mất.

Lại nói tiếp, khối ngọc bội này có lẽ ngay cả Mặc Liên cũng không nhớ rõ, hắn lúc ấy mù, không biết bị gian thương nào lừa gạt, mua một khối ngọc đắt như vậy đưa cho nàng.

Chương 1121: Gặp lại trên chiến trường 2

Sau hấn lại tỉ mỉ khắc hoa Kết Ngạnh lên khối ngọc, nàng vẫn không nỡ tùy tiện mang trên người, bảo tồn cẩn thận trong nạp giới.

Đi ra khỏi phủ tướng quân, gió đêm thổi, đầu mờ mịt vì rượu chọt trong sáng hơn nhiều, theo Băng Linh Huyền Diệu bay lên trời cao, trở lại con đường tới vách đá vừa rồi.

Nàng chỉ dừng lại nơi này, ngọc bội hẳn là rơi chỗ gần đây.

Haiz, nơi đó là vách núi, nếu rơi dưới vách núi thì phiền a.....

Rất nhanh tới bên vách núi, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đáp xuống mảnh rừng, trong tay chọt lóe lửa cháy, lập tức chiếu sáng chung quanh.

Vừa rồi đứng ở chỗ này...

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới một thân cây, đột nhiên ngo ngoàng, híp mắt ngòì xỏm xuống, dùng ánh lửa chiếu sáng mấy dấu chân trên mặt đất.

Đây là máu tươi vừa mới lưu lại, bởi vậy không thể là bọn họ, sau khi bọn họ rời khỏi còn có người đã tới đây!

Nàng đứng lên nhìn bốn phía, chỉ có dấu chân một người, đi tới dưới cây này liền biến mất.

Xem ra, đối phương là một cao thủ a!

Uống rượu đầu mơ hồ đau, Hoàng Bắc Nguyệt gõ đầu một chút, lẩm bẩm nói: "Xem ra, có phiền toái..."

Trừ mấy dấu chân ra, ngọc bội của nàng hoàn toàn biến mất, không chừng chính là chủ nhân dấu chân cầm đi.

Tuy nhiên, ngọc bội kia chỉ là đồ bình thường, không phải thần khí cũng không phải linh khí, trừ đẹp mắt thì cũng không hề có tác dụng gì, cao thủ thấy nó hẳn là khinh thường thứ này chứ?

Nàng nghĩ tới vách núi liền nhìn xuống phía dưới, vực sâu tối như mực, nếu có xuống tìm thì chỉ có thể ngại ngùng đứng trước Mặc Liên mà không nói được gì.

Buồn bực bò lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, Hoàng Bắc Nguyệt bóp đầu nói: "Nến Đỏ, ngươi có cảm giác dấu chân lạ lùng không?"

Nến Đỏ ở trong không gian linh thú, nghe vậy liền chạy đến nói: "Không biết chủ nhân ở bên cạnh dấu chân có ngửi thấy mùi quái dị hay không?"

"Mùi quái dị?" Hoàng Bắc Nguyệt đứng thẳng người lên, hồi tưởng một chút, chậm rãi nói "Hình như có mùi bị đốt..."

Nến Đỏ vội vàng gật đầu: "Chính là loại mùi này! Ta tưởng mùi ni-trát ka-li."

"Chúng ta không đốt ni-trát ka-li." Bọn họ căn bản không kịp chuẩn bị ni-trát ka-li, chỉ tìm được một ít bột phấn gần đây, sau đó để Nến Đỏ tán vào không khí lúc nàng thổi sáo.

Lượng Ni-trát ka-li không nhiều lắm, chỉ hơi mê hoặc binh lính Nước Bắc Diêu mà thôi, buổi tối gió lớn, rất nhanh thổi tản mát ni-trát ka-li.

Lúc nàng vừa đuổi qua, căn bản không ngửi thấy mùi ni-trát ka-li.

Mùi bị lửa cháy như ẩn như hiện, vì thế nên trong lòng nàng vẫn cảm thấy dấu chân thật quái dị.

"Có lẽ là một vị cao thủ thuộc tính hỏa, khá kiêu ngạo, thích phóng nguyên khí hỏa ra." Nến Đỏ tính đến trường hợp này.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nghĩ vậy, triệu hồi sư rất thừa thớt, có thể trở thành triệu hồi sư thì ngoài thiên phú là mặt quan trọng nhất còn có cả sự may mắn nữa.

Một số triệu hồi sư vốn rất tầm thường, nhưng cơ duyên xảo hợp đột nhiên cường đại, liền không khống chế được cảm xúc, đi tới đâu cũng thích để người ta biết mình lợi hại thế nào, bởi vậy cứ phóng nguyên khí ra bên ngoài khoe mẽ.

Nhưng trong lòng nàng loáng thoáng cảm giác sự việc không đơn giản như vậy...

Hai người trầm mặc một hồi, Băng Linh Huyền Diệu bay qua một mảnh rừng âm u ngoài thành, ở biên cảnh, sau lúc tối đêm cửa thành sẽ đóng cửa, bởi vậy buổi tối núi rừng cơ bản yên tĩnh không tiếng động, không một bóng người.

Song, tại nơi yên tĩnh như vậy, đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn xé tan màn đêm.

Hoàng Bắc Nguyệt cùng Nến Đỏ nhanh chóng liếc nhau.

"Tiếng của A Lệ Nhã?" Nến Đỏ cả kinh nói.

Không kịp suy nghĩ tại sao khuya khoắt, A Lệ Nhã không an ổn ở phủ tướng quân mà tới chỗ này, Hoàng Bắc Nguyệt đã khống chế Băng Linh Huyền Diệu nhanh chóng bay xuống!

Tốc độ Băng Linh Huyền Diệu nhanh, đột nhiên vọt tới chỗ tiếng thét chói tai, song vừa tới gần, mùi máu tươi nồng đậm liền đập vào mặt.

Nguyên khí hòa từ ngón tay chui ra, trong nháy mắt chiếu sáng trong rừng cây có vô số thi thể ngổn ngang.

Nến Đỏ che miệng kinh hô một tiếng, thi thể bị chết rất bi thảm, đều là nữ hài tử mười mấy tuổi, máu tươi chảy xuống đất, dung hợp cùng một chỗ.

Mà trong góc, một bóng dáng lạnh run ôm đầu gối cuộn mình, kinh mạch trọng yếu trên người cuồn cuộn chảy máu.

Hoàng Bắc Nguyệt mắt đầy lửa giận, người nào to gan như vậy, dám làm xằng bậy ở chỗ nàng cai quản!

"Nến Đỏ, đi giúp A Lệ Nhã chữa thương!" Nàng trầm giọng dặn dò, sau đó nhắm mắt cảm thụ khí tức chung quanh, khống chế Băng Linh Huyền Diệu thay đổi phương hướng đuổi theo.

Nến Đỏ vượt qua hồ máu trên mặt đất, đi tới bên người A Lệ Nhã, vừa duỗi tay chạm nàng đã bị phản kháng cực kỳ mãnh liệt.

"Đừng chạm ta! Ma quỷ! Thật đáng sợ!"

Nến Đỏ đành phải điểm huyết đạo trên người nàng, để nàng ăn một viên đan dược cầm máu, A Lệ Nhã hỗn loạn ngất xỉu đi. Lúc này Nến

Đỏ mới giúp nàng xử lý vết thương trên người.

A Lệ Nhã cũng là triệu hồi sư không tồi, mặc dù chưa bao giờ thấy nàng ra tay, nhưng nàng là muội muội của A Tát Lô, hai người đều giỏi về tốc độ, gặp phải nguy hiểm liền chạy là được.

Cao thủ dạng gì mới có thể biến nàng thành như vậy.

Nhìn vết thương đáng sợ trên kinh mạch, Nến Đỏ rùng mình, người nọ muốn nàng chảy hết máu thành xác khô sao?

Xử lý tốt vết thương trên người A Lệ Nhã, Hoàng Bắc Nguyệt về mặt ẩm ức cũng đã trở về.

"Nàng thế nào?" Đi qua ngòi xồm xuống, A Lệ Nhã cũng lơ mơ tỉnh, vừa mở mắt, cả người run rẩy, vừa khóc vừa hô.

"Ta thấy hấn, thật đáng sợ, quý, hấn là quý..."

"A Lệ Nhã, là ta! Người thấy ai? Là ai mang người đến đây?" Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng hỏi, giọng nói hơi lớn khiến A Lệ Nhã sợ hãi khóc lên, không nói được gì.

"Chủ nhân, nàng giống như bị sợ hãi, tạm thời hỏi không được gì, trước mang nàng trở về đã." Nến Đỏ nói, không đuổi bắt được ác nhân, chủ nhân cũng rất kích động, bộ dáng này không hỏi được gì, chỉ biết hù dọa A Lệ Nhã.

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, nói: "Người mang nàng trở về, ta xử lý thi thể những nữ hài tử, thông tri người nhà bọn họ đến nhận."

Thoáng cái chết nhiều nữ hài tử như vậy, trong thành dân chúng khẳng định sẽ hoang mang rối loạn, kế tiếp sẽ không thống trị tốt.

Lòng người tan rã, nếu cường địch đến tấn công, chỉ cần dụ dỗ một chút, cả tòa thành trì không khó rơi vào tay giặc.

Mặc kệ là ai, dám làm chuyện này ở dưới mí mắt nàng, nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Vội vã xử lý thi thể trở về, sáng sớm ngày thứ hai, quả nhiên thành thị quan trọng ở biên cảnh cũng chấn động, rất nhiều dân chúng khóc kể trên đường cái, không biết ai kích động, dân chúng liền bao vây phủ tướng quân, công kích Duệ hầu mới tới không có năng lực bảo vệ dân chúng trong thành.

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phủ tướng quân sút đầu mẻ trán, loại chuyện này theo lệ thường là phát tiền trợ cấp, sau đó nàng tự mình ra mặt, hứa hẹn điều tra hung thủ, sẽ không để đám nữ hài tử uống mạng.

Nhưng dân chúng dường như đã hẹn trước với nhau, không ai nhận tiền, ngược lại càng khóc lớn, nhìn bộ dáng chính là muốn vây chặt phủ tướng quân!

"Điều dân thật sự rất làm càn! Vương đã tận tình tận nghĩa, bọn họ còn muốn thế nào?"

Trong phủ tướng quân, từ trên nóc nhà nhìn tình huống phía dưới, A Tát Lôi tức giận la to.

Cát khắc nói: "Xem ra trong thành có gian tế trà trộn, có người cố ý kích động dân chúng, trước hết để chúng ta nội loạn, bọn họ trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi."

"Ta xem tám phần là người Nước Bắc Diệu làm! Phong Liên Dục

thật là tiểu nhân hèn hạ, giết cô gái vô tội thì chẳng đáng làm nam nhi?" Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Hoàng Bắc Nguyệt, A Tát Lôi mới nói.

Nhưng Cát khắc lại vội vã ra hiệu bằng ánh mắt cho hắn, cẩn thận quan sát vẻ mặt Hoàng Bắc Nguyệt, có một số việc, nàng chưa bao giờ nói, nhưng trong lòng bọn hắn hiểu.

"Không phải người Nước Bắc Diệu." Trầm mặc chỉ chốc lát, Hoàng Bắc Nguyệt mới mở miệng "Ta hiểu rõ phong cách hành sự của Phong Liên Dục, hắn không bao giờ dùng loại thủ đoạn này."

Mặc dù hắn đã khác xưa, nhưng bản tính một số người không thay đổi được.

"Cho dù hắn không giết, nhưng những dân chúng cũng là hắn phải người kích động!" A Tát Lôi chắc chắn nói, A Lệ Nhã gặp chuyện không may, hắn suýt điên rồi!

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, chống cằm suy tư chốc lát, nói: "Người nọ thích cô gái trẻ, Tấn thành lớn như vậy, hắn nhất định sẽ tới tiếp."

Nghe vậy, tất cả mọi người giật mình nhìn nàng.

"Vương, người định gài bẫy hắn sao?"

Một nụ cười lạnh như băng hiện bên khóe môi, khuôn mặt tinh xảo như hoa sen xinh đẹp tuyệt trần, cũng không mất đại khí.

"Không vào hang cọp, làm sao bắt được cọp con?"

Mọi người xuýt xoa, nghe nàng nói câu này hắn là lấy chính mình làm mồi dẫn người nọ mắc câu a!

Đêm khuya.

Tấn thành từ xưa đến nay nghiêm cấm đi lại vào ban đêm, vừa đến buổi tối, dân chúng cũng không ra khỏi cửa, dân chúng vây quanh phủ tướng quân cũng bị bức phải trở về nhà.

Cả Tấn thành lâm vào trầm tĩnh khủng bố.

Ở một căn nhà trong thành, Hoàng Bắc Nguyệt thay một xiêm y trắng trong thuần khiết của một cô gái bình thường, ngồi ở trước canh cửu bên cửa sổ.

Mái tóc nhẹ nhàng buông xuống trên vai, sau khi tắm rửa, trên người có mùi thơm nhẹ nhàng của thiếu nữ, thần thái ôn hòa, cử chỉ mềm mại, đuôi lông mày, khóe mắt thuần khiết như hoa sen thanh lịch.

Thu liễm lệ khí đầy người, nàng có thể giải trang bất cứ nhân vật gì!

Chỉ tiếc canh cửu cổ đại rất hành hạ người, rõ ràng thao tác đơn giản, nhưng sử dụng lại khiến người ra đau đầu.

Nàng cố gắng cẩn thận, động tác thả chậm, dệt vải vòng vo.

Ngẩng đầu liếc ánh trăng ngoài cửa sổ, trăng đã lên giữa trời, chung quanh không hề có động tĩnh.

Chẳng lẽ người nọ xem thấu kế sách của nàng? Hoặc hẳn căn bản không định xuất hiện?

Mặc kệ kết quả thế nào, nàng cũng không thể tiếp nhận, người này hại nàng vừa tới đã thành tội nhân trong lòng dân chúng, nàng nhất định phải bắt được hắn.

Hiện tại không có cách trấn an dân chúng, cách duy nhất chỉ có bắt được hung thủ!

Trong lòng không ngừng lóe ý niệm trong đầu, trên tay không chú ý, ngón tay bị con thoi đâm một chút, đột nhiên rịn ra một giọt máu.

Nàng nhú mi lại, định đưa tay bỏ vào miệng hút, nhưng thành linh từ bên cạnh một bàn tay vươn đến, bắt được tay nàng, đưa vào miệng ấm áp, đầu lưỡi cuốn lấy ngón tay nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh, trong lòng nghiêng ngả, trên lưng phát lạnh, trán toát ra mồ hôi lấm tấm.

Không thể nào...

Có người đến gần nàng như vậy mà nàng không hề nhận thấy, năng lực cảm giác của nàng luôn hết sức nhạy cảm, tuyệt đối không thể không nhận ra!

Trong lòng khiếp sợ, nhưng ý nghĩ của Hoàng Bắc Nguyệt rất tỉnh táo, điều chỉnh hơi thở, giả bộ như cô gái bình thường kinh hô một tiếng, muốn lùi tay về.

Song người nọ hút máu của nàng hết sức mê mẩn, trong cổ họng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn, hàm răng dùng sức muốn cắn vết thương để tiếp tục hút!

Được voi đòi tiên!

Hoàng Bắc Nguyệt giật ngón tay, rút mạnh khỏi hàm răng người nọ, bị thái độ mạnh mẽ của nàng làm sửng sốt, lập tức tức giận, bắt được tóc của nàng kéo mạnh vào trong lòng.

Không hề có ý thương hương tiếc ngọc!

Chương 1122: Gặp lại trên chiến trường 3

Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn nổi giận, mở bàn tay ra, nguyên khí màu đen nhanh chóng dững mãnh tiến ra, hình thành một tầng phòng hộ bên ngoài nắm tay!

Nguyên khí màu đen lấy được từ khí nguyên của Thiên Quỷ chưa có cơ hội dùng, lần này vừa hay thử nghiệm.

Một khửu tay hướng về phía sau, lúc hấn buông tay liền nhanh chóng xoay người, nắm tay mang màu đen như bao tay vung tới mặt đối phương.

"Đi..."

Trong miệng nói ra một chữ, đột nhiên trước mắt xuất hiện một mặt nạ đẹp đến kinh tâm động phách, sau mặt nạ, đôi mắt màu đỏ chiếu lên y phục yêu hồng càng diễm lệ.

Mắt đỏ lạnh lùng nhìn nàng "Mời sao? hừ!" Ngón tay hơi động.

Đáy mắt bị y phục màu đỏ phản chiếu, nắm tay Hoàng Bắc Nguyệt đến gần mặt hấn đột nhiên tránh ra, đánh vào trên vách tường phía sau hấn, nhất thời nguyên khí trên nắm tay làm thủng tường, mặt đất nhanh chóng rạn nứt, đất đá rơi ra.

Vết nứt như mạng nhện nhanh chóng lan tới chân hai người!

Đối với cử động đột nhiên thu tay lại của nàng, mặt nạ nam tuyệt mỹ

hiển nhiên có chút khó hiểu, tuy nhiên, đối phương thu tay lại, hẳn sẽ không!

Chỉ nghe thấy một tiếng kêu rên thống khổ, Hoàng Bắc Nguyệt liền bị vài đóa hoa hồng cuốn đập vào phía sau, cánh hoa sắc bén lợi hại, cắt máu thịt của nàng bay khắp nơi.

Nặng nề đập lên tường rồi ngã xuống, bên khoe miệng tràn ra một tia máu tươi.

Nàng ngẩng đầu, tin nhìn nam tử mang mặt nạ, nhìn thấy mặt nạ cùng cặp mắt tà ác cất giấu sau mặt nạ, nàng đột nhiên cảm giác trong lòng đau đớn.

Một người cực độ tự kỳ thất vọng với dung mạo của mình đến mức nào mới có thể mang một mặt nạ đẹp không tì vết chứ?

Không thể hiểu bi thương đột nhiên xuất hiện trên mặt nàng, người nọ chậm rãi đi tới: "Ta đã thấy ngươi..."

Không phải là không xác định được tức giận, mà là khẳng định tức giận.

Hai mắt đỏ như máu chậm rãi nheo lại, hẳn đột nhiên cúi người, bắt được tóc của nàng kéo lên, tà ác nói: "Chính ngươi hại ta thành người như vậy? Xú nha đầu, rốt cuộc ta tìm được ngươi rồi!"

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, thì thào nói: "Thực xin lỗi..."

"Thực xin lỗi?" Yêm yêu nghiệt địa cười lạnh "Ba chữ kia nghe thật giống như ngươi đang cười nhạo ta"

"Không!" Hoàng Bắc Nguyệt kiên quyết lắc đầu, sao nàng cười nhạo

hắn được chứ? Hắn biến thành như vậy nàng chỉ thấy hối hận vô tận.

"Không đúng thì theo Bốn đại nhân đi, người hại ta, ta muốn chậm rãi hành hạ người đến chết!".

Hít sâu lần nữa, điều chỉnh tâm tình kích động khi gặp lại Yểm, nàng lại khôi phục thành Hoàng Bắc Nguyệt tỉnh táo.

"Không được." Nàng nói từng chữ "Thực tế là hôm nay ta bày ra bầy là vì bắt người."

"Ha ha ha..." Yểm ngửa đầu cười ha hả, tiếng cười như chế nhạo vang nhất thế giới, cười đến ngang ngạnh phóng túng, cười đến run rẩy cả người "Bốn đại nhân ở đây, người tới mà bắt a!"

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi, nói thật, hiện tại muốn bắt được Yểm thì tuyệt đối là nằm mơ, trước khi nàng tu luyện đủ năm loại chú ấn thì đứng trước mặt hai ma thú mạnh như Yểm cùng Quân Ly thì chỉ có nước tránh xa.

Có đủ năm loại chú ấn, nàng mới nắm giữ được phong ấn hắc thủy cấm lao, mới dám đối chiến với bọn họ.

Thần thú nhập ma sức mạnh càng biến thái, năm đó Hiên Viên Vấn Thiên phong ấn Yểm xong liền chết, từ đó có thể biết ma thú này đáng sợ đến mức nào.

Nhưng lòng vẫn còn sợ hãi khi nghĩ đến các cô gái chết thảm, nếu Yểm tiếp tục gây họa ở Tấn thành, nàng cũng không có cách trấn an oán khí của dân chúng.

Trong đầu nhanh chóng hiện lên vô số ý niệm, Hoàng Bắc Nguyệt

bình tĩnh nói: "Hiện tại bắt người quả thật không sáng suốt." Cho dù bắt được cũng không nhất được hẳn.

Yểm thấp giọng tà ác cười "Coi như người biết điều!"

"Tuy nhiên, người cũng không thể bắt ta đi được". Hoàng Bắc Nguyệt nói rõ, nhưng lại làm Yểm cười nhạt.

"Thực lực của người mà không bị ta bắt sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt chớp mi, cái này cũng khó nói, đối chiến cùng Yểm, mặc dù không nắm chắc tất thắng trăm phần trăm, nhưng nàng đã nắm chắc khả năng chạy trốn thành công một trăm phần trăm.

"Chúng ta làm giao dịch đi, chỗ ta có một đồ vật có lẽ sẽ khiến người hứng thú." Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút, quyết định nhịn đau bỏ đi thứ yêu thích.

"Thứ làm ta hứng thú chỉ có người..." Yểm tới gần nàng, mặt nạ lạnh lẽo áp vào mặt nàng khiến nàng đau xót.

Nghiêng mặt đi, ngón tay búng trên nẹp giới, một thanh đoạn đao màu đen liền xuất hiện trong tay, nàng để đoạn đao ngang ngực hẳn "Cái này thế nào?"

"Địa hỏa Song Nguyệt Liêm?" hai mắt đỏ như máu nheo lại, Yểm duỗi tay muốn cầm.

Hoàng Bắc Nguyệt chột lóe về phía sau nói: "Người chấp thuận không làm khó dân chúng Tấn thành thì thứ này thuộc về người."

"Không thành vấn đề." Yểm không do dự, không có Tấn thành còn có chỗ khác, nhưng Địa hỏa Song Nguyệt Liêm này lại chỉ có này một

thanh.

Nói chuyện cùng ma thú không cần lao lực, không cần tìm mọi cách lập kế ước, Hoàng Bắc Nguyệt nhìn đoạn đao trong tay một chút rồi ném cho Yểm "Về người"

Yểm giơ tay đỡ đoạn đao, lúc ống tay áo trượt xuống lộ ra vết sẹo kinh người trên cánh tay, Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh, bất giác giơ tay chạm vào.

Yểm đột nhiên hai mắt âm trầm, nhanh tay nắm cổ nàng, cắn răng hỏi: "Người muốn làm gì?!"

Mẫn cảm đa nghi như thế, hoàn toàn không giống tính cách bình thường của hắn.

Hoàng Bắc Nguyệt bắt được tay hắn, âm thầm lấy nguyên khí phân cao thấp với hắn, thật vất vả mới để hắn buông chính mình ra, ho một tiếng nói: "Thương thế của người, ta có một ít thuốc..."

"Không cần." Yểm lạnh lùng nói "Vết thương để lại có thể thường xuyên nhắc nhở ta tuyệt đối không thể phạm sai lầm lần thứ hai!"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra.

Yểm thưởng thức đoạn đao, lại khôi phục bản tính tà ác, cười hắc hắc: "Địa hỏa Song Nguyệt Liêm, rốt cuộc đầy đủ, xú nha đầu, lần sau gặp mặt sẽ cho người cảm nhận một chút sự lợi hại của nó!"

Hoàng Bắc Nguyệt kêu căng ngược cầm lên.

Yểm nói: "không ai đỡ được nó, nó là vũ khí hoàn mỹ nhất trên thế giới này!"

Nhìn bộ dáng Yểm tự phụ như thế, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thật nặng nề.

Địa hỏa Song Nguyệt Liêm năm đó bức chết Hiên Viên Vấn Thiên, nàng có thể ứng phó được không?

Không, cho dù không ứng phó được, nàng cũng kiên trì đến cùng! Trừ nàng ra, còn ai có thể kết thúc ba đời nguyên rủa chứ.

Yểm thu hồi Địa hỏa Song Nguyệt Liêm, xoay người đi ra ngoài, lúc mở cửa đột nhiên dừng lại, quay đầu liếc nàng một cái.

"Lần này bỏ qua ngươi, lần sau sẽ không gặp may như vậy!"

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không nhúc nhích nhìn hắn rời đi, khi hắn đi khuất mới chậm rãi ngồi xuống, thở dài một tiếng, lau một chút mồ hôi lạnh trên trán.

Lần sau gặp mặt, đại khái chính là cuộc chiến sống chết trên chiến trường.

Mặc dù rất không nguyện ý, nhưng nàng cũng chỉ có toàn lực ứng phó, hơn nữa trong thời gian này, bằng mọi giá phải đạt được Chú ấn Phong.

Đợi hồi lâu cũng không có động tĩnh, đám người A Tát Lô Cát Khắc mai phục bên ngoài liền xông tới, nhìn vách tường và mặt đất vỡ ra liền chấn động.

Đánh nhau kịch liệt như vậy mà bên ngoài không hề nghe thấy động tĩnh, thật sự không thể tưởng tượng.

"Vương, là ai?" A Tát Lô hỏi.

"Là Yểm." Hoàng Bắc Nguyệt hữu khí vô lực trả lời.

Câu trả lời này cũng không ngoài ý muốn, bởi vậy mọi người chỉ sợ run trong chốc lát, chỉ A Tát Lô nắm chặt tay nói: "Tên hỗn đản này!"

"Yểm quả thật khó đối phó, sau này sợ rằng phiền toái." Cát Khắc cau mày nói, nếu Yểm quấy nhiễu Tấn thành vài lần nữa thì bọn họ bắt thế nào được?

Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói: "Hắn sẽ không tới gây họa ở Tấn thành, cứ yên tâm."

Cát Khắc ngần ra, lập tức hiểu, vội vàng hỏi: "Vương đáp ứng hắn cái gì?!"

"Không có gì, chỉ trả cho hắn thứ thuộc về hắn thôi." Hoàng Bắc Nguyệt vỗ về cái trán, chính mình cũng không biết trả đoạn đao cho hắn, có làm hắn như hổ thêm cánh hay không.

Nhưng trừ Địa hỏa Song Nguyệt Liêm, không thứ gì có thể đánh động Yểm.

Hắn cũng không phải một người dễ đối phó.

"Vậy, vậy hung thủ làm sao bây giờ? Ăn nói thế nào với dân chúng?" A Tát Lô nói.

Hoàng Bắc Nguyệt suy nghĩ một chút nói: "Tặng tiền trợ cấp, mặt khác bắt một gian tế trong thành, đổ tội danh lên đầu hắn, để hắn gánh tội đi!"

Mọi người sững sốt, lập tức vẻ mặt hiện lên nét đặc sắc.

Chà chà, xem ra có người xui xẻo, gặp vương âm hiểm của bọn họ, nào có dễ dàng trà trộn vào làm gian tế a!

Nước Bắc Diệu.

Vũ Văn Địch đột kích ban đêm thất bại lập tức tự mình trở về đô thành Huy Kinh, truyền không sót một câu lời nói của Hoàng Bắc Nguyệt cho Phong Liên Dục.

Ngự Thư phòng sau khi hạ triều, Vũ Văn Địch quỳ trên mặt đất, không dám ngẩng đầu, uy nghiêm của đế vương ép tâm tình của hắn hết sức phức tạp.

Phong Liên Dục ngồi trên ghế rồng, ngón tay chậm rãi gõ vào tấu chương trên mặt bàn, cũng không nói chuyện, không ai có thể thấu hiểu ý nghĩ trong lòng hắn, cho tới bây giờ thiên uy khó dò, hiện tại Phong Liên Dục còn hơn như thế.

"Nàng muốn quang minh chính đại đánh với ta trên chiến trường."
Hồi lâu, rốt cuộc nghe được đế vương mở miệng.

Thoát khỏi không khí trầm mặc nặng nề, Vũ Văn Địch rốt cuộc thả lỏng khẩu khí, vội vã nói: "Cô ấy hiểu rõ kế sách của thuộc hạ, hơn nữa đánh phủ đầu, thần cho rằng không thể khinh thường thân thủ cùng mưu lược của cô ấy."

"Địch, dường như ngươi đánh giá nàng rất cao." Phong Liên Dục đột nhiên nói, thân thiết gọi thẳng tên của hắn, song ngữ khí này lại khiến Vũ Văn Địch rét run cả người.

"Thần chỉ luận sự, cô ấy quả thật..."

"Địch, người chưa từng thích phụ nữ nào đúng không?" Phong Liên Dục nhạy cảm hỏi.

Sắc mặt Vũ Văn Địch trong nháy mắt tái nhợt như tờ giấy, trên lưng mồ hôi lạnh ứa ra, hung hăng nuốt nước miếng, mới run sợ nói:
"Thần trung với bệ hạ, nguyện vì bệ hạ vượt qua nước sôi lửa bỏng!"

"Trẫm chưa từng hoài nghi lòng trung thành của người, nhưng đối phó nàng, Trẫm lại lo lắng cho người." Phong Liên Dục đứng lên, vượt qua ngự bàn đi tới.

Vũ Văn Địch sắc mặt trắng bệch, nhưng vẫn cúi đầu, không dám phản bác nửa câu.

"Người như Hoàng Bắc Nguyệt, người vĩnh viễn không dự đoán được, nàng có sức mạnh kỳ lạ có thể khiến người không thể không đồng ý suy nghĩ của nàng, cho nên, chỉ cần người có thiện ý với nàng đều không thể làm đối thủ của nàng."

Hắn hiểu rõ Hoàng Bắc Nguyệt, có thể nói là hiểu tới tận xương tủy, không ai hiểu rõ nàng hơn hắn.

Vũ Văn Địch cúi đầu nói: "Thần đã rõ ý của bệ hạ, nhưng trước mắt, chỉ có một mình thần từng tiếp xúc với chiến thuật của Hoàng Bắc Nguyệt, những người khác, sợ rằng..."

"Người làm chủ tướng lãnh binh, Trẫm sẽ không thay đổi người, nhưng muốn gia tăng vài người vào."

Nghe hắn nói như vậy, trong lòng Vũ Văn Địch nhất thời có dự cảm xấu, quả nhiên, Phong Liên Dục lập tức để người triệu hồi mười hai Ma thần của Thành Tu La đi vào.

Muốn cộng sự cùng người của Thành Tu La, đối với Vũ Văn Địch từ nhỏ được gia đình giáo dục nghiêm khắc mà nói đúng là đả kích lớn nhất, sắc mặt hấn đỏ bừng, muốn phản đối, nhưng hấn biết, một khi hấn phản đối thì ngay cả cơ hội dẫn binh cũng mất đi.

Hấn trời sinh là quân nhân, trên chiến trường giết địch lấy máu mới là số mệnh của hấn, nếu bị gác xó, hấn sẽ biến thành một thanh bảo kiếm rỉ sắt, cho dù lấy ra khỏi vỏ lần nữa cũng không ánh lên vẻ sắc bén!

Đi ra khỏi Ngự Thư phòng, Vũ Văn Địch ủ rũ, giữa đường nhìn thấy phượng giá (kiệu phượng) của hoàng hậu, hấn vội vàng tránh né sang một bên cúi đầu đứng thẳng.

Phượng giá của Hoàng hậu tới bên cạnh hấn liền dừng lại, trong kiệu vang lên tiếng dịu dàng quyến rũ của hoàng hậu Ngụ Yên Nhiên: "Vũ Văn tướng quân đã trở về, nghe nói trận chiến này không thuận lợi, hy vọng tướng quân đừng quá nản lòng, trên chiến trường, thắng bại là chuyện thường của nhà binh."

"Đa tạ hoàng hậu lo lắng, thần sẽ cố gắng gấp đôi, không để bệ hạ cùng nương nương thất vọng." Vũ Văn Địch cung kính nói.

Đối với vị hoàng hậu Nước Đông Ly phái tới, bởi vì cô ta giữ bốn phạm sống ở trong cung, cũng không có bất cứ cử chỉ gì vượt qua, cho nên Phong Liên Dực vẫn giữ cô ta lại, mà cô ta cũng không thân cận với bất kỳ kẻ nào, cho nên Vũ Văn Địch vẫn giữ lòng cung kính.

Chỉ nói chuyện quan tâm tầm thường đối kẻ bề tôi thôi, Vũ Văn Địch tưởng hoàng hậu nói xong sẽ rời đi, không ngờ cô ta trầm ngâm chốc lát lại hỏi: "Nghe nói tướng quân gặp phải Hoàng Bắc Nguyệt trên chiến trường, không ngờ cô ta còn sống."

Trong lòng bệ hạ vĩnh viễn chỉ có Hoàng Bắc Nguyệt, điểm này tin rằng hoàng hậu hiểu rõ, nghe hoàng hậu hỏi, Vũ Văn Địch nhất thời cảm giác váng đầu.

"Vâng, tuy nhiên bệ hạ đã phái ra mười hai Ma thần, tin rằng đối phó cô ấy cũng không khó." Vũ Văn Địch cẩn thận nói.

"Mười hai Ma thần..." trên khuôn mặt quyến rũ của Ngụy Yên Nhiên ẩn sau sa rèm xẹt qua mỉm cười "Xem ra bệ hạ thật sự quyết liệt với cô ấy."

Vũ Văn Địch cúi đầu, không dám nói tiếp.

Ngụy Yên Nhiên lại hỏi: "Cô ấy có khỏe không?"

Biết cô ta hỏi chính là Hoàng Bắc Nguyệt, Vũ Văn Địch lập tức nói: "Vẫn ổn, nhưng khác với trước kia nhiều."

"Chắc vẫn cái vẻ sơ cuồng lãnh ngạo, cái loại người này thay đổi thể nào thì bản tính cũng không thoát được." Ngụy Yên Nhiên mỉa mai nói.

"Hoàng hậu nói rất đúng." Vũ Văn Địch nói.

"Lại nói tiếp, nếu có cơ hội, Bản cung cũng rất muốn gặp cô ấy."

Vũ Văn Địch căng thẳng trong lòng, vội vã nói: "Hoàng hậu phượng thể tôn quý, không cần chấp nhật cùng cô ấy."

Ngụy Yên Nhiên cười một tiếng, không nói thêm gì, để cung nhân tiếp tục đi về phía trước.

Ngụy Yên Nhiên ngồi trên kiệu phượng, trời sinh mị hoặc, sóng mắt lưu chuyển có thể khiến người mất hồn.

"Hoàng Bắc Nguyệt, nếu ta và ngươi gặp lại trên chiến trường, không biết sẽ nói gì?" Nàng thấp giọng lầm bầm, tay trong ống tay áo nhẹ nhàng nắm một chiếc tiêu bạch ngọc.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Chú ấn lóe giữa mi tâm vội vàng ẩn hiện, loáng thoáng tựa hồ có ký hiệu phong xuất hiện, chung quanh nguyên khí phong vận chuyển kịch liệt, vô số hắc khí kéo thành vệt dài xoay tròn bên người nàng.

Nhưng đột nhiên nguyên khí phong bất an dao động, khí tức Vạn Thú Vô Cương cũng hỗn loạn vấp phải trắc trở chung quanh, Chú ấn Phong sắp xuất hiện giữa mi tâm chợt thành hư ảo tản ra, biến mất.

"Ta khinh!" Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được chửi thề, trong ngực khí huyết cuồn cuộn, hết sức khó chịu!

Nàng có thừa nguyên khí để tạo ra chú ấn Phong, vậy mà vẫn khó hình thành.

"Chủ nhân đừng nóng lòng, mỗi chú ấn hình thành cũng chú ý thiên thời địa lợi nhân hoà." Nến Đỏ từ rỗng bạc tuyết trắng biến thành hình người an ủi nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt thở dài, nàng cũng hiểu đạo lý này, nhưng thời khắc này nàng không có kiên nhẫn đợi nữa.

Nhiều khi hy vọng bị cao thủ thuộc tính Phong đánh trúng, tựa như lần trước đạt được Chú ấn Lôi vậy, Bị ánh chớp của Mặc Liên đánh trúng, ngược lại trong cái rủi có cái may.

Nếu có thêm nhiều lần may như vậy thì tốt quá...

Lúc này đã chuẩn bị đầy đủ, trong đám bảo bối cướp được từ nạp giới của Quân Ly có rất nhiều trân phẩm thuộc tính Phong, nàng nghĩ có những thứ này trợ giúp thì sẽ không khó đạt được Chú ấn Phong.

Nhưng không ngờ đến thời khắc cuối cùng, không biết vì sao chú ấn đột nhiên biến mất.

Nàng trong lòng không sáng khoái a, hận không thể lấy Vạn Thú Vô Cương ra giẫm mấy đá xả giận!

Nhìn bộ dáng nàng nhăn nhó, Nến Đỏ che miệng nhỏ nhắn cười hề hề.

Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ nói: "Ngươi vẫn cười được."

Nến Đỏ vội vàng thu hồi tươi cười, nói: "Chủ nhân thả lỏng một chút, mỗi ngày sầu mi khổ kiếm làm người ta lo lắng."

Nàng cũng muốn mỗi ngày vui vẻ, mở mắt là thấy cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc, nhưng sự thật ngày nào cũng có một đống chuyện phiền lòng, còn cả một đống kẻ địch cường đại như hổ rình mồi với nàng a!

"Được rồi, A Lệ Nhã thế nào?"

Nến Đỏ lắc đầu, nói: "Vẫn thế, vết thương đã lành nhưng tinh thần vẫn xấu, mỗi ngày đều nói nhìn thấy ma quỷ, hỏi thì cô ấy lại không nói."

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng trầm mặc, nhớ tới mặt nạ của Yểm chỉ thấy càng tâm phiền ý loạn.

"Vương!" Cát Khắc gõ cửa bên ngoài, nghiêm giọng nói: "Quân đội Nước Bắc Diêu hạ trại cách mười dặm ở ngoài thành."

Hoàng Bắc Nguyệt bỗng nhiên đứng lên nói: "Ái chà, tâm tình đang khó chịu đây, đi gặp bọn họ một chút!"

Trên cổng thành, cờ của Nước Nam Dục đón gió phất phới, binh lính thủ vệ đứng thẳng tắp, biết Duệ hầu tới, tinh thần ai cũng chấn hưng, đứng nghiêm thành từng hàng.

Đó là thần tượng của tất cả nam nhi nhiệt huyết cảm nhận a, nghe nói đó là cao thủ Thiên cấp trẻ tuổi nhất Trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, chưa đến hai mươi tuổi.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy nàng ra tay, tuy nhiên nàng ở trong Tấn thành mấy lần bày mưu tính kế, đánh lui đại quân Nước Bắc Diêu đã khiến những binh lính này rất sùng bái.

Gió mạnh ào ào, đoàn người bước lên thành lâu, nam tử cầm đầu khí độ trầm ổn, vẻ mặt nghiêm túc, từng binh lính hướng ánh mắt sùng bái hẳn.

Đây là Duệ hầu a, quả nhiên khí độ bất phàm a, loại vóc người cao lớn này mới là kẻ mạnh nên có a! Ánh mắt kiên định, vừa nhìn đã biết dũng khí phi phàm!

Đang lúc mọi người tấm tắc than thở, nam tử kia xoay người, hơi khom lưng, thần thái nhất thời trở nên hết sức cung kính, nói hai câu với thiếu niên mặc y phục đen bước lên bậc thang.

Thiếu niên kia ngẩng đầu lên, dung mạo tinh xảo tú lệ thoáng cái đoạt đi núi sông cùng ánh sáng của nhật nguyệt, sáng rỡ chói mắt khiến

người ta không mở mắt ra được.

"Cát Khắc đại ca, bộ dáng người nghiêm túc như vậy làm gì? địch nhân sớm muộn gì chả tới!" A Tát Lô từ phía sau bay nhanh lên, nhào tới trước thành lâu, đưa mắt trông về phía xa.

Chương 1123: Gặp lại trên chiến trường 4

Nam tử trầm ổn tên Cát Khắc vẫn vẻ mặt nghiêm túc, nói với thiếu niên mặc y phục đen: "Vương, lần này không chỉ có đại quân Nước Bắc Diệu, còn có mười hai Ma thần của Thành Tu La."

Hóa ra thiếu niên mặc y phục đen kia mới là Duệ hầu...

Mọi người sửng sốt, tuy nhiên rất nhanh bình thường trở lại.

Thiếu niên mặc y phục đen có đôi mắt sáng như chim ưng, lộ ra sắc bén nhưng thanh lạnh, bình thường giơ tay nhắc chân đều toát ra khí độ tôn quý khiếp người.

Mặc dù dung mạo xinh xắn tuyệt sắc, thoát nhìn tuy nhiên mười tám mười chín tuổi, nhưng đúng là nhân vật khiến người ta không dám khinh thường.

Hoàng Bắc Nguyệt bước trên thành lâu, các tướng sĩ lập tức nghiêm nghị cung kính đứng thẳng thân thể.

"Xem ra, Nước Bắc Diệu chuẩn bị tiến công quy mô lớn."

Nhìn đội ngũ khổng lồ mười dặm phía trước cờ bay phất phới, Nến Đỏ không nhịn được nói.

Hoàng Bắc Nguyệt hỏi: "Lãnh binh chính là ai?"

"Vũ Văn Địch." Cát Khắc nói.

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt rớt cuộc thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu nghe tên người lãnh binh là Phong Liên Dực thì sợ rằng nàng sẽ không ức chế được kích động.

"Tuy nhiên, ta len lén tìm hiểu qua, trừ Vũ Văn Địch, trong đại quân có hơn mười vị cao thủ tuyệt đỉnh, nếu ta không nhìn lầm thì mấy vị kia là mười hai Ma thần của Thành Tu La."

A Tát Lôi dựa vào vượt tốc độ hơn người bình thường, chuyên môn phụ trách tìm hiểu tin tức, sáng sớm hôm nay biết đại quân Nước Bắc Diệu tới gần, hẩn lạng lẽ đi thu thập thông tin.

Từ xa xa thu hồi ánh mắt, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Phái mười hai Ma thần đến, chứng tỏ khiêu khích thực sự."

"Vương, mười hai Ma thần không đủ dọa sợ đâu, giao cho chúng ta đi!" A Tát Lôi vỗ vỗ bộ ngực, bởi chuyện của A Lệ Nhã nên hẩn cũng tràn đầy lửa giận không có chỗ trút giận đây!

"Bọn họ mặc dù không phải nhân vật đủ để dọa chúng ta, tuy nhiên Tấn thành làm lá chắn thiên nhiên của Nước Nam Dực, tổng cộng có 3 cửa thành, ta không đoán sai thì Phong Liên Dực phái mười hai Ma thần đến là muốn phân tán binh lực, phân chia tấn công 3 tòa cửa thành, để ta không thể phân thân"

"Hoàng đế Nước Bắc Diệu quá âm hiểm!" phó tướng hộ tống bọn họ cùng tiến lên Tấn thành vừa nghe Hoàng Bắc Nguyệt phân tích liền phẩn hận nói.

Song, nghe hẩn nói như vậy, Cát Khắc cùng A Tát Lôi lại có tâm tình kê oan cho Phong Liên Dực.

Nói đến âm hiểm, ai bì được với Dạ Già Vương của bọn họ a!

Phong Liên Dực quả thực không nên đeo tội danh này!

Quả nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc một chút, liền không để bọn họ thất vọng, trong ánh mắt hiện ra vẻ trêu tức.

"Nếu như vậy, chúng ta cũng tương kế tựu kế." Bên khóe miệng hiện lên nụ cười quỷ dị, tất cả mọi người đồng loạt rùng mình.

Trong mười hai Ma thần có không ít lão bằng hữu của Hoàng Bắc Nguyệt, ví dụ như Diễm Tâm Sư, đám người Vị Ương. Nhóm người này chỉ nghe danh đã khiến người đời sợ mất mật hiện tại đang tụ tập tại chủ trương trong đại quân Nước Bắc Diệu.

Ngồi quanh sa bàn, phía trên là bản đồ mô phỏng Tấn thành, lấy cờ đỏ đánh dấu vị trí cửa đông, cửa bắc và cửa Tây.

"Cửa Bắc thủ vệ nghiêm mật nhất, khó công phá nhất, cửa đông có vách đá thiên nhiên làm lá chắn, dễ thủ khó công, chỉ có cửa Tây công phá dễ nhất." ngón tay Diễm Tâm Sư chỉ vào cây cờ giữa sa bàn.

"Chúng ta mãnh liệt tiến công cửa Tây, chỉ cần mở cửa Tây là cùng binh lính bên ngoài nội ứng ngoại hợp..." Một nam nhân râu quai nón giọng nói khô khốc cất tiếng.

"Theo thám tử báo lại, Hoàng Bắc Nguyệt tự thân suất lĩnh quân tinh nhuệ trấn thủ cửa Tây, nha đầu kia khẳng định chúng ta sẽ quyết định như vậy, cho nên đã sớm có biện pháp ứng phó", Vị Ương lạnh lùng liếc nam nhân nói chuyện kia, ánh mắt khinh thường.

Ngu xuẩn!

Nếu Hoàng Bắc Nguyệt dễ đối phó như vậy cũng sẽ không khiến bộ hạ lo lắng cả ngày lẫn đêm thế.

Diễm Tâm Sư gật đầu nói: "Mộc Thương tự mình tìm hiểu tin tức sẽ không sai, đây là tuyệt mật tin tức trong Tấn thành, Hoàng Bắc Nguyệt đã lạng lẽ mang binh đi Cửa Tây."

Mộc Thương là một trong mười hai Ma thần, chương quản chức mộng thú trong thành Tu La, từng đánh nhau với Hoàng Bắc Nguyệt một lần, hẳn có thể điều khiển chức mộng thú tới bất cứ đâu, chế tạo ảo cảnh khó tin mê hoặc đối thủ.

Lúc này hẳn cũng lạng lẽ bỏ chức mộng thú vào Tấn thành, bí mật tìm hiểu được tin tức tuyệt mật này, nhất định có thể trợ giúp bọn họ thắng đẹp!

Mộc Thương già nua ngồi một bên tự đắc cười hắc hắc.

Có điều hẳn không nghĩ đến, bên người Hoàng Bắc Nguyệt có một con tổ tông chức mộng thú! Hẳn cũng không biết khi nào đã bị đối phương "Phản chức cảnh trong mơ".

"Nếu nói như vậy, tốt nhất không nên cứng rắn chiến đấu trực diện với Hoàng Bắc Nguyệt, sức mạnh nha đầu kia rất lợi hại!" Tên râu quai nón lại cạp cạp nói.

Lần trước ở Thành Tu La, một tờ bùa ngự thổ liền vây nốt cả bộ hạ cùng Lệ Tà đại nhân cùng mọi người bên trong, có thể tưởng tượng sức mạnh kinh khủng cỡ nào.

"Nhát gan!" Vị Ương quát "Sợ chết như vậy sao không chạy về nhà bú sữa mẹ đi?!"

"Hừ! Vị Ương các hạ, Âm Hậu từng coi trọng ngươi như vậy, sức mạnh ngươi phi phạm, có thể đánh một trận cùng Hoàng Bắc Nguyệt, chi bằng ngươi một người một ngựa đi cửa Tây chẳng phải rất tốt sao?" Tên râu quai nón cười lạnh.

"Ngươi..." Vị Ương giận dữ.

"Được rồi! Đừng tranh cãi nữa!" Diễm Tâm Sư đột nhiên quát một tiếng trầm thấp, trong giọng nói mang theo nguyên khí, mọi người liền kinh sợ run lên.

Cửa Tây ở giữa sa bàn đánh dấu "x", Diễm Tâm Sư nói: "Để thắng nhanh thì không nên đối kháng trực diện với Hoàng Bắc Nguyệt, bỏ cửa Tây, chúng ta tiến công cửa Đông"

"Không giết Hoàng Bắc Nguyệt, cho dù đánh hạ cửa Đông cũng sẽ bị cô ta đoạt trở về!" Vị Ương hô to.

Diễm Tâm Sư cười lạnh: "Vị Ương, ngươi suy nghĩ nhiều, sức một người dù có thể đi ngược lại trời, nhưng sao địch nổi thiên quân vạn mã?"

"Không diệt cỏ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc lên, để lại hậu hoạn lớn như vậy, tương lai..."

"Vị Ương, bệ hạ trao quyền thống lĩnh cho ta, để ta dẫn dắt các ngươi, nhưng ngươi đừng như không tôn trọng mệnh lệnh của bệ hạ a!" Diễm Tâm Sư cắt đứt lời nói của Vị Ương.

Nghe vậy, Vị Ương chỉ cắn môi, oán hận quay đầu đi.

Nhìn mười hai Ma thần của Thành Tu La nói nhao nhao ồn ào, Vũ

Văn Địch rầu rĩ đứng sau sa bàn, không nói một lời, chỉ hoài nghi nhìn sa bàn.

Hoàng Bắc Nguyệt, người thật dễ đối phó như vậy sao?

Mười hai Ma thần rất kiêu ngạo tự phụ, hẳn mới là Thống soái, nhưng lời hắn nói, những người này không nghe nửa câu, trực tiếp đoạt quyền của hắn.

Sau khi Diễm Tâm Sư bố trí tốt kế hoạch, vẻ mặt đắc ý rời đi.

Vũ Văn Địch đứng trước sa bàn, nhìn Cửa Tây cùng cửa Đông chăm chú thật lâu, lấy kinh nghiệm mang binh nhiều năm, biết binh bất yếm trá, Hoàng Bắc Nguyệt lại càng gian trá, đám người Diễm Tâm Sư tự cho là hiểu rõ mưu kế của nàng, làm sao biết trong mưu kế này không có ẩn giấu mưu kế càng sâu đây?

Phải cẩn thận mới đúng.

Tối đêm, mười hai Ma thần dẫn mười vạn tinh binh lặng lẽ theo đường núi tới gần cửa Đông Tấn thành.

Bọn họ dập tắt đuốc ẩn núp tới gần Tấn thành mới đồng loạt thấp sáng toàn bộ cây đuốc, trong khoảng thời gian ngắn, đội ngũ mười vạn người chậm rãi xuất hiện tại trước cửa Đông, dàn trận, giơ cao cây đuốc, giống một con rồng uốn lượn.

Tuần tra trên tường thành nhìn thấy trận thế liền lập tức hoảng hốt hô to: "Có kẻ địch! Địch tấn công! Địch tấn công!"

Mười hai Ma thần cùng cười to, xem ra cửa Đông ở Tấn thành này quả nhiên là nơi phòng ngự yếu kém nhất a!

Tự cho là có lạch trời ngăn cản, đường núi nhỏ hẹp, hai bên là núi non, chỉ cần phái mấy ngàn binh mã bảo vệ, canh giữ cửa ngõ thì vạn người không thể phá mở!

Đáng tiếc a, Mộc Thương vừa phái chức mộng thú ra, binh lính trấn thủ đường núi này chưa kịp phát hiện tình hình địch đã lăn ra ngủ!

"Ờ Cửa Tây, Hoàng Bắc Nguyệt biết cửa Đông bị tấn công, khẳng định tức giận đến giậm chân tím ruột cho mà xem! Ha ha ha..." Diễm Tâm Sư đắc ý cười rộ lên.

Vị Ương lạnh mắt nhìn hấn, dọc đường quá thuận lợi, không hề có ngăn cản, tuy không thể nói Mộc Thương có công, nhưng nàng cảm giác loáng thoáng bất thường.

Diễm Tâm Sư giơ tay lên, đối với mười vạn người phía sau phát tay nói: "Công thành!"

Lệnh vừa hạ xuống, cửa Đông đang đóng chặt đột nhiên mở ra, một bóng dáng tiểu cô nương ngược sáng đi tới, mỗi bước đi liền có tiếng chuông bạc rung rinh, êm tai dễ nghe.

Mười hai Ma thần ngẩn ra, khó hiểu nhìn tiểu cô nương kia.

"Hừ! Chưa đánh đã cho con nít ra đầu hàng sao?" Diễm Tâm Sư đắc ý cười to, "Đáng tiếc, ta sẽ không nương tay với người già, phụ nữ và trẻ em, giết!"

Ánh lửa chiếu sáng mặt tiểu cô nương, sắc mặt Mộc Thương đột nhiên kịch biến, vô số chức mộng thú bốn phía vội vã trở lại, toàn bộ trốn vào trong y bào màu xám rộng thùng thình của hấn.

"Sao lại thế này?" Nhìn thấy động tĩnh này, Diễm Tâm Sư rống giận.

"Kia, kia..." Mộc Thương trên trán toát mồ hôi, lắp bắp nói, lộ ra vẻ kinh hoàng "Rút lui, rút lui đi..."

"Nói bậy! Lão tử sắp đánh thắng, rút lui cái gì rút lui?!" Diễm Tâm Sư rống giận, vung tay lên đánh Mộc Thương.

Vị Ương cả giận nói: "Cả đường đi rất quý dị, Diễm Tâm Sư, người đừng quá tự phụ!"

"Hừ! Các người nhát như chuột, muốn biến thì biến, sau khi ta bắt Tấn thành sẽ tự trở về báo công!" Diễm Tâm Sư không để ý tới đám người Vị Ương phản đối, tay phát một cái "Muốn lập công với bệ hạ thì đi theo ta!"

Trong Mười hai Ma thần, trừ Mộc Thương cùng Vị Ương, toàn bộ cũng theo sau.

Lúc t gần cửa thành, đột nhiên ánh lửa chung quanh bùng lên, từ thành lâu đến núi non chung quanh, hoàn thành một vòng vây, cây đuốc phát sáng khiến không mở được mắt ra!

Cung tên rầm rập từ đầu cây đuốc vươn ra, từ bốn phương tám hướng nhắm vào mười vạn tinh binh cùng mười hai Ma thần phía dưới.

Cung tên sắc lạnh, ở trong ánh lửa càng sắc bén!

Sắc mặt Diễm Tâm Sư dữ tợn, ngẩng đầu lên nhìn trên cổng thành chậm rãi xuất hiện bóng người màu đen, cô gái tóc đỏ như thần giáng xuống.

"Hoàng Bắc Nguyệt!"

"Nhìn thấy ta mà trưng ra bộ dáng bất ngờ là thế nào?" Một tay khoát lên trên cổng thành, Hoàng Bắc Nguyệt uể oải nói.

"Người không ở Cửa Tây sao?"

"Hả, nơi này không phải Cửa Tây sao?" Hoàng Bắc Nguyệt giả bộ khờ dại chớp chớp mắt "Xin lỗi, ta không phân biệt phương hướng tốt lắm"

Trên cổng thành phát ra tiếng cười vang, sắc mặt Diễm Tâm Sư lập tức xanh mét, biết mình bị lừa!

Tuy nhiên, chức mộng thú sao lại xảy ra sai sót được?

Đột nhiên nhớ tới phản ứng vừa rồi của Mộc Thương, Diễm Tâm Sư lập tức nhìn về phía tiểu cô nương đứng cửa thành, nổi giận gầm lên một tiếng, đột nhiên một cánh tay lớn thêm mấy lần, hung hăng đập về hướng tiểu cô nương kia!

Ầm ầm một tiếng, trên mặt đất thủng một hố to, bụi mù biển mất nhưng không nhìn thấy bóng dáng tiểu cô nương kia.

"Ha ha ha, thật là đồ đàn!" Trên cổng thành truyền đến tiếng cười duyên như chuông ngân, tiểu cô nương kia không biết khi nào xuất hiện tại bên người Hoàng Bắc Nguyệt, mặc một nhu váy vàng nhạt, che cái miệng nhỏ nhắn cười khanh khách không ngừng.

Tới đó khi nào?

Người phía sau mở to hai mắt nhìn, tiểu cô nương kia chẳng lẽ cũng là cao thủ sâu không lường được?

Chỉ Mộc Thương liếc mắt một cái nhìn ra lai lịch tiểu cô nương kia, căn bản không dám dừng lại, đứng lên khỏi mặt đất, vội vàng lợi dụng chức mộng thú chạy trốn.

Hoàng Bắc Nguyệt uy vũ đứng trên cổng thành, xách một thanh kiếm trong tay, chỉ vào người phía dưới nói: "Hôm nay mười vạn binh mã, đừng ai nghĩ chạy được, bắn tên!"

Dây cung buộc chặt, vù vù vù, tên như châu chấu, dày đặc từ bốn phương tám hướng phóng tới, nhất thời tiếng kêu thảm thiết vang lên, binh lính bình không kịp trốn, trúng tên ngã xuống đất.

Thực lực của Mười hai Ma thần đều không tầm thường, mặc dù có thể tránh mũi tên dày đặc, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt bồi dưỡng ra dũng sĩ của Hách Na Lạp tộc cũng không phải ngồi không, mười mấy người đi xuống chém giết, hơn nữa Tiểu Hồ ra trận càng khiến hỗn chiến đại sát a!

"Hoàng Bắc Nguyệt!" Giữa không trung gầm lên giận dữ, chỉ thấy đuôi rắn dưới váy Vị Ương vẫy một cái, trong nháy mắt đã lên thành lâu, hai tay bảo kiếm bay múa, hai con rắn băng lao ra.

Nến Đỏ nhíu mắt lại, loại đối thủ này cần gì chủ nhân ra tay? Ánh bạc chợt lóe liền đón đầu mà lên.

Nhìn cục diện áp đảo này, Hoàng Bắc Nguyệt cười Băng Linh Huyền Điều nhìn hướng xa xa. Trong đêm đen, bốn phía yên tĩnh không tiếng động, cho dù có thể nhìn kỹ vật trong bóng tối, cũng không thể nhìn xa được.

"Vũ Văn Địch cũng không xuất hiện." Quét chiến cuộc một vòng, mười vạn tinh nhuệ đều là mười hai Ma thần mang đến, mà trong đó không có Vũ Văn Địch!

Nàng cũng không tin Vũ Văn Địch sẽ ngoan ngoãn ở lại nơi đóng quân!

Quả nhiên, không đợi nàng nghĩ nhiều, Cửa Tây xa xa chợt thổi lên tiếng cầu viện, trong đêm đen thấp sáng lửa đỏ, bầu trời đêm đỏ sậm một mảnh!

Tên kia quả nhiên không phải kẻ lực bất tòng tâm!

"May là chủ nhân bố trí một nửa binh lực ở Cửa Tây Tấn thành, nếu không lần này để Vũ Văn Địch thực hiện được!" Băng Linh Huyền Điều nặng nề nói.

Hoàng Bắc Nguyệt khẽ nhếch khóe miệng, cười nói: "Có thể để ta ra tuyệt chiêu, Vũ Văn Địch cũng đủ lợi hại, chúng ta đi Cửa Tây."

Nơi này chiến cuộc đã định, mười hai Ma thần chỉ cần để Nến Đò cùng Tiểu Hồ đối phó, cửa Đông binh lực bố trí cũng không xoàng, đợi cung tiễn làm nhục một phen, bộ binh cùng kỵ binh sẽ đi ra tiêu diệt tàn binh còn thừa.

Băng Linh Huyền Điều lượn một vòng trong đêm đen liền xuất hiện tại trên không Cửa Tây, nơi này mới thực sự là chiến trường!

Thời đại này chiến thuật cơ bản giống Trung Quốc cổ đại, tiến công thành đều lợi dụng cơ giới cùng chiến xa, hỏa công xa xa ném bom, chỗ gần leo tường, phá cửa.

Dưới tường thành đã chất đống vô số thi thể.

Vũ Văn Địch đúng là nhà quân sự kỳ tài, mấy vạn binh mã trong tay hẳn vận dụng thích đáng, đánh cho quân Cửa Tây chống giữ hết sức

vất vả.

Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp từ giữa không trung nhảy lên thành lầu, bước đi tới chỗ chủ tướng.

"Duệ hầu!" Chủ tướng vừa nhìn thấy nàng, sắc mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Để hấn đóng ở Cửa Tây, hấn lại để Cửa Tây tổn thất thảm trọng, cửa thành suýt bị công phá!

Trong tình thế xấu, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không mắng chửi, hiện tại nào có thời gian mắng chửi chứ.

"Lúc mới dựng Tấn thành, Cửa Tây không dựa được vào địa thế, bởi vậy ở ngoài thành đã đào sông bảo vệ, sao lại không dùng?" Hoàng Bắc Nguyệt trầm giọng hỏi.

Chủ tướng nói: "Gần đây mùa mưa, nước hồ thành dâng lên, trong phe đối phương có cao thủ thuộc tính băng, làm đóng băng nước hồ thành, trực tiếp dẫn mấy vạn đại quân qua!"

Xem ra thời đại chiến tranh, dựa vào triệu hồi sư rất hữu dụng, cho nên mỗi quốc gia đều rất coi trọng triệu hồi sư cùng cao thủ võ đạo.

Cho dù số người xuất chúng rất hiếm hoi, nhưng chỉ cần lúc mấu chốt phát huy tác dụng thì chính là buôn một bán lãi mười!

"Chọn 300 tinh binh cường tráng cho ta!" Hoàng Bắc Nguyệt liếc nhìn chiến cuộc bên ngoài, ánh mắt tối sầm lại.

Chủ tướng không dám trì hoãn, lập tức truyền lệnh xuống, sau một lát, ba trăm tinh binh liền tập hợp dưới thành lầu, mỗi người cũng

trang bị chiến mã.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên một chiến mã, phát tay với ba trăm tinh binh.

Khuôn mặt chủ tướng tái nhợt nhìn nàng: "Duệ hầu muốn tự dẫn binh lao ra sao? vạn vạn không được, ngài thân phận tôn quý, nếu có sơ xuất..."

"Chê cười! Ta cũng không chán sống" Hoàng Bắc Nguyệt đập chủ tướng vắng ra, lạnh lùng nói: "Trước khi ta trở về, tử thủ cửa thành cho tốt! Nếu dám thất thủ, ta giết cừu tộc nhà ngươi!"

Nói xong, suất lĩnh ba trăm tinh binh đi ngược cửa Tây.

Đoạn đường ngoài thành, gió lớn hiên hách, tiếng nước chảy từ xa đến gần.

Hoàng Bắc Nguyệt ghìm ngựa dừng lại, nhảy khỏi lưng ngựa, đi tới bên sông rộng, hai bên vách núi cao vút, nước sông cuồn cuộn trút ra, khí thế cuồn cuộn.

"Duệ hầu, đập nước ở đây!" Một tinh binh tới phía sau nàng, chỉ vào một tòa núi non cao vút phía trên, đập nước xây dựng ở trong núi, thời kỳ nước chảy mạnh, bởi vậy miệng cống bị đè xuống, nếu không đại lượng lũ lụt tràn xuống sẽ tắc đường.

Nhìn núi non vậy, Hoàng Bắc Nguyệt trầm ngâm chốc lát liền hạ lệnh cho ba trăm người mở đập nước ra.

Không ai dám cãi lại mệnh lệnh của nàng, ba trăm người cùng lên núi, chuyển động trục bánh đà của đập nước.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên lưng Băng Linh Huyền Diệu, từ chỗ cao nhìn xuống, đập nước bị chuyển động trong nháy mắt, mặt đất đều rung động gào thét, sau đó theo đập nước dâng lên, một con sóng lớn tựa như giao long ra biển rộng giận điên cuồng lao tới!

Ầm ầm...

Núi sông chấn triệt, chim thú bay đi.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức bay tới phương hướng Tấn thành, quay đầu lại nhìn sóng lớn dâng lên, vẫn cách xa Tấn thành, hai tay bắt đầu kết ấn.

Băng Linh Huyền Diệu lẩm bẩm nói: "Không biết tường thành của Tấn thành có chịu được nước sông hung mãnh không, nếu không thì dân chúng trong thành sẽ gặp nạn a..."

Không được người phía sau trả lời, Băng Linh Huyền Diệu quay đầu lại nhìn nàng, thấy bộ dáng nàng chuyên tâm kết ấn, tinh tế vừa ngĩ, liền cả kinh nói: "Chủ nhân, Tấn thành khổng lồ thế, muốn lấy Bùa ngự thổ bảo vệ thành trì thì có thể sẽ hao hết nguyên khí!"

Hoàng Bắc Nguyệt ngưng mi, đã không còn thời gian suy ngĩ nhiều, cửa Đông mặc dù bảo vệ được, nhưng Cửa Tây thất thủ trước thì mọi công sức đều uổng phí.

Hướng chi, không đả kích nặng Vũ Văn Địch thì Phong Liên Dục vẫn khinh thường nàng!

Tấn thành trong tầm mắt, nàng bắt đầu niệm chú ngữ: "Thiên phong mênh mêng, nước sông cuồn cuộn, đất màu mỡ ngàn dặm, thần đất nghe ta cầu nguyện, xin mời mang theo uy nghiêm mà giáng lâm nhân thế, lấy pháp tắc phòng ngự đất mà nối liền trời đất!"

"Bùa Ngự thổ: Dời núi vây thành!"

Dân chúng ở Tấn thành trong cuộc chiến đều cảm nhận được khí thế núi sông rung chuyển, ngẩng đầu bất an nhìn bầu trời.

Động tĩnh lớn như vậy khiến hai bên giao chiến đều bất giác dừng lại, lẳng lặng chờ số mệnh tới!

Bóng dáng Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện trong ánh lửa chiếu sáng trời đêm, băng tuyết trong suốt phản chiếu lửa cháy càng thêm kiêu diễm.

"Rốt cuộc tới..." Chủ tướng vừa nhìn thấy Băng Linh Huyền Diệu xuất hiện trên bầu trời, lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, cả người đầm máu ngã trên mặt đất.

"Đại nhân, nhìn kia! Không tốt!" Một tướng sĩ chỉ vào sóng lớn xa xa chạy như điên đến, hoảng sợ hô.

"Cái, cái gì? Là ai mở đập nước ra?" Chủ tướng mặt xám như tro tàn.

Bên kia đập nước cũng có trọng binh gác, quân địch không thể mở ra, hơn nữa, mở đập nước chính là cùng chết với quân địch!

Trong thành dân chúng cũng chứng kiến một màn kia, nhất thời, tất cả mọi người lớn tiếng kêu to xoay người chạy trốn, đại quân Nước Bắc Diệu lại càng chặt vật hoảng hốt, ném binh khí cướp đường mà chạy, chẳng còn bận tâm đến mệnh lệnh cấp trên.

Chỉ có Vũ Văn Địch trấn định ngẩng đầu, nhìn Hoàng Bắc Nguyệt giữa không trung.

Tay nàng ấn quyết hoàn thành, hai tay trống rỗng đặt trong không khí.

Mặt đất phía trước Tấn thành đột nhiên mọc lên một tường thành đen nhánh!

Trên núi non cách đó không xa, một tà áo trắng nhẹ nhàng đón gió bay bay, hai mắt màu tím nhạt nhìn thuật pháp hình thành tường thành mênh mông cuồn cuộn.

"Nguyệt, đối phó người thật không dễ a." Tiếng cười thản nhiên từ đôi môi duyên dáng mở ra.

Chương 1124: Chú ấn Phong 1

Rồi sau đó hấn nhún mũi chân một chút, dáng người tựa như gió bắn về phía chiến trường.

Sóng lớn gào thét, trên chiến trường, binh lính Nước Bắc Diệu hoảng hốt chạy trốn, song, tốc độ của con người có nhanh cũng không thể ngăn cản thiên nhiên công kích.

Vũ Văn Địch cùng hơn mười vị triệu hồi sư cùng ngăn cản ở phía trước, song sóng lớn đánh lên tường cao của Hoàng Bắc Nguyệt dựng lên liền chuyển hướng bọn họ, trong nháy mắt bọt nước che ngập bầu trời ập xuống, bi thảm.

Tiếng kêu bị bao phủ trong sóng lớn mãnh liệt.

Thiên quân vạn mã trong nháy mắt biến mất, tốc độ nhanh khó tin.

Hoàng Bắc Nguyệt quỳ một gối trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, thờ hốt hốt một hơi, nghe thấy dân chúng trong Tấn thành hoan hô, trong lòng nặng nề rốt cuộc có một tia sáng sửa.

Binh lính Nước Bắc Diệu mất đi sức chống cự, chỉ còn tàn binh không đủ sức uy hiếp.

"Duệ hầu vạn tuế!"

Trên cổng thành, tướng sĩ cao giọng hoan hô.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại nhìn bọn họ, chậm rãi đứng lên, bên

khóe miệng tươi cười, song, tướng sĩ hoan hô đột nhiên nhìn thấy cái gì đáng sợ, trong nháy mắt liền an tĩnh lại.

Trên đỉnh đầu ánh sáng đột nhiên biến mất, một cỗ nguyên khí bàng bạc tràn ra bốn phía.

Nàng chợt dạ, chậm rãi quay đầu lại, bóng người thật lớn đứng sững giữa không trung, tóc bạch kim cùng quần áo phiêu tán, chặn lại gió thổi đến.

Nước chảy như điên mà đến bị thân thể khổng lồ của hắn ngăn trở, chậm rãi giơ bàn tay lớn lên. Lệ Tà cười lạnh, chuẩn xác bắt Hoàng Bắc Nguyệt từ trên lưng Băng Linh Huyền Diệu lại, nắm ở trong lòng bàn tay.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng ngược mắt nói:"Không ngờ Tu La vương cũng tự mình đến, mặt mũi ta đủ lớn nha!"

"Bệ hạ muốn gặp người." Lệ Tà âm trầm nói.

"Vừa lúc, ta cũng muốn gặp hắn." Hoàng Bắc Nguyệt nhắm nửa con mắt, không giãy dụa vô vị.

Thuật pháp khổng lồ thuộc tính Thổ hết sức hao phí nguyên khí, bởi vì khác thuộc tính bình thường. Triệu hồi thuộc tính thổ chính là mật độ lớn thực vật. Bình thường triệu hồi băng, hỏa chỉ cần sử dụng một phần mười năng lượng như triệu hồi nguyên khí thổ là được.

Cho nên người tu luyện nguyên khí thuộc tính thổ trước hết phải dư thừa nguyên khí mới được.

Nàng dựa vào Vạn Thú Vô Cương, nguyên khí đã đủ thâm hậu, nhưng cần thời gian khôi phục một chút.

Lệ Tà chộp nàng vào lòng bàn tay, xoay người đập nước đi ngược lên phía trước. Sóng lớn cuộn cuộn hủy diệt thiên quân vạn mã của Nước Bắc Diệu, nhưng dưới thân thể cao lớn của hắn lại giống như dòng suối nhỏ, thậm chí nước không qua đầu gối hắn!

Hoàng Bắc Nguyệt phát tay Băng Linh Huyền Diệu đang bay theo kịp, chính mình nhắm mắt lại.

Trên cổng thành Tấn thành, các tướng sĩ đứng ở chỗ cao, hoảng sợ nhìn người khổng lồ tóc bạc mặc y phục trắng quý dị, tất cả tiếng hoan hô đều ngừng lại.

Tất cả mọi người lo lắng nhìn Hoàng Bắc Nguyệt bị người khổng lồ chộp trong tay, Duệ hầu mang đến thắng lợi cho bọn họ sẽ không sao chứ?

Sau khi bóng người khổng lồ biến mất, đám người Nến Đỏ kết thúc chiến dịch ở Cửa Tây vội vàng trở về gấp, nhìn bên này rõ ràng là một tình huống sau đại chiến, cũng đều lộ ra bộ dáng thất vọng bỏ lỡ trò hay.

"Vương ở đâu?" A Tát Lôi nắm chủ tướng hỏi.

Chủ tướng biết mấy người này đều là cao thủ số một số hai bên người Duệ hầu, không dám đắc tội, vội vàng kể nhanh chuyện vừa xảy ra.

Sắc mặt mọi người đều khó coi.

"Người nợ tuyệt đối là Lệ Tà!" Cát khắc nói "Lệ Tà ở đây chúng ta Tu La vương cũng tự mình đến".

Nến Đỏ nhảy nháy tường thành cao lớn do thuật pháp Hoàng Bắc Nguyệt tạo thành, ngẩng nhìn phương xa. Một trận gió thổi tới, nàng hất lọn tóc ra, trong lòng cảm giác khó hiểu.

Mùa này sao gió lại lạnh thấu xương như vậy?

"Băng? tại sao Chủ nhân không cho ngươi đi theo?" Nến Đỏ quay đầu, nhìn Băng Linh Huyền Diệu hụp cánh lại đứng cách đó không xa.

"Ta không biết." Băng Linh Huyền Diệu trầm lặng mở miệng, "Tóm lại, nàng làm như vậy nhất định có nguyên nhân riêng."

"Ta hơi lo lắng, đi xem một chút." Nến Đỏ cau mày, lúc Lệ Tà rời đi lợi dụng kết giới, ẩn tàng khí tức, cho nên muốn đuổi theo chủ nhân cần rất nhiều thời gian.

Nhìn cảnh vật trước mắt từ từ thay đổi, Hoàng Bắc Nguyệt mới chậm rãi mở to mắt, biết mình đã rời khỏi Nước Nam Dục, nơi này non xanh nước biếc, không phù hợp với chiến trường chút nào.

Lệ Tà đi tới trước một ngọn núi nhỏ đột nhiên dừng lại, cúi đầu, một đôi mắt tím cực đại lạnh lùng nhìn nàng.

"Ngươi chắc chắn không biết bệ hạ thống khổ bao nhiêu đúng không?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, khó mà tin Lệ Tà đột nhiên nói như thế, trong ấn tượng, người này vẫn muốn đẩy nàng vào chỗ chết, tàn nhẫn lãnh huyết, sẽ không phát ra loại cảm thán này.

Lệ Tà tiếp tục nói: "Một ngày nào đó, ngươi thực sự bức điên hẳn."

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm túc đánh giá hẳn, hỏi: "Người nói thế là ý gì?"

"Người chưa từng nghĩ bồi thường sao?" Lệ Tà âm lãnh hỏi.

"Bồi thường?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh nhạt cười "Ta có cái gì bồi thường? Ta đến bây giờ chỉ có bản thân mình, chẳng có gì cả, không bồi thường nổi cho hẳn cái gì."

"Có lẽ có." Lệ Tà thản nhiên nói "Bởi vì liên quan đến bộ hạ nên ta sẽ không thương tổn người. Đường gặp bộ hạ còn dài, người nghỉ ngơi khôi phục nguyên khí trước một chút đi."

Chưa từng nghĩ Lệ Tà sẽ chăm sóc như vậy, trong khoảng thời gian ngắn Hoàng Bắc Nguyệt không thể thích ứng, cúi đầu cười cười, liền ngồi trong bàn tay Lệ Tà nhắm mắt điều dưỡng, khôi phục nguyên khí.

Không biết qua bao lâu, chờ lúc nàng mở to mắt, Lệ Tà đã ở dừng lại trước một tòa phòng nhỏ, đẩy cửa ra, bỏ nàng vào.

Nhìn lại, Lệ Tà đã đóng cửa lại.

Trong phòng đốt huân hương, mùi rất lãnh đạm, nhưng khiến thần kinh buông lỏng, rất thoải mái.

Nàng chậm rãi đi tới trước, trong phòng chỉ có một giường trúc đơn giản, bình phong bên cạnh, lư hương đặt cạnh bình phong.

Trên giường trúc, Phong Liên Dục nhắm mắt nằm, dường như người thấy mùi huân hương mà ngủ thiếp đi.

Lòng của nàng an tĩnh lại khi nhìn thấy sắc mặt trầm tĩnh ngủ, bước

tới gần giường trúc, không dám gây ra tiếng động, rất sợ quấy nhiễu người ngủ thiếp đi kia.

Chậm rãi ngồi xuống, cúi đầu nhìn hấn thật lâu.

Đã lâu không nhìn hấn bình thản như vậy.

Khuôn mặt này, lúc đầu kinh diễm, vừa gặp đã thương, sau đi ngược lại, nàng tưởng rằng không còn cơ hội lảng lạng nhìn hấn như vậy.

Đúng là nàng làm sai, tự tay đẩy hấn ra, nếu có cơ hội...

Chậm rãi nhắm mắt, Hoàng Bắc Nguyệt cúi người, môi lạnh lẽo đung vào hấn.

Mềm, có xúc cảm ấm áp, thoáng khiến lòng nàng vừa chua xót vừa nặng nề, trong ánh mắt đột nhiên ngập lệ nóng, một giọt nước mắt đột nhiên rơi nhào xuống.

Nước mắt rơi vào mặt hấn, cặp mắt ngủ say đột nhiên mở, ánh mắt màu tím nhạt không gợn sóng, đáy mắt bao trọn khuôn mặt nàng, nhưng lại lạnh nhạt không nhúc nhích.

Hơi thở của nàng thoáng ngừng lại, giống như không khí chung quanh bị biến mất, nàng vội vàng lui ra, song bả vai lại bị bàn tay hấn đè lại.

Hoàng Bắc Nguyệt lại cúi đầu nhìn hấn, nhưng vẫn chứng kiến trong cặp mắt kia lạnh nhạt xa cách khiến kẻ khác đau lòng.

Nàng mím chặt môi, lảng lạng nhìn nhau chốc lát, mới thấy đôi môi hồng nhạt của hấn mấp máy, sau đó thì thào nói: "Người tốt cuộc xuất hiện trong mộng của ta, Hoàng Bắc Nguyệt, ta nghĩ người ghét

ta tới mức không chịu xuất hiện cả trong giấc mơ của ta chứ."

"Ta không ghét người a." Trong lòng đau xót, Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói, nàng chỉ chán ghét chính mình, chán ghét bản thân, chưa từng chán ghét hẳn.

Phong Liên Dực nhếch khóe miệng cười, giơ tay lên, yêu thương vỗ về mặt của nàng, ngón tay êm ái như đang cầm một đồ sứ sợ vỡ.

Không nỡ đánh nát, không nỡ chạm vào, như một giấc mộng hư ảo, tựa hồ sợ thổi mạnh một cái sẽ khiến nàng tan biến

Vẻ dịu dàng đã lâu không thấy khiến nàng không nhịn được nữa, đột nhiên nghẹn ngào một tiếng, nằm trong lòng ngực của hắn "Sao người có thể không giữ lời chứ? Không phải người nói cho ta một mái nhà sao, tại sao muốn nuốt lời?"

Nao nao, Phong Liên Dực vươn tay, ôm nàng thật chặt "Ta không nuốt lời, cho tới bây giờ cũng không."

"Tên lừa gạt." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng thì thào, tuy nhiên không sao, lừa gạt thì lừa gạt, nàng chính là thích một tên lừa gạt, cho nên khổ cay đắng ngọt cũng tự gánh chịu.

Hắn thấp giọng thở dài, ôm lưng áo mảnh khảnh của nàng, đột nhiên lật nhào thân thể, đặt nàng ở dưới thân.

Hoàng Bắc Nguyệt giật mình, mê hoặc nhìn hắn, còn chưa rõ dụng ý của hắn, môi đã bị hắn cúi đầu, dùng sức bắt lại.

Bá đạo cũng không mất lực độ ôn nhu, từ nhạt đến đậm, từng chút trần trọc, nàng mở to mắt nhìn hắn, trái tim thỉnh thoảng đập mạnh, có chút khẩn trương, còn có chút chờ mong.

Nàng ôm cổ hắn, không cự tuyệt, cũng không phản kháng.

Nếu hắn coi đây là một giấc mộng, như vậy nàng cũng sẽ trở thành một giấc mộng.

Chỉ có ở trong mộng, bọn họ mới có thể tùy tiện ôm nhau không phòng bị, không đột nhiên thù hận đối lập, chính là vô cùng đơn giản ôm nhau một chỗ.

Chương 1125: Chú ấn Phong 2

Chờ tỉnh mộng, Dục, người sẽ cười trừ, cảm giác chỉ như giấc mộng hoang đường mà thôi, nàng cũng sẽ cười cười, cất kỹ mọi chuyện dưới đáy lòng.

Chờ lần sau gặp lại vẫn rút đao hướng tới, sống chết không tha.

Đây chính là thứ tốt nhất trong tình yêu chúng ta đi, mặc dù không có quá trình nở hoa, nhưng đã có kết quả ngọt ngào, dù là chỉ là trong mộng.

Nàng nhẹ nhàng tựa vào trước ngực hắn, khước miệng êm ái cười, cam tâm tình nguyện, đâu còn sợ sau này núi đao biển lửa chứ?

Hơi thở nặng nề phập phồng bên tai nàng, Phong Liên Dục nhẹ nhàng liếc nàng một cái, con người vốn trong suốt, giờ phút này hư ảo như bị nhuộm một tầng cảnh trong mơ, xinh đẹp mê ly, nhìn hắn mà suýt quên cả thở.

"Nguyệt, người có phải hay không rất ghét ta như vậy?" Giọng hắn khàn khàn, bị dục tình bao phủ càng gợi cảm.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhẹ: "Ta thích người như vậy, rất thích."

Hắn ngẩn ra, trong con người màu tím sẫm hiện lên vẻ thống khổ, lập tức cời xiêm y của nàng, một mặt tỉ mỉ hôn nàng.

Xiêm y rơi xuống đất, trên người nàng da tay trắng nõn nhắn nhụy thành một mảnh trắng tuyết trong mắt hắn, nàng trời sanh tính rộng

rãi, trù trên mặt thì rất ít khi để ý vết sẹo trên người, bởi vậy trên người có mấy vết sẹo mặc dù không nghiêm trọng, nhưng lại hằn rõ so với da tay tuyết trắng khiến Hoàng Bắc Nguyệt ngượng ngùng giong tay ngăn trở.

Sớm biết có ngày này thì nàng hẳn đã sớm chuẩn bị để diệt trừ vết sẹo, trong mắt hẳn, nàng muốn chính mình hoàn mỹ không có khiếm khuyết.

Đặc biệt là chỉ một lần trong mộng này.

Tuy nhiên hiện tại hối hận đã không còn kịp, hẳn cúi đầu khẽ hôn vào vết sẹo nhợt nhạt trên vai nàng.

Hắn không thèm để ý nàng có đẹp hay không, nhưng hẳn đau lòng.

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt mông lung nhìn hẳn, đột nhiên mở hai tay nắm chặt bả vai rắn chắc của hẳn, nàng sóng mắt như nước, nòng đậm lông mi che giấu ánh mắt như ẩn như hiện.

Ánh mặt trời mỏng manh sáng rõ thấu qua cửa sổ, êm ái chiếu vào làn da nàng, hấp dẫn giống như hoa yêu, hẳn ngừng thở hai giây, đột nhiên thân thể bắt đầu phát chặt, hô hấp dồn dập, ánh mắt chuyển thành một mảnh ám tử.

Da thịt cùng da thịt vừa khít không thể thỏa mãn dục vọng của hẳn, mềm mại cùng nhấn nhụi vượt qua tường tượng lại khiến hẳn khát vọng lâu như vậy...

Hắn bắt đầu trái mịn hôn ở trên người nàng, từ cổ mãi cho đến bụng bóng loáng bằng phẳng, tùy ý đốt lửa.

Hắn đầu lười như mặt nước lạnh lẽo, qua một chỗ cũng làm cho

nàng sợ hãi nắm chắc hẳn, cố gắng ngẩng đầu, nhưng lại chỉ nhìn thấy gò má hoàn mỹ như yêu của hẳn.

Nàng thấp giọng hô:"Dực..."

Sức nóng kỳ dị từ bụng tràn ra, thân thể nàng cảm giác hư không không thể thừa nhận, từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên cảm giác mình lại hư không như thế.

Hư không như vậy chỉ có lấp kín lẫn nhau.

Hắn ngược mắt nhìn nàng thật sâu, rồi sau đó, hai tay cầm eo nhỏ nhắn của nàng, thoáng giơ lên, bắt đầu chậm rãi tiến vào.

Rất sợ thương tổn nàng, động tác hẳn rất chậm, mồ hôi từ từ ngưng tụ trên trán, hô hấp cũng càng ngày càng nặng.

Lúc gặp phải chướng ngại, hẳn dừng lại, mang theo vài phần thống khổ nhìn nàng, giọng nói trầm khàn như bóng đêm vây quang hẳn.

"Hiện tại hối hận vẫn kịp."

Nàng hơi tò mò tại sao ở trong mộng hẳn vẫn lý trí hỏi nàng như vậy, nhưng hy vọng gắn kết với hẳn càng sâu trong tay nàng.

Nàng không hối hận, sao hối hận được chứ? Có lẽ cuộc đời này chỉ có một lần thân cận với hẳn như vậy.

Nàng nhẹ nhàng lắc đầu, ánh mắt mông lung, gương mặt ửng đỏ, trong con ngươi ngập nước. Ánh mắt hẳn bị dục tình hành hạ làm khuôn mặt gợi cảm mị hoặc. Sắc đẹp khuynh quốc như vậy khiến thành trì cũng rơi vào tay giặc. Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng mỉm cười với hắn, mềm mại, dịu ngoan, đó là một khuôn mặt xinh đẹp nhường nào? Tuấn tú, tha thiết ước mơ.

"Dạ, hôn ta."

Hắn cúi đầu ngấn trụ môi nàng, dùng sức trần trọc, đồng thời uốn thân...

Nàng hô nhỏ, thân thể căng thẳng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Hắn nhất thời cứng đờ, không dám cử động nhìn nàng "Rất đau sao?"

Nàng cau mày không nói, cắn môi, hắn nín thở chờ đợi, hồi lâu mới chịu đựng đau nhức lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tựa vào trên vai hắn, hốc mắt đã ươn ướt.

"Không đau, không đau chút nào." Còn không bằng nàng thương tổn hắn, đau nhức như vậy căn bản không quan trọng.

Hắn hôn nàng, sau đó bắt đầu chậm rãi động tác, không rõ, hắn đã bỏ qua viện ái, sao còn có thể dịu dàng yêu nàng như vậy?

Có lẽ bởi vì ở trong mộng, cho nên bọn họ đều là bộ dáng đồng lòng tốt nhất lúc ban đầu.

Ở trong giấc mộng, mọi chuyện cũng trở nên mơ hồ, chỉ có cảm giác mới chân thật nhất. Khi hắn lần lượt va chạm vào nàng, kiếp trước cùng kiếp này lần lượt đan xen.

Chuyện từng xảy ra, vô số lần bên bờ sống chết, thời khắc nguy cấp,

âm mưu đầu đá cũng không phục tồn tại, ngàn vạn năm cũng chỉ trong trong nháy mắt đó.

Chỉ có giờ khắc này là nàng dùng hết hai đời mới chờ tới, hóa ra nàng đợi lâu như vậy.....

Tại giao cảnh đoàn tụ, thời khắc liêu chết triền miên, Hoàng Bắc Nguyệt ôm thật chặt hẳn muốn khóc.

Không phải bởi vì lần đầu tiên đau đớn, mà bởi vì nàng rút cuộc đem trái tim cùng thân thể hoàn toàn giao cho hẳn, mà bọn họ lại không thể ở bên nhau...

Bên trong là điên loạn đảo phượng, như keo như sơn, mà bên ngoài ánh mắt Lệ Tà lại âm ám nhìn tay của mình.

Trong lòng bàn tay có nguyên khí phong vô hình đang dần dần tiêu tán ra bên ngoài, nguyên khí phong tiến vào không khí như giấy vụn, bay càng ngày càng xa.

Hắn thân thể cao lớn như núi nhỏ đứng trong rừng, ngược mắt đuổi theo chỗ nguyên khí phong biến mất, ánh mắt hơi ngưng tụ, trong con ngươi màu tím nhạt phản chiếu một màu đỏ đẹp đẽ.

Vạt áo đỏ như máu bay lên trong gió, mặt nạ tinh xảo hoàn mỹ, có cảm giác người ta vừa gặp đã thương.

Vẫn không nhúc nhích đứng trên ngọn cây xa xa, ánh mắt đỏ sậm nhìn về phía bên này, bộ dáng như có điều suy nghĩ.

Lệ Tà bước qua, thân thể cao lớn từ trên cao nhìn xuống ma thú mạnh mẽ này, mặc dù có ưu thế độ cao, nhưng khí thế Yểm không hề kém hẳn.

"Yểm các hạ, xem ra bị thương không nhẹ a." Lệ Tà châm chọc nói, vẻ mặt đồ đảng có vẻ đáng sợ, nhưng hẳn biết, Yểm tháo mặt nạ xuống còn đáng sợ hơn hẳn một trăm lần.

Yểm miễn cưỡng liếc hẳn một cái, ánh mắt vẫn hấp dẫn hồn phách người như trước.

"Ai ở bên trong?"

"Người mà ngươi không muốn nhìn thấy." Lệ Tà thản nhiên nói.

Yểm cúi đầu nhìn tay hẳn, thoáng thấy nguyên khí phong tiêu tán, Yểm lạnh lùng nói: "Vì sao nguyên khí của ngươi đang biến mất?"

Lệ Tà mím môi, thờ ơ nắm chặt tay nói: "Không phải chuyện mà các hạ bận tâm."

"Vậy ta nên bận tâm cái gì?" Yểm uể oải hỏi, đối với rất nhiều chuyện, hẳn không hề có hứng thú.

Lệ Tà nói: "Dung mạo tuyệt thế xinh đẹp của ngươi bị hủy, ngươi không hận sao?"

"Hận, thì tính sao?"

"Ta rất hy vọng có thể tận mắt thấy cô ta chết, đáng tiếc Tu La vương vẫn nhân từ nương tay, không thể để ta theo ý nguyện a!" Lệ Tà cảm thán nói.

Yểm nói: "Cô ta đã chết một lần vẫn sống lại, nữ nhân này không đơn giản như vậy."

"Hừ, mặc dù nói như vậy, nhưng để cô ta lại, đối với ta và người cũng không có lợi, mặc kệ thế nào, Vạn Thú Vô Cương cùng ma thú vĩnh viễn đối lập, cô ta còn sống, ta và người phải chết hoặc bị phong ấn, người nguyện ý sao?"

Yểm híp hai mắt, bộ dáng vẫn uể oải "Ta theo hắc tử (nốt ruồi đen) hợp tác, hắc làm thế nào thì ta làm như thế, không muốn lãng phí thời gian hỏi nhiều, có điều ta rất hoài nghi, cô ta có thể tập hợp đủ năm loại chú ấn không? Chú ấn Phong cuối cùng là khó khăn nhất đi?"

Nghe hắc nói như vậy, trong ánh mắt Lệ Tà trở nên rất tối tăm, trong nắm tay nắm chặt, nguyên khí phong tiêu tán càng lúc càng nhanh.

"Hừ! Năm đó Hiên Viên Vấn Thiên cũng thành công còn gì? chỉ cần cầm Vạn Thú Vô Cương, vận may vĩnh viễn giống nhau!" Lệ Tà phẫn hận nói.

Yểm thấp giọng cười rộ lên: "Vấn Thiên? Vấn Thiên là ta nuôi lớn, thủ đoạn mà hắc dùng để đạt được Chú ấn Phong cũng không quang minh, điểm này, tin rằng người càng rõ hơn ta?"

Lệ Tà hừ lạnh: "Tu La vương Thượng Mặc Cho chết, thành toàn hắc!"

"Đúng vậy, Âm Hậu vì Vấn Thiên không tiếc thiệt thòi gả cho hắc, cuối cùng thành công ám sát Tu La vương, đoạt nguyên khí phong của hắc..." Yểm nói đến một nửa, đột nhiên dừng lại, ánh mắt màu đỏ như lưỡi dao sắc bén bắn về phía vậy phòng nhỏ trong núi!

Thân thể vừa động, Yểm đột nhiên bước về phía trước, muốn vượt qua Lệ Tà, nhưng Lệ Tà lại sớm có chuẩn bị, lúc hắc hành động liền lui về phía sau, thân thể cao lớn che kín đường của Yểm.

Yểm hung hăng nhìn chăm chăm hắn, đột nhiên ha ha ha cười to "Được lắm Thành Tu La a!"

Lệ Tà sắc mặt càng tối tăm hơn hắn, nhưng lúc này vẫn thản nhiên nói một câu: "Lệnh vua không thể trái."

"Hừ! Tu La vương định ngồi xem hổ đấu? Nói cho hắn biết, không có chuyện dễ dàng như vậy!" Yểm hung tợn nói "Hắn giúp Hoàng Bắc Nguyệt, ta cùng hắc tử (nốt ruồi đen) cho dù bị phong ấn cũng muốn lôi hắn chôn cùng!"

"Người cùng Quân Ly vô dụng như vậy sao?" Lệ Tà nói "Năm đó Hiên Viên Vấn Thiên phong ấn người cũng lực bất tòng tâm mà chết. Hoàng Bắc Nguyệt hiện tại muốn đối phó ngoài người cùng Quân Ly còn có Thiên Quỷ nữa."

Ánh mắt Yểm vẫn âm tà, như là không nghe thấy lời của hắn, chỉ lạnh lùng phẩy tay áo một cái, "Yên tâm, đừng nghĩ không đếm xỉa đến Thành Tu La!"

Nói xong, vô số cánh hoa hiện lên, bóng dáng yêu hồng biến mất giữa đám hoa bay hoa lệ.

Nhìn Yểm biến mất, Lệ Tà mới chậm rãi buông lỏng nắm tay, làm bầm lều bầu "Đây là biện pháp tốt nhất trước mắt, không có Hoàng Bắc Nguyệt, sao có thể kiềm chế ba cái đại ma đầu các người?"

Bên ngoài khúc nhạc đệm ngán cũng không ảnh hưởng Loan Phượng trong phòng nhỏ. Hoàng Bắc Nguyệt vừa bị công thành đoạt đất không ngừng nghỉ lúc đầu còn có thể ôm hắn tình ý nói chuyện liên tục, càng về sau chỉ có thể rên rỉ...

Nếu như đây là một hồi chiến thì hẳn trời sinh là vương giả trên chiến trường, mà nàng, Dạ Già Vương Hoàng Bắc Nguyệt thực lực mạnh mẽ chỉ có thể bị đánh bại bởi cầu xin tha thứ...

Mãi mới chờ đến lúc hẳn thả lỏng, nàng mệt mỏi ghé vào trên lồng ngực hẳn không nhúc nhích, mặc kệ hẳn châm chọc lần thứ hai, giả chết không động đậy.

Đùa chứ, cái gọi là "Tình tấn người vong" là áp dụng với phụ nữ chứ?

Thể năng của nàng tuyệt đối là số một, nhưng trước mặt hẳn vẫn có cảm giác không ngóc đầu lên được.

Mồ hôi nhỏ giọt, hai cổ thân thể như dính áp vào nhau, hẳn ôn tồn cắn vành tai của nàng, mơ hồ có khí thế trọng chinh núi sông, Hoàng Bắc Nguyệt kinh hồn táng đảm giả chết, vừa giả bộ đã mơ mơ hồ hồ ngủ thiếp đi...

Nếu như đây là mộng, tại sao rõ ràng triền miên như vậy?

Nếu đây không phải là mộng, sao hẳn có thể dịu dàng ôm nàng, yêu thương nàng?

Hắn cầm mặt của nàng, thân thể bộ phận tương liên, lực lượng lửa nóng chậm rãi tiến vào, nàng mơ hồ không biết là cái gì, hai mắt cố gắng muốn mở, lại bị tay hẳn nhẹ nhàng ngăn lại.

"Nguyệt, thấy không? có ánh sáng..." Hẳn thấp giọng thì thào.

Bị giọng nói của hẳn dẫn dắt, nàng cố gắng nhìn, ở bóng tối trong đầu giống như đường hầm xe lửa dài đằng dặc, thật sự thấy ánh sáng như ẩn như hiện phía trước.

"Đi qua, đừng sợ, ta ở chỗ này nhìn ngươi." Hấn tiếp tục lấy giọng nói khàn khàn hấp dẫn.

Nàng bị chỉ dẫn, chậm rãi đi về phía trước, từng bước lại có thể cảm giác được hấn ôm, hơi ấm vây quanh nàng.

Khóe miệng tươi cười chậm rãi mở rộng, vẫn mở rộng đến khi ánh sáng chói mắt vây quanh nàng, sau đó, độ ấm của hấn biến mất.

"Nguyệt, ta yêu ngươi, vẫn mai yêu ngươi, chưa bao giờ thay đổi..." Hấn thấp giọng thờ dài, chợt biến mất.

Hoàng Bắc Nguyệt chợt mở to mắt, trở tay muốn bắt hấn lại, không muốn để hơi ấm biến mất, song...

Ánh trăng thân nhiên từ ngoài cửa sổ xuyên thấu chiếu vào khuôn mặt của nàng, trong không gian mông lung, không khí chung quanh thanh lạnh, nàng ngủ ở trên giường trúc, đắp chăn mỏng, trên người đau ê ẩm khó tin.

Kinh ngạc nhìn chung quanh, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Mọi chuyện vừa rồi là nàng nằm mơ sao?

Không, sẽ không a, nàng rất tỉnh táo, vẫn rất thanh tỉnh, mọi chuyện xảy ra, tất cả chi tiết nàng cũng nhớ rất rõ ràng, làm sao có thể là giấc mộng?

Người nằm mơ rõ ràng là Phong Liên Dục, tại sao lại biến thành nàng?

Nàng chậm rãi ngồi xuống, biết chung quanh không có ai, không có

nguyên khí dao động, không có gì hết, chỉ là rừng cây lạnh lẽo, đêm tối cùng nhà gỗ nhỏ.

Nàng tựa khuôn mặt vào trong bàn tay, chậm rãi hô hấp, chuyện gì xảy ra? Rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

Không biết qua bao lâu, cửa nhà gỗ nhỏ bị đẩy nhẹ ra, nàng đột nhiên ngẩng đầu, trong ánh mắt cất giấu vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng nhìn thấy Nến Đỏ đứng ngơ ngác ở cửa, vui sướng trong mắt tựa như hoa nến lặng yên dập tắt.

Hắn đi, sẽ không trở về.

Kỳ quái! Nàng sao có thể như nữ nhân ngọc đem lần đầu tiên hiến cho người yêu, nhưng đối phương lại vì đạt được thân thể của nàng mà sau khi rời khỏi khiến tim như bị đao cắt, khổ sở muốn đập đầu vào tường chứ?

Nàng khi nào thì trở nên không rộng rãi như vậy?

"Chủ nhân?" Nến Đỏ trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng, nàng hoàn toàn không ngờ nhìn thấy một màn như vậy.

Nhìn thấy nàng ôm chần mông, bên ngoài bả vai cùng phía dưới cổ, tất cả đều hằn lên vết đỏ tím, nàng tuổi không nhỏ, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra, nhất thời khuôn mặt nhỏ nhắn đã ửng đỏ.

Thấy bộ dáng Nến Đỏ thẹn thùng như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi kéo chần mông quấn quanh mình thành một vòng tròn, để cầm trên đầu gối, thản nhiên cười nói: "Thật như một giấc mộng, nhưng tình mộng lại cảm giác thật thê lương."

Nến Đỏ đỏ mắt đi tới, ngồi xuống bên người nàng, nghẹn ngào nói:

"Phong Liên Dực là một đại ác nhân! Đại hỗn đản! Hấn như thế nào có thể..."

"Là ta cam tâm tình nguyện." Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói "Ta biết hấn tại sao muốn bỏ qua viện ái."

Nến Đỏ cúi đầu, không ngừng khóc nhè.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng mặc kệ nàng có nghiêm túc nghe hay không, vẫn cứ nói: "Hấn vì yêu ta trong vô vọng, cho nên lựa chọn tác thành ta, nếu không, cho dù ta buông tha hết thảy mà đi theo hấn, nửa đời sau hấn cũng sẽ tự trách mà không dám đến gần ta".

"Hấn sợ không thể thực hiện giấc mộng của ta, sợ cả đời ta đều hoài nghi cùng hối hận..."

Nàng nói một nửa cũng ngừng lại, từng giọt nước mắt trào ra bên ngoài, không thể ngăn cản được.

Nến Đỏ ngẩng đầu nhìn nàng, nhìn nhìn, chỉ thấy trong mi tâm của Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên thoáng hiện ký hiệu Chú ấn Phong, đột nhiên giật mình một cái, lập tức trong lòng tràn đầy chua xót.

"Chủ nhân....." Nghẹn ngào mở miệng, kết quả không nói được gì hết, Nến Đỏ chỉ có thể tới gần nàng, chậm rãi ôm nàng, để nàng khóc thật thoải mái.

Chú ấn Phong đúng thứ khó đạt nhất trong năm loại chú ấn.

Mặc dù nguyên khí phong nhìn dịu dàng, kì thực hết sức bá đạo, trên cả đại lục, chỉ có mấy người nổi tiếng với nguyên khí phong, mà một khi tu luyện nguyên khí phong tới trình độ nhất định rất đáng sợ.

Các đời vương tộc trong Thành Tu La đều truyền thừa nguyên khí phong.

Chương 1126: Chú ấn Phong 3

Mà năm đó Hiên Viên Vấn Thiên cũng vì đoạt nguyên khí phong của Tu La vương Thượng Mặc Cho mà thuận lợi đạt được Chú ấn Phong, mới có thể vô địch khắp thiên hạ, quét ngang đại lục, phong ấn ma thú.

Hiện tại, Phong Liên Dực lấy một phương thức khác, để ý nguyên khí cho chủ nhân, trợ giúp nàng đạt được Chú ấn Phong.

Nhưng nàng không dám tưởng tượng phương thức này sẽ mang đến hậu quả gì.

Nước mắt Hoàng Bắc Nguyệt làm ướt sũng quần áo nàng, Nến Đỏ yên lặng ôm nàng, thấp giọng nói: "Mọi chuyện đã qua, các người nhất định sẽ có tương lai, nhất định sẽ có..."

Nước Bắc Diệu.

Một luồng ánh sáng tuyết trắng đột nhiên đáp xuống hoàng cung, trong tầm cung đế vương, đêm an tĩnh cùng ngọn đèn dầu, đêm dài đàng đẵng chậm chạp trôi qua dường như không kết thúc.

Lệ Tà diu Phong Liên Dực tới long giường, đi một nửa, Phong Liên Dực đột nhiên đẩy hẳn ra, chính mình lão đảo ngã sấp xuống trước long giường.

Cúi đầu thờ dốc mấy lần, hẳn mới ngẩng đầu, chậm rãi lau mồ hôi trên trán.

"Yếm tới làm gì?" Giọng nói hần thanh khàn khàn khác thường, hoàn toàn mất đi giọng nói ưu nhã.

Lệ Tà sừng sốt, lập tức nói: "Hần nói, Tu La vương đừng hòng không đếm xỉa đến."

Phong Liên Dực cười khế: "Như vậy chờ xem bọn hần có thể nhắc lên bao nhiêu sóng gió, khụ khụ khụ..."

Thấp giọng ho khan, hần nhẹ nhàng ngoái đầu nhìn lại cửa tấm điện, Lệ Tà có cảm ứng, lập tức chột lóe thân ra ngoài, sau một lát liền kéo Ngụy Yên Nhiên vào.

"Người lén lút trốn ở bên ngoài làm gì?" Phong Liên Dực đã ngồi xuống long giường, giờ phút này ngược con người màu tím lạnh lùng nhìn Ngụy Yên Nhiên.

"Giọng nói Bệ hạ..." Ngụy Yên Nhiên hơi kinh ngạc, nhưng cũng không sợ hãi.

"Không cần người để ý nhiều." Phong Liên Dực lãnh đạm nói.

Ngụy Yên Nhiên nói: "Nghe nói Nước Bắc Diệu thất bại ở Tấn thành, hai mươi vạn đại quân bị đã đánh mất một nửa, thần thiếp lo lắng bệ hạ, cho nên đêm khuya tới thăm."

Phong Liên Dực cười lạnh: "Người sợ Trẫm binh bại như núi, để Nước Nam Dực tiến quân thần tốc, đánh vào Huy Kinh, bắt người làm tù nhân sao?"

Ngụy Yên Nhiên vâng lời không mở miệng, người có bản lĩnh mê hoặc, nhưng kỳ lạ là không biểu hiện ra lúc này, như nữ tử bình thường, không dám nói nhiều lắm.

"Thần thiếp thổi một khúc cho bệ hạ nhé." Ngụ Yên Nhiên thấp giọng nói.

Phong Liên Dực giật mình, không cự tuyệt, môi tái nhợt nhẹ nhàng khép mở: "Nguyệt phách."

Ngụ Yên Nhiên không một tiếng động lấy ra ngọc tiêu của Hoàng Bắc Nguyệt, đặt ở bên môi nhẹ nhàng thổi.

Mà Lệ Tà lại ngẩng đầu lên, cau mày nhìn Phong Liên Dực.

Tiếng tiêu vang lên, chập trùng lên xuống, vi vu vi vu, như khóc như kể.

Hắn dựa vào gối mềm, nhắm mắt lắng nghe, bên khóe miệng mơ hồ có ý cười, khuynh quốc khuynh thành.

Trong tiếng tiêu, hắn đột nhiên thấp giọng nói: "Lệ Tà, Trăm hôm nay thật vui, chưa bao giờ vui sướng như vậy."

Lệ Tà cụp mắt nghe.

Phong Liên Dực nói: "Nàng đẹp đến kỳ cục, nhìn nàng, ta cứ nghĩ tại sao hết lần này tới lần khác là nàng, người khác tốt hơn nàng, tại sao không là người khác?"

Ngụ Yên Nhiên ngẩng đầu nhìn hắn một cái, rất khó hiểu, tại sao hôm nay hắn nói nhiều như vậy, hơn nữa nói trực tiếp? Giống như không e ngại bất kỳ kẻ nào nhìn thấy nội tâm của hắn.

Nàng không hiểu trái tim của hắn, cũng không muốn hiểu, chỉ nghiêm túc thổi một làn điệu ưu thương, tương tư trong tiếng tiêu không biết

là người soạn nhạc muốn biểu đạt, hay người thổi tiêu muốn biểu đạt.

"Bệ hạ." Lệ Tà thấp giọng mở miệng "Có chuyện, ta vẫn không hiểu rõ."

"Chuyện gì?"

"Ta tận mắt nhìn thấy Bệ hạ bỏ qua viện ái (yêu thương), vì sao bây giờ còn....."

"Ha ha ha..." Phong Liên Dực thấp giọng cười rộ lên, giọng nói khàn khàn như cây cối chết héo, không có sức sống "Lúc ta lập kế ước bỏ qua Hoàng Bắc Nguyệt, vật khế hẹn là tóc Bắc Nguyệt quận chúa. Ta làm sao có thể bỏ qua nàng? Cả đời này ngay cả chết đều không thể ngăn cách ta với nàng."

Lệ Tà ngẩn ra, lập tức hiểu rõ, nhận mệnh lắc đầu, vẻ mặt cũng bình thường trở lại.

Không nên ôm hy vọng a, haiz... đề nén tình cảm khổ sở, vài vị Tu La vương đều như thế, quả nhiên là mệnh a!

Hắn không thèm nói lại, cúi thấp đầu đứng ở một bên, chờ hoàng hậu Ngụy Yên Nhiên thổi xong "Nguyệt phách".

Ngữ điệu chậm rãi dừng lại, dư âm còn văng vẳng bên tai, trầm mặc chốc lát, Ngụy Yên Nhiên mới chậm rãi thu hồi bạch ngọc tiêu, dịu ngoan nói: "Bệ hạ thích nghe, Yên Nhiên có thể mỗi ngày đi theo bên cạnh bệ hạ, thổi cho ngài nghe."

Phong Liên Dực nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt hết sức bình tĩnh, trong ngực có chút phập phồng, nhưng lại lắc đầu nói: "Yên Nhiên,

Trẫm đã nói Nước Bắc Diệu sẽ không vây ngươi, ngươi muốn đi đâu cũng được."

"Ta không muốn đi đâu, chỉ muốn đi theo bệ hạ." Ngụy Yên Nhiên kiên quyết nói "Ta biết trong lòng ngươi không có ta, nhưng ngươi cưới ta sẽ không tùy tiện bỏ rơi ta."

Lệ Tà có chút thương xót nhìn nữ nhân này, phụ nữ không nhà để về, chính là đáng thương như vậy.

Cô ta không muốn đi, Phong Liên Dục cũng không nói thêm gì, dù sao Nước Bắc Diệu cũng nuôi một người rảnh rỗi như vậy cũng không sao.

Hắn hiện tại rất mệt, không có nhiều tinh lực đi ứng phó trong triều, giữ lại cô ta cũng có thể trấn an một số lão nhân.

"Lệ Tà." Hắn thản nhiên mở miệng "Bắt đầu từ hôm nay, Trẫm phong ngươi làm quốc sư, mọi chuyện đối phó với Nước Nam Dục cùng với ma thú, ngươi có thể toàn quyền làm chủ, không cần xin chỉ thị của Trẫm."

Lệ Tà quì xuống, cung kính nói: "Tạ ơn bệ hạ."

Phong Liên Dục phát phát tay để hắn lui ra.

Ngụy Yên Nhiên ngồi bên giường, nhìn hắn nửa khép hai mắt, bộ dáng mệt mỏi tùy thời đều ngủ thiếp đi, không nhin được nói: "Lệ Tà vẫn tâm tồn tại sát ý với Hoàng Bắc Nguyệt, bệ hạ làm như vậy có bất lợi với cô ấy hay không?."

Dương môi cười khế, Phong Liên Dục nói: "Không ai có thể thương tổn nàng."

Ngụy Yên Nhiên giật mình, không hiểu lời của hắn, Phong Liên Dực mở to mắt, đột nhiên giơ tay lên, sờ soạng gương mặt xinh đẹp như hoa của cô ta "Không cần lo lắng, ngươi là hoàng hậu Nước Bắc Diệu, cả đời an lạc không lo, không có câu thúc."

"An lạc không lo sao?" gương mặt Ngụy Yên Nhiên đỏ lên, ngượng ngùng nhìn về phía hắn, "Nếu bệ hạ thật sự hy vọng Yên Nhiên an lạc không lo thì ban cho Yên Nhiên hạnh phúc viên mãn mà một phụ nữ muốn đi."

Hai mắt màu tím nhạt nhẹ nhàng chuyển hướng nàng, lẳng lặng nhìn chốc lát, ánh mắt an tĩnh bình thản như vậy không có dao động.

Trái tim Ngụy Yên Nhiên trầm lắng hạ xuống, cười khổ một tiếng, nàng vừa hy vọng xa vời...

Nhưng nàng không cam lòng, nàng sao có thể cam tâm a! Nàng đẹp như vậy, không thua bất kỳ kẻ nào, nàng hẳn là hạnh phúc, nhưng hạnh phúc của nàng mỗi lần đều đùa giỡn trước mặt!

Không cam lòng a!

Nàng nắm chặt tay, cố lấy dũng khí cúi người xuống, chủ động dâng lên môi mềm mại cùng thân thể.

Mị thuật nàng tu luyện tới cảnh giới này, nào có nam nhân có thể chống cự được nàng mị hoặc tới như vậy?

Thân thể mềm mại như không xương, mềm ngã vào trong lòng hắn, môi vừa gặm vừa cắn hắn, tay kia lặng lẽ dò xét vào vạt áo hắn, dùng hết ngón tay khiêu khích, đốt lửa...

Nàng tin tưởng mị lực của mình có thể khiến hấn thần hồn điên đảo, dục tiên dục tử.

Nàng cũng cảm giác hơi thở hấn hơi nặng nề, hấn là nam nhân bình thường, không có cảm giác mới lạ!

Trong lòng có Hoàng Bắc Nguyệt thì thế nào? Chỉ cần lâm vào trong mị hoặc dịu dàng của nàng, hấn sẽ phát hiện, phụ nữ như Hoàng Bắc Nguyệt kỳ thật chỉ như một chén nước sôi, không có chút thú vị nào!

Sắp thành công khơi mào lửa của hấn thì đột nhiên hấn tỉnh táo ra tay, nhẹ nhàng đẩy nàng ra.

Quần áo Ngụy Yên Nhiên đã bừa bộn, búi tóc cao nhã cũng tán loạn, trên môi son cũng lem nhem, đôi mắt như nước hồ mùa thu sợ sệt nhìn hấn.

Phong Liên Dục thản nhiên sửa sang lại vạt áo chính mình, mặt không thay đổi "Người đi ra ngoài đi."

"Tại sao?" Ngụy Yên Nhiên đỏ mắt, nước mắt tuôn rơi xuống, làm ướt khuôn mặt chính trang đẹp đẽ "Ta có chỗ nào không tốt sao?"

"Ngụy Yên Nhiên, ta hỏi ngươi, ngươi thích ta sao?" Phong Liên Dục tỉnh táo lên tiếng.

"Thích!"

"Vậy ngươi yêu ta sao?"

Nàng do dự một chút, vừa định trả lời "yêu", nhưng hấn lại nhẹ nhàng cười, khuyh thành tươi cười "Người chỉ không cam lòng thôi,

người muốn yêu ta để thỏa mãn cảm giác của người."

"Thực sự yêu một người là bỏ tất cả dự vọng cùng dã tâm ra ngoài, người muốn vì nàng làm hết thảy, cho dù là buông tha cho nàng, đẩy nàng ra. Chẳng lúc nào không cam lòng, cho đến lúc này, trái tim của người đều bị nàng đào đi, người chỉ có thể ngoan ngoãn làm một người không có trái tim."

Nghe lời của hắn, Ngụy Yên Nhiên hé mở môi đỏ mọng, thì thào nói:
"Tình yêu như vậy thật kỳ quái."

Phong Liên Dục mỉm cười, xem ra người ngoài chắc không hiểu được.

Xoa nước mắt trên mặt, Ngụy Yên Nhiên bị tổn thương tự tôn, chủ động hấp dẫn lại bị lạnh lùng đẩy ra, chẳng cái gì so sánh được thương tổn này.

Nàng đứng lên, hút cái mũi đi ra ngoài, để trong phòng lại lâm vào an tĩnh.

Phong Liên Dục chậm rãi nằm xuống, trong lòng bàn tay, nguyên khí phong yếu ớt lưu động, hắn nâng đến trước mắt nhìn, nguyên khí vô hình lặng lẽ quay nửa vòng, sau đó hóa thành làn sương khói biến mất.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Chương 1127: Người mang mệnh trời 1

Sau trận chiến ở Tấn thành, Nước Nam Dục đại thắng, Hoàng Bắc Nguyệt khiêm tốn trở lại Thành Lâm Hoài, không tham gia bất cứ yến tiệc nào, chỉ lên vào Cung Vạn Thú trong Học viện Linh Ương, cùng Nến Đỏ bế quan tu hành, mọi chuyện bên ngoài giao cho đám người Cát Khắc xử lý.

Thanh tâm khổ tu, trời lên, trăng lặn, ngày đêm biến ảo, Hoàng Bắc Nguyệt không biết mình tu luyện trong Cung Vạn Thú bao lâu, nhưng một khi đạt cảnh giới năm loại nguyên khí liền như là đi tới một thế giới khác, không có bất cứ quấy nhiễu gì.

Vô số cả ngày lẫn đêm, nàng bỏ hết mọi tạp niệm bên ngoài, mặc kệ ngoại giới xảy ra chuyện gì, nàng chỉ toàn tâm toàn ý tu hành.

Gió mát thổi tới, lại qua một đêm an tĩnh dài đằng dặc.

Trong thành Lâm Hoài hàng vạn gia đình đã lên đèn, trong hoàng cung đèn càng sáng rực rỡ, Hoàng gia trang nghiêm đại khí, người bình thường sao hiểu được?

Binh lính tuần tra đi tới đi lui, cung nữ thái giám qua lại giữa các lầu các yên tĩnh trong cung điện, rất vâng lời, không ai dám ngẩng đầu nhìn đế vương đứng ở trên lầu cao.

"Bệ hạ, đêm đã khuya, bên ngoài trời rất lạnh, mời người vào thôi."
Một thái giám cung kính nói.

Long bào càng thêm uy nghiêm, đầu đội kim quan, khuôn mặt anh tấn lãnh khốc, hình dáng lộ khí đế vương khiến hấn thoát nhìn càng khó gần.

Nhưng biết đứng cả đêm cũng không làm được chuyện gì, trong lòng biết chờ ai, nhưng cũng rất rõ là không bao giờ đợi được.

Chiến Dã chậm rãi xoay người đi vào đại điện, đi vào liền nhìn thấy mấy chục thái giám cúi đầu, trong tay mỗi người đều cầm một cuộn tranh.

Trên cuộn tranh đủ loại mỹ nữ, phong tư khác nhau, vòng phỉ yến gầy, đều là các tiểu thư có danh tiếng, dung mạo tuyệt sắc hoặc gia thế hiển quý.

Giữa mi tâm của hấn có vẻ mệt mỏi, nhìn thấy những bức tranh mỹ nữ, lông mày càng nhíu chặt, sắc mặt thờ ơ.

Thái giám Vĩnh An là thân tín, từ nhỏ hầu hạ Chiến Dã, nhìn một cái đã biết hấn mất hứng, nhưng đây là thái hậu dặn dò xuống, không thể qua loa.

"Bệ hạ, tranh mỹ nhân đã đưa tới nhiều ngày rồi, thái hậu nương nương dặn, bệ hạ hôm nay đã tới tuổi thành hôn, nếu không lập hậu thì chỉ sợ đại thần trong triều làm phiền, không sống thanh tịnh được." Vĩnh An quỳ trên mặt đất nói.

Chiến Dã cau mi, hấn thừa biết những chuyện liên quan tới đại hôn của hấn, là lúc chưa đăng cơ vẫn ầm ĩ cho đến bây giờ.

Từ lúc tiên hoàng băng hà, thái hậu ít lộ diện, chuẩn bị rời khỏi Hành Cung, nhưng hấn chưa lập hậu, bà đi thì không ai quản lý, bởi vậy thái hậu đành phải ở lại.

Nghĩ đến lúc thỉnh an, khuôn mặt thái hậu tiều tụy khô gầy, mặc dù đối với chuyện của phụ hoàng vẫn còn khúc mắc, nhưng hẳn vẫn là con ruột của bà.

Nếu hẳn lập hậu, đại khái mẫu hậu có thể thực sự hoàn thành tâm niệm, toàn tâm toàn ý rời cung an hưởng tuổi già.

Nghĩ đến điều này, Chiến Dã chậm rãi đi tới cuộn tranh.

Thái giám Vĩnh An lập tức theo sau, mỗi khi hẳn đứng trước một cuộn tranh, Vĩnh An liền lập tức khai báo tính danh, tuổi, gia thế của cô gái trong tranh cho hẳn nghe.

Khuôn mặt tuần tú xinh đẹp xẹt qua từng bức tranh, không hình ảnh nào đọng lại được trong đôi mắt lạnh như băng của hẳn.

Có điều nhìn những tiểu mỹ nhân này, trong lòng hẳn lại càng ngày càng hiện lên rõ ràng một khuôn mặt thanh lệ khác.

Nguyệt, ta muốn lấy ngươi, cả đời này thậm mong được lấy ngươi!

"Ảnh Tư, đích nữ của gia tộc Mộ thị, hai mươi tuổi..."

Nhìn thấy Chiến Dã đứng run rẩy thật lâu trước một cuộn tranh, Vĩnh An lập tức mừng rỡ nói gia thế nữ tử trong bức họa kia.

Nữ tử hai mươi tuổi ở thời đại này đã là kết hôn muộn, tuy nhiên vị Mộ tiểu thư này là cháu của thái hậu, từng cũng là đối tượng tốt nhất dự tuyển thái tử phi, đáng tiếc thái tử Chiến Dã lúc đầu không để tâm đến chuyện thành thân, bởi vậy vẫn trì hoãn.

Mộ Ảnh Tư này tính tình quật cường, ở trong khuê các liền thề

"Không phải thái tử Chiến Dã thì không lấy chồng"! Bởi vậy vẫn khổ chờ, bao nhiêu năm tuấn kiệt, phú hào hậu duệ quý tộc tới nhà cầu thân đều bị nàng đóng cửa không tiếp.

Hôm nay đã hai mươi tuổi, bà mỗi cũng dần dần không dám tới nhà, cầu hôn cũng ít, mắt thấy đời này chỉ có thể ở trong khuê các.

Chiến Dã trong đầu bừa bộn, căn bản không nghe thấy Vĩnh An nói cái gì, nổi lòng lo lắng, những người này là ai cũng giống nhau cả thôi?

Dù sao đều không thể là nàng.

"Chọn cô ta đi." Phiền toái không chịu được, Chiến Dã tiện tay chỉ người trong bức họa, liền xoay người rời đi.

Vĩnh An vui mừng khôn xiết, coi như hoàn thành việc thái hậu nương nương dặn dò.

Cô gái được lựa chọn tiểu thư Mộ Ảnh Tư, là cháu gái mà thái hậu một lòng thúc đẩy.

Xem ra Mộ tiểu thư khổ sở chờ nhiều năm như vậy cũng coi như không lãng phí vô ích a!

Vĩnh An lập tức để thái giám thu hồi cuộn tranh lại, cất vào lòng, không thể chờ đợi được đi về phía thái hậu bẩm báo.

Sau khi màn đêm buông xuống, trong Tư U Cảnh không một tiếng động, sương mù tràn ngập, không một tiếng động.

Trong cung điện của Dạ Vương, trên tháp cao nhất nhìn ra xa có một ngọn đèn dầu chập chờn, lúc sáng lúc tối lóe ra.

Từ trên tháp nhìn ra xa, Đại Tế Ti Lộc Nhai mặc áo bào tro, hai tay cầm mệnh bàn màu đen, nhìn ra đêm tối xa xa thì thào nói: "Xuất hiện..."

Trong bóng tối phía sau, Dạ Vương thúc xe lăn đi ra, đi cùng hẳn có Tiêu Dao Vương Tống Mịch vẻ mặt thâm trầm tươi cười.

Trong trời đêm đen nhánh, không trăng không sao, bầu trời Tur U Cảnh rất ít khi nhìn thấy trăng sao, nhưng lúc này, trong mệnh bàn của Đại Tế Ti Lộc Nhai chỉ một phương hướng, có một ngôi sao tỏa sáng lấp lánh!

Ánh sáng đâm phá vô số bóng tối, thẩm thấu ra ngoài, tản mát ra về thanh lạnh.

"Khụ khụ khụ....." Dạ Vương cúi đầu, càng không ngừng ho khan, mà Tống Mịch lại chậm rãi đi về phía trước, hai tay vịn vào ban công, sắc mặt âm trầm, ánh mắt màu vàng chiếu rọi vào ánh sao vừa tản ra.

"Mặc kệ thế nào, Vạn Thú Vô Cương khởi nguyên từ Tur U Cảnh, bệ hạ có cao kiến gì đây?" Tống Mịch nhẹ hỏi, không quay đầu lại.

Dạ Vương ho đến tức ngực, gương mặt đỏ ửng, nhưng vẫn nói: "Lúc Cần nhi sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương, phong ấn vô số hồn phách linh thú cùng thần thú bị Tur U Cảnh giam cầm trong hắc ngọc, bởi vậy Vạn Thú Vô Cương mới cường đại đến khó tin."

"Hừ, quả nhiên là kỳ tài a! Bệ hạ nói vậy, chắc là có cao chiêu." Tống Mịch cười hỏi.

Dạ Vương định mở miệng, một cơn ho khan lại cắt đứt hẳn, hẳn ho

đến mức lục phủ ngũ tạng cũng muốn lòi ra, không thể nói chuyện.

Lộc Nhai thấy thế, liền thay Dạ Vương nói: "trong Vạn Thú Vô Cương có mấy vạn hồn phách các loại thú, kể cả thần thú hoàng tộc lập khế ước với Vạn Thú Vô Cương. Các hồn phách đều bị giam cầm, nếu đánh vỡ quan hệ này, Vạn Thú Vô Cương sẽ được phá giải."

Tống Mịch quay đầu, ánh mắt bí hiểm, dường như nghĩ tới điều gì, nhưng vẫn đợi Lộc Nhai chứng thực

Dạ Vương nhổ một ngụm máu ra khăn tay, thở hổn hển nặng nề, nghỉ ngơi chốc lát mới nói: "từ khi sáng lập Tư U Cảnh đến nay, chỉ một lần bị Cẩn nhi phản bội mới để tổn thất số lượng hồn phách lớn, người bình thường đừng mơ mang hồn phách từ Tư U Cảnh ra ngoài."

"Tiêu Cẩn dùng biện pháp gì mới dễ dàng giam cầm nhiều hồn phách như vậy chứ?" Tống Mịch hỏi.

Dạ Vương cười châm chọc nói: "Thuật Chiêu Hồn."

Ánh mắt màu vàng nhạt chợt lóe, Tống Mịch xoay người lại "Ta tưởng chỉ đại nhân Kết Ngạnh bị nguyên rủa mới có thể sử dụng được Thuật Chiêu Hồn chứ."

"Người đại khái không biết, Kết Ngạnh từng là Đại Tế Ti của Tư U Cảnh, bởi vì lợi dụng số lượng lớn hồn phách của Tư U Cảnh cùng thuật pháp mà sáng tạo ra Thuật Chiêu Hồn nên bị nguyên rủa. Tư U Cảnh đuổi cô ta đi, Cẩn nhi phản bội Tư U Cảnh, đầu phục Kết Ngạnh."

Dạ Vương chậm rãi nói, nhớ tới chuyện xưa đột nhiên khổ sở cúi người, ấn ngực đang đau nhức.

"Vạn Thú Vô Cương chính là Thuật Chiêu Hồn, không có loại thuật pháp cấm kỵ này, làm sao có thể sáng tạo ra Vạn Thú Vô Cương?" Dạ Vương cắn răng bị thương nói.

Hắn hận Thuật Chiêu Hồn, nếu Kết Ngạnh không phạm vào điều cấm mà bị đuổi đi thì Cẩn nhi sẽ không phản bội hắn.

Nếu muội muội của hắn không chạy trốn khỏi Tur U Cảnh thì làm sao có kết cục thê thảm như vậy?

"Thì ra là thế." Tống Mịch thản nhiên cười, ánh mắt chuyển hướng Lộc Nhai, nói: "Ngôi sao đột nhiên xuất hiện ánh sáng ngọc, nói vậy chính là Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn trọn vẹn dung hợp cùng Vạn Thú Vô Cương, ngôi sao thoáng hiện, có phải đã kinh động cả chín tầng trời không?"

Dạ Vương nhẹ nhàng mím môi, nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Tiêu Dao Vương, ngươi hiện tại tính toán gì đây?"

"Bệ hạ nếu hỏi như vậy chắc cũng đã đoán được." Tống Mịch mỉm cười "Ta nhiều năm chuẩn bị như vậy, xem ra cũng không uổng công."

Lộc Nhai lạnh lùng nói: "Theo ta được biết, hiện nay người duy nhất biết Thuật Chiêu Hồn là Mặc Liên đã kết minh cùng Hoàng Bắc Nguyệt. Mà Mặc Liên muốn giết ngươi, không thể để ngươi lợi dụng một lần nữa."

"Ta cũng không trông cậy vào Mặc Liên giết Hoàng Bắc Nguyệt lần thứ hai." Tống Mịch nói, bí hiểm tươi cười, trong con ngươi ẩn hiện màu vàng.

Lộc Nhai cau mày, liếc nhìn Tống Mịch mới chuyển sang chỗ Dạ Vương quì xuống, hai tay cầm mệnh bàn nói: "Bệ hạ, Hoàng Bắc Nguyệt đúng là người số mệnh đã định, cô ta không nhất định mang đến tai họa, có lẽ cô ta đúng là người chấn hưng thiên hạ, chúng ta không nhất định phải đối địch với cô ta."

Ánh mắt Tống Mịch nhìn về phía hấn đột nhiên hiện lên sát khí, người này thật nhiều chuyện xen vào!

Dạ Vương chống cái trán, hồi lâu mới lẩm bẩm nói: "Quả nhân đâu muốn đối địch với cô ta? Nhưng Vạn Thú Vô Cương không thể tiếp tục để lại trên đời, muốn phá hủy Vạn Thú Vô Cương thì chỉ có thể phá hủy cô ta trước."

Lộc Nhai trầm mặc, Dạ Vương thống hận Vạn Thú Vô Cương, hơn nữa hận nó mang đến tai nạn, mỗi lần thần thú ký khế ước cùng Vạn Thú Vô Cương nhập ma, đều có vô số hồn phách dững mãnh vào Tur U Cảnh.

Dạ Vương tính cách dịu dàng, thiện lương, mặc dù chung huyết thống với Tiêu Cẩn điện hạ, nhưng tính cách lại hoàn toàn trái ngược.

Không muốn trơ mắt nhìn sanh linh đồ thán, Tur U Cảnh biến thành Địa ngục, cho nên, hy sinh một hai người cũng chẳng sao.

"Tống Mịch, người hợp tác với ta là có điều kiện, Tur U Cảnh che chở người, mà người muốn giao Thuật Chiêu Hồn cho ta." Dạ Vương ngẩng đầu, suy yếu thở hổn hển nói.

"Đương nhiên." Tống Mịch gật đầu "Mặc Liên mặc dù không nghe lời, nhưng đôi khi hấn cũng sẽ bị lạc."

Tống Mịch nói rất chắc chắn, một đôi mắt màu vàng kim ngược lên, nhìn ngôi sao lóe ra trong trời đêm, mỉm cười.

Điện Quang Diệu.

Ánh trắng sáng trong chiếu sáng quảng trường trống trải trước Quang Minh Thần Điện, ban đêm gió mát thổi vạt áo Mạnh Kỳ Thiên tung bay.

Hắn ngẩng đầu nhìn trong dải ngân hà đầy trời có một ngôi sao phát sáng nhất.

"Thánh quân, người xem." Thiên đại Đông nhi thờ hồn hể chạy tới, chỉ vào ngôi sao trên bầu trời nói.

Trên ngôi sao lấp lánh chỗ một ít ánh sáng tán vỡ, chậm rãi rơi xuống phía dưới, hình thành một cột sáng màu vàng tinh tế, phủ xuống một góc Thành Lâm Hoài.

Mạnh Kỳ Thiên ngưng mắt nhìn kỹ nói: "Xem ra, Người Mang Mệnh Trời trong truyền thuyết đã xuất hiện."

Thiên đại Đông nhi khó hiểu hỏi: "Cái gì gọi là Người Mang Mệnh Trời?"

Chương 1128: Người mang mệnh trời 2

"Ta ngẫu nhiên lật xem sách cổ, đồn đãi Người Mang Mệnh Trời xuất hiện, có thể nghịch chuyển thiên hạ, phá vỡ giang sơn. Thiên hạ có lẽ chấn hưng, cũng có lẽ đại loạn."

"Hiện tại thế lực bốn phía rục rịch, đều có dã tâm đoạt thiên hạ, hôm nay chẳng lẽ Người Mang Mệnh Trời có thể nhất thống thiên hạ sao?" Thiên đại Đông nhi nói.

Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười nói: "Khó mà nói, người tuân theo vận mệnh mà sinh ra, ai biết mang theo sứ mạng gì chứ?"

"Ta không tin có người như vậy!" Thiên đại Đông nhi nói "Chỉ bằng sức mạnh của một người mà nghịch thiên hạ, này rất hoang đường"

Nghe nàng nói không phục, Mạnh Kỳ Thiên chỉ thản nhiên mỉm cười, cũng không nói tiếp, nhìn cột sáng vàng rục rịch biến mất mới nói: "Đi ra ngoài xem một chút đi."

Hai người một trước một sau ra khỏi Điện Quang Diệu, không có kêu Mặc Liên, hẳn không thích giúp vui, trừ phi có Hoàng Bắc Nguyệt gây chuyện ở đây.

Mặc dù đã là đêm khuya, nhưng cột sáng màu vàng xuất hiện hết sức kỳ dị, không ít dân chúng trong lúc ngủ mơ bị bừng tỉnh, tò mò ra ngoài quan sát.

Nghe nói lúc ánh sáng bùng lên, nửa Thành Lâm Hoài đều bị chiếu

sáng, giống như ban ngày, tại sao có thể không nao động?

Dân chúng mặc xong quần áo chạy đến, nhìn phương hướng cột sáng, đi tới bên ngoài Học viện Linh Ương.

Dù sao Học viện cũng nổi danh một vùng trên Đại lục Tạt Nhĩ Tháp, cao thủ tụ tập, lịch sử đã lâu, lại có hoàng thất quan tâm, bởi vậy dân chúng có lớn mật cũng không dám xông vào, chỉ đứng vây xem bên ngoài.

Cột sáng bắt đầu từ phía chân trời đen nhánh, trực tiếp bắn vào Học viện Linh Ương phía sau bảy tòa tháp trong rừng.

Trong học viện các vị trưởng lão và đệ tử bị bừng tỉnh, sớm đã có trưởng lão tiến vào rừng rậm xem xét.

"Đây là cái gì?" Nhìn cột sáng thật lớn bao phủ phía trên trận pháp của bảy tòa tháp, Nam Cung trưởng lão kinh ngạc hỏi.

Không ai có thể giải đáp vấn đề của hắn, ngay cả Thương Hà Viện trưởng cùng mấy vị cao thủ cũng chỉ có thể lộ ra thần sắc rung động.

Người thực lực mạnh mẽ cũng có thể cảm nhận được từ cột sáng có một sức mạnh bàng bạc lực, sức mạnh này khiến không gian chung quanh đều vặn vẹo, có thể thấy trình độ cường đại đến mức nào!

Tuy nhiên cột sáng cũng không dừng lại quá lâu, lúc bọn họ chạy tới đã dần dần hóa thành đốm vàng nhỏ vụn, chậm rãi nhỏ đi, cuối cùng biến mất.

Đêm tối an tĩnh lại bao phủ Trận pháp của bảy tòa tháp, yên tĩnh như cảnh chết chóc, nhiều người như vậy nhưng không ai dám thở mạnh, sợ kinh động đêm đen.

Thương Hà Viện trưởng nói: "Có lẽ trong Cung Vạn Thú có manh mối, đợi ta mở ra trận pháp xem một chút."

Các vị trưởng lão cũng gật đầu đồng ý, trời vô duyên vô cớ giáng kim quang trong Cung Vạn thú nhất định có điềm báo đặc thù.

Không nhất định là chuyện xấu, có lẽ là điềm lành, tỏ rõ Nước Nam Dục có thể nhất thống thiên hạ, chấm dứt mấy trăm năm hỗn chiến.

Thương Hà Viện trưởng đi lên, ai dè mới đi vài bước, đột nhiên một trận khí đen cuồn bão dũng mãnh tiến ra khỏi Cung Vạn Thú, hơn mười con dã thú do khí đen ngưng tụ chạy như điên ra, trong đêm đen kêu rống chấn nhiếp lòng người!

Vừa nghe tiếng thú rống, dân chúng vây xem bên ngoài Học viện cũng sợ chạy trốn, một số đệ tử rất tò mò tới gần.

Chỉ thấy trong hơn mười con linh thú, có linh thú thuộc tính Hỏa toàn thân lửa cháy chiếu sáng chung quanh Trận pháp của bảy tòa tháp.

Thương Hà Viện trưởng đưa tay ngăn trở mọi người, một tay che trước mắt, híp mắt nhìn mười mấy con linh thú, uy nghiêm nói: "Ai dám xông vào Cung Vạn Thú!"

"Lui ra, không được làm càn!" Một giọng nói thanh thúy của cô gái vang lên trong đám linh thú, nói năng có khí phách, linh thú nghe vậy liền cung kính lui qua một bên, không dám làm càn kêu gào.

Mọi người trở mắt nhìn, có thể đồng thời khống chế nhiều linh thú như vậy thì năng lực mạnh mẽ đến mức nào.

Một cô gái xinh đẹp tuyệt trần thân trắng như tuyết đi tới, mỉm cười,

bên gương mặt hai lúm đồng tiền như ẩn như hiện "Ta cùng chủ nhân tu luyện ở chỗ này, không cần thận quấy nhiễu các vị, xin lỗi."

"Cô nương Nến Đỏ!" Thương Hà Viện trưởng vài lần gặp mặt Hoàng Bắc Nguyệt nên biết Nến Đỏ là triệu hồi thú của nàng.

Nhưng nha đầu kia vài ngày không gặp dường như khác trước rất nhiều, tựa hồ hào quang rất mạnh.

Nến Đỏ cười một tiếng, Thương Hà Viện trưởng vội vàng hỏi thăm: "Người nói Nguyệt Dạ các hạ tu luyện ở bên trong sao? Cột sáng vừa rồi..."

"Đó là chủ nhân dung hợp thành công năm loại nguyên khí, hợp nhất cùng Vạn Thú Vô Cương, nguyên khí khổng lồ dẫn tới bầu trời hạ hiện tượng lạ, Thương Hà Viện trưởng đừng quá lo lắng." Nến Đỏ cười nói.

Thương Hà Viện trưởng đương nhiên không lo lắng, hấn ngược lại thật cao hứng!

"Hiện tượng lạ như thế, quả đúng là người mang khế ước được Trận pháp của bảy tòa tháp tuyển chọn! Ha ha ha..." Thương Hà Viện trưởng thoải mái cười to, với sự trung thành của Nguyệt Dạ với nước Nam Dực thì tuyệt đối đây đúng là chuyện tốt!

Nhìn lão đầu sắp nằm xuống đất cười đến vui vẻ như vậy, Nến Đỏ cũng cười theo.

Những lão nhân thật thú vị.

Cười cười, Nến Đỏ thu lại nụ cười, lui sang bên cạnh, một lúc sau, một chùm sáng màu xanh chói mắt nổ bắn ra khỏi Cung Vạn Thú, tất

cả mọi người phản xạ có điều kiện giơ tay bịt mắt lại.

Ánh sáng màu xanh bám theo gió, thổi trúng y phục mọi người bay phần phật.

Thương Hà Viện trưởng trong lòng nặng nề, rõ ràng ánh sáng xanh này do nguyên khí ngưng tụ thành, thực lực hơi yếu một ít sẽ bị nguyên khí đánh sâu vào, sợ rằng sẽ bị nội thương!

Lo lắng ngẩng đầu liếc nhìn đệ tử cách đó không xa. Những đứa trẻ đều là người tu luyện sơ cấp, thật vất vả mới ngưng tụ nguyên khí, không muốn bị ánh sáng xanh phá tan không còn a!

Tuy nhiên, hấn lo lắng đúng là dư thừa, ánh sáng xanh bắn ra chưa kịp chạm vào đám đệ tử kia đã đột nhiên thu lại khí thể sắc bén, đột nhiên ngừng lại giữa đường, như súng vật nghe lời trở lại Cung Vạn Thú.

Ánh sáng xanh hóa thành từng tia sáng mềm mại, dịu ngoan quấn quanh trên cánh tay cô gái tóc đỏ.

Nàng khi nào thì đứng ở kia? Không ai nhìn thấy, dưới ánh sáng màu xanh lượn lờ, không khí chỉ dao động không có gì bất thường.

Ánh mắt thanh lạnh thản nhiên nhìn lướt qua mọi người bên ngoài, trên mặt bình tĩnh không biểu cảm, khuôn mặt như ẩn như hiện trong ánh sáng xanh, lạnh lùng, lộ ra khí chất xa lạ cao quý.

Nàng từ giữa không trung chậm rãi đáp xuống mặt đất, ánh sáng màu xanh kéo thành một vệt dài ở sau lưng nàng.

"Nguyệt Dạ các hạ." Nhìn thấy những học sinh kia không vấn đề gì, Thương Hà Viện trưởng thở dài nhẹ nhõm một hơi, ôm quyền với

Hoàng Bắc Nguyệt "Đa tạ nương tay."

"Nơi này không có việc gì, mời các vị trở về thôi." Nàng khẽ mở đôi môi, mặc dù lời nói lạnh lùng thản nhiên, nhưng không để người ta cảm giác cao cao tại thượng phản cảm.

Loại cao thủ cấp bậc này hoàn toàn có thể ngạo thị thiên hạ, có gì không thể?

Thương Hà Viện trưởng đang muốn nói chuyện, đột nhiên ánh mắt thanh lạnh của Hoàng Bắc Nguyệt thoáng hiện một chút tàn khốc, trên cánh tay ánh sáng xanh chợt bay vụt đi ra ngoài, tiến vào một gốc cây đại thụ rậm rạp. Một tiếng hét thảm vang lên.

Mọi việc phát sinh không tới một giây, mọi người chỉ thấy hoa mắt, trên cây liền rớt xuống một quái nhân thấp bé.

Theo quái nhân kia rơi trên mặt đất, cả mảng tối trước cây đại thụ liền biến mất.

Đây là vật gì? Mọi người kinh hãi!

Quái nhân thấp bé bị ánh sáng xanh trói lại, không ngừng lăn lộn kêu la trên mặt đất, trên đầu hai sừng trâu cào lên mặt đất, như muốn đào ra một cái hố lớn.

"Nguyệt Dạ các hạ, đây là..." Thương Hà Viện trưởng lần đầu tiên nhìn thấy tiểu quái vật này, xem ra loại quái vật có thể điều khiển bóng tối ẩn núp ở Nước Nam Dục, tương đương không ổn a!

Tư U Cảnh luôn luôn thần bí, ngay cả Thương Hà Viện trưởng cũng lần đầu tiên thấy loại quái vật này.

"Là quái vật của Tur U Cảnh, chuyên môn vây bắt hồn phách." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói "Bọn họ len lút ẩn nấp ở đây, nhất định có bí mật không thể để ai biết, thỉnh cầu viện trưởng thẩm vấn."

"Cái này tự nhiên!" Vừa nghe Tur U Cảnh, trên gương mặt hiện đầy nếp nhăn kia liền đầy vẻ nghiêm nghị.

Đại danh của Tur U Cảnh hẳn đã từng nghe nói.

Vừa rồi một chiêu ra tay vừa nhanh vừa ngoan, ánh sáng xanh sắc sỡ chói mắt, vô số người chấn động cùng khuynh đảo theo.

Nhìn nàng tỏa ra hào quang vạn trượng, trong lòng những học sinh kia dấy lên vạn phần nhiệt huyết kích động!

Cao thủ! Cao thủ như thế mới là mục tiêu của bọn họ a!

Nhìn bóng tối phía trước có hai bóng dáng quen thuộc, Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu cùng Thương Hà Viện trưởng cùng mấy vị trưởng lão, sau đó biến mất tại chỗ.

Thương Hà Viện trưởng vuốt chòm râu nói: "May là cao thủ như thế lại đứng về phe Nước Nam Dục!"

Đứng ở giữa bóng tối là Mạnh Kỳ Thiên cùng thiên đại Đông nhi, đại khái không ngờ người tạo ra cột sáng vàng kinh thiên động địa này là Hoàng Bắc Nguyệt, bởi vậy một khắc nhìn thấy nàng, trên mặt vẫn hiện lên vẻ mặt tự nhiên.

Bốn người đi ra Thành Lâm Hoài, Mạnh Kỳ Thiên mới nói: "Xem ra, Tur U Cảnh đã len lén nhìn trúng ngươi."

"Nhìn trúng ta cũng vô dụng, giết ta thì phải tự đối phó Yểm cùng

Quân Ly, bọn họ sẽ không làm chuyện ngu như vậy." Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói "Được rồi, Mặc Liên đâu?"

"Muốn gặp thì đi gặp hần, chờ hần tới tìm sao?" Thiên đại Đông nhi không khách khí nói.

Hoàng Bắc Nguyệt liếc nàng một cái, không nói thêm gì, nhưng thật ra Nến Đỏ không nhịn được nói: "Không hỏi người, ai cho người trả lời"

Mắt thấy hai nữ hài tử muốn cãi nhau, Mạnh Kỳ Thiên vội vàng nói: "Mặc Liên ở Điện Quang Diệu, có chuyện gì sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt hé mắt, y bào màu đen bay múa trong gió, như một con diều hâu thật lớn sắp đáp xuống.

"Ta phát hiện vài thứ trong Vạn Thú Vô Cương." Nàng nhẹ nhàng mím môi, sau một lát mới nói: "Có liên quan tới Thuật Chiêu Hồn."

Mạnh Kỳ Thiên hít vào một hơi, hần lật xem vô số điển tịch về Vạn Thú Vô Cương cùng Thuật Chiêu Hồn, bởi vậy vừa nghe Hoàng Bắc Nguyệt nói lập tức liên hệ với nhau.

"Hóa ra là như vậy!" Mạnh Kỳ Thiên nặng nề vỗ tay, nói với Hoàng Bắc Nguyệt: "Về Điện Quang Diệu tìm được Mặc Liên trước đi!"

Bộ dáng hần đột nhiên vội vã xúc động như vậy khiến Hoàng Bắc Nguyệt cũng hơi sốt ruột, không trì hoãn, lập tức chạy tới Điện Quang Diệu.

Mặc Liên điện.

Mặc Liên Luôn luôn không thích ánh sáng, tới ban đêm cũng không

đốt đèn, bởi vậy cả tòa Mạc Liên điện nhìn qua tối như mực, như một tòa thành ác ma thời Trung cổ, tùy thời đều có ác ma giương nanh múa vuốt xuất hiện.

Không nhận thấy bất cứ khí tức bên trong, bởi vậy bốn người cũng ngừng thở.

Chương 1129: Người mang mệnh trời 3

"Hồi thánh quân, Mặc Liên tôn thượng sáng nay đi ra ngoài, vẫn chưa trở về."

"Hắn đi đâu?" Mạnh Kỳ Thiên lớn tiếng hỏi, làm thị nữ sợ run lên, "Nô tỳ không biết..."

Hoàng Bắc Nguyệt để Chi Chi mang Tiểu Hổ cùng Băng Linh Huyền Điểu ra ngoài tìm, sau khi trở về nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên thần sắc khác thường liền hỏi: "Người lo lắng cái gì?"

Bởi vì thiên đại Đông nhi cùng Nến Đỏ đều bị phái ra ngoài, bởi vậy Mạnh Kỳ Thiên cũng không quan co lòng vòng, nói thẳng: "Ta hoài nghi, Mặc Liên sinh ra vốn là âm mưu của Tống Mịch."

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày, hắn hoài nghi như vậy nàng không hề thấy lạ, người như Tống Mịch tâm cơ quá sâu, mưu tính cũng quá xa.

Hắn nặng tình với trưởng công chúa Huệ Văn như, nhưng trưởng công chúa vừa qua đời đã cùng người khác sinh Mặc Liên, hơn nữa, hắn không hề yêu quý đứa bé này, quả thực chỉ coi Mặc Liên trở thành vũ khí, không hề có tình thân.

Dựa theo cá tính Tống Mịch, nếu chỉ nhất thời sai lầm mà sinh Mặc Liên thì hắn có thể chẳng quan tâm, hoặc là vô tình máu lạnh bỏ rơi, không cần phải dưỡng bên người, tự mình dạy dỗ.

"Mẹ Mặc Liên là ai?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

"Cái này nói rất dài, một chốc cũng không nói hết được, tuy nhiên, trong huyết mạch Mặc Liên kế thừa Thuật Chiêu Hồn, vậy mẹ của hắn nhất định là hậu nhân Kết Ngạnh. Tống Mịch tìm tới bà ta, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên."

Mạnh Kỳ Thiên đứng lên, đi tới đi lui trong phòng, chốc chốc lại cúi đầu suy tư hoặc nhẹ nhàng gõ trán của mình như chứng thực cái gì đó.

Hoàng Bắc Nguyệt trấn định ngồi không nhúc nhích "Thuật Chiêu Hồn là trụ cột của Vạn Thú Vô Cương, bởi vì phong ấn nhiều hồn phách cường đại nên nó mới có sức mạnh hủy thiên diệt địa."

"Tống Mịch sẽ không cam tâm bỏ qua Mặc Liên, hắn nhất định sẽ tìm Mặc Liên lần nữa, tuyệt đối không thể để Mặc Liên rơi vào tay hắn!"

Hoàng Bắc Nguyệt gật đầu, cho dù không có cân nhắc như vậy, nàng cũng sẽ không để Tống Mịch gần Mặc Liên nữa! Hắn không xứng làm phụ thân!

Nếu năm đó Tiêu Viễn Trình để Bắc Nguyệt quận chúa nhận hết tội nhục đã là tội ác tà trời thì Tống Mịch quả thực nên chết đi!

Mãi đến đêm khuya cũng không thấy Mặc Liên trở về, Mạnh Kỳ Thiên đã mất kiên nhẫn, hắn hiểu rõ Tống Mịch cùng Mặc Liên nhất, biết Mặc Liên một khi rơi vào trong tay Tống Mịch sẽ có hậu quả gì, bởi vậy sốt ruột hơn bất kỳ ai.

"Không cần lo lắng, thực lực Mặc Liên không dễ dàng bị bắt được như vậy." Hoàng Bắc Nguyệt tỉnh táo nói.

Mạnh Kỳ Thiên an tĩnh lại, sau một lát liền nghe tiếng bước chân vang lên bên ngoài cùng tiếng Chi Chi ngây thơ quở trách.

"Chỉ biết chạy loạn, làm người ta lo lắng gần chết!" Nếu bây giờ là hình thái chức mộng thú, không khó tưởng tượng Chi Chi nhất định sẽ dùng chân nhỏ tinh tế đi đá Mặc Liên.

Mặc Liên bị nàng mắng cúi đầu, như đứa trẻ làm sai chuyện đi tới, không dám cãi lại nửa câu, cả đoạn đường bị mắng mà trở về.

Nến Đỏ cùng Tiểu Hồ cũng không thể làm gì khác là lộ vẻ mặt dờ khóc dờ cười, vẻ mặt Thiên đại Đông nhi lại tức giận.

Vừa vào cửa, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt ở đây, Mặc Liên mới ngượng ngùng nhận lỗi: "Sau này, sẽ không."

Hoàng Bắc Nguyệt cười "Khì khì" một tiếng, trong lòng vốn lo lắng rất cuộc có thể thả lỏng, may là Mặc Liên không có chuyện.

Bị nàng cười đến càng quẫn bách, Mặc Liên vội vàng ngẩng đầu nhìn Mạnh Kỳ Thiên, hẳn có phải bỏ qua cái gì hay không? Tại sao tất cả mọi người tụ tập ở chỗ này?

Còn có lâu rồi không gặp Nguyệt, nhìn thấy nàng trong lòng vui vẻ như nở hoa.

"Mặc Liên, người gần đây gặp Tống Mịch không?" Mạnh Kỳ Thiên trực tiếp hỏi.

Mặc Liên cũng không có giấu diếm, gật đầu.

"Quả nhiên a." Mạnh Kỳ Thiên mỉm cười "Hẳn làm sao có thể an phận?"

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn về phía Mặc Liên nói: "Mặc Liên, có sợ chiến trường hành quân đánh giặc gian khổ không?"

Mặc Liên lắc đầu, kỳ thật chiến trường là bộ dáng gì hấn cũng không hiểu rõ.

"Không sợ thì ngày mai theo ta lên đường đi biên quan đi!" Tạm thời để Mặc Liên ở bên cạnh mình mới yên tâm nhất.

Tống Mịch càng khiến nàng lo lắng hơn Quân Ly cùng Yểm. Còn có Tur U Cảnh trong bóng tối, vô tận thần bí, vĩnh viễn không biết bước tiếp theo bọn họ làm gì.

Giật mình một cái, lập tức hiểu ý trong lời nói của nàng, Mặc Liên thoáng mừng rỡ, ánh mắt sáng quắc, bộ dáng cười rộ lên rất ngu đần khiến Chi Chi cười ha ha.

Mang Mặc Liên đi, Mạnh Kỳ Thiên cũng không nói gì, nếu ngồi cùng thuyền với nàng thì không cần bận khoản nhiều.

Ngày thứ hai, đoàn người lên đường, xuất phát từ Thành Lâm Hoài. Sáng sớm Hoàng Bắc Nguyệt đã phái người tiến cung xin chỉ thị Chiến Dã. Chiến Dã đồng ý hết thảy quyết định của nàng, không nghi ngờ cho nàng binh quyền cùng quyền lợi.

Lúc này hấn không tự mình xuất cung tiến đưa, tới ngoài thành, Nến Đỏ vẫn cười: "Không biết Hoàng thượng lần này làm sao, lần trước chủ nhân rời đi, hấn suýt tiến tới tận biên quan!"

Hoàng Bắc Nguyệt cưỡi một con ngựa đen như mực, tư thế oai hùng hiên ngang, nghe vậy cười, trêu ghẹo nói: "Sau khi làm hoàng đế, hậu cung ba nghìn mỹ nhân nhìn không xuể. Còn nhìn chúng ta phát

chán rồi nên đành phải đi đánh chiến thôi!"

Nghe nàng tự đem bản thân ra vui đùa, sang sảng hào hiệp, tất cả mọi người cười ha hả, ngay cả Mặc Liên cũng kỳ dị nhìn nàng, mắt lóng lánh như nhìn một pho tượng điêu khắc kim quang lờ lờ, càng thu hút mọi người.

Chỉ Thiên đại Đông nhi tưởng nàng nói thật, mặt đỏ lên, tức giận nói: "Người biết rõ Hoàng thượng đối thật lòng với người, ngay cả hoàng hậu cũng không lập, làm gì có hậu cung ba nghìn? Người không thích hẳn cũng đừng chà đạp trái tim của hẳn!"

Tiếng chỉ trích rất lớn, vừa nói ra tất cả mọi người ngừng cười, có chút xấu hổ nhìn nàng.

Chỉ là vui đùa bình thường mà thôi, sao lại coi như thật...

Nến Đỏ nói: "Chủ nhân chỉ nói giỡn mà thôi, người sao không có tính hài hước như vậy?"

"Nói giỡn? Cười trên nỗi đau của người khác! Nếu Hoàng thượng nghe được, hẳn càng đau lòng?"

"Đủ rồi!" Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi tươi cười, đột nhiên lạnh lùng nói, Thiên đại Đông nhi có làm hay không, hiện tại nàng đâu còn là Bắc Nguyệt quận chúa?

"Thiên đại các hạ, người cho rằng người có thân phận gì? Có tư cách gì nói với ta như vậy?"

Thiên đại Đông nhi kinh ngạc nhìn khuôn mặt xa lạ, đột nhiên cắn môi, giục ngựa chạy ra ngoài thành.

"Haiz, người lại gây phiền toái cho ta rồi sao?" Mạnh Kỳ Thiên bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Hoàng Bắc Nguyệt vô sỉ cười: "Cũng không thể nuông chiều cô ấy mà để ta mất mặt trước thủ hạ? cô ấy là người của người, người còn không đuổi theo a!"

Mọi người mở rộng tầm mắt, tưởng nàng khí phách, không áy náy với thiên đại Đông nhi, ai ngờ nàng vì mất mặt a!

Nến Đỏ cười hì hì nói: "Hy vọng nha đầu kia sau khi thương tâm thì nghĩ rõ ràng. Chủ nhân, khi nào chúng ta xuất phát?"

"Chờ một người nữa." Hoàng Bắc Nguyệt xoay người nhìn phương hướng Thành Lâm Hoài, sau một lát, chỉ thấy bên kia bụi đất bay lên, một con ngựa chạy như bay đến.

Tới gần mới nhìn rõ là mấy tướng sĩ, mang theo một nam nhân đầu rối bù nhưng rất có tinh thần.

Bọn họ xuống ngựa, mở xiềng xích cho nam kia nhân kia, cung kính với Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Duệ hầu, mặt tướng phụng mệnh dẫn người tới!"

"Đa tạ!" Hoàng Bắc Nguyệt tiện tay ném một túi tiền cho bọn hắn, để bọn họ sau khi rời khỏi mới chậm rãi nhìn về nam nhân cúi đầu trầm mặc "Bắc Đường các hạ, đã lâu không gặp."

Người nọ xúc động, chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt đầy bùn đen cùng vết thương có chút khủng bố, nhưng đôi mắt vẫn lợi hại cùng rạng rỡ lấp lánh.

Đại tướng Bắc Đường Du của nước Tây Nhung!

"Tại sao thả ta?" Bắc Đường Du cúi đầu, chậm rãi chuyển trên tay bị khóa liên lâu dài ma ra tới vết thương, không đau, nhưng này đại biểu cho mất nước sỉ nhục cùng bi thương.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi ở trên lưng ngựa, ở trên cao bao quát hẳn, "Ta rất cần người nhân tài ưu tú như ngươi, ngươi từng giúp ta ở Nước Tây Nhung, ta cũng giúp ngươi một lần, hy vọng ngươi dùng tài cán giúp ta".

"Bắc Đường Du vĩnh viễn chỉ thuần phục một mình nữ hoàng." Bắc Đường Du lạnh lùng nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười, thường thức nhìn nam nhân này "Chúng ta làm giao dịch đi, ngươi giúp ta giành chính quyền, ta phụ trách để Thiên Đại Doanh ăn mặc không lo, hơn nữa sau này thời cơ chín muồi sẽ cho các ngươi gặp lại!"

Thân thể chấn một chút, Bắc Đường Du lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu, hai mắt lợi hại nhìn Hoàng Bắc Nguyệt: "Ngươi nói được làm được?"

"Có thể lấy máu thề!" Nàng dứt khoát nói, loại sự tình này không cần dây dưa dài dòng.

"Được!" Bắc Đường Du cũng trả lời rất sáng khoái "Dẫn ngựa đến!"

Mặc dù hai người khác lập trường, tuy nhiên trận chiến Nước Tây Nhung đầu hàng ấy, bởi vì có sự can thiệp của nàng nên nữ hoàng cùng dân chúng trong nước mới bình yên vô sự, cho nên Bắc Đường Du không do dự tin tưởng nàng!

Sai người dắt một con ngựa tốt tới cho Bắc Đường Du, đoàn người

đồng loạt quay đầu ngựa lại, chạy như bay theo phương bắc!

Từ đó, bên người Hoàng Bắc Nguyệt tụ tập mấy vị nhân tài ưu tú nhất!

Mạnh Kỳ Thiên thông minh tuyệt đỉnh, bày mưu nghĩ kế.

Bắc Đường Du xuất chinh thiện chiến, vũ dũng vô địch.

A Tát Lôi xuất quỷ nhập thần, giỏi về thăm dò.

Cát Khắc tinh táo trầm ổn, anh dũng hiên ngang

Mặc Liên quý dị khủng bố, sức mạnh cường đại.

Mà nàng làm thủ lĩnh, có năng lực quy tụ mọi người tính cách khác nhau, ở các nơi khác nhau về thành một mối.

Mục tiêu của nàng là cả Đại lục Tạp Nhĩ Thập!

Nàng muốn trên đại lục này không còn chia rẽ! Nàng muốn kết thúc nguyên rủa Vạn Thú Vô Cương! Nàng muốn lên trời xuống đất, hoàn toàn chinh chinh tự do!

Cho nên, Nước Bắc Diệu nhất định phải phá! Yểm cùng Quân Ly nhất định phải phong ấn! Tư U Cảnh, nàng cũng muốn đánh cho bọn họ vĩnh viễn bị vây trong bóng tối!

Vì mấy thứ này, nàng, Hoàng Bắc Nguyệt, nguyện ý giao tính mạng cho thần chết! Nàng đã vì điều này mà vứt bỏ rất nhiều thứ, cho nên không không tiếc trả giá, không từ thủ đoạn!

Đây mới là tính chất của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt vĩnh viễn ngạo thị

thiên hạ!

Người Mang Mệnh Trời!

Gió trên đại lúc nhất định sẽ vì nàng xuất hiện mà thổi xoay chiều...

Bắc Nguyệt hoàng triều

Chương 1130: Công thành đoạt đất 1

Tân hoàng đăng cơ năm thứ nhất, sau một chiến dịch đại bại Nước Bắc Diêu ở Tấn thành. Nước Nam Dục bắt đầu chủ động tiến công thành thị biên cảnh Nước Bắc Diêu. Trong vòng một tháng đã hạ mười hai thành. Biên ải Nước Bắc Diêu hoảng hốt hướng đô thành thỉnh cầu viện binh.

Tháng năm, viện binh đến do lão tướng Vũ Văn Chiến tự mình nắm giữ ấn soái, dẫn bốn mươi vạn quân chạy tới tiền tuyến.

Mà một bên Nước Nam Dục suất lĩnh đại quân là Bắc Đường Du - đại thần cũ của Nước Tây Nhung. Hắn không có danh vọng trong quân của Nước Nam Dục, đại bộ phận tướng sĩ cũng từng nghe đại danh của hắn ở Nước Tây Nhung.

Song, tướng bên thua không thu phục được quân tâm, bởi vậy trong đội ngũ Nước Nam Dục binh lính tản mạn.

Duệ hầu Nguyệt Dạ đã mang một nhánh binh đi công thành, sau một hồi đại chiến bị thương đã dừng lại ở thành trì chiến được mà nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

So sánh với quân tâm tan rã trong đại quân Nước Nam Dục, quân đội đại chấn Nước Bắc Diêu có lão tướng Thống soái, tinh thần cách quá xa. Không khai chiến đã rõ thắng bại.

Vũ Văn Chiến phòng thủ kiên cố thành Yển Châu, ra lệnh tướng sĩ thủ thành ngày đêm không ngừng chuẩn bị cung nỏ, hỏa tiễn, thiết trí

bấy rập trước thành, bắt thám tử của đối phương đi dò la ti tức.

Không hổ là lão tướng cáo già, kinh nghiệm phong phú. Đứa trẻ bình thường đúng là không thể so được.

Mặc dù mỗi lần tin tức thu được đều là quân tâm đối phương rối loạn, Vũ Văn Chiến cũng không hề buông lỏng cảnh giác.

Yến Châu ở ngoài sườn núi, duệ hầu Hoàng Bắc Nguyệt mang theo một nhánh quân tinh nhuệ đứng ở chỗ cao nhìn về phía xa, Yến Châu đúng là trọng trấn phương bắc của Nước Bắc Diệ, quân sự trọng yếu, bởi vậy hàng năm đều có trọng binh gác, một khi đánh hạ, Nước Bắc Diệ mất đi lá chắn phương bắc này, coi như mở cửa để nàng tùy tiện xông vào.

Tuy nhiên, lúc này Phong Liên Dực phái cái lão già Vũ Văn Chiến lại có phiên toái lớn.

Vũ Văn Địch vì bảo vệ bộ hạ trong cuộc chiến ở Tấn thành nên bị trọng thương, bây giờ vẫn nằm liệt giường, nếu không cũng sẽ không để cha già đã tháo giáp trở về đồng ruộng phải ra trận.

Hoàng Bắc Nguyệt rất là kiêng kỵ Vũ Văn Chiến, nàng tinh tế đọc tiểu sử điều tra Vũ Văn Chiến, cũng xem qua một ít binh pháp mưu lược hẳn lưu lại.

Người này mang binh đặc biệt rất cẩn thận!

Mặc kệ đối thủ nhiều hay ít, hấn chưa bao giờ khinh thị, mang binh bốn mươi năm, khó một bại, là tướng quân thực sự thường chiến thắng.

Nàng vốn dự định dùng kế ly gián, thu mua đại thần Nước Bắc Diệ,

tung lời rèm pha trước mặt Phong Liên Dục.

Vũ Văn Chiến đã già, hơn nữa lúc Phong Liên Dục đoạt vị, Vũ Văn Chiến đứng ở phe Thập nhất Hoàng tử. Lúc này Thập nhất Hoàng tử cũng về nước, nếu Vũ Văn Chiến thắng trận này, trong tay nắm trọng binh, khó bảo toàn hẳn sẽ không có lòng mưu phản.

Loại chuyện này ở các triều đại cũng quen gặp, lấy bộ tộc Vũ Văn uy vọng ở Nước Bắc Diệu so sánh cùng Phong Liên Dục. Vũ Văn Chiến muốn phản thì sẽ được rất nhiều người ủng hộ.

Một khi thay đổi Vũ Văn Chiến, người phái tới cũng không liên quan gì tới gia tộc Vũ Văn, nàng điều tra qua võ tướng Nước Bắc Diệu, thay đổi tướng lĩnh khác cũng không cần quá lo lắng.

Nếu đổi lấy một kẻ chỉ biết lý luận suông, nàng ắt sẽ quật khởi! Đáng tiếc, mưu kế này bị Phong Liên Dục hiểu rõ, nên đại thần tiến cung ý kiến liền bị giết, chém đầu thị chúng, coi như cảnh cáo: Ai dám cấu kết cùng quân địch thì sẽ có kết quả như vậy!

Chà chà, đối thủ gian trá giống nàng, sao có thể dễ dàng rút lui?

Hoàng Bắc Nguyệt ngưng mi, nhìn dãy núi chung quanh chập trùng, không thể mượn địa hình, phía trước vùng đất bằng phẳng, tới thành Yến Châu mới có dãy núi cao vút, thành trì hiên ngang xây dựa vào núi.

Pháo đài chắc chắn bao quát phía dưới, chỉ cần có gió thổi cỏ lay lập tức sẽ bị lính gác phát hiện, sau đó hàng vạn hàng nghìn mũi tên, đạn pháo công kích. Trừ phi nàng có trăm vạn hùng binh cuộn cuộn không ngừng, nếu không thì chỉ có kết quả toàn quân bị diệt.

Tướng lĩnh phòng thủ thành trì kiên cố, đa mưu túc trí, trận chiến này

quả thật rất đau đầu.

Roi ngựa trong tay nhẹ nhàng gõ vào lòng bàn tay, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi quay đầu ngựa lại, nói: "Trở về thôi."

"Chủ nhân, trong quân hiện tại quân tâm không yên, Bắc Đường Du mới đến, lại là tướng quy hàng, sao chế trụ lòng quân được?" Nến Đỏ lo lắng nói.

"Ta tin hẳn tự biết phải làm gì." Đối với Bắc Đường Du, Hoàng Bắc Nguyệt chưa từng lo lắng, khả năng của hẳn từng nổi danh cùng Chiến Dã.

Lúc đầu nếu không phải vì nữ hoàng Thiên Đại Doanh, hẳn không thể không đánh mà hàng.

Nến Đỏ giục ngựa đi theo nàng hỏi: "Vậy trận này đánh thế nào, chẳng lẽ cứ tiêu hao dần?"

"Đương nhiên không thể tiêu hao, chúng ta vận chuyển lương thảo đường xá xa xôi, lão cáo già Vũ Văn Chiến kia nhất định sẽ phái người chặt trước lương thảo chúng ta. Hẳn là lão tướng, biết đánh như thế nào để giữ tổn thất ít nhất."

"Chúng ta đây làm sao bây giờ?" Nến Đỏ vừa nghe liền vội đến mức nghiêm trọng.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, không hề lo lắng "Yên lặng theo dõi đi!"

Ba ngày sau, đêm khuya, một nhánh kỵ binh Nước Bắc Diệu lặng lẽ đi vòng đường núi đến phía sau Nước Nam Dục, suốt đêm tập kích, giữa đường cướp 60 vạn thạch lương thảo từ kho lúa để đô tiếp tế

tới, chặt đứt tiếp viện của Nước Nam Dục!

Đồng thời, Vũ Văn Chiến tự mình thống lĩnh năm nghìn người tinh nhuệ, trong đó có hơn hai mươi vị triệu hồi sư ngoài cấp 7.

Bọn họ lạng lẽ lèn vào phía sau đại quân Nước Nam Dục, thiêu cháy sạch toàn bộ lương thảo trong 3 ngày.

Tướng sĩ Nước Nam Dục chỉ kịp phản ứng chinh lại quân ngũ, triển khai đội ngũ ứng chiến với 5000 quân tinh nhuệ!

Lương thảo bị thiêu hủy, lương thảo tiếp viện lại không đưa đến, những tướng sĩ chỉ có nước chết đói!

Đáng tiếc Vũ Văn Chiến đã sớm có chuẩn bị, khi lửa bốc lên, cửa thành Yến Châu mở ra, mấy vạn đại quân lao tới, khiến đại quân Nước Nam Dục hoảng hốt không thể làm gì khác hơn là thối kèn cho đại quân hướng về phía trước. Vì vậy, Vũ Văn Chiến dễ dàng mang binh tinh nhuệ rút lui.

Lui được nửa đường, bóng đêm đen nhánh, trong lửa cháy rừng rực, khẩu phần ba ngày của mấy chục vạn người đều bị cháy sạch, hết sức phần uất!

Nhưng nhìn lửa cháy nghi ngút, Vũ Văn Chiến nhíu chặt lông mày lại lẩm bầm nói: "Bắc Đường Du là danh tướng đương thời, không thể không cảnh giác."

"Nguyên soái, xin mời nhìn lên không trung!" Một người binh lính đột nhiên kêu to lên.

Vũ Văn Chiến lập tức ngẩng đầu, chỉ thấy trời đêm bị ánh lửa chiếu sáng có vô số bóng đen thật lớn xẹt qua, bay rất cao, người bình

thường không biết là cái gì.

Nhưng một số triệu hồi sư dựa vào nguyên khí cũng cảm nhận được, sắc mặt đại biến nói:"Là linh thú! Toàn bộ đều là linh thú phi hành a!"

"Trời ạ, làm sao lại có nhiều linh thú phi hành như vậy!"

Nơi này không có rừng rậm sâu thẳm, nói đại khái, linh thú hoàn toàn cách ly cùng thế giới nhân loại, chỉ một số linh thú kí khắc ước với triệu hồi sư mới có thể xuất hiện ở chỗ loài người.

Dường như đáp lại sự khiếp sợ của bọn họ, linh thú trên trời cao xoay quanh một vòng, đột nhiên bay thấp, xẹt qua dãy núi, vô số cánh cuốn theo gió mạnh!

Nhìn hướng linh thú bay tới, trên mặt già nua của Vũ Văn Chiến đột nhiên lộ ra một chút sợ hãi "Không tốt! Nhanh chóng trở về thành!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy trên lưng thú đang bay có bóng dáng con người đứng lên, nhìn kỹ là vô số cung thủ dũng mãnh.

Trong nháy mắt, vô số cung tên dày đặc như mưa từ trên trời giáng xuống, xa xa lập tức truyền đến tiếng kêu thảm liên tiếp cùng tiếng hô to.

Vũ Văn Chiến tái nhợt mặt, trước mắt tối sầm, không ngời vũng vàng mà ngã lăn trên đất.

"Nguyên soái!" tướng sĩ phía sau vội vàng dìu hắn.

Vũ Văn Chiến đẩy thủ hạ ra, hung hăng kéo ngựa quát to: "Trở về thành!"

Đoàn người nhanh như chớp chạy về thành Yến Châu.

Mà ở trên không vô số linh thú phi hành càng ngày càng nhiều, càng ngày càng nhanh.

Trên không thành Yến Châu hoàn toàn bị linh thú đen nhánh bao trùm.

Trong thành, tướng sĩ thủ thành cũng không ngồi không, sau loạt tên công kích thứ nhất, lập tức cả đội hình hợp tác, bổ sung vào chỗ cung thủ còn thiếu, vô số pháo đáp lễ bắn lên linh thú trên bầu trời!

Giữa không trung cũng có người kêu thảm té xuống, nhưng linh thú màu đen lại không sợ bất cứ mũi tên gì, người trên lưng đã bị bắn rơi, bọn họ vẫn bay xoay quanh không trung.

Không ít linh thú phun lửa và băng giá công kích, mà Yến Châu không yếu thế, trên tường thành rung chuyển, sau đó trước thành trì có một con rùa màu xanh thật lớn chui từ dưới đất lên.

Gai nhọn sắc bén mọc khắp cái đuôi dài, phía dưới mai rùa cứng rắn, bốn chân vươn đến, phía trước giơ móng vuốt lên, khoát tay đã đánh rơi bốn năm con linh thú bay trên bầu trời.

Đây là thần thú!

Thần thú bảo vệ Thành Yến Châu, Thanh Linh Địa Giáp Quy, thần thú cấp 6!

Từng quốc gia, ở những thành trì trọng yếu, đặc biệt là thành trì quân sự đều lấy linh thú cường đại cùng triệu hồi sư trấn giữ. Lúc đại chiến, thời khắc sống còn buộc phải triệu hồi thần thú chứng tỏ sức mạnh cường đại đến mức nào.

Yến Châu là thành trì trọng yếu phương bắc của Nước Bắc Diệu, một khi thất thủ chẳng khác nào mở cửa sau cho địch tràn vào. Bởi vậy bao nhiêu người phải mất vô số công sức mới khiến Thanh Linh Địa Giáp Quy ngoan ngoãn trấn thủ ở đây.

Trăm ngàn năm qua, chưa từng có quốc gia nào có thể lướt qua Yến Châu, pháo đài thiên nhiên đã là lá chắn ngăn địch tốt nhất, mà cũng chẳng có quốc gia nào giám khiêu khích Thanh Linh Địa Giáp Quy.

Nước Bắc Diệu vẫn cường thịnh cũng là vì có 2 con thần thú, thứ nhất là Thanh Linh Địa Giáp Quy, thứ hai là thần thú trấn thủ thành Huy Kinh - Thiên hỏa Kỳ lân! Con thú này giống Ngàn năm huyền Tử Linh quy của Nước Nam Dục, đều là thần vật được sùng bái!

Rùa ở thời đại này tượng trưng cho sự mạnh mẽ, chắc chắn, dững mãnh, từng quốc gia cũng thích lấy rùa đến trấn thủ!

Trong đêm đen, vô số linh thú bay qua thành Yến Châu, thế tới rào rạt, khác với cuộc chiến công thành bình thường, bởi vậy thủ thành không đợi được Vũ Văn Chiến đồng ý, vội vàng mời Thanh Linh Địa Giáp Quy ra!

Quyết sách gặp nguy không loạn rõ ràng chính xác, trên bầu trời phần lớn là linh thú, ở trước mặt thần thú đương nhiên không có nhiều ưu thế đáng kể.

Cả Đại lục Tạp Nhĩ Tháp, thần thú không có nhiều, bởi vậy, linh thú bình thường không dám so bì được sức mạnh thần thú cùng địa vị!

Song, nhìn Thanh Linh Địa Giáp Quy đảo qua đuôi, vừa nhấc móng vuốt đã đại sát bốn phía, thủ tướng vui vẻ cười nhạt mà không biết lúc này, trong đám linh thú trên không có một mảnh tuyết trong suốt

đáp xuống.

Băng Linh Huyền Diệu vừa xuất hiện, tiếng xé gió cùng băng giá bao phủ xuống, linh thú đều thối lui, nhường ra khoảng trống.

Áo bào đen tinh xảo bị gió thổi bay phần phật, thân thể mảnh mai xinh đẹp tuyệt trần như hoa sen nở rộ, quanh người nguyên khí màu đen quý dị, ánh sáng xanh như ẩn như hiện.

Con người thanh lạnh thản nhiên nhìn Thanh Linh Địa Giáp Quy đang vui vẻ chém giết kêu gào rung trời, bên môi xẹt qua nụ cười châm chọc mà lãnh đạm.

Mà trên thành Yến Châu, Vũ Văn Chiến vội vàng gấp trở cũng vừa vọt leo lên thành lâu, mồ hôi không kịp lau, liếc mắt nhìn thấy thiếu nữ mặc y phục đen quý dị khổng lồ chế Băng Linh Huyền Diệu.

"Đúng là cô ta!" Mắt Vũ Văn Chiến chợt lóe sáng, cô gái kia khuôn mặt xa lạ, nhưng hẳn lại quen mắt Băng Linh Huyền Diệu!

Trước khi tới đây đã nghe Vũ Văn Địch nói phải cẩn thận cô gái này, xem ra, lâu như vậy cô ta không xuất hiện là vì chuẩn bị trận tập kích tinh diệu tuyệt luân trên không trung này.

Tuy nhiên, Vũ Văn Địch cũng không hoảng, công thành chiến khác với cao thủ chiến đấu bình thường. Cao thủ chiến đấu hợp lại sức mạnh, còn công thành chiến hợp lại mưu lược cùng... trận pháp!

Rút kiếm bên hông ra, chỉ ngón tay lên bầu trời.

"Kết trận! Ngũ Hành Thất Sát trận!"

Hơn mười vị triệu hồi sư bay vù vù ra, tại phía sau Thanh Linh Địa

Giáp Quy lập tức bày xong trận hình, năm loại nguyên khí hội tụ trong tay bọn họ, sau đó hội tụ vào một chỗ, trong khoảnh khắc liền hình thành một thanh bảo kiếm năm màu thật lớn!

Hoàng Bắc Nguyệt nghe nói qua loại Ngũ Hành Thất Sát trận này. Năm cao thủ thuộc tính khác nhau hợp lực lại, truyền tất cả nguyên khí thông qua trận pháp cho một người trung gian, loại lực lượng hội tụ này có thể cho người nọ tăng sức mạnh lên vô số lần!

Ví dụ chỉ cần trận pháp thuần thực thì một triệu hồi sư cấp 7 cũng có thể trở thành cao thủ Thiên cấp!

Mặc dù không duy trì lâu, tuy nhiên trong tác chiến, Ngũ Hành Thất Sát trận cũng là một loại trận pháp rất khủng bố!

Tuy nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ lãnh đạm nhìn, người trong trận bắt cự kiếm nhảy lên lưng Thanh Linh Địa Giáp Quy, rít gào lên bầu trời, sau đó bước chân đạp ở hư không như giẫm trên đất bằng bình thường, xông lên chỗ nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt khống chế Băng Linh Huyền Diệu chọt lóe sang bên cạnh, Thanh Linh Địa Giáp Quy thuận thế đảo đuôi qua. Nàng lạnh lùng liếc mắt một cái, không tránh né, một tay đột nhiên vươn ra, mạnh mẽ bắt được đuôi đầy gai

Mà cùng lúc đó, trong nạp giới của nàng chọt lóe ánh sáng vàng, hồ gầm rống giận, Tiểu Hồ cả người tắm đầy lửa thánh màu vàng, vồ xuống Thanh Linh Địa Giáp Quy!

Hoàng Bắc Nguyệt lúc này mới triệu hồi ra Tuyết Ảnh Chiến Dao, dễ dàng giơ lên, chặn lại một kiếm của người nọ.

Người nọ cánh tay đau nhức, không thể tin nhìn nàng.

Làm sao có thể!

Bọn họ đi theo Vũ Văn Chiến chinh chiến thiên hạ nhiều năm. Ngũ Hành Thất Sát trận không ai thuần thục so với bọn họ!

Người trong kết trận tuyệt đối là cao thủ Thiên cấp! Nhưng nha đầu thoạt nhìn gầy teo này lại dễ dàng cản một chiêu của bọn họ?

"Không cần kinh ngạc, không phải đối thủ thì không cần phải đánh."

Chương 1131: Công thành đoạt đất 2

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, tay kia buông lỏng cái đuôi của Thanh Linh Địa Giáp Quy, năm ngón tay nắm lại, mặt ngoài nắm tay lập tức bao trùm một tầng nguyên khí màu đe mỏng.

Ánh mắt hơi thương xót liếc người nọ một cái, sau đó ra quyền như gió, mạnh đánh vào ngực người nọ.

Người nọ cũng không yếu như vậy, trong nháy mắt thực lực tăng lên Thiên cấp, vừa nhìn quyền phong rất khủng bố liền lập tức chuyển phần lớn nguyên khí tới ngực chống đỡ.

Nhưng là...

Nắm tay còn chưa dính tới, một ngụm máu đã phun ra, thân thể người nọ bị quyền phong vọt mạnh ra ngoài, té trên mặt đất.

Hơn mười người bị nguyên khí tự thân đột nhiên phản hồi mà sắc mặt tái nhợt, khóe miệng tràn ra tơ máu.

Hoàng Bắc Nguyệt lại đứng ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu, không tìm những bại tướng thủ hạ, ánh mắt chỉ chuyển hướng Vũ Văn Chiến, nói: "Vũ Văn đại nhân cả đời khó thua một lần, thần thoại này e rằng hôm nay bị đánh vỡ ở đây."

Vũ Văn Chiến hừ lạnh nói: "Không ngờ có một ngày đối lập cùng các hạ, lão phu không có cách khác, các hạ có cao chiêu gì cứ lấy ra, lão phu chờ ở chỗ này!"

"Ta đánh chiến cũng không thích dây dưa dài dòng, cho nên luôn theo nguyên tắc, đó chính là..." Nàng vừa nói, tay trái ngưng tụ hàn băng, giống như dây leo chậm rãi hình thành một cung tên thật lớn!

Mà trong tay phải, ánh sáng xanh chợt lóe ra mũi tên lửa!

Nàng động tác ưu nhã đặt tên lên dây cung, nhắm ngay Vũ Văn Chiến "Bắt giặc phải bắt vua trước tiên."

Vũ Văn Chiến mắt lóe sáng, mà nàng cũng không do dự, lập tức buông ngón tay, nhất thời, mũi tên xé gió, tiết rít vút lên, xu thế không thể đỡ!

Mà ở đại doanh Nước Nam Dục, nhìn cuộc chiến kịch liệt giữa linh thú cùng cao thủ ở thành Yến Châu, Thống soái Bắc Đường Du lúc này mới từ doanh trưởng đi tới.

Mười vạn đại quân tiếp ứng Vũ Văn Chiến đã nhanh chóng trở về thành phòng thủ, chiến đấu không lâu sau, các tướng sĩ vì lương thảo bị đoạt mà ánh mắt uể oải.

Không có lương thảo, không thể đánh chiến tiếp được!

Mà lúc này, Bắc Đường Du tựa hồ vẫn thấy chưa phải tệ lắm, lại để người ta thông báo ba quân biết 60 vạn thạch lương thực do đế đô phái tới đã bị cướp trên đường!

Các tướng sĩ lại càng phẫn nộ, ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cũng không có, bọn họ ngàn dặm xa xôi mà đến, chưa đánh nhau đã bị chết đói.

Bắc Đường Du lúc này mới chậm như rùa đi ra, ngồi trước bàn chỉ

huy, uy vũ khô giáp khiến vị tướng lĩnh tuổi trẻ này toát lên hình dáng cương nghị, anh tuấn bức người. Một tiếng uy nghiêm không kém gì đương kim hoàng đế khí phách oai hùng trong quân!

"Trong quân không còn một hạt gạo, lương thảo trên đường cũng bị cướp, sáu mươi vạn đại quân chết đói ở dưới thành Yến Châu, thi thể cũng có thể xếp đến trên tường thành Yến Châu!"

Tướng lĩnh trẻ khẽ mỉm cười, nhìn từng vẻ mặt hoảng sợ trước cái chết, tiếp tục mở miệng.

"Ở trước mắt các người, chỉ có một nơi có lương thực, không chỉ có lương thực, còn có rượu ngon, biết ở đâu sao?"

Vừa dứt lời, từng đôi mắt như hổ đói nhìn bóng dáng cao ngất của Bắc Đường Du chuyển sang nhìn về phía tường thành Yến Châu đứng sừng sững!

Trước cảm giác đó là pháo đài khó có thể công hãm, giờ phút này lại cảm giác pháo đài cũng chỉ có thế!

Sáu mươi vạn thi thể có thể chất đến đầu tường thành, vậy sáu mươi vạn người sống còn không đánh đổ được tường thành sao?!

Trong trời đêm, vô số linh thú xẹt qua, phía trên linh thú thoáng hiện mũi tên sắc lạnh!

Bắc Đường Du ngẩng đầu nhìn, chậm rãi nói: "Duệ hầu đã mở đường ở phía trước, không muốn chết đói thì toàn bộ cầm vũ khí, theo bản soái cùng đánh vào thành Yến Châu đi!"

Một câu ngăn ngừa đối với tướng sĩ cạn lương thực mà nói có tính kích động rất lớn, trước đó một khắc quân tâm tán loạn, giờ phút này

lại ngưng tụ như chưa từng có phân tâm!

Tất cả đều tự lấy vũ khí, chờ xuất phát!

Mà giờ phút này, đột nhiên Yến Châu truyền đến một trận đất rung núi chuyển kịch liệt!

Bắc Đường Du đột nhiên xoay người, xa xa thành Yến Châu bị ánh lửa hỗn loạn tô điểm, bởi vì trên bầu trời tràn ngập linh thú màu đen, bởi vậy không thấy rõ lắm bên kia đến xảy ra chuyện gì.

Tuy nhiên một cỗ nguyên khí thật lớn đập vào mặt khiến hấn biến sắc!

Đó là khí tức ma thú!

Nước Bắc Diệu rốt cuộc bị buộc phải lấy ra vương bài!

"Đi!" Hấn ra lệnh một tiếng, sáu mươi vạn đại quân lập tức phóng ra, hùng hổ trong đêm đen, dũng mãnh hướng về phía thành trì phòng thủ kiên cố - Yến Châu!

Mũi tên phá không cách trán Vũ Văn Chiến một khoảng đột nhiên bị lực lượng vô hình ngăn lại, mũi tên bị ngăn trở đột ngột, lạch cạch rơi trên mặt đất.

Wũ Văn Chiến đầu đầy mồ hôi lạnh, hai mắt phần uất nhìn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng lại nhẫn nại không bùng phát.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi buông cung tên, cây cung tinh xảo chậm rãi hóa thành nguyên khí băng tiêu tán.

Nàng không bắn mũi thứ hai, bởi vì biết không cần phải như vậy,

mục đích của nàng đã đạt.

Trong 5 nguyên khí vô hình trước mặt Vũ Văn Chiến chậm rãi xuất hiện một bóng người, tóc bạch kim phiêu tán ra, đôi mắt tràn ngập lạnh ý nhìn chăm chăm nàng.

"Rốt cuộc xuất hiện a, Lệ Tà." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói.

Lệ Tà cũng không nói chuyện, chỉ giơ bảo kiếm màu trắng bên tay trái, trên mặt hiện đầy đồ đảng, không hề che dấu sát ý.

Không cần nhiều lời, trực tiếp động thủ!

Bóng dáng Lệ Tà đột nhiên biến mất tại chỗ, lúc xuất hiện đã gần Hoàng Bắc Nguyệt trong gang tấc!

Nhìn bóng dáng tuyết trắng đột nhiên tới gần, Hoàng Bắc Nguyệt cào một cái, lòi điện ngưng tụ thành roi.

"Roi Lôi Thần!"

Một khắc khi Roi khủng bố tới gần Lệ Tà, hấn không dám khinh thường, lập tức tránh ra!

Trong lòng hấn hiểu rõ, Hoàng Bắc Nguyệt giờ phút này tuyệt đối không phải là Hoàng Bắc Nguyệt lúc đầu.

Hấn vừa tránh ra, phía sau riếng roi nổ vang xông tới như ruồi bâu lấy mặt.

"Xú nha đầu!" Lệ Tà lạnh lùng mắng một tiếng, đột nhiên tay trái thu hồi bảo kiếm, tay phải tiện đà cầm cây quạt mà cho tới bây giờ đều bị

hắn coi như vật trang sức chuyển sang tay trái.

Cây quạt phong nhã kia chẳng lẽ cũng là vũ khí?

Ánh mắt Hoàng Bắc Nguyệt ngưng tụ, chưa bao giờ nghe nói về cây quạt của Lệ Tà, bởi vậy không biết hắn ra chiêu công kích gì!

Nhưng là, ngoài ý muốn là Lệ Tà cầm cây quạt lại không kết ấn, chỉ phất từ bên trái sang bên phải một cái.

Không xảy ra chuyện gì hết...

Người này không thể chỉ phô trương thanh thế chứ? Hoàng Bắc Nguyệt ngưng mi, động tác trên tay chậm một chút, khiến Lệ Tà tránh được một chiêu của Roi Lôi Thần!

Lệ Tà vừa lùi xa xa, tóc bạc bay máu, quay đầu cười quỷ dị với nàng.

Trong lòng trầm xuống, hai tay Hoàng Bắc Nguyệt lập tức kết ấn, chung quanh thân thể vô số nguyên khí màu đen lượn lờ, hình thành một lá chắn không thể phá vỡ!

Song, càng bất ngờ là chỗ nàng đứng đột nhiên sụp xuống, ngay sau đó, nàng đã bị một trận gió lốc cuốn vào một vũng xoáy, trời đất quay cuồng.

Thời khắc chỉ mảnh treo chuông, nàng thả Nến Đỏ từ không gian linh thú ra, sau đó chính mình bị vũng xoáy kéo đến vực sâu vô tận.

Không quá lo lắng, chỉ mơ hồ có chút buồn bực: cây quạt của Lệ Tà quả thực chính là quạt ba tiêu của công chúa Thiết Phiến a!

Không biết cây quạt này có phải có công hiệu quạt một cái mà đẩy

người bay cách xa vạn dặm hay không. Tóm lại lúc vững xoáy dừng lại, nàng mở to mắt nhìn thấy mấy người mà tuyệt đối không muốn đối mặt.

Đối phương hiển nhiên cũng rất kinh ngạc nàng đột nhiên xuất hiện, ba ánh mắt nhất tề nhìn nàng.

Ba con ma thú mắt màu đỏ sậm, dày đặc ý lạnh, vô cùng quỷ dị.

"Ha ha, ai vậy a?" Một giọng nói phụ nữ vang lên đầu tiên, tiện đà cười lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đứng vững, ngẩng đầu, chậm rãi quét mắt ba kẻ khí thế khác nhau, nhưng cũng đều rất mạnh.

Yếm mang mặt nạ tinh xảo, một thân y phục đỏ xinh đẹp cách nàng gần nhất, trong tay hấn cầm Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm, giờ phút này cái lưỡi hái đã đầy đủ, đoạn đao màu đen liên tiếp ở phần đuôi khiến lưỡi hái càng sắc bén.

Hấn đại khái vừa dung hợp được đoạn đao về với lưỡi hái, giờ phút này đang thử đao, không ngờ nàng đột nhiên xuất hiện.

Thật sự là đúng thời cơ, tình huống không ổn!

Thiên Quỷ đứng trên mấy bậc thang, trước khi nàng tới, ả đang cùng Quân Ly thảo luận cách đối phó với Vạn Thú Vô Cương. Quân Ly không cùng ý kiến với ả, bởi vậy sắc mặt Thiên Quỷ hết sức thờ ơ.

Vừa lúc, Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện...

Mà Quân Ly từ sau lúc thành thân cùng nàng ở Nguyệt Lạc Cốc thì bây giờ nàng mới gặp lại.

Không khác bình thường là mấy, nhưng sắc mặt càng lạnh lùng, đáy mắt đỏ sẫm càng thêm khát máu mà thôi.

Nhìn thấy nàng, trong mắt Quân Ly rõ ràng hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh bình tĩnh trở lại, ngược lại biến thành lãnh khốc khát máu.

"Thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người xông tới."

Trong đại điện trống rỗng của Thành Tu La, giọng nói đầy sát ý của Quân Ly vang lên quanh quẩn.

Hoàng Bắc Nguyệt thấy váng đầu, trong lòng âm thầm nguyện rửa Lê Tà, tên kia quá độc ác, đẩy nàng vào hố lửa a!

Ba con ma thú, hơn nữa kẻ nào cũng hận nàng thấu xương, ước gì lột da băm vằm nàng...

Loại tình huống này thật không biết phải làm sao, chạy đi thì rất mất mặt! Đánh thì một chọi ba rất khó giải quyết a!

Tuy nhiên tình huống trước mắt không cho phép nàng quyết định, Thiên Quỷ bước xuống bậc thang, vừa đi vừa nhìn chăm chăm Hoàng Bắc Nguyệt nói:"Ta chưa từng giao thủ với cô ta,

hai vị, hôm nay cơ hội này tặng cho ta được không?"

Yểm nhìn ả một cái, chậm rãi thu hồi Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm, vô số cánh hoa phân tán, thân ảnh của hắn biến mất tại chỗ, ngược lại xuất hiện tại bên cạnh Quân Ly, bày ra tư thế xem trò vui.

Hai người này chuẩn bị nhường Thiên Quý ra tay, dò xét thực lực của nàng.

Ngước mắt nhìn hai người kia, Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh trong lòng: Đâu dễ cho các người xem trò vui như thế?

Bình thân cuốn ống tay áo, Thiên Quý nhìn thấy bộ dáng nàng ngạo mạn như vậy, trong lòng giận dữ, đột nhiên nhún mũi chân, thân thể như mũi tên bắn về phía Hoàng Bắc Nguyệt, hai tay kết ấn, đao phong lạnh như băng từ bốn phương tám hướng hướng theo thân thể của ả.

Tay trái Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện ánh chớp, kéo thành vệt dài, một cái quét ngang, Roi Lôi Thần trong nháy mắt hủy đao phong của Thiên Quý thành bảy tám đoạn!

Ở trên bậc thang, nhìn thấy một màn này, Quân Ly chớp mi nói: "Cô ta quả nhiên tập hợp đủ năm loại chú ấn."

"Phong Liên Dực thế mà lại giúp cô ta, ta thật kinh ngạc a." Giọng nói Yểm hơi diêm dúa lạnh lơ mị hoặc.

Quân Ly cũng không hề ngạc nhiên, chỉ thản nhiên nói: "Tu La vương khổ sở vì tình, nhất định không thể đứng cùng một phe với chúng ta"

"Tình?" Yểm khinh thường nói ra cái chữ này, tựa hồ cảm giác rất buồn cười "Đó là đồ chơi gì vậy? Hắc tử (nốt ruồi đen), lúc đầu người muốn kết hôn với cô ta cũng là vì tình à?"

"Người hỏi nhiều quá." Quân Ly thờ ơ nói.

Yểm vui vẻ cười rộ lên: "Ma thú cũng sẽ có tình, quả nhiên là chuyện

lạ trong thiên hạ a!"

Quân Ly không để ý tới hấn cười nhạt, tiếp tục chuyển ánh mắt tới chỗ Hoàng Bắc Nguyệt chiến đấu cùng Thiên Quỷ.

Thiên Quỷ tức giận nên sát khí rất nặng, một lòng muốn đẩy Hoàng Bắc Nguyệt vào chỗ chết, bởi vậy mỗi lần ra chiêu đều tung sát chiêu sắc bén khủng bố!

Vương điện của Thành Tu La suýt bị ả đánh cho sụp xuống, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt đều tránh né cùng phòng thủ, không thực sự công kích.

Cử động như vậy không thể nghi ngờ chọc giận tính tình lãnh ngạo của Thiên Quỷ, khuôn mặt sầm khổ của ả đột nhiên dữ tợn, mở miệng phun một viên hạt châu phát sáng rực rỡ ra!

"Ngọc Yên Hòa Lưu Ly của Thiên Quỷ, ngưng tụ yêu hỏa hạ giới trong truyền thuyết, năm đó Hiên Viên Cảnh cũng ném nhiều thua thiệt ở hạt ngọc này."

Nhìn thấy Thiên Quỷ hộc ra Ngọc Yên Hòa Lưu Ly, Quân Ly giật mình, có thể nhận thấy bộ dáng Thiên Quỷ như lâm đại địch.

Nói vậy, ả cũng phát hiện giờ phút này Hoàng Bắc Nguyệt không còn là Hoàng Bắc Nguyệt trước kia, sau khi tập hợp đủ năm loại chú ấn, thực lực nàng tăng mạnh, dựa vào nguyên khí cuộn cuộn không ngừng của Vạn Thú Vô Cương đã có thể đánh ngang cơ với ma thú hóa hồn.

Vạn Thú Vô Cương từng là nỗi nhục của Thiên Quỷ, bởi vậy gặp Hoàng Bắc Nguyệt có Vạn Thú Vô Cương nên muốn tiêu diệt nhanh gọn!

Ngọc Yên Hòa Lưu Ly vừa xuất hiện đã phát sáng màu đỏ chói mắt, trong nháy mắt chiếu sáng cả tòa vương điện!

Hoàng Bắc Nguyệt theo tiềm thức giơ tay cản một chút, từ khe hở nhìn thấy hai con mãnh thú đỏ như máu đột nhiên từ bên trong lao ra, một con ác long phun lửa, một con rắn đỏ tụ ánh chớp!

Tuy nhiên, phần đuôi hai con mãnh thú gắn lại trong Ngọc Yên Hòa Lưu Ly, thoát nhìn là bị phong ấn bên trong, không thể đi ra.

Thiên Quỷ đứng ở giữa hai con linh thú, lạnh lùng cười với Hoàng Bắc Nguyệt, đột nhiên giơ tay lên, đang muốn hạ lệnh, đột nhiên trái tim nhói một cái, một sức mạnh cường đại phản kháng ý thức của ả!

Nhìn thấy bộ dáng kinh ngạc của ả, Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, chậm rãi giơ tay lên, làm lộ ra bùa chú màu đỏ trên mu bàn tay.

"Không thể!" Trong ánh mắt Thiên Quỷ chiếu ra hình dáng bùa chú thì đột nhiên thể lượng kêu rống!

"Lấy Khế ước của Ma thú Địa ngục ra lệnh, ta là người ký khế ước mới của ngươi" Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói.

Chương 1132: Công thành đoạt đất 3

"Không thể nào!" Thiên Quỷ điên cuồng hô to, không để ý xông lên, chỉ biết lặp lại một câu nói kia.

Vương tử đã bị phá hủy, trên người ả không có bất cứ kế ược gì! Không có bất kỳ kẻ nào có thể ra lệnh cho ả!

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn ả, ả còn chưa nhích lại gần, bùa chú màu đỏ đã sáng trưng lên, ánh sáng đỏ chói mắt bắn ra, trong nháy mắt đã bao phủ Thiên Quỷ ở trong.

"Hú hú hú..." Thiên Quỷ phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, tiếng kêu khiến người khác dựng tóc gáy, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không thoải mái.

Đợi ánh sáng tan hết, Thiên Quỷ ngơ ngác đứng tại chỗ, trong mắt tràn ngập không thể tin.

Đây là bùa chú thật sự, có thể khiến ả hoàn toàn thần phục...

Nhìn một màn này, ánh mắt Quân Ly chợt lóe sát ý lạnh lùng, không ngờ Hoàng Bắc Nguyệt còn giữ lại một con bài chưa lật.

Chẳng trách ngày đó nàng có thể tùy tiện phá hủy vương tử, hóa ra nàng căn bản không cần vương tử, có thể tùy ý khống chế Ma thú Địa ngục Thiên Quỷ!

"Xú nha đầu....." Xem ra Yểm cũng là suy nghĩ cẩn thận hành vi

Hoàng Bắc Nguyệt ngày đó, trong lòng càng phẫn nộ, bởi vậy rít lên, hung tàn nói "Bổn đại nhân hôm nay sẽ không cho cô ta còn sống trở về!"

"Người muốn động thủ sao?" Quân Ly hỏi.

"Thiên Quỳ vô dụng, người kéo ả đừng làm vướng bận! Ta đi xử lý Xú nha đầu kia!"

Vừa lúc hấn cũng muốn thử xem Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm đầy đủ có còn tiện tay hay không. Vũ khí này đã thiệt nhiều năm không giết được người!

Hoàng Bắc Nguyệt giương mắt nhìn bóng dáng Yểm đến gần, đối với Yểm, nàng cũng không dám khinh địch như Thiên Quỳ, cắn nát ngón tay, lấy máu viết bùa.

"Ta lấy khế ước ra lệnh, ngăn hấn lại!" Nàng ra lệnh cho Thiên Quỳ, mà xem ra Thiên Quỳ tựa hồ cũng không dám đi ngược lại bùa chú.

Hai con mãnh thú trong Ngọc Yên Hỏa Lưu Ly điên cuồng hét lên một tiếng, lập tức nhắm phía Yểm, nhưng nửa đường lại bị một cây roi mảnh cuốn lấy.

Hai con gầm nhẹ liền bị kéo sang một bên.

Ngay cả Quân Ly cũng ra tay!

Biết đại sự không ổn, Hoàng Bắc Nguyệt không tiếp tục quản Thiên Quỳ, để ả kéo Quân Ly tốt là được! Nếu không Quân Ly cùng Yểm hợp lực đối phó nàng thì mới đau đầu!

Nàng quay người lại, tạm thời không tiếp chiêu Yểm mà là bay nhanh

rời khỏi vương điện, chạy đi ra bên ngoài.

Đã có được Chú ấn Phong nên tốc độ của nàng cực nhanh, giống như một trận gió lốc, rời đi phạm vi công kích của Yểm.

Lưỡi hái của hấn chém vào không khí, lập tức hừ lạnh một tiếng, cũng theo đuôi nàng đi ra ngoài.

Từ Thành Tu La đi ra, ở trong rừng rậm sâu thẳm, hai người người chạy ta đuổi, trong lúc ngắn ngủi giao thủ, không biết phá hủy bao nhiêu cây đại thụ trăm năm tuổi.

"Xú nha đầu, ngươi cho rằng có thể chạy được không?" Đuổi theo hồi lâu, Yểm mất hết kiên nhẫn, dĩ nhiên dừng lại, lưỡi hái phiêu phù ở bên cạnh, hai tay của hấn kết ấn.

Xì xì xì...

Từ dưới đất trong rừng cây bình tĩnh đột nhiên chui ra vô số dây leo màu xanh biếc, nhưng nụ hoa nở rộ như tay ác ma từ bốn phương tám hướng tụ họp.

Dây như mạng nhện mọc lên ở bất cứ ngõ ngách nào trong rừng cây, chỉ cần nàng đến chỗ nào cũng bị dây leo quấn lấy, không ngừng sinh trưởng!

Hoàng Bắc Nguyệt một đao cắt đứt rất nhiều dây, biết không thể tiếp tục màn chạy đuổi nên chậm rãi quay người lại, cười nhẹ nhìn Yểm.

"Lát nữa ngươi đừng hòng cười được." Yểm lại cầm Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm, trên lưỡi đao màu đỏ lóe sắc lạnh, giống như ánh sáng ở đáy mắt hấn.

Nhìn mặt nạ tuyệt mỹ, Hoàng Bắc Nguyệt giật mình một cái, lập tức thu hồi suy nghĩ, trong tay phải, Tuyết Ảnh Chiến Dao chậm rãi thành hình.

"Ta sẽ phong ấn ngươi lần nữa." Ánh mắt kiên định nhìn hắn, đừng trách nàng quá ác, không tàn nhẫn thì sao đặt chân tới đại lục người ăn thịt người này?

Yểm nghe thấy nàng nói liên cười nhạt một tiếng, nháy mắt đã xuất hiện tại bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt.

Trong mắt nàng chợt lóe tia sáng, giơ lên Tuyết Ảnh Chiến Dao.

Hai binh khí chạm vào nhau, nhất thời khắp rừng rậm như bị nổ bom nguyên tử, thật lớn khói bụi hình nấm dâng lên, thẳng hướng bầu trời!

Vô số cây cối cùng dây leo bị khói bụi hình nấm vây quanh, toàn bộ hóa thành tro bụi!...

Sau một lát, một tia ánh sáng xanh nháy ra khỏi đám khói bụi, trên cổ tay nắm Tuyết Ảnh Chiến Dao có vết máu chậm rãi chảy xuống.

Tiếp theo sau đi ra là Yểm, cả người mặc y phục đỏ phiêu dật, không nhìn thấy dấu vết chảy máu, tuy nhiên, hai tay hắn nắm Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm đã tê cứng.

Có thể bức hắn đến tình trạng này, nha đầu kia thực lực tăng trưởng vô cùng khủng bố!

Tuy nhiên, nàng có lợi hại cũng không sánh bằng Cảnh nhi siêu việt!

Trong tay Yểm xoay Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm thành một vòng tròn,

một phần biến thành màu đen hướng về phía trước.

Bộ phận màu đen sẽ hấp thu nguyên khí của bất kỳ kẻ nào, Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt, đang muốn lui tới một khoảng cách an toàn.

Nhưng Yểm căn bản không để cho nàng có cơ hội như vậy, nàng vừa động đậy chân, dưới chân liền đột nhiên xuất hiện biển lửa như Địa ngục, ánh mắt của hắn bị lửa cháy chiếu đỏ bừng, tà ác cười lạnh, dao đen thẳng hướng mặt nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt kết ấn nhanh hơn, trên bầu trời mũi tên băng như mưa, hàn khí bức người, dập tắt biển lửa phía dưới.

Song, Yểm lại không ngăn cản đánh thẳng lên!

Vũ khí quý dị như vậy, không nên tới gần hắn là sáng suốt nhất, nhưng lấy tốc độ Yểm mà nói thì không thể tránh được.

Nàng bố trí hơn phân nửa nguyên khí chung quanh thân thể, ánh sáng xanh như mạng nhện từng tầng bao vây chính mình, nhưng trên người vẫn bị lưỡi đao màu đen xẹt qua một chút!

Hơn phân nửa nguyên khí liền biến mất.

Hoàng Bắc Nguyệt biến sắc, quả thật lợi hại! Ngay cả nguyên khí Vạn Thú Vô Cương cũng bị hút đi, xem ra năm đó hắn tạo thành kiếp nạn, ngay cả Hiên Viên Vấn Thiên cũng không thể làm gì được, khủng bố hơn so với trong tưởng tượng.

"Ha ha ha..." Yểm bừa bãi cười lớn "Xú nha đầu! Cho dù ngươi trở nên mạnh mẽ như Hiên Viên Cảnh cũng không chạy khỏi lòng bàn tay ta!"

Người này thật sự càn rỡ khiến người ta nghiêng răng nghiêng lợi a!

Hoàng Bắc Nguyệt bay nhanh né tránh Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm, hai tay kết ấn, quát: "Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên!"

Vừa vặn, dưới chân Yểm lóe ra ngôi sao sáu cánh màu trắng sáng, bùa chú màu đen lấm tấm bò lên trên thân thể của hắn.

Yểm động tác dừng một chút, lập tức nắm tay kết ấn ngược với nàng, cười khế: "Phá!"

Ngôi sao sáu cánh thật lớn dưới chân đột nhiên ầm ầm vỡ nát!

Hoàng Bắc Nguyệt trợn mắt há miệng, làm sao có thể, Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên không phải kỹ thuật mèo cào a!

Yểm cười to: "Quên nói cho ngươi biết, Xú nha đầu, Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên là phát minh của Bản đại nhân, ngươi dám múa rìu qua mắt thợ ở trước mặt ta!"

Hoàng Bắc Nguyệt cười khổ, hóa ra đụng phải lão tổ tông của Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên!

Tuy nhiên, trò giỏi hơn thầy, nàng cũng không tin hắn nhất định cực mạnh!

Ánh sáng màu xanh đột nhiên tăng vọt, không gian chung quanh như bị đè ép cùng một chỗ.

Yểm nhìn chăm chăm vào nàng, lúc không gian kia đè ép, bóng dáng của nàng cũng biến mất, đờn lần nữa xuất hiện đã ở ngay phía sau hắn!

Chú ngữ ngâm tụng xong, hai tay nàng đặt tại chỗ hư không, hét lớn:
"Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên!"

Lúc này, dưới chân hấn xuất hiện ngôi sao sáu cánh màu xanh, bùa chú màu đen như thủy triều bò lên thân thể của hấn, nhanh chóng bao phủ tới đỉnh đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm tay, nguyên khí màu đen bao quanh nắm tay càng thêm dày, không do dự đánh mạnh vào bụng Yểm.

Hấn kêu rên một tiếng "Xú nha đầu!"

Lập tức lưỡi đao màu đen bị Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên giam cầm đột nhiên đâm vào thắt lưng nàng!

Đấu pháp lưỡng bại câu thương, muốn giết hấn đâu dễ như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt nhú chặt mi, liều mạng muốn rời khỏi hấn, bởi vì nàng có thể cảm giác lưỡi đao màu đen đang điên cuồng hút hết nguyên khí trong thân thể nàng.

Tâm trạng hoảng hốt, nàng lần nữa tung một quyền, Yểm kêu rên, dưới mặt nạ chậm rãi tràn ra tơ máu.

Mà một quyền này sinh ra lực đẩy mạnh giúp nàng thoát khỏi Địa Hòa Song Nguyệt Liêm, nhưng ngăn ngừn vài giây, nguyên khí của nàng bị hút không còn một mảnh.

Không có nguyên khí, hoàn toàn mất liên lạc với không gian linh thú.

Thân thể ở giữa không trung như điều đứt dây rơi xuống.

Hơn một ngàn thước trời cao, ngã xuống nhất định sẽ tan xương nát

thịt.

Trong đầu đã nghĩ nhanh đủ loại biện pháp tự cứu mình? Vạn Thú Vô Cương có thể đi ra cứu nàng ở thời khắc cuối cùng không?

Người trước mắt đột nhiên rơi xuống, Yểm giật mình một cái, trái tim nói một cái khiến hắn không tự chủ giãy ra khỏi Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên, một phát bắt được cánh tay của nàng!

Lực kéo xuống khiến trên bụng Yểm đau như bị lửa thiêu.

Hắn hạ mắt xuống, trong ánh mắt màu đỏ sậm hiện lên cảm tình phức tạp.

Phẫn nộ, khó hiểu, sao hắn lại cứu nàng? Xú nha đầu chết tiệt!

Hắn muốn lập tức buông tay ra, nhưng nhìn thoáng qua mây khói thổi qua giữa không trung phía dưới, không những không buông tay ra, ngược lại càng nắm chặt lấy nàng, đồng thời trong miệng lại hùng hùng hổ hổ.

"Xú nha đầu! đâu thể cho người chết dễ như vậy! Bốn đại nhân còn chưa hành hạ người được đây!" Nguyên khí của nàng bị hút đi, vừa hay có thể bắt nàng trở về, hành hạ một phen, để nàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, hối hận lừa hắn hết lần này đến lần khác!

Sau đó, sau đó..... giết nàng?

Hừ! Sự tình từ nay về sau nghĩ tiếp, hiện tại không cần lãng phí suy nghĩ!

Hoàng Bắc Nguyệt cố gắng ngẩng đầu lên, lấy ánh mắt không tự nhiên nhìn hắn, trừ mặt nạ tinh xảo trên mặt, y phục đỏ phất phới làm

tăng thêm sức mạnh của hắn.

Một nam nhân yêu nghiệt như thế, mặc kệ biến đổi thế nào vẫn còn một tia dịu dàng chứ?

Làm bạn nhiều năm trong Hắc thủy Cẩm lao như vậy, làm sao có thể nói quên là đã quên?

Trong lòng cảm thấy có một dòng nước ấm áp nhẹ nhàng mơn trớn, trên mặt nàng cố gắng mỉm cười "Ta biết người nhất định sẽ không để ta té xuống."

Cho dù vết thương bên sườn rất đau, máu thấm ướt quần áo, nhưng nụ cười trên mặt vẫn tỏa nắng sáng lạn, giống như ánh lửa bùng lên trong đêm tối.

Yểm thấy vậy giật mình một cái, lập tức bối rối, mang theo vài phần châm chọc hừ lạnh: "Hừ! Người biết cái gì? Ta không muốn người chết thoải mái như vậy!"

"Ta biết!" Hoàng Bắc Nguyệt cố chấp nói, giọng nói khàn khàn "Ta biết người không nữa."

Những lời này như tạc đạn bùng nổ khiến Yểm ngẩn ra, hồi lâu mới thốt ra một câu không hề có sự uy hiếp: "Người nói bậy!"

"Nếu người cảm giác ta nói bậy thì hiện tại buông tay ra." Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nói, một đôi mắt sáng, yên lặng nhìn hắn.

Yểm thấy cặp mắt trong suốt tinh tường phản chiếu khuôn mặt mang theo mặt nạ của hắn.

Mặt nạ là chết, vẻ mặt tuyệt mỹ tinh xảo không hề có...

Nhưng hắn biết vẻ mặt hiện tại của mình giấu sau mặt nạ mang theo vài phần tức giận.

Xú nha đầu này dám uy hiếp hắn!?

Nàng tưởng hắn không dám buông tay sao?

"Ta buông tay ra, ngươi té xuống sẽ tan xương nát thịt, té thành một bãi thịt nát!"

"Vậy để ta tan xương nát thịt đi, té thành thịt nát cũng không liên quan tới ngươi, dù sao ngươi sẽ không quan tâm!" Nàng quật cường xoay đầu sang một bên.

"Ngươi..." Yểm nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn nàng, kẻ ở thế yếu chính là nàng, nàng hắn là cầu hắn mới đúng, nhưng hiện tại lại bị nàng uy hiếp!

Buồn cười!

Trong lòng mặc dù đầy bất bình, nhưng Yểm cuối cùng cũng không buông tay, trên tay dùng một chút lực kéo nàng lên.

Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên chậm rãi tán khỏi người hắn, nhưng bụng bị hai quyền của nàng đánh cho co rút đau đớn, hắn phần hận nắm tay nàng lên, nhìn bàn tay thon thả kia.

Chương 1133: Công thành đoạt đất 4

Khó có thể tưởng tượng một bàn tay xinh đẹp thon mềm mà lại có lực đạo lớn như vậy, đánh cho hấn ói máu, nội thương không nhẹ!

"Rơi vào trong tay ta, rất nhanh sẽ cho ngươi hiểu kết quả bi thảm khi đắc tội ta!"

Nghe ngữ khí hấn hung tợn, Hoàng Bắc Nguyệt không hề sợ, trong lòng ngược lại còn có chút cao hứng.

Nàng nhìn mặt nạ của hấn nói: "Yểm, trước kia ngươi đi đâu vậy? Ta không muốn đưa ngươi tới trong Hắc thủy Cấm lao tối tăm không có mặt trời kia."

Yểm giật mình, châm chọc nói: "Xú nha đầu bạo miệng, ngươi cho rằng có thể phong ấn ta?"

"Hôm nay bị Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm gây thương tích, nhưng lần sau đừng hòng." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười.

Yểm cười lạnh: "Không có lần sau."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, ánh sáng nhu hòa trong mắt nhìn hấn, trong ánh mắt liễm diễm lấp lánh khiến hấn thất thần một lát.

Cứ thất thần trong nửa giây ngắn ngủn, một luồng nguyên khí cường đại đột nhiên đến gần, lúc Yểm khôi phục, một luồng ánh chớp màu đen từ trên trời giáng xuống, đánh trúng cánh tay hấn.

Một trận đau nhức, hấn không tự chủ được buông lỏng tay ra, người trong lòng từ giữa không trung rơi xuống phía dưới.

Hấn muốn duỗi tay bắt lại nàng, đột nhiên một người xuất hiện trước mắt, trong không khí chung quanh, vô số ánh chớp màu đen xuất hiện, âm âm rung động chờ công kích!

Người nọ giơ tay lên, lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, cầm một tia nguyên khí lôi sức mạnh cường đại đưa vào trong lòng Yểm.

Yểm vì tránh né chột lui về phía sau, song nguyên khí lôi đột nhiên nổ mạnh, dường như xé rách không gian, Yểm không thể không đưa tay che trước mắt, màu đỏ ô từ xuất hiện, ngăn cản

trước mặt hấn.

Ánh chớp màu đen nổ mạnh tới bên ngoài ô đỏ liền phóng xạ ra, như một đóa hoa thược dược mỹ lệ nở rộ giữa không trung!

Người nọ ra một chiêu công kích cũng không dừng lại, mũi chân đạp giữa không trung, thân thể chột nặng xuống, tốc độ bay nhanh, một lát sau tiếp được Hoàng Bắc Nguyệt không ngừng rơi xuống.

Cả động tác liên tục như nước chảy mây trôi, phảng phất như diễn luyện vô số lần.

Song, đây là lần đầu tiên bọn họ hợp tác!

Hoàng Bắc Nguyệt cười tán thưởng: "Lúc này rất kịp thời!"

Mặc Liên ôm thắt lưng của nàng, gần gũi tiếp xúc khiến hấn hơi ngại ngùng gãi gãi đầu, hấn nói qua sẽ bảo vệ nàng, đương nhiên muốn

kịp thời xuất hiện.

Giữa không trung, Huyền Linh Thú thật lớn bay vút qua, hai người cùng nhau đáp xuống lưng nó.

Mặc Liên diu nàng ngồi xuống, cúi đầu nhìn thấy vết thương chảy máu trên bụng nàng, ánh mắt tối sầm lại, liền xoay người muốn đi tìm Yểm.

Hoàng Bắc Nguyệt chộp lấy hắn, lắc lắc đầu nói: "Không cần, hôm nay đừng ở đây, sau này còn có thể giao thủ cùng hắn!"

Mặc Liên rất nghe lời nàng, chỉ cần nàng nói thì tuyệt không làm trái, nhưng trong lòng âm thầm ghi hận Yểm.

Dám thương tổn Nguyệt của hắn, lần sau nhìn thấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua!

Huyền Linh Thú bay qua mây khói, bầu trời trên đỉnh đầu có vô số ánh chớp không ngừng nổ mạnh, mỗi một lần nổ, ánh chớp đan vào nhau đều hình thành mạng nhện khổng bố!

Bên trong mơ hồ có thể thấy thấp thoáng vạt áo màu đỏ đẹp đẽ của Yểm.

Nhìn quy mô lôi vân gió lốc khổng lồ như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm tặc lưỡi: thực lực Mặc Liên luôn luôn khiến người ta không thể khinh thường, không ngờ hắn bị ba cây vô cực thiên khóa ngăn mà vẫn có thể phát huy ra sức mạnh lớn như thế.

Lần trước chết ở trong tay của hắn, thật sự không hề oan uổng a!

Sau khi Huyền Linh Thú bay ra khoảng cách thật xa mới nhìn thấy

Yểm thoát khỏi ánh chớp đen nổ mạnh, đứng trong một đồng khói tràn ngập, y phục đỏ bay múa, ô hồng trong tay bị phá nhưng vẫn không che giấu được tao nhã tuyệt đại.

Hung hăng nhìn thân ảnh bọn họ rời đi, Yểm hừ một tiếng, xoay người bay trở về Thành Tu La.

Giờ phút này Thành Tu La bị Thiên Quỷ cùng Quân Ly đánh nhau mà bị phá huỷ hơn phân nửa.

Lúc Yểm đi vào nhìn thấy Thiên Quỷ cuồng nộ kêu rống, bị vô số roi lửa nhỏ màu đỏ trói buộc, cột vào một cây cột màu đen.

Mà Quân Ly dù bận vẫn ung dung ngồi trong một đồng đá ngổn ngang, lạnh lùng nghiên cứu Ngọc Yên Hỏa Lưu Ly trong tay.

Nếu Thiên Quỷ đã bị kế ược Hoàng Bắc Nguyệt ngăn chặn, vậy giữ lại ả cũng không có ý nghĩa.

Ma thú Địa ngục là ma thú do ngưng tụ vô số sức mạnh tà ác, không cùng cấp bậc với bọn họ.

Bản tính cao ngạo khiến Quân Ly không có ấn tượng tốt với ma thú này, hao hết tâm tư cứu ả khỏi phong ấn từ hồ máu địa ngục, tuy nhiên chỉ muốn lợi dụng ả mà thôi.

Không ngờ ả lại vô dụng như vậy, bị Hoàng Bắc Nguyệt ngăn chặn bằng một cái kế ược.

Cái nha đầu kia thật lợi hại, sau khi phá huỷ vương tử, làm thế nào ký kết một tầng kế ược khác với Thiên Quỷ?

Trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, Quân Ly kích động

nắm chặt Ngọc Lưu Ly trong tay!

Trên người hấn sát khí lớn khiến Yểm vừa bước tới đã hả hê cười: "Hắc tử (nốt ruồi đen), đối phó Ma thú Địa ngục cũng khiến người khó chịu như vậy, xem ra thực lực của người cũng chỉ đến thế!"

Quân Ly đã sớm nhận thấy hấn tới nhưng vẫn không ngừng đầu để ý, giờ phút này nghe thấy hấn mở miệng mới cười lạnh: "Người nói xử lý Xú nha đầu, kết quả như thế nào?"

"Nếu tên Mặc Liên du côn cắc kè không phá rối nửa chừng thì cô ta đã sớm ở trong bàn tay ta" Yểm càn rỡ nói, không hề đề cập tới chuyện hấn bị thiệt thòi trong tay Hoàng Bắc Nguyệt.

Bộ dáng hấn vừa tự kỷ vừa chết còn sững sờ, đúng là tuyệt đối sẽ không dễ thừa nhận chính mình thất bại.

Có điều hấn không nói, Quân Ly chưa chắc không biết, bên khóe miệng chậm rãi hiện ra độ cong châm chọc "Lấy thực lực của người, không để cô ta trọng thương thì ta thật bất ngờ."

"Có gì ngoài ý muốn!? Cô ta chiếm được năm loại chú ấn, hơn nữa bản tính gian trá, đại nhân nhất thời thất thủ cũng rất bình thường." Yểm liều mạng tìm cớ cho mình.

Quân Ly chỉ là thản nhiên cười nói: "Ý của ta là người không cố ý thả lỏng chứ?"

"Làm sao có thể?!" Yểm nhảy dựng lên hô to "Người cho rằng bốn đại nhân là ai? Cô ta là thứ gì? Ta cũng không giống người bị tình nhiều loạn!"

"Ta chỉ nói một chút mà thôi, người chợt dạ sẽ kích động như vậy."

Quân Ly cười nhạt một tiếng, cay nghiệt nói.

Yểm tức giận đỏ mắt, con ngươi đỏ như máu trừng mắt nhìn hấn:
"Hắc tử (nốt ruồi đen), chúng ta kết minh, tuy nhiên hiện tại ta rất khó
chịu minh hữu như ngươi!"

Quân Ly thản nhiên liếc hấn, chẳng thèm để ý tới cơn tức của hấn,
khơi mào lửa giận xong lại lơ đi như gió thoảng mây trôi, mỗi lần như
vậy, sao Yểm có thể không tức giận?

Nhìn Quân Ly xoay người sang chỗ khác, hấn cũng cười lạnh một
tiếng: "Hắc tử (nốt ruồi đen), ta biết ngươi ghen ghét ta, ngươi coi
trọng nha đầu kia, tuy nhiên nhưng lại không có cách đoạt được cô
ta."

Nghe vậy, Quân Ly lạnh lùng nhìn về phía hấn, loại ánh mắt này
khiến Yểm cười ha hả, hòa nhau một ván, tâm tình tốt đẹp, hết sức
thoải mái vung ống tay áo rời nhanh đi.

**** Bắc Nguyệt hoàng triều ***

Chương 1134: Ma thú lãng thế

1

Tại trận chiến ở Yến Châu, Nước Nam Dục đại thắng.

Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt bị Lệ Tà cuốn đi, Nến Đỏ đánh cho Lệ Tà không thể không lui, Tiểu Hồ đánh Thanh Linh Địa Giáp Quy bất hạnh bị thương, tuy nhiên, đối phương cũng không chiếm lợi thế nào hơn.

Linh thú bay đầy bầu trời, Vũ Văn Chiến liều chết chống cự, cuối cùng vẫn bị Bắc Đường Du suất lĩnh đại quân hùng hổ phá mở cửa thành, đại quân công chiếm Yến Châu, Vũ Văn Chiến bị bắt.

Sau khi vào thành, Bắc Đường Du mở kho lúa ở Yến Châu, để binh lính huyết chiến một đêm ăn uống no đủ.

Hoàng Bắc Nguyệt chạy tới Yến Châu thì chỉ thấy trên tường thành đã cắm đầy cờ của Nước Nam Dục. Cờ đón gió tung bay, hết sức đồ sộ.

Từ nay về sau, thành trì quân sự trọng yếu của Nước Bắc Diệu chính thức bị Nước Nam Dục chiếm lĩnh, sau này trở thành trọng trấn phương bắc của Nước Nam Dục đến trăm ngàn năm sau.

Mà Nước Bắc Diệu mất Yến Châu cũng biểu thị đế quốc khổng lồ cường thịnh trăm năm bắt đầu thời đại suy sụp cùng diệt vong.

Trong trận chiến, hai thủ đô tổn thất vô số tướng sĩ, đúng như lời nói của Bắc Đường Du, thi thể binh lính chết đi có thể chất đồng ngang với tường thành Yến Châu.

Các nhà sử học đời sau gọi một trận chiến này là "ánh bình minh màu máu", bởi vì một đêm huyết chiến, cho đến lúc ánh bình minh, ánh ban mai đều bị máu đỏ tươi chảy thành sông nhuộm thành màu đỏ mỹ lệ.

Duệ hầu Nguyệt Dạ sau trận đánh thắng lợi mà vang danh Đại lục Tạt Nhĩ Tháp.

Đạp lên ánh nắng sáng sớm, trong không khí tràn ngập mùi máu tươi, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi vào Yến Châu.

Binh lính Nước Bắc Diệu đầu hàng bị dồn vào một khu đất trống ở ngoài cửa thành, từng đôi mắt u hận trừng mắt nhìn nàng, dường như muốn đục vô số lỗ máu trên người nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn không chớp mắt bước vào, nhưng Mặc Liên phía sau âm lãnh quét mắt một cái, khí tức hấn quý dị dọa cho từng ánh mắt hung ác của bại binh phải dờn mắt đi.

"Duệ hầu!" Nhìn thấy nàng vào thành, Bắc Đường Du liền từ ngã tư đường giục ngựa trở lại, xuống ngựa, ôm quyền mỉm cười với nàng "Chúc mừng Duệ hầu, hạ Yến Châu, mở thông cửa đến Huy Kinh!"

"Trận này không thể không có công ngươi, ta sẽ bẩm báo chi tiết với Hoàng thượng, Du các hạ, ta rất may mắn tuyển được đúng người!" Hoàng Bắc Nguyệt thực lòng nói.

Bắc Đường Du đang cố tìm đường sống trong chỗ chết, vừa hay có chỗ dùng thật là khéo!

Biết rõ hai quân giao chiến quan trọng nhất là lương thảo, Vũ Văn Chiến nhất định sẽ phái người cướp và thiêu hủy kho lúa, hẳn dự

đoán được trước cũng mặc kệ.

Đợi không còn cái gì nữa mới phát động tướng sĩ kịch liệt tấn công Yến Châu, mặc dù quá mạo hiểm, nhưng loại thủ đoạn này lại phù hợp với tác phong của nàng.

Dám mạo hiểm hành binh có thể thấy khả năng của Bắc Đường Du lợi hại thế nào? Nước Tây Nhung có hấn mà vẫn mất nước, quả nhiên rất oan uổng!

Người này tốt nhất là thu vào dưới trướng, may là Chiến Dã lòng dạ rộng rãi, cầu hiền như khát, đồng thời cũng nhìn xa trông rộng, thấy Bắc Đường Du là một nhân tài nên đồng ý đề nghị của cho nàng.

"Duệ hầu quá khen." Bắc Đường Du khiêm nhường nói một câu, hai người liền sóng vai đi vào thành, Bắc Đường Du kể lại đơn giản trận chiến vừa qua.

"Đáng tiếc đã để Lệ Tà mang Thanh Linh Địa Giáp Quy rời đi." Hoàng Bắc Nguyệt tiếc hận nói, nếu xử lý Lệ Tà ở chỗ này thì nàng có thể trực tiếp đi gặp Phong Liên Dục.

"Sau này còn cơ hội, lúc này Nước Bắc Diệu thực sự tổn thất lớn, trong khoảng thời gian ngắn, Phong Liên Dục cũng sẽ không có cử động quá lớn." Bắc Đường Du nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười nói: "Chuyện này khác dự định của ta, ta không phải muốn đánh cho hấn ngừng công kích, trái lại ta muốn buộc hấn xuất hiện."

Nghe vậy, Bắc Đường Du hơi khó hiểu, nếu Phong Liên Dục tự thân xuất mã, cũng không dễ đối phó như vậy.

Hiện tại, cho dù đã công chiếm Yến Châu, hãn cũng không nắm chắc Nước Bắc Diêu sẽ mất nước.

Bởi vì còn có Phong Liên Dực, người này mưu mẹo đầy mình, người bình thường không thể sánh bằng.

"Tuy nhiên thuận theo tự nhiên đi, nếu hãn cũng có tư tưởng nhất thống thiên hạ như Chiến Dã thì chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại ở trên chiến trường!" Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, đi vào đại lao Yến Châu, đi thăm vấn tù binh Vũ Văn Chiến.

Wũ Văn Chiến là một người bảo thủ điển hình, cận kề cái chết cũng không đầu hàng. Lúc cửa thành bị phá hãn dẫn người liều chết chống cự, cuối cùng nhìn đại thế đã mất, liền dùng kiếm tự vẫn, may mà A Tát Lôi kịp thời chạy tới cứu.

Vì phòng ngừa hãn tự sát, lão tướng nổi tiếng này bị trói chéo tay, trong miệng nhét thuốc khiến hãn không thể cắn lưỡi tự vẫn, tuy nhiên muốn nghe chuyện về nước Nước Bắc Diêu từ miệng của hãn thì tuyệt đối không dễ.

Hoàng Bắc Nguyệt lặng lẽ ngồi ở bên cạnh hãn một lát liền có sứ giả từ Thành Lâm Hoài chạy tới, mang theo một tin vui lớn.

Đối với rất nhiều người là tin vui lớn, nhưng lúc Hoàng Bắc Nguyệt nghe tin lại có vài phần tiếc hận.

Chiến Dã, người lựa chọn con đường đế vương chẳng khác nào song hành với vạn dặm giang sơn, nhưng hạnh phúc bên cạnh lại mất đi.

"Duệ Hầu đại nhân, bệ hạ đại hôn, cả nước chung vui, Lễ bộ sớm chuẩn bị hết thảy vào ngày mồng hai tháng sau, vừa hay gặp Yến

Châu đại thắng, bệ hạ nhất định hy vọng ở đại lễ thành hôn nhìn thấy đại nhân a!"

Sứ giả hết sức thông minh, sau khi truyền tin tức liền nịnh bợ Hoàng Bắc Nguyệt. Duệ hầu là tâm phúc của hoàng thượng, hôm nay chiến công hiển hách, tương lai nhất định là quyền quý của Nước Nam Dục, đương nhiên phải vội vàng nịnh hót.

Hoàng Bắc Nguyệt sai người mang tiền thưởng cho sứ giả, cười nói: "Yến Châu vừa đánh hạ còn rất nhiều chuyện chưa xử lý, hôn lễ của bệ hạ ta sợ không đi được."

"Đại nhân, đại hôn này rất quan trọng a!" Sứ giả nhỏ giọng nhắc nhở.

Đại hôn nhìn qua là chuyện vui, nhưng có thể trong hôn lễ có các thế lực đối trá quỷ quệt khắp nơi, không thể khinh thường!

"Ta hiểu, mặc dù ta không đi nhưng đã chuẩn bị một phần hạ lễ." Hoàng Bắc Nguyệt vẫy tay, dặn dò Cát Khắc nói: "Đánh hạ Yến Châu là bệ hạ thiên uy bao phủ, nghe nói bệ hạ đại hôn, ta dâng lên Yến Châu cùng chín thành chung quanh làm hạ lễ, chúc mừng ngày vui của bệ hạ! Cát Khắc, người mang bản đồ thành trì cùng sứ giả đi về Thành Lâm Hoài!"

"Vâng!" Cát Khắc trịnh trọng gật đầu.

Sứ giả thấy nàng đã an bài ổn thỏa liền không nói thêm lời nào, vô cùng cao hứng cầm tiền thưởng rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt vượt vượt thái dương, ngẩng đầu nhìn thấy Bắc Đường Du đứng thẳng một bên liền cười nói: "Hoàng thượng đại hôn sẽ đại xá thiên hạ, tuy không thể thả tự do cho Thiên Đại Doanh được nhưng sẽ không cấm túc, Du các hạ, người giúp Hoàng

thượng hoàn thành nghiệp lớn, Hoàng thượng cũng nhất định sẽ thực hiện tâm nguyện của ngươi."

"Đa tạ Hoàng thượng." Bắc Đường Du rất cung kính hướng về đế đô Thành Lâm Hoài lạy một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Yến Châu đã chiếm được, kế tiếp thống trị thế nào thì giao cho ngươi!"

Vỗ bả vai Bắc Đường Du một chút, nàng rất tin nhiệm người này.

Thiên Đại Doanh là điểm trí mạng của hắn, chỉ cần Thiên Đại Doanh còn bị Chiến Dã giam lỏng bình yên vô sự ở Thành Lâm Hoài, Bắc Đường Du tuyệt đối sẽ không làm phản.

Hai người cùng nhau tới bên ngoài phòng giam, Bắc Đường Du chợt nhớ cái gì đó liền nói: "Trong lòng Đông Nhi rất khó quên chuyện đã qua, ngươi có phải hay không....."

Hoàng Bắc Nguyệt dừng bước chân, suy nghĩ một chút nói: "Để Cát Khắc cùng Đông Nhi đi Thành Lâm Hoài hạ hôn đi."

Bắc Đường Du vừa nghe, mặc dù không nói gì nữa, nhưng bên khóe miệng lộ ra một nụ cười trấn an.

Tin tức Yến Châu thất thủ truyền lại Huy Kinh, quả nhiên triều thần chấn động, đều thượng tấu chỉ trích quốc sư Lệ Tà, lúc đầu hắn khư khư cố chấp muốn khiêu khích Nước Nam Dục, trước tiên nháo sự ở biên cảnh, tiện đà phái binh tấn công.

Ai biết Nước Nam Dục có Duệ Hầu lợi hại như vậy, dẫn binh đánh cho Nước Bắc Diêu liên tiếp bại lui, vẫn chủ động xâm lược, hiện tại ngay cả Yến Châu trọng yếu đều bị chiếm đóng.

Tất cả chuyện này xét đi xét lại đều là lỗi của Lệ Tà?

Nước Nam Dục chưa từng mạnh mẽ như vậy, khiêu khích ở biên cảnh chính là muốn chết, nhưng bệ hạ lại hết lần này tới lần khác dung túng hấn.

Những đại thần la hét chỉ trích trên triều, đáng tiếc bệ hạ vài ngày không vào triều, nghe được Yến Châu thất thủ cũng không tức giận, chỉ triệu kiến Lệ Tà.

Lệ Tà sau khi đi ra cũng không tỏ vẻ gì, chỉ nói cho chúng thần rằng bệ hạ hạ lệnh hoãn binh dưỡng dân.

"Hoãn binh dưỡng dân? Chúng ta đồng ý hoãn chứ Nước Nam Dục có chịu hoãn không? Bọn họ mới đánh hạ Yến Châu sẽ thừa thắng truy kích, làm sao có thể hoãn binh dưỡng dân?"

Các đại thần căn bản sẽ không hiểu.

Lệ Tà lạnh lùng nói: "Nước Nam Dục sẽ không tấn công, Hoàng Bắc Nguyệt cũng còn vương chuyện khác."

Nói xong, lưu lại một đàn đại thần trở mắt không hiểu, nghênh ngang rời đi.

Lệ Tà nói không sai, đại thắng Yến Châu, Nước Nam Dục không thừa dịp thắng truy kích. Hoàng thượng hạ lệnh gia cố phòng thành, trấn an dân chúng, không vội vã xuất binh.

Trong đó nguyên nhân rất trọng yếu là vì một tòa thôn trang cách mười dặm ở ngoài thành Yến Châu vừa mới đưa về bản đồ Nước Nam Dục đã bị mãnh thú huyết tẩy trong vòng một đêm.

Thôn trang nằm gần Rừng rậm Phù Quang, nghe nói gần đây thường có mãnh thú lui tới. Sâu trong rừng rậm linh thú cùng loài người vốn tường an vô sự, nhưng gần đây không biết vì sao linh thú lại tràn ngập lệ khí, liên tiếp tập kích riêng lẻ người đi đường.

Vì không để dân chúng khủng hoảng nên tin tức bị phong tỏa.

Đến đêm khuya, Hoàng Bắc Nguyệt mới len lén tiến vào thôn trang, xem xét sự thật.

Thôn trang bị tàn sát, tới đêm khuya, thi thể đầy đất cùng mùi máu tươi nồng đậm trong không khí khiến người ta hết sức không thoải mái.

Trên bầu trời không ít kèn kèn bay qua, một ít linh thú cấp thấp cũng chạy đến, tùy ý gặm thi thể, ăn no nê.

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua chỗ nào thì linh thú cũng đều tránh né, trên người nàng khí thể quá mạnh mẽ, không có linh thú nào dám tới gần.

Nhưng dựa vào lực lượng linh hồn mạnh mẽ, nàng vẫn có thể nhận thấy trên người linh thú cấp thấp này có khí tức bất thường phát ra.

Tinh tế cảm nhận một chút, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt mới ngưng trọng.

Chương 1135: Ma thú lảng thế

2

Khí tức Ma thú!

Trên người những linh thú cấp thấp lại có khí tức ma thú!

Loại cảm giác này mặc dù không giống như đang đối mặt với một con ma thú mạnh mẽ kinh khủng, nhưng chung quanh nhiều cặp mắt mang theo ma tính khiến đáy lòng nàng phát lạnh.

Nàng biết do thần nhập ma, nhưng chưa từng nghe nói linh thú cũng sẽ biến thành ma thú, nếu được thì ma thú sẽ không ít ỏi như vậy.

Cho nên, căn cứ theo phán đoán của nàng, những linh thú này không phải đổi thành ma thú, mà là bị lây dính nguyên khí của con ma thú cường đại nào đó, bởi vậy trên người cũng mang theo khí tức chí tà chí ác này.

Nàng lón mặt đi qua ngã tư đường có rất nhiều thi thể nằm ngổn ngang trong bóng tối, trên đỉnh đầu, tiếng kêu huyên não của kèn kèn càng khiến nơi thôn trang chết chóc này càng quỷ dị khủng bố.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới phía đông thôn trang, nơi đây gần Rừng rậm Phù Quang nhất, cũng ở chỗ này có khí tức ma thú càng mãnh liệt hơn.

Nàng đứng ở bên cạnh một cái giếng, từ nơi này nhìn ra thấy đồng ruộng lúa chạy dài, xa hơn về phía trước còn có núi non chập trùng, trong bóng đêm, bóng dáng núi non như một con thú ngủ say.

Người thấy trong giếng nước có mùi máu tươi nồng nặc, Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, tới gần người người, nhất thời nhú mày.

Toàn bộ nước miếng bên trong đều như máu tươi, nàng lấy đá phát sáng tùy ý ném tới sâu thẳm bên trong.

Đá phát sáng trong nháy mắt chiếu rọi không gian nhỏ hẹp, đồng thời một khuôn mặt quen thuộc cũng theo ánh sáng lọt vào tầm mắt.

Thành thật mà nói, khắp nơi đều là thi thể, nhìn thấy một gương mặt người quen thì cảm giác khủng bố quý dị đến nhường nào!

Hoàng Bắc Nguyệt là người không tin quỷ thần cũng rùng mình, trên cánh tay nổi da gà.

"Thiên Quỷ?" Hoàng Bắc Nguyệt liền kinh ngạc khi thấy rõ ràng người trong giếng là Ma thú Địa ngục Thiên Quỷ cùng mình ở chung rất nhiều ngày.

Ma thú Địa ngục thực lực cường đại, vì muốn cô ta giúp sức, Quân Ly bằng mọi giá để nàng giải trừ phong ấn Thiên Quỷ. Mà Thiên Quỷ cũng phản bội Thành Tu La theo ý hấn, đánh vỡ khế ước thuần phục Tu La vương, làm bạn cùng đám người Quân Ly.

Ngày hôm qua bọn họ mới giao thủ ở Thành Tu La, thực lực Thiên Quỷ mặc dù không kinh khủng như Yểm, nhưng tuyệt đối không kém!

Ngọc Yên Hòa Lưu Ly lợi hại thế nào nàng còn chưa lĩnh giáo, rốt cuộc là ai mà đánh Thiên Quỷ ra nông nổi này, mai táng trong nước giếng.

Trong giếng có Thiên Quỷ nên nước trong vắt đã biến thành màu đỏ

sền sệt như máu trong hồ máu địa ngục, đáy nước không ngừng nổi bọt khí.

Hai mắt mở to của Thiên Quỷ vì đá phát sáng đột nhiên xuất hiện mà chớp chớp vài cái, chứng minh ả vẫn còn sống.

"A....."

Nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt ghé vào miệng giếng nhìn xuống dưới thì trong mắt Thiên Quỷ xuất hiện thần sắc oán độc.

Song chỉ cần ả vừa mở miệng thì bọt khí cũng dững mãnh tiến ra.

"Là ai đánh người thành như vậy?" Nhìn Thiên Quỷ giãy dụa sắp chết, Hoàng Bắc Nguyệt hảo tâm hỏi, "Là Quân Ly sao?"

Trên mặt Thiên Quỷ lộ ra vẻ mặt bi thương mà thê lương, trong cổ họng phát ra tiếng "ục ục ục" quỷ dị, như là cười nhạo vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt biết mình đoán đúng, thở dài một tiếng. Lúc có thể lợi dụng thì Thiên Quỷ chưa chắc là một quân cờ tốt, nhưng một khi Thiên Quỷ không thể lợi dụng thì tuyệt đối nhanh chóng diệt trừ.

Quân Ly sẽ không nường tay, nhưng Thiên Quỷ thành như vậy thì nàng cũng có nửa trách nhiệm, đối này Ma thú Địa ngục không có nhiều ấn tượng tốt, nàng cũng không muốn bồi thường, nhưng trước khi ả chết còn có thể lợi dụng một chút.

Nàng búng ra, trong nạp giới một viên đan dược màu xanh biếc xuất hiện trong tay, nàng nhẹ nhàng bắn vào miệng Thiên Quỷ, tại bọt máu, thuốc trượt khỏi cổ họng mà trôi xuống.

Đan dược trị liệu nội thương hiệu quả rất tốt, sau lúc Thiên Quỷ nuốt

vào, lập tức cảm giác trong lồng ngực không còn bị lực lượng áp bách nặng nề, có thể thoải mái hít thở.

"Người trong thôn này đều bị quân Ly giết sao?" Hoàng Bắc Nguyệt thất vọng đau khổ hỏi.

Ở trong lòng nàng vẫn cảm thấy Quân Ly cho dù nhập ma thì với bản tính cao ngạo của hắn cũng không thực sự gặp người liền giết giống ma thú.

Điểm này so với Yểm mà nói thì còn tốt hơn.

Mặc kệ thế nào thì hắn luôn cao cao tại thượng, tự phụ nghiêm túc, máu tươi người bình thường sao xứng làm bản tay hắn?

Nhưng hắn thân là ma thú, tương lai biến thành bộ dáng gì chẳng ai biết rõ.

Thiên Quỷ cười lạnh, vẻ mặt này đã đủ khẳng định suy nghĩ trong lòng nàng, không tự chủ được thở dài một tiếng.

Quân Ly a Quân Ly, lúc mới gặp gỡ, người kiêu ngạo cỡ nào, vì sao lại suy bại đến tận đây chứ?

"Hoàng Bắc Nguyệt, người đừng cao hứng, sớm muộn gì sẽ đến phiên người!"

Thiên Quỷ khàn khàn giọng nói "Hắn đã đến, người cũng không sống được lâu."

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không thay đổi nghe, mục đích đã đạt tới, quả nhiên là Quân Ly làm, như vậy thì hắn quả thật đã ở gần đây.

Lạnh lùng nhìn Thiên Quỳ sắp chết, ma thú chắc không chết được, chỉ cần có đủ điều kiện sẽ sống lại lần nữa.

Nơi này có nhiều máu tươi như vậy cũng đủ săn sóc ân cần Thiên Quỳ.

Một mối họa như vậy, để lại rất bất lời cho mình.

Không thể giết chết thì chỉ có thể phong ấn!

Trong cơ thể nguyên khí vừa chuyển, trong phù nguyên vài tia màu đỏ đột nhiên xuất hiện trên cổ tay, hình thành một ký hiệu bùa chú phức tạp.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng niệm chú, đồng thời bùa chú ở cổ bùng sáng lên, đây là bùa chú năm đóa Hiên Viên Cẩn sử dụng để phong ấn Thiên Quỳ, chỉ cần có Vạn Thú Vô Cương là có thể bắt đầu phong ấn lần nữa!

Thiên Quỳ rất quen kiểu phong ấn này, vừa nhìn đã giận dữ nói: "Muốn phong ấn ta không dễ đâu!"

Theo tiếng rống giận của ả, máu tươi trong giếng đột nhiên giống như nước đun sôi trào lên, bọt khí rầm rầm bốc lên, nổ mạnh, một ít nguyên khí quý dị màu đỏ phát ra, nguyên khí màu đỏ tới chỗ nào, lập tức chỗ đó bị ăn mòn thành lỗ thủng lớn!

Trong nháy mắt, vách giếng đã rộng gấp đôi.

Nhìn tình hình như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mi một chút, không ngờ Thiên Quỳ đến nước này vẫn còn hậu chiêu dị thường như vậy!

Nàng lập tức từ bỏ phong ấn, muốn rời khỏi giếng, nhưng thay đổi

suy nghĩ: Nhiều khí thể ăn mòn như vậy mà phát ra thì nhất định sẽ không có một ngọn cỏ. Nếu lan tràn ra thì thành Yến Châu xa xa cũng sẽ đã bị ảnh hưởng.

Nước Nam Dực thật vất vả mới thắng một trận đánh, nàng không thể trơ mắt nhìn thắng lợi tới tay bị hủy rối tinh rối mù.

Quyết định chủ ý, bước đầu tiên là ở bày một tầng kết giới trên miệng giếng, sau đó tiếp tục kết ấn bùa phong ấn.

Khí thể màu đỏ từ đáy giếng vẫn tràn lên, lúc gặp phải kết giới hơi bị cản trở một chút, sau một lát, kết giới bị ăn mòn thành một lỗ hổng lớn!

Hoàng Bắc Nguyệt cực kỳ hoảng sợ, kết giới chỉ là màng nguyên khí hư vô, vậy mà cũng bị ăn mòn?

Nàng khiếp sợ trong chốc lát, nguyên khí màu đỏ đã chui tới, gặp phải nơi trống trải thì càng lan nhanh hơn, lúc sắp nhích lại gần nàng thì phía sau đột nhiên được người kéo một chút.

Nàng lui về phía sau, quay người lại, chỉ nhìn thấy cách đó không xa một bóng dáng tối như mực mơ hồ đứng.

Gió đêm mang theo mùi vị máu tươi nồng hậu thổi đến, ánh trăng lơ mờ chiếu sáng vệt máu bắn tung tóe trên áo bào đen.

Vài con quạ đen ở phía sau hần bay lên, kêu la bay về các nơi khác nhau.

Hoàng Bắc Nguyệt nheo mắt mới nhìn rõ khuôn mặt người nọ.

"Quân Ly, thật không ngờ là ngươi." Nàng thất vọng nói "Những

người bình thường đối với người chỉ như con kiến hôi, giết bọn họ có gì ý nghĩa?"

Không lập tức đáp lại nàng, Quân Ly chỉ thản nhiên nhìn về khí thể màu đỏ từ miệng giếng tràn ra.

Khóe miệng giương lên, nụ cười thỏa mãn chợt lóe, hắn xoay người định rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt sao để hắn thản nhiên rời đi chứ? Tiến lên từng bước cản đường hắn "Độc khí này là thể nào?"

"Cô ta chết." Quân Ly thản nhiên nói.

Mày cau lại, ma thú chết được sao? Nàng chưa bao giờ nghe nói ma thú sẽ chết!

"Cái này gọi tự nổ, đem nguyên khí trong cơ thể áp súc tại một điểm, tụ thành khí xoáy nổ mạnh." Quân Ly nhìn nàng, hai mắt màu đỏ sậm hết sức quỷ dị "Ma thú đúng là tà ác ngưng tụ mà thành, có bao nhiêu tà ác thì mạnh bấy nhiêu. Những ác khí sau khi bọn họ chết sẽ biến thành chướng khí mang theo kịch độc..."

Hoàng Bắc Nguyệt bừng tỉnh đại ngộ, lập tức giận dữ: "Đó cũng là mưu kế người bày ra?"

Quân Ly âm đạm cười, không phủ nhận.

Hoàng Bắc Nguyệt xoay người sang chỗ khác, chướng khí gần ngay trước mắt, cánh tay của nàng bị hắn kéo lại lui về phía sau vài bước.

Chướng khí đi qua đâu, ngay cả mặt đất đều bị sụp đổ xuống, nếu như chướng khí tùy ý khuếch tán ra ngoài thì sáng sớm ngày mai,

những chướng khí sẽ xuất hiện tại ngoài thành Yến Châu!

Nàng kéo tay mình lại, cả người nguyên khí màu đen tăng vọt, bao trùm một tầng quanh thân thể!

Tựa hồ biết nàng muốn làm gì, Quân Ly đang muốn mở miệng, nàng đã không để ý vọt vào trong chướng khí!

Khí thể Màu đỏ trong nháy mắt bao phủ nàng, có nguyên khí Vạn Thú Vô Cương bảo vệ nên rất nhanh vọt tới cạnh giếng, nhanh chóng kết ấn niệm chú, ánh sáng màu xanh hết sức chói mắt lượn lờ quanh người.

Chướng khí không ngừng ăn mòn nguyên khí bên người nàng, nhưng sợ uy lực của Vạn Thú Vô Cương nên lui sang một bên.

Nhìn bóng dáng cô gái bận rộn đứng bên cạnh giếng, Quân Ly thâm ý nheo mắt lại.

Nàng gan lớn không phải nói ngoa, quyết liệt tiến vào chướng khí như vậy, chỉ cần có một chút sai lầm sẽ lập tức bị ăn mòn thành chất lỏng.

Nàng vẫn luôn rất dũng cảm, lúc trong lòng kiên định vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Lặng lẽ nhìn trong chốc lát, bên khóe miệng Quân Ly cười lạnh, dưới ống tay áo, lộ ra ngón tay tái nhợt thon dài, nhanh chóng kết ấn hướng xuống mặt đất!

Ầm ầm một tiếng, dưới chân đột nhiên sụp đổ, bên trong bùn đất cuộn cuộn ngừng lại, sau đó một cỗ chướng khí màu đỏ như nước suối phun từ dưới nền đất bộc phát ra!

Bên cạnh giếng, Hoàng Bắc Nguyệt thật vất vả mới phong ấn được miệng giếng, đối kháng chướng khí phải tiêu hao rất nhiều nguyên khí, còn muốn kết ấn thật sự vất vả mồ hôi.

Chính lúc đưa tay lau mồ hôi thì chợt nghe phía sau ầm ầm, nàng quay đầu nhìn chướng khí tuôn trào ra, tức đến suýt hộc máu.

Quân Ly chết tiệt!

Nàng ở chỗ này vất vả phong ấn, hẳn lại quấy rối ở phía sau!

Quân Ly đứng ở chỗ chướng khí phun mạnh ra, lạnh lùng nhìn nàng.

Hắn là ma thú, chướng khí phun vào người không hề bị ảnh hưởng, mà nếu Hoàng Bắc Nguyệt không dựa vào nguyên khí Vạn Thú Vô Cương bảo hộ thì sợ rằng sẽ bị ăn mòn.

Nàng đứng ở trong chướng khí, do dự nhìn chướng khí phun mạnh, nàng dám tới gần.

Đứng cách vô số chướng khí mà đối mặt cùng Quân Ly.

Ánh mắt hai người kịch liệt chạm vào nhau, tựa hồ như muốn tóe lửa.

"Người muốn thiên hạ thái bình, đại lục nhất thống đúng không?"
Quân Ly nhẹ giọng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Mà người lại muốn nhìn nhân gian hạo kiếp đúng không?"

"Ta là ma thú."

"Ta là loài người!"

"Ma thú vô tình vô tâm."

"Người cũng có thể vô tình vô tâm, nhưng ta không làm được!"

Quân Ly cười trầm mặc trong chốc lát, mới mở miệng nói: "Ta biết."

"Cho nên ngươi cố ý khiêu khích ta, tại sao?"

"Vạn Thú Vô Cương." Quân Ly thản nhiên nói ra bốn chữ mà nàng cũng không xa lạ.

Hắn quả nhiên còn chưa từ bỏ dã tâm, hắn muốn Vạn Thú Vô Cương, dùng mọi thủ đoạn!

"ta sẽ không cho ngươi Vạn Thú Vô Cương, cũng sẽ không cho bất kỳ ai, ta sẽ phá hủy khối hắc ngọc này, mặc kệ trả giá gì đi chăng nữa!"

Lúc nàng nói lời này, Vạn Thú Vô Cương rõ ràng phần nộ động dậy một chút, nguyên khí bao vây chung quanh thân thể suýt không khống chế được mà chéch đi, tuy nhiên lại bị nàng mạnh mẽ đè ép xuống!

Vạn Thú Vô Cương cùng nàng chế ước lẫn nhau, tuy nhiên, nói đến cùng thì nó cũng là một khối hắc ngọc, mà nàng là người. Hắc ngọc có thông minh cường đại cũng không bằng thủ đoạn phức tạp của loài người.

Chương 1136: Ma thú lẳng thể

3

Sau khi gom đủ năm loại chú ấn, quan hệ của nàng cùng Vạn Thú Vô Cương cũng khác. Nàng sẽ không dựa vào nguyên khí Vạn Thú Vô Cương, đôi khi nguyên khí màu xanh của bản thân nàng cũng có thể mơ hồ ngăn chặn được Vạn Thú Vô Cương.

Tuy nhiên, ưu thế như vậy là vì nàng dựng lại linh thể, linh hồn bị rèn luyện mạnh mẽ ngoài dự kiến, đại khái là ngoài dự liệu của Vạn Thú Vô Cương!

Khối hắc ngọc vẫn mạnh mẽ, nhưng đối với nàng đã không còn khó giải quyết như ban đầu, lúc nào cũng phải dựa vào nó!

Nghe xong lời của nàng, Quân Ly cười một chút nói: "Vấn Thiên năm đó cũng muốn phá hủy Vạn Thú Vô Cương, nhưng kết quả cuối cùng là thế, người muốn bước theo chân hấn sao?"

"Ta sẽ không bước theo chân hấn, ta khác hấn."

"A?"

"Hiên Viên Vấn Thiên thất bại là vì hấn quá yêu trọng công chúa, vì bà mà do dự, buông tha nhiều thứ, mà ta...sẽ không."

Quân Ly nhìn thật sâu nàng, thấp giọng nói: "Tốt lắm, ta rất muốn xem kết quả người khác Vấn Thiên ở chỗ nào".

Vạt áo dài tung bay, thân ảnh của hấn nhạt đi khỏi chướng khí.

Thấy hấn đi, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức mặc kệ chướng khí phun mạnh cỡ nào, bàn chân nhún trên mặt đất, mặt đất bị ăn mòn lập tức tung tóe đất vụn, thân thể hóa thành một luồng sáng màu đen, bắn mạnh về hướng Quân Ly.

Quân Ly mặt không thay đổi liếc nàng một cái, trên ngón tay, mảnh roi đỏ bắn ra, thấy gió thì biến thành năm ngọn roi kéo trong chướng khí, lao vút về phía Hoàng Bắc Nguyệt.

Thân thể nàng xoay lại giữa không trung, mắt cá chân cuốn một cây roi qua, nàng nhân cơ hội mượn lực roi nhảy tới trước mặt Quân Ly, đột nhiên tung cú đấm đánh vào mặt hấn!

Bịch...

Quân Ly ngã về phía sau, trượt dài trên mặt đất mới dừng lại, trên mặt đất có dấu vết nghiền nát.

Khóe miệng bị vỡ một chút, Quân Ly chậm rãi thẳng đứng dậy, đưa tay lau khóe miệng, cúi đầu nhìn thấy trên mu bàn tay có vết máu, ánh mắt trở nên hung ác khác thường.

Hoàng Bắc Nguyệt đi ra khỏi chướng khí, trong tay Tuyết Ảnh Chiến Đao chậm rãi ngưng tụ thành hình, đi tới bên người Quân Ly, mũi đao chỉ vào hấn "Ngăn chặn chướng khí như thế nào?"

Quân Ly lạnh lùng không nói, mũi đao của nàng ghé sát vào mặt hấn.

Trên gương mặt có máu tươi nhỏ xuống, nhưng hấn vẫn lạnh lùng không mở miệng.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chuôi đao hơi run, nói từng chữ: "Ta thật sự

không muốn tự tay phong ấn ngươi."

Hắn giơ tay lên, đẩy mũi đao ra, "Ta cũng không muốn tự tay giết ngươi, cho nên, đừng ép ta."

Hắn đẩy Tuyết Ảnh Chiến Đao ra, chậm rãi đứng lên, nhìn sắc mặt trầm nộ của nàng.

"Không cần phải phân thắng bại hôm nay, sau này vẫn còn cơ hội."

Hắn xoay người, đi vài bước đã không thấy tăm hơi.

Sau khi hắn rời khỏi, chung quanh vang lên tiếng linh thú rống lên liên tiếp, kinh tâm động phách.

Xuyên thấu qua chướng khí màu đỏ chung quanh, có thể thấy mặt trời dần lộ ra phía, sắp sáng rồi.

Trước hừng đông nhất định phải nghĩ cách ngăn chặn chướng khí!

Trên bầu trời xẹt qua bóng đen thật lớn, ngẩng đầu nhìn thấy Mặc Liên cùng Huyền Linh Thú, đại khái là thấy nàng muộn rồi mà chưa trở về, cho nên Mặc Liên lo lắng chạy đi tìm nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng trên nóc phòng ốc không có chướng khí tới gần, vẫy tay với Mặc Liên, sau một lát, Mặc Liên đứng ở bên người nàng nhìn chướng khí tràn ngập trước mắt cũng sợ ngây người.

"Tạm thời chặn chướng khí đã, ta đến phong ấn!" Hoàng Bắc Nguyệt nói với Mặc Liên, thấy hắn gật đầu nàng liền nhảy vào trong chướng khí.

"Nguyệt." Mặc Liên hô một tiếng, chướng khí màu đỏ đậm dày, chỉ

chốc lát đã không nhìn thấy thân ảnh của nàng, trong lòng quỳnh lên, chẳng nghĩ gì nữa mà nhảy theo xuống.

Xẹt xẹt...

Nháy mắt lây dính đến chướng khí, hấn đã ngửi thấy mùi khét, tóc cùng y phục trên người bị ăn mòn đầu tiên.

Chưa rõ tình huống gì, trong chướng khí một bóng dáng màu đen đi tới bên cạnh hấn, nhào vào lồng ngực, trong phút chốc, nguyên khí màu đen liền bao vây toàn thân hấn lại.

"Đồ ngốc! Người theo xuống làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt vừa tức vừa vội, mũi chân chạm mặt đất liền mang theo hấn trở lại nóc nhà, nhìn tóc và quần áo, còn có da tay bên ngoài của hấn đều bị ăn mòn thành vết thương, càng thêm tức giận.

Tuy nhiên tức giận thì tức giận, lập tức nàng lấy rất nhiều thuốc từ nạp giới ra, đồ lên gương mặt cùng trên mu bàn tay hấn, phòng ngừa chướng khí tiếp tục ăn mòn.

Mặc Liên kinh ngạc nhìn bộ dáng nàng tức giận, nhưng trên mặt đầy lo lắng cùng sốt ruột.

Trong nháy mắt đó, hấn cảm giác chính mình lập tức chết vì nàng cũng vui.

Trái tim đột nhiên đập nhanh, thỉnh thoảng thỉnh thoảng, giống như một con nai con vui sướng chạy nhanh ở bên trong.

Không biết trong đầu có hồ đồ hay không, Mặc Liên lại thoáng bắt được tay nàng, trong lồng ngực nghẹn rất nhiều lời, cố lấy dũng khí muốn lập tức nói ra!

Ánh mắt sáng quắc nhìn nàng "Nguyệt, ta....."

Còn chưa nói xong, đột nhiên tiếng của Nến Đỏ xa xa truyền đến:
"Chủ nhân! Có chuyện gì thế?"

Ngẩng đầu nhìn đúng là Nến Đỏ mang theo Chi Chi chạy tới, đại khái cũng là nửa đêm lo lắng cho nàng.

Mặc Liên lập tức lùi tay về, Hoàng Bắc Nguyệt muốn hỏi hấn vừa rồi muốn nói gì, nhưng thấy Mặc Liên đã xoay người sang chỗ khác liền không hỏi nữa.

Chi Chi tinh mắt, liếc mắt một cái thấy thần thái Mặc Liên bất thường, đi xuống chạy tới bên người Mặc Liên và hỏi Người vừa làm chuyện xấu gì rồi?"

Mặc Liên lắc đầu, bộ dáng rất bất an.

"Khẳng định làm chuyện xấu." Chi Chi ngồi xổm trước mặt Mặc Liên, lấy tay đâm hấn, nhỏ giọng hỏi.

Nhìn hai tiểu gia hỏa ngây thơ này, Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, quay đầu nhìn Nến Đỏ, sắc mặt dần dần ngưng trọng "Trước phong ấn chướng khí đã."

Nến Đỏ gật đầu, cùng Hoàng Bắc Nguyệt đi xuống xử lý, Mặc Liên vì tránh né Chi Chi làm phiền nên cũng vội vàng triệu hồi Huyền Linh Thú ra, ở giữa không trung lấy nguyên khí lôi dè chướng khí mãnh liệt trở về lòng đất.

Hoàng Bắc Nguyệt kết trận trên mặt đất, trong chướng khí màu đỏ nồng nặc, từng luồng ánh sáng xanh lóe ra chung quanh. Ánh sáng

xanh đưng tới chướng khí màu đỏ lập tức trở nên thừa thớt.

Sau một lát, trận pháp trên mặt đất hình thành, gió xoáy xoay tròn thật lớn như hang động, phát ra lực hút mãnh liệt hút chướng khí màu đỏ chung quanh vào.

Gió bão ào ào thổi trúng mắt bọn họ khiến mắt cũng không mở ra được, nhìn mắt bão cũng hút tia chướng khí cuối cùng vào, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đến trước trận pháp đóng mắt bão lại.

Ánh sáng xanh chợt lóe trong khe hở, cuối cùng toàn bộ lùi về trong trận pháp, quay lại yên tĩnh.

Sắc trời đã sáng, ánh mặt trời mỏng manh lộ ra, chiếu sáng ngã tư đường ngổn ngang thi thể, chết rất thê thảm.

Trên bầu trời quanh quẩn tiếng kèn kèn kêu, như là một bài ca phúng điệu phía trên thôn trang.

Hoàng Bắc Nguyệt xoa mồ hôi trên trán, cảm giác trong lòng uể oải, lần đầu tiên thấy con đường phía trước mịt mờ khiến nàng sinh ra cảm giác hoảng hốt.

Tính mạng vô tội của thôn trang xảy ra trước mắt, bất kỳ ai đều khó có khả năng coi như không nhìn thấy.

Nàng cho tới bây giờ đều biết bản thân không phải là người tốt, không có ý đồng tình, càng không thể thiện tâm muốn cống hiến vì thế giới.

Nàng chưa từng nghĩ muốn trở thành một người vĩ đại, nàng làm hết thảy đều theo trái tim của mình, muốn báo đáp người tốt với mình, muốn đền bù sai lầm của mình.

Làm xong mọi chuyện nàng mới yên tâm thoải mái, nàng có thể thanh thản ổn định đi tìm một chỗ yên tĩnh sống hết một đời.

Tâm nguyện đơn giản như vậy, tại sao nhất định phải đạp máu tươi cùng tính mạng mới có thể chạm vào chứ?

Nàng cảm giác mệt mỏi, rất muốn vứt bỏ toàn bộ tất cả, nhưng nhìn Thành Lâm Hoài phía xa xa, trong lòng không thể dứt bỏ.

Anh Dạ, thế giới bên kia nhất định rất an tĩnh? Ta làm hết thầy, người có cảm giác lạnh hay không?

"Chủ nhân, nơi này phải làm sao bây giờ?" Nến Đỏ lặng lẽ đi tới hỏi, cả thôn mọi người đã chết, nhiều thi thể như vậy khiến lòng người chua xót.

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặc, trước khi mở miệng, giữa ngón tay đã tuôn ra vô số lửa cháy, mảnh liệt thiêu đốt thôn trang.

Trong giây lát, cả tòa thôn trang đều bị lửa thiêu, chậm rãi hóa thành tro bụi...

Ma thú xuất thế, nơi này tuyệt đối không phải chỗ duy nhất bị nạn, đương nhiên cũng tuyệt đối không phải là cái cuối cùng.

Bính chất khát máu sẽ làm một số linh thú hung tàn càng thêm tà ác, căn cứ hơn mười năm trước ghi lại, lần trước ma thú xuất thế, khắp đại lục giống như lâm vào Địa ngục.

Chương 1137: Ma thú lẳng thế

4

Khi đó không ai có thể ngăn cản Yểm, nếu Hiên Viên Vấn Thiên không xuất hiện, hẳn đã hủy Đại lục Tạp Nhĩ Tháp không còn một mảnh!

Vạn Thú Vô Cương mang đến nguyên rủa quá đáng sợ.

Đợi lửa tắt, Hoàng Bắc Nguyệt mới mang Nến Đỏ trở lại thành Yến Châu.

Vài ngày sau, Chiến Dã đại hôn, cả Nước Nam Dục cũng vui sướng ủng hộ, cả nước cùng ăn mừng.

Nửa đêm đứng ở trên cổng thành Yến Châu, cũng có thể nhìn thấy thành trì xa xa có ngọn đèn dầu lóe ra, thành Yến Châu lại càng không cần phải nói.

Nhìn những thứ này tự dưng có ảo giác thiên hạ thái bình, nàng nhìn lâu một hồi rồi cười rộ lên, giống như mọi chuyện đã kết thúc.

Có một buổi tối, một mình nàng đứng trên đài quan sát, đứng thẳng người đón gió, khắp nơi gió lớn tùy ý thổi vạt áo cùng tóc của nàng.

Nàng đứng yên thật lâu, mới bất giác nhận thấy có người tới gần, tuy nhiên cũng không đề phòng, chỉ chậm rãi quay đầu nhìn thân ảnh trầm mặc cách đó không xa.

Dưới ánh trăng, hai mắt đen đậm như mực nhìn nàng thật sâu.

Nàng giật mình, đột nhiên cảm giác lệ nóng ngập mắt, trong cổ họng khàn khàn rất lâu mới nghẹn ngào: "Sur phụ..."

Sur phụ có tóc dài màu đen đặc biệt đón gió bay múa, hấn mặc y phục đen cắt may hoàn mỹ, hoa văn rất tinh xảo, cho tới nay, sur phụ đều là người cẩn thận tỉ mỉ, từng chi tiết đều yêu cầu hoàn mỹ nghiêm ngặt.

Đối với nàng cũng chưa bao giờ buông lỏng, từ nhỏ cũng cảm giác hấn là một cái người thầy rất lãnh khốc nghiêm nghị, chưa bao giờ thấy hấn cầu thả nói cười, cũng không nhiều lời.

Lúc tâm tình tốt ngẫu nhiên có thể hấn nài nàng một chút không hoàn mỹ, lúc tâm tình không tốt thì nàng chẳng dám thờ to.

Ở thời đại này sinh sống gần mười năm, nhưng nàng đối với khuôn mặt sur phụ vẫn như thuở ban đầu, như khắc vào trong đầu, vĩnh viễn tươi sáng như vậy.

Sur phụ nghiêm khắc, nhưng trong thâm tâm của nàng là người thân trọng yếu nhất.

Sur phụ, có phải người nhớ ta? Ta lạc đi lâu như vậy, người nhất định tìm ta khắp nơi, nhất định rất sốt ruột đúng không?

Người rốt cuộc tìm được đến đây, người dẫn ta về nhà chứ?

Chúng ta cũng nên đi...

"Sur ph....." Nàng đứng ở trên đài quan sát, tinh thần hoảng hốt bước về phía trước, không ngờ dưới chân trống trơn, lần này giẫm vào không khí ngã xuống.

Trái tim đập "thình thịch" một tiếng, lúc được người tiếp được vẫn còn thất thần.

"Sur phụ, chúng ta trở về thôi." Nàng thật sự không thích chỗ này, đó là nơi người ăn thịt người, muốn sống ở đây thì trước hết vứt bỏ trái tim đi.

Quá tàn khốc!

Nàng thà giống như trước, làm sát thủ lãnh huyết vô tình, như vậy tốt hơn, bởi vì nàng chưa từng có cảm tình, người bị nàng giết chết đều đáng chết.

Không giống nơi này, người chết vĩnh viễn là vô tội.

Nàng không thích cuộc sống như vậy, người không có cảm tình sẽ không vì tình cảm, sau lúc có tình cảm lại càng không nên tàn nhẫn cướp đi!

Không ăn đường làm sao biết đường ngọt?

Sau khi hưởng qua vị ngọt ngào lại bị vô tình tuyên bố: Đây không thuộc về ngươi, ngươi không nên có được.

Sau đó cướp đi, ném cho nàng một viên hoàng liên cay đắng!

Người ôm nàng đập vào tường thành, thuận thế bay ra ngoài thành, lặng yên không một tiếng động rơi xuống mới chậm rãi buông nàng ra, lui từng bước về phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt sợ sệt ngẩng đầu, lúc này mới thấy rõ ràng khuôn mặt tuấn mỹ lạnh lùng xa cách dưới ánh trăng, cũng không phải

khuôn mặt sư phụ trong trí nhớ, mà là..... Quân Ly năm đó đã từng quen biết.

Cặp mắt đen nhánh lạnh lùng khiến nàng nửa ngày cũng không nói được câu gì.

Hiện tại cảm giác thật giống năm đó lần đầu tiên nhìn thấy Linh Tôn ở tòa tháp thứ bảy.

Hắn chậm rãi xoay người, chậm rãi đi thong thả.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức theo sau, nói: "Sư phụ, ánh mắt của người..."

"Hắn nuốt Ngọc Yên Hòa Lưu Ly của Thiên Quỳ, có chút suy yếu." Quân Ly thản nhiên nói, giọng nói kỳ ảo như từ xa xa truyền về.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, lập tức vui vẻ nói: "Nếu hiện tại ta hỗ trợ ở bên cạnh, sư phụ có thể ép hắn xuống không?"

Chỉ là thời gian ngắn ngủn nhưng nàng đã dứt bỏ được hậm hực ưu sầu tràn ngập, ý nghĩ vẫn rõ ràng, thông minh tinh táo như trước.

Đáng tiếc là Linh Tôn chỉ lắc đầu.

Hoàng Bắc Nguyệt thất vọng hạ xuống bả vai, đồng thời càng tiếc hận nhìn bóng lưng Linh Tôn.

Nếu như không có nguyên rủa của Vạn Thú Vô Cương, hẳn hẳn là kiêu ngạo tôn quý, cường đại tồn tại.

"Ta hồi lâu không nói chuyện nhiều cùng sư phụ." Thật sâu thở ra một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt thoải mái cười nói "Nhớ kỹ trước kia

cùng sư phụ uống rượu, người cho tới bây giờ đều không thắng ta."

Tửu lượng của nàng là rèn luyện từ nhỏ, có rất nhiều kỹ xảo, mà Linh Tôn ít uống rượu, tâm trong sáng, không màng thế sự.

Người như hấn thật không thú vị, khó có thể tưởng tượng một mình hấn giết thời gian thế nào?

Nàng cười đi tới trước mặt hấn, từ nạp giới cầm một vò rượu ngon năm xưa cùng hai cái chén, tùy tiện ngồi xuống trên cỏ, ngẩng đầu cười nói với hấn: "Không bằng trở lại uống vài chén đi!"

Mặc dù trước xảy ra thiệt nhiều chuyện, hấn vẫn bắt buộc nàng gả cho hấn, suýt động phòng thành công, tuy nhiên đó là một Quân Ly khác, nàng trong lòng sáng khoái không hề so đo chút nào.

Linh Tôn thực sự sẽ không bắt buộc nàng, nếu không phải cam tâm tình nguyện, hấn mới khinh thường giờ thủ đoạn!

Nàng cười như nắng tỏa, trong lòng hấn vừa động, không cự tuyệt, ngồi đối diện nàng mà nâng chén rượu.

Hai người ngồi trên chiếu, đụng cái chén một chút, thoải mái uống một chén lớn.

Hấn không thắng tửu lực, uống xong một chén rượu liền khẽ nhú mày.

Hoàng Bắc Nguyệt thì sáng khoái hơn nhiều, lập tức lại rót đầy cho hai người, sau đó giơ cái chén lên "Tối nay không say không về, thế nào?"

Linh Tôn nâng chén cùng nàng uống xong.

Rượu tiến vào trong dạ dày như lửa thiêu, nhất thời toàn thân cũng nóng lên.

Hoàng Bắc Nguyệt là người quen uống rượu, vừa uống vừa cùng hắn nói những chuyện thú vị, nói hiện tại thiên hạ rung chuyển, xong lại nói đến nàng vừa bị thất tình, bị bỏ rơi.

"Đều nói vướng vào tình cảm để hỏng việc, sau này làm việc không được có cảm tình, nói chuyện cảm tình xác định xong đời rồi!"

Nghe vậy, Linh Tôn hiếm khi đồng ý nàng, gật gật đầu nói: "Nói rất đúng."

Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, hắc hắc cười trộm: "Ta cũng tùy tiện nói, sư phụ không cần để ý."

"Đêm nay uống rượu, ngày mai gặp mặt, người hay là muốn giết ta." Linh Tôn buông mắt xuống, thản nhiên nói "Ta sẽ không nường tay."

"A, ta cũng sẽ không." Hoàng Bắc Nguyệt cứ thế uống một chén, rượu này thật mạnh! Uống xong ruột cũng đau.

Nàng đặt chén rượu xuống, xoa giọt rượu chảy xuống khóe miệng, tay cầm bình rượu rót cho hắn.

Rột... rột... rượu chảy xuôi ra, rượu này màu hổ phách, dưới ánh trăng làm tăng thêm mỹ cảm.

Từng giọt rượu bắn ra như từng khối ánh sáng ngọc, phát ra ánh sáng đẹp mắt.

Nhìn này châu như ngọc quang mang, nhất thời ngơ ngẩn,, chén

rượu đã đảo mãi Nhìn rượu dịch tràn ra cái chén, lưu ở trên cổ nàng cũng không phát giác.

Linh Tôn ngẩng đầu, thản nhiên liếc nàng một cái, sau đó chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng cầm cổ tay của nàng nói: "Đầy."

Hoàng Bắc Nguyệt ngượng ngùng thu hồi tay, ngượng ngùng cười một tiếng, rót đầy rượu cho chính mình nói: "Sư phụ tửu lượng tốt hơn trước, nhớ trước kia, nếu uống nhiều như vậy, sư phụ tuyệt đối không chịu uống theo ta."

"Quả thật không thể uống nữa." Linh Tôn nhìn nàng một cái, mặt mày như họa có vẻ u sầu, hấn dừng một chút, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra trên nẹp giới, liền lấy ra một khối ngọc phiến nho nhỏ màu đen đưa cho nàng.

Động tác của hấn ưu nhã, như một vị quý tộc vừa tham gia vũ hội thời Trung cổ xong, giơ tay nhắc chân cũng khiến người ta có cảm giác cảnh đẹp ý vui.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn ngọc phiến lẳng lẳng nằm trong lòng bàn tay hấn, không duỗi tay đi đón.

Uống rượu trên mặt hiện ra vết đỏ ửng, nàng thở dốc một tiếng, sắc mặt có chút mất tự nhiên thất thần.

"Lục Hồn Phong Ấn." Nàng thì thào nói, cảm giác huyết Thái Dương thành thích nháy dưng, trong cổ họng nóng bỏng như bị lửa thiêu.

Linh Tôn lẳng lẳng nhìn nàng, an tĩnh giống như không còn tồn tại.

Lặng im trong chốc lát, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên lắc đầu, khàn khàn nói: "Ta không muốn cái này! Ta..."

"Ta không muốn bị phong ấn trong Hắc thủy Cấm lao, cùng với bị nhốt, ta chết còn hơn." Hắc thân nhiên mở miệng, giống như chuyện vừa nói rất bình thản.

Hoàng Bắc Nguyệt lớn tiếng nói: "Người sẽ không chết! Ta cam đoan sẽ hủy diệt Vạn Thú Vô Cương! Phá vỡ nguyên rủa này!"

Linh Tôn mỉm cười, rất ít gặp hắc cười, hóa ra hắc cười lộ lên cũng ưu nhã như hoa sen nở rộ.

"Không phong ấn ta cùng Yểm, người hủy diệt Vạn Thú Vô Cương chẳng khác gì tìm đường chết."

"Ta sẽ nghĩ cách!" Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ vuốt vuốt tóc, không nhìn tới hắc.

Linh Tôn trầm mặc chốc lát, mới chậm rãi mở miệng: "Giúp ta giết hắc, giúp ta lưu lại tôn nghiêm của thần thú."

Giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi của hắc căn bản không giống nói chuyện sống chết, sao hắc có thể lạnh nhạt như vậy đây?

Ngay cả nàng cũng không nhìn được đồ mắt, nhưng hắc lại có thể bình tĩnh nhìn nàng như vậy!

"Ta dùng hết sức mới phong ấn hơn nửa hồn phách bên trong." Linh Tôn nhẹ nhàng nắm Lục Hồn Phong Ấn - ngọc phiến màu đen chứa hồn phách của hắc! "Nhớ kỹ, lần sau gặp mặt không nên nương tay."

"Còn có cách nào khác không?" Hoàng Bắc Nguyệt hỏi.

Linh Tôn lắc đầu, nhẹ nhàng đặt Lục Hồn Phong Ấn trước mặt nàng,

thấp giọng nói: "Nhờ ngươi."

Nàng bưng chén rượu lên, trút mạnh chén rượu, động tác quá mau, thoáng cái bị nghẹn, nước mắt cũng chảy xuống, nàng giơ tay lên cuống quít xoa hai mắt, ánh trăng rơi xuống tràn đầy ánh mắt của nàng.

Linh Tôn lẳng lẳng nhìn nàng trong chốc lát, sau đó chậm rãi khuynh thân về phía trước, giang hai cánh tay yên lặng ôm lấy nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt nghẹn ngào một tiếng nói: "Kỳ thật không cần lo lắng, nếu hồn phách sư phụ đi Tư U Cảnh, ta nhất định sẽ mang sư phụ về, Dạ Vương vẫn nợ ta một cái nhân tình."

"Ma thú sau khi chết sẽ không có hồn phách, một khi chết thì sẽ tiêu tán khỏi thế gian, vĩnh viễn biến mất, như vậy tốt lắm, ta không thích ký thác hi vọng ở kiếp sau."

Chậm rãi nói xong, Linh Tôn buông nàng ra, cuống cùng thật sâu nhìn bộ dáng nàng khóc mà mắt đỏ hồng, khóe miệng liền nở nụ cười.

"Lúc Vấn Thiên giao ngươi cho ta, ngươi cũng nhìn ta mà khóc đến sưng đỏ mắt. Khi đó ngươi mới mấy tháng tuổi."

"Sư phụ, ta..." Nàng muốn nói nàng không phải Bắc Nguyệt quận chúa, không phải đứa trẻ mà Hiên Viên Vấn Thiên phó thác cho hẳn.

Nhưng những lời này vẫn chưa nói xong, Linh Tôn đã nhíu chặt mày một chút, rồi sau đó xoay nhanh người rời đi.

Hắn rời đi rất vội vàng, bình rượu đều bị đá đổ, toàn bộ rượu bị vấy ra, mùi rượu nồng nặc tràn ngập bốn phía.

Hắn rời đi vội vã như vậy, nhất định là không thể áp chế ma tính.

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn ngọc phiến màu đen trong tay, dùng sức nắm chặt ngón tay, trong lòng âm thầm thề: Nàng sẽ thực hiện lời hứa, giết Quân Ly nhập ma.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Chương 1138: Đi sứ phương Bắc 1

Chuyện Lục Hồn Phong Ấn nàng chỉ nói cho Nến Đỏ cùng Mạnh Kỳ Thiên. Mạnh Kỳ Thiên khó tin nói: "Hóa ra ma thú sau khi nhập ma còn có thể ngẫu nhiên khôi phục thanh tỉnh, xem ra bản tính Quân Ly rất chán ghét ma thú a."

"Trước kia Yểm chưa bao giờ từng thanh tỉnh, sau khi bị phong ấn mười bảy năm trong Hắc thủy Cấm lao mới dần dần có chút thiện lương, tuy nhiên, như vậy cũng không tính khôi phục." Nến Đỏ nói.

Mạnh Kỳ Thiên gật đầu, Yểm là vì ở trong Hắc thủy Cấm lao từ từ sinh ra cảm tình với Hoàng Bắc Nguyệt, cho nên sau khi đi ra mới không hung tàn thô bạo như trước kia.

Tuy nhiên hiện tại cũng đã quay trở lại trước kia.

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng tựa vào cửa sổ phía trước, nghe hai người bọn họ thảo luận, trong lòng thầm nghĩ chuyện của Vạn Thú Vô Cương cùng Thuật Chiêu Hồn.

Nếu cuối cùng cùng phối hợp với Mặc Liên lấy thuật triệu hoán triệu hồi toàn bộ hồn phách linh thú bị phong ấn trong hắc ngọc, đuổi về Tư U Cảnh, phóng ra sức mạnh của hắc ngọc thì hậu quả là cái gì?

Vạn Thú Vô Cương cũng không ngoan ngoãn nghe lời a!

Nói đến cùng, Vạn Thú Vô Cương khủng bố không phải ở những hồn phách này, mà là sức mạnh giam cầm hồn phách!

Sức mạnh này khiến Hiên Viên Cẩn, Hiên Viên Vấn Thiên, cùng với nàng có sức mạnh cường đại vượt qua mọi người, có thể hô phong hoán vũ ở trên đại lục, nhưng cũng rơi vào một kết quả bi thảm!

Nhớ tới kết quả hai người phía trước, về mặt Hoàng Bắc Nguyệt bằng sương, nàng cũng không muốn dẫm vào vết xe đổ bọn họ!

"Vương! sứ giả Nước Bắc Diệu cầu kiến!" Ngoài cửa, A Tát Lô lớn tiếng thông báo.

Hoàng Bắc Nguyệt đang suy tư nghe vậy liền giật mình, sứ giả Nước Bắc Diệu?

Lập tức thay đổi suy nghĩ, nàng biết mục đích sứ giả cầu kiến, âm hiểm cười cười, nói: "Không gặp! Để bọn họ trở về đi, nói cho Phong Liên Dục, ta không tiếp thụ bất cứ điều kiện gì của hắn!"

"Vâng!" Vừa nghe lời này, A Tát Lô hoan hỉ vui mừng đi ra ngoài.

Mạnh Kỳ Thiên cau mày nói: "Như vậy đắc tội Nước Bắc Diệu, tựa hồ không quá sáng suốt a."

"Hắc hắc." Hoàng Bắc Nguyệt cười gian hai tiếng, nói: "Bọn họ là vì Vũ Văn Chiến mà đến. Vũ Văn Chiến này khác với người bình thường, Gia tộc Vũ Văn đúng là gia tộc danh vọng nhất Trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp."

Một gia tộc tương xứng cùng Gia tộc Bồ Cát Nhĩ, bọn họ chiếm cứ Nước Bắc Diệu, làm việc khiêm tốn, nhưng không phải là không đạt được gì."

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, chậm rãi nói.

"Vũ Văn Chiến là tộc trưởng của gia tộc Vũ Văn thế hệ này, luôn luôn rất được lòng người, hấn bị bắt làm tù binh, Phong Liên Dực mà không quan tâm thì sẽ làm tức giận gia tộc Vũ Văn. Nước Bắc Diêu sẽ loạn trong giặc ngoài."

"Nghiêm trọng thế sao?" Nến Đỏ khó hiểu hỏi, hy sinh một Vũ Văn Chiến cũng không vấn đề gì mà!

Mạnh Kỳ Thiên nghe nàng nói vài câu đã hiểu quyết định của nàng, không khỏi bội phục cười nói: "Vũ Văn Chiến đúng là không tính gì, tuy nhiên gia tộc Vũ Văn địa vị cũng không nhỏ trong quân, không thiếu tướng lĩnh cũng xuất thân từ Gia tộc Vũ Văn."

"Hiện tại Vũ Văn Chiến trong tay ta chẳng khác nào một vương bài, không nhân cơ hội dọa dẫm Phong Liên Dực, ta cũng có lỗi với chính mình a!" Hoàng Bắc Nguyệt cười xấu xa.

"Không sai, lần này cần Lệ Tà biết, hấn ở Nước Bắc Diêu không thể cứ như ở Thành Tu La, hết thảy đều ở trong lòng bàn tay." Mạnh Kỳ Thiên bí hiểm nói "Trị quốc cũng không dễ dàng như vậy, quốc sư như hấn lần này chắc cũng phải rớt đài."

Hoàng Bắc Nguyệt cười gật đầu, Nến Đỏ ở một bên nhìn lắc đầu, hai người kia cấu kết với nhau làm việc xấu!

Kế tiếp hai tháng, Nước Bắc Diêu lại hai lần phái sứ giả đến, mang đến lễ vật càng quý trọng hơn trước, nhưng vẫn bị Duệ hầu đóng cửa chặn lại.

Sứ giả Nước Bắc Diêu cũng không ngốc, phái người lặng lẽ hành tẩu, hối lộ người bên cạnh Hoàng Bắc Nguyệt, ngay cả Vương Nhị trông cửa trong phủ đều hối lộ mấy kim tệ, nhưng bất đắc dĩ là

những người này lấy tiền nhưng không giúp, khiến sứ giả Nước Bắc Diệu không công đợi vài ngày.

Trước khi đi đều mắng người miền nam gian trá giáo hoạt không giữ chữ tín!

Lần cuối cùng Nước Bắc Diệu phái sứ giả tới là Vũ Văn Địch, trời sinh quân nhân khác văn thần bình thường!

Duệ hầu không gặp sứ giả? ban ngày hấn liền chạy trốn tới, ngăn chặn Hoàng Bắc Nguyệt xuất hành đi tuần tra phòng thành, khiến nàng không có chỗ né tránh.

Kỳ thật Vũ Văn Địch tới, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn tiếp tục tránh né, bởi vậy nhìn Vũ Văn Địch giục ngựa ở trên đường cái, uy phong lẫm lẫm liền cười nói: "Vũ Văn tướng quân, đã lâu không gặp a!"

Vũ Văn Địch cũng không bận tâm nàng khách sáo, đi thẳng vào vấn đề nói: "Ta theo lệnh hoàng đế tộ quốc đến đây đi sứ, muốn cùng các hạ nói chuyện của Thống soái Vũ Văn Chiến của Nước Bắc Diệu không lâu trước bị bắt!"

"A..." Hoàng Bắc Nguyệt cố ý kéo dài giọng "Vũ Văn tướng quân cứ yên tâm, lệnh tôn ở chỗ này của ta đều ổn, tựa hồ vui đến quên cả trời đất."

"Nguyệt Dạ các hạ, chúng ta người lỗi lạc không nói lời ẩn ý! Người nói vậy đã biết ta muốn gì rồi chứ?" Vũ Văn Địch nổi giận.

Hoàng Bắc Nguyệt vượt cảm trầm ngâm trong chốc lát, rốt cuộc thu hồi vẻ mặt vui đùa, nghiêm mặt nói: "Ta hiện tại muốn đi tuần phòng, chuyện này mời Vũ Văn tướng quân xế chiều đến phủ ta nói chuyện

đi."

Nói xong, không đợi Vũ Văn Địch phản ứng, liền kéo roi giục ngựa chạy đi.

Sắc mặt Vũ Văn Địch xanh mét, đã sớm biết đàm điều kiện cùng Hoàng Bắc Nguyệt tựa như bảo hổ lột da, hiện tại xem ra đây đúng một con hồ ly đa mưu túc trí.

Trong lòng mặc dù nghĩ như vậy, nhưng xế chiều Vũ Văn Địch vẫn ngoan ngoãn tới chờ ở phủ Nguyên Soái trong thành Yến Châu.

Hắn tới sớm, uống hết chén trà nọ đến chén trà kia, trời đã tối mới thấy Hoàng Bắc Nguyệt về.

Sắc mặt Vũ Văn Địch đã khó coi đến mức không thể khó coi hơn, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt giả bộ không nhìn thấy, sai người chuẩn bị một bàn ăn ngon, mời hắn ngồi vừa ăn vừa bàn chuyện.

Vũ Văn Địch đã sớm uống trà no rồi, nơi nào nuốt trôi được nữa? Khuôn mặt bình tĩnh nói: "Hoàng thượng Tệ quốc để ta mang theo một lễ vật đến đưa cho các hạ."

Vừa nói, từ trong nẹp giới lấy ra một hộp gấm giao cho Nến Đỏ, để nàng đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt gấp hai đũa thức ăn mới bình thân mở hộp gấm ra, trong hộp gấm có đệm mấy tầng nhung tơ màu trắng, một ngọc tiêu trong suốt tuyết trắng lẳng lẳng nằm trên nhung tơ.

Nàng lặng im nhìn hai giây, lập tức sắc mặt như thường cầm ngọc tiêu trắng lên, nhẹ nhàng vuốt ve nói: "Đây vốn là đồ của ta, hiện tại chẳng qua là vật quy nguyên chủ."

Vũ Văn Địch tự nhiên nhận ra chiếc tiêu bạch ngọc, bởi vậy cũng không nói gì, tuy không đói nhưng vì che giấu vài phần lo âu nên cúi đầu lấy cơm ăn.

Hoàng Bắc Nguyệt cầm tiêu bạch ngọc chơi đùa thật lâu, lúc đầu bị Ngụy Yên Nhiên lấy đi mà chưa lấy lại.

Sau đó Ngụy Yên Nhiên dùng tiêu bạch ngọc thổi "nguyệt phách" trở thành hoàng hậu của Phong Liên Dục...

"Điều kiện của hã là cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng mở miệng.

Vũ Văn Địch đang ăn cơm sợ giật mình một cái, lập tức hiểu nàng đồng ý đàm điều kiện, cao hứng chưa kịp nuốt cơm xuống, thăm nghĩ bệ hạ quả nhiên thần cơ diệu toán, biết Hoàng Bắc Nguyệt thấy tiêu bạch ngọc sẽ đáp ứng đàm điều kiện!

"Bệ hạ nói, chỉ cần các hạ đồng ý thả Vũ Văn Chiến, Nước Bắc Diêu nguyện ý trọn đời rời khỏi thành Yến Châu, trừ phi Nước Nam Dục tiến sát, nếu không tuyệt không lấn chiếm".

Điều kiện như vậy xem như chủ động cầu hòa, có thể nhượng bộ như vậy, xem ra, thế lực quý tộc bên trong Nước Bắc Diêu so với nàng tưởng tượng nghiêm trọng hơn nhiều.

Nếu Phong Liên Dục muốn dứt khoát cải cách, thanh trừ thế lực quý tộc, nhất định phải giảng hòa cùng Nước Nam Dục, không có hoạ ngoại xâm mới có thể hoàn toàn giải quyết nỗi lo bên trong.

Tuy nhiên, nếu ngồi chờ Nước Bắc Diêu cải cách mà lớn mạnh thì chẳng khác gì nuôi mãnh hổ bên người.

Trong lịch sử Trung Quốc đã từng có tiền lệ như thế, nàng đương nhiên không dễ dàng hồ lộng như vậy!

"Điều kiện này ta có thể đáp ứng, tuy nhiên, ta còn muốn mười hai cảng thành thị phía Đông Nước Bắc Diêu mở mậu dịch, hơn nữa, Nước Nam Dục ở tây bộ thành Long đến thành Kỳ Dương trong lúc vận chuyển hàng hóa thì Nước Bắc Diêu không được ngăn trở!"

Hoàng Bắc Nguyệt nói xong hồi lâu, Vũ Văn Địch mới tiêu hóa xong lời của nàng, nhất thời vỗ bàn nhảy dựng lên: "Duệ hầu đừng khinh người quá đáng!"

"Điều kiện của ta chỉ có hai ý này, ngươi trở về bẩm báo hoàng đế quý quốc, hăc nếu đáp ứng thì Hoàng Bắc Nguyệt ta tự mình hộ tống Vũ Văn Chiến đi Huy Kinh, đồng thời ký hiệp ước! Hai nước trong lúc đó bình an vô sự!"

"Vậy nếu bệ hạ không đáp ứng?" Vũ Văn Chiến phẫn hận hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ vỗ tiêu bạch ngọc, mỉm cười: "Ta cũng sẽ tự mình mang theo trăm vạn tinh binh đi Huy Kinh."

Vũ Văn Địch hừ lạnh một tiếng rời đi.

Hăc đi được một lát thì Mạnh Kỳ Thiên mới đi vào, ngồi trước mặt nàng cười hỏi:

"Điều kiện của ngươi thoạt nhìn ngặt nghèo, tuy nhiên ở tình thế trước mắt thì Phong Liên Dục lại có lợi lớn nhất đúng không?"

"Ta có thể cho hăc cải cách quốc nội, thanh trừ quý tộc cũ để Nước Bắc Diêu lớn mạnh, tuy nhiên, ta vẫn muốn Nước Nam Dục có thể

vĩnh viễn chế ước bọn họ." Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ giọng nói.

Mạnh Kỳ Thiên trầm mặc chốc lát nói: "Người nghĩ rất chu đáo, Nước Bắc Diệu mặc dù mấy lần bại chiến, tuy nhiên lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, hiện tại muốn nuốt bọn họ thì Nước Nam Dục cũng sẽ tổn thất không nhỏ."

"Chiến Dã còn trẻ, lấy năng lực của hắn, tương lai không biết sẽ phát sinh cái gì, hiện tại chúng ta đi tới bước này cũng đã đủ rồi."

Hoàng Bắc Nguyệt nói chậm rãi, có cảm giác như trút được gánh nặng.

Ngày thứ hai Hoàng Bắc Nguyệt phái người ra roi thúc ngựa trở về Thành Lâm Hoài bẩm báo cho Chiến Dã điều kiện hoà đàm, bọn họ chiếm cứ ưu thế, Chiến Dã cùng đại thần trong triều tự nhiên vui vẻ đồng ý.

Mà Nước Bắc Diệu sau mười ngày cũng truyền đến tin tức nguyện ý hoà đàm.

Theo thám tử trở về bẩm báo, Phong Liên Dục không hề giải thích một câu chuyện hoà đàm, cũng không tỏ thái độ. Nhưng đại thần trong triều nghị luận, cuối cùng chủ hòa còn hơn chủ chiến mới xin Phong Liên Dục hạ lệnh.

Phái Chủ hòa do Thập nhất Hoàng tử Phong Nhã Ngọc cầm đầu, Gia tộc Vũ Văn cũng ở trong đó.

Mùa thu, thời kỳ thu hoạch, Duệ hầu Nguyệt Dạ dẫn dắt sứ đoàn tự mình đi Nước Bắc Diệu.

Sự tình hoà đàm quan trọng, cựu thần trong triều Nước Nam Dục sợ

nữ tử như nàng không thể hoàn thành trách nhiệm lớn liền dâng tấu để An Quốc công Tiết Ngưỡng mang một vạn binh mã đi theo.

Hoàng Bắc Nguyệt xuất hành đơn giản, chỉ dẫn theo mười mấy người tín nhiệm bên người, Bắc Đường Du cùng Cát Khắc ở lại Yến Châu, một khi có biến cố để bọn họ dẫn binh ứng chiến.

Chương 1139: Đi sứ phương Bắc 2

Lại nói An Quốc công chính là người quen của Hoàng Bắc Nguyệt, không, lão cừu nhân.

Vốn dĩ An Quốc công đối với trọng thần tâm phúc của hoàng đế như nàng không không quá lớn cừu hận, nhiều lắm chỉ là lục đục với nhau mà thôi. Tuy nhiên thủ hạ của An Quốc công có mấy vị cao thủ thực lực không tồi góp lời nói năm đó hại Tiết Triệt cùng Tiết Mộng chính là vị Duệ hầu này!

An Quốc công ban đầu không tin, sau một lần ngẫu nhiên tận mắt thấy Băng Linh Huyền Diệu cùng Hoàng Bắc Nguyệt tóc đỏ mới thật sự tin!

Tuy nhiên lão hồ ly này cũng xem như ẩn nhẫn, sau lúc tức giận bình tĩnh trở lại, bất động thanh sắc, vẫn coi như không biết chuyện gì đi theo Hoàng Bắc Nguyệt tới Nước Bắc Diêu.

Loại đối thủ như An Quốc công thì Hoàng Bắc Nguyệt không cần để ý, dọc đường đi cũng không nói gì với hắn, làm gì thì làm, không ai can thiệp.

Đội ngũ nhân mã của bọn họ cho dù mang theo một tù binh thì không đến mười ngày cũng tới được thành Huy Kinh.

Nhưng An Quốc công dọc đường đi phô trương thanh thế, không chịu đánh mất uy phong của Nước Nam Dục, dọc đường đi dừng liên tục, làm đủ việc, lễ mà lễ mề hơn hai mươi ngày mới đến!

Đám người A Tát Lôi tính tình nóng nảy, tức giận đến giậm chân, nếu không phải Hoàng Bắc Nguyệt nghiêm lệnh không cho đi gây sự thì mấy người này sớm đã đánh cho An Quốc công trở về Thành Lâm Hoài rồi!

Tới Huy Kinh đã được Triệu vương Phong Nhã Ngọc tự mình nghênh đón.

Phong Nhã Ngọc từ nhỏ sùng kính cùng một chút cảm tình phức tạp với nàng, thấy nàng vui không tả được, nhảy xuống ngựa chạy đến, ngựa đầu hô: "Su phụ!"

Hoàng Bắc Nguyệt liếc bốn phía, cũng nhảy xuống ngựa, theo lễ tiết ôm quyền với hấn cười nói: "Triệu vương tự mình nghênh đón, không dám nhận."

Phong Nhã Ngọc lúc này mới nhớ tới thân phận của mình, lập tức sắc mặt nghiêm lại, làm động tác "Xin mời" với nàng, nói: "Duệ hầu khổ cực ngàn dặm mà đến, xin mời tới dịch quán nghỉ ngơi trước."

Hai người sóng vai đi lên phía trước, đợi lúc không còn ai ở chung quanh, Phong Nhã Ngọc mới thấp giọng nói: "Biết su phụ bình an vô sự, Tử Diệu cao hứng mất ăn mất ngủ mấy ngày."

"Tiểu hài tử không ăn ngủ kỹ thì không cao lớn được." Câu nói này tựa như từ miệng người khác vậy.

Phong Nhã Ngọc lấy bộ dáng cao hơn nàng nửa cái đầu cúi xuống nhìn nàng: "Su phụ, ta đã cao lớn hơn rồi." Hấn hiện tại không còn là đứa trẻ...

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu xem hấn, dĩ nhiên hơi ngựa đầu mới

nhìn được, cảm thán một chút chính mình thật là..... thân thể này cao hơn một chút không thành vấn đề đi?

Trong thành Huy Kinh có rất nhiều dân chúng dũng mãnh tiến ra, ganh đua thấy tận mắt xem Duệ hầu Nguyệt Dạ đánh bọn họ liên tiếp bại lui có bộ dáng lợi hại thế nào.

Gần đây vị Duệ hầu này bị dân chúng đồn thổi là yêu ma quỷ quái, ba đầu sáu tay, chỉ kém chưa ăn thịt người.

Song nhìn thấy Phong Nhã Ngọc cùng thiếu nữ mặc y phục đen đi cùng nhau thì không ít người tưởng rằng Duệ hầu còn ở phía sau, mở đầu mở não nhìn hồi lâu cũng chỉ thấy An Quốc công thân thể mập mạp ngồi bên trong kiệu bị nâng vào.

Vì vậy, so với Hoàng Bắc Nguyệt thoát nhìn vô hại thì hình tượng tướng lĩnh đế quốc An Quốc công càng phù hợp với lời đồn đãi.

Bởi vậy mọi ánh mắt oán hận đều chuyển hướng hẳn, nếu chung quanh không có binh lính gác, sợ rằng không ít người đã bắt đầu ném hòn đá cùng trứng thối.

An Quốc công cũng vì Triệu vương không để ý đến hẳn mà âm thầm tức giận, hiện tại không hiểu vì sao bị nhiều người trừng mắt nhìn oán độc như vậy lại càng không có chỗ trút giận.

Âm lãnh liếc nhìn bóng lưng Hoàng Bắc Nguyệt, Xú nha đầu, có người ở cùng, cả đời lão phu đều bất an!

Ở trong dịch quán ngắn ngủi nghỉ ngơi trong chốc lát, buổi tối, Hoàng thượng thiết cung yến, bách quan tiếp khách.

Từ Phong Nhã Ngọc đã hiểu rõ hai phe thế lực hiện nay của Nước

Bắc Diệm, một phe đồng ý nghị hòa tự nhiên hoan nghênh nàng. Còn phe chủ chiến thống hận nội dung nghị hòa, hận không thể lột da róc xương nàng!

An Quốc công không biết nghe được tiếng gió từ đâu, sợ gặp chuyện không may trong cung yến nên cáo ốm không đi tham gia.

Hắn không đi rất tốt, bót vớng chân vớng tay.

Hoàng Bắc Nguyệt ở trong phòng thay trang phục, búi tóc đơn giản, phá lệ cài châu hoa, thay đổi một bộ váy mềm tuyết trắng, phần eo quấn một vòng sa la lá sen màu trắng, đai lưng nhẹ nhàng hạ xuống, theo làn váy như mây trôi.

Nàng rất ít khi tân trang trang phục của bản thân, đứng lên lúc phiêu phiêu dục tiên khiến hai mắt Nến Đỏ cũng thẳng.

Tập tục của nước phương Bắc khác Nước Nam Dục, dân phương bắc tính tình cởi mở, nam nữ không quá nghiêm khắc lễ giáo, bởi vậy không ít nữ tử mặc đẹp dự yến hội, hoàn toàn không kiêng kị đàm tiếu cùng nam tử.

Cung điện cử hành yến hội rộng rãi xa hoa, xanh vàng rực rỡ, hoàng tộc hậu duệ quý tộc và văn võ bá quan của Nước Bắc Diệm đều tề tựu, uống rượu nói râm ran.

Trong đại điện, ca cơ vũ cơ đã bắt đầu biểu diễn, sáo trúc, đàn tranh hòa cùng điệu múa của vũ cơ, mũi chân xoay tròn, làn váy giống như cánh hoa nở rộ, ở trên nền nhà bóng loáng sáng ngời nở rộ từng đóa.

Đại thần ngồi tại chỗ, bảo vệ xung quanh đế vương trên cao.

Phong Liên Dực chống cằm, lười biếng tựa vào tay vịn, nửa buông xuống đôi mắt, không nhìn ca cơ vũ cơ xinh đẹp bên dưới.

Dung mạo hấn đã ánh lên vẻ đẹp lu mờ hết trong cung điện này. Mỹ nhân làm nền cho hấn, tất cả đều buồn bã thất sắc.

Có điều sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành như vậy lại có địa vị cao cao tại thượng cùng thủ đoạn hung tàn mà không người nào dám mơ ước, thậm chí không ai dám ngẩng đầu liếc một cái.

"Bệ hạ, Duệ hầu Nguyệt Dạ của Nước Nam Dực tới rồi."

Nghe tiếng nói ôn nhu của thị nữ vang lên bên tai, Phong Liên Dực mới chậm rãi ngước mắt lên.

Vừa lúc, vũ cơ trong đại điện xoay tròn nhẹ nhàng tản ra, trong ánh đèn lắc lư một mảnh tuyết trắng giống như hoa sen nở rộ chậm rãi đi tới.

Từng uống rượu nên đầu có chút mơ hồ, hấn tỉ mỉ ngưng thần nhìn, mới rốt cuộc thấy rõ ràng bộ dáng người kia.

Bởi vì một trong số nhân vật chính hôm nay đã xuất hiện, cho nên ca múa trên yến hội đều dừng lại, văn võ bá quan cũng đặt chén rượu xuống ngẩng đầu nhìn.

Duệ hầu tuổi còn rất trẻ, hơn nữa tướng mạo tuyệt sắc quả thực khiến không ít người lấp bắp kinh hãi, tuy nhiên, rất ít người dám có ý định với nàng.

Một trận đánh ở Tấn thành cùng Yến Châu đã làm danh tiếng nàng lan truyền lớn, nổi danh nhất chính là thân thủ mạnh mẽ cùng tính cách lãnh khốc.

Mỹ nhân tuy đẹp, nhìn lòng ngựa ngáy khó nhìn, tuy nhiên vì mỹ nhân mà mạo hiểm mạng sống thì rất không đáng giá!

Cho nên, đa số mọi người chỉ nhìn nàng một chút, tiện đà quan sát phản ứng Phong Liên Dực.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, chỉ nói một ít lễ tiết, lãnh khốc mà không mất phong độ, nghiêm túc nhưng cũng không khiêu khích.

Sau khi nói xong, chờ Phong Liên Dực mở miệng, không ngờ đối phương lại kinh ngạc nhìn nàng, ngồi không động đậy.

Các đại thần nóng nảy, bệ hạ sẽ không thiếu kiên nhẫn hơn bọn họ chứ? Ở trước mặt sứ thần địch quốc mà xuất thần tùy ý đánh giá, không chỉ mất thể diện! Nếu

Duệ hầu này mất hứng, cục diện mà hai nước vất vả mới thay đổi được nhờ vỡ tan thì nguy.

"Khụ khụ....."

Trong đám Đại thần có không ít người làm bộ ho khan nhắc nhở, thế nhưng đế vương lại ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn nhìn xuất thần.

Cuối cùng Hoàng Bắc Nguyệt che môi nhẹ nhàng khụ một tiếng, tiếng động không nhẹ cũng không nặng, nhưng ngấm có một luồng nguyên khí phong rất nhỏ nhẹ nhàng đưa đến bên tai hắn.

Phong Liên Dực khôi phục, chậm rãi ngẩng đầu, ánh mắt màu tím nheo lại, lạnh lùng liếc nàng một cái, tùy ý phát phát tay, ý bảo nàng vào chỗ.

Hắn không nói một câu, đối với vẻ mặt bằng phẳng tinh tảo của nàng thì hắn dường như hơi thất thố...

Trang phục của nàng hôm nay tựa như lúc đầu ở phủ Trương Công chúa của Nước Nam Dục, nàng là Bắc Nguyệt quận chúa, Tiểu nha đầu mười hai tuổi luôn xuất hiện bằng vẻ trắng trong thuần khiết, không chút phấn son, không sặc sỡ, thoạt nhìn không tranh sự đời, thanh lạnh kiêu hãnh.

Nhưng tới buổi tối lại một thân màu đen thâm trầm, như bóng ma hành tẩu ở phố lớn ngõ nhỏ Thành Lâm Hoài, xuyên qua khu nhà cấp cao vương phủ, trộm dợc lò, đấu cường giả, quấy đến dư luận xôn xao.

Nàng một thân tố cẩm gợi ra chuyện cũ khiến hắn nhớ lại, đây hoàn toàn là ký ức yêu thương ban đầu duy nhất mà hắn cất giữ trong lòng.

Hoàng Bắc Nguyệt vào chỗ, yến hội tiếp tục bắt đầu, nàng xuất hiện mới để trận cung yến thực sự đạt tới cao trào, rượu vào nói cười râm ran, không ít đại thần đồng ý nghị hòa cũng mời rượu nàng, Hoàng Bắc Nguyệt lễ phép đáp lại.

Tiệc rượu này cũng không câu thúc, dân phương bắc càng phóng túng, sau khi uống rượu đã có không ít người theo men say đi tìm ca cơ vũ cơ hò đờ, bằng không cũng mất não nhiệt.

Phong Liên Dục cầm chén rượu khẽ run lên, chống cằm nhìn thẳng, hai mắt không dám chuyển lung tung, chính là cố gắng không chuyển hướng Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng âm thầm cười, nam nhân như vậy a, có một từ hình dung chính xác nhất, đó chính là - khó chịu!

Nàng đứng lên, mặc kệ hấn không nhìn mình, trực tiếp đi tới trước mặt hấn, trên cao khí phách nhìn xuống hấn.

Khóe miệng nhẹ nhếch lên nụ cười ngông cuồng, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Về chi tiết hoà đàm, có nhiều chỗ ta muốn nói chuyện cùng bệ hạ."

"Chuyện này Trẫm đã giao cho Triệu vương toàn quyền xử lý, có việc Duệ hầu tìm hấn đàm là được."

Giọng nói khàn khàn vang lên khiến nàng ngây dại, giọng nói của hấn như thế nào sẽ...

Thất thần một lát, hấn đã đứng lên chậm rãi đi ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức theo sau, động tác nàng nhanh đến khó tin, chợt lóe thân đã đến trước mặt ngăn cản hấn "Ta muốn đàm luận cùng ngươi!"

"Trẫm không có chuyện gì cần bàn với Duệ hầu." Hấn lãnh đạm ném một câu, không muốn dừng lại.

Người hầu phía sau nhìn trận thế này, muốn đi lên lễ phép mời Hoàng Bắc Nguyệt đi, tuy nhiên bị khí thế lãnh khốc trên người nàng dọa sợ nên hơi do dự không tiến.

Nhìn hấn dứt khoát rời khỏi như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ hô: "Ta mang thai!"

Nàng xấu hổ nghĩ, quả thực đúng nội dung vở kịch a.

Phía trước cước bộ chợt dừng lại, như bị sét đánh, trong nháy mắt

sống lưng cứng ngắc, muốn động đậy cũng không được.

Gặp hẳn kích động như thế, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức chột dạ cụp lông mi, trên gương mặt nóng bỏng đỏ bừng như lửa thiêu.

So với hai người bọn họ, đám người hầu vô tội mới như bị sét đánh, ai cũng ngây ra như phỗng.

Chương 1140: Đi sứ phương Bắc 3

Cái gì? Địch quốc Duệ hầu cùng bệ hạ bọn họ... mang thai? mang thai!

Hồi lâu, Phong Liên Dực mới chậm rãi xoay người lại, đôi mắt màu tím sậm yên lặng nhìn nàng "Người nói cái gì?"

Hoàng Bắc Nguyệt không yên tâm, sờ sờ cái mũi, đi tới trước mặt hắn, Phong Liên Dực phát tay để người hầu tránh ra, nhìn nàng rồi đi tới cung điện gần đây.

Đóng cửa cung điện, Phong Liên Dực mới xoay người nhìn nàng "Nói rõ ràng."

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn, trong cung điện đèn đuốc sáng trưng, chiếu tỏ hình dáng hắn vô cùng thâm thúy mê người.

"Người nói người bỏ qua yêu thương, tại sao còn muốn giúp ta?" Nàng nhìn sâu vào mắt hắn, không tha cho hắn trốn tránh.

"Chuyện này cũng không phải là giúp người, Trẫm cần nhắc Thành Tu La mà thôi, người đừng suy nghĩ nhiều." Bị ánh mắt trong suốt của nàng nhìn, hắn vẫn thờ ơ, tựa hồ thật sự không quan tâm.

"Hóa ra là như vậy, các hạ cũng là người vì thiên hạ mà lấy đại cục làm trọng a!" Hoàng Bắc Nguyệt châm chọc nói, hắn thật có tinh thần hiển dương lớn như vậy? Quý mới tin!

"Hoàng Bắc Nguyệt, người đừng được voi đòi tiên!" Hấn lạnh giọng cảnh cáo.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nhạt, vô lại nói: "Ta cứ lòng tham không đáy đấy? Người làm gì được ta?"

Phong Liên Dực buông mắt, liếc nhìn thoáng qua vùng bụng bằng phẳng của nàng, Hoàng Bắc Nguyệt hơi đỏ mặt, thấp giọng than thở: "Nào có dễ như vậy, một lần..."

Nghe vậy, Phong Liên Dực biết bị nàng lừa, sắc mặt trầm xuống, phần nộ xoay người rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy bật lên, từ phía sau ôm lấy thắt lưng hấn "Ta mặc kệ là vì cái gì, ta chỉ biết là người giúp ta, người không muốn nghe một câu cảm tạ của ta sao?"

"Ta không muốn nghe người cảm tạ." Hấn lạnh lùng, thanh âm khàn khàn.

"Vậy người muốn cái gì?"

"Ta muốn..." Muốn người.

Không có nói ra, Phong Liên Dực tự giễu cười lạnh một tiếng "nếu Duệ hầu thật muốn cảm tạ thì nhượng bộ hiệp ước đi, mười hai bến cảng mở ra, chẳng khác gì mở cửa biên giới Nước Bắc Diệu cho người ta tùy ý ra vào."

Không ngờ hấn lại nói ra chuyện hòa đàm, trong lòng đau xót, Hoàng Bắc Nguyệt nhắm mắt lại, gương mặt dán vào lưng hấn thì thào nói: "Không thành vấn đề, có thể đàm."

Nội dung hoà đàm tồn tại nhiều chỗ không thể thực thi. Nàng chỉ nói ra như vậy, ngày mai nàng có thể cùng người của Nước Bắc Diệu bàn bạc chi tiết, cuối cùng mới có thể xác định.

"Đa tạ Duệ hầu." Hấn nói rất lễ phép khiến khoảng cách hai người trở nên rất xa xôi.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi buông tay ra, đeo bám dai dẳng, dây dưa không ngớt không phải tác phong của nàng. Nàng không muốn làm như vậy, cũng không phải lòng tự trọng quá mạnh mẽ, mà là bọn họ đối lập lập trường.

Thật sự không thích hợp gương vỡ lại lành, nối lại tình xưa.

Bọn họ vừa đánh cho người chết ta sống ở trên chiến trường, nếu lập tức như keo như sơn không phải rất kỳ quái sao?

Kỳ thật mặc kệ là hấn hay nàng đã sớm không còn khúc mắc, chỉ còn sự quen thuộc ăn ý lẫn nhau.

Nàng thích ấm áp trên người hấn, không tự chủ được muốn tới gần.

Mà hấn thì thích nhìn nàng cười rộ lên, bộ dáng không có bất cứ thắc mắc gì.

Nàng không thích hợp thâm cung tường cao, cũng không thích hợp bình thản thâm thù dật dãi. Nàng là một con hùng ưng vật lộn dưới bầu trời bao la, chỉ thích hợp với bầu trời cao xa.

Hấn kéo cửa đi ra ngoài, gió đêm lọt vào, thổi trúng tóc đen bay múa của Hoàng Bắc Nguyệt.

Bên ngoài tiếng yến hội náo nhiệt lập tức truyền vào, sao trúc thổi

vui, tiếng cười đùa huyền ảo, ăn uống linh đình, chỉ nghe âm thanh là có thể tưởng tượng thịnh cảnh xa hoa mê loạn này.

Ngọn đèn xa xa làm bóng lưng hấn thoát nhìn mê ly.

"Dực." Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được mở miệng khiến hấn dừng lại.

Tiếng cười vui âm ỹ cùng tiếng ca xa xa truyền đến, không biết ca cơ xướng bài gì vừa nhu vừa chậm, không rõ ca từ là gì.

"Ta yêu ngươi." Nàng hoàng hốt cười rộ lên, ngọn đèn dầu chiếu rọi, hai mắt lấp lánh như sao, nụ cười như nắng.

Hấn dừng một chút, lập tức nói: "Ta cũng yêu ngươi." Yêu nhất cũng chỉ như thế, như si như cuồng, như là một loại bệnh nguy kịch không thể trị hết, thuốc và kim châm không có tác dụng.

Hấn vừa nói vừa đi ra ngoài, cách nàng càng ngày càng xa.

Ngọn đèn dầu đã tắt.

Chương 1141: Đi sứ phương Bắc 4

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi trong đại điện trống trải, chậm rãi cười rộ lên "Chúng ta sẽ gặp lại một ngày nào đó!"

Cung yến chưa chấm dứt nàng đã sớm rời đi, ngày thứ hai thay trường bào màu đen đi bàn chuyện hòa đàm cùng đại thần Nước Bắc Diệu.

Loại đại sự này An Quốc công tự nhiên tham dự, lại nói tiếp, dù sao cũng là lão hồ li đa mưu túc trí, trên bàn đàm phán khôn khéo giáo hoạt, trực tiếp làm mấy vị đại thần Nước Bắc Diệu phẫn nộ.

Chỉ cần lần này hoà đàm thành công, An Quốc công sau khi trở về thì thanh thế ở quốc nội càng tăng lên, gia tộc của hắn vẫn đã tâm bừng bừng.

Hoàng Bắc Nguyệt ở một bên mắt lạnh nhìn hắn, cũng không xen miệng, chỉ thời điểm máu chốt mới mở miệng nói đôi lời, thường thường đều là tính quyết định.

Dần dần, đại thần lão luyện Nước Bắc Diệu cũng nhìn thấy hai người bọn họ bất hòa, liền nhân cơ hội đánh rắn leo cây, tiêu diệt từng bộ phận, từ mười hai bến cảng thông thương sửa vi thành bảy tòa.

Đây chỉ sợ là nhượng bộ lớn nhất của Nước Bắc Diệu, nếu không biết điểm dừng thì đàm phán có thể trở mặt.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn giằng co cùng bọn họ, mặc kệ

thế nào, Nước Nam Dục đã đạt được ích lợi lớn nhất, bởi vậy gặt đầu đồng ý, ký tên công nhận ở hiệp ước.

An Quốc công trong cơn giận dữ không nể mặt phát tay áo bỏ đi.

Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ cười cười, từ xưa đến nay, chính trị gia cùng quân nhân đều không giống nhau, bọn họ muốn ích lợi lớn nhất, nhưng quân nhân thường thường cân nhắc vì ích lợi mà trả giá lớn nhất.

Nhưng lúc này đàm phán cũng làm cho trong lòng lão hồ ly kia gieo mầm mống oán độc đối với nàng.

Hoà đàm chấm dứt, nàng tự mình tiến cung gặp mặt Phong Liên Dục, tự tay mang hiệp ước thư giao cho hắn, hai bên trao đổi.

Từ đó về sau, hai nước nam bắc, kinh tế vẫn lại càng đơn giản, không có chiến tranh, nghỉ ngơi lấy lại sức, đều là đại vui mừng.

Lúc hoà đàm thần kỳ thuận lợi, trừ An Quốc công hơi không thoải mái thì không hề có trở ngại gì.

Trước Phong Nhã Ngọc đã từng nói với nàng, Nước Bắc Diệu có không ít đại thần phản đối nghị hòa lần này, đối với việc tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục mà trả giá lớn nên hận nàng thấu xương, trước khi nàng tới đã mưu đồ bí mật phải diệt trừ nàng.

Nhưng hiệp ước đã hoàn thành cũng không thấy những người đó hành động.

Dựa theo lối suy nghĩ trước sau như một của Hoàng Bắc Nguyệt, việc này tuyệt đối bất bình thường!

Trở lại dịch quán liền lập tức dặn dò đám người A Tát Lô gia tăng đề phòng, đồng thời thu thập hành trang chuẩn bị rời khỏi Nước Bắc Diệu!

"Vương, bên ngoài có người muốn gặp ngài." Một dũng sĩ của tộc Hách Na Lạp chạy vào, vẻ mặt khẩn nhó nói.

"Không phải đã nói không tiếp khách sao?" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, nàng đem một tảng nước thuốc bao phủ hiệp ước, đồng thời phong ấn khí tức của mình cùng Chiến Dã ở phía trên.

Chuyện Hiệp ước thư trọng đại, nếu thật sự phát sinh biến cố ở Nước Bắc Diệu thì nàng đưa hiệp ước thư trở về, chỉ Chiến Dã mới có thể xem qua, đừng ai nhúng tay vào được!

Khuôn mặt người nọ trẻ tuổi phình đến đỏ bừng, nói: "Người nọ rất lợi hại, mấy huynh đệ chúng ta đều không có cách cự tuyệt cô ta, không thể làm gì khác hơn là đi vào thông báo."

"A?" Hoàng Bắc Nguyệt một suy nghĩ, biết là ai, mỉm cười, nói: "Mời vào đi, đừng chậm trễ khách quý."

Người nọ lúc này mới hoan hỉ vui mừng đi ra ngoài, sau một lát dẫn theo một phụ nữ mặc áo choàng phấn màu tím đi vào, bước chân nhẹ nhàng, thướt tha sinh tư, kẻ khác tuyệt đối thất thần sợ sệt.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, cười nói: "Hoàng hậu nương nương có địa vị cao lại nhân nhượng người có địa vị thấp mà tới thăm, không tiếp đón từ xa, thất lễ."

Áo choàng phấn màu tím nhẹ nhàng bị kéo xuống, lộ ra gương mặt Ngụy Yên Nhiên xinh đẹp tuyệt luân, ánh nhìn trong suốt uyển chuyển đều là mỉa mai.

Người dẫn cô ta vào như chạy trốn chạy vội ra ngoài, làm sao dám dừng lại lâu?

"Công tử khỏe không." Nhìn trường bào màu đen của nàng, tóc dài buộc lên, tư thế oai hùng hiên ngang, đúng là không hề thay đổi.

Trên thực tế, khuôn mặt này đã sớm khác trước, nhưng cặp mắt kia vẫn đen nhánh như mực, lờ lờ tỏa sáng, khí tức trên người vẫn tôn quý như vậy.

Nghe khẩu khí Ngụy Yên Nhiên có chút lạnh như băng, Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì khác hơn là yên lặng thở dài một hơi. Đào hoa của nàng thật đúng là khiến người ta dở khóc dở cười a, nam nữ đều ăn thì là chuyện tốt hay xấu đây?

"Mời Hoàng hậu ngồi, ta sai người ngâm một bình trà ngon đến" Hoàng Bắc Nguyệt đi tới sau bàn.

Ngụy Yên Nhiên lạnh lùng nói: "Không cần, ta đến muốn nói mấy câu cùng ngươi."

"A, vậy tại hạ rửa tai lắng nghe." Hoàng Bắc Nguyệt ngượng ngùng đứng lại, đối mặt với phụ nữ xinh đẹp này, nàng cũng không tiêu hóa nổi.

Không biết lúc Phong Liên Dực đối mặt cô ấy có tí xíu dao động nào không đây?

Mặc dù tuyệt đối tin tưởng hẳn, nhưng vừa nhìn thấy Ngụy Yên Nhiên, niềm tin của nàng bắt đầu dao động... Cô ấy thật sự rất đẹp!

Hả, hiện tại nàng không phải ghen chứ?

Ngụy Yên Nhiên chậm rãi ngồi xuống, cô ta mặc áo choàng, bao phủ chặt chẽ chính mình, không cố ý dùng mị thuật với nàng. Nhưng hành động lại toát ra một ít kiêu thái.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn xấu hổ không thôi, đều là phụ nữ, nàng thật sự là quá thua kém...

"Công tử còn nhớ năm đó ở Nước Bắc Diệu, đã đáp ứng chuyện của Yên Nhiên không?" Ngụy Yên Nhiên dịu dàng hỏi.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, mi tâm không tự giác nhíu một chút, nàng đương nhiên nhớ kỹ đã đáp ứng Ngụy Yên Nhiên sẽ mang cô ta rời khỏi mảnh đất này, cùng đoàn tụ với mẫu thân cô ta, vĩnh viễn thoát khỏi uy hiếp của Ngụy Võ Thần.

Nhưng sau lại xảy ra nhiều chuyện, nàng thân bất do kỷ, không thể giúp Ngụy Yên Nhiên...

Ngụy Yên Nhiên làm bộ không nhìn thấy động tác cau mày của nàng, ngược lại mang theo một chút mị hoặc tươi cười hỏi Nghe nói công tử đã diệt trừ Ngụy Võ Thần, vậy khi nào công tử mới có thể mang Yên Nhiên rời đi đoàn tụ cùng mẫu thân đây?"

Đôi mắt như nước hồ mùa thu trong suốt phát sáng, trong suốt như là dòng suối dưới ánh trăng làm mê hoặc người.

Hoàng Bắc Nguyệt căng thẳng trong lòng, cảm giác mát lạnh từ lòng bàn chân dâng lên.

Mẫu thân Ngụy Yên Nhiên...

Lúc đầu nàng khiến Ngụy Võ Thần đầu hàng, bởi vì Anh Dạ chết mà

áy này không yên, hơn nữa Ngụy Võ Thần đã không dám hành động thiếu suy nghĩ. Lúc Chiến Dã cùng Vũ Văn Địch tiến vào thủ đô nước Đông Ly cũng không giết bất cứ người dân nào. Còn đối xử tử tế với cả những người từng là quý tộc hoàng tộc.

Nhưng nàng không biết Ngụy Võ Thần vẫn hung tàn như vậy, sau khi hấn khiến hoàng đế nước Đông Ly đầu hàng liền ra lệnh mang theo mấy đứa con hấn thích, còn lại tất cả nữ quyến đều giết sạch, không để lại một tên!

Chuyện này Ngụy Võ Thần giá họa cho hoàng tộc, kì thực là hấn chính mình xuống tay.

Chờ lúc Hoàng Bắc Nguyệt biết đã là thật lâu sau.

Mẫu thân Ngụy Yên Nhiên cũng không thể tránh được...

"Hoàng hậu..." Cổ họng nàng khô sấp, không biết mở miệng như thế nào "Mẫu thân người..."

"Công tử có phải đã cứu ra rồi?" Ngụy Yên Nhiên trong suốt mà cười "Công tử đáp ứng rồi."

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu, thấp giọng nói: "Xin lỗi, ta không cứu được, bà bị Ngụy Võ Thần giết."

Ngụy Yên Nhiên kinh ngạc nhìn nàng, trên mặt vẫn duy trì nụ cười tươi, qua hồi lâu, nụ cười mới chậm rãi biến mất, trên mặt yêu mị hiện đầy băng sương.

"Đa tạ công tử nói nói thật với ta." Ngụy Yên Nhiên khước miệng cười lại "Người như người sao có thể để lời nói của ta trong lòng chứ? Ta kỳ thật chưa bao giờ dám ôm hy vọng người có thể sẽ giúp ta?"

"Lúc ấy xảy ra nhiều chuyện, ta không biết Ngụy Võ Thần ác độc như vậy."

"Kỳ thật như vậy cũng tốt, cả đời mẫu thân rất thống khổ, ngay cả lúc sinh ta đều bị khóa xích sắt, Ngụy Võ Thần nhìn trúng chỉ là huyết thống ảo thuật của bà mà thôi. Bà hiện tại chết đi coi như chấm dứt thống khổ."

Ngụy Yên Nhiên đứng lên, hai mắt có chút ướt át, ả cúi đầu xoa xoa nói:"Công tử, ta đi."

Nhìn phụ nữ đau khổ xinh đẹp, Hoàng Bắc Nguyệt áy náy nói:
"Hoàng hậu, ta có thể giúp ngươi cái gì?"

"Không dám, công tử không chung một thế giới với ta, ngài cao cao tại thượng, ta ti tiện như đất, cần gì lãng phí thương hại?"

"Ngươi là hoàng hậu Nước Bắc Diệu, cao quý hơn bất cứ ai!" Hoàng Bắc Nguyệt sửa lại lời của nàng.

"Hoàng hậu?" Ngụy Yên Nhiên cười lạnh "Ta lên làm hoàng hậu như thế nào thì công tử hiểu rõ nhất, không có ngươi thì làm sao ta có thể làm hoàng hậu?"

Hoàng Bắc Nguyệt hờ hững, không dám tiếp tục nói, Ngụy Yên Nhiên mặc dù không biểu lộ ra, nhưng nàng nhìn thấy ở trong bi thương đã cất giấu nguy hiểm.

Trong lòng hiện lên một tia bất an, nàng ngẩng đầu, Ngụy Yên Nhiên đã kéo áo choàng, bước nhanh ra ngoài.

"Yên Nhiên! Không nên làm chuyện điên rồ!" Hoàng Bắc Nguyệt hô

to.

Chương 1142: Cái bóng kỳ sĩ

1

Dưới áo choàng, khóe miệng Ngụy Yên Nhiên vung lên cười lạnh, hiện tại mới nói những lời này không cảm giác quá muộn sao?

Nàng hiện tại cũng nhiên cả đời, không quan tâm gì hết, không còn gì để mất, ha ha...

Sau khi Ngụy Yên Nhiên rời khỏi, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức gọi A Tát Lôi vào hỏi: "lão hồ ly Tiết Ngưỡng kia đâu?"

"An Quốc công vừa trở lại dịch quán, hôm trước hấn tới Công hội lính đánh thuê ở Huy Kinh, người của chúng ta không thể theo vào, không biết hấn làm gì ở bên trong."

Đối với lão hồ ly An Quốc công này, Hoàng Bắc Nguyệt không để hấn vào mắt, tuy nhiên vẫn phải phái người theo dõi sát hấn, không thể để hấn làm nhiều loạn gì.

Nghe vậy, ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt gõ trên bàn một chút, sau một lát xoay người nói: "Đi báo cho An Quốc công, sáng mai chúng ta xuất phát để hấn nhanh chóng chuẩn bị, bản hầu gia cũng không chờ hấn!"

"Vâng!" A Tát Lôi lập tức ra ngoài.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi ngồi xuống ghế, nhíu mày trầm tư trong chốc lát, nàng thật xin lỗi chuyện của Ngụy Yên Nhiên, hiện tại đã không còn biện pháp đền bù, chỉ có thể hy vọng cô ta vượt qua nỗi

buồn, sống cả đời ở Nước Bắc Diệu.

Có điều ngoài áy náy, trong lòng nàng còn có cảm giác bất an.

Loại bất an này quá mãnh liệt, làm cho nàng hoàn toàn không thể an tĩnh lại.

"Băng, ngươi đi ra một chút, ta có chuyện cho ngươi làm."

Băng Linh Huyền Diệu trong không gian Linh thú lập tức xuất hiện trước mặt nàng, đôi mắt màu ngọc bích lẳng lẳng nhìn nàng chăm chú.

Sáng sớm hôm sau, Hoàng Bắc Nguyệt mang theo đội ngũ hoà đàm đúng hạn lên đường. An Quốc công vậy mà ngoài dự đoán không cố ý làm khó dễ, dọc đường đi cũng không ngang ngược cao ngạo, hết thấy nghe Duệ hầu chỉ huy.

Trên Thành lầu Huy kinh, nhìn đội ngũ sứ giả Nước Nam Dục rời đi càng lúc càng xa, một tiếng thở dài lặng yên phiêu tán, Phong Liên Dục theo hướng gió thổi mà thổi cánh hoa nhỏ vụn trắng noãn.

Ngón tay bắn ra, thói quen muốn mượn sức mạnh nguyên khí phong cuốn cánh hoa tới phương xa.

Nhưng cánh hoa nhỏ vụn trong gió đã từ từ rơi xuống dưới thành lầu, giống như mưa rơi, bất đắc dĩ rơi vào trong đất bùn.

Phong Liên Dục giật mình, lập tức cười khổ: "Anh Hoàng, Trẫm mất đi nguyên khí Phong, ngay cả ngươi từ nhỏ làm bạn cũng biến mất sao?"

Chung quanh chỉ có gió êm ái, không ai trả lời hẳn.

Ảnh Hoàng chỉ trung thành với triệu hồi sư thuộc tính phong cường đại nhất, nó từng là linh thú của hắn, hiện tại đã không phải.

Tối đêm ngày thứ tư, đoàn người Hoàng Bắc Nguyệt đã rời xa thành Huy Kinh, tới tới gần tòa trấn nhỏ Sa Hà bên cạnh Rừng rậm Phù Quang, người ở đây rất thưa thớt, nhưng có không ít lính đánh thuê tụ tập, là địa điểm trung chuyển của một đám lính đánh thuê tiến vào Rừng rậm Phù Quang.

Nơi này ngư long hỗn tạp, không ít lính đánh thuê hắc ám chiếm cứ ở đây, thường thường không nói một lời hợp lại đánh cướp chém giết. Mà những người này từ lâu cũng nhìn quen, cho dù nhìn thấy người chết nằm ven đường cũng không lo sợ.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không muốn dừng lại ở chỗ này, nhưng đúng lúc này An Quốc công lại phạm bệnh cũ, chưa gượng dậy nổi, nằm ở trong xe ngựa hấp hối.

Sau khi uống thuốc, người hầu nói An Quốc công muốn tĩnh dưỡng, không nên bôn ba đường dài, mà quý tộc nào dám ở lại nơi hoang giao dã ngoại chứ? Rơi vào đường cùng, đành phải tìm một nhà trọ trong trấn Sa Hà ở tạm.

Ngủ đến nửa đêm, Hoàng Bắc Nguyệt bị một trận gió thổi tỉnh, mở to mắt, chỉ thấy một bóng dáng cô đơn mờ lung đứng....

Nói đó là bóng dáng, là bởi vì thân ảnh lãnh đạm sắp hư vô, nếu là một người thì ít nhất bóng dáng là màu đen. Nàng nhất thời tưởng ảo giác, chớp mắt một cái, bóng dáng liền biến mất.

Nàng đi tới bên cửa sổ, đẩy cửa ra, gió lạnh thổi ngược vào, đêm lạnh như nước.

Trời mùa thu, khí hậu nước phương bắc rét lạnh, mùa đông đến sớm hơn.

Bốn phía cực kỳ an tĩnh, ngẫu nhiên có một hai tiếng cú đêm kêu, càng làm đêm thêm yên tĩnh tịch liêu.

An tĩnh, nhưng là... có cảm giác bất an đang âm thầm nổi lên, nàng rất nhanh mặc quần áo ra ngoài, trời mùa thu ánh trăng đặc biệt phát sáng, một hào quang màu xanh chiếu đến, khắp nơi sáng ngời.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu nhìn ánh trăng trên bầu trời, trong mắt nhìn vàng trắng tròn sáng tỏ, nhưng giữa ánh trăng đột nhiên có viền đỏ tươi!

Nàng đồng tử co rút nhanh, chung quanh một trận gió mang theo mùi máu tươi nồng nặc!

Điểm màu đỏ trên mặt trăng trong nháy mắt mở rộng, toàn bộ ánh trăng sáng tỏ bị nhuộm thành màu đỏ như máu tươi!

Ma thú kêu rống, trong nháy mắt vang vọng cả tòa trấn Sa Hà!

Đám lính đánh thuê như theo lịch hẹn, vô số thân ảnh nhảy lên nóc nhà, rút vũ khí, toàn bộ hướng sân khách điểm mà bọn họ ở lại.

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, nơi này quả nhiên có mai phục!

Đám người A Tát Lô đều là người thân kinh bách chiến, trải qua vô số nguy hiểm, tính chất cảnh giác rất cao, nghe được tiếng thú rống cũng đồng loạt đi ra!

"Vương, nhất định là...An Quốc công chết tiệt lừa gạt!" Nhìn lính đánh thuê bay nhanh đánh tới, trên trán A Tát Lô nổi gân xanh, phần nộ nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn nhanh phòng của An Quốc công, cửa đóng chặt, chắc là đã sớm thương lượng tốt.

Khóe miệng lạnh lùng vung lên, nói: "Các người đối phó những lính đánh thuê!"

Vừa nói vừa để Tiểu Hồ ra khỏi không gian linh thú, Xích Kim Thánh Hồ gầm lên giận dữ, đủ để kinh sợ đám lính đánh thuê dừng lại, tất cả lộ ra thần sắc sợ hãi!

Thần thú! thần thú cấp 4 a!

Không còn quản bên này, Hoàng Bắc Nguyệt nhón mũi chân liền tới ngoài cửa phòng An Quốc công, lúc này không cần lễ phép gõ cửa, nàng giơ chân đá văng.

Một màn lọt vào mắt khiến nàng đột nhiên giật mình.

"Tới muộn một chút thì hắc không sống được." Giọng nói lạnh như băng tà ác vang lên.

"Duệ, Duệ hầu cứu mạng..." An Quốc công run lập cập nói một câu, thân thể mập mạp bị dán lên cột, một thân thịt béo run rẩy.

Toàn bộ hộ vệ trong phòng đã chết, trên mặt đất ngổn ngang thi thể.

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng liếc nhìn An Quốc công, liền chuyển hướng tới nam nhân khùng bố bình thân ngồi trên ghế.

"Lão hồ ly này không hợp ta, Quân Ly các hạ giết hẳn, ta còn muốn cảm tạ người đây."

"Người, người tâm tư ác độc!" An Quốc công the thé hô một tiếng, bởi vì sợ hãi mà run rẩy càng lớn hơn.

Trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt xuất hiện nụ cười châm chọc "Ta ác độc? Người cùng gian thần Nước Bắc Diệu án thông xã giao, để bọn họ giả trang thành lính đánh thuê hắc ám, nửa đêm đột kích đánh ta mà không ác độc sao?"

Bị phá gian kế, sắc mặt An Quốc công lập tức tái nhợt, nhưng vẫn nói sạo: "Này, kỳ thật là ý của hoàng hậu Ngụy Yên Nhiên. Cô ta nói diệt trừ người, lão phu liền có thể hòa đàm lại cùng Nước Bắc Diệu, tuyệt đối sẽ không có hại! Đây đều là vì Nước Nam Dục!"

Nghe đại nhân đại nghĩa của hẳn mà Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, có điều nghe được là Ngụy Yên Nhiên sai sử nên nàng cảm giác thê lương.

Cười lạnh một tiếng, không còn để ý tới An Quốc công, Hoàng Bắc Nguyệt chỉ ngẩng đầu nhìn Quân Ly, "Đêm khuya viếng thăm, các hạ có chuyện gì phải làm sao?"

Ngữ khí lãnh đạm, ngay cả cực nhỏ khách khí cũng không muốn làm bộ.

Đến bây giờ, hai người bọn họ cũng không cần phải làm bộ khách khí.

Quá khứ Quân Ly vẫn là ba phần bóng dáng Linh Tôn, mà hiện tại hoàn toàn trọn vẹn là một con ma thú hung tàn!

Đôi mắt Quân Ly đỏ như máu nhìn nàng, lạnh lùng nói: "Giao Lục Hồn Phong Ẩn ra đây."

"Chê cười! Đó là đồ vật của ta, dựa vào cái gì giao cho người?"
Hoàng Bắc Nguyệt thẳng tắp nhìn hắn nói.

Quân Ly đứng lên, từng bước tới gần nàng: "Hoàng Bắc Nguyệt, không nên rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!"

"Con người của ta, trời sinh thích làm trái lại người khác!" Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp khiêu khích hắn, nàng cho tới bây giờ không phải người sợ uy hiếp!

Quân Ly nổi giận, khuôn mặt tuấn mỹ bị tức giận vắn vẹo biến hình, nghĩ tới bộ mặt tuấn tú lạnh nhạt lúc trước, hiện tại Quân Ly quả thực là một loại sỉ nhục với Linh Tôn!

Lửa giận bốc lên, không đợi hắn ra tay, Hoàng Bắc Nguyệt đã giơ tay gọi về một đoàn nguyên khí Phong, hình thành gió lốc điên cuồng cuốn tới thân thể Quân Ly.

Nơi khách điểm lập tức bị gió lốc cuốn tan, biến thành một đống đổ nát.

Trong gió lốc, một móng tay sắc nhọn màu đỏ vươn đến, cầm lấy bên bờ gió lốc, giống như cầm một trang giấy yếu ớt, thoáng dùng sức đã xé nát mặt ngoài gió lốc!

Sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, lui nhanh từng bước, trong tay chậm rãi xuất hiện Roi Hỏa thần. Trên roi đỏ đậm lượn lờ lửa cháy, trên tay nàng nguyên khí dao động, lửa xanh chậm rãi rót vào Roi Hỏa thần.

Hai màu lửa xanh trắng giao hòa lẫn nhau, phóng xuất ra sức mạnh khổng lồ.

Quân Ly đi ra khỏi gió lốc, hai mắt màu đỏ âm trầm đáng sợ, tay trái vung lên, hai con huyễn thú hình thành từ lửa cháy xuất hiện giữa không trung!

Một con rồng và một con rắn, phần đuôi bị giam trong lòng bàn tay Quân Ly.

Chương 1143: Cái bóng kỳ sĩ

2

Đây vốn là năng lực Ngọc Yên Hỏa Lưu Ly của Thiên Quỷ, sau lúc bị Quân Ly cắn nuốt, tiến hóa càng thêm kinh khủng!

Hai con huyễn thú kêu rống thê lương với Hoàng Bắc Nguyệt, miệng mở ra, hai luồng lửa liên song song phun ra, tốc độ cực nhanh, vượt quá tưởng tượng của bất luận kẻ nào!

Sức mạnh yêu hỏa này sợ rằng còn khủng bố hơn vàng ròng thánh hỏa của Tiểu Hồ mấy lần. Năng lượng nóng cháy còn chưa tới gần Hoàng Bắc Nguyệt, nàng đã cảm giác da tay nóng rát cùng đau đớn!

Nàng mím môi, hai mắt lợi hại hung hăng nhìn lửa cháy tới gần, thân thể xoay trong không gian nóng rực, chậm rãi vặn vẹo.

Nàng vung Roi Hỏa thần lên, hung hăng quất một roi tại phía trên không gian vặn vẹo, nhất thời trong không gian vô hình, phảng phất mở miệng thật lớn hút lửa cháy của hai con huyễn thú vào!

Mà Hoàng Bắc Nguyệt thì đập hỏa diễm phi thân lên, hung hăng một roi quất Quân Ly!

Hắn lạnh lùng ngược mắt, trong tay phải nắm mảnh roi đỏ mềm chào đón, quấn chặt roi của nàng!

Két két két...

Hai loại lửa cường đại va chạm cùng một chỗ, không thể dung hợp

mà phát ra tiếng nổ vang!

"Người muốn lợi dụng Lục Hồn Phong Ẩn giết ta, quả thực là nằm mơ!" Quân Ly lạnh lùng liếc nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Nếu Lục Hồn Phong Ẩn không thể đối phó người, người cần gì cấp bách tới tìm ta?" ...

"Xú nha đầu!" Bị nói trúng nhược điểm, Quân Ly nổi giận gầm lên một tiếng, roi mềm dùng sức xé ra, nàng khí lực không sánh bằng hắn, bị hắn xé ngã về trước một bước, tuy nhiên rất nhanh đứng vững.

Mắt thấy vậy hai con linh thú thẹn quá thành giận, quay đầu chuẩn bị công kích nàng từ sau lưng. Hoàng Bắc Nguyệt thu hồi Roi Hỏa thần, thân thể thu lại một chút, chui ra khỏi chân hai con huyền thú.

Trong nháy mắt hai tay cũng kết ấn, trên mặt đất hiện ra Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên! Gắt gao vây khốn hai con huyền thú!

Động tác mây bay nước chảy lưu loát sinh động khiến người ta hoa mắt, Quân Ly vừa nhìn không kịp ngăn cản, chợt lóe thân tới phía sau nàng, lúc nàng từ chân huyền thú đi ra, một thanh kiếm ngưng tụ từ lửa nổ về lưng nàng!

Ầm ầm một tiếng, lửa bay lên trời, trong nháy mắt ánh trắng màu đỏ trên bầu trời cũng trở nên càng yêu dị!

Trên mặt Quân Ly lộ ra nụ cười khát máu.

Đánh trúng...

Hắn tận mắt thấy một kiếm kia chia lưng nàng làm hai nửa!

Hắn vươn tay ra, lục lọi ở chung quanh lửa cháy, tìm kiếm nẹp giới của nàng, chỉ cần bắt được Lục Hồn Phong Ấn trong nẹp giới thì không cần sợ hãi.

Đang trong lúc suy tư, đột nhiên trên lưng truyền rung cả mình, ma thú cảnh giác, trong nháy mắt thân ảnh của hắn xuất hiện vô số ảo ảnh, phân tán ra khiến người ta hoa cả mắt!

Song...

"Hừ! Hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi!" tiếng cười lãnh ngạo vang lên đỉnh đầu, ngay sau đó, Tuyết Ảnh Chiến Dao bị nguyên khí màu xanh cùng màu đen bao vây lấy tốc độ lấy sét đánh không kịp bưng bô về một cái ảo ảnh!

Một tiếng kêu rên lên, toàn bộ ảo ảnh trùng hợp cùng một chỗ, tụ thành Quân Ly cánh tay bên trái bị đứt!

Máu tươi của Ma thú vẩy đầy đất, hai con huyễn thú trên cánh tay trái của Quân Ly mất đi nguyên khí bản thể cung cấp, điên cuồng hét lên một tiếng, lập tức ngã lăn trên đất như bãi bùn nhão, sau hai tiếng gào khóc kêu thảm liền biến thành tro bụi.

Hoàng Bắc Nguyệt dẫn theo Tuyết Ảnh Chiến Dao dính đầy máu tươi, đi qua người hắn, chậm rãi rơi trên mặt đất, ánh sáng màu xanh giống như vô số lưỡi dao sắc bén lượn lờ chung quanh thân thể nàng.

Nàng nhích từng bước chân, xoay người, đôi mắt thanh lạnh nhìn hắn nói: "Linh Tôn phong ấn đại bộ phận hồn phách vào Lục Hồn Phong Ấn, hắn muốn ta giết ngươi, ngươi cảm giác hiện tại ta có năng lực giết ngươi hay không đây?"

Nếu không phải Lục Hồn Phong Ẩn khiến phần lớn thực lực của hắn biến mất, hắn sẽ không vội vã đến mức không thể chờ đợi mà đối phó nàng.

Quân Ly cảm giác được thực sự bị uy hiếp!

Trên vai máu chảy ròng ròng, Quân Ly âm trầm nhìn nàng: "Linh Tôn biết cái gì? Hắn trung thành và tận tâm cũng bị vứt bỏ mà thôi, hắn không hiểu gì hết lại muốn ngăn cản ta!"

"Chính ngươi mới không hiểu gì." Hoàng Bắc Nguyệt bình thản nói "Sau khi nhập ma, trong mắt ngươi hết thủy đều là màu đen, ngươi đã mất đi bản thân, căn bản không nhớ rõ giấc mộng trước kia!"

"Hừ! Hoàng Bắc Nguyệt, nói nhiều như vậy là muốn ta quay đầu lại là bờ sao?" Quân Ly cười lạnh.

Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu "Ta biết không thể, cho nên ta muốn hoàn thành tâm nguyện của Linh Tôn, đó là giết ngươi."

Trong ánh mắt đỏ như máu tràn ngập vô tận tà ác "Chớ đắc ý, sau khi ta chết cũng không giống như Thiên Quỷ, ngươi muốn giết ta thì để cả Đại lục Tận Nhĩ Tháp chôn cùng đi!"

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mắt xuống, Tuyết Ảnh Chiến Dao đột nhiên rời tay bay ra, ánh sáng màu xanh bốn phía, lượn vòng đến trước mặt Quân Ly, đột nhiên bị "phanh" một tiếng mà trở về!..

Trong không khí chợt lóe đốm lửa, Hoàng Bắc Nguyệt duỗi tay tiếp được Tuyết Ảnh Chiến Dao, tập trung nhìn vào, chỉ thấy Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm của Yểm lữ lừng ở trước mặt Quân Ly, như một kẻ khiêu khích nhìn nàng.

Chỉ có vũ khí xuất hiện, nhưng người lại vô tung vô ảnh.

Quân Ly nhíu mi một chút, mà Hoàng Bắc Nguyệt lại chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về một vòng màu đỏ của mặt trăng phía trên bầu trời.

Dưới mặt trăng máu treo cao, có thân ảnh yêu hồng ngược gió mà đứng, trên mặt nạ tinh xảo hiện ra ánh sáng lạnh.

Yểm động đập tay thu hồi Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm, ánh mắt màu máu mang theo trào phúng nói: "Hắc tử (nốt ruồi đen), người suy bại đến mức cần ta bảo vệ, mắt mắt không?"

Quân Ly mím môi, nói: "Linh Tôn khác người, người trời sinh tà ác, hắc thì cứng rắn muốn phản ta!"

"ha ha....." Yểm ôn nhu cười một tiếng, ánh mắt chậm rãi chuyển hướng Hoàng Bắc Nguyệt "Vẫn không phải là Xú nha đầu này tác quái."

Hoàng Bắc Nguyệt mặt không thay đổi hừ lạnh một tiếng "Yểm, mùi Hắc thủy Cấm lao người từng ném qua, còn muốn ném một lần nữa không?"

Chọc giận Yểm rất dễ dàng, nàng vừa dứt lời thì một đám hoa hồng liền bắn nhanh đến trước mắt, nàng giơ đao ngăn lại, vài tiếng coong coong, toàn bộ hoa hồng đóng vào trên lưỡi đao.

"Tiếp không tời, tuy nhiên kế tiếp sẽ không dễ dàng như vậy." Yểm nhẹ nhàng Địa quay vòng Hỏa Song Nguyệt Liêm, dưới ánh trăng máu máu vẽ ra vòng tròn hoàn chỉnh.

Chương 1144: Cái bóng kỳ sĩ

3

Gió bão ào ào thổi tóc của hắn, trong gió tràn ngập mùi vị của tử vong.

Một vòng ánh trắng màu đỏ hết sức quý dị, tản ra hào khí khủng bố không thể tả được.

Xa xa bay tới một trận sương mù màu hồng nhạt, rất nhanh bao phủ thân thể Yểm biến mất, đồng thời, Quân Ly đứng ở trước mặt cũng chậm rãi biến mất.

"Chủ nhân." Nến Đỏ lặng lẽ xuất hiện tại bên người nàng, nắm chặt tay, thấp giọng nói "Cẩn thận, trong sương mù máu có vật gì đó."

Hoàng Bắc Nguyệt cũng nhận thấy được có tiếng sột xoạt tới gần, tựa hồ đã bên người, nhưng lại phát hiện không hề có nguyên khí.

Xì xì... Dưới chân hình như có âm thanh gì đó, Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu nhìn, trong nháy mắt da đầu tê dại, chỉ thấy một con rắn nhỏ màu đỏ theo mắt cá chân bò lên!

Xoạt... giơ tay chém xuống, con rắn nhỏ bị khảm thành hai đoạn, giã vụn trên mặt đất, lẳng lẳng chết đi.

Một làn khói màu đỏ chậm rãi dâng lên, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức bịt miệng mũi, đá văng con rắn nhỏ ra.

"Ha ha, cẩn thận trúng độc nha." Yểm mị hoặc trầm thấp nói, nhẹ

nhàng vang bên tai nàng.

Có lần trước giáo huấn, trong đánh nhau, Hoàng Bắc Nguyệt tuyệt đối sẽ không để Yểm tới gần, bởi vậy thân ảnh thoáng một cái đã biến mất tại chỗ.

Yểm ngay sau nàng, Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm suýt một lần nữa đụng tới nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt quay người lại, ánh sáng xanh dần dần ngưng tụ thành một tầng lá chắn mỏng chung quanh nàng, Nến Đỏ ở sau lưng chậm rãi biến thành Rồng bạc, sừng trên đầu mơ hồ có ánh chớp màu vàng hiện lên.

Yểm hí mắt nhìn tùy ý nói: "Hắc tử (nốt ruồi đen), nha đầu kia muốn đùa thật sự, nếu cô ta kết Hắc thủy Cẩm lao, ngươi có nên phụ trách phá đi hay không?"

Đối với lồng giam hắc ám giam chính mình mười bảy năm, Yểm vẫn có loại sợ hãi.

"Đương nhiên." Không biết từ phương hướng nào truyền đến tiếng Quân Ly lạnh như băng trả lời. "Giết nàng!"

Yểm nghiêng đầu, liếc nhìn Hoàng Bắc Nguyệt mím chặt môi, hiện ra gương mặt quật cường thanh lệ, trong ánh mắt hơi do dự một chút liền gạt đầu.

"Biết rồi, giết một Xú nha đầu, với ta mà nói đơn giản nhất"

Sương mù tràn ngập trở lại che thân ảnh Yểm.

Hoàng Bắc Nguyệt không dám khinh thường, mũi chân nhún trên mặt

đất, năng lượng trên chân khiến mặt đất nứt bầy thành một lỗ hổng, lực lượng kích thích khiến nàng trong chớp mắt phá vỡ sương mù nặng nề mà bay lên.

Yểm đuổi theo, quơ lưỡi hái, bổ ngang, dưới hất lên, chém chéo, trong nháy mắt đã qua mấy chiêu cùng Hoàng Bắc Nguyệt!

Trên người nàng nguyên khí xanh gắt gao bao trùm, đao thương không chạm được, hơn nữa động tác trốn tránh xê dịch làm người ta hoa cả mắt, Yểm căn bản không tới gần được thân thể của nàng!

Thua thiệt một lần, nàng làm sao có thể nếm lần thứ hai?

Có điều trong sương mù nồng đậm, ánh mắt hai người xa xa chống lại, hàm chứa quyết tâm tuyệt không yếu thế, ra chiêu càng không nương tay!

Nến Đỏ thân thể cao lớn bay xuyên qua một vòng sương mù dày đặc, một tiếng rỗng ngâm đã bay về bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Nàng nhảy lên lưng Nến Đỏ, ống tay áo đón gió mở ra, vô số mũi tên băng chen chúc đi ra ngoài.

Yểm căn bản chẳng thềm ngó tới, bên người cánh hoa bay múa, chiêu thức hoa lệ, hời hợt đỡ tất cả sắc bén công kích!

Cười lạnh một tiếng: "Xú nha đầu, đừng đem ta trở thành phế vật bại trong tay ngươi, nếu không ngươi sẽ hối hận!"

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh mặt, nàng chưa bao giờ khinh thị đối thủ này!

Có điều đánh hấn không giống kiểu trả bất cứ giá nào như đánh với

Quân Ly.

Quân Ly là bị hủy diệt bản tính Linh Tôn, Linh Tôn hận hấn thấu xương, nàng cũng thế.

Nhưng Yểm từ lúc đến thế giới này đã cùng hấn ở chung một chỗ, mấy năm đi cùng, sớm chiều ở chung, cãi nhau đấu võ mồm, khi thì trở mặt giận dỗi, khi thì tính kế cho nhau, khi thì vui cười tức giận mắng mỏ...

Từng màn ngày xưa hiện lên trong đầu, ngay từ đầu tà ác đối lập, càng về sau hiểu nhau không cần phải nói. Cùng hấn quyết chiến sinh tử khiến nàng nhớ lại chuyện hấn vì nàng bỏ qua bản tính giúp Bắc Nguyệt quận chúa đổi lấy hai mắt.

Vẫn còn nhớ kỹ lần nói chuyện cuối cùng đó, hấn trông mong nửa đêm ở trong phòng chờ nàng, vừa lo lắng vừa đau lòng, nhưng hấn không thể làm gì.

Không tiếp tục khuyên nàng, ngày thứ hai cũng lặng lẽ thay thế nàng hoàn thành Thuật Dời đi.

Rồi sau đó, hấn chậm rãi bị ma tính chủ đạo...

Nhớ tới sự tình trước kia, Hoàng Bắc Nguyệt thoáng thất thần, đột nhiên Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm của Yểm đột nhiên hướng bên cạnh, xoay một cái, lưỡi đao sắc bén màu đỏ biến thành màu đen!

"Chủ nhân!" Nến Đỏ kêu sợ hãi một tiếng, nàng không rõ vì sao chủ nhân lại sợ ý như vậy?

Hoàng Bắc Nguyệt phản ứng nhanh chóng, Tuyết Ảnh Chiến Đao ngăn lại, va chạm cùng mạnh cùng lưỡi đao màu đen, song khiến

nàng khiếp sợ chính là bản thể nguyên khí rèn luyện ra Tuyết Ảnh Chiến Dao bị lưỡi đao màu đen va chạm mà tan vỡ

Đôi mắt đột nhiên mở to, trong lòng thầm nghĩ không xong, chẳng lẽ lần này còn giẫm lên vết xe đổ?

Lần này không cẩn thận bị lưỡi đao đánh trúng hút đi nguyên khí, có Quân Ly ở đây thì nàng không còn dễ dàng bảo vệ tánh mạng như vậy!

Trong chớp mắt, một trận gió bão đột nhiên cuốn lưỡi đao màu đen của Yểm, hung mãnh xé ra bên ngoài, một bóng dáng mơ hồ như ẩn như hiện trong sương mù đỏ.

Bến cổ bất thành linh hiển nhiên làm Yểm chấn động, vội vàng thu lại lưỡi hái, trong không khí lập tức có mấy giọt máu tươi vẩy ra!

Hoàng Bắc Nguyệt cũng giật mình một cái, có sương mù dày đặc che không nhìn thấy gì, nhưng rõ ràng có người giúp nàng giải vây.

Chương 1145: Tái lập Hắc thủy Cẩm lao 1

"Linh thú Phong?" Nhận thấy khí tức đối phương, Yểm càng giật mình. Nhìn Linh thú Phong Ảnh Hoàng đã biến mất mấy ngàn năm Trên đại lục Tạt Nhĩ Tháp. Có vô số cao thủ nguyên khí Phong cũng không thành công triệu hồi hẳn ra!

Linh thú Phong cao ngạo, không hề kém Huyền Linh Thú, thuộc tính phong luôn luôn khó nắm trong tay, Linh thú Phong thực lực mặc dù không tính là cực mạnh, song thân pháp xuất quỷ nhập thần quỷ dị khiến rất nhiều cao thủ kiêng kỵ.

Bởi vậy Yểm phát giác đúng là Linh thú Phong Ảnh Hoàng liền nhẹ nhàng lui về phía sau.

Hoàng Bắc Nguyệt cũng không ngờ Linh thú Phong giải vây giúp nàng, nhưng tiềm thức hướng bốn phía nhìn, vô cùng lo lắng cùng chờ mong tìm kiếm thân ảnh quen thuộc.

Song nhìn quanh một vòng không có bất cứ tung tích hẳn xuất hiện.

Hẳn không tới, nhưng vẫn phải Ảnh Hoàng đến giúp nàng, xem như là một sự quan tâm dịu dàng chứ?

Trong lòng yên lặng nghĩ, mà bên kia Yểm lại nghiêng liếc Ảnh Hoàng nói: "Ta nhớ không lầm thì người ký khế ước với Linh thú Phong hẳn là Tu La vương Phong Liên Dực chứ?"

Bóng dáng hư ảo đứng ở bên người Hoàng Bắc Nguyệt, căn bản

không ai thấy rõ, bọn họ chỉ có thể dựa vào năng lực cảm giác nhận thấy nguyên khí Phong là đến từ bên người Hoàng Bắc Nguyệt.

Mặc dù không hiện thân, tuy nhiên một giọng nói thản nhiên vang lên: "Bảo hộ chủ nhân của ta."

Nghe nói như thế, Hoàng Bắc Nguyệt cùng Yểm nhất tề giật mình, trong mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

"Chủ nhân của ta?"

Chủ nhân của hắc hắc là Phong Liên Dực chứ, có quan hệ gì với nàng?

Ảnh Hoảng trầm mặc ít nói, sau khi nói một câu sẽ không mở miệng, chỉ lặng lẽ ở lại bên người Hoàng Bắc Nguyệt, không ra tay với Yểm, cũng không làm gì.

Vừa rồi nàng nhất thời khinh thường suýt trúng chiêu hắc mới có thể ra tay giúp một chút.

Quả nhiên Linh thú Phong tính cách cao ngạo a!

Yểm hừ lạnh một tiếng, có thêm một địch nhân, hắc tự nhiên khó chịu, nhưng một tiểu nhân Linh thú Phong, hắc không để vào mắt!

Hoàng Bắc Nguyệt hội tụ gió, hắc cũng biết.

Lưỡi hái xoay trong tay, Yểm kết ấn triệu hồi Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương ra, đứng ở trên đầu cực đại của nó, mở ra y bào, chung quanh nguyên khí Phong âm thầm bị nó hút qua, dần dần dưới đầu hình thành một vũng xoáy gió mạnh!

Cảm thụ được nguyên khí Phong lưu động, Hoàng Bắc Nguyệt âm thầm chau mày, đồng dạng đứng ở trên vai Nến Đỏ, Tuyết Ảnh Chiến Dao thu hồi, bảo kiếm màu xanh xuất hiện trong tay.

Ngón tay nhẹ nhàng sờ soạng ở trên mũi kiếm, đầu ngón tay bị cắt, một tia máu đỏ tươi chảy ra, nàng không thay đổi vẽ một ký hiệu kỳ quái trong không khí.

Đó là kiểu mở trận Hắc thủy Cấm lao! bước đầu tiên Phong ấn!

Yểm liếc mắt một cái đã nhận ra, trận thức hại hấn đau khổ bị giam hãm trong mười bảy năm! Lần nữa nhìn thấy khiến màu đỏ trong mắt hấn tràn ngập sắc lạnh.

Chuẩn bị phong ấn hấn sao? này Xú nha đầu không khỏi cũng quá tự tin!

Đừng quên, ở chỗ này không chỉ một mình hấn, còn có Quân Ly đây! Bị thương tay, Quân Ly chỉ tạm thời chữa thương mà thôi, không bao lâu có thể đi ra tiếp tục ứng chiến.

Nha đầu kia sẽ không gây thơ nghĩ chỉ đối mặt với một người chứ!?

Dưới đầu Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương vũng xoáy gió càng lúc càng lớn, chậm rãi hình thành một không gian vặn vẹo, mà trong không gian kia loáng thoáng hiển lộ ra một tia lửa màu đỏ nóng cháy chói mắt.

Nguyên khí Phong kéo dài xuống phía dưới, liên tiếp vào trong đất.

Tùy ý điều khiển Lửa Địa ngục, là kỹ năng đặc biệt khủng bố của thanh lưỡi đao Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm màu đỏ.

Thông qua nguyên khí Phong tạo ra không gian, trực tiếp dẫn lửa Địa ngục ra, lại lấy năng lượng nguyên khí Phong chống đỡ để phá hủy kẻ địch!

Đây là tác phẩm hấn đắ ý nhất, đã hơn mười năm không sử dụng, nha đầu kia thật có phúc, để nàng là người đầu tiên ném thử lợi hại đi.

Nhìn ánh lửa càng sáng ngời trong vũng xoáy, Hoàng Bắc Nguyệt càng lãnh ngạo băng sương.

Lửa Địa ngục... Roi Hỏa thần cũng có thể gọi về Lửa Địa ngục, nàng từng nhìn thấy Hồng Liên sử dụng qua, tuy nhiên, lửa Địa ngục thuộc về ngoại giới, không được thuộc tính hỏa khổng chế, bởi vậy muốn gọi về nhất định phải trả giá bằng nguyên khí khổng lồ.

Lần trước kết quả Hồng Liên nàng cũng tận mắt thấy, bởi vậy từ khi đạt được Roi Hỏa thần cũng không dám triệu hồi lửa Địa ngục.

Cũng may, nàng còn có kỹ năng khác.

Viết xong mở trận Hắc thủy Cấm lao, Hoàng Bắc Nguyệt thở phào một hơi, yên lặng niệm vài câu chú ngữ với trận thức, nhìn thấy phía trên trận pháp hiện lên ánh sáng màu đen mới hài lòng thu hồi tay.

Hắc thủy Cấm lao rất phức tạp, không phải một sớm một chiều có thể thúc đẩy, chỉ là một kiểu mở trận cũng hao phí không ít thời gian.

Chưa hoàn thành kiểu mở trận pháp thì không thể tiến hành bước tiếp theo, cho nên trong đoạn thời gian này phải dùng mọi cách ngăn chặn Yểm!

Thu hồi ngón tay chảy máu, cầm thật chặt bảo kiếm màu xanh, hai

tay giao nắm, giơ kiếm chỉ bầu trời, trong miệng niệm chú ngữ, ánh chớp màu vàng trong nháy mắt hướng lên không trung!

Nến Đỏ ngẩng đầu, sừng trên đầu đan vào ánh chớp màu vàng, cuối cùng hội tụ thành một đường, cùng ánh chớp trên thân kiếm màu xanh bắn vào nòng đậm mây đen!

Ầm ầm...

Mây đen truyền đến tiếng sấm chấn triệt núi sông, vô số tia chớp màu vàng bùng lên ở chung quanh mây đen, hơn nữa càng ngày càng mở rộng!

Đây là Thiên Phạt!

Đầy đủ Thiên Phạt!

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng nhớ kỹ chú ngữ, đôi mắt lạnh lùng quét về phía Yểm, hấn đã ở nổi lên lửa Địa ngục, lúc ánh mắt hai người va chạm, Yểm giật mình một cái.

Mặt nạ tinh xảo tuyệt mỹ khiến nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hấn, tuy nhiên không sao.

Sau khi phong ấn hấn lần nữa, để hấn tiêu tan bớt ma tính trong Hắc thủy Cấm lao, biến trở thành Yểm yêu nghiệt trước kia đi!

Trong trời đất hai người giằng co, ánh chớp bùng lên, lửa cháy bốc cao, thiên băng địa liệt, đất rung núi chuyển, tựa hồ như tận thế đến!

Nguyên khí khủng bố lưu động ở chung quanh, người trong vòng trăm dặm chỉ cần thực lực hơi kém một chút đều bị nguyên khí khủng bố chấn đặc phun ra một ngụm máu!

Chủ nhân Vạn Thú Vô Cương đánh một trận với thần thú nhập ma thành ma thú.

Một trận chiến này, tựa hồ lại nhớ tới mười chín năm trước, làm vô số người cảm khái không thôi a...

Trên một ngọn núi cao cách trăm dặm, hai thân ảnh lần lượt đi tới.

Nam tử xuất hiện trước mặt trường bào màu vàng mặt mang mỉm cười, vẻ mặt không có dấu vết năm tháng ưu nhã tươi cười, đúng là thánh quân Tống Mịch đời trước của Điện Quang Diệu.

Mà người theo đuôi hẳn đến ngòi trên xe lăn, sắc mặt tái nhợt, thoạt nhìn hết sức suy yếu, đúng là Tư U Cảnh Dạ Vương Tiêu Lan.

Nhìn khung bố chiến đấu cách trăm dặm, sắc mặt Dạ Vương cũng hơi thay đổi, nói: "Không ngờ bọn họ lợi hại như vậy."

"Mười chín năm trước họa kiếp, Tư U Cảnh không đếm xỉa đến, hiện tại một trận chiến này coi như đền bù sáng khoái đỡ tiếc nuối chứ." Tống Mịch thản nhiên cười nói.

Dạ Vương mím môi tái nhợt hỏi: "Hoàng Bắc Nguyệt thật sự sẽ chết sao?"

Nhìn lực lượng khung bố chế tạo ra Thiên Phạt, trong lòng Dạ Vương bất an.

Cho dù bọn họ cách xa như vậy, cũng có thể cảm giác nguyên khí mênh mêng cuồn cuộn, uy lực Vạn Thú Vô Cương hóa ra kinh khủng như vậy.

"Nàng đương nhiên sẽ chết, có điều trước khi chết thay chúng ta giải quyết hai con ma thú, miễn sau này đỡ phiền toái." Tống Mịch lạnh lùng nhìn chiến đấu bên kia, bên khóe miệng chứa nụ cười như nắm rõ mọi chuyện trong lòng bàn tay.

Dạ Vương gật đầu, hai con ma thú đều vì Vạn Thú Vô Cương mà nhập ma, coi như là họa mà khối hắc ngọc sinh ra.

Bắt nguồn từ Vạn Thú Vô Cương thì đi theo Vạn Thú Vô Cương đi.

Dạ Vương hỏi: "Mặc Liên không thấy bóng dáng, người thật sự nắm chắc hẳn sẽ giúp chúng ta phá hủy Vạn Thú Vô Cương cùng Hoàng Bắc Nguyệt chứ?"

"Mặc Liên là ta nuôi lớn, đứa nhỏ này chỉ là dã thú, có đôi khi người dã thú càng nghe lời." Tống Mịch cười nói.

Có lời của hắn, Dạ Vương cũng thoáng yên tâm, gật đầu một cái, liền chuyển xe lăn lui về phía sau nói: "Ta trở về Tư U Cảnh chờ tin tức tốt của ngươi."

Tống Mịch mỉm cười đưa mắt nhìn hắn rời đi, cuối cùng nhìn chiến đấu xa xa, vung tay lên, ánh sáng vàng xẹt qua, thân ảnh của hắn liền biến mất.

Sau một lát, Tống Mịch một mình xuất hiện tại ngoài thành Yến Châu, chậm rãi đi tới rừng cây ngoài thành, chốc lát sau, một thiếu nữ mặc y phục đỏ cũng chậm rãi đuổi theo hắn.

"Ngươi cũng tới." Tống Mịch không quay đầu lại cũng phát giác người phía sau là ai.

Hồng Liên ngẩng đầu, đôi mắt rạng rỡ sinh huy "Muốn đối phó ả sao

có thể thiếu ta?"

"Tốt lắm." Tống Mịch vui vẻ cười nói "Mặc Liên ở đâu?"

Chương 1146: Tái lập Hắc thủy Cẩm lao 2

"Ở phía trước." Hồng Liên đưa tay chỉ chỉ phía trước, trên mặt hiện lên một chút ủy khuất "Nhưng hử, không muốn nhìn thấy chúng ta."

Tống Mịch dừng chân nói: "Người đi nói cho hử biết, Hoàng Bắc Nguyệt ở trấn Sa Hà gặp phải Quân Ly cùng Yểm, một mình ứng chiến sợ rằng sẽ lực bất tòng tâm, để hử đi hỗ trợ đi."

Hồng Liên đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt mở to: "Thánh quân muốn giúp à?"

"Chúng ta mượn tay cô ta giết Quân Ly cùng Yểm, sau đó mới đến phiên cô ta. Hồng Liên, không nên nóng lòng nhất thời, lúc cho người báo thù tự nhiên sẽ làm người thống khoái!"

Hồng Liên lúc này mới gật đầu "Hết thầy cũng nghe thánh quân."

Ả xoay người bay nhanh lên phía trước, Mặc Liên nghe được tin tức tự nhiên không do dự, lập tức chạy tới trấn Sa Hà giúp Hoàng Bắc Nguyệt.

Lúc Hồng Liên trở về vẻ mặt ưu thương khổ sở, khóe mắt còn lộ nước mắt, đứng ở trước mặt Tống Mịch nhẹ nhàng gật lẹ.

"Khóc cái gì?" Tống Mịch mắt lé liếc ả "Người muốn hử, hử sẽ là của người."

"Làm sao có thể?" Hồng Liên tự giấu lặc đầu, ả hiện tại đã không

dám ôm ảo tưởng.

Mặc Liên sẽ không yêu ả, vĩnh viễn cũng sẽ không, ả hiểu rõ trong lòng

Huống chi hiện tại ả là một người nửa chết nửa sống, có tư cách gì ở cùng Mặc Liên?

Tống Mịch thần bí cười, đột nhiên so sánh: "Người thích một cái chén bạch ngọc đựng rượu ngon, nếu bên trong không còn rượu ngon, người còn thích cái chén nữa không?"

"Đương nhiên thích!" Hồng Liên nói "Cái chén chính là cái chén! rượu chỉ là trang sức mà thôi, cái chén không, ta vẫn thích cái chén!"

Tống Mịch cười nói: "Mặc Liên chính là một cái cái chén, hấn hiện tại đựng rượu ngon, rất nhanh rượu ngon khô kiệt, hấn chỉ là một cái chén không, người cả đời vẫn thích hấn sao?"

Hồng Liên kiên định gật đầu "Mặc kệ hấn biến thành bộ dáng gì ta cũng nguyện ý chăm lo cho hấn cả đời!"

"Vậy là tốt rồi, hổ dữ không ăn thịt con, ta cũng không nguyện ý xuống tay hấn a."

Nghe được Tống Mịch nói, Hồng Liên đột nhiên rùng cả mình, nhưng ả không nhiều lời, mạng nhỏ của ả trong tay thánh quân, chỉ cần hấn nhắc ngón tay, ả có thể hồn phi phách tán!

Ả không muốn chết, ả muốn ở chung cùng Mặc Liên...

Tiểu Hổ cùng đám người A Tát Lô chạy như điên ra xa xa, tốc độ như ánh sáng nhưng vẫn bị nguyên khí xa xa tác động.

Vài tiếng hô nhỏ kêu thảm thiết, mấy người trẻ tuổi từ lưng hổ té xuống, ai cũng nhe răng trợn mắt ngẩng đầu lên.

A Tát Lôi trốn ở phía sau Tiểu Hồ, lộ ra một cái đầu, một bên xoa cái mông vừa nói: "Thật là cuộc chiến khủng khiếp, đây là thực lực ma thú sao?"

"Lửa Địa ngục quá đáng sợ, bốc cháy lên, mọi người ở xa xa suýt bị tan chảy." Đau đến nhe răng trợn mắt, nhưng vẫn có người đồng tình đám lính đánh thuê không chạy ra khỏi cuộc chiến được.

"Thiên Phật của vương cũng không thua kém a!"

Sắc mặt A Tát Lôi trầm xuống nói: "Thoạt nhìn Vương cùng Yểm thực lực tương xứng, đánh khó mà hoà giải. nhưng Yểm lại là ma thú tiến hóa qua hai lần a!"

Tiểu Hồ nói: "Còn Quân Ly chưa đi ra đâu."

Mọi người thoáng cái trầm mặc, đúng vậy, còn Quân Ly...

A Tát Lôi vỗ đầu nói: "Được rồi! Mặc Liên không phải hợp tác cùng chúng ta sao? tiểu tử kia tới hẳn có thể ngăn Quân Ly một chút! Làm vương phong ấn Yểm!"

"Đúng, ta đi tìm Mặc Liên đi!" Tiểu Hồ xung phong nhận việc, mặc dù không quá yêu mến tiểu tử kia, nhưng thực lực hẳn quả thật không thể không bội phục.

"A Tát Lôi đại ca, đó là Huyền Linh Thú sao?" Một người trẻ tuổi đột nhiên chỉ vào bầu trời hưng phấn hô to.

A Tát Lôì ngắng đầu nhìn, quả nhiên cặp cánh che không trung thật lớn kia không phải Huyền Linh Thú thì là ai?

"Hắc! Không cần chúng ta đi tìm!" A Tát Lôì mừng rỡ, nhìn Huyền Linh Thú ở giữa không trung xoay một vòng, đột nhiên vọt mạnh xuống, ánh chớp màu đen bùng lên, áp chế Lửa Địa ngục.

Trong nháy mắt, Ánh sáng Thiên Phật bùng lên, chớp vàng từ trên trời giáng xuống, tràn ngập trong không khí, mỗi một tắc không khí cũng vì năng lượng kim lôi đánh mà nổ vang.

Không khí bị kịch liệt áp sát, bốn phương tám hướng đều là tiếng chớp vàng nổ mạnh.

Một luồng chớp vàng đột nhiên nổ tung trên đỉnh đầu Yểm, hấn nhúc nhích một chút, biến mất tại chỗ, tốc độ Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương không sánh được với hấn? Hơi chậm một bước, bị sấm sét nổ mạnh xuyên qua vảy cứng của nó.

Trong nháy mắt máu thịt bay ngang, vảy cứng trong nháy mắt bị bay vài mảnh, máy thịt văng ra có thể nhìn thấy đầu khớp xương.

Thần thú kêu thảm thiết vang vọng trong thiên la địa võng của Thiên Phật, một giây sau, từ trên trời giáng xuống móng vuốt thật lớn bắt được thân thể xà vương, quãng thân thể nó lên cao

Grao....

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương rống giận, ngắng đầu nhìn thấy cánh chim màu đen bạc như cánh ve, nhất thời giật mình một cái, tiện đà kinh hãi: "Thánh, thánh linh?"

Huyền Linh Thú chẳng thềm liếc hấn một cái, như hùng ưng bắt

được con rắn nhỏ trên mặt đất, cao ngạo quăng lên không trung, sau đó bay ra khỏi chiến cuộc, hạ móng vuốt xuống đất.

Mặc Liên đứng lên từ trên lưng Huyền Linh Thú, trên cao nhìn bao quát Yểm, khóe mắt hoa Kết Ngạnh suýt trong thảng thái toàn bộ nở rộ.

Ít nhất còn một cây vô cực thiên khóa áp chế hẳn.

Tên du côn các kè kia...

Yểm nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Mặc Liên, hết người này đến người khác xuất hiện hỗ trợ hoàn toàn làm hẳn tức giận!

Hắn đứng ở trung tâm Lửa Địa ngục, lửa cháy thiêu đốt giống như hoa hồng nở rộ vây quanh hẳn, dưới nhiệt độ khủng bố, mặt nạ tinh xảo trên mặt dần dần bị hòa tan.

Trên mặt nạ hoàn mỹ xuất hiện dấu vết dữ tợn, xấu xí như ma quỷ, không thể dễ dàng tha thứ bất cứ thứ gì không đẹp, Yểm tức giận kéo mặt nạ xuống.

Một vết sẹo dữ tợn từ cái trán kéo dài tới mắt, vắt ngang nửa khuôn mặt, hoàn toàn phá hủy khuôn mặt yêu nghiệt xinh đẹp.

Nhìn thấy mặt hẳn trong nháy mắt, trái tim Hoàng Bắc Nguyệt đập mạnh một chút.

Yểm tự mãn như vậy, trên mặt có thêm một vết sẹo xấu xí, tựa như từng giây từng phút nhắc nhở chính hẳn: Phạm qua một lần sai lầm, tuyệt đối sẽ không tái phạm lần thứ hai!

Điều này cũng đồng dạng nhắc nhở nàng: Áy náy cũng không giúp

được bất cứ người nào! Nàng không đủ máu lạnh thì chỉ có thể nhìn hấn tiếp tục tàn sát nhân gian.

Yểm vừa ra khỏi Hắc thủy Cấm lao đúng là khinh thường giết người, khi đó lòng hấn có thiện đợc, hiện tại nàng vẫn tin tưởng đó mới là chân chính bản tính của Yểm.

Mặc dù cách nhau bởi vô số ánh chớp vàng cùng lửa cháy, nhưng ánh mắt vẫn không có khoảng cách đối diện.

Trong mắt của hấn có tà nịnh dần dần bị lửa cháy ánh lên, làm lòng người kinh hãi.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi dời tầm mắt, ngẩng đầu nhìn hướng Mặc Liên, mỉm cười nói: "Cám ơn người chạy tới."

Mặc Liên nhìn nàng, không có vô cực thiên khóa áp chế, hấn nói chuyện lưu loát hơn trước nhiều "Giao hấn cho ta, người lui ra phía sau."

Sống ở trên đời mà có một tri kỷ thiết tình đối đãi với nhau, đó là lúc ở nguy hiểm, từ trên người hấn truyền đến cảm giác tín nhiệm, hoàn toàn cảm nhận được hấn bảo vệ.

Tuy nhiên, nàng không cần được người bảo vệ, bọn họ có thể kề vai chiến đấu.

"Người đến vừa kịp lúc, Quân Ly chắc cũng sắp đi ra, người giúp ta coi chừng bên ngoài, ta đến phong ấn Yểm!"

Nàng vung tay lên, nguyên khí màu đen của Vạn Thú Vô Cương làm vạt áo bay múa tán loạn, chung quanh thân thể hình thành một bích chướng, khí thế kia cường đại gấp mấy lần lúc trước.

Tóc đen như bị ma pháp nhuộm dần, từ từ biến thành màu đỏ chói mắt hơn cả lửa cháy.

Phía sau nàng tản mát ra lửa màu đen của kiểu mở trận pháp Hắc thủy Cấm lao, mơ hồ có thể nhìn thấy trong trận nổi lên nước đen như sóng lớn, tựa hồ có thể nghe được tiếng nước chảy.

Nhìn thấy kiểu mở trận pháp, Mặc Liên cũng hiểu Hoàng Bắc Nguyệt dự định phong ấn Yểm, quả thật, ma thú không có cách nào giết chết, trừ phi chính bọn chúng đốt cháy chính mình.

Nhưng hiển nhiên, Yểm không thể làm như vậy.

Biết dụng ý Hoàng Bắc Nguyệt, hắn cũng không nói thêm, chậm rãi thối lui đến một khoảng cách có thể bảo vệ an toàn nàng, mắt lạnh nhìn Yểm.

Phía sau có người cường đại làm hậu thuẫn, Hoàng Bắc Nguyệt đúng là không còn nỗi lo sau lưng.

Hôm nay phong ấn Yểm là việc phải làm!

Chúng kiến trận thế bọn họ bên này, Yểm không cam lòng yếu thế, hắn liếc mắt một cái, nguyên khí màu đỏ diêm dúa lẳng lơ từ người hắn thẩm thấu ra, nóng cháy khiến chung quanh không gian cũng cháy vụn vụn.

So với Lửa Địa ngục càng khủng bố hơn!

Hắn cũng chiến đấu nghiêm túc, thần sắc trên mặt có vài phần ngưng trọng, hai tay ở trước người kết một cái ấn kỳ dị.

Thoáng chốc trong lúc đó, nguyên khí yêu hồng tựa như nước lũ đột phá đập lớn trời buộc. Ầm ầm đổ xuống, phun mạnh như nghiêng trời lở đất!

Nguyên khí màu đỏ bá đạo quét ngang không gian chung quanh, đụng với ánh chớp Thiên Phạt rơi cũng ngang nhiên nghênh đón, hai bên chạm vào nhau, lập tức cả thiên địa chấn động!

Sóng triều nóng rực mãnh liệt cuốn qua, Hoàng Bắc Nguyệt tiềm thức giơ tay che mắt, từ khe hở nhìn Yểm biến hóa, sắc mặt của nàng cũng tái nhợt.

"Đây mới là sức mạnh thực sự của ma thú sao?"

Trong lòng vừa mới hiện lên ý niệm như vậy trong đầu, dưới chân không gian đột nhiên sụp đổ một nửa, một tiếng nổ nhỏ như tạc đạn vang lên suýt xuyên phá màng tai của nàng, ngay sau đó, trong ánh chớp chung quanh thân thể liền xuất hiện một thân ảnh yêu hồng!

Làm sao có thể?

Khoảng cách vài trăm thước vậy mà thoáng cái đã tới ngay gần, lại phá mở ánh chớp vàng của nàng.

Nàng cắn răng quát lạnh một tiếng, nhanh chóng ra tay, bảo kiếm màu xanh dẫn theo vài luồng ánh chớp phóng xuống, liên tiếp nổ tung ở trên đầu Yểm, hấn tránh thoát, sau đó lưỡi hái xoay xoay nhìn bích chương màu đen ở trước người nàng.

"Xú nha đầu! Che giấu tính bản lĩnh gì? Đi ra đánh với Bản đại nhân một hồi đi!" Trong vô số tiếng sấm sét nổ vang truyền đến tiếng cười điên cuồng của Yểm.

Hoàng Bắc Nguyệt xuyên thấu qua bích chướng lạnh lùng nhìn hấn, thanh kiếm lần nữa vung lên, đợt Thiên Phạt thứ hai, hình thành lưới ánh chớp màu vàng kín không kẽ hở ở phía sau Yểm.

Cười lạnh một tiếng: "Chờ người lãnh giáo Thiên Phạt của ta thì trở lại đánh với ta đi!"

Dứt lời, vô số ánh chớp từ bốn phương tám hướng vây quanh lại.

Yểm cắn răng, nguyên khí màu đỏ yêu dị bắt đầu cấp tốc chạy chồm, từng đóa hoa màu đỏ nở rộ trong nguyên khí, hoa hồng mở cánh cắn nuốt ánh chớp.

Hoàng Bắc Nguyệt nhú mắt lại, bông bảo kiếm màu xanh ra, hai tay nhanh chóng kết ấn ở trước ngực.

Mà Yểm cũng bông Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm, tốc độ giống nàng bắt đầu kết ấn!

Hai người cùng lúc kết ấn, xem ra không muốn kéo dài thời gian cho trận chiến đấu này.

Cao thủ đối chiến, có đôi khi một chiêu là phân định thắng bại, nhưng lúc này hai người lực lượng ngang nhau, tựa hồ không dễ dàng quyết định thắng bại được?

Ở xa xa, đám người A Tát Lô đang xem cuộc chiến, tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai mắt cũng không dám chớp một cái, gắt gao nhìn chăm chăm phía trước.

"Nếu không nhằm thì một chiêu này hấn có thể quyết định thắng bại." A Tát Lô thì thào nói.

Tiểu Hồ cũng nói: "Chủ nhân sẽ dùng "Thiên Phạt", Yểm thì sao?"

"Hí..." Không ít người xuýt xoa, dường như chưa từng thấy Yểm tung tuyệt chiêu.

Không biết mình tri bì chiến đấu, luôn luôn đều có chút nguy hiểm a!

Tuy nhiên, bất an đoán, giằng co không tới ba mươi giây đã bị tiếng động kinh thiên động địa từ chiến trường làm gián đoạn!

"Thiên Phạt!"

"Bát hoang lôi hỏa kiếp!"

Hai người đồng thời hoàn thành kết ấn, hai nguồn năng lượng một đen một đỏ vô cùng hung hãn đan xen, trong nháy mắt từ bên người đối phương nổ bắn ra ngoài!

Năng lượng đi qua chỗ nào, trong không gian vụn vụn phát ra ánh sáng chói mắt, cản trở tầm mắt mọi người!

Không ai thấy rõ đến tột cùng xảy ra chuyện gì, hết thảy chỉ phát sinh trong nháy mắt, hai nguồn năng lượng ầm ầm va chạm, trong khoảnh khắc, cả không gian cũng yên lặng!

Âm thanh lớn mất đi, giống vô hình!

Trời đất bừng tỉnh như một khắc ban đầu hình thành, hết thảy yên tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Trong ánh mắt Mặc Liên bị hào quang màu trắng phản xạ ra thành tia sắc bén, tầng tầng lớp lớp năng lượng cuộn sóng cuộn trở lại, đỉnh núi gần đó trực tiếp bị hủy một nửa!

Mà hắn cùng Huyền Linh Thú lại dừng ở giữa không trung, lù lù bất động!

"Đi xuống!" Mặc Liên trầm giọng nói, Huyền Linh Thú đập cánh đón nguyên khí hung hãn chảy ngược, lao xuống xuống phía dưới!

Sau khi bọn họ hành động, trong trời đất mới có tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc ầm ầm vang lên!

Trong không gian bị cắn nuốt lóe ra ánh sáng trắng khiến Mặc Liên không nhìn thấy hai người trong chiến đấu đến tột cùng thế nào?

Khắp nơi đều là nguyên khí cùng mùi máu tươi nồng đậm hỗn loạn tứ tán, cho dù năng lực cảm giác nhạy cảm cũng không có cách nào cảm nhận được năng lượng trong tâm vụ nổ dao động đến nhường nào.

"Nguyệt?" Mặc Liên buồn bã lo lắng, không để ý phóng vào ánh sáng trắng.

"Thiên Phật..."

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vô tình vang lên sau hắn. Lúc hỗn loạn dao động này mà đánh lén là thời cơ tốt nhất!

Mặc Liên nghe được giọng nói kia liền giật mình một cái, ngay sau đó, bốn phương tám hướng vô số ánh chớp hội tụ, ánh sáng màu vàng chiếu sáng khuôn mặt tái nhợt của hắn.

Chung quanh thân thể tuôn ra vô số ánh chớp màu đen, song tốc độ ánh chớp màu vàng lại nhanh ngoài sức tưởng tượng, khi hắn kịp phản ứng thì bị ầm ầm đánh hạ!

Mặc Liên ở giữa không trung cùng cả Huyền Linh Thú bị đánh rơi xuống phía dưới!

Một tia máu chậm rãi xuất hiện tại khóe miệng, hắt lạnh lòng gơ tay lau đi, đột nhiên trở tay ra ngoài, ánh chớp màu đen hình thành một bàn tay khổng bố hung hăng cào vào ánh sáng trắng ở giữa không trung.

Một tiếng kêu rên vang lên đến, người rớt đánh lén rớt cuộc xuất hiện.

Chương 1147: Tái lập Hắc thủy Cẩm lao 3

"Hừ! Không hổ là thần chết của Điện Quang Diệu!" Quân Ly bay nhanh, bị móng vuốt trên bàn tay khủng bố cào mất một mảng da thịt sau lưng, máu tươi giàn giụa, mà hắn lại cười lạnh lùng cùng tà nịnh.

Huyền Linh Thú xoay người hướng về phía trước, nghênh đón từng ánh chớp màu vàng, hành động mạnh mẽ cùng sức mạnh quả thật khiến người ta trở mắt đứng nhìn.

Quân Ly đứt mất một cánh tay, tay áo trống rỗng bay tới thổi đi, sắc mặt hơi tái nhợt, cũng không giảm vẻ hung tàn của ma thú.

Nhưng nếu nói hung tàn thì diệt trừ bốn cây vô cực thiên khóa, Mặc Liên lộ ra bản tính mới thực sự là hung tàn nhất!

Tống Mịch bồi dưỡng ra mãnh thú, cũng không chỉ để khoe khoang.

Có điều hắn sẽ không lựa chọn diệt trừ bốn thanh vô cực thiên khóa, muốn đối phó Quân Ly bị Lục Hồn Phong Ấn giam cầm thì hiện tại cũng đủ rồi!

Bên trái khóe mắt Hoa Kết Ngạnh màu đen nở rộ ra ánh lên vẻ quý dị, một đôi con ngươi đen nhánh âm trầm khủng bố.

Quân Ly nao nao, thực lực Mặc Liên hắn tận mắt thấy, lúc đầu giết Hoàng Bắc Nguyệt, thủ đoạn không hề hàm hồ!

Tuy nói bây giờ còn có một cây vô cực thiên khóa giam cầm, nhưng

chính hắn cũng phong tỏa một nửa hồn phách, cho nên ngay tại lúc này chống lại Mặc Liên tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Nghĩ vậy, Quân Ly chậm rãi lui về phía sau, ẩn vào ánh sáng trắng chói mắt phía sau, trong mắt Mặc Liên chợt lóe sắc lạnh, lập tức đuổi theo.

Leng keng leng keng...

Vài tiếng binh khí va chạm vào nhau vang lên ở gần, sau một lát, thân ảnh Hoàng Bắc Nguyệt liền từ trong ánh sáng trắng hiện ra, bước chân lảo đảo một chút, Mặc Liên vội vàng tiến lên đỡ nàng.

Trên người không ít vết thương, nhưng nàng vẫn cười ra tiếng, đưa tay xoa vết máu ở khóe miệng.

Ánh sáng trắng dần dần tiêu tán, thân ảnh Yểm cùng Quân Ly cũng cùng xuất hiện.

Yểm không khá hơn nàng chút nào, hai người cùng xuất chiêu, trên người hắn quần áo màu đỏ hoa lệ, vạt áo dài bị lửa thiêu hủy, ngoại bào rộng thùng thình đã bị hắn cởi bỏ, chỉ còn lại trường bào làm nổi bật vóc người cao to của hắn.

"Xú nha đầu!" Yểm hừ lạnh một tiếng, lưỡi hái thật lớn chạm trên mặt đất, chống đỡ sức nặng thân thể, mà vẻ hung ác trong mắt hắn không hề yếu bớt!

Vừa mở miệng, trong miệng mùi máu tanh dưng mãnh tiến ra, mùi máu tươi làm lệ khí của hắn càng tăng lên.

Lửa Địa ngục lại bốc lên ở dưới chân hắn.

Mặc Liên đẩy Hoàng Bắc Nguyệt ra một bên, nói: "Người nghỉ ngơi một chút đi."

Nói xong liền không thèm nói đạo lý nghênh chiến Yểm, chỉ thấy ánh chớp màu đen lượn lờ, cảm giác trời đất đều biến sắc.

Hoàng Bắc Nguyệt nhìn thoáng qua, sau đó chậm rãi chuyển mắt hướng Quân Ly.

Như vậy cũng tốt, trước hết để Mặc Liên tiêu hao Yểm, nàng đối phó Quân Ly trước.

Cổ tay vừa lộn, một mảnh ngọc phiến màu đen xuất hiện trong tay, khí tức linh hồn mơ hồ lưu động, hai mắt Quân Ly lập tức sáng lên!

Nguyên khí Vạn Thú Vô Cương dũng mãnh tiến vào Lục Hồn Phong Ẩn, sức mạnh linh hồn cường đại lập tức di chuyển theo nguyên khí, sau đó tăng vọt ra, dựng lên 6 cột vuông màu đen thật lớn ở xung quanh Quân Ly.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng phía trên một cây cột vuông, sắc mặt cùng môi càng tái nhợt hơn vài phần, song tóc đỏ bay múa vẫn giữ nguyên khí thể sắc bén của nàng.

Trong 6 cây cột vuông, có 3 cây phía trên tản mát ra ánh sáng đỏ mờ mờ, 3 cây còn lại thì lờ mờ không có.

Trong miệng đọc chú ngữ, sau một lát, toàn bộ 6 cây cột vuông dán sát liên tục không một kẽ hở, đừng ai nghĩ chạy được!

Hoàng Bắc Nguyệt cúi đầu, Quân Ly đã hóa thành hình thái Hắc Long, thân thể cao lớn hung hăng đánh vào 3 cây cột không có hào quang.

Hắn đưng một cái, cột vuông liền lung lay sắp đổ, song hắn không đưng tiếp, ngẩng đầu lên, ánh mắt hung tàn nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, mở miệng ra, một quả cầu lửa cuộn cuộn thiêu đốt phun ra khỏi cổ họng!

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy lên phía trước, Tuyết Ảnh Chiến Đao quét ngang giữa không trung, đao băng thật lớn bổ về phía Quân Ly, cầu lửa phân thành hai, một nửa đánh vào một cây cột, hừng hực bốc cháy, một nửa khác bị đao băng đè xuống mặt đất dập tắt.

Quân Ly điên cuồng hét lên một tiếng, vượt rông cào về phía trước, cứng rắn sắc bén, bắt được Tuyết Ảnh Chiến Đao, kéo Hoàng Bắc Nguyệt hạ xuống!

"Quân Ly, ngươi còn không hiểu? Một nửa hồn phách của ngươi đều ở trong Lục Hồn Phong Ấn, căn bản không phải là đối thủ của ta!" Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói, sắp chết giãy dựa chỉ khiến thương vong vô tích mà thôi!

Linh Tôn nhọc lòng muốn diệt trừ Quân Ly nhập ma, người này không trốn thoát!

Không biết lúc đầu Linh Tôn gian nan giãy dựa thế nào mới phá vỡ được ma tính, phong ấn hồn phách bình thường của chính mình, cao ngạo như Linh Tôn, tại sao có thể cho phép chính mình rơi xuống thành ma thú hung tàn như vậy!

Một cỗ tức giận kích động ở trong lồng ngực, Hoàng Bắc Nguyệt không nương tay, nhìn Quân Ly giãy dựa không chịu bỏ qua ở Lục Hồn Phong Ấn, ánh mắt phát lạnh, hai tay kết ấn!

"Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên!"

Trong tay ngôi sao sáu cánh bùng sáng, từ phía sau bao phủ thân thể Quân Ly, động tác của hắn đột nhiên dừng lại, bùa chú màu đen trong nháy mắt bò đầy thân thể hắn.

Grao...

Quân Ly thống khổ hét lớn một tiếng, quay đầu, trong hai mắt màu đỏ cũng hiện đầy bùa chú màu đen!

Hắn không cam lòng, phẫn nộ, oán khí tận trời, ma thú đúng là chí tà chí ác tồn tại trong trời đất, nguyên khí bọn họ có thể đưa tới vô số ác linh cùng linh thú tính tình hung tàn.

Trên bầu trời chợt biến sắc, vô số mây đen hội tụ quanh con rồng đen, ngưng tụ trên không trung của Lục Hồn Phong Ấn.

Hoàng Bắc Nguyệt cả kinh, chẳng lẽ Quân Ly muốn giống Thiên Quỷ, tình nguyện đốt hủy bản thân cũng không nguyện ý bị nàng phong ấn sao?

Nghĩ đến chướng khí ác độc, Thiên Quỷ còn như thế, Quân Ly hình thành chướng khí sẽ càng đáng sợ!

Đọc điều này, Hoàng Bắc Nguyệt liền hít sâu một hơi, thu hồi Tuyệt Ảnh Chiến Dao, tay trái nhón lấy một luồng nguyên khí màu đen, nguyên khí chậm rãi hình thành một thanh kiếm màu đen.

Nàng hung hăng bỏ thanh kiếm kia xuống, dính ở gáy cựa long!

Một tiếng kêu rống thảm thiết đến cực điểm vang lên, kinh sợ nội tâm, nàng giật mình một cái, chớp mũi có chút chua xót, nhưng trong tay vẫn không do dự đem thanh kiếm thứ hai dính xuống...

Liên tiếp, sáu chuỗi kiếm đen cũng ghim vào thân thể Quân Ly, thân thể của hắn ầm ầm ngã xuống, hấp hối nằm ở trung tâm phong ấn.

Trong mũi phát ra tiếng bi ai, hắn sao có thể nghĩ đến, chính mình một đời cường giả, tự cho là có thể nghịch thiên mà đi, cũng không muốn rơi vào kết quả như vậy.

"Sur phụ, gặp lại sau..." Hoàng Bắc Nguyệt đứng phía trên một cây cột vuông, nhìn 3 cây cột vuông còn lại phía trên đã xuất hiện ánh sáng màu đỏ.

Mỗi luồng hào quang cũng từ thân thể Quân lộ ra.

Ánh sáng dâng lên, toàn bộ hội tụ trong bàn tay nàng, tay nàng nắm chặt, đang muốn kết ấn phong bế Lục Hồn Phong Ấn như vậy, Quân Ly sẽ không có cách nào chạy thoát.

Nhưng một lúc sau, một luồng sáng màu vàng đột nhiên chợt lóe trước mắt, nàng chỉ cảm thấy trên cổ tay đau đớn, nguyên khí màu đen quanh người theo bản năng phản kích!

Nhưng ngay cả như vậy, ánh sáng màu đỏ nằm ở trong tay nàng vẫn bị mạnh mẽ cướp đi!

Nàng cực kỳ hoảng sợ, ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy Tống Mịch vẻ mặt tươi cười đứng ở đối diện nàng, trong tay quyền trượng màu vàng mơ hồ toát ra khí tức xơ xác tiêu điều!

Hắn nắm ánh sáng đỏ máu chốt, y bào màu vàng trên người đón gió bay múa.

"Đa tạ."

"Người muốn làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt hét lớn, vừa rời vệt vàng phong ấn, vậy mà sơ sót người từ bên ngoài đến đánh lén!

Tống Mịch lại muốn làm trò gì nữa?

Lục Hồn Phong Ấn, đó là tâm huyết của Linh Tôn, hấn nhọc lòng như vậy, nếu bị Tống Mịch hủy diệt thì nàng thề trời cao xuống đất cũng tuyệt đối không bỏ qua hấn!

"Nguyệt nhi, người luôn đa nghi, ta cảm tạ người phong ấn ma thú, làm cho thiên hạ thái bình a." Tống Mịch khẽ mỉm cười nói, vẻ mặt tươi cười ấm áp giống như gió xuân, hiện tại chỉ khiến người ta cảm giác khủng bố!

"Chỉ sợ người cảm tạ ta diệt trừ chướng ngại vật cho người đi?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, hai mắt như mèo nheo lại "cửa ải quan trọng nhất của Lục Hồn Phong Ấn cũng chỉ có Linh Tôn có thể phong ấn, nếu người phá hủy, Quân Ly đi ra, tương lai người hối hận không kịp!"

"Đương nhiên, sao ta thả hấn ra chứ?" ánh mắt Tống Mịch vừa chuyển, trong mắt màu vàng thản nhiên hết sức chói mắt "Ta chỉ mượn hấn dùng một lát mà thôi."

"Người mơ tưởng!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói, cả người nguyên khí màu đen tăng vọt, mũi chân tì vào cột vuông, thân thể như tên rời cung bắn ra ngoài.

Tống Mịch mắt lạnh nhìn động tác của nàng, giơ lên quyền trượng màu vàng, vô số tinh sa màu vàng bay múa ra, bay lả tả rơi vào Lục Hồn Phong Ấn.

Trong nháy mắt, cả người Tống Mịch cùng Lục Hồn Phong Ấn biến mất ở trước mặt nàng!

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, kết giới thật cường đại!

Tống Mịch đúng là đại kết giới sư, đối với hắn mà nói, tất cả không gian hắn dường như có thể đi lại tự nhiên.

Hơn nữa, cũng có thể tùy tâm sở dục mang đi bất cứ gì trong không gian đó!

Nhìn Lục Hồn Phong Ấn biến mất tại chỗ, Hoàng Bắc Nguyệt giận dữ, nửa giây cũng không trì hoãn, nhanh kết ấn, hai tay nặng nề vỗ vào mặt đất.

"Phong ấn Không gian!"

Nguyên khí hung mãnh long trời lở đất tuôn ra, không khí cũng bùng nổ hình thành cuộn sóng kịch liệt, phập phồng dao động.

Không thể để hắn mang theo tâm huyết của Linh Tôn rời đi!

Phong ấn Không gian của nàng rất cường đại, chỉ cần tạm phong ấn không gian chung quanh, cản đường Tống Mịch đi, nàng tìm được hắn thì hắn tuyệt đối đừng nghĩ đào tẩu!

Nhưng ngay lúc phong ấn muốn khuếch trương ra bên ngoài, cuộc chiến của Mặc Liên cùng Yểm cũng tiến vào gay cấn.

Ánh chớp màu đen bộc lửa Địa ngục nóng cháy bùng nổ, tạo thành phức xạ chấn động bốn phương tám hướng, giống như núi lửa phun ra, trong nháy mắt bộc phát uy lực, mạnh mẽ đụng vào kết ấn của Hoàng Bắc Nguyệt!

Ầm ầm một tiếng, trận pháp Phong ấn Không gian biến mất, nguyên khí cuộn sóng cũng bình tĩnh lại.

Nàng ngẩng đầu như không thể nhìn thấy số mệnh phía trước, mang theo vài phần mờ mịt, trống rỗng nhìn giữa không trung.

Tống Mịch chạy thoát...

Gần như chỉ trong chớp mắt, khí tức của Tống Mịch cùng Lục Hồn Phong Ấn đã biến mất không thấy tăm hơi.

Mà trong nháy mắt này, Vạn Thú Vô Cương đột nhiên từ nấp giới hiện ra, hắc khí nhẹ nhàng thuần thắm thấu, cảm giác được kiểu cách mở trận pháp Hắc thủy Cấm lao cách đó không xa.

Hoàng Bắc Nguyệt dời mắt đi chỗ khác, chỉ thấy kiểu cách mở trận pháp giữa không trung, giờ phút này đã hình thành một tòa lầu các kiểu dáng màu đen xa xưa, trước lầu các, cao cao đứng vững bốn mươi chín cột trụ màu đen, khí thế to lớn.

Hắc thủy Cấm lao!

Trên trán từng giọt mồ hôi lăn xuống, Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên lần nữa, Nến Đỏ xoay quanh kiểu cách mở trận pháp phía sau, va chạm ánh mắt với nàng liền rít gào một tiếng, mấy con rồng băng từ bốn phía đánh về Yểm.

Chương 1148: Tái lập Hắc thủy Cấm lao 4

Mặc Liên đánh mặc dù cố hết sức, nhưng dù sao vẫn còn một cây vô cực thiên khóa áp chế, còn Yểm là trạng thái toàn thịnh.

Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm hút một nửa nguyên khí trên người Mặc Liên, đánh cho hắn liên tiếp bại lui, suýt phân thắng bại.

Nhưng Nến Đỏ đột nhiên tham gia khiến Yểm nổi giận dùng dùng lui về phía sau, cho Mặc Liên cơ hội thở dốc.

Bốn con rồng băng chạm vào nhau trước mặt hắn, vụn băng sắc bén vấy ra, Hoàng Bắc Nguyệt phát mở băng vụn, xuất hiện tại bên cạnh Yểm.

Yểm nhìn bốn phía một chút, hơn nữa còn cả Huyền Linh Thú, bây giờ là bốn chọi một đây!

"Xú nha đầu, nhiều người hù dọa ít người, bốn đại nhân mà sợ sao?" Yểm liếc Hoàng Bắc Nguyệt, tự phụ nói.

Quả thật, chính theo lời hắn, nhiều người bắt nạt ít người thì hắn cũng không nhất định sẽ thua chật vật. Hắn cường đại, trải qua một lần phong tỏa trong Hắc thủy Cấm lao, sau đó lại nhập ma, lại tiến hóa, tuyệt đối còn hơn Quân Ly.

Hắn mới là ma thú thực sự.

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt tái nhợt, chậm rãi nói: "Không phải hù

dọa người, mà là phong ấn người."

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ nhưng lại kiên quyết của nàng, làn da tái nhợt dính máu lộ ra vẻ kiên định đến mức có chết cũng không dao động! trong lòng Yểm đột nhiên có tiếng nước chảy nhẹ nhàng trôi qua.

Lúc yên tĩnh, trong lòng như một sơn cốc khô kiệt, tiếng nước chảy như là khát vọng khô cạn muốn dễ chịu, từ chính sâu trong linh hồn phát ra thống khổ triệu hồi.

Tiếng nước chảy càng ngày càng rõ, loại cảm giác này rất quen thuộc, dường như là... chính mình làm bạn mười bảy năm a...

Được rồi, âm thanh này từng rất quen thuộc, ngày nào cũng có thể nghe thấy, từ sáng tới tối, trời lặn trăng lên, bốn mùa luân phiên...

Mỗi một lần nghe được tiếng nước chảy, hấn ở trong hắc ám nặng nề ngược mắt ngẩng đầu lên, xuyên thấu qua một đôi mắt sáng nhìn thế giới nhàm chán, tới tới đi đi, không ngừng lặp lại.

Có đôi khi, trong tiếng nước chảy hỗn loạn từng đợt tiếng khóc, nhu nhược, bất lực, bàng hoàng.

Hấn quả thực không thể tin được, một khối thân thể nhu nhược như vậy mà là phong ấn hấn sao?

Khóc cái gì? Sợ cái gì?

Thân là người yếu nên bị bắt nạt thôi. Nhưng chỉ cần dũng cảm đứng lên, hung ác hơn, người khác sẽ sợ hãi, bởi vì người bình thường chỉ sợ hãi kẻ mạnh mà thôi.

Hắn bao nhiêu lần khinh thường, bao nhiêu lần cười lạnh, sau đó âm thầm cố gắng, thân thể này không vây hắn được lâu, bởi vì quá yếu, thực lực yếu đến mức ngay cả ý niệm cũng bạc nhược kém như thế, có đôi khi ngủ say, ý chí cũng bị hắn cướp đoạt.

Có một ngày, hắn nhận thấy thân thể nhu nhược này rất cuộc ngã xuống, tia hơi thở cuối cùng của linh hồn hấp hối rơi xuống và bị thiêu cháy. Trong bóng tối vĩnh viễn, một ngọn đèn dầu phát sáng duy nhất cũng chậm rãi yếu bớt...

Hắn tới gần bốn mươi chín cột đồng, chuẩn bị tiêu trừ phong ấn đi ra, mà một lúc sau, một cỗ sức mạnh cường đại mà hắn chưa bao giờ cảm nhận được xông vào thân thể yếu ớt hấp hối này!

Linh hồn cường thế ép hắn rơi xuống đến chỗ sâu trong hắc thủy, hôn mê vài ngày.

Lúc tỉnh lại, hắn bị một đôi mắt ánh sáng ngọc cao ngạo dọa sợ thật lâu không nói gì.

Trước đây, ánh mắt này nhìn người đứng là lạng lẽ ngược lên, khiếp sợ liếc mắt một cái, mà hiện tại là từ cao nhìn xuống, lãnh ngạo sơ cuồng quan sát!

Nha đầu kia là dực hỏa trùng sinh hay sao? Nhìn nàng làm mọi chuyện khiến cuộc sống trong Hắc thủy Cấm lao của hắn không còn nhàm chán như vậy nữa.

A, Hắc thủy Cấm lao.....

Đúng, không sai, tiếng nước này là trong Hắc thủy Cấm lao, nước đen cả ngày lẫn đêm không ngừng chảy tới.

Tựa hồ giờ khắc này trở lại hiện thực, Yểm thông thả ngẩng đầu lên, nhìn thấy quái vật màu đen thật lớn chiếm cứ trên bầu trời!

Nước đen giống như thác nước đổ xuống, 49 cột đồng như đỉnh Thái Sơn vẫn khiến hắn cảm giác nặng nề không thôi.

Yểm quay đầu, bình thản nhìn Hắc thủy Cấm lao, bừa bãi nói: "Muốn bắt ta vào đây, mấy người các ngươi thử liên thủ xem đi."

Nến Đỏ hừ lạnh: "Yểm, đừng quá đắc ý, lát nữa cho ngươi nếm thống khổ"

Không cần nói nhảm, Mặc Liên đúng là người trầm mặc, không cần nhiều lời đã bắt đầu động tác, từ ánh chớp đen trên người hắn hình thành lửa cháy, lần đầu tiên nhìn thấy hắn sử dụng nguyên khí hỏa.

Tính chất, có chút kinh người!

Trên thực tế, nguyên khí hỏa của Mặc Liên cũng không kém bất kỳ kẻ nào, chẳng qua hắn ưa thích tốc độ nhanh, hơn nữa nguyên khí lôi có lực sát thương cường đại, bởi vậy nguyên khí khác bị hắn ẩn giấu.

Trên đại lục Tạp Nhĩ Tháp rất hiếm khi xuất hiện người có đồng thời hai loại nguyên khí, hơn nữa lại là thiên tài có hai loại nguyên khí hết sức cường đại, ngoại trừ ma thú.

Mặc Liên là một trong số đó.

Nguyên khí hỏa của hắn bình tĩnh hơn những người khác, lặng yên không một tiếng động xuất hiện cùng thẩm thấu, trình độ khủng bố cũng không thua kém bất luận kẻ nào.

Đánh về phía Lửa Địa ngục, cùng nguyên khí băng của Nến Đỏ chạm vào nhau, băng hỏa ngập trời.

Yểm nhíu mi một chút, nhắc lưỡi hái, đang định có động tác, đột nhiên một bóng dáng xuất hiện trước mắt, cũng dám tới gần hắn như vậy, hơn nữa một tay còn hung hăng nắm một phần lưỡi đao màu đỏ!

Nắm tay màu đen nặng nề nện trên bụng hắn, Yểm kêu một tiếng đau đớn, lập tức đã muốn cuốn Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm lại, song hai tay kia lại mất lực ngoài ý muốn.

Trong cơn giận dữ, hắn buông Địa Hỏa Song Nguyệt Liêm ra, cùng nàng đánh đấm.

Dám xem thường hắn? Cho dù cận thân bác đấu, hắn cũng sẽ không kém nàng!

Trong nháy mắt, hai người lợi dụng tốc độ mà người bình thường không thể nhìn thấy độ qua trăm chiêu ở giữa không trung, lực đạo vừa độc vừa nhanh, rất nhanh khiến lẫn nhau cau mày khó chịu, nhưng người nào không chống đỡ được trước thì chết trước.

Mặc Liên cùng Nến Đỏ dùng công kích, hai người bọn họ gần nhau như vậy, không cẩn thận sẽ làm bị thương Hoàng Bắc Nguyệt...

"Yên tâm đi, chủ nhân tự có chừng mực" Nến Đỏ nói với Mặc Liên để hắn yên tâm.

Nghe được lời của nàng, nhưng Mặc Liên chưa hồi đáp, mắt nhìn không chớp hai người kia thảm thiết đả đấu.

Hai đấm ngưng tụ nguyên khí, mỗi một lần quyền cước đi kèm đều là

vật lộn! Nhìn không ra, Yểm xinh đẹp tuyệt sắc lại có đấu pháp tàn nhẫn như vậy, càng thêm nhìn không ra thân thể Hoàng Bắc Nguyệt nhỏ gầy mà lại có lực bộc phát mạnh như vậy.

Trái tim hồi hộp căng thẳng, rốt cuộc xem xét chuẩn một thời cơ, Hoàng Bắc Nguyệt hoàn toàn nghiêng người, cả thân thể linh hoạt chui vào trong lòng Yểm, khuỷu tay hung hăng va chạm, nắm tay nhân cơ hội nặng nề nện vào trên ngực hắn!

"Đời ta không có nhiều bản lĩnh có thể khoe khoang, không tính Vạn Thú Vô Cương, duy nhất để ta kiêu ngạo chính là thuật đả đấu mà chính sư phụ từ nhỏ huấn luyện!"

Giọng nói lạnh như băng ghé vào lỗ tai hắn, khóe miệng nàng tràn ra tơ máu, vẫn kiêu ngạo tự hào nói!

Hai người cũng không vận dụng nguyên khí chiến đấu, ngay tại lúc này, sức mạnh khủng bố cỡ nào cũng không nhất định bằng thực sự vật lộn đổ máu, càng thêm thoải mái cùng bừa bãi!

Cũng không có cái gì đau nhức thấu nội tâm hơn, càng thêm tiếc hận!

Dưới tay hắn cũng không lưu tình, nàng muốn tàn nhẫn có bao nhiêu tàn nhẫn!

Trên thân thể, trên mặt, khắp nơi đều chảy máu, Hoàng Bắc Nguyệt bị hắn đánh vỡ khóe mắt, hai mắt cũng sưng lên, tầm mắt có trở ngại rất nhỏ như vậy khiến hắn có cơ hội tận dụng!

"Quả thật rất lợi hại, cùng ngươi đánh một hồi cảm giác cuộc đời này không tiếc" Yểm cười lạnh nói, liên tiếp ra hai đòn nghiêm trọng, trực tiếp đánh cho nàng miệng phun máu tươi!

Trái tim đập mạnh một chút, Hoàng Bắc Nguyệt dứt khoát nhắm mắt lại, dựa vào năng lực cảm giác trong bóng đêm, liều chết vật lộn! hết lần này đến lần khác, đánh cho nắm tay cũng sưng lên!

Nha đầu kia điên rồi phải không?

Bị khí thế ngang nhiên không sợ chết này của nàng làm hấn cuống quít lui về phía sau, đấu pháp này quả thực là muốn cùng chết với hấn!

Hấn giật mình một cái, nàng vậy mà muốn chết sao?

Bởi vì khó tin nên hấn mới ngẩng đầu lên, lần đầu tiên nhìn thấy Xú nha đầu nhắm mắt lại cùng hấn vật lộn, vẻ mặt rơi lệ...

Nước mắt tuôn xuống, mắt nhắm lại, nhưng lại rơi càng nhiều, làm vết máu trên mặt cũng trôi đi.

Gầm nhẹ một tiếng, nặng nề một quyền đập tới, mang theo tiếng xé gió...

Yểm không trốn tránh, giật mình một cái đã bị nàng đánh trúng, tiện đà, nàng nhào tới, bởi vì hấn không né tránh, mà nàng nhắm mắt nên lao thẳng vào ngực của hấn.

Hấn giật mình, nàng cũng giật mình, lập tức hai tay nàng giao quấn, chế trụ thắt lưng hấn, trong tay chọt xuất hiện một thanh bảo kiếm màu xanh để ở lưng hấn.

Mũi kiếm nhanh chóng kéo dài, trong tích tắc xỏ xuyên qua thân thể của hấn.

Nàng ngửi thấy mùi hoa nồng nặc trên người hắn, nam nhân này lớn lên yêu nghiệt, trên người vẫn thơm như vậy, thật sự là...

Không trì hoãn chút nào, khi mũi kiếm xỏ xuyên qua bọn họ, nàng cũng bắt đầu niệm chú:

"Nước đen chảy ngược, theo ý chư thần, vạn vật thay đổi lúc đầu, lấy kiếm thần làm chỉ dẫn, ta lấy máu thịt hiến tế, dẫn hắc thủy đi ngang qua lục giới, đều quy về thân ta! Hoa rơi xuống, thần giam cầm, xin mời mở ra... Hắc thủy Cấm lao!"

Trong lòng yên lặng đọc vô số lần chú ngữ, sau khi rõ ràng lưu loát niệm xong, trước mắt nàng đột nhiên tối sầm, vô số hắc thủy lưu lại, Hắc thủy Cấm lao mở ra.

Vạn Thú Vô Cương thoát ly thân thể của nàng bay ra, từng lá bùa sắp thành trận!

Nàng bị lấy hết nguyên khí, thân thể cố gắng chống đỡ, một tay nắm chặt vạt áo Yểm nói:"Đừng sợ, chỉ tạm thời phong ấn, ta sẽ, ta nhất định sẽ cho ngươi lại thấy ánh mặt trời..."

Nghe tiếng nói nghẹn ngào của nàng, Yểm lại dương môi cười, trong lúc nhất thời yêu nghiệt mị hoặc, đẹp nhất thiên hạ.

Sợ? sao hắn sẽ sợ?

Người bị phong ấn là hắn, rơi vào bóng tối chính là hắn, nhưng người sợ hãi lại là nàng.

Nàng sợ một mình hành tẩu, bên người không có ai làm bạn.

Cô độc là vũ khí lớn nhất.

"Bắc Nguyệt, đi về phía trước, không phải sợ, ta..."

Yểm chưa nói xong, hắc thủy ào ào đổ xuống, trong nháy mắt bao phủ hai người bọn họ.

Mây gió bắt đầu khởi động, mây mở sương tan, trên bầu trời âm u lần đầu tiên xuất hiện sáng rõ chói mắt! hào quang vạn trượng, chói mắt người nhìn.

"Nguyệt." Mặc Liên lập tức đi tới, nhảy vào trong nước đen, lục lợi chung quanh, rốt cuộc vớt nàng bị ướn sưng lên, nhưng chỉ có một mình nàng.

Yểm đã không còn tung tích.

Nàng ngất xỉu đi, cả người chằng chịt vết thương tựa vào trong lòng hắn, thân thể cuộn lại như trẻ con.

Giữa không trung, lá bùa phong ấn chợt lóe tại bốn mươi chín cột đồng, nguyên khí màu đen đại thịnh. Sau khi cùng máu thịt thân thể Hoàng Bắc Nguyệt tương dung liền theo hắc thủy dừng mãnh tiến vào thân thể nàng!

Hắc thủy Cấm lao, phong ấn thành công!

Nhìn một màn này, Nến Đỏ thở dài nhẹ nhõm một hơi, khôi phục hình dáng cô gái, trên mặt mang ý cười nhợt nhạt.

Rốt cuộc, thành công a...

A Tát Lô cùng Tiểu Hồ đều chạy tới, vây quanh bên người Hoàng Bắc Nguyệt, nói: "Thật tốt quá, uy hiếp ma thú tạm thời có thể tránh

được".

Nến Đỏ gật đầu, nhưng bây giờ không thể cao hứng được, bởi vì còn có Tống Mịch... Hắn mang Quân Ly cùng Lục Hồn Phong Ấn đi, không biết muốn làm gì.

"Mặc Liên, chúng ta mang chủ nhân trở về trước đi." Nến Đỏ cúi người nói với Mặc Liên.

Mặc Liên gật đầu, gọi Huyền Linh Thú lại, đoàn người rất nhanh rời khỏi nơi này.

Sau cuộc chiến kịch liệt, đất đai hoang vu vỡ nát, núi nhỏ bị san bằng, chậm rãi xuất hiện mấy kỵ binh mặc khôi giáp, hộ vệ nữ tử tuyệt sắc ở giữa.

Bọn họ dừng lại trước trấn Sa Hà bị san thành bình địa, nhìn quanh một vòng.

Nữ tử tuyệt sắc kéo mũ choàng xuống, trời sinh vưu vật, dáng vẻ thướt tha cùng khuôn mặt đẹp đẽ khiến người ta xuýt xoa.

"Sao lại thế này?" Cảnh tượng trước mắt khiến ả biến sắc.

Chưa từng nghĩ sẽ chứng kiến một màn như vậy, đây rõ ràng không phải chiến đấu bình thường a!

Mấy người hộ vệ kia thấy ả tức giận, vội vàng nói: "không tìm được ai sống sót, kiểu này hẳn là bị Tiết Ngưng bán đứng!"

Ngụy Yên Nhiên nhìn quang cảnh tiêu điều sau chiến đấu, nhẹ giọng nói: "Không phải bị bán đứng, mà là xuất hiện đối thủ đáng sợ."

"Nếu như vậy, hoàng hậu thân mình tôn quý, mời nhanh chóng trở về Huy Kinh đi!" Hộ vệ kia vội vàng nói, nếu hoàng hậu xảy ra chuyện không hay, bọn họ có thêm mười cái đầu cũng không đủ chém!

"Ta không quay về." Ngụy Yên Nhiên thản nhiên nói, ả đã sớm không muốn trở về, ngôi vị hoàng hậu không hề ý nghĩa.

Sinh mạng bình thản vô vọng, ả muốn nở rộ một lần (*giống câu nói "cuộc đời nở hoa, cuộc sống bế tắc" mà Việt Nam hay nói í, chẳng có nhẽ ta dịch thế..(^_^)...*)

Không để ý hộ vệ khuyên can, Ngụy Yên Nhiên dứt khoát giục ngựa chạy về phía phía trước.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều***

Chương 1149: Vạn thú vô cương 1

Yểm, sao ngươi chưa đáp lại?

Hắc thủy chậm rãi chảy qua dưới chân, trên da lạnh lẽo, lạnh nổi da gà.

Hoàng Bắc Nguyệt đầu tóc bù xù, đứng ở ngoài cột đồng, duỗi tay nhẹ nhàng vuốt ve cây cột màu đen quen thuộc này, nhẹ giọng nỉ non: "Yểm, ngươi không nghe được sao?"

Đáp lại nàng chỉ là tiếng nước tùy ý chảy xuôi.

Thở dài một tiếng, Hoàng Bắc Nguyệt xoay người, biến mất ở Hắc thủy Cẩm lao.

Sau khi nàng rời khỏi, trong lao tù tối tăm vẫn an tĩnh trước sau như một, không có cực nhỏ hơi thở người, tựa hồ chưa từng có ai sinh sống.

Nằm ở trên giường, mở to mắt, Hoàng Bắc Nguyệt hít vào một hơi, vết thương trên người đúng là đau.

Trước kia cận thân chiến đấu rất ít khi đánh liều chết như vậy, bình thường không có đối thủ có thể kiên trì ba phút trong tay nàng. Chỉ có cao thủ mới có thể kiên trì, nhưng Yểm quá đáng sợ...

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xuống, cắn răng khởi động gân cốt, hiểu rõ nhất trái tim kề bên kiếm sẽ bị thương bất cứ lúc nào, tuy nhiên nàng

sớm quen có to to nhỏ nhỏ vết thương, có Vạn Thú Vô Cương trong tay, vết thương của nàng luôn bình phục rất nhanh.

Đây là sáng sớm trong thành Yến Châu, đã qua một đêm sau trận chiến đấu đó.

Yểm bị phong ấn trong Hắc thủy Cấm lao vẫn không có tiếng động, không giống trước kia có thể liên lạc trong lòng với hắn.

Mà hiện tại hắn không muốn trao đổi với nàng hay là có nguyên nhân khác chứ?

Tuy nhiên nàng không có thời gian đi chứng thực, Băng Linh Huyền Điều theo lệnh nàng đem minh ước hòa đàm cùng Nước Bắc Diêu về Nước Nam Dục đã trở lại, An Quốc công muốn làm trò quý gì cũng không được nữa.

Hướng chi lão gia hòa kia, ở trong trận chiến đấu đó đã không có khả năng sống sót.

Chuyện này nàng không cần phải chịu trách nhiệm với bất kỳ kẻ nào, An Quốc công vừa chết, Tiết gia cũng ngã, mấy đứa con của An Quốc công đều là đồ vô dụng, nhất là Tiết Triệt kia.

Hiện tại chuyện trọng yếu nhất của nàng là tìm Tống Mịch!

Đẩy cửa đi ra ngoài, vừa vặn nhìn thấy Mạnh Kỳ Thiên vội vã đi tới, vừa thấy nàng cũng không kịp chào hỏi đã nói: "Mặc Liên có tới không?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, nhìn khuôn mặt lúc nào cũng lộ vẻ tươi cười như gió xuân nhưng giờ phút này lại nghiêm trọng, nàng cũng không nhận được căng thẳng.

"Ta vừa mới tỉnh, chưa từng thấy hấn, phát sinh chuyện gì?"

"Đối với Hồng Liên cùng Mặc Liên, Tống Mịch có phương pháp triệu hồi đặc thù, có thể để bọn họ bất tri bất giác đến bên cạnh hấn."
Mạnh Kỳ Thiên sắc mặt càng khó nhìn, vội vàng xoay người đi ra ngoài.

"Trời chưa sáng, Đông nhi thấy hấn ra khỏi cửa đã biến mất, tưởng tới thăm ngươi."

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt chột dạ, thẳng tắp trầm xuống.

Mặc Liên chưa từng tới đây, vậy hấn bị Tống Mịch mang đi sao?

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt trầm xuống, không thềm nói đạo lý: "Đi tìm Tống Mịch!"

Mạnh Kỳ Thiên dừng bước chân, cau mày nói: "Ngươi cũng biết, Tống Mịch là cao thủ kết giới, hành tung luôn luôn thần bí, muốn tìm hấn tựa như tìm kim dưới đáy biển..."

Hoàng Bắc Nguyệt trầm ngâm chốc lát mới nói: "Có lẽ ta biết hấn ở đâu."

Nói xong liền bước đi, không để ý thân thể thương tổn, cố ý muốn ra ngoài.

Mạnh Kỳ Thiên thấy thế vội nói: "Hấn ở đâu, ta sẽ đi tìm."

"Ngươi đi vô dụng." Hoàng Bắc Nguyệt kiên quyết nói.

Đừng nói Tống Mịch thực lực sâu không lường được, riêng địa

phương kia thì người bình thường cũng không thể xông vào.

Nhìn thấy nàng kiên quyết như vậy, Mạnh Kỳ Thiên không ngăn trở nữa, chỉ tỏ vẻ muốn đi theo nàng, nhưng Hoàng Bắc Nguyệt lại cười nói: "Mạnh Kỳ Thiên, chỗ kia không phải cứ có nhiều cao thủ tới thì có thêm trợ giúp, người ở lại đi. Ta nhất định mang Mặc Liên về."

"Nhưng thương thế của người chưa lành." Mạnh Kỳ Thiên tiếp tục kiên trì.

Hoàng Bắc Nguyệt vô tình lắc đầu, mỉm cười "Cứ yên tâm, mạng của ta cứng rắn, muốn ta chết không dễ như vậy a?"

Mạnh Kỳ Thiên lắc đầu thở dài: "Lan huân mà tòi, ngọc chẵn thì chiết. Người cẩn thận, đề phòng... Mặc Liên."

Nụ cười trên mặt Hoàng Bắc Nguyệt hơi cứng ngắc, lập tức hỏi: "Đều nói hấn là người mang điềm xấu, vậy thì sao? Người ở cùng ta cũng không có kết cục tốt, chẳng lẽ từ nay về sau ta không thể đến gần bất kỳ ai sao?"

"Người có thể nghĩ như vậy, đương nhiên đúng là tốt, Mặc Liên biết nhất định rất vui vẻ."

Đôi mắt vừa chuyển, Hoàng Bắc Nguyệt trêu chọc nhìn hấn: "Hắc, người như người thoát nhìn như gió xuân ấm áp, nhưng bản tính lạnh bạc, ta không biết, vì sao người tốt với Mặc Liên như vậy?"

Bị hỏi vấn đề như vậy, Mạnh Kỳ Thiên trong nháy mắt sợ sệt, nhưng ngẫm nghĩ nửa giây liền cười nói: "Đại khái là bởi vì ở trong Điện Quang Diệu, hấn là người duy nhất tồn tại trong sạch. Chúng ta đầy người tà ác, chỉ có hấn vẫn bảo trì bản tính."

"Giống lời nói của ta, chờ Mặc Liên trở về, nhất định để hẳn mời người 3 chén rượu đi!"

"Ha ha ha..." Mạnh Kỳ Thiên ngửa đầu cười to "Ta chỉ cầu hẳn đừng vì người mà rời khỏi Điện Quang Diệu là vui rồi!"

"Ai có chí nấy, người cần gì miễn cưỡng?" Hoàng Bắc Nguyệt chớp chớp mắt, một phen nói chuyện làm tâm tình nàng tốt đẹp, cảm giác vết thương trên người cũng không đau như vậy.

Nàng cùng Mạnh Kỳ Thiên bót đi ác độc ngăn cách, lẳng lặng ngồi xuống, hai người thông minh có thể khoái chá nói chuyện với nhau, trở thành tri kỷ, hơn nữa có liên quan tới Mặc Liên nên càng thêm thân thiết.

Quan hệ giữa người với người rất vi diệu, tựa như củ hành tây, lột từng lớp vỏ mới thấy được nội tâm.

Sau khi cáo biệt với Mạnh Kỳ Thiên, Hoàng Bắc Nguyệt mang người của chính mình lập tức đi tới địa phương ở phía tây bầu trời - Tư U Cảnh!

Bầu trời nửa sáng nửa tối, mơ hồ có thể nhìn thấy thành trì hùng vĩ, xuất hiện tại quang sáng vạn trượng trong trời chiều.

Băng Linh Huyền Diệu bay bên dưới, Chi Chi đứng ở phía trước, động tác hai tay mặc dù không thuần thục, nhưng vẫn rất nghiêm túc kết ấn.

Gặp phải kết giới bên ngoài ngăn cản, không cần cố sức tấn công đều bị nàng phá vỡ.

Thân là Thiếu chủ Tư U Cảnh, điểm bản lĩnh nhỏ ấy tự nhiên là có!

Lúc tiến vào kết giới, pháo đài Tư U Cảnh xuất hiện trước mắt, tốc độ mở ra kết giới hết sức nhanh, bởi vậy nhất thời không ai phát giác.

Hoàng Bắc Nguyệt cẩn thận làm việc, tất cả mọi người giấu kín khí tức, lén lút bay vút qua một góc thành trì, không làm kinh động bất kỳ ai.

Sau một lát, Thổ vương mới như có cảm nhận gì đó mà đi ra, nhìn quanh bốn phía, tát tai một binh lính tuần tra hỏi: "Vừa rời kết giới bị đánh mở đúng không?"

"Thổ Vương đại nhân, không bị đánh mở a!" Binh lính không hiểu ra sao.

"A, đúng không?" Thổ vương sờ sờ đầu nhăn bóng, có lẽ vừa mới uống rượu sinh ra ảo giác, nặng nề vỗ đầu binh lính nói: "Trông coi tốt! Ngay cả con ruồi cũng không cho lọt vào!"

"Vâng, vâng.." Binh lính liên tiếp đáp ứng, bị một cái tát đau nhe răng trợn mắt a!

Bên này không hề biết, bên kia Hoàng Bắc Nguyệt đã lặng yên lên vào phủ Lôi Vương.

Trong Tư U Cảnh chỉ có Lôi Vương cho nàng tín nhiệm, nàng cũng không trông cậy vào Lôi Vương sẽ vì giúp nàng mà phản bội Dạ Vương, nàng chỉ muốn chuẩn bị một chút tin tức đáng tin.

Từng sinh sống vài ngày trong Phủ Lôi Vương, nàng đã sớm quen thuộc, một mạch đi tới thư phòng, nhìn thấy bên trong sáng đèn, trên cửa sổ chiếu ra hai bóng người liền ngẩn ra, nàng lặng lẽ tới gần.

"Đây là bệ hạ dự định, chúng ta thân là thần tử, tốt nhất không nên can thiệp." Tiếng nữ tử nhu yếu, đúng là Hỏa vương Hỏa Tịch.

Có người thờ dài một tiếng, nghe tiếng tục tăng vậy đúng là Lôi Vương.

"Lôi Nộ đại ca, nếu cô ấy tới tìm người, người biết nên làm cái gì chứ?" Hỏa Tịch nói.

"Ta..." Giọng nói Lôi Vương rất uể oải, do dự một chút rồi gật đầu nói, "Ta biết rồi."

Đứng ở ngoài cửa sổ, trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt mát lạnh, cho dù bọn họ không nói rõ, nàng cũng rõ ràng lời kia nhắm vào nàng.

Không cảm thán lòng người dễ thay đổi, nhân tình mỏng, chỉ là lập trường khác nhau mà thôi, nàng cùng Lôi Vương không thể nói là giao tình gì, lần trước giúp nàng chạy ra Tư U Cảnh đã là tận tình tận nghĩa, nàng có thể yêu cầu thêm cái gì?

Không tiếng động cười một chút, Hoàng Bắc Nguyệt không dừng lại nhiều, thân ảnh như quý mị nhanh chóng biến mất trong sương mù hắc ám vô tận của Tư U Cảnh.

Đêm khuya một mình hành tẩu trong sương mù mới có thể cảm nhận được Tư U Cảnh đáng sợ. Trong sương mù vô số hồn phách phiêu du nặng nề than thở, như có như không xẹt qua bên tai, từng đợt cảm giác lạnh theo đuôi phía sau khiến người ta nổi da gà.

Cho dù nàng Hoàng Bắc Nguyệt không tin thần quỷ, nhưng tim cũng đập nhanh một chút.

Tuy nhiên cũng may đêm khuya ở Tư U Cảnh không có ai đi ra, bởi

vậy nàng có thể thuận lợi tới ngoài vương cung.

Từ phía dưới nhìn vào ngọn tháp cao cao vút trong mây ở vương cung, phía trên mơ hồ có ngọn đèn., Chi Chi nói qua, Dạ Vương Tiêu Lan rất ít ở trong vương cung, hơn phân nửa thời gian đều ở trên ngọn tháp nhìn xa, có đôi khi nghe Lộc Nhai bói toán, có đôi khi một mình ngắm người nhìn bầu trời đêm.

Tiến vào vương cung sẽ không dễ như vậy, nàng ẩn núp trong bóng đêm có thể nhìn thấy mấy người Dạ Ảnh ẩn núp bên ngoài vương cung, bọn họ là bóng dáng Dạ Vương, chỉ cần ở trong bóng tối, chắc chắn nhất định có bọn họ tồn tại.

Hoàng Bắc Nguyệt như rắn độc vồ mồi trong đêm khuya, một đôi mắt thanh lạnh nhìn chăm chăm một bóng lưng Dạ Ảnh, lúc hấn dừng lại nhìn quanh, đột nhiên đánh thốc lên, động tác hung mãnh mau lẹ, một tay bẻ gãy cổ của hấn, để hấn không hề có cơ hội cảnh báo cho đồng bạn.

Từ trên người Dạ Ảnh xui xẻo này xé ra áo choàng có dấu hiệu đặc biệt mặc vào, đá thi thể xuống chuồng chó dưới tường thành, sau đó liền nhảy lên, thoát mái tiến vào vương cung.

Dọc đường đi cũng rất thuận lợi, chỉ đến khi tới gần ngọn tháp mới bị hai Dạ Ảnh ngăn cản, vặn hỏi nàng đến làm gì, hơn nữa lại dùng ám hiệu.

Đối với người mình bình thường không cảnh giác nhiều, cho nên trước khi bọn họ kịp phản ứng đã bị lửa màu đen không một tiếng động chui ra từ ống tay áo Hoàng Bắc Nguyệt đốt cháy sạch không thừa lại hạt bụi.

Tháp cao 19 tầng, nhảy lên, trong phòng đỉnh cao nhất, đèn đuốc

sáng trung, Đại Tế Ti Lộc Nhai đang cầm mệnh bàn đối với mặt trăng phía xa vái lạy, ngón tay cẩn thận kết tính, đột nhiên mở to mắt.

Một khuôn mặt thanh lạnh tú lệ nhỏ nhắn chợt xuất hiện trước mắt, hai mắt đen nhánh như đêm lạnh lòng đánh giá hẳn.

Lộc Nhai kinh ra một thân mồ hôi lạnh, thụt lùi từng bước, đánh vào cây cột, trong tay mệnh bàn cầm không chắc rơi xuống mặt đất.

Hoàng Bắc Nguyệt ngồi xổm trên lan can, cử chỉ ưu nhã nhanh nhẹn như mèo đen, áo choàng đường hoàng tùy ý bay múa trong gió đêm.

Nghe được động tĩnh, Dạ Vương chuyển xe lăn xoay người lại, một khắc nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngây dại, tay đặt ở trên thành xe lăn, nhẹ nhàng nhấn một cái, ba giây sau vẫn không ai hưởng ứng.

"Các Dạ Ảnh trung thành của Dạ Vương bệ hạ đã hóa thành hồn phách phiêu bạt trong sương mù." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên cười nói, từ lan can tiêu sái nhảy xuống, đi vào trong tháp cao.

Trực tiếp không nhìn Lộc Nhai, đi tới bên người Dạ Vương, ấn bả vai gầy gò của hắn nói: "Nể mặt Chi Chi, ta không làm tổn thương ngươi, tuy nhiên, ngươi tốt nhất biết điều một chút, hiểu không?"

Dạ Vương sắc mặt tái nhợt, cười lạnh một tiếng, trong cổ họng hự hự "Nghe nói ngươi phong ấn Yểm."

"Nếu ngươi biết thì hợp tác đi, ngươi hiện tại không phải đối thủ của ta."

"Ngươi muốn thế nào?" giọng nói của Dạ Vương khàn khàn, trong cổ họng ngứa, nhưng không ho khan ra.

"Tổng Mịch ở đâu?" Nàng lạnh lùng hỏi.

Dạ Vương mím môi "Quả nhân không biết."

Ánh mắt chột lóe, sát ý dần dần lên, tuy nhiên vẫn bị nàng mạnh mẽ đè xuống, hừ lạnh một tiếng, vung tay lên, thả Chi Chi từ trong không gian linh thú ra.

"Dao nhi!" Rốt cuộc là cốt nhục thân tình, nhìn thấy Chi Chi, Dạ Vương thất thanh kinh hô.

Hoàng Bắc Nguyệt cười ôm chầm Chi Chi đi, sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn của nàng, Chi Chi như con mèo nhỏ bị đùa, đem mặt chôn vào lòng bàn tay nàng cọ sát, bộ dáng không tiền đồ, Dạ Vương nhìn mà tái mặt.

"Dạ Vương bệ hạ, là ta thương Chi Chi nên không giết ngươi, không hy vọng nàng nhỏ như vậy sẽ không có cha. Nàng còn là một đứa trẻ không hiểu chuyện, rất nhiều chuyện đều không có người dạy."
Hoàng Bắc Nguyệt bình thản nói.

Chi Chi hợp thời dùng tiếng non nớt hô một tiếng: "Phụ vương, Nguyệt nhi tỷ tỷ không phải người xấu."

Dạ Vương chậm rãi nhắm mắt lại, nội tâm giãy dụa, rồi sau đó chậm rãi mở to mắt, nói: "Quả nhân một ngày ở vương vị phải cân nhắc vì Tư U Cảnh, do xá muội tạo thành tai hoạ, khiến một thế hệ này để quả nhân kết thúc đi. Dao nhi, cho dù không có phụ vương, ngươi cũng sẽ có ngày trưởng thành."

Nghe hắn nói xong, Hoàng Bắc Nguyệt phẫn nộ tiến lên nhéo áo hắn: "Ít nói nhảm! Tiêu Lan, đừng được voi đòi tiên, ta là truyền nhân của

Hiên Viên Cẩn, nàng tạo thành tai nạn, tự có ta đến gánh chịu, ai muốn người xen vào việc của người khác!"

"Người là chủ nhân của Vạn Thú Vô Cương, người không ham muốn sức mạnh từ nó sao?" Dạ Vương đột nhiên ngẩng đầu, người ốm yếu trong nháy mắt khí thế sắc bén, con người lợi hại nhìn chăm chăm nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hô hấp bị kiềm hãm, ham muốn?

Nàng ham muốn sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương?

"Ha ha ha..." Từng tiếng cười nhẹ từ cổ họng nàng tràn ra, quý dị khiến người nghe rợn tóc gáy. "Vì khối ngọc này mà ta mất đi nhiều thứ như vậy, ta còn ham muốn nó sao?"

Bị tiếng cười quý dị của nàng dọa sợ, Dạ Vương ngửa ra sau, nhìn chăm chăm gương mặt tươi cười quý dị của nàng.

"Nguyệt nhi tử tử....." Chi Chi nhát gan, chưa từng thấy Hoàng Bắc Nguyệt thất thường như vậy, đã sớm sợ đến tái mặt, vươn tay nhỏ bé kéo ống tay áo của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi buông áo Dạ Vương ra, vẻ mặt khôi phục thái độ bình thường cùng lạnh lùng, nhẹ nhàng liếc Dạ Vương "Người đã cố ý không nói, ta cũng không miễn cưỡng, ta biết Tống Mịch ở Tur U Cảnh, mặc kệ hắn ẩn thân ở nơi nào, ta quật ba thước cũng phải móc hắn ra!"

Dạ Vương kịch liệt ho khan, nhìn nàng xoay người ra ngoài, cả giận nói "Tur U Cảnh không phải do người xằng bậy!"

"Ha ha ha..." Hoàng Bắc Nguyệt cuồng tiếu "Nực cười! Trên trời dưới

đất, há có chỗ để Hoàng Bắc Nguyệt không thể xằng bậy? Người không phải nói ta là người loạn mệnh sao? được, ta loạn cho người xem!"

Nàng bước ra tháp cao, Dạ Vương kích động, từ xe lăn đứng lên, vội vàng đuổi theo ra "Hoàng Bắc Nguyệt, người biết hậu quả làm xằng bậy là cái gì không?"

"Nói nhảm! Không biết ta loạn người làm gì?" Hoàng Bắc Nguyệt cười lạnh, Nến Đỏ từ trong không gian linh thú hiện thân, ngăn trở đường đi của Dạ Vương.

"Dạ Vương bệ hạ, Tur U Cảnh bị phá hủy, những hồn phách cô đơn không chỗ có đi sẽ dững mãi vào đại lục, hình thành lệ khí đáng sợ, ngưng tụ thành ma thú, có phải hay không?" Nến Đỏ cười nói.

Dạ Vương ngẩn ra, lẩm bẩm nói: "Nếu người biết, vì sao vẫn..."

Hoàng Bắc Nguyệt xoay mặt, nói: "Ta hao tổn tâm cơ phong ấn Yểm cùng Quân Ly, đối địch cùng Thành Tu La, đuổi giết Tống Mịch, nhưng người lại nói ta là người loạn mệnh, ta hiện tại đã hiểu vì sao Hiên Viên Cảnh hận Tur U Cảnh thấu xương"

Mấy câu nói làm Dạ Vương nhớ lại chuyện cũ trước kia, đột nhiên cảm giác trời đất nghiêng ngả "Người khác Cảnh nhi."

"Ta quả thật khác cô ấy, ta không ngu như cô ấy, cuối cùng vẫn nương tay với Tur U Cảnh! Ta Hoàng Bắc Nguyệt không phụ người trong thiên hạ, người trong thiên hạ cũng đừng phụ ta, nếu không thì cùng chết"

Nàng nói một cách quyết liệt mà lãnh khốc, hốc mắt có chút phớt hồng, tiếng cười lạnh khiến mọi người trên tháp cao cũng rùng mình.

Nàng không nói chuyện giật gân, mà là uy hiếp thực sự!

Dạ Vương nhẹ giọng ho khan, hồi lâu nói: "Tống Mịch ở...phương Bắc."

Hoàng Bắc Nguyệt vừa nghe, lập tức đi ra ngoài, Dạ Vương gọi lại nàng: "Hoàng Bắc Nguyệt, thần linh nhìn hết thủy thế gian."

"Trên đời này không có thần!" Hoàng Bắc Nguyệt như chém đinh chặt sắt nói xong, chạy tới lan can bên ngoài tháp cao, triệu hồi ra Băng Linh Huyền Diệu, phi thân lên, một người một chim nhanh chóng biến mất.

Dạ Vương cau mày nhìn sương mù dày đặc tràn ngập trong bóng đêm, nhẹ giọng thở dài: "Không tin thần, sao thần lại thấy người?"

Phương Bắc Tư U Cảnh là một bãi đá lởm chởm, núi hoang không một ngọn cỏ, nói cũng kỳ quái, phía dưới dãy núi này có một sông lớn chảy ngang qua, nguồn nước sung túc như vậy mà trên núi không một ngọn cỏ.

Nơi núi non này vừa hiểm trở vừa khó đi, ngọn núi cao vút trong mây, chỗ bắc bộ là nơi tiếp giáp với đại lục, lướt qua núi non chính là phương Bắc Đại lục Tọa Nhĩ Tháp, cao nguyên hoang vu rộng lớn đóng băng.

Vùng này là nơi ma thú chiếm cứ, mặc dù trăm ngàn năm qua không nhiều người nhìn thấy ma thú, nhưng uy hiếp vẫn tồn tại.

Tống Mịch lựa chọn cư trú ở đây, nói vậy chính là coi trọng địa thế hiểm trở cùng hoàn cảnh ác liệt của núi non này.

Băng Linh Huyền Điều đứng bên vách núi dựng đứng, nơi này có sơn động, là cửa vào duy nhất của núi non này.

Hoàng Bắc Nguyệt nhảy khỏi lưng nó, để Băng Linh Huyền Điều trở lại không gian linh thú, một mình đi vào sơn động tối tăm.

Sơn động quả nhiên đen như mực, đưa tay không thấy năm ngón, Hoàng Bắc Nguyệt không đốt đèn, năng lực dựa vào bóng đêm nhìn kỹ vật, từng bước dò dẫm về phía trước.

Mặt đường gập ghềnh bất bình, không cẩn thận sẽ rơi vào hố sâu không thấy đáy, bởi vậy Hoàng Bắc Nguyệt đi rất cẩn thận, dưới phía dưới nền đất truyền đến tiếng nước chảy, con sông hẳn là chảy xuyên qua núi.

Hoàng Bắc Nguyệt đi rất cẩn thận, sau nửa canh giờ mới cảm giác mặt đường dần dần bằng phẳng một ít, nhưng xu thế càng ngày càng đi xuống, mà càng xuống sâu lại càng thấy rét lạnh thấu xương.

Nơi này rét lạnh khác với băng tuyết bên ngoài, thực sự lạnh đến sâu trong lòng, ngay cả nàng cũng rùng mình, không thể không điều động nguyên khí hỏa trong thân thể chạy chung quanh, bổ sung nhiệt lượng.

Tuy nhiên vì đi vào trong băng nguyên nên bóng tối dần tán đi, dần dần có ánh sáng băng tuyết đập vào mi mắt.

Nàng vội vàng bước nhanh hơn, rất nhanh đã tiến vào một nền đất bị đóng băng cứng trong sơn động, sơn động rất lớn, trên đỉnh đầu đều là nhũ băng cứng rắn sắc bén hạ xuống, mà dưới lòng bàn chân như chỉ có một tầng băng mỏng.

Phía dưới mơ hồ có tiếng nước chảy, mà cũng thường thường, có

bóng đen khủng bố thật lớn đi qua.

Trong động băng im ắng, chỉ có tiếng bước chân của nàng quanh quần chung quanh, nàng từ nấp giới tìm áo choàng lông chồn tuyết trắng phủ thêm, vừa xoa xoa hai tay vừa đi lên phía trước.

Đi thật lâu, động băng dần dần thu nhỏ lại, biến thành một cái thông đạo thật dài, hai bên thông đạo có vô số động băng to to nhỏ nhỏ hình tròn.

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua từng gian, không ngờ nhìn thấy Mặc Liên trong một gian đó, hoàn toàn là bất kỳ thoáng nhìn mà thấy Mặc Liên nằm ở đây.

Giật mình một cái, nàng dừng lại, bước chân chậm rãi thụt lùi, một mực lui tới cửa động chỗ Mặc Liên thì đứng lại, trái tim "thình thịch" nháy dưng.

Sao hắn lại nằm đây không nhúc nhích?

Hắn sao vậy? tái nhợt như vậy? Giống như đã bị đóng băng.

Tiếng tim đập suýt bức điên nàng rồi.

Đôi môi Hoàng Bắc Nguyệt run rẩy, không biết vì rét lạnh, hay là đáy lòng sợ hãi.

Nàng rất sợ đi qua mò lấy một khối thân thể lạnh như băng, không có hô hấp...

"Mặc Liên?" Đứng ở cửa nhẹ nhàng hô một tiếng, trong động băng quanh quần tiếng của chính mình, nhưng không được hắn đáp lại.

Trong lòng quặn đau, đau đến khó tin, nàng đỏ mắt nhảy bật lên, ôm lấy thân thể đông cứng của Mặc Liên, vậy da thịt lạnh như băng làm nàng đột nhiên không nhịn được khóc lên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nàng đã mất đi nhiều như vậy, ông trời ơi, nếu như người thật sự thấy thì mong người giữ lại hắn.

"Mặc Liên! Mặc Liên!" Nàng lớn tiếng hô tên hắn, dùng sức nhấn nhân trung đông lạnh của hắn, khuôn mặt tái nhợt thoát nhìn đáng thương như vậy.

Rốt cuộc, nàng thấy lông mày kết băng của hắn khẽ run lên một cái.

Hoàng Bắc Nguyệt lập tức khóc rống thất thanh, trong hai tay di chuyển nguyên khí hỏa ấm áp không ngừng xoa mặt của hắn: "Tỉnh lại, Mặc Liên, ta mang người về nhà."

Về nhà?

Hắn từng hỏi thánh quân, nhà là cái gì?

Thánh quân nói cho hắn biết: "Mặc Liên, người không có nhà."

Tại sao sẽ không? Nếu không có cái gì thì vì sao hắn đến trên đời này?

"Khụ khụ khụ....." Mặc Liên đột nhiên ho khan, trong cổ họng phun ra một hỗn hợp vụn băng, cố gắng mở to mắt, lông mi bị băng tuyết đông lạnh dính liền một chỗ, mở to mắt xé rách đau quá khiến hắn ướt cả mắt.

Nhưng vẫn cố gắng mở mắt ra.

Trong cặp mắt tối như mực phản chiếu khuôn mặt khóc của nàng, từng giọt nước mắt rơi trên mặt hấn, nóng bỏng kinh người.

Mặc Liên kinh ngạc nhìn nàng, nàng đang cầm mặt mình, gục đầu xuống, dán mặt của da mặt hấn, lớn tiếng khóc lên.

Hồi lâu, Mặc Liên mới giơ hai tay cứng ngắc lên, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, nghẹn lời nói: "Đừng khóc."

Nước mắt của nàng đúng là chất, vậy nhất định là không tốt, vì sao thương tâm thành như vậy? Chẳng lẽ là vì hấn sao?

Nàng rốt cuộc quan tâm hấn sao?

Hoàng Bắc Nguyệt hút cái mũi ngẩng đầu lên, cố gắng lau nước mắt, thấp giọng nói: "Ta không khóc, nhìn thấy người tỉnh lại, đây là vui sướng."

Cao hứng tại sao khóc? Hấn không biết a...

Nhìn nghi hoặc trong mắt hấn, Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Chỉ có rất vui sướng mới có thể khóc như vậy."

Mặc Liên đưa tay xoa xoa ánh mắt của nàng, sắp xếp ngôn từ rồi nói: "Mạnh Kỳ Thiên nói cho ta nghe chuyện xưa, ở nơi rất xa có một người nghèo cưới một nàng thiếu nữ chăn dê. Thiếu nữ chăn dê vừa khóc, nước mắt sẽ biến thành châu báu, người nọ bởi vậy mà trở thành giàu có, từ nay về sau cùng thiếu nữ chăn dê hạnh phúc ở trong căn nhà xa hoa."

Hoàng Bắc Nguyệt nín khóc mỉm cười, không ngờ loại người như Mạnh Kỳ Thiên không chỉ tinh thông mọi thứ, còn có thể kể loại

chuyện chuyên môn lừa gạt con nít.

Chỉ có Mặc Liên mới có thể tin tưởng đồng thoại tốt đẹp như vậy.

"Nếu ta là người kia, thà rằng cả đời nghèo khó, cũng sẽ không để thiếu nữ chần dề kia khóc." Mặc Liên cố gắng lau nước mắt của nàng "Ta yêu nàng, quyết sẽ không để nàng rơi một giọt nước mắt nào."

Nước mắt thật vất vả bị hấn lau khô, lại lần bị đồ đàn cố chấp này làm rơi xuống...

Nhìn thấy nàng lại khóc, Mặc Liên liền luống cuống, vội vã ngồi xuống, ôm khuôn mặt nàng, ảo não chính mình không phải là thần, không thể đuổi hết nước mắt của nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt hít sâu một hơi, cố gắng nhẫn nại nước mắt xuống, nàng kỳ thật đúng là không thích khóc, lớn như vậy chưa từng khóc nhiều, nếu không phải thấy hấn lạnh như băng nằm ở đây, sao có thể khổ sở như vậy?

Mặc Liên rất vô tội, hấn không hợp với thời đại khát máu này, đúng là bạn thân của nàng.

Bắt đầu từ lúc Anh Dạ chết, chính mình chậm rãi mất đi tất cả, Phong Liên Dục, Quân Ly, Yểm, còn có Lạc Lạc bị phong ấn trí nhớ.

Nàng nghĩ nếu ngay cả Mặc Liên cũng mất đi, vậy sau làm bất cứ chuyện gì còn có ý nghĩa sao?

Càng muốn bảo vệ gì đó, đúng là lại càng dễ dàng mất đi.

Nàng cố gắng lau khô nước mắt, ngược khuôn mặt tươi cười nói: "Chúng ta rời khỏi đây trước, người..."

Cúi đầu vừa nhìn, đột nhiên gương mặt đỏ ửng, vội vàng dời mắt, vừa rời rất sốt ruột không chú ý nhìn, Mặc Liên nằm ở đây, trên người không một mảnh vải, oạch oạch.....

Diễm phúc được nhìn, chà chà...

Mặc Liên không rõ lý do, chỉ thấy da mặt nàng đột nhiên đỏ ửng, vội vã bắt tay đi dò xét cái trán của nàng, ân cần hỏi: "Người ngã bệnh?"

"Không!" Hoàng Bắc Nguyệt kiên định địa lắc đầu, tìm trong nẹp giới của chính mình, thật vất vả tìm được một bộ nam trang thích hợp, trở tay đưa cho hắn, "Người mặc quần áo vào trước!"

Mặc Liên tiếp nhận quần áo, từng cái từng cái khoác lên người, hồi lâu không thấy hắn động tĩnh, Hoàng Bắc Nguyệt đành hỏi: "Xong chưa?"

"Cái này," Mặc Liên lắc lắc một cái yếm hồng trên tay, trên mặt lộ tính trẻ con đơn thuần tinh khiết tươi cười "Cho ta làm gì?"

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu vừa nhìn, chớp nhanh lại, nghĩ thầm một đời anh danh bị hủy trên tay hắn, thất sách thất sách, vạn phần thất sách...

Không đợi nàng cảm thán vì sai lầm của mình, hai mắt thoáng nhìn, đột nhiên nhìn thấy mặt vách băng thật lớn sau lưng Mặc Liên, bởi vì trong suốt như mặt kính nên rõ ràng chiếu rõ phần lưng của Mặc Liên.

Mặc Liên rất gầy, sau đó trên lưng vì vô cực thiên khóa mà vết sẹo chằng chịt.

Bốn cái khe hở phân bố từ bả vai xuống gần xương sống, trong đó một cái khe vẫn lộ ra một khóa tròn màu đen, hẳn là vô cực thiên khóa thứ tư chưa lấy ra.

Đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy rõ vô cực thiên khóa, mặc dù khiếp sợ, nhưng không phải vì thế mà nàng nhìn chăm chăm.

Điều làm nàng khiếp sợ thực sự là trên da lưng Mặc Liên vẽ một đồ đằng bằng hai màu đen đỏ rất khủng bố.

Nói đó là đồ đằng, kỳ thật cũng không xác thực, bởi vì trong đồ hình phức tạp vẫn cất giấu một ít hoa văn bùa chú kỳ dị.

Trong nháy mắt nhìn thấy hoa văn bùa chú, sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt lập tức trở nên tái nhợt!

Hoa văn bùa chú bị bao vây trong đồ đằng, hơn nữa Hoa văn bùa chú đã hình thành.

Hoa văn bùa chú nhìn rất quen mắt, bởi vì nàng gần đây cùng Mạnh Kỳ Thiên nghiên cứu Thuật Chiêu Hồn, bởi vậy ngón tay nắm chặt loáng thoáng run rẩy.

Bộ dáng Mặc Liên dường như căn bản không phát hiện, hẳn không biết trên lưng trừ vô cực thiên khóa còn có thêm một chú văn.

Không thấy được ánh mắt khiếp sợ của nàng, hắn trực tiếp kéo quần áo, chặn lại hình ảnh phản chiếu Hoa văn bùa chú cùng đồ đằng trên da lưng.

Hoàng Bắc Nguyệt khiếp sợ chưa kịp phục hồi tinh thần lại, nổi lòng ngổn ngang hỗn loạn.

Đó là cái gì? Đến tột cùng là cái gì?

Mặc Liên rất nhanh mặc quần áo, xoay người lại, phát hiện hai mắt Hoàng Bắc Nguyệt nhìn hấn, ngây người một chút, tưởng quần áo không hợp thân.

Quần áo này không biết nàng đánh cướp từ đâu, lại để trong nẹp giới chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào, kỳ thật mặc ở trên người hấn hơi chật.

Trong nẹp giới đều là bảo bối, bộ quần áo này cũng không phải vải vóc thô ráp, mặc dù kém băng phách áo lạnh của hấn trước kia, nhưng kiểu dáng đẹp hơn băng phách áo lạnh nhiều.

Mặc Liên ngẩng đầu, từ vách băng liếc nhìn mình một cái, quả thật khác trước kia.

Hấn quăn bách gãi gãi đầu, chần chờ một chút, không xác định mở miệng: "Nguyệt..."

"Mặc Liên" vừa mở miệng, mới phát hiện trong cổ họng chính mình rất khô khốc "Sao ngươi lại bị Tống Mịch mang đến đây? Hấn, có động thủ với ngươi không?"

Nghe vậy, Mặc Liên có nghiêng đầu một chút, liền lắc đầu nói: "Ta thấy hấn, muốn đuổi theo, sau đột nhiên xuất hiện một kết giới nên không biết gì hết."

"Vậy..." Hoàng Bắc Nguyệt rất muốn hỏi hấn một chút, có biết hay Hoa văn bùa chú kỳ dị trên lưng là cái gì không, nhưng đột nhiên rất khó mở miệng.

Thuật Chiêu Hồn, nghe nói phải trả giá rất lớn mới có thể triệu hồi

hồn phách ở lại thế gian.

Mặc Liên, người rút cuộc đánh đổi cái gì?

Thấy nàng thần sắc khác thường, Mặc Liên rất lo lắng, do dự một chút rồi trực tiếp duỗi tay ôm nàng một chút, giọng nói vì ngưng ngừng mà có chút rầu rĩ "Nguyệt, người làm sao vậy?"

"Ta muốn biết chuyện về Thuật Chiêu Hồn." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng thì thào "Nếu muốn triệu hồi hồn phách ở lại thì trả giá cái gì?"

Mặc Liên cả người chấn động, nhanh chóng buông nàng ra, chậm rãi lui về phía sau, ánh mắt lóe ra, không dám nhìn nàng.

"Mặc Liên." Hoàng Bắc Nguyệt đi lên, vượt khuôn mặt tái nhợt của hắn "Nói cho ta biết, người đánh đổi cái gì?"

Mặc Liên cúi thấp đầu, lông mi đen nhánh che hai mắt khiến nàng không nhìn thấy tới, chỉ có Hoa Kết Ngạnh mở ở khóe mắt, tràn ngập quý dị nhìn ánh mắt của nàng, tựa hồ hơi cười nhạt.

"Không phải sợ, người ở Tư U Cảnh lấy của người cái gì, ta đều giúp người lấy lại, ta không cho phép kỳ ai thương tổn người!"

Hoàng Bắc Nguyệt kiên định nói, Dạ Vương nợ nàng một cái nhân tình, đáp ứng sẽ giúp nàng làm bất cứ chuyện gì, lúc ban đầu, nàng chính là vì Mặc Liên mới yêu cầu như vậy.

Bọn họ lấy của Mặc Liên cái gì đều phải hoàn trả!

Nghe được lời của nàng, trái tim Mặc Liên đập mạnh, chậm rãi ngược mặt lên, nở nụ cười nhìn khó coi nhưng xuất phát từ nội tâm mà nói: "Ta đánh đổi, đã có hồi báo."

Nàng không cho phép bất kỳ ai thương tổn hấn...

Những lời này quanh quẩn ở trong lòng hấn ngàn vạn lần, hồi tưởng lại, ngọt ngào như đường, đây là hồi báo tốt nhất.

Mặc kệ hấn đánh đổi cái gì cũng không sao.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, cúi đầu, chậm rãi tựa đầu vào trên lồng ngực hấn, thật sâu hít một hơi "Mặc Liên, người tốt như vậy, sẽ có người tốt xứng với người, ta..."

"Ta chỉ thích người." Không đợi nàng nói ra càng làm hấn luống cuống, Mặc Liên đã cướp lời.

Đi đâu mà tìm người tốt hơn nàng?

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt nổi lên cảm giác chua xót, cả đời này, có rất nhiều người nàng không thể cô phụ, Phong Liên Dực đúng là nàng yêu thương, mà Mặc Liên, đúng là nàng không đành lòng bỏ rơi.

Nàng phải làm sao bây giờ?

"Triệt nhiên, người yêu cô ta nhất định sẽ đau khổ." Tiếng Tống Mịch ngoài dự đoán vang lên.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên xoay người, hai mắt lợi hại liếc thấy kẻ giới bên ngoài động băng dao động, sau một lát, Tống Mịch ra khỏi kết giới, mặc trường bào màu xanh thanh nhã giống như trước, thoát nhìn tao nhã lịch sự.

"Hừ! Ta đang lo không tìm được người đây." Hoàng Bắc Nguyệt

cười lạnh "Người tự chui đầu vô lưới rồi."

Biết thực lực của nàng đã đạt tới đỉnh cao của Vạn Thú Vô Cương, bởi vậy Tống Mịch cũng không đi tới, giữ một khoảng cách nhìn bọn họ "Hoàng Bắc Nguyệt, Mặc Liên bị người phá hủy, nếu không yêu người, hẳn sẽ là vũ khí tốt nhất trong tay ta."

"Câm miệng!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng quát, hai mắt lạnh lùng, vừa dứt lời, một đám dao băng bắn về phía mặt của hắn, hắn hiểm hiểm quay đầu, dao băng trực tiếp gắn vào tường băng sau lưng hắn, có thể nói mạo hiểm.

"Sức mạnh không thua kém Hiên Viên Vấn Thiên." Tống Mịch thản nhiên đánh giá một câu.

Hoàng Bắc Nguyệt híp mắt, "Người sai rồi, ta mạnh mẽ hơn so với Vấn Thiên, hơn nữa ác hơn hắn!"

Tống Mịch không tỏ rõ ý kiến, nàng phong ấn Yểm vẫn bình yên vô sự, mặc dù có Mặc Liên trợ giúp, tuy nhiên, thực lực của nàng cũng rất khủng bố.

"Ta đến, không phải muốn đánh với người." Tống Mịch ảm nhã mỉm cười, tuấn dật tiêu sái, khuôn mặt không già, thật sự là cả người lẫn vật vô hại, đáng tiếc không thể tiếp tục đóng kịch được nữa.

"Vậy người muốn thế nào?" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng hỏi.

Tiêu Dao Vương lúc đầu khắp nơi chăm sóc nàng, trợ giúp nàng, vì nàng suy nghĩ, mà hiện tại lại đối chọi gay gắt, vận mệnh thật sự là trêu người a.....

"Chúng ta làm giao dịch đi." Tống Mịch cười nhìn Mặc Liên "Ta dùng

Mặc Liên, đổi lại Vạn Thú Vô Cương của ngươi, thế nào?"

Mặc Liên ngần ra, không tự chủ bắt được tay Hoàng Bắc Nguyệt, thấp giọng nói: "Đừng..."

Hoàng Bắc Nguyệt nắm tay lạnh như băng của hắn, tâm tư vừa chuyển liền hiểu đồ đằng trên lưng Mặc Liên, đúng là Tống Mịch giờ trò quỷ.

Nuôi nhiều năm như vậy, Mặc Liên chính là vũ khí hắn đặc ý nhất, Tống Mịch làm sao có thể không nghĩ cách khống chế Mặc Liên chứ?

Căng thẳng trong lòng, cái giao dịch này của Tống Mịch kỳ thật không phải trưng cầu nàng đồng ý, chính là uy hiếp nàng!

Nếu nàng không đồng ý, hắn tự có biện pháp khống chế Mặc Liên.

Mà nếu nàng đồng ý, cho hắn Vạn Thú Vô Cương, hắn thật sự sẽ bỏ qua Mặc Liên sao?

Tâm niệm thay đổi thật nhanh, Hoàng Bắc Nguyệt nét mặt vẫn không biểu cảm, chỉ lạnh lùng nói: "Người không ký khế ước với Vạn Thú Vô Cương thì cầm nó cũng chẳng khác gì cầm một khối phế liệu, ngươi muốn làm gì?"

"Ta tự có cách mở ra, ngươi có đáp ứng hay không?"

"Ngươi giờ trò quỷ trên lưng Mặc Liên?" Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày hỏi.

"Đương nhiên, không làm như vậy thì Thuật Chiêu Hồn sẽ cản trả hắn, ngươi muốn biết hắn đánh đổi cái gì không?" Tống Mịch cười

nói.

Mặc Liên sắc mặt đột biến, chột lóe thân tới trước mặt Tống Mịch, một tay trao ra ngoài, Tống Mịch tựa hồ đã sớm ngờ tới hấn làm như vậy, bởi vậy thân ảnh liền trốn vào trong kết giới, chỉ còn một trận tiếng cười khoái ý.

Mặc Liên đánh vào kết giới, trong nháy mắt máu tươi chảy ròng.

Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng đi tới, vừa lấy băng gạc băng bó giúp hấn, vừa ngẩng đầu nhìn mặt của hấn, nổi giận...

Lần trước nhìn thấy Mặc Liên như vậy đúng là lúc bị rút đi bốn cây vô cực thiên khóa, hấn điên cuồng công kích nàng, mà hiện tại hấn vì nổi giận mà khuôn mặt vắn vẹo, thật sự khiến nàng rất kinh hãi.

Tống Mịch nói ra câu kia làm hấn đột nhiên phần nộ, vậy Tống Mịch muốn nói điều gì.

Nàng không hỏi, chỉ hơi an ủi cảm xúc Mặc Liên một chút, nói: "Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài trước."

Lôi kéo tay Mặc Liên đi ra ngoài, hấn rất nghe lời, cũng không phản kháng, ngoan ngoãn theo sát nàng.

Đi ở trong trời đất băng tuyết rét lạnh, hai người mặc áo choàng cũng lạnh phát run.

Không đi bao lâu, Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên nghe thấy tiếng nước chảy quen thuộc trong Hắc thủy Cẩm lao truyền đến, từ lúc phong ấn Yểm ở bên trong, nàng chưa bao giờ nghe thấy bất cứ động tĩnh gì bên trong.

Mà lúc này, tiếng nước chảy kia phảng phất có người đi ở trong nước đen, ngược nước mà đi, tới gần cột đồng thì dừng lại.

Hoàng Bắc Nguyệt vui vẻ, tâm thần vừa động liền nhìn trong Hắc thủy Cẩm lao.

Một ngọn đèn dầu cháy ở cách đó không xa, trên cột đồng trụ có vô số lá bùa an tĩnh kiên cố, nhìn vào sâu trong cột đồng chỉ là một mảnh đen nhánh, nàng ngừng thở, đợi một chút.

Tiếng nước dao động một chút, một giọng nói khàn khàn đột nhiên vang lên: "Đi giết Quân Ly."

"Yểm?" Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, vui mừng lẫn sợ hãi hô trong lòng "Người không sao chứ?!"

"Giết Quân Ly." Yểm đơn giản lặp lại một lần, không muốn nói nhiều cùng nàng.

Nhưng nếu như thật sự không muốn quan tâm nàng, cần gì phải cố ý chạy tới nói với nàng cái này? Bất kể nàng sống hay chết, nhưng cuối cùng vẫn không khoanh tay đứng nhìn được.

Có thể nghe được hấn nói chuyện, trong lòng an tâm rất nhiều, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không đuổi theo hấn hỏi nhiều, hấn muốn nói tự nhiên sẽ nói, chỉ hơi chút nghi hoặc, lại nghiêm túc hỏi: "Tổng Mịch bắt hấn, đến tột cùng có ích lợi gì?"

"Đồ đàn, hấn tới tìm người trao đổi Vạn Thú Vô Cương, chưa hiểu sao?" Yểm hừ một tiếng, nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, nàng nghĩ tới khả năng này, nhưng không ngờ Tổng Mịch sẽ thật sự làm như vậy, Vạn Thú Vô Cương

mà không có thần thú hoàng tộc thì nó khinh thường ký khế ước.

Tống Mịch muốn lợi dụng Quân Ly hấp hối, trước hết ký khế ước cùng Quân Ly, sau đó thông qua khế ước quan hệ của Quân Ly cùng Vạn Thú Vô Cương thì hần hần đại khái cũng có thể liên lạc cùng Vạn Thú Vô Cương.

Có điều đi đường vòng như vậy thì Vạn Thú Vô Cương cản trở rất đáng sợ, đối thần thú chỉ là hóa hồn, đối loài người thì khó mà nói...

Trừ phi, Tống Mịch đã có cách đảm bảo không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Nếu thật sự nói như vậy, Tống Mịch tuyệt đối sẽ không khinh địch để nàng mang Mặc Liên rời đi.

Thấy nàng đã hiểu, Yểm không nói thêm gì, lần nữa biến mất ở trong Hắc thủy Cẩm lao, không hề có tiếng động.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu, nhìn Mặc Liên ngoan ngoãn đi theo phía sau, trước tiên để Mặc Liên rời khỏi đây, nàng đi xử lý Tống Mịch rồi trở ra.

Quân Ly ở trong Lục Hồn Phong Ấn không đủ gây sợ hãi, sức mạnh của Tống Mịch toàn dựa vào đủ loại kết giới tinh diệu, nàng cẩn thận một chút cũng không có vấn đề, chỉ cần có thể giết Quân Ly là có thể giải quyết vấn đề.

Đáp ứng chuyện của Linh Tôn, nàng không thể nuốt lời, vì bảo trụ tôn nghiêm cuối cùng của Linh Tôn, nàng tuyệt sẽ không cho phép Tống Mịch lợi dụng hần!

Nàng đang muốn mở miệng nói với Mặc Liên, không ngờ Mặc Liên

vẫn an tĩnh trầm mặc lại mở miệng trước, hỏi: "Nguyệt, người biết không? Có một loại sâu gọi phù du, chúng nó buổi sáng sinh ra, buổi tối sẽ chết, sớm sống chiều chết, cả đời ngắn ngủi như vậy."

"Thế giới loài sâu khác loài người, đối với bọn chúng thì sớm sống chiều chết đã có thể làm rất nhiều chuyện trong đời" Hoàng Bắc Nguyệt không hiểu nhìn hắn "Chuyện Phù du cũng là Mạnh Kỳ Thiên nói cho người biết?"

Mặc Liên gật đầu, sau một lát liền tỉ mỉ nhìn nàng, thân thể đông lạnh phát run, môi xanh tím, nhưng cười vui vẻ.

"Nhìn ta làm chi?" Hoàng Bắc Nguyệt ngượng ngùng sờ sờ cái mũi "Mặc Liên, Chi Chi ở Tư U Cảnh, người đi ra ngoài tìm Chi Chi được không?"

"Ta không đi." Mặc Liên vừa nói, chậm rãi rút bàn tay khỏi tay nàng, lưu luyến níu giữ độ ấm trên đầu ngón tay nàng.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, đột nhiên kinh ngạc hỏi: "Mặc Liên, người muốn làm gì?"

Tay Mặc Liên vừa định bày kết giới ở chung quanh lại bị nàng đẩy ra, giọng nói tàn khốc "Ta sẽ đối phó Tống Mịch, không cần người! Người thành thành thật thật đi ra ngoài chờ ta!"

Lời của nàng rất nghiêm khắc sao? tại sao nghe nàng nói xong mà mắt Mặc Liên đã đỏ?

"Mặc Liên?" Nàng khó hiểu nhìn hắn.

"Cho dù ta chết, hắn cũng sẽ tìm được ta, khi đó không ai ngăn được hắn." Mặc Liên đỏ mắt nói.

"Người nói cái gì?" Hoàng Bắc Nguyệt không hiểu, nhưng trong lòng nổi lên cảm giác sợ hãi khủng bố, khiến tia nhiệt độ cuối cùng trên người đều biến mất.

Mặc Liên lắc đầu, lui về phía sau, nước mắt đột nhiên rơi xuống, hấn nghẹn lời nói: "Ta là người mang điềm xấu... Nếu như hấn không nói, ta đã suýt quên, ta muốn ở chung một chỗ với người, nhưng như thế không được, sẽ hại người."

"Người sẽ không hại ta, người nói bậy bạ gì đó, Mặc Liên!" Hoàng Bắc Nguyệt hô to một tiếng, Mặc Liên đã xoay người chạy, nàng vừa định đuổi theo đã bị một bóng đen thật lớn đột nhiên che ở trước mặt.

Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dừng lại, mặt như băng sương, quát lạnh nói: "Tránh ra!"

Huyền Linh Thú cúi đầu, cao ngạo liếc nàng một cái, ngạo mạn nói: "Đừng cản đường hấn."

"Là người chớ cản đường ta!" Hoàng Bắc Nguyệt hung ác nói, trong đôi mắt lửa giận hừng hực, "Tránh ra! Nếu không, ta không khách khí!"

Huyền Linh Thú cao ngạo, không thèm để mắt tới sự uy hiếp của nàng, chỉ cười lạnh: "Người có thể ngăn cản cái gì? số mệnh của Mặc Liên từ khi sinh ra đã quyết định, hấn căn bản không nên tới thế giới này."

Hoàng Bắc Nguyệt khó tin nhìn nó, mà đối phương chỉ âm đạm nói: "Không có ai thương yêu hấn hơn ta, cho nên hấn muốn làm chuyện gì, ta nhất định sẽ giúp hấn hoàn thành."

"Người không rõ cái gì gọi là yêu!" yêu? Để hấn đi chịu chết chính là yêu sao? nàng cũng không dự định nhiều lời, dù sao cũng không có tác dụng, không bằng trực tiếp động thủ!

Cản đường nàng? Chê cười!

Huyền Linh Thú cũng biết không thể nói chuyện, điều động nguyên khí, sau đó miệng phun ra lửa đen, nhiệt độ nóng cháy trong nháy hòa tan hàn băng xung quanh!

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng chọt lóe qua, chui ra khỏi lửa cháy, lóe ra ánh chớp phóng xuống.

"Roi Lôi Thần!"

Huyền Linh Thú mặt không thay đổi huy động cánh, tưởng có thể dễ dàng tránh ra, nhưng không ngờ bên kia có bầy rập!

"Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên!" Ngôi sao sáu cánh chọt lóe, trong nháy mắt nhốt một chân hấn, Hoa văn bùa chú màu đen bò lên thân thể.

Huyền Linh Thú giận dữ: "Hoàng Bắc Nguyệt, người yêu hấn sao? như người yêu Phong Liên Dực?"

Hoàng Bắc nguyệt tránh ra sau nó, định đuổi theo Mặc Liên, nhưng nghe nó nói vậy thì dừng lại bước chân, hơi xoay người nói: "Các người đừng ép ta, mặc kệ ta yêu hấn hay không, ta đều phải cứu hấn!"

"Ha ha ha....." Huyền Linh Thú cười lạnh, lần đầu tiên nghe được con thú cao ngạo này cười, mặc dù mang theo châm chọc "Nếu

người không yêu hắn thì đừng đi cứu hắn, chỉ có tình yêu của người mới có thể cứu vớt hắn, không yêu hắn thì để hắn rời đi đi".

"Sống ở trên đời có rất nhiều tình cảm không giống như vậy, các người không hiểu!" Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nói hết, không tiếp tục nói cùng Huyền Linh Thú, quay người lại rời đi.

Huyền Linh Thú cười lạnh một tiếng "Hừ, người không biết Mặc Liên..."

Dọc đường đuổi theo tới chỗ Mặc Liên nằm trong động băng, cũng không nhìn thấy bóng dáng của hắn, Hoàng Bắc Nguyệt không thể làm gì khác là tiếp tục đi về phía trước.

Có nhiều con đường nàng chưa đi qua, không thể không cẩn thận.

Trong vô số động băng đều im ắng, không có gì hết, nhưng đi về phía sau mới thấy trong động băng xuất hiện bóng người giống Mặc Liên, trần truồng nằm trên hàn băng, da tay xanh trắng, thoạt nhìn hắn là đã chết.

Bị Tống Mịch chộp tới đây, những người này khẳng định không phải người bình thường, hoặc là có năng lực đặc thù, cũng có thể là cao thủ tuyệt thế.

Nhìn những người này, trong lòng của nàng càng bất an.

Phía trước dường như có cửa động, nàng nhanh bước chân qua, vừa định lao ra, đột nhiên ánh mắt bị hấp dẫn bởi một người trong động băng bên cạnh.

Chậm rãi lui về phía sau hai bước, đi vào cái động băng, có người ở bên trong, quần áo hoàn hảo quỳ rạp trên mặt đất, chung quanh thân

thể, 6 cây cột màu đen vây quanh hắn, trên cây cột đã kết đầy băng.

Quân Ly trong Lục Hồn Phong Ấn, nhìn dáng vẻ của hắn vẫn hấp hối.

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua ngòi xồm xuống, Vạn Thú Vô Cương lẳng lẳng nằm ở trong nẹp giới của nàng đột nhiên có chút dao động, dường như rất muốn ra.

Không để ý đến động tĩnh Vạn Thú Vô Cương, nàng chỉ đưa tay với vào Lục Hồn Phong Ấn, gạt sợi tóc buông xuống trên mặt Quân Ly ra.

Hắn nhắm mắt ngủ say, hô hấp nhỏ không thể nghe thấy, không hề có động tĩnh.

Lục Hồn Phong Ấn đã hoàn thành, hắn bị nhốt ở bên trong tạm thời không ra được, nhưng phải giết hắn mới được, nếu không hắn tĩnh dưỡng khôi phục sẽ thoát ra.

Nàng muốn lấy Hắc thủy Cấm lao phong ấn Quân Ly, nhưng trong khoảng thời gian ngắn không tìm được bình chứa tốt, Hắc thủy Cấm lao nhất định cần một người thích hợp làm bình chứa.

Không dễ dàng tìm được người thích hợp. Nếu không có sức mạnh cường đại dung nạp Hắc thủy Cấm lao thì trái tim người kia sẽ bị ma tính ăn mòn.

Hơn nữa, đối với Linh Tôn mà nói, bị nhốt trong Hắc thủy Cấm lao càng mất sạch tôn nghiêm của hắn hơn là so với nhập ma, hắn kiêu ngạo thành như vậy, tình nguyện chết cũng không muốn bị nhốt cả đời.

Hiện tại động thủ sao?

Nàng cau mày nhìn Quân Ly không có động tĩnh, giơ tay lên, nguyên khí màu đen chậm rãi ngưng tụ...

Quân Ly dường như nhẹ nhàng hơi mở mắt, con ngươi đen nhánh tinh khiết thản nhiên liếc nàng một cái, môi tái nhợt hơi giương lên, vui mừng cười cười.

Tay nàng đột nhiên ngừng lại, nắm thật chặt tay, thấp giọng thì thào: "Sur phụ, ta không hạ thủ được..."

Quân Ly lẳng lẳng nhìn nàng, ánh mắt đen nhánh an tĩnh an hòa, xa xưa như đám sương trong núi xa, hắc luôn luôn thanh tâm quả dục, không ham muốn như vậy, người tâm trong sáng, nếu không phải thành ma thì hắc vẫn nên như vậy.

"Ta hận số mệnh như vậy, chấm dứt đi..." Hắc chậm rãi mở miệng, đáy mắt đen nhánh chậm rãi bị màu đỏ ăn mòn.

Hoàng Bắc Nguyệt nắm chặt tay, tàn nhẫn quyết tâm.

Chương 1150: Vạn thú vô cương 2

"Ha ha ha... Hoàng Bắc Nguyệt! Người thật sự hạ thủ được sao? ta biết người rất quan tâm sự phụ người, giết ta, hẳn vĩnh viễn biến mất!" đôi mắt màu đỏ nháy mở, phóng xuất ra ánh sáng đỏ, hẳn dữ tợn cười lớn.

Ma tính lại bắt đầu ăn mòn, Linh Tôn lãnh đạm lạnh lùng đã biến mất.

Sau khi biến thành Quân Ly cũng khiến nàng gia tăng quyết tâm cùng dũng khí!

Ma thú chết tiệt!

Nhìn thấy ánh mắt nàng trong nháy mắt nảy sinh ác độc lạnh như băng, Quân Ly đột nhiên ngẩn ra, lập tức hiểu nàng thật sự xuống tay, liền cố gắng giãy dụa, lớn tiếng nói: "Tổng Mịch! Người chẳng phải muốn hoàn thành kế hoạch sao, còn không mau đi ra!"

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt sùng sốt, lập tức gió lạnh phía sau tập kích, nàng lăn một vòng, chỗ vừa đứng lập tức bị một mảnh tinh sa phân tán cháy thành một lỗ hổng thật lớn.

Quay đầu nhìn phía sau không có gì hết, Tổng Mịch vừa xuất hiện lại nhanh chóng trốn vào kết giới, rất rõ ràng không muốn thực sự giao chiến với nàng.

Nàng nhìn về phía Lục Hồn Phong Ẩn, phát hiện động băng Lục Hồn Phong Ẩn cũng không thấy!

Khắp nơi này đều là kết giới Tống Mịch, hẳn qua tự nhiên xuất quỷ nhập thần.

Lông mi lạnh lùng run kên, vẻ mặt Hoàng Bắc Nguyệt khó chịu, nhanh chóng kết ấn, hai tay vỗ mạnh trên mặt đất, vô số bùa chú màu đất từ hai tay nàng khuếch tán lên bốn phương tám hướng.

Tốc độ bay nhanh, gặp phải ngăn cản liền lập tức bò lên trên vách tường, trong nháy mắt khắp mặt đất đều là hoa văn bùa chú.

Trên chú văn chợt lóe sáng, chú văn biến mất, Hoàng Bắc Nguyệt vỗ vỗ tay đứng lên, đi nhanh đi ra ngoài.

Phong ấn không gian, xem người có chạy được như chuột độn thổ không?

Nàng bay nhanh khỏi cửa động, phía trước một mảnh đất trống trải là một khe núi trơ trọi, hai bên đỉnh núi cao hiểm trở đột ngột mọc từ đất lên, bãi đá bén nhọn trải rộng hai bên, dọa người ngã từ trên xuống.

Ngẩng đầu nhìn địa thế núi trên đỉnh đầu chỉ lộ ra tinh tế một mảnh trời, hình như có ánh mặt trời.

Trời sáng mau quá.

Nơi này, quả nhiên hiểm trở!

Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi đi ra ngoài, bởi vì một mảnh trời có quá ít ánh sáng, mà chung quanh không có bất cứ nguồn sáng gì, cho nên chung quanh mờ lung.

Nàng giơ tay lên, nguyên khí hỏa tứ tán, chung quanh tối mịt trong

nháy mắt đã được lửa chiếu sáng.

Nàng đứng thẳng, phía trước còn một cái kết giới kiên cố, đối diện kết giới là Quân Ly cùng Lục Hồn Phong Ấn, bên trong là Tống Mịch, hắc vượn người mà đứng, cầm trong tay một cây gậy màu đen, nàng liếc mắt một cái nhận ra đó là cây vô cực thiên khóa cuối cùng trên lưng Mặc Liên.

Trong lòng trầm xuống, có cảm giác lạnh như băng.

Tống Mịch nắm vô cực thiên khóa, cau mày, khuôn mặt lạnh lùng, đôi mắt màu vàng rất thất vọng nhìn về trong góc.

Hoàng Bắc Nguyệt theo ánh mắt của hắc chậm rãi nhìn qua, đột nhiên cắn chặt răng mới không kinh hô lên!

Mặc Liên!

Đó là Mặc Liên!

Mặc Liên bị lấy đi cây vô cực thiên khóa cuối cùng, khoe mắt Hoa Kết Ngạnh yêu dị nở rộ ra, hai mắt đen như mực không có lòng trắng như khiến người ta lâm vào địa ngục.

Nhưng hắc không tràn ngập lệ khí như lần trước, không giống dã thú mất cảm tình chỉ biết công kích cùng giết chóc. Hắc chỉ run rẩy co ro trong góc, hai tay cào lung tung vào tảng đá bên cạnh, cào đến máu chảy loang lổ.

"Ô...hu hu....." Hắc cả người phát run, như con thú bị dồn vào chân tường mà kêu lên tiếng bi ai.

Nhìn thấy hắc như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt tức giận đến nổ mắt

"Tống Mịch! Ngươi là súc sinh chết tiệt!" Nàng nắm tay, một quyền đánh mạnh vào kết giới!

Ầm ầm một tiếng, bề mặt ngoài kết giới kiên cố xuất hiện vô số vết nứt.

Nàng tiếp tục đấm mạnh về kết giới lần thứ hai!

Tống Mịch thản nhiên liếc nàng một cái, tiếp tục quay đầu, đáy mắt thất vọng cùng chán ghét. Giống như từ nhỏ ôm kỳ vọng vào đứa con ruột, nhưng sau này lớn lên lại phát hiện đứa con trai này lại ngu ngốc.

Loại thất vọng này khiến khuôn mặt tuấn mỹ của hắn nhăn nhó lại!

"Ta đã sớm biết ngươi vô dụng như vậy! Hừ, lãng phí nhiều năm bồi dưỡng ngươi, để ta uống công một hồi!"

Tống Mịch vừa nói đã đi tới chỗ Mặc Liên, trong tay vô cực thiên khóa xoay tròn, để ở trên vai Mặc Liên, mà tay kia kết ấn, phù khắc màu vàng biến ảo ra từng tàn ảnh.

Năm ngón tay chộp lại, trên ngón tay thon thả đột nhiên mọc ra móng tay dài, hắn đè bàn tay xuống, bàn tay đặt trên đỉnh đầu Mặc Liên, móng tay sắc nhọn từ cắm vào xương sọ.

Mặc Liên kêu thảm một tiếng, muốn đứng lên phản kháng, nhưng Tống Mịch lại dùng vô cực thiên khóa đâm mạnh vào sau lưng hắn!

Hắn "Ô" một tiếng, không phản kháng được, ngã nhào trên đất.

Năm đấm thứ ba của Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp nổ nát vô số tầng gia cố kết giới. Ngẩng đầu nhìn thấy một màn kia, không nói hai lời,

triệu hồi Nến Đỏ từ trong không gian linh thú ra, hình thái rồng phóng lên cao, ánh chớp màu vàng trên sừng rồng đánh xuống!

Tổng Mịch giơ một tay lên, quyền trượng màu vàng ngăn lại, ngăn trở ánh chớp!

Hoàng Bắc Nguyệt bước về phía trước, đột nhiên, Lục Hồn Phong Ấn chấn động, 6 cây cột vuông kịch liệt lay động, Quân Ly chậm rãi đứng lên, hai mắt màu đỏ ngược lên từ một cột trụ vuông, roi đỏ trên ngón tay đột nhiên bắn ra.

Nàng tránh né sang bên cạnh, lúc này tuyệt đối không nương tay!

"Lục Hồn Phong Ấn! Phong!" Trong tay tuôn ra vô số nguyên khí màu đen, đánh mạnh về phía Lục Hồn Phong Ấn, sáu cột vuông bị quán cùng một chỗ!

Quân Ly hai mắt như máu, giận dữ hét: "Không thể! Không thể nào! Aaaa..."

Sáu cột vuông tụ hợp quán chặt, trong nháy mắt sẽ bóp nát Quân Ly!

"Ta không tin! Linh Tôn, người đến chết cũng không chịu khuất phục sao? ta sẽ không khinh địch chết như vậy! Muốn chết cũng kéo nha đầu này theo!" Quân Ly phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Lục Hồn Phong Ấn hợp lại, Hoàng Bắc Nguyệt tựa hồ nhìn thấy trong chốc lát hai mắt Quân Ly trong phong ấn đen nhánh như mực, trong chốc lát lại đỏ tươi như máu.

Quân Ly, rời xa ánh mặt trời, rơi vào bóng tối, hẫ hẫ là cao cao tại thượng a...

Hoàng Bắc Nguyệt tim như bị đao cắt, hai tay hợp cùng một chỗ, Lục Hồn Phong Ấn cũng gắt gao áp bách Quân Ly, hấn không chết không bỏ qua!

Quân Ly kêu thảm thiết biến thành cuồng tiếu, ngựa mặt lên trời cuồng tiếu, tiếng cười ngưng hấn trong nháy mắt, Lục Hồn Phong Ấn đột nhiên nổ mạnh, máu cùng lửa cháy đột nhiên phun ra.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở bên cạnh, thoáng cái bị bắn ra ngoài, đánh lên trên vách đá đá lởm chởm lồi lõm, phun ra một ngụm máu.

Nồng đậm chướng khí lan tràn ra, kịch độc vô cùng, tung bay ở trong không khí, không gian cũng bị ăn mòn, song, chướng khí xuất hiện đến đâu cũng bị ngọn lửa bám theo.

Chướng khí lan qua, lửa cháy cũng thiêu đốt tới, cắn nuốt chướng khí, thiêu đốt thành hư vô.

Nàng biết đó là sự giúp đỡ cuối cùng của Linh Tôn, hấn rút cuộc hoàn toàn bái biệt cùng ánh mặt trời, vĩnh viễn biến mất trong thời không, hơn nữa cũng không có kiếp sau.

Hấn nguyện theo lẽ thường giữ lại tôn nghiêm thần thú mà rời đi, nàng cũng hoàn thành hứa hẹn với hấn.

Sư phụ, một khắc lửa cháy cuối cùng kia, người có thấy phát sáng chói mắt như ánh mặt trời không...

Hoàng Bắc Nguyệt đứng khỏi mặt đất, nước mắt ngập trong hốc mắt, song nàng không hề dừng lại, trong tay ánh sáng xanh ngưng tụ thành bảo kiếm, vô số ánh sáng xanh bay múa lượn lờ, như là sao chổi bay về phía Tống Mịch.

Nhìn thấy Quân Ly chết, Tống Mịch chau mày, biết không còn ai vì hấn mà ngăn Hoàng Bắc Nguyệt.

Mặc dù lúc này vẫn chưa lấy hết toàn bộ sức mạnh trong thân thể Mặc Liên, nhưng cũng đủ rồi!

Hấn muốn sinh Mặc Liên ra là bởi có Thuật Chiêu Hồn, nuôi Mặc Liên, hy vọng hấn một ngày trở thành vũ khí của mình, đáng tiếc, Mặc Liên vì một người phụ nữ mà phản bội hấn!

Tuy nhiên, hấn đã sớm có chuẩn bị, không hấn Mặc Liên là một loại vũ khí, nói chính xác thì Mặc Liên là một bình chứa tuyệt đỉnh.

Mặc Liên thiên phú, Mặc Liên huyết thống, tất cả đều được lựa chọn tỉ mỉ, hấn hao hết tâm huyết cùng thời gian mới bồi dưỡng ra, vì thế trả bất cứ giá nào, hấn sẽ không cho phép lãng phí cực khổ vô ích.

Buông Mặc Liên ra, Tống Mịch lập tức lui về phía sau, mà Mặc Liên cũng mềm mại ngã xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt đánh thốc lên, tiếp được hấn "Mặc Liên!"

Hấn ngã vào trong lòng nàng, vẫn kêu u u, hai mắt đen nhánh như mực, khóe mắt Hoa Kết Ngạnh giống như héo rũ, từng cánh hoa buông xuống, rũ dưới khóe mắt hấn, như bóng ma nặng nề.

Da tay tái nhợt không còn máu, kẻ khác đau lòng co rút.

Hoàng Bắc Nguyệt ôm hấn một chút, thấp giọng lẩm bẩm nói: "Không có việc gì, có ta ở đây."

Mặc Liên run run, hoàn toàn không biết người ôm hấn là ai, không có vô cực thiên khóa áp chế, hấn hoàn toàn không có bản tính, chỉ có

thú tính đáng sợ.

Nhưng lúc này đây, hấn cố gắng áp chế, thà chết cũng không động thủ.

Hấn không muốn động thủ, hấn biết Tống Mịch sẽ khiến hấn đối phó ai, hấn đã làm một lần, hối hận không chịu nổi, tuyệt đối không phạm sai lầm thứ hai.

Bởi vì lần thứ hai, hấn sẽ không có cách để nàng trở về.

Thuật Chiêu Hồn chỉ có thể dùng một lần, hấn không có gì để trao đổi nàng trở về lần nữa...

Hấn lạnh run, cuộn mình nằm trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt.

Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ đầu của hấn, để hấn nhẹ nhàng tựa vào tảng đá, nhẹ giọng nói: "Chờ ta một lát."

Nàng đứng lên, Mặc Liên lập tức ngã xuống, quỳ rạp trên mặt đất.

Nàng quay đầu lại nhìn, biết hấn không có khí lực nhưng vẫn đi tới trước, con ngươi thanh lạnh nhìn thẳng Tống Mịch.

Tống Mịch nhìn nàng mỉm cười, lấy đi phần lớn sức mạnh của Mặc Liên, toàn thân hấn đã khác trước.

Trên y bào lóe tia sáng vàng chói lọi, một tầng ánh chớp màu đen chậm rãi ngưng tụ, quyền trượng trong tay cũng biến thành màu đen, da tay tái nhợt, hai mắt thâm thúi.

Quan trọng nhất là dưới khoé mắt của hấn có một đóa Hoa Kết Ngạnh màu đen đang từ từ nở rộ, nở đến cực hạn, quý dị, khủng bố.

"Ha ha ha ha..." Hắc thấp giọng cười, nhìn hai tay mình, cảm giác hết sức mãn nguyện "Cuối cùng cũng không uổng công, đứa nhỏ này cũng không phả phế vật."

Hoàng Bắc Nguyệt mặt như sương lạnh, lạnh lùng nói: "Người gây ra thương thế của hắc, ta muốn người trả lại gấp trăm lần!"

"Thử xem đi!" Tống Mịch dữ tợn nói "Ta rất tin, Mặc Liên không thể kém bất kỳ ai, thậm chí còn mạnh hơn cả Vạn Thú Vô Cương!"

Không muốn nghe nói những điên dại, Hoàng Bắc Nguyệt trực tiếp động thủ!

Người điên! Hắc quả thực là người điên.

Ánh sáng xanh như được huấn luyện, bắn ra từ hai bên cánh tay, vây Tống Mịch lại.

Mà Tống Mịch dữ tợn cười ra tiếng, hai tay cào một cái, bắt được hai ánh sáng màu xanh.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, bỗng nhiên nhớ tới lúc đầu Mặc Liên mở ra bốn cây vô cực thiên khóa mà khủng bố công kích nàng.

Mặc dù đã chết rồi sống lại, nhưng nhớ tới lúc đầu vẫn còn sợ hãi.

Tống Mịch, sẽ hung mãnh hơn so với Mặc Liên kia sao?

Ánh sáng xanh bị bắt được, nàng sắc mặt bình tĩnh, ngón tay vừa động, ánh sáng xanh đột nhiên chia làm vô số ánh sáng nhỏ, như rắn bò lên bàn tay Tống Mịch!

Tống Mịch xé ra ánh sáng xanh, ánh chớp màu đen lôi hiện ra bề mặt da tay, gầm nhẹ một tiếng, chấn động toàn bộ ánh sáng xanh tứ tán!

Hoàng Bắc Nguyệt bị chấn động cấp tốc lui về phía sau, nhưng lập tức lại đánh thốc lên, khí đen cùng ánh sáng xanh lượn lờ thành một đoàn, chiến đấu cùng nguyên khí màu vàng của Tống Mịch, ánh sáng chói mắt, trong nháy mắt chiếu sáng khắp sơn cốc!

Trong màn hào quang vạn thú dâng lên, đủ loại mãnh thú kêu rống chấn động sơn cốc.

Grao... grao... grao.

Bóng dáng mãnh thú đen nhánh bay vọt ra, băng, hỏa, phong, lôi, thổ, năm loại nguyên khí hung mãnh chạm vào nhau, nguyên khí dao động trở nên cường đại hơn.

Sơn cốc không ngừng rung động, vô số hòn đá từ trên rơi xuống, vỡ tung trên mặt đất.

Vạn thú phi nhanh, vô số ánh chớp màu đen đột nhiên tuôn ra hòa vào nguyên khí màu vàng, bao phủ tới đám thân ảnh mãnh thú kêu rống, hóa thành tro tàn.

Ánh sáng vừa thu lại, Hoàng Bắc Nguyệt trượt về phía sau, thắt lưng bị trọng thương, một dấu vết máu kéo dài, nhưng nàng không hề nhăn mi, chỉ lạnh lùng ngẩng đầu nhìn chằm chằm phía trước.

Tống Mịch cũng chậm rãi xuất hiện, trên người cũng có không ít vết thương, nhưng hắn lại ngửa đầu cuồng tiếu: "Ha ha ha... Vạn Thú Vô Cương cũng chỉ có thế! Ta đã sớm biết, Mặc Liên tuyệt sẽ không để ta thất vọng, ha ha ha..."

Khốn nạn!

Hoàng Bắc Nguyệt cắn răng, hung hăng phun ra bọt máu, ngón tay nắm chặt thanh bảo kiếm màu xanh, gật đầu với Nến Đỏ, Nến Đỏ hiểu ý, ánh chớp màu vàng phụt ra từ sừng rồng.

Tống Mịch lạnh mắt nhìn động tác của nàng, lúc đối phó với Quân Ly nàng đã bị nội thương không nhẹ, hẳn không tin nàng có thể chống giữ được lâu!

"Hoàng Bắc Nguyệt, thời đại Vạn Thú Vô Cương hẳn là kết thúc, sau này, thiên hạ là của Tống Mịch ta." Hắn tà nhỉnh cười rộ lên, trong nháy mắt khuôn mặt tuấn mỹ trở lên vụn vẹo.

Hoàng Bắc Nguyệt thương hại nhìn hắn "Tống Mịch, người bị hận thù che mắt, thiên hạ của người thì sao? Mặc dù người vượt qua Hiên Viên Vấn Thiên, nhưng Huệ Văn trưởng công chúa sẽ không bởi vậy mà yêu thương người."

"Câm miệng!" Tống Mịch lập tức dữ tợn quát "Cho dù nàng không thương ta, sức mạnh cường đại cũng sẽ làm nàng khuất phục, không ai có thể ngăn cản ta có được nàng!"

"Đáng tiếc, thời gian đã không quay trở lại." Nhìn người vì tình yêu mà trở nên đáng thương như vậy, nàng chỉ có thể thờ dài.

Tống Mịch hoảng hốt giật mình một cái, ngược đôi mắt màu vàng lên, yên lặng nhìn nàng "Năm đó lúc nhìn người, ta tưởng rằng nhìn thấy nàng, không chiếm được nàng, có lẽ người có thể bồi thường."

Hoàng Bắc Nguyệt híp mắt cười lạnh:"Người thật choáng đầu, ta Hoàng Bắc Nguyệt chỉ cần còn sống một ngày thì tuyệt đối không cõ chỗ cho người sống!"

"Ta có thể biến Mặc Liên thành không phải hấn, cũng có thể biến người trở thành không phải người." Tống Mịch dường như đã tính trước, cười ha hả.

Hoàng Bắc Nguyệt trầm mặt, bảo kiếm màu xanh chỉ hướng bầu trời, âm âm một tiếng, dẫn trời giáng sấm sét!

"Thiên Phật!"

Trên sừng rồng của Nến Đỏ nổ bắn ra ánh chớp vàng, hội tụ cùng ngàn một chỗ, trong nháy mắt lưới sấm sét từ bốn phương tám hướng đan vào.

Một cái sấm sét bổ qua trên đỉnh đầu Tống Mịch, hấn chột lóe thân né tránh, ngay sau đó, ánh chớp liên tiếp nổ mạnh bên người!

Hấn triệu hồi ra ánh chớp màu đen vây quanh thân thể, ngăn cản Thiên Phật.

Thiên Phật uy lực không thể khinh thường, Hoàng Bắc Nguyệt toàn thịnh càng cường đại hơn so với lúc Hiên Viên Vấn Thiên cùng Quân Ly hợp lực sử xuất!

Thiên lôi hạ xuống như ông trời trừng phạt, không nể mặt, chỉ cần lay dính lập tức bị chém thành tro bụi!

Tống Mịch mắt lạnh nhìn Hoàng Bắc Nguyệt, đừng xem thường hấn, không, phải nói, đừng xem thường Mặc Liên!

Hấn biết Thiên Phật hao phí rất lớn nguyên khí, Hoàng Bắc Nguyệt đã triệu hồi Vạn Thú Vô Cương ra đến, lấy nguyên khí màu đen cuộn cuộn không ngừng của Vạn Thú Vô Cương mà chống đỡ Thiên Phật

không ngừng rơi xuống!

Grao... grao

Trong khối hắc ngọc thần bí thường thường có một con mãnh thú sức mạnh cường đại nhảy ra, linh thú cấp cao, thậm chí còn là thần thú!

Từng đàn mãnh thú vây chung quanh, tựa hồ chờ hắc sư suy yếu một chút sẽ tập thể đánh thốc lên, gặm hắc sư đến tan xương.

Hắc sư quyền trượng lên, ánh chớp màu đen theo cánh tay bò đầy quyền trượng, nhẹ nhàng lay động, trên đỉnh quyền trượng đột nhiên phát ra ánh sáng chói mắt.

"Thần nộ!" Hắc sư âm trầm cười rộ lên.

Xuyên thấu qua vô số ánh chớp màu vàng cùng màu đen, nhìn thấy nụ cười của Tống Mịch thật khiến người ta run sợ. Trái tim Hoàng Bắc Nguyệt đập mạnh, tiềm thức toàn thân điều động nguyên khí màu đen

Phòng bị, nhưng thay đổi suy nghĩ.

"Nến Đỏ cẩn thận!" Nàng đột nhiên hô to!

Ngay lúc nàng hô lên, quyền trượng Tống Mịch quay vòng một cái, tia sáng màu vàng chói mắt đột nhiên kéo dài ra, mang theo lực lượng thần bí, đột nhiên đâm hướng trái tim Nến Đỏ!

Trời giáng ánh chớp vàng, cũng không thể ngăn cản thần nộ màu vàng!

Mấy mảnh thú gần Nến Đỏ bị ý thức nàng thúc dục, không để ý đánh thốc lên, chỉ cần đụng với ánh sáng màu vàng sẽ lập tức hóa thành từng đóa hoa sen màu đen, nhanh chóng nở rộ, nhanh chóng héo tàn!

Thân hình Nến Đỏ khổng lồ, duy trì Thiên Phật không thể tránh!

Tiếng cười như điên của Tống Mịch quanh quẩn bốn phía.

Hoàng Bắc Nguyệt không có lựa chọn, thân hình thoáng một cái, hàn băng nặng nề dựng đứng sừng sững ở trước mặt Nến Đỏ, chính mình phi thân, lúc ánh sáng vàng xuyên phá hàn băng, một kiếm chặt đứt ánh sáng vàng!

Ánh sáng vàng lùi về quyền trường của Tống Mịch, mà Thiên Phật cũng nhanh chóng thu về, ánh chớp vàng hung mãnh không thể thu về trong nháy mắt, bởi vậy không ít ánh chớp sẽ bắt đầu phản phê nguyên chủ.

Hoàng Bắc Nguyệt may mắn không sao, Nến Đỏ trực tiếp bị Thiên Phật đẩy ngược ra, đánh vào một khối núi đá sắc bén, phía sau lưng vạch ra một vết thương khủng bố.

"Đây là khuyết điểm của Thiên Phật." Tống Mịch nắm quyền trượng đi tới "Ta nhiều năm nghiên cứu mọi chuyện về Hiên Viên Vấn Thiên. Thiên Phật có ánh chớp rất khủng bố, nhưng chỉ cần có thể đột phá một chút, đó là chỗ trí mạng."

Hoàng Bắc Nguyệt sắc mặt lạnh lẽo, nàng hành động nhanh nhẹn, bị cản trở rất nhẹ, nhưng vẫn bị Tống Mịch nói kích động đầy tức giận!

"Người triển khai Thiên Phật cần phải tập trung tinh thần, toàn bộ tinh thần ứng phó, triệu hồi sư cùng triệu hồi thú hỗ trợ lẫn nhau, kẻ thù

bên ngoài không thể tới gần, nhưng chỉ cần đột phá từ bên trong Thiên Phật, tự nhiên có thể phá Thiên Phật."

Có thể nhìn thấu khuyết điểm Thiên Phật, Tống Mịch này nếu không phải kẻ địch thì bọn họ có thể nói chuyện một phen.

Nàng cũng phát hiện khuyết điểm của Thiên Phật, nhưng chưa kịp cải tiến.

Nếu không phải Tống Mịch trộm sức mạnh của Mặc Liên, cho dù hắn phát hiện sơ hở kia cũng tuyệt đối không thể phá được Thiên Phật! Thực lực cấp bậc không đủ nên không cần lo lắng.

Nhưng lúc này tính toán sai rồi.....

Dẫn theo kiếm đối mặt cùng Tống Mịch, đánh tới phía sau, hai người rất chật vật, nàng bị trọng thương, Tống Mịch ở trong Thiên Phật cũng không chịu nổi.

Kế tiếp, nên khảo nghiệm người nào thủ đoạn ác hơn.

Mặc Liên chậm rãi mở to mắt trong đồng đá vụn, trước mắt ánh lửa chói lọi khiến hắn không mở mắt ra được, không nhìn thấy gì.

Tay hắn sờ soạng trong đá vụn, rốt cuộc chậm rãi đứng lên.

Dần dần thích ứng ánh lửa, từ từ thấy rõ hết thảy trước mắt.

Đôi mắt màu đen tràn ngập thú tính, hết thảy cũng mờ mịt khó hiểu.

Trước mắt có người, thân ảnh gầy teo, một thân màu đen trường bào tiêu sái, mặc dù dính đầy máu nhưng rất kiên cường che ở trước mặt hắn, như một gốc cây đại thụ.

"Nguyệt....." trong cổ họng khàn khàn không phát ra tiếng, chung quanh hòn đá rơi ầm ầm, không ai nghe thấy tiếng của hắn.

Đột nhiên một luồng sáng màu vàng thoáng hiện ra, chói mắt hơn cả ánh mặt trời khiến người ta không tự chủ nhắm mắt lại.

Ầm ầm một tiếng.

Khi hắn mở to mắt, chỉ nhìn thấy vô số hoa sen màu đen nở rộ ở trong không khí.

"Thần nô..." Hắn thì thào tự nói, chiêu thức quen thuộc này là "Thần nô" của hắn, trong nháy mắt, trí nhớ phân tán rải rác hiện lên trong đầu.

Hắn đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy trên vách đá cheo leo, cô gái mặc y phục đen một tay bám vào mỏm đá, tay kia vô lực buông, máu tươi theo ngón tay không ngừng nhỏ xuống.

Bên tai, đột nhiên có tiếng người nói chuyện: "Người là người mang điềm xấu, nếu thích ai thì không nên đến gần, nếu không, nàng sẽ vì người mà bị thương, hoặc là chết."

Trong đầu ầm ầm nổ vang, mà ngay sau đó, Tống Mịch đuổi nhanh theo Hoàng Bắc Nguyệt, hai người tốc độ tương xứng, thực lực gần như ngang nhau.

Thần nô khủng bố trên quyền trượng của Tống Mịch không kém Thiên Phạt chút nào, mà hiện tại Nến Đỏ bị thương, một mình nàng sử dụng Thiên Phạt có chút cố hết sức.

"Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên!" Bắt được cơ hội, Hoàng Bắc

Nguyệt chợt lóe sau Tống Mịch, một bùa ấn nhanh chóng thành hình quanh thân thể hắn.

Tống Mịch lạnh lùng xoay người, ánh chớp màu đen bùng lên "Liên sát!"

Hắn bị Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên vây khốn một nửa thân thể, mà chiêu thức mạnh mẽ "Liên sát" đã hình thành một đóa hoa sen thật lớn màu đen, trong nháy mắt ép Hoàng Bắc Nguyệt xuống, đập bẻ vào mặt đất!

Đất đá vấy ra, tro bụi nổi lên bốn phía, thân thể của nàng khiến mặt đất đầy đá vụn hõm sâu xuống.

Một ngụm máu phun ra, Hoàng Bắc Nguyệt gian nan bò lên, mà giữa không trung, Tống Mịch cũng chuyển hướng quyền trượng về phía nàng, ánh chớp màu đen dũng mãnh tiến vào đỉnh quyền trượng hòa vào màu vàng.

"Kết thúc, Hoàng Bắc Nguyệt." Tống Mịch nhìn nàng âm lãnh cười rộ lên, cao cao tại thượng, có chút thương xót, nha đầu kia, sau này là của hắn.

"Thần nộ!"

Khoảng cách từ Liên Sát đến Thần nộ một giây đồng hồ, Hoàng Bắc Nguyệt hai tay run rẩy kết ấn, tay trái vô lực phạm sai lầm, ánh sáng thần nộ liền tới gần thân thể nàng.

Nàng cắn răng, một tay đặt phía trên Vạn Thú Vô Cương!

"Tống Mịch, muốn chết, ta cũng muốn kéo ngươi theo!"

Vừa dứt lời, trước mắt một bóng đen hiện lên, ngay sau đó, thân thể của nàng được một đôi tay ôm chặt, nàng giật mình, bên tai chỉ nghe đến một tiếng kêu yếu ớt.

Màu vàng bùng lên, vô số tinh sa chảy ra, ánh vàng rực rỡ như ngôi sao đầy bầu trời, chạy đến giữa không trung liền biến thành từng đóa hoa sen màu đen nở rộ.

"Mặc Liên..." Hoàng Bắc Nguyệt khó tin ngẩng đầu, hấn khôi phục?

"Người bị thương." Mặc Liên thì thào nói, cảm giác hấn nói cũng run rẩy, thú tính không thể áp chế, hấn chỉ dựa vào ý thức bảo vệ nàng.

Mặc Liên bị lấy ra bốn cây vô cực thiên khóa, chính là một con dã thú thực sự, cho dù bị lấy đi sức mạnh, nhưng hấn vẫn là thú hung tàn.

"Ta không sao." Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu "Mặc Liên, mang Nến Đỏ rời khỏi đây! Ta..."

Nàng chưa nói xong, Mặc Liên đã ôm nàng tới, không thềm nói đạo lý, chạy ra ngoài sơn cốc.

Hấn muốn mang nàng cùng rời đi?

Hiện tại Tống Mịch bị Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên tạm thời vây khốn, quả thật có thể chạy rất xa, nhưng Tống Mịch chỉ cần rời khỏi Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên sẽ không buông tha mà đuổi theo nàng!

Nhưng Mặc Liên cũng rất kiên quyết, ôm nàng chạy như điên.

"Mặc Liên! Người không thể trốn cùng cô ta được!" Bị Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên vây ở giữa không trung, Tống Mịch giận dữ rống

to, hỗn hển công kích từ xa, phát hiện Mặc Liên né tránh liền Bắt đầu công kích núi đá chung quanh.

Tầng tảng đá rơi xuống, cả sơn cốc đều sụp đổ, tảng đá lăn xuống ngăn cửa ra.

Mặc Liên một tay ôm nàng, tay kia vịn vào tảng đá, cố hết sức leo lên phía trước.

"Mặc Liên, để ta xuống, ta có thể tự đi." Hoàng Bắc Nguyệt cầm lấy cánh tay hắn, hắn muốn rời đi thì cùng đi, chờ nghỉ ngơi dưỡng sức lại đi hợp lực đối phó Tống Mịch.

Nàng mặc dù bị thương nặng, nhưng khí lực chạy trốn vẫn có.

Nhưng Mặc Liên lại như không nghe thấy lời của nàng, cố chấp ôm nàng, ôm thật chặt, nàng muốn giãy dụa, chỉ sợ dùng sức giãy dụa sẽ liên lụy hắn cùng ngã xuống.

Hắn không nói một câu, trong lòng bàn tay đầy máu cũng không để ý.

Nhìn bộ dáng hắn nhíu chặt mày, đóng chặt môi, Hoàng Bắc Nguyệt không nhịn được nhẹ giọng nói: "Mặc Liên, ta thật sự có thể tự đi, chúng ta cùng nhau rời đi."

Hắn không đáp lại nàng, hai mắt đen như mực, quỹ dị không có tròng trắng, đó là một đôi mắt tràn đầy thú tính.

Ầm...

Một tiếng vang thật lớn, Thần nộ của Tống Mịch đánh vào tảng đá lớn bên cạnh bọn họ, lập tức xuống sụp đổ, cự thạch lại rơi xuống.

Mặc Liên tay trao không yên, chân giẫm vào khoảng không té xuống, đúng lúc chỉ mảnh treo chuông, trên đỉnh đầu Huyền Linh Thú bay qua, móng vuốt thật lớn bắt được hai người, dùng sức ném văng ra, sau đó tức giận xoay người nghênh hướng Tống Mịch.

Nàng cùng Mặc Liên bị văng ra thật xa, cùng lăn vài vòng trên mặt đất mới dừng lại.

Bên cạnh là mặt đất sụp đổ, sơn động phía trước vì nơi này kịch liệt đánh nhau mà sụp xuống, hiện tại hoàn toàn chính là đường cụt, không đi ra được.

Cũng may có một mạch nước ngầm, nhưng vì sụp đổ mà lộ ra, có điều mạch nước ngầm ở quá sâu, nhìn xuống chỉ là một mảnh đen nhánh sâu thẳm, không biết sâu thế nào, chỉ có thể mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy.

Mặc Liên ôm nàng cùng ngồi xuống, trên khuôn mặt tái nhợt hơi mờ mịt. Khóe mắt Hoa Kết Ngạnh của hắn đã héo tàn, bộ dáng buông xuống ở khóe mắt càng thêm quỷ dị.

"Đi..." Hắn thấp giọng, thì thào nói.

Hoàng Bắc Nguyệt ghé vào vai hắn, cầm tay hắn nói: "Ừ, chúng ta cùng đi."

"Nguyệt..." Mặc Liên mờ mịt mở miệng, "Phù du sớm sống chiều chết, thật sự sẽ có cả đời sao?"

"Sẽ a, đương nhiên sẽ." Nàng cố gắng giữ giọng nói dịu dàng, không dám để Mặc Liên bị bất cứ kích thích gì mà bộc phát thú tính mãnh liệt, nàng biết hắn không có biện pháp áp chế thú tính.

Mặc Liên lặng im cúi đầu nhìn nàng một cái, môi mấp máy, chậm rãi mở miệng nói: "Người gạt người."

"Ta sao lừa người chứ?" Hoàng Bắc Nguyệt vội vàng nói "Chờ chúng ta đi ra ngoài, ta mang người đi tìm phù du, đi xem cuộc sống của bọn chúng, mặc dù ngắn ngủi, nhưng đó là cả đời của bọn nó!"

"Ta rất muốn nhìn." Mặc Liên nói.

"Ừ, chúng ta sẽ đi nhìn!"

Nàng nghiêm túc nhìn hắn, đôi mắt trong suốt chiếu ra khuôn mặt tái nhợt quý dị, hắn nhìn chính mình trong ánh mắt của nàng, sợ run trong chốc lát, sao hắn lại kinh khủng như vậy? khuôn mặt hắn đúng là dã thú.

"Xin lỗi....." Vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve nàng, Mặc Liên cúi đầu nhẹ nhàng hôn môi nàng một chút, môi dừng lại không nở rời đi, nhưng động tác cũng không tiến thêm một bước.

Chính là một nụ hôn chuồn chuồn lướt nước, nhưng không có cách nào tách ra.

"Ta yêu người." Hắn nói xong mới ngẩng đầu, rời đi đôi môi mềm mại của nàng, cúi đầu lấy Vạn Thú Vô Cương trong lòng bàn tay nàng.

"Mặc Liên?" Hoàng Bắc Nguyệt bắt được tay hắn, vẻ mặt sợ hãi
"Người đừng làm chuyện điên rồ, người muốn làm gì?"

"Cho người tự do, không có nguyên rủa cùng trời buộc." Mặc Liên nói xong, đột nhiên một chưởng đánh mạnh vào ngực nàng, trong nháy mắt đó, ánh mắt đen nhánh quý dị của hắn cũng tuôn ra lệ quang.

Hoàng Bắc Nguyệt bất ngờ không phòng ngự, nàng không ngờ Mặc Liên sẽ đột nhiên công kích nàng, hơn nữa lại dùng toàn lực vào một chưởng!

Phun ra máu đen, nàng mềm mại ngã xuống, nhưng vẫn cố chấp cầm lấy tay hắn.

"Mặc Liên, Mặc, đừng như vậy, van cầu người..." Nàng khóc lên, sợ hãi như ruồi bâu lấy mật, bám lấy thân thể của hắn.

Mặc Liên đè tay nàng, cúi đầu, nước mắt từ trong con ngươi thú tính chảy xuống "Gặp người là điều tốt đẹp nhất của ta khi tới thế giới này"

"Có lẽ ta đúng là phù du, người nói rất đúng, phù du sớm sống chiều chết, cứ việc ngăn ngừa, nhưng cũng trọn cả đời."

Mặc Liên ôm nàng tới đặt ở bên bờ nước ngầm, phía dưới là nước sông u ám chảy xiết, hắn từ nạp giới lấy một viên hạt châu đặt trong tay nàng, để nàng nắm chặt.

Ngọc tránh nước, là bảo bối nàng trộm được từ phủ An Quốc công, đặt trong nạp giới đầu tiên của nàng. Lúc nàng cho Mặc Liên nạp giới, ngay cả Ngọc tránh nước cũng đưa cho hắn luôn.

Hiện tại, hắn lại trả Ngọc tránh nước cho nàng.

Vừa nghĩ tới chuyện kế tiếp, nàng lại càng liều mạng cầm lấy hắn, rốt cuộc không nhịn được, điên cuồng nói: "Mặc Liên! Người theo ta cùng đi! Người không đi thì cả đời ta cũng sẽ không nhìn người nữa!"

Mặc Liên giật mình, mặt tái nhợt, đúng là nhan sắc đơn thuần, giống

như tuyết trắng từ bầu trời rơi xuống, tinh khiết không tỳ vết.

"Gặp lại, Nguyệt." Trầm mặc một chút, Mặc Liên giơ tay lên, để nàng bên bờ, nhẹ nhàng đẩy trôi đi.

"Mặc Liên!!!" Nàng điên cuồng hô to một tiếng, Mặc Liên! Ta không tha thứ người làm như vậy! Mặc Liên...

Nàng ngã xuống mặt nước, nước mắt chảy ra, nhưng rất nhanh đã bị bóng tối bao trùm.

Mặc Liên kinh ngạc nhìn, thì thào tự nói: "Ta rất thích người, người có nghe được hay không?"

Hắn nắm Vạn Thú Vô Cương, xoay người quay trở lại.

Huyền Linh Thú gào lên tê rợn, làm cả tòa sơn cốc cũng run rẩy kịch liệt!

Mặc Liên bò lên trên núi đá sục đổ, thân thể như dã thú cong lên, đột nhiên ngửa đầu hú vang khủng bố khiến da đầu người ta tê dại.

Nghe được tiếng kêu này, Tống Mịch đột nhiên quay đầu lại, trên mặt hiện đầy rung động!

Hắn đang giãy dụa khỏi Bùa chú Lục đạo Thiên Nguyên, nhìn thấy Mặc Liên thì tốc độ giãy dụa càng nhanh hơn.

"Không thể! Năng lực của người ở chỗ ta, mọi thứ đều là ta cho người! Mặc Liên, đừng quên ta là phụ thân người!" Tống Mịch la to.

Đối với lời của hắn, Mặc Liên ngoảnh mặt làm ngơ, đôi mắt đầy thú tính, trong cổ họng phát ra tiếng rít gào trầm thấp, ngoài thân thể có

vô số ánh chớp màu đen lượn lờ, ánh chớp bén nhọn lôi kéo không khí cùng không gian giãy dụa.

Bốn phía bắt đầu vụn vẹo biến hình.

Hắn khụy chân một chút, sau đó giống như dã thú vồ mồi, đánh mạnh về phía Tống Mịch!

Tống Mịch cực kỳ hoảng sợ, quyền trượng để ngang trước ngực, tia sáng màu vàng tràn ra khỏi cơ thể, nhìn chăm chăm Mặc Liên!

Gió bão kinh qua, hắn rõ ràng nhìn thấy hai mắt đen nhánh của Mặc Liên xuất hiện từng vết rạn như mặt băng!

Đồng tử nứt ra...

Tiểu tử thú này, dự định cùng chết với hắn sao? hừ.....

Cường phong trong nháy mắt quét sạch chung quanh, Tống Mịch mặc trường bào bay múa, tóc tán loạn ra bốn phía.

Trong mắt màu vàng thấy màu đen thuần túy càng ngày càng gần, trên khuôn mặt thiếu niên kia sau khi bị thú tính chinh phục liền toát lên vẻ khát máu giết chóc.

Két...

Màu vàng cùng màu đen vừa tiếp xúc liền phát ra tiếng vang nhỏ, rồi sau đó, ánh sáng bùng nổ lên, cả không gian nhanh chóng bị màu vàng cùng màu đen chiếm hết, không vụn vẹo càng thêm hư ảo.

Cát bay đá chạy, trời rung đất chuyển.

Một khắc này tất cả tiếng động cũng biến mất, không ai nghe thấy bất cứ động tĩnh gì, chỉ có ánh sáng không tiếng động bắn về phía bầu trời, khí thể mênh mông cuồn cuộn, nhan sắc đẹp mắt như pháo hoa nở rộ.

Đáng tiếc không có màu sắc pháo hoa, đó là thuần túy đen đặc, nuốt sống ánh sáng màu vàng yếu ớt, nhanh chóng lớn mạnh, dũng mãnh vào phía chân trời.

Dường như bầu trời đều bị mở ra lỗ thủng, trên đỉnh không biết có vật gì, chỉ thấy vô số hồn phách đen nhánh từ bên trong bay ra.

Vạn thú phi nhanh, quy mô khổng lồ, từ trên bầu trời bay nhanh qua, đủ loại hình thái, đủ loại kiểu dáng kêu rống, hồn phách bị nhốt phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt.

Đáng tiếc không xuất hiện lâu, những hồn phách đen nhánh liền chậm rãi hóa thành tro bụi, biến mất sạch sẽ trên bầu trời.

Trong cột sáng màu đen không ngừng có hồn phách bay ra, song sau một lát liền hóa thành tro bụi.

Không gian vắng vẻ, hào khí an tĩnh duy trì vài phút, sau đó cột sáng chậm rãi yếu bớt, có thể nghe thấy trong cột sáng màu đen mơ hồ có vô số người tụng kinh.

Hồn hê, hồn hê, trở lại thôi!

Rốt cuộc một tia hồn phách cuối cùng tan hết, tiếng ngâm tụng từ từ tiêu tan, cột sáng biến mất, không gian vắng vẻ khôi phục nguyên hình, khắp mặt đất trở lại an tĩnh.

An tĩnh mãi mãi không thay đổi.

*** Bắc Nguyệt hoàng triều ****

Chương 1151: Phượng nghịch thiên hạ 1

Mạch nước ngầm của Tư U Cảnh vẫn chảy vào thảo nguyên băng ngàn dặm ở phương bắc, mạch nước ngầm dâng nước lên mặt đất, bởi vì địa thế bằng phẳng mà biến thành dòng sông rộng rãi trôi thong thả.

Thảo nguyên ngàn năm lặng im, dãi mắt khắp nơi đều là mặt đất tái nhợt hoang vu cùng hòn đá bị đóng băng, không có một ngọn cỏ.

Song ngày này, trong thảo nguyên băng yên tĩnh rốt cuộc truyền đến tiếng ồn ào.

"Chủ nhân..."

Tiếng gọi vang xa, giằng co thật lâu mới bị gió thổi tán.

"Ta có thể cảm giác ở gần đây!" Giọng nói thanh nhã của Thiếu niên Tiểu Hồ nói....

"Người đi một bên, Băng đi một bên khác, ta đi bên này tìm!" Chi Chi vừa nói, thân ảnh nho nhỏ liền chạy sang hướng sông bên kia.

Nhìn thân ảnh vội vàng chạy đi, Tiểu Hồ không nhịn được lớn tiếng hô: "Chi Chi, cẩn thận một chút a! trong thảo nguyên băng không an toàn..."

"Biết rồi! Phụ vương trả lại thuật chức mộng cho ta!" Gặp phải nguy hiểm, nàng có thể dùng ảo cảnh để đào tẩu!

Không để ý tới bọn Tiểu Hồ, Chi Chi chạy hướng xa, trên thảo nguyên băng gió rất lớn, lạnh thấu xương, nàng vừa xoa xoa tay vừa hô to: "Nguyệt nhi tử tử, ngươi ở đâu?"

Trong bọn họ, chỉ có Tiểu Hồ cùng Hoàng Bắc Nguyệt ký kết bốn mạng khế ước, bởi vậy có thể cảm giác Hoàng Bắc Nguyệt ở gần đây, nhưng bọn họ tìm thật lâu cũng không thấy.

Chẳng lẽ Tiểu Hồ cảm giác sai lầm sao?

Đi rất xa, hai mắt bị gió tuyết lạnh không mở ra được, nhưng trên mặt sông phía trước đột nhiên có vật gì nổi lên, chậm rãi bị nước xô dạt vào bờ.

Chi Chi tập trung nhìn vào, vật áo màu đen, chẳng lẽ...

Bước nhanh chạy tới, lội xuống nước thấy người nọ, vừa nhìn vừa mừng rỡ, vội vàng ôm nàng đến "Nguyệt nhi tử tử! Rốt cuộc tìm được ngươi!"

Nước sông rất lạnh, Hoàng Bắc Nguyệt lạnh run, vết thương trên người sớm bị đông lạnh không chảy máu, trong lỗ tai âm vang, nghe được giọng nói quen thuộc, không phân biệt là ai, liền một phát bắt được "Mặc Liên..."

"Nguyệt nhi tử tử, ta là Chi Chi a, Mặc Liên ở đâu?" Chi Chi cố gắng ôm nàng tới bên bờ "Ta mang ngươi lên bờ."

"Không..." Hoàng Bắc Nguyệt đột nhiên dùng sức vắt tay Chi Chi, trong ánh mắt sừng đỏ, nước mắt tuôn rơi xuống "Đi tìm Mặc Liên, giúp ta đi tìm Mặc Liên."

"Được, ta dẫn tử lên bờ tìm hấn, hấn cùng đi ra với tử sao?" Chi Chi ngẩng đầu nhìn sông, tựa hồ không có gì động tĩnh.

Nàng cùng Mặc Liên cảm tình không tòi, nếu hấn cũng bị thương, Chi Chi nhất định sẽ nghĩ cách cứu hấn.

"Không cần phải xen vào ta, ta sẽ đi ngay bây giờ!" Hoàng Bắc Nguyệt vội vã nói, nếu nàng có thể hành động, hiện tại lập tức quay trở lại, nàng hận sau khi bị thương đã biết yếu thế nào "Hấn chưa đi ra cùng ta."

Chi Chi ngẩn ra, nhớ vừa rồi lúc ở bên ngoài cùng Tiểu Hồ chứng kiến cột sáng đỏ sộ màu đen.

Mạnh Kỳ Thiên nói qua, đó là khí tức Mặc Liên, cường hãn vô cùng, áp chế tiêu diệt nguyên khí màu vàng.

Mặc Liên nhất định thắng Tống Mịch, hiện tại có thể bị thương.

Chi Chi gật đầu, rút cuộc kéo nàng lên bờ, phát tín hiệu cho Tiểu Hồ cùng Băng rồi nói: "Ta lập tức đi tìm Mặc Liên!"

Nàng mới vừa đứng lên, Hoàng Bắc Nguyệt bắt được nàng, lau khô tình vết máu bên khóe miệng nói: "Nói cho hấn biết, ta ở chỗ này chờ hấn, nếu như hấn còn yêu ta....thì tới tìm ta."

Nghe vậy, Chi Chi giật mình, thấy trong ánh mắt nàng không ngừng lăn xuống nước mắt, trong lòng đau nhói, không dám tưởng tượng bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ đau lòng Nguyệt nhi tử tử rơi lệ như vậy.

"Ta nhất định sẽ nói cho hấn biết" Chi Chi dùng sức gật đầu, lập tức chạy hướng núi non đá lởm chởm bên kia thảo nguyên băng.

Hoàng Bắc Nguyệt nằm ở bên bờ, ngẩng đầu nhìn bầu trời mênh mông, nước mắt bất động chảy xuống, chung quanh chỉ có gió thổi cuồng liệt nhưng nàng không thấy lạnh.

Kết thúc, mọi chuyện về Vạn Thú Vô Cương hẳn là kết thúc chứ.

Nàng giờ phút này đã không cảm giác được khí tức của Vạn Thú Vô Cương, khối hắc ngọc hoàn toàn chặt đứt liên lạc với nàng.

Trong Hắc thủy Cấm lao truyền đến tiếng nước chảy rất nhỏ, nàng nhắm mắt lại, chứng kiến Yểm đứng ở sau cột đồng, vạt áo yêu hồng buông xuống ở trong nước đen, sợi tóc diêm dúa lẳng lơ buông xuống thắt lưng.

Trong tay hắn cầm một cây ô màu đỏ, nhưng không bung ra.

Tựa hồ nhận thấy nàng đi vào, Yểm chậm rãi ngẩng đầu, trong con ngươi thần nhiên một tia màu đỏ hết sức yêu nghiệt, hắn bĩu môi cười nói: "Người làm được."

"Không phải ta, là Mặc Liên." sắc mặt Hoàng Bắc Nguyệt tái nhợt, thất hồn lạc phách nói.

"A, là tên du côn cắc kè." Yểm cười cười, phong hoa tuyệt đại, rồi sau đó chốc lát im miệng không nói "Chưa kịp nói với hắn một tiếng cảm ơn."

Hoàng Bắc Nguyệt trong nháy mắt nước mắt rơi như mưa, cũng không tìm được khóc rống lên.

Yểm yên lặng nhìn nàng, nhẹ giọng thở dài "Nguyệt, sống cuộc sống tự do của người đi, vì ngày này, người đã cố gắng quá nhiều."

"Nếu kết cục như vậy, lúc đầu cần gì cưỡng cầu?" Hoàng Bắc Nguyệt nói.

"Người theo vận mệnh đi, số trời đã định không thể sửa đổi."

"Người biết ta không tin số mệnh!"

Yểm nói:"Không tin cũng không có nghĩa hấn không tồn tại."

Hoàng Bắc Nguyệt im lặng.

Hai người đứng lẳng lẳng ở trong nước một lát, Yểm mới nói: "Xem ra, ta phải đợi một thời gian ngắn nữa mới đi ra được, thương thế của người nặng như vậy, sau khi ta ra ngoài người sẽ chết."

Nói xong, hấn chậm rãi ẩn vào hắc ám.

Sau đại chiến núi non bị hủy diệt, một số linh thú hung mãnh vốn chiếm cứ trong núi bị chiến đấu lan đến mà chết hoặc chạy trốn, bởi vậy đoạn đường đi vào hết sức an toàn.

Chi Chi mỗi như chân, đi thật lâu, lần theo dấu vết chiến đấu, rốt cuộc tìm được sơn cốc bị đá vụn chôn.

Nhìn sơn cốc cơ hồ bị bao phủ, trống ngực Chi Chi suýt ngừng đập.

"Mặc Liên..." Nàng nhẹ nhàng hô một tiếng.

Cũng may sơn cốc này không lớn, nàng liếc mắt một cái nhìn thấy cách đó không xa từ loạn thạch lộ ra một cánh chim màu đen thật lớn.

Là Huyền linh thú!

Nàng bước nhanh tới, quả nhiên nhìn thấy Huyền Linh Thú phía sau một tảng đá lớn, một nửa thân thể bị đặt dưới hòn đá, vô lực giãy dụa, một nửa thân thể lộ ở bên ngoài, cánh hợp lại che chở một người phía dưới.

Huyền Linh Thú hấp hối nhìn thấy nàng, hai mắt màu đỏ bi ai nhìn nàng.

"Cứu, cứu hẩn." Giờ khắc này Huyền Linh Thú đâu còn cao ngạo với bất kỳ ai như bình thường chứ?

Từng là Thánh linh, nhưng nó hiện tại như người cha nhân loại bình thường cẩn thận che chở đứa con của mình.

Chi Chi gật đầu, cẩn thận nâng Mặc Liên khỏi cánh của nó, để hẩn tựa vào ngực của mình.

Mặt tái nhợt, Hoa Kết Ngạnh héo tàn, thân thể bị tàn phá.

Trong mắt Huyền Linh Thú không giấu được đau lòng khi nhìn đứa bé này.

"Mặc Liên, mau tỉnh lại a, Nguyệt nhi tỷ tỷ chờ ngươi a." Chi Chi nhẹ giọng nói, bàn tay chậm rãi truyền nguyên khí vào thân thể suy yếu của Mặc Liên.

Nghe thấy giọng nói của nàng, Mặc Liên chậm rãi mở mắt, hai mắt âm đạm không có một tia sáng, đôi mắt mở ra, sau khi đồng tử nứt ra thì đã chảy ra hai hàng huyết lệ.

"Nguyệt, nàng, thế nào?"

Chương 1152: Phụng nghịch thiên hạ 2

"Tỷ ấy ổn, người cứu tỷ ấy." Nhìn thấy bộ dáng hần thảm như vậy, Chi Chi thấp giọng khóc lên, nàng biết Mặc Liên rất thích Hoàng Bắc Nguyệt, nàng từng giúp Mặc Liên làm thế nào để Nguyệt cũng thích hần, nói cho hần không ít điểm mấu chốt...

Nàng hiểu tâm tình của hần, rất yêu một người, bất chấp tất cả yêu, đánh đổi mạng sống để yêu.

"Tỷ để ta nói cho người biết, tỷ ở bên ngoài chờ người, người yêu tỷ thì đi ra tìm tỷ ấy, các người sẽ vĩnh viễn cùng một chỗ. Mặc Liên, người đã động lòng của tỷ ấy, tỷ ấy yêu người, ta mang người ra đi tìm tỷ ấy nhé?" Chi Chi nghẹn ngào nói.

Mặc Liên lẳng lặng nghe, như nghe người khác miêu tả một giấc mộng không chân thật với hần, cuối cùng mới khẽ cười một chút, giờ bàn tay đầy vết thương loang lổ, sờ vuốt nấp giới, rút cuộc lấy ra một mặt người bị méo.

Chi Chi nhận ra đó là thứ mà lần trước nhìn thấy Mặc Liên mua ở trên đường, định đưa cho Hoàng Bắc Nguyệt, nhưng vì bị nàng cười nhạo nên vẫn cất giấu.

Hần đưa mặt người cho Chi Chi, cố gắng há miệng nhiều lần mới nói: "Xin lỗi, ta không đi được."

"Ta cũng người, nhất định đem người tới bên người tỷ ấy!" Chi Chi vừa nói, một bên nước mắt ào ào rơi xuống.

Mặc Liên lắc đầu, tự biết không thể được, hấn không muốn để nàng tận mắt gặp hấn chết, nói vậy, nàng nhất định sẽ thương tâm chết mất.

Hấn không phải chồng thiếu nữ chẵn dê kia, hấn không thích để nàng rơi nước mắt.

"Chi Chi, cho ta một giấc mộng được không."

"Đừng! Đừng mà! Ta muốn mang người ra ngoài!" Chi Chi khóc như một đứa con nít.

Mặc Liên vô lực dựa vào nàng, hai tay buông xuống bên người, không động đậy, chỉ chờ Chi Chi khóc trong chốc lát mới thì thào mở miệng.

"Ta vì sao mà sống ở trên đời? Thánh quân nói, là hấn sáng tạo ta, nguyên nhân là hấn muốn ta trở thành vũ khí của hấn. Nhưng ta biết không phải thế, ta vì sao mà sống ở trên đời? là vì nàng, vì nàng a, Nguyệt..."

Hấn vừa nói chuyện, hai mắt dần ảm đạm.

Chi Chi sợ hãi hô to: "Mặc Liên, đừng đi, van cầu người đừng đi..."

Huyền Linh Thú đau thương nhìn hấn, biết đã không thể vấn hồi tánh mạng của hấn liền nói: "Nờ người, vì hấn làm một giấc mộng đi."

"Được..." Chi Chi rút cuộc gật đầu, chậm rãi dùng đưa chuông bạc trên ngón tay, vì hấn mà chế tạo ra giấc mộng.

Mặc Liên, ta cho người giấc mộng đẹp nhất, ở trong mộng, người

như phù du, mặc dù tính mạng ngắn ngủi, nhưng cả đời đều viên mãn hạnh phúc.

Cùng nàng gặp nhau, yêu nhau, gần nhau, trọn đời suốt kiếp, cái chết cũng không tách bọn người ra được.

Người có thấy không? Ở hội đèn lồng huyền ảo, đám người rộn ràng nhốn nháo, nàng cầm đèn lồng màu đỏ đi về chỗ người.

Người có thấy nàng mặc giá y gả cho người, ngồi trên kiệu hoa, người xốc lên khăn voan hồng của nàng, nhìn thấy cảnh tượng vui mừng, nàng về mặt ngược ngùng đỏ ửng.

Người có thấy người hát vì nàng không?

Người có thấy con của các người sinh ra không?

Người có thấy tóc các người đã bạc, nhưng vẫn nắm chặt tay nhau...

"Mặc Liên..." Cảnh trong mơ kết thúc, Chi Chi nhẹ nhàng hô tên của hắn.

Song người trong lòng nhẹ nhàng dựa vào nàng, hai mắt nhắm lại, trên gương mặt tái nhợt lại lộ vẻ tươi cười an bình.

Tánh mạng của hắn mãi mãi ở tuổi mười tám đầu mùa đông, bầu trời tuyết mịn rơi nhẹ xuống, màu tuyết cũng tái nhợt như tánh mạng của hắn.

Huyền Linh Thú gào thét một tiếng, hai mắt thú cũng chảy ra nước mắt, triệu hồi sư vừa chết, triệu hồi thú cũng không thể sống một mình, Huyền Linh Thú chậm rãi ngã trên mặt đất, phát ra tiếng gọi bi ai trầm thấp.

Hai mắt bị ai nhìn tuyết trắng rơi nhẹ xuống, dường như nhớ lại tràng cảnh lần đầu tiên bị Mặc Liên triệu hồi ra.

Hắn khi đó mới là đứa trẻ tập tễnh học đi, Huyền Linh Thú xuất hiện, khí thế bức người, chấn đắc Mặc Liên ngã nhào trên đất oa oa khóc lớn.

Cao ngạo sanh linh liếc mắt nhìn hắn, nhìn thấy Hoa Kết Ngạnh màu đen bên khước mắt hắn, liền biết hết thầy đều là số mệnh an bài.

Nó dùng cánh nâng Mặc Liên dậy, ai biết đứa nhỏ này lại thuận thế ôm lấy cánh nó không buông tay, nước mắt mũi cọ xát trên cánh tay nó.

"Nữ Nữ, Nữ Nữ....."

Nó vĩnh viễn nhớ lúc suýt tức giận đến nổ mạnh.

Sau đó mới biết, Nữ Nữ kỳ thật là một nữ tử bị cầm chăm sóc Mặc Liên từ lúc hắn sinh ra thì liền không tức giận.

Bởi vì Mặc Liên lúc nhỏ rất ỷ lại tì nữ bị cầm kia, Tống Mịch liền giết cô bé kia, nói rằng: chặt đứt cảm tình ràng buộc của hắn.

Tống Mịch không ngờ cuối cùng Mặc Liên cũng chết vì cảm tình.

Huyền Linh Thú cũng nhắm mắt lại.

Núi cao bị hủy, gió lạnh từ thảo nguyên đóng băng bên kia thổi tới khiến tuyết càng rơi xuống càng lớn.

Chi Chi buông Mặc Liên ra, đặt hắn ở trên mặt đất, nhìn tuyết dần

dần che phủ thân thể hần, nước mắt vẫn không ngừng.

Nàng suy nghĩ một chút, đem mặt người Mặc Liên đưa cho nàng chôn vào trong tuyết ở bên cạnh hần, nhẹ giọng nói: "Đây là tỷ ấy."

Sau đó nàng nhặt Vạn Thú Vô Cương từ mặt đất lên, chậm rãi đi xuống núi.

Trở lại bên sông nhỏ, rất xa vẫn nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt chờ ở đó, cũng cố chấp không chịu đi.

Chi Chi cố gắng lau khô nước mắt, lặn đi lặn lại hít thở nhiều lần mới dám đi qua.

Nhìn thấy nàng trở về, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức đứng thẳng dậy hỏi: "Mặc Liên đâu."

"Ta, ta không tìm được hần." Chi Chi giả bộ không nhìn, người không am hiểu nói dối, mỗi lần nói dối, ánh mắt đều lảng tránh.

Tuy nhiên, Hoàng Bắc Nguyệt không nhìn nàng, chỉ quay sang nói: "Vậy hần sẽ đi đâu?"

"Có lẽ sau khi giết Tống Mịch đã rời đi, hần không có đó." Chi Chi do dự một chút, vẫn lấy Vạn Thú Vô Cương ra nữa "Tuy nhiên, ta tìm được cái này."

Hoàng Bắc Nguyệt tiếp nhận Vạn Thú Vô Cương, khối ngọc này nằm ở trong tay chưa từng có cảm giác lạnh lẽo như vậy, yên tĩnh nằm, dường như không có cực nhỏ tính mạng.

Nàng nhẹ nhàng nắm tay, chậm rãi nhắm mắt lại cảm thụ một chút, không có động tĩnh gì.

Vạn Thú Vô Cương hôm nay chỉ là một khối hắc ngọc bình thường mà thôi.

"Không sao, hắc sẽ tới tìm ta, ta không trốn đi, hắc nhất định có thể tìm tới." Hoàng Bắc Nguyệt thấp giọng nói.

Tiểu Hồ ôm nàng lên, đặt ở trên lưng Băng Linh Huyền Diệu nói:
"Chủ nhân, kế tiếp chúng ta đi đâu?"

"Trở về Nước Nam Dục." Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói.

Mọi việc đã kết thúc, không còn cái gì phải lo lắng.

Hai nước nam bắc kết minh, không có họa ma thú, Vạn Thú Vô Cương bị hủy, Tống Mịch cũng đã chết, nàng đã có thể gỡ bỏ gánh nặng, trả qua cuộc sống mình mong muốn.

Nàng muốn từ quan, tìm một chỗ an tĩnh, lẳng lặng chờ Mặc Liên tìm đến nàng.

Chương 1153: Đại kết cục 1

Mười năm sau lúc, Biệt Nguyệt Sơn Trang.

Biệt Nguyệt Sơn Trang hôm nay đã không phải nơi mà ngày xưa dân chúng đồn đãi có quỷ. Mười năm trước Duệ hầu Nguyệt Dạ từ quan đã tới đây ở lại, triệt bỏ kết giới chung quanh, sửa chữa xây mới Biệt Nguyệt Sơn Trang.

Bởi vì uy vọng của nàng trong thế giới cường giả, mặt cũng là chủ nhân thực sự của vương lệnh của lính đánh thuê, bởi vậy lính đánh thuê mỗi nước cũng đến đây đầu nhập.

Nàng mặc dù không muốn tự lập môn phái, nhưng với một số lính đánh thuê vẫn hỗ trợ cùng chỉ điểm.

Không nhiều năm sau, Biệt Nguyệt Sơn Trang đã là tổ chức tình báo số một số hai trên đại lục, trang chủ Nguyệt Dạ đúng là tâm phúc nhất mà hoàng đế Nước Nam Dục dựa vào.

Nàng không hỏi sự tình, không can thiệp chính vụ, mười năm chỉ làm một chuyện - đó là hỏi thăm đám lính đánh thuê ở các miền nam bắc lui tới có gặp một thiếu niên hay không.

Chỉ cần cung cấp về thiếu niên này bất cứ tin tức gì, nàng cũng hậu tạ nòng nhiệt, vàng bạc châu báu, công pháp bí bảo, cũng không keo kiệt.

Chỉ tiếc, nhiều năm như vậy chưa từng ai cung cấp tin tức thực sự cho nàng.

Mấy năm nay không có chiến sự, Điện Quang Diệu cùng Thành Tu La cũng phá lệ an phận, Trang chủ Nguyệt Dạ ở Biệt Nguyệt Sơn Trang uy hiếp đủ để lính đánh thuê trong thiên hạ an phận thủ thường, cho nên mấy năm nay, cuộc sống của nàng cũng trôi qua rất bình tĩnh thông dong.

Ngày này, Chi Chi từ Tur U Cảnh trở về, mười năm qua, tiểu cô nương trưởng thành đại cô nương, vẫn xinh đẹp đáng yêu, có điều Tur U Cảnh bồi dưỡng nàng khiến trên diện mạo nàng càng thêm thành thực cẩn thận, dần dần như vương giả.

Tiểu Hồ vừa nghe thấy Chi Chi đến liền vui vẻ bỏ nàng sang một bên mà chạy ra đón, Hoàng Bắc Nguyệt lắc đầu thờ dài a. Hôm nào phải tìm Dạ Vương nói chuyện về Chi Chi cùng Tiểu Hồ mới được.

Nam nhi lớn tuổi cũng phải thành thân a...

"Nguyệt nhi tỷ tỷ!" Chi Chi chạy vội vào, mặc kệ nàng ở Tur U Cảnh rụt rè thế nào, đi tới trước mặt nàng vẫn như tiểu cô nương, vui sướng hoạt bát.

Vẻ mặt Tiểu Hồ đáng thương oán khí đuổi theo sau.

Hoàng Bắc Nguyệt vừa lúc nhàn nhã nấu một bình trà mới, bảo Chi Chi lại uống bắt chuyện.

Chi Chi ngồi xuống, ăn khối điểm tâm, trong miệng không rõ nói:
"Nguyệt nhi tỷ tỷ, phụ vương muốn gặp tỷ một lần."

"Dạ Vương?" Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu mỉm cười, chậm rãi đổ nước trà "Thân thể của hã có khỏe không?"

"Nhờ Nguyệt nhi tử tử giúp phụ vương trừ độc, hai năm này thân thể đúng hơn rồi, tuy nhiên mặc kệ thế nào, độc tính ở trong cơ thể cũng đã lưu trăm năm, nói khỏi hẳn cũng rất khó." Chi Chi buông điếm tâm, hơi ưu thương.

Hoàng Bắc Nguyệt nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc Chi Chi, như yêu thương muội muội của chính mình, Dạ Vương đột nhiên bảo Chi Chi đến mời nàng, nói vậy không thể không đi.

"Sao ông ta đột nhiên muốn gặp ta?"

"Phụ vương nói, có một số việc, nhất định cần phải cho tử biết."

Hoàng Bắc Nguyệt nao nao, chậm rãi thưởng thức trà, tạm thời không mở miệng, Chi Chi nhìn bộ dáng của nàng, hơi nóng nảy: "Nguyệt nhi tử tử, đây là tâm nguyện cuối cùng của phụ vương, tử đi một chuyến đi!"

"Ai nói ta không đi? Uống xong chén trà đã rồi đi." Hoàng Bắc Nguyệt uống cạn nước trà, đứng lên đi ra ngoài.

Chi Chi vội vàng đuổi theo nàng.

Hai người đi ra cửa, vừa lúc nhìn thấy A Tát Lôi hấp tấp chạy tới, trong tay cầm một phong thiếp mời bằng vàng, vừa nhìn liền biết là trong cung.

"Lại có việc vui gì rồi?" Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi, dù loại yến hội, nàng mặc dù cho tới bây giờ đều không đi tham gia, nhưng thiếp mời vẫn sẽ đưa đến Biệt Nguyệt Sơn Trang.

Một câu nói của nàng liền có thể thay đổi tâm ý đế vương, ai sẽ không vội vàng đến nịnh hót nàng chứ?

"Việc vui bình thường chắc là không cần phiến vương, nhưng lúc này là đại hỷ sự, tiểu tử Tử Diệu kia đến bây giờ cũng chưa thành thân, Phong Liên Dực làm huynh trưởng cố ý vì hấn cầu thân tiểu công chúa Gia Lâm của tiên đế, chờ bọn hấn đến Thành Lâm Hoài, Hoàng thượng sẽ ăn mừng đám hỏi này, à, thiệp mời này là Hoàng thượng phái Vĩnh An công công tự mình đưa tới."

Hoàng Bắc Nguyệt yên lặng nghe xong, chột hiểu một chút, mười năm, bọn họ mười năm chưa gặp...

"Vương?" Thấy nàng sợ run, A Tát Lô lung lay hai lần tay trước mắt nàng "Người đi không?"

Hoàng Bắc Nguyệt khôi phục, vẫn thản nhiên nói: "Ta hiện tại muốn đi Tư U Cảnh một chuyến, nếu như tới kịp thì đi."

"Lại là nếu như a." A Tát Lô thất vọng, chẳng lẽ ngay cả Phong Liên Dực cũng không mời nổi nàng sao?

Không dám hỏi nhiều, chỉ có thể nhìn nàng cùng Chi Chi rời đi.

Tư U Cảnh.

Lần nữa bước vào mảnh đất này, vẫn có cảm giác bưng bít.

Ban ngày Tư U Cảnh khí trời trong xanh, vạn dặm không mây, liếc mắt một cái nhìn ra núi non trơ trọi phía bắc đứng sừng sững dưới trời quang, như một người bảo hộ trung thành.

Trong lòng Hoàng Bắc Nguyệt thoáng cái căng thẳng hơn, tiềm thức không đi tìm tới núi non, chỉ đi theo Chi Chi vào vương cung.

Dạ Vương thích ngồi trên tòa tháp cao, hàng đêm nhìn sao trời xa xa, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Hắn nằm ở ghế mềm trong phòng, đậy chăn mỏng, nhắm mắt dưỡng thần.

"Phụ vương, Nguyệt nhi tỷ tỷ tới." Chi Chi đi tới bên cạnh hắn, cúi người, nhẹ giọng nói.

Dạ Vương chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy Hoàng Bắc Nguyệt liền giãy dụa ngồi xuống, vẫy vẫy tay để Chi Chi cùng tất cả mọi người lui xuống, chỉ để lại hai người bọn họ.

"Người tốt cuộc đồng ý tới a." Dạ Vương cảm thán nói, trước phái người mời nàng mấy lần, nàng cũng không chịu tới.

"Người có chuyện gì muốn nói?" Hoàng Bắc Nguyệt đưa lưng về phía hắn, nhìn tháp cao ngoài cửa sổ, nơi này rất cao, cả Tư U Cảnh cũng thu hết vào tầm mắt.

Núi non ở phía Bắc càng rõ ràng, như một con dã thú ngủ say, im lặng đối mặt cùng nàng.

"Về Thuật Chiêu Hồn." Dạ Vương ngẩng đầu, thấy nàng nghe được ba chữ kia mà run lên một cái "Lợi dụng Thuật Chiêu Hồn triệu hồi hồn phách đến, lưu lại trên thế gian phải trả giá rất lớn."

Hoàng Bắc Nguyệt mím môi tái nhợt, mơ hồ run rẩy, không muốn hỏi vấn đề làm chính mình sợ hãi.

Song, Dạ Vương cũng không chờ nàng hỏi đã nói: "Người biết Mặc Liên triệu hồi hồn phách của người, trả giá bằng cái gì không?"

Cũng không đợi nàng hỏi, Dạ Vương tự hỏi tự đáp: "Là tính mạng hẳn cả đời này, sau đó, dùng đời đời kiếp kiếp của chính mình mà đổi lại người có thể luân hồi."

Hồn phách bị Thuật Chiêu Hồn triệu hồi một lần đúng là không thể luân hồi.

Dạ Vương nói, chẳng khác gì trực tiếp tuyên án Mặc Liên chết, nàng nhiều năm như vậy, đều không công chờ sao?

Nàng không muốn tin tưởng, mười năm a... tự nàng lừa mình mười năm...

Nhìn bóng lưng nàng run rẩy, Dạ Vương nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, mọi việc đều là vận mệnh, đúng là thần chúa tể."

"Ta không tin số mệnh!" Hoàng Bắc Nguyệt kích động xoay người, nước mắt ngập khóe mắt "Ta càng không tin trên đời này có thần! Thần là cái gì? Hẳn dựa vào cái gì mà chúa tể hết thảy?"

Dạ Vương lẳng lặng nhìn nàng trút giận trong chốc lát mới nói: "Đại lục Tạt Nhĩ Tháp rộng lớn khôn cùng, đây chỉ là một góc đại lục mịt mờ mà thôi, ta và ngươi chỉ là muối bỏ biển, hướng đi lên trên là chín tầng mây, hướng đi xuống là chín tầng Ma giới."

"Chuyện thần thoại há có thể tin hết?"

Dạ Vương thở dài một tiếng, chậm rãi đứng lên, thân thể gầy gò tiều tụy chậm rãi đi tới chỗ dàn tế ở bên trong tháp cao, phía trên bày mệnh bàn.

Hai tay của hắn kết ấn, bắt đầu đọc chú ngữ dài dằng dặc.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng ở phía sau hẳn, cảm thụ không gian rung chuyển chung quanh, nguyên khí mênh mông cuồn cuộn từ trên đỉnh đầu ép xuống khiến nàng không thể không ngẩng đầu nhìn.

Đỉnh Tháp rất cao, vốn là một mảnh tối như mực, đột nhiên như bị một bàn tay vô hình ngăn lại, mây khói bay ra, từng đám mây khói bị phát mở, cuối cùng, ánh sáng vàng chói mắt thẩm thấu xuống.

Hoàng Bắc Nguyệt híp mắt, nhưng trong dư quang nơi khóe mắt mơ hồ nhìn thấy trong ánh sáng màu vang có bóng một người.

Trên vương tọa 5 màu lưu ly, y bào trang trọng đẹp đẽ quý giá, đầu đội mũ hoa sen màu vàng, tao nhã quý phái, khuôn mặt tuổi trẻ xinh đẹp, nhưng lại có uy nghiêm khiến người ta sợ hãi, cùng cao quý thần thánh không thể khinh nhờn.

Mắt phượng lườm biếng híp lại, giờ phút này chậm rãi mở, dường như nhìn thấy bọn họ thì giật mình một cái, sau đó chậm rãi giơ tay lên, từ chỗ cao đè xuống.

Bàn tay thật lớn mang theo sức mạnh bàng bạc nắm hết thảy trong tay, người bị cô ta nhìn thấy chỉ nhỏ bé như con kiến hôi.

Hoàng Bắc Nguyệt cau mày, mặc dù không biết đang nhìn thấy cái gì, tuy nhiên bị khí thế dễ dàng có thể nắm trong tay của cô ta chọc giận, trong tay chợt lóe hào quang, Tuyết Ảnh Chiến Đao xẹt nhanh qua không trung.

Tay vươn tới lập tức lùi về, máu tươi chậm rãi chảy xuống.

Cô ta liếc nhìn tay của mình, cười nói: "Đế quân chảy máu, phượng nghịch thiên hạ. Theo lời tiên đoán, người chính là người phá mệnh mà Trẫm bỏ qua, xem ra số kiếp của Trẫm nhanh đến."

Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng nhìn cô ta, đối phương lại nói: "Người có máu của Trẫm, có thể thực hiện một nguyện vọng đi ngược lại ý trời, thế nào? Có muốn tới chín tầng trời mây, sống ở nơi vĩnh hằng hay không?"

Đối với lời nói hấp dẫn của cô ta, Hoàng Bắc Nguyệt không động lòng, chỉ hỏi: "Người là ai? Dựa vào cái gì có thể thực hiện nguyện vọng đi ngược lại ý trời?"

"Ha ha..." Đối phương cười, đúng là một nụ cười thương xót người phạm "Trẫm là Đế quân Hoa Hi của Thiên giới, đứng đầu ánh sáng cùng chín tầng trời mây. Nếu người muốn, Trẫm ban cả Đại lục Tọa Nhĩ Tháp cho người."

"Ta không biết vì sao người phải giúp ta." Nghe danh hiệu có thể hù chết người của cô ta, Hoàng Bắc Nguyệt cũng không kinh ngạc, nàng hiện tại nhìn thấy một thế giới khác cũng không hề kích động, chỉ cảm thấy rất bi thương.

Hoa Hi nói: "Theo lời tiên đoán, tai kiếp của Trẫm khó qua, người sẽ trợ giúp."

Nghe vậy, Hoàng Bắc Nguyệt bình tĩnh nói: "Ta không lạ gì Phượng nghịch thiên hạ, ta chỉ muốn Mặc Liên trở về."

Hoa Hi lười biếng dựa vào vương tọa, nhẹ nhàng bấm ngón tay, nói: "Hồn phách hắc đã tiêu tán, thân thể tan vỡ, không thể trở về."

Môi run lên, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Ta muốn kiếp sau của hắc."

"Hắc không có kiếp sau."

"Người có thể cho hần!" Hoàng Bắc Nguyệt cả giận nói "Không phải người là thần sao? Người là chúa tể vạn vật trên thế gian!"

"Được, ta có thể cho hần kiếp sau, nhưng tương lai nếu người gặp phải ta, mặc kệ phát sinh chuyện gì, người nhất định phải giúp ta."

"Không thành vấn đề." Hoàng Bắc Nguyệt nói "Ta còn có một yêu cầu, ta muốn kiếp sau của hần gặp phải ta."

"Có thể." Hoa hi sáng khoái đáp ứng "Đây là hứa hẹn của Trầm, người kiếp sau gặp lại hần, cuộc sống của hần cũng sẽ bình an trôi."

Nói xong, cung điện trên bầu trời chậm rãi đóng cửa, khuôn mặt Thiên đế Hoa Hi biến mất trong ánh sáng màu vàng đẹp mắt.

Mây khói nặng nề lại thu về, chậm rãi khôi phục, biến thành khung đỉnh trong tháp cao.

Thể lực Dạ Vương không chống đỡ nổi, ngã trên mặt đất, Hoàng Bắc Nguyệt nâng hần dậy, liếc nhìn mệnh bàn, lấy Vạn Thú Vô Cương ra, nhẹ nhàng đặt ở phía trên.

"Nó đã không thuộc về ta, mời Tư U Cảnh bảo tồn cho tốt đi."

"Đa tạ người." Đó là thứ duy nhất Tiêu Cẩn lưu lại, hôm nay chỉ là một khối hắc ngọc bình thường, hần đã sớm muốn lấy về cung phụng.

Đỡ Dạ Vương nằm xuống trên ghế mềm, Hoàng Bắc Nguyệt thẳng đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Dạ Vương ho khan vài tiếng nói: "Hoàng Bắc Nguyệt, ta biết không phải người yêu Mặc Liên, hần chỉ là làm người cảm thấy thiệt thòi

cùng áy náy, cho nên người dùng mười năm cùng kiếp sau bồi thường hẳn, nhưng tuổi xuân trôi nhanh, có một số việc đừng bỏ lỡ mới hối không kịp a."

Hoàng Bắc Nguyệt chột hiểu, gật đầu cười nói: "Ta biết."

Nàng trực tiếp nhảy khỏi cửa sổ cao, Băng Linh Huyền Diệu từ xa bay tới, vũng vàng tiếp được nàng, mang nàng nhanh chóng bay lên trời cao.

Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn núi non phương bắc càng lúc càng xa, nhẹ nhàng mở miệng: "Mặc Liên, kiếp sau, chờ ta..."

Băng Linh Huyền Diệu bay ra Tur U Cảnh, xuyên qua mây khói dài dang dặc, cúi đầu nhìn thấy phía dưới ngọn núi có một tòa nhà tú lệ, Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Đi xuống."

Xoay quanh một vòng, rơi vào một tòa nhà bên hồ nhỏ trên núi xanh.

Mặt hồ sương khói mênh mông, tựa như tiên cảnh, một tòa nhà gỗ tu kiến ở trong nước, chung quanh nhà gỗ tầng tầng lụa mỏng yêu hồng, phát phơ trên mặt nước, tung bay trong gió, phụ họa dưới mái hiên là tiếng chuông gió, muốn tao nhã có bấy nhiêu tao nhã.

Rèm đỏ bị thổi bay, lộ ra một người yêu nghiệt, cố chấp bầu rượu, tiêu dao nửa nằm giữa đống gối mềm hoa lệ, vừa uống rượu, vừa cầm bút vẽ, giấy trải trên mặt đất.

Chương 1154: Đại kết cục 2

Tăng thêm vài nét bút.

Vẽ ra một mỹ nhân, mỹ nhân tú lệ lịch sự tao nhã, nhưng sao vẽ ra mặt mày càng nhìn lại càng quen thuộc, càng nhìn càng chán ghét chứ?

"Lại là nàng!" Rốt cuộc nhìn thấy người trong tranh là ai, Yểm giận dữ, nắm giấy vo tròn lại, ném vào trong góc, nơi đây đã chất đống giấy vẽ, đều là hấn vẽ ra mỹ nhân có nét tương tự người nào đó.

Hừ! xú nha đầu giam hấn hơn mười năm mà vẫn không thích hấn thì có cái gì tốt? hấn muốn vẽ tiểu mỹ nhân, một tiểu mỹ nhân tuyệt thế...

Cầm bút vẽ lại.....

Một tiếng cười "Khì khì" vang lên, tiếng chuông gió rung động, ngẩng đầu tưởng nhìn thấy ảo giác.

Bút vẽ leng keng rơi một tiếng trên mặt đất, hoảng hốt thấy người trong bức họa.

Hoàng Bắc Nguyệt đi tới, nhặt bút vẽ lên đưa cho hấn, chống khuôn mặt nhỏ nhắn cười nói: "Thần thú chính là thần thú a, mười năm qua mà trên da chưa từng có một nếp nhăn!"

"Hừ! Bỏn đại nhân tuyệt thế xinh đẹp, làm sao có thể có nếp nhăn!" mỹ nhân Yểm tự kỷ đoạt bút vẽ của chính mình, không cẩn thận bị mực nước bắn tung tóe trên mặt, tức giận khiến hấn oa oa kêu to, vội

vàng chạy đến bên hồ nước rửa mặt, thuận tiện nhìn bóng mình trong nước.

Mấy ngày nay không rửa mặt không chải tóc, nàng xuất hiện đột ngột như vậy có phải bản thân bị mất hình tượng hay không?

Hoàn hảo, hấn đẹp như vậy, người đẹp trời sinh tuyệt thế, thấy thế nào cũng đẹp đến kỳ cục, ha ha ha...

Hoàng Bắc Nguyệt dựa vào cây cột đứng bên cạnh hấn, cúi đầu cười nói: "Đại mỹ nhân, nếu người đi ra ngoài, tuyệt đối mê đảo một đám nam nữ a."

"Hừ! Bồn đại gia chỉ cần mê đảo một người là đủ rồi!" Yểm rầm rì nói.

Hoàng Bắc Nguyệt nhíu mày: "Nếu năm đó người mê đảo Hiên Viên Cẩn, có lẽ chuyện sẽ khác, nhưng cô ta sau này cũng tỉnh ngộ. Yểm, cô ta có kiếp sau, hy vọng người gặp lại cô ta lần nữa."

Yểm nhìn ảnh ngược của chính mình trong nước, một vòng một vòng rung động tán ra, mặt của hấn có chút hư ảo.

"Xú nha đầu, ta không rõ, hấn tốt hơn ta ở điểm nào?" Hấn cố chấp vấn đề này, cố chấp thiệt nhiều năm a!

Hoàng Bắc Nguyệt cười ha ha, ngồi xổm xuống, choàng tay ôm cổ hấn, hai người cùng nhau nhìn ảnh ngược trên mặt nước.

"Người xem, người vẫn xinh đẹp giống mười năm trước, mà ta đã thay đổi, qua mấy cái mười năm nữa, mặt ta có lẽ sẽ đầy nếp nhăn, có lẽ tóc sẽ trắng xoá, nhưng khi đó người vẫn đẹp như hiện tại, chờ mấy trăm năm sau ta chết đi, người vẫn còn sống và đẹp như vậy."

Nghe nàng nói, Yểm trầm mặc một cái rồi chớp mắt nói: "Ta biết vì sao ngươi thích hắn."

"A?" Hoàng Bắc Nguyệt cảm thấy hứng thú, giác ngộ à nha?

"Hắn nói chúng ta là "Người, thú khác biệt, dường như hắn hiểu rõ ngươi." Mặc dù không phục, nhưng Yểm không thể không thừa nhận, mình và nàng ở chung hơn mười năm, cũng không hiểu rõ nàng như Phong Liên Dục.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, chậm rãi thu liễm tươi cười, lặng im trong chốc lát mới đứng lên nói: "Ta đi, sau này sẽ thường thường tới tìm ngươi uống rượu."

Yểm tà ác cười rộ lên: "Vậy ngươi cũng cẩn thận, rượu vào sẽ làm loạn."

"Hỗn đản, ta tửu lượng rất tốt!" Hoàng Bắc Nguyệt liếc mắt nhìn hắn, đi lên lưng Băng Linh Huyền Diệu rời đi.

Yểm kinh ngạc nhìn bầu trời, trong chốc lát mới lại trở về cầm bút vẽ tranh.

Không cần che giấu, mặc kệ vẽ thế nào, tinh tế vẽ bề ngoài, miêu tả, quét vài nét đều là nàng, đều là nàng...

Hoàng cung Thành Lâm Hoài, hôn sự của Triệu vương Nước Bắc Diêu cùng công chúa Gia Lâm của Nước Nam Dục đã định. Vì ăn mừng, đêm nay trong tòa sáng yên hòa, ăn mừng quan hệ hai nước thắt chặt hơn một bước.

Công chúa Gia Lâm ít ngày nữa liền gả đi Nước Bắc Diêu xa xôi, bởi vậy yến hội đêm nay, công chúa và Triệu vương là nhân vật chính,

các đại thần thay phiên đi chúc mừng, công chúa Gia Lâm ngự ở ngòong trốn ở bên người hoàng hậu, mà Triệu vương thì câu nệ ngòong ở một bên.

Ăn uống linh đình, ca múa mừng cảnh thái bình, trong ngọn đèn huy hoàng cũng không thấy rõ hết mặt mọi người.

Chiến Dã cùng Phong Liên Dực ngòong song song, hai nước kiến tu lại, vút bỏ hiềm khích lúc trước, hai người tự nhiên có thể buông ra tâm tình quốc sự.

Trong bữa tiệc, hoàng đế nước Bắc Diệu ánh mắt tìm kiếm xuyên toa các nơi, tìm kiếm, không ngừng tìm kiếm.

Mặc dù chuyện trò vui vẻ, song cũng không giấu được vẻ mất mát.

Chiến Dã nhìn thấy, song cũng không nói ra, qua ba tuần rượu, Vĩnh An mới vội vã chạy tới, thấp giọng nói bên tai hấn: "Bệ hạ, Nguyệt Dạ đại nhân tới."

Nàng từ chức quan, nhưng trong miệng những người này, thân phận của nàng vẫn cao cao tại thượng như trước, vĩnh viễn cung kính không dám xâm phạm.

Giọng nói Vĩnh An không lớn, nhưng Phong Liên Dực lại nghe thấy, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Hoàng Bắc Nguyệt được cung nhân dẫn tới, một thân hắc bào đơn giản lưu loát, từ chỗ Yểm mà vội vã chạy tới đây, sợ bỏ lỡ hấn lần nữa.

Ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người bất ngờ giao hội.

Phong Liên Dực ngẩn ra, nàng cũng ngẩn ra, tiện đà, rất ăn ý nhìn nhau cười, trăm vạn ngôn từ đều ở trong ánh mắt đó.

Mặc kệ tình yêu sóng gió chập trùng, kinh thiên động địa cũng không sánh bằng nụ cười giờ khắc này.

Ngăn cách ngọn đèn dầu, vũ cơ uyển chuyển, xa mười năm, rốt cuộc buông bỏ trăm mối mà tới bên cạnh hắn.

Phong Liên Dực bỗng nhiên đứng lên, đi nhanh tới chỗ nàng, vũ cơ đều tránh lui, ngay cả quý nhân nâng chén rượu cũng chuyển lại đây, khó hiểu nhìn hắn.

Rốt cuộc, hắn đứng ở trước mặt nàng, cúi đầu, tươi cười khuyh thành "Đã lâu không gặp."

"Ừ, đã lâu không gặp." Hoàng Bắc Nguyệt cũng ngẩng đầu mỉm cười, đôi mắt lấp lánh ánh sáng ngọc.

Mười năm chia lìa, nhưng không có cực nhỏ mất tự nhiên, phảng phất như mới tách ra ngày hôm qua.

Hoàng Bắc Nguyệt khước mắt hơi ướt át, nhìn hắn nửa ngày, dung nhan như trước, nhưng dấu vết mười năm mịt mờ...

Tiếp một đám nhân vật lớn nhỏ, rốt cuộc cũng tìm được một chỗ thanh tịnh nói chuyện.

Ánh trăng mờ lung, đêm nay, thiếu nữ thần bí đeo một tầng khăn che mặt, lẳng lặng nhìn nhân gian.

Hoàng Bắc Nguyệt ngược đầu nhìn trời, biển ngân hà, vũ trụ mịt mờ, bọn họ thật như muối bỏ biển, nhỏ bé giống như bụi bặm.

Nàng trước kia không tin mệnh trời, không tin trên đời có thần, nhưng khi gặp được Hoa Hi, thần tích thật lớn khiến nàng không thể không tin tưởng, cái gì là nghịch thiên sửa mệnh? Hiện tại ngẫm lại, chỉ là ở dưới bàn tay thần mới có trò hay để diễn mà thôi.

Nàng hiện tại đã nhìn thấu, đã không cần quan tâm những thứ đó.

Người trước mắt mới là hẳn là người nàng quan tâm nhất.

Đùng đưa chén rượu, Hoàng Bắc Nguyệt quay đầu lại, nhìn nam tử bên người nói: "Ta tưởng ngươi không còn nguyện ý nhìn thấy ta."

"Như vậy đã tốt." Phong Liên Dục vịn tay lên lan can, quay đầu đi, hình dáng tuấn mỹ khiến người ta hít thở không thông "Luôn không khống chế được chính mình, ta đang suy nghĩ, nếu mười năm sau, ngươi vẫn cố chấp như vậy, ta sẽ dùng sức mạnh..."

Nâng chén rượu uống, Hoàng Bắc Nguyệt cười: "Dùng sức mạnh với ta dường như là cách làm rất không sáng suốt a."

"Cũng không nhất định." Nụ cười ở khóe miệng có chút âm hiểm cùng đắc ý "Nam nhân đối phó phụ nữ, không nhất định phải dùng vũ lực mới thắng, đừng quên, ta là luyện dược sư a."

Hoàng Bắc Nguyệt làm bộ giận tái mặt "Làm như vậy, không sợ ta trả thù ngươi sao?"

"Ngươi sẽ không." Hắn tự tin cười, chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt màu tím nhạt yên lặng dừng ở nàng "Ngươi yêu ta, cũng yêu không thể tự kèm chế."

Một tiếng cười "Khì khì" vang lên, Hoàng Bắc Nguyệt hào phóng

thừa nhận "Người nói không sai!"

Nghe vậy, Phong Liên Dực giật mình, sắp thốt ra câu nói chôn giấu trong lòng, đã lâu, rất muốn nói với nàng...

"Nguyệt....."

"Sur phụ!" Lời chưa nói ra khỏi miệng, Phong Nhã Ngọc không biết từ đâu chạy tới tìm.

Phong Liên Dực nghiêng răng nghiêng lợi, sớm biết thì phải bố trí kết giới mới đúng.....

Nhìn bộ dáng hấn kìm nén đến phát tức, Hoàng Bắc Nguyệt vui tươi hơn hờ cười, vẻ mặt cố ý vô sự cười nói với Phong Nhã Ngọc: "Nhã Ngọc, ta rất cuộc có thể yên tâm hôn sự của ngươi."

Phong Nhã Ngọc đỏ mặt lên, rút đi vẻ non nớt ngày trước, hiện tại đã là một nam tử hán đảm đương một phương. Phong Liên Dực cố ý bồi dưỡng hấn làm người nổi nghiệp, bởi vậy càng thêm trầm ổn so với nam hài khác.

Nhưng đứng ở trước mặt nàng vẫn như tiểu nam hài, hơi chút lại đỏ mặt câu nệ, cung kính với nàng.

"Sur phụ đừng nói giỡn, ngươi chưa thành thân, sao ta có thể trước ngươi?"

Vừa nghe lời này, trong lòng Phong Liên Dực liền chua chát, nghĩ thầm tiểu tử thú vị này chẳng lẽ đang trách hấn?

Hấn cũng muốn lấy a, nhưng vấn đề là nàng không lấy chồng a...

Hoàng Bắc Nguyệt sờ sờ cái mũi, nhẹ nhàng ho một tiếng nói: "Cái này, kỳ thật không sao cả, hôn nhân với ta mà nói cũng không trọng yếu, ta thích cuộc sống tự do tự tại."

Phong Liên Dục đột nhiên ngẩng đầu, trừng mắt nhìn nàng, tựa hồ như muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

Không sao cả? Không trọng yếu?

Nghiến răng nghiến lợi a nghiến răng nghiến lợi!

Hừ! Trước kia nhân nhượng nàng, hiện tại sẽ không! Loại đại sự này tuyệt đối không thể nuông chiều a, nếu không cả đời chỉ có thể tro mắt nhìn nàng, rất buồn bực!

Phong Liên Dục nhìn nàng, trong lòng đã phức tạp tính toán hết thảy, thích cuộc sống tự do tự tại có phải không? phải tính kể cả Nhã Ngọc một lượt mới được...

Bị huynh trưởng mình nhìn chăm chăm, Phong Nhã Ngọc cảm giác trên lưng lạnh lẽo, kỳ quái, rõ ràng không có gió, sao lại lạnh như thế chứ?

Run run một cái, lúc này, lại có mấy quý tộc uống say liêu xiêu lại đây mời rượu, nịnh hót nàng không ngừng.

Không đành lòng nhìn nàng uống nhiều rượu, Phong Liên Dục cùng Phong Nhã Ngọc ngăn cản thay nàng, không ngờ vừa chống đỡ, bọn hãnh ngược lại bị cuốn lấy.

Hoàng Bắc Nguyệt dễ dàng thoát thân, một mình bùng chén rượu lắc lư ra yến hội ở đại điện, lặng lẽ đi tới Ngự Hoa viên.

Giữa đường, một đội hộ vệ vây quanh một bé trai, Hoàng Bắc Nguyệt trông thấy trước mặt, mang theo ba phần men say, trong ánh mắt một tầng hơi nước, nhìn khuôn mặt thanh tú non nớt của bé trai kia.

Thoáng cái nhớ lại.

"Lạc Lạc..."

Bé trai kia ngẩng đầu, trong ánh mắt hiện đầy mê hoặc nhìn nàng, bước chân chậm rãi dừng lại.

Mà lúc này, phía sau bé trai một gã nam tử anh tuấn trầm ổn đi tới, nhìn thấy nàng, đầu tiên giật mình một cái, sau đó ho nhẹ một tiếng nói: "Nguyệt Dạ các hạ."

Cả Đại lục Tạt Nhĩ Tháp không ai không biết vị Nguyệt Dạ các hạ này, chuyện của nàng truyền tụng khắp nơi. Hắn cũng không ngoại lệ biết nàng, chỉ thấy rất kỳ quái, sao nàng lại đột nhiên gọi tên mình thân cận như vậy.

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩng đầu, quan sát nam tử này một lúc lâu, mới nhận ra đây là Lạc Lạc, hắn đã lớn như vậy, anh tuấn mà chững chạc, trên người mơ hồ phát ra khí thế uy nghiêm, khác hoàn toàn nét ngây ngô thời niên thiếu.

Vừa rồi hoàng hốt nhìn bé trai kia thành Lạc Lạc, có chút xấu hổ, trên gương mặt Hoàng Bắc Nguyệt đỏ vì rượu, ho nhẹ một tiếng nói: "Lạc Lạc tộc trưởng, hồi lâu không gặp."

Lạc Lạc lễ phép gật đầu, quả thật, Gia tộc Bố Cát Nhĩ cũng từng muốn mượn sức vị Nguyệt Dạ các hạ quyền thế ngật trời này, đáng tiếc nàng tính tình đằm đằm, nhiều lần đưa bài thiệp đều bị nàng chối

từ.

Tuy nhiên nàng không góp sức cho mình cũng được, chỉ cần không đối địch cùng Gia tộc Bồ Cát Nhĩ đều có thể làm bằng hữu.

Nam tử lạnh lùng đã hoàn toàn là tộc trưởng vì cả gia tộc mà suy nghĩ, không còn là thiếu niên thất thường năm đó.

Bởi vì nàng lúc đầu cứu Bắc Nguyệt quận chúa, bởi vậy Lạc Lạc cũng tích trữ một phần cảm kích với nàng, nhân tiện nói: "Quận chúa thường xuyên nhắc đến các hạ, rất cảm tạ ân tình các hạ năm đó điều trị."

"Chỉ mất công giờ tay nhắc chân mà thôi." Hoàng Bắc Nguyệt thản nhiên nói, nhìn mặt mày Lạc Lạc lạnh lùng, trong lòng có chút chua xót "Gia đình Lạc Lạc tộc trưởng mĩ mãn như thế, thật sự làm người trong thiên hạ ghen ghét."

Nghe vậy, bên khóe miệng Lạc Lạc xuất hiện ý cười nhu hòa, nhớ tới hiền thê trong nhà quả thật rất hạnh phúc, chỉ cần quên cảm giác hoảng hốt thường thường xuất hiện thì hết thấy thật sự viên mãn.

"Đây là khuyến tử Ater." Lạc Lạc nhẹ nhàng sờ đầu bé trai.

"Nó giống hệt ngươi." Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười, nhìn thấy Lạc Lạc hạnh phúc như vậy, nàng hơi an tâm một chút.

Lạc Lạc ngẩn ra, nàng lại nói: "Lần đầu tiên ta tới Thành Lâm Hoài, may mắn gặp qua Lạc Lạc tộc trưởng, khi đó ngươi còn nhỏ."

"Hóa ra là như vậy." Lạc Lạc áy náy nói "Thật xin lỗi, ta không nhớ rõ đã từng gặp các hạ."

Hoàng Bắc Nguyệt nói: "Khi đó ta vẫn chưa lộ diện."

"Đúng thế, các hạ luôn luôn rất thần bí." Lạc Lạc nói.

"Phụ thân, cô ấy là ai?" Ater ngược khuôn mặt ngây thơ nhỏ nhắn hỏi.

Lạc Lạc nói: "Ater, không được vô lễ, ngài ấy là Nguyệt Dạ đại nhân, là người chữa khỏi mắt cho mẫu thân con."

Ánh mắt Ater nhìn về phía nàng thoáng trở nên tôn kính "Bái kiến Nguyệt Dạ đại nhân.

Hoàng Bắc Nguyệt mỉm cười nhìn hắn, từ trên người Ater cảm giác nguyên khí băng mơ hồ lưu động, bởi vì tuổi nhỏ nên không thể khống chế tốt nguyên khí lưu động, bởi vậy sẽ tiết lộ ra, nhưng đứa nhỏ này thiên phú rất tốt.

Chương 1155: Đại kết cục 3

Nàng vẫy tay một chút, Băng Linh Huyền Diệu trong trời đêm đột nhiên đập xuống, hộ vệ bên người Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng đã đứng ở không trung phía sau Hoàng Bắc Nguyệt.

"Phụ thân! Nhìn! Là Băng Linh Huyền Diệu!" Ater kích động hô to lên, một khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt cũng đỏ lên.

Lạc Lạc trầm ổn hơn rất nhiều, chỉ nhìn nàng trở tay ra, rút một lông vũ trên cánh Băng Linh Huyền Diệu xuống, cười đưa cho Ater.

"Lần đầu gặp mặt, đây là lễ vật tặng ngươi."

Ater rất kích động, nhưng chỉ quay đầu lại nhìn phụ thân hắn, lễ vật quý như vậy, hắn rất muốn, nhưng không dám tiếp nhận.

Lạc Lạc gật đầu, nói: "Nhận lấy đi."

Ater lập tức cao hứng tiếp nhận, cẩn thận chạm vào lòng bàn tay, yêu thích không buông tay.

Ngẩng đầu liếc nhìn Băng Linh Huyền Diệu dừng lại ở giữa không trung, bị rút một cọng lông mà hơi tức giận, Lạc Lạc chợt hiểu nói: "Ta khi còn bé rất sùng bái Băng Linh Huyền Diệu, nghĩ thầm vị triệu hồi sư có thể khống chế hắn cao ngạo như thế, nhất định kinh tài tuyệt thế. Nhìn thấy các hạ, rốt cuộc chứng thực suy nghĩ thời thiếu niên."

Hoàng Bắc Nguyệt cười nói: "Lạc Lạc tộc trưởng quá khen, yến hội

bắt đầu đã lâu, mời vào thôi."

Lạc Lạc gật đầu, mang theo Ater hưng phấn không thôi đi vào yến hội trong đại điện.

Trên đường, mấy lần không tự giác quay đầu, nhìn bóng lưng màu đen nửa tỉnh nửa say, lão đảo đi trên con đường nhỏ Ngự Hoa viên.

Băng Linh Huyền Diệu phi hành ở sau lưng nàng, cánh rộng rãi kéo xuống một mảnh bóng bờ thật lớn

Hoàng Bắc Nguyệt tìm bậc thang thanh tịnh trong Ngự Hoa viên ngồi xuống, gió đêm nhẹ nhàng hây hẩy, hơi lạnh, tuy nhiên rất thú vị.

Ngồi trong chốc lát, phía sau có tiếng bước chân truyền đến, nghe traten thế vậy, không cần quay đầu lại nhìn cũng biết ai tới.

Nàng dứt khoát làm bộ không biết gì, mãi đến tận khi bước chân nhẹ nhàng đi tới, đứng lại ở bên cạnh nàng, giọng nói tao nhã vang lên: "Duệ hầu thật hăng hái, ở chỗ này ngắm trăng."

Hoàng Bắc Nguyệt đặt chén rượu trên mặt đất, vẫn ngồi nói: "Tại hạ đã sớm từ quan lâu rồi, hôm nay không thắng tửu lực, không thể đứng lên hành lễ với hoàng hậu, xin thứ lỗi."

"Hoàng thượng từng nói, mặc kệ thế nào Duệ hầu vẫn là Duệ hầu, không cần hành lễ trước bất kỳ ai." Hoàng hậu Mộ Ảnh Tư mặc cung trang, đoan trang đẹp đẽ quý giá, búi tóc sơ phượng hoàng hướng lên trời, tư thế mẫu nghi thiên hạ.

Hoàng Bắc Nguyệt cười cười, không nói gì, gặp qua hoàng hậu mấy lần, đều là bộ dáng đoan trang hiền lành, tuy nhiên, nàng biết nữ nhân này rất thông minh, cũng biết hoàng hậu rất bài xích nàng.

"Duệ hầu đúng là người Hoàng thượng tín nhiệm nhất, cho dù Duệ hầu không hỏi qua triều sự, nhưng vẫn có thể ảnh hưởng tới bất cứ quyết định gì của hoàng thượng." Mộ Ảnh Tư nhẹ nhàng nói.

"Hoàng hậu nói như vậy, tại hạ quá đáng sợ."

Mộ Ảnh Tư cười đến rất uyển chuyển hàm xúc, như không hề hiểu gì "Không chỉ Bốn cung nói như vậy, mọi người khắp thiên hạ cũng nói như vậy, các đại thần còn nói, chỉ cần duệ hầu ở đây một ngày, bên người hoàng thượng luôn có một bóng dáng, như bóng với hình."

Ngón tay Hoàng Bắc Nguyệt cố ý vô tình xoay tròn chén rượu trên mặt đất, khóe miệng nhếch lên "Chỉ cần Hoàng thượng muốn, kẻ bề tôi như ta tự nhiên nguyện ý làm bất cứ việc gì."

"Kỳ thật bốn cung sớm có một ý nghĩ, sợ mạo phạm Duệ hầu, hôm nay dựa theo men rượu bạo dạn nói với Duệ hầu." Mộ Ảnh Tư ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, thân mật cầm tay nàng "Cảm tình trong lòng Hoàng thượng với Duệ hầu, bốn cung không phải không biết, cho nên mời Duệ hầu thành toàn một mảnh tâm của hoàng thượng, bốn cung nguyện ý làm phi, Duệ hầu làm hậu, hai tỷ muội ta và người cùng hầu hạ Hoàng thượng."

Hoàng Bắc Nguyệt không cảm xúc nghe, liếc nhìn bàn tay bị cô ta cầm, ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt tú lệ đoan trang này.

Ánh mắt Mộ Ảnh Tư nhìn về phía nàng coi như chân thành.

Có đúng không?

Hoàng Bắc Nguyệt nghiêng đầu một chút cười nói: "Được."

Sắc mặt Mộ Ảnh Tư trong nháy mắt liền tái nhợt như tờ giấy, vừa lúc này truyền đến tiếng thị nữ thỉnh an ở phía xa xa, đúng là Chiến Dã tới.

Hoàng Bắc Nguyệt đứng lên, Mộ Ảnh Tư bối rối, bắt tay nàng một chút, Hoàng Bắc Nguyệt lạnh lùng bỏ qua, nàng thích người thông minh, tuy nhiên không thích dùng thông minh để tính kế người của nàng!

Lại càng không thích cái loại tự cho là thông minh có thể kinh sợ nàng.

"Các người ở đây nói cái gì?" Chiến Dã bước lại, mười năm lắng đọng ở trên người hắn, chỉ có uy nghiêm của đế vương, không thể xúc động.

Hoàng Bắc Nguyệt đi qua, cười nói: "Vừa rồi hoàng hậu nói với ta một chuyện thú vị."

Đôi mắt nhẹ nhàng liếc về mặt tái nhợt của Mộ Ảnh Tư, Chiến Dã "A" một tiếng, hỏi: "Chuyện thú vị gì?"

Nàng đang định mở miệng, Mộ Ảnh Tư liền lập tức nói: "Ta... ta... chỉ nói đùa mà thôi, hy vọng Duệ hầu không để ở trong lòng."

Hoàng Bắc Nguyệt đầy hứng thú nhìn ả, ánh mắt Mộ Ảnh Tư nhìn qua, mang theo một tia cầu khẩn, rốt cuộc biết chọc nhăm người. Hoàng Bắc Nguyệt này không phải uy nghiêm Hoàng gia có thể dọa sợ.

Chiến Dã thấy rõ từng li từng tí, nhìn sắc mặt Mộ Ảnh Tư liền biết vừa rồi nhất định là xảy ra chuyện không thoải mái.

Hắn có thể dễ dàng tha thứ bất cứ chuyện gì, thậm chí dễ dàng tha thứ Mộ Ảnh Tư âm thầm nâng đỡ người của Mộ gia, một lòng muốn Mộ gia lớn mạnh lần nữa. Hoàng hậu này đối hắn tình thâm, nhưng dã tâm quá lớn, rất thông minh, không cam lòng bình thường, nể mặt mẫu hậu, hắn mới mắt nhắm mắt mở với cô ta.

Nhưng hắn không thể dễ dàng tha thứ cô ta coi thường Bắc Nguyệt, không ai có thể coi thường người mà hắn coi như trân bảo, hắn không nỡ, dựa vào cái gì người khác có thể?

"Người là hoàng hậu, phải lấy tự trọng, có một số việc nên làm hay không thì trong lòng phải hiểu rõ!" Chiến Dã ngữ khí thoáng nghiêm khắc, tự nhiên trong lời nói cũng một lời hai ý nghĩa.

Mộ Ảnh Tư có chút ủy khuất, nhưng trong lòng hiểu rõ, trong lời nói hoàng thượng rõ ràng có ý cảnh cáo ả an phận thủ thường, đúng vậy, hắn là đế vương, mặc kệ nả làm gì sao có thể thoát được ánh mắt của hắn?

"Thần thiếp thất lễ, mong Hoàng thượng bớt giận."

"Đi xuống đi." Bình thường tốt xấu cũng là người uyển nhu hiền lành, Chiến Dã cũng không nghiêm khắc trách móc nặng nề, để cô ta rời đi.

Nhìn bóng lưng Mộ Ảnh Tư, Hoàng Bắc Nguyệt cảm thán, phụ nữ trong cung là đáng thương nhất.

"Kỳ thật cô ấy rất tốt, toàn tâm toàn ý vì người. Chỉ là thời đại hòa bình, hoàng hậu thông minh như vậy luôn không phát huy được giá trị." Hoàng Bắc Nguyệt nói, nếu lúc chiến loạn, nói không chừng Mộ Ảnh Tư cũng có thể giống thái hậu Văn Đức năm đó.

"Cô ta vừa rồi nói với người cái gì?" Chiến Dã không muốn nói chuyện về Mộ Ảnh Tư, chỉ ân cần hỏi.

"Chính là chuyện đùa thôi, không cần để ở trong lòng." Hoàng Bắc Nguyệt thờ ơ nói, "Chiến Dã, ta nghĩ, ta hẳn rời đi Nước Nam Dục."

Chiến Dã đồng tử co rụt lại, lạnh giọng hỏi: "Cô ta rốt cuộc nói với người cái gì?"

"Không liên quan chuyện của cô ấy!" Thật sâu hít một hơi, Hoàng Bắc Nguyệt chậm rãi nói "Cả đời này ta bỏ qua rất nhiều thứ, có lẽ kiếp sau cũng không có cơ hội có được, cho nên ta không thể lại lãng phí thời gian."

Chiến Dã mím môi, nghiêng mặt đi, gian nan nói: "Nếu Trẫm không cho người đi thì sao?"

Ở trước mặt nàng tự xưng "Trẫm", đúng là dự định lấy quyền lợi để vương mạnh mẽ giữ nàng lại sao?

"Nếu như người lấy thân phận quốc quân ra lệnh cho ta ở lại, ta nhất định sẽ không đi, người là quân, ta là thần, đối với Nước Nam Dục cùng Hoàng Chiến Dã, ta Hoàng Bắc Nguyệt cả đời thề thuần phục!" Nàng kiên định nhìn hắn, không hề có nửa câu giả dối!

Chiến Dã cau mày, đáy mắt đen nhánh mơ hồ chột lóe: "Tại sao? Bởi vì áy náy Anh Dạ sao?"

Hoàng Bắc Nguyệt ngẩn ra, nhíu mày không nói.

"Ta biết ngay." Chiến Dã tự giễu cười "Nếu như không áy náy vì cái chết của Anh Dạ, ta nghĩ người đã sớm đi. Người sẽ không thể trở mặt thành thù với Phong Liên Dục, đưa Nước Nam Dục tới tình

trạng hôm nay!"

"Ta làm mọi chuyện vì Nước Nam Dục là nhà của ta, ngươi là người thân của ta a!" Hoàng Bắc Nguyệt nhất thời kích động, thốt ra "Ta rất quý trọng các ngươi....."

Chiến Dã không nói gì, nhìn nàng thật sâu, cuối cùng rốt cuộc thỏa hiệp hạ bả vai "Người thân..."

Thế cũng đủ, có thể làm người thân cũng tốt rồi.

Hai người tương đối im lặng, sau một lát, một luồng hào quang màu vàng hiện lên, Xích Kim Thánh Hồ từ giữa không trung rơi xuống, đứng trước mặt bọn họ.

Chi Chi nhảy xuống, thờ phì phò nói: "Đuổi theo được rồi!"

"Làm sao vậy?" Nhìn thấy nàng vội vã như vậy, Hoàng Bắc Nguyệt lập tức hỏi, chẳng lẽ Tur U Cảnh xảy ra chuyện?

"Không có chuyện gì lớn" Chi Chi gãi gãi gáy, cười hì hì nói "Phụ vương để ta giao cái này cho tỷ!"

Vừa nói, Chi Chi vừa lấy ra hai hạt ngọc trong suốt từ chính nạp giới của mình, trong hạt ngọc có màu xanh biếc, lộ ra ánh sáng, có thể nhìn thấy bên trong có vật gì đang ngủ say.

Dường như là cảm ứng linh hồn, trong nháy mắt khiến tay Hoàng Bắc Nguyệt run lên một cái.

"Đây là..."

"Là hồn phách công chúa Anh Dạ và Tào Tú Chi!" Chi Chi chớp chớp

mắt nói "Phụ vương bảo ông ấy đáp ứng tỷ ba yêu cầu đều sẽ thực hiện, không muốn nợ tỷ cái gì."

Trong lòng hung hăng chấn động, Hoàng Bắc Nguyệt dường như đứng không vững, chỉ có thể tựa sát vào Chiến Dã, nhưng Chiến Dã cũng bị chấn động không nói nên lời.

Chi Chi suy nghĩ một chút, ngón tay búng nhẹ trên hạt ngọc, hai bóng dáng khinh khinh phiêu phiêu xuất hiện.

Bộ dáng thiếu niên cùng cô gái không hề thay đổi hơn chục năm.

Hoàng Bắc Nguyệt kinh ngạc nhìn bọn họ, Tào Tú Chi vẫn mờ mịt chung quanh, mà Anh Dạ lại nhẹ nhàng cười cười với nàng.

Nhìn nụ cười tươi kia, cảm xúc nàng dồn nén trong hơn chục năm suýt bộc phát mạnh mẽ. Ấy vậy, bất an, bi thống, tất cả đều không thể che giấu.

"Xin lỗi....." Nàng run rẩy, chỉ có thể nói ra bà từ không có ý nghĩa này.

Anh Dạ đi tới trước mặt nàng, duỗi tay nhẹ nhàng ôm nàng "Đồ đàn, người không cần tự trách a."

"Chỉ cần hồn phách vẫn còn, ta có thể giúp người dựng lại linh thể, Anh Dạ, trở về đi." Hoàng Bắc Nguyệt thì thào nói.

Anh Dạ cười một chút, quay đầu lại nhìn Tào Tú Chi mờ mịt, lắc đầu nói: "Ta không muốn trở về, ta sẽ sớm luân hồi, bắt đầu cuộc sống mới."

"Ta có thể cho các người cùng trở về!"

"Không, Bắc Nguyệt, ngươi không hiểu, ta rất mệt mỏi, muốn lẳng lẳng rời đi, ta chưa bao giờ trách ngươi, ngươi tự trách áy náy nhiều năm như vậy, đều là ta hại ngươi, ngươi tự do đi."

"Ta..."

"Dục ca ca là người tốt nhất thế gian, sao ngươi có thể để hấn vẫn chờ đợi ngươi? Ngươi không mang hạnh phúc cho hấn, ta sẽ trách ngươi."

Hoàng Bắc Nguyệt chỉ một thoáng khóc không thành tiếng, như con nít mà dựa vào ngực Anh Dạ.

Anh Dạ vỗ bả vai của nàng, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía Chiến Dã: "Hoàng huynh, muội còn có thể gọi huynh là hoàng huynh không?"

"Muội vĩnh viễn là muội muội duy nhất của ta." Chiến Dã yêu thương sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, trong ánh mắt chứa đựng cương chiều, có đôi khi rất hối hận, vì sao lúc Anh Dạ còn sống lại nghiêm khắc với nàng như vậy chứ?

Có đôi khi nhớ tới Anh Dạ, hấn cảm giác chính mình không phải một huynh trưởng tốt, bởi vì khi còn bé vẫn làm cho nàng khóc nhè.

Anh Dạ vui vẻ cười rộ lên "Thật tốt quá!"

Chiến Dã nói: "Đi gặp mặt mẫu hậu đi, người rất nhớ muội."

Anh Dạ do dự một chút rồi gật đầu, buông Hoàng Bắc Nguyệt ra, vẫy vẫy tay chào bọn họ, sau đó lôi kéo Tào Tú Chi cùng đi theo Chi Chi rời đi.

Hoàng Bắc Nguyệt vẫn hút cái mũi, nhưng nhiều năm nặng lòng, rốt cuộc đã vơi đi một chút.

Chiến Dã vỗ bả vai của nàng một chút, nói: "Có lần ta tiễn người đi, người nói sẽ có ngày trở về, bây giờ thì sao?"

"Lúc này cũng thế!" ngược đôi mắt trong suốt, mặc dù có dấu vết khóc, nhưng vẫn xinh đẹp chân thành như lúc đầu!

Chiến Dã rất cuộc cười, nói: "Cho dù không có được người, nhưng thấy người hạnh phúc cũng vui rồi. Nguyệt nhi, ở bên ngoài bị ủy khuất thì cứ trở lại."

"Được!" Nàng nặng nề gật đầu, đây là cảm giác có một mái nhà, mặc kệ ở bên ngoài khổn khổ như thế nào, sau lưng đều có chỗ dựa cường đại.

Băng Linh Huyền Diệu bay lên trời cao, lúc này tâm trạng rời đi vô cùng thoải mái, không có buồn phiền, toàn tâm toàn ý bay lượn trên bầu trời, rong ruổi dưới mặt đất!

Bay qua bãi đất ngoài thành thì nhìn thấy trong bóng đêm có thân ảnh mặc y phục trắng đứng ngay trên đỉnh núi, tiêu sái xuất trần, đón gió mà đứng, như cỏ chi và cỏ lan ngọc thụ.

Tên này nha, sớm chạy ra ngoài còn nhanh hơn cả nàng!

Khống chế Băng Linh Huyền Diệu bay xuống, nhìn thẳng hẳn, khoanh tay cười nói: "Chà chà, đường đường Tu La vương, đứng ở chỗ gió lạnh này chờ ai đó?"

"Chờ một cô nương sẽ gả cho ta." ánh mắt Phong Liên Dực sáng

quắc nhìn nàng, vẻ mặt ý cười thật sâu "Không biết nàng ấy có chịu gả cho ta hay không?."

"Cô nương kia gả cho người có chỗ tốt gì?" Hoàng Bắc Nguyệt cười hỏi.

"Cái gì cũng có lợi, người xem ta tuần tú lịch sự, còn là một hoàng đế, một đống lớn ưu điểm: chung tình nha, học vấn phong phú nha, ôn nhu nha, kiên nhẫn không giới hạn. Về khuyết điểm, nếu quá đẹp trai cũng là một cái tội thì cũng coi như có một điểm ấy."

"Tốt như vậy sao?"

"Đương nhiên, không tốt như vậy thì làm sao dám lấy cô nương tốt nhất thiên hạ?" Người nào đó rất tự tin, hơn nữa rất gian trá nói.

Hoàng Bắc Nguyệt cười tủm tỉm nói: "Không có bà mối, cô nương sẽ không tùy tiện gả."

Phong Liên Dục nói: "Người xem, trời và đất là bà mối a, bọn họ tận mắt chứng kiến."

"Vậy, sinh lễ đâu?"

"Giang sơn làm sinh lễ!"

Hắn cười rộ lên, thật sự là phong hoa tuyết nguyệt, thế gian vạn vật cũng thất sắc, không ai kháng cự được nụ cười khuynh thành như vậy.

Chương 1156: Ngoại truyện 1 - Vạn Thú Vô Cương 1

Vì sao người sống ở trên đời? Vì không cam lòng bình thường nghĩ xằng bậy, vì không thể thực hiện giấc mộng, hay là vì...vĩnh viễn không thể chạm đến đến người kia? - Hồng Liên, Mặc Liên

Cô gái một mình đáng thương bước trên đồng đá ngổn ngang, tóc đen tán loạn dưới đất, khuôn mặt hết sức tái nhợt không có chút máu, giống như người chết.

Nàng lần theo mòm đá trên vách núi, chỗ nào leo qua thì bàn tay đều lưu lại không ít máu bắn trên bề mặt hòn đá

Nhưng không hề có cảm giác gì.

Mặc kệ là đau đớn trên thân thể hay trong lòng đều không có cảm giác.

Nàng không đau, nàng thậm nghĩ sớm chạy tới chỗ muốn tới, bởi vì, thời gian không còn nhiều.

Rốt cuộc, nàng thấy phía trước một mảnh hỗn độn, theo kinh nghiệm nhiều năm cũng biết, nơi đây vừa trải qua một hồi đại chiến long trời lở đất, chung quanh còn có nguyên khí lặng lẽ lưu động.

Nàng rất quen nguyên khí này.

Tuyết rơi lả tả, bao phủ một nửa chiến trường, trên mặt đất tuyết trắng ngần, lòng của nàng cũng tê lương.

Trên người quần áo không đủ chống lạnh, đoạn đường đi tới khiến nàng lạnh muốn chết, cả người cũng cứng ngắc, nhưng một khắc tới nơi này, nàng cảm giác trên người mình tràn ngập lực lượng.

Bước nhanh qua đá vụn, giẫm trên mặt đất tuyết đọng vừa ẩm ướt vừa lại trơn, ngã thật nhiều lần, nhưng vẫn kiên cường đứng lên.

Cách một ít đồng đá vụn, nàng thấy khuôn mặt thánh quân từ khe hở, đôi mắt không cam lòng trừng lớn, gương mặt tái nhợt xanh tím, đã chết lâu rồi.

Nàng nắm thật chặt tay, nhìn Tống Mịch mà cảm khái, nam nhân như vậy cũng chết a!

Hồng Liên bò đến trước một đồng tuyết đọng, cánh Huyền Linh Thú mơ hồ lộ ở bên ngoài, nàng ra sức đẩy ra vậy cặp cánh nặng nề, đào tuyết đọng đầy đất lên, chậm rãi, từng chút một cẩn thận lôi thân thể chôn ở tuyết trắng ra.

Lúc thấy rõ ràng khuôn mặt tái nhợt bị tuyết đông lạnh thì vô số nước mắt cũng trào ra.

"Triệt nhi, Triệt nhi....." Giống như muốn thức tỉnh người yêu đang ngủ, nàng thâm tình chân thành thấp giọng gọi tên hắn, mặc kệ không có hồi đáp gì.

Ngón tay chậm rãi vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của hắn, chậm rãi vẽ hình dáng khuôn mặt bề ngoài, đầu ngón tay tràn ngập quyền luyện cùng không muốn.

Chỉ lúc này mới có thể không kiêng nể gì đụng vào hắn a!

Nàng dùng cái trán tì vào mặt hắn, nước mắt hoàn toàn ướt đẫm khuôn mặt chinh trang của hắn, hai tay dùng sức ôm, nhưng người trong ngực còn lạnh hơn cả tuyết.

"Rất lạnh phải không? Được, ta ôm ngươi, sẽ không lạnh." Hồng Liên chậm rãi nằm ở bên cạnh hắn, thân thể nghiêng dựa sát vào hắn, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn dung nhan bất động của hắn.

Trên mặt hắn mang theo nụ cười, nụ cười thật yên tĩnh nhu hòa a, đời này, chỉ có lúc chết ngươi mới có thể lộ ra nụ cười như vậy.

Mặc Liên, ở trong mộng ngươi thấy cái gì mà hạnh phúc như vậy?

"Mặc kệ ngươi nhớ người nào mà chết đi, ngươi bây giờ chỉ thuộc về một mình ta." Hồng Liên chậm rãi nói, nàng không ghen ghét, không còn ghen ghét bất kỳ kẻ nào.

Tại nơi an tĩnh này, chỉ có hai người bọn họ.

Từ trong ống tay áo lấy ra dao găm, Hồng Liên chậm rãi cắm mũi đao ngay trái tim mình, một tắc một tắc đẩy vào tới chuôi đao.

"Mặc kệ ngươi ghét ta thế nào, ngươi hiện tại cũng không thể cự tuyệt ta và ngươi chết cùng một chỗ..." Nàng hàm chứa nước mắt nói "Triệt nhi, ta thật vui vẻ, có thể chết ở bên cạnh ngươi là ta....."

Máu tươi chảy vào tuyết trắng ở chung quanh hai người, mở ra một đóa hoa diễm lệ.

Giống như đóa hoa sen đỏ yêu nghiệt.

Một đời gặp lại, một đời chia lìa.

Nhắm mắt lại một khắc này, nàng ôm chặt hấn, nước mắt tuôn ra, chết cũng không nguyện ý buông hấn ra, dùng sức ôm như muốn cả đời này gắn vào người hấn, nàng không nỡ buông tay, không nỡ a.....

Trong nháy mắt tính mạng sắp tàn, nàng nhớ đến năm đó Thánh quân đem cặp tay mập mập nhỏ bé của Mặc Liên đặt vào tay nàng.

Thánh quân nói: "Hồng Liên, ta giao Triệt nhi cho ngươi, ngươi cần chăm sóc tốt cho nó!"

Hồng Liên nắm chặt tay đứa bé còn đang chảy nước miếng, cười hì hì nói: "Hấn thật đáng yêu."

Nhưng ánh mắt lại tự do, không biết nhìn đi đâu, nàng duỗi hươ hươ trước mắt một cái, không có bất cứ phản ứng gì.

"Hấn không mất."

"Tại sao?"

"Bởi vì nguyên rủa, hấn là người mang điềm xấu, Hồng Liên, ngươi sau này cũng cách xa hấn một chút."

"Nhưng thánh quân vừa rồi bảo tiểu nữ chiếu cố hấn."

"Đó là vì phải có người đi theo hấn, nếu không, hấn sẽ đi lạc. Tương lai hấn sẽ là một con mãnh thú, trừ giết chóc thì không có thứ gì khác."

Hồng Liên yên lặng nghe, lại cúi đầu nhìn đứa bé, phát hiện hấn tỉnh tỉnh mê mê ngẩng đầu, cười không phòng bị với nàng, lộ ra hàm răng chưa mọc, bộ dáng ngốc nghếch.

Trong lòng nàng run lên, chậm rãi nắm chặt tay nhỏ bé mập mạp, dùng sức gật đầu: "Được, tiểu nữ sẽ chiếu cố hẳn"

Nàng không nuốt lời, nói liền làm, cho dù chết, cũng sẽ thực hiện lời hứa đến cùng.

"Triệt nhiên, ta yêu ngươi, thật sự, thật sự rất yêu ngươi a..."

Thiếu niên hết sức lông bông, gập lại khuynh quốc.

Mộng cũ mềm mại, từ từ tan biến.

Haiz, vậy là cũng hết, 1.727 chương, nhẹ cả người.

Kỳ thực Phượng Nghịch Thiên Hạ chưa hết hẳn đâu, nhưng mà có Edit tiếp thì cũng lờ dờ nên ta kết thúc ở đoạn này. Dù sao Nguyệt - Dực cũng kết có hậu rồi. Hơn nữa phần ngoại truyện tiếp theo là nội dung của mấy trăm năm trước. Hiện tại ta chỉ đọc tới chương 1.963.

Tuy không Edit tiếp nhưng ta sẽ tóm tắt một chút để chư vị nắm được phần còn lại.

Vạn Thú Vô Cương: tuy bị triệu hồi hết hồn phách, trở thành một vòng ngọc bình thường, nhưng vì nó tồn tại đã mấy trăm năm nên đã hình thành Ngọc thần.

Sau khi Hoàng Bắc Nguyệt trả hắc ngọc cho Tư U Cảnh, một ngày bất ngờ nó đột nhiên xuất hiện. (Hoàng Bắc Nguyệt không hề biết

chuyện này).

Vạn Thú Vô Cương xuất hiện, uy hiếp Lộc Nhai (Đại tế ti của Tư U Cảnh), bắt Lộc Nhai phải tìm một người nào đó để nó ký sinh, nếu không nó sẽ phá tan Tư U Cảnh.

Lộc Nhai buộc phải tìm một đứa trẻ sơ sinh cho Vạn Thú Vô Cương. Vạn Thú Vô Cương liền tiến vào thân thể đứa bé và hẹn 20 năm sau sẽ thức tỉnh.

Lộc Nhai bèn đem đứa bé mang trong mình Vạn Thú Vô Cương này đi tới một đại lục khác, cách xa Đại lục Tạp Nhĩ Tháp. Vì đề phòng ma tính của Vạn Thú Vô Cương, Lộc Nhai đặt đứa bé ở cổng chùa, để nó nương tựa cửa Phật, áp chế tà tính của Vạn Thú Vô Cương.

Khoảng mấy trăm năm trước, ở Đại Lục Tạp Nhĩ Tháp có một quốc gia tên là Tống, vì Gia tộc họ Tống xây dựng nên nước này nên đặt tên là nước Tống. Nước Tống nằm giữa nước Nam Dục và nước Tây Nhung.

Vua nước Tống tên là Lưu Dịch, yêu một người phụ nữ tên là Tử Khi Phong. Tử Khi Phong có huyết mạch Cây Kết Ngạnh, có thể thực hiện Thuật Chiêu Hồn.

Chương 1157: Ngoại truyện 1 - Vạn Thú Vô Cương 2

Lúc này chiến sự giữa nước Nam Dục và nước Bắc Diệu rất kịch liệt, tuy nhiên đội quân của nước Nam Dục thắng lớn, Hoàng thượng hạ lệnh cả nước ăn mừng thắng lợi. Trưởng Công chúa Huệ Văn cũng đúng thời điểm này sinh hạ một tiểu quận chúa.

Tống Mịch yêu Trưởng Công chúa Huệ Văn, nhưng vì không được đáp lại mà phẫn hận. Y dùng mưu lừa Tử Khi Phong đi qua kết giới, từ nước Tống đưa tới phủ Tiêu Dao Vương. Tử Khi Phong tưởng bản thân đi lạc nên cảm kích Tống Mịch.

Sau đó Tống Mịch đưa Tử Khi Phong về nước Tống. Dùng thân phận Tiêu Dao Vương bầu bạn với nàng.

Ngày thành hôn, Tử Khi Phong được cha giao cho vòng tay Mặc Ngọc, chứng tỏ thân phận người thừa kế Thuật Chiêu hồn từ Cây Kết Ngạnh. Mặc Ngọc hóa thành khí đen dung hợp vào cổ tay nàng.

Trong ngày hôn lễ giữa Lưu Dịch và Tử Khi Phong, Tống Mịch đã thừa dịp cưỡng hiếp Tử Khi Phong. Lợi dụng huyết thống của nàng để tạo ra vũ khí đánh bại Hiên Viên Vấn Thiên.

Tử Khi Phong mang thai, sinh ra một bé trai. Cả Tử Khi Phong và Lưu Dịch đều tưởng đứa bé này là con của mình nên đặt tên là Lưu Triệt (tức Mặc Liên sau này).

Nhưng ánh mắt của Lưu Triệt từ lúc sinh ra đều nhắm chặt, chưa từng mở, chỉ cần một lần mở ra, toàn bộ con mắt đều là màu đen,

không có màu trắng, ai nhìn vào đôi mắt ấy đều chết.

Tống Mịch nói là do Tử Khi Phong mang thai bị người đầu độc, Tống Mịch chỉ có thể ép chất độc xuống mà cứu hai mẹ con, dẫn đến độc tố tích tụ trong mắt Lưu Triệt.

Nhưng nguyên nhân thực sự không ai biết trừ Tống Mịch là do Lưu Triệt kế thừa Thuật Chiêu Hồn, sức mạnh từ ác ngưng tụ trong mắt, ai nhìn vào đều bị hút mất hồn phách.

Đúng lúc này Tống Mịch nghe tin Hiên Viên Vấn Thiên chết, hấn tức giận vì chưa kịp độ sức và không tự tay giết được kẻ thù. Hấn rời khỏi nước Tống, trở lại nước Nam Dục.

Tại nước Tống, trong một lần chơi đùa, Lưu Dịch nhìn vào mắt Lưu Triệt nên bị trúng độc, ngự y hết cách. Yêu cầu lấy máu của Lưu Triệt làm thuốc dẫn cho Lưu Dịch, Tử Khi Phong không đồng ý. Từ lâu thái hậu nghi ngờ Lưu Triệt không phải là con trai của Lưu Dịch nên ép Tử Khi Phong phải thực hiện.

Hết cách, Tử Khi Phong đành viết thư cầu cứu Tống Mịch, đồng thời yêu cầu nhỏ máu nghiệm thân. Trước vấn đề quần thần, máu của Lưu Dịch và Lưu Triệt không hề dung hợp.

Tống Mịch trở lại Tống quốc, phơi bày toàn bộ sự thật trước mặt Tử Khi Phong, đồng thời dùng vô cực thiên khóa phong ấn một phần sức mạnh của Lưu Triệt, nhờ đó ánh mắt Lưu Triệt trở nên trong sáng, trắng đen rõ ràng như người bình thường, có điều vẫn là ánh mắt mù.

Tử Khi Phong phẫn hận, trước đó nàng đã nhìn vào mắt của Lưu Triệt nên lúc này cũng hấp hối, trước khi chết, nàng dùng khí đen từ Mặc Ngọc trên cổ tay nguyên rửa Tống Mịch và Lưu Triệt.

Nội dung lời nguyện là: đời đời kiếp kiếp sống không yên, yêu ai thì người đó sẽ chết. Và cuối cùng bản thân hẳn sẽ chết không tử tế trong tay người thân.

Tống Mịch ôm Lưu Triệt định tránh đi, song không kịp, bị ánh sáng nguyện rửa đánh trúng, khoe mắt Lưu Triệt bị trúng nguyện rửa tạo thành đóa hoa Kết Ngạnh, mà Tống Mịch bị trúng nguyện rửa vào ngực.

(vì nguyện rửa này mà mới có hồi kết Mặc Liên giết Tống Mịch đó chứ vị)

Lưu Dịch chết, nước Tống dần dần bị 2 nước Nam Dục và nước Bắc Diệu diệt vong trong chiến tranh.

Sau đại chiến, hai nước thiết lập hòa bình, trao đổi con tin. Nước Nam Dục đưa tam hoàng tử sang nước Bắc Diệu. Ngược lại Nước Bắc Diệu đưa Cửu hoàng tử Phong Liên Dục mới 6 tuổi sang làm con tin. Thành Tu La bắt đầu tái hiện nhân gian.

Bắc Nguyệt quận chúa 5 tuổi, vui vẻ ngây thơ.

Lưu Triệt 5 tuổi, trở thành Mặc Liên tôn thượng của Điện Quang Diệu.

Tiêu Cẩn và Yểm.

Tiêu Cẩn sống ở Tư U Cảnh, là bạn thân của Cây Kết Ngạnh.

Cây Kết Ngạnh là học trò của Đại tể ti Tư U Cảnh, nàng có huyết

thống luyện được.

Cây Kết Ngạnh tình cờ nhặt được một lớp vảy của Yểm (Yểm là con rồng mà).

mang tới cho Tiêu Cẩn. Tiêu Cẩn tình cờ triệu hồi được Yểm, sau đó nổi lên khát vọng muốn ký khế ước với Yểm.

Song Yểm là thần thú có thể sống hàng ngàn năm, mà Tiêu Cẩn cùng lắm chỉ sống được vài trăm năm, cho nên Yểm không đồng ý. Tiêu Cẩn không cam lòng, nổi lên khát vọng muốn sống vĩnh hằng.

Đại Tế Ti dẫn Tiêu Cẩn cùng 5 vị Vương gia của Tư U Cảnh: Lôi Nộ, Hỏa Tịch, Thổ Nguyên, Phong Vô Hành, Diệp Băng đi rèn luyện trong rừng rậm Phù Quang. Bọn họ tới vây bắt thần thú Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương bảo vệ Cây Bất Tử.

Sau một hồi chiến, Tiêu Cẩn nhận ra mục đích của Đại tế ti, hẳn muốn bọn họ làm mồi dụ con rắn ra khỏi gốc cây bất tử, còn bản thân hẳn thừa dịp lấy rễ cây mà sống trường sinh bất tử. Mà người giết đây Đại Tế ti không ai khác chính là Dạ Vương.

Tiêu Cẩn quyết định hạ sát Đại Tế Ti, trong lúc chiến đấu được Cây Kết Ngạnh xuất hiện hỗ trợ. Cả hai thành công giết Đại tế ti, lại đoạt được cả phương thức chế tạo Thất Phá Đan do hắn nghiên cứu.

Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương quay trở lại truy sát Tiêu Cẩn, trong lúc trốn chạy nàng nhìn thấy Yểm ở xa xa, nàng liền cầu hắn cứu, trong lúc cầu cứu đã đồng dạ tuyên bố làm bạn với hắn cả đời, chết cũng không bỏ.

Câu nói của nàng đã động Yểm, hắn chưa cần ra mặt đã khiến Bích Tình Hồng Hoa Xà Vương cúi đầu.

Trở lại Tur U Cảnh, Cây Kết Ngạnh lên nhìn Mệnh bàn biết Tiêu Cẩn sẽ bị giết liền khuyên nàng trốn chạy.

Nhưng Tiêu Cẩn đánh cược với Yểm là Tiêu Lan sẽ không xuống tay với nàng. Nếu hẳn thực sự xuống tay thì Yểm phải nói cho Cây Kết Ngạnh biết Thánh linh ở đâu, còn Tiêu Lan không xuống tay thì Yểm phải mang nàng đi lấy rễ cây bất tử.

Nhưng kết quả Tiêu Lan hạ độc Tiêu Cẩn, Yểm buộc phải mang Tiêu Cẩn rời khỏi Tur U Cảnh, ép độc ra khỏi thân thể cho nàng, song để lại dấu tích độc là một vết bớt từ trán tới vành tai. Tiêu Cẩn hận Tur U Cảnh và Tiêu Lan từ đây.

Sau khi Đại tể ti chết, Cây Kết Ngạnh dễ dàng ra vào tàng thư khố trong Tur U Cảnh, biết được rất nhiều cấm thuật, trong đó có cả Thuật Chiêu hồn. Sau đó nàng trở thành Đại Tể Ti tiếp xúc với vô số hồn phách cường đại, tiếp tục kế hoạch với Tiêu Cẩn.

Tiêu Cẩn được Yểm đưa tới nước Đông Ly, nàng đổi họ, lấy tên là Hiên Viên Cẩn, gặp Ngụy Tử Diêu thì nảy sinh tình cảm. Ngụy Tử Diêu lên kinh dự thi, từ biệt và hẹn ước sẽ gặp lại Hiên Viên Cẩn.

Hiên Viên Cẩn gặp Tu La Vương Lô Càng, cả hai vừa gặp liền đánh nhau. Nhưng nhờ Cây Kết Ngạnh xuất hiện, nàng vốn quen biết với Lô Càng nên ngăn được cuộc chiến. Cây Kết Ngạnh đề nghị Hiên Viên Cẩn hợp tác với Lô Càng nhưng nàng từ chối, sau đó hai người cùng rời đi.

Ngụy Tử Diêu đỗ khoa bảng, Hiên Viên Cẩn muốn tới chúc mừng, nhưng Ngụy Tử Diêu lại có hôn sự với Ngụy Tuyết cho nên Hiên Viên Cẩn bị ngăn trở không cho gặp, nàng gửi lại quà mừng rời đi. Biết tin, Ngụy Tử Diêu đuổi theo nàng, tình cảm cứ thế nảy nở.

Chương 1158: Ngoại truyện 1 - Vạn Thú Vô Cương 3

Vì tình cảm này mà Hiên Viên Cẩn hủy diệt ước định với Yểm. Song nàng đã lỡ ký khế ước với Yểm nên ở thế khó xử, đúng lúc ấy, Cây Kết Ngạnh bị trọng thương.

Cây Kết Ngạnh thích Tu La Vương Lâu Càng, nhưng hắn chỉ muốn lợi dụng thuật chiêu hồn của nàng để thức tỉnh Ma thú địa ngục. Nàng bị hắn bắt tới hồ máu địa ngục. Yểm cùng Tiêu Cẩn được Huyền Linh Thú trợ giúp tới cứu Cây Kết Ngạnh.

Trong cuộc chiến ấy, Cây Kết Ngạnh bị Minh cắn nuốt, không cam chịu trở thành quái vật nên nàng dùng bùa chú nguyên rủa cả Thành Tu La phải đoạn tuyệt tình ái, ai nảy sinh tình cảm đều bị Minh cắn nuốt. Riêng các đời Tu La Vương phải tự tay giết người mà hắn yêu nhất mới được leo lên để vị.

Trên đường chạy trốn, theo yêu cầu của Huyền Linh thú, Cây Kết Ngạnh niệm chú sẽ để lại người có huyết thống Thuật Chiêu hồn tới ký khế ước với nó.

Trước khi chết, Cây Kết Ngạnh triệu hồi vô số hồn phách, tiến vào Lục Hồn Phong ấn, chuyển hóa thành một khối hắc ngọc giao cho Tiêu Cẩn. Tiêu Cẩn đặt tên cho nó là Vạn Thú Vô Cương. Cả hai cùng ký khế ước với Vạn Thú Vô Cương để lợi dụng uy lực của nó.

Tống Vân Sương - Thánh quân của Điện Quang Diệu thích Hiên Viên Cẩn, cùng nàng nghiên cứu cách luyện chế Thất Phá đan. Nhưng đúng lúc này Hiên Viên Cẩn lại có thai với Ngụy Tử Diêu, Tống Vân

Sương hết sức tức giận, dùng kế hại Ngụy Tử Diêu, để hấn thành thân với công chúa La Gia.

Hiên Viên Cẩn biết Ngụy Tử Diêu cưới người khác liền đau khổ, cảm giác bị phản bội lần thứ hai xuất hiện, nhưng vì yêu hấn nên không thể động thủ.

Yểm đưa Hiên Viên Cẩn rời đi, trên đường đụng phải 5 vị vương gia của Tư U Cảnh. Lúc này Dạ Vương phi của Tiêu Lan khó sinh, muốn lấy Ngọc Định hồn trong tay Tiêu Cẩn.

Lôi Nộ thương lượng với Tiêu Cẩn sẽ giúp nàng có đủ 5 loại chú ấn để áp chế sức mạnh của Vạn Thú Vô Cương, đổi lại Tiêu Cẩn giao cho họ Ngọc Định hồn về cứu Dạ Vương phi (mẹ của Chi Chi sau này đó).

Có được 5 loại chú ấn, Hiên Viên Cẩn mang Vạn Thú Vô Cương tới Thành Tu La, đánh bại Lệ Tà cùng Thiên Quý, bắt họ ký khế ước thần phục Vạn Thú Vô Cương.

Tu La Vương Lô Càng bị Hiên Viên Cẩn đánh bại, sau đó hấn nhận ra bản thân thích Hiên Viên Cẩn, đúng lúc này Minh xuất hiện, cắn nuốt Lô Càng, biến hấn thành quái vật.

Cũng trong cuộc chiến này, Yểm bị tác động của Thiên Quý nên mắt biến thành màu đỏ, trở thành ma thú.

Dạ Vương phi sinh một công chúa, đặt tên là Tiêu Dao, nhưng vì mệnh bàn xuất hiện dự báo điềm xấu nên Dạ Vương ôm Tiêu Dao tới rừng rậm Phù Quang, phát hiện quả Chúc Mộng. Loại cây này 100 năm mới nở hoa một lần, hoa nở sẽ sinh ra Chúc Mộng Thú.

Dạ Vương phong ấn Tiêu Dao vào quả Chúc Mộng. Trở về Tư U

Cảnh thì cuộc chiến giữa Tiêu Cẩn và 5 vị vương gia đang diễn ra. Tiêu Cẩn đã uy hiếp Tiêu Lan, làm cho Tư U Cảnh vĩnh viễn chìm trong bóng tối, không được phép xuất hiện dưới ánh mặt trời của đại lục Tạt Nhĩ Tháp.

Yểm cùng Hiên Viên Cẩn rời đi, sau đó Hiên Viên Cẩn phát hiện từ lúc áp chế Vạn Thú Vô Cương, thấy nó vẫn quấn quýt lấy Yểm. Vì nàng có 5 loại chú ấn nên Vạn Thú Vô Cương không thể làm càn với nàng.

Nhưng Yểm càng ngày càng bị nó lấn lướt. Mỗi lần Yểm nhìn thấy máu liền bộc phát ma tính, bắt đầu hóa hồn.

Tống Vân Sương đưa Yểm cùng Hiên Viên Cẩn tới Điện Quang Diệu nghiên cứu cách áp chế ma tính cho Yểm. Sau Tống Vân Sương lại dùng mưu kích thích Yểm nhập ma, Hiên Viên Cẩn cứu Yểm, cùng trốn chạy khỏi Điện Quang Diệu, trốn tới gốc cây Bất Tử mà Hồng hoa Xà Vương trú ngụ. Tại đó, Hiên Viên Cẩn sinh ra Hiên Viên Vấn Tình.

Tống Vân Sương đuổi tới, Hiên Viên Cẩn chiến đấu, song lúc này, Yểm đã nhập ma. Hiên Viên Cẩn trốn tới Vạn Thú Cung, tại đó sinh ra Hiên Viên Vấn Thiên, song đứa bé đã chết. Hiên Viên Cẩn dùng Vạn Thú Vô Cương triệu hồi hồn phách, cứu sống Vấn Thiên. Sau Yểm và Vô Cương đuổi tới Vạn Thú Cung, Hiên Viên Cẩn đã phong ấn thành công Vô Cương, nhưng vì vừa sinh nở, lại chiến đấu không ngừng nên Hiên Viên Cẩn chết.

Yểm thoát khỏi nhập ma, hối hận khôn nguôi, mang Vấn Thiên về chỗ cây Bất Tử nuôi lớn.

Nguyệt Và Dực cưới nhau, sinh sống ở nước Bắc Diệu. Một hôm sứ giả nước Nam Dực gửi phong thư nói thái hậu (mẹ Chiến Dã) sắp qua đời, muốn gặp Nguyệt lần cuối. Nể mặt Chiến Dã, Nguyệt lên đường đi nước Bắc Diệu, nhưng lại rơi vào bẫy do Thái hậu và Hiên Viên Vấn Tình đặt ra.

Hiên Viên Vấn Tình đã thay đổi thời không, khiến Nguyệt rơi vào một thế giới mà không ai biết sự tồn tại của Nguyệt. Tất cả mọi người vẫn tồn tại, ngay cả Trương Công chúa Huệ Văn cũng vẫn còn sống. Nhưng Chiến Dã, Phong Liên Dực, Đông Lăng... đều không hề biết Nguyệt. Ở thế giới này, chỉ Tống Mịch, Hiên Viên Vấn Tình biết sự tồn tại của Nguyệt mà thôi.

Nguyệt bị kết án ám sát Thái Hậu, bị Chiến Dã phát lệnh truy nã, trên đường trốn chạy, Nguyệt phát hiện Anh Dạ còn sống, và hiện là tiểu thư của Hà gia, biểu muội của Tào Anh Dạ. Tuy nhiên Anh Dạ cũng giống những người khác, hoàn toàn không biết Nguyệt là ai.

Ở thế giới này Phong Liên Dực và Ngụy Yên Nhiên sinh được một tiểu công chúa, tổ chức sinh nhật, Phong Liên Dực cũng ko biết đến sự tồn tại của Nguyệt.

Nguyệt quyết tâm tìm ra nguyên nhân vì sao tất cả mọi người đều ko nhận ra mình, dường như mọi ký ức về nàng đều đã bị xóa sạch, cuối cùng phát hiện ra là do Tống Mịch và Hiên Viên Vấn Tình. Nàng trà trộn vào Điện Quang Diệu.

Ngoại truyện tới đây là ngừng.